Беседи на Учителя Петър Дънов 1942 година

1942 Съдържание:

1942 Март

1942 Април

1942 Май

1942 Август

1942 Септември

1942 Октомври

1942 Ноември

1942 Декември

1942_01_04 Който изпълнява Волята Божия

КОЙТО ИЗПЪЛНЯВА ВОЛЯТА БОЖИЯ

Отче наш.
„Благост“.
Ще прочета част от 8-та глава на Лука, от 16 стих до 22 стих.
„Духът Божи“.

„Които изпълняват Волята Божия“. Ние механически разбираме живо. Цигуларят като започне да свири, мисли, че знае да свири. Като свири една песен, мисли, че знае. Не е така. Една песен знае да свири, втората не знае. Първата песен може да свири и втората знае, третата, четвъртата, петата, шестата, не знае. Някои казват: Че имат силна вяра. Но в какво седи вярата? Даже, ако премерим с ония постановления, за които Христос казал „Който има вяра и каже на тази гора да се премести, ще се премести“. Ние можем 10 пъти да кажем на горага и пак горага не се мести. Значи вярата ни не е такава, щото гори да мести. Въпросът не е в буквалния смисъл. Да кажем имаш много борчове – 100, 200 или 1 милион борчове. Казваш: Как ще ги платя. Нещо в тебе ти казва: Лесна работа. Ще ги платиш. Вземи един билет от лотарията, ще ти се падне 1 милион и ще платиш. Един билет от 25 лева, ще платиш. Казва: Как става това? С билет . Тук влиза вярата. Вярата не само премества, но докарва милиона вътре в къщи. Туй, което не докарва в къщи, не е вяра. Има положения, които трябва да се изучават. Един художник рисува. Не само да рисуваш. Може да рисуваш лъжливи работи. Може да туриш веждите на човека, там, дето не са. Може да направиш носа такъв, какъвто не е. Или да му направиш очите. Или надалече или наблизо. Може да му направиш ухото, каквото не е. Ти изменяш неговия характер. Ти като нарисуваш една картина, правиш един лъжлив образ на този човек. Ти го правиш такъв. Той ни най-малко не е. Или ти го правиш благороден, той не е така благороден. Всяко нещо, което рисуваш, трябва да туриш основните черти. Не само носът да е на място, не само очите да са на място, не само веждите да са на място, но като гледа човек, да чете характера на човека. Ти не може да нарисуваш очите на една мечка, както на човека. Ти не може да нарисуваш носа на мечката, като на човека. Или да туриш вежди, като на човека. Тогава ти ще направиш като на човек. И като срещнеш мечката ще постъпиш тъй както е в картината. Често художници има, представят мечките като хора. Има ги, но то е вече в преносен смисъл. Често хората описват вярата, тъй както не е. Описват

Любовта, тъй както не е. Описват много добродетели, тъй както не са. Изисква се учение сега. Казвате: Само да вярваме. Не е само във вярата. Тъй както се разбира вярата, то е едно чувство, което дава подтик на човека. Светът е едно предметно учение. Ти седиш на готово. Какво са учили хората, четеш и мислиш, че знаеш. То е учение на хората, ти още нищо не си научил. Да кажем хората са работили на нивата с хиляди и милиони килограма жито са извадили. Туй жито няма да те ползува. Ще те ползува само онова жито, което вземеш в себе си, за твоя ум, за твоето сърце, за твоите постъпки.

Та казвам, сега се изискват отлични ученици да учат, много добре да учат. Сега бих казал някому, ако имаш вяра в мене, изпей ми една песен. Как ще я изпеете? – Как бихте изпели една песен на Вярата? Или как бихте изпели една песен на Надеждата. Или как бихте изпели една песен на Любовта. Или как бихте изпели една песен на Милосърдието, или как бихте изпели една песен на Силата? Ако може да изпееш тази песен. Какво значи пеене? Пеене разбирам, да разбираш предмета си много добре. Всеки човек, който разбира предмета си много добре, знае да пее. Я виж един математик, сухите тия работи като започне да пише тия ученици, всички се вдават да слушат. Като една музика. Но те имат развит центърът на математиката. Слушат музиката на математиката. Онзи, който не е математик, нищо не разбира. Има хора, които нямат музикално чувство. Ти му пееш, той казва: Дрънка ми на тъпан. А който разбира от музиката, слуша. Сега говоря на онези от вас, които имате способност, които нямате способност, след 10 хиляди години. 10 хиляди години са малко. И въпрос не става. Ето какво аз разбирам под 10 хиляди години. Да допуснем, че аз ви говоря за 6-тото измерение, или за 5-тото измерение или за четвъртото измерение. Те са неща, извън човешкия ум. Но третото измерение може да го представя. Първото измерение е тази ръчка /Ръката/. Второто измерение е окръжността, плоскостта. А третото измерение е, като започна да се върти. Как ще представя на вас четвъртото измерение? Четвъртото измерение е подобно на първото измерение, подобно на себе си. Петото измерение е подобно на второто. Петото измерение е подобно на себе си. Шестото измерение е подобно на третото измерение, подобно на себе си. Казвате: Те са отвлечени работи. Ако разбирате първото измерение, ще имате идея за 4-тото измерение. Ако разбирате добре второто измерение, ще имате идея за 5-тото измерение. Ако разбирате добре третото измерение, ще имате идея за 6-тото измерение. В шестото измерение Бог създаде Адама. Не в четвъртото, но в шестото измерение го създаде. Ако ви кажа, че човек по права линия и животното ходи. Но казвам туй животно може да ходи успоредно на правата линия. Какво ще разберете? Той ходи перпендикулярно, защото е от шестото измерение. Животните ходят успоредно, защото са от третото измерение. Казвате, как

е възможно перпендикулярно да вървим? Ще видите един човек да ходи на два крака. А животните ходят на 4. Човекът, като ходи на два крака, гледа нагоре. Животните като ходят, гледат към земята, да се не спънат.

Та казвам, в шестото измерение, погледът вече е обърнат нагоре към Бога. Всеки човек, главата на който е перпендикулярна към Бога, той е от 6-тото измерение. Когато мисълта се подига по някакъв начин нагоре, ти като вървиш, не те занимават земните работи. Ти си от шестото измерение, или от измерението на Любовта. Петото измерение е на търговия, да сметнеш някой човек, ти си от 5-тото измерение. Ако може да му вземеш висока лихва, ти си от четвъртото измерение. Ако може да го набиеш някъде, ти си от третото измерение. Ако може да го завържеш на земята, от второто измерение си. Ако може да го направиш да бяга по права линия, ти си от първото измерение. Това са фигури на речта. Може да се превърнат, туй е научна работа. Всичките тия измерения, в нас. Има същества от невидимия свят, които се занимават изключително с първото измерение. А специално ангели има, които се занимават с първото измерение. Кое е права линия, кое е право и кое е криво. С правото и с кривото се занимават. Има същества, които се занимават изключително само с второто измерение. Туй, което има широчина, простор. Има други, които се занимават, с трето измерение. Има други се занимават с четвъртото, с петото, с шестото. В седмия ден Господ си почина, то е седмото измерение? Какво нещо е почивката? Аз не мога да ви кажа какво нещо е почивката. Но тя е измерение отгоре. Аз навеждам научни работи, които трябва да знаем. Какво трябва да се ползуваме от земята? Първото учение, което майката дала на детето, 9 месеца в утробата на майката нищо не помни. Майката работи, а детето като в една камера обскура. Първото нещо, първият урок е, че му дава да яде. Казва: Трябва да ядеш. И детето започне. Детето започва да работи. Дишането отпосле иде. Най-първо ще усети, че има нещо да въздействува. Онзи усеща, че нещо го приближава оттук и оттам. В детето има силно ухание. Най-първо детето усеща едно ухание, на боската на майката. Туй ухание привлича майката като магнит. Не сте наблюдавали. Вие сте били майка, но не сте наблюдавали. Аз без да съм бил майка, съм наблюдавал. Някои майки най-първо дават лявата боска, после дясната. А някои първо дясната, после лявата. Научно можем да обясним. Някой път в лявата гърда се намира повече мляко, понеже по-голямо напрежение има. И туй, дето майката дава на детето мляко, то е да се освободи от напрежението. Някой път на дясната гърда се набира. Някой път на лявата. Туй е физиологическата страна на въпроса. Но, ако дясната гърда на майката се пълни с мляко и тя закърми това си дете, то ще стане умно дете. Ако с лявата го закърми, ще стане добро дете. Следователно, Любовта пълни по-напред лявата гърда, умът пълни дясната гърда. Вие това ще го проучите. Не казвам, че го знаете, проверете.

Не казвам да вярвате. Изисква се не една година да проверите. Аз съм наблюдавал повече от 10 години. До някои факти съм се домогнал, от които правя своите заключения. Но проверявайте тия неща.

Та казвам: Когато природата е създала човека, се ражда възражение. В една крава има 4 цицки, а в човека има две. Защо е така? Понеже човек се е разделил. В животните половото разделяне не е пълно. Следствие на това жената носи 4 цицки, понеже мъжът и жената се разделили – мъжът носи 2 на гърдите си, и жената две. Туй е физиологическо обяснение. Ако някой може да даде по-добро, нямам нищо против.

Та казвам: Всички неща в света са разумни. Туй, което е станало, не е така произволно. Ако човек има две очи, ако човек има две уши, ако човек има един нос с две ноздри, ако има уста с две гърла, едното за стомаха, другото за дробовете, природата е правила опити, опити и намислила най-после да създаде човека по един начин. За сега по-добър образ от човека, природата не е създала. За в бъдеще виждам проект. Проект има за един организъм, още по-съвършен от човешкия организъм. В този организъм виждам, мъжете ще бъдат без бради, без мустаци, лицата им ще бъдат гладки като на жените. Такива бради като сегашните няма да имат. В новата раса няма да съществуват. То ще бъде изключение. В шестата раса да има някой стар човек на 10 милиона, на 20 милиона, на 100 милиона, един брадат човек може да има. Ще ходят да го гледат като нещо изключително. Сега, понеже, всички имат бради, затова ги бръснат. Не им дават много голяма цена. Брадата, това е един волев човек. Ако човек се освободи от брадата си, това е една форма, на чувството. Човек се е намирал при много благоприятни условия. Тия животни, които са покрити с косми, те са живеели в .... полюс на психологическия свят и трябвало лицата да бъдат покрити, да се запазят от лошите условия. В човека тази козина изчезнала, останала под мишниците, на главата и на някои други места. За в бъдеще космите ще бъдат по-малко. И цялото тяло ще бъде голо. Туй значи голото място е разработена земя. Човек е отличен възприемател. Той възприема през цялото от невидимия разумен свят. Даже всички вие, по някой път усещате. Ако някой за вас мисли добре, ако по сърце мисли добре, вие ще усетите нещо приятно, на челото, на носа. Ако мисли нещо неприятно, дразни ви носа. Ако някой мисли хубаво, ще усетите на ухото нещо приятно. Ухото ще го побутнете. Ако мисли лошо, ще усетите някакъв сърбеж, ще искате да се чешете за ухото. Или някой път като краста ще ви сърби, показва, че хората мислят лошо за вас. Крастата излиза от лошите мисли. Онези, които мислят лошо, ти усещаш сърбеж по цялото тяло. Сега туй има изключение, 25% има изключение, 75 е вярно. Много болести, в света, от краста, се дължат на човешките мисли. И (на) човешките чувства, и на човешките постъпки. Има нещо, в

природата, което тече и се наслоява, образува се храна на нисши животни. Събират се на повърхността на порите, както мухите. Някои мухи обичат хората и кацат по носа, по лицето. Като е мазно, събират се известни микроби. Една муха като дойде бутне микробата, дойде на носа, ще ви сърби. Мухата като дойде тя ви причинява полза, ходи събира микробите. Обира ги, гълта ги. Вие като не разбирате, пъдите мухите. Казва тя: Моето почитание към вас. Вие сте едно същество, създадено от Бога, да ви очистя. Вие не оценявате хубостта. Ако лицето ви е чисто, не кацат мухите. Само ще мине и ще замине. Тя вижда тия малките работи, и тогава се събират тия хапливите мухи. Някой път някоя хаплива муха ви хапе, понеже на острието на хобота се събира електричество. Не е учена мухата, но знае какво да прави. Казва: Чакай да ида при учения човек, той какво ще ми каже. Като си тури хобота, твоето електричество привлича нейното електричество, съедини се, образува се съединение, и в тебе се образува един болеж, ухапване. Мухата се освобождава от електричеството. Ти казваш: Ухапа ме, а мухата казва: Освободи ме този човек, много добър е. Тя пише по вестниците, казва: Да идете при този, да ви освободи. Тези хапливите мухи, тогава може да използувате времето метеорологически. Щом започнат да ви хапят мухите, казвате времето ще се развали. Колкото повече хапят мухите, толкоз повече времето ще се развали. Колкото по-малко хапят мухите, толкоз по-късно ще се развали. Така, че вие ставате метеоролог, предсказвате времето, според това как хапят мухите. Ветровито ли ще стане, буря ли ще стане. Мухата натисне с жилото и избяга. Ако времето не се разваля, тя ходи да търси удобства от едно място на друго, обикаля. Щом ходи, времето е хубаво. Но, щом каца, и натиска, да знаеш, че бурята иде. Тия работи са мярка. Който иска метеорологически знания. Щом хапят мухите, щом хапят комарите, показва какво ще бъде времето. Комарът като мечката обича да яде човешка кръв. Казва, много сладка е тази водица на човека. Сега, това е външната страна. Сега ние се запитваме често. Защо светът така е създаден. По-добър свят от този, с който да се занимавате, даже може да бъдете много уверени, че тези хапливите мухи може да ви предпазят от големи злини. Там, дето се въдят мухите, мястото не е чисто, а дето не се въдят мухите, местото е чисто. Щом се увеличават мухите, знайте, че мястото е нечисто. Щом се намаляват, знайте, че мястото е чисто. От най-лошите работи можете да извадите поука за себе си. Често ние може да образуваме един характер. Около себе си може да образувате електричество или магнетическо течение. Тия мухи може да ги накараме никак да не кацат. Има индуски факири, на които мухите не кацат. Има хора, които дървеници не ги ядат. Дървениците бягат като от чума, не ги хапят. Има някои през пространството ги намират. Та казвам, по някой път ние страдаме от лошите мисли. Някой път те нападне една лоша мисъл, едно лошо желание, трябва да знаеш как да се справиш. Тия

лошите работи се дължат на една неустойчива материя, която е неорганизирана вътре в нас. Аз го обяснявам това по следния начин. Защо свинското месо е нехигиенично? Свинските клетки имат голяма индивидуалност. Те като влязат в тялото, трябва да туриш 20 други клетки, да пазят една клетка. При най-удобния случай излизат. За 100 мъже ще изяде храна, а за 5 мъже ще свърши работа. Защо е такъв, не го съди отвън. Всички онези, които ядат свинското месо, все плащат. Казвам, нас не ни трябват големи индивидуалности. Нас ни трябват клетки, които да бъдат в хармония с нас. Онази храна, в природата, когато едно живо същество я приеме, да остане в хармония с неговия живот. Вземете растенията, които ядем, прогресират с нас заедно. Ябълки, круши, сливи, череши, като ги ядем, ние прогресираме, но същевременно и те прогресират с нас заедно. В природата има взаимоспомагателност между всичките живи същества.

Казва Христос: „Онзи ми е баща и майка, които изпълняват Волята на Бога". Може да се възрази, че ние не изпълняваме Волята Божия. Съзнателно да изпълняваме. Колко е хубаво да гледаш някой цигулар да свири добре! Гледаш някой като свири не е свободен, ръката трепери. Той не е научил местата на тоновете, на цигулката или местата на пианото. Има много малко цигулари, които не правят погрешки. Тогава ще се запознаят с тия 30 см ще знаят местата на тоновете. Всичките пермутации , които може да станат, всичките възможности ги разбират много добре. Чудното е, че с 1/10, 1/20 от мл, прави разлика. Малко се различава звукът, но тонът излиза много верен. Та в пианото, знаеш колко мъчно е да се свири на 4 ръце. Единият пръст. И всичките пръсти как ще ги научиш, на място да отиват. След като свириш 10, 15 години. Тия пръсти всичките играят. Ако рече да мисли за пръстите си, ще се оплете, а като пусне мисълта, всичките пръсти играят. Като, че те знаят как да свирят. В туй не се изисква голямо знание. Значи, ако възприемем любовта, може да живеем много добре, без големи усилия. По някой път ние седим и се мъчим. Казваме, направих ли аз добро. Добро, което се прави с мъчение, не е добро. Единственото добро в света е туй, което произтича от Любовта. Единственото милосърдие е туй, което произтича от Любовта. Единствената кротост, е която произтича от Любовта. Всичките добродетели, които произтичат от Любовта, те са добродетели. Другите неща са скърпени. Ние се мъчим дали сме постъпили праведно. Да допуснем, че буболечицата върви по пътя. В тези буболечици, Бог е вложил своя живот. Аз мина и стъпя отгоре ѝ. Аз правя пакост на Господа, Който е създал. Едно същество прави своя опит, аз му развалям работата. Веднага чувствувам вътре и казвам: Не трябваше да я стъпча. Като я видя и като не я видя, мисля в реда на нещата е. Като вървим по пътя трябва очите ни да са отворени на 4, да предвиждаме нещата. Някой път ще забележите, че добрите хора никога не вървят по права линия, винаги

обикалят. Той гледа това да не настъпи, онова да не настъпи, ще заобикаля. Това е вътрешният, Божественият живот. Казва: Как тъй. Една птичка бърза ще стъпче някой червей, тя не тъпче червеите, но ги гълта. И тя има философия. Казва, защо да се мъчи туй същество, ела с мене. Взема, че го прати вътре, не го пуща. Най-първо желание им е добро, вземе от земята да го принесе, и казва: Дето ще го принасям, туря го вътре. Срещне друг, и на него иска да помогне, туря го вътре. Като ги пита Господ къде ги тури, какво ще кажат.

Птиците ще кажат на гости са у мене, Господи. Господ казва: Храни ги. Къде са? Тогава се грижи за тях. Често нас ни е срам като направим една погрешка. Няма защо да ни е срам. Допуснете, че аз съм човек много честолюбив. Въздържал съм се, 10 хляба не съм взел. Взел съм 7 хляба. Не смея да кажа, че съм взел 10, но смея да кажа, че 7 съм взел. По пътя няма ли да се откажа, да кажа: Ще извините, трите хляба съм взел, може да ме погълчите. Казваш: Аз ги взех. – От тук от там ще взема. Но, ако оттук оттам не може да вземеш, бъди изправен. 10 хляба си взел, 10. 7, 7. Шест, шест. Точно на време. В този организиран Божествен свят, изискват от нас, без закон. Ако е по закон, ако ви говоря за другия свят, тия противоречия не може да стават. Ако на мене ми кажат 10 хляба, съм взел, а аз съм взел 7, значи другите 3 хляба, ще тръгнат подир мене. Тъй щото никакво противоречие няма. Като иде казва: Забравих, той ти услужва. Ти тръгнеш някъде, не си взел достатъчно пари. Онзи знае колко пари си взел. Казваш: Нямам толкоз пари. Вие влезете в една витрина и искате да си купите дрехи, хиляда, две хиляди лева струват, вие нямате. Онзи казва: Аз нося. В онзи свят не може да има никакво противоречие. Там всичко е в изправност. Не може да станеш виноват. В този свят сте виновати, защото светът е неорганизиран. Сега вземете у нас има хубаво чувство. Майката е много внимателна със своето дете, пере го, хубаво, отлично е. Тя не е тъй любезна и тъй учтива с другите деца, както със своето. И като погледне на нейното дете, повече го обича. Не е лошо това. Че не само в кое да е животно такова чувство има, както майката. Туй е частично разбиране. Ако влезете в едно верую, в едно общество, (в) туй общество да кажем свирите, че като това общество няма друго, отчасти е тъй. Най-добрите хора принадлежат към едно общество. Те са много общества. Но силата на тяхната доброта, произтича от Любовта. Когато силата на добротата произтича от Любовта, ние всинца имаме единство, но туй единство е еднообразно. Един цигулар, в който умът е развит на първо място, а сърцето на второ, той ще даде един брилянтен тон, светъл тон, после ще внесе чувство. Един цигулар, на който сърцето е развито, ще внесе топлина по-напред. Ще даде топлина на тона повече. После ще дойде силата на светлината. И двата тона са на място. Като съберем хората с всичките качества, дават една пълна хармония на тоновете. Всеки един човек в света,

от музикалния човек има какво да научиш. Всеки един човек носи специални способности. Носи потенциална една добродетел, която трябва да разбираме. Докато не я разбере, не може да я познае. Казвам: Човек, който не знае да пее, той не може да изрази, той няма въображение, не може да изяви Любовта. Онзи, който разбира закона на Любовта, още първият тон като се издаде, ще чуеш трептенията. Ако чуеш една песен на Любовта, веднага всичката меланхолия изчезва и в тебе се явява един проблясък. Ако отвънка има 30 градуса студ, щом чуеш песента на Любовта, най-малко 10 градуса над нулата се дига. Времето се стопля. Ако чуеш песента на Божията Любов, всичките хора отварят сърцето си. Всеки човек е готов да ти помага. А щом не си чул тази песен, която ангелите пеят, отдето минеш, всеки затваря вратата си за тебе. Щом чуеш тази песен или ти започнеш да пееш, всички ще те слушат.

Казвам: Ако вие бихте пели „Как аз обичам“. Някои питат как да лекуват хората? Най-лесният начин е музиката. На Коледа ходят коледари да пеят. На болния човек като му изпееш песента на Любовта, той ще стане здрав. На сиромаха като му изпееш една песен, парите ще дойдат отнякъде. Всичко ще му тръгне. Сега на вас ви се вижда чудно как е възможно с пеене да стане така. Пеенето е Божествен език. Ти по телефона казваш: „Ало, кой е там?“ Моля, след половин час. Ти като пееш, от невидимия свят, туй, което искаш, то иде. Ти като изпееш една песен, всичко, каквото поискаш, ще дойде. Ако искаш хубаво, ще дойде. Ако искаш дъжд, ще дойде. Ако искаш пари, не за себе си, но за другите, и те ще дойдат. Сега считате това буквално. Някои мислят, че Бог им е помогнал да се сдобият с пари. Някои питат, Господ грижи ли се? Онези, служителите на църквата, намериха Петра и казват: Вашият учител няма ли да плати данък на църквата? – Как не, ще плати. Пита го Христос: Петре, кои плащат? Царските синове ли плащат или техните поданици? Но да не ги съблазним, вземи мрежата, ще хванеш една риба, в нея има една златна монета. Извади рибата, вземи монетата и плати за мене и за тебе. Този разказ как го считате въображаем или действителен. Не му казва да иде при някоя банка, но му казва, да иде да хвърли мрежата и да улови една риба. Банката е там. Една златна монета имало в устата на рибата. Рибата е емблема на Християнството. Първата дума на гръцки значи: Исус Христос, Син Божи. Победител, или, Любовта е единствената сила, която побеждава. Иди при една риба. Рибата е Любовта. Ще извадиш от устата ѝ една златна монета. Тия риби са хората на Любовта. Като идеш със своята мрежа, ще му отвориш устата и ще вземеш монетата, него ще оставиш на място. Туй е едно тълкуване сега. Ние, съвременните хора, сме станали много учени, критически гледаме. Много умни сме. Но, ако сме много умни, как най-умните хора, най-учените хора се бият? Умно ли е? И то най-умните хора се бият. И то по такъв начин, както светът никога не се е бил. С най-големи топове, от

горе отдолу, под морето, над морето. Никъде няма спокойствие, и казваме култура. Благодарим за такава култура. Да ни избави Господ по-скоро от тази култура. Тук, в София, като падаха бомби, за няколко деня, 10 хиляди софиянци изчезнаха. Даже и на Изгрева бяха дошли, пожълтели, нямат спокойствие. Казват: Не сме спали, ужасна работа. Ние не сме длъжни да носим отговорност на целия свят. Аз констатирам работите. Разглеждам сега спокойно. Туй е една война, дължи се на хиляди поколения. В тази война са заинтересовани не само хората, заинтересовани са и отгоре. Не зависи от нас, и затуй не можем да съдим. Може да кажем Божия работа е тази. От тази война трябва да вземем поука, в себе си да не воюваме по същия начин, понеже, по същия начин и ние воюваме. Ти се разгневиш, в един гняв умират 5 милиона клетки в организъма ти. Питам: Ти умен човек ли си, който уморяваш 5 хиляди (милиона) душици? Като се разгневиш в месеца 5 пъти по 5 милиона, това са 25 милиона. Ти от умните хора ли си?

Казвам: Изисква се хората на новото учение да бъдат тихи и спокойни. Не от само себе си. Да придобием, туй спокойствие на онова дърво, което е посадено е една хубава почва. Ще видиш, че то е .... както при .... израснало. Ако ние растем в Божията Любов, трябва да бъдем здрави, умни, силни, бодри, да няма нищо в света да ни разклаща. Казваме: Тази работа Господ ще я оправи. Онези, които си заминат за другия свят, като чуят гласа на Господа, ще оживеят. Всички ще оживеят. Един ден, от памти века, онези, които са воювали, ще видят своите погрешки, ще знаят какво е истинското воюване. Всеки, който воюва, без любов върши престъпление. Всеки, който воюва с Любов, е герой. И в ума, и в чувствата, и в добродетелите. Ще воюваме с любов. По никой начин няма да отнемаме живота на никого. Верующите както живеят, как воюват те? От памти века има религии, които воюват, служат на Бога. Как те воюват? С любов воюват. Този свят трябва да се преобрази. Най-първо трябва да се преобразят духовните хора в света и тогава целият друг свят да се преобрази. Ние искаме обратното: Светът да се преобрази, после ние да се преобразим. Най-първо Бог да преобрази света, и тогава създаде човека. Първо преобрази света, организира го, и от този организирания свят, извади човека, и каза на животните: Вие ще бъдете господари. Но каза на човека да бъде господар, не на тия животни. Ти ще ги учиш. Казвам: Духовните хора, това са възпитателите на света. И ако те се откажат от туй възпитание да вършат Волята Божия, тогава кой ще върши Волята Божия? Волът не може да върши, това, което ти вършиш, нито конят, нито овцата. Те може да ти услужат. Ние, хората, в света сме, които трябва да извършим Волята Божия, понеже, сме създадени да извършим Волята Божия. Сега по някой път вие сте пристрастни, казвате: Кой ще победи. Само хората на Любовта ще победят. Сто едно на стоте е вярно. Само ония

хора, в душите на които е Бог, те ще победят. Те като победят света ще бъдат господари на света, ще внесат най-добър ред и порядък. Няма да има насилие. Ако хората на безлюбието победят в света, ще има насилие, каквото досега сме имали. Тогава нека седи този порядък. Защо ни е друг порядък? Онзи порядък, който искаме, той трябва да бъде порядък на Любовта.

Всеки, който изпълнява Волята на Отца Ми, той ми е баща, брат и сестра. Та казвам: Законът е същият. Ония дървета, които седят незапалени, от първата клечка, която внесете, в тях, те всички се запалват постепенно. Не е нужно да се запалят, не всички изведнъж. Бъдете уверени, че като ги запалите, постепенно всичките ще (се) запалят и ще горят.

Сега вашето предназначение в света е, да запалите угасналите свещи. Като срещнете някого, драснете клечка, запалете го. Не го питайте. Запалете го. Не го питайте: Защо ме палиш. Запалете го да свети. Всичко на всякъде да свети. (До) като светне всичко. Това е вътрешното слънце, което свети в хората, и хората ще знаят, как да живеят вече разумно. Казвам сега тази година, аз я считам безплодна, понеже, е живяла разпуснат живот в миналото. Една година била страшно разпусната жена, коя(то) яла и пила, мислила само за себе си. Сега станала наша година и нищо няма в нея, закъсала. Другата година, която иде след нея, е по-добра. Хубавото в тази година е, че се разкайва. Много зле живях в миналото, да ми помогне Господ да оправим погрешките. Има всичкото желание да служи на Господа тази година. Ето, аз какво разбирам. Ония хора, в които съзнанието е пробудено, за доброто, те са добрите години. Ония, в които не е пробудено съзнанието, те са лошите години. Те са живели в миналото така и те носят така и тази година със себе си. Ако изучавате Християнството в първите 10 години, в първите 20, 30, 40 години, 50 години, ще видите светици. Ще видите колко е разнообразна светлината. Колко е разнообразна Християнската епоха. Всичките числа са кармически. Те са резултат на извършената деятелност на човешката мисъл, на човешките чувства или на човешката воля. Те са живите числа. Отбелязано е вътре в цялата природа, какво човек е вършил.

Та новото учение в света, наричам, Любовта, която иде в света да ни освободи от онова робство, на света. Какво ще стане с нас? Какво има да се боим, ако Бог е от към нас? Какво има да се боим, ако умрем. Защо мислиш за умиране? Умирането е изключено. Този страх отвън, той не е Божествен. Щом съгреши първият човек, Господ на Адама и на Ева нищо не каза. Господ като създаде първия човек, искаше да знае може ли да управлява. Каза, да кръсти животните и Адам ги кръсти. Казва: Колкото за животните, майстор е. А за растенията казва: Тя е друга специалност и

като създаде Ева, казва: Ти ще изучаваш растенията. Господ мислеше да тури имане (имена) на растенията. Тя набързо тури името на първото растение. Добро и зло и ги изпъдиха. Адам тури на всичките животни имена. А Ева тури само едно име на доброто и на злото. И сега Ева като се върне в рая, наново ще започне да тури имената на растенията. Ще образува новия живот. Тя не е довършила работата. Любовта в света не е довършила своята велика работа, която има. На нас седи велика работа, която Любовта трябва да завършим в живота. Да поставим една основа, спокойствие на ума, спокойствие на сърцето си. Христос казва: „Мир ви оставям, Моя мир ви давам". Да станем, както Христос казва. Баща, майка, братя и сестри на Онзи, Който ни (е) изпратил в света. И тогава всички да свирим, да пеем, да рисуваме и каквото правим в най-малките си правила да внесем Любовта, за да внесем Любовта, да дойде новият живот, да се яви спокойствието в света, от което всички имаме нужда.

Понеже, тази година, е придатък трябва да изучавате 39 стр, от книгата на живота. Мисли върху изворите на живота, на знанието и на свободата. 38 и 39 страница от „Ценни мисли из книгата на живота".

Добрата молитва

15. беседа, държана на
4 януари 1942 год, неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1942_01_04 С малкото
утринно слово

С МАЛКОТО

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.
„Духът Божи“

Много пъти, като се говори за едно и също нещо, хората се наплашват. В света за любовта се е говорило толкоз много, че хората са наплашени. Казва: „Не ми говори за любовта, изгоряло ми е сърцето. За любовта не говорете, понеже претърпях голяма криза.“ Често и в религиите хората страдат от неразбраната любов, всякога казват: „Не говорете за любовта, за Бога не говорете, понеже много сме пострадали за Бога.“ Те, не че са страдали за Него, но искат да вземат пари в заем и казват: „Вярвай в Бога.“ Онзи не му плаща парите: „Вярвай в Господа, вярвай в туй, вярвай в онова... вярвай... вярвай...“, и остава човекът на понеделник.

Другояче трябва да се схваща: Бог е една необходимост за живота. Ние разсъждаваме: Бог изключва всичките противоречия, щом дойдеш до Него, всичките противоречия трябва да престанат. Той е една необходимост. Ние човъркаме, и каквото стане, мислим, че Той е причината. Всичките блага се дължат на Него. Но когато не вярваме, идат всичките нещастия. Най-малкото отклонение носи нещастие. Да кажем, направил си една хубава къща, оставил си една малка дупчица; не можеш да видиш дупката, но студът минава през нея, ти се простудиш. Питам, кой е причината, Господ ли е причината, че си се простудил? То е вятърът. Той обича тайните, казва: „Този съградил къща, за да видим какво има вътре“ и минава през дупката. Като минава много силно, простудиш се. Че вятърът не може да не се движи. Таман отвориш устата, и той влезе вътре, хич не го каниш, влезе вътре, разтършува се из дробовете, каквото задигне, и веднага вън. Един таман избяга, друг дойде, целия ден има разправии само с вятъра. Сега по някой път аз съм говорил за дишането. Не трябва да се диша много бързо, понеже ако ти дишаш много бързо, ако правиш петнайсет вдишки в минута, ще си простудиш дробовете, ще заболееш. В студеното време в една минута една вдишка ще правиш. Какво трябва да

правиш? Няма да бързаш, полека да дишаш, ако в две минути правиш една вдишка. Ти трябва да си един първокласен светия, за да можеш за двайсет минути да направиш една вдишка.

Любовта е една неизбежност. Като говорим за любовта, трябва да знаете, че любовта е в сила да удари всичките ви работи. Апостол Павел разглежда любовта и казва: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам." Знанието е една от най-хубавите работи, от най-красивите работи, но ако имам всичкото знание, а любов нямам, ще съм мед, що дрънчи. Ти си още в първата степен, един метал си. Ако нямам любов, то съм метал. Какво щастие има в един метал? От един метал може да се направи един инструмент, някоя струна, що дрънка. Ако човешкото гърло би било направено от метал, той не би говорил. Без любов нещата са медни. Писанието на друго място казва: „Сърцата им са каменни." Щом дойде любов, изменя се каменното сърце.

Казвам, онова в света, което ни мъчи, то е безлюбието. Ти се мъчиш, мислиш, че нямаш пари. Но какво те мъчи безпаричието? Казваш: „Въглища нямам." Какво те мъчат въглищата? Въглищата не мъчат човека. Вижте мечката: легне, четири–пет месеца лежи, ни юргани има, ни въглища, ни храна, прекарва в пост. Казвате: „Аз съм постил четирийсет дена." Мечката пости три месеца, не е ли по-голям светия? То е мое мнение, не е мнение на мечката. Питат мечката защо така пости. Казва: „Имам един грях. По някой път пия кръвта на някое животно и съм започнала да постя, да ми се простят греховете, гладна стоя. Но въпреки това, когато нямам храна, като намеря някой вол, без да искам посмуквам от кръвта му, не ми иде наум."

Вземете езика, нали е красив. Този език е опасна работа. Човешкият език е цяла картечница. Кой от вас не е правил пакост с езика си? Не че иска. Децата по някой път боравят с пищов. Някой пищов или някой револвер, не го знае, бута, казва: „Чакай да ти кажа как се стреля." Мисли, че е празен, погледнеш, убие. Колко хора има, които са така убити. Не че иска да ти направи пакост. Човек по някой път с езика си прави пакост. Не че иска, но завърти се езикът и като каже някоя дума, нарани човека. Колко са силни думите, че като рани някой човек, пет–десет години носи раната, не забравя, казва: „Той ме нарани така, че десет години носих раната на сърцето, не я забравих." Нашият език не е организиран, нашият език е още меден, от мед е направен, не може да вземе правилно думите, не е мек.

Казвам, любовта е една необходимост. Не е нещо, което може да се вземе отвън. Любовта не мяза на хляб, не е като хляба. Много пъти хората искат

да произнесат любовта, казват: „Аз ви обичам." То е само понятие. Какво разбирате под думата обичам? Любовта се предава без говор, без нищо. Щом започнеш да говориш за любовта, ти влизаш в друг свят. Защото говорът не може да представи любовта. Като започнеш да говориш, разклащаш въздуха. Любовта обича онзи, тихия, свят, дето трептенията са толкоз деликатни, че едва да се разклащат листата. Много тих трябва да бъде. Туй говорене, както ние сега говорим, то е цяла буря. Като говориш за любовта, казваш: „Аз те обичам", тази буря е толкоз силна, че тя ще разкъса всичките листа. След като излезнеш от тази буря, ти казваш: „Аман от любовта." Това не е любов. То е човешкият език. Любовта е друг свят. Законите на любовта, това е песента на Бога, Неговите отношения, които има към човешките души. Това е любовта: отношението на Бога към всички човешки души, които са излезли от Него. То е любов. Туй, което Бог предава на душите, то е любов. На всяка една душа дава по нещо. Няма по-хубаво нещо в света да приемеш онова, което Бог дава. Че умрял някой, това не е любов. Че вятърът подухва, и това не е любов. Една любов започва с първия лъч на безсмъртието. Когато човек стане безсмъртен, тогава любовта го е озарила. Сега сме в сянката на любовта. Днес имаш любов, утре любовта изчезне, това не е любов. Сега не искам да се съдите, да кажете: „Какви хора сме." В любовта не трябва да се съдим. Казвате: „Той има любов." Аз толкоз години съм, още не съм срещнал на земята човек, който носи любовта. Срещал съм първокласни светии, любов нямат. Защото по някой път светията се разгневи. Най-малкият гняв пропъжда любовта. И Христос веднъж се разгневи, като влезе в храма, взе един бич. Оправи ли се светът като би евреите? Не. Казвате: „Трябва да има един бич, да се изпъждат." Едно прасе, колкото и пъти да го изпъдиш из градината, щом намери вратата отворена, ще влезе вътре. Една муха, колкото и да я пъдиш, пак каца на лицето. Ти я изпъдиш, тя пак кацне на носа, казва: „Пет пари не давам." Хвръкне и пак дойде, и кацне на носа, казва: „Какво искаш да кажеш? Аз съм толкова умна, колкото и ти."

Онзи ден говорих за новата година. Казвам: колко криво ме разбират. Нарекох тази година година на безлюбие. Те разбраха, че ще се тегли. Няма какво да се тегли. Бедна е тази година. Двете показва, че тя е бездетна. Тя се оженила, първото дете умряло, второто и третото измрели; бездетна майка е, плаче. Какво ще правите? Ще я утешавате. Казва: „Къде са моите деца?" „На оня свят." „Какво правят там? Там прогресират ли, как са?" Както и да утешаваш майката, да ѝ казваш, че са много добре в оня свят, учат се, тя казва: „По-добре да са при нас, отколкото на оня свят. Каква нужда имат в оня свят? Тук имаме нужда." Та аз влизам в положението на майката. Аз разбирам противоречието къде е. Ето къде е противоречието – в любовта. Ако левият крак ме напусне и иде в училище да се учи, какво ще бъде положението ми, да го чакам да свърши училище,

да свърши университет, че тогава да дойде при мене? Той, като свърши университет, не иде при мене, иска да бъде самостоятелен, какво ще бъде положението ми? Понеже десет–петнайсет години, ако го чакам, да свърши училище, няма смисъл – когато той отива на училище, ще ида и аз, и когато аз отивам на училище, и той дойде с мене. Кракът ми няма да ходи в училище без мене и аз няма да ходя на училище без него. Законът е такъв: без любов аз нямам право да ходя никъде. Любовта няма право да ходи без мене никъде. Защо е така? Такъв е животът. Туй, без което може да ходиш, то ще ти създаде най-голямото нещастие.

Та казвам, за любовта така трябва да мислим: че Бог е една необходимост. Всякога всички нещастия в света произлизат от малките нарушения. Някъде дойде една малка мисъл, може да кажеш: „Господ сега с мене ли ще се занимава?“ Ти си създал на себе си едно зло. Ти не можеш да излезеш вън от Бога. И тогава, щом искаш да бъдеш самостоятелен, ти ще си създадеш зло на себе си. Сега Господ те е създал с всичките Си блага и според твоето разбиране не мислє, че Той иска като лисицата или вълка да те изяде. Сега някои има, казват: „Отишъл при Господа.“ Това не е права идея. Когато една буца лед се стопи, къде е отишла? Станало ли е нещо? Изменило се състоянието на тази буца. Даже тази буца, след като се стопила, става по-хубава за пиене, пречиства се. Може да е за полза. Ако едно кило вода се изпари, образува се на пара, какво ще стане? Тази пара ще дойде на капки да полива цветята, по-полезна е.

Та казвам, смъртта е процес на безлюбие. Щом влезеш в безлюбието, непременно смъртта ще дойде. Ако искаш да излезеш вън от любовта и да намери нещо, ще намериш безлюбието, ще намериш смъртта. Ако искаш вън от смъртта да намериш нещо, ще намериш любовта. Всеки, който иска да излезе извън света на любовта, влиза в света на смъртта. Всеки, който излиза из света на смъртта, влиза в света на любовта. Вън от Бога идат всичките страдания. Вземете сега войната, това са културните и християнските народи, които се бият. Кое е онова, което ги подтиква да се бият зимно време: измръзнали ръце, крака? Вестниците пишат всичко туй като за зверове, казват колко са убити: толкоз избити от германците, толкоз избити от русите. Питате кои ще победят. Какво ни ползва победата? Питате кои ще победят, кога ще свърши войната. Кога ще свърши войната не ме интересува, колко са убити, и това не ме интересува. Защо не ме интересува? Че защо ще ме интересува? Бедните защо ще се мъчат? Хиляди бедни души без пари дойдат: брашно нямам, хляб нямам, защо ще се мъча, да ида при тях да взема тяхното положение? Ако мога да помогна, да мисля за бедните, какво ще стане с тях? Тази идея е съвсем крива. Тия, бедните, защо са излезли от Бога, питам аз? Дошъл някой беден, казвам: „Ти защо напусна баща си? Баща ти е милионер, какво

търсиш тук?“ Казва: „Болен съм.“ „Защо напусна баща си, майка си, те са здрави. Ти как си се разболял? Аз имам лошо мнение заради теб.“ Казва: „Осиромашах.“ „Аз имам лошо мнение заради тебе.“ „Окъсах дрехите си.“ „Аз имам лошо мнение за тебе. Всичко това показва, че ти си се отделил от Бога. Върни се при баща си, доста си пасъл свинете.“

Сега мнозина казват какво ще бъде на оня свят. Мислят, като отидат на оня свят, всичко ще тръгне наред. Много взискателен е оня свят, толкоз взискателен, че за една малка погрешка да те изпъди вън и за десет хиляди години не можеш да влезеш при тях. Вие били ли сте в някой голям симфонически оркестър? Всичките са все първокласни артисти, свършили музикална академия. И ако някой си позволи някъде някоя малка погрешка, навън от оркестъра го изпъждат. Всичко в съвършенство трябва да бъде. Не му прощават, всеки майстор трябва да бъде, не може да бъде захласнат. Не само да свириш хубаво, но тъй изрядно. Ние сега искаме да ни прощават. Има и прощаване. В един оркестър не се прощава: „Вън от оркестъра.“ Когато се приготовляваш, могат да ти простят, но при хубавото свирене прошка няма.

И в любовта прошка няма. Любовта не обича да се извиняваш пред нея. Тя е толкоз чиста, че е единственото чисто нещо в света. Любовта не обича да си цапа ръцете с нечисти работи. Други сили има в света, които ще служат, но щом дойде любовта, тя ще те научи как да живееш и как да служиш на Бога. Тя е единственият път, по който човек ще се научи как да живее. Или вие казвате: „Да бъдем безсмъртни.“ Под думата безсмъртие хората нищо не разбират. Те разбират един дълъг живот. То е механично схващане, дългият живот. Ти в любовта като влезеш, и да искаш да умреш, не можеш да умреш, и да искаш да страдаш, не можеш да страдаш, и да искаш да бъдеш сиромах, не можеш да бъдеш сиромах, и да искаш да бъдеш недоволен, не можеш да бъдеш недоволен, то е невъзможно. Там всичките неща са осмислени. Ти само ще се радваш. Ще се радваш и ще работиш. Ти няма да чакаш да ти свирят, но постоянно ще свириш. Свириш ден, два, хиляди години. Най-първо, ще се научиш да биеш тъпана хиляда години, после кларинет пак хиляда години, тромбон хиляда години. Двайсет и пет хиляди инструмента има, и на всеки ще се учиш по хиляда години. И като се научиш, да свириш на всичките. Ти ще се научиш да свириш на първия, после ще влезеш във втория, и там ще учиш. Сега някои казват: „Какъв ще бъде краят?“ Писано е най-напред да свириш на всичките, че тогава. Ти още нищо не си научил, и питаш какъв ще бъде краят. Ако търсиш какъв ще бъде краят, ти ще бъдеш извън любовта. Ако търсиш началото, ще бъдеш в любовта.

Сега не трябва да питате какъв ще бъде краят на старата година. Краят вече

е станал, че на майката са умрели децата. Сега иде началото. Тази майка трябва да роди някое дете. Тази година е майка, но бездетна майка, и по никой начин не може да я утешите, тя трябва да роди едно дете. Умряло детето ѝ, защо? Защото майката мисли само за себе си. Спало детето, задушило се, умряло. Кой е крив за това? Много деца има, които се задушават така. Не че майката иска, натисне го с възглавницата и го намери задушено. Има някои котки, след като родят децата си, изядат ги.

Та казвам, каменни са сърцата на хората. Човек трябва да образува една връзка. Щом срещне едно малко противоречие, да си каже на себе си: „Още съм далеч от любовта." Може да виждаш любовта отдалеч, но не си дошъл при нея. Ние страдаме от тия миражи, както пътниците, които пътуват дълго време в пустинята; засъхне гърлото, езикът, няма вода и гледа мираж: извор как извира, растителност наоколо. Пътува ден–два, и все няма извор. Всички ние се мъчим от миражи. Хванем нещо, и нищо не сме хванали, нищо не може да се хване. Докато не дойдем до реалността, дотогава ще имаме миражи на любовта. Не че любовта я няма, но ние сме далече. Пътуването е слабо, като буболечица пътуваме. Ако ти тръгнеш с един охлювски автомобил, колко години ще ти коства да идеш до слънцето? Нашите съвременни стремежи за любовта са охлювски. Така върви, и все умираме. Когото срещна, казва: „Видях любовта." Никой нищо не е видял още, то е илюзия, мираж. Миража ти виждаш, но любовта не си видял. Любовта е вечно изобилие, ти ще бъдеш задоволен. Някои не знаят и казват: „Какво има в любовта?" Ти в любовта ще слушаш хубавото пеене не само на грамофонни плочи. Тия грамофонни плочи са много груби, пък и радиото също. Някои хора, като слушам, и те са грамофонни плочи. Досега само двама души съм слушал, които могат да пеят, третия търся. Първият беше една ханъмка, туркиня, вторият беше един мъж: пеене, което ми харесва, проявяват душата си. Две песни само съм слушал. Песен е това, и четирийсет години няма да забравя тези песни. Както и да ви го разправям, няма да разберете, трябва да го чуете. Аз разбирам какво значи пеене. Това е пеене. Мене ми разправяше един познат американец, слушал той Камила Русо. Тя е била ученичка на Паганини. Свирела „Сънят на живота". Казва ми тоя американец: „В дадения случай, когато я слушах, бях готов да се примиря с целия свят, да раздам имането си, но след три–четири дни пак изчезна това. Казвам, увлякъл съм се." Защо се е увлякъл? От цигулката излиза нещо. Какво му казва тази цигулка? Какво ще говори? Гласът излиза от нейните струни, отлична музика е. Аз бих нарекъл майстор цигулар онзи, на когото цигулката започва да говори: като свири на струните, да говорят. Може ли да бъде? Ще има цигулки: като свирят с цигулките, ще говорят. Сега вие ще кажете: „Ние сме още много зелени." Не че сме зелени, но сме напуснали небето, отишли сме много далече от Бога и искаме да намерим

своето щастие.

Казвам: без Бога не се живее и не ще може човек да намери своето щастие вън от Бога. Всеки, който се отдели вън от Бога, ще намери своето нещастие. Единственото нещо, което можеш да намериш вън от Бога, то е твоето нещастие. Единственото нещо, което можеш да намериш в Бога, то е твоето щастие. Казва някой: „Ще се отделя.“ Ти ще намериш твоето нещастие. После, като ти дотегне, като се върнеш при Бога, ти ще намериш твоето щастие. Както се е написала думата щастие, започва с материалните блага. Всякога търсим щастието от материално гледище. Момъкът иска една мома, която обича, да бъде здрава. После, очите ѝ да не са хилави, да не е глуха или малко да недочува. После, да не е грозна, да е хубаво облечена. Казва: „Не ме ли обичаш?“ Ако те постави на любовта и те изпитва какъв трябва да бъдеш? Искат да покажат идеална любов. Че някой може да обича сакатия. Сакатия не можеш да обичаш, грозния не може да обичаш, глухия не може да обичаш, слепия не може да обичаш. Щом го обикнеш, очите му ще оздравеят. Щом го обикнеш, глухотата му ще изчезне. Щом го обикнеш, грозотата му ще изчезне. Невъзможно е да обичаш някого, и той да бъде сакат. Някои искат да покажат голяма любов. Той живее с една глуха жена, защото я обича. То е първата лъжа. Той защото не я обича, тя е глуха през целия си живот. Ако някой иска да каже: понеже обича Бога, затова греши, той лъже. Той защото не обича Бога, затова греши. В любовта не може да направиш грях. Там има изобилие, какъв грях ще направиш? Там има цели хамбари, пълни със злато, дълги по един километър. И ако вие искате да крадете при тези хамбари, какво ще откраднете? Трябват ви хиляда години да пренесете това злато. Вие ще се уморите. Какво ще правите тия пари? Във вселената има планети, цели направени от злато. Господ ще ви прати там. Ти си жаден за злато, Господ те пратил на една планета само от злато направена, че като я гледаш, къде ще я пренесеш? Някой път искаш диаманти. Има планети, направени от диаманти. Господ ще те прати там. Някои обичате хубави дрехи. Господ ще ви прати в оня свят, дето има само копринени дрехи; много хубави са, десет пъти по-хубави от нашите копринени дрехи, и колкото искате ще имате. Сега има разни въображения. В любовта, каквото помислиш, това става. Каквато дреха ти дойде наум, ще я имаш. Каквото помислиш, всичко става в любовта. Ако помислиш, че си на слънцето, веднага ще се намериш на слънцето; ако помислиш, че си на месечината, веднага ще се намериш на месечината. Където помислиш, там ще бъдеш: ако помислиш сам да бъдеш, сам ще останеш; ако помислиш, че си с много хора, с много ще бъдеш. Как ще го разбереш това? Че не сте били там, как ще го разбереш? Казвам, че има цели планети, направени от злато. Казвате: „Научно докажи.“ Не можем да го докажем, но и ти не можеш да докажеш, че не е от злато. Логически то не може да се

опровергае. Колко съм силен аз? Във вселената има толкова злато, че могат да се направят хиляди земи като нашата. Във вселената има толкова въглерод, че могат да направят хиляди земи като нашата, само че Господ няма нужда от тях. Той може да направи какъвто свят искаш.

Аз имам един начин на разсъждение, когато разсъждавам за най-малкия свят. Според мене реалното в света е най-малкото. Което не може да стане по-малко, то е реално. Туй, което може да се увеличава и намалява, то не е реално, то е илюзия на битието. Туй, което не може да стане по-малко, то е реално. Следователно нашата земя ти може да я събереш в най-малкото. Какво ще бъде най-малкото, къде ще отиде? В моите очи земята е един голям мехур, тя не е толкоз плътна. Дето казват, че земята е плътна, това на мен да не говорят, на другиго могат да говорят. Тя е един голям мехур и не е така плътна, и всичко е пълно с въздух. Ако го сгнетиш това нещо, ще бъде по-малко от просено зърно. Земята може да я сгнетиш в едно житено зърно. Колко е голяма земята? Всеки може да я носи, да я посее на нивата и тя да израсте. Пък и житеното зърно може да стане толкова голямо, колкото земята.

Сега някой казва: „Обърка се умът ми." Объркването на ума зависи от неразбирането. За мене най-малкото може да стане и безгранично голямо, и безгранично голямото да стане малко. Това са два процеса: или нещата стават малки, или малките стават големи. Малко аз разбирам туй, което в даден случай може да разбирам, голямо е туй, което за в бъдеще ще разбирам. Като стане един предмет по-голям, ще го изучавам другояче; като е малък, пак ще го изучавам. Казвате някои от вас: ако вие бяхте станали най-малки, щяхте да имате всичко на разположение. В коя каса не щете да влезете? Вие във всяка глава ще се вмъкнете вътре. Дойде някой човек, ще го попиташ: „Какво мислиш?" Ти хич няма да го попиташ, ще влезеш в главата му, ще се разходиш, то е цял един свят. Ще влезеш в дробовете, в тялото му. И ти ще говориш за един човек като за цяла една вселена, в която се разхождаш. Ще разправяш как е устроена неговата мисъл, неговите чувства. Сега вие ще запитате: „Каква полза ни допринася това?" Че аз имам голяма полза. Като изядете един бифтек или една кокошка, каква полза имате? Или имате триста грама хляб, и не сте доволни. Едно време едно кило имахте и бяхте доволни, сега имате триста грама, каква е разликата? Едно време хлябът е бил увеличен. В триста грама хляб има толкова съдържание, колкото в едно кило. В едно кило има толкоз, колкото в хиляда кила. В хиляда кила има толкоз, колкото в един милион. Онзи, който не може да мисли, ще каже: „Как е възможно това?" Нали сте били на кино, гледате онзи, малкия, апарат. Тия предмети, които се хвърлят на киното, са малки ленти турени, а пък се виждат: живи хора се движат. Питам, как малкото става голямо? Проектира се малкото на

платното, става голямо, движат се тия хора. Тия хора така големи ли са? Не са големи, малки са. Даже реално ли е това? Там на платното са като реални. Как става това? То е наука сега. Целият свят, който живеем, е едно кино. Всички сте артисти, на киното проектирани. Един ден ще се спре тази лента и ще се прекрати киното. Свърши се киното, удари звънецът, вие излизате и започвате да разправяте какво сте видели. Удари звънецът, пак влизат, същото гледат; като излизат из киното, разправят какво са видели. Какво сте видели на киното? Една къща изгоряла, някой се оженил, умряла жената на друг, децата умрели, изгубил богатството си, скарали се двама или виждате някоя зима, някоя планина. Често виждате страшни работи, опасни работи, но на киното това се показва. Нито зима има, нито богати хора има, всичкото, което гледаш, е илюзия, виждаш, че като че ли е на някое друго място, но там, на киното е.

И на земята, дето сте вие, то е едно кино. На този свят нищо няма. Дето виждате, че има бедни хора, то е кино. Това е моето мнение, вие сте на киното. Казвате: „Много страдания имаме." Никакви страдания няма. Седиш, и в ума си държиш идеята, че гладен ще умреш. Ти седиш и се заблуждаваш, че не те обичат. Ти живееш, Бог ти дал всичкото, заблуждаваш се, че не те обичат. Този, който те обича, ти не мислиш заради него и който никога не е мислил заради тебе, ти него обичаш. Питам: онези, които вие сте ги обичали, къде са? Баща ви къде е? Някой път баща ви насън се явява, може да ви говори, или някой приятел ваш може да ви говори. Реален свят е светът, дето хората не умират, дето чувствата не се изменят. Всичкото друго, всичките противоречия, които съществуват, то е един особен свят, аз го наричам свят на безлюбие. Как ще докажете на един човек, че вие го обичате? Каква нужда има да доказвате, че обичате някого? Каква нужда има слънцето да доказва, че ви обича? Под думата любов ние разбираме: когато ти имаш нужда от нещо, искаш да ти го дадат. То е любов на земята, да мислят добре за тебе. Значи в твоите постъпки онзи, който те обича, никога да не те подозира и всякога, каквото поискаш от него, думата ти две да не прави, да ти отслужва. Тъй считаме реалната любов в света. Значи при всичките условия, каквито и да са, неговият ум и неговото сърце да не се изменят. Разбираме любов: десет, сто години, хиляда години да минат, да го намериш на същото място; след като си му дал сто хиляди лева, след сто години като го срещнеш, да ги даде на твое разположение.

Питам сега: кой се е изменил, Господ ли се е изменил, или вие сте се изменили? Всички вярваме в Бога. Във всички има промяна, в Него няма промяна, в цялата вечност остава един и същ, няма никакво лошо разположение. Той има всякога най-доброто разположение към всяко живо същество, каквото и да е то. Към най-малката буболечица Господ

има най-доброто разположение, туй бръмбарче да живее тъй, както то разбира; шест крака има, с шест крака да живее, десет крака има – да живее. Не му казва: „Че тебе не са ти потребни десеттях крака“, но казва му: „Много добре, десет крака, сто крака – колкото ти трябват“, не му казва: „Защо ти са сто крака?“ Някой иска голяма къща – голяма къща; друг иска малка: „Каквато искаш“, Той го намира на място. Ние имаме особени идеи за Бога, с които се мъчим. Казва: „Може да ме изостави Господ, аз съм грешник.“ То е човешко понятие. Може ли художникът да не обича своята картина? Ако не я обича, ще я развали, ще нарисува друга картина. Картината, която е нарисувал и я оставил не сцената, той я обича вече. Разправят за един художник европеец, който ходил в Америка на изложение. Той бил голям художник, искал да му платят за неговата картина двеста и петдесет хиляди долара. Като отишъл, платили му само десет хиляди долара. Разгневил се, отива на изложението и разрязва картината на две, искал да я ликвидира. Американците, като разбрали това, натрупват се и му дават за картината повече от двеста и петдесет хиляди долара. Той искал да унищожи картината си, и за американците станала видна картината, искали да имат картина, която е разрязана, понеже не му платили толкоз, колкото той искал.

Ние сме от тези, които теглят ножа на картината, казваме: „Как тъй да не ни оценяват?“ – и хайде, удряме ножа на картината. Сега невидимият свят задоволява всичките. В невидимия свят, щом нарисуват една картина, фотографират картината и изваждат копие, и на всекиго дават по едно копие от тази картина. Копията са така хубаво направени, че не можеш да ги различиш от самата картина, не знаеш кой е взел картината и кой копие. Всеки мисли, че картината е у него и всички са задоволени.

В света, в който живеем, всички можем да имаме онова, което желаем. Не се изисква от нас много. Изискват се три неща от нас, за да бъдем доволни: да бъдеш доволен за най-малкото в мисълта си, да бъдеш доволен за най-малкото в сърцето си, да бъдеш доволен за най-малкото в тялото си. Ако си доволен за най-малкото, всичко ще се уреди добре. Най-голямото лесно се урежда. Ако на най-малкото не си доволен, тогава има известна мъчнотия в живота. Някои от вас казвате: „Как може да бъде така?“ Малките неща растат. Едно малко семенце на една круша или един малък жълъд, колко е малко семенцето, но след десет, двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто, двеста, триста години това дърво израства. Нашата земя е била малка, но постоянно израства, докато стане голяма. Времето прави нещата големи. Трябва да започнем с най-малкото и постепенно да растем. Ако растем преждевременно, създаваме своето нещастие при сегашните условия. Представете си, че имате един ръст от четири–пет метра височина. При сегашния свят в коя къща ще влезете, в

кой хотел може да ви приемат да си починете? Сегашните къщи са два, два и половина метра, трябва да се прегъваш. В кой автомобил ще можеш да влезеш, в кой трен ще можеш да влезеш, в кой параход ще можеш да се качиш, ако си четири–пет метра висок? Някой път искаме такива големи работи. Да се благодарим, че разумният свят ни е дал тази форма, която имаме, тя е най-подходящата. Умът, който имаме, е най-подходящият, сърцето, което имаме, е най-подходящото. Да благодарим за тях. Пък за бъдеще любовта, като ни намери достойни, ще ни даде повече. Вие ще разберете достойнството. Казвате: „Без достойнство не може ли?“ Аз ето какво означавам под достойнство. Който стои на едно място и не се мърда, той е достоен. Който се мърда, не е достоен. Всеки човек, който се движи от едно място на друго, е недостоен. Който седи на едно място, той е достоен. Достоен човек е: като му дадеш пари, и той устоява, парите устояват. Ти му дадеш пари, че и той не устоява, и парите не устояват. Недостоен е. Всичките неща в света, които изчезват, са недостойни. Всичките неща, които се изявяват на същото място, те са достойни. Любов, която устоява на всичките мъчнотии, е достойна, мисъл, която устоява на всичките мъчнотии, е достойна и тяло, което устоява на всичките мъчнотии, е достойно. Тази е идеята. Другите идеи са преходни неща. Туй в мен, което през целия живот остава, расте, изявява се, там е моето достойнство, то е реалното.

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка.“ Казват: „Трябва да се мине от туй състояние.“ Според мене, ако обичаш най-малкото, ти можеш да обичаш и най-голямото. Ако не може да обичаш най-малкото, не може да обичаш и най-голямото. Някои търсят Господа в големите неща. Аз да ви кажа: сега не мога да разправям как да се виждат нещата.

Пътувам от този, близкия град до Пловдив, Пазарджик – не са му изменили името, нали. Всеки ден ме питат кога ще тръгнем. Иде един евангелски проповедник и ние му казваме: „Днес ще тръгнем.“ Казва: „Кажете: ако е казал Господ.“ „Казал, не казал, ще тръгнем.“ Казва: „Ще видим дали ще тръгнете.“ Бъчваров, с когото пътувах, ходил из града и закъсня. Връща се, забравил да хване файтон. А гарата нещо два километра далече, трябва някакво превозно средство. Проповедникът чака да види дали ще тръгнем, казва: „Не зная какво ще стане.“ Казвам: „Ще идем.“ Гледам навън един кон, вързан за една каруца. Повикахме каруцаря, качихме се на каруцата. Човекът дойде, съгласи се. Казваме му: „Каквото струва, ще ти платим.“ Проповедникът, и той се качва на каруцата, тръгваме. Ето по едно време гвоздеят под колелото на каруцата отскочил, спря. Казвам на каруцаря на десетина метра назад да се върне, не го зная как е, не мисля, ни най-малко не разсъждавам, но му казвам:

„Иди назад на десетина метра и там ще намериш гвоздея.“ Той тръгва, брои крачките си и намира клечката си. Стигаме на гарата. Имаме още три–четири минути, докато тръгне тренът. Качихме се. Казвам на проповедника: „Ти мислеше, че аз като ти казвах, че днес ще вървим, ти отрече, казваш: ако е рекъл Господ. Ти мислиш, че като казвам, че днес тръгваме, тръгваме, без да е рекъл Господ. Ти казваш: кажи: ако е рекъл Господ. Не е в казването, а в мисълта. Понеже Господ казва: „Тръгнете“, тръгваме; като казва: „Не тръгвайте“, не тръгваме. Като ми каже Господ: „Тръгни“, тръгвам, и каруца ще намеря, и гвоздей ще се намери.“ Той разбира: ако е казал Господ. Ти мислиш за външен начин, мислиш, че си от правоверните. Вярно е, че отвън трябва да се каже, но по-напред трябва да се каже отвътре: ако е казал Господ. Щом аз работя по закона на любовта, Господ е казал. Тогава туй, което любовта е казала, направи го, върви напред, и клечката ще намериш, и каруца ще намериш, и хляб ще намериш, и слънцето ще изгрее, и вятърът ще духа, целият невидим свят ще бъде на твоя страна. Ако тръгнеш без туй чувство какво е казал Господ, ще срещнеш по пътя всичките противоречия, които по пътя могат да се съберат.

Та сега в тази година ще възложим ако е рекъл Господ отвътре. Тази година Господ е рекъл да не преядаме, тази година Господ е рекъл да не се тревожим, тази година Господ е рекъл всички да мислим, че всичко ще се уреди много добре. Как? Отивам на някое кино, аз няма да правя киното, те са го направили, ще седна на стола и ще гледам. Какво ще се безпокоя какво ще стане с киното? Тези, които са направили киното, ще го проектират, те са майстори в света. Казвам, светът е тъй хубаво направен, че всичко онова, което става, през тая година ще бъде перфектно. Знаете какво значи перфектно? Ще бъде съвършено. Съвършено значи свършено тъй, както трябва. Тази година много хора ще се убедят, че с малко хляб се живее. Тази година много хора ще се уверят, че с вехти дрехи могат да живеят: нов плат няма, ще обърнеш вехтата дреха от другата страна, и то е приятно. Тази година, като разплетеш чорапите, ще ги оплетеш наново.

Казвам, единственото нещо, което ви препоръчвам, е да бъдете доволни от най-малкото, което Господ ви даде. Така да сте доволни, като че ли целия свят имате. Това е философията, това е любовта. Защото любовта малките работи благославя. Любовта големите работи смалява. Като намери, че си много голям, за да разбереш живота, ще те смали. Като си много малък, за да не се обезсмисли животът, прави те голям. Две неща прави любовта: малките работи прави големи, а големите работи прави малки. Това са две благословения в света: малкото, което може да мине навсякъде да свърши всяка работа; голямото подразбирам, което е стабилно, всякога ще намериш на място, което не се изменя. Под думата голямо разбирам

неизменното в света, под думата малко разбирам туй, което върши всичките работи, туй което е полезно в нашата мисъл, в нашите чувства. Малкото е, което постоянно работи. Да благодарим на малките неща, които работят в нас. Да благодарим на големите работи, които са устойчиви в нас. Така Господ се изявява в нас.

С малкото.

Изпейте една песен.

Осмо утринно слово
4 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_01_07 Добри певци
Общия окултен клас

ДОБРИ ПЕВЦИ

„Добрата молитва“
„Иде, иде“

Прочете се темата „Първото ми възпоменание“. Спомен е туй, което винаги остава в човека. Туй, което временно остане, не е. Споменът е най-финото у човека. Има път, по който споменът иде. Общо казано, няма спомен, но тук са играли роля очите, носа, ушите, устата, ръцете. Ако на човека отсъствуваха очите, не зная какъв спомен щеше да има в света.

Съвременното човечество е попаднало в една гъста материя, мястото, дето живее, не е така хигиенично. Туй място трябва да го напусне. Най-първо е живял в много хубаво място, в рая. След като го изпъждат от рая, влиза в сегашното положение, дето постоянно се оплакваме. Има нещо в живота, което не е красиво. И във всичките отрасли на живота го има. Ако пее някой, ще се намери някоя буболечица, ще му развалят пеенето. Ако някой е богат, буболечици има за богатството. Ако говоря много, пак има буболечици. Ако мисли, има буболечици. Навсякъде буболечици развалят работата. От буболечиците трябва да се освободите.

Често казвате: „Така не се пее.“ Как се пее? Пеенето е останало едно възпоменание от рая. Дето са пели райските птици, едва сега хората си спомнят за тяхното пеение как са пели. Пробужда се в тях чувството за пеение. Някой път считате, че е много лесна работа да се обясни някое явление. Как ще обясните по кой начин славеят е достигнал така да пее? В кое училище, в кой университет се е учил? Има други птици, не са се научили, той се е научил. Коя е била подбудителната причина да се научи така? Казвате, че Господ го е създал. Не е така. Като кажете „Така Господ го създал“, сами не вярвате. Защото като дойде сиромашията, хич не вярвате, че е от Господа. Други работи приемате, че са от Господа. Те са на място. Сиромашията, богатството, пеенето, мълчанието са на място.

Онези, които не пеят, какво трябва да правят? Човек в даден случай или трябва да пее, или трябва да мълчи. За да мълчи, той трябва да бъде слушател, не индиферентен, не трябва да взема участие. Има хора, трябва да бъдат потенциали, да кредитират онези, които пеят. Онези, които пеят на сцената, ако няма кой да ги кредитира, няма с какво да изявят туй изкуство. Едновременно човек като мълчи, ще почива. Не всеки, който

почива, мълчи. Ако вие не слушате, вие не можете да придобиете. Ако музиката във вас не влиза тъй, както въздухът в дробовете, тя не може да принесе никаква полза.

Сега, под думата музика в широко отношение разбираме целия човешки живот да бъде музикален. Неговите чувства трябва да бъдат музикални, неговите мисли трябва да бъдат музикални, неговите постъпки трябва да бъдат музикални. И движенията трябва да бъдат музикални. Ако ходи човек, да му бъде приятно, като стъпва. Пък сега някой път изкривява крака си, не знае как да ходи. Някои от животните, котката за пример, е майстор. Тя стъпва на ноктите си отпред, но тъй, че в своя неприятел да не събуди подозрение, стъпва много полека, за да не я усети, като стъпва. Значи в котката умът и чувствата работят.

Има нещо особено в котката. Голям дипломат е тя. Щом хване някоя мишка, казва: „Не бой се, да не те е страх при мене, аз съм така благородна, сърце имам, не бой се, аз ще си поиграя с тебе. Като нямам работа, обичам да хвана някоя мишка да си поиграя.“ Мишката повярва, котката я вземе на гърба си и погледнеш по едно време изведнъж мишката изчезнала с козината. Като е малка мишката, на 2–3 хапки я глътне. Единственото нещастие на котките произтича от яденето на тия малки мишки. Много големи чистници са котките, чисти са. Сутрин като изгрее Слънцето, тя си излага гърба. Новото учение поддържат котките. Веднага ще си изпъчи гърба на слънцето според всичките закони, но при яденето не знае как да яде. Има един анекдот: Обвинявали лисицата в престъпление. Тя казва: „Мене ме обвиняват, че съм лицемерна, хитра и лукава. Аз като изям кокошката, оставям перата, да кажат, че аз я изядох. Доказателства има. Онази чистница при хората не оставя нито един косъм, като изяде мишката. Казва: „Не, аз не съм.“ Сега, да оставим анекдота.

Човек е дошъл на Земята да се учи. Младостта е живот, в който кредитира. Кредитът е в младини да работи човек. В старини човек трябва да се върне да покаже какво е спечелил. Сега чудното е, че хората пеят, като са млади, а като остареят, не знаят да пеят. Докато са млади, мислят, като остареят, забравят да мислят. Докато са млади, ходят, като остареят, забравят да ходят. Искат да кажат, че младите трябва да ходят, а старите могат да се прозяват; младите трябва да работят, а старите – да заповядват. Че човек не е ли все същият? Не е ли в младини и старини все същият човек? По какво се отличава младият човек от стария? На младия човек слънцето изгрява, на стария залязва. Стар човек като си, трябва да седнеш да спиш, да идеш в другия свят да си починеш – да напуснеш материалния свят и да се върнеш в дома си да [си] починеш. Като се върнеш от другия свят, на физическото поле да работиш. На физическия свят дотогава, докато човек

работи хармонично, животът има смисъл. Ако не знаете как да работите, ще създадете на себе си много големи неприятности.

Сега няма да се спирам върху морала. Казвате: „Човек трябва да живее добре.“ Ние трябва да разбираме, че животът, който имаме, сам по себе си е добър. Ние с нашата мисъл, с нашите чувства и с нашите постъпки внасяме някои елементи, които развалят хубавия живот, който имаме. От сега трябва да се приготвим да бъдем най-първо проводници заради себе си. По възможност най-хубавите мисли да възприемаме. Ако слушаш една хубава песен, да ти остане като едно възпоменание. Ако слушаш гаргите да грачат и ако слушаш славеите да пеят, това са две различни състояния.

Вие може да кажете сега: „Без музика не може ли?“ Може без музика. Човек на Земята може да живее с по четири пръсти, на Земята може да живее с по три пръсти, най-после – с по един пръст, някой може с една ръка, някой път може да живее с по едно око, но какви ще бъдат неговите възпоменания за един такъв живот? Всичките си способности и дарования, които имаме, трябва да ги впрегнете на работа. Има опасност за онези, които искат само с един талант да го покрият и да го заровят. Опасност има и за онези с двата таланта. Кои са онези с двата таланта? С пет таланта е човек. То е висшето вътре в човека, което се проявява. Двата таланта, това са противоречията в живота. Единият талант, то е учението за Бога, което хората пренебрегват. Единият талант значи да слугуваш на Бога, с двата таланта – да слугуваш на жена си, с петте таланта – на себе си. Онзи, който слугува на себе си, печели петте таланта. Онзи, който слугува на жена си, печели още два. Онзи, който слугува на Бога, заровил таланта.

Единственото нещо, което остава, е идеята за Бога. Тя е останала за вас най-смътната идея. Като се говори за Бога, казвате: „Какво нещо е Бог?“ Казвате: „Навсякъде е и никъде не е.“ Какво разбираме „навсякъде е“? Ако разбирате, че Той завзема всичките места, дето хората завземат, то е едно криво понятие. Писанието казва, че живеем в Бога. Бог не живее на нашите места. Ние живеем в Него. Той не живее дето сме ние, но ние живеем там, дето е Той. Казвате: „Къде е? Няма Го.“ Че не Го има в моя живот, че Той не е на моето място, то е друг въпрос. Че аз съм на Неговото място, и това е друг въпрос. Две положения. Казвате: „Няма Го Господ.“ Господ не е там, дето съм аз. Той не носи моя ум, Той не постъпва, както аз постъпвам. Ако постъпваше както аз постъпвам, щеше да бъде на моето място. Понеже не постъпва както мен, не е на моето място. Не ходи по моя ум. Аз мисля, че Господ не мисли като мене. Аз трябва да мисля, каквото Господ мисли. Всичките религиозни хора по някой път казват тъй: „Защо Господ създаде света така?“ То е тяхно разбиране. Защо не го създаде както ние го разбираме? Господ създаде света както Той разбира.

Да ви приведа един анекдот. Седят две дами на едно място и двама кавалери, които се запознават. Единият много говори, а другият мълчи. Казва: „Много говори." Но другият мълчи. Този, който много говори, на тази дама казва, че това харесва, онова харесва. След като си замине кавалерът, дамата усеща, че нещо липсва от нея. Като ѝ казвал, че това е хубаво, онова е хубаво, задигнал го. Другият кавалер, който не говорил нищо на дамата, оставил ѝ нещо. Онзи, който говорил, тя трябвало да плати за говора. Усетила, че след като си заминал кавалерът, изчезнало нещо от нея.

Питам: в света кои кавалери са хубави – които вземат или които дават нещо? Мислите ли, ако във вашия ум съществува една мисъл, която ви отнема нещо, че тази мисъл е полезна? Защото една мисъл може да влезе у вас и да ви отнеме нещо. Едно желание може да влезе във вас и да ви отнеме нещо от вас. И една постъпка – също. Считайте туй отнемане за много естествено. Да допуснем, че вие искате да бъдете красиви. Едно отлично желание, законът за Божествената хармония е носът ви да е на място, веждите ви, очите ви да бъдат направени тъй съвършено. Трудно е да видите на Земята едно красиво лице. На Земята още нямаме красиви лица. Като срещнеш красивото лице, никога няма да го забравиш. На красивото лице всички линии са подвижни, такива красиви движения има. Като срещнеш един красив човек, ти и болен като си, ще оздравееш. В красотата има нещо като че човек диша през нея. Има една книга писана: „Красотата ще спаси света". По отношение на нашите мисли, желания и постъпки и целият ни наш живот трябва да бъде красив.

И действително, в красотата влизат тия три Божествени свята. Любовта се проявява напълно на 3 места. Любовта се проявява в устата. Красивият човек има нещо особено в неговите уста. Една особена линия има на горната бърна и в долната. Разумността и мъдростта в него се изявява чрез носа, има особен строеж човешкият нос. Истината се проявява чрез очите. Особено са построени очите на човека. Един човек, който е израз на истината, той има нещо особено. Като погледнеш в очите, никога няма да забравиш такъв поглед. Само в очите на човека може да видиш какво нещо е истината. Само в устата на човека може да видиш проявлението на любовта. Само в неговия нос може да видиш неговата разумност.

Често на младини устата на децата са красиви. В младини има повече красота, а в старини изгубват тази красота. На младини от 12 години нагоре носът има особен строеж, а на старини хората изгубват своята красива форма. В децата на младини очите имат особен ефект, на старини изгубват. Туй се дължи, че ние не спазваме закона. Христос казва: „Ако не

станете като малките деца, не може да влезете в царството Божие.“ Ние започваме да мислим, че остаряваме. Мислим, че много знаем. Какво знае старият повече? Едно дете знае повече от стария. То лесно се примирява, а пък един стар човек не може да се примири. Едно дете се сбие с друго, теглят си косата и след половин час пак се сприятеляват. У старите това не става. На старини понеже материята на стария човек не се поддава на примиряване… Има нещо в човешките очи. Да се примириш, но има нещо, което не се съгласява. Лесно човек може да се примири. Една мома обиди един момък и [той] казва: „Никога няма да ти простя на тебе.“ Ходи този момък, счупи си крака и няма никой. Тя като дойде, започва да го превързва крака, услужва му. Той казва: „Направих една погрешка в живота си, казах, че няма да ти простя, но ще ти простя.“ Защо няма да простиш?

По някой път ние мислим, че Господ мяза на нас. Понеже ние не прощаваме, мислим, че и Господ не прощава. Господ гледа на нас и казва: „Тия деца ще се научат.“ Господ като види този, грапавия камък, знае, че от този камък ще стане нещо. В съвременния живот я вижте от калта какви хубави пособия сме си направили! Човек е достигнал до едно положение да обработи материята.

Та, казвам: Ние сме скулптори, грънчари, които изработваме. Хубави работи трябва да се изработят. Всичко туй ще се изкара на пазаря на онзи свят. Ще занесем каквото сме направили, каквото сме изработили. Един художник рисува картини, ще направи изложение. Целият наш живот ще изнесем на изложение. Вие казване: „Ще умрем.“ Какво ще умираш? Ще идеш в оня свят да направиш изложение. Какво ще изложиш в оня свят? Ако не носиш картини, на изложението не те пускат. Бог ни е пратил на Земята в училището и като се върнем от училището, там ще занесем каквото сме нарисували.

Как бихте нарисували вие един добър човек? Или как ще нарисувате един красив човек? Или как ще нарисувате един силен човек? Или как ще нарисувате един здрав човек? Онзи, който е майстор, знае – има особени линии. Или как ще нарисувате един болен човек? Има особени линии на болния човек. Много мъчно е.

Щом вас ви заболи коремът, вие вземате едно положение, туряте ръцете на корема си, свиете се. При туй навеждане пак има надежда. То е начин, по който се лекуваш. Докато седят ръцете на корема, той се лекува. Ако не ги туря, лекува се по-мъчно. Ръцете, това са два тока, дето минава положителна и отрицателна енергия. Лекува се човек. Набрали се в слънчевия възел в стомаха известни енергии и като минават, причиняват

болезнено състояние. Много болки се дължат на натрупване на излишна енергия. Като се натрупа някаква енергия на рамото, често се натрупва на рамото една излишна енергия и човек усеща неразположение. Достатъчно е да намериш един човек, да се поздравиш с него, и болката ще изчезне. Ще стане една обмяна между него и тебе. Той има по-малко енергия, ти имаш повече и ще се предадат тия енергии. Туй, излишното напрежение в плешката ще изчезне и ти ще усетиш, че болката е минала. Или натрупването може да е станало в кръста или на хълбока или някой път става натрупване в слепите очи или врата може да стане.

Сега аз говоря за натрупване на енергията, не говоря за органическите болести. Те са се създали много изкуствено. Органическите болести са наследени от баща и майка, ред поколения има и доста мъчно се лекуват. Аз говоря за натрупванията на енергиите. Често може да имате някоя болка, за пример в сърцето те бодне нещо. Мислиш, че някаква органическа болест имаш, а то е натрупване на енергия, на електричество. Казвам: Тия състояния лесно може да ги лекувате. Често, когато детето го боли нещо, майката тури ръката си на болното място, веднага туй натрупване на енергията се премахне и болката изчезне.

Та, казвам: Щом имате едно неразположение, имаме натрупвания. За пример, в известна област [има] излишна енергия – без да знаете, страдате. Може да се натрупа известна енергия, дето [е] чувството на страха и тогава човек започва да се страхува. Трябва да се освободите от тази излишна енергия. Може да се натрупа известна енергия в мозъка и ти трябва да я премахнеш. Тази натрупана енергия в чувството на страха може постоянно да безпокои човека – че разбойници ще дойдат, ако е зимно време, мислиш, че вълци ще дойдат. Тогава може да се обезнадеждите. Пренесете тази енергия и я турете в центъра на надеждата и веднага ще почнат да идват известни мисли за здраве, за живот или да съградите някоя къща или може тази енергия да я съберете на вярата или на любовта. Има известни центрове и трябва да знаем да поставим енергията да работим.

Има едно чувство и може да си помагате. Религиозният човек има развито туй чувство на любовта и той може да предаде от своята енергия. Човекът на вярата може да предаде от своята енергия на другите. Човекът на надеждата може да предаде от енергията на другите. Най-красивото от себе си може да го предадете на другите. Човек, който има способността на щедростта, може да предаде на другите. Понякога всичките хора искат да бъдат полезни. Но човек може да бъде полезен, когато има нещо какво да даде от себе си. Вие всички казвате: „Дайте всичко на другите, раздайте всичко." Не оставяйте излишно нещо да ви безпокои. Оставете за себе си толкоз, колкото ви трябва. Другото дайте да го носят другите.

Защо да не бъдем носители на идеята да обичаме Бога? Ако ти не може да обичаш Бога в едно цвете, ако ти не може да обичаш Бога в една капка, в която се отразява Слънцето, ако не може в едно листо на дървото да видиш присъствието на Бога, как ще обичаш Бога? В растенията ще видиш Бога и този лист е целебен, ще усетиш неговата сила. Някой път си болен, този лист като видиш, веднага тази енергия от листа ще мине в тебе и ти ще оздравееш. Има много хубави цветя, които са лечебни. Ти си меланхоличен – ще помиришеш едно цвете и веднага онези мисли ще изчезнат и ще влезе едно хубаво, красиво чувство.

Казвам: Всички цветя са създадени да помагат на хората. Листата са създадени да помагат на хората. Някой път очите са ти отслабнали от безпокойство – ако гледаш жълтия цвят, той ще внесе едно успокоение на очите. Или мнозина от вас се безпокоят. По някой път отслабнали са ви очите, понеже ви лъха студен въздух, свиване става на капилярните съдове. Гледам, някои хора са по-млади от мен, не могат да гледат. Най-малко два–три пъти на ден да измивате очите си с гореща вода, за да привлече кръвта. Сега със студена вода се миете. Със студена вода ще се миете лятно време, когато е разширено лицето. Мийте се с топла вода, да се привлече кръвта. Или, често имате заболяване на ръцете. Някои жени перат 4–5 часа с топла или гореща вода и като изплакват дрехите, ще ги изкара със студена вода. Това е най-голямото зло. Няма някой да ги научи. С топла вода ще перете дрехите, никаква студена вода. Така си осакатявате ръцете. Сега, да ви дам едно правило. След като сте прали дрехите, да имате ръкавици, та като простирате дрехите, турете ръкавиците си и ги прострете. Не туряйте след топлата студена вода. Зимно време ръцете ви ще бъдат здрави. Колцина има, които да се оплакват?

Когато човек минава от едно любовно състояние в едно състояние на омраза, имате същия закон. Любовното състояние е топло, а състоянието на омразата е студено. В омразата вие се изстудявате и човек се осакатява. Всякога любовта туря най-хубавите очи на човешкото лице, а омразата в каквато и да е форма туря най-лошите черти. Ред поколения, които са внесли омразата, са оставили тия черти. Вземете във вълка, или лицето на един тигър, или на един лъв, или на една котка. Ще наблюдавате и ще забележите къде се крият тия лоши черти. У котката има известна промяна, човек доста ѝ е повлиял. В нея има една съобразителност, тя се милва. Галят ли се котките в диво състояние? Онази, която при човека живее, тя се гали. Като те погледне котката, ще ти настръхне косата. Няма в нея церемонии. Като те погледне, казва: „Знаеш ли какво мога да направя?“

Сега аз ви говоря върху един свят, с който ние сме заобиколени. Духовният свят няма да стане като вас, но ние трябва да сме като духовния свят. Всички ние трябва да се изменим. Всички няма да умрем, но всички трябва да се изменим. Ние не искаме да се изменим. Красотата седи в изменението. Ако една песен не се мени, каква песен ще бъде? Ако ти не може да минеш от тона до в тона ре и от ре не може да минеш в ми, в сол, в ла, в си, ако ти не може да вземеш ония нюанси, ако ти не може да минеш от до в ре, после – ре повишено, ре понижено, ако не може да минеш от до в ми или във фа, каква песен може да изпееш?

Казвам: Остаряването е една музикална композиция. Старият човек е музикална композиция. Може да ви изсвиря песента на един стар човек. Отлична песен. Може да ви изсвиря песента на един млад човек. Отлична песен е. Трябва да знаете как да свирите. Трябва да се научим как да мислим. Да се радваме, че сме стари и да се радваме, че сме млади. Младият може да стане стар и старият може да стане млад, композицията може да се смени. И тогава на младия композицията е красивият човек. Втората част главно е на стария. Той казва: „Колко красив беше този човек!“ Детинството е още. Хубостта на децата е в туй, че в тях любовта е свободна. Децата са свободни. Едно дете свободно проявява чувствата си на любов, няма никаква задна мисъл. Някои деца, като ги погледнеш, още на млади години остарели. Преструват се. Има деца, които се преструват. Преструвката е едно чувство. Жените са го усъвършенствували. Една жена ще представи една малка болка като че ли кой знае каква е, пък то не е така.

Сега аз искам да ме разберете. Когато Христос вървеше с двамата ученици след възкресението, той се престори, като че иска да си замине. Те настояваха да остане с тях. Българите канят, той казва: „Не съм гладен.“ Не че не е гладен, но не смее да каже. Казва: „Не съм гладен“, а пък след като го поканят и започва да яде, казва: „Уста кучешки, разяждат се“. Ако е за комплименти, да каже, че хазяйката толкоз хубаво е сготвила яденето, че макар и да не е гладен, разял се е.

На Новата година ви казах какво ще ви донесе тази година. Тази година, ако не може да привлечете някоя хубава мисъл в себе си, ако не може да привлечете някое хубаво чувство в себе си, защо ви е тогава Нова година? Най-малко трябва да научите една песен, да може навсякъде да я пеете, че като я изпеете, навсякъде да ви помнят хората. Не мислете, че сте остарели. Тази мисъл я оставете на заден план. За старост мислете, на 120 години като станете. До 120 години мислете само за детинство. Мисълта за старостта е като портрет на миналото, като че не се отнася до вас. Че искате да остареете, то е голямо тщеславие у вас. Няма по-голямо

тщеславие от онези, които мислят, че са остарели.

Много малко място има в света за стари хора. В небето сега се приготовлява едно място за един стар човек, а тук кандидатите са милиони. В небето има място за милиони млади, за стари няма. Казвам: Не си губете времето за конкурс за стари хора. Оставете на конкурс младите. Аз наричам, младостта е свят на Любовта. Светът на възрастните наричаме свят на Мъдростта, на знанието. А старите, напълно възрастните хора, е светът на Истината. Човек трябва да бъде един плод, който ще цъфне, ще завърже и ще узрее. То е едно състояние, показва три качества. Да създадете в себе си един усет, че песните, които излизат, да бъдат подтиквани от любов. Да създадете един нос, който да мисли. Знанието трябва да носи светлина. Носът на човека трябва да бъде проводник на светлината. Очите му трябва да бъдат проводници на свободата. Човек като погледне устата си, да знае, че е във връзка с любовта; като погледне носа си, да знае, че е във връзка с мъдростта и знанието; като погледне очите си, да е във връзка да каже истината. Три неща в новата култура трябва да станат: като погледнете очите, да ви стане приятно, като погледнете носа, да ви стане приятно и като погледнете устата, да ви стане приятно. Три неща основни трябва да бъдат, защото ушите допълнят човешкия нос. Ушите и носът заедно вървят.

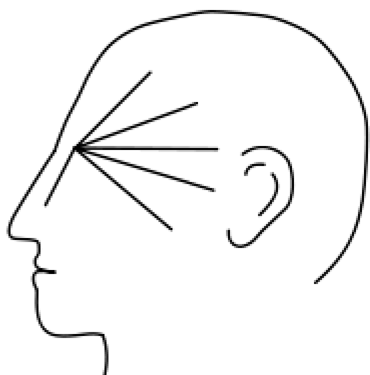

(фиг. 15.1)

Тази линия показва силата на човешката интелигентност, колкото ухото слиза по-надолу, човек става по-морален. Колкото ухото се качва по-нагоре, моралността е по-слаба.

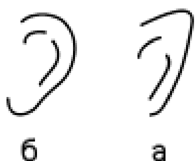

(фиг. 15.2)

(Б) е едно хубаво ухо. Ухото (а) е лисиче ухо. Теченията, които стават в нашия организъм, те се изразяват чрез нашите органи. И по същия закон, когато се увеличава светлината, не се добива особена форма и положение. Ако носът се продължава и съразмерно се разширява, показва, че човек

има светлина. Като се сплесне носът, намалява се широчината, носът има по-малка широчина. Когато носът има по-голяма широчина, този човек може да диша дълбоко.

Спазвайте правилата. При бързото дишане дробовете се стесняват и отслабват. Зимно време 3 пъти подишай [в] една минута, не 15 пъти. Воля трябва да се употреби. В новото учение на какво мязат хората? Ако вие в новото учение не можете на минутата да приемете една вдишка и една издишка, няма ново учение. Трябва да се измени начинът. В новото учение, ако не може да владееш ума си, в новото учение, ако не може да владееш сърцето си в даден случай, какво е това ново учение? Казвате: „Новото учение на любовта". Новото учение трябва да внесе изобилен живот, да разшири човека. Много малките уста не са хубави. Нямам нищо против малките уста, но съществува една пропорция между лицето и устата. И някой път дължината и широчината на лицето не са хармонични с устата. Няма една съобразност.

(фиг. 15.3)

Къде е дефектът на туй лице? Долната устна показва импулсивност. Този човек много лесно се докача. Когато човек свие ръката си на юмрук, всичката енергия като се събере, казва: „Какво мога да направя?" Често долната бърна се свие, така че човек е готов да удари. В тази част се развива такава енергия и човек е готов да избухне. Ако се намали тази форма на устата, здравословното състояние се изменя.

Тънките бърни не са едно здравословно състояние. Те изразяват потиснати чувства. Много дебелите бърни показват […]. Има едно положение на бърните, което е здравословно. Има една линия от Бога турена. Има едно състояние на носа, което е от Бога турено; има едно, което е от хората турено. Притиснат нос, притиснати уста, те са човешко изобретение. Ще оставиш устата си свободна. Не си натискайте устните, само допиране на устните, не притиснати. Притискането е човешка работа. Човек със стиснати устни е волева натура. Но туй волево състояние вредно действува. Бог е направил всичките работи красиви.

Сега, понеже искате нови хора да бъдете, трябва да се отличавате.

(фиг. 15.4)

На новия човек веждите не могат да бъдат такива. Носът не може да бъде такъв. Това е едно отклонение от еволюцията на човека. Тия отклонения се дължат на ред поколения, които са се отклонили от еволюцията на човека. Тепърва трябва да преустроим тялото си. Някои от вас имате хубави уши; някои от вас нямате хубави уши. Става един процес в човека, след няколко поколения влага се една хитрина, която се изразява [в] ушите. У някои хора тази линия на ухото е отвън, а на някои е отвътре. Ухото може да е направено така:

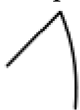

(фиг. 15.5)

има едно пречупване.

Когато ви говоря за тия научни факти, някой човек може да го турят в затвора и да му турят букаи̇. Много черти като на някой престъпник може да му ги наложат. Трябва да се пазите от наложените неща. Турнат му букаи̇ и казват: „Престъпник е.“ Не всеки човек, който има букаи̇, е престъпник. В някои отношения да, но в някои отношения не. Нямането на букаи̇ ни най-малко не показва, че не е престъпник. Всеки един човек, който не спазва Божествения ред на нещата, той прави известни малки престъпления.

Сега не считайте, че е лошо това. Казвате, че е хитър човек. Аз гледам по някой път какъв характер има котката. Щом нищо не е бутала, ще те посрещне, ще те поздрави, ще помечи. Щом е яла нещо, като отвориш вратата, иска да излезе, да я няма вкъщи. В съзнанието има, че е направила нещо и може да се случи нещо особено.

Когато някой направи престъпление, има състоянието на котката, не се усеща спокоен. Има нещо, което ни безпокои. Всякога трябва да се стремим към спокойствие. Щом сме направили една погрешка, трябва да се поправи. Погрешките се поправят. Допуснете, че имате едно въже, искате туй въже да го отслабите. Трябва да премахнете нишките. Колкото нишките се намаляват, въжето отслабва. Погрешките имат нишки. Една погрешка може да се състои от 10, 15, 100, 200, 500 нишки. За да я поправите, не може изведнъж – нишка по нишка ще отмахнеш. Не мислете, че енергиите, с които е направена една погрешка, не са нужни.

Ще започнете тази енергия на погрешките да я употребявате. За в бъдеще ще употребявате тия енергии на погрешките.

Един човек има силен глас, той може да го развие. Един, който няма глас, по-мъчно може да развие гласа си. Сега, вас Господ ви е дарил всинца ви с големи дарби. Имате най-различни дарби.

Та, сега, най-първо, онова, което любовта е внесла във вас: в живота ви да цените вашия живот и да цените живота на ближния. Да цените и живота на ангелите, да не оцапвате никого. В живота не трябва да хвърляте нито една лоша мисъл. Даже сянка не трябва да хвърлиш върху един човек, да кажеш: „Той е престъпник, той е такъв." Никога в ума си да не допускате това. Ние не знаем кой е престъпник.

Престъплението става по три начина. Там, дето няма любов, става престъпление; там, дето няма мъдрост, престъпление става и там, дето няма истина, престъпление става. Всеки човек, който обича истината, не прави престъпления. Когато малко намали да обича истината, микроскопическо престъпление може да направи. Всеки човек, който има интелигентност, и микроскопическа да е, не прави престъпление. Най-малката любов който има, най-малкото знание, най-малката свобода който има, този човек не може да прави престъпление.

Вие казвате: „Ние сме чада Божии." Казвам: Щом правим престъпление, не се говори така. Хора, които имат Божиите благословения, не може да правят престъпления. Може да правят погрешки както художника, както музиканта. Една малка погрешка в реда на нещата е, но да направиш едно престъпление, то е невъзможно. Пръстите на един майстор музикант така са свикнали, че той не може да вземе фалшив тон, не може да тури пръстите си и да вземе една фалшива позиция. Той туря пръста си точно на място.

Носете идеята в ума си. Бог иска, изисква от вас да създадете отлични глави. После, да имате отлично изразително лице. Бог изисква от вас да имате отлични гърди. Щом дробовете ви са хубави, ще имате хубаво разположение. Човек, който не диша добре, и да иска, не може да мисли, няма разположение. После, за да развиете устата си хубаво, непременно трябва да ядете музикално. Като седнеш да ядеш, музикално да ядеш, да ти е приятно, да слушаш зъбите, когато се допират – който има зъби, пък който няма… Като допираш кътниците си, това са басови тонове; като дойдеш до [кучешките], те издават тенор, а като дойдеш до резците, те са сопрано. Всички зъби като се допират, то е цяла една арфа. Като се допират, зъбите издават тонове. Най-хубавото нещо в живота е яденето и

щом ядеш с благодарност, няма по-хубаво от това. После, участие взема и носът. Той постоянно ухае. Този като яде, онзи свири, а друг ръкопляска. Туй е публиката. Казва: „Бис, да се повтори!“ Носът аплодира, публика е, ръкопляска.

Искам да ви представя в една обективна форма. Невидимият свят се радва, когато ангелите слизат на Земята. Те като срещнат един човек, който има възможности, спират се при него и започват да му дават наставления. Те като слизат, искат да му предадат своята красота. Виждат, че у него има добро желание и казват: „Ще попееш, тъй ще направиш.“ То е моралът. Дето казват да живее човек по морал, то е да знаеш как да рисуваш. Да бъде човек добър, той трябва да поправи устата си, трябва да поправи носа си. За да бъде човек добър, трябва да поправи очите си. Тогава как ще изразите „Тебе гледа, мене вижда“?

Казваш, какво трябва да правиш. Пей: „Имам една работа да свърша аз.“ Това вече е оперно пеене. „Имам една работа да свърша.“ Младата казва: „Какво трябва днес да сготвя – боб или леща? И аз не зная кое от двете да направя.“ Създай си ти красива уста, с която можеш да говориш на Бога, твоя Баща. Красива, с която да говориш на твоя Баща. И вие може да го

изпеете, това е бас. (Учителят пее

Създай си красива уста,
с която да говориш на твоя Баща.

Сега децата как ще пеят? Големият син е тенор, малката сестра е алт. В какво седи разнообразието? В една песен може да внесеш едно любовно чувство към Бога. Ако мислиш за своя ближен, ще създадеш друг колорит. Ако мислиш за себе си… Не е лошо човек да мисли за себе си, но той трябва да мине в трите свята. В света на любовта ще строи. В света на светлината, и тя строи. И в света на свободата.

Човек трябва в себе си да бъде свободен, свободен, както са свободни ангелите. Бог иска ние да бъдем свободни. Всичките противоречия, които се случват в живота, да ви не смущават. Природата всичко това е предвидила – че след време тия противоречия ще принесат своята полза. Защото грозотата служи като сянка на красотата. Грозотата, и тя си има своята цена. Доброто и злото заедно вървят. Доброто не може да се яви, ако няма сянката, злото в себе си. Злото е сянка на доброто. Ако във вас доброто стане господар, а злото – слуга, то е естественият ред на нещата. Но ако злото стане господар, а доброто – слуга, този порядък не е естествен. Изопачен е порядъкът на нещата. На растенията главата е

заровена в земята, а другият живот е отвън. Важното в растенията е потопено в гъстата материя. Човек вече е изваден от гъстата материя, обърнат е с главата нагоре и с краката надолу.

Досега сте се молили на хората, защо да не можете да изпеете една песен на Господа? На Господа ще изпея една песен. Ако искам да пея на Господа, ще изпея една хубава песен на едно хубаво цвете. Като пея една песен на цветето, Господ е в това цвете. Ще му изпея една песен като артист, че той да е доволен от мене. Казвате: „На едно цвете песен ще пея?“ Пея на Господа, Който е в цветето. Ако пея на Господа и Той е на Слънцето, няма да ме чуе. А като пея на Господа в цветето, Той е наблизо. Ако туря Господа на Слънцето, какво ще внесе? Ако мога да пея на цветето, ще пея и на Слънцето. Ако не мога да пея на цветето, няма да мога да пея и на Слънцето. Някой път и на Слънцето може да пеете.

Някой от вас, който е неразположен нервно, вземете през тази година да имате едно тефтерче, поне лист и мастило, или с чер молив да се учите да пишете. Не бързайте, може да напишете буквата а, но я напишете хубаво: а, след това напишете буквата б, в. Б, В. Като пишеш главните линии, да внесеш успокоение. Напиши веднъж–два пъти буквата. Или някой път направете си един център, че от него да изхождат лъчи.

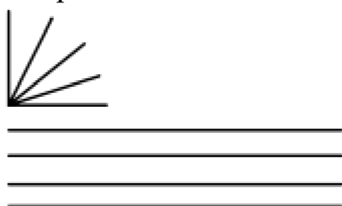

(фиг. 15.6)
Или пък започнете да правите успоредни линии.

Не мислете, че сте свободни. Всякога в природата има течения, които ни влияят. Ти пишеш и някое течение ти блъсне ръката и ти измени направлението, или някой път измени направлението на мигането, на очите ти. Може да направите един малък опит. Седнете при един прозорец и когато минава някой човек, кажете накъде отива този човек. Той ще се стъписа. Ти кажеш накъде отива и той се спре, после пак тръгне. Може това 3–4 пъти да се повтори. Ти питаш къде отива, пък той се спира. Всички сме под влияние на различни течения. Никой не е свободен в света. Вятърът, колкото и да е слаб, и малките листа ще се поклатят малко, то е за добро, не е за лошо. Може този, който пита, да е добър човек, който казва къде отива, може той да ти е предал нещо много добро. Той е насочил своята мисъл и той с тази мисъл ти е предал нещо. Ти, като не разбираш закона, след време ще се ползуваш. Или ти отиваш по работа. Всеки човек, който пита къде отиваш, той ти предава нещо. Казва:

„Поспри се, да ти предам нещо." Ти казваш: „Много бързам." Ти се спреш, той ти предаде нещо. Ти се върнеш назад, като отиваш по работа, понеже той дава благословение. Той се връща вкъщи пак да остане. Той като каже къде отива, този пък се върне. Казва: „Още ли има да ми даваш?" 3–4 пъти може да иде и да се връща. Или вечерно време решавате и отлагате.

Да ви приведа един пример. То е било във Варненско. Един млад, много красив момък, на който баща му бил много добър свещеник, купил си той едно пищовче. Скарал се той с момците за мома и той взел пищовчето. Най-първо взел, че го напълнил с куршуми. Поседял, поседял и извадил куршумите. Турил е сачми в него. После извадил и тия сачми и турил само барут, да ги плаши. Вечерта 3–4 пъти пълни и изпразва пищова. Сутринта в неделя излиза от къщи. И като се скарал с момците, той изважда пищова и стреля, но пищовът не хваща. Турил го и духва, в това време гръмва в устата му и лицето му се наранява. Лекували го дълго време, налагали жаби. Казват: „Ако той беше оставил куршумите, щеше да умре, ако беше оставил сачмите, пак можеше да се убие." Онези, които искаха да го спасят, казваха: „Извади тия работи." Два лагера има: едните искат да му създадат нещастие, а другите искат да му помогнат. И често ни побутват. Казват: „Изпразни пищова си." Ако го беше съвсем изпразнил, той нямаше да иде на бойното поле. Каже ти някой обидна дума – не е ли този револвер с куршумите? Някой път и сачмите са опасни.

При един редовен живот пищов не трябва да има. При един редовен [живот], като идеш някъде, ще носиш и ще си извадиш една хубава ябълка. Тези, които в миналото са поздравлявали с куршумчета, сега да поздравляват с хубави ябълки, с хубави круши, с хубави сливи.

Казвам: По-добре е в живота да даваме подарък. Какво ви коства да кажете някому една сладка дума? Минете някъде и кажете, комуто и да е, нещо хубаво. Кажете му, че светлината ви е хубава, или кажете му, че харесвате неговия ход, или че много добре се е облякъл. Отбележете една хубава черта в човека. Ако не искаш да му кажеш гласно, най-първо мислено му кажи. Кажи: „Харесва ми този човек, добри очи има, добри вежди има, добри уши има, добри уста има." Намери нещо хубаво. Туй, което кажеш заради него, ти ще изпратиш туй благословение в него и в тебе ще остане. Сега ние констатираме нещата. Казвате: „Не ми харесват очите, не ми харесва носът." Не виждайте грозните работи, оставете грозните работи настрана. Винаги в себе си констатирайте доброто. За тази година ако искате, прокарайте хубавото. Винаги по възможност, когато констатирате, констатирвайте доброто. Здравето ни зависи от ония хубави мисли, които храним. Да бъдем проводници на Божиите благословения. Туй благословение да бъде за нас, за нашия ум, туй благословение да бъде за

нашето сърце и за нашето тяло.

Ние живеем и поддържаме в изправност тялото си. Като вървите, не се навеждайте, изправете се хубаво и погледнете хубаво. Някой казва: „Станах на 72 години.“ Какво са 72 години? Земята доста работа е свършила. Кажи: „Аз обходих 72 пъти около Слънцето. Много малко съм научил.“ Искам тази година да се върти Земята, да научите нещо от Слънцето. Желая ви тази година да се подмладите с по 10 години. Които са на 70 години, да станат на 60 години, които са на 60 години, да станат на 50, които са на 50, да станат на 40, които са на 40, да станат на 30 години, които са на 30, да станат на 20 години, които са на 20, да станат на 10 години, а които са на 10, да станат на една година.

На Коледа може ли и вие да попеете? (Учителят извади цигулката и я настрои и изсвири: „Време е да вървим“, после – „Тъги, скърби“.) Трябва в пеението да се внесе мекота. (Учителят свири.) Ще ви изсвиря една българска песен, която е груба, но може да се облагороди. Повече от 30–40 години ми взе да я моделирам. То е един мотив. (Учителят свири тая

песен. Пее

Вие, чада на новото,
станете и напред вървете.
Станете, чада!
Достатъчно вече вие сте спали.
От дълбок сън станете,
трезвени, вино вече не пийте.
Само бистра водица
поддържа добре вашия живот.
Станете, деца, трезвени бъдете.

Вино значи ония мисли и желания, които опияняват. Да останат само трезвите. Където минете, да имате по няколко милиона ампераж. Бог ни е пратил в света с всичките възможности. И колкото можете повече да извадите от ума си хубавите мисли, хубавите желания да изкарате от сърцето си, всички да бъдете свежи, не стари. Аз бих желал косата ви да не побелява, да позлатеят, да имате на устата си най-хубавия червен цвят. А пък очите ви да съдържат най-голямата мекота. Изражението на погледа ви да има светлина, най-малката светлина, която човек може да има в очите си.

През тази година да благодарим на Бога за големите блага, които имал към нас. Предната година ние сме се занимавали с много малки работи. Да

се изпълнят сърцата ни с благодарност за хубавото. Да изявяваме хубавото и отвсякъде да черпим. За идущата година всички да станете хубави певци, да може всеки от вас да пее по една песен соло. Тази година изберете си по една песен от песнопойката, която и да е песен, и всеки да може сам да я изпее. Може да вземете някоя от някоя опера, откъдето и да е, но трябва да научите една песен тъй хубаво, че да може да я пеете сам. Идущата година ще дадем концерт от артисти, които са учили по една песен. Тричетири дена концерт ще имаме все от знаменити артисти.

Тази година да помагаме и да станем проводници на Господа, да примири хората. Да ги научим да се примирят. И от войната, която съществува днес, да излезе едно добро за бъдеще.

„Отче наш“

15-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 7.I.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_01_11 Единствената врата
утринно слово

ЕДИНСТВЕНАТА ВРАТА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета десета глава от евангелието на Йоана.
„Духът Божи“
Едно малко размишление.
„Красив е животът“

Драматичен е животът на Христа по отношение епохата, в която е живял. Не само тогава е драматично, драматичен е и сега. По някой път вие се смущавате защо ви се случват някои работи. Всичките хора имат желание да живеят добре. Всеки, който се роди на земята, иска да живее като в рая. А пък някой път трябва да живее като изгнаник. По някой път ние не разбираме онези, които ни обичат. Още не знаем по кой начин да се прояви любовта. Едно житено зърно има съзнание, какво ще мисли, като го изваждаш от хубавото място и го посаждаш? Но ти си имаш намерение, знаеш защо го посаждаш. Друго житено зърно вземеш, извадиш го, туриш го на воденицата, смелиш го на брашно. Не знае житеното зърно защо го смилаш на брашно, ти знаеш. След като са го мъчили на хромеля, ти плащаш. Плащаш на воденичаря, дето го мъчи на камъните. Ти го взимаш, туряш го в чувала и казваш: „Това е волята Божия.“ Туй е твое разбиране. Дали е такава волята Божия, то е въпрос. Учителят учи учениците, който не знае, плеска му по една плесница, натупа го, казва: „Такава е волята Божия.“ Дали е такава волята Божия, то е въпрос. Сега често ние имаме свои разбирания, искаме да заставим някой път природата да постъпва така, както ние искаме. Малкото дете, което майката родила, по някой път се сърди на майка си. Карат го да яде, казва: „Няма да ям.“ Защо се сърди, то знае. Майката го бие. Защо го бие майката? Тя знае. То опитва майка си, която го обича, дали ще го бие, като не яде. Майката иска да покаже, че любовта потупва по някой път. И тя доказва фактически, че го била за добро. Дали е за добро, е въпрос. Детето бият веднъж, дваж, триж, и то все вярва, че е за добро. Сега, ако те бие един невежа, ще ти предаде своето знание по гърба. Ако ти пиеш една горчива вода, тя ще ти предаде своята горчивина, ако пиеш сладка вода, ще ти предаде своята сладчина. Питам: в какво седи злото? Злото седи, че

като те бие невежият, то е горчивината, умният като те бие, то е сладчината. След като те бие един умен човек, казваш: „Добре стана.“ Допуснете, че твоят крак е изкълчен. Един човек, който разбира от изкълчения крак, изтегля крака, намести го и болката престане. Дойде един невежа, който не разбира от туй изкуство, върти ти крака и ти увеличава болката. Всеки, който увеличава болката на човека постоянно, той не е от учените.

Сега вие по някой път се намирате в едно противоречие със себе си: не знаете туй, което вярвате, дали е право, или не. Искаш да направиш нещо, не знаеш дали трябва да го направиш, или не. Тогава трябва да имаш една мярка. Ако в дадения случай не знаеш кое е право, тогава с какво ще мериш нещата? Има едно заблуждение: всякога, когато ние се колебаем дали е право нещо, въпросът е друг. По някой път една мома, която иска да се жени за един момък, не знае обича ли го, или не го обича. Въпросът не е дали го обича, или не. Как няма да знае? Казва: „Не зная дали го обичам, или не.“ Сега разсъждавам по следния начин. Искам да извадя друго заключение. Не мислете, че искам да говоря за вашата любов. То е ваша работа. Каква е вашата любов не зная, нито вие може да знаете каква е моята любов. Сега възможно ли е да приема захар и да не разбера дали е захар, или не, дали е сладка? Щом не знаеш, ти не я опитваш. Ти трябва да чувстваш дали обичаш някого. Любовта никога не иде от знанието. В любовта се намесват чувствата. Когато момата се пита дали го обича, или не, то е въпрос дали има парици, или не; дали има апартамент, или не; ще може ли да живее добре с него, ще може ли да ѝ доставя достатъчно храна, ред материални работи влизат. Тя иска да знае какъв е неговият характер. Питам: защо човек ще се свързва, да си създава нещастие? Тя трябва да го обича. Мислите ли, че от деня, от който тя го обикнала, оттогава е започнала нейната любов? Човек с някои хора е живял дълго, и не ги обича. Други за първи път среща, и ги обича. Как ще обясните въпроса? Аз представям въпроса съвсем ясно: дадат ми мухлясал хляб, не го обичам, дадат ми пресен хляб, обичам го. Кои са причините? Онзи, когото обичам, съдържа нещо в себе си. Онзи, когото не обичам, не съдържа в себе си. Искат да ме убедят, че мухлясалият хляб е хубав, да го обичам. Искат да ме убедят да обичам лошия човек. Че как ще го обичам? Как да обичам месо, което се разлага? Как ще обичам пари, които не струват нищо? Защо ще ги обичам, да си губя времето? Целият свят седи от известни понятия на миналото, което донякъде има истинност в себе си. Ти, ако не разбираш законите на твърдата материя, ако ти не разбираш законите на жидката материя, на въздухообразната и на етерната материя, ти ще се намериш в едно голямо противоречие със себе си.

Вземете например думата учи какво значи. Но ако на тази дума учи се тури

едно к пред нея, какво ще стане? Куче, което учи. Какво разбирате под това? Най-първо разбирате едно животно с дълга муцуна, козина има, обича да лае, не мисли. Но вие се заблуждавате. Кучето има такъв нюх за разпознаване, като че е някой физиономист, френолог – интуиция има. Като влезе някой човек в двора, веднага го познава дали е добър човек, или е лош. Щом е лош, изтегля опашка и не я мърда. Щом е добър, мърда опашката си, лае, познава го, че е добър. Щом изтегли и не я мърда, няма доверие в него това куче. Във Варненско, в едно село, имаше само един, когото кучетата не лаеха. Наричаха го Дели Васил. Обичаше да попийва, интересен човек. В който двор влезеше, не го лаеха кучетата, и най-лошите кучета не го лаеха. Всички други лаеха, Дели Васил не го лаеха. Казвам, по-добър човек от него нямаше. Лудия Васил кучетата не го лаеха. Обичаше да пие винце, ракия, но беше готов да даде всичко, да се жертва за когото и да е. Дели Васил кучетата не го лаеха. Казвам, тия кучета, които имат разбиране за човека, глупави ли са? Ако влезе някой поп, лаят го, ако влезе учител, лаят го – не го признават за учител, за поп. Дошъл някой чиновник от високо положение, не го признават, но Дели Васил, признават го, като че той носи тапия. Кучето, то е една степен на развитие. Цялото органическо царство, всичките растения са училище на човешката душа. После, рибите, млекопитающите, това са школа, през която човешката душа трябва да мине да научи нещо. Онези, които не знаят, ще се намерят в противоречие: защо трябва да влиза в рибите, в птиците?

Мислите ли, че човек в тази си форма, която има, сравнен с един ангел, е нещо? Мислите ли, че сегашното тяло е нещо много благородно? От пъпа надолу то е една фабрика, в която има големи нечистотии. Благодарение, че всичките тези нечистотии са херметически затворени, ако те можеха да излизат на порите на човека, до човека не можеше да се седи. Един ден така трябва да станем, че в човека да няма нечисти материи. Как да се постигне това? Има известни закони. Ние, съвременните хора, не възприемаме една храна, която Бог е създал за нас. Мислите ли, че онзи вълк, който яде овце, върши волята Божия? Мислите ли, че онзи паяк, който прави своите нишки, Бог го е научил на това? Не, той си изкарва лесно прехраната, казва: „Това е мое разбиране за живота." Ние сега живеем по своему. Като страдаме, ние образуваме един живот неестествен. Казваме: „Защо Бог е създал така света?" На Господа насън не му е идвало туй, което ние вършим. Ако четете пророците, казва Господ: „Мене наум не ми идваше това, каквото говорят пророците." Мислите ли, че се изисква голямо знание да познаеш един човек добър ли е, или лош? Добрият човек гори, гори и свети. Лошият човек не гори, не свети. Лошите хора казват, че изгорели. Те лъжат. Как ще изгорят? Казват: „Изгори ме." Който гори е винаги добър човек. Лошите хора винаги употребяват изгори ме. Да гориш, то е човещина. Като не гориш, това не е човещина. Тяхното

понятие какво е? Има хора, които не искат да страдат. Този, който не страда, е лош човек. Който страда, е добър човек, нищо повече. Понеже, който не страда, той е в застой, който страда, той расте. Неразбиране има. Някои мислят, че в страданието човек губи. Човек в страданията всякога печели. Няма същество в света, което страда, да не печели. То е един Божествен закон. Всички същества от най-великите, които слизат на земята, трябва да страдат, понеже, ако не страдат, нищо не може да печелят. Сега не казвам да викате страданието. Ако пишете едно дълго писмо, няма ли да ви отмалее ръката? Или умът ви не може да се измори, ако пишете поетически? Знаеш колко мъчно се пише поезия? Знаеш един певец колко мъчно е да изпее една песен?

Сега вие предполагате най-добрите условия. Един човек може да се намира в много неблагоприятни условия. Да кажем, ако ти изгубиш онова самообладание на волята си, веднага ще изгубиш всичката си топлина. Щом се разсърдиш, ти изгубваш топлината си и ставаш малко по-дребнав. Ако постоянно се сърдиш в себе си, не може да очакваш да те обичат хората. Вие като се разсърдите, ще ви обичат ли? Децата ядат бой, понеже искат да накарат баща си и майка си да ги обичат, когато се сърдят. Онези от вас, които сте бащи, налагате с тояга със закон. Питам сега: защо майката бие детето? Аз съм привеждал този пример. Тук, в България, почти същия закон на възпитанието имаха. В България, когато започна обучението, най-първо учениците, които бяха лениви, биеха във фаланга. Имало две дървета, ще турят краката на ученика във фалангата; като го положат на земята, други двама ученика ще дигнат краката и учителят с тоягата бие. И действително тия ученици са станали учени. Намериха, че това не е практично, да се сваля ученикът, да тури краката във фалангата, да дигнат краката други ученици и учителят да бие. След туй този метод се замени с по-практичен метод. Един от учениците ще вземе виновния ученик за ръцете и краката и ще го тури на гърба си, учителят ще го бие по задницата. Намериха, че и този метод не е практичен. Учителят доста енергия харчи, усеща ръката си отмаляла от биенето. Третото положение: започнаха учениците да ги турят на колене долу на земята, някой път туряха мамулени зърна под колената. Но намериха, че и този метод не е толкова практичен. Четвъртият метод: една дрянова пръчка, доста дълга, взема учителят и който не знае, бие по ръцете. Учителят казва: „Дай си ръката." Ученикът даде си ръката. Учителят го удари по едната и по другата ръка. Най-последният метод е плесницата. Дойде учителят, удари плесница отляво, отдясно, свърши се въпросът. Сега сме дошли до плесниците.

Всички тия методи са, за да заставят децата да учат. То е един неразбран въпрос. Всички вие сте бити. Негодували сте от биенето. Вие, които сте

негодували от биенето, употребявате боя. Аз се чудя: ние, които негодуваме против биенето, защо го употребяваме? Трябва да го отхвърлим, то не е потребно. Причините за биенето в света са, че ние сме на физическия свят. Боят произтича от единствената причина, че ние сме на физическото поле: той е едно проявление на физическия свят, понеже на физическото поле господарува Марс, активността. Винаги методът на Марс за възпитанието е дървото. Първото нещо, трябва да се покаже, че ти трябва да се подчиняваш. Щом не се подчинявате, дърво ще имате. То е законът на Марс. На физическото поле, който дойде на земята, трябва да го бият. За да няма бой, човек трябва да бъде много умен, за да се справи с Марс. При най-малката постъпка, той е силен, с бой се разправя. Ако знаеш как да постъпваш с Марс, ще се освободиш с малко биене. Сега, понеже бащата и майката служат на Марс, затуй те казват: „За децата дърво има." Вие се подчинявате на този закон. Казвате: „Какво трябва да направим?"

Ще влезете в света на чувствата, на усетите. В духовния свят с думи стават работите. Няма да има никакъв бой. Като влезеш в Божествения свят, само с мисъл става. Щом помислиш, че не постъпваш добре, веднага ще изправиш поведението. В духовния свят, като почувстваш твоето страдание, и твоето страдание ще изчезне. Затуй на физическото поле ние не искаме да страдаме. Всеки човек, който не страда, живее на физическото поле. Всякога хората на физическото поле ще турят някой виноват. Евреите на физическото поле разбираха, че Христос е виноват, казваха: „Този човек в Римската империя ще ни създаде голямо нещастие. Не ни трябва неговото учение. Като народ ще ни унищожи. Не внася нещо ново в света." Казвам сега онзи извод, който навеждам в живота. Всички ние, които се подчиняваме на Марс на физическия живот, ние се осакащаме. Три звена има, които са свързани в едно, сега на земята господаруват три планети от астрологично гледище: Марс, Юпитер и Меркурий. Юпитер се занимава с духовния свят, Меркурий – с Божествения свят. То са астрологически философии. Но казвам: Божественият свят е свят на мисълта, духовният свят е свят на чувствата, физическият свят е свят на действията. Външен свят е той. Във физическия свят тебе не могат да те обичат. Тебе ще обичат тук, както обичат Бога. Ако ореш, ще те обичат и малко слама ще ти дадат. Като кон може да теглиш каруцата, камшик ще има.

Та казвам, ние искаме на физическия свят да внесем Царството Божие. То е невъзможно. На физическия свят ще има хромел, ще мелят житото, ще го месят, ще го турят на фурната, ще го пекат, ще го вадят. Всичките престъпления, които съществуват днес, се дължат на нашите физически разбирания. След като разберем криво света, искаме да кажем, че Бог така

го създал. Ако четете Стария Завет, когато Бог изведе евреите из Египет, които страдаха, египтяните искаха да ги унищожат. Като влязоха на Ханаанската земя, наместо да научат, те, като завладяваха народите, ги изколваха всичките, и мъже, и жени, оставяха девиците. После, прекарваха ги през диканя. Та нали еврейският народ е избран, трийсет и три хиляди обещания имат от Бога, какво ще научите? Той е пример в света. Ти може да си роден царски син, ако не живееш както трябва, ще страдаш, макар да си царски син. Може да си последен овчарски син, ако изпълняваш Божия закон, по-малко страдания ще имаш.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да се решим да изпълним волята Божия. Геройство е сега да заменим наказанието, с какво да го заменим? Искаш да накажеш някое дете, накарай го десет пъти да иде на чешмата да донесе вода. Искаш да накажеш дъщеря си за неподчинение, накарай я да пере дрехите или да вакса обущата на баща си или братята си, или да измете всичките стаи с метлата, или с мотика да копае в градината, да посади дръвчета. Туй за наказание. Който е виноват, да сажда ябълки, сливи, круши, плодни дървета, лози да сади. Казват: „Как трябва да се възпитават децата?" Някой като сгреши от вас, да иде да посади десет плодни семки или сто семки, или лози да сади. Дали ще станат, или не, да сажда. Сега съдим по стария начин и казваме: „Този не живее добре, онзи не живее добре." По този начин светът никога няма да се поправи. Дотогава, докато следим своите погрешки, няма да се поправим. Ако аз искам да стана певец, няма да ходя да слушам онези, които не знаят да пеят, тия, невежите, няма да ги слушам, няма да ходя да слушам как лаят кучетата, как грачат гаргите, но ще ида да слушам как пеят славеите, ще слушам най-добрите певци. Те може да ми предадат нещо. Ние трябва да ходим, добрите хора да търсим, да видим те как живеят. От тях ще научим нещо. Най-добрите хора трябва да ги намерим където и да са. Аз по някой път, като искам да имам хубаво разположение, посещавам черешите. Ида при някоя череша, туря си гърба, помилвам я, казвам: „Ти никога лоша дума не си казала, кой как дойде, дадеш от себе си. Искам и аз да науча този занаят. Не се сърдиш, качват се по тебе." Отида при някоя ябълка, и от тях се уча, казвам: „И от вас мога да се науча." И при сливите ходя, и при лозите ходя, казвам: „Вас ще ви режат, не се сърдите, пак давате грозде на хората. Тези, които ви мъчат, на тях плод давате. Искам да ви подражавам." Препоръчвам и на вас така да правите, и вие да посетите лозите. Аз ви препоръчвам да идете при някой човек. Виждам някоя мома плаче, не ражда грозде. Някое дете плаче. Мислите ли, че тази лоза, която ражда сладкото грозде, която знае да събира слънчевата енергия по особен начин и да образува това, сладкото, грозде, че тази лоза не е умна? Има едно разумно същество, което живее в нея. Те са спящи ангели, които са дошли само да дадат пример на хората

на самопожертване. Дали вие ще вярвате, то е друг въпрос. Някой път вие мислите, че като не вярвате, минавате за много учени хора. Неверието в света тоже трябва да съществува. Вяра да, но да не вярваш в какво? Да не вярваш в слънцето, да не вярваш в любовта, да не вярваш в Божията мъдрост или в истината, да не вярваш в живота, да не вярваш в свободата, да не вярваш в знанието? Тогава в какво трябва да вярваш? То са положителни работи. От любовта, като вярваш, ти приемаш живота. Като не вярваш в любовта, ти изгубваш живота. Като вярваш в мъдростта, ти придобиваш знания. Като не вярваш в мъдростта, ти изгубваш знанието. Като вярваш в истината, ти придобиваш свободата. Като не вярваш в истината, ти изгубваш свободата. Питам, кое е реалното в света: което печели или което губи? Което печели.

Казвам, всички, които са говорили за Бога, казват, че Бога може да намерим в малките деца. Защо се дават малките деца за пример. Понеже децата вярват. Едно от хубавите неща: каквото да му кажат бащата, майката, преди да са го излъгали няколко пъти, то вярва. Като го излъжат два–три пъти, престава да вярва, става учено. Питам сега, мислите ли, че ние с нашето неверие може да влезем в небето? Не. Защото надеждата е физическият свят, вярата е духовният свят, а любовта е Божественият свят. Тия подразделения, те са достъпни неща. Но любовта е нещо недосегаемо, хората хиляди години има да живеят, за да я разберат, то е един особен свят. Туй, което ние наричаме любов, то е Божественият свят. Ти, като влезеш в Божествения свят на любовта, ти ще бъдеш щастлив, всичко ще забравиш и нищо няма да те смущава. Няма да има никакво смущение. Ще имаш всичките възможности да помагаш на себе си и на другите. Сега мнозина от вярващите си влияят един на друг, всички се докачват, че не се обхождали с тях. Тогава геройство е поведението на слънцето: между всичките тия тъмни планети единствено то свети и прави видна нашата земя, прави видни Юпитер, Сатурн. Ако бяхме останали на Сатурн, на Юпитер, всички щяхме гладни да останем досега. Благодарение на слънцето, единственото, в което трябва да вярваш, то е Бог, то е слънцето, то е животът. Слънцето е образът на Бога. Туй, което внася в нас живота, то е Бог. Туй, което внася в нас тия, благородните, чувства в нас, то е Бог. Онова, което внася мисъл в нас, то е Бог. Това, което иде там, трябва да държим постоянно. Дотогава, докато се държим, ние ще разберем Неговата воля. Най-достъпното същество, което прониква в душата ни, това е Бог. Ние търсим някои книги, да ни покажат къде е Господ. Оставете философските разсъждения за Бога. То е външна страна на живота. Ако остане философите да ви доказват какво нещо е захар, може десет, двайсет, сто милиона години да минат, и никога няма да имате едно вътрешно понятие. Този въпрос за пет минути може да го знаете, ще видите захарта сладка ли е, или не. В света на любовта там най помага умът. То е външно,

умът. Умът помага само за външните неща. Любовта помага за вътрешните неща. Не че другото не е потребно. Вътрешната страна на живота зависи от любовта. Без любов не можем да разберем отношението, което съществува между нашия ум, нашето сърце и нашето тяло. Любовта е единствената, която образува тази връзка, съединителната брънка е тя на нещата. Докато не намерим любовта, не можем да намерим мъдростта. Докато не намерим любовта, не можем да намерим истината. Който не е намерил любовта, не може да намери мъдростта и истината. Знанието без любов е неприложимо. Свободата без любов е неприложима. Противоречието в съвременния свят произтича: ние искаме свобода, знание, култура без любов. То е невъзможно.

И следователно новият свят, който иде, новият порядък, започват от любовта. Туй е казано в Евангелието: „Ако Ме обичате, ако Ме любите, ще опазите онова, което ви казвам. Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя.“ Туй е изводът: това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа. Бог е любов. Като познаете любовта, тогава животът се осмисля. Без любов животът е цял ад. Много същества разумни има, които се мъчат в ада, които искат да намерят друг път в небето. Милиони години има да се мъчат и като познаят любовта, ще излязат из ада. Нали съм ви предал онзи пример, като влязъл един богат човек в ада и от хиляди години се молил да излезе. Най-после Бог казва: „Вижте този, няколко години се моли, вижте дали не е направил някое добро в книгата на живота. Ако е направил едно добро, може да го изведете из ада.“ Като разровили, видели, че за няколко хиляди години направил едно добро, дал един морков на един беден човек. Господ казва: „Дайте да се хване за моркова и така го изкарайте из ада.“ Като се хванал той, за него се захванали много други души от ада, цяла редица. Като ги видял, казва: „Този морков е мой, какво сте се хванали.“ Веднага скъсал се морковът и той пак паднал в ада. Това са хората на крайното користолюбие. Че нека всички излязат из ада с неговия морков.

Често сега се проповядва спасението. Всеки иска да спаси себе си. Вие, като се спасявате, тези за вашите крака, които са се хванали, не крякайте за вашия морков. Ако с вас излязат хиляди хора, благодарете, че те са се хванали за вас. Ще се радвате. То е законът за безкористието на света, трябва да влезе между вярващите. По стария начин ако вярваме, всички ще имаме противоречия: примирение, караница, примирение, караници, примирение. И никога няма разрешение. Пък този свят е такъв, понеже недоимък има в света, във физическия свят. Любовта е единственото нещо, което носи храната, което носи живот в себе си. Защо ви е един свят без живот? Защо ви са хубавите, красивите дрехи при едно болно тяло, при една проказа или при един съвременен сифилис? Какво те ползуват

хубавите дрехи, хубавият апартамент? Аз бих предпочел, не бих предпочел, но винаги предпочитам колибата със здравето, отколкото палат с проказата и със сифилиса. Какво е грехът в света? То е една духовна проказа. То е користолюбие. Аз наричам проказата безлюбие. Първото нещо: трябва да се освободим от проказата. Единствената сила, която може да ни избави, е любовта. Само любовта цери проказата. Христос лекуваше проказата, но с любовта може да лекуваш. Проказата е един нисш живот. Само висшият живот може да измени състоянието на проказата.

Та това противоречие, казваха Му: „Бяс има, луд е, що Го слушате? Той няма понятие за живота." Разделени бяха помежду си, казват: „Как може луд човек да отваря очите на хората и да лекува прокажени?" Ако ние говорим сега в себе си истината, от коя категория сме? Казват: „Не си струва човек да ходи по пътя на истината. Не си струва човек да бъде толкова справедлив." Една справедливост, която произтича от любовта, не е механическа справедливост. В света тепърва се нуждаем от една справедливост на любовта. Да ценим. Любовта цени живота, любовта цени знанието, любовта цени свободата, любовта цени всичките най-малки добродетели и всяка малка постъпка любовта я цени. Ние сме толкоз чувствителни за една малка услуга, която хората могат да направят. Не само това, но на едно животно като направиш една малка услуга, и то я помни. Има растения, като им направиш една малка услуга, като ги полееш, помнят. Има растения, като се приближиш, радват се. Едно растение като те обикне, ако не го посетиш, увяхва. Има растения, като ги извадят из къщи, увяхват, като ги върнат вкъщи, освежават се. И растенията обичат.

Ние, съвременните хора, се нуждаем от Божествената любов. Не трябва да се отдалечаваме от Бога. Всеки, който казва, че Господ е някъде, не го слушайте. В Бога живеем, съществуваме и се движим. Ние сме в Бога, но трябва да оставим Господ да живее в нас. Ние сме в Бога, сега да оставим Бог да се всели в нас по закона на свободата. Това е спасението, това е избавлението на човека – когато той доброволно допусне Бог да се меси в неговия живот. Нас, съвременните хора, ни е страх Господ да се намеси. Ние ще страдаме, мислим, ако се намеси. То е едно заблуждение. В момента, в който допуснем Той да се намеси в нашия живот, целият свят ще се отвори, ще имаме други проспекти. Майката щом допусне Господ да се меси в нейния живот, дъщеря ѝ, синовете ѝ ще я обичат, мъжът ѝ ще я обича. Учителят, който допусне Господ да се намеси в неговия живот, учениците му ще го обичат. Господарят щом остави Господ да се меси в неговия живот, неговите слуги ще го обичат като синове. Като допуснем Господ да живее в нас, и растенията, и камъните, и водите, и реките, и въздухът, всичките планети ще ни обичат, навсякъде ние ще бъдем добре

дошли. Без Господа ние ще бъдем странници в света като блудния син, който яде рожкове. Като му дойди наум, че той трябва да обича, да се върне при любовта на баща си, веднага видя, че баща му е приготвил една отлична трапеза. Имаме добрия пример.

Казвам, дайте свобода на любовта във вас и не ѝ се сърдете. По някой път любовта, като дойде, тя ще изчисти нечистотиите. Вие се заблуждавате, мислите, че тя образува тия нечистотии. Тя, като дойде, ще ви очисти от всичките нечистотии. Няма да мине дълго време, и всичко нечисто ще изтече и ще започне да тече бистра вода, чиста кристална вода, ще започне новият живот. Вие ще бъдете здрави, щастливи, ще се радвате на благото, което Бог ви е дал на земята. Ще се радвате, че имате приятели, че имате синове, дъщери, ученици, всичко, каквото искате да имате. Всичко, за каквото копнее вашата душа, ще го имате, само ако имате любовта. Няма да говоря за истинската любов, защото любовта е една. Щом допуснете да царува тя в нас, тя ще внесе всичките блага, които има.

Казва Христос: „Истина ви казвам, Аз съм вратата.“ Любовта е вратата за ония блага, които ние очакваме засега за физическия свят, за духовния и за Божествения свят. Само любовта е врата да бъдем щастливи на земята, само любовта е врата да бъдем щастливи в духовния свят и любовта е врата да бъдем щастливи в Божествения свят. И в трите свята ще бъдем щастливи. Туй, което може да ни направи щастливи навсякъде, то е Божията любов. Ценете любовта на онези, които ви обичат.

„Отче наш“

Девето утринно слово
11 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_01_11Словото бе Бог
неделна беседа

СЛОВОТО БЕ БОГ

Отче наш.
„Ще се развеселя“.

Ще прочета само един стих от първата глава от Евангелието на Йоана: „В Начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог“.
В Начало бе Словото.

Ще прочета нещо от „Ценни мисли из книгата на великия живот“. /Учителят прочете от Словото на планината страници 4, 5, 6, 7 и 8 до: Три неща постоянно държ в ума си/.

Като прочете страница пета след мисълта: Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие, каза: Това е безсмъртие. Някои искат да не страдат. Ще дойде време, когато няма да страдат, но трябва да бъдат безсмъртни.

Това са зрънца. Човек трябва да мисли цял живот. Съвременните хора мязат на изоставени деца, не знаят ни баща си, ни майка си. Че вярват в Бога, това са само забавления. Той казва, че Господ живее само в сърцето, това е само чувство. Господ живее в сърцето му и ходи да злослови или ходи да краде. Каква нужда има Господ да ходи да краде? Смешно е когато царският син ходи да краде. Няма смисъл. Сиромахът да краде разбирам, но царският син? Един човек, който вярва в Бога да ходи да краде, това не разбирам. Що е кражбата? Кражбата е да вземеш това, което не ти трябва.

Искам да ви наведа на една нова мисъл в света. Защото знанието, което сега го имаме, ни носи нещастие. Всеки един, който е щастлив, не знае утре какво ще стане. Във воюващите страни мислите ли, че хората са щастливи? – Не са щастливи. Не знаеш кога може да дойде нещо от небето и да се изсипе нещо. Едно време ангелите не идваха от небето, аероплани сега идват. То са марсианци от планетата Марс идат и доста взривни бомби хвърлят. Ние се оплакваме и търсим кой(я) е причината. В природата съществува една причина, от която хората се оплакват. Причината на злото седи в безсъзнателния живот, тъй наречения физически живот. Един камък, който се търкаля, ако не се махнеш от пътя му, може да те претрепи. Ни най-малко няма да съжалява за това. Даже няма да обърне внимание на всичките ти страдания. Падащият камък иска пътят му да

бъде чист. Ние, слабите същества, на земята какво искаме? Казваме: Защо е злото в света? Сега да оставим този въпрос. Когато двама души брат и сестра се карат в един дом, защо се карат, тях една майка и един баща са ги родили? Карат се понеже синът иска да обсеби имането на баща си и дъщерята иска да обсеби имането. Синът иска баща му да си замине за оня свят и дъщерята иска същото. Като не се спогаждат, карат се, искат да имат на страната на баща си, кому да даде повече. Казвам: Причината за всички спорове в света са (в)се материални работи. За някоя шапка се карат хората, за обуща се карат хората, за педя земя се карат хората, за някой прозорец се карат, карат се за сто лева дал на заем и не му ги връща, казал някаква дума – разни причини има, за които се карат хората.

Та казвам: Ако ние искаме да помогнем на себе си, какво трябва да направим? Казваме: Светът е лош. Сега ние не можем да се произнесем върху света. Нямаме право да се произнесем. Ако не мога да се произнасям върху един художник, че картината му е лоша. Защото, за да се произнеса, трябва да рисувам по-добре от него. Ако не зная да рисувам, трябва да си мълча. Слабият не трябва да се спори със силния и да иска своето право. Смешно е когато слабият иска правото си. Правото си може да иска само силният човек. Слабият трябва да иска само милост. Сега слабите хора искат правото си, казват право нямаме. Слабият няма никакво право. Я вижте в животинското царство слабите какво право имат някъде. Слабият трябва да отстъпва. Малките камъни отстъпват на големите; малките планини отстъпват на големите; малките реки отстъпват на големите. Навсякъде правото е на силните в света. В света кой заповядва? – Слънцето заповядва. Ще каже ли земята: Аз създадох света? От мене излезе всичко. Едно време нашите учени искаха да докажат, че тя е център, поддържаха учението, че земята е център на вселената. Оказа се, че земята не е ни най-малко център на вселената, но че тя се върти около слънцето, обикаля около него.

Казвам: Трябва да поставим нашата вяра на три основи в света. Една вяра, която не е подкрепена от Мъдрост, една вяра, която не е подкрепена от Любов, една вяра, която не е подкрепена от Истина, тя не ни трябва. Значи нас ни трябва това, което носи живот, а в живота е съзнанието. Туй което се съзнаваше душата. Под душа аз разбирам съзнанието, великото съзнание на цялото, на битието в душата. Тя носи съзнанието. Всичко онова, което от памти века е станало, то е написано върху нея, тя го носи. Когато говорим за Духа, ние разбираме онова мощното, силното в света, което е създало всичко. Туй което крепи света, то е силата. Казвам: Ние искаме да бъдем силни. Но силните хора в света създадоха злото. Защото всякога едно по-силно същество ще насили едно по-слабо същество. Злото произтича не от слабите хора, не от глупавите хора, но от умните хора е

произлязло. Сега не е въпрос да се осъждаме, защото безпредметно е да съди човек. Как трябва да постъпва човек? Три неща трябват. Той трябва да мисли, необходимо е да мисли хубаво. Необходимо е да чувствува добре и да постъпва добре. То са три свята. В постъпките седи неговата активност, издава се неговата сила. В чувствата му като влиза животът, се проявява неговата душа, а в неговата мисъл се проявява неговия дух. Духът, то е нещо отвлечено. Духът е нещо невидимо. Единственото нещо, което не се вижда, то е Божественият Дух. Невидимо, не види, да не виждаш. Незнайно е то. Духът е нещо, което не можеш да го видиш, да създадеш една форма в него. От виждам излиза веди, знанието. Вижда човек само това, което знае, което не знае, не го вижда.

Някой път в съвременната наука, разрешават някои задачи по математика, или по геометрия. Един ден всичко, което е тъмно, неясно в ума ти, всичко се разреши, тази задача се разреши, всичките отношения се изясняват, явяват се известни проекции и веднага предметът ви става ясен. Например, ако някой път искате да знаете какво нещо е Любовта. Любовта със знание не се добива. То е един вечен опит на човешката душа. Тя постоянно опитва Любовта, която се проявява и всякога ще бъде незнайна. Бог се проявява като Любов, някои искат да знаят, да опишат, какво нещо е Бог. Някой път намират, че тази идея е доста смешна. Съвременният човек със своя мозък не е изучил своите способности, своите чувства и сили, които са в него, не знае, пък се занимава с Бога, какво е Бог. Той трябва да се занимава най-първо със себе си, той какво е. Казвам: Що е Бог? – Той е живот да го познаеш, той носи живота. Що е Бог? – Той е светлина. В светлината животът придобива условия да се прояви. Що е Бог? – Той е мисъл, Той дава простор на човешката душа. Та казвам: Каква форма можем да дадем на светлината? Като разложим светлината имаме четири цвята. Може ли да дадем на светлината някоя форма? – Светлината образува всичките форми в света. Благодарение на светлината хората могат да фотографират един човек, лицето му. Но това е външната страна на човека. Но в същност, какво нещо е неговият ум, неговата душа, или животът, който е в него, или туй съзнание, с което ние чувствуваме. Ти чувствуваш, че някой човек е добър или лош. Ти това го чувствуваш и някой път никакво доказателство нямаш. Този човек не ти (е) направил нищо, не те (е) обидил, нищо не ти (е) казал, обаче ти в себе си го считаш лош и казваш: Лош човек е този! И животните имат туй качество. Видиш някой човек, кучето погледне го и казва: Лош човек е! Забелязал съм животните, като каже лош човек, изведнъж изпъне опашката си, не я мърда. Казва: Лош човек си. Щом си мърда опашката казва: И ти си като мене, наляво ходиш и на дясно ходиш. Ние и вие все едно, наляво, на дясно.

Та казвам: Аз искам да разрешим един въпрос на живота. Всички вие, които сте тук, един ден ще напуснете земята. Къде ще отидете? Казвате: Христос дошъл. – Хубаво, че дошъл. Че има Господ, има Господ. Вие къде ще отидете? Тия доказателства не струват, те не са валидни. Ще каже някой, че в България има университет, че има професори. Че ти си посетил някой университет няколко пъти. Като слушате ни най-малко не ти дават диплом, служба не можеш да вземеш. Смешни са хората. Проповядват едно учение без да са учили, да идат на небето, да ги турят при Христа на едно място, да се радват. Хубава идея, но идеята няма съдържание. Живот без Любов носи смърт. Живот без Мъдрост, носи глупост. Живот без Истина носи робство. Че ти, който си роб, какво очакваш някой да дойде да те освободи. Тогава кой е този, който те е заробил? Как стана заробването, кажете ми? Че една мома, която се е влюбила в един момък, не се ли е заробила? Един момък, който се е влюбил в една мома, не се ли е заробил? Един човек, който се е влюбил в парите, не се ли е заробил? Един човек, който е алчен, който иска да си осигури живота. Да си осигури живота разбирам безсмъртието, не да се осигури както един американски гангстер. Гангстер е наш апаш, проследява един богат американски милионер, който носил една торба с американски долари, най-после сполучил да задигне торбата на богаташа. Среща капитанина на парахода и казва: Весело, радостно ще изляза на брега. Капитанинът му казва: Параходът потъва! Той оставя торбата. Питам: Защо ти е тази торба, това осигуряване, когато параходът потъва и ти потъваш с парахода? Ние, съвременните хора, параходът потъва и ние се осигуряваме. Аз като говоря за Любовта, разбирам спасителната лодка, с която трябва да напуснем парахода. В сегашния живот като говоря за Любовта, разбирам спасителните лодки, в които трябва да се качите, като потъва параходът. Когато потъне параходът ви, да се качите на спасителните лодки на Любовта и тя ще ви изнесе някъде на брега. Втори път няма да се качите на този параход, който потъва. Онази приказка за разпиления син в Евангелието, младият син, който казал на баща си: Искам да ида в света да се уча. Той като напуснал баща си какво спечелил? След като отиде в странство изпояде всичко и трябваше да яде рошкови. Че съвременните хора не ядат ли рошкови? Наближило времето да яде рошкови. Благородна идея има синът, казва: Мислех, че при баща ми е лошо, но тук е по-лошо. при баща си имах достатъчно да ям. Тук храната на свинете не ми дават. Ще ида при баща си. Не съм вече достоен да бъда негов син, но ще бъда един от слугите му, това е за предпочитане, отколкото един свинар в странство. Това е един процес вътрешен. Ние търсим нашето спасение отвън. Искаме да забогатеем, искаме да станем учени, че да се спасим. Човек като се ражда носи всичкото знание със себе си. Само на туй знание се искат условия, за да се прояви. Той носи способности, той носи чувства, той носи едно тяло, което е приспособено

да се запознае с цялата вселена. Ако преди години би ви казал някой, че на хиляда, две хиляди километра може да говорите и да чувате гласове, бихте ли повярвали? Ако преди 20, 30 години би ви казал някой, че на хиляда километра ще виждате какво става, не бихте повярвали. Сега с телевизията нещата, които стават на 500 хиляди километра, могат да се видят. Говор, който е на 4, 5, 10 хиляди километра може да го слушате на къси вълни. Светиите, онези, които наричаме светии, имаха радио, имаха работа със слънцето, приемаха новини от Венера, приемаха новини от месечината, от всякъде. Те си мълчаха, защото ако си позволяха да кажат в техните времена, да кажат при другите качества, които им туряха, щяха да кажат: Луди хора? Сега доказват, че е възможно човек да се съобщава със слънцето. Във вестниците преди години имаше дадено едно съобщение, че един влязъл в съобщение с месечината. Имал от жителите на месечината първото съобщение. Казаха да пратят комисия от Европа, да проверят данните, с които си служи.

За мене не е да не виждам нещата. Аз казвам така: Светът както е създаден или има смисъл или няма смисъл. Едно от двете. Ако светът беше неразумен, всичко в света трябваше да бъде неразумно. На земята има известна материя, в която няма съзнание. В камъните няма пробудено съзнание. Но има възможност в камъните да се пробуди съзнанието. Но не всичко на земята е неразумно. У един спящ човек най-първо като, че ли отсъствува съзнанието, като че съзнанието е отвън. Щом го събудиш, виждаш, че в тялото се явява съзнанието. Съзнанието излиза из човешкото тяло и се връща. Всичките, които са изучавали този въпрос, са правили една грешка. Тя е следната. Мнозина са се занимавали да научат някой да се съобщава с другия свят, но са ги лъгали. Съобщават се, пък искат пари най-после.

Отива в Ерусалим една българка. Казвали ѝ, че там имало едно прозорче, през което тя може да се съобщи с другия свят. Дъщеря ѝ заминала. Мъжът ѝ заминал, синът ѝ заминал, иска да говори с тях. Отива в Ерусалим, всичко видяла и живият огън видяла, как се раздава, но прозорчето не могла да види. Казва: Жалко ми е, че онзи прозорец, през който с умрелите можах да говоря, не можах да видя. Та то е най-важното с оня свят да говориш. Казва: Всичко видях, но с онзи свят не можах да се съобщя, с мъжа си не можах да говоря, със сина си, с дъщеря си, не можах да говоря. Сега казват, че е опасно да се говори с оня свят. Естествено е да разберем в какво седи опасността. Не е лошо да ядеш, но опасността е да преядеш. Не е лошо да пиеш вода, но опасността е да препиваш вода. Опасно е за нас, които сме на земята да се занимаваме с другия свят, понеже той е нисш, на него трябва да се ходи на гости от Великден на Великден, веднъж в годината. Нали някой път в странство отивате в

Германия или във Франция, като се върнете в България, после пак можете да отидете. Казвам: Хубаво е да имате опитността от оня свят. Оня свят е красив свят, не позволяват на хората да отидат в оня свят. Сега хората насила ги държат вън, защото ако отидат в оня свят, те няма да се върнат. Този свят се нуждае от напреднали хора да помагат. Много души загазили на земята, трябва пионери да проповядват онази истина. Истината седи, че самите хора трябва да носят живота. Като дойде Христос, цитираше ли Мойсея, казва: Както ме е Отец научил. Вие казвате: Мойсей тъй каза, Исая тъй каза. Хубаво, Исая е имал известна опитност. Като четеш Исая, гледай да имаш неговата опитност. Четете Данаила и Данаил имаше опитност, влезе в съобщение с други свят. Йоан Богослов влезе в съобщение с другия свят, видя неща, които ще станат. И ние може да видим, защо не? Когато видите някой работи не трябва да ги оправяте. Има работи, които не се оправят. Казвате: Защо да не ги оправим? Има неща, които не се оправят. Кои са? Ти като заровиш пари в земята, ще кажеш ли къде си ги заровил? Ще мълчиш, като ги заровиш, ще гледаш само да не ги забравиш, понеже ако хората знаят къде си заровил парите си, ще ги изровят. Като садиш орехи, не казвай на децата къде си ги посял! Те ще идат да ги изровят. Като насеете орехите, проявяват своята реалност. Казвам: Настанало е време. Всеки иска да каже какво Духът ми говори. Да се освободи от Духа. Човешките мисли имат проекция. Човек мисли нещо, човек чувствува нещо, казва, че Духът му говори. Всеки един от вас може да провери. От малките доказателства ти може да провериш една своя мисъл, вярна ли е или не. Направете един малък опит, той е следният: Имате един приятел, той може да е в София на един два километра далече. Някой път вие искате да го посетите. Станете, проектирайте ума си. Нещо ти казва: Не отивай! Ти отидеш, него го няма там. Ако приятелят ти е в къщи, ти след като проектираш мисълта си, ще приемеш една пълнота, нещо ти казва: Иди! По някой път има признаци, по които можеш да познаеш, дали твоят приятел е в къщи. Като речеш да идеш заиграе лявата или дясната вежда или лявото или дясното око. Щом ти играе лявата вежда или лявото око, то е признак, че го няма там. Онези, които седят в къщи някой път им играе лявата вежда или лявото око и той е там. Направиш опит един път, два пъти, 10, 20, 99 пъти и като излезе вярно, имаш един закон, с който можеш да си служиш. Казвам:

Ние, съвременните хора, се лъжем от някои наши отражения на нашите мисли. Тук един приятел от две години наред взема билет от лотарията и казва: Един милион имам. Казва: Помни, един милион имам. Тегли се лотарията, казва: Една студена вода пих. Две години вече взема и все студена вода пие, вярва, че той ще спечели. Аз ако имах да взема билет, като проектирам ума си, ще видя, ако се напълни ума ми добре, ако не, няма да взема билет. Ще ми кажат да взема или хич няма да взема. Най-

първо в един лотариен билет, ако спечелиш и с туй може да се оправи вярата ти, добре, но ако спечелиш и може да изгубиш вярата си, защо ти е тази печалба?

Един турски манафин взел един лотариен билет в Цариград, паднал му се един английски параход. Като го въвели в парахода и му казали, че това е негово, той полудял.

В света има нещо по-ценно от един милион. Да имаш добрите чувства на един твой приятел, струва повече, отколкото десет пъти да печелиш по един милион от лотария, че да получиш десет милиона и да бъдеш неспокоен. Парите губят своята цена. Парите някой път се обезценяват съвършено. Един човек, когото могат да обвинят, след 20, 30 години се прегърби, закъса. Казва: Закъсах вече! От къде иде закъсването? Защо закъса? – Има известни причини. Изгубва се онова равновесие. Причините на всички болести се дължи на едно неравновесие, което съществува между човешките мисли, човешкия живот, човешките чувства – сърце, човешката воля и човешкото тяло. Виждам тялото харчи повече енергия отколкото трябва. Чувствата харчат повече сила, отколкото трябва. Мисълта не може да придобие нищо, човек веднага фалирва. Има хора, които са правили опити. Ако можем да уравновесим нашата мисъл, т. е. да влезем във връзка със слънцето – не така да се изучава, както сега се изучава. Те изучават външната страна на слънцето. Ако един човек изучава ръцете или друга част на тялото на човека, нашето тяло, то е един резултат, не на моите мисли, но ред поколения са работили да създадат ръцете, хиляди поколения са работили да създадат това тяло. В това тяло не съм само аз човекът, който се изразявам. Че това тяло е мое пособие. Аз човекът в друго съществуване може да взема друго тяло още по-хубаво от сегашното. Както може да живея е една колиба, така може да живея в един палат. Моята ученост няма да зависи от тялото, но тялото ще зависи от моята ученост. Главата не е създадена, но главата обуславя това, което създава. Ние се ограничаваме вътрешно. Трябва да знаем да внесем един простор в ума си. Аз няма да мисля, че мислите ни ограничават. Ако внасям правата мисъл, тя освобождава. Ако внасям правите чувства, освобождават, донасят освобождение. Едно чувство внася елексира на живота. Ако вие може да внесете едно хубаво чувство на един болен човек, да му кажете: Ти ще оздравееш и той повярва, веднага ще оздравее. В природата има достатъчно сили да проектира в неговото здраве. Виждате един човек отслабнал, не го държат краката, дайте му едно хубаво ядене и след 20 минути е готов да върви на път. Според теорията няколко часа са необходими да се смели храната, да приеме тялото енергия от храната. Как ще се обясни, че той след 20 минути вече се чувствува силен? Той като приеме храната с езика си, като я обръща като смукало, езикът взема

енергия и препраща в нервната система. Човекът има енергия за път. Каквото стомахът смели и се добие, то е придатък. Като ядем правилно, придобиваме храна. Като ядем правилно, придобиваме храна чрез езика си. Човек, който не придобива сила чрез езика си, не яде правилно, той яде лошо. Човек, който яде и не мисли, той не е ял. Човек, който е недоволен в яденето, той създава отрова в себе си. Човек, който не дава почивка на своя организъм, иска много да работи и това не е правилно. Работата е красиво нещо, но когато стомахът не работи, ние се нуждаем от известна почивка.

Та казвам: Ние, съвременните хора, се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашия ум, ние се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашето сърце и ние се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашето тяло. Кой е онзи, който ще подкрепи нашия ум, нашето сърце и нашето тяло? – Единственият, Който може да ни подкрепи е Бог. В Него живеем. Ако храним за Него най-хубави чувства, ако храним заради Него най-хубавите мисли, ако на Него Му служим от сърце, Той всякога ще ни подкрепя. Той подкрепя душата ни, понеже в Него живеем. Той счита, че нашият живот е Негов живот и Неговият живот е наш живот. Христос казва: Аз и Отец едно сме. Ние сега искаме да се отделим от Бога. Къде ще се отделим, къде ще идем? Та казвам: Настава един момент в света, когато всичко трябва да правим за Господа. Ако учиш, за Господа ще учиш. Ако си в църква, каквото и да правиш, за Господа да го правиш. Всичко в ума ти да е ангажирано с Божествената мисъл, понеже Онзи, Който ни поощрява към знание, то е Бог. Онзи, Който ни поощрява към добрите чувства, то е Бог. Онзи, Който ни поощрява към добрите постъпки, то е Бог. Онзи, Който ни желае здравето, ние се подтикваме от Него, Онзи, Който (е) създал хилядите хора, лекари има, които ходят да лекуват, то е подтикът на Бога. Хиляди хора има, които проповядват, Той е подтикът. Хиляди майки, които раждат, Той е подтикът! Той праща всичко в света постоянно! Бог иска да въздигне един живот на щастие между хората. Понеже хората идат да работят само за себе си, оттам иде нещастието. Всичко в света може да бъде заради нас. Въздухът купуваме ли го? И в Америка, и в Европа, където и да си, въздухът е на разположение на човека. Където и да идеш, ти имаш на разположение въздуха. Където и да идеш, ти имаш на разположение светлината, ти имаш на разположение мисълта, знанието. Ако ние обичаме Бога, ние ще имаме на разположение всичко. Един свят ще се отвори. Има толкоз хубави книги написани, музика има в света, за която ушите на хората са глухи!

Като говорих за тази година, понеже си позволих да кажа, че много глави ще има пукнати, изпоплашили се. Ще има пръснати глави, целият свят днес е във война, не може да няма пръснати глави. Казва: Тук в България ще има ли пръснати глави? За мене къде ще бъдат пръснатите глави е все

едно. Дали тук в България или другаде, не искам да се пръскат. Онова красивото, което Бог е създал, трябва да се пази. Мислиш ли, че мене ми е приятно, когато едно дете развали едно цвете, или цапа една книга, или взема една книга и я раздере, хубавите неща трябва да се пазят!

Та казвам: Трябва едно разбиране на новите хора. Мнозина искат да кажат какво ще бъде. Аз ви казвам правия път. Ако тръгнете по пътя на Божията Любов, не онази любов, която трае година и половина, но онази Любов, която и смъртта не може да я победи, която може да те заведе в небето и да те върне, онази Любов, която ще ви развожда по целия свят, по цялата вселена! Проповядваме една Любов, чиято каруца ще ви води навсякъде. На слънцето ще ви води, на месечината ще ви води, на Юпитер, на Сатурн, накъдето искате, ще ви води. ако кажете, че ви (е) дотегнало, пак на земята ще ви върне. Говоря за тази Любов, която задоволява всички ваши нужди. Но трябва да се научите да ѝ слугувате, всички да слугувате тъй както тя слугува; да се учите, тъй както тя ви учи. Че Любовта учи хората, изучава какви нужди имате, всякога е толкова внимателна, за най-малките работи, тя промисля още на време.

Един мой приятел ми разказваше една своя опитност, скоро. Малка опитност, но ми направи силно впечатление. Не е голямо чудо. Казва: Един ден седя си в стаята, извадих си ножчето, чистих един съд. По едно време търся ножчето си, няма го, изгуби се до собата, зимно време било. Мисли дали като вземал книгата не хвърлил ножчето в собата. Рови в собата, ножчето го няма. Хвърлил някои неща навън, търси и там, няма ножчето. Къде отиде това ножче? Казва: Стана ми мъчно, понеже това ножче ми е дадено като подарък, криво ми стана. Казва: Не бях се молил, но казах: Господи, нека си намеря ножчето, ще стана друг човек! Един ден се разхождам из стаята и поглеждам под печката има една жълта тенекия, ножчето влязло под тенекията. Зарадвах се, че било под тенекията. Като се помолих, показа ми се, къде се скрило ножчето. Стана ми ясно. Та казвам: Вашето ножче, вашето, вашето щастие се е скрило под тенекията на сегашния ваш живот.

Няма нещо по-красиво от схващането за Бога. Имало една идея за Бога, че Той е страшен. Право е било едно време, но то не е било лицето на Бога. Няма по-красиво лице от Божието лице. Ти като Го погледнеш, ще забравиш всичко! Той не мисли за греховете на хората, не мисли, че се бият. Като ги види, че ги избили, че са умрели, казва: Станете! Всички станат облечени с най-хубави тела. Десет пъти да ги убият, Той като ги погледне, като им каже: Станете, всички стават. За какво ще скърбите? Като идете на гробищата кажете: Станете братя! Всички станат. Идете на други гробища и те станат. Ще идете при дърветата, ще кажете: Дайте

плод! На нивата: Изори се и тя ще се изоре! Навсякъде лесно ще става с Божията Любов. Вие сега искате да повярвате. Един ден, един ми казва: Дай ми хиляда лева, за да повярвам, че ти си добър човек. Казвам: Слушай, няма да ти дам пари, да мислиш, че съм лош. То е да ви подкрепя да имате добро мнение, заради мене. То не е хубаво заради вас. Казвам: Ако ще имате мнението, което сте имали досега, ще ви дам, но ако искате за пари да повярвате, пет пари не давам. Утре някой ще ви даде хиляда лева, вие ще ме нападнете. Ако с хиляда лева може да ви подкупят да говорите добро, с хиляда лева може да ви подкупят да говорите лошо. В Любовта няма подкуп. В Любовта няма измама. Тогава да ценим онова ценното в човека. Да ценим човешкия дух, да ценим човешката душа, да ценим човешкия ум, да ценим човешкото сърце и да ценим човешкото тяло. Да имаме свещен трепет, както за себе си, така и за другите! Към това трябва да се стремят всички хора – и майки, и бащи. Туй е новото учение, което трябва да се внесе в света. След като се роди детето, отпосле не може да му се придаде нищо. Преди да се е родило много работи може да внесете. След като се роди може да развиете само онова, което то носи. Затуй отсега трябва да се създадат. Ако вие не можете да развиете това, което сега имате, сега може да мислите. Казвате: Има ли оня свят, или не? Питаш: Има ли този свят. Щом този свят има, и онзи свят има. Този свят е сянка на онзи свят. Казват: В оня свят ще се познаваме ли? Щом тук се познаваме и там ще се познаваме; щом тук не се познаваме и там няма да се познаваме. Законът е един и същ. За да се познаят хората, трябва да има причина, трябва да има вътрешна връзка. Ти обичаш някой човек понеже ти (е) направил някое добро. Ти си бил в такава нужда, че когато си бил изоставен от всичките хора, той ти (е) направил добро безкористно. Туй добро духът и душата ти не могат да забравят. Където и да срещнеш този човек, казваш, че го обичаш. Доброто, което вие направите и доброто, което ви направят, никога не се забравя. Затуй не се отказвайте от добрата мисъл, от доброто желание, което в сърцето ви подтиква. Вие казвате: Доброто не се цени. Има Един, Който го цени. Най-малкото потайно добро, което човек направи, Бог го цени. Той го записва в книгата на живота. Всяка най-хубава мисъл, колкото и малка направена, тя се записва. Тогава, ако ние живеем по Бога, ще се изменят лицата ни. Като срещнеш един човек търговец, познава се, търговията е написана. Като срещнеш един адвокат, познава се; чорбаджията се познава, военният се познава, владиката се познава, учителят, бащата, майката. Още като срещнеш една жена може да познаеш има ли деца или не, какви са децата ѝ. Бащата като го срещнеш, познава се, всичко е написано в света. Написано е според доброто, което е излязло от Любовта. Доброто е писалката, с която са написани всичките блага, които ние носим в света.

Казвам: Възлюбете Господа! Всеки млад момък да намери да се влюби в

някоя мома, отлична идея е. И момата поощряват да се влюби. Когато момата се влюби в двама и когато момъкът се влюби в две, как е възможно, де седи противоречието? Казвам: Едного ли трябва да любиш или всички трябва да любиш? Под думата едного се разбира цялото, частите не вземат участие, а пък всички да обичаш, като обичаш цялото да обичаш всичките части, еднакво да цениш всяка част. То се изисква знание. Срещаш един красив човек, срещаш един човек с красиви вежди, очите му са хубави, устата хубава, после ръцете му са добре устроени, пъргав, подвижен, той има изражение. Обичаш човека, но този човек ти обръща внимание с органите, които притежава. От всяка една част от неговото чело излиза една мисъл спокойна, от неговия нос излиза едно топло чувство, от устата му излиза нещо активно, деятелно, че каквото каже този човек го направи. Ако каже, че ще направи нещо, ще го направи. Като видиш човека, каквото мисли го реализира. Един ден челото ще се формира. От челото излизат хубавите, разумните мисли; от средната част на лицето излизат чувствата, а от долу под носа се показва физическият живот. Долнята част, под носа показва стомахът. Носът показва какви са дробовете, челото показва какъв е мозъкът. Това е отлична диагноза. Тая част, под носа, показва в какво състояние е стомахът. Носът показва в какво състояние са дробовете. Челото показва в какво състояние е мозъкът. Щом мозъкът е в нормално състояние, щом носът е в нормално състояние и щом бърните са в нормално състояние, този човек има едно тяло, с което може да извърши една положителна работа. Сърцето не може да бъде здраво, ако не се свърже със слънцето. Има начин за свързване с енергията на слънцето. Умът не може да бъде здрав, мозъкът не може да бъде здрав, ако човек не знае как да се свърже с месечината. И стомахът не може да бъде здрав, активен, ако не се свърже с Марс. Те са планетни влияния. Има известни енергии, течения, с които трябва да се свържем. Ако вие не се свържете с чистия въздух, тогава не можете да бъдете здрав. Ако не се свържете с онази светлина. Има една светлина, която носи живота – туй което наричат индусите прана. Сега всички казват, че човек трябва да има вяра. Вярата е подтик на човешкия ум. Ако ти имаш вяра и твоят ум не се подтиква, ти не си досетлив за Божия закон. Ако не спазваш тия закони, тогава какво Божествено благо може да дойде в тебе?

Та първото нещо сутрин като станете, изпразнете всички тревожни мисли, чувства и постъпки. Ще кажеш: Моля, излезте малко навън! Сега ще им кажеш да излязат навън, да останат само ония мисли, които ви обичат. Да кажеш на чувствата да излязат и да останат само ония чувства, които ви обичат, и в тялото да остане само онази енергия, която е полезна. Като обичате да се не тревожите, какво ще стане със света. Казвате: Ще се свърши светът. Няма да се свърши, но един нов ще се образува. Сега в началото създаде Бог небето и земята. Земята беше неустроена. Започна

Бог да я устройва. Устрои я и сега пак иде да преустройва не само земята, но и небето, и земята ще преустрои, и всичките хора Бог ще преустрои. Сега казвам: Какъв дял ще вземете вие в новия свят? Нов ред иде сега в света. Въздухът ще бъде толкоз деликатен, че вие с вашите дробове ще се задушавате. Вече трябва да се образуват органи да дишате с етера. Знаете ли какво нещо е етерът? – Да ви обясня. Отношението е такова както рибите дишат с хриле, като излязоха из водата във въздуха дишат с дробове. отношението между нашия живот и новия е както дишане с дробове и хриле. Много по-съвършени са органите на дишането с тия на хрилете. С новите органи ще можете да пътувате от земята до месечината. Вие ще кажете: Тежка работа. Аз говоря за новото на способните ученици, които разбират. За обикновените музиканти, въпрос не става. Става въпрос за талантливите, за гениалните. Въпросът е за онези от вас, които искате да станете безсмъртни, да се ползувате, да знаете какво има на слънцето, да знаете какво има долу в земята. В земята има доста полезни работи. Съвременните модерни параходи имат пещи, които палят и параходът върви. В толкоз хиляди години на земята, не сте слизали да видите пещите на земята, на този параход, да видите, че като напуснете земята, да кажете, че сте влезли в пещта, дето подклаждат огъня и цялата земя се движи, върви напред.

Сега да се върнем до реалното, което може да стане сега. Аз съм за възможното, за туй, което Любовта може да извърши заради нас, туй което знанието може да извърши заради нас. Има едно знание, което може да ни донесе известни блага. И свободата, която излиза от истината може да ни послужи. Три неща: Трябва да възприемем Любовта. Чрез Любовта да възприемем новото знание в света и новата свобода. Тази новата свобода ще ни освободи от всичките съвременни ограничения, в които се намираме. Аз съм превеждал този аргумент. Следната раса, която иде, бъдещите хора, ще стават видими и невидими. Този човек щом го обидиш, стане невидим за тебе, не можеш да го обидиш. Щом намислиш да го обидиш, изчезва, не може да го видиш, не можеш да го затвориш. Десет пъти да го затваряш в затвора, не можеш да го затвориш, ще изчезне. Как може да бъде? Първите християни имаха един опит. Когато затвориха апостол Петър в затвора, молиха се заради него, дойде ангел и като побутна веригите, паднаха. Той спеше и му каза: Ставай, не мисли за веригите, облечи се! Изведе го, побутна вратата, всичко се отвори. Каза му: Не се връщай назад. Като излезе Петър, намери се вън на пътя. Та казвам: Ако Бог е от наша страна, кой може да бъде против нас? Не са хората господари в света, Господ е господар. Всичките хора ще се подчинят един ден на Божия закон, и ангелите ще се подчинят. Тогава всички ще бъдем свободни. До тогава до като ние сме господари, не сме свободни. Господ сега иде да смъкне господарите, казва на всичките хора: Вие сте братя,

никакви господари няма. Всичките сте слуги, ще служите, ще работите, по-силните ще помагат на по-слабите. Слабите да станат силни. Казвам: Всички ще се готвите за един почтен труд на Любовта. Отде знаете, когато ви любят? Как познавате онези, които ви любят? Които ви любят, устата не са стиснати. На онези, които ви любят, очите не са затворени. Онези, които ви любят, не са прегърбени. Онези, които ви любят, не са сакати. Онези, които ви любят, не са охтичави. Аз не вярвам в една любов, която причинява тия аномалии. Любовта премахва всичките болести в света, нищо повече! Моментално ги премахва. Ние страдаме от зарази, от нечистотии, дишането не е дишане, яденето не е ядене, мислите не са мисли. Всеки ден от всичките хора излиза един смрад, като че ли се разлагат. Срещате един човек прилича на цвят, едно ухание излиза от него като роза, като карамфил или като някое портокалено дърво, което цъфти. Казват: Когато дойде Христос. Когато дойде Христос иска да ни намери, всичките цъфнали, да сме завързали и да имаме плодове. Трябва да ни намери лози, които са увиснали с грозде. Като дойде Христос на земята да намери всичките хора на земята подигнати. Да са готови да изпълнят Божия закон по Любов, не насила.

Та казвам: Бог иде! Той ще преустрои света. Няма да го преустрои по един механически начин. Всички вие ще влезете в един свят, този свят ще се затвори за вас, друг свят ще се разкрие. Питам: Когато мравята напусне своя свят, кой свят напуща? Своя мравуняк като напусне, ще влезе в града, на хората в жилището. А тия жилища, в които ще влезете, са създадени за вас, само че са грандиозни, направени от мрамор, вратите са направени от скъпоценни камъни, постлани са със злато, постлани са с най-хубавите килими. Няма кал в оня свят, няма и клозети, няма гробища и помен няма от тях. Места чисти, дето хората не плюят. Секнене няма, кашляне няма, там има хорове да пеят, които вземат четири–пет октави. Гласовете се чуват, не на половин километър, надалече, но се чуват в пространството. Сега това, което ви говоря, е една хилядна част. Човек трябва да влезе там, за да види. Апостол Павел, който е ходил там, казва, че чул и видял неща, което човешкото око никога не е видяло и на ума на човека не е дохождало. С думи не може да се изкаже. Казвам: Онова, което Бог е приготвил за онези, които го любят, то е толкоз грандиозно и хубаво, че заслужава временните страдания, които ще претърпим. Те не могат да се сравнят с бъдещите блага, с бъдещата слава, която има да се изяви в изявяването на Любовта, да придобием свободата, да се освободим от смъртта. Това е най-голямото благо в сегашния живот!

Та казвам: В Начало бе Словото. Сега всички вярвате в това Слово. Сега вгледайте се в себе си и вижте ролята на онези. Не се обезсърчавайте. Бъдете смели и решителни. Не щадете вашите погрешки. Не съжалявайте

вашите погрешки. Всяка погрешка поправете. Турете за девиз: Всичко можем да направим за Божията Любов!

Да благодарим на Бога за Любовта, която ни е дал сега. Да благодарим на тия тела, които имаме сега, за да се удостоим да имаме за бъдеще, бъдещите тела, които ни приготвят!

Отче наш.

16-та неделна беседа.
11 януари 1942 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1942_01_14 За добро е
Общия окултен клас

ЗА ДОБРО Е!

„Отче наш"
„Изгрява Слънцето"

Пишете върху „Службата на човешкия език".

Малко трябва да проучавате. Учените хора проучават –, не ги констатират само. Казвате: „Слънцето изгрява." Това не е наука. И без да го кажеш, то изгрява. Но ползата от Слънцето каква е? Каква е, че изгрява? Че изгрява Слънцето, то е негова работа. Че ние може да се ползуваме от Слънцето, то е вече друга работа. Сега, за пример, вие искате да знаете защо хората [страдат] и защо се радват. Защо трябва да страдат и защо трябва да се радват. Вие сте заинтересовани. Защо сте заинтересовани – там е работата. „Тесни ми са обущата." Там е работата – защо са тесни обущата. „Широки са обущата." Там е работата – защо са широки обущата. Да кажем, че се даде тема по ползата от тесните обуща и вредата от тесните обуща; ползата от широките обуща и вредата от широките обуща; ползата от големи очи и ползата от малки очи. Някой път очите са големи. Сега мнозина казват: „Защо направи Господ света?" Или казвате: „Господ направи тази работа." Че направил Господ света много добре, Той го е направил. Зная защо е направил всяко нещо и го е турил на мястото. Ние мислим, че Господ направил работите. Туй, което Господ го направил, ти не го оценяваш. Ако светлината, която Господ направил, ти не я оценяваш, не я използуваш… Ако тъмнината, която Господ направил, ти не разбираш законите на тъмнината и нея не я използуваш…

Та, казвам сега: Защо искате да се радвате и защо не искате да скърбите? Какво разбирате? Защо не искаш да скърбиш? Видимата скръб в какво седи? Всички се оплаквате от скръбта. Покажете ми да я видя, да я хвана. Вие се оплаквате от скръбта, че ви измъчва. Аз не виждам да ви е измъчила. Имаш тесни обуща, скърбиш. Какво е виновата скръбта? Бил си при обущаря, направил ги е.

Аз да ви разправя един анекдот в Ямбол. Бях при един обущар, евангелист, когато правех своите научни изследвания по френология. Той ми каза: „Искам да ти направя едни обуща, да ме помниш." Казвам: „По-добре не прави." – „Не, ще ти направя обуща." Рекох: „Не искам да ми правиш обуща. Имах веднъж една опитност. Решил съм духовни хора да не ми

правят обуща.“ – „Защо?“ Той казва: „Духовен човек като ти направи обуща, те са хубави; светският човек като ти направи обуща, няма да бъдат хубави.“ Разправих му един случай. Един прочут обущар от Шумен ми направи обуща и исках да ми ги направи здрави и хубави. Кожата да е мека. Той каза: „Ще ти направя обуща, да ме помниш.“ Казвам: „Гарантираш ли за обущата? Аз не разбирам от кожа, не съм сведующ. На теб разчитам.“ Казва: „Тези обуща с години ще ги носиш.“ Рекох: „Не само с години да ги нося, но да не ми направят нещо на крака.“ Интересното е: след един месец те се скъсаха. Питам го защо се скъсаха. Казва: „Отгде да го зная.“ И тъй си останаха. „Отгде да го зная“, казва. Казвам сега и на този: „Да не ми направиш и ти такива обуща.“ Казва: „А, не бой се.“ Направи едната обувка по-широка, а другата по-тясна. И досега го помня. Една тясна, която образува мазол, а другата широка. Той ме утешава така: „Ще се разшири. Ти като ги носиш, ще се разшири.“ Ще се разшири, но ще осакати крака, не е калъп.

Казвам: Като правило, тесни обуща не носете. Нищо повече. После, кожата да не е толкоз дебела, тънка да е кожата. В природата има мода. За мода природата е първокласна. Тя опитва какви [ли] не моди. Че ти като погледнеш най-добрата мода, как е облякла райската птица, ще се чудиш защо толкоз луксозна дреха дала на една райска птица. Нито глава има като глава, нито лице има, нищо няма особено тази птица. Перата ѝ са толкоз дълги, влекат се като една царска мантия. Ако ви зададат въпроса защо Господ създаде тия пера на райската птица и защо някои птици е облякъл така просто, какво ще кажете? Някой човек го посрещат много добре. Кога го посрещат добре? Силният човек, някой юнак, който се бори. Нали имахте Дан Колов. Защо се прочу Дан Колов? Човекът като вземе 110 кила, дигне го и го тръсне на земята. Ходи в Париж, прочу се, натръшка французите и всичките. Някой поет хубаво пише, прочуе се. Някой е сладкодумен, и той се прочуе. Някой добре пее, прочуе се. Интересно е, че някои искат да се прочуят, без да пеят. Не зная дали е възможно. Някои искат да се прочуят, без да се борят. Възможно е и без да се бориш да се прочуеш, но Дан Колов са го питали и той сам разправя как са пострадали ушите му. На всички борци ушите са пострадали, сбутани са. Силата на Дан Колов е в дебелия врат. Ако ти е тънък вратът, всеки може да те увие. Като е дебел като на някой бивол, да не го огъват.

От какво произтичат страданията? Страданията на човека по някой път произтичат от много малко. Можеш да вземеш една сладка ябълка и отгоре да я обвиеш в един пласт горчивина. Детето, щом близне, ще хвърли ябълката, хич няма да се занимава, че отвътре ябълката е сладка. Отвън като е горчива, ще я хвърли. Може да направите друг опит. Може ябълката да е горчива отвътре и да турите сладък пласт захар. Детето ще

изяде ябълката, ще мисли, че е сладка. И като я изяде, не може да разбере как е възможно. Казва: „Ядох сладка ябълка и ми стана лошо.“ Щом ти стана лошо, ябълката е била горчива.

Има два начина за лекуване. Единият е хомеопатичен, другият е алопатичен. Хомеопатичният начин е по-възможност с по-малко горчивини. Алопатичният с големи горчивини лекува. Допуснете, че имате едно шише, което събира едно кило. Турите една капка от едно лечебно растение. Имате друго шише от едно кило. И в него турите една капка от първото шише. Това е второто деление. Вземете една капка от второто шише и я наливате в третото шише, пълно с вода. Това е третото деление. Една капка от третото шише наливате в четвъртото и така имате четвърто, десето и т.н. Дойде един лекар, който лекува по хомеопатичен начин и ще даде една малка доза от едно от тия деления. Вие може да мислите, че не действува. Тия малките дози произвеждат своите резултати. Онзи, който разбира, ще разбере, че има някаква сила. Невежите хора разбират видимите работи, мислят само туй, което се вижда, което се усеща. Пък има известни вещества, които са с години.

За пример вземете: някой ви казал една дума. Какво бива? Размърдал въздуха. Но ти, като разбереш тази дума, 10 години не може да я забравиш. Видиш този човек, кажеш: „Той ме обиди.“ В какво те е обидил? Казал ти е „куче“. От какво е направено куче? От 4 букви. Де е сега лошото? Ако отделим буквата к, остава учи (В централните балкански говори е в неударена сричка се произнаса като „и“, така че думата „куче“ се произнася „кучи“.). Значи кучи, което учи. Де е сега лошото? На български има думата кум. Туй к като го махнеш, остава ум. Щом ти кажат кум, то е разбиране. В даден случай на кучето веднага притуряш известни качества, става известна промяна в ума ви. На английски куче е dog. Ако знаеш английското куче да го обърнеш, ти ще получиш най-хубавото нещо в света: God (God (англ.) – Бог). Туй, съществeното, образува кучето. Обаче ако наредиш тия букви по друг начин…

Та, в природата съществуват известни противоречия. За пример, вземете въглената киселина, която е отрова за хората, за растенията е едно благо. Често става обмяна между хората и растенията, че растенията дават кислород от себе си, а хората – въглероден двуокис. Растенията знаят как да използуват въглерода. Ние не знаем да го използуваме. В дихателната система въглеродът е една отрова за човека. Хиляди болести се раждат от съединението на въглерода вътре.

Та, казвам сега: От какво произтича страданието на човека? Аз задавам въпроса: Може ли без страдания в света? Абсолютно е невъзможно.

Животът без страдания не може да се прояви.

Вземете, в духовния свят говоря за рая. Но раят за едно същество е ад за друго. Тези, които са в рая, много добре са, блаженстват, но тези, които са в ада? Имате тогава онзи, евангелския пример, че адът и раят са много наблизо. Тъй, както представя Христос, богатият, който живее на земята, яде и пие, на Земята му е раят. На Лазаря адът е тука. Умират. В другия свят богатият отива в ада, а Лазар отива в рая. Който бил в ада на Земята, отива в рая на духовния свят. Който бил в рая на Земята, отива в ада в духовния свят. А при това не са далече, но се виждат. Повдига очите си богатият и вижда Авраама и започва да се разговаря и казва: „Отче Аврааме, изпрати Лазаря да ми накваси малко устата, че ми е пресъхнало гърлото." Сега не трябваше ли да му помогне? Ще кажете: „Мъчи се този човек." Нали някой път казваме: „Човещина трябва." Защо Авраам не стана оттам, да иде, да помогне на богатия? Защо не изпрати Лазаря? Казва: „Ти, синко, в другия свят яде и пи, прекара твоя живот. Сега ти си на работа. Там Лазар беше на работа. Сега той ще си почине малко." Хич не иска да знае Авраам, че му засъхнало гърлото. Не се интересува от неговото засъхнало гърло.

Вие какво бихте направили, ако сте на мястото на Авраама? Казвате за някого, че страда този човек. Че страда и Господ не може да му помогне. Той има един необуздан език. Навсякъде го гонят. Мислите ли, че ако дойде един вълк в България, ако влезе в някое село, ще го посрещнат? С дърво ще го посрещнат. Или една лисица ако влезе в село, и нея ще я посрещнат така. Като кажат лисица – с дървото. Тази лисица, която гонят, Господ ли я направил? Туй качество да яде кокошки, отпосле дойде този занаят. Вие ще кажете, че един войник, който се е научил да дупчи хората с нож, че Господ го е направил тъй. Отпосле се е научил. По-напред съвсем другояче е създаден. Човек е създаден по образ и подобие Божие, да прави добро. Сега този човек не прави добро, но дупчи хората. Ще кажете: „Господ го направил." Господ няма никаква друга работа тук.

Представете си, че вие имате тежест. Някой човек е по-тежък, някой човек е по-лек. От какво зависи тежестта? Тежестта зависи от привличането. Земята привлича всички тела. Ако Земята те привлече – Земята може да те привлече –, тя иска нещо от тебе. В туй привличане, ако ти си по-тежък, ще паднеш, ще се удариш. Сега, в какво стои хвъркането? Има хора, които хвъркат, от един до два–три километра са се спускали с парашут. Отгоре още, от аероплана, хвърли се, отвори се парашутът, слиза полека и каца. Ако се хвърли някъде [без] парашут, ще стане на пихтия. Другият с парашут ще свърши работата. Този парашут, който е направил този, умният човек, той измислил парашута.

Та, сега, в едно общество, тъй, както вие сте насядали, не сте насядали по закона на хармонията. Затуй често гледам, аз като говоря, някой седи, друг се мърда, защото обмяната, която става, не е правилна. Ако двама нервни хора са на едно място, не може да се търпят, не може да слушат, защото и двамата са положителни. От едного излиза положителна сила, от другия също и казва: „Не може да го търпя." Защо не може да го търпиш? Две положителни сили изтичат. Какво ще правиш? Ще туриш една и съща сила. Не се изисква при един учен човек да туриш друг учен човек, но ще туриш друг, с отрицателна сила. Този, който стои, да му е приятно това, което излиза от невежия. Може да туриш друг учен човек при него и да му е неприятно.

Сега мислите, ако хората са добри, вие ще живеете добре. Лъжете се. Доброто зависи от самия човек. Ти си добър само за себе си. Че вълкът е добър за своите деца. Той мисли да не умрат гладни, ни най-малко не мисли за агнето. Като вземе едно агне, не мисли, че може да причини страдание на една овца. Той е добър за себе си. Често казвате: „Аз съм добър човек." Може да си добър човек за себе си, но не и за другите. Човек може да бъде умен за себе си, но не и за другите.

Та, казвам: Бог, Който направи света, казваме, че светът е направен добре. Добър ли е светът сега от наше гледище? Не е добър. Ти един ден излизаш навън, искаш да се облечеш хубаво. Дойде буря, дъжд, развали деня, не може да се облечеш. „Великден е, казваш, мина Великден, не можах да се облека." Казвам: Има ли голямо нещастие, че не си се облякъл?

Един Великден бях тук, в София, в градината виждам три дами от висшето общество, облечени с копринени дрехи, слушам музикално как пеят дрехите. Спрях се и казвам: „Харесаха ми и прическата, и дрехите." След половин час се изля такъв дъжд, какъвто не съм виждал. Гледам тия трите дами: прилепнали им дрехите, шапките по тялото, като мокри кокошки тръгнали. Та ми направи едно от най-приятните впечатления. Приятно ми беше, че са така хубави, че са се намокрили, ни най-малко не ги съжалих. Те вървят и се смеят: „Хубаво ни посрещнаха!". Пък и няма кому да се сърдят. Гледам как прилепнали дрехите. Хубави, от коприна, доста хубави дрехи, доста свежи. Изменил се цветът на дрехите, харесаха ми се като вървят. Не са навели глави, а се шегуват. Казват: „Хубаво ни посрещнаха, сега сме по най-последната мода, както са прилепнали дрехите." Казвам: Тия три дами много добър пример дават. Човек като е облечен добре, да се радва. Като го накваси дъждът и по туй време във Великден или по-късно, пак да се радва. Добър Великден е. Една такава баня струва 20 обикновени бани, отлична е! Дъждовните капки са пълни с магнетизъм, благословение

е. Като видях, че ги намокрили, казвам: Благословение е дъждът. Често съм ви препоръчвал: лятно време не се страхувайте от дъжда. Щом има дъжд, веднага излезте на дъжда да ви навали. Ще бъдете здрави. Ако страдате от ревматизъм, 20 бани и ревматизмът ще изчезне. Направете 20 бани, ще ви кажа как. Действително, направете туй.

Страданието в света е една мощна сила, което Провидението употребява за развитието. Без страдание човек не може да се развие. Човешкият ум не може да расте, човешкото сърце не може да расте и човешкото тяло [не може да расте]. Ако бихте имали само радост, щяхте да се намерите в още по-голямо затруднение, отколкото без скърби. Радостта е радост само при страданието и страданието е страдание само при радостта.

Ще ви приведа един пример: Един ден отивам за Витоша нагоре, гледам, един наш брат носи едно малко момиченце на 4–5 години. Като върви с баща си, детето започва да се оплаква, не е разположено. Бащата го взе, тури го на врата си и тръгна. Детето се освежи, започна да говори. Върви половин километър или един километър, гледам, вече бащата неразположен. После детето разположено, бащата неразположен. Като го снеме долу, не му е приятно, че го оставят и гледам: ту детето разположено, ту бащата разположен. На детето му е приятно да е горе, но бащата, след като го носи известно време, казва: „Слез долу.“ Туй момиченце на 3–4 години баща му може да го носи, но като стане на 21 година, може ли да се качи на гърба на баща си? При съвсем изключителни условия може да стане.

Та, казвам: Страданията в света се явяват като една необходимост за развитието на човешката душа. Щом дойде страданието, ще кажете: „Това е една необходимост за развитието на моята душа.“ Не смесвайте страданието с мъчението, терзанието. Вземайте страданието като една мощна сила, която може да подбужда човека. Страданието носи нещо много хубаво. Противното на страданието е радостта. Само страданието донася радост. Само при страданието може да се опита радостта. Контраст е.

И тъй, страданието е акустика за радостта. Ако нямате страданието, вие няма да имате акустично състояние, няма да можете да пеете. След като имате страдание, вашата душа става акустична, вие оценявате радостта. Ако не бихте имали страдание, не можете да оценявате радостта. Вие сега искате радост без страдание. То е невъзможно. Всяко страдание носи в себе си радостта. Всякога радостта носи в себе си страданието. Те са две неща необходими, както е положителното и отрицателното. За пример, вие считате една сила за положителна или отрицателна. Имате криво понятие.

Положителната сила е тази, която дава нещо от себе си. Отрицателната сила е тази, която получава нещо. Отрицателните сили само вземат, не дават, но отрицателните сили приготвят условията за даване. След като имаш празен съд, след като напълниш този съд, ти може да даваш нещо. Ако този съд е празен, нищо не си вложил в него, не може да дадеш нещо.

Та, казвам: Отрицателната сила в света е тази, когато приемеш нещо. Положителното състояние е, когато даваш.

И тогава, за да живеете, за да хармонира страданията с радостите, човек трябва да разбира музиката. Някоя песен в някоя гама не звучи хубаво. Ако започнеш една песен в до, има един смисъл, ако вземеш основния тон на песента ре, или ако вземеш ми, или ако вземеш фа, или сол, или си, имаш друг смисъл.

Та, казвам: В музиката, когато се заражда едно чувство в тебе, зависи какво ще бъде. Ако едно чувство започне да се проявява от до, аз да ви кажа какъв резултат ще има. Ако започва от ре, ще ви кажа какъв резултат ще има. Ако започва от фа, ще ви кажа какъв резултат ще има, но който разбира законите. Да допуснем, че в музиката има една песен в сол миньор или ми миньор, или може да е мажорна. Миньорни гами са тези, които слизат. Низходяща степен са. Мажорните гами са, които възлизат. Всеки човек има низходящо състояние. Питам сега: Когато вие предавате, какво движение правите? Искате да дадете нещо, отваряте си ръцете напред. Кога ръцете движите навътре? Кое от тия движения е миньорно и кое мажорно? Отварянето на ръцете навътре е миньорно. Туй движение, при което даваш, е мажорно. Или една гама, в която сърцето се засяга. Миньорните гами са меки, те съдържат в себе си мекота. Мажорните гами са дейни, за работа, активни са. Когато двама се бият, е мажорно. Когато приятелски се разправят, казва: „Боли ме кракът, знаеш, много ме боли стомахът“, миньорна гама е. Двама души се борят – мажорна гама е.

Колцина от вас може да вземете в третата октава сол?

Та, когато аз говоря за музика, аз не подразбирам само пеене. Смяна на човешките състояния. Ако в музиката човек не може да смени състоянието на своята душа, музиката е безполезна. Имаш едно тъжно състояние, да го смениш. Ако не може да смениш едно тъжно състояние с едно радостно, то не е здравословно. Щом смениш тъжното с радост и радостното с тъжно… Казвате: „Тъжен съм.“ Ни най-малко тъгата не е лоша. В смяната на тия гами, ако може да смениш състоянието си, от скръбта ще извадиш радостта. Някой път и самата радост трябва да я смениш в скръб, за да я запазиш. Радостта ако смениш в скръб, ти ще запазиш нейната свежест. На

радостта си ще туриш една дреха скръбна и ще я запазиш за по-дълго време. Ако не знаеш да я смениш, тази скръб ще изгуби своята сила. Радостта за един час се смени. Къде отиде радостта? Изгубил си радостта?

Аз съм правил един опит. Ходих веднъж в Казанлък. Дадоха ми подарък мускали с розово масло. Аз ги окачих на стената и след 2 години ми дойде на ум, че онзи човек ми ги даде и си казах: „Чакай да извадя малко от розовото масло.“ Като потърсих, няма нищо, всичките мускали празни, излязло маслото. Човекът направил мускалите с обикновено запушване и излетяло маслото.

Казвам: Радостта, която е във вашите мускали, без скръбта ще изскочи и ще остане празно шишето. Трябва да турите страданието като запушалка, за по-дълго време да остане радостта в шишето. Страданието е една предпазна мярка за радостта. Радостта е ценното, страданието са условията, при които тази радост може да остане по-дълго време.

Казвам: В религията имаме същото. Защо е религията? Религията е наука за смяна на човешките състояния. Да можеш да запазиш за по-дълго време Божиите блага, които Бог ни е дал. Ти знаеш да пееш. Що е пеенето? Че то е наука. Ти без музика може да имаш коремоболие. Ако си артист, ако знаеш как да играеш, ако знаеш как да пееш, в 5–10 минути коремоболието ще изчезне. Ако не знаеш, ще се увиваш тогава, ще страдаш.

От какво произтича злото? Някой път в симпатичната нервна система се набрало толкоз много електричество, прави такова напрежение в нервната система, ще се пукне. Трябва да се образува едно магнетическо поле. Тази сила трябва да се поляризира. Да престане напрежението, да го доведеш в естествено положение. Някой път казват: „Ще се пукне умът ми.“ Значи напрежението в ума е голямо, има повече енергия, отколкото трябва. Тази енергия не е разпределена навсякъде. Някой път много религиозни хора се подигат, имат любов към Бога. Не мислете, че любовта към Бога е безгранична. На Земята ти трябва да смениш и Божията любов. Ти ще изгубиш съзнанието. Някои мислят, че като имат любов към Бога, тази любов да я впрегнеш на работа, да работиш за другите хора, които страдат. Да направиш обмяна с любовта към Бога и страданието на хората. Ако не знаеш да смениш, ти ще пострадаш.

Някои казват: „Да бъдем щастливи.“ Ти не може да бъдеш щастлив, ако не можеш да бъдеш нещастен. Нещастието, то не е цел, то е средство. Щастието е цел. Ти трябва да минеш през условието на страданието, за да станеш щастлив. Нещастието в света е една неорганизирана материя,

щастието е организирана. Така трябва да се мисли. Щом мислим и казваме: „Защо Господ създаде света, защо създаде тия страдания?“ Той даде тази материя да работим в света.

Та, казвам: Трябва да знаете как да смените тия състояния. Вие седите в дом и може да смените вашите състояния, а чакате някой да дойде и да ви утеши. Изпейте една песен. Дойде страданието. Кажете: „Страданието е велико благо, което носи велика радост.“ Изпейте една песен: „Страданието е велико благо, което носи велика радост.“ Казвате: „Аз не виждам пътя, по който тя ще дойде.“ Нося ви една ябълчна семка и ви казвам: „Ето вашето благо.“ Казвате: „Аз не виждам.“ Като посадите тази семка, след 5 години ще имате благото. То ще донесе хубавите плодове на ябълката.

Страданието е семка, която трябва да посеете. Радостта е плод, който трябва да излезе от страданието. На физическия свят е така. Страданието е семка, радостта е плод, който ще излезе от тази семка на страданието.

После, във всинца ви има желание, вие искате всичките хора да бъдат кротки. Не искате да има гневливи хора, строптиви. Четете за Господа, да казвате, че е гневлив, яростен. Благодарение на Божията ярост и на Неговата гневливост изправя погрешките и вашите грехове. Той се възмущава от греховете ни и се радва, когато правим добрини. Ние мислим, че Бог няма гняв. Мислим, че е любов. От всичкото лошо Бог се гневи. Вие имате понятие за Бога, че е мекичък и гледа със снизхождение. Значи капелмайсторът ще гледа със снизхождение, когато вземеш неверен тон и ще каже: „Моето пиленце.“ Ти ще крякаш като кокошка и Той нищо няма да ти каже. Ние тук кокошки не искаме, искаме певци. Хубаво ще пееш. Казвам: Искам да пеете хубаво. Ти си способен, ще пееш. – „Не мога.“ – Как не можеш? Радвайте се, когато видите някой човек да се сърди. Онзи, който копае, той е сръдлив. Той копае заради своята възлюблена, заради жена си вдига и слага мотиката. Седи някой и пише, чиновник е. Че кой го е накарал да пише? То е неговата възлюблена, децата му.

Всички неща имат подбудителна причина. Може да не са приятни. Тогава от наше гледище какъв трябва да бъде животът? Този художник, който работи, прави хубаво и онзи, който гледа картините, прави хубаво. Онзи, който критикува, и той прави хубаво. Казва: „Да го не критикува.“ Как да го не критикува? Ще го критикува, да му покаже дефектите. Пее някой – ще го поправи. Че тоновете може да се вземат вярно, но някои не могат да вземат вярно. Този човек не може да вземе правилно до. Той всяка работа, която започне, няма да знае как да я започне. Този човек, който не може да

вземе ре, която работа започне, не може да я довърши както трябва. Този, който не може да вземе ми, той няма да може да моделира една стая. Този, който не може да вземе фа, не го турят за касиер. Този, който не може да вземе сол, няма да го турят да прави мода, той ще разбърка работата.

Тогава, според мене ла и до си мязат. Защо си мязат? До в себе си има сила възходяща, до-то се превръща на ла и ла се превръща на до. Според мен до се превръща на узрял плод. Узрелият плод, който пада, е ла. Семето се посажда. Посаденото семе е до. Прероденото ла е до. Израсналото семе, което дава плод, е ла. Това е философия на музиката.

Още не сте направили опит да смените вашето състояние. Вие сте в състояние на посаденото до. Посадена семка сте, имате големи неприятности. Трябват ви няколко тона, да се измени вашето състояние. Трябва ви ре, ми, фа, сол. Трябва ви цел […] да премине. Като преминат тия състояния, вие ще смените вашето лошо състояние в едно хубаво състояние. Или се намираш в неблагоприятно положение в живота. Четири души хора трябва да срещнеш, за да се образува истинското ла. Този, четвъртият човек, който срещате, той ще ви даде правилния тон на ла. Ла е узрелият плод или дървото, което е израснало. Като ядеш един плод, придобиваш от плода сила, имаш приятно състояние. Като го посеете в земята, ти си недоволен. Не само да го изядеш, но да го посееш. След като минете през четирите състояния: на ре, на ми, на фа, на сол, ще дойдете в ла, ще се смени вашето състояние. Някой път за радостта се изисква време.

Сега вие ме слушате тъй, както някой човек говори за химия. Някои хора искат да знаят как се съединяват елементите. Някой път да ме накарате да направя опит, да съединя кислород и водород, доста трудна работа. То и за химиците е доста трудна работа. Как ще съединиш кислорода и водорода? Огън трябва да има, трябва да ги скараме. Наоколо трябва да се образува едно скарване на всичките тия елементи, че като се намерят в неблагоприятни условия, ще се хванат ръка за ръка, ще се съединят. Отвън трябва да има много големи неприятности.

За да обичаш някой човек, трябва да има голяма лошевина отвън. Като те погне зимата, студът като те погне отвън, като влезеш вкъщи, човек наклал огън, ще го обикнеш, ще кажеш: „Колко си хубав, колко си добър.“ Добър е този човек, защото отвън те гони студът. Казваш: „Много ти благодаря, отвън щях да умра.“ Ти оценяваш любовта при големите неудобства, които съществуват. Ако отвън беше лято, ни най-малко нямаше да кажеш, че е добър. Щеше да кажеш: „Защо го гледат?“ Така трябва да гледате на природата и отвън. Не си правете илюзия. Природата знаеш ли колко е

сприхава? Дебне те. Много опасно е. Като не пъшкаш, не те дебне, но като пъшкаш някъде, ще каже: „Кой ти позволи?“ Ако вземете 2–3 капки от азотната киселина или от арсеника, какво ще бъде състоянието? Ти може да вземеш в минимална доза и ще ти причини полза. Ако си лаком да вземеш много, ще видиш, че лакомията е лоша. Арсеника ще го вземеш в хомеопатична доза: в 20-ото или 30-ото деление. Една капка така отлично действува.

Та, казвам: Нас ни трябва злото в минимално количество. Някой път ще е потребно злото в една доза от 20-ото или 30-ото деление. Сега аз говоря върху туй положение, но чувам мнозина да казват: „Ние не живеем добре, не разбираме живота.“ Бог не създаде един живот, какъвто ние мислим. Ние трябва да се съобразяваме с онзи живот, който Той създаде и да изучаваме законите.

Всеки човек трябва да изучава другите хора и да постъпва както би желал с него да постъпват. За да постъпвам аз спрямо вас добре, трябва да изучавате законите, по които аз живея. За да постъпвате вие спрямо мене добре, аз трябва да изучавам законите, по които вие живеете. Искам да ви нахраня – ще ви дам храна, която ви подхожда. Искам да ви дам вода – ще ви дам вода, която вие обичате. Трябва между мен и вас да се създадат прави отношения. Ако ви дам вода каква да е, ако ви дам ядене какво и да е, ако ви дам дрехи каквито и да са, отношението не е право. Ще дадеш на своите ближни, на онзи, когото обичаш, най-хубавото. В любовта това най-хубавото ще му дадеш и той трябва да ти даде най-хубавото. Ти ще постъпиш тъй, както постъпваш спрямо себе си. Няма извинение, да кажеш: „Аз не зная.“ Че не знаеш, не е лошо.

Щом направиш погрешка, според погрешката може да направиш една примова погрешка. Като вземеш, от до до до е прима, от до до ре е секунда, от до до ми е терца. Не съжалявайте за вашите погрешки. Всичките погрешки, които вие правите, имате в запас вече една сила, с която работите в себе си. Онези хора, които са минали през бурен живот, много погрешки са правили. Каква богата опитност имат, как помагат! Апостол Павел, който беше сприхав, ходеше да гони християните, да ги застави да се откажат, като се обърна, беше един от най-деятелните апостоли.

Казвам: Не съжалявайте, ако имате един човешки живот. Много е полезен. Не съжалявайте, че страдате. В страданието хората стават ценни. Човек, който минава през страдание, става ценен. Страданието го прави ценен. Той придобива материали, които ще му бъдат полезни. Не съжалявайте за онова, което става във вас. Цялото човечество минава сега през една

опитност. То е едно благо. Царството Божие не може да дойде, ако не стане туй в света. Ако земята не се разкопае и не посадиш семката, ако не нарушиш равновесието, може ли да израсне нещо? Ако този художник не нацапа платното, може ли да нарисува нещо? Казва: „Нацапал е хубавото бяло платно." Каква картина ще направи? Че нацапал туй платно, но туй, нацапаното платно струва повече от бялото. Един човек [, който] е нацапан, струва повече от един човек чист. Всички чисти хора са платна, които трябва да се цапат, но разумно да се цапат. Да се нацапа човек музикално. Ще туриш всяка нота на място. Ако не цапаш книгата, нищо не излиза. Не само нацапано, но да я нацапаш на свят.

И на вас казвам: Цапайте се на свят. Да знаете къде да турите червената краска. Да знаете къде да турите портокалената краска, жълтата, зелената, светло-синята, тъмно-синята, виолетовата. Имате една отлична картина. После, трябва да знаете как да съчетаете противоречията в живота. Пазете в ума си едно: Никога не допускайте една отрицателна мисъл за Бога. Щом дойдеш там, спри критиката и кажи: „За добре е." Щом дойдеш до Бога, кажи: „За добро е." Не казвай: „Господ защо направи това, защо го допусна?" – ще направиш прегрешение. Там като дойдеш, кажи: „За добро е." Без Бога разсъждавай както искаш; щом дойдеш до Бога, спри там, кажи: „За добро е." Като кажеш: „За добро е", ще дойде обяснението. Ако критикуваш, ще получиш такова изпитание, каквото никога не си получавал. Сега за някой лош човек казвате: „Защо го е Господ създал?" Не говорете така, за добро е. То е Негова работа. Господ създал вълка. То е Негова работа, то не е твоя работа. Че вълкът няма отношение към тебе. Змията по отношение на тебе може да е вредна, но по отношение на битието има свое предназначение. Само, ти си влязъл в работи, които не разбираш. Ножа го носи в ножницата, опасно е, не го изваждай из капията.

Злото да седи в капията. Доброто е капия на злото. Турете злото в доброто; то е ножницата, да не ти напакости. Туй добро ще ти бъде полезно някъде. Онези кибритени клечки са опасни, ти може да направиш с тях хиляди пакости; но с кибритените клечки може да направиш и хиляди добрини. Вечерно време може да запалиш и да драснеш една свещ, може да драснеш и да запалиш огън, да сготвиш яденето, да опечеш хляб. Кибритената клечка, турена на място, ще причини добро. Турена не на място, ще причини зло.

Казвам: Злото в света произтича от факта, че ние туряме нещата не на техните места, гдето Господ ги е създал, и създаваме нещастия в себе си. Туряме една мисъл, където не трябва, туряме едно желание, дето не трябва. Ще го турим в сърцето, дето му е мястото. Турете мисълта на

мястото. Като дойде, кажете: „Такава е волята Божия." Като кажете „Такава е волята Божия", Бог ни е създал. Какво трябва да прави силният човек? Силният човек трябва да помага на слабия. Слабият какво трябва да прави? Да ви кажа какво трябва да прави слабият. В Америка веднъж се събрали разни християни от разни народи и разправили своите опитности. В Царството на Христа къде ще ги тури, на кое място ще ги тури? Завземат всичките важни места. Останало място за евреите. Нямало тях къде да ги турят. Един евреин казал: „Ние, евреите, ще влезем да изпълним дупката, дето Му отвориха римляните. Ние ще се наместим там, в тази дупка, да ни изтика кръвта." Най-първо ти си направил дупката на Христа и ти ще се наместиш, ти няма да искаш някой трон. За тебе няма трон. [В] тази дупка ти ще се наместиш.

Та, казвам: Поне за вас има една дупка. Аз виждам, зад всеки има по една дупчица. Казвате: „Няма място." Има една дупка. „Аз не искам там." Какво искаш? Като дойдоха двамата ученици при Христа, искаха големи работи. Единият отляво, другият отдясно. Казва Христос: „Много искате. Туй не е Мое, да го дам. Чашата, която Аз пия, можете ли да я пиете?" – „Ще я пием." Казва: „Чашата ще пиете, но да седнете отляво или отдясно, не е Мое, но комуто е дадено." Всеки един човек трябва да завземе своето място, което Бог му е определил от самата Вечност. Ти не може да вземеш друго място.

Та, всеки трябва да завземе мястото, което Бог му е определил, каквото и да е то, където и да е то. Само да се радваш на това място. Затуй, когато говорим за любовта, подразбирам следното: В този живот, там, дето ни е поставил Господ, все няма да бъдем в туй положение. Туй, което ни е дал на Земята, с любов да го приемем и да му служим. Като идем в оня свят, мястото, което Бог ни е дал, пак с любов да го приемем. То е любов. Любов е онова, което Бог ни е дал, да го ценим, да не питаме „Защо, само на мене ли се дава? Мене никой не ме оценява." Мислим, че ни дал едно чело както на змията. Силният трябва ли да поставя слабия на своето място? Не. Тогава, ако слабият заеме мястото на силния, какво ще стане? Работите ще се обърнат с главата надолу. Ако слабият тури силния на мястото, какво ще стане? Работите ще се обърнат с главата нагоре.

Та ви казвам: Как се тълкува? Турете Господа на ваше място, да оправи работите. Не искайте да вземете мястото на Господа, което Той има. Идете при Господа да направите най-малкото. Не искайте да се качите на Неговото място, защото ще обърнете целия свят с главата надолу. Когато Господ влезе в нас, ще създаде всичко. Ние трябва да вършим онова, което Той [е] определил. Там, дето Господ е поставил хората, е най-удобно. Не искайте да бъдете там, дето не е създадено за вас. И за себе си, и за другите

ще си създадете най-големите нещастия.

Та, казвам: Поставете любовта в сърцето си, нищо повече. Заемете вие мястото си. Вие искате да обичате. Казвате: „Аз обичам някого." Аз може да ви казвам: „Аз ви обичам." Обич ли е това? Туй, което ви казвам, то не е реално. Онзи, Който ви обича, Той е създал света. Слънцето грее. Какво ще дойда да ви казвам: „Аз ви обичам"? Преди аз да дойда да ви кажа, Той ви [е] обикнал. Какво има да се меся в любовта на Бога? Аз се радвам, че Бог ви обича. Вие седите и не оценявате Божията любов. Вие искате моята любов. Вий сте на погрешен път. Оценявайте любовта, която Бог има към вас. Тяло ти е дал, сърце, което тупти постоянно, ум, който мисли, всичките тия хора наоколо, които ти услужват, Слънцето ти служи, звездите, растенията ти служат, всичко ти служи и ти казваш: „Де е Господ?" Чудни са хората. Ти ще съзнаеш.

Сега, какво е новото учение? Страданието и радостта са две неща, необходими за човешкия живот. Който схваща така, той е щастлив. Който не разбира така, винаги ще бъде нещастен. Докога? Докато разбере страданието и радостта, че са необходими за живота.

Пътят вече е отворен. Този е един път за любовта. Щом дойде любовта, веднага тя ще му обясни. Любовта прави магически обяснения. То с думи не може да се обясни. След като те нахрани, след като се наядеш, ти вече знаеш какво е направила заради тебе. Казвам: Любовта като дойде в живота, Бог е Любов, ние ще разберем тогава смисъла. Ще приемем, че страданието и радостта са една необходимост да намерим Господа в света. Миньорните гами са в света, които пречистват сърцето. Радостта са мажорните гами, които просвещават човешкия ум. Хроматическите гами, това са гами, създадени от тия знаци, които свързват ума и сърцето.

Казвам: Уважавайте мажорните гами, уважавайте и миньорните гами и хроматическите гами.

„Отче наш"

16-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 14.I.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_01_16 Нищо и нещо
лекция на Младежкия окултен клас

НИЩО И НЕЩО

Отче наш.

Имате ли тема? Каква? – „Свойства на меките думи“. /Прочете се./

Например, в българския език имаме думата „фурия“. Казваме: „Цяла фурия е“. Тя е една дума на език, който значи първична материя, от която е създаден света. Ако кажеш на един българин „цяла фурия“ той какво ще разбере? Какво разбира българинът под думата „фурия“? Или от думата „фурия“ станало „бурия“. Ф-то се изменило на Б. Какво значи „бурия“? Има много работи, които вас не ви обръщат внимание.

Имате една права линия и една крива линия. Това не са произволни линии. От какво са произлезли кривите линии? Как правата линия се е изкривила? Това не само вие не разбирате, но и философите не разбират как правата линия се е изкривила. Вземете реките, които текат. Те по права линия ли вървят? – Не! По криви линии. Избират по-дълъг път, но по-удобен за да избегнат съпротивлението. Всякога правата линия като срещне някое съпротивление се превръща в крива. Човешкият характер се изменя от съпротивленията. Да кажем, когато външните условия и вътрешните възможности са хармонични, създава се отличен характер. Когато външните условия са лоши и вътрешните възможности са лоши се създава лош характер. Целият човешки организъм, лицето на човека е създадено от външните условия и външни условия на миналото. По какво се отличава едно твърдо тяло, едно меко тяло и едно течно тяло? Твърдите тела имат голямо налягане отвън. Всичките тела, които са твърди, налягането отвън върху тях е много голямо и те завземат малко пространство. Значи твърдите тела произтичат от икономия в пространството. Когато искаме да икономисаме пространството може да направим нещата твърди. Когато имаме доста голямо пространство тогава прибягваме към течните тела. Течните тела лесно се приспособяват към външните условия. Твърдите тела по-мъчно се приспособяват. Сега вие казвате „твърд човек“. Потребни са твърдите тела. Ако земята не беше твърда как ще живеем. Този живот, който е в твърдата почва не може да бъде такъв какъвто е сегашния, не може да се прояви. Има отношения. Да бъдеш твърд, да бъдеш мек, да бъдеш въздухообразен, няколко случая на математически отношения. На колко меки думи се пада една твърда дума? Човек не е направен само от мека материя, но от твърди кости. Ако целият

човек е направен само от твърда материя какъв щеше да бъде?

Сега допуснете, че вие искате да бъдете щастливи. Щастието е много материално. За да бъдеш щастлив трябват ти хубави обуща, да не убиват краката ти, трябва ти една хубава шапка, хубава дреха, трябва ти ядене, меко ядене, няма да туриш яко ядене. Мекото ядене прави ли човека щастлив? Всичката храна, която човек приема превръща я в течна. Някой пък се сърди, че яденето не било хубаво. Вън от това ядене има известен вкус. Вкусът е различен. Например, модерния, културен човек е много взискателен в яденето. Той иска най-първо да има супа и като няма цял въпрос прави. После има друго ядене и най-после десерт. Ако си американец ще има пай, после ще има пудинг. Без пай не може и без пудинг не може. Пай е българския зелник. Пудинг е нещо мекичко направено с яйца разбъркани. Привидно е твърдо, а е мекичко. Като го вземеш, топи се в устата ти. Пая все таки трябва да го дъвчеш, повече дъвкане трябва. И в природата има пудинг. Ядеш една ябълка тя е пай, ядеш диня тя е пудинг, топи се.

Туй състояние, което сега хората имат, то е съчетание на минали съществувания оттук взето малко, оттам взето малко и мода станало. Вие нямате плат да си направите цяла дреха, не ви достига плата и ще направите една модна дреха от два плата шарена. Ще турите друг плат за да се завърши дрехата. Или понякой път употребите някоя твърда дума, после пиете вода, смекчавате нещата. Смекчаването става не само с дума. Някои думи са твърди, като произнесеш твърда дума, ако знаеш как да я произнесеш може да стане мека. Някой баща казва на детето си „моето прасенце“. Не казва прасе, а прасенце и детето не се обижда. Някой път може да каже „гълъбче“, „пиленцето ми“ или „патенце“. Пък ако каже „вол“, „говедо“ човек се обижда, защо? Какво означава „вол“? Фиг. 1В дадения случай в-то означава.

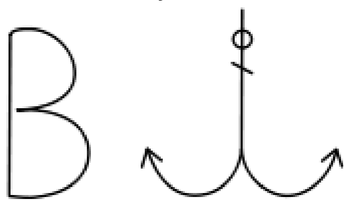

(Фиг. 1)

Понеже вол е параход, който пътува, че няма котва. То е вол. Ако има котва да се спусне във водата не е вол. Вол в дадения случай няма котва в живота, а трябва да избира много хубави пътища. Неудобен е животът. Някои хора нямат надежда. Котвата е на физическото поле. В духовният свят, във физическият свят това е надеждата. Няма нещо реално, на което да се уповаваш. Имаш 200–300 хиляди лева в банката, то е надежда. Да имаш вяра какво значи? Вярата е нещо по-широко. Казваш: „Ще стана

богат“. Богат съм, то е надежда. Ще бъда богат какво е? Надежда ли е? Надеждата оперира с материал, а вярата за бъдеще. Или в надеждата вие сте пълновъзрастен. Онова, което баща ви ви е оставил, дават ви право да се ползувате от него. Във вярата вие сте дете, под опекунство сте. Какво е любовта? Ако вярата е опекунство, любовта какво е? Говорите някога за любовта, какво разбирате под любов, какво нещо е любовта? Каква форма бихте дали на любовта? Да допуснем, че обичате някого ще го нарисувате, то е красота. Какво нещо е любовта по същество? Казвам: Аз ви обичам, аз любя някого – какво разбирате? Вие обичате слънцето, защо? За две неща го обичате. От слънцето излиза светлина, после дава топлина. За тия две неща вие го обичате. Или някой вас ви обича. Вие искате да ви обичат хората, но трябва да ви обичат заради нещо, което може да дадете. Ако искате да ви обичат вие трябва да бъдете силни. За да бъдете обичани трябва да имате нещо. Слънцето, което е силно дава светлина и топлина, и заради това го обичате. Аз употребявам думата „любов“ в даване, а думата „обич“ – във вземане. По какво се отличава онзи, който дава и който взема.

Фиг. 2

Който дава е пълно шише, а който взема е празно шише. Следователно само пълното шише може да даде и само празното – може да вземе. Само в празното шише може да налееш вода и само от пълното шише може да излееш водата. Значи любовта е разливане, а обичта – вливане. Проста идея. Що е любовта? Разливаш навън. Що е обич? – Вливане (Фиг. 2). Какво означава това? Трябва да има някаква идея. Питам някого защо е недоволен от живота? Той не може да ми каже. Ти си недоволен за две неща. Недоволен си, защото не си пълно шише и недоволен си, защото не си празно шише. Определям защо си недоволен. Казвам: Защо си доволен? Защото си пълно шише и защото съм празно шише. В единия случай има даване, има какво да дадеш. В другия случай празен си, няма къде да туриш водата. Или имаш каса, в която може да туриш парите, които ти дават. Радостен си имаш джоб, като ти дадат парите ще ги туриш в джоба. Вземете в природата: след като се наядете вие сте доволни. За какво? Празно шише сте, гладен си, радваш се, че имаш един хубав обяд. Идеята, която в ума ви е – ти имаш топъл хляб, хубаво сготвено ядене. Ако това ядене го нямаше как мислиш, ще бъдеш ли доволен? Защо ще бъдеш недоволен? Защото онова, което предполагаш го няма. Такъв умствен обяд може да имаш. Създаваш такава идея и ще бъдеш щастлив. Ядене и пиене ще има. Щом не стане така веднага наведеш глава, казваш : „Животът не струва“. Какво нещо е животът сам по себе си? Според мене животът е това, което причинява най-голямото страдание и животът е това, което причинява най-голямата радост. Щом няма радост и страдание то не е

живот. Всичко друго може да е, но не е живот. Това, което причинява радост и страдание то е живот. Индусите вземат туй божество Шива – жива туй, което причинява страдание. Те имат две божества – Шива и Вишну. Вишну е щастието. Шива е един господар, който постоянно те товари като кон. Като те намери ще те натовари и камшик отподире има. И каквото ти даде, искаш не искаш, ще го носиш. Вишну, този, който постоянно разтоварва, дошъл в двора и постоянно разтоварва. Приятно ти е да те разтоварват, почиваш си. Значи две божества има – едното те товари, другото те разтоварва. Натоварването е страдание, разтоварването е щастие. Какво нещо е щастливият човек? Разтовареният човек е щастлив. Да имате една ясна представа, щом ви разтоварят вие станете други, а като ви натоварят вие сте като кон. Кажете една дума – натоварят те. Ти носиш думата докато дойдат да те разтоварят от нея и като те разтоварят ти се усещаш свободен. Понякой път вие сами се товарите, казвате : „Лош човек съм“. Като кажеш, лош човек съм, ти сам се товариш. Казваш: „Добър“. Доброто е в буквата Д. Лошото в думата е в буквата Ш. В дадения случай лошият постоянно взема, постоянно товари, добрият постоянно дава, постоянно разтоварва. Една конкретна идея. Що е добър човек? – Добрият човек постоянно дава и постоянно разтоварва хората. Кой е лош човек? – Който постоянно взема и постоянно товари. Вие казвате: „Аз съм лош човек“. Какво разбирате? Ти трябва да знаеш, че аз обичам да вземам. Ако искаш да имаш с мен приятелство, може да ми бъдеш приятел да ми даваш. Ако нямаш як гръб да те товарят, твоето приятелство не го искам. Конкретно да разберете идеята. Вие искате да имате приятел да го товарите. Или казвате: „Аз съм добър човек“. Тогава подразбирате, аз обичам да давам. Сега вашето приятелство се разваля. Кога, при какви условия при добрите хора или при лошите хора се разваля приятелството. Значи за да се развали приятелството, взето е нещо от тебе или се натоварваш. Дойде приятеля ти, станеш поръчител, дадеш 20–30 хиляди лева не може да плати дълга си, ти плащаш. Ти нито си ял, нито си пил, пък ти плащаш. Той се е обличал, той изхарчил парите, трябвало му, автомобил, взел пари купил, а ти плащаш за неговите разходи. Без автомобил той не може ли да ходи? Трябва да дадете едно ясно определение. Казвате: „Неразположен съм, аз изгубих вярата си“. Не си изгубил вярата, ти си под опекунство. Че твоите наставници се отнасят зле с тебе, изгубил си вярата си искаш да се освободиш от тях. При сегашните условия, човек като стане на 21 година става пълнолетен. Дотогава бащата и майката са опекуни, а като стане пълнолетен човек става свободен. Сега на колко години ставате свободни? – „21“. Имате 21, 12. 21 е минус, а 12 е плюс. В 21 майка ви започва. Когато майка ви започва ще има 21. Когато баща ви започва ще има бастун. Щом има бастун какъв е вашия характер? Някои от вас сте учители. Какви бяха вашите методи, когато децата не знаеха по смятане? Дойде учителят при детето и с плесници бие, как да не

знае, 4 + 5, колко прави. Не знае и започне да го бие. Щом детето каже, че 4 + 5 е 9, доволен е. Защо в дадения случай учителят бие детето? В него има желание да му предаде знания. Знаете ли откъде иде знанието? Знанието иде от Бога, после от Юпитер, от Сатурн, от Слънцето, от Меркурий. Детето няма понятие за Бога. То е един крив метод. Аз, ако бях на мястото на този учител и ако детето не можеше да смята, най-първо щях да видя защо това дете не може да смята. То не може да смята защото е гладно, три дена не е яло. Понеже зная това ще извадя, ще му дам една круша и след това ще го питам 4 + 5 колко прави. Мислите ли вие, че може да смятате когато сте гладен? Но и ако преядете пак няма да може да смятате, понеже като сте преяли вие сте в един свят, който е дисхармоничен. Когато сте гладни, когато сте преяли вие не може да мислите. Когато сте гладни във вас гладът произвежда неприятни чувства. Безпокои ви гладът. Когато сте преяли пак имате неестествени чувства, които ви безпокоят. Трябва да направим неестествените процеси естествени, не трябва да преядаме, не трябва също и да бъдем дълго време гладни. Някои от вас, които сте мързеливи, трябва да станете лоши. Лошавината има своя добра страна. То е едно материално състояние. Трябва да имаш някаква подбудителна причина, за да идеш в училище. Ако вън има 35 градуса под нулата студ как ще идеш. Ще облечеш хубави дрехи, хубави обуща. За да идеш в училище трябват ти дрехи, обуща. Дрехите са против студа. Студът е за лошите хора, топлината е за добрите хора. Следователно лошите хора в света образуват страдание, което е потребно. Добрите хора са образували топлината. Лошите хора при студа са добри, при топлината стават лоши. Змията, когато е замръзнала не е опасна, но при топлината става опасна. Лошите хора при топлината стават лоши. Това, което е добро за лошия човек е зло за добрия човек. Добрият при студа не може да прави добро, не му държат ръцете. На добрия трябва да му дадете топлина, за да прави добро. На злия за да не прави зло, трябва да му дадете студ. Змията, като я замразите, тя не се съблазнява, колкото и жаби да хвърлите до нея, не ги бута. Казва: „Примирих се, аз съм светия“. То е временно примирение. Щом турите змията при топлината, веднага ще нагълта жабите. Във вас има известни състояния, които имат образа на змията. Сега може да дадете възражения с вълка. Кой е по-умен – змията ли е по-умна или вълкът? Змията е лукава, вълкът е крайно жесток. Вълкът като влезе, като намери една овца, той ще я раздруса, казва, защо не я намери по-рано, как тя не се яви по-рано, че го накара да страда. Казва: „Защо не дойде по-рано, знаеш колко много страдах“. Хване я, разкъса я. Змията не къса жабата. Хване я за крачето и веднага я налапа. Казва: „Не бой се“. Жабата започва да крякa да пее, змията казва: „Колко е приятно, колко хубаво знаеш да пееш“. Когато змията гълта жабата, тя пее.

Сега тия неща може да ги преведете. Някой път имате страдание, което

произтича от някоя змия, някой път имате страдание, което произтича от някой вълк. Грубите чувства във вас, ще причинят страданието, което вълкът причинява на една овца. Някой път може би имате страдание, което произтича от змията. Змията като влезе в рая каза на човека: „Ако ядете от това дърво като боговете ще бъдете, няма да имате това незавидно положение“. На силно изкушение го постави. Сега някой беден, намери пари вземе ги. Като вземе тия пари, той мисли да облече жена си, децата си, къща има. Той открадне парите, но после го хванат и в реда на нещата е да го турят 10–15 години в затвора. И освен, че нищо не спечели, но загубва и това, което има. Не разчитайте на касата, от която можете да извадите пари. Ако на мене биха ми представили една каса, от която мога да взема пари, аз бих постъпил другояче. Видя парите, искам да взема 100 наполеона. По какъв начин може да извадя тия пари от касата? Ще посея 10–20 кила жито. Придобитото жито ще продам на този банкер и така ще взема парите. Най-първо аз ще дам на нивата, ще посея жито. Придобитото жито ще го продам на банкера и ще взема от него пари. Човек в природата трябва да знае как да постъпи. Някой от вас се опитва да вземе парите. Ще се опариш. Мислите ли, ако в топло време речете да погладите една змия, че ще придобиете нещо? Ако вие се осмелите да бутнете една кобра след 2 минути ще платите с живота си. Казва някой: „Не ме бутай“. Какво подразбира? Аз съм в състоянието на кобра, не ме бутай. Не бутай кобрата, това не е жаба. Един предмет има 400–500 градуса топлина, не бутай. Твоята ръка не може да понесе тази енергия. Сменете енергията, която е във вашето тяло, а за това трябва да изучавате законите. Казвате: „Защо да не бута?“ 400 градуса топлина, трябва да знаеш как да боравиш с нея. Ти имаш една мисъл, трябва да знаеш студена ли е или топла. На пръв поглед пиша едно писмо. Как се пише едно добро писмо? Казва: „Напишете добре писмото“. Как ще напишете едно добро писмо? Как ще напишете едно добро писмо на баща си или на майка си. Отивате при един бакалин и искате той да ви даде това, което желаете. Какво писмо ще му дадете? Ти ще извадиш една банкнота от 100 лева и тогава на това хубаво писмо, което му даваш и той изважда, и ти дава. Ако нямаш 100 лева не е хубаво написано писмото. Като извадиш една звонкова монета казва: „Това е хубаво написано писмо“.

Вие често казвате: „Божествен свят“, казвате „по Божествен начин, с Любов“. Какво разбирате – с любов? Вие говорите за любовта. Щом говориш за любовта трябва да дадеш, а пък щом говорите за обичта, значи искате да вземете. Някой говори: „Аз ви любя“, пък иска да вземе. Казвам: Криво разбираш, не говориш право. Щом говориш за любовта – ще даваш. Или казва: „Аз ви обичам“, пък той мисли да даде. Той ще вземе. Та трябва да разбирате, когато говорите за обичта и искате да дадете, това не е обич. Щом искаш да дадеш – това не е обич. Ти трябва да се разтоварваш. Щом

те товарят това не е даване. Конят постоянно го товарят с любов. Като го натоварят от едно място на друго, конят пренася товара, изучава какви са качествата на любовта. Да допуснем, че невидимият свят съществува. Отгоре въздухът обича почвата. Какво прави? Дава ѝ влага. Земята като възприеме тази влага от въздуха, слънцето изпраща светлина. Светлината слиза и влагата слиза на земята, тогава ония семена, които са посети израстват и тогава вторият процес иде – земята дава. Най-първо тя взе, после дава. Като израстнат дърветата, като узреят плодовете, земята връща онова, което е взела от слънцето. Всякога,я ако вие мислите само да вземете ще се намерите в един процес патологичен. Здравословен процес е в природата, когато вземаш правилно и даваш правилно, да има една обмяна. Всякога след като посееш житото на нивата ти ще го пожънеш, тя ще ти даде. Първия процес – ти даваш, при втория процес – тя ще ти даде, ти искаш да вземеш нещо от нея. Вие искате хората да се отнасят добре с вас. Ако искате да се отнасят добре с вас посейте нещо в тях и след това ще дойде вторият процес сам по себе си – те ще ви дадат. Има два процеса в природата. Първият процес е плюс, умът дава. Минус е това, което сърцето взема. Това е втория процес. После минусът се обръща на плюс, сърцето дава. Плюсът се превръща на минус. Умът взема. Процесите се сменят. Ти два пъти със сърцето си не може да дадеш. Веднаж ще дадеш и веднаж ще вземеш. И с ума си два пъти не може да дадеш, веднаж ще дадеш и веднаж ще вземеш. Процесът е правилен когато става тази смяна и това ние наричаме здравословно състояние на човека. Да кажем вие имате във вас енергия на електричеството, която върви. Тази енергия на електричеството заставя вашето сърце да бие. Този ритъм на сърцето, биенето, то е ритъм на космическото електричество, което кара всичките сърца да туптят. Ако престане ритъмът на сърцето, какво става? Има магнетизъм, който подбужда електричеството да тече. Щом се спира течението на сърцето какво става? Свършва човек. Едновременно за да живее човек, трябва плюсът и минусът да се сменят. Сега законът е такъв – любовта е плюс, обичта е минус. Във вас може би ще се зароди идеята: Не може ли другояче да бъде? Някой каже нещо. Не можеше ли да каже по-мека дума? Можеше, той иска да даде. Тогава имате разместване на условията. Ако един лош човек постъпи зле, коя е причината? Добрият е причината. Ако една змия ухапе, причина е топлината. Добрите хора, които създадоха топлината са причина. Змията при топлината хапе. Трябваше да я поставят при условия дето има студ, където тя не можеше да направи никакво зло. Да кажем, че змията ви е ухапала. Щом ви е ухапала веднага трябва да турите устата си на раната, да изсмучете отровата и да я изхвърлите навън. Къде е философията? Защо ви е ухапала змията? Тя казва: „Много съм благодарна на вас, добрия човек, че ми дадохте топлина, да проявя живот, давам ви един подарък, това имам това давам“. Вие ще турите устата си, ще изсмучете тази отрова, за да не влезе в

кръвта ви. Не мислете защо ви е ухапала змията. Като изсмучете отровата, турете я в едно шише и с тази отрова ще лекувате болните хора – ще станете виден лекар. Учените хора майстори станаха, дават на змиите да хапят и с тази отрова, която те изхвърлят, те я употребяват за лекуване.

Да допуснем, че имате едно неразположение. Толкова години се преподава музика. Вие имате едно неразположение. Да допуснем, че сте ученик и са ви писали три. Вие в себе си имате идеята, че трябваше да ви пишат шест, пък са ви писали три. Защо сте недоволен от трите? Каква е разликата, че са ви писали три, а не шест? Защото, ако на мене турят три, аз от трите ще се запозная с Юпитер, ще завържа приятелство с него. Най-голяма планета е Юпитер. Ти искаш шест да ти пишат. Шест е на Венера, тя е по-малка от Юпитер. Сега значи, един млад човек, не му трябва един голям човек, а му трябва Венера, затова иска шест. За нас тези числа са елементи. Три в дадения случай е мъжки елемент. Шест е мек елемент. Туй е само за изяснение. Три е по-мощно число от шест, който разбира. А ако сме двама ученици и на мене ми пишат шест, аз ще предпочета три, защото ще свърша повече работа с трите, отколкото с шест. Шест лева, това са банкноти, а три лева са златни. Ако някой учител тури на някого единица, единицата е най-мощното число. Нулата е още по-мощна. Благодарение на нулата, всички колела са се образували и благодарение на тия колела съществуват превозните средства на хората. Благодарение на единицата, онези, които туриха единицата, направиха осите на колелата. Слабите ученици ги е страх от единицата, но единицата турена на колелата става ос, а туй колело даде прогрес в света. Като се туриха колелата на работа хората могат да се возят, иначе как щяхте да се разхождате без колела. Двете какво създаде в света? Двете – значи съединени две колела заедно. На едно колело не се върви. Двама приятели – това е двете. Ако двама души не се съединят как ще образуват приятелство? Тези, които туриха двете, двете стана причина за връзката между двама души. Страданието стана причина за връзката. Давма души вървят, връзката на двойката се свързва. Трите образуват семейството. Трите създаде дома. Хората с нулата – създадоха колелетата, единицата – създаде осите, двете – създадоха връзка между приятелите, трите – създаде основата на дома. Какво има вие сега да протестирате против реда на нещата? Следователно, ако ви турят единица, това е ос. Ще благодарите, ако ми турят две, аз се съединявам с приятеля. Ако не бяха турили двете, не щяха да се сприятелят, ако не могат да създадат три, те няма защо да живеят. Някой казва: „Аз съм нищо“. Ти когато си нищо ставаш нещо. Човек, който е нещо става нищо и който е нищо става нещо. Сега какво разбирате под „нищо“ и „нещо“. Нищо е това, което е само съществено, показва нещо невидимо. Нищо, значи човек няма знание, няма богатство, нищо няма. Но в нищото и нещото те се отличават. В нищото кинетическа

енергия има, а нещото е проявено. Нещо е органическия свят. Нищото не е организиран свят. В нищото нещата не са организирани. Има земя, тази земя трябва да се разоре, да се посее, ще стане нещо. Нищо е понеже земята не е посята. Нещо е ще посее земята. Туй разбираме под нищо и нещо. Под нищо разбираме, че светът не е организиран, не е обработен. нещо е организиран свят. Като каже някой „аз съм нищо", подразбираме, че не е организиран. Щом нещата започват да се организират, човек става нещо. Не да мислите, че нямате дарби. Имате дарби, но сте ленив. Не работите. Вие имате достатъчно дарби, способности, чувства и сили. Трябва да ги организирате. Вие очаквате да дойде някой отвън. Мислите ли, че ако имате чувството на музика, на неспособният ученик и шест да му турите нищо не е добил. А на способния и нула да туриш той може да придобие. Аз считам способен, човек който може да завърти това колело, след това да тури единица – той е майстор да направи ос. След това да тури три, образува се котва, дал е знака на парахода. Онзи, който е образувал трите, създава надеждата в света. Онези, които имаха единица създадоха оста. Онези, които имат нула образуваха движението в света. Благодарение на немирните, на тези ученици на които учителите туриха нула, се образува колелото. Те накараха света да се движи и благодарение, че земята се движи. На този ученик туриха нула, но ние благодарим, понеже на неговата нула се образува колелото, което постоянно се движи, земята постоянно се върти около себе си, около слънцето. Светът страда от неспособните ученици, които имат шесторки, светът прогресира от способните ученици, които имат нула, единици, двойки. Седят понякой път и говорят върху морала. Човек трябва, казва някой да има пари. Каква услуга човек може да направи с пари? В сегашният век парите трябват, не може без пари. Онзи музикант изважда цигулката или онзи добър певец пее или свири при един човек, събират се хората и плащат. Привеждал съм следният пример. Минава Паганини покрай един стар цигулар. Взел цигулката на цигуларя и почнал да свири. Събрали се хора да слушат и след половин час цялата копанка се напълнила с пари. Старият цигулар нямал това изкуство, очаквал само парите. Паганини създаде парите. Енергия има, любов има в себе си. Силен човек е. Другият разчита на обичта. Този, който иска пари и то е хубаво. Любовта е винаги по-силна от обичта, тя твори. И обичта е хубава, тя ще те разтовари. Лошото в любовта е, че тя те натоварва. Привеждал съм друг пример. Един богаташ сънувал сън. Минава една каруца теглена с пет чифта коне пълна със скъпоценни камъни и златни монети. Вървят по пътя, карат колата и на всекиго раздават колкото иска. Богатият като вижда това задига един голям сандък, за да му напълнят сандъка. Казват му: „Легни на гърба си". Турят сандъка на корема и започват да го пълнят. И той трябва да каже колко да му сипят, да не би да му турят повече отколкото може да носи. Легнал той, турили сандъка отгоре му и започнали да хвърлят лопата след лопата в

сандъка. Като се напълнил сандъка започнало да го задушава и тогава казал, стига. Тогава казали: „Не му отнемайте сандъка нека да понесе последствията“. Като се събудил богаташът от съня дошло му на ума, че това богатство, което има ще го удуши, затова започнал да раздава. Достатъчно ви е една лопата, две лопати, не очаквайте много. Едно житено зърно съдържа всичките възможности на милиони зърна. Една монета дадена с любов, тя има силата на любовта. Тази монета не умира. Една златна монета дадена с ръката на любовта тя се умножава. Ако е дадена без любов тя изчезва. Ако ви е дадена с любов тя в джоба седи и винаги остава. Извадиш, дадеш и като бръкнеш пак намериш в джоба монетата. Тя винаги с тебе върви, не те напуща.

Любовта, която не напуща хората е истинска любов. Тази, която ги напуща не е любов. Туй, което остава при човека, при всичките условия и в страдания, и в радости, и в неволи то е любов. Единственото нещо, което не напуща човека то е любовта. Ако вие я придобиете ще имате мощното в света. Тя е магическата тояга. Някои искат да им кажа в какво седи магията. Любовта е магическата тояжка, с която каквото кажеш, става. Трябва да я привлечете. Тя не се дава, не се взема, привлича се. Любовта може само да се привлече. Много малко се изисква за да се привлече любовта. Ако на вратата си имате един косъм любовта никога няма да прекрачи. Пътят, по който любовта ще дойде трябва да бъде съвършено чист, да няма никакъв косъм, никакъв прах. Тя не иска дето стъпи кракът ѝ да полепне прах по него. Вие ще направите един път чист, без никаква прах, никакви косми, никакви противоречия. То ще бъде най-добрият път и по този път ще дойде любовта. Като влезе в дома ви вие вече сте придобили магическата тояжка. Ако очаквате да дойде отнякъде, милиони години може да чакате, тя няма да дойде щом пътят ѝ не е чист. Всичко може да дойде, но не и любовта. Пътят, по който любовта може да дойде трябва да бъде павиран със злато, да бъде чист. Сега вие сте дошли до една фаза и се чудите откъде да започнете, кой тон да вземете. Гамата започва с тона „до“, но какво ще извършите с „до“? С „до“ трябва да бъдете земледелец, да садите нещо. Музикалните тонове сменят състоянията. Защо не правите опити? Имате едно състояние неприятно. Пейте и вижте при кой тон ще се смени вашето състояние. Някой път ви е мъчно. Пей гамата. Ако пееш гамата наблюдавай где ще се смени състоянието ти. Научно ще правите опити. Ако при обикновената гама не можете, тогава започнете да пеете „до“ два пъти, „ре“ два пъти и т.н. Ако не се смени пак почнете по три пъти да пеете всеки тон. Вие ще кажете: „Сега ще седнем да се занимаваме с това“. Ако не пееш, 24 часа ще разрешаваш един въпрос, главата ще те боли, сърцето ти ще се пука – с пеене работата по-лесно се разрешава. С пеене в 10–15 минути ще се уреди работата, а без пеене 24 часа трябва да чакате за да се смени състоянието ви. Доброто мислене е

музикално. Ако знаеш как да постъпваш то е музикално. Трябва да знаеш и как да мислиш. Аз наричам ключът на мисълта е „сол“. Ключът на сърцето е „фа“. Той е басов ключ. Знайте, че сърцето има басов ключ. Сърцето работи с китара, бас, чело, виола, а пък умът – с цигулка, пиано, орган. Те са горните регистри. Как ще изпеете „прекрасна е единица“? Как ще изпеете, кой тон ще дадете? Най-хубавите писма с какво ги пишете, с единица. Перото е единица. Благодарение на това производство как ги наричате неспособните ученици, те произвеждат перата, с които пишете. Благодарение на тези, неспособните ученици имаме очилата. От двойките плачат. Който не може да чете, туря златни очила и гледа. Ако имахте шест очи какво щяхте да правите? Ако природата ви беше дала шест очи това не е икономично. Две очи имате да си помагат едно на друго да се образува една връзка. Кога се създаде устата? Една уста е достатъчна, две са много. Природата като създаваше езика казва: „Един език стига, достатъчен е“. Учениците на единицата създадоха устата, езика – по-икономично е. Двете създадоха очите, създадоха ръцете, краката и после другите работи. Тройките какво създадоха? Когато дойде човек да създаде казва: „Достатъчно е човек да има ум, сърце и воля, не трябва повече“. Те създадоха стомаха, дробовете и мозъка. Това са гениалните хора, които при устройството създадоха човека. Те казват: „Не му трябват две глави, една глава“. Та сега аз насърчавам слабите ученици. Но какво създадоха онези, които имаха нищо – нула? Окото направиха онези, които имаха нула. Очите са валчести. Вие имате за числата други понятия. Вие се занимавате с числа, които не са динамични. Динамичните числа са важни. Нулата е мощна. Казвате: „Нищо не струва нулата“. Ако туриш една нула зад единицата, какво става? Ако я поставиш пред единицата тя я намалява десет пъти, а ако я поставиш след единицата увеличава я десет пъти. Ти казваш: „Нулата е нищо“. Туй нищо, ако го поставиш зад гърба си ще те увеличи, а ако го поставиш пред себе си ще те намали. Но и намалението и увеличението е потребно нещо. Нищо е празно шише. Нещо е пълно шише. Нищо е необработеният материал, който трябва да се обработва. Нещо е свършената работа. Нищо показва работата, която трябва да туриш. Нищо – това, което трябва да свършим. Нещо – това, което сме свършили. Така идеята е конкретна. Що е нищо? Работата, която трябва да свършите. Що е нещо? Работата, която сме свършили. Да имате правилно понятие да се не смущавате. Опитайте тази идея през тази година. Някой казва: „Аз съм нищо“. То е работата, която има да вършиш, която ти е дадена. Ти не си започнал да я работиш. Работата, която не сме започнали и която трябва да започнем, и работата, която сме свършили. Не мислете, че нямате място в природата. Казвате: „Какво мога да свърша?“ Две неща може да свършиш. Може да дадеш и може да вземеш, може да преядеш и може да гладуваш. То е все едно. Като ви обяснявам тия работи искам да ви освободя. Вашият ум е натоварен от вековете с непотребни работи, цял

бит-пазар. Всичко това го турете на работа. Обърнете го на звонкови монети. Като кажете: „Нищо не съм“, значи имате работа да вършите. Като кажете, че нещо сте, значи работата сте свършили. Трябва да разбирате – нищото постоянно става подтик на нещо. Нищото винаги подтиква нещото. Нещото винеги се въодушевлява от нищото. Та нищото да ви подтиква за работа, нещото да ви въодушевлява. Това е вярно. Вие може да мислите това, не е за насърчение, но законите са такива. Нищото е подтик (то) ни дава, имаш всичките възможности. Даровит си може да станеш певец – като певец имаш дарби, научил си да пееш. От нищото си организирал. Посях всичкото жито от хамбара на нивата. Нищо не остана в хамбара. Нещо става на нивата. Нивата дава плод. На нивата ще бъде нещо. Хамбара ще бъде 2 и 3. Щом се изпразни хамбара е нищо, щом се изпразни джоба е нищо. Туй, което се изпразва трябва да се напълни и това, което се пълни трябва да се изпразва.

По някой път не искате да правите добро. Ако не направиш добро, доброто ще ти даде друго състояние. Ако не направиш добро в даден момент, злото ще дойде, то е неизбежно. Щом се откажеш от злото непременно ще дойде доброто. Не само веднаж да се откажеш от злото, но постоянно да се отказваш от злото. Доброто идва. Щом се отказваш от злото, доброто идва неизбежно. Щом се отказваш от доброто, злото непременно ще дойде. Щом се отказваш от богатството, сиромашията идва. Щом се отказваш от сиромашията, богатството идва. Всички искат самоотричане. Щом се откажеш от брата, сестрата ще дойде. Тя след като те измъчи дълго време, ти ще се откажеш от нея. Тя казва: „Съжалявам не можах да ти угодя, имам друга сестра, нея ще ти пратя“, те се сменят. И тя ще прати добрата сестра. Тя като дойде и ако не може да ти угоди, тя ще прати лошата си сестра. В думата „лош“ лошото е в Ш-то. Лошият човек взема повече отколкото дава. В буквата Л има много добри заложби. С тази буква лошото е в съгласие с небето. Казва: „Господ ми даде сила да направя всичко.“ И вълкът благодари на Бога, че му дал сила да направи. Казва: „Ако не беше Господ да ми помага тази работа не можех да направя“.

Сега да се не заплетете, кое остана да приложите. Не да правите насилие на себе си, но една обикновена песен добре да я пеете. Имате смяна на тъмнината със (светлината). С какво трябва да смени светлината? Смени тъмнината със светлина, светлината с добрина. От съчетанието на тъмнината и светлината се съчетава добрината. Добро е това, в което тъмнината се превръща в светлина. Когато заменим светлината с тъмнина, злото се ражда. Щом сменим тъмнината със светлина, ражда се доброто. А като сменим светлината с тъмнина се ражда злото. Това е процес, който всякога правите. Вие постоянно раждате. Вие искате да живеете добре и

после казвате: „Не си струва човек да живее добре“. Онези хора, които искат да правят престъпления търсят тъмнината. Онези, които правят добро търсят светлината. Щом смениш светлината с тъмнина, ти раждаш злото в себе си, несъзнателно го раждаш. Казвате: „Не си струва труда човек да бъде добър“. Какъв трябва да бъде? Ако не си добър, ще бъдеш лош. Като си лош ще страдаш повече. Ако не искаш да страдаш тогава превърни тъмнината в светлина, превърни светлината в добро. В дадения случай, като разбираш законите от тебе зависи да смениш. Колко лесно това става. Вземете един учител по музика, вземете един тон и щом не е верен той си свие веждите. Щом вземеш тона верен той веднага има разположение. Как ще изкараш един тон от гърлото си верен? Ако знаеш майсторски да го изпееш ще бъдеш добър певец – ако незнаеш ти си един неспособен певец. Аз искам като пеете да е доволен Господ от вас. Като мислите Господ да е доволен от вас, като чувствувате Господ да е доволен от вас и като работите да е доволен. Във всичките тези процеси да има музика, хармония. Пеенето е само една форма на вечната хармония.

Изпейте ми сега песента: „О, тъмнина, която носиш скрита светлина в себе си“. Кой от вас сега ще ми я изпее. „О, тъмнина, която носи скрита светлина в себе си, отвори твоя прозорец да просияе тя“. Тя е истинската светлина без сенки. Образувай онази светлина със сенките да разбираш. Някъде има сенки за да разбираш. „О тъмнина, която носиш светлина в себе си, отвори своите прозорци да просияе“ – нека да е със сенки, да я разбираш. Защото светлината без сенки не се разбира. Вие се различавате от тъмнината. Кога си почивате вие? При тъмнината си почивате. Тя идва и ви казва: „Прекратете работа, дайте си почивка“. Щом дойде тъмнината тя ви освобождава и вие си почивате. Щом дойде светлината работа започвате. Едното и другото състояние са за вас, хармонични са. Има състояния, при които светлината идва. Има състояния, при които тъмнината идва. На български имате думата тъмнина. Где е лошото в тъмнината? Тъмнината има това Н, това са две противоречия, две Н има в нея. Това е мост, минавате от един бряг на другия. Имате думата светлина. Само едно противоречие имате там. Значи в светлината има сянка, тъмнината е без сянка. Едното Н показва – сенките са необходими при светлината за да направим едно различие.

Всякога това, което подтиква вашия ум към мисъл е Божествено. Всякога това, което подтиква вашето сърце към чувствуване е Божествено и всякога това, което подтиква вашата воля към работа е Божествено. Не съжалявайте за нищо, което сте направили. Вие не разбирате в едно падение какво благословение има. Паднеш и станеш. Благодарение на падането децата стават деца. Благодарение, че плодовете падат, благодарение, че водата пада отвисоко, ако тя нямаше това свойство да

слиза не би дошла при нас. Ние сме готови отвисоко положение да слезем и да помогнем някому. Какво лошо има в това? Ако знаеш да паднеш, да слезеш и пак да се качиш е добро. Ако знаеш защо си паднал е добро. Ако не знаеш защо си паднал е зло. Като ви говаря за тия неща, вие какво разбирате. Ще ви дам един пример. Като дойде Давид при Саула той го въоръжи с най-модерните оръжия, но Давид като рече да се подвижи намери това оръжие за неудобно. Той хвърли всичките оръжия на Саула, взе си прашката и торбичката, и отиде да се бие с Голиат. Сега вие сте въоръжени по сауловски. Мислите с модерни оръжия. Мислите ли, онзи, който има десет коня, които носят храна и стомахът му е развален, е щастлив? Мислите ли, че онзи който няма нито един кон натоварен с храна, но стомахът му е здрав е по-нещастен? Кой е по-щастлив – който има десет натоварени коня или който няма нищо. Здравият стомах струва повече, на човека му трябва само един кон. Той е самият кон, туй което той носи е достатъчно.

Когато вие имате да преодолеете нещо пейте /Учителят пее: „О, тъмнина, която носиш скрита светлина в себе си.“/ Тъмнината на физическото поле, която прихожда в един по-висок свят. Мекота се изисква вече. През цялата година може да пеете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
13 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 16. I. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_01_18 Дрехата на Любовта, на Мъдроста и на Истината
утринно слово

ДРЕХАТА НА ЛЮБОВТА, НА МЪДРОСТТА И НА ИСТИНАТА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“

Ще прочета двайсет и четвърта глава от евангелието на Матея.

Ще прочетем от книгата „Божественият и човешкият свят“ някои страници, да видим какво съдържа годината, какво съдържа първото число, второто, третото, четвъртото число и разните комбинации на числата. Прочетете следните страници: 1, 2, 4, 9. (Прочетоха се 1, 2, 4 и 9 страници. Прочетоха се и следните страници: 16, 19, 42, 92, 94, 142, 194, 200, 300, 400, 409, 450, 451, 452, 453, 454, 455 и 456.)

Причините, които спъват човешкия живот. Най-първо, човек не може да бъде щастлив на земята без светлина, не може да има удоволствие без топлина, не може да има постижение без сила. Силата на човека зависи от светлината, която има, светлината зависи от човешката мисъл, човешката мисъл зависи от любовта, с която човек е свързан. Ако нямате вие любов, мислите ви няма от какво да черпят сила. После, ако вие нямате вътрешна топлина. Аз говоря за топлината, която не се губи. Често ръцете ви изстиват, краката ви изстиват, значи нямате онази истинска топлина. Топлината, която се мени, това е едно неуравновесено състояние. Човек, на когото ръцете и краката изстиват, той е беден, той не е богат. Да кажем, вие казвате, че вие обичате Господа, и при студено време ви изстиват ръцете. Ако обичате Господа, ръцете ви няма да изстиват и краката ви няма да изстиват. Казвате, че сте беден. Беден сте по същата причина, че топлина нямате в себе си. Ако нямате някоя пещ, как ще си опечете хляб? Или ако няма в света топлина, как ще се роди житото? Казвам, съществува една аналогия. Земята е една книга написана. Ако поставите мъжа на северния полюс и жената на южния полюс, какво ще родят? Казвате: „Човек да живее сам.“ Значи да е на северния полюс мъжът и жената сама да е на южния полюс. Какво има на полюсите? Сняг натрупан, може би някъде има десет метра лед и сняг. Какво представя този лед? То е човешкият егоизъм – човек от сутрин до вечер мисли само за себе си. Че кокошката мисли само за себе си, клъвне едно зрънце, второ, трето. Намери я лисицата, и тя я клъвне. Питам, кой печели? Кокошката прие

зрънцето, лисицата прие кокошката. Какво стана? Дтйде човекът със своята пушка, гръмне, убие лисицата, тури я на врата си. Започват да го хвалят хората, че носи лисича кожа.

Ще ви разкажа един обикновен разказ. Една красива българка се оженила за един българин. Тя много ценяла лисичите кожи. Той ѝ обещал, че ще ѝ направи едно кюркче, отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Случило се така, че той не можал да ѝ направи кюркчето. Тя ми казваше: „Очите ми ще останат отворени за кюркче." Не е щастлива, понеже лисицата не е дошла. И нас ни липсва лисичата кожа. Не се интересуваме от живота, от любовта, но се интересуваме, че кюркчето го няма или лисичата кожа я няма, някое малко удобство. Тази българка ми казваше: „Защо не дойде лисичата кожа, защо кюркчето не дойде?" Казвам ѝ: „Знаеш ли да четеш?" „Не зная." Рекох: „Защото не си ходила на училище." Много красива, но не се е учила. Казах ѝ: „Като свършиш училище, кюркчето ще дойде." Не е лошо да носиш лисича кожа, но лисицата е много умна, политика има в тях. Като вземе кокошката, кучетата я гонят, върти опашката насам-натам, кучето гони опашката. Тя я върти нагоре-надолу, настрани и кучето, като гони опашката, мисли, че гони лисицата. Замине си лисицата и като дойде в гората, скрие се. При това муцуната ѝ е тясна, мисли лисицата. Както е името на лисицата, много добре ѝ е името – първият елемент показва, че тя всякога мисли за Господа. Като хване една кокошка, благодари, казва: „Господи, отлични същества си създал. Колко сладко месце има. Пък като я хванах, попя ми, кречи, знае да пее, певица е." Само лисицата е недоволна от хората, казва: „Че когато аз правя добро в света да хваля Господа, когато хвана някоя кокошка, за да видя колко е добра, те ме претрепват. Хората, ако лисицата изяде една кокошка, я претрепват, теглят ѝ куршума. Човек като изяде кокошката, няма никакъв куршум. Че каква справедливост има?" Спор има между лисицата и човека. Казва човек: „Аз трябва най-първо да опитам, понеже съм най-разумното същество, да видя кокошката сладка ли е, че тогава ти. Ти, като лисица, нямаш право."

Та казвам, законът е верен. Хубавите книги са за умните хора, чистият въздух е за здравите хора, за добрите хора, за силните хора. Да имаш едно добро чувство, то е като един скъпоценен камък, който може да ти вземат. Като имаш един скъпоценен камък, трябва да знаеш как да го пазиш. Защо са ни драгоценните чувства, ако не знаем как да ги пазим? На съвременните хора Бог им дал отначало. Сега трябва да се повърнем към онова положение, което носи щастие. Не разбирайте, че щастието в света е само за един човек, защото всичките души са излезли от Бога, имат еднакво право. Само като слизат на физическото поле, законът се изменя. Щом слезете на физическото поле, доброто и злото се сменят. Злото и

доброто постоянно се сменят в човека, тъй както се сменят денят и нощта. Както се сменят зимата и лятото, така се сменят доброто и злото. Сега ние наричаме за нас онези неща лоши, които за нас не носят никакво благо в света. Защото, ако вие нахраните едно петмесечно дете с твърда храна, какво ще му създадете? Значи твърдата храна не е за децата. Злото е твърда храна в света, злото в света не е за хората, то е за боговете. Боговете имаха право да ядат от дървото на познание доброто и злото. Защото Бог е, Който е създал всичко. В Божествения свят има само любов, няма добро и зло. Доброто и злото е до ангелския свят. Злото е само на земята. Ние, които не разбираме: в злото човек умира, в доброто той възкръсва. А пък в ангелския свят ти, като си лош, ще бъдеш в ада, като си добър, ще бъдеш в рая. Щом влезеш в Божествения свят, изменя се, там има само любов. Ние, хората на земята, ще се раждаме и умираме. Ако сме в ангелския свят, ще бъдем или в рая, или в ада. Щом идем при Бога, къде ще бъдем тогава?

Та казвам, трябва да излезем из онова човешко разбиране в гъстата материя. Ние търсим своето щастие там, дето не можем да го намерим. То е неустойчиво. Вие, ако искате да намерите вашето щастие вън от Бога, вие се заблуждавате. Защото един скъпоценен камък може да се разложи, един човек може да умре. Даже и да бъдеш ангел, и между ангелите може да се зароди едно противоречие. Че някои от тия ангели напуснаха своята първична чистота. Няма да ви разправям коя е причината за това, то е разбиране. Ангелите имаха разбиране, казват: „Да опитаме.“ И опитаха работата. И ние опитваме. Казвам, дотогава, докато ние търсим своето щастие вън от Бога, никогда няма да бъдем щастливи. Невъзможно е. Защото онзи, който се ражда, се радва, но който умира? Когото назначават за чиновник се радва, но когото уволняват? Който отива на войната, че не го засягат куршумите, се върне с всички свои знаци, за герой минава. Онзи, на когото кракът е откъснат, ръката е откъсната, очите пострадали, главата пукната на десетина места или някой куршум има в мозъка си – като се върнеш, какво ще имаш, ще бъдеш ли щастлив? Съвременните хора проповядват едно щастие. Докато седят човешките парѐ в твоя ум, ти щастлив не можеш да бъдеш, докато красивите дрехи седят в твоето сърце, ти щастлив не можеш да бъдеш. Ти, като уповаваш на дрехите, които хората са създали, да се облечеш, то е изгубена работа. Ако ти не можеш да облечеш себе си, своето тяло, с истината и ако ти не можеш да облечеш своето сърце с любовта, и ако ти не можеш да облечеш своя ум с Божествената мъдрост, твоята работа е изгубена. Обличането е дреха, да бъдеш облечен с ония дрехи на истината. Не сме против модата, но най-хубавата дреха носи истината. Тя е по-красива, отколкото на райска птица, дрехата на истината е по-красива, отколкото дрехата на райската птица. Всички разумни същества се стремят да се облекат с най-хубавата дреха на истината, с най-хубавата дреха на любовта и с най-хубавата дреха на

Божията мъдрост. Само така облечени ние може да разберем какво Господ е предначертал заради нас. Докато не сме облечени така, ние сме голи. Голият човек щастлив не може да бъде. Гладният щастлив не може да бъде. Жадният щастлив не може да бъде, вода трябва. Невежият щастлив не може да бъде, знание трябва. Болният човек щастлив не може да бъде, здравето трябва да дойде.

Та вие казвате, че в оня свят ще идете. Щом си облечен с дрехата на истината, ще идеш, щом не си облечен – из рая навън. Кога изпъдиха из рая Адама и Ева? Когато оголяха. Казват, че в рая били хората голи. Погрешно е, Адам беше облечен в царска мантия. Като съгрешиха, стопиха се дрехите, оголяха и Адам, и Ева. Господ им казва: голи не може да останат, направи им кожени дрехи и показа им пътя навън. Защото в рая без дрехата на истината не се живее. Вие сега искате, без да сте облечени в дрехата на истината, без да сте облечени в дрехата на любовта и без да сте облечени в дрехата на мъдростта да идете в оня свят. То е невъзможно. Всичките хора носят едно криво разбиране. Младата невеста очаква да я облекат. Онези, които се женят, булски дрехи им правят. Но питам, колко булки има досега, които са останали неизпъдени из рая? Когато умре човек, не го ли изпъждат из земния рай навън. Та човек извън земния рай може да го изпъдят и из небесния рай може да го изпъдят. Единственото положение, в което ние може да седим на земята, по човешки говоря – дотогава, докато имаш дрехата на любовта, ти си в безопасност. Тази дреха те защищава от нещастията на живота. Дотогава, докато твоят ум е облечен в дрехата на мъдростта, ти си в безопасност. Докато душата ти е облечена в истината, ти си в безопасност. Ако дойде някой друг да ви проповядва, че има някоя друга дреха, не вярвайте на туй. Каква друга дреха може да има? Има други дрехи, не че няма. Има една друга дреха, но за нея почти не се говори. То е дрехата на човешкия дух, от който са излезли другите дрехи: дрехата на любовта е излязла от духа, дрехата на мъдростта излязла от духа, дрехата на истината е излязла от духа. Онова, което духът е създал, е Божествено. Апостол Павел казва: „Да се облечем, да не се намерим голи.“ Ако умреш, и си гол, пак трябва да се върнеш на земята, голи хора в небето не отиват. Ти трябва да идеш с царска дреха. Че казва: „Като умреш.“ Защото ти, като умреш, ще съблечеш кожената дреха. Понеже, като ви изпъдиха из рая, туриха ви кожени дрехи и – навън из рая. Навън с кожените дрехи. Сега, за да влезете в рая, трябва да съблечете кожените дрехи, както човек се съблича, за да излезе из рая. Като излязоха из рая, трябваше да се съблекат от красивата дреха и да облекат кожената. Сега, за да влязат в рая, трябва да се съблекат от кожената дреха и да облекат първата дреха. Вие сега мислите: „Каква е тази дреха?“ Щом човек се облече в дрехата на истината, целият живот се изменя, той има на разположение всичко, той не може да бъде нещастен,

той не може да умира, няма от нищо да се бои, в него ще има само едно желание: да върши Божията воля, да служи на Царството Божие и да прославя името Божие, да се радва на благата, които Бог е създал. Дали е на земята, дали е между ангелите, или в небето, за него е навсякъде едно. Като има тия дрехи, Божественият свят е навсякъде. Вие по някой път мислите, като идете в небето, разбирате, че небето някой път е на земята. Какво е разбирането на една мравя за слънцето? Мравята е сляпа за всичките блага, които Бог е създал. Ако на една мравя разправяте, че има музика, че има църкви, че има свещеници, одежди, казва: „Кой ги знае."

Сега, когато говорим за невидимия свят, казвате: „Бива, бива." Разбирам да ядеш печена кокошка на земята или направена на чорба с яйце, но в оня свят какво ще ядеш? Не може да си представи какво ще яде без кокошчица, без винце, без ракийца. Но казвате: „В оня свят юрган ще има ли, мек креват ще има ли, спане ще има ли, апартамент ще има ли?" То е мравешко разбиране. Сега може да кажете: „За кого се говори, за нас или за другите?" Учените работи са за учените. Любовта е за любещите. Мъдростта е за онези, които се учат. Истината е за онези, които работят. Човек, който не разбира истината, силен не може да бъде. Човек, който не разбира любовта, щастлив не може да бъде. Човек, който не разбира знанието, светлина не може да има.

Та казвам, най-първо, изпъдете от себе си всичко онова, непотребното. Знаете как се изпъждат работите. Един евреин го приели в рая, в Царството Божие. Излъгал апостол Петър по един начин, че той е единственият евреин, който се обърнал към Бога и казва, че ще иде да каже на Господа, че той е намерил един начин, с който може да се обърнат всичките евреи да обичат Господа. Апостол Петър го пуснал в рая. Но като го пуснал, той бил адвокат, и в небето вземат някакво решение, той казва: „Не може", започва да критикува. Не може да го изпъдят. Като влезеш в рая, не може да те изпъдят. Рекат да направят нещо, той ще си даде особено мнение. Започнали да мислят по кой начин да го изпъдят, че той да се не досети. Някоя работа започват, той всичко знае, казва: „Аз тази работа мога да направя." Един ден казват, че невидимият свят ангажирал едно голямо предприятие на земята, искат да пратят някого. Той казва: „Аз ще ида." Като дошъл на земята, затворили рая и сега никого не пущат. Казвам, всички ваши еврейски работи, пратете ги да вършат някакво предприятие тук, на земята. Да се освободи умът ви и сърцето ви. Най-първо, бъдете доволни всички в себе си от онова, което Бог ви е дал сега. Казвате, какво ви дал? Благодарете на Бога за очите си. Вие още не сте научили как да употребявате очите си. Виждате на четирийсет и пет градуса, на деветдесет градуса, на сто и осемдесет градуса, отзад не виждате, нагоре не виждате, не виждате надалече. Виждате на десет

километра, на сто километра не виждате, на хиляда, на две хиляди. Очите, които Бог ви дал, имат особени лупи, можехте, като погледнехте, да видите какво става на слънцето, даже от земята може да видите, може да видите как живеят хората. После, къщите им можете да видите. И на месечината можете да ги видите. Сега даже с големите телескопи, които правят, и пак не могат да видят. Сега вие ще кажете: „Туй може ли, или не?“ Аз ви казвам: това за вас е невъзможно, по никой начин, и цели сто години да се напъвате, пак не можете да видите какво става на слънцето; цели сто години да се напъвате, и в Индия да идете, на месечината да видите какво става не можете. Защото туй напъване е чисто по физически начин. Тебе те е страх да не умреш, тебе те е страх да не се разболееш, страх те е от сиромашията, страх те е от човешките мисли, страх те е от комарите, от бръмбарите. Ти имаш една малка къща, недоволен си от нея. Ако дойде едно разумно същество в твоята колиба, веднага твоята колиба палат ще стане с всичките удобства. Като си замине, пак ще бъде колиба. Вие сега на това няма да вярвате. Аз ще ви приведа едно доказателство, с което ще ви убедя, понеже е вярно. Едно доказателство, вие го знаете, само ще ви го припомня. Някоя мома види някой момък грозен, нищо не струва. Или момъкът види момата грозна. Види я някой друг момък, като насочи ума си, всичките казват, че е грозна, той казва, че е хубава. Вижда я красива. Как я вижда? Другите не я виждат красива, те нищо не дават за нея; той е готов заради нея да пожертва живота си, казва: „Вие не разбирате, душа има в нея. Какъв дух има, какво сърце, какъв ум, какъв ангел е, аз никога не съм виждал такава красива.“ Отвън я гледаш грозна, той къде вижда това? Всички тук нали това сте го опитвали? Няма някой, който да не е опитвал. Сега казвате: „Как сме се заблудили?“ Тогава ли сте били заблудени, или сега, когато нищо не виждате, сте заблудени? Който вижда ли е заблуден, или който не вижда е заблуден? Какво е станало сега с вас? Станало е това, което стана с Ева. Тя като отиде при дървото, дойде черният адепт, казва: „Добър ден.“ Понеже беше доста учена Ева, казва: „Какво правите?“ „Изучавам това дърво.“ „Намерили ли сте вътрешното съдържание, знаете ли какво се крие в това дърво?“ „Човек, който вкуси от това дърво, става като Бога.“ „Тъй ли? Аз не зная.“ „Като Бога става.“ „Казано ни е да не го бутаме.“ „Вие не сте разбрали. Вие не сте от учените хора. Това го намерих аз, аз ви казвам една истина.“ Де е погрешката на Ева? Тя повярва. В какво трябва да вярваме? Според мене човек в три неща не трябва да мени вярата си. Щом вярваш в истината, не мени вярата си. Щом вярваш в любовта, не мени вярата си. Щом вярваш в Божията мъдрост, не мени вярата си. Светът надолу с главата да се обърне, не мени вярата си за нищо. Вярата за другите неща може да изменявате, но щом дойде до истината, не мени своята вяра.

Някой път вие мислите дали ви обичат, или не. Защо се съмнявате? Ако

вас не ви обичат, ще имате ли тия блага, които сега имате? Вие имате толкоз блага, какво има да се съмнявате, че не ви обичат? Какво сте дали сега? Каква признателност имате за тази обич, която имате? По някой път вие не можете да издържите на изпитанията. Всичките ви изпитания са книжни. Аз не съм намерил нито едно истинско изпитание. Христос имаше изпитания да носи греховете на хората. Той, без да е грешил, плаща за другите борчовете им, изплаща дългове, оправя чужди работи. Той да страда, разбирам, но вие от какво страдате? Преди години някои, които се връщаха от странство, казваха, че в странство оставят месото три–четири дни да стои, да започне да се вмирисва, тогава, казват, става по-добро за готвене. Също казваха, че българите не знаят как да си правят сиренето. В Швейцария го правят, и се развъждат червейчета. Българинът тлъсто сирене с червейчета не обича, българинът казва: „Аз от новата култура с червейчета сирене не искам да ям." Казват: „В странство, в новата култура, с червейчета правят сиренето." Българинът не вярва в туй и аз не вярвам в туй. Казва: „Кашкавал с червейчета не ям." Във всяка една работа, когато има червейчета, ние не вярваме. Разправяше ми един българин, много добър българин, не от нашите, казва: „Какво да правя, кажи, как да разреша въпроса? Турил съм си правило: сиромах като дойде, да не го изпъждам. Една вечер дойде един, но той с въшки, остави ни толкоз въшки, че още от тях не можем да се освободим. Според тебе какво трябваше да направя?" Рекох: „Хубаво си направил, но още като дойде, трябваше да го пратиш на баня, да му съблечеш дрехите, да ги туриш в огъня, ризата, гащите, всичките дрехи да ги изгориш; да го острижеш по войнишки, и като се окъпе, да го облечеш в нови дрехи и тогава да го приемеш на гости. Да го приемеш по стария начин, защо ти са тия въшки? Въшки на гости не се приемат." Дойде някой, че каже: „Ти трябва да ме приемеш с моите недостатъци." „Не, не искам твоите недостатъци. Твоите недостатъци, дрехите – в огъня. Ти при мене със своите недостатъци не можеш да дойдеш." И всичката погрешка е там. Младата мома приема момъка с погрешките му, момъкът приема младата мома с погрешките ѝ. Без погрешки. Господ, когато ни приема, съблича ни. Не мислете, че може да идете да се оплаквате. Ще те съблече и – всичките въшки в огъня, във вечния огън. Душата ти е чиста. И тогава ще те облече с чисти дрехи. Имаме примера, който Христос даде. Онзи, със скъсаните дрехи, като се върна от своето странстване учен човек да стане, да свърши университет, пасе свинете, че не му даваха за учението и рожкове да яде, че се върна при баща си. Бащата, като се върна, казва: „Дайте хубавата премяна." На баня го прати, дадоха му пръстен, и само така го приеха.

При Бога може да идете само добре облечени, с добре облечен ум, при Бога може да идете само с добре облечено сърце и при Бога може да идете с добре облечено тяло. Та казвам, понеже тази година е бездетна, и вие сте

бездетни, нямате деца. Аз искам всеки от вас да има по едно детенце, момиченце или момченце. Всички, които сте тук, да родите по едно дете. Мъже, жени и децата, и те да родят. Сега вземете раждането в широк смисъл. Всеки човек, който има дух, душа, ум, сърце, той ражда. Раждането е Божествено. Казва: „Родени от Бога.“ Под думата родин, то е най-хубавото, което може да мислим. Роден от Бога не е нещо, което е добито, не е както раждат жените. Това не е раждане. Ти не можеш да родиш, ако нямаш любов, ти не можеш да родиш, ако нямаш мъдрост и знание, и не можеш да родиш, ако не си свободен и ако нямаш сила. Или тъй казано: ти не можеш да родиш, ако не си облечен в дрехата на истината, ти не можеш да родиш, ако не си облечен в дрехата на любовта и ако не си облечен в дрехата на мъдростта. Та казвам, в този смисъл ще кажем: „Да бъдем като децата.“ В детето трябва да се роди една хубава мисъл, във всяко дете, във всеки човек в сърцето, трябва да да се роди едно добро чувство, едно добро желание и във всяко едно тяло трябва да се роди една хубава постъпка, в съзнанието, в неговата воля.

Казвам, като четете, краят на века кой е? Краят на века е когато престанат всичките престъпления. Хората няма да плачат, като затворници и врагове няма да се гледат, както лисицата и кокошката няма да се гледат. Когато кокошката види лисицата, иска да избяга. Краят на века е краят на всичките престъпления. Този край на века трябва да дойде в нас. Седим някой път, поиска ти се винце, ракийца. Питам, като ти се допие винце, какво трябва да правиш? Изниква едно неестествено желание. Всички неестествени желания, които произвеждат страдание, то е старото вино. Всички неестествени мисли, които произвеждат страдание, това е старото вино. А всички естествени желания, естествени мисли, това е водата. Пийте от онова, което носите в себе си от Божествените блага. Защото всички ние в съвременния век сме отеготени от неестествени работи.

Сега аз гледам с купоните как влизат тия лъжи. Хората турят бялата лъжа, да го не хване законът, кое да декларира и кое не. Казва: „Да го декларирам ли?“ Не искай захар, и няма какво да декларираш. Не искай масло, и няма какво да декларираш. Не искай брашно, и няма какво да декларираш. Имаш брашно и питаш да го декларираш или да го не декларираш. Казва: „Вяра имам.“ Ти имаш брашно, не искаш да го декларираш, искаш да заобиколиш закона. Според вяра е: ако имаш едно кило брашно, декларирай го. Кажи: „Ако моето брашно е потребно на българския народ, давам го.“ Имаш едно кило масло, ако е потребно на българския народ, дайте го. Защо ти е сега? Кашкавал имаш, дай го да върви. Иде една сестра и казва: „Аз захар нямам, сапун имам, да го декларирам ли? И то сънлайт.“ „Колко?“ „Доста парчета.“ Законът, ако те хване за десет–двайсет парчета сапун, хайде в затвора. Сега декларирате от страх.

Според мене, ако аз имам, нека дойдат. Ще декларирам всичко, ще кажа: „Това имам, ако не вярвате, влезте." Нищо повече. Сега ще съдиш кое да пишем и кое да не пишем. Става въпрос жито ли да бъде, или булгур. Тук в Изгрева сто кила жито имахме, направиха го на булгур, но то е лъжа. Законът да не ни хваща. Като дойдат, ще кажем: „Сто кила булгур имаме, да върви." Искате да знаете какво нещо е истината? Откровено човек пред Бога трябва да живее. Ако един закон е от Бога, ще се подчиним. Казвате: „Законът да не ни хване." Сто кила жито, направено на булгур, но то е лъжа. Сто кила, жито или булгур, все е на Господа. Ние се лъжем, какво ще ни допринесе булгурът? Казвам, сега моралът какъв е? Всички сте страхливи, виждам, всички сте страхливи. Това не е вяра.

Декларирайте всичко. Пък само си остави за себе си. Колко ти трябва? Имаш право да си оставиш за ядене само за един ден. За втория ден – не. Като вярвате, Бог ще промисли. По този начин, както сега постъпвате, и то е право. Казвате: „Кое е право?" В Божествения порядък трябва да се освободим. Ако всички не сме в Божествения порядък, не можем да вършим волята Божия. Ако не вършим волята Божия, не сме в Божествения порядък. Аз съм без купони толкоз време. Идат да ми предлагат братя и сестри да ми дадат купони, казвам: „Не искам купони." Започна да иде хлябът, напълних един панер, търся някому да го дам. Някои засъхнаха. Колко мога да изям? Четвърт кило. Едно кило на ден да изям, като направя голямо усилие. Насъбра се хляб. После кекове донесоха.

Бог е промислил. Трябва да благодарим на Бога. Ние много зле си влияем всичките. Някой път с какъвто дружим, такъв и ставаш. Дойдат да питат: „Какво да декларирам и какво не?" Търсете правото. Ето аз какво разбирам. Какво предвижда законът? По едно кило захар. Имаш повече, раздай всичкото на тия, които нямат. Някои имаха сто кила брашно. За тебе едно кило, на другите раздай, разпределете брашното по едно кило. Сега всеки иска да запази само за себе си. Казва: „Каква жива вяра." Това не е вяра. Ние нямаме доверие в Бога. Най-първо, не вярваме, че тия, които са направили закона, Господ действа в тях. Искаме те да ни вярват. Ще вярваме, че тия хора, които правят законите, по Бога работят, трябва да вярваме. И те да постъпват към нас, както и ние постъпваме към тях. Вие искате хората да вярват във вас, а вие да не вярвате. Дотолкоз, доколкото вие вярвате в тях, и те вярват във вас. Дотолкоз доколкото вие имате желание да им служите, дотолкоз и те ще ви услужат. Такъв е Божият закон.

Та казвам, да имате една максима, не да вършите по човешки, но по Бога.

Казвате: „Краят на века.“ Този е краят на века. Белите и черните лъжи трябва да ги оставим, да се освободим от тях. Онези от вас, които много имате, дайте на онези, които нямат. Според мене, ако дадеш без любов, без мъдрост и без истина, то е престъпление. Аз не искам да правя едно добро без любов, не искам да предам една мисъл без любов, не искам да направя една постъпка без любов. Навсякъде искам да я приложа, защото дето прилагам любовта, то е Божественото или съобразно е с Божия Дух. Казвам, всичко, каквото вършим, да бъде съобразно с този път, тъй щото да имате одобрението на невидимия свят, че сме постъпили право.

Та казвам, да се не безпокоим. Някой няма въглища, какво ще стане? Аз по някой път съм правил опити. Някой път, когато са изпоплашени от студа, облекли дебелите палта, аз излизам с тънко палто, гологлав. Казват: „Учителят е тънко облечен, времето ще се поправи.“ Като се облека с дебелото палто, казват: „Времето ще се развали, Учителят е облечен дебело.“ Не, не е работата в дрехите. Искам да ви кажа следното. За мене дрехата е един образ. Трябва да се облечем с дрехата на любовта, някой път е тънка, някой път е дебела. Дали дрехата е дебела, или тънка, само дрехата на любовта е силна, че като я облечеш, времето се изменя.

Казвам, в този век на противоречието вие се разболеете, страх ви е. Умрял някой, търсите го къде отишъл. Той си отишъл. Вашият син преди да се роди, къде беше? В ума ви. Аз, като гледам младата мома да играе на хорото, виждам: синът играе на хорото, хванал се. Като умре, къде е? Пак в ума. Че къде е? В нашия ум. Преди да са дошли на земята, са в ума, като заминат, пак в ума ни отиват. Онова, което причинява вашата радост, то са тия души, които са били в нас. Понеже, като напущат света, пак отиват на същото място, съжаляваме.

Няма какво да съжаляваме. Съжаление трябва да има, когато любовта не функционира правилно. Всички трябва да съжаляваме, когато нямаме доверие в Бога. Да дойдем да имаме доверие. Развали се времето, да знаем, че е за добро. Сняг вали, за добро е. Оправи се времето, пак за добро е. Дошъл някой човек при тебе, когото не обичаш, пак за добро е. Господ ти казва: „Виж се, и ти си като него.“ Прати Господ при тебе някой богат човек, Той ти казва: „Искам богат да бъдеш като него.“ Прати учен човек, казва: „Искам да бъдеш учен като него.“ Прати добър човек, казва: „Искам и ти да бъдеш добър като него.“ Прати някой беден човек, казва Господ: „Искам сиромах да станеш.“ Прати невежия: „Искам да не философстваш, да не мъдруваш. Бъди смирен като този човек.“ Всичките хора са предметно учение за нас. Ако така разбираме, Бог е, Който ни учи. Пълните шишета водата ги пълни. Пълните шишета човек ги изпразва. Празнотата в нас Бог ще напълни. Ние трябва да се изпразним. Когато ще

правим зло, Бог ще ни освободи от злото. За доброто ние трябва да го направим. Да искаме Господ заради нас да прави добро, то значи да не разбираме Божия закон. Когато направим едно престъпление, Бог може да ни коригира. Когато направим едно добро, Бог ще се радва в доброто, което правим, което произтича от любовта.

Казвам, под думата добро аз разбирам: когато работя по закона на любовта, то е добро, когато работя без любов, то е зло в света. Злото в света е работа, свършена без любов. Работа, свършена с любов, е добро. Добро и зло аз не отличавам, но казвам: човешкият живот прогресира само тогава, когато вършим нещата по любов. Всяко нещо, което е свършено без любов, то е спънка в живота. Най-малката мисъл, която допущаме без любов, то е спънка. Най-малкото чувстване без любов, то е спънка. Най-малката постъпка без любов, то е спънка. За бъдеще, не само за нас, но за всичките. Че законът е все същият: работи, свършени без любов, спъват.

Затуй, каквото вършим, да го вършим, както Бог го върши. Бог е любов. Ние да правим доброто, тъй както Господ го прави. Господ по някой път се занимава, аз Го виждам, с мравите, помага ѝ да мине. Мене това ме интересува. Господ се занимава с изворите, определя законите за тяхното движение. Там, дето Бог взема участие, вземам и аз, там дето Бог не взема участие, и аз не вземам. По човешки ви говоря. Там, дето Господ работи, работете и вие. Роптае човек, защото любовта не е в него. Радва се, любовта е в него. Защо любовта я няма? Мисли добро, любовта е там. Че щом намерите един човек без любов, внесете любовта, станете вие неин проводник, нека този човек види присъствието на Бога във вас, покажете му. Сега не искам да остане във вашия ум една крива мисъл. Не е въпрос за морал, да се морализираме. Според мене, ние както правим доброто, осакащаме го. Сега често на мене ми казват така: „И аз, ако съм като вас, и аз може да направя това.“ Те влагат едно нещо. Казвам, че и вие сте като мене. Какво ви липсва? Въздуха, който дишам, и вие го дишате. Светлината, която приемам, и вие я приемате. Вие имате тяло, и аз имам. Какво ви липсва на вас? По едно се отличавам от вас. Аз вярвам в Бога и при добрия, и при лошия живот, пък вие вярвате в Бога само при добрия живот. Аз вярвам в Бога и при знание, и при невежество, еднакво, ти вярваш в Бога само когато си учен, правиш различие. Знаеш само половината от истината. Защото един учен човек, като дойде при тебе, сегашните учени хора ни най-малко няма да помогнат. Ще плати пет–десет лева да дойде друг да работи. Един човек с моето знание, аз не чакам някой да дойде и аз да му помогна. Няма да търся един лекар да го лекува, той пари няма.

Преди години дойде един и ми казва: „Ще умре жена ми, рецептата струва

сто и петдесет лева да взема цера." Намирам аз едно шише с вода от моята аптека, давам му го. Казвам: „До пет–шест капки ще взема и ще се излекува. Ако не се излекува, ще ти дам друго шише." Понеже нямам пари, сто и петдесет лева, да му дам. Казвам, какво мисли. Ако този свят с пари ще се оправи, трябваше да се оправи. Този господин след време ме срещна и каза: „Проработи церът, оздравя жена ми. Имам един друг роднина болен, още едно шише нямаш ли?" Ще кажете, че влагам нещо от себе си. Бръкна някой път с първия си пръст и го извадя, някой път с втория, с третия, някой път с петия пръст бръкна: разни елементи влагам. Защото според мене някои болести има, които се дължат на това, че човек е станал много честолюбив. Тази болест е дошла да вземе от честолюбието или от гордостта. Станал горделив, на този не иска да помага, на онзи. Като се разболее, стане като вейка: кой как дойде, готов е всичките да приеме благосклонно. Казвам, много болести има, които ни оглаждат тщеславието, много болести има, които ни оглаждат гордостта. Някой от нас е користолюбив, нищо не иска да дава, като дойде болестта, раздаде всичко по лекарите, щедър става. Болестта е дошла да го направи щедър.

Всичко в света работи за добро. Казвам, четохме всичките числа от тая година, като ги събираме, като ги изваждаме, като ги делим. Тия числа показват каква ще бъде годината. В тази година всичките хора са бездетни. Жена, която няма деца, е недоволна, по никой начин не можеш да я направиш доволна, само детето я прави доволна. И човек е недоволен. Без деца не може. Банкера може ли да го направиш щастлив без пари? Като му дадеш пари, ококорват се очите му, казва: „Парици!" Казвам, прав е банкерът. Ние можем да бъдем богати с мисъл, ние можем да бъдем богати с чувства, ние можем да бъдем богати с постъпки. Ако имаме хубави постъпки, ние сме богати. Ако нямаме хубави постъпки, не сме богати. Ако нямаме добри мисли, не сме богати. Фиктивно е това.

Сега вие хората на новото учение декларирайте. Опитайте се. Какво трябва да декларираме, ако имахте туй знание? Ще кажете: „Няма да декларираме, елате да проверим доколко говорим истината." Ако скрия нещо някъде, да го намерят, пак минавам за праведен. Турено е на тавана някъде скрито, ти имаш скрито, законът не може да те хване. Ще платиш скъпо лъжата. Ние имаме един брат, той е в оня свят, казваше се Иларионов. Той бил в Габровската гимназия ученик и не си знаел веднъж урока. Излъгва учителя си, казва: „Господин учителю, не можах да си науча урока, защото снощи зъб ме болеше." Никакъв зъб не ме болеше, казва. Учителят го извинил. Като се върнал вкъщи, зъбът го заболял и трябвало да го извади.

Та сега аз искам да не лъжете от любов. От страх човек може да лъже.

Страхът е причина за лъжата. Някой път може от страх да не лъжете. Закон има, може да те турят десет години в затвора, лъжете. Може да кажете: „Лъжата е хубава.“ Казвам, най-хубавото състояние е от любов да не лъжете. Без лъжа. Не да бъдем съвършено откровени. Но какво разбирате, че трябва да бъдем откровени? Не можете да отворите мозъка и да видите какво става там. Туй, което Господ затворил, вие да не отваряте. Не можете да отворите сърцето и да знаят хората какво става там. Но на хората всичко може да покажа, всичко, което извира от мене, което излиза навън, туй, което извира от мене, да го видят. Туй, което е в мене, то е Божие, не може да разкривам Божиите работи. Онзи живот, който излиза вън от вас, може да го знаят, ония чувства, които извират от нас, да ги знаят. Всичко онова хубаво и красиво, което Бог изявява, не го крийте. Онова, което Господ е скрил, дръжте го в тайна.

Ако разрешавате социалните въпроси, облечете се в дрехата на истината, на любовта и на мъдростта, и тогава говорете.

„Отче наш“

Десето утринно слово
18 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_01_18 Да се не смущава сърцето ви

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

Отче наш.
„Ще се развеселя“.

Понеже, живеем във времена, които са размътени, церът какъв е за туй? – Ще прочета тази глава, която лекува размътените времена, смътните умове. /Прочете 14 глава от Евангелието на Йоана/.

Духът Божи.

Ще взема една тема, която е малко отрицателна. Да се не смущава сърцето ви. Най-първо невъзможно е човешкото сърце да се не смущава. Христос се обръща и казва: „Да се не смущава сърцето ви“. Не само не трябва да се смущава сърцето, но човек трябва да вярва в Бога. Трябва да има нещо в себе си. Тил трябва да има. Една армия, която няма тил, е слаба. Един аероплан, който няма витло отподире си, една машина, която няма пара и огън, тя не може да се движи. Съвременното човечество като първоначалните животни е изпаднало в тягостно състояние от изобилие. Всичките хора страдат от крайно преизобилие. Създал Господ животните в света, климатът бил отличен, за ядене и пиене изобилно, че всички млекопитающи са станали аристократи. Човек не е бил на земята тогава. Цял ден никаква работа не вършат, ядат и пият, седят не слушат Господа. Какво да направи Господ? – Той намислил да създаде хапливите мухи, че да ги хапят и те да си мърдат опашката, да вършат нещо. То е за животните, които не искат да работят. Комарите казват: Вие толкоз големи сте, трябва да работите. Седят животните, спят. Какво трябва да правят? – Трябва да работят?

Светът е създаден за човека, небето е създадено за ангелите. Ангелите си гледат работата много добре. Служат на Господа много добре, по цялата вселена ги праща като посланици. Човек тук е аристократ, целия ден тиватури дига. Кой да пукне глава? Той. Кой да убие някого? – Той. Някоя къща да изгори. Той. Скандали колкото искаш, затвори, гробища, 35 милиона хора годишно умират. Толкоз е своенравен човек, че Господ като направил човека, разкаял се. Казва: Що ми трябваше да го правя. Навях си белята с него. В Стария завет може да четете, дето казва: Разкая се Господ, че направи човека. Знаете какво значи разкаяние на Бога. Господ е едно благо същество. Туй същество упорито, своенравно, да го възпитам. Ще го възпитам, но съжалявам, че този метод, с който той ще влезе в реда на

нещата, сам човек ще страда. Затова дошло страданието в света, за възпитание на човека. Сега нека разберем, нека напуснем личния живот. Личността на човека е хубаво нещо, показва всичките блага, които Бог е дал. Той се радва като личност се радва на себе си, радва се на своя ум, радва се на своето сърце, на тялото, на главата, на очите, на устата, радва се, че може да си похапне, радва се, че може да си поспи, радва се на хубавия мек копринен юрган, радва се на мекото легло с пружина отдолу, радва се, че има ковьор мекичък.

Ние ще разгледаме сега живота. Аз виждам във всичките неща хубавото. Някои хора плюят, някои хора се секнат. Тия хора са щедри, дават. Земята е създадена изключително за човека като едно възпитателно средство. Съвременното човечество не може да намери по-добра земя от цялата слънчева система. За сегашните хора няма по-добро възпитателно средство от земята. Например, ако се преведат на Юпитер, там няма такива условия, там съвсем друг е климатът. Или ако идат на месечината, там вечерно време става 150 градуса студ, няма растителност, въздух няма, вода няма. Един свят мълчалив. Сребро и злато има колкото искаш, но няма какво да се яде. Злато има, но нищо не можеш да купиш. Ориз няма, брашно няма, захар няма, смокини няма, портокали, такива работи няма. Та казвам: Земята е най-хубавото място за човека сега, понеже, всичко каквото иска човешката душа го има на земята. На съвременното човечество, миналите религии, науката са давали нещо доста хубаво, доста са допринесли, но понеже, човечеството прогресира, а пък религиите, които са се образували като едно възпитателно средство, и научните школи мислят, че не трябва повече, мислят каквото са научили в старо време, е достатъчно. Науките от старо време затова са били, но сега ние се нуждаем от една нова религия, понеже възрастни сме станали. Отделенията са за малките деца, прогимназията е за малко по-големите, гимназията за още по-големите, университет за възрастните. Като свършат училището, светът е външната школа за онези, които са свършили. Искаме да бъдем полезни на света, разбираме на живота, за да можем да работим, да бъдем полезни на себе си. Първото нещо човек трябва да бъде полезен на себе си. Не от гледището на егоизма, полезен да бъде на своя ум, на своето сърце и тяло. Ако човек е полезен на себе си, може да бъде полезен и на другите. Не смесвайте тази идея да възлюбиш ближния си. Твоят ближен е твоето сърце. Защото кой е човекът? – Сърцето е неговият ближен. Да възлюбиш ближния, да възлюбиш сърцето, да го не ограничаваш, да не измъчваш сърцето си. Човек в своя ум е измъчил ближния, научил своето сърце на много лоши работи. Та ние сега не трябва да измъчваме ближния си. То е за онези, които разбират. Казват: Ближният е отвън. Ближният е сърцето. Не покваряй сърцето си (с) излишни желания. Когато сърцето е в нормално състояние, то извършва отлично работата си. Ближният е който

извършва една отлична функция в тебе и ти без него не можеш да живееш. Ако сърцето спре, престава всяка деятелност. Умът без сърцето не може да се прояви. Казва някой: Що ме интересува ближния. Сърцето, ако спре и ти ще престанеш. Твоят ближен, ако престане да работи в тебе, ти не можеш да се проявиш. Докато той се проявява и ти се проявяваш. Ако спънеш твоя ближен, ще спънеш и себе си. Трябва да разбираме вътрешното отношение. Външният ближен има отношение с нашето сърце. Един човек, който не е в добро отношение с ближните си, сърцето не функционира правилно. То е като закон. Външните ближни са условия да се прояви пулсът на сърцето. И затова Бог живее в нашето сърце. Той остава ума на свобода. Бог живее в сърцето, за да обичаме ближния си. Като обичаме ближния си, ще обичаме Бога. Понеже, Бог е ближният на едно място живеят, затова имаме две заповеди: Да възлюбиш Господа Бога Твоего и да обичаш ближния си като себе си. Себе си, това е умът на човека или някои наричат личността на човека, или човешкото аз. Но то е човекът, който усеща в дадения случай, че е отделен от другите неща. Ти чувствуваш, че си отделен от камъните, че си отделен от водата, от дърветата, от слънцето. Ти чувствуваш и наблюдаваш нещата отвън, като че съществуват отделно и ти отделно. Например, вие се интересувате от неща, които няма да ви ползуват. Например, вие се интересувате дали ще бъдете богати или сиромаси. Питам: Възможно ли е всички хора да бъдат богати в света. Много малко хора богати има. Вие искате да имате 10 милиона. Всичкото богатство, което в света е 120 милиарда. Ако всичкото богатство се раздели по равно на два милиарда хора, по малко се пада на човек. На всеки човек се пада по 60 лева наследство. Какво ще правиш с 60 лева? – Че как ще се прехраниш? – Възможностите за нас какви са? – Всяка година един голям кредит иде от слънцето, оттам иде голямо наследство. Всеки един от вас има един бюджет. Светлината, която се праща 500 милиона струва, всеки човек има за светлина 500 милиона. Толкоз струва тази светлина, за да се пренесе на земята, 92 милиона мили, повече от 140 милиона километра. Я си представете да впрегнете да ти пренесат на толкоз милиона километра, колко скъпо е навлото. Само светлината струва 500 милиона. Колко струва онзи въздух, който дишаме? – Най-после колко струва храната, която получаваме? – В хляба храната, която е вложена, е праната, една енергия. По някой път ние ядем толкоз бързо, и с такова невежество, не можем да извадим тази храна, която ни е дадена, не можем да извадим всичките тия сокове, които са вътре в самата храна. Пък има един закон в света: Туй, което ти не обичаш, ти не можеш да се ползуваш от него. Може да се ползуваш само от неща, които обичаш. Този закон е интересен. Казва: Това е Живот Вечен да възлюбиш Господа Бога Твоего. Казва: Защо трябва да възлюбиш Господа? – Ако не Го любиш, твоят живот е предрешен. Ако не Го любиш, твоят живот е предрешен. Ако не Го любиш, твоят дух е предрешен. Ако не Го любиш, твоята съдба е

предрешена. Ако не Го любиш, твоят хляб е предрешен. Ако не Го любиш, твоят хляб е предрешен. Ако не Го любиш с ума си няма да мислиш. Нашата мисъл е мощна да познаем света отвън.

Та първото нещо хората трябва да се научат на Любовта. Ние започваме с отрицателната страна. То е човешкото. Ние виждаме злото навсякъде в света. То е човешкото. Да ви доказвам човешки работи, започват страданията. Една майка, която ражда едно дете, как го ражда? – Трепери, докато го роди. Като го роди, зарадва се, че се е освободила. След страданието иде радостта. Вие може да ми възразите. Когато се любят младите, то е човешкото. В началото те започват като ангели, но като дойде до човешкото, започват да се мъчат. Дето двама млади се влюбили, ангелите направили тази работа, събират ги, после по човешки започват, заловят се да се карат. След като се оженят, ангелите им казват: По любов ще живеете, ще обичате Господа, ще слушате. Като си заминат ангелите, те казват: Сега кой ще бъде пръв, петел ли ще пее или кокошка? – Българите разбират, че като пее петелът, мъжът да заповядва. Кокошката и да иска да пее, опасна работа е. Защото, когато кокошката запее, нещастията идат. Ще ви обясня музикално. Певец без публика не може да пее. Следователно, жената е публика, пък мъжът е певецът. На място е. Той ще кукурига! – Тя ще слуша. Сега ще схванете правата смисъл. Аз вземам петела в най-хубавия смисъл, понеже, кукуригането на петела е хубаво нещо. Щом страдаш петелът да ти кукурига. Ако заболееш и петелът кукурига, ще оздравееш. Ако започнеш една работа и петелът кукурига, ще ти върви. Ако отиваш в училище и петелът кукурига, бъди уверен, че ще свършиш училището. Отиваш на изпит и петелът кукурига, ще издържиш изпита си. В сегашните времена казват, дали ще има ориз. Като пее петелът, ще има ориз. Като пее петелът ще има брашно. Като пее петелът ще има нещо много хубаво, няма в петела нещо злокобно. Никога пеенето на петела не предвещава нещо лошо. За другите животни може, но петелът, когато и да пее, вярно показва. Петелът показва, кога времето ще се развали. Петелът показва кога времето ще се подобри. Петелът показва кога хазаинът ще бие съседа си, кога мъжът ще бие жена си, кога ще я милва, каква рокля ще ѝ купи. Като иде някъде, петелът като пее, значи че рокля ще има, особен начин има в пеенето. Не мислете, че това, което ви говоря е измислица. То е едно същество много деликатно. Като кукурига петелът може да показва, поп ли ще дойде, учител ли ще дойде, търговец ли ще дойде, войник ли. Понеже, енергията на войника се предава на петела и той става войнствен. Казва: Войник ще дойде. Поп като дойде, по-благородно пее. И той като попа пее. Тогава не е за подигравка. Има нещо, което показва особена интонация на духовните неща.

И Христос каза на Петра: Преди петелът три пъти да пропее. Ако петелът не беше пропял три пъти, свършена беше работата с Петра. Петелът го спаси. Христос му каза: Когато петелът пропее три пъти ще познаеш колко голяма слабост имаш. Като пропее петелът три пъти, човек ще станеш. Когато три пъти пропее петелът, Петър се промени. Казвам: Когато във вашия живот петелът пее, работите хубаво ще се свършат. Аз считам петелът, който пее в живота, то е човешкото сърце. Ку – този звук дава. Петелът казва: Ти бъди готов на всичките Божии благословения, които имаме. Този, който дава, иде. Петелът казва на всичките: Ку-ку. Иде онзи. Някой казва: Куку – не му стигало умът. Не му стига умът, понеже онзи, който дава житото носи, той не взел торбата. Като каже куку, чувалът да го носиш. Ку-ку, то е човешкото сърце. Човек винаги трябва да бъде внимателен на онова нашепване на нашето сърце. Всякога ни нашепва нашето сърце хубаво. С отлагане на хубавите работи на нашето сърце, ние изопачаваме нашия ум.

Да ви приведа един пример, да ви покажа, че ако човек се подчинява на своето сърце, винаги печели. Един действителен пример, който станал в гр. Варна, преди около 50–60 години, в турско време било. Колко години има от освобождението на България? – Повече от 60 години. Някой българин свършил в Европа, връща се във Варна, знаел много хубаво да свири на цигулка, знаел да играе на полка. Събрал дъщерите на богатите варненци чорбаджии да им свири и да играят на хоро. Скарал се с чорбаджиите и го изпъждат. Като нямал работа, гладувал, три дни гладен се разхождал из Варна. Среща го един български свещеник, на име А и казва: Заповядайте на гости у нас. Три дни бил гладен, срам го било да каже. Като се нахранил при свещеника му разказал за положението си. Казва: Много ти благодаря, че ме покани, че вече не знаех днес какво щях да направя. Мислех да си тегля куршума. Не си струва да се живее гладен. Свещеникът му дал пари и му казал: Когато имаш нужда, ела. Господ ще оправи работата. То е сега едната страна. След време, понеже, знаел няколко езика, варненският валия търсил учен човек, българин, намерил този човек, който става секретар на валията. Виден човек станал, каквото каже, става. Наковладват този свещеник, че бил комита, имал такива писма, книги. Един ден отиват и събират всичките книги и писма, занасят ги на секретаря на валията да се произнесе. Той като прегледал писмата и книгите, вредните ги изгорил. Казва: Дядо попе, онзи обед те спаси. Онова добро, което ти ми направи. Аз исках да ти се отплатя. То е петелът. Той на време кукурига.

Направи едно добро на време, туй добро ще се върне при тебе. Казвам: Когато ние ставаме носители на Божественото в света, Бог ни благославя. Единственото достойнство на човека е да прави добро, да пее неговото сърце и неговият ум да възприема. Туй, което сърцето говори, умът да

изпълни. Две неща има, които са необходими за нас. Каквото сърцето нашепва, умът трябва да направи. Трябва да има човек желание. Всичките блага ни се дават, трябва да знаем, как да задържим тия блага. Какво има в света по-хубаво от Любовта, която е образувала небето и земята? – Какво струва земята, ако нямаше любов? – Любовта се проявява в растенията, любовта се проявява в плодовете, любовта се проявява в теченията на водата, любовта се проявява във въздуха, в светлината, в движението, навсякъде във вселената. Това е действие на Божията Любов, която се проявява. Сега ние не можем да схващаме общението. Ние схващаме любовта само в много тесен размер, даже не оценяваме любовта на един приятел, на едно същество, което ни обича. На мене едно куче ми направи веднъж една голяма услуга. То беше в 14-та година във войната. Поканиха ме на угощение в едно семейство, имаше един генерал. До среднощ седяха питаха ме затова за онова. Човекът искаше да ми направи услуга да ме изпрати. Казва: Военно положение е да ви придружа, да не ви направят нещо. Пък аз от учтивост не исках по-среднощ да ме изпраща, за себе си, да ме придружи, казвам: Нямам нужда. Казва: Да дойда с тебе. Казвам: Няма нужда. Тръгвам. Като повървях малко едно голямо куче дойде с мене. Аз се приближа до някой стражар, то иде преди мене, обиколи го, стражарят се обърне, поздрави ме, мисли, че аз съм от тия, дето ходят да проверяват постовете, седи мирно. Мина покрай него, поздрави ме, дигне ръка. Дойда до друг стражар, пак кучето около него обикаля и той ме поздрави. Докато ида до къщи, кучето обиколи 4–5 души, като стигнах, извадих малко хляб, дадох му. Направи ми една услуга. Ако го нямаше, можеше да ме закарат в участъка, да ми искат легитимацията. Кучето казва: Няма да бутате този човек. Той повярва.

Та казвам: Най-малкото нещо, което става по Бога, то има смисъл. Казвам за въздуха, за вятъра, какво благо е, въздухът, който дава свобода, този въздух, който излиза из дробовете, какво благо принася. Какви блага принася водата, светлината, храната. При всички тия блага по някой път занимаваме с посторонни въпроси, които нищо не ни допринасят сега. Аз говоря на онези, които искат. Съзнавате в себе си онези блага, които всеки ден ви се дават. Писанието казва: Това е Живот Вечен да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Като съзнаваш, в туй съзнание, в туй познаване иде Божието благословение. Защо трябва да съзнаваме? – Ако един учител не преподава знанието, което има на учениците, ще има ли цена? – Ако знанието, което има преподава на децата, техните бащи и майки ще бъдат благодарни. Те ще го поддържат. Ако не им преподава знанието, те няма да го поддържат. В света, докато ние изпълняваме Волята Божия, предназначението, което Бог ви дал, ние имаме цена, каквото и да е предназначението. Един от гръцките философи, Сократ е бил метач в Атина. Туй ни най-малко не му препятствувало, той да бъде философ. От

мнозина атински богаташи помен не останало, за метача Сократ и до днес говорят. Не се срамувал да бъде метач. Той бил философ, но много лош характер имал Сократ. Лицето му било много грозно. Като се гледа френологически, черепът бил много много добър, но лицето му било много грозно. Един физиономист като го познава какви пороци има, казва, че бил пияница, развратник, нечестен. Сократ му казва: Всичко, което казваш, е вярно, но с усилия на волята го поправих. Този лош човек се оженил за най-лошата жена, най-лошата и най-неразбраната гъркиня, която имало в Атина. Била много енергична, умна, знаяла да говори, постоянно го съветвала, понеже, бил малко разпасан, пък тя се проявявала както трябва. Един ден довел приятели да ги угощава. Той направил някаква погрешка, тя донесла един леген да се мият, тамън се измили и тя полива Сократа и приятелите. Започнала да се кара на приятелите. Той казва: Знаете, какво значи: В природата след гръмотевици иде дъжд. Като го попитали, как той философ на Гърция, защо търпи тази жена, защо я остави, защо я държи да си прави главоболие? – Казва: Аз я взех, че ако мога да издържа на нейните изпитания, скърбите в света са нищо. Ако мога да издържа на изпитанията на една жена, в света са нищо. Казвам: Всичките мъже се изпитват, колко може да издържат. А пък индусите отиват малко по-далече. Сегашните мъже, ако не могат да издържат изпитанията на жената, във второто прераждане те ще станат жени, жените ще станат мъже. Вие ще кажете: Другояче не може ли? – Може, ако мъжът може да издържи жената, той няма да стане жена, но ако не може да издържи на жената, във второто прераждане, ще стане жена. Или другояче казано: Сега в света има нужда да се раждат деца, защото без раждането на деца, прогрес не може да има. Понеже, сме в един свят на големи погрешки, само децата дават възможност да се поправят погрешките. Нашите погрешки без децата не могат да се поправят. Майката и бащата са в света, за да се родят децата. Децата служат като условие и възможности да се поправят погрешките ни. Бащата, който е егоист, и майката, която е егоистка, те ще се научат, че трябва да бъдат щедри, да вършат Волята Божия. Децата дават едно поощрение към Любовта. После учат. Какво доверие имат децата? – Ако бащата и майката не биха казвали на децата нито една лъжа, децата биха дали най-добрите примери в света. Едно дете като го излъже баща му или майка му няколко пъти, детето не вярва и казва: Баща ми лъже. Като влезе лъжата някъде, вече прогрес не може да има. В един дом, дето лъжата е влязла, този дом е вече покварен. В една религия, дето лъжата е влязла, тя е покварена. Навсякъде, дето лъжата влиза, покварено е всичко. Първото нещо: Ние, съвременните хора, трябва да се откажем от лъжата. За да се откаже човек от лъжата, Любовта трябва да дойде. Човек никога не може да се откаже от лъжата без любовта. Единственото нещо, което може да ни отучи от лъжата, е Любовта. Без Любов по никой начин, невъзможно е да се

откажеш от лъжата. В брашното по някой път турят пясък, или гърците купуват олио по 14 лева и го смесват в зехтина, продават го двойно. Тия примесвания стават навсякъде. И в Америка преди години цял въпрос подигнаха за медикаментите, които са примесени, медикаменти, които не съдържат лечебни свойства. Цял един въпрос подигат.

Та казвам: Ние, съвременните хора, социално искаме да се подигнем. Брашното трябва да бъде чисто. От 10 години брашно, не е здравословно. Житото не трябва да се мели, нека седи житото в хамбарите. Като се смели на брашно в два, три месеца да се изяде, да не седи с години. По хубаво житото, царевицата да седят в своето естествено положение. В какво седи тогава духовният живот? – Че ние се заразяваме. Лошият живот е една проказа. Да кажем един, който продава брашно или един бакалин, който услужва или един фурнаджия, те трябва да бъдат здрави. Всеки човек трябва да бъде добър и здрав, защото от него излизат и доброто, и злото, каквото излиза от него, той го внася в хляба. Мислите ли, че един човек, който е болен от проказа и ви ушие една дреха, че проказата няма да ви хване? – Или ако е болен от сифилис и ви ушие една дреха, мислите ли, че сифилисът няма да ви хване? – Та казва: Във всички отношения на живота се изискват здрави и чисти хора. И в социално отношение трябва чист ум, чисто сърце и чисто тяло. Всичките продукти, които продаваме, да бъдат чисти. Един човек, който пише една книга, той ще предаде своите слабости, няма да представи един въпрос, тъй както е.

Та сега ние искаме да се поправи светът. Света да го оправим, да бъдем естествени. Да поправим света, значи да бъдем носители на онова Божественото, с което ние сме заобиколени. Ние сме заобиколени с чист въздух, лекарството е във въздуха, лекарството е в светлината, лекарството е в храната. Един лекар, който иска да ви лекува, трябва да ви лекува чрез въздуха, трябва да знаете как да дишате. Той трябва да ви лекува чрез храната, чрез светлината, чрез водата, чрез много други средства. Сегашното лекуване, не е лекуване. След като изгори къщата, после ще му плащат. Не е хубаво да гори човешката къща. Един американски проповедник, Талмедж, бил много красноречив, но неговата църква три пъти горяла. На третия път като изгоряла църквата и той си заминал за оня свят. Една църква, в която се събират 3–4 хиляди хора с три галерии, един орган, с който свирят в църквата и струва 150 хиляди долара. Една много богата къща. Последния път ц_ му. Свършило се. Кои са причините? Понеже всичките църкви, които били наоколо запустели, всичките проповедници го благославяли, той притеглил техните слушатели, всички отивали да го слушат, не да се научат какво има на оня свят, но за доверие, както на театър, на концерт, както на опера. Какво ще научиш на една опера. Няма да видиш някой човек красив там. Всичките

са нашарени. Аз се чудя защо не ги шарят както трябва. Казват: Отдалече да се даде ефект, така трябвало да бъдат. Разправяше ми един артист, казва, цяло мъчение е за нас да си снемем грима. Търпи баба за хубост, казват. Ако един артист търпи на сцената несгодите, защо и ние в живота да не търпим. Неволите на живота, то е на сцената, защо не ги носиш, една необходимост на нашия материален живот. Казвам: Ние може да подобрим живота си. Чудно е. Пита ме един, казва: Как да подобря живота си? – Рекох: Стани приятел с царя, че как така? – Писанието казва: Обикни Господа и твоите работи ще се оправят. Стани приятел на царя. Писанието казва: Да възлюбиш Господа. Ти като възлюбиш Господа, ще се оправят работите ти. Твоите работи не вървят, понеже, не обичаш Бога. Той е царят, не си приятел, не Го обичаш. Щом Господ повярва, че ти Го обичаш, щом Той те обикне, работите вървят. Щом не ти върви, не го обичаш. Господа не можем да залъгваме. Без Любов ние не можем да имаме Божиите благословения. Тя е единственият път, по който Бог ни дал от своята Любов. Ако очакваме Божиите благословения да дойдат без Любов, ще бъдем болни хора. За да се ползуваме от Божиите блага, Божията Любов наполовина свършва работата. Половината от работата нашата Любов ще свърши. Бог, Който дойде отвън като условие и нашата Любов отвътре, която действува като една възможност. Тия условия отвън, Божиите благословения и възможностите на нашия живот те ще подобрят живота. Казват: Да го благослови Господ. Как да се подобри животът? – Стани приятел с царя. Сега ще кажете: Стани учен. С учение се не оправят работите. Стани силен. Със сила не се оправят работите. Защото, когато двама силни хора се срещнат, когато двама пехливани се срещнат на сцената, всеки един иска да гътне другия. Като го повали на земята, казва: Признаваш ли, че те победих? – На гърба на неговата победа, той ще се въздигне и ще има слава. Ние сме от тия пехливани, искаме тия, с които се борим, да ги победим. Днес ти ги завалиш, утре той те завали и тогава имаме величие. Нали имахме Дан Колов, намери смъртта най-после.

Единственият законен начин за борба, то е Любовта. Като хванеш противника си да му кажеш: Няма защо да те турям на земята. Аз ще го хвана за крака, ще го вдигна нагоре, ще го обърна с главата надолу, ще кажа: Признаваш ли? – Туй е пехливанлък. Ако искате с дясната ръка хванете вашия противник, пък го дигнете нагоре, кажете: Не искаш ли приятели да бъдем? – Туй е по Бога. Ако не искаш, ако искаш, по дявола, с главата надолу. Пък по Бога, нагоре с главата. По два начина може да се примирите или по Бога или по дявола. Не мислете, че дяволът е лош. В Божествения свят не се позволява да се говори лошо за дявола. Речеш ли да се оплакваш от дявола и те изпъдят навън. Дяволът е почтен пред Господа. На земята, то е друг въпрос, хората имат право да говорят, каквото искат за него. Та вие като четете Йова, като се явил Сатанаил пред

Господа, Господ му казва: Обърнал ли си внимание на моя раб, че няма като него. Моето мнение е друго заради него, казва Сатанаил. Той Те обича защото си му дал хиляди говеда, овци, 506 хиляди камили, дал си му деца, как няма да те обича? – Я ме остави да ги взема, да видиш колко струва? – Ще ти покажа какъв е Твоят Йов. Казва: Хубаво да направим този опит, че да бъде за поука на бъдещите поколения. Само живота му няма да докосваш, благата вътре, които съм му дал, няма да ги буташ. Започва изпитът на Йова. Четете историята. Горкият Йов и той не знаеше от къде му дойде това. Туй дойде от похвалата на Господа и противното мнение на дявола. Кое е вярно? – Което каза Господ или което каза дяволът? – Като положиха Йова на изпит, излезе вярно това, което Господ каза. Йов тогава прокле деня, в който се е казало, че мъжко се е родило. Животът казва няма смисъл. Праведен човек, който служеше на Господа и да му дойдат всичките тези нещастия. Най-после като разбра работата, че служението седи в Любовта, не външно, казва: Преди не знаех говорих така, но сега разбирам по нов начин Любовта. Разбирам, че най-добре с Любов се служи, не от страх. По-напред той служеше от страх, не от Любов. Дотогава, докато служим от страх на Господа, ние сме в положението на Йова. Като минем през всичките страдания, започваме да служим с Любов. То е служение на Бога. Като дойде Любовта в света, страданието може да го превръща в радост. Без Любов, радостите се превръщат в страдание.

Казва Писанието: Да се не смущава сърцето ви, вярвайте в Бога и в мене вярвайте. Трябва да се изучава. Дишайте, например. В дишането играят два елемента: водород и кислород, които не са съединени. Като елемент химически, водородът гори, но не поддържа горението, кислородът не гори, но поддържа горението. Като се съединят образуват водата. Кислородът, който поддържа горението, и водородът, който гори, като се съединят във водата, изгубват тия свойства. Кислородът и водородът придават на водата мекота.

Та казвам: Туй, което е потребно за човешката мисъл, е дишането. Кислородът, ако беше във водно състояние, в дробовете щеше да ни направи пакост. Затова дробовете изискват елемент, който поддържа горението. Дробовете изискват елемент, който не гори, но поддържа горението, пречиства се кръвта. После това чрез въздуха се предава онази енергия – прана, в кръвта, като се разнася тази кръв, носи друго благо на човека. Та казвам, човек заболява от дробовете по единствената причина, че кислородът и водородът се съединяват в дробовете. Това никога не трябва да става. Или другояче казано: Щом престанем ние да обичаме, ние сме в опасно положение. Дотогава, докато обичаш, дробовете функционират правилно: щом престанеш да обичаш, вече ти покваряваш дробовете си. Аз препоръчвам на всички онези, които страдат от

белодробните неприятели, да обичат. Няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за нервните работи няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за разстройство на стомаха няма по-добро лекарство от Любовта. Любовта е най-мощната сила, която привлича всичките необходими елементи за здравето на човека. Ако хората биха се обичали, щяха да бъдат здрави. И за в бъдеще ще се вика лекар. Ние имаме нужда от лекар, но за в бъдеще лекарите ще лекуват с Любов. Викаш един лекар, който те обича, двойно ще платиш, като дойде в къщи той ще те излекува преди да ти даде лека. Ако викаш някой слуга да ти слугува, ако не те обича, няма да го пуснеш в къщата си. Ако те обича, плати му двойно, ще донесе благо. Ако се жениш, да те обича, ако не те обича, не се жени. Ако раждаш едно дете, да те обича, ако знаеш, че ще те обича, роди го, ако не те обича, няма да го раждаш. Онези, които не обичат, нямат право да дойдат в света. За бъдеще ще се раждат само онези, които обичат. То е позволителното от невидимия свят. Само по този начин ще се оправи светът. Та затова казваме, че Любовта има социално положение. Любовта е, която ще изправи света във всяко направление. Понеже, Бог е вътре в Любовта, Той се проявява. Любовта е най-мощното направление на Божествения Дух в света. Няма защо да се доказва това. Аз не искам да доказвам нещата. Какво ще ви се доказва? – Туй, което казвам, който и да е, ще го опита. Аз съм правил опити, ако вярваш на думите ми, ти може да се ползуваш. На един болен човек, ако не го обичаш, не можеш да му помогнеш и ако той не те обича. Един учител не може да учи децата, ако не ги люби, – аз разбирам Любовта не в сладките думи. Децата разбират, че учителят, макар и да е строг, той има любов към тях. Те вътре познават, не външно. И аз много пъти съм ял ядене, не много сладко направено, но след половин час, не се чувствувам добре. Има яденета, не са така вкусни, като ги ядеш, но щом ги приемеш, много добре се отразяват на стомаха.

Та казвам: Любовта е туй, което подига човешкия ум, дава сила на ума. Любовта дава сила на сърцето, дава разположение на сърцето. Или казано по-добре: Любовта е туй, което дава светлина за ума, топлина за сърцето и сила на тялото. Може ти да работиш без да се уморяваш. Сега разбирам почивката едно нещо, умората е друго нещо. Умората е по-силно, почивката е естествено положение. Не трябва да работиш постоянно, ще си почиваш. Ще седиш да си починеш, да се радваш на онова, което си изработил. Един поет, след като напише 10–20–100 куплета се спира да ги чете, нему е приятно да чете, което е писал. Или един приятел написал една лекция, приятно му е да чете. Казвам: В живота си онова, което дошло в ума, трябва да го проверим. Любовта трябва да се проверява. Не мислете, че всичко, което дойде, е любов. Има много примеси. Да кажем, по някой път се случва да кажете, че обичате някого. Ако един ден, той се отнесе безцеремонно, изгубвате вашето разположение спрямо него.

Любовта ви е по-слаба. Правилното отношение на Любовта е всякога в лицето на един човек да виждаш присъствието на Бога. Да отделяш човешкото, да виждаш и Бога, Който живее в него. Като човек трябва да му прощаваш, а като Бог, който живее в него, трябва да го уважаваш. Защото, каквото кажеш, Бог го слуша и тогава ти компрометираш себе си. Ти кажеш на един човек: Голям престъпник си. Не ти ще се изложиш на голямо изпитание. Този човек има една задача дадена, той не е престъпник, той разрешава задачата на престъплението. Той е турен пред една каса, пълна с пари. Той още не е извършил престъплението. Намерил една каса пълна, взел една торба с пари. Не е завършено престъплението.

Сега ще ви приведа един пример за едно такова престъпление, една кражба, извършена от един много набожен човек. В Америка има такива съживителни събрания. Един човек беден, но много набожен, молил се на Господа да му даде пари, нямал никакви средства. Минава покрай къщата на един богаташ банкер, който забравил една торба с пари на прозореца. Бедният взима торбата и казва: Господ го направи да забрави торбата и я занася в къщи. Понеже, е религиозен, мисли, че е от Господа. Като отива в къщи, какво става с него. Рече да се моли молитвите отиват до торбата и се връщат. Цяла седмица така се молил и молитвите отиват само до торбата. На седмия ден отива при богаташа и му казва: Мислех, че Господ ми пратил тази торба, но тя като дойде, не мога да се моля, вземи си торбата, да мога да се моля. Господ показва, че благото не седи в парите. В този човек има съзнание. Ние казваме: Той престъпи закона, открадна. Не е в това. Ако разсъждаваме, този човек има нужда от парите, но Господ му казва: Ти взе тия пари без Любов. Той трябваше да каже на богаташа: Ти от Любов можеш ли да ми дадеш тази торба? – Ако можеш, дай ми я, ако не можеш, аз ще живея, както мога. Някой от вас, който има нужда от пари, нека иде при банкера да каже: По Любов можеш ли да ми дадеш толкоз. Ако ти даде, добре, ако не ти даде, пак благодари. Казваш: Как тъй Божиите блага взел. Ти, ако си на негово място, какво ще направиш? – Туй е изпитание, той сам ще те повика. После съм привеждал и друг пример. Силата на Любовта седи в човешките очи. Мисля, че това се е случило в гр. Ню-Йорк. Отива една комисия от богати американки, при един богат милионер да искат помощ за едно благотворително дело. Като ги изслушал, той им дал сто долара. Те били 10 дами, по десет долара на всяка една. Те се обидили. Отива една красива християнка, но която обичала. Тя този закон, за който ви говоря, го разбирала. Като влиза при банкера, не казва, че го обича, но казва: Може ли да ми направите една услуга? – На Ваше разположение съм. – Може ли да ми дадете 50 хиляди долара? – На Ваше разположение, приятно ми е. Изважда и наброява парите. Казва: Заповядайте, когато имате нужда, на ваше разположение съм. Питам: Защо банкерът дава? – Това показва, че обича и той сам дава.

Онези искат и без Любов им дава по десет долара, с Любов 50 хиляди долари дава и казва: Пак заповядайте. Без Любов по 10 долара и още веднъж не се явявайте.

Та казвам: Ако отиваме при Бога без Любов, сто долара и Господ казва: Още веднъж да не се явяваш. Ако отиваме с Любов, 50 хиляди долара и Господ казва: Пак ела. Някои казват: Това възможно ли е? Невъзможно е, щом се съмняваш. Не трябва да се съмняваме. Аз се чудя на голямото безверие. Не го считам безверие, но има ослепяване в хората. Как е възможно тия блага, които хората имат и пак са непризнателни? – Иде ми на ум един пример. Във Варненско в село Четма – сега друго име има турено – има един Стоян Пехливанин. Той бил голям юнак. Но бил недоволен и казва на майка си: Защо ми е тази сила да се боря с хората, дотегна ми туй голо здраве, не го искам. Като казал, че не иска голото здраве, хванала го една болест и три години лежал. На третата година казва: Мамо, Господ с камъни да ме товари, но здраве да ми даде. Здравето е за предпочитане, умът е за предпочитане, сърцето е за предпочитане, всички хубави мисли са за предпочитане, защо да не започнем с новото в света, да проявим Любов в света, както той проявява към нас. Това се изисква от Любов към Бога, ще имаме и Любов към себе си. Тогава ще имаме едно ново човечество. Нови деца ще се раждат, нови майки ще бъдат, нови учители, нови свещеници, духовници. Един закон ще имаме: ЛЮБОВ КЪМ БОГА! – Да изпълним Неговата Воля, да въдворим Неговото Царство и да прославим Неговото Име на земята.

Нещо важно: Радвайте се в страданията и в радостите, че сте намерили Господа. Той ще ви покаже пътя, дето работите стават с най-малко иждивяна енергия. Такъв пример представя сегашната поща. За 25 стотинки по-рано едно писмо ще обиколи целия свят, заповядваш и на хора, и на железници, и на параходи. Някои тогава се обленяваха да турят марка и писмото без пари го занасяха, той трябваше да плати двойно. Сега ако не туриш марка, писмото не отива.

Ако искате вашите мисли да отиват при Бога, турете марката на Любовта. Ако искате вашето желание да иде при Бога, турете марката на Любовта. Ако искате вашата постъпка да иде при Бога, турете марката на Любовта.

Добрата молитва.

17. беседа, държана на 18 януари 1942 год.
неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София

1942_01_21 Млад, възрастен и стар
Общия окултен клас

МЛАД, ВЪЗРАСТЕН, СТАР

„Отче наш“

Зимно време не се пише много. (Учителят преглежда темите.)

Каква беше темата на миналата лекция? Колко неща има човек, които не забравя? Кое е най-същественото, което никога не забравя? Преди 2 седмици за какво се говори? Преди 4? Преди 5? Лятно време, в горещото време, може ли човек да се простуди? При 40, при 50 градуса може ли човек да се простуди? Или [при] 23 градуса под нулата, може ли човек да се изпоти?

Сега, каква е службата на езика? Има 3 служби. Едната – чисто физическа служба. Слуга е, по някой път той работи и е недоволен. Слугата някой път не е доволен. Някой път е инспектор, да разрешава дали някои работи трябва да станат. Като дойде до яденето, веднага ще го питат позволява ли. Той трябва да инспектира работата. И ако си даде мнението… Някой път някоя работа, за да стане, трябва да се даде мнението; ако не си каже мнението, работата не става. Дали човек трябва да го кръстят, той трябва да каже, или да остане некръстен, да бъде облечен или да не бъде облечен, навсякъде си дава мнението. Ако вас ви попитат за една идея… Някой път сте недоволни. Ако ви питат [за] едно мнение: по кой начин светът може да се оправи най-добре или по кой начин всичките хора могат да бъдат доволни? Ако тревопасните животни не идваха на помощ, растенията щяха ли да бъдат доволни? Месоядните, ако няма тревопасни, няма кой да помага на тях, те не може да живеят.

Сега, какво е предназначението на човека, като е дошъл на Земята? Или специално вие за какво мислите, че сте дошли? Интересно е да се зададе въпросът защо човек е дошъл на Земята? Да си отговори съществено.

Имаше зададена една песен. Какви положения имаше в миналата лекция? Кой какво помни, да каже нещо, какво е запомнил. Няма живот без страдания. Имате страдания и скръб. В какво седи различието между двете думи? Скръбта започва със скр, а страданието – със стр. Човек, когато страда, усилва се волята му. Страданието има отношение до тялото на човека, да се усили. Скръбта има отношение към неговото сърце, да събуди

сърцето му. Когато искат да събудят сърцето, пращат от невидимия свят посланици, защото скръбта е посланик и страданието е посланик. Едно страдание от кой род е? От среден род. Скръбта е от [женски] род. Защо страданието е от среден род, а скръбта е от женски? Скръбта върви по женска линия, а страданието върви по пътя на детето. Като страда човек, минава като дете, учи.

Защо ние сме недоволни от страданието? Някой път имаме основание да сме недоволни. Да кажем, че те накарат [лятно] време да излезеш при 35 градуса, да работиш, да копаеш. Какво може да направиш? Или пък зимно време има два метра сняг, трябва да идеш да свършиш някъде работа. Какво можеш да направиш? Пресен е снегът, потъваш, по един метър потъваш – какво може да направиш? При някои условия на живота човек не изгубва топлината на живота. При някои положителни страдания изстудява се, а при някои стопля се. Човек, когато разсъждава някой път, вижда мъчнотиите при разсъждението. Казва: „Трябва да разсъждавам." Човек като разсъждава много, изгубва топлината. Като види мъчнотията, уплашва се. Преждевременно човек започва да мисли като умре къде ще иде. След като е разсъждавал, какво е научил? Чете един автор, някой философ писал за смъртта, но и философът не знае. Някой друг писал нещо. Тогава, от съвременното гледище, за кой човек трябва да говорим, за кой човек трябва да мислим най-много? Всичките работи в природата са определени. Очите си имат служба, ушите, ръцете, краката. Няма орган в човешкото тяло, който да няма служба. Сърцето има своя служба. Главата има своя служба. После, и разните органи в мозъка имат своя служба. Ние на Земята едва изучаваме каква е службата на ръцете, за пример. Коя е първата служба на ръцете? Много служби имат ръцете. Без ръце на пианото може ли да се свири, на цигулка може ли да се свири? Някой ако иска да иде някъде, без краката си може ли да иде?

Та, казвам: Първото нещо, искам служба на Бога. Как ще угодим на Бога? Първото нещо: Бог изисква от нас да мислим добре, да чувствуваме добре, да постъпваме добре. Сега, в какво седи конкретно, и на вас да ви бъде разбрана мисълта, в какво седи доброто мислене? В какво седи, да кажем, отоплението на салона? Един салон е добре отоплен, когато предава нещо. Като влезеш в салона, да ти предаде от топлината, а не да вземе от твоята топлина. Щом влезеш в един салон и се свиваш, този салон не дава, той взема. Като влезеш в салона, усещаш се разположен, дава ти.

Та, казвам: Мисълта от какво произтича? Трябва да си видял нещо, [за] да мислиш. Трябва да мислиш за нещо, което Бог е създал в даден случай. Туй, за което мислиш, трябва да бъде най-важното. Ние често пъти мислим за неща, които не ни са потребни. Някой път може да мислиш

след 20 години какво ще стане. Сега хората мислят как ще свърши тази война. Както е започнала, тъй ще свърши. Един човек, след като започне една работа, как ще я свърши? Като яде, кога ще свърши? Като се наяде. Казвате: „Кога ще свърши яденето?“ Като се наяде, ще свърши. Онзи тръгнал по пътя и казва: „Кога ще свърши този път?“ Че, когато го изходи. После посетите някой концерт и казвате: „Кога ще се свърши?“ Всичките номера там са турени, определени и можем да изчислим колко ще трае. Някоя пиеса е дълга, някоя е кратка, 4–5 парчета. Ако знаеш колко време взема всяко парче, може да изчислиш кога ще свърши концертът. Час–час и половина, два–два и половина.

Казвам сега: Вие искате някои работи да ги свършите сега. Искате да разберете нещо какво ще стане. Интересите са различни. Събрали се една мома, която свършила гимназия, и една, която свършила университет. Питат: „Тази младата мома, за какво ще мисли сега?“ Естествено, според каквото е свършила. Щом е свършила университет, каквото е свършила, това ще мисли. Ако е свършила по зъболекарство, веднага ще стане зъболекарка. Ако е свършила по медицина, за лекарка ще мисли да стане. Ако е свършила по педагогия, в някое училище учителка ще мисли да стане. Другата мома, която не е свършила, тя за какво ще мисли?

Сега, всичката погрешка е там. Сега ние мислим за това, което не е. „Като умра, казваш, къде ще ида?“ Ти не знаеш какво нещо е умирането. Казва: „Като умра, къде ще ида?“ Ще се разложиш и нищо няма да остане от тебе. Като вземате един грозд и го изядате, къде отива гроздето? Гроздето на лозата е висяло на една глупава пръчка и мислеше за какво да го назначат. Иде човекът и казва: „Елате на гости при мене.“ Взема го. Започва зрънце по зрънце. Питат: „Къде отиде гроздето?“ Онези другите гроздове казват: „Отиде в оня свят.“ В кой свят?

Когато човек мисли, къде е? В света на мисълта. Когато човек чувствува, къде е? В света на чувствата. Как може да употребим в третия свят? Всеки се различава. Как си представяте, какъв е светът на мисълта? Аз по някой път си го представям тъй света на мисълта: представете си го един свят, само светлина. А пък светът на чувствата си го представям топъл свят. Първото нещо, което чувствуваш в света на чувствата, то е топлина. Като влезеш в света на човешката воля, ще усетиш туй, дето хората наричат сила. Силовият свят постоянно ще те измества: ха̀ върви напред! Ти като вървиш, всеки те мушка. Трябва да вървиш, не може да се спреш. В света на движението не може да се спреш, да имаш мнение. Този ще те бутне, онзи ще те бутне. Казва: „Къде ще му излезе краят?“ Като няма кой да те бута, край ще има. Докато те бутат, няма край. Като престанат да те бутат, ще престане.

Сега говорите за любовта. По какво се познава любовта? По какво се познава, че някой човек има любов? Кое е съществеността? Как ще познаете, че вие имате любов? Как ще докажете, че имате любов? Всеки човек, който не може да си омеси брашното и да го опече, мислите ли, че има любов? В какво седи любовта? Един човек, който не знае как да приказва на себе си, да се утеши, да се насърчи, мислите ли, че има любов? Ти си се обезсърчил – имаш ли любов? Обезсърчил си се – мислиш ли, че имаш любов? Не обичаш хората – каква любов имаш? Щом не мислиш, в мисловния свят любов нямаш. Щом не мислиш, в духовния свят любов нямаш. Щом не работиш на Земята, любов нямаш, нищо повече.

Защо трябва да работи човек? – Да прояви любовта. Защо трябва да страда? – Да прояви любовта си. Страданието и скръбта е негативно. Казвам сега: На Господа в даден случай му е приятно. Ние за Господа все мислим, но в дадения случай кой от вас мисли заради нещо, което не му трябва? Вие всичките мислите за нещо, което не [ви] трябва. Някой има нужда от пари и мисли дали ще вземе пари назаем от някоя банка; мисли дали ще вземе пари назаем и с каква лихва, лихвата да не е голяма. Някой от вас понеже е силен, казва: „Да имам хубава къща, отоплена, да имам един апартамент и въглища.“ Ако вие имахте любовта, туй не ви трябваше, тия соби не ви трябват. Но понеже живеем в един свят на безлюбие, затова ни трябват две соби. Една имаме тук и оттатък – друга. Една не ни стига, две соби имаме. Влезли сме вече в мъжката и женската любов. Досега имахме само една любов, мъжка. Сега повикахме и женската. Тя ще оправи работата. За гориво повикахме въглища, които преди милиони [години] са живели на Земята, да ни разправят своята история, как са живели. Казват: „Почерняха ни главите.“ Какво е било едно време? „Оставете – казват –, почерняха ни главите.“ Почернели, но доста са богати, излиза нещо хубаво, приятно от тях.

Имаме една сестра, която боледува. Рекох: „Защо боледуваш?“ – „Едно време бях здрава, как се разболях, не зная.“ – „Как да не знаеш как се разболя?“ Тя казва: „Как ще оздравея?“ Казвам: „Ти още не си се разболяла на свят.“ Тя казва: „Няма ли цяр за тази болест?“ Има цяр. Всичките церове за болестите са горчиви. Няма цяр, който да не е горчив.

А – А К В В
К
В
В

(фиг. 17.1)

Какво означава това? А, без което не може да мислиш. А-то означава азот. Азотът е един елемент, който е необходим. Без азот не може да мисли човек. В съвременната химия азотната киселина за какво я употребяват? За

експлозиви. Значи щом вие избухнете, азотът във вас го е направил. Когато избухнете, мислите ли, че туй е разумно употребен азот? Ти си направил един експлозив. Значи в мисълта азота трябва да го възпитаме. Никога не трябва да внасяме един такъв елемент в себе си, с който той може да образува някаква отрова вътре в нас. Някой от вас мисли, че е много лесно да се мисли. Много общо е казано. Колко голяма разумност трябва, човек да мисли? Защото при мисленето може да направиш много съединения. С азота може да направиш някакви съединения и да избухне. С азота може да направиш да се скараш с някого, да излезе лоша мисъл, някоя престъпна мисъл, някое престъпно желание.

Казвам: В мисловния свят имаме К, кислород. Каква е службата на кислорода? Той е банкер, който постоянно кредитира. За пример водата, която се движи, размекчава почвата, помага за растенето, поощрява. Водата поощрява растенето. Но съединението на водата е от кислород и водород. Тия растения изваждат кислорода. А пък водородът у тях усилва топлината. По някой път вие казвате, че студено ви е сърцето. Тогава не разбирате какво ви трябва, щом сърцето ви е студено. – Топлина. Но топлината какво ще произведе? По същия начин искате огън. Вие трябва да знаете онези горивни предмети, какво ви трябва. Какъв горивен елемент ви трябва за отоплението? Да допуснем някой път, че се усещате студено. Значи студено е сърцето, значи температурата във вашия свят се е изменила. Какво трябва? Горивен материал. Откъде ще вземете този горивен материал? Този горивен материал го взимате от дървата, въглищата и друг материал. В духовния свят откъде трябва да вземете материал за гориво? Казвам: Колко неща има, за които вие трябва да мислите? Ние седим и за много обикновени неща мислим.

Някои постоянно са ме питали: „Аз във второто прераждане като дойда, какво ще правя?“ Той сега не знае какво прави, пък за второто прераждане пита какво ще прави. Лесно се освобождава. Някой път искаме да се освободим от него. Гледам, стар дядо казва: „Какво ще стане с [мене]?“ Казвам: Втория път няма да се родиш мъж, ще бъдеш млада мома, ще се ожениш и мъжът ти ще те бие по два–три пъти на ден. „Тъй ли?“ Сега дядото се пита защо Господ да го направи мома, защо да не го направи момък? Рекох, това да не те смущава, то е станало. Той сега се смущава. Казвам: Считай, че е станало и че го бие. Рекох, за да те бие, трябва да има нещо в твоя характер. Казвам: Най-първо не мисли, че е лошо да бият човека. Че когато вие вземате житото, че го туряте в хамбара, прекарвате конските копита, виновно ли е житото? Понеже има нещо съдържателно, искате да извадите плявата на една страна и житото да остане на друга. Бие, това е хубаво. По-хубаво нещо от биенето няма. Биен (bien (фр.) – добре), казва французинът. На български бит, а на френски е биен. Вие

казвате бит. Какво значи бит на български? Значи битът, пък значи и бият се. Двама хора се борят, единият блъсне другия и като се бият, той го бие, блъсне го в земята, другият се надигне, и той го блъсне. Тия хора не се сърдят, искат да покажат силата. Ние по някой път казваме: „Блъсна ме на земята." Ти ще станеш, ще го хванеш, ще го блъснеш, той ще те блъсне, тогава какво ще стане? Ако двама юнаци се борят, единият каже: „Ти си юнак." Мъжът – на жената една плесница, тя – друга плесница. Той – една плесница, тя – една плесница. Плесница за плесница. Мислят, че мъжът има право да пляска жена си. И жената има право.

Аз разглеждам въпроса: морето бие по един начин, езерото бие по друг начин. Плясканиците на морето са по-големи, а плясканиците на езерото са по-малки. Сега от какво зависи? Водата сама по себе си не е лоша, но вятърът като дойде, като подуха към повърхността, морето се развълнува и постоянно бие. Плясканетo не произтича от хората. Да кажем, вие някой път искате да ударите някого. Защо? Или някой иска да ви удари. Защо? Някой път децата седят под някой орех или круша, гледат да падне нещо, хвърлят някой камък, три пъти удрят крушата и за трите удара тя им дава по една круша. Казват: „Защо бие крушата?" Да даде круши. Щом вас ви бият, значи имате плод, трябва да дадете нещо. Казвате: „Докога ще ме бият?" Докато имаш круши, ще те бият. Щом вземат крушите, щом нямаш круши, ще те напуснат.

Аз наричам съвременния живот груб живот. Тия деца не знаят да говорят на крушите. Само като погледне детето и може крушата да падне. Виждам, деца не хвърлят камък, но като седи под крушата, аз съм наблюдавал деца и без да брулят, крушите сами слизат. Като седи детето, нагоре гледа към крушата и пада една круша. После пак падне друга круша. Кое е по-хубаво? Да хвърля, да удрям или да гледам. Казва: „Какво седи и гледа нагоре?" Второто положение, вятърът му иде на помощ. Ако любовно погледнеш една круша, тя слиза отгоре, привлича те.

Та, казвам: Старите методи, по които вие се възпитавате, искате да бъдете щастливи. Щастието в живота е много материално. Един цигулар е щастлив, когато знае да свири. Един човек е щастлив, когато знае да ходи. Като ходи, още като се движи човек, вижда се дали е щастлив или не. Като видиш човека как се движи, може да познаеш, че той не е от щастливите хора. Щастието е съчетание на ума, сърцето и волята, които едновременно действуват в хармония.

Та, казвам: щом имате препятствия в живота си, вие трябва да изучавате любовта. Ако вие влезете в света на любовта, всичките ви нужди ще се задоволят навреме. Ние искаме да се задоволят всичките нужди. То е

невъзможно. Всяка нужда трябва да се задоволи на своето време.

Да кажем, имаме букви, ще повикаме някои букви на работа, които може да свършат нещо. Да кажем, А-то ще викаме, когато искаме да напишем азот. Или когато искаме да напишем кислород, К-то викаме. Когато искаме да напишем въглерод – В-то. Когато искаме да напишем водород, викаме В-то. Имаме един триъгълник, който е обърнат с върха надолу – тази буква Ѫ е обърната надолу. Какви са свойствата на въглерода? Значи, когато една мисъл или едно чувство е твърдо, то е въглерод. Когато една мисъл има повече газообразно вещество… Сега всякога, за да бъдат нещата полезни…

Ние сега говорим за любовта, но трябва да дойдем в съприкосновение с любовта. Говорите за любовта между младите. То е любовно опознаване. Говорите за любовта на майката. То е още опознаване. Или говорите за умствената любов. В любовта, ако не знаеш правилно да мислиш, не може тя да ти бъде полезна. Ако ти не чувстваш правилно любовта, тя не може да ти бъде полезна, ще има винаги дисонанси. Ако волята ти е слаба, пак любовта няма да се прояви. Понеже любовта е една сила, която изисква хората да мислят. Тя изисква хората добре да чувстват. Като те тури на работа, ти трябва да свършиш работата добре. Любовта е единствената сила. Никога няма да ти направи забележка, нито ще ти се кара. Но щом не направиш ти тъй, както трябва, ще тури друг. Ще тури този, който ще направи работата. Даде ти материал да ушиеш дреха. Развалиш го – за теб не мисли, ще те остави с плата да седиш, ще намери друг да свърши работата. Любовта, щом не постъпваме добре, тя не ни се сърди.

Та, казвам: Трябва човек да мисли добре в любовта. Сега ние искаме добре да мисли заради нас. Добре ще мисли заради нас, ако ние добре мислим, ако свършим добре работата. Ти обичаш някого. Как ще покажеш, че го обичаш? Вие сега говорите за любовта. Как ще покажеш, че обичаш някого? Ти обичаш някого – трябва да срещнеш Господа в него. Как ще покажеш, на Господа, че ти Го обичаш? В Стария завет са принасяли най-добрите подаръци. Като иде при Господа, жертвоприношение правеха, тогава ще се помоли. Ако ти не можеш да принесеш от най-хубавите плодове, които имаш, идеш при Господа да Му се оплакваш.

Сега всички казват да се помолим на Господа за пари, да се помолим на Господа за къща, да се помолим на Господа за здраве, за туй, за онуй… Все се молим за туй, което нас не ни трябва. Хубави са тия работи, но туй не ни трябва. Ние се молим за хляб, ние се молим за неща, които ги имаме вече. Ако бихме се молили да ни научи Господ да мислим добре, да чувстваме добре и да постъпваме добре, досега светът щеше да се оправи. Сега казват:

„Нека седи той в училището.“ Ами като свърши училището? Казвате: „Тази мома нека израсне.“ Като израсне, какво ще стане? Казвате: „Да стане на зряла възраст, да стане на 21 години.“ Че като стане на 21 години, какво ще направи? Като стане на 50–60–80 години и на 120 години, какво ще направи?

Сега хората не мислят и вземат билет от лотария. Ти вземаш билет и се чудиш защо не ти се пада. Най първо, ти не си избрал числото. Не всички числа печелят. Един билет започва с 2, друг – с 1, трети – с 3. Може да започва с 2 и да свършва с 2. Може да започва с 3 и да свършва с 3. Не може да посееш една ябълка и да очакваш плод от крушата. После, като посадиш една ябълка, ябълката ще бъде продълговата. Някой път може да бъде валчеста. Някоя ябълка може да има кръгла форма. На туй основание и лицето някой път е продълговато. Човек има един характер. Ако лицето е валчесто, има друг характер.

Ако лицето ти е валчесто или ако има малко обла форма, Венера има влияние върху тебе. Ще искаш да си похапнеш, ще обичаш онзи лекия живот. Няма да искаш да се учиш, да се мъчиш, ще искаш всичко да е наред, само като духнеш, да стане работата. Венера е с малко бързина. Писател ако е, ще гледа скоро да напише нещо, 3–4 реда като напише, и целия ден ще ходи да разправя: „Планини високи и долини дълбоки“. Хубаво, да кажем сега „планини високи и долини дълбоки“, да кажем, че поетът е написал това. Ако има отличен ум, той е висока планина, ако в него чувствата са развити, дълбочина има.

Но, казвам, как може да заместите планината? С какво ще я заместите? Когато кажете висини, в пространството е височината. Дълбочината в битието какво представя? Кое представя дълбочината? Всякога мисли, [че] това, което е под нас, е бездна. Над нас какво е? Отдолу е бездната, отдолу е безлюбието. Туй, което е под нас, наричаме го бездна. Туй, което е над нас, какво е? Под височина разбираме един организиран свят. Като гледаме небето, тия безбройните слънца, които са над нас, ние това не считаме бездна. Светът, който се зарежда, неорганизиран свят, е бездна. Ние всякога се плашим от нещо, което не е организирано. Нас ни радват неща, които са организирани. За пример, в един хамбар имате, да кажем, разни семенца, разни плодни дървета. Нищо няма да ви ползуват. Ако тия семена са посети и са израснали във вид на растения, ако лозата, която е посята, ако ябълката е посята, крушата, черешата, кестенът, и т.н., всичките плодни дървета растат на едно място, то става най-привлекателният свят. Ние може да черпим сила от тях.

Та, казвам: Организираният свят [е] онзи, от който ние може да се

ползуваме; неорганизираният свят за в бъдеще може да ни бъде полезен.

Та, казвам: Само един човек, който не е организиран, той не може да еволюира, той само се занимава със себе си. Какво може да ви бъде полезен един болен човек? На този, болния човек, ако му направите една услуга, да оздравее, може да ви бъде полезен. След като вие сте му били полезни, и той може да ви бъде полезен. В дадения случай, когато е бил болен, не може да ви помогне. Трябва първо вие да му помогнете, че тогава той да ви помогне. Ако умре, как ще ви помогне? Ако повърнете живота, как ще ви бъде полезен? Сега по някой път вие искате. Човек, който мисли, трябва да знае да подобри своята мисъл. Ако ти изгубиш една своя мисъл, ако тя умре преждевременно… Под умиране разбирам: тази мисъл да те напусне. Кога мисълта ще те ползува? За пример, първия закон когато Бог даде на Адама, казва: „От всичко ще ядеш, само от плодовете на дървото за познанието на добро и зло няма да ядеш. В който ден ядеш, ще влезеш в друг свят.“

Сега кажете какво е прегрешението. Вие сте двама приятели, обичате се. Един път за една малка работа във вас се прекрати любовта, не се обичате вече, изстинете един за друг. Питам: какво е вашето състояние? Защото законът е все същият. Ако ти измениш състоянието на един човек, не го обичаш вече, то в невидимия свят, в организирания свят на разумните хора ти си вече в един дисонанс. Дотогава, докато ти мислиш, ти си ценен. Дотогава, докато ти чувствуваш, ти си ценен. Дотогава, докато ти работиш, ти си ценен. Щом престанеш да мислиш, цената ти се изгубва.

Мисъл, която не развива чувство, чувства, които не развиват воля, воля, която не развива нашата брада, това са анормални състояния. След като излезеш от физическото тяло, ще влезеш в духовния свят. Тогава вашата мисъл ще остави известни отпечатъци върху умственото ви тяло. Чувствата са оставили отпечатъци върху духовното ви тяло и вашите постъпки са оставили отпечатък върху причинното тяло. Тия трите свята представляват едно цяло. Мисловният свят във физическия свят е главата. Чувственият свят са дробовете, а волевият свят, това е стомахът. Тия трите свята, съединени в едно, съставят физическото тяло. Главата има общение с мисловния свят. За да минете през мисловния свят… Сега нашият мисловен свят е свързан с Месечината. Ти ако мислиш, изведнъж няма да се свържеш със Слънцето, понеже човешкият мозък не е достатъчно организиран. Ако приеме направо енергия от Слънцето, трябва да мине през Месечината и от Месечината да дойде в мозъка. Или другояче казано: слънчевата енергия се поема чрез слънчевия възел. Едни жлези има, които образуват стомашния мозък и оттам енергията се предава горе в мозъка. Трябва да се трансформират енергиите.

Сега всички вие искате да имате един охолен живот. То е най-опасната работа. Или искате да имате един добър живот. Много опасна работа е да имате един добър живот, то е най-опасната работа. Или искате да бъдете богат. Много опасно е да бъдете. Или искате да бъдете красиви. Опасно е да бъдете красиви. Ако една мома е красива, всички ще тръгнат подире ѝ, всеки ще иска да се допре до нея. Тази мома трябва да има хиляда градуса топлина и онези момци, които идат, да нямат желание да я пипнат, но на 10–15 крачки да застанат почтително. Ако доближат повече, ще се изгорят. Дето казват: изгори ме, гори.

Та, казвам: Ако вие нямате една любов, да гори и да разтопява всичко, вие схващате нещата тъй, както са. Щом се говори за младите, за младата любов, аз разбирам млада любов туй, което твори в света, то е младост. Ако младите се обичат и след време нищо не творят, това не е любов. Възрастните трябва да обработват тази любов, в дадения случай трябва да се оплодят. И най-после старите трябва да турят цената. Едно завършено съчинение, то е вече на стария. Когато пише, то е на младия. Написаното е вече възрастният. Старият е оценил. Старите хора сега вие трябва да четете. Да оцените в кое отношение кой живот е полезен и кой не е полезен.

Седите някой път и сте недоволен от себе си. Трябва да имате козметика. Като станеш една мисъл, втора, трета, четвърта, да измениш лицето си. Седиш ти със стиснати устни. Защо е стискането? Стискането е свързано с волята. Ако постоянно стискаш устните си, ще нарушиш кръвообращението. Няма да минат 5–10 години, ще се увеличи венозната кръв, ще се чувствуваш болен. Остави устата свободни. Със стискането трябва да направиш нещо. Само кога има право човек да стиска устата си, кажете ми сега? Ако не знаете, аз ще ви кажа. Когато искаш да кажеш нещо много лошо, стисни си устата; когато искаш да кажеш добро, устата ти да бъдат свободни. Само за лошите думи стискай устата. Щом държиш устата много стисната, ти си в много лоши условия. После трябва да се даде един колорит на устата, трябва да се образува една права линия. Някои от вас [искате] да сте художници. Чрез устата да видите дали имате някакъв прогрес. Даже искайте да си имате инструмент, да си измервате с инструмент за носа, дали се е продължил. В годината поне 1/1000 част от милиметъра трябва да продължите носа си. После с 1/1000 част от милиметъра трябва да го разширите.

Някои сте били майстори да стискате устата си и горната и долната бърна станали много тънки от стискането, спираш кредита. Хубаво, аз намирам тези, които имат тънки устни, намирам една добра черта във вас –

стискали сте си устата, за да не кажете лошо нещо. На тези с тънките устни казвам: Хубаво е, че сте си стискали устата, да не кажете лошо. Тези, които имат дебели бърни, добрата черта е, че всякога добро сте говорили и на вас устните станали дебели. Казвам, на онези, на които устните са тънки, казвам: Много хубаво сте правили. Но за да станат дебели, не само да ги стискате, да не кажете лошо, ще ги оставите свободни, да говорите доброто. Онези, които имате дебели бърни, сте превърнали тънките в дебели, понеже доброто, което трябвало да направите, не сте си стискали устните. Онези с тънките устни, които са стискали, да не кажат лошо, са стискали и да кажат доброто. Там им е погрешката сега. Но то е до устата. Ако носът е добре сформиран, той дава направление на човешката мисъл. Човешката мисъл трябва да се приложи. Ако ние не прилагаме в живота си мисълта, после стават големи пертурбации.

Човек от най-ранната възраст, докато стане на 120 години, трябва да бъде весел. Казват: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Трябва да бъдеш готов благословението, което Господ ти е пратил, да го приемеш. Само младият може да приеме нещата, може да приеме благословението, което Бог му е дал. Ако си млад, младият приема това, което Бог му е дал. Възрастният не приема тъй, както младият приема. А старият, той пък не приема нещата, които нямат цена. Казва: „Колко струва?“ Старият човек казва: „Колко струва тази къща, която ще купя? Хубава ли е? Колко струва – 100, 200, 300 или 500 [хиляди], или 1 милион?“ Възрастният пита хубаво ли е направена къщата. Младият пита има ли материал да се съгради къща. Възрастният пита съградена ли е добре, а старият пита колко струва. Та, казвам: Ако къщата е направена от добър материал и е съградена добре и колко струва? Значи, за да струва, тази къща трябва да е добре моделирана. Всички ония къщи, които са добре моделирани, които нямат никакъв дефект, те имат цена.

Та, казвам: Ние питаме какво ще спечели човек. Ти си стар човек, какво ще спечелиш? Казва: „Сега ще живея добре, какво ще спечеля?“ Той разсъждава като стар човек. „Като остарея, казва, какво ще добия?“ Какво ще добиеш? Като се подмладиш, какво ще добиеш? Възрастен като станеш, какво ще добиеш? Младият ще достави материал за къщата, възрастният ще съгради къщата, старият ще оцени къщата. Какво значи оценка? Всеки цигулар, който знае добре да свири, той цени цигулката. Цигулка, на която не се свири, не е оценена. Цигулка, на която се свири, произвежда хубави тонове. Цигулката се строи, за да произведе хубави тонове. Този майстор, който я е направил, той е възрастен. Младият материал трябва да намери, да си направи цигулката. Казвам: Когато човек остарее, тогава ще оцени цигулката. Вие казвате: „Ние остаряхме.“ Сега е време да свирите. Пък вие седите и очаквате да идете в другия свят.

Мислите кой ще ви погребе, какъв паметник ще ви турят. Какъв паметник ще ви турят? Който не свири, никакъв паметник не му турят. Ти като свириш, това е паметникът.

Казвате сега: „Да вярваме в Бога.“ Аз ви определих. Вярата значи винаги да носиш празен кош. Надеждата е винаги да си добре облечен. Любовта е да си всякога готов да направиш, без да мислиш, да бъдеш готов да услужиш и на бръмбарчетата, и на растенията. Любовта разбира да бъдеш готов да услужиш навсякъде, без да мислиш много. Мисълта иде спонтанно в любовта. Щом почнеш да мислиш, и то е право, но ти си вече в друг свят. Но когато работиш, без да разсъждаваш, това е любов. Живееш в света на любовта, дето е Бог. Какво има да мислиш там? Какво ще мислиш за Земята? Всичко е предвидено, и за най-малката буболечица помислено е. Господ е приготвил храна и за най-напредналите, за всички ви има. Ние седим и казваме: „Какво трябва да правим?“

Първото нещо, като станете сутрин, е да идете при Господа. Станеш с едно мрачно състояние, казваш: „Животът няма смисъл.“ Като станеш сутрин, да бъдеш весел и радостен, сърцето ти да се весели. Кажете: „Каквото Господ ми каже, ще го направя.“ Ти си слуга пред Господа. Господ ти казва: „Добре ще слугуваш днес.“ Музикант си – добре ще свириш. Готвач си – добре ще готвиш. Пътник си – добре ще ходиш. Шивач си – добре ще шиеш. Каквато и да е работа, добре да я вършиш. Сега туй всеки може да го каже: „Добре да живеем.“

Сега на вас казвам: Я ми попейте! Пеенето е най-трудната работа. Който пее, е като един, който носи от градината най-хубавите плодове. Като донесеш най-хубавите плодове, ще пееш. И комуто дадеш, ще бъде доволен. Музиката я считайте като плодовете. Един тон да го опиташ, да е сладък, да има хармония в него. Вземеш тон, дето няма мекота, няма съдържание тонът в себе си. Не може да се пее, ако човек не мисли, не чувствува и няма сила. Той не може да пее. За пример, аз ще мисля добре, аз ще чувствувам добре, аз ще постъпвам добре. Всеки да си направи една песен в себе си. Тия думи изпейте, както вие знаете: „Ще мисля добре“. Ако е в английски, все трябва да кажете аз. На български може да употребите на едно място аз, на друго място без аз може. Крайното окончание на глагола показва лицето, дали е първо, второ или трето лице. Ако вие не знаете да пеете, една мисъл не може да бъде хармонична. Една мисъл за да бъде хармонична, трябва да знаеш какви тонове да ѝ дадеш.

Казвам: Вие обичате някого. В какво седи мисълта? Обич значи онзи, когото обичате, в неговия мисловен свят трябва да седи най-хубавата мисъл. Онзи, когото обичате, в неговия духовен свят трябва да внесете най-

хубавото [чувство] и най-хубавото желание. После, онзи, когото обичате, в неговия живот на Земята трябва да внесете една от най-добрите постъпки, да направите една ваша постъпка и тя да бъде в ума му всякога. Да е винаги доволен от постъпката, туй значи любов. Ако няма това, всичките условия, които направим за любовта, са безпредметни. Трябва да направим три връзки в любовта: една връзка в умствения свят, да се не къса, една връзка в духовния свят, която никога да се не къса, и една връзка във физическия живот, която никога да се не къса. Защото щом се късат нещата, човек се обезсърчава. Щом се късат нещата на физическото поле, човек се обезсърчава. Щом се късат нещата в духовния свят, човек се обезверява. Щом се късат нещата в мисловния свят, който е една връзка с Божественото, човек се озлобява. Щом се обезсърчава, щом се обезверява, щом се озлобява, не тече вече естественият живот.

Нека дойдем сега до същественото. Често слушам да казват: „Едно време…“ Всички говорят, навсякъде, и тук, и в Америка, казват: „Едно време ние се обичахме“, като че няма защо да се обичат сега. Знаете ли защо стават тия работи? Вие живеете в един илюзорен свят, нещата пред вас се представят такива, каквито не са. Като ги опитате, виждате, че не са. Когато позлатените неща се изтриват, намалява се цената им. В действителния живот златото, колкото повече се употребява, то по-ценно става, виждаш, не се изтрива. Каква е тази любов, която се изтрива? Позлатената любов нас не ни трябва. Позлатена любов, а отдолу някой друг метал. Аз бих обичал вие да се подмладявате. Младият трябва да научи езика на слизането, да слиза, възрастният ще учи законите на водорода и кислорода. Въздухообразен трябва да става и твърд трябва да става. Старият какъв трябва да бъде? С каква дума да заместим стария? Стар значи звезда – нашата дума стар на английски значи звезда (star (англ.) – звезда). Огън, който гори, е старият. Слънцето, което изгрява, е старият. Всички неща, които светят, са стари. Единственият, който може да свети, е старият. Само старият свети. Възрастният е Земята, младият е още лекичък. Старият е вече Слънцето, което свети. За мене всичките слънца са стари и светят. Тези, които не светят, те са възрастни. Земята е възрастна.

Първо любов към Бога. Да се радваш на любовта, която майка ти, братята ти, сестрите ти са имали към тебе. Да се радваш на твоите приятели, на слугите, навсякъде. Пък да се радваш всеки ден, когато изгрява Слънцето, и навсякъде да виждаш Божията любов. Слънцето, когато изгрява, за теб е изгряло. В любовта само като изгрее Слънцето, чрез Слънцето изпращаш своята любов навсякъде. И като дойде първият лъч в твоите очи, усмихни се. Поздравлява те. Ти свиеш очите си и казваш: „Но аз колко страдам, аз днес съм болен…“ Така не се говори. Виждаш: звездите светят. Казваш: „Слънцето залезе.“ То отива и си гледа работата. Гледай в тебе слънцето да

не залезе. Туй, физическото Слънце, нека изгрява и залязва, но твоето слънце да бъде винаги на Земята и никога любовта ви да не залязва. Аз ще ви попитам…

Един православен поп, на задушница, като рязали порязаниците, 200–300 души, дошъл до хляба, че казва: „Братя християни, виждате ли ме?“ Казват: „Виждаме, дядо попе, килимявката ти.“ Казва: „Идната година да ме не виждате.“ Вие сега седите зад просфорите и искате идната година да не бъдете видими. Не, насъбраните рязаници трябва да се раздават, всичко онова, което имаме, трябва да се раздаде и да останем свободни.

„Отче наш“

17-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 21.I.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_01_23 Сто двадесет и три
лекция на Младежкия окултен клас

СТО ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Отче наш.

Да изпеете една песен, която произвожда повече топлина. Тук при две соби е студено. Понеже има малко влага, във въздуха липсва вода, затова е студено. Малко живот когато има, тогава става студено. Представете си сега, че хората имат желание много да ядат, пък има малко за ядене, какво ще бъде положението? Имат голямо желание да ядат, малко има за ядене. Какво ще се образува, какъв резултат ще има?

Какви бяха основните положения на миналата лекция? /Каза се/.

Сега как могат да се осмислят отвлечените работи. Доброто е отвлечена идея, как може да се приложи? Имате числото 123, какво съдържание има 123. Трябва да стане реално туй число. То е сянка, някаква сянка. Как може да го направите реално туй число? Например, 123 ябълчни семки може да се посеят или крушови семки, или череши, или 123 лози може да се посеят. Тогава числото става реално число. 123 трябва да се превърне. Имаш 123 идеи, те са безпредметни. Мислиш, че си добър човек, но реалността трябва да стане динамична. Имате 123 и 0,123. Сега какво е разликата между тия две числа? Колко едното е по-голямо от другото? Каква част, каква цена има едното? Имате 1230 и 0,1230. Какво става, имате два процеса. Сега кой процес бихте избрали – 123 с нула или 123 без нула? Може 1230 да показва усилването на една болест и 0,1230 показва намаляването на болестта. Кой процес ще изберете? Или 1230 означава увеличаването на лошите условия. Какъв знак ще турите, когато лошите условия се увеличават? – /Минус/. Защо? -1230 и +0,1230. Фиг. 1Имате линията

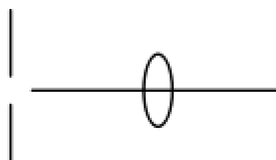

(Фиг. 1)

Нагоре е топлината надолу е студът Имате на линията нула и единица над нулата и единица под нулата. По отношение на топлината, когато имате единица студ какво стана? Най-първо сте имали 20 градуса топлина. После топлината слиза на единица. Другият процес как ще го изразите? Единица над нулата в термометъра и единица под нулата, какви ще бъдат вашите условия, разположението какво ще бъде? Десет градуса под нулата и десет

градуса над нулата какво ще бъде състоянието ви? Значи над нулата десет градуса вие имате да вземате, природата ви дава. Десет градуса под нулата природата взема. Значи трябва да се плащат данъците. Губите част от топлината и вследствие на това вашето тяло се свива. В студеното време, ако се измери врата не е толкоз широк. Височината се смалява. Може би една хилядна от милиметъра, но се смалява, става по-малък. Може една хилядна от милиметъра, но широчината се смалява. Точни данни нямаме, но тялото се свива. Защо става туй свиване? За да се усили горението. Когато телата губят от топлината, свиват се, за да не губят топлината. Казвам: Когато вие страдате отвън, понеже условията отвън са лоши, свивате се малко, за да се образува във вас топлина. Ако човек не страдаше при лошите условия, не може да си помогне. Ако при добрите условия не се радва – не може да си помогне. Ако при добрите условия не се радва, той губи; ако при лошите условия не страда, той пак губи. Сега тия неща са неизвестни на вас. Вие искате при лошите условия да бъдете радостни. Тогава съвсем ще загазите. Сега разбирайте радостта. Някой път се радвате на неща, които нямат никаква реалност. Например радвате се, когато свършите гимназия. Какво сте спечелили? Или пък страдате когато ви скъсат. На матура ви скъсат, вие страдате. Какво сте спечелили след като сте свършили гимназия? Какво сте изгубили, ако са ви скъсали? Това е в разбирането. Да допуснем, че вие сте способен ученик, учили сте хубаво, но някой професор или директора на училището има зъб на вас и настрои всичките учители против вас и скъсат ви. Какво трябва да правите сега? Някои от вас, които сте били скъсани, какво сте правили? Ще учите пак наново. Защо този директор има зъб на вас? Понякой път питате: „Защо идат някои неприятности?“ Сега, ако ви попитам защо водата замръзва, какво ще кажете? Значи изгубила е част от топлината си, вследствие на това изгубване на своята топлина минава в твърдо състояние. При колко градуса водата замръзва? Някои казват: „Водата замръзва“. Но трябва да се знае, това не е още наука. Трябва да се знае при един градус какъв лед се образува, колко е дебел ледът при един, при два, при три градуса, при 4, 5, 6, 10 градуса какъв лед има. Замръзва е много общо казано. При един градус ще има приблизително един милиметър лед, при десет градуса ще има десет милиметра. Като видите леда ще знаете каква е била температурата. Ако имате данни и ще знаете, каква част от топлината водата е загубила. Ако има два милиметра лед, значи водата има два градуса под нулата; ако е три милиметра – три. Имате една мярка, с която може да мерите.

Вие страдате, но колко градуса е страданието ви? Трябва да знаете, то е наука. Радвате се, но колко градуса са радостите ви. Например, при един градус растенето е медлено, при два е медлено, но щом дойде 10, 15, 20 градуса, растенето на всички растения е бързо. Бързо става растенето.

Следователно трябва да знаете при известни температури над нулата с колко милиметра растат. Един математик може да извади хубави заключения. Той като посее една динена семка, при добри условия, ако динята израстнала до такава степен да цъфне и завърже, той може да изчисли, каква част, колко енергия придобила динята от природата. Защото, ако растенията не придобиват нормално, някой път цъфтят, но плод не дават, при това някой път завръзват и плодът им не е хубав. Растенията, които са посети трябва да превърнат тази енергия от слънцето. Сега по същия закон. Във вас дойде една мисъл. Ако нямате понятие, благата, които идат в природата, не може да ги използувате. Една ваша мисъл тя не може да расте. Вие например, искате да растете без любов. То е под нулата. Ако имате десет градуса под нулата любов, какво ще правите? Лед ще имате. При десет градуса под нулата, ще имате десет сантиметра лед. Този лед като го съберете и през лятото го продадете, ще спечелите пари. В дадения случай през лятото този лед е потребен. Сега нали образуват изкуствен лед? По същия начин ония мисли и желания във вас, които образуват леда, трябва да ги използувате. Сега някой от вас ще каже: „С това ли ще се занимавам“. Фиг. 2Например, когато слънцето е на южния полюс с колко се увеличава студа на северния полюс? – 60, 70 до 80 градуса достига.

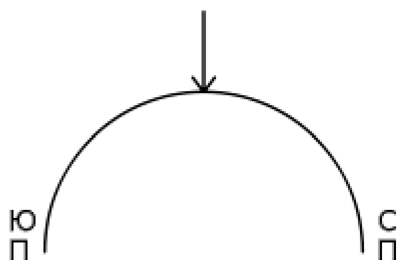

(Фиг. 2).

С колко се намалява на южния полюс? Има една малка промяна. Промяна малка стана и на екватора. В умерените полюси температурата се мени. Понякой път защо човек трябва да страда? В природата понякой път стават смени, на нейният полюс се увеличава студът, намалява се топлината, много малка е топлината, там няма почти никаква растителност. Двата полюса забогатяват, те са богати с натрупването на вода. Ако би се стопила водата на северния и на южния полюс, цял потоп ще стане. Изобилие има на вода. Един ден, ако се смени, хората, ако започнат да страдат от безводие, намалява се водата, трябва да се изменят полюсите. Студените места са богати с вода. Те ще дадат своята вода и водата ще се увеличи. Казвам: Щом животът при вас се намалява какво показва. Ако животът се намалява във вас, не мислите хубаво, нищо повече. Значи във вашия мислов свят и във вашия сърдечен свят недоимък има на нещо. Вие трябва да считате, че във вашия ум мислите са вашата растителност. Мисловият свят е растителност, чувствения свят са плодовете, които са узрели. Плодовете се раждат в духовния свят. Казва:

„Духовен човек“. Ако нямаш плодове, духовния свят е слаб, растителността в умствения свят е слаба. Сега всички разсъждавате и казвате: „Какво ме ползува?“ Умът произвежда растителността, сърцето произвежда плодовете. Някой казва: „Защо трябва да мисля?“ Или „защо трябва да страдам?“ Ако не чувствуваш, ако не мислиш ти не може да опиташ благото на живота. Та казвам: Вие като изучавате трябва да изучавате разумно. Казвате: „Защо Господ така създаде света?“ Господ мислил, мислил и създал света по най-добрия начин. Следователно трябва да се съобразите с Божественото. Вашите мисли не са нещо празно, вашите чувства не са нещо празно и вашите постъпки не са нещо празно. Че животът няма никакъв смисъл, то са невежите, които не мислят. Нямате никакъв смисъл – то са мъхообразни същества, като се прикрепят на един камък с хиляди години седят. Какво правят мъховете, каква задача разрешават мъхообразните растения? Хиляди години проповядват на камъните, че трябва да напуснат туй състояние на твърдост, да бъдат по-щедри, защото много големи богаташи са камъните. То са банкери, постоянно се молят да дадат на тях от богатствата, седят отгоре на тях.

Та казвам: Ако не можем да преведем онова, което става в природата, да го отнесем до нас, не може да се ползуваме. Нещата в природата са реални. Ние вече чувствуваме тяхната реалност. Дотолкоз доколкото може да ги приложим към реалността на нашия живот, дотолкоз доколкото може да използуваме това, което става в природата, то е реалното. Вземете един гладен човек, сварете му малко житце. Веднага той, който е закъсал, отслабнали краката, неразположен, щом яде малко житце, разположението иде. Щом яде череши разположението иде. Значи житото внесло разположението. Щом яде ябълки има разположение. Щом яде сиренце, млечице, разположен е. Вие сега отделяте мислите, желанията си от храната. Казвате: „Да яде човек по-малко“. Не да яде по-малко, но да се научи да яде хубаво. Животът почти е като един иманяр. Рудите като ги изважда храната иде. Като вземеш, преработиш. Живота вътре ще го търсиш в храната, както търсят златото. Вие не сте правили опити да се храните един месец с варено жито и да наблюдавате каква промяна ще стане във вас, да мерите както стават промените в температурата. Ако се храните с варено жито или, ако направите опит когато зрее житото и още не е узряло, хранете се 10–20 дена само с жито, още мекичко и направите наблюдения върху себе си, вътре своята температура, всеки ден какво е вашето разположение, какви мисли идат в ума ви, щяхте да имате една ценна опитност. Пък сега когато житото е узряло ви минават мисли и не знаете, какво отношение имат към вас. Вие не знаете, какво отношение има една добра мисъл към вас. Вие не знаете научно какво отношение има едно желание към вас. Една добра постъпка какво отношение има не знаете. Забелязано е, щом сърцето на хората става

лошо, плодовете не зреят, намалят плодовете. Щом хората стават лоши плодовете се намаляват. Щом хората стават лоши по ум, зеленината започва да съхне. А пък по воля щом започват да стават лоши, камъните започват да се разсипват, слягване става на планините. Човек със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки постоянно изменя повърхността на земята. Човек остарява, побелява му главата от мислите, чувствата и постъпките. Вие произвеждате остаряването. Без да знаете остарявате, защо? Защото умът ви не е на място, сърцето ви не е на място и волята ви не е на място. С хиляди години хората се залъгват, казват: „Няма Господ". Какво е направил Господ в света? – Той направи рая, хората да живеят дълго време и щастливи да бъдат. Те развалиха рая. Трябваше да ги изпъдят навън из добрите условия. Например, всички искате да бъдете щастливи, да имате добро разположение. То са първите условия. Без да измените живота си искате да бъдете щастливи. В целият свят хората искат да бъдат щастливи, да заповядват. Те за да постигнат това трябва да изменят своята мисъл, трябва да изменят своето сърце и своите постъпки.

Сега приложението в личния ви живот. Първото нещо – без една здрава мисъл вие не можете да постигнете нищо. Без едно здраво сърце, което чувствува, нищо не можете да постигнете и без една здрава воля нищо не можете да постигнете, но една воля, която е в съгласие със законите, които съществуват. Например сегашните хора се пънкат. Земеделците се пънкат, работят много, нямат изобилие. Ако земеделците бяха музиканти, щяха да работят десет пъти по-малко и щяха да имат повече придобивки. Малка е работа. Ще изпее една песен, но трябва да знае. Например, за да растат черешите, има особена мелодия, която обичат черешите. Благодарение, че ветровете, които идат, пеят тази песен, затова растат. Вятърът като дойде и черешите стават. Понякой път черешите не са станали, вятърът не е пял. Понякой път вятърът като попее на житото и то става. Нали някой път сте чувствували, вървите по планината и лъхне ви вятърът, че ви е приятно. Нещо ви лъхне и вие се освежавате. То е една песен, която вашата нервна система схваща и целия ден се усещате въодушевен. Ако вятърът не ви пее тази песен, не можете да бъдете здрави. Някой път когато вятърът ще ви (пее) такава песен, вие се скриете. Излезте навън, послушайте песента и ще ви бъде добре.

Сега вие туй като слушате, ще излезете навън и ще кажете: „Еди какво си ни казаха". Вие не сте направили опит, дали е вярно или не, не го знаете, може да е една лъжа. Всяко нещо (не) опитано произвожда лъжливи очаквания. Даже не сте правили опит да напишете 1, 2 и да видите, какво произвожда. Или да напишете 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 и да бъдете в спокойно състояние да видите какво произвежда. Кое число бихте избрали? Може да има друга една категория – 10, 100, 1000, 10000. Може да имате 20, 30, 40, 50,

60, 70. Тия нули всякога показват условията. При 10 имате едни условия, при 100 имате повече условия, при 1000 имате още повече, при 10000 имате още повече. Да кажем, че 10–10000 представят условията на благата. При 10 имате едни условия. По този закон следва и другото. Под нулата отдолу са неблагоприятните условия. Неблагоприятните условия, значи смяна става. Зимата е една почивка за растенията. Радостта ви трябва да се смени. Радостта и страданието това са полюсите. Радостта това е екваторът. Топлината на екватора зависи от полюсите. Много естествено е свързано. При екватора лъчите падат перпендикулярно на повърхността, при полюсите – наклонено. Следователно полюсите много малко топлина добиват, става разпръскване на енергията при полюсите и се добива повече енергия на екватора. В миналото било време, когато сегашният екватор е бил полюс, а пък сегашните полюси са били екватор. Това е било в миналото и за в бъдеще пак ще се смени. Сега да оставим тия въпроси, понеже са за хора, които са разрешили въпроса на страданието и радостите. Всичките хора, които се смущават от страданието се подкупват с радост, а се озлобяват със страданието. Тия въпроси не са за тях. Някои възразяват, че светът не е добър. Какъв е техният проект? Какъв е вашият проект, как трябваше да се създаде земята? Щом си недоволен от условията и протестираш, как трябваше да се направи светът? Да допуснем, че някои от вас не сте доволни от туй тяло, което имате, не сте доволни от ръцете, от всичко. Какво тяло трябваше да ви се даде? На някой слон или на някой комар? Природата е направила хиляди опити за човека. Тя е създала животните за да види, какво тяло да направи на човека. Като направи всичките тела на животните, видяла, че тия тела на всичките животни не съответстват на човека. От всичките модели направила специален модел, сегашният. Един ден трябва да се създаде един модел на безсмъртие. Трябва да минете през всичките форми. Например, какво тяло трябва да ви създаде сега, кажете ми. Колко бихте желали да бъдете високи? Някой брат или някоя сестра, колко високи искате да бъдете? Каква височина трябва да ви се тури? Защото някои хора са по-високи. Кои са причините? Някои са по-широки. Растенията, които са сяти наблизо имат желание да растат наблизо, имат желание да растат високо, да достигнат слънцето. Ако сееш едно дърво единично, става пълничко, като буренце, нависоко не отива. Някои дето сте пълнички не сте били притеснени, единично сте сяти, затова сте дебели. Тези, които сте високи, в гората сте били, в стеснено положение, идеалисти сте станали, нагоре. Има сливи, които се състезават с боровете. Тя тънка върви нагоре като бор. Може да видите има такива в нашата гора. Не е по естеството ѝ, сливата станала два–три пъти по-висока. Тя се състезава с бора да излезе да намери слънцето. Онези от вас дето сте високи, се състезание има. Има два вида състезания: едното на височина, другото на широчина. Онзи, който бил сам, ударил го нашироко. Щом човек удари нашироко, няма около него

препятствия. Щом говори за идея, идеята е нагоре. Природата регулира. Най-дебелите растения растат на низките места, колкото се качват по планините, започват да се смаляват. При най-духовната атмосфера растат хвойните. Значи от 2000 метра нагоре боровете не растат. Има известни места дето и клекове не растат. В най-високите места растат дребните тревици, те са свободни. Казват: „Не ни даваха простор, не може да растем.“ Сега горе по планините са свободни, дишат чист въздух. Сега вие дребните хора искате да живеете щастливо. Там са тези големите дъбове. По планините горе там ще бъдете свободни. Затуй човек, комуто в материално отношение не му върви, духовния път да хване, трябва да приема формата на една тревица, малко да се заинтересува. Ако си горе и имаш желанието на дъба, ти ще бъдеш нещастен. Някои от вас искате да бъдете духовни и да бъдете като дъба, то е немислимо. Дъбът е банкерин. Някой път вие протестирате против материалистите. Благодарение на тия материалисти, те образуваха греди за зданията. Какво ще направят духовните хора, които мязат на тревичките? Каква къща ще създадат? Ако синца сте духовни, какво ще се съгради от вас? Бог е турил в съгласие, духовните енергии се изявяват в низините, а пък материалистите се изявяват във висините. Тревите растат за дъбовете долу. Дъбовете растат за тревите. Един дъб живее за тревите горе. Той е идеал. Една трева горе живее за дъба. Отношение има между тях.

Та казвам: Един духовен човек, ако няма един приятел материалист долу, той е съвсем загазил. В ниските места трябва да имаш един богат приятел. Колко духовни искате да бъдете или искате да бъдете умни? Колко умни трябва да бъдете, с градуси или на степени? Казвате: „Той е много добър човек, той е много умен човек“. Трябва да отдавате цената на материалния живот, духовният е необходим, умственият живот е необходим, причиният, Божественият и те са необходими. Тази идея дръжте: Материалният живот е необходим, но не го поставяйте господар. Духовният живот е необходим, но не го поставяйте господар. Умственият живот е необходим, но не го поставяйте господар. И той слуга да служи. Вие искате да направите умствения живот господар. Той нека стане слуга. Ако не е добър слуга, господар не може да стане. Та ще ви дам едно правило, от което да се ползувате. Изпитайте се. Ако имате желание да слугувате имате бъдеще. Ако имате желание да служите имате бъдеще. Всичкото е в слугуването, в работата, която човек има желание да работи. Ако нямате желание да учите нямате бъдеще. Ако нямате желание да работите, нямате бъдеще. Ако нямате желание да служите нямате бъдеще. Туй е една необходимост. Не превръщайте служенето на труд или мъчение. Те са извънредни положения. Да допуснем, че вас ви дадат хубаво перо. Докато туй перо работи и пише, вие ще го държите като писано яйце; щом дращи и не пише не ви е интересно. Имате една дреха,

докато ви служи и запазва топлината вас ви е приятна; щом тази дреха не запазва топлината вие не сте доволни. Даже една храна, щом я приемете и не ви служи не сте доволни от нея. Храната, която ви дава своята енергия искате да ви служи. Сега вие искате да бъдете любими в света, без да служите. Не може. Всички искате да бъдете господари. Но то е за далечното бъдеще, след няколко милиона века. Другояче аз нямам нищо против да играете ролята на господар на сцената. Играете роля на един цар, за няколко часа заповядвате на сто, двеста милиона хора. След три часа снемеш мантията, облечеш обикновената дреха. Имате във вас състояния, които не се менят, които са постоянни. Най-постоянно е да учи човек, да работи да бъде добър. Добрината то е учение.

Онзи, който изучава музиката трябва да дойде до втората октава. „Си" вземат в първата октава, но когато дойдат във втората и в третата октава да вземат „си" е трудно. Не е лесно да вземеш „си" в третата октава и да минеш нагоре. Закона на пеенето има разни методи за изучаване. За да пееш първата октава трябва да имаш характера на един мъж. За да пееш втората октава трябва да имаш характера на една жена. За да пееш третата октава трябва да имаш характера на детето. Децата пеят в третата октава, жените пеят във втората октава, мъжете в първата. Басовете са там. Високите тонове са студените тонове. Ниските тонове са топли, мощни тонове, силни. Високите тонове са женски, ниските тонове са мъжки. Та казвам: Онези, които се мъчат в пеенето, искат да придобият пеенето без любовта на децата. Без любовта на децата в третата октава не можеш да вземеш. Любов трябва да имаш. Онези, които пеят, любов имат. Имат най-доброто разположение на духа. Един, който няма добро разположение високите тонове не може да ги взема. Вие да видите дали пеете хубаво или не, вземете едно цвете или посадете една ябълка и пейте, да видите доколко хубаво пеете. После някой математик – ако един, който няма любов не пее, математиката е много повърхностна. Един, който пее, който има любов, другояче разбира. Щом на математиката пееш, по-лесно ще я научиш, ако не пееш по-малко ще научиш. Понякой път, когато сте скърбни пейте на скърбта, за да я разберете. Същия закон е. Вие не пеете, затова не разбирате скърбите, не можете да използувате скритото богатство, което носи скърбта в себе си. Защо е скърбта? Тя скърби, че не я разбират хората, толкоз богатства има, такова разположение. Вие постоянно казвате: „Сега животът какъв е". Че сегашният живот е идеал, за мярка да го вземете. Какъв е сегашният живот? Ако живеете между мравите ще вземете ли мравите за максима в живота си, като как трябва да живеете. Или ако живеете между пчелите, ще ги вземете ли тях за максима? Има много хубави работи, които ще научите между пчелите. Или ако живеете между растенията, или между всичките животни какво бихте научили? От птиците ще се научите да хвъркате, от рибите ще се

научите да плавате, от растенията ще се научите високи да ставате. Когато искате да растете нависоко, трябва да се запознаете с дъбовете, с боровете, да се научите, как да растете нависоко. Ако искате да бъдете чисти трябва да питате водата. Та казвам: Водата ни учи как да бъдем чисти. Растенията ни учат, при най-лошите условия, които имат те и нагоре, и надолу растат – те ще ни покажат пътя да преодоляваме мъчнотиите.

Да допуснем, не можете да вземете едно меко „до“. Защо не можете да го вземете? Защото не обичате мъчнотиите. Не можете да вземете „ре“ – защото не обичате разходките, пътуването. Не можете да вземете „ми“ – не можете да се огъвате, не искате да заобикаляте. Една река, която тръгне по пътя, може ли по права линия да върви? Обикаля. „Ми“ показва, че при лошите условия на живота, как можете да излезете из мъчнотиите. Който не знае законите на „ми“ постоянно има спънки. Който се съобразява с „ми“ ще влезе в морето. „Фа“ е направила всичките морета и езера, събрала водата в моретата и океаните. Ще благодарим на „фа“. „Сол“ какво направило? Научило дърветата да цъфтят, направило езерата да текат, водопади да има, да цъфтят цветята.

Та казвам: Когато човек иска да мисли той трябва да има предвид музикалните максими. Трябва да пеете умствено. Сега някои разбирате физическото пеене. То е много повърхностно. Най-първо ти трябва умствено пеене. След туй сърцето ти да започне да пее и тялото ти да пее. Ако тялото ти пее, тогава и устата ти ще пее. Сега разбираш какво нещо е да пееш, без умът да пее, без сърцето да пее и без тялото да пее. Мислено трябва да пееш, ти още в ума си да слушаш гласа на „до“. В сърцето може да го слушаш и с краката като стъпиш да слушаш „до“. Мене камертон не ми трябва. Показалецът и средният пръст са камертонът ми. То е един фокус.

Най-първо не се заблуждавайте. Вие живеете при много неестествени условия, които сами сте си създали. Имате най-добрите условия и от незнанието си сте си създали всичките сегашни мъчения. Аз говоря за музиката, тя е едно произведение на нашия живот. Пеят най-висшите същества, които разбират онзи възвишения Божествен живот. Те пеят. Като пеят какво разположение само имат. Като пеят създават работа. Една песен като изпеят всичко се създава. Вие ще кажете: „Как се създава?“ Като даде някой 100–200 хиляди лева, веднага къщата стане, създаде се. Като платиш с музиката нещата се създават. Като дадеш 200 хиляди лева, ще имаш хубава къща; не даваш – нямаш къща.

Всички носите недоволството. Аз виждам изопаченото. Всеки един тон като не се вземе правилно, той се отразява зле. Ред поколения като не са

пели правилно, не са мислили правилно, не са чувствували правилно, веднага те се отразяват по целия организъм.

Питам: Защо прозорците горе не са замръзнали, долу са замръзнали. Средният, който е най-близо до собата е повече размръзнал, които са по-далече са повече замръзнали. Собата е причината. Един човек може да има такова влияние върху вас. Ние трябва да се стремим, но животът както е сега, вие не се блъскайте в него. Вие не може да измените скъпоценните камъни. Не се блъскайте в тях. Заобикаляйте ги. Вие се питате, „Защо е този камък там?“ То е друг въпрос. – „Защо е такъв животът?“ То е едно разбиране. Защо да не сте благодарни в себе си на онези, които са ви дали тия условия? Какво ви костува, най-първо защо да не благодарите на тези, които са ви дали добрите условия.

Сега пеете песента „Сила изворна течуща“. Какво разбирате, коя сила? „Сила жива изворна течуща“. Имате песента: „Аз смея да кажа, че слънцето утре ще изгрей.“ Какво разбирате? Ще разберете Божественото слънце, живото слънце, което изгрява. Ако разбирате физическото слънце, онова Божественото слънце, като изгрее, освежава ума ви, освежава сърцето ви. Аз смея да кажа, че утре слънцето пак ще изгрее. С кой тон започва? От „сол“. Какво показва? Че трябва да се облечеш хубаво, няма да бъдеш със скъсани дрехи, със скъсани обуща, но с хубави обуща, с хубави дрехи, чист, ще се омиеш и тогава ще идеш да посрещнеш слънцето. Представете си един ученик болен, има коремоболие или гърдоболие, няма да го интересува никаква лекция. Трябва да бъде здрав, свеж, да няма нищо да го безпокои за да разбере човек живота. Трябва да премахнем всичките препятствия, които пречат да приемем знанието.

Например, вие сега казвате: „Студено ми е“. Аз го зная, но не може да се освободите от студа, не съвършено да се освободите, но да го намалите. Знаеш колко мъчно се добива това. Ако един човек в студеното време се свърже с най-добрите хора, ще му стане топло, и мислено и сърдечно, ако се съедини. Инсталация ще направиш. Как правят инсталации и цели апартаменти, цели квартали отопляват. Като се свържеш с добрите хора, ще ти стане топло, ако не се свържеш, ще трепериш. Като ти стане студено, като обикнете Бога, веднага ще ви стане топло. Вие като не го обичате ви е студено и сега треперите. Какво показва този лед по прозорците, като замръзнали? Показва да ви не интересува външния свят. Какво ще видите навън? Сняг, някое куче, котка. Казва: „Да погледна облаците горе.“ Горе ще видите пара, горе ще видите черни въглища, после тук-там камъни. Казвате: „Да видим външния свят“. Да видим външния свят, красивия, Божествения. Да видим този външния свят на безпорядък, защо ни е?

Нека сега да изпеем гамата, после всеки тон по два пъти и после всеки тон по три пъти. /Изпяхме./ Трябва да изучавате музиката. Някои тонове се обичат повече, някои не се обичат. Трябва да знаете кои тонове с кои се обичат. На някои любовта им по-голяма, имат нещо по-близко от миналото. Някои не се обичат толкоз. Сега, ако вземете „до“ и „ми“ – обичат се. „Ми“ и „сол“ – обичат се. „Фа“ и „ла“ – обичат се. Сега да кажем, „Обичам да приказвам за слънцето, което ще изгрее“, кои тонове сега трябва да бъдат? „Обичам да говоря за слънцето, което утре ще изгрей“. Обичта с кой тон започва? „Фа“ обича да взема, басовия ключ е там. Как ще го вземеш, ще има малка тежест. Като вземеш нещо да носиш не може да не чувстваш тежест, ще чувстваш. Не си съвършено свободен, ръцете, ума или сърцето са заети с нещо. Представете си, че имате едно цвете, една саксия, каква песен ще му пеете, искате да го залъгвате. Представете си, слънцето, което е изгряло, то е едно цвете, ще му пеете от онова, което имате, трябва да му дадете. С кой тон трябва да започнете даването? Например, ако извадя и ви дам една английска стерлинга, „фа“ ще ми изпеете хубаво. Ако вие дадете една лира стерлинга, вие „сол“ ще изпеете хубаво. В дадения случай, ако аз (искам) вие да изпеете „фа“ хубаво, трябва да ви дам. Ако вие ми дадете, аз ще пея „фа“. Едновременно, ако ви дам аз едно, че вие изпеете „фа“, вие за да изпеете „сол“ хубаво, вие трябва да дадете и тогава ще го изпеете хубаво. Като изпеете тона, вие сте дали нещо, обмяна е станало. Да кажем купувате една дреха, давате 120 лв., вземате една хубава дреха и се обличате. „Сол“ като дадете пак ще се облечете. „Сол“ е вече обличане. Сега някой казва: „Какво бива, като дам.“ Нищо в света не е напразно. Ако ти си дал и не си приел нещо, обмяната не е правилна. Ако дадеш 200 лв. и се облечеш, доволен си в обмяната – в мислите, в чувствата, в постъпките и в тялото. В Божествения свят се изисква всякога една обмяна. Абсолютно никаква лъжа. Онзи, който ви дава дрехата трябва да бъде чиста, да не е примесена. Един тон, когато го пеете трябва да бъде чист. Много пъти тоновете са примесени. Вие пеете и в тона ви има страх, в тона ви има безверие, в тона виждам една меланхолия, песимизъм. Та пеете и нещо болезнено има. Музиката трябва да бъде свободна. Като пееш да се чувствува, че вяра има в пеенето, любов има, знание има, всичко туй трябва да чувствувате. Че пеенето носи Божиите блага. Като пеете да лъха нещо хубаво, не страх да излиза от пеенето. Ти се страхуваш дали ще вземеш вярно един тон или не. Тогава да кажем пеете песента: „Аз съм здрав и желая и вие да бъдете здрави. Аз мисля добре и желая и вие да мислите добре“. Щом аз мисля добре и пея добре, и вие възприемате добре, и вие ще мислите добре.

Сега същественото. Едно правило: Бъдете доволни от онзи момент, който

имате. Бъдете доволни от дадения момент. Бъди благодарен на туй състояние в дадения момент, което имаш. Някой път си болен – бъди благодарен на боледуването. Щастлив си – бъди благодарен на туй, което имаш, понеже в природата два момента не се повтарят. Всеки момент носи едно велико благо. Всяко състояние, което имате, то носи в себе си благо. Всичко онова, което ви се случва, то носи велико благо. Хората не разбират неизследимите богатства. И страданията и радостите, всичко носят Божиите благословения. Смъртта и тя носи Божие благословение. Животът носи Божие благословение. Всичко в света носи Божиите благословения. И в края на краищата, всичко онова, което се случва, ще образува едно цяло. Стих има, който казва: „Всичко онова, което се случва на онези, които любят Господа ще се превърне на добро“. Две мнения няма. Как ще кръстите туй изречение? Какво име да му турим? Дайте му едно хубаво име. Кръстете го 123, 1 и 2 и 3 прави 6. Ако не ви харесва 123, кръстете го 6. Ще кажете: Как си в 123? Или как си в 6? 123 – то са три октави в музиката, който пее и преспокойно ги взема. Пее както майката пее. Пее както бащата пее. Пее както децата пеят.

Това е живот вечен да позная Тебе Единаго Истинаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

XXI година.
14 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 23. I. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_01_25 Не съдете, но садете

НЕ СЪДЕТЕ, НО САДЕТЕ!

Отче наш.
Ще прочета няколко стиха от седмата глава от Евангелието на Матея.
„Венир Бенир".

Съвременните езици се нуждаят от пречистване на думите си. Някои думи имат няколко значения. Всяка дума трябва да има едно значение. Казваме съдя и садя. Садя, значи засаждам, а съдя, значи да обвиняваш. Аз бих ви казал, не говорете неща, които не сте проучавали, за които нямате понятие, не си давайте мнението за тях. Например всички говорят за Любовта. Той никак не разбира Любовта, пък говори за Божествена Любов, за Духовна Любов. Той хабер няма. Говори за една температура от няколко хиляди градуса, той едва е опитал 90–100 градуса, а говори за хиляда, за две, за три хиляди градуса. Казва: Силна температура, стопява ме, не може да издържи 400 градуса. Някои метали на две хиляди градуса не могат да издържат.

Та казвам: Сега има стари тълкувания, които всеки (е) наследил. За старозаветните пророци, които по закон вярваха, заплашваха, тъй ще направи Господ, тъй ще стане. Питам с всички тия заплашвания, какво спечели светът? – В Евангелието този метод на невидимия свят се изменя. Апостол Павел казва: Бог беше в Христа и примиряваше света в себе си. Реши не с наказания, с огън и жупел да го спасява, но с Любов. Сега интересно е едно нещо. Успех в християнството няма по единствената причина на туй разбиране. Казва: С добро не може. Че как? – С Любов не можело. Че Любовта е извън доброто и злото. Ти докато носиш доброто, носиш и злото в себе си. Щом си лош, носиш доброто в себе си, ти си в един свят, от който не можеш да се освободиш, тъй както земята не може да се освободи от своите два полюса. Северният полюс е доброто, Южният полюс е злото. Ако си горе при доброто, няма ли да се запознаеш с доброто? – Че на Южния полюс е по-студено. Отличават се, Северният полюс е воден, Южният полюс е твърд. Твърда земя има, затова е по-студено.

Господ създал света, че той имаше една определена мисъл. Земята не е създадена произволно. Създадена е веднъж и тя била неустроена, започнал Той да я устройва. Каква е била по-напред неустроената земя. Сега и да се устрои, пак има едно криво разбиране. Ние имаме в музиката строеж

музикален, парижки строеж, виенски строеж. Какво показва? – Единият е по-висок, другият е по-нисък. Онези казват: Неустроена работа. Само височината е неустроена, може би с няколко трептения или с половин тон. Ние мислим, че когато Господ (е) създал света, бил неустроен. Не, тогава Господ повишил, нагласил струните, че повишил струните в строежа. После онези. После онези, които изучават пророчествата, какво има да стане, казват: Какво означава това? – Дават някой път много любопитни тълкувания.

В 45-тата година на миналия век в Америка се яви една секта, които очакваха идването на Христа на земята из въздуха. Според техните очаквания, те се облякоха в бели дрехи и го чакаха, но Христос не дойде. Претърпяха цяла една катастрофа. После казваха, ще дойде, но не знаем кога ще дойде. Христос преди 2000 години дойде като човек и не го разбраха. Сега като дойде пак няма да го разберат. С този ум, невъзможно е да го разберат. Как ще го разберат? – Как ще разбереш едно пиано, като не знаеш да свириш или като си глух. Гледаш белите и черните клавиши, барнеш тук, барнеш там, трябва да знаеш, как да бараш тия клавиши. Има едно съчетание на времето. Сега вземете в съвременната музика, някой ученик е музикален, но времето е слабо развито. Той не може да спази такта. Учителят казва: Ти не си музикален. Той не разбира, музикален е, но времето не е развито в ученика, не знае на всеки тон, колко време да даде, продължава изобщо повече. Като дойде да вземе една шестнайсетина, една тридесет второна или една шестдесет и четвърта, какво време трябва да даде, не знае. Има един вътрешен усет в музиката. Или казвам: Ти не разсъждаваш право. Да разсъждаваш право, то е един сложен процес, не произтича само от една способност. Ти може да си философ, да разсъждаваш какви са причините, но това не е философия. Какви са причините? – Каква е причината? – Имал да дава някому, били го. Ни най-малко не е причината, че той го бил. То е неразбиране, казва: Той не може да вземе верен тон, не е музикален. Не че не е музикален. При 35 градуса под нулата как ще вземеш тона, 35 градуса студ, не е отоплено, не си музикален, студът ще те свие. Гърлото не може да функционира както трябва. Нашият артист не могъл да пее, както трябва. Аз още като го слушах, температурата беше 29 градуса. Казват, че Мазаров не могъл да даде това, което очаквали. При такъв студ как ще пее. Онези, които разбират, казват: Това не е причината. При 29 градуса всичките хора нямат музикално настроение, всеки мисли за студа, всеки мисли за въглища, всеки мисли как ще се върне в къщи.

Как ще разбират хората Любовта, като разсъждават чисто по човешки, какво място ще завземат в небето, как ще ги посрещне Христос. Чисто материален характер, какъв стол ще им даде. Майката на двама от

учениците на Христа казва: Имам двама синове много способни, направи, че единият да седне отдясно Ти, другият от ляво в Твоето царство, ще можеш да управляваш много добре. То е съвсем материалистично разбиране.

Тъй както хората са излезли, душите на хората имат съвсем друго предназначение от онова, което ние мислим, че имаме. Тъй както сега сме на земята с тия тела, ни най-малко не сме подготвени за онова предназначение, което имаме сега. Мислите ли, че една гъсеница е предназначена да хвърка в дадения случай? – На тази гъсеница ѝ трябват няколко месеца, някой път една година и трябва да стане доста голяма гъсеница, да има големи опитности, после да е добила изкуството да знае как да преде, да направи пашкул и в този пашкул да мине цял процес, да промени формата си. Ние, съвременните хора, като червеи сме дошли в положението на пашкул. Трябва да си направим пашкул. Който не може да си направи пашкул, ще остане в друга епоха. Туй е обозначено в Откровението с втората смърт. Първата смърт, сега хората се раждат и умират. Втората смърт е, който не може да си направи пашкул, той ще изгуби условията, втори път ще умре. Сега и другата смърт и тя не е определена. Казва: То не е мъчно човек да изгуби условията на живота. Когато един момък се влюбил в една мома и тя престанала да го обича. Какво е изгубил? – Защо се мъчи? – Казва: Тежко ми е на сърцето, без нея не мога да живея. Тази мома му дала нещо, дала му един подтик на неговия ум, подтик на неговото сърце, подтик на неговото тяло. Работи човекът. Сега като не го обича, всичко му е тъжно. Туй е криво разбиране. Тази мома може ли да му даде туй вдъхновение? – Тя може да го вдъхнови 10, 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 120 години, след туй го напусне, замине от земята. Той и да я търси няма да я намери. Какво ще бъде неговото положение? – Ние всичките хора (се) уповаваме един на друг. Не е лошо да (се) уповаваме един на друг. Но трябва да излезем от туй заблуждение. Докато ние не се научим да обичаме Господа, този, Който ни е дал Първоначалния живот, ние ще бъдем в туй голямото противоречие. Ще кажете: Защо това изкушение? – Считат Любовта за изкушение, казва: Увлякох се в тази мома. То не е увлечение, но предметно учение. Господ влязъл в този младия момък да се влюби. Казва: Ти готов ли си да обичаш Мене толкоз, колкото тази мома? – Момата се влюбила в един момък, казва Господ: Ти готова ли си както си се влюбила в този момък, готова ли си да се жертвуваш за него и за Мене? – Тя за момъка дава, но за Господа казва: Не Го виждам. Че Господ няма да слезе на физическото поле да се състезава с този момък заради нея, за дрехите ѝ. За една външна дреха няма да слезе да се състезава. Казва: Готова ли си да ме обичаш? – , както обичаш него. Какво разбирате вие под думата обичане? – По два начина Бог ви обича. Първо Господ казва: Готова ли си да ме обичаш, каквото ти

дам да го приемаш и да си доволна от онова, което ти давам, любовно да го приемеш? – Второ казва: Готов ли си от себе си да направиш една малка работа на земята. Когато говорим да любим Господа, разбираме да направим нещо. Господ в положението, в което сме, не може да влезе. Човешкият ум не може да влезе в положението на ръцете, нито в положението на краката, но Той може да си послужи с посредствени клетки с известни сили, тъй щото, когато иска да упражни, да изрази нещо, трябва да намери някой канал, чрез който да прати тия сили. Умът не може да свири направо на пианото: невъзможно е. Там са правени опити. Един музикант, ако пратя двойника си в пианото, или един цигулар, ако може да препрати двойника си в цигулката, може да свири хубаво.

Та казвам: Ние трябва да събудим нашия двойник, туй, което Бог ни е дал, да не разчитаме само на нашето физическо тяло. И когато се събуди духовното тяло, физическият човек започва да се облагородява. Хората, в които духовните тела са събудени, добиват по-хубави линии. Когато не е пробудено духовното тяло, груби линии имат. Може да говори за Любовта, но каква е неговата Любов, съвсем елементарна. Турците имат една поговорка, която на български значи: Който дава пари, свири на свирката. Законът е все същият. Онези, които обичат, обичат ги. Който люби, плаща. Най-първо ти за да свириш, трябва да дадеш нещо от себе си. То е Любов. Трябва да имаш обич към тия хора. Ти най-първо трябва да ги обичаш, за да ги разположиш, тогава трябва да им дадеш нещо от себе си, да оставиш да оценят онова, което ти си дал, когато хората оценяват това, което ние даваме, това го казваме Любов. Казвам: Ние сега минаваме във втората фаза. Ние, съвременните хора, да оценим онова, което Бог е създал и което ни е дал, ние да го оценяваме. Нямаме едно дълбоко разбиране за това. Дарбите, които имаме, не ги оценяваме; силите, които имаме, не ги ценим; чувствата, които имаме, не ги ценим; тялото, приятелите, които имаме, някой път не ги ценим. Някой път някой банкер се вдал само в сметките си, постоянно се занимава с числата, колко постъпили, колко дал. Целият живот, той само с числа се занимава, той гледа на книгата. Питам 20–30 години като иждивил, какво добил от тия числа? – Ако ти обичаш някого и ако тази Любов не дойде с тебе в другия свят, ти нищо не си добил. Как ще разберете стиха, който казва: „Събирайте съкровища на небето“. Съкровища на небето се събират с Любов. Без Любов човек отива в другия свят съвсем бедняк. Нищо няма. Какво ще правите, ако идете в оня свят без петаче? – Казва някой: Без пари. Пари трябват. Ти си се научил да говориш грубо. Като идеш в оня свят и проговориш, ще те изпъдят само за грубото говорене. Ще ви приведа един пример: Един американски милионер отишел за един знаменит цигулар в Америка, искал да го чуе. Казва: Елате дома да ми дадете концерт, да ми

свирите. Колко искаш? – Дава му една доста крупна сума, повече от 1500 долара. Този цигулар мислел, че той ще повика свои приятели, събрани да им свири. Като отива вижда милионера със своето кученце, само двамата били публика. Казва: Свирете. Той погледнал, погледнал, няма никой, за които той да свири. Като свирил 5–10 минути, кучето залаяло. Казва: Спри, познах, че си добър цигулар. Щом кучето лае, достатъчно е, ти свириш хубаво. Това е анекдот. Ако кучето се разлае, той ще определи гениален ли е този цигулар. Самият милионер какво е разбрал? – Често се спират за Любовта като (какво) говорят другите хора. Какво говорят хората за Любовта. Не се основавайте на авторитети. Щом дойдете до Любов, никакви авторитети. Нито себе си туряйте авторитет. В Любовта никой не може да бъде авторитет. Единственият авторитет е самата Любов за себе си. Туй, което ти си опитвал, то е авторитет. Туй, което не си опитвал, не е авторитет. Казва: Апостол Павел тъй каза: Безразлично какво казал Апостол Павел, то е заради него. Аз каквото казвам, аз съм авторитет. То е Любов. Щом дойдете до Любовта, ще изучавате без авторитети. Хубавото е да четете, но (не) се силете. Тава са само външни условия. Онова разбиране, което Любовта ще внесе, то е същественото. То е прямият път, по който Бог ще се изяви на вашите души, на вашия дух. Самата Любов е авторитет. А вие, туй изявеното ще го считате за най-свято в света и на него ще градите. По този начин, ако хората разбират, ще имат едно постоянно разбиране. Любовта в нас ще внесе истинското разбиране на живота. Сега може да възразите: Как ще позная Любовта? – Когато Божествената Любов посети човека, той ще усети, че целият свят е негов. Всичко, което даваш от себе си, няма да скърбиш, да бъдеш скържав, да мислиш, че ще осиромашееш, но да ти е приятно, че имаш условие да даваш. Никога няма да мислиш, че като даваш ще осиромашееш. Каквото ти даваш по Любов, ти забогатяваш. В закона на Любовта, осиромашаване няма.

Сега може да приведете стиха: Изгубил Любовта си. То е друг въпрос. То е процес. Ако Любовта престане да се проявява по този начин, започва по човешки. В човешкия живот, Любовта се изгубва. И в ангелския живот, Любовта се изгубва. Много ангели изгубиха Любовта си и потъмняха, станаха черни. Едни от ангелите са черни, други са светли. Едните идват като залезе слънцето, другите идват когато слънцето изгрява. Сега някои буквално може да вземат денем само. Те когато идат винаги носят светлина със себе си, туй значи. Те може да дойдат и вечерно време. И денем може да дойдат, но носят светлина; тъмните и денем да дойдат, носят тъмнина. Щом дойде един от тъмните, усещаш, че умът потъмнява, сърцето потъмнява, усещаш тялото отслабва. Всякога, когато те докосне един дух от тъмнината, губиш своята сила. Всякога, когато те докосне един дух на светлината, духовно усещаш подем и едно ново разбиране имаш. Сега всички тълкуватели казват: Ти не обръщай внимание. Хубаво, защо да не

обръщам внимание, натъкнал се един трън в крака ти, да не обръщаш внимание. Ще обръщаш внимание, ще вземе щипците, ще го хванеш, ще го извадиш. Казва: Ти човешки се отнеси. Той не се отнесе човешки и аз не се отнасям човешки. Ще му кажа: Ти нямаш право да влизаш. Какво иска трънът от мене, защо влезе в моя крак, защо (е) дошъл трънът?

Питали са ме някои, как да изпъдят лошите мисли. Те не се пъдят. То не е да го изметеш с метла. Във Варна на една улица на една гъркиня умира едно 7–8-годишно дете. Братчето останало и виждало, че неговото сестриче идвало и го викало. То казва: Мамо, сестричето ми вика. Майката взема метлата и казва: Ха навън. Другата съседка сънувала умрялото момиче, което ѝ казвало: Кажи на мама, защо вчера ме изпъди с метлата от къщи. Майката ни най-малко не подозирала, но тя от страх да не би това дете да се заблуди и то да умре, искала с метлата да го изпъди. Туй сестриче обичало братчето си и казва: Ела малко да приказваме за оня свят. Майката ни най-малко не е разположена, сестричето да разправя на туй дете за оня свят.

Та сега хората не обичат да им се разправя за Любовта. Защото щом се говори за Любовта, всички нещастия идат. Щом кажеш, че обичаш някого, казва: Нали ме обичаш, дай това, дай онова. Какво ще правиш? Ако речеш да отказваш, той казва, че не го обичаш. В Любовта какво искат, ще го дадеш. Кон, ако имаш, като го поиска, ще го дадеш. Ако имаш един апартамент, като го поискат, ще го дадеш, ти ще излезеш навън, ще се отречеш. Но то е неразбиране на Любовта. Онзи, който иска чрез закона на Любовта да забогатее, той върши престъпление. Ако аз от Любов сам по себе си жертвувам и се радвам, то е друг въпрос. Ако насила ме заставят да покажа, дали обичам, то е насилие. В истинския живот се изисква онази пълна свобода. Казва: Не ме обича. Той не е готов нищо заради мене да пожертвува. Ако аз за Бога нищо не съм пожертвувал, защо ще жертвувам за другите? – Най-първо трябва да покажа жертвата си към Този, Който ме е обикнал и направил много работи заради мене. Тъй като говоря, нямам нищо против другите хора. Според мене човек, който не обича Бога, не може да обича и другите хора. Онази тигрица, която обича своите деца, обича ли другите деца? Ни най-малко. Най-обича своите деца, но с децата на другите ни най-малко не е любезна.

Казвам: Дотогава, докато в нашите умове и сърца съществува туй вътрешно различие, ние нямаме вътрешно схващане, какво нещо е човешката обич. Човешката обич има свое място, ангелската любов има свое място. Човешката любов, според мене, е да се научат хората да се обличат, ангелската ще научи хората да мислят, Божествената Любов ще научи хората да се обичат, да се любят. Ние влизаме в една епоха,

изявяването на човека, че човек трябва да стане. И ангелите ще научат едно нещо, което не знаеха. Ангелите и те, как да се обичат. Като се срещнат белите и черните ангели ни най-малко не се обичат, изваждат шпагите и започват дуелирането, че който надвие. Единият, който падне, че признае знанието, Любовта, но тази любов е слаба, има любов от страх. Сега вие може да разберете криво. Казвате: Ние какво мислехме за ангелите. Аз ни най-малко не искам да изменя вашето разбиране. Дръжте вашето разбиране. То не ви препятствува. Ако ангелите бяха съвършени, кой стана причина между тях да се разделят? – Яви се спор. Някои от тях не изпълниха Волята Божия, хванаха друго направление. Същият закон важи за хората. Едни хора по един начин изпълниха Волята Божия, по закона на доброто изпълниха, други по закона на злото изпълниха. Този порядък съществува в света, той няма да се измени. Злото и доброто в света са две необходимости в Битието. Без злото и без доброто човек не може да има туй състояние, което сега има, той не може да има този прогрес. Божественият живот трябва да се намеси. Любовта трябва да се намеси, да организира света, да научи хората, какво да правят. Сега в Божествената Любов вие трябваше да предвидите този студ по-рано. Щяхте да имате запас дрехи, да не ви изненада. Хич не очаквахте този студ да дойде. Кармически от какво произтича студът? – От лошите мисли на хората, от лошия ум, който действува разрушително. Отрицателните сили в природата поглъщат всичката топлина, всичките блага, всичко онова, което е хубаво. Не само това, но и целият въздух се изпълва, че хората не може да се поправят. Всеки иска да победи. Сега хората за своя егоизъм се бият, всеки се състезава само за себе си, иска да спаси своя си живот. И в Християнството хората дълго време са проповядвали спасението на душата. Хубаво е, то е един метод хубав. Но казва: Иде другият метод на Любовта. Тя е, която ще въведе хората в Царството Божие. Без Любов ние не можем да влезем в Царството Божие. Ние може да живеем в един човешки порядък. Но в Царството Божие Духът ще има отношение. Ония истински отношения, че ти да се усещаш, че си в дома си. В който град влезеш, в което село влезеш, да чувствуваш като че си при своите. То е Царството Божие.

Та казвам: Не съдете, за да не бъдете съдени. Нас ни трябва една наука на Любовта, за да може да ни извади от ония противоречия, които се намират в нашия ум сега. Какъв(то) и порядък да турим, колкото и идеален да бъде, с туй разбиране, което сега имаме, всякога ще има нещо, което да ни липсва. Хората нямат доверие един в друг. Като се обичат двама, подозрението влиза. То е една сила подозрението. Ревност съществува и между боговете. Каква ревност? Може да имаш ревността на Любовта, пък може да имаш ревността на омразата. – Може да имаш ревността на доброто, може да имаш ревността на справедливостта.

Единствената ревност, която може да помогне на хората, то е ревността, която излиза от любовта. Тя е единствената ревност, която няма користолюбие. Всичко онова, което правиш, правиш го безкористно. Ти си ангажиран не за себе си, но заради доброто на туй същество. Заради неговото добро, неговия подем, неговия прогрес на ума, на сърцето, на неговото здраве, то е твоята радост. Казвам: Когато всички започнем да се радваме един на друг за успеха, който правим, за Любовта, то е Царството Божие.

Сега има християни, които като са от една църква, баптистите мислят, че другите не могат да влязат в Царството Божие. Едно време хората се считаха, че са избран народ. Избран народ е, според мене, който служи на Любовта, на Бога. Всеки народ, който не служи на Любовта, не е избран народ. Всеки човек, който не служи на Любовта, не е избран човек. Когато дойдоха двамата Заведееви синове и майката поиска един да седне от дясно, а друг от ляво на Христа, Той каза: Комуто е дадено. Казва: Само на онези, които обичат Бога, служат на Любовта, на тях са дадени тия места. Туй може да ни стане пример само тогава, когато изучаваме Любовта без авторитети. Не питайте дали ви обичат или не. Ако онзи, който ви обича, като дойде в дома ви, всичко тръгне напред. Ако сте болен, станете здрав, като дойде той, времето се изменя. Какво ще питате обича ли ме. Ако ябълките, крушите, лозето ви, всичкото роди преизобилно, трябва ли да питате дали ви обича или не. Чудна работа! – Трябва да убеждаваме хората, че Господ ги обича. Аз не искам да ги убеждавам. Нещата сами говорят за себе си. Като изучаваме съвременния свят от гледището на Любовта, тогава ще разберем, какво отношение има слънцето към нас, какво отношение има луната към нас, какво отношение имат звездите към нас, какво отношение имат растенията към нас, какво отношение има въздухът към нас, какво отношение има цялата земя към нас и най-дребните частици на материята какво отношение имат? – Дадат ти подарък един скъпоценен камък и ти му се радваш. От невидимия свят Господ казва: Ти готов ли си да ми служиш с такава чистота, както този камък ми служи? – Не всякога пречупва вярно слънчевите лъчи. Ако той измени, пречупването не може да (се) прояви. Скъпоценният камък изразява Любовта на светлината. Туй пречупване, тия слънчеви лъчи, които разлага, показват Любовта на светлината. Светлината има своя любов. Че ти видиш едно червено цвете, какво ти казва това червено цвете? – Според мене червеното цвете казва: Аз мисля заради тебе. Аз те обичам, нищо повече. Щом видиш жълто цвете, то казва: Аз мисля заради тебе. Щом видиш бяло цвете, то казва: Аз се облякох заради тебе. Същевременно то иска да ти покаже, че иска да бъдеш чист като него, нищо повече. Ние виждаме всичките тия знаци, с които Бог ще оправи света. Късаме тия цветя и казваме: Защо са червенички? – Учените хора

обясняват, че червените лъчи се дължат на няколко милиона трептения. Това не е червеният лъч. Червените лъчи носят подтик на живота. Ако те престанат да се явяват, веднага ще дойде смъртта. Когато някой човек ще умре, той започне да почернява. Най-първо се изгубва червеният цвят, червените лъчи, после се изгубват портокалените лъчи, след това се изгубват жълтите лъчи, зелените лъчи, ясносините, тъмносините, виолетовите. Щом се изгуби и белият лъч, прекъсне се и той замине за другия свят, няма кредит вече. Дотогава, докато в твоя ум съществуват цветните лъчи, изложението на Любовта, имаш шанс да живееш. Щом престане светът на краските да живее, ти трябва да напуснеш земята. И когато някой от вас казва: Тъмно ми е, опасна е тъмнотата. Тъмнотата може да се поправи с Любов към Бога.

Когато ви говоря за Любовта, казвате: Как да обичаме Господа? – Чудна работа! – Как учихте (обикнахте) онзи момък? – Как обикнахте вашето дете. Как обикнахте вашия кон? – Как обикнахте вашето куче? – Преди години в Америка имаше цяло едно течение, всички благородни американци водеха едни такива малки кученца като овца, добре изчистени, с верижка, тръгнала като нашите мечкари, ще го вземе с верижката, целия ден като малкото детенце. Не е лошо. Казва ѝ: Така ще възлюбиш Господа както това кученце. На какво се дължи това? – Един вътрешен подтик има. Понеже, хората ги е срам да се обичат едни други, ще се изложат, най-после ще обикнат едно куче, да си покажат Любовта. На место да покажат тази любов към някой човек, да не се изложат. Като обикнат кучето не може да се изложат. Като обикне един човек, може във вестниците да пише, да се оплаче, че тя не го обича. Не съдете, значи не изучавайте така любовта. Изучавайте я както трябва, не изучавайте любовта с авторитети. Апостол Павел казал: Моите почитания към апостол Павел, но колкото за Любовта апостол Павел не е авторитет. Единственият авторитет досега, то е Христос. Понеже пострада без да разправя на хората. Казва: Имам чаша да пия, ще пия. Както Ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Любовта, която имам към вас, аз ще я изявя, както аз разбирам. Казва: Не моята воля, но Твоята. Разбиране имаше. Помоли се: Ако е възможно тази чаша да мине. Както Ти си определил, така да бъде. Прие всичко без никакво противоречие. Единственият авторитет на Любовта е Христос с всичкото онова, което направи. Всеки, който така постъпи, както Ти ще кажеш по същия начин, както Отец ми е казал – тогава думите Христови имат смисъл. Казва: „Ако думите ми пребъдват във вас по закона на Любовта и вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и тогава аз ще ви се изявя“. Туй изявяване на Христа не може да дойде по друг начин освен по закона на Любовта.

Вие обичате едно куче, как познавате, че то ви обича? – Вие не можете да обичате едно куче, ако то не ви обича. Ако вие познавате любовта на едно куче, отговорете, хубаво е. Аз не съм против това. Отговорете на Любовта. Казвате: Ние разбираме Любовта на животните, на едно куче, не разбираме Божията Любов. Малко смешно е това. Божията Любов е още по-достъпна от тази. Бог е дал хиляди начини, по които е проявил, че Той има Любов към вас. Вие се съмнявате, дали Той ви обича, дали се грижи заради вас, или то е случайност в света. Казвате: Ако ме обичаше, трябваше да направи нещо. Че как трябваше да постъпи, кажете ми? – Ако ви даде добър мъж, някоя друга жена иска да го вземе. Какво лошо има, че иска да го вземе? – Аз разглеждам въпроса от закона на Любовта. Вие ще кажете: Неморални работи са. Неморални от човешкото разбиране, от Божественото разбиране другояче седи. Питам: Ако хората отиват на една чешма да черпят вода, ако един почерпи и иде втори да почерпи, престъпление ли е това? – Всеки черпи своята вода. Никой не черпи водата на друг. В чешмата за всеки има специална вода. Всеки ще вземе своята вода и ще си замине. Ще оставиш всеки да вземе своята вода. Казваш: Няма право да иде на чешмата. Тогава не разбираш закона на Любовта. Ние се месим по същия начин и в Любовта. Ти вземаш от Любовта онова, което ти се пада. Остави на другите да вземат от Любовта онова, което на тях се пада. Казвате: Как да се обичаме? Ако обикнете една мома, която е княжеска дъщеря, мислите ли, че вашата любов е чиста. Ако обикнете една мома, която е пианистка, прочута или ако обикнете една мома, която е красива, здрава, мислите ли, че вашата любов е чиста. – То е хубаво. В какво седи Божествената Любов? Другояче седи тази Божествена Любов. Тази мома е почерняла, оцапана, гола, проказа я хвана. Ти я видиш на пътя, една душа страдующа, вземеш тази душа, обикнеш я, облечеш я, лекуваш я, пратиш я на училище, започва да се учи, казваш ѝ: Ето светът, учи се. То е Божествената Любов. После не се плашиш заради нея, къде ще иде. Да върви, където иска. Ако иска добре, ако не иска пак ще намериш същото положение. Ти в себе си като човек ще постъпиш така. То е Божественото. Божественото е абсолютно безкористно.

Сега не искам вие да се спрете и да питате: Ние къде сме? – Вие сте там, където са всичките хора. Нашата любов, каква е? – Вашата Любов е на облечените. Някой говорят за Любовта на най-малката. Аз отивам малко по-дълбоко. Майката представя идеалната Любов на земята, на Божествената Любов, но само една трета представя майчината любов от Божествената. Майката 9 месеца носи детето, после се ражда, тя по същия начин взема го, къпе го, прави много пакости, тя поправя. То е Божествената Любов. Върви до едно време, после напусне Божествената Любов, дойде ангелската, казва: Ученичка ще бъда. После слезе на земята, казва: След време ще ме храни. Щом остане то да храни майка си, слезе до

човешката любов, всичко се изгуби. Майката започва на земята с Божествената Любов, слиза в ангелската и свършва с човешката и замине с животинската в другия свят. Казвам: Сега в света се изискват нови майки да започнат с човешката любов, да влязат в ангелската и да свършат с Божествената. Казват: Как ще бъде това? – Да се изучава Божествената Любов се изисква абсолютна чистота. Да си абсолютен значи да си натоварен с всичките блага на Вечността. Второ, да съдържа всички възможности. В проявлението на тази Любов, тя е нескончаема в себе си. Туй значи абсолютно. Онези, които употребяват абсолютно, не разбират това. Абсолютно значи това, което не се мени. Всичко около него се мени, то остава неизменно. Бог, казват, че е неизменен и абсолютен. Той е, Който изменя нещата. Но тогава има една друга погрешка в схващането на абсолютното. На български е неизменно. Понеже, Бог във всичките неща е неизменен, изменението седи в подобрението. Бог подобрява всички неща, затова ги изменя. Изменя ги, за да се хармонират и да се нагласят в хармонията, в която Бог се проявява. Той изменя нашата любов, за да я нагласи със своята любов. В туй изменение не се подразбира да бъдеш млад, после възрастен, да остарееш. Изменението не е в това. Туй са положения. Туй не е изменение. Мени се в подобрението на нещата. Една мома се мени. Менене има в растенията. Изменение се разбира, става правилно развитие на един предмет. То е изменение. Един човек, който напуснал закона на правдата, изменение ли е това? – Сменил е нещо друго.

Казва: Не съдете. Аз пък ви казвам: Саждайте. Единственото, което дава живот, то е Любовта. Саждай със закона на Любовта. Саждай. Сади, не съди! – Казва: Не съдете. Аз ви казвам: Садете. Садете сливи, круши, ябълки, всичко онова, което живее, саждайте. Садете хубави мисли, хубави чувства, хубави постъпки. Човек трябва да се изпълни с всички Божествени блага, които Бог му е дал. По този начин Любовта ще ни освободи от ония вътрешни ограничения. Едно вътрешно ограничение има. Аз забелязвам в ония, които се обичат, често в тях един такъв бърз поглед. Много са бързи, схватливи, като че си четат мислите. Той тамън намислил нещо, насочил погледа си към нея, тя му схване мисълта, погледне и погледите се срещат. Смущават се и двамата. Смущават се в този поглед, тя му казва: Какво искаш да кажеш? – И тя знае какво иска да каже. Тя го изпитва. Тя го изпитва дали я обича или не. Гледа го, наблюдава го, дали гледа другите моми. Аз ако съм мома, ако някой момък ме обича, ще го взема, ако гледа другите моми, ако не гледа другите моми, няма да го взема. Да говоря ясно, не говоря за вас, но говоря за себе си, да не се докачате. Аз ако съм, ако не гледа другите моми, няма да го взема. Казвам: С него можем да живеем братски. Знаете ли колко е мъчна тази работа? – Аз се радвам, че имаме в нашето братство един брат, няма да му кажа името, той е женен, жена му има приятелство с друг и той се радва. Нему му е приятно, той не

се съмнява, радва се, даже е доволен. Много съм доволен, че имаме един такъв брат. Само един брат досега съм срещал. Това е действителност, не е измислица. Сега искате да ви кажа името. Намерете го.

Да ви е приятно, когато хората се обичат по Бога. Да ви е приятно, когато богатите обичат сиромасите. Да ви е приятно, когато сиромасите обичат богатите. Да ви е приятно, когато учителите обичат учениците. Да ви е приятно, когато учениците обичат учителите. Да ви е приятно, когато майките обичат и другите синове и дъщери еднакво. Да ви е приятно, че се разбирате, нищо повече! – Да ви е приятно, когато гледаме един човек обича едно дърво, един кон, едно куче. Да ви е приятно, защото Любовта е неизменна. Човек, който обича едно животно, може да обича един човек. Божественото начало седи в новото схващане на Любовта без авторитети. Само по този начин можете да се подмладите. Подмладяването в какво седи? – Подмладяването седи в Божествения принцип. Когато започнем да обичаме както Бог ни обича, ще се подмладим. Тази мисъл е влязла в умовете на хората. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Онези, които чакат Господа, които Го обичат и Го виждат навсякъде във всичко, тяхната сила ще се обнови. Та казвам: Ако този е бил от посветените, които чакат, скрита е мисълта. Сега турям ясно: Които обичат Господа във всичко, неговата сила ще се обнови.

Пожелавам на всинца да обичате всичко тъй както Господ иска.

В човешката любов има две неща: Чистота и смирение. В ангелската любов има готовност и служение, а в Божествената Любов да се радваме на всичко, което Бог ни е дал.

Отче наш.

18. беседа, държана на
25 януари 1942 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София

1942_01_25 Единственият път
утринно слово

ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.
„Духът Божи“
Размишление.

Учителят каза да се прочетат и се прочетоха 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110 и 120 страници от книгата „Божественият и човешкият свят“.

„Кажи ми Ти истината“

Има неща в човека, които не достигат. Всичките неща, които има в него, са разхвърляни: мислите му са разхвърляни, чувствата му са разхвърляни, постъпките са разхвърляни. Ако ви попитат защо постъпвате така, ще кажете: „Така съм настроен.“ Настроението е хубаво, когато съзнанието работи. Казва: „Така мисля.“ Така като мислиш, какво ще постигнеш? Един наш приятел ходил да си вземе билет за една от нашите опери, дето ще пее този наш известен певец, за него писаха вестниците, Мазаров. Като отива, всичките места закупени. Той пие студена война и се връща. Питат мене дали ще ида да слушам. Рекох: „Че какво ще ида да слушам една циганска работа?“ Циганска работа, актьорите я представят така, че стане приятна. Слушам го по радиото. Казвам, от тази циганска работа какво се добива? Значи авторът от една циганска работа ще направи нещо, което цялото софийско общество, елитът на София, отива да слуша – тази циганска работа. Ще видят как се карат там, и каране има. Вие ще кажете: „Глупава работа.“ Отиват тия хора да видят как може да се подобри един цигански живот. Циганите са ученици, които не са издържали изпита, не са могли да останат ученици. Всичките работи в света, които не издържат, са цигански. Българите казват: „Циганє се за пет пари работа.“ Казвам, ако духовните работи не ги започнем с любов и не свършим нищо, никаква работа, нали е циганска работа. Големи, грандиозни работи започваме, и след това нищо не излиза от любовта. Щом тук нищо не излиза, казвате: „Като идем в оня свят.“ Като идеш в оня свят? Като идеш, назад ще се

върнеш. Всичкият елит на оня свят взема билет, ти оставаш без билет. Какво ще правиш? Казват тук, някои взели билети и после ги препродали по-скъпо, по хиляда лева: взели билетите по двеста лева, пък ги продават по хиляда. Вестниците пишат, че ще съобщят имената на тия, които така правят. Значи хората са доста практични. Хората не отиват на Мазаров, но да се ползват материално. Казвам, кое е онова, което заставя елита на София да отива да слуша? То е музиката, която ги заставя. Той има хубав глас, пее. Като слушаш един артист, който пее дълбоко, като го слушаш, ще оздравееш, здравословно действа. Операта е полезна, музиката е полезна.

Казвам, всеки, който се занимава с любовта, той нищо няма да изгуби. Като изгубиш влиянието на любовта, ти се разочароваш в живота. Сега например, ако нямахме топлината на тия двете соби, бихте ли слушали тази беседа? Вън има двайсет градуса под нулата. Тази вечер проверявах лупите, няма да се намали тази вълна, още електричество има, значи студът ще продължи още. Ако имате добри мисли и чувства, малко студът ще се намали, с петнайсет градуса студът ще се намали, ще остане пет градуса. Пет градуса вече може да се издържа. Снощи правих проверка в салона, колко е температурата на салона. На масата тук беше дванайсет градуса и половина, при пианото десет градуса, при лимона седем градуса. Температурата навсякъде в салона е една и съща, температурата на света, на условията, при които живеем, не е една и съща. Казвам, за да не се простудят лимоните от вратата, понеже изобилно иска да пуска студа, турихме вестници да запушим. Казвам, много чист въздух отвън не ни трябва, студът изстудява човешкото сърце. Студът е голям аристократ. Като идеш при него – малко със смирение пред него, той не обича да се изправиш горделиво. Студът иска да бъдеш доволен, не иска да мърмориш, не иска дълго време като поп да четеш, но скоро, каквото искаш, за скоро да се свърши. С топлината е друг въпросът. Тя е демократична. Като дойде, ти си доволен? Удариш го нашироко, забравиш всичките работи. При студа скоро вкъщи трябва да се върнеш. Казвам, студът съответства на ония, лошите, влияния. Страданието върви по стъпките на студа и студът върви по стъпките на страданието. Когато човек започне да страда, той трябва да се върне при себе си, при ума, при сърцето, при тялото си, да довърши работата, която има.

Та мнозина са ме питали какво има в оня свят, как е там. Много хубави работи има в оня свят. Мазаров пее много хубаво, но нямаш двеста лева, за най-евтиния билет трийсет лева нямаш. Колко души ще идат? Хиляда и двеста или хиляда и петстотин от София, която има триста хиляди жители. Ще иде само елитът на София. Ако отидеш на оня свят и нямаш ухо да слушаш музиката, какво те ползва? Онези, които отиват да слушат

музиката, като не пеят, какво се ползват? Аз харесвам една опера, в която публиката взема участие с артистите заедно; да вземат участие, но да знаят, да не нарушават хармонията, хубаво да пеят. Който може да пее, да участва в пеенето.

Когато се говори за любовта, тя не обича слушатели, единствената сила на света, която не обича мълчаливите хора. Да отидеш да я слушаш не обича. Тя като пее, и ти с нея ще пееш; тя като говори, и ти с нея ще говориш. Единствена любовта иска всички да говорят. Кой слуша? Никой не слуша. Всички говорят, всички се разбират, всички са доволни. Как ще го разберете? Всички говорят, но не крякат, като говорят, най-хубавата музика се слуша. Този говор е като някой знаменит симфоничен оркестър. Туй е необходимо в дадения случай. Когато певецът пее, ти мислиш, ти пееш вече. Ти, като мислиш, следиш неговото пение. Ако ти с ума си не пееш, ако със сърцето си не пееш и ако с тялото си не пееш, нищо не те ползва. За да се ползваш от музиката, трябва или тялото ти да пее, или сърцето ти да пее, или умът ти да пее. Ако умът ти участва в любовта, ако сърцето и тялото ти участват в любовта, ти се ползваш от любовта. Казва: „Как може човек с тялото си да участва в любовта?“ Че всичките клетки, от които е направен човек, имат любовни работи. Там се развива любов, не ежедневна любов. Там има ревност, в човешкото тяло, съмнение, недоразумение – в тялото, в краката. Щом се роди съмнение, вие имате болки в краката или имате студено течение, то са любовни работи на краката. Или имате болки в гръбначния стълб, то са любовни работи. Или бъбреците, или стомахът, всичките болки, които имат хората, са все любовни работи. Едно криво разбиране на любовта е, което ражда всичките болести на света. Ако всички започнем според любовта, всичките болести ще изчезнат. Сега изучаваме, всяка болест, трябва да я премахнем. Може да се премахнат. От туй гледище аз правя опити. Излизам в студеното време с лятна шапка и тънки дрехи. Щом съм в хармония, студът ме познава, не ми е студено, двайсет градуса под нулата като че ли е нула градуса. Но щом се измени, и при най-малката отрицателна мисъл щом изгубиш равновесието си, веднага студът като че ли те заковава, опарва те, като комар да ухапе. Сега например излезте с хубави мисли, като че ли обичате всичките хора, излезте да видите колко минути ще можете да стоите на студа и да ви не изстинат ръцете. Ако излезете с неразположение, веднага след няколко минути ще ви заболят ноктите. Ако излезете с разположена мисъл, освен че пръстите ви няма да измръзнат, но ще се постоплите, ще имате хубаво състояние. Някои от вас, които се съмнявате, не правете този опит.

Та казвам, всичкият този студ се дължи на лошите хора. Войната е тази, която създава този студ. И ледената епоха е била образувана от човешките

същества, много лоши хора бяха, трябваше да дойде ледът, да ликвидира работите с тях. Време е за нас да дойдем в съгласие с ония закони, които Бог е поставил. Нас не ни интересува как живеят хората, но как ние живеем. Да започнем да живеем както Бог изисква и ще бъдем добре дошли навсякъде. Ако не живеем съобразно с Бога, ще имаме хиляди противоречия в живота. Тогава искаме по механичен начин да се оправят някои работи, казваме: „Няма кой да ни обича, няма кой да ни помага." Тия работи ще дойдат. Ако живеем по Божия закон, помощта ще дойде, ако живеем по Божия закон, ще ни се случи това, което никога не ни се е случвало. Сега вие всички нямате еднакво разположение, някои обичате повече, някои по-малко. Говори или пее един човек хубаво, ти го обичаш. Ти не може онзи, който кряска, да го обичаш. Може да направите един опит. Един певец, който кряска на сцената, може да го направя да пее, може да му пратя от моите течения да се оправи, да започне да пее. Казват: „Нещо вдъхновение има." Може да му разваля пеенето, ако искам, може да разваля на кой да е певец песента му. Може на най-слабия певец да оправя песента. Сега туй може да го направя. Питам, какво се ползвам, ако му разваля песента или ако я поправя? В единия случай ще повредя на себе си, ако му разваля песента. Ако му поправя песента, ще помогна на себе си. В дадения случай всеки може да усили, да поправи любовта на другите при известни условия. Не казвам по механически начин. Вие не туряйте мисълта: Нашият век не е век за любов, но турете тази мисъл: Именно нашият век е век за любов. Никой в света не е в състояние да оправи света, освен любовта. Ако кажете: „Нашият век не е век за любов" – изгубена работа е. Именно този век е само за любовта, тя е единствената сила, която може да оправи човечеството. Ако останат вън хората от любовта, ще се претрепят; ако останем без любовта, цели култури ще се заличат и може би ще минат няколко хиляди години, и наново ще се събудят. Ако дойде любовта, ще минем от сегашната епоха в бъдещата, ще бъдем като хората, които са боледували, че се съвземат от болестта, ще благодарят, че са се спасили от смъртта. Такова ще бъде положението. Не туряйте мисълта, че любовта не е за вас. Като идем на оня свят, ние сме пред прага на оня свят. Любовта ще ни въведе в Божествения свят. Щом обичаме, ще сме в Божествения свят. Щом не обичаме, ние не сме в Божествения свят. Щом не обичаме, ние сме извън духовния свят. Щом не обичаме, ние сме в човешкия свят. Много хора има, които не са и в човешкия свят. Освен че не са в Божествения, но не са и в духовния, не са и в човешкия, не са и в животинския свят. Някои има, и в животинския не са: не са в млекопитающите, не са и в рибите. Някои по любов не са и в рибите. Някои са в камъните. Камъните, и те имат любов. Без любов човек не може да влезе нито в човешкия свят, нито в Божествения свят. Любовта е единственият път. Тази мисъл трябва да залегне във вас и да живеете с нея.

Да бъдете като оня певец. Казвате: даровит певец. Той трябва да има учител да му постави гласа. Виждате тия виртуози какви борби има в тях. Като слушах снощи Мазаров, там се разправят двамата: той говори нещо, тя отговаря, оркестърът също свири – така е наредено, че всичко е хубаво. След като свършат, има ръкопляскания. Ако светските хора правят толкоз работи, за да се хармонизират, религиозните хора казват, че ангелите ще хармонизират. Трябва да употребим поне по един час за хармонизиране на нашата опера. Има една оперна любов. Има някой човек, не го обичаш. Някой път артистите, като играят, не се харесват, но заради публиката, обича, не обича, ще играе, за да не се компрометира. И ние сега, за да не се компрометираме пред небето, трябва да играем ролята си. Ще играеш, защото, ако не играеш, ще се компрометираш, няма да има ръкопляскане, на сцената няма да те пуснат. Ако сега не играеш ролята както трябва, втори път на сцената няма да те пуснат. Казват: „Без актьорство ние се искаме." Сега аз ви пожелавам да бъдете добри артисти. Знаеш какво значи да бъде артист: да пее, да има дълбок и ясен глас, да има топлина, да има светлина, енергия, че като слезе от сцената, и той да е доволен, и публиката да е доволна. Казва: „Заслужава човек да играе на сцената." Казвам, заслужава да живеем в една любов, която повишава живота ни, заслужава да бъдем артисти за една любов, която внася светлина в ума ни, да оправи мислите ни, заслужава да живеем в една любов, която ще подобри сърцето, чувствата, заслужава да живеем за една любов, която ще внесе онова здраве на живота, в който ние ще се радваме. Казвам, туй е практическата страна на любовта. Да се въдвори хармонията между тялото и ума. Всяко нещо, което човек може да направи с любов, е благоугодно Богу.

Една работа, недовършена, е цигания. Циганията трябва да се напусне. Аз не бих играл циганска опера. Има какво да се играе. Когато студът приспива змиите, той внася добро в света, когато приспива добрите хора, той внася почивка в света. Когато събужда змиите, той внася злото в света, когато събужда добрите хора, той събужда доброто в света. Студът внася три добрини, само едно зло. Казвам, кавалер е той. Като приспива змиите, приспива добрите хора; като ги събужда, земята не го оценява.

Та казвам, приспивайте злото във вас, за да внесете доброто; приспивайте добрите хора, за да си починат. Събуждайте змиите, за да станат активни; събуждайте добрите хора, за да внесете доброто вътре в себе си, във вашия ум, във вашето сърце. То е практически новото учение, което сега иде, което трябва да даде нова насока на всяка една душа.

„Бог е любов"

Не трябва да забравяте кое е онова, което привлича хората при Мазаров. Вие мазаровци не може да бъдете, елита на София не можете да привлечете, но вие можете да бъдете представител. Ако във вас любовта не пее, вие не можете да привлечете света. Ние трябва да заставим света не да възприеме любовта, но да привлечем света с любовта. Да привлечем човешката мисъл чрез любовта, да привлечем човешките постъпки чрез любовта.

Желая вие всинца да бъдете от тези, които с любов да привлекат света.

„Отче наш"

Единадесето утринно слово
25 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_01_28 Здравословното състояние
Общия окултен клас

ЗДРАВОСЛОВНОТО СЪСТОЯНИЕ

„Добрата молитва“
„Духът Божи“
„Сила жива“

Доста сте се уплашили от времето.

Сега двете сладки думи се казват отвън. Колко природата е щедра! Толкоз брашно е дала! За цял свят. Сладки думи две казва. Отвън [те] са толкоз силни, че човек не може да издържи на сладките думи.

Учениците от отделенията казват: „Кога ще свърша отделенията?“ Учениците от прогимназията казват: „Кога ще свърша прогимназията?“ Учениците от гимназията казват: „Кога ще свърша гимназията?“ Учениците от университета мислят да си уредят работите. Хубаво е да свърши човек, [но] не трябва да има статическо положение, да мисли, че не му трябва вече учение. Музикантът гледа да свири, че да дава концерти. Като започне да дава концерти, тогава ще види от какво се нуждаят хората. Те не се нуждаят от твоите упражнения, които [си] имал в училището. Но ще види, че се изисква нещо ново.

Та, сега вие в живота трябва да изучавате кой е животът, който изискват от вас. Сега вие си представяте живота като сила. Онези същества, които са ви кредитирали, са ви пратили на Земята. Те се интересуват какво сте научили вие. Ако ви подложат на една матура, не зная какъв изпит бихте дали. За пример, ако бихте държали матура по надеждата, или по вярата, или по добродетелта, или по силата – какво нещо е човешката сила или как да се приложи –, не зная каква матура ще издържите.

Сега, миналите поколения, които са работили, са оставили много работи недовършени. Вие казвате: „Защо не довършиха?“ Бъдещите поколения ще кажат за нас ние защо не довършихме. Всяко поколение има специална работа, която трябва да свърши. Сега всеки един от вас какво трябва да свърши? Всеки един от вас е длъжен да хармонизира главата си. Знаеш какво е да хармонизираш главата си, да хармонизираш сърцето си? Всеки един от вас трябва да хармонизира тялото си.

Сега питат как се хармонизира главата. Наука е това. Може да имате

метода на музикантите както се хармонизират. Може да имате метода на художниците как се хармонизират. Технически как се хармонизират частите на един автомобил? Като върви автомобилът, да не вдига шум, да върви плавно, никакъв шум да се не вдига. Сега щом се възмущавате от живота, показва, че не сте хармонизирани. Не че не трябва да се възмущавате. Човек като се възмущава, да бъде толкова деликатен, че сам да се чува, другите да го не чуват. Сега казваш: „Студено е отвън." Какво искате да кажете под думата студено? Този студ като влезе, казва: „Стой, скоро плащай! Веднага една глоба плащай!" Щом излезеш отвън, веднага глоба от 10–15 лева ще платиш. Излязъл си без позволение. – Как без позволение? – Не си се облякъл. Студът е много взискателен, мода изисква. Иска да си облечен с кожух, с хубави вълнени дрехи; после, ботуши хубави, както войнишките, с кожа, с вълна; после, гърлото ти да е хубаво закрито, ушите, носът. Ако сте на север, носа ще го задигне. Тук, в България, малка глоба взема, но на север, ако излезеш с незакрити уши, отидоха. Докато се върнеш, ушите ще капнат.

Та, сега, доброто и злото се отличават по две качества. Злото се отличава със студа, доброто се отличава с топлината. Че тези лошите хора са много умни, те не искат да изстудяват тялото си, искат да прекарат живота си много лесно. Казват: „Що ще ходим да копаем, да орем? Нека ходят другите да работят, ние ще почиваме." Сега, какво разбират „другите да работят"? Сега да дойдем до мисълта. Злото е студ, а доброто е топлина. Значи сега имаме влиянието на злото отвън.

Да ви дам едно обяснение. Във времето на доброто, от голямата топлина намалява водата, изпарява се, но и от големия студ водата се намалява. Понеже няма притоци, отгде да дойде, и водата намалява. При студа водата пак намалява. Когато мине студеното време в топло, ползата къде е от злото? Туй зло е, което дава материали, то принася едно благо. Злото е скържаво, цепи косъма. Доброто е щедро. Злото дава голямо богатство, но го пести. Оставя всичко туй и като замине зимата, ще остави наследството на доброто. Доброто, като започне всичкият сняг да го топи, тогава доброто ще се покаже, че е щедро, раздава на хората. Злото ако не беше събрало снега на едно място, какво ще дава доброто? Злото в този смисъл подготвя пътя на доброто, дава материал на доброто. Туй, скържавото зло, пази нивите да не измръзнат. Туй зло приспива децата, сплашва ги, казва: „Да не дигате много шум, ще прекарате най-икономично, никаква разточителност!" Много строг е цензът на злото. Сега вие имате 300 грама хляб, а растенията нямат нищо за 3 месеца. Ще ги подложат на строго вътрешно изпитание.

Казвам: По някой път вие се възмущавате от сегашния порядък на нещата.

Вие не знаете, че щом човек се възмути от един порядък, трябва да даде проект за нов порядък. Има право да се възмущава, но трябва проекта да даде. Всички от вас, които се възмущавате, ще дадете проект. Ако всичките хора така са давали проекти, досега светът щеше да се оправи. Те се възмущават, без да дават проекти и светът остава неоправен.

Сега, във вашата глава как трябва да се хармонизирате? Всяко нещо да го поставиш на мястото. Когато ходиш, да хармонираш краката си. Някои хора има, като ходят, блъскат краката си. Значи имат един дефект: не може краката да вървят успоредно. Вие виждате някой човек прави погрешки или взема фалшиво един тон – вие нямате търпение, възмущавате се. Ако рече да пее, се възмущавате. Кажете ми емон, как трябва да пее в дадения случай. Сега аз засягам пеенето. Когато говоря за пеенето, не разбирам обикновеното пеене, но човек трябва да пее в своята мисъл. Мислите, за да бъдат хармонични, трябва да вървят по закона на музиката. Музикалният свят е почти най-уреденият свят. Всяко нещо има своето място. Да знаеш да туриш всяка нота на мястото ѝ: цяла нота, половина, четвъртина, осмина, шестнайсетина, трийсет-и-вторина.

Сега вие задавате въпроса как ще се разреши този въпрос за студа. Как ще го разрешим? Тъй не може да се разреши по никой начин. Трябва да го търпим. Каквито и протести да даваме, аз ви казах, онзи ден аз като наблюдавах: ще се развали [времето в] неделя. Държах една беседа и за един ден стана топло. То казва за любовта. Казвате: „С любов не става." Времето знае своето. Аз проповядвах, то казва: „С любов не може тук, трябва да ги стегнеш, тия хора, да мислят." Аз не искам да се карам с времето, защото много умно е. Казва: „Не е за сегашните времена любовта. Много студ трябва да мине, за да дойде любовта, по твоето учение, да може да я оценяват."

Сега се заражда другото: студът може ли да говори? Че, говори, разбира се. Кара те да плачеш. Като дойде, на друго място, под ноктите се загнезди, започва да те човърка. Казва: „Къде ходи тъй без позволение?" Майките вземат децата, бият с пръчица. И той с пръчица, ту на едната, ту на другата ръка, бие. Който не знае, тури ръцете на топло, пък то още по-голяма е болката. Някои са по-умни: като ги заболят ръцете, измият ги няколко пъти със сняг. По-умни са, по-малко болки имат.

Вие дойдохте рано, за да научите нещо, нали? Не се сърдете на студа. Тъй, като го гледаш, да ти е приятно. Най-първо от стаята не излизай да му говориш. Най-първо топло да е в стаята, говори му мекичко: „Много си хубав". Отвън не излизай, през прозореца говори. Една сестра дойде и казва: „За моята вятърница горе аз имам метод. Запушвам тия, ветрилата.

Имам един магически восък, изпълням празнините. Тъй щото мога да направя стаята си да бъде топла. Някой път слиза до 3 градуса под нулата, някой път 7, 10–15, някой път 20 до 25 се качи над нулата. Като стане много топло, отпуша запушените места. Като ми стане студено, запуша с восъка и пак ми стане топло.“ Вий искате да знаете какъв е този восък. Всичко даром се дава, но този восък даром не се дава.

Тази любов, вие като разбирате, от нея хората умират. Умират, разбирам под думата любов, любовта на промените. Един човек ако те обича на Земята много, и ти не работиш. Видял съм жени, които казват: „Много го обичам.“ Казва: „Обичах го, какъв беше левент момък, а като мина време, като кюп седи вкъщи, не мога да го търпя.“ Той целия ден седи вкъщи, като че я пази като стражар. Туй състояние я дразни, тя не е свободна. Уж седи, тя като направи нещо, забелязва, направи ѝ бележка. Направи друга погрешка – той пак ѝ направи бележка. Скарат се двамата от любов. Погрешката е там, че мъжът трябва да има отделна стая и жената трябва да има отделна стая. Мъжът трябва да има отделно огнище, сам да е, да не гледа другарката си. Тогава ще бъдат добре. Щом са двамата на едно огнище, ще се карат. Тя бърка с дилафа, той ще намери погрешка, че не знае как да разклажда огнището.

Огънят трябва да знаете откъде иде. Огънят е от Марс. Всички онези, които са марсианци, имат огън колкото искаш. Онези, които ги мъчи чувството, те са Сатурнови типове. Сега Сатурн има влияние в природата. Той застанал между Юпитер и Марс и казва: „Тая работа с топлина не става. Студ.“ Тия хора това ще ги научи да мислят. Като започнат да измръзват краката, започват да мислят. Като са топли краката, той се разположи, не иска да работи, не иска да яде. Щом дойде студът, кара го да работи.

Казвам: Природата, която е работила от хиляди години, всичко онова, което е наредила, е необходимо. Само, някой път ние ставаме чрезмерно чувствителни. Когато имате голям студ, показва, че имате малко влага. Вода имате малко – показва, че вашият магнетизъм е малко. Когато имате голяма сухота, имате много електричество. Щом има топлина в тялото, вода имате, влага имате, имате и повече магнетизъм. Само с топлина не става. Това са две сили в света, магнетизъм и електричество. Електричеството е, което дава. Магнетизмът е полето, гдето енергията се обработва. Електричеството, това е капиталът; магнетизмът е място, гдето този капитал ще се обработи.

Казвам: При страха, щом човек се уплаши, той губи от топлината. Щом се обнадежди човек, повишава се топлината. Надеждата повишава топлината, вярата урегулира топлината. Когато се дава, всяка една влага

трябва да се урегулира в света. Топлина и горение са две различни неща. В топлината няма изгаряне. В изгарянето има излишна топлина. Тази излишна топлина нарушава хармонията, която съществува между клетките. Изгарянето прекратява функциите на тялото. И в студа става изгаряне, и при голямата топлина пак клетките изгарят. В големия студ човек може да си повреди органите. И в голямата топлина пак може да се повреди. Любовта е онази сила, която уравновесява всички Божествени блага. Тя урегулирва всичко в човека. Всяка постъпка, всяко чувство и всяка мисъл трябва да се урегулирват. Тогава може да имаме здрав живот.

Под думата здраве разбирам да имаме една приятна мисъл, едно приятно чувство, приятно разположение. Никога не дръжте в ума си отрицателна мисъл. Имате някой човек, когото не обичате. Не го дръжте в ума си. Държите някой човек като лош: Иван, Драган, Стоян. Не го дръжте. Дръжте го като светия. Казва: „Неговата постъпка не е права, той не постъпва право.“ То е негова работа. „Тъй не се постъпва.“ То е негова работа. Да си постъпва тъй, както знае. Ти не постъпвай като него. Иван, който постъпва, добре е. Той си кооперира силите и работата ще свърши.

Всякога свържете се. Искате да станете учени хора – с учените хора се свържете, които имат любов към науката. Искате да бъдете добър – свържете се с хора, които обичат да правят добро. Не се свързвайте никога с един човек, който няма любов към доброто, към науката, към изкуството. Избягвайте хора, които не обичат.

Казвате: „Трябва да обичаме всичките хора.“ Да обичаме всички, то е задължение. Под думата да обичаме всички разбирам онова, което Бог е вложил. Когато Бог иска някой човек да направи нещо, обича го, помага му. Някъде ти ще обичаш един камък. Твоята любов няма да допринесе нищо на камъка. Този камък е изоставен, той не се нуждае от любов, оставѝ го спокоен. Ако искаш на камъка да направиш едно добро, вземи един чук, разтроши го на хиляди парчета. Камъкът, като го строша, се усеща добре. Когато събират малките камъчета на едно място и ги правят на големи блокове, страдат. Вие считате, когато се раздробяват, малките камъчета искат да се освободят. Сега, това са отвлечени работи. Вие сега гледате един камък. Философите казват, че това са спящи същества. Не ги събуждайте.

Има нещо във вас, което трябва да спи. Не го събуждайте. Ако вие събудите всичките ваши желания, знаеш какво ще стане? Вие ще се намерите в положението на един млад турчин: то било по Петровден, от Варна тръгнал за сегашния Добрич, напълнил една кола с хубави череши, да ги продава. Седнал в колата и от Варна започнал да похапва и до

Добрич все си похапвал. Като отива в Добрич, не може да слезе от каруцата. Трябвало да му отворят стомаха и да извадят 9 кила костилки. С костилките наедно ги ял. Често, казвам, и ние постъпваме по същия начин. Безпредметно е това ядене. 10–15–20 череши ще принесат толкоз полза, колкото 1000 да изядеш. Не седи в количеството.

Та, най-първо, всички трябва да бъдем добри. Оставете тази максима „да бъдем добри." Представете си, че сме добри. Трябва да приемем доброто. Ние сме добри. Художникът е даровит – трябва да развива да рисува. Музикантът е даровит – да свири. Ако остане сега да станем добри музиканти, то е изгубена работа. Той е роден музикант, той трябва да работи. Та, ние сме добри. Казвате: „Трябва да бъдем добри." Ако останем сега да бъдем добри, закъснели сме. Ние сме добри; трябва да проявим доброто. Днес не си го проявил – не съжалявай. Следния ден имаш всичките възможности да проявиш доброто. Прояви доброто, както ти разбираш. Не казвай: „Как? Не зная." Както знаете.

Казвате: „Трябваше да ме посрещнат добре." Знаете как трябва да ви посрещнат? Вие го направете, дайте пример. Посрещнете някого, както искаш теб да посрещнат. Ти седиш и 3 години [разправяш], че не са те посрещнали добре. Не е лошо да описваш истории. И то е хубаво. Може да те приемат добре и пак да разправяш как те приели хората. Като разправяш една история, че не те приели добре, извади добрата страна на приказката. Сега, че не те приели добре, каква добра приказка можеш да извадиш? Дойде някой и казва: „Нямам място за тебе. Такива пътници не приемаме." Вечерта всичките пътници отиват. Какво лошо има, че не са ги приели в хотела? Той щеше да плати с живота. Да знаеш: могат да те приемат някъде, но същата вечер ще идеш. Тебе някой път като не те приемат, е добре.

Сега, в хармония на мислите трябва да наблюдавате вашия обективния, предметен ум. С обективния ум наблюдаваш какво става. Някой път може да наблюдавате някой вол как пасе и буболечиците как се движат; не можеш да свържеш туй наблюдение.

Аз веднъж наблюдавах две буболечици, обърнаха ми вниманието: едната се качила с главата нагоре на топката, а другата се качила с краката нагоре. Турила задницата, гледа надолу. Едната напред кара, едната с ръцете кара, а другата – с краката. Играят с това колело. Седях и мислех как са научили този занаят, в кое училище го научиха. Сега, аз като гледах, казвам: Този опит е заради мене. Обърнаха ми вниманието, казват: „Как искаш да караш нещата: с ръцете си или с краката си?" Не са се качили и двете буболечици, но едната служи на небето, а другата служи на Земята.

Политика има в тях. Едната – с братството на Земята, а другата – с небето. Майсторски нареждат работите. Никой не може да развали работата. И двете теглиха заедно. Едната може да бъде в противоречие със Земята, а другата – с небето. Те са много умни. За да не разгневят нито Господа, нито Земята, едната задните крака турила нагоре, тегли със задните крака, тика топката, а другата с предните крака тика топката; и двете вървят.

Тогава, какво трябва да правите с вашето тяло сега? Трябва с телата да бъдем много внимателни. Не трябва да пресиляме краката, не трябва да пресиляме ръцете, ушите, очите. Да имаме една идеална обхода. Засега още я нямаме. Всичките тия органи трябва да бъдат здрави. Сега току ще усещаме болка. Недоволен си – усещаш някоя болка. Той е недоволен – усеща в бъбреците болка. Сега някой път питат от провинцията за някаква болест. Много са интересни – някой заболи го гърбът, пита какво трябва да прави. Той като пише, два дена вече са минали, аз докато дам съвет, ще минат два, пет дни. Той на умиране какво ще прави? Аз докато дам съвет, той ще замине за другия свят. Казвам: Когато те заболи гърбът, намажи го със зехтин. Но как – не студен зехтин, но топъл зехтин. Тури на зехтина и чер пипер, доста чер пипер, тури и оцет, и ако има някой да те разтрие, ще ти мине. Аз докато дам съвета, 5 дена ще минат. Някой път ако нямаш чер пипер, и без чер пипер ще мине.

Черният пипер какво е? Идеш някъде, някой човек те посрещне хубаво, любезно – то е дървеното масло. Изведнъж те нагруби, строго каже ти нещо – то е черният пипер. Друг е кисел – оцет е това. Ти ще си направиш цяр за гърба и като се разтриеш, ще ти мине болката. Сега имате кашлица, хрема, простудили сте се нещо. Вземете си малко 10-годишно винце (може и на 5 години да е), стоплете го хубаво, турете чер пипер, турете 5–6 бучки захар, стоплете го хубаво. Като го изпиеш, веднага се стоплиш, мине ти настинката. Най-малко четвърт или половин кило като изпиеш, весел ще станеш. Това са банкети. Туй в годината веднъж ще го направиш. Всеки ден такива банкети няма да правите. Един–два пъти в годината, по половин кило с чер пипер и го изпиеш, хубаво действува. После и зехтин ще му туриш. После ще кажеш, че виното не е сладко. Опивателното вино, когато е сладко, намалява се неговата опивателност.

Всичките ония противоречия, които съществуват в нашия ум, ние трябва да намерим едно приложение. Природата обича да се съобразява с нас и ние трябва да се съобразяваме с нея. Аз съм намерил много чувствителни. Преди години, около 18 души оттука, все млади, тръгнаха през февруари, за Мусала ще ходят. „Хайде, Учителю, да идем!“ Но всички неекипирани, нямат ски, нямат и коти на краката си, 18 души герои тръгнаха. С тях тръгнах. Качихме се едва до моста. Затъва се до пояс. Рекох: „Тази работа

не става. Ако рече да идем до хижата, ще загазим.“ Върнахме се до един камък, намерихме една колиба. Казвам: „Тук ще останем.“ Веднага се разшетахме всички, донесохме дърва, накладоха огън, донесоха вода. Като духна един топъл вятър вечерта, 5–10 градуса над нулата. Прекарахме много добре благодарение на топлия вятър. Ако имаше такъв студ, не зная какво би станало. Сутринта гледам: идват да ни спасяват. За пръв път царят иде с адютанта си, казва: „Тия хора са загазили, те не разбират законите“, малко снизходително. Хайде, ще ви простим погрешката. Откъде дойде този топлият вятър? След като се върнахме, пак стана времето студено.

Та, казвам: Когато изпълняваш волята Божия, природата има особен начин, тя всякога може да смекчи условията. Няма случай, гдето да не е смекчила условията. Няма случай, гдето да не е смекчила. Всякога, когато човек се обърне към Бога, лошите условия се смекчават. Ако не е така, животът ни не щеше да има смисъл. Тогава ще имате една опитност. Вие можете да се молите, някой път сами не вярвате, вие ще кажете: „Господ не обръща внимание на моите работи.“ Ако на Господа искаш милион, няма да ти даде, не ти дава, но поискай малко: един лев – ще ти даде, 5 лева – дава. Ако искаш един лев, най-лесно е, най-лесно е 5 стотинки. Ако искаш голямо богатство, да се осигуриш, то не ти е нужно богатството. Сиромашията и богатството, това са условия, при които човешката душа може да расте. Ние сме богати хора, не се нуждаем от богатство. Ние се нуждаем от една трезва работа. Някой е поет – да пише, да римува, да не бъдат римите му празни думи.

Има едно изречение: „Всичко, каквото се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне на добро.“ Туй изречение като го кажеш, то е свършено. Казвам: Четете на някой поет някои изречения – ако туй изречение не може да остави едно впечатление, то е без съдържание. В дадения случай, всяко нещо, което не оставя впечатление, то е без съдържание. Ако храната не остави своята жизнена енергия в тялото, тази храна е непотребна. Ако водата не остави своята жизнена енергия в тялото, не е от добрата вода. Всяка мисъл, която оставя жизнена енергия в тебе, е добра, в когото и да е мисълта. Казвам: Ако искате да знаете кои неща са полезни, ще ви кажа: туй, което оставя жизнената енергия, дава подтик на ума, на сърцето, на тялото, вие да работите, то е добро. Не зависи от кого е. Всяко нещо, което не ви дава в дадения случай този подтик, туй нещо не е добро, не е заради нас.

Та, казвам: Вие какво бихте искали? Желанието ви какво е? Желанието ви е салонът да бъде отоплен, нали? Другото желание е, че искате всички да имате въглища. С въглища ще опитате вярата си.

Отиват три млади моми в Америка. Двете млади моми отиват при един банкер да искат помощ и той по американски им дава по 10 цента, изпраща ги навън. После влиза вътре. Едната мома изправя се и започва да пее. Банкерът се спрял, като запяла, и казал: „Никога не съм слушал такава мома да пее; ходил съм на концерти." И веднага изважда 200 долара и ги дава. Казва ѝ: „Заповядайте и втори път. Всякога, когато се усещате разположена, елате да ми попеете, мен ми е приятно да послушам гласа Ви. Ако знаете да пеете, защо не идвате да пеете, но ще идете да просите?" Пей. И по-хубаво е, ако знаеш да рисуваш, що ще идеш да просиш? Иди рисувай. Ако си техник, защо ще идеш да просиш? Тури техниката на работа. Трябва да турим емон – онова, което имаме и на което може да уповаваме, не онова, което не е в нас. Сега, на някои от вас обективният ум е много развит.

Туй, което говоря, е тъмно като философия за някои от вас. Трябва да се свържат нещата. Какво е отношението между химия и физика? Химията разправя за вътрешното отношение на елементите, което имат, и съединение на елементите. Физиката показва действующите сили между частите, механически които действуват. Трябва да се изучава астрономията. Тя е наука. Трябва да изучавате телата, кое тяло какво място завзема, каква е неговата величина. Вие казвате: „Наука за душата е психологията." Ще изучавате законите на душата, ще изучаваш законите на човешката душа. Логиката изучава законите на човешката мисъл. Или ще изучавате законите на човешките чувства. Чувствата не действуват по един и същи закон. Методите, по които действуват, са различни. При мисълта е потребна повече светлина, а при чувствата – повече топлина. Ако нямаш достатъчно топлина, не може да проявиш чувствата си. Следователно ако сърцето функционира правилно, вие ще проявите чувствата правилно. Ако слънчевият възел функционира правилно, вие ще проявите мисълта правилно.

Ако тази печка е накладена и всеки един [от] вас като дойде и тури ръцете си отгоре… Защо ги туряте? Не можете ли да седите надалече, но се приближавате и ги туряте близо до печката? Ръцете, това са една площ, която възприема топлина. Като туриш ръцете, туй желание веднага всмуква топлината и минава в организма. Ако чакате отвън, ще мине дълго време.

Ако пиете студена вода, ще вземе половин час да иде в тялото, а ако пиете топла вода, в 5–10 минути отива в тялото. Затуй топлата вода е полезна; скоро раздава онова, което е необходимо. Студената вода не раздава така бърже.

Ако тази соба се накладе и отвън имате 30–40 градуса топлина, ще дойдете ли да се греете? Не, ще стоите надалече. Аз говоря за неща, които са необходими. Тази соба е необходима. Когато говоря за ума, ний се намираме в умствени климатически условия, гдето трябва да турите ума си на работа. Даже можете да направите един такъв опит (не зная колко време ще ти вземе). Тебе ти е студено, беден си. Намери в света най-малко 10 души, не ги търси в северните места, търси ги в топлите места. Ако се свържете през въздуха с тия хора (но тия хора ще бъдат здравеняци, не да бъдат нервни, сухи хора, но здравеняци, пълни с жизненост), като се свържете през въздуха, енергията отгоре да мине и няма да се минат 10–15 минути, ще усетите, че нещо пъпли по вас, иде нещо.

Сега аз като ви говоря това, казвате: „Докажете го това." Докато го докажа, вие ще замръзнете. Направете този опит и ще видите, най-малко ще усетите едно стопляне. Енергията през въздуха се предава.

Хората, ако се обичат, по-малко ще страдат. Обичта в света определя благата. Ти като обичаш един човек, хубавото, което имаш в себе си, го предаваш. Този човек, който те обича, и той предава хубавото, доброто. Доброто, хубавото, което се предава, то е здравето в живота. Всинца предаваме. Ако предаваме Божиите блага, много малко страдания ще имаме в света. Понеже всеки се е вглъбил, мисли повече за себе си, животът е станал тежък. Направете един опит. Онези от вас, които сте готови, казвате: „Какво ще правя опит, какво ще търся 10 души?" Говоря за изключителните условия. Нямате 5 пари в джоба си, нямате въглища. Как можете да вземете въглища? Не правете опита, когато имате въглища, но когато нямате въглища, направете този опит – въглищата ще дойдат. Няколко килограма ще дойдат. Краката ще си стоплите. Сърцето си ще стоплите. Главата ще си стоплите. Гърбнака ще си стоплите. В дадения случай вие ще имате голямо противоречие. Казвате: „Глупави работи." Ще се зароди във вас едно голямо противоречие, ще кажете: „Толкоз ли съм глупав?" Откъде дойде противоречието? Започнеш по стар начин да роптаеш: „Какво нещастие! Баща ми, майка ми..." Като обран поп ще дигат шум. Ако попа го оберат, какво има? Попа не трябва да го обират. Казваш: „Нямам нищо." Обрали попа, защото той няма право да носи пари. Той трябва да каже: „Аз съм Божий служител." Парите са горящ огън. Той трябва да носи в сърцето си огън, да покаже на хората, че е светия, че е силен.

Аз съм привеждал онзи пример за един светия, който седял 20 години в пустинята, научил се на чист живот. Той имал един брат обущар и решил да отиде при него, да го обърне към Бога, да не би като иде в оня свят, да го

турят в ада. От планината взел една топка сняг в ръцете си, да покаже на брата си, че снегът не се топи. Брат му бил един добър обущар. Като отива при брата си, в това време дошла царската дъщеря, да ѝ вземе мярка за обуща. Като погледнал крака на царската дъщеря, брат му казва: „Братко, снегът се топи.“ Топенето на снега вече има отношение с царската дъщеря. Брат му, който е грешник, неговият сняг не се топи, понеже той няма сняг.

Всякога, когато имаш пари, може да те оберат. Но щом нямаш пари, кой ще те обере? Казвам: Трябва да се съобразявате. Какво ще ви съблазнява кракът на една царска дъщеря, какво изключително има в крака на една царска дъщеря? Нищо няма, то е твое въображение. Какво има? В една чаша има 5 бучки захар, може да ослади, но то зависи от езика, понеже езикът е притъпен, тебе едва при 5 бучки ти прави приятно впечатление. Твоят език е притъпен. Може езикът да е толкоз деликатен за сладчината, че една бучка да е по-сладка, отколкото 5. Когато хората турят повече захар, показва, че вкусът е притъпен. Когато турят по-малко, показва, че вкусът е нормален.

Ние, съвременните хора, искаме всички да бъдат добри. Много добре. Липсва ни нещо – ние чувствуваме злото повече, отколкото доброто. Там е всичкото. Ако някой ти даде 10 лева, ти го считаш за унижение, искаш 1000 лева или 10 000. Ако даде малко, на онзи, комуто дали 10 лева, не е доволен. Два вида недоволни хора има: онези, които от 10 лева не са доволни, и онзи, който дал 10 000 лева, той е недоволен. Ако беше дал 10 000 лева, щеше да бъде доволен, но понеже дал 10 лева, той съжалява, че е дал. Кой е на правата страна? Който се радва или който съжалява? Номер 1 не е доволен, от десетте лева не е доволен, от вас. Номер 2 е доволен, че е дал 10 лева, а е недоволен, че е дал 10 000 лева. Кой е на правата страна? Номер 1 ако е на сушата, тия пари му са малко. Но ако е във водата, са достатъчни. Ако параходът потъва, не му трябват 10 000 лева. Ако е на сушата, 10 000 лева са потребни. Ако е в морето, трябва да се радва, че има само 10 лева. Тия двамата хора не са на своето място, те не разбират. В даден случай ти трябва да благодариш – ако си дал 10 000 лева, ти си се освободил от едно голямо зло.

Влизам един ден в стаята си, нямам никакъв парфюм, но мирише стаята на розово масло. Казвам: „Кой си е играл?“ Гледам, едно шише се е пукнало с розова вода. Туй шише трябваше да го подигна. За няколко часа го оставих в стаята. По едно време чух, счупи се, отиде шишето. Мириша го – мирише на розово масло. После едно малко шише, доста хубаво, с розово масло, отгоре с винт, и то се пукнало от студа и се разляло, изветряло всичкото и цялата стая мирише на розово масло. Шишето казва: „Толкоз време чаках да отвориш, пък ти си толкоз скържав. Сега студът дойде,

излязох, да се освободя.“ Казва: „Тебе [ти] изпратиха розовото масло, да благодариш.“ Сега като се пукна, аз съжалявам за шишето; после като помислих, зарадвах се, че маслото се е освободило и е свободно.

Казвам на вас: Не дръжте розово масло навън, на студено. На топло място го дръжте. Помислиш нещо – не отлагай. Туй шише, ако бях го турил до собата, нямаше да се пукне. Аз мислех, че розовото масло издържа, няма да се пукне. Сега виждам: и то се пука. Онзи ден спасих едно шише сладко вино. Видях го замръзнало, него спасих; след 2–3 часа щеше да иде. Сладките работи замръзват.

Не отлагайте нещата. Всяка добра мисъл, която дойде при вас, не я отлагайте. Не мислете, че втори път като дойдете на Земята, ще поправите вашите работи. Бъдещият живот се основава на сегашния. На сегашната основа ще почива, ще се съгради цялото бъдещо здание. Миналото е основа. Турете сега, туй ще бъде и вашето бъдеще. Сега турете надеждата, облечете се хубаво. После, като имате едно шише, като правило ви давам, препоръчвам ви едно нещо: нека бъдат празни шишетата. Във вярата всичко трябва да бъде празно. При студа тия шишета се пукат. Трябва да ги изпразните. Розовото масло трябваше да го раздам. Ако шишето беше [празно], щеше да остане здраво. Понеже не ги учих на вяра, пукнаха се.

Надеждата търпи пълни работи, вярата иска празни работи. Господ не обича да отиваме при Него с пълни съдове. С вяра ще отидем при Него, да ни даде новото. С нас ще бъде съдът, който носим. Вътрешното съдържание ще бъде от Него. По Закона на Любовта раздайте благата, които Бог ви е дал. Или, направете вашия ум да бъде спокоен, сърцето ви да бъде спокойно и тялото ви да бъде спокойно. Сега ще кажете: „Там е работата.“ Приложете добродетелите, не ходете голи. Надеждата подразбира ръцете, краката и тялото, всичко да е облечено хубаво. Някой път даже е потребно като излезеш навън, когато е студено, да имате дървено масло и да намажете лицето си. Вярата изисква това. Туй е по Закона на Вярата. Всичко трябва да бъде празно. Политика за един нов живот. При любовта, всичко онова, което ви е дадено от Бога, да го раздадете. И като го раздадете, ще ви даде нещо ново. То е […] онова, което Бог ти дава, всеки ден раздавайте на другите. Не схващайте богатството. Ти ще бъдеш проводник. Дотолкоз, доколкото си проводник на Божиите блага, ти вършиш волята Божия. Това значи ти да станеш проводник на Божиите блага. Ти вършиш волята Божия. Това значи ти да станеш проводник на Божиите блага. Една хубава мисъл, предай я. Пожелай на всичките хора, на целия свят, да има туй.

Казвам сега: Имайте свободни отношения. Аз не ви заставям. Ние сме

добри. Сега трябва да работим като художници, да рисуваме. Няма да критикувам. Той знае да рисува, даровит художник е, той сам разбира. Като го критикуваш, той вижда колко малко разбираш от неговото изкуство. В музиката казвате, че основният тон има 32 трептения. Колко трептения има в сегашното пиано? Над 200 трептения има. Този основният тон почти никой не може да го вземе. Тон с 32 трептения никой не може да го вземе. Основният тон се казва онзи, от който се развива музиката. Не мислете, че вий можете да вземете основния тон. То е голямо изкуство и надали има певци, които могат да вземат тон с 32 трептения. На пианото има 260 трептения. Парижкият строй е около 300 трептения, основният тон е Надеждата. Оттам, отдето започваме, то е кредитът. Във Вярата кредитът е основният тон. В Любовта е туй, от което черпите вашата сила.

Вие не искайте да знаете каква е любовта ви. Не правете изчисления, да знаете колко е голяма вашата любов. Вие ще направите една погрешка – вие ще считате, че любовта може да се определи. Как ще определиш количеството? Тя е неопределима. Нейните трептения са толкова силни и толкоз слаби, че не можем да определим. Толкова са силни трептенията на любовта, че тя едновременно присъствува във всичките свои части. Навсякъде любовта присъствува във Вселената. Как ще разберете „навсякъде присъствува“? Но любовта едновременно в нас трябва да присъствува. Ние чувствуваме някой път в сърцето си тази любов.

Трябва да участвуваме в трите свята: в ума, в сърцето и в тялото. Да усещаш едно разположение в ума, да усещаш едно разположение в чувствата и в тялото – само тогава значи, че любовта действува. Туй е здравословното състояние на тялото. Когато на сърцето му е приятно, т.е. здраво е сърцето, когато умът е светъл, то е здравословното състояние на ума. Казвам: Няма по-хубаво нещо умът да е светъл, сърцето да е топло и тялото да е силно. То е здравословното състояние, в което любовта действува.

Казвам: Оставете любовта да действува във вашата сила, не я ограничавайте. Оставете любовта да действува във вашите чувства, не я ограничавайте. Оставете любовта да действува във вашия ум, не я ограничавайте.

Сутрин мъчно е да се свири. Има едно подигане. Не зная дали има някой да дава концерт сутрин.

Ако не можете да опитате вашата любов, и любовта на напредналите същества не можете да опитате. Как ще опитате любовта на Слънцето?

Може да опитате любовта на Слънцето, на първокласните звезди, може да опитате любовта на светлината. Всеки предмет, щом насочим ума си към него, може да опитаме любовта, която функционира. Тия неща, които имат повече любов, нас ни са приятни. Тия, които имат по-малко любов, се отвращаваме от тях. Всяко нещо, което ни привлича, съдържа повече любов.

„Отче наш“

18-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 28.I.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_01_30 Силна вяра, силна надежда и всесилна любов
лекция на Младежкия окултен клас

СИЛНА ВЯРА, СИЛНА НАДЕЖДА И ВСЕСИЛНА ЛЮБОВ

Отче наш.
„Благост“.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Пишете върху темата: „Ползата от твърдите и течните тела или ползата от твърдите и течните вещества.“

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Разликата между знание и приложение в какво седи? Човек знае, не знае да го приложи. Някъде прилага, без да знае, теория няма, прилага без да знае. Някъде знае и не може да приложи, някъде прилага, без да знае.

Имате
1. 10. 20.
27. 2. 4. 5

Какво отношение имат тия числа към човека? По система са разхвърляни всички тия числа. Човек има едно тяло. Туй тяло има десет пръста на ръцете, има още десет на краката – 20 пръста всичко. Две очи, две уши, две ноздри и една уста правят 7 и 20, всичко 27. Числото две какво отношение има към човека? Човек има две очи, две уши, два крака и две ръце = 4. Човек има пет пръста. Казвате 5. Но 5 има отношение към тебе. То са живи числа. Ако вземете числото статически, друго значи. Единицата означава тялото. 1 е равно на 3. [1 = 3] Как ще го докажете? Човек е разделен на три части. 3 е равно на едно. Туй тяло има глава, която мисли; дробове, които дишат, има след туй стомах, който работи. Как може да докажем, че едно е равно на три? Или че три е равно на едно? Как е възможно това? В какво седи мъчнотията? Мъчнотията седи, че казваме, че законът не може да се престъпи. Престъпва се един закон. Казва: „Законът не може да се престъпи.“ Законът постоянно го престъпват и наказанието иде. Казва: „Законът не може да се престъпи.“ Щом законът не може да се престъпи, не може да има и наказание. Ние твърдим, че законът не може да се престъпи. Какво подразбираме? Ако не може да се престъпи този закон, не може да има и наказание. Щом има наказание, подразбира, че този

закон се престъпва. Престъпва се законът и следствие на това има наказание. Сега имате идеята, която не е вярна. Казва: „Божият закон не може да се престъпи.“ Престъпва се. Какво има тогава? Наказание. Наказанието иде логически. Понеже законът е престъпен, иде страданието. Защо е страданието? Защото има закон. Законът защо е? За ред и порядък. Защо ни е порядъкът? Защото животът без порядък не може да се прояви. В порядъка животът се проявява. В безпорядъка животът се проявява със страдание, в порядъка животът се проявява с радост. Сега това са логически разсъждения.

В една неделна беседа двама журналисти се разговарят, аз ги слушам. Казва: „Че какво ще казва, че има невидим свят. Къде е този свят? Реално е туй, което виждаме. Кой е видял онзи свят?“ Чудна работа! Той мисли, че е много учен човек. Той вижда ли всичко? Колко неща има, за които се говори, но не се виждат. Атомите виждат ли се? Но има атоми. Електричеството, магнетизмът виждат ли се, не се виждат, но виждаме последствията. Целият свят е невидим. Видимото, то е духовното. Като се види, стане видимо. Ще кажете: „Видимият свят е физическият.“ Какво подразбирате под „физически свят“? Под „физически свят“ разбираме всичка оная материя, която (е) под контрола на нашите сетива. Може да опитаме. Видимото наричаме физически свят. Или видимият свят е твърдият свят. Духовният свят е жидък, подвижен е духовният свят. Под думата „жидък“ не разбираме вода, нещата са подвижни. Във физическия свят нещата са устойчиви, не се мърдат. В духовния свят са подвижни. Като го поставиш и като мръднеш очите си, не може да го намериш. Той се движи. Сега вие казвате: „Физически хора.“ Тях ще ги намериш, където си ги оставил, духовните ще ги търсиш и не може да ги намериш. Питам сега: Ако имате един слуга, духовен ли искате да бъде или физически? То са ред разсъждения сега. Ние говорим за физическия свят по отношение на духовния. Физическият свят се отнася към духовния, както духовният се отнася към физическия. Отношение има между тях, като сравняват двата. Света е движение, може да го сравняваш с друг, но трябва да имаш една устойчива точка, от нея да излизаш. Ако нямаш тази точка, може да сравняваш, но няма да знаеш накъде е движението. Ако си в пространството и нямате опорна точка, няма да видиш движението, ще видиш, че светът е статически. Сега ние мислим, че сме в покой. Цялата наша земя се движи близо 30 километра в секунда. Цялата земя се движи, пък и цялата слънчева система, и тя се движи с още по-голяма бързина. Пък и цялата вселена се движи. Имаме три движения: едно – движение на земята, едно движение на слънчевата система и едно движение на цялата вселена. Ние съзнаваме туй движение. Ние седим на едно място и виждаме само промените, които стават. Че земята се движи, показват промените в климата. Ето отвън имаме статично положение на водата. Но тази вода от

какво е станала така? – От движението на земята. Понеже земята се движи около слънцето, пък се движи и около себе си, поставя се в такова положение, че не приема достатъчно топлина и вследствие на това водата замръзва. Онези, които не знаят законите, ще кажат: „Така направил Господ.“ Какво разбирате тогава под думите „Така направил Господ“? Ученият ще каже: „Така направил Господ“, но ще каже как обикаля земята, в кой месец кога се движи. Периодически се движи. Лятно време сняг не иде. Есенно време не иде, но зиме без изключение иде. Значи казваме, че има закон, който регулира движението на този сняг. Да допуснем някой път във вашия живот иде сняг. От какво зависи? Вие сте неразположени или нападат ви лоши мисли, как си го обяснявате вие? Всеки ще каже: „Условията са такива, обществото.“ Не е виновато обществото. Значи земята като се движи около себе си и като се върти около слънцето, тя донася снега, тя донася тази беля. Някой изстине и казва: „Такъв свят защо е направен, да се простудяват хората? Свят ли е това?“ Кой те накара да идеш в студените места, иди на екватора. Студените места са за по-умните хора. Един американски професор доказва, че раят бил на северния полюс. Като съгрешил човек, изпъдили го из рая навън, Господ затворил северния полюс, натрупал сняг, за да не може никой да иде. Всичкото богатство е там. Цяла една книга има написана, събрани данни отвсякъде.

Казвам: 10. Ти ще мислиш за пръстите си. Щом мислиш за ръцете си, за пръстите си, ще знаеш за какво ти са. Ти бараш пръстите си и не знаеш тяхното предназначение. Казваш: „За работа Господ ги направи.“ За много работи Господ ги направи, не само за една работа. Един пианист, като седне да свири на пианото, казва, че Господ създал пръстите за пианото само. Онзи, който взема перото и пише, ще каже че за писане са създадени пръстите. Защо пише с трите пръста, защо не хване перото с петте пръста? Защо поетите пишат с трите пръста и двата държат в запас? Той е щедър, казва: „От 5-те пръста, които имам, трите пръста ги давам за общото благо на човечеството, двама за мене.“ Това е сега тълкувание. Пианистът, той е щедър. Казва: „Всичко за хората.“ Щом свърши да свири, пак оттегля пръстите си за себе си. Свири, свири, и пак остави два за себе си и 8 за другите. Поетът пише с три пръста, с двата работи заради себе си, с трите работи за ближните си. Пианистът работи с 10-те си пръста и най-после, като оттегли двата пръста, казва: „8-те за хората, двата задържам за себе си.“ Казва: „Човек ще работи за себе си.“ Но ако не поставиш двете на мястото, дето трябва, какво ще дойде? Ако вземете един цигулар, той свири с 4-те пръста, с палеца държи ръчката. Палецът е като капелмайстор, показва на другите пръсти къде да стъпват, как да свирят, наблюдава да не би да направят погрешка. Всеки трябва да стъпи на мястото си. Ако не стъпи на мястото, тонът не излиза. Казвам: Вземете

изкуството в музиката. Вземете един цигулар и вземете един пианист – колко време ще вземе докато научиш пръстите, докато го възпиташ този глупак, който не мисли, да ги накараш да мислят, да ги научиш на музика. 30 години като го учиш, като му пошепнеш, на място стъпя, мислят вече. Той, като затвори очите, те отиват на местата си. Ако вие може да накарате вашите пръсти да свирят, да разбират изкуството, как може да кажеш, че от тебе нищо няма да излезе? Мислиш ли, че и Господ, както ти си накарал твоите пръсти да те слушат, че Господ няма да накара твоята дебела глава няма да я накара да слуша? Господ ще те накара да мислиш по същия закон. Сега казвате: „Какво ще излезе от нас?" Аз да ви кажа. Пита ме някой какво ще излезе от него. На пръстите ще кажете, че музиканти ще станат. На палеца казвам, че капелмайстор ще стане, ще дирижира тоновете. Дясната ръка ги кредитира, тя разклаща жиците, четирите пръста ще хващат рибите. Знаеш всичките колко са хитри? Пръстите хващат тоновете, те като ги хванат, ти ги схващаш с ушите. Онзи, като свири, аз схващам тона, аз се ползувам. Казва: „Ползуват се хората." Наполовина е верно. Аз, като свиря ползувам себе си. Може да имам някакво неразположение, като свиря с пръстите, имам някакъв мотив, излекувам своето неразположение.

Казвам сега: 27. На какво е равно 27? В 27 вече имате Божествената майка на нещата. Двете е Божествената майка на нещата, 7-те е Божественият баща. 2-те астрологически е на Луната, 7-те е на Сатурн. То е едно отношение. В числото 7 имате един завършен процес. То е число на почивка. Шест деня ще работиш, седмият е на Бога твоего. В шест дни Бог създаде света и в седмия си почина. В шест дни значи Бог по закона на Любовта работи, на седмия си починал. Сатурн си дал мнението, видял, че каквото Бог направил, е добро. Казва: „Заслужава да си почине." Почивката показва, че всичко е хубаво направено. Щом не можеш да почиваш, работата не е добре направена. Само човек, който мисли добре, който чувствува добре и който постъпва добре, има право да си почива. Той си почива. Щом си почиваш, ти всичко може да постигнеш. Щом не си почиваш, то е друго болезнено състояние. Вие нямате едно разбиране. Казвате: „Почива си." Но за вас няма смисъл почивката. Почивка значи всичко е направено добре. Спреш се някъде, то е временна почивка. Хубаво си ходил. Пак вървиш, някъде пак спреш. Значи добре си направил.

Та сега хората вървят по един път и не знаят смисъла. Казва: „Аз не зная защо живея." За какво живее музикантът? – Да свири. Защо живее художникът? – Да рисува. Защо живее каменарят? – Да чука камъни. Защо живее дърварят? – Да сече дърва. Защо живее слугата? – Да слугува. Защо живее господарят? – Да господарува. Защо живее свещеникът? – Да служи на Бога. Защо живее учителят? – Да учи другите. Защо живее ученикът? –

Да се учи. Сега вие задавате въпроса: „Защо ни е знанието?“ Тогава аз ви питам: Защо задавате този въпрос? Питаш: „Защо ни са краката?“ Ти казваш: „Защо ни е знанието?“ Аз ти отговарям: Защо ни са краката? – Да ходим. Не може ли без крака? Може и без крака. Змията ходи без крака. Но тогава ще се огъваш. Змията се огъва. Тя си направила изкуствени крака, като се огъва, тя се движи. Сега другият въпрос: „Защо трябва да живея?“ Питам: Защо питаш? Ти задаваш въпроса, тогава отговори на втория въпрос. Ако ти отговориш на втория въпрос, само тогава може да ти отговоря на въпроса защо живеете. Ако вие задавате един въпрос, друг може да ви зададе друг въпрос: „Защо питаш?“ Тогава отговори ми, защо питаш. Искам да зная. Защо ти е знанието? Може да се отговори така. Философски може да се отговори. Казва: „Защо живея, защо ми е животът?“ Въпросът не е там. Какво е предназначението? Животът ми е даден. – „За какво постижение ми е даден животът?“ Физическият живот е кратковременен. Един ден ще дойде други живот. Ако в този живот не можеш да живееш, ти в другия живот няма да бъдеш готов. Хората мислят много повърхностно, нямат ясна представа. Мислят, че като умрат, ще идат в другия свят. В никакъв друг свят няма да идат оттуй гледище. Детето, което не е свършило първото отделение, може ли да иде във второто? Детето, което не е свършило второто отделение, може ли да иде в третото? Оня свят е едно отделение. Като свършиш един свят, тогава ще идеш в другия. Без да си свършил първо отделение, не може да идеш във второ. Такъв порядък не съществува. Казва: „Защо ми е даден животът?“ То е първо отделение, да влезеш във второ. – „Ами защо ми е второ отделение?“ – Да влезеш в третото, после в четвъртото, като свършиш него, ще влезеш в класовете, в прогимназията, като свършиш курса на прогимназията, ще влезеш в по-висшия курс, в гимназията. Като свършиш гимназията, ще влезеш в университета. Като свършиш университета, ще влезеш в света, той е училище. От земята къде ще идеш? От земята ще идеш в другия свят, в първото отделение ще влезеш. Като свършиш всичките дипломи, които вземеш от земята, ще живееш няколко милиона години. След като живееш 10, 20 или 100 милиона години на земята, като добиеш всичкото знание, което можеш да добиеш на земята, ще се удостоиш да влезеш в първото отделение на другия свят. То е само едно понятие за раздвижване на мисълта ви. Вие седите и мислите изключително за един кратковременен живот, който имате. Не виждате, че вашият живот е само един лист, едно клонче на едно велико дърво, не виждате, че вашето благо зависи от състоянието на цялото дърво. Вие, като живеете на това дърво, добре ще ви бъде. Другояче, ако не живеете добре, ще ви извадят от този порядък на нещата.

Казвам: Тия числа имат разни качества и разни свойства. Каква е разликата между качество и свойство? Качество на един елемент и

неговото свойство. Качеството на захарта е сладчината, свойство на захарта е да се разтопява, да взема известно място, пространство. Имаме свойства – искаме да завладаме. Качества имаме, искаме да се проявим. Да се проявим в света е качество. Да искаш да завладееш, то е свойство на човека. Не е лошо да завлада човек. Не е лошо човек да има една цигулка и да я завлада. Ние мислим криво за нещата. Свойствено е на човека да завлада. Да завладаш цигулката е на място. Имаш перо да знаеш да пишеш. Туй е свойство. Качество е да напишеш хубавите мисли. Ние казваме, че не трябва да имаме собственост. Под думата „собственост" ето аз какво разбирам: Никога не обременявай своя живот с излишни неща, които са непотребни. Бъди благодарен само на онова, което Бог е вложил в главата, в сърцето и в тялото. То е достатъчно за тебе. Всичките ненужни неща, не се обременявай с тях. Има нещо, което ще спечелиш. В свободата трябва да забогатяваш. В доброто трябва да забогатяваш. В знанието трябва да забогатяваш, в здравето, в силата трябва да забогатяваш. Не трябва да бъдеш слаб. Може да пръкне идеята във вас да бъдете всесилни. Потребно ли е на вас всесилието в дадения случай? Представете си, че имате желание с една тънка връв да потеглите цялата земя. Туй желание във вас потребно ли ви е? Ако искате да потеглите земята, потеглете една ваша мисъл. Една мисъл, която не се поддава на вашата воля, свържете я с този конец. Ако вие може да потеглите една ваша мисъл, ако вие може да потеглите едно ваше желание и една ваша постъпка. Вие може да потеглите и цялата земя, благодарение, че има 45 милиона коне, впрегнати да теглят тази земя. Всеки кон има по 45 милиона конски сили. Онова, което притегля земята, е равно на 45 милиона коне, всеки кон има по 45 милиона конски сили. Сега ние нямаме ясна представа. Казваме: „Закон на теготението." Има някакво налягане. Представете си, на едни везни турят от едната страна 4–5 кила захар, на другото блюдо аз туря ръката си, колко кила захар ще уравновесят силата на дясната ми ръка? Най-малко 25 кила. Туй налягане теготение ли е? Аз налягам на везните отгоре. Налягането е един разумен закон. Ние го поставяме като неразумен. От планинските върхове водата се стича надолу. Когато се събират плодовете или когато се събира житото в хамбарите, това жито само ли влезе? Разумни същества го туриха. Туй разумното същество напълни хамбара. Ако дойде някой, който не разбира, ще се чуди по кой начин житото влязло в затворения хамбар. Дошло едно разумно същество, което поставило житото. Този процес може да се обясни.

Та вие сега се намирате в едно противоречие със старите възгледи. Нито със старото сте, нито с новото. Старото и досега не го разбирате какво е. Питате: „Защо сте дошли на земята". Питам: Защо се качваш на един параход, който отива от Европа за Америка? Отиваш в Америка. Щом си се качил на земята, отиваш в някое пристанище. Къде ще излезеш от

земята? Следната близка станция къде е? Ако вземем астрологически земята като точка, имаме Венера, Меркурий, имаме Слънцето – те са вътрешните планети. Тогава имаме Марс, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун, те са външни планети. Три вътрешни и пет външни. Оставяме сега Луната. Тия външните планети представят условията. Вътрешните планети и Слънцето се изявяват в човека в напрежението. Вътрешните се изявяват отвътре навън, от центъра към периферията. Външните – от периферията към центъра. Те са условните работи. Сега не вадете криви заключения. Всички ония хора, които влизат във вашата сфера, това са възможности за вас. Всички хора, които ви ограждат, вие попадате в тяхната сфера, вие сте възможности за тях, те съставят за вас условия. Сега да кажем: Има един човек, който вас ви обича. Какво е той за вас? Щом вие обичате, какво е той за вас, възможност ли или условие? По видимому се схваща движението на земята. Слънцето спада в сферата на земята, тия планети образуват едно полушарие, кръг. От гледище на Слънцето всичките планети са условие на Слънцето да се прояви. Щом вие обичате, какво са хората? Щом те обичат, ти си в техния кръг. Ти си възможност за тях. Щом те обичат, те са условие, ти си възможност. В дадения случай онзи, който те обича, той е едно условие за тебе, ти си една възможност заради него.

Задава се въпросът: Какво отношение има възможността и условието? Външните и вътрешните условия, то са разумни същества. Ония същества, които мислят в нас – вътрешният кръг – създават възможностите. При това ние може да направим експеримент, ще опитаме нашата любов каква е, какво произвежда. Ония хора, в кръга на които падаме, те са условия заради нас, ние ще бъдем възможности за тях, те да проявяват качествата на своята любов. Вътрешният живот е да проверите качеството на любовта, която съществува в света. Условията какво ще ви дадат? От условията иде животът. Външният кръг носи живота, суровия материал е той. Вътрешните възможности обработват този живот. Като любиш, ти даваш възможност, за да се прояви любовта, суровия материал внасяш. Да ме разберете хубаво, да разберете закона, когато те обичат и когато ти обичаш вътрешно, кога си условие и кога възможност. Когато говорим за условията на любовта, разбираме суровия материал, който любовта ни донася. Външните условия на любовта разбираме суровия материал, който любовта внася. Когато говорим за възможности на любовта, разбираме материала вътре. Следователно, трябва да имаме материал, който да обработваме. Като го обработим, тогава става една разумна обмяна и ние се подигаме. Това е еволюцията на човешката душа или подигането на човешката душа, минаването от едно състояние в друго. Ако дадената любов не се обработва по закона на възможностите, тогава тази любов не може да се реализира. Вследствие на това нереализиране на любовта идат

страданията. Ние означаваме даденото с плюс, това, което има да се обработва – с минус. Имаме минус, плюс, после плюс, минус. Дал съм, ще взема. Ще обработя, ще дам. Имаме минус, плюс. Той нищо не е дал, иска да вземе. Ти имаш гладория, искаш да ядеш. Ще страдаш. Първия случай има какво да ядеш, ще го сготвиш. Хората нямат ясна представа, че страданието произтича от недоимък. Нещо не е дадено. Ако нямаш храна, ще страдаш. Плюс, минус, то е естественото пложение. Минус, плюс – ще страдаш. Казва: „Защо ще страдам?“ Щом няма какво да ядеш, ще страдаш. Ако има какво да ядеш, не можеш да ядеш. Третото положение какво ще бъде? Минусът показва, че не можеш да ядеш. Всякога, когато вие се отказвате да направите нещо, вие сменяте знаковете. Дойде ти една хубава мисъл и ти не я приложиш, знаковете се сменят. Имаш плюс, то е един подтик. Щом се поколебаеш, веднага минус имаш. Решиш веднага, изменя се положението, имаш плюс. Съблазниш се, минус. Поправиш погрешката, плюс. Пак се поколебаеш, минус. Знаците показват промяната на състоянията: плюс, минус, плюс, минус, плюс. Така може да се редят. Може да имаш минус, плюс или може да имаш плюс, плюс, минус, минус и пак плюс. Това показва колко си изпълнил и колко не си изпълнил, колко ти е дадено и колко не ти е дадено.

Та като ви гледам, виждам колко способности има във вас, не са обработени, колко чувства, колко сили има, които не са обработени. Много пъти човек не е работил, иска да му плащат. Цяла година нищо не е работил, иска да му платят. Когато уволняват някого, има закон, три месеца трябва да му платят, без да работи. В природата такъв закон няма. В природата законът е: работиш – плащат. Спазваш закона на любовта, любовта иде; не спазваш закона на любовта, любовта не иде. Спазваш закона на мъдростта, мъдростта иде; не спазваш закона на мъдростта, мъдростта не иде. Спазваш закона на истината, истината иде; не спазваш закона на истината, истината не иде. С неидването на любовта, страданието иде. На неидването на мъдростта, страданието иде. На неидването на истината, страданието иде. Щом не дойде истината, лъжата иде. Щом не дойде мъдростта, невежеството иде. Щом не дойде любовта, безлюбието иде. Няма празно пространство. Ако не тече чиста вода, кална ще потече. В човешкия организъм всички пори се запушват. Всичките хора умират от кал, задръстват се порите. Ако текне жива, чиста вода, човек лесно живее. Ако не текне, започва да се проявява такова твърдо вещество, то запушва порите на живота, човек не може да се прояви.

Първото нещо: Пазете се от постоянното недоволство. Вие сте недоволни. НЕ – ще турите запетайка, доволен. И в недоволството ще създадете едно доволство. Ако вие свирите на един инструмент, мислите ли, че вие още първия момент ще вземете верни тонове? Колко пъти ще вземете неверни

тонове. Много пъти ще вземате неверни тонове, може би учителят по музика да ви наругае, ще ви нагруби. Какво означавате с думата „ругае“? Казвате: „Изруга ме.“ „Из-рог“ какво означава? Той намерил нещо тънко през този рог. Водата минава през рога. После през рога на устата излиза нещо. Казва: „Неспособен си.“ Какво означава „неспособен“? Не, тури запетайка, способен. „Неспособен“ от какво произтича? Закъсал си. Не е закон на противоречие. Искаш да идеш по моста, мостът е развален. Не си отишъл навреме. Казва: „Навреме не си отишъл.“ Като дойдеш до реката, трябва да имаш аероплан да хвръкнеш. Пак да си способен. Неспособен си да минеш моста. Пита те той: „Неспособен ли си?“ Човек е неспособен, когато не направи работата. Подразбира, не употребява своята способност на място. Кое е по-хубаво сега: Да вземеш един тъпан да го биеш или да вземеш един инструмент да свириш? Не е лошо да имате по един тъпан всички. Щом не можеш да направиш нещо, започни да биеш тъпана. Не можеш да направиш някаква работа, вземи тъпана, окачи го на врата и го бий. По-хубаво да биеш тъпана, отколкото да напишеш писмо, да наругаеш. Набий тъпана, кажи: „Хубаво ще даваш ли тон, капелмайстор ще бъдеш ли?“ Трябва да имаме един тъпан за класа. Ще бъде привилегия, който бие тъпана. Всеки месец може да се смените. Може един път в годината да го даваме някому. 12 месеца за десет години всички ще бъдат тъпанари. В целия оркестър тъпанът дава тон, важна рол играе. Всяка мисъл, която няма тъпан, липсва ѝ нещо; когато има тъпан, всичко е на място. Под думата „тъпан“ разбирам всяка мисъл, която побеждава мъчнотиите, за нас тя има тъпан. Всяка мисъл, която не може да побеждава мъчнотиите, няма тъпан. Тъпан имате в ушите. Природата взела предвид. Не мислите, че тъпанът е изкуство. Природата е турила две тъпанчета в ушите. Като удари този тъпан, ти се свестиш. Като ти говори с тъпан започват хората. Но този тъпан, който говори, слушайте го.

10 – мисли за ръцете, за краката. 1 – мисли за главата, за дробовете, за стомаха. 27 – ще мислиш за ръцете, за краката, ще мислиш за очите си, за ушите си, за устата си. Известни числа имат отношение към нас. Да си спомни човек в себе си хубавото, което има. Ние не се спираме върху ония богатства, от които зависи човешкото щастие. Щастието зависи от ушите. Щастието зависи от очите. Щастието зависи от устата, от носа, зависи от ръцете ти, от краката ти. Всичко онова, което има, той носи възможностите за своето щастие в себе си. Това са новите хора. Казват: „Светът е така направен.“ Не е светът така направен. То е наше разбиране. Когато един ден разберем, ще видим, че светът не е така създаден. Щом сме в противоречие с нашия Божествен свят, светът не е така създаден. Щом дойдем в хармония с този свят, светът е така създаден.

Сега имате една нота „до“. Какво означава „до“? „Ла“? Ако аз садя едно

семе, какво означава? „До“ са корените. В природата семето най-първо пуска корени, после клони. Имате „до“, „си“. „Си“ в дадения случай е, който посял. Преходен тон е. „Ла“ значи да пусне корени надолу. Над „ла“ кое ще дойде? То е „ре“, стъблото. Първото отклонение на стъблото, то е „ми“.

Та казвам: Всичките процеси в природата са разумни за тоя, който разбира. Когато човек не разбира тия разумните процеси, той се намира в едно преходно положение. Навсякъде има една последователност. Ако не можеш да вземеш вярно „до“, не можеш да вземеш вярно и „ре“. Ако „до“ не можеш да вземеш, и „ла“ не можеш да вземеш. Ако „до“ не можеш да вземеш, и „ре“ не можеш да вземеш. Ако „ре“ вярно не можеш да вземеш, и другите тонове не можеш да вземеш вярно. От „до“ имаш опорна точка да вземеш вярно и другите тонове. Мярка ще бъде в музикално отношение, подтик ще бъде. Ако не можеш да вземеш един верен тон, аз зная причината къде е. Ако ти си в чисто музикален свят, щом вземеш вярно „до“, и другите тонове са верни. Щом „до“ не можеш да го вземеш вярно, и другите тонове не са верни. Щом не можеш да вземеш вярно тоновете, някаква мисъл се явила по-гъста, затуй не е верен. Щом имаш погрешка, не си в музикалния свят, срещнал си много груба материя, не резонира хубаво. Затуй, като започнете да пеете, ако започнете да мислите за други неща, не излиза. Ако музикално ви занимават тоновете, ще бъдат верни. Значи в музикалния свят няма препятствие да вземеш тоновете. Щом се яви препятствие, не можеш да вземаш вярно тоновете. Някой дойде, вземе някой тон от третата октава или „фа“, или „сол“. Ако се разколебаеш или се страхуваш, веднага този страх е внесъл нова материя и ти не можеш да вземеш вярно тона. Ако се яви надежда, ще вземеш вярно тона. Всичките ония неща, за които нас ни разколебават вътрешно, не може да ги постигнем. Всичко, в което се разколебаваме, ще правим погрешки.

Ако питате сега: „Защо ви е главата“, какво ще кажете? Понеже главата е по-тежка, на човека му взело милиони години, докато се научи да държи право главата. Много тежка е главата. Природата му дала едно тяло много неустойчиво. Най-голямото изкуство, което човек придобил на земята, то е да ходи. Няма по-трудна работа от нея. Тази е най-трудната работа във физическия свят, която човек е направил – да се научи да ходи на два крака. Като изгуби равновесие, падне. Сега втората стъпка, втората мъчнотия, която се е явила, е да държи чувствата си, сърцето си. Сърцето и то ходи на два крака. И умът на два крака ходи. Три мъчни работи, които се е учил. Със сърцето не е постигнал и с мисълта не е постигнал. Издигне се да ходи и падне. В умствено и в духовно отношение, той в умствено отношение пада и в духовно отношение пада. В духовно и в умствено отношение човек е в неравновесие. Идеалът е да не пада. Птицата не може

да падне, когато крилата са нормални. Като се спусне, мислиш, че ще падне. Като подигнете един човек и го пуснете, той няма свободата на птицата. Никой от вас не е свободен в мислите. Като се издигате във високите места, надолу се сгромолясвате в мисълта си. Във всичките трудни положения трябва да излезете успешно. Като не можеш, не се качвай нависоко. От каква височина скача човекът? Кое е най-безопасното скачане? От 25 сантиметра най-добре скачате. От метър може да скачате.

Кракът ви на три места се прегъва. Първото прегъване е за умствения свят, второто – при коляното – е за духовния свят и третото – при бедрото горе – за физическия свят. Най-първо в скачането и в ходенето ще упражняваш ума, ще прегъваш крака в стъпалото. Свиването при коляното е за сърцето и горе е за тялото, за физическия свят. Имайте това в съображение. Свиването при стъпалото има връзка с ума, свиването при коляното има връзка със сърцето и горе има връзка със стомаха. Ако коляното се движи добре, сърцето функционира добре, дробовете функционират добре. Ако горе свиването е добре, тогава стомахът функционира добре. Някой казва: „Защо трябва да стъпвам?“ Стъпването има отношение към мисълта. Ако не знаеш да си свиваш коляното, ще повредиш сърцето. Ако не знаеш горе при бедрото да си свиваш крака, ще повредиш стомаха. Всичко трябва да знаеш, кое за какво е. Вие технически трябва да знаете всяка част за какво е.

Досега всички са проповядвали магията. Магите са носили под ръкавите магическата палка, ръкавите са били широки. Палката е главата, то е неговият ум, единицата. Умът има ръководството. И на ръката имате три свивания, същият закон е. На всеки пръст пак имате три свивания: за умствения свят, за духовния и за физическия. Всички тия свивки имат отношение към някой от удовете. Някой път питате: „Защо не ми върви?“ Казва: „На мене не ми върви на физическото поле.“ Виждам горе, че кракът не може да се свива или при коляното, или при стъпалото. Това указва влияние на някой уд. Туй свиване има отношение съзнателно и това да ти е приятно. Ето какво разбирам: като свиваш ръката си, да ти е приятно. Когато свиваш ръката и не пораждаш приятност, това е аномалия. Свиеш ръката си, да ти е приятно. Като мръднеш лакета, да ти е приятно. Като мръднеш рамото, да ти е приятно. Заболи те рамото, да ти е приятно. Някои хора на физическото поле, като им върви, да видиш как си махат ръцете, движат ги от рамената. Когато е закъсал, свие си рамената, не си движи ръцете. Цигуларят, като свири хубаво, движи си ръцете. Като закъса, не свири свободно с ръката. Препоръчвам ви хубаво да си свивате ръцете, не анормално, но много хармонично. Казвам: Ако мислите хубаво, ако чувствувате хубаво, ако постъпвате хубаво, всичките ви удове ще функционират нормално. Всичките удове имат свои функции и носят известни блага. Сега вие искате да оправите живота си, без да знаете

как да свивате ръцете, краката. Като ходиш, да знаеш как да ходиш. Като махаш ръцете си, да упражняваш ръцете си във всички направления.

Сега направете един опит. Един ден, като сте неразположени, вижте откъде зависи неразположението, къде е погрешката, от краката ли зависи, от ръцете или от главата. Ако зависи от краката, тогава свиването не става правилно или долу в стъпалото, или в коляното, или горе при бедрото. Хармонични трябва да бъдат движенията. Сега по този закон енергията от ходилото може да влезе в коляното или от китката може да иде в лакета, от лакета може да иде в рамото. Не е безразборно. Енергията може да се измества по цялото тяло. То е прогресът на човека. Ако не може да пестите тия енергии, тогава идат противоречията. Та изводът: Изучавайте живота тъй, както музикантите го изучават. Изучавайте живота тъй, какво художниците го изучават, да рисуват с боите, с четките. Изучавайте живота, както техниците го изучават. Когато строи един автомобил, той знае всичките части. Един шофьор трябва да разбира частите на автомобила си. Всякога, щом се яви някое противоречие, знае как да го поправиш.

Това е доста материал за смилане. Ще кажете: „Това ни е останало. Въглища нямаме.“ Не можете да се оплачете, че нямате въглища. Когато няма въглища и двете соби горят. Който няма въглища, да дойде тук да се топли. И двете соби горят постоянно.

Ако бих поискал от вас, в какво седи неразбраната музика да ми кажете, всеки може да ми изпее него. Ако е неразбрана музика, всеки може да пее. Ако поискам една разбрана песен, малцина могат да пеят. За вас е свойствено да пеете една неразбрана песен. Отношението на тоновете е много трудна работа. Да се вземе един тон верен, не е лесно. В тоновете има морал. Човек, който не е чист, не може да пее добре. Всички онези певци, които не са чисти, изгубили са гласа си. Човек, който пее хубаво, той е морален. Човек, който не пее, той не е морален. Човек, който мисли, може да пее. Човек, който чувствува добре, може да пее. Казвам: Чистотата е едно условие за здравето, за мислите, за чувствата, едно външно условие. „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Какво означава? Който види Бога, като види Бога, той ще придобие всичко. То е възможност. Ще бъде поставен на най-хубавото място, дето да го постигне. Земята, като е поставена на своето място, постоянно пътува, не седи на едно място, постоянно се движи. Човек, който види Бога, ще се движи в правата посока, ще постига. Не ще постигне, но ще постига онова, което желае.

Какъв тон бихте турили на главата, на човешкото сърце и на човешкия стомах? Трудна работа. Как бихте изпяли „глава, сърце и дробове“?

Главата е скрита като орех в твърда черупка. Забележете, имате три обвивки на ореха. Не може ли да има една обвивка, но три. Една зелена обвивка, първата обвивка е свързана с физическия свят, втората – с духовния свят, а самият орех е Божественият свят. Първата сама по себе си пада. Втората трябва да я строшиш или като посееш ореха в земята, тя се пръска. В препятствията, които имате в живота, доста обвивки има човек. Някои обвивки трябва да паднат. Първата обвивка трябва да падне, физическите препятствия трябва да паднат, да останат духовните препятствия. Вие трябва ядката, която извадите, да я изядете или да я турите на работа. Ще извадите ядката, ще я обелите. Докато ядката е в черупката, тя е в безопасност.

Три неща помнете: Непреодолима надежда, непреодолима вяра, непреодолима любов. Или другояче турено: Дръжте се за всесилната надежда, дръжте се за всесилната вяра, дръжте се за всесилната любов. Или другояче: Дръжте се за силната надежда, дръжте се за силната вяра и за всесилната любов. След като направите този рабор, ще дойдете до основите неща: Силна вяра, силна надежда и всесилна любов. Всесилна любов в сърцето, силна вяра в мозъка, силна надежда в тялото.

Направете едно резюме на сегашната лекция, едно хубаво резюме. Трябва да се направи опит. Има една опитна страна.

Отче наш.

XXI година.
15 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 30. I. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_02_01 Дигни одъра си!

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

Добрата молитва.
Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от петата глава от Евангелието на Йоана от 1–12 стих.

Казваха Юдеите на изцерения: Събота е, не ти е позволено да дигнеш одъра си.

Аз наричам това стари възгледи. Има стари и нови възгледи в света. Дали трябва да напуснем старите възгледи или не? Ние считаме известни възгледи като някое Божество, страх ни е да ги напуснем, да направим някаква отстъпка. Мислим, че ще направим прегрешение, ако ги напуснем. Някой път считаме за прегрешение, ако приемем нещо ново. Това е едно неразбиране на онези хора, които не искат да прогресират. Един кол като го забиеш на едно място, той си остава такъв, изгнива, но не прогресира. И след 10 години ще го намериш, както си го оставил. Ако посадите едно семенце, което разбира живота, ще го намерите ли такова, каквото сте го посели? – Питам: Искате ли да имате резултатите на кола или резултатите на посятото семе, на плодното дърво?

Вие сте учили четирите действия: събиране, изваждане, умножение, деление. Казвате: Тези работи са прости, ние ги знаем. Та тепърва вие имате да учите събиране, изваждане, умножение, делението. Какво разбирате, че сте събрали един лев с още един лев и станали два лева? – Какво сте научили или какво сте разбрали, когато сте събрали едно говедо с още едно говедо? – Какво сте направили, когато сте събрали една къща с още една къща? – Лесни работи са те. Ние имаме повърхностни понятия. Ако изучавате науката на миналите векове, преди хиляди или две хиляди години, хората са вярвали, в природата и ако сравните тогавашните разбирания на хората с днешните, ще намерите голямо различие. Но ако сравните сегашните вярвания с вярванията на хората след две хиляди години, ще намерите същото различие. Това, което е било право за тия хора, не е право за нас, които сме израснали, но то е било право преди две хиляди години. Право е на едно дете на 5 години да носи малки гащи, след две хиляди години израснало, не е право да носи тези гащи, то трябва да направи по-големи гащи. Някои поддържат, че старото не трябва да се измени. Че всичкият прогрес седи в промяната на нещата. Ако онзи комар

не иска да напусне своята форма, какво ще бъде? Той си въобразява, че е голям философ. Неговият хобот показва неговите умствени способности. Комарът като минава, голяма философия има. Като бръмчи, казва: Какво разбирам аз, туй, което не сте сънували. Философ е. Навсякъде прави научни изследвания. Като дойде при един учен човек, ще тури хобота си да види кръвта му каква е, да я изследва, според най-новите научни изследвания. Ще види кръвта, чиста ли е или не е чиста. Това е от наше гледище. Какво в същност мисли комарът? – Не знаем, такава не е неговата мисъл. То е наше схващане. Той иска да знае, сладка ли е кръвчицата или не, понеже сладката кръвчица му е приятна. Казва: Заслужава от такъв учен човек да се храня. Туй е приблизително тълкуване. Комарът така мисли. Не че прави научни изследвания, нито го интересува този учен човек, този професор. Не го интересува дали професорът успява или не, дали живее добре с жена си и децата си. Какво е главата на професора и това не го интересува. Иска да знае кръвта каква му е.

Вие мислите, че има един вечен свят. Думата вечен няма съдържание. Някои го наричат свят на Вечната хармония. За този свят тепърва трябва да се учи. Какво разбираме под религиозен човек? – Религиозният човек е занят да вярва в Бога, да защищава правата на един Бог, твърди, че има един Бог. После защищава своите права, как трябва да вярва в Бога? Вземете политиката. Каква наука е политиката? – Ако държавата е монархическа, защищава правата на царя и защищава правата на народа. В науката, във философията какво се защищава? – Защищават се принципите, законите и после фактите. Пак три неща влизат. Та казвам: За кого е създадена религията? – За човека. За кого е създадена науката? – За човека. Всичко е създадено за човека, но човек не е създаден за тях. Те са като външни условия за неговото развитие.

Та казвам: Ние имаме едно повърхностно разбиране за Бога. Схващането за Бога в умовете на хората преди две хиляди години не е било както сегашното схващане. Аз изваждам това от живота. Ти, когато си бил на три години, си имал едно схващане за баща си. Когато си станал възрастен, твоето разбиране за баща ти се е променило. След като си станал на 21 година, промяна в баща ти не е станала. Твоето понятие за баща ти се е променило. Сега може да попитате: Защо стават тия работи. Това не е философски въпрос. Как трябва да станат? – Пита някой: Защо слънцето изгрява? – Ами, че какво трябваше да направи? – Защо залязва? – Ами че какво трябваше да направи? – Хубаво щом питаш, ще дадеш по-умен отговор, как трябва да изгрява. Казваш: Защо изгрява слънцето? – Ами какво трябваше да прави? – Не можеше ли по друг начин да изгрява? – Кажи ти по кой начин? – Ами като изгрява слънцето какво носи в себе си и какво можеш да използуваш от изгрева на слънцето, то е важният въпрос.

Защо изгрява слънцето е второстепенен въпрос. Важно е, като изгрява, какво ще се ползуваш и като залязва, какво ще се ползуваш? – При единия и при другия случай може да се ползуваме. Ние мислим, че слънцето изгрява и залязва. Вярата ни не подхожда. Ако питате слънцето, казва: Аз нито изгрявам, нито залязвам. От къде произлиза това различие на слънцето в нас? – От земята. Сега няма да се спирам, защо от земята излиза. Допуснете, че вземем пари на заем от някого. Вземем сто лева на заем и обещавам, че след три месеца ще ги върна. Но така се случи, че на време не ги плащам. Пита ме той, защо не ги плащам? – Казвам: Защото нямам пари. Казва ми: Като знаеше, че след три месеца не можеш да ги платиш, защо ги взе? – Защо взе на заем, когато не знаеш, дали ще можеш да ги платиш? – Защо съм ги взел? – Не е въпросът там. Взел ги. Може да му докажа защо съм ги взел, но въпросът не се разрешава. Защо съм ги взел, взел съм ги вече. Защо съм ги взел, когато не мога да ги платя, този въпрос не е на място. Той трябваше по-рано да ме пита. Той трябваше да ме пита: Ти след три месеца можеш ли тия пари да ги платиш? – Ако можеш да ги платиш, ще ти дам; ако не можеш да ги платиш, няма да ти дам. Сега някой пита защо се е родил? – Сега този въпрос не е на място. Това трябваше да пита преждевременно, преди да се е родил. Питаш, защо той се е родил? – Най-после ти трябва да докажеш, дали той (е) роден или не. Ако на сън сънуваш, че се раждаш, роден ли си? – Толстой разказва за една своя опитност. Сънувал, че е бременен като жена, че дошло време да ражда детето, мъчил се, мъчил се и в голямото мъчение се събудил, не е могъл да роди детето. Казва: Тежко е положението на жените, които раждат. Питам: Това, което Толстой разказва в съня си, вярно ли е? – Буквално не е вярно, но учението, което проповядва, не противи се злому, учението, което искаше да проповядва и което Ганди днес прилага, той не може да го роди. Какво значи, че не можа да го роди. Туй учение не можа да се приложи, хората не са готови да го приемат. Ти десет лева, които имаш да вземаш, не искаш да се откажеш от тях. Даже онзи, който има да дава, той не се принуждава. Всеки иска да изнуди другите. Съвременните хора говорят за култура. Религиозните казват: Всичко е на Бога. Значи щом всичко е на Бога, имате право да вземете отвсякъде. Това не е право. Щом е на Бога, Той има право да взема отвсякъде, но не и аз. По отношение на Него е вярно, но по отношение на нас, не е вярно. Религиозните хора казват: Няма кражба, всичко е на Бога. Хубаво, дойде някой, тегли ти един куршум, казва: Господ ми каза да те убия да те изпратя при Него, да се върнеш. Трябва да го питаш, де му е документът. Пращат някой посланик някъде, но той има акредитивни писма, трябва да ти покаже, да го приемат. Казва, Господ го пратил да те убие. Каквото е казал Господ, не се противи. Само на едного не оспорвам правата, на Бога. На всички други правата оспорвам, понеже нищо не са създали. Каквото каже Господ да бъде Неговата Воля, понеже Той всичко е

създал. Ние, съвременните хора, оспорваме това право. То е наше нещастие. Казваш: Защо Господ ме (е) създал така? – Как трябваше да те създаде? – Господ създаде комар, създаде и човека. Ти като казваш защо те е създал така, Той може да те създаде като комар. Какво ще правиш? – Утре може да те създаде един кон, да те тури на конска форма. Или може да ти тури рога на главата. Ще протестирам. Пред кого ще протестираш? – Ти не разбираш предназначението на комара, не разбираш предназначението на вола. Ти мислиш вола това, което не е. Ти мислиш комара това което не е. Ти мислиш човека това което не е. Най-първо нямаме едно истинско понятие за Бога. Той, Който е съвършен, не може да вземе един звук неверен. Той е единствен, който взема тоновете верни, без погрешка. Следователно, всеки музикант, който иска да изучава музика, трябва да иде при Господа, Той да Му изпее основния тон, да му изпее гамата, да се научи, как да пее в света. Всеки, който се учи от друго място, да се коригира. Казва някой, че вярва в Господа, че чул гласа Му, чул и ангелите да пеят. Аз не намирам никаква промяна в неговия живот, той иска да ме убеди, че бил при Господа.

Сега във вашите разбирания разчитате на онова, което Бог (е) вложил във вас. Не излизайте из рамките на вашите възможности и вашите условия. Комарът не трябва да излиза из условията на своя живот, извън условията на комарския живот. Никое същество няма право да излиза из условията, в които е поставено. Защото Онзи, Който го е поставил, е разумен, и трябва да се изпълнят условията. След като се изпълнят, ще дойдат други. На съвременен език да обясня. Детето от първо отделение няма право да напусне преждевременно годината, преди да я завърши. То трябва да изучи всичкия материал цяла година, тогава учителят ще го прекара във второ отделение. Ако рече сам да мине във второ отделение, какво ще направи? – Сега щом сте недоволни, не минавате за големи философи. Казвате: Защо Господ не ми даде повечко богатство? – Отде накъде? – Ти си първокласен невежа тогава, ти не знаеш как да разсъждаваш. Мен ми разправяше един българин, на който се е оплакал един богат поляк, индустриалец, който имал сто милиона, но бил сляп. Той казвал: Ако има някой, който може да ми отвори очите, аз съм готов да му дам всичкото си богатство и да изляза последен бедняк само с дрипите на мене, но очите ми да се отворят. Този човек е готов да даде сто милиона, за да му се отворят очите. Ти имаш отворени очи за сто милиона и минаваш за бедняк. Оплакваш се, че голямо нещастие те е постигнало в света. Аз те наричам първокласен лъжец. Ако е учен човек, той ще критикува, че Господ не го е ударил. За ушите сто милиона, стават двеста милиона, за ръцете, за краката по сто милиона, то са 500 милиона, какво ще правите 500 милиона при сегашните условия?

После ние, съвременните хора, мислим, кого да обичаме и кого да не обичаме. Казва: Този човек не може да го обичам. Аз може да накарам кой да е момък да обича коя да е мома, като позлатя момата. Когато момата не е позлатена, не я обичат, но когато е позлатена, ще се явят 10–20 кандидата. Я да туря 10 милиона на разположение на младата мома, ще се явят кандидати с изобилна любов. То е външно. Питам: Ние, съвременните хора, които роптаем против този живот, какво сме дали на света? – Нека каже някой: Аз това съм дал. Ние сме пратени всички на земята, всички да бъдем проводници на онова Божествено изобилие, от което светът сега има нужда. Светът има нужда от прекрасни мисли. Светът има нужда от прекрасни и хубави чувства. Светът се нуждае от добри постъпки, от благородна обхода. Светът се нуждае от братство. Светът се нуждае от обич. Светът се нуждае от милосърдие. Хората трябва да внесат всичките тия блага. Трябва да бъдат проводници от невидимия свят долу на земята да слязат тия блага. Сега аз ви говоря върху един въпрос, не теоретически, но един въпрос, който аз съм разрешавал и съм дошъл до едно положение да виждам от какво произтичат нещастията на хората.

Дойде при мене един беден човек. Най-първо у мене се заражда едно чувство на недоволство, че той ме безпокои. Човекът не ми (е) направил никаква пакост. Има някаква нужда. Болен е, безпокои ме. Казвам: Да иде при лекар, защо мене ще ме безпокои. Питам себе си: Ти ако си на негово място, какво ще направиш? – Ти как би постъпил? – И ти ще направиш същото. И този човек ще има същото разположение спрямо тебе. Ти и той не може да разрешите въпроса. Кое е право разрешение на този въпрос. От какво произтича недоволството? – Аз зная от какво произтича недоволството му. Този човек е женен, той не живее добре с жена си, не постъпва добре с децата си. Неговото недоволство се отразява върху мене, приемам го в себе си. Не го съдя. Казвам му: Знаеш от какво произтича твоята болест? – Казва: Коремът ме боли. Коремът те боли, причината е външна. – Какъв е церът? – Ще идеш да се примириш с жена си, ще се обхождаш благо, любезно, ще говориш с мек тон, музикално, няма да има бубубу. Като човек ще ѝ кажеш – Не зная какво име да ѝ туря. Знай, че тя е царска дъщеря, ще се оплаче на баща си и вас ще ви държат отговорен, че вие не знаете да се обхождате добре с една царска дъщеря. Една жена вие не сте я оценили. Всичките ваши блага, които имате, вашето бъдещо развитие зависи от нея. Тя (е) правила толкоз добрини, ти се обхождаш грубо с нея. Казва: Какво има, че съм я обидил? – да прощава. Ако ме послуша, болестта ще мине. Ако не ме послуша, болестта няма да мине, десет пъти ще се увеличи. Като излезе от тялото, ще се свие гърбнакът, ръцете, като говедо ще пъплиш, и пак негодувай. Той се уплаши. Казва(м): Слушай, не със страх искам това нещо да го направиш. От любов, готов ли си да се примириш? – Ако утре Господ те направи жена на нейното място

и тя бъде мъж, ти как би желал тя да постъпва? – Казва: Как може да бъде? – Рекох: Може да бъде, как не. В природата мъж и жена, тия неща са числа. Като туриш нула пред числото става 10 пъти по-малко, като туриш една нула отзад, става 10 пъти по-голямо. Те са математически числа, които се изменят. Не мислете, че сегашното положение на човека е неизменно. Има нещо неизменно в човека, то е Божественото. Всички човешки форми са поставени на вечно изменение. Ние трябва да изучаваме всичките форми. Аз засягам този въпрос.

Най-първо внесете хармония във вашия ум да мислите право, да имате желанието да мислите право. После внесете една хармония в сърцето си, че да чувствувате право и най-после да постъпвате право. В дадения случай, то е необходимо за самите вас. Понеже, туй е Велик Закон на Битието. Туй същество, което е създало света, желае всички хора да постъпват идеално. Вследствие нашето противодействие ние всички страдаме. Вие искате да знаете откъде се е родило злото. Злото вие сте го родили. Вие искате да станете като Бога независими. Нищо не сте направили, пък искате да бъдете господари, каквото кажете да стане. Аз съм слушал много българи да казват: Да стана пръв министър в България, ще избеся всичките. Ако светът е за бесене, можеше да се поправи, досега щеше да се поправи, но и досега не е поправен. Нашата култура минава за християнска. Едно време се биеха езически народи, с много богове. Днес се бият народите, които вярват в един Бог. Всички защищават правото, бият се за една кауза. Не искат да отстъпят. Най-първо Провидението съди англичаните. Днес Господ съди Англия, те са най-богатите. Провидението най-първо съди англичаните, те имат 40 милиона земя, задигнали Божията земя и не искат да дадат на другите хора. Това е погрешка на англичаните. Може да им кажа, кои са причините за тяхното нещастие. Те нямат обич към човечеството. В техните търговски работи имат предвид само себе си. Не е правилно това. На второ място идват славяните, те имат 21 милиона земя, на трето място идват французите, на четвърто място идват Съединените Щати. Ще се наредят всичките и ще дойдем до най-бедните. Сега не разрешавам един въпрос. Невидимият свят го разрешава. Ще видите как ще се разреши. Онези, разумните хора, казват: Никой в света няма право да усвоява Божественото имущество. Никой в света няма право да лишава хората от ония права, които Бог е дал на когото и да е. Всеки един, който се е опитал да лиши човека от онова, което Бог е дал, той създава големи злини и нещастия. Туй е вярно и за народа, и за дома е вярно, и за личността е вярно. Всички вие постъпвате като англичаните. Всички вие постъпвате като русите. Всички вие постъпвате като американците по някой път.

Според мене новото в света е да се изпълни Волята Божия, да се отдаде

право на всеки човек, онова право, което природата му е дала. Онези, разумните, оправят света. Ако ние не го дадем, те ще го дадат, ще се наложат. Ние имаме този закон. Той работи в семейството. Най-първо децата не се раждат силни. Те идат от невидимия свят в такава една форма, че никой не може да ги види. И с микроскоп не може да ги види в пространството. Като дойде една малка клетка, тя е толкова малка, че тази клетка поставят в утробата на майката и тя започва да расте, расте и става едно детенце от две, три кила. Излиза навън, майката го отглежда, то расте, расте, стане един ден философ, майката и бащата не му дават правото. Най-първо те го приемат много ласкаво, туй дете започва да злоупотребява. Те му създават един закон. Най-първо, то е „моето ангелче“, но после бащата и майката го потупват, братя, ако има, и те го потупват, докато най-после стане редови в къщи, започват всички да се отнасят с него строго, нарочат го. Казват: Не е лошо дете, нарочат го всички, бащата го нарочи. Във Варна имаше един такъв случай. Бащата нарочил най-големия си син, понеже, не върви по неговата линия, но върви по линията на майка си, съвсем друго направление. Баща му занаятчия, иска и него да направи занаятчия. Синът обича технически работи, по техниката иска да следва. Бащата иска да го направи като него занаятчия. Синът направи едно хвърчило и ще го пусне. Бащата дойде да го бие, как смее да прави хвърчила да си губи времето. Той прави изследвания, вятърът като духа, как се движи хвърчилото, дългият конец как се огъва. Казва един ден: Ти човек няма да станеш с тия хвърчила. Връзва го и с главата надолу го пуща в кладенеца. Синът казва на баща си: Не съжалявам, че ще умра, но съжалявам, че имам 4 сестрички и няма кой да ги гледа. Този баща сам ми казваше: Като ми каза това, жегна ме нещо и го извадих из кладенеца и го пуснах. Но и бащата направи едно хвърчило, само че не го пусна нагоре, но надолу. Бащата не разбираше закона на хвърчилата. Моралът на съвременните хора е подобен на този на бащата. Казва: С хвърчила работа не става. Ако пущаме хората в кладенеца, става ли?

Сега числата сами по себе си като че нямат цена. Да допуснем, че имате числото едно. Вас ви дават един кон, вие се радвате, имате един плюс, придобивате. Но дойдат след време и вземат коня от вас, вие страдате. Конят какво отношение има? – Той е създаден за един самостоятелен живот като единица. Вие с идването на коня се радвате; като вземат коня от вас, страдате. Защо? – То е неразбиране на философията. Вие, ако разбирате закона на коня, трябва и като идва конят да се радвате, и като заминава пак да се радвате. Когато слънцето изгрява, трябва да се радвате и когато залязва пак да се радвате. Понеже, туй, което е приятно на нас, е приятно и на другите. Ако туй слънце изгряваше само за нас, щеше да бъде приятно на нас, но неприятно на другите. Сега приятното и

неприятното създават еднакви права на всичките хора да се ползуват от всичките блага, при дадените условия, при които живеем. Трябва да дадем условие на всяка една наша мисъл, не само на някои специфични мисли. Ние сме много пристрастни към мислите. Някои обичаме да ги отхвърляме. Не е право. Всяка една мисъл в дадения случай е тъй интересна, както най-възвишената мисъл. Казваш: Тази мисъл не струва. Върху такава мисъл искаш да станеш господар. Не е лошо да бъдеш господар, но за (да) бъдеш господар, трябва да направиш хората около тебе щастливи. Искаш да станеш слуга при дадени условия, като слуга трябва да направиш всичките хора около себе си щастливи. Ти като човек имаш силата, знанието, мъдростта и като слуга може да ги направиш щастливи, и като господар може да ги направиш щастливи, но в дадения случай трябва да знаеш да господаруваш и да слугуваш. Ако ти знаеш да господаруваш, а не знаеш да слугуваш, ти ще си създадеш зло; пък ако знаеш да слугуваш, пък не знаеш да господаруваш, пак ще си създадеш зло. Следователно, слугите създават половината зло и господарите създават другата половина зло. Цялото зло се създава от господарите и слугите, които не знаят, как да господаруват и не знаят как да слугуват.

Сега всички говорят за новата религия. Как ще дойде тя? – Ние искаме да дойде новото. Ако направите най-хубавото здание да продавате месо или някоя скотобойна, какво сте направили? – Разправяше ми един господин, който бил в Чикаго, в една от големите скотобойници, как модерно убиват животните. Питам: В какво седи културата? – Хиляди и хиляди животни постоянно избиват. Той ми разправяше начина как става тази манипулация.

Ние, съвременните хора, искаме да победим. Чудни сме. Искаме победа, когато никога няма да дойде. Пътят, по който съвременните народи вървят за победа, никога няма да дойде победата. Пътят, в който съвременните християнски народи вървят, нищо добро не ги очаква. Единственият път е, ако приемат Божественото. Тогава този порядък ще се измени и ще дойде Божественият порядък. Те поставят въпроса, като че зависи от тях. Не зависи от тях. Съвременната култура или ще приеме новата култура по Божественото, или народите ще се обезличат и после ще започне една нова култура, както в миналото е ставало. Предсказано е, че в нашите времена, Бог ще по-стави едно Царство, което ще бъде над другите царства. Всичките други царства трябва да станат доминиони на туй царство. Всички хора трябва да станат граждани на туй царство.

Та казвам: Мислите ли, че Бог, Който седи във вас, но тайно наблюдава всичко, вие Го носите в себе си, мислите ли, че Той е от слабите. Какво разбирате да възкръсне Господ и да се разпръснат враговете му. Знаете,

какво би станало, когато Господ се пробуди във всичките хора, изведнъж заговори в бащи, майки, синове, в дъщери, слуги, войници, офицери, свещеници, ако Той заговори във всеки, знаете, какво ще стане? – Ще стане най-чудното нещо, най-хубавото нещо. Но вие всичките хора имате желание Господ да говори с човешки езици. Нас ни е говорено по човешки. Няма страдание, което да не сме опитали. То е човешкият език. Какво ще опитваме всичките форми на този език? – Насила ние сме опитвали от хиляди и хиляди години и какво ще опитваме същия език за бъдеще. Господ ще заговори в нас на новата форма на Любовта и сърцата на хората ще се изменят. Каменните сърца ще се изменят, ще станат плътски сърца. Любовта ще заговори в тях, ще каже: Тръгнете по добрия път. Ще се разберем каквото Господ е казал, ще изпълним Волята Божия всички.

Ще кажете сега: Не ти е позволено така да говориш в днешните времена. – Онзи, Който ме е изпратил, ми казва. Казват: Кажи името на този.

Онова, което казвам, ще бъде. 101% ще бъде, понеже е Божие. Онзи, Който (е) казал, ще го направи. Ще видят това хората. Бог е Който говори на сърцата. Вие сега ще кажете: Тъй казва. Аз искам Господ да заговори във всинца ви. Само така ще ме разберете. Ако Господ не говори във вас, вие казвате: Дали говори на хората или не. Вие сте на крив път. Аз не искам вие да бъдете като мене, нито аз искам да бъда като вас. Може да бъдем подобни. Знаеш какво значи подобни? – Подобие значи ти изгубваш парите, аз ги намеря и ти ги донеса. Мязам на тебе. Желание има в мене, като взема чуждото аз да го взема, но в мене има и друго желание да го дам на този, на когото принадлежи. Ти го държиш само за себе си, като го изгубиш само тогава го даваш на другите. Като изгубиш тревожиш се. Аз се радвам като го намеря, че ще (го) донеса. Казвам: Занесете всичко онова на онзи, което сте намерили, на онези, които са го изгубили. То е новото учение. Изгубил някой служението. То е старото. Спечелил служението, то е новото. Най-голямата придобивка сега е всички да воювате чрез Любовта. Желая на всинца да имате една победа. Това са героите в света, по цялото лице на земята, с Любов да побеждават. Само така ще се внесе в света новият ред и порядък, и справедливост за всички. На всеки човек да се даде съответствуващото, което Бог Му (е) дал и всички народи да благуват. Господ желае доброто на всеки народ, понеже, Той ги е създал. Не желае нещастието на кой и да е народ. Не желае нещастието на един дом или на един човек. Казва: Не благоволява душата Ми в смъртта на грешника. Казва: Напуснете старите пътища, тогава всичко туй, ще се заличи.

Евреите казват на изцеления: В съботен ден не ти се позволява да дигнеш

одъра си. Евреите не разбраха. По стария начин разбираха. В събота не се позволява да вземеш пари, отдето имаш да вземаш. Туй не ти е позволено в събота. Тъй писал Мойсей. В събота е позволено да идеш и да дадеш хиляда лева, да идеш и да занесеш един чувал брашно, да цериш болни. В събота не е позволено да идеш да туриш някого в затвора. В съботен ден не ти е позволено да палиш огън, но ти е позволено да запалиш една нова мисъл в ума си; в съботен ден е позволено да запалиш огъня на сърцето си, в съботен ден е позволено да запалиш един нов огън на тялото си, който ще внесе здраве и спокойствие.

„Дигни одъра си“. Напусни болницата и иди да проповядваш новото учение. Да бъдеш свещ на Господа. Като излезеш да се запалиш и всички се учат от него (тебе). 38 години чака, какъв характер. Предредят го, той не се бунтува, но чака идната година. Другата година пак го предредят, казва: Добър е Господ, другата година. 38 години са го пререждали и той казва на Христа: Няма кой да ме тури пръв във водата ще чакам 39-тата година. Господ изпраща специално един човек, който му казва: Дигни одъра си. Този ангел дойде, но казва: Във водата няма да влизаш. Само дигни одъра си и излез навън.

Та казвам и на вас: Няма нужда да влизате в къпалнята. Вие може да имате мнение за вас, че сте много напреднали, че имате ново разбиране. Не го отричам това. Но при новото, което ви очаква за бъдеще, то е само една малка подготовка. Трябва да бъдем готови за ония блага, които Бог е определил, да ги приложим. Да се обнови човек. В човека живеят двама души: старият и новият човек. Старият човек трябва да предаде всички имущества на новия човек. Новият човек трябва да стане господар, старият човек – слуга. То е новото учение. Старият човек да стане слуга, да слугува, младият човек да стане господар.

Пожелавам в себе си да станете добри господари и добри слуги.

Дайте място на Любовта във вас да отгледа Господа, да възрасне и вие всички да бъдете свободни.

Тайна молитва.

19. беседа, държана на
1 февруари 1942 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София

1942_02_04 Не пренебрегвайте благата
Общия окултен клас

НЕ ПРЕНЕБРЕГВАЙТЕ БЛАГАТА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Пишете една тема: „Качествата на правата линия и плоскостта“.

Обикновените работи приспиват човека. Щом човек започне да заспива, то е обикновен свят, не намира никакъв смисъл в живота. То е обикновен свят, неорганизиран свят. Когато човек е пробуден и мисли, влиза в организирания свят. В неорганизирания свят ти се грижиш само за себе си. В организирания свят Бог се е погрижил за тебе. Ние живеем във въздуха. Бог се е погрижил, преди милиони години създал въздуха, оставил ни да използуваме въздуха. Ако сега остане да ходим от Слънцето да търсим въздух, или от Месечината, то е широка работа. Щом сърцето ви се смущава и умът ви се смущава, вие сте в неорганизирания свят на мисълта. То не е място за вас. Там, дето столът е малък, не седете, то не е място за вас. Там, дето е по-голям, седете, то е за вас.

Та, казвам: Трябва да има нещо, на което да разчитате. Казвате: познание на Бога. То е една неразбрана идея. Казва: „Аз го познавам.“ „Той, казва, има такъв ръст, височина, ръцете му са такива, очите, ушите.“ То е външната страна на човека. То не е човекът. Казва: „Познавам човека.“ Има една черта, по която човек се познава. Тя е тази линия, която остава неизменна. Имате точката А. Около нея може да се образува един кръг, дето има постоянни промени, но тази точка А си остава една и съща. Всички точки наоколо може да бъдат по-близо, по-далече.

Много хора страдат, понеже нямат един постоянен капитал. Много хора разполагат с книжни пари 100–200 000 книжни пари. То е забавление, да те забавляват. 200 000 книжни пари каква цена имат? Или имаш 10 000 тона пясък. Какъв капитал е пясъкът? Или, да кажем, имаш 100 тона вода. Какъв капитал е? Утре тази вода може да се изпари. Водата е много променчива. Благодарение на изменчивите работи светът прогресира. Хората казват: измяна. В какво седи лошото на измяна? Изменило се само отношението между две същества. Как може да изменят своите отношения? Но щом две същества изменят отношението, това ни най-малко не показва, че те са в дисхармония с цялото битие. Да кажем, вятърът духа, два листа се допрат и се блъскат един в друг. Как ще си

обяснят те това? Казва: „Защо се блъскаш, какво съм ти направил?“ Как ще си обяснят блъскането двата листа? То е наше понятие, наше схващане. Според моите наблюдения два листа като се блъскат, тям им е приятно. Но ако много се блъскат листата, охлузват се. Туй блъскане не произлиза от самите листа, то произтича от една сила външна.

По някой път вие като листата се блъскате. Вие искате да разрешите един въпрос. Никога няма да го разрешите. Вие ще се подозирате. По закона на блъскането, като се блъскате, ще се подозирате. Ако питате защо те блъска, никога няма да намерите това право. То не е право, то е неразбиране. Тук е една права мисъл: ако тия листа не се блъскат, очаква ги нещо много лошо. Ако се блъскат, те прогресират, подобрява се тяхното кръвообращение. Някой път вие се възмущавате от страданията. Подобрява се кръвообращението на цялото. Аз говоря сега за едно страдание, което е подтик вътре в природата. Но има нещо дисхармонично в страданието. То ни е предадено.

Например, вземете температурата на нашето тяло. Най-приятната температура на нашето тяло е около 37 градуса. По-долу от тази температура усещаш едно малко неразположение и повече от 37 и половина и 38, пак усещаш неразположение. Когато температурата е 37 градуса, трептенията са нормални. Ако всякога бихме я задържали, ще бъдем здрави. Някой път или я губим, или ни се предава повече. Някой път страдаме от приижддане на температура, някой път страдаме от изгубване на температурата, има недоимък. Хората страдат от две неща: или от преядане, или от недоядане. Трябва да имате едно „не“.

Затова често се спирам върху музиката. Музикалният свят е свят с определени мерки. Не може вие да мислите, ако вашата мисъл не е музикална. Не може да чувствувате, ако вашите чувства не са музикални. Не може да постъпвате добре, ако вашите постъпки не са музикални. Туй е невъзможно. То е строеж. Човек е построен музикално. В музиката имате два строежа: единият – парижки, другият – виенски. Разликата е приблизително половин тон или по-малко. Аз го наричам [единия] повишен тон, единия – понижен тон. Сега ще оставим човешките работи. Човешкият ум [има] свой ключ, сърцето и то има свой ключ. Сърцето е нагласено на басов ключ фа. Умът е нагласен на ключ сол. Туй е само за обяснение. Ключът е изходната точка, изходното място, отдето имате повече понятия какъв е строежът, как са наредени тоновете. Щом имате сол ключ, знаете всяка линия на петолинието каква е, какъв е тонът, който трябва да го вземете. Ако нямате този ключ поставен, тия ноти не ги знаете какви са тоновете.

Казвам: Трябва да имаме една изходна точка. Никога не започвай да мислиш, когато не си разположен. Никога не почвай да чувствуваш, когато не си постъпил добре. Щом си постъпил зле, ти трябва вече да поправиш погрешката. Понеже, ако твоята постъпка не се поправя, нямаш една мярка, твоето сърце не може да работи правилно. Сега вземам сърцето на физическото поле. Работата на сърцето е пулсът. Знаете каква хубава работа свършва сърцето. Ако твоето сърце няма този пулс, ти не може да имаш добри чувства. Ако сърцето не ритмува правилно, както трябва, ти не може да имаш добро разположение на сърцето. Ако твоето сърце не може да ритмува правилно, ти не можеш да мислиш правилно.

Казва: в музиката трябва да имате учител. В света Божественият Дух, това е учителят, който учи как да постъпваш. Понеже Духът е създал всичко, той ще ти разправи законите на тялото, ще разправи законите на сърцето. Сърцето е цял един свят. Безброй същества живеят.

Вие минавате покрай дърветата и нямате отношение към тях. Вие мислите, че са големи будали, които са заровили главата си в земята. От тези будали очакваш да гледат твоя живот. Когато направят плодове, казваш: „Много е приятен.“ От плодовете на тези будали ядеш и човек ставаш. Ти се осакащаш, като мислиш по този начин.

Първото нещо: научете да мислите правилно. Понеже всеки, който мисли криво, осакаща себе си. Ти щом мислиш зле за хората, осакащаш себе си. Щом мислиш зле за хората, осакащаш себе си. Щом мислиш зле за своите мисли, за своите чувства, че това не е право, онова не е право, една бъркотия вътре, тогава кое е правото? Винаги правото в мисълта внася светлина. То е първият лъч. Щом вземеш една мисъл правилно, веднага един Божествен лъч прониква в ума ти. Той е първият основен тон. Щом в духовния свят постъпиш правилно, чувствата постъпват правилно, явява се в тебе първото приятно чувство. То е от Божествения свят. Вие не мислете, че тия чувства излизат от хората. Те са лъчи, които изтичат от Божествения свят. Той е първият лъч от топлината, която пристига. Ти усещаш една голяма приятност, която ти носи този лъч от Божествения свят. Най-после идва лъчът, който идва до твоето тяло. То е, което носи сила, Божествената сила, с която ти трябва да работиш.

Мнозина не могат да работят, нямат сила. Мнозина от вас не можете да обичате. Да обичате е изкуство. Обичта е една Божествена работа в света. Мисълта е една Божествена работа, която трябва да свършим. Дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашата мисъл, дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашето сърце и дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашето тяло, ние сме приятни

пред онзи организирания свят. Вие не може да бъдете щастливи, ако нямате разположението на разумните същества. Когато ангелите започнат да мислят заради вас, вие сте щастливи. Когато те ви извадят из ума си, вие сте нещастни. Вие казвате: „Ангел не съм виждал.“ Слънцето не сте ли виждали? Слънцето е един от големите ангели, който върви. Как не си видял Слънцето? Слънцето е един ангел, който върви. Казвате: не трябва на тия ангели да се покланяте, когато се явят. Ангелът, който носел една заповед от невидимия свят, Йоан Богослов казва: „Аз съм твой служител, аз съм поставен да разнасям твоята мисъл.“ Покланя се на него. „Аз съм само един лъч.“ Ако питате този ангел, той ще каже: „Аз съм само един лъч.“ Има милиарди други слънца, по-големи от туй Слънце. Те са все ангели.

Кое е важното в света? Важното за дъщерята е да има обичта на майка си. Важното за сина е да има обичта на баща си. Важното за двамата приятели е да има обичта на приятеля си. Това е да имате една мярка, от която да изхождате. Ако нямате тази мярка, всичкият ви живот не може да се изрази така, както вие искате. Ще срещнете хиляди препятствия, мъчнотии. Обяснения, философи четете: този тъй казал, онзи тъй казал. Може хиляди философи да ви разправят какво нещо е гладът, но никой не може да ви помогне със своите обяснения. Иде един човек, носи един хубав хляб. Щом се наядеш с този хляб, той ви носи Божественото. Всеки човек, който ви носи Божествения хляб, той ви е нужен. Вас не ви са нужни философии. Не търсете философия вън в света. Философия вън в света няма, то е привидно. Тия философии са вътре. Те са в причинния свят. Философите обясняват всичко. Че де му е философията на философа? Ние се нуждаем от философи, които обясняват противоречията. Ние се нуждаем от философи, както казва Христос: „Аз съм живият хляб, слязъл за онези, гладните, да се нахранят.“

Всички се учите. Казва: „Тъй съм разбрал.“ – „Нищо не си разбрал.“ – „Аз те разбирам.“ – „И аз те разбирам.“ Аз давам известна теория по музиката. И вие изявявате известна теория по музиката. Какво се ползувате? Нищо не се ползувате. Започна аз да ти пея и ти започнеш да пееш. Аз ти пея, ти ме слушаш, ти си публика. Аз те слушам, ти ми пееш. Аз се ползувам. Чрез пеенето ще се познаем. Като слушаш един приятел, не го питай обича ли те. Кажи му: „Я ми попей!“ Нека да ти попее, каквато и да е песен, на английски, на италиански, на немски, на френски. Работата не е в думите, работата е в гласа, [с] който певецът пее. Знаете ли колко са ценни Божествените думи, които достигат до нашето съзнание? Всеки ден една дума трябва да пристигне в съзнанието. От това се образува този вътрешен градеж и се премахват тия терзания, които ние ги имаме. Ти си в света, неразположен, мъчи те нещо. Ние туряме: дяволът те мъчи. Ами дявола

кой мъчи? Защото онзи, който ви мъчи, и него някой го мъчи. Един човек си направил един нож, мушне ви с ножа. Мислите, че на ножа не му е мъчно? Този нож може да ви убие, без той да иска.

Някой път на някой човек си му дал 10 лева назаем. Мислиш, че си направил нещо за Бога. После не ти плаща тия 10 лева навреме. Ти си готов да го набиеш. Казваш: „Защо не ми върна тия 10 лева?“ Дай 10-те лева, не ги пиши, забрави ги. Туй, което си дал, не го искай назад. Грехота е да искаш туй, което си дал. Което даваш, не го вземай, нищо повече. Което си дал, не вземай, то е друг въпрос. Казваш: „Дадох му го.“ Божественият закон гласи: туй, което даваш, не го вземай. „Давайте и ще ви се даде“, казва Писанието. Като давате, после вие искате да вземате. Насилие навсякъде има. Едно неразбиране има вътре.

Никога не измествайте един човек от неговото място, на което Бог го е поставил, нито пък вас да ви измести от вашето място. Защото ние като [се] изместим от мястото, в което Бог ни е поставил, заражда се дисхармония. Казвам: Стой на мястото, дето Бог те е поставил. Какво ще стане? Много добре ще стане. Ти като се качиш на трена, той ще те заведе някъде. На Земята като пътуваме, накъде ще идем? Ще излезете на станцията. Вие много пъти може да слизате отнякъде, но пак ще ви изпъдят. Спасението е: Земята трябва да ви занесе до пристанището. И ако слезете на онова пристанище, за което сте взели билет, спасена е душата. Но ако слезете на друго пристанище, ще ви изпъдят, понеже нямате виза.

В оня свят не мислете, че можете да идете без виза. Много строго е. Тук само ще ви съдят. Като идете в онзи свят, ще ви извадят из тялото. Трябва да оставите тялото на Земята и ще ви прекарат през много процеси, през голяма температура, ще видят да не би да сте откраднали една малка частица и да я внесете в Божествения свят. Най-малката частица не може да занесете. Мохамед искал да прогресира. Много е прогресирал, но се е закачила една малка игла и като отишъл горе, спрял се до третото небе. Не могъл да стигне, понеже една игла се закачила. И досега не може да влезе в небето.

Та, казвам, вие сега имате едно неразположение. Гледам, мнозина казват: „Ще ида при Господа, ще Му се оплача.“ Бог няма нужда от оплаквания. Първо ще те попита. Казваш: „Той ми взе ябълката.“ Господ казва: „Само една ябълка ли има?“ Той ти взел ябълката, понеже тази ябълка не е заради тебе. Нищо повече. Сега, как ще знаете една ябълка дали е заради вас? Ябълката, която е за мен, тя става видима. Онази ябълка, която е заради мен, другите като дойдат, тя е невидима за тях. Туй, което за другите е невидимо, за мене е видимо. Видимо за мене е туй, което е

невидимо за вас. То е тогава реалното. Туй, което е видимо, то е за теб. Казват: „Може да ми вземат имането.“ Щом го виждат всичките хора, то не е реално. Реално е само за теб, туй, което ти виждаш. Вие сега искате това, което вие виждате, да го видят всичките хора. Сега, ако всичките идете да ми пипате сърцето, дали бие да се уверите… Който трябва да знае дали сърцето ми бие или не… Ти като туриш ръката си, да чувстваш, че твоето сърце тупа. Ако всички казват: „Докажи, да видим дали тупа сърцето ти“, ако дойдат със студените ръце на сърцето, какво ще стане?

Искам да премахнем онези противоречия. Сърцето не трябва да се бута. Ти не може да отвориш сърцето си да го целуваш. Има неща, които не се целуват. И мозъкът не може да се отвори да се целува. Умът не се целува, сърцето не се целува, душата не се целува и духът не се целува. Тогава кое се целува? Щом ти дадат една ябълка, може да я целунеш. Твоята ябълка, която си взел, може да я целунеш. Ябълката, която не е за тебе, никога не може да я целунеш. Казвате: „Да се целунем.“ След като се целунете, вие ще се скарате. За какво ще се скарате? За ябълката. Казвам: Една естествена целувка е на Ева. Целуна един плод, който не беше за нея. Досега цялото човечество не може да се освободи от една нейна погрешка.

Погрешките в света се предават. Неправилните мисли в света се предават, както и добрите мисли. Някой казва: „Може да мисля каквото искам.“ Не е така. Не може да мислиш каквото искаш. Може да мислиш каквото искаш, но ще се осакатиш. Аз не мога да пея каквото искам. Музиката не я създадох аз. Или мисълта, която вие мислите, не сте я създали вие тази мисъл. Сега казвате: „Той противодейства на мисълта.“ На правата мисъл никой не може да противодейства. Туй помнете. Мисъл, на която се противодейства, не е права. Не че е лошо. Слабия огън всеки може да изгаси. Една обикновена мисъл аз уподобявам на слаб огън. Една права, интензивна мисъл никой не може да изгаси. Ти не можеш да изгасиш една температура от 5,5 или 10 000 градуса. С какво ще я изгасиш? С вода не се гаси. С какво се гаси?

Сега всички се плашите, че може да ви ограбят. Мисълта може да ви ограбят. Ако вас ви обиждат, вие сте слаб човек. Ако вас може да ви окалят в умствения свят, вие сте слаб човек. Ако вас може да ви изместят от мястото, което завземате, вие сте слаб човек. Туй място не е за вас. Ще дойдеш до онова положение, от което никой не може да ви измести. Кое е това място, [от] което никой не може да те измести? Само когато обичате един човек, във вас се заражда желание вие да не го изместите. Дотогава вие имате желание да го изместите. Когато вие обичате парите, нали ги измествате? Туряте ги в една каса, затваряте ги, ни най-малко не им давате свобода. Вие имате една книга, която обичате. Туряте я в библиотеката.

Желанието е хубаво, но представете си, че имате една книга, която няма съзнание. Турете я в библиотеката, тя се радва. Но представете си, че ти беше турил живи хора, наредени в библиотеката. Какво ще бъде положението? Ако имаш една жива книга, туриш я в библиотеката и кажеш: „Тук ще седиш“, тя ще се радва ли? Ти ще оставиш ли тази книга да се разхожда, както ти се разхождаш? В Божествения свят така е създаден светът: Бог ни оставя да се разхождаме. Всеки един от вас като се разхожда, какво значи? Живее. Живее той. Книгата, която се разхожда, не трябва да се цапа. И човек, като се разхожда, и той не трябва да се цапа. Трябва да се учи да хвърка. На птиците кални ли им са краката? На млекопитающите, воловете, конете, краката им са оцапани. Птиците, щом дойдат до калта, веднага хвъркат.

Чистата мисъл винаги очиства човека, чистото желание очиства човека и чистата постъпка очиства човека. Те са качества, които идват от Бога. Трябва да ги задържим. Казвам: Щом ви стане мъчно, какво трябва да правите? Не сте постъпили както трябва. Не че сте прегрешили. Вие не мислете, че Бог, Който създал света, той не носи всичките тягости на тия хора. Наричат го дълготърпелив. Знайте: всички блага в умствено отношение, в духовния свят и във физическото поле, каквото Господ дал, всичките тия хора злоупотребяват, изнасилват се, всички се оплакват и Той е дълготърпелив. Защо? Търси един начин да ги просвети, да им каже, че пътят, по който вървят, създават своето нещастие и дотогава, докато не се убедят, ще си пакостят. Някои мислят, че като правят зло, ще си помогнат. Той не може да си помогне. Лошата мисъл мяза на хора, които потъват в тресавище. Ако потънеш във водата, може да се избавиш. В тресавището, за да се избавиш, трябва да имаш дъска или нещо, за което да се хванеш. Другояче, отиде в това тресавище.

Казвам: Един порочен живот, това е едно тресавище, в което човек загубва живота си. Ако речем да се съдим, не можем да прогресираме. Казвате: „Не живеем добре.“ Така не се говори. Можем да живеем добре. Казва: „Невъзможно е при сегашните условия“ – една мисъл, която не е вярна. Казвате: „Нямам условия, умът ми не достига.“ Не е вярно! „Сърцето ми не достига.“ Туй не е вярно! Туй са верни неща, но постановката не е права. Сега не се изисква ние да поправим света. Ние мислим, като се молим, ще поправим света. Светът, и без да се молим, заради него ще се поправи. Нима до появяването на човека растенията не са расли? Човек, като дойде на Земята, започнал да служи на растенията? Растенията сами се посаждат и растат по-добре. Ние мислим, че сме предали нещо на растенията. Христос уподобява и казва, че друг има, който работи. Той казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец Ми е земеделецът.“ Върху нас е Бог, Който работи. Трябва да оставим някой път Той да работи, Той да ни поокопае.

Трябва да оставим нашия ум Бог да го поокопае и тялото трябва Бог да поокопае. Вземам тялото в правата мисъл, без която човек не може да живее. Като влезеш и в Божествения свят, пак трябва да имаш тяло, но това тяло няма да бъде хилаво, както на Земята. Ще имаш тяло, от което ще бъдеш доволен.

Та, казвам: Трябва да учите сега. Вие седите и не учите. Казвате: „Еди-кой си каза." Като начертая една линия АВ, тази линия права ли е? Мяза на права, но не е права. Тази линия е малко грапава. Правата линия е правилна. Тая линия е малко гърбава. Двама души може да се сприятелят само по правата линия. Отношение може да има по правата линия. Законът на кривата линия, то е закон за множеството. Само по една крива линия всичко може да се примири. Кривата линия е закон за всички. Кривата линия всички примирява. Кривата линия е от безброй прави линии. Кривата линия показва пътя на най-малкото съпротивление, понеже между две точки само една права може да се прекара. Съпротивлението там е най-голямо. Правата линия е при най-голямото съпротивление. Тя е качество само на Бога. В природата само Бог се движи по права линия. Всички други същества се движат по крива линия. Ако вие мислите, че вие се движите по права линия, вие се лъжете. По права линия само Божественият Дух може да се движи. Вие трябва да минете по крива линия. Не считайте тази крива линия, човешкото е там. По кривата линия и Земята се върти. По кривата линия и Слънцето се върти. Месечината, и тя върви по крива линия. Когато човек се изгуби, върви по крива линия. Ако се изгубите, не мислете, че ще се изгубите. Щом се изгубите в гората, вие ще се върнете на същото място, дето сте излезли. Радвайте се, че ще дойдете до същата точка. Не може да се изгубите. Ще направите голям кръг и пак ще се почудите.

Преди години в един мъгляв ден изпращаме наши братя и сестри от Езерата. Те тръгнаха за София, ние останахме горе. Мислим вече, че те [са] към Сапарево и по едно време виждаме, че идва една голяма дружина. Те същите братя и сестри се връщат на петото езеро. В мъглата ходили и пак дойдоха там. Оттам трябваше да ги снемем към лагера и да вземат пътя за Изгрева. Не се изгубили. Вие може да мислите, че може да се губите. Вие ще се върнете пак на същото място.

Казвам: Всякога един човек започва от Божествената любов и се отклонява; после пак ще се върне там. Където и да ходите, каквото и да правите, вие пак ще се върнете от точката, отдето сте излезли. Само че, ако пазим законите на любовта, ще имаме правилно отношение, ще имаме вътрешно ръководство. Човек, който се изгуби в света, няма вътрешно ръководство. За пример, ако вие имате един компас за време на мъгла, не може да се

изгубите. Във време на мъгла може да се изгубите, ако нямате компас. Правата мисъл, правото чувство, това са компас, дето всякога може да намери пътя.

Престанете да се самокритикувате! Престанете себе си да критикувате! Но поправяйте погрешките. Вземете един тон и проверете дали е верен или не. Искате да проверите дали пеете правилно. Насадете едно цвете и започнете да пеете. Ако туй цвете расте, вие пеете правилно. Ако цветето не изникне, вие сте невежа. Щом сте пели на едно цвете и то расте хубаво, вие сте му пели добре. Ако не расте цветето, не сте добър певец. Захванеш една работа, не ти върви – не пееш добре. Всичките работи, които не вървят, показват, че не пеете добре. Като пеете добре, каквото посадите, то ще расте добре. Една ваша мисъл не може да се развива правилно, [ако] не пеете. И на самата мисъл трябва да ѝ се пее, и на самото чувство трябва да му се пее. То е външната страна на работата. Това са възможните условия на нашата мисъл да расте. По този начин, както сега имаме, най-първо хората […]

Казвате: „Едно време ние се обичахме.“ Каква е тази любов, която престава? Малките работи изгасват. Големите работи никога не изгасват. Големият огън никога не изгасва. Човешката любов може да изгасне. Не е лошо нещо. Може да изгасне, пък може и да се запали. Не мислете, че като изгасне вашата любов, насетне няма да се запали. Че голямо престъпление станало. Както една свещ може да я изгасите и да я запалите. Имате свещ с ключ. Като завъртите, дойде течението. Завъртите ключа, пък течението престане, светлината не се явява. Казвам: Инсталацията за вашия ум е много по-добра. Трябва да се научите поне ключа на вашата мисъл да въртите добре.

Една човешка мисъл има най-малко 10 ключа. Има 3 ключа за физическото поле, 3 ключа за духовния свят и 3 за умствения свят. Един специален ключ за Божествения свят. Вие дойдохте, кой да е ключ турихте. Като дойдеш на Земята, трите ключа трябва да знаеш да ги завъртиш. Ще имаш права мисъл на физическото поле. Имаш за духовния свят 3 ключа. Казвам, че правилно трябва да се живее, както е устроен мозъкът ни. Един орган както е устроен. Сърцето трябва да разбираме, законите на мозъка и да постъпваме съобразно със законите, които Бог е поставил. Трябва да постъпваме съобразно със законите, на които нашето сърце е построено.

Та, казвам: При сегашния свят, ако вие нямате тия работи в ума си, кой може да ви заблуди, да ви каже, че вие сте в кривия път? Кой е кривият път? Аз по някой път бих желал да съм на кривия път. Де е кривият път? Каже ти някой: „Ти си крив.“ Я ми кажете някой човек, който не е крив.

Чудни са хората. Покажете ми един човек, който не е крив. Малко хора ще срещнете, които не са изкривени. Казвате: „Той е крив." Така не се говори. Съразмерност трябва да има. Като изучавате, един ден ще видите, че ръката има сгъване. Ръката, при китката се сгъва за ума, при лакътя се сгъва за сърцето, при рамото горе се сгъва за тялото. Три сгъвания има. Ако не знаеш да сгъваш рамото, страда тялото; ако не знаеш да сгъваш лакътя, страда сърцето; ако не знаеш да сгъваш китката, страда умът. Трябва да знаеш да сгъваш пръстите. Пак три сгъвания има. Та, казвам: Когато си сгъваме ръцете по разните начини, ние въздействуваме или на тялото, или на сърцето, или на ума си. Ако нямаше туй сгъване, как ще си въздействуваш? Ако свириш на някой инструмент…

Сега мнозина чакате да идете в другия свят и там да ви научат. Кой се е върнал от оня свят, който е научен? От невидимия свят ангелите слизат да се учат тук. Вие искате от тук да идете да се учите там. Казвате: „Да ида, да се науча на оня свят." Вие като идете на онзи свят, ангелите ще кажат: „Земята е най-хубавото училище, в което ние отиваме да се учим." Тогава и вие с тях ще се върнете долу. Те казват: „Тук няма училище за вас. Ние слизаме на Земята да се учим. Вие няма какво да идвате горе. Ние имаме нужда да се учим на Земята. Вие искате да се учите при нас. Ако искате да се учите при нас, ще слезете на Земята, да ви покажем какво знание се крие в Земята." Ангелите като се учеха на Земята, създадоха растенията. Архангелите като учеха на Земята, създадоха животните, млекопитающите. Всичките духове, които слязоха от горе, създадоха нещо на Земята. То е предметно учение. Какво е създал човек на Земята, като е слязъл, като се е учил? Той е създал пушките, създал топовете, създал ножовете, вилушките създал, с които хората постоянно се мушкат. Човек не е дошъл да създаде това, което глади. Написал е хубави книги. Значи и човек прогресира, но човек не е създал нещо.

Казвам, Писанието казва така: „Делата им ходят след тях." Кое е онова, което ви радва? Вас ви радва една хубава мисъл, едно хубаво чувство. Една хубава постъпка може да ви радва. Имайте пред вид, регулирайте, правата линия е, която може да изправи постъпките ви. Движете се в кривата линия, но не в такава крива линия:

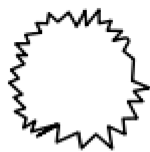

(фиг.19.1)

Туй движение не е правилно. Всичките тия точки не са еднакво отдалечени. Тази крива линия е неестествена. Отношението на тази линия показва, че този човек иска да живее добре, но няма разбиране. Той като се

криви, не вижда своята крива линия; кривите линии на другите вижда. Казва: „Другите хора не живеят добре.“ Че всички се движат по тази крива линия, няма нищо лошо.

В какво стои лошото? Лошото всякога стои в света, когато ти вземат благата. Всеки човек, който ти взема хляба, който ти е даден, считай, че е виноват. Който ти взема книгата или обущата, или шапката, или всяко нещо, което на тебе ти служи, ако ти го взема, той е виноват. Трябва да се научим онова, което Бог ни го е дал, да го пазим свещено. И другото е правилно. Благата, които Бог ни даде, не ги зачитаме. Не ценим мозъка си, главата си не ценим. Не пълни главата си с кал. Не пълни сърцето си с безпокойства. Не пълни тялото с нечиста храна. Трябва да вземеш най-хубавата храна. Аз ви говоря на вас. Казвате: „Де ще намерим тази храна?“ Сега аз не ви говоря за един живот чужд. Казвате: „Де ще намерим тази храна?“ След като влезете в едно училище, дето всичко е наредено, какво трябва да правите? Добре трябва да учите, опити трябва да правите добре. Ако учите по музика, трябва да учите добре. Ако учите да говорите един език, трябва да го изучавате много добре да го говорите. Много чужденци, които идват в България, не могат да научат български език. Един българин като иде в странство, лесно учи. Един американец или един англичанин, като идват в България да учат български език, понеже мислят, че българите не са културни, мислят, че няма защо да го учат. Ние мислим, че те са по-горни от нас, затуй учим добре. Ти не можеш да научиш нещо, понеже считаш, че ти е непотребно. Считай, че всяко нещо, което учиш, ти е потребно. Сега, разбира се, нещата в света не са произволни.

Трябва да има една мекота. Аз наричам това пластичност на човешката мисъл, пластичност на човешките чувства, пластичност на човешките постъпки. Всеки човек трябва да има онова желание да постъпва добре. Ако ние бихме мислили право, ние себе си обновяваме. Дето ние страдаме, сами на себе си причиняваме вреда. Ти причиняваш вреда и се мъчиш. Казал си някоя обидна дума, мъчиш се няколко часа. Или направил си някаква постъпка, мъчиш се заради нея. Ако ние постъпим добре, според Божия Закон, ще страдаме ли? Ако мислим добре, щяхме да бъдем така радостни, ще имаме други тела, други очи, косата ще бъде друга, тялото ще се промени. Казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се променим.“ Ще имаме всичките… отколкото ако идем в невидимия свят с тия тела. Чешити ще бъдем. Че я вижте в света: като вземат войници, вземат ли старите дядовци? Младите момци вземат. Измерват ги, дядовците ги оставят. Казвам: Вас за новобранци не могат да ви изберат. Новобранци не може да бъдете. Какво трябва да правите? Трябва да се родите изново, нищо повече. Може да се родите днес, може да се родите всеки момент. То е една възможност. „Няма възможност.“ Всеки момент е

възможно да се родите, стига да искате. Понеже не искате, вие мислите, че като се родите изново, ще изгубите този хубавия живот. Страх ви е да се родите.

„Ако не се родите изново от вода и Дух, не може да влезете в царството Божие.“ Или, казано на езика, на който аз ви говоря, ако вие не подчините вашата мисъл на Божествения закон на мисълта, ако вие не подчините вашите чувства на Божествения закон на духовния свят, ако вие не подчините вашите постъпки на законите на физическия свят, вие не може да имате тази радост и веселие, които чакате. Вземете един цигулар. Като излезе да свири, всички очакват да свири добре. Като направи няколко погрешки, казват: „Не знае да свири.“ Един оратор го слушат дотогава, докато говори добре. Един човек хората го слушат, докато живее добре. Щом престане да живее добре, той загубва своето влияние.

Та, казвам: Зачитайте туй, което Бог е вложил в ума ви. Новото няма да дойде. Разчитайте на туй, което имате. Разровете туй богатство на ума, разровете туй богатство на сърцето. Това е новият път, по който човек трябва да върви. Сега, тъй, както ви говоря сега, вие мислите, че новото ще бъде в контраст със сегашното. Мислите ли, че е нещастие, ако дойде пролетта и замине зимата? Мислите ли, че ще бъде нещастие, ако пролетта се замени с лятото? Мислите ли, че ако лятото се замени с есента, ще бъде нещастие? Мислите ли, че най-после, ако есента се замени със зимата, е нещастие? Казвам: Нещата са на място. Пролетта е едно благословение, лятото е едно благословение, есента е едно благословение и зимата е едно благословение. Само, човек трябва да знае как да използува пролетта, как да използува лятото, как да използува есента и как да използува зимата. Зимата има много блага, но само за умните. Зимата е за много умните хора. Не е за глупавите. Пролетта е за много обикновените. Всички може да се ползуват от пролетта. И благата на есента пак всички може да ги използуват. Но пак умните са, които събират плодовете. Онези, които не разбират закона, оставят плодовете да изгният и през зимата гладуват.

Човек от Божествената пролет, от Божественото лято, от Божествената есен да е събрал богатства, че през зимата на живота да има какво да си похапне, да има дажба вътре. Да примири ума и сърцето. Умът и сърцето да се примирят с тялото и след като направят туй примирение, да се примирят отвън. По възможност да се примириш, да не виждаш злото в света. Вие сега наблюдавате злото. Господ го допуснал в света. Какво ще правите? Като го виждате, Писанието предупреждава, казва: „Гледайте да не ви развали.“ Ако мислиш много за злото, ще те развали. Не ходи да го чоплиш да видиш какво е. Там са най-големите отрови, може да се

заразиш. Човек, който отива до злото да го изучава, той трябва да бара много внимателно. Най-малкото невнимание може да създаде една пакост на себе си. Всички вие сте стари професори на злото. Когато срещна професор на злото, там всички сте загазили. Не ви трябва да сте професори на злото. Желая на вас да станете професори на доброто. Този материал е безопасен.

(Изпяхме „Красив е животът“.) Тази песен е за сърцето. Трябва освобождение сега. Всички трябва да изхвърлите тези тежките раници. Вие мязате на онзи пътник. Среща един българин един екскурзиант и му казва: „Качи се на каруцата.“ Качил се той на каруцата и раницата му стои на гърба. „Снеми си раницата.“ – „Не искам да те безпокоя.“ Раницата те безпокои. За да си починеш, тури раницата долу. Ние сега сме се качили на Божествената каруца, раницата стои на гърба. Да не безпокоим Господа. Трябва да снемем раницата, да си починем. Трябва да снемем раницата, да освободим ума си от нея, да освободим и сърцето си от раницата, защото бременни сме. Натоварени сме с много повече грижи, с ненужни грижи. Та, вие искате да пътувате. Какъв е ритъмът на движението? Трябва да знаеш ритъма. Мисълта има свой ритъм. Ако намерим този ритъм, можем да мислим. Ако не намерим този ритъм, не можем да мислим.

Тъй, както пеете песента „Красив е животът“, много близо сте. Сега не зная, ако идете надалеч, как ще се слуша гласът ви. Човек като млад казва: „Красив е животът.“ Като остарее, как пее? В природата има меки елементи. Единият върви по права линия, единият върви по крива линия. В музиката как го кръщават? Каква дума туряте, когато е плавно, тържествено? В православната църква пеят: „Да отправится молитва моя пред Тобою.“ Ако останеш сега да мислиш, да пееш хубаво, да чувствуваш, че молитвата да отиде при Господа. Като се молиш, трябва да вложиш нещо в молитвата. Молитвата трябва да бъде ухание, трябва бъде като цвят, който е цъфнал, или е един плод. Та, в сегашния свят молитвата е жертвоприношение, което трябва да принасяме. Поставиха ония жреци, но жреците трябва да се молят. Човек трябва да принесе нещо в жертва. В църквата са изгубили този ритъм. Тук-там се срещат някои свещеници да вземат вярно тона. Пък и ритъм няма. Трябва да се пази духът.

Вие всичките трябва да имате по едно тъпанче, по едно дайре, че като пеете, да удряте тъпанчето. Туй забравихте, затуй не ви върви. Аз поставям арфата в ума, аз поставям цигулката в сърцето, аз поставям тъпана в тялото, в стомаха. Сега, понеже на физическото поле трябва тъпан да биете; после ще дойдете до цигулката; и арфата е за ума. Имате една арфа, на която не знаете да свирите, една цигулка, на която не знаете да свирите,

и един тъпан, и на него не знаете как да биете.

На Мазаров му направиха операция да пее добре. Сполучлива ли излезе операцията? Той не трябваше да идва в България да пее. Иде в България да пее. Българите са свидливи, как той по 50 000 лева да взема на вечер? Трябваше да даде жест, даром да свири. Ще кажете, че не може. Тогава ще го оперират. Всичките добри хора с парите са изгубили таланта. Писатели, поети, като напишат хубавите работи, изгубват. Проповедници, всички майки и бащи, като дойдат до парите, изгубват Божественото. Започват с Божественото, свършват с човешкото. То е от тщеславие. Има два вида гордост в света. Едната гордост е да се покажеш, а другата гордост е: пак е горделив, но ходи окъсан, пак иска да обърне внимание. Сократ е казал на един от своите ученици: „Гордостта ти се вижда и през съдраните ти гащи." Някой се гледа смирен, но той с туй смирение иска да обърне внимание.

Смирението е естествено, Божествено състояние на човека. То е най-хубавото състояние. Смирението е най-хубавото състояние, което може да има. Той е свободен от всичките недъзи. Той гледа всичките да минат и като остане, той тръгне и той е доволен на туй положение, което те му дават. Смирението е най-хубавото състояние, което човек може да има. При гордостта човек защищава правата, които Бог му е дал. Да бъдеш горделив значи да защищаваш правата на сърцето, правата на ума и правата на тялото, които Бог ти е дал, или да защищаваш мястото, което Бог ти е дал. То е достойнство. Да защищаваш туй, което Бог не е дал, то е да се излагаш. Винаги трябва да защищаваме това, което Бог ни е дал. Талантите, които ни са дадени от Бога, да припечелим и да дадем добър пример.

Сега атмосферата е натегната. В целия свят се носи натегната атмосфера. Хората вършат туй, което те считат, че е право. Всички се усещат обременени. Та и вие участвувате. Туй се разпределя във вас. На туй, което се носи сега из въздуха, ние трябва да дадем контраофанзива. Не да не воюваме. И ние ще воюваме. По нов, модерен начин ще воюваме. За пример, двама души се бият. Бият се за един сомун. Ще идеш, ще го блъснеш с един сомун в главата. Три пъти като го удариш с един сомун – три сомуна. Туй е граната. Карат се за пари. Ще вземеш парите и ще го удариш със звонковите. Куршум е това. Ще кажеш: „Това е за вас." Тъй щото, ще го обстрелваш по нов начин. Със сомуни, със звонкови пари ще го обстрелваш, понеже такива муниции нямаме, не сме приготвили такива снаряжения.

Единственото нещо, което ви препоръчвам: Не пренебрегвайте благата,

които Бог ви е дал. Най-малките Божии блага не ги пренебрегвайте. Върху тях почива твоето щастие. Най-малкото благо на мисълта, то е като една кибритена клечка, която ще ти услужи, когато никой не може да ти услужи. Казвам: Не пренебрегвайте най-малките Божии блага, които Бог ви дава на разположение. Вие не пренебрегвайте малките блага. Сутрин идвате да правим упражнения. Не казвайте, че това не може да бъде сега. Много добре изпълнявайте, не по буква. Буквата умъртвява, духът оживява. Като идвате, да ви е приятно. Като направите упражненията, казвате: „Без туй не може ли?“ По буква като прави човек, да е доволен. После казвате: „Не може ли да се измени малко времето?“ Казвам: Вие го правите много добре, но малко накрая е кривичко.

Помаците градили джамия. Трябвало като градят джамията, да говорят само на турски, не трябвало да кажат нито една българска дума. Като ходили в гората за греди, избирали дърветата, говорили само на турски. Казвали: „Това дърво е хубаво, право, но накрая е кривичко.“ Думата кривичко я казвали на български.

„Добрата молитва“

19-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 4.II.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_02_06 Организиране
лекция на Младежкия окултен клас

ОРГАНИЗИРАНЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете.

/Прочете се темата „Ползата от твърдите и течните вещества.“/

За другия път да начертаете един хубав триъгълник със страни по 10 сантиметра и един куб, пак със страни по 10 сантиметра. Хубаво ще го начертаете, изящно. Без погрешка. После ще го начертаете на един хубав лист, не какъв да е лист. Листът да е 15 сантиметра. Аз турям тия числа, понеже играят важна роля. Тъй щото ще спазите, ще начертаете страните добре.

За какво служи водата? За какво служи хлябът? Да кажем, в геометрията имате правата линия. За какво служи правата линия ? A ______ B Тя има свое предназначение. Водата е една подкрепа. Ако искаш да свършиш една работа, тебе ти трябва вода. Ако искаш да свършиш една работа, хлябът ти е потребен. Ако искаш да свършиш една работа, въздух ти е потребен. То са подкрепителни условия, които помагат. Често в живота има неща, които трябва да ви подкрепят. Да кажем, вие искате да разрешите един въпрос. Да допуснем, че вие сте художник, искате да нарисувате една цветна картина. Кое ще дойде на помощ на цветната картина? Очите ще ви дойдат на помощ за цветната картина. Да кажем, ако във вас обективният ум не е развит, тогава няма да имате една съразмерност в черепа. Някой път ще направите ушите по-големи или по-малки, някой път носа ще го направите голям или малък, на веждите няма да дадете правилната форма, която имат. Не мислите, че веждите на хората са направени както трябва. Може би векове ще минат, докато ги направите такива, каквито трябва. После носът ви не е такъв, какъвто трябва, устата ви не е такава, каквато трябва. Сега вие отговаряте на ония условия, при които живеете. Та казвам: Има една вътрешна страна. Всички искате да разрешавате социални въпроси. Социалните въпроси, те нямат близко отношение към вас. Онова, което вие придобиете, то ще ви ползува. Да кажем, ако имате една слаба памет, постоянно ще забравяте. Решите да направите нещо, забравите какво беше. Вие сте решили да идете във Варна, станете сутринта, казвате: „Къде щях да ходя?“ После мислите да идете в училище, но сте забравили. Мислите къде да идете. Понякой път има хора, които

забравят името си. Паметта е от разни категории. Има памет за думи. Някои хора изучават езиците много лесно, някои много мъчно изучават езици. Някои изучават много лесно, понеже паметта е развита. Има една математическа памет, има една музикална памет, има една религиозна памет. В туй отношение помни всичките положения, понеже го интересува религията, всичките религиозни данни, секти, религии ги знае. Знае как се явило християнството, мохамеданството, всичките религии. Какво ще ви ползува? Ще имате една малка полза. Туй знание засега няма приложение. Запример, вие по какво познавате сега външно дали един човек е добър или не? Под думата „добър човек“ разбирам организиран човек, тялото му има хубав строеж. Всичко много добре е построено. Туй разбирам „добър човек“ обективно. Грозен човек или лош човек разбирам, който не е организиран, сбутан е той. Сега вие имате една идея, казвате: „Той е лош човек“. – Не е организиран добре. Добрият е организиран. В какво седи сега организирането? – Да има съответствие между неговите части. Добрият човек има съответствие, добре е организиран неговият ум, добре е организирано неговото сърце, добре е организирана неговата воля. Често говорят хората за културен човек, за култура. Една киселица може ли да мине за ябълка? Не може да мине за ябълка. Казвам: При сегашните условия, кое е необходимо за хората? Кое е необходимо за месоядните животни? Най-необходимо е да имат здрави зъби, да имат здрави крака, че като хванат жертвата, да я държат здраво. Кое е необходимо за тревопасните животни? Може ли всичките животни да бъдат месоядни? Или може ли всички да бъдат тревопасни? Някои от животните ядат трева, която е от маслата на някои животни, които са умряли и са разложени. Тия растения храната са взели от телата на умрелите животни. Може да кажем, че тревата е сготвена със свинска мас или с говежди лой.

Често се намерите в едно безизходно положение. Туй неразположение духом хората го отдават на временните условия. Допуснете, че вие сте ученик, учите добре, но постоянно ви турят 3. Учите хубаво и пак 3 ви турят, по всичките предмети се 3. Как ще си обясните? Свършите с 3 гимназия, друг свърши с 6 гимназия. Каква ще бъда разликата? В диплома ще има разлика. Единият има шесторки, другият тройки. Аз казвам: Който свършил с 3 гимназия, ще бъде юпитеров тип в живота, който свършил с 6, ще бъде венерин тип. Който е свършил с 3, е мъжкият принцип, с 6 който е свършил, е женският принцип. Представете си, че вие искате да бъдете мъж, пък свършите с 6. Допуснете, че вие искате да бъдете малко женствен, а свършите с 3. Който свършва с 3, е мъжки принцип, 6:3 равно 2. Едно е мъжки принцип. Две е женски принцип. От три може да се развие мъжкият принцип. Сега научно да обусловим, какво трябва да разбираме под думата „мъжки принцип“. Под думата „мъжки принцип“ разбираме, дето има преобладаващо влияние умът и волята.

Под „женски принцип“ разбираме, дето има преобладаващо влияние сърцето и волята. Преобладаващо влияние на ума и волята е мъжкият принцип. Преобладаващо влияние на сърцето и волята е женският принцип. Фиг. 1Ж-то, както сега се пише

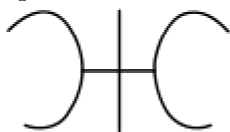

(Фиг. 1),

кои линии преобладават? Кое е по-силното? Кривите линии означават мекота. Правите линии вземаме на ума. Кривите линии са на сърцето. Кое преобладава в Ж-то? Към кой принцип спада? К-то към кой принцип спада? Б – б към кой принцип спада? Туй Б в дадения случай от мъж стана жена – б. А към кой принцип спада? Аз ви навождам на една мисъл. Вие живеете в един свят, дето стават смени на човешката мисъл и чувствувания. Нямате една ясна представа какво нещо е човешката мисъл или какво всъщност представят човешките чувства. Някой път вие имате едно хубаво разположение, нещо идейно. Не може да имате никаква форма. То си има своя форма. Или имате една красива мисъл, не може да дадете ясна представа какво представя красивата мисъл. Та казвам: В Ж-то има сили, които действуват. В живота има големи противоречия. В живота страданията произтичат отвътре, отвън са благата. Животът отвън е красив, отвътре има страдания. Вие влизате в живота, искате да бъдете щастливи. Вие желаете материални работи. Щастието произтича от нещо придобито. Един земеделец, щом има плодове в градината си, той е щастлив. Щастието почива на материални блага, които сте добили. Вие сте завършили добре училище, имате книги, имате обуща, дрехи, то са материални неща. Вашето щастие тук почива на материални неща. Вашето щастие всеки може да ви го отнеме. Утре, като ви задигнат дрехите, като ви задигнат книгите, вие ставате нещастен. Тия работи ние може да ги избегнем. Трябва да се приспособим. В пролетта вие не предвиждате каква ще бъда зимата. Дойде пролет, вие сте весели, бодри. Дойде лятото, есента, не знаете каква ще бъде зимата. Може да ви стисне тази зима, да страдате. От пролетта може да знаете каква ще бъде зимата. И от зимата може да знаете каква ще бъде пролетта, и от есента може да знаете. Вие не правите наблюдения. Може от есента да знаете каква ще бъде зимата. Направете следното наблюдение. Ще ви трябват няколко години, за да дойдете до заключение. Наблюдавайте тополите, откъде започват да капят. Някой път листата започват да капят от върха, някоя година започват да капят от дънера, средата остават. Някоя година от средата първо окапват, после дънера и от върха. С туй хората свързват каква ще бъде зимата. Ако започват листата да падат от върха, каква ще бъде зимата? Ако започват от дънера, каква ще бъде? Ако започват от средата, каква ще бъде? Тази година откъде започнаха да падат листата? Или вас не ви интересува. Вие

ходите на екскурзия и не се интересувате откъде духа вятърът. Един екскурзиант, който ходи по планините, трябва да го интересува вятърът. Щом духа южният вятър, ти трябва да знаеш, ако тръгваш неподготвен, като духне северният вятър, веднага ще имате дъждовно време. Щом имате дъждовно време, ще теглите. Като се смени вятърът, ще дойде дъждът. Вие не вземате мушама, казвате: „Хубаво е времето." При туй хубавото време, щом духне северният вятър, веднага ще имате дъжд, ще се наквасите. Връщате се простудени. От какво произтича? Вие сте се осланяли на хубавото време. Щом тръгвате в хубаво време, ще се развали. Или тръгвате, когато духа северен вятър, вземате всички предпазителни мерки. Тогава времето се смени, духне южният вятър. И в двата случая ще имате дъжд. Само че, ако духа южният вятър и се смени със северен, ще имате студен душ. Ако духа северен вятър и се смени с южен, ще имате топъл душ. Разликата е тази. Сега вие тръгвате, има вятър. Вие искате да имате добро настроение. Доброто настроение е топлият вятър. Не знаете че туй, хубавото настроение се смени със студено, с лошо настроение. И тогава ще има дъжд. Вие се радвате, казвате: „Настроение имам." Настроението е топлото течение. Туй течение ще се смени със студено течение, ще има дъжд. Вие не вземате предвид. Вие мислите, че вашето хубаво настроение ще остане така. То ще се смени със студено. Тия промени трябва да знаете. Щом имате едно приятно настроение, то ще се смени неизбежно. Може след половин час, може след два часа, след 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 часа, ще се смени, ще дойде една рязка промяна. Ако не сте взели предвид, ще страдате. Често страдате и се оплаквате, казвате: „Аз не очаквах туй." Тази година нали не очаквахте този студ? Дали го очаквате или не, студът ще дойде.

Та казвам сега: Науката в света трябва да се употреби за изучаване. Да изучавате себе си, кои способности и чувства трябва да развивате. Някой път казвате, че някой човек е твърд. Хубаво е да бъде твърд. Някой е много мек, отстъпчив. Когато човек е мек, твърдостта е слабо развита. Каквото му кажат, отстъпва. Казва: „Той има слаба воля." Твърдостта е чувство, не е способност. В българина чувството „твърдост" е много развито. Българина вземат за мярка. Твърдият с девет чифта биволи трябва да го преместят. Казвам: Ако много си твърд, имаш повече от твърдостта. Ще задържиш колкото ти трябва, излишното ще го туриш настрана. Някой път имаш недоимък. Всеки каквото ти каже, ще го направиш. Твърдостта е едно чувство, което показва, когато си на правата страна, да бъдеш твърд, когато си на кривата страна, да бъдеш отстъпчив. За доброто да бъдеш твърд. Когато е за злото, да бъдеш мек, да не упражняваш твърдостта си, да бъдеш отстъпчив.

Сега представете си, че някои хора са яростливи, гневят се. В тях друго едно

чувство е развито. Чувството на самосъхранение е силно развито. Във всички месоядни животни туй чувство е силно развито. У тревопасните животни туй чувство на самосъхранение по-слабо развито. Затова те се гневят по-малко. Например, един вол като се разгневи, може да те набоде, най-първо ще те натисне с рогата на земята. Ако един лъв, един тигър или един вълк те нападне, ще откъсне, каквото хване. Едно тревопасно туй не може да направи. Някой път вие се сърдите. Не знаете причините на сръднята. Самосъхранението е по-силно развито. Не ви трябва толкоз багаж, оставете малко настрана. Някои сте по-меки, трябва повече твърдост. Някъде е повече твърдостта, отколкото трябва. Ще изваждате, ще събирате. Ще събирате, дето имате недоимък. Ще изваждате, дето имате повече. Знаете ли, кога ще изваждате от своята твърдост? Като имаш повече твърдост, събира се енергията. Как ще изваждаш тази енергия? Методи трябва за изваждането. Фиг. 2Твърдостта е отзад горе на главата

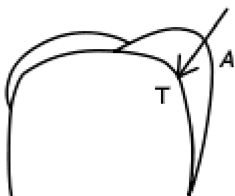

(Фиг. 2).

Т – първото положение е нормално. Линията А показва, че твърдостта е чрезмерно развита. Трябва да се извади. Как ще извадите тази енергия? На българина като му кажеш да мине от другата страна, пита: „Защо?“ Ако идете в Америка или в Англия, казва: „Минете от другата страна.“ Не пита. Българинът пита: „Защо?“ Иска да знае, защо трябва да смени пътя, по който върви. Понеже твърдостта е силно развита, казва: „Аз не мога да се върна.“ Има един случай, един български полковник, мисля, че то бе преди две–три години, един майор пътува с автомобил. Кара ги шофьорът. Идат до един мост и шофьорът казва: „Господин полковник, мостът е развален.“ Казва: „Аз заповядвам да караш, да минем моста.“ Заповяда, но убиха се, събори се мостът. То е твърдостта. Казал веднъж, да се не върнат. Мостът е развален и той иска да минат. Ние сме такива полковници, понеже сме казали, не искаме да се върнем. Щом мостът е развален, не минавай, макар и да си полковник, и генерал да си. Не питай дали е право или не. Щом мостът е развален, спри се. „Ще изгубим време.“ – По-добре да изгубиш време, отколкото да изгубиш живота. Понякой път в дома, щом едно дете се сърди, не става на неговото. Малките момчета или момичета бащата изисква нещо, много настойчив е, бащата е много твърд, децата, момчето или момичето казват: „Аз ще се самоубия.“ Бащата е твърд, не отстъпва, децата казват, понеже той не отстъпва: „Ще се самоубия“. Тогава кой е на правата страна? Единият не отстъпва, другият иска да извърши престъпление, да се самоубие. Ти най-първо не прави голямото престъпление да се самоубиваш, но вземи едно ножче, че го

мушни в крака. Ще видиш можеш ли да издържиш страданието. Той иска да се самоубие, не знае какво е самоубийство. Вземи, че дупни крака си, да видиш можеш ли да се самоубиеш. Често слушам да казват: „Да се самоубия.“ Казвам: Ти знаеш ли какво нещо е да се самоубиеш? Мушни ножчето в крака си, дупни и другия крак, тогава ти ще се откажеш. Тази идея за самоубийство трябва да се измени. Твърдостта трябва да се смекчи. А пък разрушителността трябва да са организира. За да се организира човек, трябва да развива своите възвишени чувства. Божественото е, което използува разрушителната енергия. Божествените чувства използуват разрушителната енергия и я превръщат в добри чувства. Като говорим за любовта към Бога, подразбираме да се организира човек. Само любовта към Бога е в сила да организира човека. Тя е единствената сила, която може да организира. Без любов към Бога всякога ще бъдем неорганизирани, ще имаме най-големите нещастия.

Сега имаме културни хора. Най-културните хора в света сега вършат най-големите престъпления. Ако те имаха туй Божествено чувство на справедливост, ни най-малко не биха извършили престъпление. Всеки иска да победи. Казвам: Понякой път ние започваме една война вътре в себе си и какво излиза? Не можем да се приспособим. Казва: „Аз не отстъпвам.“ Като не отстъпваш, какво ще добиеш? Да допуснем, че ти се бориш с една мечка, какво ще добиеш? Искаш да победиш една мечка. Как се побеждава мечка? Вие не бихте победили мечката. Страхливият побеждава мечката, като се качи на дървото горе. Казвам: Сега, при сегашните условия, трябва едно самовъзпитание. Всичките енергии, които са вложени в човешкия организъм, трябва да се организират или да се използуват. Всякога, когато не се използуват, се явяват най-големите противоречия. На първо място всякога се стремете да имате едно равновесие между вашия ум, между умствените способности и човешките чувства. Една мярка трябва да имате. Защото способностите се подхранват от чувствата в човека. Защото, когато човек стане силен в умствено отношение, влиза повече кръв в предната част на главата му. Или когато способностите и неговите чувства са силно развити, тогава иде повече кръв в мозъка, в сърцето и се развиват неговите чувства. Казвам: Трябва достатъчно кръв за човешките способности и достатъчно кръв за човешките чувства. И тогава, когато умствените способности се развиват повече, отколкото трябва, човек става сух, нервната система се развива чрезмерно, изтощава се човек. Когато чувствата се развиват чрезмерно, тогава симпатичната нервна система се развива и хората стават пълни, много пълни стават.

Кои са важните неща? За да се възпита твърдостта, трябва да се развие милосърдието. Тогава предната част, като се развие добре, уравнява.

Милосърдието може да въздействува на човешката твърдост. Милосърдието въздействува и на човешкото разрушение. Хора, които са много разрушителни, ако се развие милосърдието, то организира. Та казвам: Ако милосърдието е слабо, ако разрушителността е силна и твърдостта е силна, тогава се явява престъпността в човека. Някой път за малка обида човек може да извърши престъпление. Самовъзпитание трябва на човека. Човек трябва да бъде разумен. Допуснете, че вие сте дали пари на един човек назаем хиляда лева. Той е много твърд, силна разрушителност и милосърдието е слабо. Вие искате да си вземете парите. Какво трябва да направите? Вие, ако се опитате със зло, вие ще си създадете нещастие за себе си. Та казвам: По Божествено ние разбираме – всичките сделки на хората трябва да се разрешават с организирането. Престъпността в света считам един неорганизиран свят. Неорганизираният свят трябва да се организира. Под думата „Божествен свят" разбирам организиран свят. Организираният свят избавя човека от много злини в света. Вие как се спогаждате с вашата упоритост? Упоритият човек е твърд. Човек е упорит и своенравен. Едно Божествено чувство е твърдостта. Божествените чувства са тия, от тях се ражда своенравие, от твърдостта се ражда упоритостта. Казва: „Аз не мога да отстъпя." Силният човек, когато е здрав, не може да отстъпи, но когато се разболее, отстъпва. Богатият не може да отстъпи докато е богат, като осиромашее, отстъпва. Ученият като учен не отстъпва, като изгуби паметта, отстъпва.

Та казвам: Ние имаме един свят неустроен в дадения случай. Идейният свят рабираме свят, който е устроен, на който може да разчитаме. Всички ония способности и чувства, които може да владаме, ние сме господари. Та казвам: Човешката воля трябва да я употребите, да регулирате вашите мисли. С волята трябва да регулирате вашите мисли и чувства, да разсъждавате. Казва: „Не може да отстъпя." Ако със своята неотстъпчивост изгубиш повече, отколкото ще спечелиш, откажи се тогава. Ако от своята неотстъпчивост спечелиш повече, настоявай. Защото всичко е в придобивките на нещата. Ако ще спечелиш повече, не отстъпвай. В дадения случай, ако упорствувате и с вашето упорство придобиете повече органически сили, упорствувайте. Ако в упорството изгубите повече органически сили, не упорствувайте. Ако в разрушението спечелиш повече, настоявайте; ако няма да спечелиш, не настоявайте. В неорганизираните неща човек вътре в себе си трябва да си въздействува на твърдостта с милосърдие, на разрушителността с милосърдие трябва да въздействува. На страха трябва да въздействува с вярата, с надеждата и с любовта си. Страхът е една сила, която организира. Страхът предпазва слабите, предпазва ги от силните. Тогава слабият трябва да има голяма вяра и много подвижен ум. Най-малкото да взема в съображение, да плюе

на краката си, да бяга. Това е законът на заека. Заекът веднъж го въоръжили с два кобура. Казва: „Нека да ме видят, само да опитат.“ Минал покрай един храст, бутнал го по корема, оставил кобурите и хукнал. След малко казва: „Я да се върна.“ Върнал се, взел кобурите, но и после станало същото. И досега не се е научил да стреля. На заека ушите са се проточили, но умът не се е проточил. Заякът е един венерин тип. Големите уши са изобилие на любов, на заешка любов, колкото искаш. По любов заекът и магарето си мязат. Само че магарето не е венерин тип, заекът е венерин тип. Достойнство има в магарето. Магарето е авторитет за чистата вода, по-добър професор няма. Ако искаш да знаеш къде има хубава вода, питай магарето. Ако искаш да знаеш къде има хубаво зеле и черен боб, питай заека. Ако искаш да знаеш къде има узряло грозде, питай осите. Тя намира най-хубавото грозде, специалист е за хубавото грозде. Магарето е за водата, заекът – за черния боб.

Сега се нуждаете от самовъзпитание на чувствата. Щом дойдат тия песимистичните чувства, трябва да ги превръщате. Песимизмът има изобилно чувства в него. Той повече страхлив, отколкото трябва. Страхът произвежда обезсърчение. Крайно страхливите хора лесно се обезсърчават.

Изпейте една песен. /Изпяхме „Давай, давай“./

Музиката трябва да се учи. Има възможности в музиката. Какво разбирате под „възможност в музиката“? В музиката има едно обикновено пеене. Аз го наричам обикновено пение, талантливо пение и едно гениално пение. Обикновеното пение е на физическото поле, талантливото е в духовния свят и гениалното в Божествения свят, което организира света. Можете ли ми каза по какво се отличава един обикновен тон на физическото поле? Той не е така ясен. Гласът не е ясен, пресекване има. Вълните на тия звукове не проникват. Вие сега пеете „Давай, давай“, то е обикновено пение. /Учителят пее като нас „Давай, давай“./ Сега някой път може да го вземете малко по-ниско. „Давай“ е силна дума. „Давай, давай, всичко давай. Чисто семе пшенично.“ Как бихте го изпяли според правилата на музиката? Според съвременните правила, как бихте го изпяли? /Една сестра изсвири песента на органа./ Песента е един психологически разбор. „Давай, давай“. За да даваш, милосърдието трябва да е развито. Тогава се изисква мекота. Да започнеш щедро, изобилно да даваш. Не трябва да имаш страх. Щом не даваш изобилно, страх имаш. Значи ти ограничаваш страха. „Давай, давай, всичко давай. Чисто семе пшенично.“ По качество трябва да е най-хубавото, не какво и да е. Всичкото е в пението. Трябва и гласът да е музикален, и тонът да съответствува. Тогава какъв е тонът на чистотата? Значи трябва да бъде много ясен, прозрачен и за дълго време да

остава, да бъде интензивен и чист. Значи съвестта трябва да действува. Туй семе трябва да е най-хубаво. Шиеш някоя дреха, същото чувство. Трябва да направиш дрехата хубава, трябва да бъде доволен този, на когото я шиеш. Справедлив трябва да бъдеш. Във всяка песен има изражение. Трябва да събудиш милостта, трябва да събудиш разумността на човека да мисли. После справедливост трябва да има в песента. Като пееш тази песен, ти сам да се ползуваш. Като пееш „Давай, давай“, казваш: „Аз трябва да давам.“ Който дава, нему му дават. Който дава чисто семе пшеничено, същото ще се върне при него. В даването няма да започнете изведнъж. Ще започнете изведнъж, но трябва да има едно приготовление. Да започнеш по-тихо и да усилваш. Човек, който е учен музикант, тия работи сами по себе си идат. Не е лесна работа. За да пее, човек трябва да бъде нагласен. За да пее човек, трябва да има много добро разположение. Сърцето и чувствата трябва да бъдат добре разположени. Доста способности трябва да са развити, да се даде една хубава картина. В пението човек трябва да бъде и философ, и религиозен трябва да бъде, и художник трябва да бъде. Трябва всичките изкуства да ги събере на едно място, за да бъде добър певец. То е външната страна. Ако бихме изпратили едного от вас да чуе, как пеят в невидимия свят, като дойде на земята, няма да си отвори устата. Ще се обезсърчи. Някои искате да чуете в другия свят как пеят. Добре, че не слушате. Някога трябва да чуете, то е голямо насърчение. Някой път човек като чуе, казва: „То е невъзможно човек така да пее.“ Аз съм намислил някой път, когато има условия, ще ви дам има така наречените музикални възможности от невидимия свят. Да видите какво нещо е музикална възможност, не онова, което е написано. Една музикална възможност трябва да ви се даде, да си съставите понятие какво нещо е музикална възможност от невидимия свят.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
16 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 6. II. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_02_08 И пак пишеше

И ПАК ПИШЕШЕ

Отче наш.
„В начало бе Словото“.
Ще прочета част от 8-та глава от Евангелието на Йоана от начало до 9 стих.
„Духът Божи“.

Последният стих казва: „Наведе се долу и пак пишеше“. Изобщо, всичките хора, когато пишат се навеждат. Няма някой, който да не се навежда. Има неща в света възможни, има неща невъзможни. Невъзможно е да приемеш слънцето на гости, никак не е невъзможно. Желанието ти ще остане нереализирано. Не само ти, но и земята ще пожелае да дойде на гости, няма къде да го приеме. Невъзможно е да приемеш един слънчев лъч на гости у себе си. Невъзможно е целият океан да го събереш, но възможно е една капка да я приемеш на гости. Мислят хората, какво отношение имат слънчевия лъч. Това е новото, което всеки ден иде. Хората мислят, че няма какво да учат. Те едва са започнали да учат. Когато Бог създаде света, най-първо създаде най-малките животни до слона, до човека. Хиляди години учеха и слонът беше учен професор, с всичките дипломи. Обаче, този слон като влезе в човешкото царство, стана малко дете, едва го приемат в първо отделение. Мнозина от вас мислят, като идат в оня свят, как ще ги приемат. Хората имат много смешни идеи за оня свят. Не смешни, защото смях произтича от мях. Набрани неща като сирене в една кожа, то е смях. Такива работи ние сме насъбрали и мисли, че знае какво е оня сят. Невъзможно е човек да знае, какво има в оня свят, без човек да е ходил. Има някои ясновидци, които виждат, но туй, което ясновидците виждат, то е друго. Те виждат само картини от оня свят, както вие виждате работите на кино. Но кината не представят нещо реално. Реалността се отличава с няколко качества. Тя носи живот. Реалността носи мир; реалността носи спокойствие; реалността носи сила; реалността носи богатство; реалността носи знание; реалността носи доброта, всичко носи реалността в себе си. Реалният живот научно другояче обясняват.

На нас, съвременните хора, ни трябва една нова философия, която да може да ни постави да живеем тъй, както трябва. Аз съм виждал много цигулари и за някои съм чакал, търпение съм имал да ги изслушам, да престанат, да не ме смущават. Ходил съм и на концерти, но е трябвало да търпя. Някой съм слушал, въодушевлявал съм се. Чрез музикалните вълни от музиканта излиза нещо, което се предава на другите. От някои музиканти излиза

една музикална каша, която се предава на другите, която е без съдържание. Сега туй не е упрек. Музикант, който не знае да свири, не е музикант. Човек, който не знае да мисли, не е човек. Човек, който не може да чувствува добре, не е човек. Човек, който не може да постъпва добре, той не е човек. Сега искаме да знаем реалността на нещата. Сега ще ви говоря не да се обезсърчавате. Ние трябва да се обезсърчаваме от сегашния живот, който живеем. Чудното е, че хората не се обезсърчават от сегашния живот, който живеят, а като им се говори за хубавия живот, обезсърчават се и казват: То е нещо невъзможно. Ако идат от хубавото, защо ще се обезсърчават? – Мислите ли, че онази мома, която прави забрадките си, прави веждите си, помазва се, грижи се за дрехите си, всичките дипли са на място, панделките ѝ, обущата ѝ боядисани, мислите ли, че ако влезе в реалния живот, тия мазилки ще останат по нея? – Аз наричам това забавление на момите. Това са техни кукли, с които те се занимават. Не са лоши тия работи, отлични са. Защо момите се помазват? – Ако не се намазват, е по-лошо, даже не бих харесал една мома, която не се маже. Трябва да се маже. Къща, която не се маже, се разваля. Ще намажеш с най-хубавата боя. Сега всинца сте млади. Вие мислите, че някои сте стари, някои млади. Самозаблуждавате се. Вие се самозаблуждавате тъй, както актьорите в театъра, някой млад човек го направят стар, или пък стария го направят млад.

Новият живот не може да дойде без едно вътрешно разбиране. В музиката туй го наричат да се постави гласът. Аз съм виждал много музиканти (в)се поставят гласа им, а гласът остава си непоставен. Дойде един професор, постави му гласа, освен, че не го постави, но изгуби тембъра на гласа си, изгуби онази пластичност на гласа. Аз съм препоръчвал на музикантите, като дойде един учител по музика, той да го научи най-първо да обича музиката. То е първият урок: да обича музикалните тонове. Като види тоновете, да ги обикне. Преди да пее, да ги обикне. То е предисловие, за да може да пее. И второ той трябва да разбира цената на един тон. Вие вземате тона до. Знаете, колко се харчи за един тон, да го изпееш? – Един тон, за да го изпееш вярно, цяла нота струва сто хиляди лева, английски лири. Да го изпееш правилно, толкоз материал се изразходва. Да го кажеш на български сто хиляди лева. Половин тон взема 50 хиляди лева златни, не книжни пари, защото в невидимия свят не функционират книжните пари. Четвърт тон ще струва 25 хиляди, една осмина 12 хиляди и половина и тъй ще ги делите. Тогава ще сметнете една песен, която изпеете, колко струва. В Началото бе Словото, колко струва? – Трябва да имаме една цена. Пеем песните, харчи се. В природата има едно изобилие на благата, които ние не ги оценяваме, казваме: То нищо не струва. Как не струва? – Ние като пеем тази песен, не я пеем само ние. Едновременно се пее навсякъде. Ако вие бихте слушали как се пее в едно събрание на другия свят, вие щяхте да

се обезсърчите, щяхте да запушите устата си и не щяхте да пеете вече. Но щяхте да се научите да бъдете най-добрите слушатели на пеенето. Игла да падне на земята, ще се чуе. Сега как пеят едни, други се въртят, говорят, чува се скърцане. Като съм ходил на концерти, гледам някои взели нотите, проверяват като професор, ще вземе ли вярно тоновете. Онзи човек 30 години се учил да свири, онзи на книгата проверява, дали свири правилно, да не би да вземе някой тон невярно.

Та казвам: Първото нещо, ако идете в оня свят, ще ви попитат да изпеете една песен. Как ще изпеете „В Начало бе Словото". Сега много лесно казват: Кръвта на Господа Исуса Христа ще ни спаси. Наше е Царството Божие. Но то е неразбиране на живота. Музиката спасява, но музиката, която се пее, не която е написана на книга. Кръвта, която се превърнала на живи мисли, на живи чувства, на живи постъпки, на жива сила, която работи. Да. Казвам: Има едно заблуждение в света, от което хората трябва да се освободят. Трябва да оставим хората да се занимават. С какво се занимават хората, това нас не ни интересува. С какво се занимават паяците. Ако искам да зная защо в някой ъгъл турил паяджина и защо на върха на някое дърво, какъв отговор ще дам. Той я строил, той е специалист. Той е рибар. Разбира от метеорология. Направи мрежата някъде, като духа вятър, да може да духне някоя муха да се залепи. Прави я отдето има течение, да може да хваща мухи. Някой път е на центъра на паяджината, някой път се е скрил. Има съображения. Защо някой път седи в центъра, някой път го няма никакъв. Някой път иска да бъде невидим, скрит. Когато паякът дълго време седи, той на центъра седи, когато намислил да се скрие напуща центъра и избира ново място. Той постъпва така, но и хората така постъпват с къщата си. Човек направи някоя къща, живее в нея, не я напуща. Докато я обича, не я напуща, седи в къщата. После започва да обикаля другите къщи, направи друга къща, напусне първата, иска да я продаде. И паякът прави същото. Гледа мрежата, казва: Не струва. Търси друго място да си прави нова мрежа. Аз паяка го цитирам като един специалист на мрежи. Такъв майстор е, че хората не могат като него да правят такива нишки, тънки нишки. Специалист е в туй отношение. Направи такава нишка, че астрономите я вземат за секторите на своите телескопи, да могат да видят звездите в коя част на небето се падат. Казвам: Не е лесно човек да мисли. Човешката мисъл е съставена от най-фина материя, функционират най-фините сили на земята. Има неща още по-фини от човешката мисъл, но за тях няма да говорим. Имаме четири състояния на материята. Едното твърдо състояние, което завзема най-малкото пространство. Жидката материя, която завзема по-голямо пространство, газообразната завзема още по-голямо и етерната най-голямото. В жидката материя молекулата играе роль. В газообразната материя роль играе атомът. В етера играе роль йонът. Вие знаете твърдите

тела са неподвижни. Често човек стане твърд, неподвижен, не мисли, не чувствува. Щом не чувствуваш, станеш твърд, тогава има(ш) едно недоволство в себе си. Твърдостта в човека винаги произвежда недоволство. Имаш само една опорна точка, не знаеш защо си дошъл на земята, казваш: Не зная защо съм дошъл на земята. Учениците знаят защо са влезли в училището, цигуларите знаят, защо свирят, готвачът знае, защо готви, орачът знае защо оре. Питате някой, защо дошъл на земята, не знае. Тия хора, които не знаят нищо, искат да оправят света. Ако ви попитат защо Господ създаде очите на човека какво ще кажете. – Да възприема най-фината материя. Разни са категориите на цветовете, които идват от слънцето и влизат в очите. Най-ниските трептения, ония, които виждаме имат 400 билиона, други имат повече и достигат до 700–800 билиона трептения. Така се образуват цветовете. Ако в човека червеният цвят не влиза, не може да се прояви, не може да бъде подвижен. Ако портокаленият цвят не дойде, материята, която портокаленият цвят носи, ако не влезе в очите, личността на човека ще остане недоразвита, неговата индивидуалност остава недоразвита. Ако жълтият цвят не влиза в очите, неговият ум остава неподвижен, неразвит. Ако зеленият цвят не влезе, тогава неговото растене ще спре. Ако синият цвят не влезе, неговата вяра ще се атрофира. Казва: Защо ни е светлината? – Светлината има отношение към целокупния живот на човека. Тя е представителка. Бог се проявява чрез нея. Някой казва: Къде е Господ? – То е материално схващане. По един материалистичен начин ние никога не може да намерим Бога. Ще намерим такъв Господ като нас. Казват: Понеже, Господ ни направил по образ и подобие свое. Хубаво, ако идете на север един ескимос, който е облечен в меча кожа, дори лицето му не виждате, този човек направен ли е по образ и подобие? – Хората имат доста мечи кожи. Рядко ще срещнеш някой човек, който да има човешки образ. Сегиз-тогиз ще видите някой светия, да видите Божественото лице. В децата виждате някой път онази невинност и чистота. Във възрастните хора виждам лъжите в тях, едно прикритие, представят се такива, каквито не са. То не е образ на Бога. Образ и подобие на Бога, това е най-мощното нещо. Човек като почувствува това, той се усеща свободен в света. Да си в Бога значи да си свободен от всички ограничения, които съществуват. Ти ще бъдеш и видим, и невидим. Ако си по образ и подобие, ти ще ходиш навсякъде по вселената, ще имаш карт бланш. Няма да чакаш да те освободят от затвора, няма да се оплакваш от болести, няма да се оплакваш от сиромашия. Всички сега се оплаквате от сиромашия. Хората много страдат, че и са направени по образ и подобие. Това как да го наречеш? – Ние го наричаме реално, но е човешко. То е заблуждението на ония велики истини, които сме изопачили в себе си, та всички страдаме днес. Ако кажеш истината на хората, казват: Кой е авторитетът? – Питам сега: От толкоз хиляди години колко хора има, които са останали на земята

откакто е създаден светът да го помнят историята от Адама досега? – Има.

Сега аз ви говоря не за безпокойство, но да се освободите от една вътрешна кал, която е закаляла човешкия ум, една вътрешна кал, която е закаляла човешкото тяло. Да се освободи човек от калта на ума си, от калта на сърцето и от калта на тялото да се освободи. Тогава човек е направен по образ и подобие на Бога, ще мяза на един красив (човек) и още от половин километър ще чувствуваш ухание да излиза от него. От половин километър ще виждаш светлина да излиза от него и да осветява цялата местност. Един човек, който е по образ и подобие, той цялата местност ще осветява. Сега туй ни предстои. Ако една жица може да бъде проводник на електричеството, защо ние да не бъдем проводници на Бога? – Възможно е. Ако е възможно за жицата да праща светлината и да осветява целия салон тук, защо човек да не може да осветява една местност? – Христос казва: Вие сте виделината на света. Сега туй няма да стане по наше желание. То е предопределено. Бог изисква да бъдем подобни на Него. Казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш небесни“. Но под съвършенство, какво разбирате вие? – Съвършенството разбира безсмъртие. Съвършенството разбира онази пълна Любов. Съвършенството разбира всезнание. Всичко може да знаем. Онова, което Бог е създал, ние ще го знаем. Той го създал за нас, то е предметно учение. Ние не трябва да се отказваме. Програмата в един университет, в една гимназия, или в отделенията, тази програма е за децата. Всичкото знание, което децата учат в четирите отделения, може да го придобият. Всичкото знание, което децата учат в гимназията, може да го придобият. Всичкото знание, което учат в университета, може да го придобият. Най-после всичкото знание, което се преподава на земята, може да го добием. Не трябва да мислим, че не остава нищо какво да учим. То е едва началото на един по-висш живот. Спрели ли сте се някой път да мислите върху една мравя, какво е нейното понятие, нейното схващане за живота. Едва ние можем да дойдем в съприкосновение с нейното съзнание, да видиш, какво мисли в дадения случай тази мравя.

Казвам: Сега ви говоря върху една реалност, която ви предстои да реализирате. Мнозина са проповядвали за Христа. Какво не са проповядвали? – За Христа са проповядвали туй, което не е. Христос дойде на земята, болезнените отношения, които хората имаха към Бога, Христос дойде да изправи една погрешка. Той да изправи единствената погрешка на непослушанието на Адама и Ева. То беше Неговата задача да образува една връзка на непослушанието. Казва: „Не дойдох да изпълня своята си воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил“. Той постави Адама и Ева в рая, като проповедници на Новото учение и там те не устояха. Вторият Адама дойде да покаже по кой начин може да поправи погрешката. Адам

и Ева имаха много добри условия в рая. Раят беше отлична градина, съобщаваха се с ангелите, всички животни им служеха, всички растения им служеха, и при това не бяха доволни, искаха да станат като Бога, големи хора да станат като Бога, да създадат един нов свят. Тази идея влезе в ума на Ева. Тя искаше да стане голяма, че да знаят коя е Ева. После като представи идеята на Адама и двамата проектираха да бъдат богове и двамата създадоха сегашния свят. Туй, което сега е в света, Адам и Ева го създадоха. Човек го създаде. Нашият пръв баща и нашата първа майка създадоха да се бият, да се избиват. Още като излязоха из рая, родиха двама синове и единият уби другия.

Чудя се на някои хора, които нямат самообладание. Гледам не могат да се търпят двама. Казва: Този не ми е приятен. Нима мислите, че ние сме приятни на Бога, тъй както живеем. Мислите ли, че ако един цигулар не знае да свири, само търка цигулката, ще ни бъде приятен? Мислите ли, че ако дойде един креслив певец, ще се напъва само да кряска и ще ни бъде приятен? – В пеенето не (се) иска голямо напъване. Та ние искаме по закон да станем добри. Добротата е вложена в нас, трябва да бъдем добри. Трябва да повикаме доброто. Ние искаме да станем умни. Но разумността е вложена в нас, ние трябва да приемем разумността. Силата е вложена в нас, ние трябва да приемем силата. Всичко се изисква от нас. Само едно проявление се иска. Всичкото изкуство е там. Тогава ние пренебрегваме ония малките подтици. Дойде един малък подтик, пренебрегнем го. Тия малките подтици образуват велики работи в света. Подтикът на една клечка създава едно щастие. Един поглед може да създаде едно щастие. Разправяше ми един господин: Вървя, казва, бях си турил револвера, исках да претрепя едного. Имах да му давам, той ме обиди, исках да го претрепам. Като вървях среща ме едно момиче, и като ме погледна всичко туй се стопи, забравих. В ума ми стана един преврат. Рекох: Това е безумие. Хвърлих револвера и започнах да мисля за това момиче. Погледът ѝ седи в ума ми, заговори ми нещо в мене. Като срещнах тази мома видях, колко съм грозен, а тя колко е красива. Казах си: Отсега нататък искам да стана красив като нея. Че ако ние не можем да възприемем Любовта, тя да стане едно отражение, и ние да можем да се освободим от нашата грозота, която съществува сега. Ние не сме съвършени. Не се самоосъждайте. Ще ви приведа едно изяснение. Има един разказ, казват, че е български, но той е източен. Някой си Хасан взел пари на заем. Обещал на третия месец да върне парите. Онзи, който му дал парите, го дал под съд. Викат го при кадията, съдията. Казва кадията: Хасан, ти имаш да даваш на този човек. Казва: Господин кадия, то е моя работа. Той те дал под съд. То е негова работа. – Ако не платиш, ще те осъдя. – То е твоя работа. Разсъждава Хасан, казва: Господин съдия, той ме е дал под съд. Като ме осъдите, ако има, какво да продадете, да вземете парите, ще му платите. Но като няма

нищо да продадете, ще ме осъдите, ще вляза в затвора, той ще си вземе ли парите? – Онзи, който ме е дал под съд, не постъпил разумно. Понеже, виждам господин съдия, че вие сте умен човек, вие няма да бъдете тъй глупав да ме осъдите, понеже, той ще изпати, пък и аз ще изгубя, дето ще бъда в затвора. Ако не ме осъдите, ще работя, ще платя парите. Ние бързаме сега. Някой има да дава нещо. То е негова работа. Ти имаш да вземаш. То е твоя работа. Сега да съпоставим. Нашият живот е да учим. Знаеш каква красота има в учението? – Знаете ли вие, че на съвременните религиозни хора им трябва най-малко 10 години как да се упражняваш, да знаеш как да гледаш хората. Вие мислите, че е лесна работа човек да гледа. За да проектираш една мисъл, да гледаш най-първо трябва да избереш особен ъгъл, по който да изпратиш тази светлина от очите. Ако не пратиш по тази линия, тази мисъл не може да се предаде. Значи има изкуство на тия мускули. Срещаш един хубав поглед, този човек поставил хубаво мускулите на очите си, виждаш една хармония. Като погледнеш на него, виждаш нещо хармонично. Срещаш но напрегнато, една необуздана енергия, на место да произведе мекота, произвежда страх. Вие виждали ли сте на пътя мечка да те погледне или кобра да те погледне? – Ще настръхне косата ти. Не мислете, че тия същества са глупави. Казват, че животните са глупави, как са глупави? – Кобрата, която вие мислите глупава, измислила такава отрова, че като ухапе за една минута умира жертвата ѝ. Този химик, който може да приготви такава отрова, глупав ли е? – Казвате, че рибите са глупави. Риби има, които по опашките си имат лампички, по три и четири лампички имат. Глупави ли са? – Отдавна са се занимавали с електричеството, упражняват светлината и чрез нея привличат жертвите си, да може да се нахранят. Мислите ли, че дърветата са глупави? – Те, които създават червени плодове, зелени листа, които носят слънчевата енергия, събрана на едно място, глупави ли са? – Не са глупави, но специалисти са учени. Ние, съвременните хора, мислим, че ние сме най-умните хора. Всичките камъни, дървета, животни са простаци, невежи, ние всичко знаем. Не е вярно. Всичко онова, което Бог е създал, е добро и разумно. Растенията са предметно учение за нас. Животните са предметно учение за нас. Ние, хората, сме предметно учение за ангелите. Тази борба, която съществува вътре във вас, тя е предметно учение. Много пъти като дойде един ангел, иска да знае, защо употребяваш някъде бялата лъжа, какви са подбужденията? – Или пък крадеш някъде. Той се чуди, какво те е подбудило да крадеш от някоя каса, да извадиш парите, кои са подбудителните причини? – Има едно чувство при слепите очи. Човек има желание да има, да притежава нещо. Туй чувство е от Бога турено. Туй желание има физически функции, има духовни функции. Не само искаш да имаш нещо на земята, волове, говеда, но същевременно имаш желание да имаш знание. Пак същото чувство работи. После искаш да бъде добър. Туй желание се отнася и към духовния свят. Когато туй чувство е

анормално развито, тогава човек взема повече отколкото му трябва. Мязаме на ония циганки, които ходят с торбите да просят, оттук едно парче, оттам едно парче. Върне се, вечерно време дисагите пълни, торбата отпред и отзад пълна. Защо и на таз циганка толкоз хляб? – „Достатъчно е на деня неговото зло“. Достатъчно е на деня 200–300 грама. Индусите употребяват 100 грама на ден ориз. В сто грама, ако ние бихме яли с любов, се съдържа енергия за цял ден, щяхме да бъдем здрави. Сега в яденето сме недоволни. Казваш, че масло нямало, че пипер нямало. Българинът без пипер не може. Англичанинът или американецът, ако има пипер, ще мисли, че са го отровили.

Пътува един американски проповедник в Западната част на Америка. Изважда проповедникът едни краставички, американците имат такива малки краставички, направени армея, но са люти като нашите арнаутски чушки. Изважда той и взема едно малко парче. Там гледам един господин и казвам: Господине, можеш ли да ми услужиш малко, той не знаел, какви са тия краставички. Отрязва си едно голямо парче и като го взема, задъхва се от лютина. Казва: Слушай, господине, вие какъв сте? – Проповедник. – Много пъти съм слушал да проповядват за огнените камъни на ада, но за пръв път виждам вие да ги носите. Сега за изяснение. Един от председателите на Съединените Щати, повикал двама индийски главатари, един стар и един млад главатар. По американски дал едно угощение. Имало нещо като нашия хрян, люто. Младият проповедник (главатар) взел от хряна и понеже си взел повече, започнали да му текат сълзи. Старият проповедник (главатар) го пита защо плаче. Казва: Плача, понеже, миналата година по днешния ден баща ми се удави в Горановото езеро. Той не плаче за баща си, но така казва. Старият проповедник (главатар) си взел и той от хряна и като взел и той започнал да плаче. Пита го младият главатар, защо плаче. Плача, казва, защо и ти не се удави с баща си заедно миналата година.

Ние, съвременните хора, изясняваме нещата тъй, както не трябва. По този начин не се изясняват. Ние трябва да изхвърлим метода на самоосъждането. Вземете един държавник го осъждаме, че не постъпил добре. Знаете ли колко мъчно е човек да направи нещо, да управлява. Може да разсъждавате, но един цар какво може да направи. Един министър какво може да направи, един военачалник какво може да направи. Мислите ли, че хората могат да направят нещо? – Не е лесна работа. Много работи трябва да се предвидят, да се създаде една хармония, да се турят в един порядък, то е трудно. Често осъждаме, че майката родила такива деца. Как да ги роди? – Не разсъждавайте. Най-първо не разбирате Божия Закон. Раждат без разбиране. Възпитава без разбиране. Как ще оправят света? Разбиране трябва.

Любовта трябва да се тури в основата на всички наши постъпки. Родиш една мисъл, с Любов да я родиш. Родиш едно желание, с Любов да го родиш. Родиш една постъпка, с Любов да я родиш. Постъпката с тебе да тръгне, чувството с тебе да ходи и мисълта с тебе да ходи. Докато човек губи своите мисли, не може да бъде силен. Докато човек губи своите чувства, силен не може да бъде. Докато човек губи своите постъпки, не може да бъде здрав. Здравето на човека седи в постъпките. Те трябва да бъдат сила в тялото. Та казвам: Мислите ни трябва да бъдат силни, че да очистят тялото ни от всичката тази кал, която от векове се наслоила вътре. В Америка един професор – германец като кръщавал нервните болести, турил им 400 имена и най-после турил името американичи. И ние казваме сега: американичи – грехът е престъпление, наследственост. Нищо не е наследствено. Без Любов, грехът в света иде. Без Любов в света престъпната мисъл иде. Без Любов в света, престъпната постъпка иде. На вас казвам: В някои отношения вие знаете повече от мене. Аз не мога да се меря с вас. Вие сте по-майстори от мене да грешите. Аз още не съм се научил. Ако реша да греша, от вас трябва да се уча, бих взел някои от вас за професори. После тъй да се преиначават работите, да се заобикалят, пак сте майстори. То туй не е лесна работа. В едно българско семейство ми разправят следното: Казва: Аз се срамувам от себе си. Казва: Във Великопости опекохме кокошка, пък варихме и коприва. Турихме на софрата кокошката, но ето иде един съсед. Скрихме кокошката под софрата, извадихме копривата. Той влезе, седи говори, ние не го каним. Искаме да си иде, той се навърта. Поседя половин час, измъчихме се. Казвам: Сега не искаме да те каним на коприва. Той доста досетлив, казва: Като отговеете, тогава ще ме поканите. Той усеща кокошката отдолу.

Казвате: Детска чистота. Няма по-красиво нещо от чистотата. То е онази чистата мисъл, която е пълна с етерно състояние, тъй нареченото четвърто тяло. Дето цари светът остава прекрасен обект за наблюдение. Тогава човек ще почувствува, какво нещо е чистата радост. Да видиш че няма нищо криво, всички неща са хармонични. Всичко наоколо ухае, трептят лъчите на слънцето и цветята, не виждаш никъде повяхнал цвят, не виждаш никъде прашинка. Всичките прашинки са на място. Въздухът е чист, земята долу е чиста, водата е чиста. Не може никъде да видиш и най-малкото петно, казва: Каква е целта на живота. Целта на живота е да бъдем чисти. Чистота се изисква. Да имаш едно тяло чисто, да имаш сърце чисто, да имаш ум чист. През всичките пертурбации, които могат да стават, ти да не изгубиш образа на Бога, който живее вътре в тебе. Да държиш този образ на Бога. Казва: С какво съм заслужил? – Днешния ден слънцето изгряло за нас, ползувай се от неговата светлина. Вие слушате гласа на Господа, Който казва: Създадох света за вас да се учите. Създадох очите да

гледате, ушите да слушате. Създадох носа да миришете, създадох устата да вкусвате всичките блага. Създадох ръцете ви да работите, да свирите. Създадох краката да ходите в пътя на доброто. Създадох тялото ви да сте в съобщение с целия свят и да се ползувате от всички блага. Туй е, което Господ говори сега. Може да запитате някои, туй вярно ли е? – Без една постоянна и могъща Любов в света нищо не може да се постигне. Без една Вяра непоколебима, нищо не може да се постигне. Без една Надежда, в която човек никога не се обезсърчава, защото обезсърчението иде от Надеждата – когато надеждата отслабва, човек се обезсърчава. Когато Вярата отслабне, човек се обезсърчава. Когато Любовта отслабне, човек злобен става. Злобата от малката любов се ражда. Безверието от малката вяра се ражда. Безнадеждието от малката надежда се ражда. Пълна и изобилна надежда човек трябва да има. Като погледне да се радва и да каже: Светът за мене е създаден. Ще оправя надеждата, която Бог е вложил в мене. Няма да изменя закона. Всичко туй за мене е създадено. Ще уча. Не искам нито един от вас да каже: Стар съм няма какво да правя. Ако не знаете, какво да правите, тогава там, дето отивате, какво ще правите? – ако тук с телескопа не може да гледате небето, в оня свят като идете без телескоп какво ще правите? – В оня свят ще влезете, ръце нямате, крака нямате, уши нямате, уста, нос нямате. Тогава трябва да създадете ново тяло. Новото тяло как ще функционира. Ако знаеш как да управляваш физическото тяло, ще знаеш как да управляваш и духовното. Ако не си управлявал добре физическото, то не можеш добре да управляваш и духовното. Ако за естественото знание, онова, което е създадено за вас, вие сте немарливи, как ще знаете онова знание, което надвишава физическото.

Казвам: Наведе се надолу и пишеше. Като дойдете да осъждате пишете надолу. Грехът да си върви на своето място. Лошата мисъл откъдето и да е дошла, да си върви, лошото желание да си върви и лошата постъпка да си върви, не сме отговорни. Лошите мисли ние знаем откъде идат. Ние нямаме нищо общо с тях. Лошите постъпки знаем от къде идват. Не трябва да се ангажирваме с чужди борчове. Ние се ангажирваме с дядо ми, баба ми. Дядо ти, баща ти били в заблуждение, що взимаш чужди дългове да ги плащаш? – Ти се ангажираш с чужди дългове. Използувайте сегашните блага, които имате. Сега да допуснем, че ти си болен. Ако имаш пари, ще идеш на лекар, но нямаш пари, болен си. Изпей си една песен, ще оздравееш. Изпей една песен като нашата: Красив е животът, ще изпълня цялата земя, изпей я три пъти и ще оздравееш. Най-после изпей „В Начало бе Словото“. Ти ще туриш философията: Ако я изпея, ще оздравея ли? – Като не я изпееш, ще оздравееш ли? – Като я изпееш, ще оздравееш.

Та казвам: Трябва да турим мощното. Всички говорят за младите, че сме

млади. Всички, които сте остарели, изгубили сте Любовта. Защо да не можете да приемате Любовта на младите, които са проводници на Божията Любов в света? – Аз бих препоръчал на някои стари, които са изгубили Любовта в света, да повикат едно дете, да се научат какво е Любов. Повикайте едно дете на 4–5 години, то ще ви покаже. Наскоро дадох съвет на една сестра, която минава за доста напреднала, сега закъсала, понеже ѝ дали болест за изпитание. Казва ми: Какво да правя? – Рекох: Ще повикаш едно дете на 5 години, ще го нахраниш добре и ще му кажеш, да ти каже една хубава дума. Каквото ти каже детето, ела че ми го кажи. След като се нахранило, то ѝ казало: Сестра, много се безпокоиш. Казвам: Туй дете ѝ казало право. Казвам на нея: Ти се безпокоиш, трябва да бъдеш спокойна. Защото Господ е промислил, няма какво ти да мислиш. Ти мислиш, като че Господ те е забравил. Всеки може да те забрави, но Онзи, Който те е пратил на земята, няма да те забрави. Казва: Господ ви написал на дланта си. Той като погледне, вижда ви на дясната си ръка. Казвам: Понеже, сте написани на Божията ръка, не правете петна на тази ръка. Не само да бъдете написани, но Господ като погледне на ръката си да каже: Добро е това дете, радвам се. Да не каже: Погрозняло това дете. Мене не ме интересуват погрешките на хората. Вас да ви не интересуват вашите погрешки, интересувайте се от доброто, което излиза от Бога. Интересувайте се от Любовта, която излиза от напредналите братя. Всичките слънца те са напреднали в пространството изпращат хубавото. Тук на земята много малко престъпления има. Не мислете, че престъпленията са много. Престъпленията са много малко в сравнение с престъплението, което съществува в света, туй престъпление излиза от самото добро. Злото в света произтича от самото добро. Аз злото го наричам една материя неорганизирана. Онази организираната материя влиза в царството на доброто. Неорганизираната влиза в царството на злото. Следователно, то е ровък материал, който трябва да се обработва. Не се опълчвайте против злото. Писанието казва: Не противи се на злото. То е един неорганизиран свят, който е в наша полза. Всички ония мисли, които са написани от хиляди години, всички трябва да се завземат да работим.

И наведе се надолу и пишеше. Само Любовта може да пише. Един ден, когато дойде Любовта в сърцето ти, когато гледаш най-мрачно в своя живот, наведи се и пиши.

Ако тия садукеи и фарисеи дигат шум, кажи им: Който е безгрешен, той да хвърли камък върху мене. – Като се издигна попита я. Осъди ли те някой? – Никой. – Нито аз те осъждам. Иди и живей разумно, както Бог създал света, и ти ще имаш Божиите благословения.

Схващайте хубавото. Като прави нещо човек, има нещо, което спъва хубавите мисли, желания и постъпки. Туй, което спъва го изхвърлете, не се поддавайте на тия внушения. Доброто, малките подтици приемете, защото нашите мисли, нашите желания, чувства и постъпки са като дъждовните капчици, които пречупват светлината, образуват Божествената дъга. Всичко иде от нашата мисъл, която е чиста от нашето желание, което е чисто от постъпките. Постъпките носят Божественото благо. Та тях трябва да разчитаме.

Добрата молитва.

20. беседа, държана на
8 февруари 1942 год., неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1942_02_11 Музика и организиране
Общия окултен клас

МУЗИКА И ОРГАНИЗИРАНЕ

„Отче наш“
„Цветята цъфтяха“
„Изгрява Слънцето“
Отношението на ума към сърцето.

Всяко нещо в света има смисъл, когато може да се употреби. Човешкият ум има смисъл, когато помага на човека. Сърцето има смисъл, когато помага на човека. Човек не разбира човешката душа. Човешките души, които са излезли от Бога, имат един път да изходят. Сега вие седите тук. Откъде сте дошли, къде отивате като пътници, не знаете. Слезли сте на някоя гара, търсите да се качите пак. Пътят ви не е строго определен. Даже когато дойдат да ви кажат, че трябва да слезете на някоя гара, не ви се слиза от трена. Трябва да се освободите от много връзки и препятствия на миналото.

Често хората обичат да си бъркат [в] ухото; някои обичат да си пипат носа, да се чешат. Тези неща са естествени, показват, че отвън има препятствие. Или буташ крака си, боли те или те сърби. Не вървиш както трябва, понеже имаш някаква болка. Или някой път не говориш както трябва. Някой път си неразположен – пак има нещо, което те спъва. Казват: „Причините са отвън.“ Но не са причините отвън. Имало е и отвън причина. Взел си, ядеш неестествена храна или си бързал и си ял и усещаш в стомаха някаква болка. Тази болка се отразява върху ума ти. Или пък си занят с друга работа, пък не изпълняваш работата, не дишаш както трябва, бързаш.

Ние все бързаме и ако се попитаме защо бързаме, не знаем. Бързаш да идеш някъде, бързаш да спиш, бързаш да ядеш. Всички бързаме. Защо бързаме и ние не знаем. Бързането има смисъл. Бързането аз тълкувам: свърши добре работата. Сега толкоз време учим. За пример, вие сте учили първо, второ, трето, четвърто отделение, някои сте свършили гимназия. Казва: „Дотегна ми, 20 години се уча.“ Ако 45, 50, 60 [години] сте учили, мислите ли, че много сте учили? Но всичкото това знание, ако се посее, колко от него има, което може да ползува. Нещо от знанието става само за мазилка, някое става само за под, някое става за таван, някое става за паваж отвън. Малко е онова знание, което носи живот, което носи светлина в себе си. Някой път вие се чувствувате, че не сте радостен. Но за да бъде човек

радостен, там се иска работа. Работата не подразбира, че ние трябва да създадем нещо. Всичките неща са създадени.

Нас ни са дадени дарби. Думата дарба произтича от дихарма, значи доброто даване, което Бог е определил. Туй даване е на сърцето, на ума, трябва да го употребим. Само, ние трябва да се упражняваме в това, което ни е дадено. На всеки човек е дадена способността да говори. Всичките думи, които ще учите, са отпечатани в неговия мозък. Трябва да ги изважда една по една, да ги запечатва какво значение имат. Най-първо майката учи детето да казва думата хляб. Как казвате на децата? Хляб ли? Казвате папу. Защо казвате папу? Защото е по-достъпно. Не зная англичаните как казват.

Сега целта не е да говорим. Не трябва да мислите, че не знаете. Само на много учени хора се говори, на простите какво ще говорим? На много учените се говори, те разбират.

Снощи цяла една група бяхме представители на една музикална вечеринка, на едно музикално угощение. Някои искат да знаят какво е музика. Музиката има работа с ядене и пиене. В музиката, ако не знаеш да пиеш, не ходи. Ако можеш да ядеш, да си дъвчеш храната, да пееш хубаво, да ни са отворени очите, ушите отворени, да не спиш, иди. Ако спиш, никак не ходи. Като се връщаме, ме питат: „Какво е твоето мнение?“ Казвам: „Доста хубава вечеря, богата вечеря.“ Туй не се дава често, в годината веднъж се дава такава голяма вечеря. Там имаше едно богато парче от Бетховен, хубаво приготвено ядenето, повече от 20 минути ни взе, докато го изядем. Имаше приготвен бифтек от Паганини, десетина минути взе.

Музиката е един организиран свят. Щом говорим за музика, разбираме организиран свят, излизане от хаоса и влизане в организирания свят. Там всяко нещо е на мястото си. Някои питат какво нещо е музика. Аз представям така: до представя Слънцето, ре представя Меркурий, [ми – Венера,] фа – Месечината, сол представя Марс, ла представя Юпитер и си – Сатурн. Цяла една история как е създаден светът. Сега това го давам само за обяснение, може да се измени. Не трябва да го вземете догматично, че съм казал тъй. Туй е едно сравнение. Човек има 5 сетива, до първичната музика още не е дошъл.

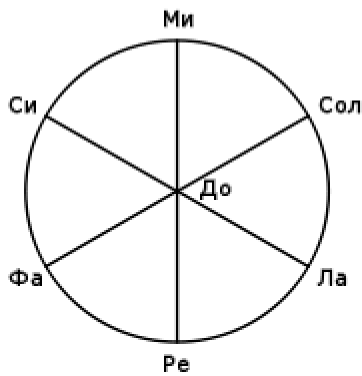

(фиг. 20.1)

Онези, които не разбират тази музика, какво разбират под до? Под до се разбира онази първична енергия, която организира. До-то е проводник на тази енергия. Не е въпрос да сложа до, но този основен тон, основните трептения. Слънцето дава до. Сега, съчетание има. Да вземеш вярно до, трябва да мислиш за Слънцето. За да вземеш ре вярно, трябва да мислиш за Меркурий. За да вземеш ми вярно, трябва да мислиш за Венера. За да вземеш фа вярно, трябва да мислиш за Месечината, за Земята. За да вземеш сол вярно, трябва да мислиш за Марс. За да вземеш ла вярно, трябва да мислиш за Юпитер. За да вземеш си вярно, трябва да мислиш за Сатурн. Значи който не може си да вземе правилно, не може да мисли правилно, критически да мисли. Подозрението иде. Защото всякога, когато човек не може да пее си, пада в мрачното на живота. Когато човек не може да пее ла вярно, той няма благородство. Когато не може сол вярно да пее, той не може да бъде юнак, да се състезава за истината. Ако не може фа да пее вярно, въображение няма, всичко за него е безсмислено.

Та, казвам: Тоновете са свързани с онова, което в природата е създадено. Ако вземеш до без Слънцето, то е безпредметно. То е само едно положение. Слънцето е тяло. Туй до има отношение към всичките тонове, понеже Слънцето има отношение към известни планети, които образуват вътрешната и външната система. За бъдеще тия планети, които сега се разкриват, те имат съответни нови тонове, които липсват на сегашната музика. Ние имаме само 7 тона. Още 5 тона има неразкрити. За бъдеще, когато хората се развият музикално, ще имаме не 7 тона, но 12. По-напред хората са имали 5 тона, в ранните времена са имали само 3 тона. Животните имат само един тон.

Сега, не искам да падате в противоречие. То е една малка философия на музиката. Музиката е едно качество на човешкия ум, качество на човешкото сърце; музиката е качество на човешката душа и качество на човешкия дух. То е музика. Качество на човешкия ум значи, че само чрез туй качество [човек] може да мисли. Музиката е качество на човешкото

сърце. Само чрез сърцето [човек] може да чувствува правилно. Музиката е качество на човешките способности. Чрез музиката душата може да се прояви благородно. Всичките Божии благословения идат в душата чрез музиката, която Бог изпраща. Музиката е качество на човешкия дух. Тогава вече искате да знаете определено какво нещо е музика. Музиката е качество на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Тогава, като пее [човек], ще пее за ума си, ще пее за сърцето си, ще пее за душата си, ще пее за духа си. Той има още за много работи да пее, но 4 работи има главно, за които трябва да пее. Защо трябва да пееш? Ако не пееш, не можеш нищо да постигнеш. Ако пееш, много неща можеш да постигнеш. Говорът е пеене. Само че говорът не е още музикален. За бъдеще ще бъде много музикален.

Казвам: Сегашните хора имат едно много повърхностно понятие. Сега говорят за Паганини. Паганини е проникнал. Снощи като свири, виждам духа му, как се [е] борил. Показва един начин, по който един човек може да победи мъчнотиите. Бетовен като дойде, показва по кой начин човешкото сърце може да постигне своите желания.

Музикантът, който разбира, ще знае; който не разбира, ще търси дребнавости, че еди-кой си тон не го взел правилно. Защо не го взел правилно? Понеже не е качество на ума му, не е качество на сърцето му, не е качество и на душата му. Какво ще вземе? Един тон, за да го вземеш в природата, трябва да бъде свързан със Слънцето. Слънцето за тебе трябва да бъде живо. После, според Писанието кога е създадено Слънцето? На четвъртия ден. Значи в квартата. Първият ден е до, вторият е ре, третият е ми, четвъртият е фа, петият е сол, шестият ден е ла, седмият ден е си. В седмия ден Господ си почива. В си си почина. В шестия ден, на ла, човек е създаден. Шестият ден е ден на Любовта. Изменя се, друга гама имаме. Значи имаме друг един музикален строеж.

Та, казвам: За да пее човек и за да мисли, той трябва да има някого да обича. Ти като не обичаш никого, ще бъдеш мълчалив като риба. Като обичаш, ти веднага ще пееш, веднага ще мислиш и движение ще има. Музиката е вече движение в света, вечната хармония, която съществува. Човек, който пее, показва, че е във вечно движение. Неговият ум, сърце и дух постоянно работят и са в хармония с Божия закон. Той не може да бъде в противоречие. В музиката много лесно се разрешават въпросите. Сега [младите] разбират много по-добре музиката, отколкото старите. Едно дете тази система може да я разбере много лесно, да започне да пее. По-възрастните започват да философстват.

Като гледате как съм наредил нотите в кръг [фиг. 20.1, с. 364], казвате:

„Защо така е наредено?“ Как трябва да бъде наредено? Някои нареждат тоновете в права линия: ———. Един български педагог ги реди по стълбицата във възходяща степен, започва отдолу нагоре. Когато са в права линия, пак са във възходяща посока, пението започва отляво надясно. Искам музиката да вържете с вашия ум, да свържете музиката с вашето сърце, да свържете музиката с вашата душа. Когато се говори за музиката, разбираме човешкия ум в неговото нормално състояние, човешкото сърце в неговото нормално състояние, човешката душа в нейното нормално състояние и човешкият дух. Затуй Бог изпраща тия учители по музиката. Един учител по музиката трябва да бъде философ, поет, трябва да бъде художник. Той не е глупав човек, но един човек съвършен. То са най-издигнатите хора в света. Някои мислят: Каква философия има в музиката? Философията има своя музика. Поезията има своя музика. Всички изкуства имат музика, движение. Ти ходиш – има музика. Ако не вземеш основния тон, не може да ходиш. Яденето има основен тон. Като вземеш тона, приятно ти е. Пишеш някое писмо. Ако не вземеш основния тон, не върви. Щом [го] вземеш, всичко върви.

Та, казвам: Туй е хармонията на живота. Говори се за хармонията. Всяка работа трябва да започне музикално. Щом започне музикално, трябва да знаеш като пееш, къде си. Значи вземеш до – ти си във връзка със Слънцето. Тогава вече имаш отношение към Слънцето. Ще разгледаш всичките планети, всяка планета за какво е предназначена. Без Юпитер не можеш да бъдеш благороден. Ако твоята умствена и сърдечна енергия не минава през Юпитер, не можеш да бъдеш благороден. Ако твоята енергия не минава през Марс, ти не можеш да бъдеш смел и решителен.

Сега някои от вас може да питат защо е така. Защото не може да бъде другояче. Как трябва да бъде? Казва: „Както е казал Господ.“ Господ е казал Слънцето да изгрее, Господ е казал Месечината да изгрее. Слънцето е заповядало всички растения и треви да пораснат. Слънцето е, което събужда човека да мисли. Ние отделяме онова, което Бог е направил. Мислим, че извън този свят може да направим нещо. То е невъзможно. Онова, което Бог е създал, трябва да го проучим, да бъдем верни на законите. Не можем ние да създадем нещо по-умно от тях.

Та, аз наричам вярващи онези, които могат да пеят правилно, да пеят гамата. Казваш: „Аз вярвам.“ Изпей тези думи: „Аз вярвам“. Като изпееш „Аз вярвам“, ако си гладен, веднага пред тебе ще има един сомун хляб. Този хляб ще дойде. Като заспиш, ще дойде топлият хляб, не алегорично, но де факто. Всичките плодове и зрънца под музиката зреят. Като им пеят, плодовете се радват и зреят. Ако не пееха, нямаше да узреят. Благодарение, че пеят, затова узряват. Слънчевите лъчи, които идват от

Слънцето, пеят. Червеният лъч, всичките други лъчи пеят. Най-възвишените същества пеят и те гледат другояче. Те не гледат на нас с мъчение, но те гледат на нас както ние гледаме на скъпоценните камъни. Като намериш някой диамант, ще го туриш на пръста си. И те гледат на хората така. Казват: „Да си вземем този камък.“ По някой път ни вземат и ни турят на пръста или на гърлото и ни носят. Благодарение, че ни носят като скъпоценни камъни, ние се изявяваме, те се ползуват. И ние се ползуваме от тях. Не само това, но казва Писанието, че Господ ни написал на дланта Си. Понеже сме скъпоценни камъни, Той ни написал на дланта Си. По някой път погледне ни.

Човек е създаден в *ла*. Някой не може да пее *ла*. В деня на Юпитер е създаден човекът. Юпитер е иносказание. Венера го управлява, понеже Венера се застъпва пред Юпитер да направят човека. Казва Писанието: „И рече Бог: Да направим човека.“ Та, Любовта в света е дала идеята да се направи човека, че като се пее, да има за кого да се пее. За човека пеят. Майката на кого пее? На детето пее. Детето, и то започне да пее на майка си.

Та, казвам: От това гледище вие седите и се безпокоите, че имате някаква болка. Това не е музикално. Болят те гърдите. Това не е музикално. Вратът те боли. Това не е музикално. Главоболие имаш. Не е музикално.

Сега ще оставим материалния свят. Материалният свят произтича от хаоса, значи е неорганизиран. Материалният свят е неорганизиран свят. Слънчевият свят организира работите. Казвам: Половината от материята, която имаме, е неорганизирана и вследствие на това тази неорганизирана материя създава всичките препятствия. Ако разбираме законите, ще бъдем един грънчар, който от тази кал може да направи каквато форма иска. От туй гледище вие ще се радвате, че имате едно препятствие.

Имате едно болезнено състояние. От ревматизъм много грънци може да станат. И чаши може да станат от ревматизма. Един ревматизъм струва един милион английски лири. Кой от вас би го повярвал това? Аз не зная какво разбират под думата ревматизъм. Неорганизирана материя се натрупва в тялото и препятствува на кръвообращението. От това се ражда едно болезнено състояние. То е инертна материя. На тази инертна материя като започнеш да пееш, понеже пението е движение, туй движение като влезе, изчиства калта. Пението в дадения случай е мощно течение, което става по целия организъм. Правилно трябва да пеете, не само с устата си, но с ума си да пееш. В сърцето си да пееш, да чувствуваш, че клетките пеят, да чувствуваш, че цялата природа и тя пее. Знаете колко е приятно това? Да слушаш ябълките как пеят. Уханието, което излиза от цветята, е пеене.

Временно пеят. Някои птици в май пеят.

Сега нещата не свързвайте с противоречията в живота. Вие живеете в един свят и намирате много противоречия. Няма противоречия. Светът съществува не само за нас, но за хиляди, за безброй същества. Светът съдържа една материя, която ще се обработи. Туй, което се нарича организиране на света, то е смисълът. Един ден ще се обработи. Цялата земя представя възможност за бъдещото развитие на човечеството.

Окултната наука казва, че хората са дошли от Месечината, след като са придобили, каквото имало да придобият. И от Месечината слязоха на Земята. На Месечината останаха най-умните хора, които не може да се забавляват. Ние сме на Земята на забавление, на пеене. Някои пеят [дневно] време, други пеят вечерно време. Месечината пее вечер. Слънцето пее дене. Пеенето на Слънцето е до. Ако поставим още 6 радиуса в кръга, може да поставим нощните тонове.

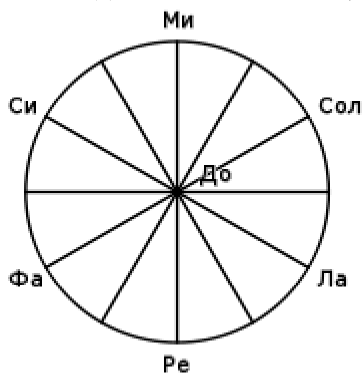

(фиг. 20.2)

6-те поставените, те са дневните тонове, другите 6 са Лунните. – Две гами има: едната гама е на Слънцето, другата е на Луната. Мажорната гама е на Слънцето, миньорната е на Месечината.

Сега, да остане само мисълта, че тоновете са свързани с небесните тела. Целият свят от това гледище е една композиция. Земята има особен тон, Слънцето има особен тон, Месечината има особен тон, Марс има особен тон, Юпитер има особен тон, Сатурн има особен тон. Всичките безбройни светове пеят на разни гами, всичко туй пее. Възвишените същества, ангелите пеят. За Паганини казват, че той турял едно петолиние и поглеждал небето. Каквато звезда идела на петолинието, той композирал.

Сега, вие искате без музика да бъдете щастливи. То е невъзможно. Без музика не можете да разберете християнството. Голяма погрешка е на християните, че те не можаха да разберат музиката. Тази, първата музика на евреите беше много обикновена музика. Първите християни се учиха да пеят. Песните им бяха много тъжни, понеже бяха гонени, не им даваха да

пеят. Сега може да имат концерти, да пеят. Тогава пеенето не беше така достъпно, както сега.

Има известни същества в природата, които хас не струват от пеенето. Щом речеш да пееш, ще те погнат. Да запее една стара жена, ще кажат: „Какво си се разпяла, какво мислиш? Тази работа не може. Старите жени не трябва да пеят, трезвени трябва да бъдат.“ Българите считат, че старите не трябва да пеят, на тях не е позволено, престъпление е. На младите малко се позволява, но и те, като остареят, не могат да пеят. Криво разбиране за живота. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си.“ Пейте и възпявайте Господа в ума си. Пейте и възпявайте Господа в духа си. Щом престанеш да пееш, ти си остарял. Щом започнеш да пееш, ти си млад. Защото, щом не пееш, тази неорганизирана материя дойде, спре всичкото движение. Спре движението на ума, спре движението на сърцето, спре движението на душата, на духа. Ти се намериш в тъмна нощ, няма нито една звезда. Виждаш, няма за какво да мислиш. Като дойде музиката в света (аз говоря за Божествената музика), целият свят се разкрива. Виждаш онази красота, която съществува. Тогава какво струва на човека да пее?

Та, казвам: Слънцето е по Закона на Любовта, до. Оттам започва животът. Ако не можеш да вземеш правилно до, ти не можеш да разбереш Закона на Любовта. Защото любовта има ония трептения в себе си, които дават организирания живот наоколо и правят всичките неща приятни. След туй всички други тонове. Те са живи същества в невидимия свят. До е един специфичен тон само на известни разумни същества. Те са авторитет. Други са авторитет за ре. Други разумни същества са авторитет за ми, за сол, за ла, за си.

Казвам: Когато ние пеем гамата, ние сме във връзка с тия разумни същества. Щом човек пее, те прииждат и се обменя. Любовта обича да се обменя с всичките тонове. Тя всички ги обича, всички ѝ са обични. Когато някой път казваме: „Трябва да се обичат хората“, разбираме: този тон до не може да обича другите, понеже съставят цялото. До може да се изрази само когато обича другите тонове. Те като се съединяват с него, образува се една песен, в която човек може да изрази своята идея. Умът е обоснован на законите на пеенето. Чувствата са обосновани на закона на пеенето. Говоря за приятните чувства. Щом дойде страданието, гледайте да се освободите от ония наслойки на миналото, че не трябва да се пее, че не му е дошло времето. Даже хората са закъснели в пеенето. Още като станеш сутрин, ако

обичаш Слънцето, ще пееш. (Учителят пее „до“, после следното

Разположен съм аз в живота,
обичам основните закони,
които го управляват.
Служа вече на Господа
с всичкото си сърце.
Неговата воля
ще изпълнявам за всегда.
Слушай, сутрин ти когато станеш,
добре да пееш с ума си,
със сърцето си,
с душата си,
с духа си в едно цяло.
Цял квартет в тебе да има.
Ти страдаш, братко мой,
защото не знаеш да пееш.
Научи се да пееш и здрав ще бъдеш,
сега и всякога, през всичките векове,
векове, векове, векове.
Настанаха вече нови времена.
Настанаха вече нови времена,
с малко оплаквания хората да живеят.
Малко ти се оплаквай, повече се радвай.
Тогава животът ти ще бъде весел.
Това ти добре помни,
добре помни, добре помни.
На вас аз днес говоря.
Турете вашия ум да мисли
и вашето сърце добре да чувствува
и душата ви благородно да постъпва
и духът ви волята Божия да върши.

Сега какво искате да изпеем? Няколко думи да имаме. (Учителят пее

Светлината е благо за ума ми,
любовта е благо за сърцето ми,
а животът е благо за духа ми.

Ще запомните това. (Пее

Светлината е благо за ума ми.
Любовта е благо за сърцето ми.

Животът е благо за душата ми.
Силата е моята мощ за духа ми.

Тук може да се турят какво? Турете само ре и ми.

Като станете сутрин, но криво-ляво да пеете. Пей, крякай! Нека да има крякане. Мисли, че можеш да пееш, не мисли, че не можеш да пееш. Като станеш, пей. Ти да бъдеш и певец, и слушател. Да екне целият Изгрев, да може да се чувате. Целият Изгрев, цяла една седмица като ставате, пейте. Да използуваме едно велико Божие благо. Трябва силна вяра. Да няма колебание дали е вярно или не. Всяко нещо, за което можеш да мислиш, е вярно. Всяко нещо, което можете да чувствувате, е вярно. Всяко нещо, което може да направите, е вярно.

Казвам: Не моментално. Когато искаме да постигнем нещо, в туй направление всички като работим едновременно, постигаме онова, което Бог иска. Аз в дадения случай внасям само един малък дар, само един тон. Но много същества като пеят, много същества като мислят, мисълта върви правилно. Човек сам да мисли е много мъчна работа.

Сега като пеете, мислете, че ви помагат гениите на музиката. Сегашният свят само по този начин може да се избави. Хората, като започнат да пеят, ще престанат да мислят лошо. Трябва да пеем, да славим Господа в сърцето си, в ума си.

Изпейте „Аз смея да кажа“. (Изпяхме я.)

Вие сте добри певци. Някой път не сте нагласени, че се ражда едно противодействие.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

20-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 11.II.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_02_13 Гордост и смирение
лекция на Младежкия окултен клас

ГОРДОСТ И СМИРЕНИЕ

Добрата молитва.

/Учителят преглежда темите./

Какво разбирате под думата „триъгълник“? Как го определят в геометрията?

Сега може ли да кажете кое е най-лесното нещо в света? Нали сте се пързаляли? По-лесно нещо от пързалката има ли? Без никакви усилия, седнеш на шейната, само по себе си върви, магически. Каква е големината на една пързалка? Доколко може да продължиш пързалката? Нали скиорите се пързалят, но там се правят известни усилия. Теренът не е равен. Когато кажете, че една работа е лесна, какво подразбирате? Когато се качвате на една планина нагоре, вие се наклонявате към планината. Когато слизате от планината, вие се изпъчвате. Когато се качвате, вие се приближавате към планината, наклонявате се напред, когато слизате, се изпъчвате напред. Защо така правите? Когато казвате, че някой човек се наклонява, какво показва? Че нагоре се качва. Когато се изпъчва? – Слиза надолу.

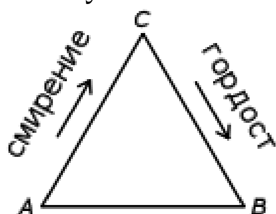

Фиг. 1

Тогава изваждам правилото: Смирението е, когато пъплите нагоре, а когато слизате е гордостта. В триъгълника (Фиг. 1) страната АС е смирението, движението е нагоре, СВ е гордостта, движението е надолу. Тогава, ако човек е горделив, как се лекува? Горделивият слиза надолу, изпъчва се. Значи трябва да се качва нагоре. Някой, ако иска още да слиза, ако се увеличава гордостта, нищо не придобива. При слизането не се изисква голямо усилие. Изпъчиш се назад, слизаш. Няма нещо по-лесно от гордостта. Най-лесното нещо е гордостта. Даже най-малките бубулечици, и те се изпъчват.

АВ е мярката, с която се мери смирението и гордостта. Тя е основата. А е бащата на смирението. От С трябва да слезеш при В. АС показва мястото,

дето смирението почва и CB е мястото, дето гордостта почва. Дето е крайният предел на смирението, там гордостта почва да слиза. C е крайният предел на смирението. A е началото на смирението. C е началото на гордостта, а B е крайният предел на човешката гордост. Сега какво разбират хората под „гордост“? Вие какво разбирате под „гордост“? Без да гледате в никакъв речник, какво разбирате под „горделив човек“? На английски казват „прауд“ за гордост. Като се подуе някоя част на тялото, казват „прауд флеш“ – горделива плът. Всяка болест се произвежда от гордост. Всички болести се лекуват чрез смирението. Смирението е лекуване на болестите. Човек се освобождава от болезнените състояние чрез смирение. Сега под думата „болезнено състояние“ разбираме прекалено състояние в дадения случай. Когато нещо се прекали, се образува едно болезнено състояние. Всичките болезнени състояния са прекалени неща. Например, някой човек мисли, че е много силен. От какво? От гордост. Мисли, че е много силен, че може всичко да направи, може да дигне 100, 150 килограма. Като се напъне да дигне, изсипе се. Някой път се напъне да разреши много мъчни задачи, повреди ума си. Някой прекалява в друго отношение: 4, 5 часа пред огледалото, направи една мазилка, събори я, направи втора, трета. Разсърди се, хвърли мазилката. На другия ден пак започне мазилките. То са изключителни случаи. Сега защо хората си мажат зданията? – Защото искат да ги направят хубави. Каква е според вас подбудителната причина? Хората обичат красотата, хубавите мазилки. Когато хората отвън замажат, но след малко се зацапа, показва, че външните условия са лоши. Замажеш едно здание, дойде буря, дъжд, зацапа се зданието. Това показва, че външните условия са лоши.

Естественото положение на гордостта е да се превърне в самоуважение. Гордостта е орда. „Орда“ значи събрани хора, че вървят през просото. Думата „орда“ показва, който върви без посока, безразборно. Горделивият човек безразборно иска да мине, не търси обикновени пътища. Може да мине през много пътища и да си създаде неприятности на себе си. Тогава какъв е законът? Гордостта и смирението са две противоположни неща. Почти гордостта и смирението са равни. AC е равно на BC. И BC е равно на AB. Както е написано, показва, че и двете са равни. AC = BC, BC = AB. То показва, че двете се борят с AC. Двете линии заедно не са равни на AB, но поотделно AC е равно на AB и BC е равно на AB.

Сега всички разбират смирението – слизане надолу. Във вашия ум да е смирен човек разбирате слизане надолу. Казвате: „То бива, бива.“ Вие нямате понятие за смирението. Вие считате смирението движение надолу, а пък гордостта – движение нагоре. Горделивият счита, че се движи нагоре, изпъчи се, качва се нагоре. Същата илюзия имаме, когато казваме, че

слънцето изгрява и залязва. Според вашето понятие смирението показва движение надолу, не може по-надолу да слиза. А пък смирението е качване нагоре. Смиреният човек е по-учен, той се качва нагоре, неговият хоризонт става по-широк и по-широк. Горделивият, като слиза, неговият хоризонт се ограничава. Смиреният мисли, че е невежа, пък той е учен, мисли, че е ограничен, пък неговият кръг става по-широк. Горделивият слиза, неговият кръг на разбиране се ограничава, става по-тесен и по-тесен и най-после дойде до дъното. Казва: „Животът няма смисъл." То е крайната точка: „Животът няма смисъл."

Сега научихте едно нещо. Досега мислихте, че смирението е слизане. При смирението не слизате, но се качвате. При смирението единственото положение е да се качва човек. В качването човек придобива. Смирението досега никой така не го изяснявал. Вие досега не сте разбирали смирението – качване нагоре. Смиреният мисли за Бога, нагоре се качва. Горделивият не се качва, той мисли за други работи. Умът се качва и сърцето се качва в смирението. Ето една права мисъл. В триъгълника може да се изяснят две състояния: смирение и гордост. Тогава природата, за да примири тия две състояния, какво е направила? Тя е направила горделивите да бъдат корени на дърветата, смирените – да бъдат клони. Горделивият сега казва: „Отивам да видя какво има в земята." Центърът на земята го интересува. Като слиза на земята с амбиция казва: „Тия богатства, които са скрити в земята, може да ги разкрия". Той е доволен. В растенията всичките горделиви хора работят в твърдата почва. Намират, че работата не е лесна. Казват: „Много се измъчихме." Те, като слизат в гъстата материя, мислят, че тя е най-рядка.

Ето, затова понякога човек мисли, че има две глави. Едната глава, когато се качвате нагоре: смирението. Другата глава е, когато слизате надолу. Някой път човек мисли, че има две глави, не че той има две глави. До известно време имал една глава, после имал друга глава. Първата глава е смирението, втората глава е гордостта. То са състояния, то са две посоки на мисълта. Щом си недоволен от живота, ти си горделив. Щом си доволен от живота, ти си смирен. Щом си доволен, ти се качваш; щом си недоволен, ти слизаш. Винаги клонищата са по-доволни от корените долу. Казвате: „Какво трябва да прави човек?" Сменете тия състояния. Щом си недоволен, не слизай.

АВ е основата. То е доброто в света, благото в света. За доброто в света има два начина за изследване. Половината дърво е израснало в света на гордостта – земята, другата половина – в смирението. Половината от дървото е направена от гордостта, половината е направена от смирението. Тъй щото природата използува тия двете състояния на смирението и

гордостта да създаде растенията. Плодовете, които те дават, то (е) благото. В природата и смирението, и гордостта работят и произвеждат плодове, от които хората се хранят. Смирението работи и гордостта работи. Гордостта работи за себе си и смирението работи за себе си. Смирението отива към Бога, гордостта остава Бога отвън.

Та казвам: Когато сте недоволни от живота, туй състояние да го знаете, то е гордост. Когато сте доволни от живота, то е смирението. Да имате понятие: Смирението е движение нагоре. Гордостта е движение надолу. Доброто, това е положението, което пресича двете движения. Там, дето смирението започва и там, дето гордостта спира, то са двете крайни точки на доброто. И така имаме един триъгълник. Смирението свършва, дето гордостта започва. АС е дето смирението започва. СВ е дето гордостта започва и свършва. АВ е дето доброто започва. Доброто функционира между смирението и гордостта и ги уравновесява. Геометрически доказвате. Едната страна на триъгълника служи на гордостта, другите две служат на доброто. В триъгълника само едната страна е в противоположност, другите две са в съгласие. Затуй доброто в света е по-силно. Гордостта е на страната на злото. Гордостта е доста голям шепотник. Дето иде, скандали дига. Майсторски ги дига. Дето иде, ще покаже, че има нещо; дето влезе, ще подсоли. Горделивият без червен и чер пипер не може. После хрян, люта ряпа обича. Азотната киселина, това е гордостта. Азота, астролозите го наричат мъдрец. Той е голям горделивец. В съединения той влиза и счита другите невежи. Много е неустойчив в съединенията, миришат много. На някое събрание, дето заспиват хората, е хубаво да има амоняк. Азотът е четири пети във въздуха. Налягането е повече. Стреми се да задуши туй състояние на кислорода, да намали горението. Значи увеличението на гордостта спира всичките способности. Започва да мисли, че знае, не иска да учи. После и в добродетелта спъва. Той мисли, че като него друг няма. Няма право да се усъвършенствува. Той мисли, че е съвършен, казва: „Другите да се усъвършенствуват. Аз съм завършил своята еволюция.“ Горделивите хора мислят, че са завършили еволюцията си.

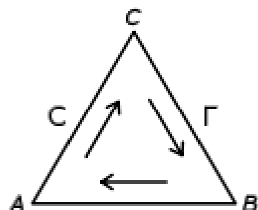

Фиг. 2

Геометрията не търпи цели думи. Ще означим само с букви (Фиг. 2): С – смирение, Г – гордост. Ще се издадем. Не се позволява да се разкриват тайни. „С“ какво показва в дадения случай? С-то показва, че смирението излиза из гъстата материя, отива към по-рядката. Г-то, то е състояние на

гордостта, излиза из рядката материя, отива към по-гъстата материя. Той, без да съзнава, иска да провери. Той мисли, че е всесилен, може да премине тази материя. Пък не може да я премине. Горделивият всякога предполага това, което не може да постигне. Горделивите хора много големи проекти имат. Не че не ги постигат, постигат ги, но в края на краищата имат много големи разочарования в живота си. Той мисли, че всичко знае и не учи. Мисли, че всички други са останали назад. Говори за миналото, преди 20 години какво говорила науката. Сегашните работи той ги счита още недоказани. А пък истината няма нужда от доказване. Няма какво да доказваме какво нещо е светлината научно. Като драсна кибрита, запаля една свещ, очите познават какво е светлината. Туй, което показва посоката, то е светлина. Дали другите ще ми обяснят или не, аз зная. Научно обясняват някой път и няма нищо общо с действителността. Нещата, които са истинни, нямат нужда от доказателства. Няма нужда някой да ми доказва дали захарта е сладка или не. Достатъчно е един момент да се осведомя дали е сладка или не. Няма нужда да ми доказват дали храната е хубава или не. Казва: „Кое е истина?“ Истина е туй, което не се доказва. Ти го знаеш моментално. Туй, което се доказва, то е въпрос дали е истинно. Ние мислим, че туй, което се доказва, е истина. Истината непосредствено иде до ума ти. Туй, което хвърля светлина в ума ти, то е истина. Туй, което внася живот в тебе, то е истина. Туй, което ти разкрива, то е истина. Моментално ти го знаеш. Сега някой път казват: „Докажи ми дали това, което се учи, е истина или не.“ Аз разбирам другояче. Когато се доказват някои истини, то е доказване ценността на нещата. Някои неща ние искаме да ги отхвърлим, други да преценим. Например, един скъпоценен камък искат да ни докажат, че е скъпоценен. Но то е, за да вземат повече пари. Или искат да ни докажат, че хлябът е хубав. Защо? – Да ни вземат повече пари. Или искат да ни докажат, че дрехите са хубави, чиста вълна. То е за да вземат повече пари. Някои доказват, че дрехата е вълнена, но като се изследва научно, намерят две нишки вълнени, две памучни, една нишка вълнена, две памучни.

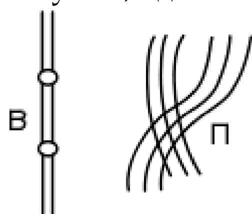

Фиг. 3

Ако се гледат под микроскоп, различават се тия вълнените от памучните нишки. Вълнените нишки са прави, памучните са увити. (Фиг. 3). Като погледнеш под микроскопа един плат, може да познаеш колко нишки вълнени има и колко памучни. Той доказва, че е вълнен плат. Като го прегледаш под микроскопа, една нишка вълнена, две нишки памучни. Това не може да го видиш с око. Вълната е лош проводник на топлината,

памучните нишки са добър проводник, вследствие на това памучните не топлят. Вълната е лош проводник и задържа топлината. Вълната събира повече топлина, памукът пропуща топлината. Тия неща може да се доказват научно. Един цигулар доказва, че свири хубаво. Още като слушаш цигуларя, той доказва. Харесваш го. Достатъчно е да чуеш цигуларя. Щом като свири хубаво, е доволен. Щом като свири и е недоволен, не свири добре. Доволството показва, че свири хубаво. Доволството на публиката показва, че свири хубаво. Ако публиката е недоволна, не е свирил хубаво. Някои доказват, че цигуларят свири много добре. Ушите ми доказват колко хубаво свири. Авторитети са ушите. Че може да има техника, то е друг въпрос. Качеството на нещата не седи в тяхната големина. Един диамант не мяза на диня. Сега ако вас ви запитат защо динята, едно малко растение, ражда такива големи дини. Диненото семе е по-голямо от ябълчното семе, а пък туй малкото семе дава голямо дърво. Туй голямото дърво ражда малък плод. Как ще си обясните? Защо динята дава големи плодове, а ябълката ражда малки? – Динята е много горделива. Като направи нещо, мисли, че никой не може да го направи. Тя в 3–4 месеца направя едно голямо растение. Динята, тиквата, пъпешът се правят големи растения. Пъпешът е тщеславен, динята е горделива. Като го насееш, като порастне, от половин километър говори. Динята е горделива, мълчи. Тя помага на пъпеша. Горделивите хора помада не си турят, облечени са хубаво. Тщеславните колкото мазилки има, турят. Ако търсиш мазилки, в тщеславните хора всичките мазилки ще ги намериш. В природата всички ония вещества, които са тщеславни, отлични мазилки имат. Например розата е много тщеславна, туберозата, лимонът и той е тщеславен. Кой цвят е най-скромен? – /Кокичето./

Недоволството на човека е движение. Той трябва да съзнава посоката на движението. Когато в човека неговите чувства вземат посока надолу, слизат в гъстата материя, тогава се заражда недоволството. Човек е обърнал движението на сърцето си надолу, обърнал и движението на ума си надолу. Тогава се намира в противоречие, не съзнава, че взел движение надолу. Образува се голямо триене. Защото в гъстата материя навсякъде триене има. Каквито неща и да изучаваш, всякога бъди доволен от предмета, който изучаваш. Щом не си доволен от предмета, няма да имаш право разбиране. Ако математикът изучава и му е скучно, той не може да разбере. Ако геометрикът изучава и му е скучно, и той не може да разбере. Всеки предмет, който изучаваш, ако ти е скучен, не може да имаш прогрес. Щом обичаш един предмет, тебе ти прави удоволствие да го изучаваш, може да имаш прогрес.

Сега горделивите работят и смирените работят. Каква е работата на горделивите и на смирените в природата? Горделивите тунели правят.

Благодарение на тях всичките тунели са станали. Има анекдот. Нашият свят е създаден от много възвишени същества. Те се занимавали с много въпроси и като били недоволни в невидимия свят слязли и образували този материален свят. Всичките противоречия, които съществуват в материалния свят, от тяхното недоволство са. Сега материята, в която ние се движим, е тяхно дело. Ние възприемаме тяхното недоволство. Хляба като ядем, попадаме в тяхното недоволство и ние ставаме недоволни. Половината свят е създаден от тях. Кой накарал пелина да бъде горчив? Сладките и горчивите работи имат един и същ произход. От сладкото произтича горчивото и от горчивото – сладкото. Сладкото може да се превърне в горчиво и горчивото – в сладко. Например, ти имаш една бяла дреха, направена от копринен плат, доволен си, чиста е дрехата. Само да ти капне някой една черна капка на дрехата и веднага ще се измени твоето състояние. Ти, който имаш доволството, че дрехата е чиста, само да капнат една капка на нея и веднага ще се измени цялото ти настроение. Казват някои: „Как може да се смени състоянието?“ Една капка да ви дадат, изменя се състоянието. Тази дреха не искате да я носите. Дойде някой, тури малко разтвор, изчисти се петното, ти се зарадваш. Та чистотата е изложена на капки. Горделивият ще капне черна капка. Доброто като дойде, то е разтворът. Доброто като дойде, изчиства тия петна и ти стане радостно на душата. АВ е доброто, което изчиства. АС е смирението. Гордостта като дойде, казва: „Много си прост, чакай да те нашаря, да замязаш на нещо.“ Сега какво разбирате под думите: „Унизиха ме.“ Вие сами слизате долу и мислите, че хората ви унижават. Защо слиза един да копае в земята кладенец? Търси богатство някакво. Има си крушка опашка.

Та казвам сега: Ще различавате. Всяко движение трябва да се ограничи, да се знае посоката на движението. Винаги мислим, че човек, който се смирява, надолу отива. То не вярно. Нас ни се струва, че слънцето отива надолу, то не е вярно. Например, има певци – на сцената се изпъчват, други се навеждат напред да изразят чрез пеенето смирение. Като се изпъчи, надолу слиза. Като се навежда напред, нагоре отива. Ако загази, не може да даде на тона изражение. При горделивите тонът на един певец е друг. Когато възлиза нагоре, тонът е друг. Сега то е естествено положение. Има нормално състояние на самоуважение. Гордостта е едно неразбиране безразборно. Човек слиза надолу и като слиза, мисли, че придобива. В гордостта човек се хаби. Гордостта аз уподобявам на едно рало. Като работиш с него, винаги е светло. Щом го оставиш навън, ръждясва. Като работиш с него, пак се очиства. Ние считаме като оре ралото земята, че е придобило нещо. Извършва някаква работа. То мисли, че е свършило работа. Каква работа е свършило? Дето мине, разбъркало всичко. Другите дойдат подир ралото да посеят, да загладят. Ралото казва: „Това на мене се

дължи. Ако не бях аз.“ На ралото давам право да обърка света, но то да оправи света, никога. Човешката гордост обърква. То е ралото. Но ние се самозаблуждаваме. Мислим, че гордостта върши нещо. Разумността, която иде отгоре, тя използува енергиите на гордостта и внася нещо хубаво.

Сега определям какво нещо е недоволството. Всякога, когато човек печели повече, отколкото губи, той е доволен. Всякога, когато човек губи повече, отколкото печели, той е недоволен. Всякога загубата е свързана със закона на гордостта, печалбата е свързана със закона на смирението. Всякога, когато печелиш повече, учиш повече, отколкото изгубваш. То е възходящо състояние. Когато губиш повече и печелиш по-малко, е низходящо. Туй положение човек трябва да го знае, защо губи своето равновесие. Защото ако не знае посоката си, ще се заблуди. Хората някой път се подхлъзват. Имаш силно желание, искаш да се разходиш. Трябва да бъдеш внимателен, може да има някоя пропаст. Трябва да знаеш течението в каква посока е силно, не можеш да го преодолееш. Гордостта е силно течение, което завлича човека. Целият наш свят трябва да се освободи от силното течение на гордостта, която ги влече всичките хора. Често усещаме крайно изморяване. То е неестествено положение. Страдаш някой път от крайна умора на ума, от крайна умора на сърцето. Отиваш в гъстата материя, харчиш повече. Ще балансираш, няма да харчиш повече, ще балансираш бюджета, колкото харчиш, толкоз и да печелиш. Щом харчиш повече, отколкото печелиш, тогава идат болезнените състояния.

Всички трябва да имате основа на възпитанието. Доброто трябва да бъде мярка. Понеже нещата трябва да се коригират. Човек, за да коригира едно положение, трябва да се намери на една плоскост. Коя е основата на доброто? Смирението започва от доброто. Гордостта свършва при доброто, по-надолу от доброто не може да иде. Следователно, горделивите може да се оправят. Горделивите може да станат смирени и смирените може да станат горделиви. Може да се сменят. Не мислете, че смирението не може да стане гордост. Може да бъде гордост и гордостта може да стане смирение. Не мислете, че горделивите вечно ще слизат надолу. Те ще се опомнят. Онзи, който се качва нагоре, може да се върне. Като дойде до С, може да тръгне надолу. То са положения, които се сменят. Пък те са необходими, тия движения нагоре и надолу.

Сега как ще си обясните вие куба, какво означава? Колко страни има кубът? – 6. Колко ръба има? – 12. Шест страни има кубът, той е изправление. Който иска да се изправи, трябва да живее в куба. Шест страни има и 12 ръба, показват пътя, по който човек в смирението и гордостта минава. Кубът е пътят, по който горделивите и смирените минават. Защото се сменят, смиреният ходи денем, горделивият – вечер.

Кръгът в астрологията е разделен на 12. Гордостта лесно може да се оправи. Мъчно е, когато не знаеш посоката. Всичкото заблуждение седи в туй, че ние мислим, че целият триъгълник, то е човекът, който нагоре отива. В триъгълника има три посоки на движение. Движението AC е пътят на смирения. Смиреният трябва да мине през областта на гордостта. Ученият човек разбира свойствата на гордостта. От гордостта придобива известни качества. Предметите стават твърди, устойчиви. В гордостта човек може да прекали да стане повече твърд, отколкото трябва. Има едно движение, смирението трябва да мине по пътя на гордостта, по пътя на доброто и само по този начин човек ще разбере живота. Не мислете гордостта като едно състояние непотребно. Само когато гордостта стане господар на всички други състояния, то е злото. Горделивият човек подчинява в себе си всичко, мисли, че всичко в него трябва да се подчинява. Той пази своето добро. Тогава от гордостта се започват всичките спорове, състезания, биене. Двама се спорят, борят се двама. По-малко същество може да се бори с мечката и надвива мечката. Как я надвива? Мечката се нахвърля отгоре му, то държи ножа и разпори корема на мечката. Тя се обърне. Туй малкото същество има нож, с който разпори корема на мечката. Тя мисли да се бори с ръцете и да го надвие. Той с новия начин, с ножа, действува.

Сега то са състояния в цялото битие, във всички същества. Гордостта съществува във всички същества. Дърветата отиват надолу, то е гордост. После самите корени голямо място завземат. Земята като набъбнала, толкоз гордост. Слънцето е още по-голямо. Едно неразбиране на живота в битието. Аз наричам горделивият живот – неразбран живот. Разбраният живот е смирението. Неразбраният живот е горделивият живот. Смирението е разбраният, организираният живот. Гордостта е неразбраният, неорганизираният живот. Тогава казваме: От неорганизирания свят се е образувал организираният. Ние оставяме едно противоречие. Съществува в света едно противоречие, което може да се използува за добро. Казва някой: „Кои са причините за това?“ Щом си смирен, трябва да станеш горделив; щом си горделив, трябва да станеш смирен. Щом си смирен и горделив, непременно трябва да станеш добър. Защо си смирен? – За да станеш горделив. Защо си горделив? – За да станеш смирен. Защо си смирен и горделив? – За да станеш добър. В триъгълника трябва да се образува едно движение. Три посоки на движение има. Защото смирението дава посока нагоре. Без смирение, нагоре не можеш да се движеш. То е подтик. В гордостта движението е надолу. От гордостта човек после трябва да дойде и да вземе хоризонтално положение или мярката на нещата. От две състояния, от едно приятно и неприятно състояние изваждаш една поука вътрешна за себе си. От бялото и черното изваждаш една поука. Черният цвят е, който събира, белият е,

който разпръсва светлината. Когато раздава тъмнина, е събиране. Тъмнината е събиране, светлината е раздаване. Смирението е движение нагоре към Бога. Гордостта е движение надолу към материята. В гордостта човек е образувал своето тяло, в смирението е образувал любовта към ближните. Доброто и смирението заедно образуват движението към Бога. Човек, който едновременно не е добър и смирен, той към Бога не може да се движи. По кой начин може да бъдете приятни на един ваш приятел? Ако имате градина и му занесете кошница с плодове, вие ще му бъдете полезен. Ако идете с голи ръце, ще има едно неразположение. Ако идете с кошница от вашите плодове, образува се една връзка хубава. Смирението и доброто дават най-добрите връзки в света.

Сега остава научната страна: Смирението е движение нагоре. От смирението човек зависи да учи. А гордостта е движение надолу.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
17 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 13. II. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_02_15 Съживява

СЪЖИВЯВА

Добрата молитва.
„Изгрява слънцето“.
Ще прочета само един стих от Евангелието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Бога“.
Духът Божи.

5 глава от Йоана, 21 стих: „Понеже, както Отец въздига мъртвите и съживява, така и Синът, когото иска съживява“.

Често човек изгубва смисълът на живота, понеже, изгубва целта към която се стреми. Даже в религиозните хора, духовните хора, често настава една криза и в учените хора настава криза. Някои лекари съжаляват, че са станали лекари. Някой професор-лекар съжалява, че е станал лекар, даже банкери съжаляват на този взема пари ще се скара с него, на онзи вземе пари. Та казвам: Хората мязат на младите моми, като се влюбят, първият ден е Царството Божие. Раят е вътре, след това, раят постепенно го напущат, слизат от него, идват в чистилището, после мязат на Ян Веслей, който казал на третия ден, след като се оженил на един свой приятел: „Не си струва човек да се жени. Не го вземайте“. Той веднага разбрал, че направил погрешка. Той бил проповедник в Америка, взел една жена и тя много ревнива. Той ходи да проповядва на тази сестра в Господа, на онази сестра за Господа, на тази писъмце, на онази писъмце, тя му казва сега тия работи няма да ги правиш. Сега другите ще ги оставиш малко настрана. Аз се чудя по някой път отде се яви един човек нито те е родил, нито ти е дал нещо, като се влюби в тебе казва: „Нямаш право, стане ти господар“. Мъж или жена, казва с другите нямаш да имаш работа. Отгде накъде се пръкнало туй. Ще оставим, то е един философски въпрос. Нас ни интересува целта, смисъла на живота да се осмисли. Смисълът на живота е оживяването на човека, безсмъртието. Човек да се освободи от ограниченията на смъртта. Няма по-страшно нещо от смъртта. Като дойде смъртта, какво нещо е? – Най-първо тя купува нещо, погледнеш закачи палеца долу на крака, някой път ще почервенее ръката, посинее, лекарите режат, казват, трябва да се режи ръката. По някой път гръбнака си изместил, по някой път врата си изместил. Станало някакъв удар в мозъка, ще ми разбива черепа. Ще правят операция, някой тумор се родил, някой път туморът се родил в стомаха, ще го оперират, ще го извадят навън. Зароди се туберкулоза, започват да го ядат човека, жив човек го изядат. Дават му церове, не го изядат. Питам, при такъв един живот има ли

смисъл. Колцина са на страх като в турско време, башибозуци могат да дойдат, да те оберат. Или някъде няма никаква сигурност, разбойници може да дойдат. Казвам: Хубаво е човек да бъде сигурен, да бъде здрав. Дойде болестта да я хванеш, да кажеш: Слушай, дай си акредитивните писма, защото болестта иде като консул. Започне вече да оперира.

Та казвам: Вярующите имат светлина да се справят най-първо с болестите. Ако ние не можем да се справим с болестите, това показва, че не сме достатъчно организирани, не знаем ония закони, с които трябва да разполагаме. По някой път разполагаме с много малко знание, със знанието на детинството. Като сме деца, това знание помага, но щом излезем из областта на детството, детското знание не помага. Дойдем във възрастта, станем възрастни, тогава детските знания не помагат. Дойдем до пълната възраст, туй знание не помага. И най-после като остареем, знанието на детинството, на възрастния и на пълната възраст, не помагат. Старият човек трябва да има друго знание. Казвате: Като идем на оня свят. Ти този свят не си разбрал, че оня свят ще разбереш. Ако този свят не разбираш, и оня свят няма да разбираш, защото той е още по-сложен. Ако лесните задачи не може да разрешаваш, как ще разрешиш сложните задачи? – Като музикант проста някоя песен не можеш да изпееш, ще вземеш някоя опера, казва: Може да изпея тази песен. Възможно е. „Ола билир“ – казват турците.

В живота не може да се добие безсмъртие без едно правилно разбиране на Любовта. Не може да се придобие Вечният живот. Там, дето съпътствува ревност, всякога смъртта следи човека. Без разлика дали си религиозен, дали си светски или си светия. Ако си ревнив, смъртта ще те намери. Дали си някой гений, ще те намери смъртта. Аз не засягам, което е възможно, но което е невъзможно засягам. Целта на живота е възможното. Безсмъртието, това е целта на човешкия живот.

Казва: „Това е Живот Вечен да позная Тебе, Единаго Бога“.

Или както Отец въздига. Кой въздига Отец, които Го любят, които имат Любов. Ти без Любов туй безсмъртие не може да го добиеш. Аз нямам към Бога солидни отношения. Той никога няма да ти даде тази власт в ръцете. Чудни са хората, днес се проповядва една религия, казват: Да вярваме в Бога. Не е лоша вярата, но аз не зная на какво се базира тази вяра. Вяра без любов е мъртва. Надежда без вяра е без основа. Но и вяра без Любов, е мъртва, защото когато се съединят Надеждата, Вярата и Любовта, тогава животът вече има смисъл в себе си. Сега не искам да оставя във вашия ум... Вие се спирате на външните работи и казвате, тази работа не е за нас, тази задача не я решавам. Туй не е за нас. Три неща има на земята, които човек

трябва да знае: Той трябва да знае защо яде; той трябва да знае защо диша, трябва да знае защо мисли. Защо хората ядат? – Защо дишат хората? – Аз дишам. Хората дишат и аз дишам. Хората мислят и аз мисля. После казва: Защо ще мреш? – Хората умират и аз ще умра, нищо повече. Хората умират един по един, никога не е имало случай, дето цял един народ да умре наведнаж. Листата на дървото окапват един по един. Идущата година подкарват нови. Индивидът умира, но народът не умира. Тогава, ако един народ умре, човечеството не умира. Народите са клончета на туй дърво. Значи има нещо, което не умира. Трябва да намерим туй безсмъртие. Туй, което умира, това са променчиви фази, които минават.

Та казвам: Трябва да се образува една връзка, без Любовта към Бога, вечният Живот, не можем да го постигнем. Това е най-голямата свобода. Във вечния живот ще мяза. Представете си, че сте свързани с безброй малки нишки навсякъде. Всички нишки се скъсват, ти се освободиш като някоя птичка и хванеш в пространството, дето искаш. Свободен от всичките ограничения. Вътрешните ограничения. Често ние се смущаваме за нищо и никакво. Виждам някой ден времето е облачно, смущаваме се. Подухнал северен вятър. Смущаваме се, че можем да се простудим. Паднал малко сняг, понижила се температурата на 5–10 градуса, ние се плашим. Лошото в света, ние го създаваме. Когато времето стане лошо и бурно, това показва, че в света съществува голямо безлюбие. Безлюбието образува зимата. Любовта образува лятото и хубавото време. Те са две състояния. Тогава казвам: Ние можем да изменим зимата, като внесем Любовта. Веднага ще се измени зимата. Същият закон е: Ти внесеш един безпорядък, безлюбие в ума си, безлюбието в ума намалява светлината. Безлюбието в сърцето, намалява се топлината. Безлюбието в тялото, намалява се силата. Щом ти намалиш силата и тялото, любовта ти е отслабнала. Щом започнеш да трепериш, най-малкият вятър като те полъхне, намаляла се е топлината, любовта в сърцето се намалила. Като започне да не ти стига умът, любовта не работи. Те са правила, които всички трябва да ги имате, елементарни правила. Може да се обясни научно, да ви кажа туй. Когато горението в дробовете отслабне, човек ще се разболее. Когато в мозъка намалее, човек ще стане шашав. Когато въглената киселина се увеличи, в тялото ще се родят всичките болести. Въгленът само по себе си не е дошъл у нас, той дойде по причина на безлюбието, намери място. Температурата се е намалила в сърцето, по причина, че любовта е отслабнала. Ние страдаме от безлюбие. В мозъка се намалява фосфора, понеже любовта се е намалила. Всичките елементи, които съществуват на физическото поле, от колко елементи е създаден този свят? – Може да четете, може да намерите химията на Менделеев и ще видите колко елементи има. Сега има нови елементи. Всичките елементи, които съществуват, са се подчинили на Любовта. Всички

елементи, от които е създаден духовният свят, и те са подчинени на Любовта. Всичките елементи, от които е създаден умственият свят, и те са подчинени на Любовта. Следователно, ако обичаш един елемент от друг. Който елемент обичаш, ти го привличаш. Например, някои хора искат да станат богати в света, но знаят какво нещо е богатството. Следствие на това, станат богати, започват да тлъстеят. Всичките елементи, идат, започват да се трупат отгоре. Мисля, че един англичанин е тежал 300 кгр и като умрял на третия етаж, че не могли да го снемат по стълбите, та през прозореца трябвало с въжета да го спуснат. Ако ти тежиш 300 кгр, какво ще допринесе тази материя 300 кгр? Има змии, които тежат повече от 300 кгр. Една голяма боа над 300 кгр е. С друго ние трябва да се хвалим, с едно организирано тяло, направено от фина материя. С едно сърце фино, сърце направено от фина материя. С едно сърце фино, сърце, направено от фина материя, което бие ритмично, музикално. Като туриш ръката на сърцето си, издаваш един ритъм, една топлина. Някой път ти е приятно. Някой път турили ли сте си ръката? – Ако искате по някой път да знаете дали сте здрав, турете ръката на сърцето си и ако ви е приятно, да слушате пулса на сърцето си, здрав сте, не бойте се. Щом започне някой да те смущава, има нещо. Щом започне челото да става топло, не е добър признак. Щом започне челото да става топло, не е за препоръка. Хладно трябва да бъде. Една хладина, както когато лятно време имате 40 градуса топлина, и една сянка, такава една хладина трябва да чувствуваш. Такова е здравословното състояние. Казват старите педагози: Студено чело, топли крака. Щом краката изстиват, а челото е топло, ти си обърнал целия органически свят наопаки.

Питам: Какъв е този религиозен живот? – Нас не ни трябва да вярваме. Да вярваме в Бога. Ако ти не знаеш една леска, какво отношение има към тебе, защо Господ я създаде? – Ако ти не разбираш езика на тази леска, ако ти не разбираш езика на камъните. Ако ти не разбираш езика на водите; ако ти не разбираш езика на вятъра; ако ти не разбираш езика на светлината; ако ти не разбираш езика на звездите, че в какъв Господ ти вярваш? – Този, Който говори на всичките езици, на толкоз езици говори. Ти един език не знаеш, а минаваш за Негово чадо. Че много глупав човек си. Даровитата майка, даровито дете ражда. Даровитият баща, даровито дете ражда. Как е възможно ти да си роден от Бога, и да си невежа. Ти простакът минаваш за Син Божий. Не, така не се мисли. Един човек, който казва, че вярва в Бога, трябва да има един отличен ум, светъл ум. Един човек, който казва, че вярва в Бога, трябва да има едно отлично сърце. Като музика да е. Да ти е приятно. На сто крачки като минеш да ти е приятно да кажеш. Още веднъж да го срещна. Тия неща ви ги казвам не за обезсърчение, но за поощрение. Вие ще кажете тогава нашата е свършена. Не е свършена. Какво ти е свършена работата. Криво разбираш. Казвам някому: Посей

тази ябълка. Той я посее, зарови я половин метър под земята. Казвам: Не се заравя така. Казва да не замръзне. Само няколко пръста ще я туриш под земята. Тя няма да може да израсне. Покрил си я с много пръст. Изрови я оттам. Той казва: Нека седи – няма да израсне. Ние обичаме големите работи и настояваме. Ние искаме изведнъж да станат нещата. По земному много умни сме. Казва, ти знаеш ли как да се молиш? – Аз зная само три думи на Бога да кажа. На вас ще ви ги кажа. Времето ще се развали, ти кажа. Времето ще се развали – в името на Божията Любов, времето ще се оправи. И се оправи времето. Срещам някой човек, който е прост, не ме разбира, казвам: В името на Божията Мъдрост да се просвети умът ти. Просвещава се човекът. Срещам един човек, ограничен във вериги, казвам: В името на Божията Истина, да паднат тия вериги. И те падат. Какво повече от туй? – Че аз се моля, времето не се оправя. Каква е тази молитва? – Всякога трябва да имате в себе си. Аз цитирам по някой път ние имаме доста голямо затъпяване в нас. Ако тази Любов не може да премахне облаците, които са наслоени, ако тази Любов не може да премахне твоята зима, която е настанала. Някой път при два, при три метра сняг, водата замръзне. Не само на 34, но и 50 градуса студ. Ако тази Любов не може да измени твоето вътрешно състояние, какво ще стане?

Та казвам: Писанието казва: „Призовете Ме в ден на най-големите си изпитания и аз ще ви покажа пътя, по който да излезете. Тогава ще ме прославите на земята“.

Баща и син отиват на един концерт, понеже 4–5 месеца синът свирил на цигулка, дошъл някой виртуоз и като се връщат от концерта с баща си, синът казва: Татко, и аз като него свиря. Като него държа цигулката, като него държа лъка. Бащата му казва, като него държиш цигулката, но такива тонове не може да изкараш.

И ние по същия начин държим цигулката и лъка, теглим лъка, теглим лъка, но тоновете не са същите. Там е всичкият резултат. Ръката трябва да дойде на ония места, дето са поставени тоновете. Точно на място трябва да се поставят пръстите.

Сега, в съвременното проповядване, намирам един голям дефект. Личното проповядване нищо не допринася на човека. Казват: Да бъдем добри. Чухме да бъдем добри. Да свирим, да свирим. Колкото и да ти казват. Веднъж да ти кажат и да вземеш цигулката. Кажат да свирим, а ти казваш, имам малко работа, после пак отлагаш, отлагаш. Аз ще ви приведа един анекдот:

В България една млада мома купува цитра, 20 години казва ще свиря. Най-

после един ден, става, въодушевлява се, намира учител по цитра и тя стана близо на 40 години. Казва: Бях в гимназията, бях много заета, после с университета, сега ми остава свободно време. Казвам: Много си възрастна, но ще се помъча да ти преподавам, да ти преподавам на цитра. Започна да свири тя и той ѝ казва, голям простак си. Музикалните хора са много сприхави. Аз имах един професор, първият учител, един чех, много музикален, с отлична музикална памет, каквото чуе, всичкото го запомнюва. И каквото чуе, всичко го запише, като чуе някаква мелодия, напише я. Някой ученик като свири неправилно, това го дразни, той маха ръка, излезе из къщи. После пак се върне. В музиката големи изпитания има. Музикалният човек без изпит в музиката, не може да прогресира. В музиката се туря Питагоровият изпит. Четири години ще мълчиш, като ученик да не говориш, ще слушаш без да говориш. Цели 4 години ще те подиграват и той трябва да издържи на подигравките. Те ще му кажат всичките неща и той не трябва да изгуби равновесие, прост, невежа си, какво ли няма да му турят, и той трябва като философ да ги понесе. Само да се поусмихне, като издържиш изпита, тогава те вземат като ученик в училището. Някой път в живота се случва някое противоречие, изпитват ви. Вие искате да влезете в Божественото училище, най-първо ви турят на изпитание. Ако малкото изпитание не можете да понесете, как ще понесете голямото изпитание? – Сега изпитанията в света, не произтичат от добрите същества. Изпитанията идат от по-нисши същества от нас. Когато отивате запример, при тази млада мома, тогава се насъбират такива прости, музикални същества, които искат да се учат, че надуват професора да те обижда. Професорът никога не може да обиди един даровит ученик. Приятно му е, че е даровит. Понеже, е даровит идат, най-даровитите, гениите на музиката. Тези простаци, казва, махни ги. Ние по-лесно можем да научим отколкото той.

Едно състезание има в религията. Събират се хора религиозни и започват да се хвалят един други, казват, ти си много напреднал. А зад гърба му казва: „Да го понамажем малко, той е простак, но обича да го хвалят“. Казват: Ти си много напреднал, като се молиш всичко става. Казва: „Ти като се помолиш, земята върви право“. А когато ние се молим, не върви. Че аз, когато не бях роден, земята не вървеше ли? – Ако земята остане по моята молитва да върви, право е, в това отношение. Моята мисъл е моят път. Аз съм в дадения случай моята мисъл. Моите мисли и моите чувства се изкривяват, и моят (път), по който вървя, се изкривява. Тогава се заражда едно противоречие между мене и земята. Та казвам на вас. Вие сте на разни възрасти, започнали сте като тази 20-годишна, изгубили сте по музиката. Този професор, който ви преподава, намира, че не сте досетлив. Нещата искат досещане. В Америка мъжът и жената посещават едно събрание. Проповедникът обичал да привежда примери. Американските

проповедници много нецензурирани работи говорят. Като го слушали, мъжът се разгневил на жената и казва, не те е срам да ходиш да разправяш на проповедника как се караме, срамота е, да ни компрометираш, пред цялото събрание. Тя казва: Нищо не съм казвала – как, не искам да ме лъжеш. Още веднъж да си държиш устата затворена, да не чувам тия работи в събранието. Особени са тия проповедници, тия съживителни проповедници. Големи събрания, дето се събират по 4000–5000 души Проповядвал много свободно. Един проповедник казва: Аз имах една баба, тя беше много упорита. Не живя много, умря и отиде в ада. В събранието разправя това. Разправя в събранието, за да не идат и те в ада. Един става от публиката, и проповедникът му казва: „Стой, къде отиваш“. Той се спира. Казва му: „В ада отиваш“. Обръща се той към проповедника и му казва: „Няма ли да изпратиш много здраве на баба си?“ – Адът не е така страшно място. Този ад е малко по-приятен от земята. Земята в някои отношения е много по-лоша. Ако идете сега на бойното поле е по-страшно, отколкото в ада. Бомбите, които падат, гранати отвсякъде, много по-страшно е. Денем и нощем седиш, със седмици не можеш да бъдеш спокоен.

Казвам: Единственото нещо, което нас може да ни спаси, то е Любовта към Бога. Защо върви светът така, не се смущавайте от туй. Този свят е такъв. Бог е допуснал с добра цел. Всичко онова, което днес става в света, тия са хубави работи. В този безпорядък Господ ще създаде един отличен свят. За него няма нещо невъзможно. Невъзможното за нас, е възможно за Бога. Всичкият безпорядък, който съществува в света, и адът служат на Бога, тъй както и раят. В ада онези работят за Господа. И в небето работят за Господа. Сега ще кажете, че в ада ще се мъчите там. Нима ние не се мъчим тук? – Вие, ако идете в ада, онези, които са в ада, ни най-малко няма да ви кажат, че се мъчат. Енергични са. Мислят постоянно как да излязат, как да завладеят света. Освен, че не се мъчат, мислят как да завладеят света. Измислят все нови и нови начини, за победа. Ако те дойдеха до Божественото разбиране, защо Господ създаде света. Ще вземат друго направление, те са още по-лоши от тези на земята. Непросветено е тяхното съзнание. Вземете толкоз секти има които вярват в Бога. Християни има. Каква разлика има между протестанти, католици, баптисти? – Каква разлика има? – Кой вярва по-право? – Едни се хвалят кои обичат Христа повече, кой е готов да изпълни Неговата Воля повече, кой как вярва. Според мене, вярата е закон за празните стомни. Да имаш вяра значи да носиш празни стомни и да търсиш къде да я (ги) напълниш, то е вяра. Всеки, който няма празна стомна, той е безверник. С празна стомна е верующ. А без празна стомна е безверник. Сърцето трябва да бъде празно, за да приема Любовта. Щом сърцето е пълно с кал, то не е вяра. Та казвам: Криво разбиране на вярата е. Вярата е благото на Любовта, която извира.

Този живот е на вярата. Вярата става жива, когато Любовта извира. Животът извира в нас и този живот започва да ни ползува. Това е онази вяра, която ние търсим. Казва Христос: „Който вярва ще бъде жив извор в Него“. Казвам: Какво има нас да ни смущава? – Гледаш един богат човек, казваш, защо Господ го благословил? Как мислиш за добро го е благословил. Казваш, защо аз съм сиромах? – Ти си сиромах, за добро е. Ами, че онзи вол, как мислиш, неговото положение е много по-долу и той е доволен, а ти като човек не си доволен, и казваш, че си сиромах. Най-първо не мислиш право. Аз съм срещал бедни хора, по-хубави от тия научените на гениалните. По-хубаво устроени глави, устроено лице, устроена по-хубава уста, тяло и ръце по-хубави. Питам, този човек беден ли е? – Този човек има един капитал, едно богатство, което с нищо не може да го купи. Онзи, истинският капитал, това е вашият ум. С какво може вие да замените Божествената Любов? – Може ли тази Любов да я направите само един лъч на Божествената Любов? – И с целия свят не можете да купите това, което този лъч може да произведе във вас. Вие минавате и казвате: Как Господ те е благословил, мене как ме е оставил като сираче, босо. Как сте боси? – Питам: Вечерно време, когато си лягате с обуща, защо сменяте обущата и дрехите си? – Мислите ли, че онзи, който е подкован, че той ходи по-добре? – Не гледайте на съвременния живот. Ние, ако бяхме имали Божията Любов, ние щяхме да си направим малко по-други обуща, отколкото сега носим. Някой път мене ми казват: Ти нали проповядваш, защо носиш обуща на животно? – Аз, рекох, нося обуща на животно, за да помогна на тях. Искам да се свържа с тях, един ден всички животни, от които съм носил обуща, ще ги намеря, ще кажа: Я дайте тези насам. Туй именно, което носите, то не е ваше. Я да го дадем, да го върнем на тия животни. Трябва да бъдем справедливи. После по някой път казваме, аз нося обуща. Уча се от добродетелите. Нося на някой теле, на някой вол. Уча се. Като туря обущата, уча неговото търпение. Всяка кожа ми дава търпение, пример ми дава. Аз, например, не зная моята кожа за обуща не може да стане. Не зная дали си бих дал кожата за обуща. На онзи вол, без да искат, вземат я. То е една голяма жертва. Другояче трябва да гледаме на тия животни, които стават жертва. Мислите, то е произволно. То е колективно самоотричане. Тия животни се жертвуват, да може ние да се подигнем, да могат те да дойдат при нас, да могат да прогресират. Да дойде за нас ред и ние да дойдем на вашето място. Онова жито се жертвува за доброто на човечеството и самото жито се подига. В света всяко нещо има цена. Всичкото битие се стреми към вечния живот, в който Бог пребъдва. Заради тази Любов, всички растения, всички животни и ние хората трябва да жертвуваме всичко, за да се домогнем до живота. Ние искаме много лесно да влезем в Царството Божие, с много малко, като се помолим три пъти само и тъй премигваме с очите си. Слушайте да ви кажа: Ти, когато искаш да се молиш, Христос казва: Ти когато се молиш.

Аз казвам: Ще намерят една бедна вдовица и вярва в Бога, ще влезеш и ще я прегърнеш, ще я целунеш, ще ѝ занесеш храна и ще ѝ кажеш, я сестра яж. Едно кило ябълки, круши, череши и тя като яде, ти ще се радваш. Какво значи да се молите двама на Господа?

Казва Писанието, влезе в скришната стаица. Коя е тази стаица? – Някое сираче ще го намерите само, ще го викнеш в скришната стаица, ще го нагостиш, ще му дадеш обуща. Ще го пратиш в училище. Ще го потупаш по гърба. Сега се проповядва все тайната стаица. Тая стаица е Любов, не да те знаят хората. Но Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде явно. Това трябва да бъде бъдещето верую на хората. Мене са ме питали: Ти като проповядваш, правиш ли го? – Аз го прилагам. Ако като виждам нещата, в мене е правило. Аз като нося, не давам на хората. Може да е малко, нито един косъм от брадата, нито от главата, не давам, не давам. Комуто давам, много давам. Може да му взема пресен хляб, дето не са го бутали. Плод най-хубавия. Няма голяма мъчнотия. Казвате: Така лесно се проповядва. Ни най-малко не се проповядва лесно. Под думата проповед разбирам (да) направиш нещо. Преди да съм проповядвал, аз съм ходил и съм направил. Преди да дам концерт, аз съм свирил 20 пъти тия упражнения. Не за пръв път излизам, но 20 пъти съм ги свирил, на мене ми е приятно, самоувереност имам. Ти мислиш, че проповядвам нещо ново трябва да го опитам. Всичкото онова, което правим, трябва да сме го опитали най-малко 10–15 пъти. И като излезеш да си го направиш, понеже нещата не се повтарят. Ако по този начин светът би решил да живее, всичките хора щяха да се подмладят. Болестите 75% щяха да изчезнат от света. Веднага цялата небесна атмосфера ще се измени. Неплодородните места щяха да станат плодородни. Навсякъде по земята, ако хората бяха приели Любовта. Ще започне да лъха и в България, и във Франция, и в Германия, и в Русия, и в Америка, навсякъде ще започне да лъха Божественото благословение. В сегашния век сме големи материалисти. Хората вярват само онова, което виждат. Сега вече може да проповядваме в това, което не виждаме. Преди 40–50 години, ако би казал някой, че от Лондон, Берлин или от Америка може да се говори, ще каже, че не може. Или, ако биха казали, че може да се вижда надалече, ще каже, че са илюзии. Тъй просветените хора на миналото са виждали нещата. Човек вижда какво има да стане. Нещата, които ще станат, те са определени. Та казвам: Даже и Божият Глас, когато ние говорим, ние сме много смешни. Когато ти каже Господ, дай 5 стотинки, бръкнеш и даваш. Когато ти каже дай 1 лев, пак даваш. Сто лева започваш да се свиваш. Като ти каже 1000 лева, вече не е право. Колкото отива нагоре, като ти каже раздай всичко, казваш не е от Господа. Като ти каже дай 5 стотинки от Господа, а като ти каже раздай всичко, не е от Господа. То е неразбиране на нещата. Онзи, който раздава, той е вече собственик на цялата земя. Той вижда, че всичко каквото има на

земята, то е негово. Казвам: Аз съм сиромах. Човек, на шега, казвам, пак и вярно е. Раздадох всичкото си богатство, пък сега не ми го дават. Всичките банкери взеха, не искат сега да дадат, искат да ги съдя, аз не искам да се съдя. Казвам: Един ден, когато по любов решите да ми го върнете, върнете го, но не искам да ви съдя. Най-първо мене не ме интересува богатството на хората, което имат, аз се радвам на тяхното богатство. Има несметни други богатства, на които хората не са сънували. Ако е за богатство, аз може да ида на месечината. Там има късове до 100 кгр злато. Туй по 36 кгр на земята има и по 100 килограма скрито злато, богатство има. Може да ви дам цялата месечина, които са от вас иманяри. Златото е емблем на човешкия живот. Астролозите турят златото емблем на слънцето. Много добър проводник на живота е то. Среброто е проводник, здравословен проводник. По някой път месечината има доста злато, сребро има. Среброто действува лечебно. Всичкото злато иде от слънцето, то носи живота. Онзи, който разбира самия живот, златото се ражда тъй, както се раждат плодовете. То расте постоянно. Най-хубавият ценен материал, но хората не може да ядат злато. Има известни микроби, които ядат метала и го хрупат и се хранят с тях.

Сега да дойдем до същественото:

Има една вътрешна страна на нещата. Богатството в света, ти трябва да го завладееш най-първо със своя ум. Богатството в света, ти трябва да го завладееш със своето сърце. Богатството в света, ти трябва да го завладееш със своята воля, то е богатство. Ако златото не можеш да го постигнеш в своя ум, да влезе в мисълта ти, защото има мислово злато. Част от туй злато трябва да влезе в състава на твоята мисъл. Златото трябва да влезе в състава на човешките чувства. Златото трябва да влезе в състава на човешките постъпки. Едно злато, което минава през човешкия организъм, туй злато прогресира. Едно злато, което не е минало през органическия свят на живота, е още в нисша степен на развитие. Казвам: Туй злато, което имате, трябва да мине през нашия ум, трябва да мине през нашето сърце и през нашето тяло, за да се облагороди за в бъдеще. Казвам: Такъв един процес имаме. Колко мисли нови трябва да възприемем? – Колко чувства нови трябва да възприемем? – И колко постъпки нови трябва да направим, за да се подигнем за в бъдеще. Всеки един човек трябва да внесе безброй хубави мисли, да се ползува от хубавите мисли на цялото човечество. Да се ползува от хубавите желания на цялото човечество, да се ползува и от хубавите постъпки. Другите хора да се ползуват от твоите хубави мисли, да се ползуват от хубавите ти желания и постъпки.

Казвам: Новото учение седи в това, да станем всички проводници на Божиите блага, да минава през всинца нас и във всеки едного от нас, да

остане онова, което е потребно за нас, защото животът е създаден за нас. Всичко онова, което съществува на земята, защото има предназначение за човешката душа. Защо ти гадаеш, дали Господ мисли за тебе или не, ти мислиш, че Господ не мисли, то е човешка мисъл, може хората да не мислят, Господ, Който те е създал, мисли, заради тебе. Мислите ли, че един художник, който нарисува една картина, че той не мисли за картините си.

Желая всички да бъдете учени в Любовта, учени в обичта.

Вярвайте в Божията Любов, за да се подмладите всички.

Отче наш.

21. беседа, държана от Учителя
на 15 февруари 1942 година, 10 ч. с., неделя
Изгрев, София

1942_02_15 Характерът и тялото
утринно слово

ХАРАКТЕРЪТ И ТЯЛОТО

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Всеки да чете от книгата „Божественият и човешкият свят“ каквото желае. (Всички четем, и Учителят чете.)
„Духът Божи“

Човек трябва да знае какво да избира да чете. Аз съм избрал „Правила на любовта“ и „Закон за частите и за цялото“. Интересува ме какво сте избрали. Има една философия в живота. Трябва дълго време да се учим да разбираме. Аз, когато правех своите изследвания, дванайсет години измервах българите, правих научни изследвания, дойдох до известни заключения. Хората не са еднакво построени, нямат еднаква височина, ширина, не е еднаква дължината на ръцете, не са еднакви пръстите, ушите не са еднакво направени, очите не са еднакво направени, устата не са еднакви, краката не са еднакво направени. Но имах сто и петдесет хиляди наблюдения. Забелязах, че честните хора са по един начин построени, справедливите по друг начин, музикалните по друг, художниците по друг, всеки човек е особено построен, толкоз разнообразие има в хората. Хитрите хора, онези, които не са справедливи, по особен начин са построени. Какъвто е човекът, такова е и ухото му. Преобладаващите черти на характера дават и форма на ухото, преобладаващите черти на характера дават и форма на очите, преобладаващите черти на човека дават форма на веждите, преобладаващите черти на човека дават качеството на косата да бъде тънка или дебела. За да бъдат пръстите дълги или къси, зависи от чертите на човека.

Намерих, че крадците имат дълги ръце всякога. Намерих, че убийците имат много къси ръце. Сега няма да се спирам. Понеже крадецът, като мисли да бръкне в някой джоб, праща постоянно кръв в ръката си, мисълта му като работи, ръцете му стават дълги. Сега туй показва ред поколения, които са живели по този начин. По някой път онези, които не разбират закона, по един начин постъпват. Хората с тия дълги ръце, хората в по-новите времена, са станали много сръчни, досетливи, онези хора, които обичат да пооткрадват в съвсем друга малка причина – тези хора обичат да имат всичко в изобилие, те искат да имат изобилно да ядат, да се обличат, всичко искат да имат, изобилно да имат. Забелязва се, че техните слепоочни части са широко развити. Вие ще кажете: „Така Господ

го създал.“ Че как го създал така? Защо Господ едного създаде да обича повече, другиго – да обича по-малко? Обаче забелязах, че онези хора, които Бог ги създаде, съвсем други форми имат.

Дойдох да различавам три вида хора. Едни във физическото поле в животинско състояние. Още като го видя, формите са чисто животински, в тях съзнанието не е развито. Колкото в едно животно има съзнание, толкоз и в тях. Онези, духовните хора, справедливите, имат съзнание. Първите хора живеят само за себе си, то е физическият човек. Вторите живеят за другите и третите живеят за Бога. Ето аз как ги различавам: първите, които събират само за себе си, вторите, които събират и за ближните си, и трети, които, каквото им дава Господ, всичко раздават, нищо не оставят за себе си. Тия наричам идеалните хора. Каквото Господ му дал, той нищо не задържа за себе си. Казват: „Човек за себе си трябва да задържи нещо.“ Питам, ако Господ ти подарил едно езеро, колко вода ще задържиш за себе си? Цяла река се влива в езерото и цяла река се излива. Колкото вода се влива, толкова се и излива. Има ли нужда да се осигуряваш с бутилки тук-там с вода, та да не би един ден да се изпари езерото, че ти един ден да останеш на сухо?

Ние, съвременните хора, имаме странни понятия за Бога, мислим, че Господ може да ни остави някъде. Не само това, но забелязах, че има неща невидими. Като правех изследванията, имаше хора – след като ги измервах, цяла седмица ме безпокояха тези хора. Трябваше по десет пъти да си мия ръцете и пак не можех да се освободя. Нещо от тях излиза, не зная на какво да го уподобя. Цяла седмица ми вземаше да се освободя. Някои хора като измервах, нещо хубаво излизаше от тях, като някой цвят. Цвета не можех да определя какъв е. Безцветни са и едните, и другите, само че ухание имат. В едните хора уханието показва, че са добри хора, в другите, че са лоши хора, скрита лошевина има в тях. Още като го бараш, има нещо твърдо в него като кремък. Сега вие искате да бъдете духовни. Представете си, че ще бъдете на преглед като войниците. Войниците ги преглеждат всичко да е наред: копчетата, шинелът, отвън да бъдат изправни. Военачалникът няма да съблича, че нашироко да гледа дрехите. В духовния свят, като преглеждат човека, го събличат гол. Всички обвивки на тялото ги снемат една по една, снемат всички обвивки, докато дойдат до обвивката, която Бог турил. Едничката обвивка, която не разгръщат, тя е обвивката, която Бог е направил около човешката душа. Нея никой не бута. Всичките други обвивки разгръщат, да видят какво има в тях.

Та казвам, когато човек умре, всички тия наслоявания, обвивки, колкото имате, ще ги отворят и каквото намерят, ще го вземат. Единственото нещо, което във вас ще остане, то е само в Божественото вътре. Каквото Бог е

турил, то остава за вас. Аз го наричам това постоянният живот, онази обвивка, в която Бог е вложил всичките дарби, всичките чувства, всичкия хубав живот за човека. Другите неща, които ние отпосле придобиваме и наследяваме, всичко туй ще го вземат. Казвам, под думата добро аз разбирам туй, което Бог е вложил в човека; под думата любов аз разбирам туй, което Бог е вложил; под думата знание и мъдрост аз разбирам туй, което Бог е вложил; под думата истина аз разбирам туй, което пак Бог е вложил в човека. Та казвам сега, ние четем това да ни е приятно. По някой път правим неща, не ни е срам от Господа. Сам си правиш нещо, вярваш, че има Господ, но не вярваш, че Той те вижда. После, вярваш, че Той те е видял, но не те е страх от Господа. Господ, когато някой човек прави престъпление, Той се отдалечава надалече, понеже, ако обърне внимание на престъплението, ти ще се стопиш. Той се отдалечава, да носиш последствията. Един ден, когато Господ насочи погледа си към вас, веднага ще почувствате каква е Неговата сила. Ще започне туй, което не е от Него, да се топи във вас, вие ще започнете да се топите, да се топите, докато остане само това, което Той ви е дал.

Питам, кой досега е останал такъв, какъвто е бил на земята? Има ли някой да е останал? Няма никой. Баща ви с брадата остана ли? Майка ви с косата си? Вашият баща и майка, които са заминали, де са? Вие имахте баща с брада. То този баща, брадатият, изчезна, няма го. Къде е баща ви сега? Има една форма в света, която не се мени. Тя е Божествената. Душите са красиви като ангели. Казва: „Баща ти.“ Баща ти като ангел е едно нещо. Баща ти на земята такъв, какъвто е бил, облечен, с брада, с други неща, той е като някой ескимос, облечен с мечи кожи.

Та казвам, в новото учение трябва да снемем мечите кожи, вълчите кожи, лисичите кожи – всичките непотребни работи, които имаме, да ги снемем. Трябва да си освободим ума, сърцето от безполезните тревоги, които имаме. Кой какво казал заради нас, кой какво ни взел, да оставим това. Някой взел десет–петнайсет лева, хиляда лева, десет хиляди лева, злоупотребил. Ако ни съдят по този закон, кой от нас не е взел от онова, което Бог му дал? Да не съдите, за да не бъдете съдени. Който съди, ще го съдят. Понеже Бог ви дал всичко, какво сте направили за Него? Ял си, пил си, живял си само за себе си. Господ ще те повика, ще ти каже: „Аз те пратих на земята, какво направи?“ Сега всинца ви гледам как да ви уподобя. Христос дава един пример, че онзи, който имал един талант, заровил го. Аз сега виждам хора с пет таланта, които са ги заровили. Във времето на Христа петте са работили и двата са работили. Сега виждам в нашите времена хора, които са с пет таланта, и са ги заровили. Виждам хора с един талант, които го разработват. Обърнал се е светът с главата надолу. Едно време тия с единия талант казваха: „Защо ще работим, то

нищо не струва? Защо ще си губим времето?“ Сега мнозина казват: „Тази работа, тя ще го съсипе.“ Той се отказва, ще го съсипе тази работа. Сега хората разбират малките работи вече.

Светът в нашите времена ще се оправи, понеже хората са дошли до положението, доволни са от малките работи. Богати хора искат да станат овчари, казват: „Дотегна ми това богатство. Овчар да съм, да ми е свободна главата, да няма кой да ме безпокои, да си взема кривачката и своето кавалче, никой да не ме безпокои.“ Иска живот без безпокойство. Аз наричам този живот на единия талант. Във времето на Христа справедливостта не беше развита. Аз вземам другояче работите. Справедливост във времето на Христа нямаше. Единият талант беше заровен, двата и петте таланта разработваха. Хората служеха на сърцето си. Двата таланта служеха значи на материалния живот. Но Божествения живот във времето на Христа никак не го разбираха. Сега има едно пробуждане. Хората започват да ценят единия талант. То е справедливостта. Всички говорят само за справедливостта.

Та казвам, когато някой дойде при мене и ми иска десет хиляди лева назаем, аз зная, че нему десет хиляди лева не му трябват. Нему му трябват само десет лева. Тогава има един математически закон, отделя трите нули за себе си и за него остават десет лева; три нули за себе си, десет за него. Казвам: „Тебе ти трябват десет лева. С десет лева ще спечелиш повече, отколкото с десет хиляди.“ Казва: „Как тъй?“ Казвам: „Ти ще минеш през гората с десет хиляди лева, там има разбойници, те ще те оберат. Като знаят, че само десет лева имаш, ще се откажат да те обират за десет лева, казват: „Не си струва да се ходи подир него за десет лева.“ Десетте хиляди лева, то е външността на хората. Няма такава голяма цена. Но десетте показва ония възможности, при които човек може да се развива. Едното в дадения случай значи Божествената правда, а едната нула показва правдата, която трябва да възкръсне в нас.

Та казвам, всичките хора страдат по единствената причина, че ушите им не са на място, не са направени както трябва. Когато ухото не е направено така, както трябва, ще страдаш по един начин. Някои страдат, понеже носът не е направен както трябва. Някои страдат, понеже очите им не са направени както трябва. Някои страдат, понеже веждите не са направени както трябва. Някои страдат, понеже космите не са направени както трябва. Космите са по-груби, приемат по-груби енергии. Тия енергии не доставят онова, което душата изисква. Някои хора страдат, понеже ръцете им са много дълги. Други страдат, защото ръцете им са много къси. Някои страдат, защото краката им са по-дебели, на някои хора са много сухи.

Та казвам, хиляди работи има, за които човек страда. Казва: „Защо страдам?“ Страдаш, защото очите ти не са на място, веждите ти не са на място. Еднакво число косми трябва да има на всяка вежда. Вие не сте чели космите на веждите си. На някои хора опадат космите от главата. Мислиш ли, че като опадат космите от главата, че то е нормално? Трябва да вземеш мерки. Защо опадват космите на главата? Или да кажем, косата ти е побеляла, защо побелява? Или да кажем, ти се прегърбиш? Знаеш ли причината за прегърбването каква е? Прегърбва се човек. Или най-после, човешкото лице се набръчква. Защо трябва да се набръчква? Козметика трябва.

Аз говоря за любовта. Та единствената козметическа сила, която поправя човека, е любовта. Любовта, като дойде, ще създаде на всичките хора жилище. Под думата любов разбирам, ще се създаде едно отлично жилище с най-хубавите идеални удобства, дето човек може да живее. Любовта ще донесе най-хубавия хляб, най-хубавата вода, най-хубавите дрехи, най-хубавите обуща, шапки, всичко. Та казвам, под думата Бог разбираме най-хубавото, в което ние можем да живеем и да се радваме на живота.

Та аз често държа едно правило. Желая и вие да го имате. Някой път гледам, някой човек така е нервиран. Разправям му, разправям му, не ме разбира. Дойде някой да ме пита, страда от някаква болест. След като му разправя как да се лекува, ще ме пита за някой свой ближен. Българинът е много щедър. Няма изключение от това правило. Казва: „Имам един съсед, той как да се лекува?“ След това, като кажа за съседа, ще пита за неговата баба, тя страдала. После ще пита за снахата, и тя била болна. После на снахата малкото внуче, че слугата, че Драган. Преди години ме тревожеше това. Сега, щом някой ме попита за себе си, отговарям, но щом ме пита за друг, казвам: „Ще взема грижа, не ми разправяй, че са болни. Колко души са? Ще взема имената.“ Казвам: „Ще ги имам предвид. Като ида вкъщи, като кажа, те ще оздравеят всичките.“ Казва: „Ама ще бъде ли?“ „Ще бъде, ще бъде.“ „Кога?“ „В един ден няма да стане, за някои ще вземе една година, за други пет години, ще вземе десет, петнайсет, двайсет години. Ако след двайсет години не може да оздравее, да дойде при мене.“ Още като ми разправя за слугата си, аз зная ще оздравее ли, или не. Зная защо страда снахата.

Снахата страда за едно кюркче, нямала кюркче от лисича кожа. В моите изследвания срещнах една много красива снаха, оженена. Казва: „Очите ми ще останат отворени.“ Рекох: „Защо ще останат отворени очите ти?“ Казва: „Моят възлюблен ми обеща, като се оженим, ще ми направи едно кюркче от лисича кожа, предницата ще бъде от лисича кожа, от сукно ще бъде

кюркчето, а отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Но тъй се случиха времената, че не можа да ми направи. Каза ми, че като се оженим, ще ми направи кюркчето.“ Казва: „И досега не ми направи кюркчето. Вече как съм се женила десет години, и кюркче не ми направи. Ще останат очите ми отворени.“ Питам я: „Защо не ти направи?“ Казва: „Ловджия беше. Таман спечели малко пари за едно кюркче, хайде, ще си купи едно чифте. После ми казва: „Ще убия някой вълк или лисица, за идната година ще ти направя.“ Идната година като дойде, погледнеш, ново чифте излязло, него ще купи. Десет години ту едно чифте, ту друго купува, кюркчето не иде.“ Слушайте, не се женете без кюркчето. Кюркчето по-напред да дойде, че тогава се женете. Казвам, не отлагайте, не се женете без кюркче. Кюркчето да дойде, на място да е. Аз разбирам защо искаше тя тази лисица, разбирам какво значи лисица. Тя иска да има гъвкавостта и подвижността на лисичия ум. Лисицата е много умна, много хубави черти има. Много пъти тя не се разправя с кучетата, но опашката ѝ. Като я гонят кучетата, маха опашка на една страна и на другата страна. Тури опашката на една страна, то иде подир опашката, обърне я на другата страна, то гони в тази посока. Те гонят опашката ѝ, тя си върви по пътя. Лисицата направила опашката да страда, но тя никога.

Та казвам, пазете правилата на любовта и закона за частите и цялото. Да имаме любов към Бога, да правим Неговата воля, че онази форма, която намислил, да Му дадем материал да я направи, че очите ни да станат такива, каквито Господ иска, ушите ни да станат такива, каквито Господ иска. Ушите да чуват хубаво, да различават най-хубавите звукове. Очите да виждат най-хубавите лъчи, носът да възприема най-хубавото ухание, устата да вкусва най-хубавите ястия, ръцете да правят най-хубавите работи. Казвам, най-хубавото, което Бог определил, да го турим на себе си. Само така да влезем в новия живот, да носим със себе си Божието благословение.

Знаеш кой е материален човек. При мене дойде един и ми иска пари назаем, имал нужда от сто и десет лева. Давам му сто лева. Казва: „Що не ми дадеш още десет лева? Ти не се нуждаеш.“ Казвам: „Обещал съм на друг десет лева.“ Казва: „Той може без десет лева, на мене ми трябват много.“ Разбиране в нас има такова, ние сме така погълнати в себе си, та като че нашите нужди са най-важните.

Аз съм намерил, че туй, което Бог иска от нас, то е най-важното. Второ, най-важен е нашият ближен. Онова, което аз искам, то е на последно място. Това научете.

„Отче наш“

Дванадесето утринно слово
15 февруари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

На 22 февруари и на 1 март Учителят не дойде.

1942_02_18 Изгрява слънцето
Общия окултен клас

ИЗГРЯВА СЛЪНЦЕТО

„Добрата молитва“
„Изгрява Слънцето“

Ще прочета един стих от Първото послание на Иоана, 5-а глава, 3-тия стих: „Защото тая е любовта Божия, да пазим заповедите Негови; и заповедите Му не са тежки.“

Когато идвате, носете песнопойките. Тъй, както сега пеете, не е пеение. Трябва да имате грамотност в пеенето. Сега вие седите в такива предисторически понятия, мислите за неща, които нямат реалност. Вие мислите, че можете да влезете в небето. Мислите за един рай, който не съществува. Вие живеете в живот, който не разбирате. Мислите, че този живот е много лош. Този, лошият живот, е най-добрият живот, който сега съществува. Ако влезете в още по-добрия живот, ще бъде още по-лошо. Тогава какво ще добиете? Трябва да се разбира. Хубавите работи са скъпи. Щом видиш една хубава дреха, тя е скъпа. Някоя е евтина, от 5 лева, но не е хубава. Скъпите работи може да са от 10, 15, 20 000 лева. Един скъпоценен камък хиляди струва. Много скъп, но хубав.

Сега най-понятното число е 1. Вземете 2, имате числото 3; имате:

1.2.3.4.5.6.

Представете си, че махна точките, стане:

123456

– цяло число. Какво представя това число, какъв сбор представя, колко хиляди? 123 хиляди и 456. Ако разменя местата на първите цифри, имаме 213456 и после 312456. Какви са съображенията, за да напиша първото число или второто? Представете си, че аз съм банкер. Най-първо вие сте взели 123 456 лева; взема, че разменя числата. Какво ще бъде на вас? Ако увеличавам числата, на вас какво ще бъде? Какъв ще бъде моят морал? Значи аз мисля за себе си. Представете си, че започна да ги намалявам. Вие имате да давате 312 хиляди, аз ги намаля на 123 хиляди. Какъв ще бъде моралът?

Сега вие всеки ден ту намалявате, ту увеличавате. Когато се отнася до вас, вие намалявате. Когато се отнася до другите, вие увеличавате. Тогава какъв е моралът? Вашите погрешки ги правите микроскопични, хорските погрешки ги правите биволски. Сега търся сравнение.

Казвате: „Не може ли да измениш тия числа?“ Щом измениш тия числа, те са динамични. Знаеш каква динамика има в числата? Вие имате две очи, имате две уши, имате един нос с две ноздри, имате една уста. Устата ви с какво се занимава? Устата ви се занимава с благата на Слънцето. Какво може да произведе Слънцето на Земята? Вие опитвате ябълка, опитвате круша, опитвате какво Слънцето е направило. Казвате: „Туй е хубаво, туй не е хубаво.“ Вкусът му е такъв. Дойдете, с двете ноздри схващате уханието, което излиза от цветята. Туй Месечината направила. Или пък някой път туряте парфюм. Защо? Имате някакво ухание, искате хубаво ухание. Вие сами по себе си нямате хубаво ухание като един цвят, миришете лошо. Вземете от хубавото ухание от някой цвят, наръсете се. Не е лошо. Ще турите едно обявление, ще кажете: „Аз благодаря на цветята, които покриват моите недостатъци.“ Сега всеки един от вас може да приведе това за пример.

Цялата природа е едно възпитателно училище. Трябва да се възпитавате. Най-първо трябва да се научите да гледате. Като срещнеш един човек, да видиш какво чело има, второ, да видиш носът му какъв е, най-после – устата му. Това са най-важните работи: челото, носът, устата. След туй виждаш какви са ушите му. След туй виждаш веждите му. Защото неговите вежди много означават, те са път. После виждаш брадата му каква е. Ако туй чуканче не е оформено, ти не можеш да разчиташ на него.

Сега всеки един от вас може да каже: „Туй е казано.“ Не важи за нас какво са казали. Вие пеете един тон в музиката, да кажем до. До има съдържание. Тъй, както пеете, основният тон има 256 трептения. По парижкия строй има 437 трептения в секунда. Ти по някой път вземеш един тон, произвеждаш приятно настроение, като пееш, усещаш приятност на слънчевия възел. Като пееш, някой път усещаш приятност в мозъка. Ако приятността чувстваш в мозъка, е едно нещо, ако я чувстваш долу в слънчевия възел, е друго. Ако чувстваш горе в мозъка приятността, тонът е красив; ако чувстваш приятността в слънчевия възел, тонът има съдържание. Вие пеете: „Изгрява Слънцето“. Тъй, както го пеете, не може да ви ползува. Изгряването на Слънцето тебе трябва да те интересува. Изгряването на Слънцето е велик момент. Представете си 20 години си затворен в една тъмница, дойде някой и каже: „Свободен си.“ В тъмницата си бил, сега те пускат на свобода, на светлина, изгрява Слънцето за тебе. Каква ще бъде радостта?

Аз съм привеждал примера за онова магаре, което прекарало 10 години в рудниците в Америка. Като го извадили, като видяло Слънцето, търкаляло се и ревало магарето. То реве и казва: „Слава Богу, че се освободих.“

Сега давам този пример. Мене магарето не ме интересува. То е естествено състояние на магарето. Вие разбирате неговите лоши черти, че е упорито магарето. Но вън от упоритостта на магарето, то има най-хубавите черти. То показва къде има най-хубавата вода. Упоритостта не се подчинява на никакви убеждения. Като влезе в село, ще си изреве. Какво ще мислят хората, то не иска да знае. После, като му туриш конски мухи, пак скача. Вие имате една постъпка, която е магарешка. Не е лошо. Магарето не може да търпи конските мухи. Ако е натоварено с грозде, то се търкаля на земята и развали гроздето. Не че иска да го развали, мухите му причиняват голяма неприятност. Не знае, че то ще развали туй грозде, не му иде на ум. Един ваш приятел ви каже само една дума, пусне ви една конска муха и вие легнете на земята, развалите цялото грозде – вие не постъпвате ли магарешки? Магарето казва: „Не мога да търпя мухите.“ Вие казвате: „Тази дума не мога да я търпя.“ Не можеш да търпиш, но туй нетърпение е неразумно.

Сега, има и други начини за конските мухи. Конските мухи бягат от пеенето. Като пееш една песен, те бягат. Казвате: „Как бягат?“ Като пееш както трябва, ти с пението произвеждаш известни трептения, мухите не могат да ги търпят и те бягат. Казвам: По някой път вас ви газят лошите мисли. Защо ви газят? Защото не пеете. Лошите мисли никога не могат да търпят трептенията на една хубава песен. На една от най-лошите мисли изпейте една песен, като разбере, бяга. Ако не знаете да пеете, мухите ще се наберат, 1, 2, 3, 4, 100.

Сега питам: Защо конските мухи магарето не може да ги търпи? Конят е тщеславен, магарето е горделиво. Конят търпи конските мухи, понеже те, като седят при него, хвалят го и той ги търпи. Всичките насъбрани, казват: „Като тебе няма друг, ти си първият кон в света.“ Нему му е приятно. Щом се качат тия мухи на магарето, то не може да ги търпи, понеже то не обича да го хвалят. Какво обича магарето? Магарето обича крайната свобода. Като го пуснеш в кервана, напред върви, никога не остава на опашката. Като върви напред камилите, казва: „Няма като мене.“ Понеже конските мухи не се подчиняват на магарето, то ги изключва, казва: „Тия, конските мухи не са за мене.“

Сега, тия сравнения ако не ги разбирате, те са вредни. Във вас ще остане мисълта: „Какво ни интересува магарето и конските мухи?“ Отношение

имат. Тия числа сами по себе си не са важни, но ако станат динамични, оформяват се в една полица в книгата; тогава работата е много сериозна. Така, написани на дъската, нищо не значат, но тия числа, оформени на книга, тия числа се оформяват и вътре в тебе. Ако едно число е оформено в твоя нос, ако едно число е оформено в твоите вежди, в твоите уши, то е динамично, ти не можеш да се избавиш от неговите последствия.

Та, казвам: Съществува закон, който трябва да пазим. Не искам да ви турям закон, аз не искам никакви нови закони. Ония закони, които Бог положил (Бог като мислил цялата вечност, положил закони), по-хубави закони от тях няма. Писанието казва, че не са тежки тия закони. Заради Любовта на Бога трябва да бъдем в състояние да се учим хубаво. Ние обичаме да се учим, понеже Бог ни обича. Казва да бъдем добри, понеже доброто е основа на цялото битие, на всичките блага, които ние имаме.

Сега седим, имаме идеята, че един е по-даровит, друг не е даровит. То са наши понятия. Всичките души са еднакво одарени. Но не са поставени при еднакви условия. Защото те са излезли от Бога в едно и също време, но мястото, което Бог им дал, не е едно и също. Устата няма службата на очите. Устата се научила да вкусва, очите се научили да гледат, носът – да ухае, ушите се научили да слушат, ръцете се научили да работят, краката се научили да ходят. Питам: Тия функции, взети отделно, какво показват? Съединени в едно, те показват тия числа като целокупно число.

Първо имате числото 1. То представя Слънцето. Ако ти знаеш как да възприемаш тази енергия, ти ще се ползуваш. Едното означава Слънцето, трябва да разбираш законите му. Единицата означава да разбираш законите на енергиите, които изтичат от Слънцето. 2 е числото на Месечината. Трябва да разбираш какво означава Месечината. Човек, който иска да се освободи от каквато и да е болест, който иска да прогресира, да се учи от Месечината. За чистене Месечината е авторитет. След туй имате 3. То е Юпитерово число, или число на един син, който трябва да се подчинява на баща си. Ти без 3 не знаеш как да служиш на Бога. 3-те ще те научи как да служиш на Бога, какво отношение [да] имаш. Казва: „Зная да пиша 3.“ Аз може да зная да пиша 3, но знаеш ли да постъпваш? Ако не знаеш да постъпваш, тогава числото 3 написано ли е?

Тогава вие пеете „Изгрява Слънцето“. Как трябва да се изпее? Не че е погрешно, но резултати няма да имате. Сега като ви напиша туй число, ще се ползувате ли нещо? Нищо не се ползувате. Ако взема това число и веднага го осребря, че ви го дам, тогава веднага ще се ползувате вие.

Та, сега казвам: Трябва да има отношение между природата и нас, между

Бога и нас трябва да има отношение. Не само да бъде форма. „Изгрява Слънцето" да не бъде само форма. Когато Слънцето изгрява, то е един от най-великите актове. Да виждам, че изгрява Слънцето, да виждам, че Господ върви зад това Слънце. Като гледаш Слънцето, да знаеш, че зад тази свещ седи Господ. Пеем „Изгрява Слънцето". Някой да го изпее сега.

(Учителят пее

Изгрява Слънцето,
праща светлина,
радост носи за живота тя.
Зун мезун, зун мезун,
бином тумето.
Ум е ум, ум е ум,
добрият ум.
Ум е ум, твоят ум.

То започва от си, аз го пея от ла. „Изгрява Слънцето" има три коментарии. Ако го взема от сол, Слънцето цъфти. Ако го взема от ла, Слънцето зрее. Ако го взема от си, Слънцето какво прави? (Учителят пее пак „Изгрява Слънцето".) Аз пея за себе си. Искам тук песните да ги носите, на ум да пеете. Всичките песни са изопачени. Всеки направил своя песен. Не е лошо да съчините някоя песен, нямам нищо против това. Но то е едно правило. Много простите песни не вървят по всичките правила. Основните принципи в песните са турени много добре. Слънцето изгрява, движи се, праща светлина. После разцъфтява се. После имате ми, тонът значи, че Слънцето мисли. Пак имате движение, после пак се разцъфтява още веднъж. Си има отношение към мене. Ла значи зреене, то значи онези блага, които Слънцето носи. Сега ако бихте ги изпели на българска мелодия? (Учителят изпя думите на песента „Изгрява Слънцето" на българска мелодия.) Другите неща са като нещо написано на морския бряг. Ще се заличи. Само ефект произвежда.

Сега, не само да се пее. Може да го изпея класически. (Учителят изпя същата песен на класическа мелодия.)

Казвам: Трябва да пеете, понеже без пение, то е един метод външен. Сега както се изучава, музиката е много тромава. Много механически изучават. Вземете до: подразбираме едно семе, което се посажда. Пея ре, разбирам: туй семе расте. Вземам ми: в ума ми е, че туй семе започва да мисли, съзнание има. Пея фа: туй семе се обуславя, събира. Фа е земен метод, събира енергия на Слънцето. При сол цъфти, при ла зрее. При си опитвам му благата. Цял един процес. Като пея още, виждам процесите, които Бог

турил вътре в законите. Цялото ми тяло оживява. Често аз ходя музикално. Аз, като излизам, вземам тон. Като тръгна, вземам ре правилно и тогава леко се върви. Започна някой път да правя нещо. Трябва да взема ми. Щом взема ми, моята работа е свършена. Един художник може да вземе ми. Той взема ми, без да има правилно схващане за картината. Ако не вземе ми, все ще направи някаква погрешка. Ти не можеш да направиш добро, ако не вземеш ла. Ако не знаеш ла, добро не можеш да направиш. Пък доброто да го направиш, трябва да имаш какво да даваш. Трябва да знаеш как да направиш туй добро. Ти свириш една песен. Тя трябва да е узряла, за да ти бъде приятна.

Всички трябва да имаме желанието каквото свършим, да е благоугодно. Като ни слуша Господ, да е доволен от нас. Като пеем, казва: „Така не се пее.“ Дал ни глас, казва: „Така не се пее.“ Има и други певци, които ни слушат. Като пея, цял концерт, по радиото ще ме слушат. Казват: „Така не се пее.“ Не че ме осъждат. В музиката осъждане няма. Щом не пееш хубаво, оставаш назад, докато останеш на опашката. Като започнеш да пееш хубаво, вървиш напред, дойдеш в средата, докато станеш пръв. При пението пръв не може да стане, който не пее. Който пее, той е пръв. Той разнася Божиите блага. Човек, който е пръв, той раздава Божиите благословения. Сега мнозина искат да бъдат първи, без да раздават Божиите благословения. Като бъдеш пръв, ще раздаваш Божиите благословения, всички ще се радват. Ако всички сме първи, още по-добре. Последен който е, ще събира укрухите. И то не е лошо, и то е хубаво. Всичките изгубени работи последният ги намира. Каквото има изгубено нещо в живота, умрял някой, последният ще го намери. Изгубените пари последният ще ги намери. Първият носи благословението, последният изгубените работи ги намира и ги дава.

Желая и първи да бъдете, да раздавате Божиите благословения, и последни да бъдете, че каквото е изгубено, да го носите на място. Като първи, Господ да се весели и като последни, пак да се весели. Не като намерите нещо, да кажете: „То е наш късмет, да остане за нас.“

Сега не искам да остане кривата мисъл. Днес, какъвто език и [да] учите… Ако идете в Англия или [в] България… В Америка едва срещнах трима американци, които говореха хубаво английски, музикално. Тук, в България, двама българи съм срещнал да говорят български добре. За себе си казвам, че още български не съм научил. Сега го уча. Доста труден език е българският. Когато се говори един език без любов, той е безсъдържателен. Да говориш един език с любов, че всяка дума да има смисъл. Като кажеш тази дума, да има само един смисъл. Какво разбираш под думата българин? Под българин ще разбираш любовта. Под българин

да разбираш знанието. Под българин да разбираш истината, живата светлина, свободата, то е едно нещо; под българин да разбираш един, който ходи да се бие, е друго нещо.

Под думата човек аз разбирам Любовта, Божията любов, която се проявява във всевъзможните нейни прояви. Под думата човек разбирам Божията мъдрост, под думата човек разбирам Божията истина, която се проявява в хората. Истината на Бога не може да се прояви само при един човек. Тя се проявява в безброй същества. Голяма вода е тя.

Та, сега ще се стегнете да учите. Досега сте били слушатели, не съм ви изпитвал. Бих желал да ми изпеете една песен, каквато и да е, може да е българска, някаква английска или френска, без разлика за мене. Песента ще пеете на какъвто език искате. На който и език да пеете, ако пеете една песен с любов, тя е разбрана. Ако пеете с любов една турска песен, тя е разбрана; ако пеете една българска песен с любов, тя е разбрана. Ако пеете без любов, на който език и да пеете песента, тя си остава неразбрана. И самият език е неразбран. Ако на български говорите с любов, един англичанин ще ви разбере. Ако един англичанин говори на английски с любов, вие ще го разберете. Без любов хората не се разбират. Любовта трансформира езиците, трептенията на езиците стават други.

g o o d

д о б р о

(фиг. 21.1)

Имате добро написано на английски и на български. Каква е разликата? Англичанинът написал българското д за г. Турил две о-та заедно. Българинът, и той турил две о-та, но едното е накрая. После турил р-то, казва: „Добро е туй, което можеш да го хванеш в ръка.“ Англичанинът го турил в земята. Д-то показва, че е набожен, започва религиозно, свършва материалистически. Българинът, и той започва набожно, свършва материалистически, но като извод казва: „Хайде да дадем нещо на Господа.“

Казвате: „Трябва да се освободим.“ Личното в живота препятствува. Знаеш колко мъчно се поправят личните погрешки? Погрешките хиляди хора са ги правили. Вървя аз някъде, правя същите погрешки. Вляза в едно течение както всичките хора, които са влезли, и ги влече. Аз мисля, че мога да го прекръстосам сам. И мене влече, и аз отивам надолу. Силното течение може да ни отвлече. Погрешките показват, че сме минали през едно силно течение, което ни е отвлякло. Човек, който минава през силна река, той трябва да вземе посока един километър нагоре, за да дойде на

мястото, дето иска. Ако върви направо на целта, ще иде един километър по-долу. Но трябва да имаме един висок идеал, за да влезем точно там, дето трябва.

Сега аз ви проповядвам за общото. Трябва да живеем за Господа. Под думата общо трябва да имаме ясна идея. Казва: „Да живеете за всичките хора.“ Да живея за Господа, Който е вътре в мене. Едно разбиране да имате. Като живея заради Него, туй благо се разпределя за всичките хора. Аз не мога да мисля за всичките хора изведнъж, но за Господа може да мисля в себе си. Щом мисля заради Него, туй, което мисля заради Него, Той го разпределя на другите. Живейте заради Господа, не правете погрешки.

Ти се разгневиш. Музика е да знаеш да се разгневиш [на свят]. Ти се разгневиш за нищо и никакво. Да се разгневиш както Господ се е разгневил, разбирам. Да се разсърдиш както Господ се е разсърдил. Какво разбирате вие? Гневи се, яростен става и наказва. В Писанието я четете пророците: има един Господ, за Който те говорят. Има един Господ, Който е свързан с нас, Който живее в нас. Ти направиш нещо, той те хване за ухото и казва: „Тази постъпка не е права.“ Кажеш нещо, пак те хване и ти казва: „Туй нещо не трябваше да го казваш.“ Какво има, че те хване за ухото? Казваш: „Хвана ме за ухото.“ Когато Господ те хване за ухото, то е привилегия. Да не те хване едно магаре или кон, че да ти отхапят ухото, то е друг въпрос. Когато Господ те хване и те разтърси, то е благословение. Веднъж като те хване Господ, човек ще станеш. То е благословено, Божието наказание. Всичко, което излиза от Бога, е благословение. В мене тази е идеята. Днес колко време взема, докато се убеди човек? Не може да се убеди. Казваме някой път: „Защо нареди Господ да съм сиромах?“ За добро е, казвам. Ти се заблуждаваш, че си сиромах. Господ толкоз знания ти дал, какво има да мислиш, че си сиромах?

Сега между вас да се образува една хармония. Като не се образува тази хармония, набира се излишна енергия, става нещастие.

Аз съм превождал примера и пак ще го приведа. В един от градовете в Америка, в Джонстън, богатите американци искали зимно време да се плъзгат по леда. Нямали езеро. Направили един бент на една река и направили едно голямо езеро над града. Десетки години тия американци се радвали на езерото, хич не им идвало на ум, че този бент може да се събори и градът да пострада. Става едно наводнение, събаря се бентът. Туй станало в миналия век и 2000 души се удавили. Водата дошла до третия етаж, до най-високите къщи.

Сега и ние правим същото. Ние подпушваме известни Божествени енергии, за да [се] плъзгаме, но не ни иде на ум, че този бент може да ни повлече. Никога не подпушвайте енергията, която е над вас. Отдолу под вас колкото искате подпушвайте. Отгоре над нас и дясната страна на вашия живот не подпушвайте. Каквото прави дясната ръка, лявата да го не знае. Подпушвай лявата ръка, но дясната – никога. Подпушвай левия крак, но десния – никога. Туриш десния крак напред, спри се, може да се върнеш. Десният крак е напред, пропаст има, ако стъпиш с левия крак, в пропастта долу ще идеш. Ще се подпушиш, ще се върнеш. Казва: „Аз не съм свикнал да се връщам.“ Как не си свикнал да се връщаш? Ти не си птица, да хвъркаш, човек си, който ходи. Ще се върнеш, назад ще отстъпиш и тогава ще вземеш отдясно.

Сега вие искате да знаете колко ще успеете. Аз ще ви дам един пример. Вие питате колко сте успели. Заболи ви кракът. Заповядайте на крака, кажете му да ви мине. Ще си туриш ръката на крака, ще кажеш: „Да се не обленяваш. Викал си гости. Днес не е време за гости, но за работа. Никакъв шум да се не дига в етажа, такива увеселения да ги няма. Всички на работа! Чу ли, разбра ли?“ – „Разбрах.“ „Че туй е увеселение, пиене, ядене, дигане шум не може. Книжките ще си вземете, на работа ще идете. Разбрахте ли?“ – „Разбрахме.“ Вие вървите някой път, кракът казва: „Нека си говори, не го слушай, ние ще си ядем и пием“ – ние не сме много успели.

Сега вие се сравнявате, искате да знаете кой ще успее. Един с друг никога не се сравнявайте. Поука вземете. Като видите някой брат, който направил погрешка, дайте угощение. Речи: „Давам угощение, днес видях нещо много хубаво. Аз поправям една такава погрешка, аз поправям себе си. Ако този брат не беше направил погрешка, да падне в трапа, да се окаля, аз можех да падна. Правя угощение, правя поука, заобикалям трапа, свърши се въпросът. Една поука е заради мене, какво има.“

Всичките погрешки в света са за нас, нашите погрешки са за напредналите същества. Всяка наша погрешка е поука за напредналите същества. Тогава, ще кажете, като говоря така, да правим погрешки. Всяка наша погрешка е възможност за напредналите същества да направят нещо хубаво. Злото излиза от доброто. Злото съществува, понеже доброто съществува по-напред. Ако доброто излизаше от злото, тогава щеше да е лошо. Понеже злото излиза от доброто, доброто е господар на злото. Туй зло един ден ще се превърне на добро. То временно се показва на зло. Един човек не ви обича, но утре, като ви обикне, ще бъде друго.

Да ви дам един пример. Един англичанин влюбил се в една англичанка, доста богата и красива. Тя не го дочакала, оженила се за друг. В него се

събужда чувството да ѝ отмъсти. Той става лекар, с цел само да му се удаде случай като заболее, да я умъртви, да си отмъсти. Тя схваща това, ражда една много красива дъщеря. Един ден се разболяла, пише му едно писмо и го праща по дъщеря си, казва да дойде да я лекува. Казва му: „Ти се влюби в мене. Ето, аз родих дъщеря. Аз ти я давам, оженете се за нея.“ От този ден вече той се променя. Омразата престава. Дъщерята замества майка си. Жертвата не е нищо друго, освен да дадем нещо от себе си, за да се избавим от едно зло. Жертвата е избавление от едно зло, което е излязло от доброто.

Сега аз няма да се спирам върху по-дълбоките причини, защото в битието първият принцип е, който ражда злото. Първият принцип ражда злото. Доброто е една необходимост при създаването на света и злото е една необходимост. Създаването на този свят е добро, но за да се създаде този свят, злото е една необходимост. Следователно злото иде като една необходимост, за да може да се създаде добрият свят. Ние критикуваме Божиите работи. Бог дава злото, за да се създаде този свят. Като се създаде, злото ще се подчини, омразата, всичките противоречия ще изчезнат.

Сега ще оставим Бог, Който допуснал злото, няма да се месим в Неговата работа. Коя е моята работа? Моята работа е да отворя прозорците и да дигна завесите, когато Слънцето изгрява. Моята работа е да пусна завесите, когато Слънцето залязва. Моята работа е да почистя стаята. Не е моя работа да се меся в изгряването и залязването на Слънцето. Че небето е облачно не е моя работа. То е работа на Слънцето. Обаче аз може да почистя своята стая, може да отворя прозорците, да ги затворя. Вие правете това, което е ваша работа. Не се месете в Божиите работи, как трябва да изгрее Слънцето и как да залезе. Не се месете как хората трябва да живеят. Как трябва да живея аз, то е моя работа. Как хората трябва да живеят, то не е наша работа. Никога не осъждайте никого защо прави това. Оставете този въпрос. Христос казва: „Отец не съди никого.“ Някога човек може да съди, че някой направил погрешка. То е от негово гледище. Че някой направил погрешка, то не е моя работа; аз защо ще се меся в чуждите работи?

Казвате после: „Ние не живеем добре.“ Оставете туй, че не живеем добре. Засега хора, да живеят по-добре от изгревчани, няма. По-добри от изгревчани няма. Ако тук има погрешки, какво ще бъде вън? Вие ще кажете: „Светии има.“ Кажете ми къде са светиите, донесете ми, тия светии, къде са те? Имало ги някъде в Индия. Виждали ли сте ги? Ние говорим за светии, които се виждат. Светиите защо са оцапани? Помагали, изваждали хората из калта. Кой няма да се оцапа, като извади някого из калта? Кое е по-хубаво: да се оцапаш и да извадиш някого от калта или да

стоиш чист и да не помогнеш никому? Казва: „Нека се дави, друг да влезе да го извади.“ Влизаш вътре, изваждаш го, нищо повече.

Да се радваме, че можем да служим на Господа при всичките условия на живота. Няма по-хубаво нещо. И като страдаш, и като се радваш, и като си сиромах, и като си богат, да не мислиш, че туй во веки ще бъде. В дадения случай то е за момент. Всичко, което ви се случва, то е извън времето. Дойде ви неприятна мисъл, зарадвайте се. Дойде ви една приятна мисъл, пак се зарадвайте; два пъти се зарадвайте за нея. За неприятната веднъж се зарадвайте, за приятната два пъти се зарадвайте.

Сега тия работи, които ви казвам, са мъчни. Но аз ви давам най-лесните. Аз не съм искал от вас да направите невъзможното. Вие имате 10 лева. Казваме: „Дайте един.“ Има ли невъзможност? Не казвам: „Дайте всичките пари.“ Дай един лев, нека ти останат 9. Вие имате 10 лева. Ако стоят 10-те лева, те са в хамбара. Като дадеш един лев, остават ти 9, то е посаждане. Щом сте дали един лев, туй показва, че сте посели семето. Туй семе ще даде плод. Всякога щом имате 10 лева, не ги оставяйте. Щом срещнете някого, дайте един лев, 10-те лева не са полезни, 9-те лева са полезни. Щом имате 100 лева, дайте 10 и от 90-те дайте един лев, тогава за вас да останат 89.

Сега аз виждам къде е мъчнотията. Мъчнотията е да се живее без любов. Когато обичаш някого, бръкнеш, върви, тече. Но щом не го обичаш, бръкнеш, започваш да мислиш да му дадеш ли или да не му дадеш. Казваш: „Той ме обиди един ден.“ Той ще се научи на нещо лошо. Като го обичаш, казваш: „Какво има, че съм дал на тебе?“ Той го приема. Аз считам, като правя добро, аз се спирам да видя Господа. Имам едно огледало, в което виждам лицето на Господа. Гледам как ме гледа. Бръкна, дам един лев, гледам, не се мени лицето на Господа. Турям два – не с мени; турям три – не се мени. Най-после, каквото имам, всичко дам – промени се. По някой път на единия лев се усмихне, някой път на 10-те лева се усмихне. Туря един лев с ръката си. Някой път става друго. Намислил съм да дам някому 1000 лева назаем. Бръкна, мисля да му дам 1000–2000 лева – лицето на Господа става сериозно. Бръкна да му дам 3–4000 – става още по-сериозно. Започна да намалявам, 1000, 500 лева и като дойда до един лев, усмихне се Господ. Господ казва: „Не му трябват повече от един лев.“ Други са пътищата на Господа. Единия лев, даден по Бога, е благословение; 1000 лева, дадени с любов, са благословение. 1000 лева, дадени без любов и един лев, даден без любов, нямат резултати.

Казвам: Всяко нещо, което правите, свободни да бъдете. „Но какво ще кажат хората?“ Свободни да бъдете.

Аз скоро бях си изгубил една музикална книга, задигнали я някъде. Възмущавам се. Толкоз години са писали на нея, няма я сега. Рекох: „Или ще ми дадете музикалната книга, или…!“ И най-после дойде тефтерът. Донесоха я. „Как?“ – ще кажете. Търсих го тук, търсих го там, навсякъде го търсих. Казвам: „Не трябва да губим тефтера.“ Хубаво нещо, ценно, защо ще го вземат? Някой брат взел тефтера, ще пише. За какво? За спомен от Учителя. Не става за спомен. Да дойде, да го вземе да го препише, но за спомен да вземе тефтера, не е право. Толкоз братя има, ако е за спомен, нека дойдат всичките да го препишат, но да вземе един тефтер, то е престъпление. Казвам: „Да се оправи тази работа!“ Търсих в библиотеката горе, долу, навсякъде, няма го. Един ден отидох, тефтера го намерих, там долу турен. Какво ще кажете? Не му мисля откъде е дошъл. На себе си казвам така, аз го обяснявам: „Не е чудо за мене, не съм го видял.“ Намерих го на един ъгъл. Казвам си: „Види се, тук не съм видял.“ Важно е, че тефтерът е там. Как дошъл, оставям. Зарадвах се, че дойде тефтерът. Но досега не оценявах тефтера. На една сестра казвам: „Отсега нататък никому нищо не давам.“ Като дойде, казвам: „Много струва тефтерът.“ Изваждам пример.

Доброто, което Бог е вложил в нас, трябва да го оценяваме, да не го губим. Няма по-хубаво нещо от него, там е всичко написано. Всичките ваши ценности са в туй добро. Него като изгубите, животът е безсмислен. Него като имате, то е благото. Доброто е външната страна на Закона на Любовта. Казвам: Не губете доброто, което е във вас, не го давайте. От лихвите дайте, но самото добро никому не го давайте. Всеки, доброто, което Бог му дал, да го държи за себе си.

Та, казвам: Втория път искам да носите песните. Онези от вас, които по любов може да го направят, да ги носят. Ще ми изпеете „Изгрява Слънцето“. Вас ви е срам. Ще се пресрамите вече. Най-първо ще кажа: Който иска от вас, по любов да изпее „Изгрява Слънцето“. Без тщеславие, да бъде свободен, за Господа да го изпее. Идния път може да го изпеем най-малко 10 пъти. Та, ще го заучите сега. През цялата седмица пейте „Изгрява Слънцето“. Туй слънце да изгрее във вас вътре. Заболи те кракът – попей му „Изгрява Слънцето“. Заболи те главата – тури ръката на главата и изпей „Изгрява Слънцето“. Смутен си – пей „Изгрява Слънцето“.

Вий ще кажете: „Такива детински работи ще пеем сега?“ Ами когато намръщите веждите, как мислите, на място ли е? Да пееш е 10 пъти по-хубаво, отколкото другото. Някой път някой дига шум. Ще кажа: „Братко, да ти попея.“ Ще му изпея „Изгрява Слънцето“. Ако не ме разбере този

брат, ще му изпея „Изгрява Слънцето“ на българска мелодия. Много добър сюжет е то.

Някои от песните са мантри. Всичките стари мантри са вложени в песните. Ако ги пеете, ще се ползувате. Тези песни са създадени по законите на бъдещата музика. Понеже онези, които са ги създали от памтивека, се застъпват за тях. Мене не ме интересува дали вие ще пеете. Тези са песни, които не умират. Те са ценни. В природата туй не умира. Аз може да фотографирам някои. То е друг въпрос. Но те са неща, които съществуват. Не е създадено сега „Изгрява Слънцето“. Гласът не е измислен сега. В българското съзнание има нещо, което се е родило. Това показва, че в българския ум има нещо, което е проникнало. То е радостта в съзнанието на българския народ. Всичките тия песни показват новото в човечеството. „В начало бе Словото“, то е песен, досега не се е пяло. Пее се като музика в съзнанието на хората.

Искам да бъдете свободни. Не мислете, че искам да ви изпитвам. За мене някои от вас сте много даровити по пеене, но не пеете. Даже някои от вас можете да пеете много по-добре от мене. Аз не съм от много добрите певци. Сега, когато пея, може да държа изпит с който и да е певец, и с най-добрите певци. Сега туй, което ви показвам, то е нищо. И понеже зная законите на музиката, като пея, аз трябва да имам някакъв мотив. Като пея по любов, е нещо. Като пея по законите на Любовта, е нещо. Като пея по законите на Мъдростта, е нещо. Като пея по законите на Истината, е трето нещо. Всяко нещо има своето време. Аз може да пея не само както на Земята пеят, но и в небето както пеят. И вие може да пеете. Когато една струна се тури на цигулката, нагласи се добре, може да излезе глас. Ако не се тури на цигулката, не може да даде този тон. Ако се тури и се спазват законите, веднага може да произведе тия тонове.

Казвам: Щом се съобразявате със законите на Любовта, щом се съобразявате със законите на Мъдростта, щом се съобразявате със законите на Истината, всичко е възможно. Щом се съобразявате със законите на живота, всичко е възможно, щом се съобразявате със законите на светлината и на свободата, всичко е възможно. Щом не се съобразявате с тях, тогава нещата са невъзможни. Невъзможните неща са извън този закон.

Като казвам „невъзможни неща“, и то е вярно. Казвам: Сега е възможно, трябва да се радвате. По някой път мен ми е неприятно да пея пред другите. Аз не съм от тези, които обичат да пеят на хората. За да пея, трябва да вложа любовта, да имам уважение. Като ви пея, може да ви пея и да подигна във вас амбицията. Но искам да ви подбудя да пеете. Аз пея

от любов, за да ви дам една идея, че и вие да пеете. Пея по някой път, когато имам някаква мъчнотия; пея, защото се разрешават. Казвам: По същия начин и вие може да си помогнете, че пеенето всичко разрешава. Но то е запалка. Щом се запали един, всички се запалват.

Казвам: Пейте сега. Няма да бъдете одремали, но ще кажете: „За Тебе, Господи, ще пеем. Сега ще бъдем герои, за Господа всичко да сторим в света.“ Всичко е възможно за Бога в името на Любовта. Всичко е възможно за Бога в името на Божията мъдрост. Всичко е възможно за Бога в името на Божията истина. Защо? Понеже цялото небе е с нас, всички добри хора са с нас, всичко в света е с нас. Извън Любовта не се пее. Сами като останем, то е трудно нещо.

Идния път искам да бъдете като малките деца в първо отделение. Като дойдете, да няма мисъл, че сте големи, но дете в новото знание. Първия път ще пеете на Слънцето. Идната седмица за първи път ще изгрее. То не е изгрявало. Като изгрее, да видите туй слънце във вашето съзнание изгряло, че целия ден да бъдете радостни. Вярвам, че ще го направите. Не искам никой да се оплаква. През тази седмица няма стари. Старите да вървят добре. Да няма прегърбени. Като срещнете една сестра, която е прегърбена, ще пеете „Изгрява Слънцето“. Когото срещнете – „Изгрява Слънцето“. Туй се изисква от всички. Защото сега плащате данъка. Всички ще ги поставим на работа, ще оставим новото да дойде. „Малко да си поживеем.“ – По стария начин мислиш. Днес имаме да плащаме, утре имаме да плащаме. Ще оставим всичките тия платежи, пък ще кажем: „Сега имаме да вземаме вече.“ Изгрява Слънцето, носи вече своите благословения.

Ха сега да изпеем „Изгрява Слънцето“. (Изпяхме го.) Сега работата стана разбрана. Втория път имаме какво да пеем. Онова, което аз искам, става. Те са обикновени работи. Ако вие искате да стане туй, което търсите, то е обикновено. Аз искам да стане волята Божия. Вие каквото и да правите, искам да стане волята Божия. То е единственото желание.

„Отче наш“

21-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 18.II.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_02_22 Човешката душа

ЧОВЕШКАТА ДУША

Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Ще цитирам един стих само от 15 глава на Матея:
Петър Му рече: „Изтълкувай ни тази притча.“
„Духът Божи“.

Ще говоря за човешката душа. Понятията за човешката душа са смътни. Всеки мисли за душата и каквото мисли, все е право за него. За него е право, но е и за другите. Душата е от полудуховните, от полуматериалните реалности. Свързана е с два свята: Материален свят, следователно тя съдържа в себе си всичките ония преживявания, които ние сме преживяли на физическото поле. Тя го съдържа в себе си. Всичко онова, което имаме да преживяваме и него съдържа. Сега туй не трябва да смущава вашите понятия. Когато слушате един цигулар да свири или да ви пее някой, техните песни не трябва ни най-малко да смущават вашите песни. Туй трябва да бъде едно поощрение на вас. Някой казва, пее по-хубаво от мене. Ти си мислиш. Ти някой път мислиш, че пее по-лошо, то е пак твое схващане. Може този човек да пее както ти. Ти като го обичаш, той пее по-хубаво от тебе. Като не го обичаш, пее по-лошо. Като нито го обичаш, нито го мразиш, тогава пее точно като тебе. Ако го обичаш, пее по-хубаво, ако не го обичаш, пее по-лошо. Като нито го обичаш, нито го мразиш, тогава като тебе пее.

Та казвам: Когато се говори за такива работи, мислите, че само така се говори. Казвате: Какво има да се говори за Господа. Да вярваш в Него. Въпросът не е за вярване. То е много голямо ограничение. Ние вярваме в онова, което Господ е създал. Извън онова, което Бог е създал, ние не го знаем какво е. Искате да знаете какво нещо е Господ. Ти ще го знаеш по това, което той създал. Ти ще го изучиш. Един певец не можеш да го знаеш какво е той, преди да е пял. Като пее той е певецът в дадения случай. Извън песента какъв е, той сам си знае. Ако пее хубаво, добър е. Ако пее лошо, лош е. Ако не пее никак, нямаме понятие за него. Та сега знанието не иде само по един начин. Казвате: Аз го видях. Но единствената реалност не е това, което виждаш. Аз го видях, аз го чух, това не е единствената реалност. Вкусих го. Това, което вкусваш, не е единствената реалност. Вкусих го. Това, което вкусваш, не е единствената реалност. Пипаш го. Това, което пипаш, не е единствената реалност.

Сега мнозина по някой път. Някой слуша една беседа и искат нещата в една беседа да върти механически, както някой автомобил. Да се въртят колелата. И този автомобил от себе си не се търкаля. Някой го търкаля. Кой го търкаля, взривното вещество. Някой горе се качил на него и постоянно шиканира, дразни го, като се дразни, като се сърди, автомобилът, върти се колелото, върви. Щом престане да се сърди, той спре. Вие сега схващайте. Правим аналогия. Казвате: Да бъде човек добър, да не бъде лош. Човек като е добър и лош, тогава колелата вървят. Щом като не е добър и лош, тогава колелото на едно място стои. То е схващане сега. Някой автор ще цитира, какво е казал някой велик човек. Че какво е казал Сократ? – Преди 2000 години ти не си бил там, не си авторитет да кажеш какво е казал. Какво е казал Христос преди 2000 години, ти не (си) авторитет. Писал някой, чул някой, казал някой, от него да вадиш своите криви заключения, да го държиш отговорен за нещо, за което той не е сънувал, това не е правил. Някои мислители има, които мислят, че Христос повърнал света 2000 години назад. Много учени хора пишат как го е повърнал. Той не е автомобил да го върне назад. Значи според тази логика, ако Христос не беше върнал 2000 години света назад, светът щеше да има по-висока култура. Аз казвам, ако Христос не беше върнал света 2000 години назад, светът щеше да бъде в един прогрес. Като дойдеш до прогреса, то не е върнал автомобила. Ако караше този автомобил, какъв щеше да бъде прогресът? – Казвате: Прогресирал. В какво седи прогресът в света? – В изобретението, че приложиха в едно пушкало в един аероплан каква мисъл? Каква логика? – Бият се и куршумът точно на място пада на прицелната точка. Като те замери логически, точно на място, как ви се харесва тази логика? – Тогава за нас логиката да не е когато като гръмне да не те удари, да не е логично. Бих желал пушките да не са логични. Бих желал лошите чувства да не са логични. Логичните неща да бъдат в доброто. Доброто да бъде логично. Каква е логиката? – Логиката е онова, което носи живот вътре в света. Логиката е това, което носи светлина в света. Логиката е това, което носи светлина в света. Логиката е това, което носи сила в света. Не е една механическа сила. Онзи автомобил, който се движи по пътя, той няма съзнание даже. Горящото вещество, което го движи и то няма съзнание. Има едно същество, което разбърква работите. Дига скандалите вътре и се движи този автомобил. Туй същество, което дига скандал, то не е разумно. Онези, които не дигат скандал, те са мирни същества. Казва, каквото кажеш, ще направя.

Сега ще ни кажат, че има зло в света. То е наше схващане. Какво разбираш? – Дава ти някой човек пари, добре е. Вземе пари, лошо е. Значи какво означава? – Дава, добро е. Взема, лошо е. Значи какво означава? – Дава, добро е. Взема, лошо е. Но туй отчасти е вярно. Да допуснем, че някой ти турил 30 кгр на гърба ти товар. Аз се обръщам, логически

разсъждавам. Дойда аз, туря ти 30 кгр, нали даването е добро. 30 кгр туря на гърба ти, ти как ще мислиш, каква ще бъде тази логика? – Нали е логическо в дадения случай, може да ти отнемат 50 кгр и може свободно да се движиш. Ред разсъждения има. Има една логика, която във всяко отношение, във всяко време или в дадено време да е права. В друго време не е права. Пита един кое е онова, което ме заставя да дойда в света? – Аз отговарям: Кое е онова, което е заставило нотите да идат в дадена песен? – Да кажем „до“ или „ре“, или „ми“. Ти играеш роль. То е един факт. Да влезеш, за да дадеш един израз на песента. Ти си в една система, не си свободен да правиш, каквото искаш. Що е свобода? – Ти си свободен в системата. Ти като „ре“ си свободен на мястото. Като дойдеш и дадеш израз, идеята на „ре“. То ще се намести. Ще вземеш време или цяло време или половин време, или една четвърт от времето, или една четвъртина от времето, или една осмина, или една шестнайсетина, или една трийсет вторина, или една шестдесет четвъртина. Някъде ще ти турят една точка. Всякога тази точка подир тебе ще иде. Един твой другар е. Каква е идеята? – Музикантът като тури цяла нота, щедър е той, да мислиш повече. Турил половин нота, каква е идеята? – Времето му е малко, той бърза да си свърши работата. Турил една четвъртинка, още по-малко времето е. Турил шестнайсетинка, още по-малко времето е. Като стане работата да се спрем, туря шестнадесет четвъртина да се свърши тази работа. Но бързата работа ще се свърши, всичко не може да бъде на място. Всяка нота има определено време. Една осминка като има, не можеш да кажеш ще взема половината време. Една осминка от времето ще вземеш. Сега онези от вас, които са музикални, разбират, които не са музикални, тази работа не е логична. Погрешно е да мислите, че не сте музикални. Вие правите само погрешка. Казал един, аз не съм навикнал да се моля. Слушали го двама и казват: Я да го накараме да се моли. Чакат го в гората, хващат го, налагат го в земята. Един започне да го налага: „Моля, ти се братко не ме бий“. Казват: Нали не се молиш. Казва при тия условия може вече да се моля. Молитвата не е принудително състояние. Сега по музиката двама автори има един англичанин и туй по английски да го произнесеш, ще кажеш, Хеар, ако го произнесеш, ще бъде преер. Хелм Холц в едно.......... правят сравнения по музиката. Единият дава 16 трептения на основния тон, другият 34. Как се намери трептенията? – Кой е методът? – Основният тон, който може да се чуе, е от 16 или 32 трептения. Лъчът, който можем да го видим, има 428 билиона трептения в секундата. Само с толкова трептения можем да видим червената светлина. Под това другите трептения ще ги видим в червен цвят. Че цветовете 2000 години преди Христа, в Египет, в Персия, преди милиони години, авторите, които поддържат и в Индия винаги белият цвят, е седял зад живота, а черният цвят зад смъртта. Жълтият и портокаленият цвят седят зад разумността и мъдростта. Червеният цвят на живота, синият цвят е стоял зад човешкия интелект, за

отношението, което хората имат. Преди хиляди години тия хора, които ги учили, ние от къде взехме тия знания? – Ние, съвременният свят, учените хора, разглеждат светлината се движи. Но тия пособия, по които светлината се движи от слънцето до нас, по какъв начин става? – Описваме този начин. Идването на светлината, разумно ли е или не е разумно? – Има нещо разумно и има нещо неразумно в светлината. Ако ви грее дълго време, с тъмно-вишнев цвят, ще произведе едно състояние, което никак не е приятно. Ако ви нагрявам с червено ален цвят, приятно е. Веднага ще почувствувате едно обновяване на организъма си. В сегашните изследвания има хора, които правят опити. Има хора, които от духовната гама на светлината може да минат във физическата. Има начини, по които се правят опитите. Ти си на физическото поле виждаш 7 цвята. Ако започнеш да концентрираш своята мисъл по известни закони, веднага ще дойдеш до едно място, до една черна зона и денем като е, всичко ще стане тъмно, макар че слънцето грее. Тъмно, някой, който не е опитал, ще мисли, че е ослепял. Ти в съзнанието си подигаш, минаваш през една гъста зона. Ако си горе, постепенно се повдигаш, появява се една много приятна червена светлина. 70 други цвята се явяват във втората гама. Сега тези, които сте тук, не зная дали имате тази опитност. Може би някои да са сънували. Вечерно време нали виждате слънцето. Или сте видели някой пейзаж много хубав, то спада вече към втората гама. Понеже, в съня, вие не го правите съзнателно, то става несъзнателно, не можете да видите нюансите на този червения цвят. Вие го виждате като на кино, но ви интересува. Когато хората правят научни изследвания, интересуват се каква е разликата между червения цвят на физическото поле и червения цвят в духовния свят. Единият цвят разбира статистическото положение, а другият нещата са в движение. На физическото поле на един предмет седи на едно място, да го знаеш в духовния свят, трябва да се движи постоянно. В духовния свят щом се движиш, ти си видим. Щом не се движиш, ти си на физическото поле. Щом спреш да се движиш, ти си видим. Щом се движиш, ставаш невидим. Ставаш невидим, понеже, предметите като се отдалечават, стават малки и изчезват. Ти мислиш, че не съществуват. Те не се виждат. Туй, което на физическото поле е невидимо, значи е далеч от твоето съзнание. Туй, което на физическото поле се отдалечава, в духовния се приближава – туй го наричат промени. Двата полюса на живота, от единия полюс до другия полюс. В една секунда. Двата полюса на живота, от единия полюс до другия полюс в 1 секунда. В червения цвят – 428 билиона трептения стават. Та по някой път вие седите и се смущавате от промените, които стават. В тия промени е животът. Колкото промените са по-бързи, толкоз по-добре. Разбира се има движения, които не са толкоз полезни. Трябва да се усилва движението. Ако човешката мисъл не се усилва, ако човешките чувства не се усилват, ако човешките постъпки не се усилват, няма прогрес. Та казва: Законът на доброто, е закон на вечното

движение. Преди да бъдеш добър, трябва да разбираш законите на движението. Тогава ще оценяваш, че всяка една постъпка, всяка една промяна в природата, си има своя ценност. Ти страдаш, но твоето страдание в дадения случай не е твое. То не е твое лично страдание. Ще ви приведа един пример, за да стане малко ясно. Примерът е малко банален. Един българин правил една колиба, турил греди, чука. Един го пита: Какво правиш? – Правя си колиба. Искал да му даде един урок. Казва: Моля, може ли да ми направиш услуга, да си туря гредата на рамото ти. Турил гредата на рамото, той отишъл по друга работа. Минава половин час, един час, питат го, какво правиш, държа гредата. Ако не се подпира тази греда, колибата не може да стане. Тук по някой път, пита някой, какво правиш? – Мисля. Как мислиш? – Тури му гредата.

Преди години идва един арменец, от Турция, отива при един търговец и казва, имам цяла торба диаманти, показва му 10 диаманта. Искам да се освободя от тях. Дай ми 20 хиляди лева за тях. Ако ме хванат, ще трябва да платя голяма сума. Търговецът мислил, че много спечелил, дава 20 хиляди лева. Но като видял диамантите в торбата, видял че това са малки стъкленца, за които платил 20 хиляди лева. Казвам: Този човек е умен, похвалявам го, понеже, отгде щях да си взема пример да го приведа. Ако такива примери нямаше с хиляди. По някой път казвате: Истината не може да се каже. Не е практично, не е разумно.

Във Варна един голям варненски пехливанин, който не обичал да си слуша жената, веднъж се запил в кръчмата. Тя праща детето и казва: Кажи на татко си да си дойде в къщи. Като му казва детето, той казва: Какво ще си дойда в къщи, да седи сама майка ти. Жената взима цепеницата, отива в кръчмата и го налага. Като го налага тя му счупва ръката. Отива той в едно съседно село да му лекуват ръката при един чиракчия (чекръкчия). Казва: Паднах от кон, че си навехнах ръката, не смее да каже, че го била жена му. Ако туй не беше станало, как щях да ви разправям тия работи? – Сега ще разсъждавате. Имала ли е право да бие жената мъжа си? – Щом е по-силна, има право. Мъжът като е по-силен има право да бие жена си. Жената, ако е по-слаба има право да бъде смирена. Щом си по-слаб, да бъдеш смирен. Туй как ще го разберете? – Ще си държиш устата да не предизвикваш. Ти казваш: Аз му казах истината. Никой човек досега не е бит, който е казал истината. Това са факти. Всеки, който е казал истината, се възнаграждава. Ама разбирайте истината. Сега ако ви приведа тълкуването, опасна работа е. Аз ще ви приведа един факт, който има две острия. Кама с две острия. Главатарят на разбойниците казва: „Тия пари аз ги откраднах“. Казва: Говори истината. Казва: Аз ги откраднах. Възнаграждава го. Сега някой прави благодеяния. Някой дал 10–20 хиляди лева, казва: Добре, че си дал. Единият обрал, а другият дал. И двамата

говорят истината. Онзи, че обрал и той казва истината. Не е ли истина. Тия пари на него не са потребни. Всяко нещо, което Бог ни е дал, което хората ни го вземат, е едно благо за нас. Всяко нещо, което Бог ни е дал, че не ни е дадено, всеки, който ни го даде, ще покаже благо за нас. Затуй доброто в света винаги седи да раздаваме Божиите блага. А пък всякога чуждите, да го не вземаме. Що е справедливост в света? – Че един съдия не наказва. Ще те осъдят 10 години в затвора. Има ли право съдията да те осъди. Има право. Ти казваш: Не е право. Съдията като те осъди 10 години, въпросът е дали музикално е определено точно времето. Може да ти турят по-голямо наказание, отколкото трябва. Може да ти турят по-малко наказание, отколкото трябва. Сега кое е право? – Вие ако бихте осъдили себе си, как щяхте да се осъдите? – Да оставим хората. Да осъдим себе си, казвате, аз се съдя. Щом се съдиш какво наказание ще си туриш? – Някой път хората се съдят и големи наказания си турят. Един човек се осъдил да се самоубие. Питам: Има ли право той да се самоубива? – Той няма право да се самоубива. Сега не искам да се отричам от истината. Всяко нещо, което смущава човека, това не е истина. Туй, което смущава, нито е любов, нито е мъдрост, нито е истина. Туй, което примирява човека в света, туй е Любов. Това, което в дадения случай, при най-големи противоречия примирява, Бог е допуснал злото в света. Той създаде света. Лошите хора Той ги създаде. Лошите ангели Той ги създаде. Не ги създаде лоши Бог, добри ги създаде. Вие как обяснявате. Аз бих желал вие да ми обясните, как е възможно, доброто да стане зло. Злото произтича в света от един много елементарен въпрос. Отчасти е така, понеже, Бог като създаде света, Той сам се жертвува. И понеже, се пожертвува, всичко е добро. Злото произтича в света от един много обикновен въпрос. Бог като създаде света се самопожертвува и те като видяха това, поискаха да вземат Неговото място, да идат да управляват света. Бог се скри да ги види какво ще правят. Сега хората мислят, че Господа го няма, и започват да уреждат света. Погрешката е там, Той ги наблюдава какво правят. Те Го делят на парчета, един вълк вземе изяде една овца, Господ в овцата. Онзи, който го изядат, е по-силен, той като влезе в него, започне да го мъчи. Така един вълк като ял една овца, загнездила се една кост в гърлото. Казва: Може ли да ми помогнеш? – Кост има в гърлото. Казва, каквото искаш ще ти дам, само я извади, ужасно страдам. Вълкът извади костта. Какво ще ми дадеш, благодари, че не ти отхапах врата.

Тъй разглеждам въпроса. Единственото същество в света, което страда, то е Бог. В моите очи е така. Аз казвам някой път на себе си: Слушай, ти няма да причиняваш вреда на същества, които са създали всичките добри неща. Нямаш право да причиняваш вреда на него. Някое същество не те разбира, остави го. Сега ние искаме хората да ни разбират. Ние не искаме тях да разбираме. Ние искаме те да влязат в нашето положение, да ни

разбират. Ние не искаме тях да разберем.

Петър казва: „Изтълкувай ми тази притча“. Пита го Христос: „Кой казват, че съм“.

Петър казва: Ти си Христос, Син Божи. Казва Христос: „Кръв и плът не са ти открили това“. Кръщава името му от Кифа да стане Петър. Камък да стане. Но този Петър не може да разбере истината. Туй още не беше истината. Защото като каза Син на Бога Живаго, казва: Като дойдеш в Царството си, мене Петър ще туриш, ще знаеш, че аз съм първият, който познах, че си Син Божи. Ще ми дадеш първото място. Христос нищо не му каза. На първото му каза, че Духът ти е открил. Открил ти е Духът, но ти не си разбрал какво нещо е истината. Казва им Христос: „Ами тази вечер, вие всички ще се отречете от Мене. Аз ще ви поставя на изпит и вие ще се отречете“. Петър казва: Всички могат да се отрекат, но аз никога. „Ти ще видиш, Петре: преди да пропее петелът три пъти, ще се отречеш от Мене“, казва Христос. Имаш добри желания. Поискай един да те опита. Аз се молих за тебе, че когато се утвърди Твоята вяра, да познаеш истината. Петър очакваше да бъде пръв. Тази е идеята в него, да бъде между първите хора. Хубавото в Петра е, че той като пропя петелът, казва, не го познавам този човек. Питат Петра, казват: „Ти не беше ли с Него – не познавам този човек“. Вие ще кажете Петър се отрекъл. Кой е в света, който не се отрича, кой е в света, който не се колебае? – Дали това, което вярваш, е вярно или не, но щом сме тръгнали по пътя, колко пъти човек не се разколебава в своето вярване. Разколебават се хората, понеже, не са обосновали своите вярвания на Любовта, в туй проявеното положение не са обосновали в онова, което вярват.

Светлината, в която се е проявила Любовта, носи живот. Щом хората живеят, животът ще дойде. Щом светлината расте, светлината вътре се проявява. След туй казвате, чувствувам нещо, топлината ѝ се проявява. И силата (ти) виждам. Виждам всички неща се местят, всичко е в движение. Ние имаме вече оня свят проявен. Ако ние бяхме вярвали в Любовта, ако ние бяхме вярвали в светлината, в топлината, в неговата сила, в нас никакво колебание не може да става. Какво има аз да се колебая в един човек, дали ме обича или не. Най-първо аз не се нуждая от никаква човешка любов. Нито хората се нуждаят от моята човешка любов. Аз не работя. Един човек дотолкоз, доколкото аз мога да стана проводник на Божията Любов към мене, и доколкото аз мога да стана проводник на Божията Любов, тази обмяна между мене и него на Божествената Любов, от едно състояние в друго, то е което носи живота. Тогава тия две същества са бодри, те са свободни. Докато са проводници на Божията Любов. Щом престанат да са проводници на Божията Любов, не са свободни. Щом една свещ загасне,

губи своята цена, щом гори, тя е ценна. Щом един човек живее, той е ценен; щом престане да живее, той губи своята цена, няма цена в смъртта. Казвате: Да умра. Като кажеш да умреш, ти нямаш цена. Ти като човек трябва да живееш, трябва да минеш от смъртта в живота. Ако искаш да умреш, за да влезеш в по-висш живот, разбирам, тогава има смисъл. Казвам: Единствената реалност, когато ние предлагаме нашето верую на Любовта, която е проявена, ѝ носи живот; единствената реалност е светлината, която се е проявила и при която всичко расте. Тази светлина приема топлината, която е постоянно в нашите чувства. Пита някой: Обичаш ли? – Имаш ли температура, чувствуването определя духовната температура на човека. Докато имаш температурата, ти живееш. Някой казва, аз не го обичам, така не се говори. Аз го обичам. Не пресилвайте работите. Аз му казвам, обичам ви, да ви кажа защо? – Понеже вие сте един добър проводник на Божията Любов. Аз ви обичам, защото сте един добър проводник на Божията Любов. Не ви обичам, значи аз вече разбирам, никакъв проводник на Любовта не сте. Щом не ме обичат, аз не съм добър проводник, заради Него на Божията Любов. Щом ме обича, аз съм добър проводник на Божията Любов за него. Пак е същият закон. Когото не обичат, той не е добър проводник. Как ще измерите сега? – Много лесна работа е. Ако стъклата на вашата къща не пропущат светлината, какво правите? – Ще вземете една кърпа, ще вземете сапун, ще ги изчистите. И таман ще изчистиш, ще мине светлината и веднага ще видиш какво нечисто има в тебе. В човешката душа не трябва да има никакво користолюбие. Користолюбието не е нещо........... В користолюбивото желание да ядеш, е на място, да се наядеш хубаво, но да не преяждаш. Винаги ще останеш малко гладен. Сега по вашему да определя. Ти определяш, живееш на земята 90 години. Ти доставиш храна за 90 години. То е на място. То е на място, когато е за един ден. Но ти за 120 години се осигуряваш. За 30-те години, за които се осигуряваш, ти няма да бъдеш на земята. Ти искаш да те обичат хората повече от другите хора. Ако всичките хора са проводници на Божията Любов и ти трябва да бъдеш проводник като тях за Божията Любов. Трябва да разрешиш въпроса, че те трябва да те обичат, но ти еднакво трябва да бъдеш проводник. „С каквато мярка мериш, ще ти възмерят“. Любов с любов, светлина със светлина. Сила със сила, обмяната трябва да бъде правилна.

Много пъти казвате: Толкоз невежи ли сме, да не знаем да служим на Бога? – Все трябва да има някой да ти покаже някой как трябва да свириш. По какво вие познавате златото и по какво среброто? – Научно златото е чист метал, не ръждясва. Първото нещо е, че не хваща ръжда. Всички неща, които хващат ръжда, те не са благородни, следователно, законът е същият. Метали, които ръждясват, не са се облагородили, не прогресират. Не че са долни тия метали, ще минат в благородните. Дотогава най-малките

външни условия го окисляват, и той ръждясва, човек е. Човек е онзи, който не ръждясва, при най-лошите условия, окалят го, но не ръждясва. Аз наричам човек. Съмнението като дойде, да не ръждясва при съмнението. Омразата като дойде, да не ръждясва при омразата. При всичките ония лоши условия, при които може да се постави човек, че да не ръждясва, то е човек. Какво е съзнанието на една котка? – Като види птичката хване я, изяде я. Ние не изядаме при доброто положение. Ти имаш цяла една кошница пълна с хубави ябълки, и при това едно пиленце искаш да изядеш. Казваш в курника има една ярка. Ярката изядеш и ябълката отгоре. Хубаво е сготвена ярката. Казваш: Малко винце да има. Пиеш една чашка, после ябълка отгоре и мислиш, че туй е Волята Божия. Като влезе Господ вътре в тебе ще каже: Защо изяде туй пиле, то не е потребно. Аз бях в ябълките. В пилето имах работа. Защо ме спря от работата. Аз исках да се поразходя, рандеву имах. Тази кокошка е твоя възлюбена, ти защо я спря на пътя? – Бог ни съди за онези погрешки на безлюбието в нас. Ние постоянно спираме във всичките благородни пориви. То е нашето престъпление. Затуй казва Господ, не ме спирайте да правя добро, нищо повече. Не ме спирайте да любя. Не ме спирайте да не давам светлина. Сега ще определяте, какво нещо е Господ, имате ли Го, нямате ли Го. Нямам нищо против философските въпроси. Когато една красива жена си тури було – защото булото турят и красивите, и грозните – какви са съображенията на хубавата, красивата жена? – Тя туря було да не се съблазняват другите. Грозната туря було, да ги не отвращава от себе си. Каквото добро мнение имат, да го запазят, да мислят, че и тя е красива. Грозната турила було, да мине за красива. Красивата туря було, за да не съблазнява. Каква е тази философия, която съблазнява хората? – Какво ще се проповядва на една жена любов, която не е любов. Какво ще се проповядва любов на един мъж, който не е любов? – Тя този върти, онзи върти насам натам. Тя казва: Аз любя, гори ми сърцето. Няма никаква любов, кал има. Устата посиняла, любов има. Червени да бъдат. Взели, че ги намазали с мазилки, не минава. Когато е любов, любов е. Червен да е цветът на устните. Аз така говоря на себе си, и ти го говориш. Няма да говориш друго на хората. Аз съм постил, посинели устата. От пост не посиняват устата, но от безлюбие. Често има хора, които като нямат никаква любов, ходят да крадат. И Любовта се краде. Като заговорят, този остарял, казват по-млад, по-млад. Тия старите не искам, пазят се от тях. Човек, който може да люби, може да бъде млад. Човек, който обича светлината, може да бъде млад. Човек, който обича топлината, може да бъде млад, такъв е законът. Сега щом се поколебаеш в Любовта и започнеш за правиш различие, старостта иде като едно последствие на нещата. Та казвам новите схващания в света, ние света никога няма да го оправим. Няма какво да оправяме света. Такъв, какъвто е, нека си върви. Няма какво да се занимаваме със земята, по пътя си върви, не можем да я

спрем. Някои неща зная и точно може да ви предскажа. Може да ви ги предскажа с една секунда точност. Когато ще изгрее слънцето и кога ще залезе, с една секунда, точно може да ви предскажа. Кога ще бъде обед и него мога да определя. Може да определя светлината целия ден, имам вече един свят организиран. Божественото може да предскажа. Може да ви предскажа дали някой ще се откаже от пиянството или няма да се откаже. Ако се увеличават кръчмите, той не може да се откаже, ако се намаляват, той е на отказване. Като се затворят всичките кръчми, той ще се откаже. Та казвам: В живота трябва да се радваме. Срещнеш един човек, мъж, жена или дете, или котка, или куче, или дърво, да се зарадваш. Видиш един извор, да се зарадваш, видиш едно растение да се зарадваш, Господ е там. Видиш облаците да се зарадваш. Видиш слънцето. Всичко, което човек вижда, е Божествено. Човек се радва на всичките прояви на Бога. Сега аз говоря. Има живи камъни. Има камъни, които имат съзнание. Аз ще ви кажа каква е философията. Някои хора има, които много съжаляват, има жени и мъже, моми и момци, които съжаляват, че не са ги обичали. Господ ще ги тури в скъпоценните камъни да ги гледат, да ги милват хората, да ги държат в кутии, да им падне мед на сърцето. Някой ще вземе този камък, ще каже много си красив, много си хубав, ще го тури на пръста си, ще го милва. Другояче как ще го милва като човек. Няма чистота като човек, но като скъпоценен камък. Ония хубавите плодове са хора, които сте ги обичали, трябва да ги изядете. Ядете сега вашите възлюблени. Всичко онова, което не ядете, е онова, което не сте обичали, то е логика. По някой път вие се самозаблуждавате в следното: Мислите ли, че онзи раздавач на писма, който ви предаде едно писмо, той ще донесе писмото и ще остане у вас. Реалността е един раздавач, остави ябълката и си замине. Ако той не беше дошъл, сама ябълката няма да дойде до вас. Бог е вложил нещо във вас. Този раздавач, тия разумните същества, носят тия плодове. Вие като изядете плода, ще възприемете Божиите блага, които Бог е вложил в този плод. Като изядеш плода, ще се обърнеш към Бога и ще благодариш за живота, който Бог ти дава чрез ябълката. Ще благодариш на онзи човек, който ти донесъл ябълката. Ще благодариш на слънцето, което те грее. Ще благодариш и за въздуха, който приемаш. Този въздух като приемаш, Бог е вложил нещо в него. Във всяка вдишка е вложено нещо. Ти като благодариш, възприемаш този живот. Така се подмладяват хората. Ти садиш и не си доволен от ябълката. От всичко не си доволен и от себе си не си доволен. Най-после какво искаш.

Ние се намираме в едно преходно състояние в света. Тия противоречия, на какво се дължат? – Човек трябва да се откаже от всички ония идеи и мисли, от всичко онова, което не е организирано. Той трябва да го държи вън от себе си. По някой път аз съм говорил за Любовта към Бога. По какво се познава? – Щом обичаме Бог, имаме разположение към всичко живо.

Щом намалее Любовта към Бога, хората изгубват своя смисъл. Ти по някой път обичаш един автор, четеш книгите му, има мисъл, не обичаш този автор, книгата му не е интересна. Гледам тук иде един наш познат, италианец, носещ една хубава цигулка. Гуарнели. Този италианец е Чомни. Завил я доста, като едно детенце, трепери над нея. Доста скъпо струва, близо 5 000 000 лева. Аз седя и мисля колко струва онази душа, която е в тебе? – Ние се учудваме за 5 000 000 лева. Ти имаш една душа, която не я цениш. Ти ще вземеш пример. Този цигулар като вземе цигулката, свири на място. Като тури ръцете, точно взема тоновете, никакъв фалшив тон не взема. Всеки тон е отмерен. Ние на цигулката взимаме неверни тонове.

Та казвам: Знайте вашата душа, която е най-голямото благо, което Бог е дал на човека. Ако човек знае да свири на своята душа, тя – душата – иска да свириш на нея. Като я прегърнеш, като започнеш да свириш, ще чуеш най-хубавата мелодия в света. Като говориш, да говориш на свят. Като мислиш, да мислиш на свят. Като чувстваш, да чувстваш на свят. Като проявяваш силата си, да я проявяваш на свят. Това е човешката душа, която се проявява в любов, в знание, със свобода, в сила, това е душата.

Та казвам: Ние трябва да ценим душата си. Питам някой дали имам душа или не? – Аз ви казвам: Всинца като ви гледам, имате душа. Само че някои от вас я оставили душата, запрашасала. Като се върнете, избършете праха от ума си, да се обърше, да бъде всичко чисто. Много пъти на цигулката, старите цигулари мислят, като е прашасала, свири по-добре, лъжат се. Прахът препятствува на тоновете. За цигулката ще имаш копринена кърпа, ще я изчистиш хубаво, всичко ще изчистиш. Колкото повече прах има, тоновете не са верни. Препятствуват праха. Тия тонове са неорганизирани. Тия неорганизираните мисли в нас, които са прашасали в душата, не може да се избавим, трябва да изчистим праха в нас.

Днес ви казвам: Намерете вашата душа и ѝ дайте подходяща цена. Разчитайте на душата си, както цигуларят разчита на цигулката, без нея не може да се прояви, както певецът разчита на гласа си и вие разчитайте на вашата душа, без нея вие не можете да се проявите. Вашият интелект не може да се прояви, вашето сърце не може да се прояви и вашата сила не може да се прояви. Без душа, човек не може да се прояви. Щом ние се проявяваме, тогава Бог в нас се проявява. Ние ставаме едно с Него. За тази благословена работа сме пратени на земята. Да работим, да пеем, да свирим, да мислим, да обичаме, всичко в света, което е хубаво, да го направим, то е човешката душа. Човешките духове по някой път слизат да свирят на човешките души. Казвам: Радвайте се, когато Духът дойде и ти покаже, че имаш душа. Най-хубавото е човек да има една душа. Духът е

най-великото. Духът може да свири на душата.

Тайна молитва.

22. беседа, държана от Учителя на
22 февруари 1942 година, 10 ч. с., неделя
Изгрев, София

1942_02_25 Нови насоки
Общия окултен клас

НОВИ НАСОКИ

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“
Ха изпейте „Изгрява Слънцето“.

Да пее човек не е лесна работа. И да свири не е лесна работа. Музиката не спада към материалния свят, музиката е от духовния свят. Изискват се големи приготовления да започне човек да говори. Вие говорите, но не знаете какъв основен тон на говора имате. Нямате еднакъв основен тон на говора. Много важно е. Вие започвате речта, но не знаете колко трептения има, какъв е тонът. Да кажем, започвате обикновения тон до, има 255 – 13 – 4. До със земни работи се занимава, има мъчнотии. Ти започваш до. Ако говорът започва с до, ще имаш доста мъчнотии. Имате 4 – то е земен характер. Ще срещнеш в живота условия, които трябва да ги преодолееш. В туй отношение музиката предизвиква съответни центрове, които да дойдат да ти помагат в дадения случай. Да допуснем, че един комар се е качил горе на главата ти. Ако ръцете ти са вързани, какво ще правиш? Как ще го махнеш? И врата си не може да махаш. Какво ще правиш тогава? Някак ще извиеш устата, да духнеш, да изпратиш една струя, да го изпратиш. Ако ръцете ти са свободни, може да го натиснеш с първия пръст или с цялата ръка. Какви са подбужденията ви сега?

Някой път ние нямаме съзнание. Дойде някой, когото го обичате, вие имате интерес от него, веднага гласът ви е мек. Или ви носи храна, или ви носи пари, или дрехи, или някаква услуга. Веднага вие сте мек спрямо него. И тонът ви е друг. Щом не очаквате нещо от него, веднага тонът ви съвсем се изменя. Защо? Той самият човек, който иде, той произвежда във вас този тон. Вие сте отражение на неговото състояние. Слънцето ни носи някои блага, разположени сме. Когато Слънцето заминава, имаме друго разположение. Вечерно време усещаме, като че се губи нещо. Губи се, защото Слънцето не ви дава толкоз, колкото вие очаквате. Сега вие всички сте научили като децата, очаквате всичко да ви е готово. По някой път, имам един приятел, който току дойде и по котешки казва: „Дойдох, има ли нещо да ми услужите? Ходих на работа.“ Каквото намеря, дам му. Пак след един–два часа дойде и пак измечи на вратата. Той не хлопа. Другите, като дойдат, хлопат. Той ще измечи, музикално ще измечи. Някой път, виждам, тонът му е хубав, не се е карал някъде с другите котки. Тонът му е хубав. Някой път се е карал и виждам, в тона му има нещо. Като мечи, има

нещо в тона, карал се е някъде.

Та, първото нещо: Не говорете, докато нямате основен тон. Никога не бързайте да говорите. Една голяма погрешка правите: всеки бърза да говори. Като бързаш, ще направиш една голяма погрешка. Не бързай да говориш. Детето, когато е в утробата на майка си, трябва ли да говори? Ще мълчи 9 месеца, ще се потайва, не се позволява да говори. Като му хрумне идеята, че трябва да говори, изпъждат го навън. За непослушание, че му хрумнала идеята да говори, изпъждат го из училището навън. Казвам: Не се позволява на училището на майката децата да говорят. Майката говори, детето ще мълчи. Който се опита да говори – из рая навън, нищо повече. Лошото е, че човек излязъл из рая.

Сега, това са фигуративни работи. Какво се разбира под думата рай? – Добри условия. Какво разбираме под думите извън рая? – Лоши условия. Ако човек беше в рая, какво щеше да добие? Ако си в рая, ще бъдеш богат човек, добре облечен, обущата ти на място, шапката ти на място, връзката, часовникът, пръстенът, всичко туй е на място. Самостоятелни слуги ще има, ядене. Щом е извън рая, слуги няма да има, ще бъде опърпан, часовници, тия работи, няма да ги има, къща няма да има. Може би ще има една платнена къща, както нашите на Рила.

Мнозина имате идеята да идете в онзи свят. Искате някои да се познавате с Господа. Казвам: Ако вас ви пренесат на Слънцето от Земята, да видите какво нещо е Слънцето, какво ще бъде вашето положение? Учените хора предполагат, че има 6 000 градуса температура в границите на Слънцето. Като слезете на Слънцето, 6 000 градуса ще ви посрещнат. Какво ще остане от вашето величие, от вашите дрехи, с които отивате? Представете си, че вие отивате на Слънцето модно облечени или добре облечени. Какво ще остане от вас? Нищо няма да остане. Значи, при туй състояние не можем да идем на Слънцето. Понеже тия трептения не позволяват един живот, подобен на Земята. Затова сте изпъдени от Слънцето. Слънцето изпъди доста синове и дъщери. Колко души са? Най-първо изпъдиха Сатурн, според старите. След туй изпъдиха Юпитер. Защо ги изпъди Господ? Изпъди ги Господ, понеже двамата братя се биха за преимущество. Докачили се, че ги изпъдиха. След туй изпъдиха Марс и Земята, понеже за материални работи ходили да се бият. Марс ходил да защищава каузата на Земята. Изпъдили Марс, Земята и Луната. След туй изпъдиха Венера и Меркурий, понеже се занимавали с търговски и любовни работи. Слънцето останало само. Сатурн изпъдиха за философията, другия за тщеславието го изпъдиха навън. Марс го изпъдиха за пехливанлъка, понеже се е борил преждевременно. Земята изпъдиха, понеже си позволявала да крие малко за другия ден, като ѝ давали, за децата си.

Сега, това са алегории. Вие имате едно състояние, да кажем, неразположени сте духом. Казват: „Нямам симпатия.“ Какво разбирате под думите „нямам симпатия“? Ако наблюдавате този човек, когото не обичате, дефект има. Вие не знаете къде е дефектът. Вие не го обичате по единствената причина, понеже материалното чувство към Земята е толкова силно развито, че той, ако ви стане приятел, ще използува вашето приятелство. От туй вземе, от онуй вземе. Някой път няма да ви пита, за спомен взема, за приятелство. Вие, преди да ви стане приятел, чувствувате, че има един дефект. После, има свободен възглед, да ви каже, че вие не сте толкова добър, понеже не му давате. Казва: „Много сте скържав. Вие не знаете как да се отнасяте с гости.“ Тъй ще подхвърли.

Вие се готвите за невидимия свят. При тия условия, при които сега сте, не може да идете. Чудно нещо, че хората искат да идат в оня свят. За мене е толкоз чудно, когато един, който не знае да свири, иска да влезе в един симфоничен оркестър и да свири. Там всички са свършили академия, всички са били на конкурс, майстори са. Там не се позволява нито една погрешка. Като му дадат още нотите, човекът свири. Вие сега едва сте учили една–две години музика и искате да влезете. Не може.

Ще кажете: „Нали има любов.“ Чудни сте. Любовта е много взискателна. Тя е толкоз взискателна. Като влезеш в нейния свят, тя още отдалеч като идеш, знае и ще те тури на мястото. Тя ще намери подобен на тебе и ти си доволен. Ти искаш да влезеш на туй, високото място. Тя там няма да те тури. Тъй ще направи: ще тури 6000 градуса температура. Ще каже: „Имам всичкото добро желание, ако можеш, да минеш тази температура.“ Казваш: „Не може ли да намаля температурата?“ Ако можеш, влез. Ще идеш, но този ангел седи с меча от 6000 градуса. Казваш: „Нали любов има?“ Казва: „При ниска температура, от 37 градуса.“ Ние сме почти при основния тон, при най-ниския тон, 37 градуса има само няколко трептения, понеже, от основния тон.

Сега аз като ви говоря, не ви говоря за обезсърчение. Има един порядък, на който всички трябва да се подчиняваме разумно. Дойде някой, вие сте доволни от него. Според закона на музиката всички оркестранти в един оркестър трябва да свирят. Капелмайсторът няма да им показва. Движенията на един капелмайстор няма да бъдат както на другите. Ако във вас беше развито музикалното чувство, като се приближите при някого, вие може да предизвикате някой тон. Вие може да предизвикате ре преди до. Ре е Марсов тон, тон на движение.

Та, казвам: В музикално отношение трябва да се приложи това, което

човек казва. Да бъде съвършен. Да бъде съвършен, трябва да мисли правилно, да чувствува правилно и да постъпва правилно. Туй му е дадено. Всеки човек може да мисли правилно. Духът мисли правилно, душата чувствува правилно и човешката воля, както мисли духът и както чувствува душата, волята така постъпва. Някой път във вас духът не мисли, вашият ум взема участие. Когато умът взема участие, умът някой път има обективна служба. Обективният ум, който се занимава с голите факти: туй е черно, туй е бяло, червено, синьо, зелено.

Дават ви няколко цвята, 7 цвята, 7 тона. Представете си червения тон, портокаловия тон, жълтия тон, зеления, ясносиния, тъмносиния, виолетовия. Кой ще изберете? Ако сте религиозен човек, веднага ще се хванете за синия цвят. Ако сте интелектуален, веднага ще се хванете за жълтия цвят. Ако обичате материалните работи, веднага ще се хванете за зеления цвят. Ако обичате удоволствията в живота, яденето, пиенето, ще се хванете за червения цвят. Щом се облечете с червено, обичате яденето и пиенето. Щом се облечеш в портокаловия цвят, вече си се отделил от хората, мислиш, че си нещо особено. Така трябва да бъде. Защото, ако съберете говедата на едно място, цяло едно стадо говеда… Не разбирайте нещо лошо под думата говедо. Го-веди. Веди значи да мисли, да говори. Човек от туй общество на говедата се е отделил като разумно същество и мисли нещо. Като кажа говедо, не разбирайте говедо с рога, глупаво същество, което пасе трева, отдето минава, нечистотиите си оставя, нечисто държи, като яде, не плаща, наяде се и си замине. Аз употребявам думата говедо за едно разумно същество, което знае защо е дошло в света. Вземете един полк войници, мязат ли те на говеда? Като им изкомандват, всички са в ред и порядък. Като им кажат „Спрете се!“, спират; като им кажат: „Легнете!“, лягат; „Станете!“ – стават, „Съблечете се!“ – събличат се. Един говедар като каже на говедата, какво ще направят?

Та, под думата един музикално организиран свят разбираме: всичките същества знаят какво трябва да се прави. Ние живеем в свят, поставен на музикални закони. Ако искате да прогресирате, тия закони трябва да се спазват. Един тон може да познаеш дали си го взел вярно, по слънчевия възел. Щом пееш, под лъжичката най-първо се явява една малка топлина. Тя е здравословна. Ако пееш и тази топлина не се явява, ти не пееш правилно, в природата няма отзвук на музиката. Такава музика само прах дига, не е здравословна. Щом се явява тази малката топлина, ти пееш за себе си. Трябва да се появи тази, малката топлина. Ще пееш, докато се появи топлината. Като се появи, трябва да спреш. Трябва да произведеш тази, малката топлина. След туй започваш да мислиш, да чувствуваш, много въпроси можеш да ги разрешиш.

Не считайте, че човек постоянно трябва да пее. Пеенето на Земята сега е една почивка. Аз съм в едно затруднено положение, не мога да разреша един въпрос. Седя в туй почитателно състояние, трябва да пея. Има някои хора, които са високо развити, като дойде мъчна задача, спрат се, попеят си, потананикат си. Като решат задачата, мълчат. Докато не е разрешена, пеят. Като решат задачата, престава пеенето. Ще почне друг процес. Да кажем, сега пея „Изгрява Слънцето“. В момента като се покаже първият лъч, ще му пея на Слънцето, докато изгрее. Като се появи главичката на Слънцето, тялото, и докато се появи последният пръст, песента не трябва да престава. Колко минути взема, докато изгрява Слънцето? Две минути.

Казвам: Във всинца ви трябва да седи едно желание. Като ви говоря, може да ви кажа, че има духове. Знаете ли аз какво разбирам под думата духове? Имаме тук един часовник, който ни показва какво е времето. Този часовник може да е построен на Слънцето и да е отражение тук, на Земята. Може часовникът да се проектира на Земята и да ни дава точното време. Всяка идея, която е в нас, тя е отражение от онзи свят. Ние възприемаме само отражението на идеята. Ти възприемаш някой дух какво говори. Този дух ти говори от далечните пространства, ти го чуваш, като че при теб говори. По радиото някой българин говори от Лондон, казва: „Любезни българи!“ Вие го чувате, като че е във вашата стая, на 5–6 крачки. Той е на няколко хиляди километра оттук. Вие слушате гласа му, интонацията на българин. Каже „Лека нощ“ и казва, че ще се срещнем пак в 8 часа, пак ще говори. Може ли да кажете, че този българин е във вашата стая? Той е далече, но гласа му чувате. Снощи дошъл някой дух, че му говорил в неговата стая. Духовете не идват на Земята да говорят. Ние слушаме гласовете им. Те като духове никога не идват на Земята. Ако един от тия духове дойде, ти ще се простреш на земята, те имат толкоз силни трептения, ще паднеш на земята. Не можеш да издържиш присъствието на един дух. Като те погледне, ще те смрази. Като те погледне, ще види едно голямо, горделиво, своенравно дете, което не се е научило нито да мисли, нито да чувствува. Мисли само за себе си.

Сега вие имате идеята, че ние сме направени по образ и подобие на Бога. Също сме свикнали да мислим, че ние сме Божии чада. Хубава, отлична идея. Аз бих се радвал да сме всинца Божии чада. По-голяма радост за нас няма. Но когато ми дават звонкова монета, позлатена, след време виждам, позлатата се изтрива, монетата не е златна. Има в мене нещо Божествено. Къде е? То е обвито с ред пластове, материални пластове, които трябва да отмахна, да се освободи. Много рядко се появява в нас Божественото. Ако Божественото говори, като покажеш лицето си, не трябва да имаш размътен поглед, не трябва да имаш бял език, не трябва да имаш хрема, не трябва да имаш пъпчици по лицето, не трябва да имаш бели петна под

ноктите, такива щастливи петна, ръката ти не трябва да бъде суха. На много от вас ръцете са сухи, ръцете ви не са меки, но започнали да закоравяват. Не закоравяват от работа, но материята загубила своята пластичност.

Някой път може да направите опит. Опит да направим с някого от вас, ще му завържем очите, да не вижда, ще се наредят десетина души братя, от най-напредналите, които са музикални. На когото са завързани очите, само ще попипа ръцете им, да видим какво впечатление ще добие, без да ги вижда, само да пипне с ръката. Един като пипне, втори, трети, ще видим, че всичките ще произведат различни впечатления. Единия брат като пипне, веднага ще се породи една мисъл, ще се появи мисълта, ще иска да чете. Като пипне другия, ще се яви желание в него да прегърне някого, да го целуне. Третия брат като пипне, ще се яви желание да бръкне в някой джоб, да извади нещо, или някой плод да вземе. Като пипне четвърти, ще се яви желание да се облече хубаво, да има часовник. Всичките тия 10 братя ще произведат 10 различни впечатления в него. Не е лошо.

Сега, не мислете, че ако във вас се зароди желание да бръкнете, че е лошо. Ти отиваш при един извор. Ще бръкнеш, практичен човек. Изтълкувайте. Не че той [ще] бръкне в джоба. Всеки извор е джоб, в който ще бръкнеш. Аз вземам нещата в най-хубавия смисъл. Казвам: Всеки човек, когото срещаш в света, с един поглед той внася нещо Божествено в тебе. Ти не съзнаваш. Срещаш една котка, срещаш вол, дърво, погледнеш го, дървото внася нещо в тебе. Животното, каквото и да е то, внася нещо в тебе. Срещаш някой човек, някой музикант, какъвто и да е, все внася нещо Божествено. Ако ти си високо подигнат човек, ти ще прочетеш какво носи от невидимия свят; ако не можеш да четеш, ще оставиш да го дешифрират. На мене като ми донесат някое писмо на френски, давам на някоя сестра да го преведе. И аз зная, но ще сбъркам, ще изтълкувам думите както не трябва. Ще дам на някой брат, на някоя сестра, които знаят езика добре, да го преведат. Казвам: „Преведохте ли го добре?“ Вярвам на техния превод. Всичките ония хора, които срещате, те са проводници на Божественото. Всеки човек носи нещо ново. Той е преводчик. Този човек е специален преводчик на онази Божествена идея. Без нея ти не можеш да имаш правилно понятие за Бога.

Сега, от тия работи не се смущавайте, те са неразбрани. Неразбраните работи са красиви. Представете си, че вие очаквате, искате да знаете. Някой път знанието носи големи разочарования. Иде някой човек, направил е хубаво впечатление. Но ако искате той да ви направи една услуга, той ще развали вашето впечатление. Отиват четирима души

студенти да посетят българския цар Фердинанд. Това било в Германия. Четиримата закъсали, имали молба да им отпусне малко пари. На четиримата той дал 40 лева. Какво ще ги ползуват? Те мислили, че българският цар ще има даде 10, 20, 30, 40 000 лева. Вашето положение ще бъде като [на] студентите при българския цар – ще ви дадат 40 лева. Казват: „Какво мислехме, какво излезе." То е материалната страна. Сега тълкуването. Фердинанд казва: „Вие сте способни хора. Ако ви дам пари, ще уповавате на мене. Аз имам вяра във вас. Вие без моя помощ ще успеете. Аз ви давам само да се почерпите." Някои казват: „Той не постъпи като цар." Невидимият свят е внимателен в малките работи. Като те срещне един велик дух, няма да ти изсипе богатства, ще ти даде само малко за закуска. Казва: „Аз имам вяра в тебе, ти ще успееш." Не очаквайте голямото. За големите работи човек трябва да е подготвен.

Тогава имате:

до	– 256	– 13	– 4
ре	– 288	– 18	– 9
ми	– 320	– 5	– 5
фа	– 341	– 8	– 8
сол	– 389	– 20	– 2

(фиг. 22.1)

(Цифрите във втората колонка са явно честотите на тоновете в херци (Hz). Посочените тук от Учителя стойности са малко по-ниски от съвременните общоприети стойности.) До има 4. В ре трябва да бъде енергичен. В ми имате 5, то е на Меркурий. Трябва да ви стига умът, как да се справите с вземане и даване. Като идете някъде, да знаете как да си купите дрехи, да ви не излъжат. 8-те е число на Сатурн и на Земята. Числото 2 е на Месечината. При една естествена гама, ако имате едно нормално състояние, какво може да постигнете? Какъв е общият сбор на 4 + 9 + 5 + 8 и + 2? 28 − 10 − 1. Крайният резултат е единица – идвате до Слънчевата енергия.

Значи като се съединяваме музикално [с] невидимия свят, с разумните същества, не е необходимо да ги виждаме. Всякога, щом се съединяваме с тях, чувствуваме как вземат тоновете; те веднага ще коригират. Един ден, седя си горе. Иде една сестра и ме пита колко е часът. Иска да си поправи часовника. Аз трябва да стана да видя колко е часът, но аз без да видя, ѝ казвам: „Часът е 5 до 9." Като ѝ казах, без да видя, питам се дали е толкова – 5 до 9, дали съм казал вярно или съм го измислил. Може би аз да си внуших, че е 9 без 5, да се освободя. Проверявам и виждам, че е толкова. Можеше да не бъде 5 до 9.

Когато дойдем до Божествените неща, трябва да бъдат точни. Казвам: Една идея трябва да бъде точна, дали съм приел тази идея или не. Аз може да

отворя една стара книга и да прочета. И вие може да четете. В Европа има мнозина, на които духовете говорят, постоянно цитират това-онова. Казва духът: „Да се обичаме един друг.“ Преди колко години е казано? Христос преди 2000 години го каза, сега казват, че духът го казал да се обичаме. Тогава цитират същите неща. Този брат, който пише, не му е говорил Духът. Ако Духът му говореше, щеше да каже така: „Преди 2000 години Господ казал на хората да се обичат.“ Ако преди 2000 години Духът е казал: „Ти трябва да любиш“ и ти не си любил, Духът ти казва: „Ти трябва да обичаш.“

Който не е любил, не може да обича; който не е обичал, не може да люби. Те се изключват едно друго. Любовта изключва обичта, обичта изключва любовта. Под думата любов се разбира: ако не си сял на нивата, обичта не можеш да събираш от нивата. Ако не си сял най-първо семето, любовта – обичта е плод –, не може да дойде плодът. Отидеш на нивата, не можеш да имаш обичта. После, който не е обичал – който не е взел семето от нивата, може ли той да сее на нивата? Ти, който не си събирал плода от нивата, може ли идната година да сееш? Ако си обичал, значи събирал си семето и идната година може да сееш – може да любиш. После пак ще имаш обичта. Ако не си посял, не можеш да обичаш; ако не си събирал, не можеш да сееш. Едно друго си изключват. Ако любиш, ще обичаш; ако обичаш, ще любиш. Двата процеса заедно вървят.

В музиката приложете същото. Най-първо ще любиш, ще приемеш музиката, ще дадеш нещо от себе си. Ако искате да учите успешно, трябва да дадете нещо от себе си. Казва там: „Да възлюбиш Господа.“ Да обичаш Господа значи да очакваш Господа да ти даде нещо. Да любиш – ти трябва да дадеш на Господа. Христос казва, че когато дойде, ще каже: „Аз бях затворен в тъмница и вие не дойдохте да Ме посетите; болен бях и не дойдохте да Ме видите; гладен бях и не Ме нахранихте.“ Казвате: „Господи?“

Бог, когато иде в нашия свят, Той взема най-малката форма. Понеже нашият свят е малък, смалява се, има нужда от нас. В нашия свят ние трябва да Му помагаме, не Той да ни помага. Като дойде в нашия свят на гости, ние трябва да Му помагаме. Като идем в Неговия свят, Той ще ни помага, понеже Неговият свят е голям, ние нищо не можем да направим. В Божия свят Господ ни помага, в нашия свят ние ще помагаме. Тъй се разбира „Аз бях болен и вие не Ме посетихте.“ Значи бил в нашия свят, аз трябва да Му услужа. Бил гладен – да Го нахраня. Бил затворен – трябва да Го посетя. Дойде Духът в тебе, ти не искаш да пееш, не си разположен. Ще му попееш. Като попееш, помагаш на Господа. Той обича музика. Той обича да Му пееш повече, отколкото да Му мърмориш. Мърморенето е

котешка дума. Котката като влезе, мърмори. Котката казва: „Нямате ли нещо?“ Поглади се, иска нещо за ядене. Всякога, когато минава от едната или от другата страна, казва: „Ядене има ли?“

Та, казвам: Най-първо във всички съвременни хора липсва търпението. Всичкият недъг на сегашните хора е, че търпение нямат. Всички бързат. Онзи, който учи, гледа да свърши; който взема уроци, бърза. Майката бърза, всички бързат. И да бързаме е безполезно. Казва: Аз съм чиновник. Слънцето ще изгрее. Слънцето не се интересува, че ти си чиновник, то е безпредметно. Казва: „Ако имаш време да ме чакаш да изгрея, добре, ако не, иди си на работа.“ Слънцето изисква хора свободни. Които не са свободни, да не отиват да чакат изгрева на Слънцето. Ти, когато отиваш да посрещаш Слънцето, не трябва да бъдеш чиновник. Ти, когато отиваш да служиш на Господа, не трябва да бъдеш чиновник в този момент, трябва да бъдеш свободен.

Сега ще ви приведа един пример, може криво да го изтълкувате. В Русия един от магьосниците обещал на Александър Втори да иде да направи някакъв фокус, да си покаже магьосничеството. Обещал да иде в 10 часа вечерта. Чакат го, минава един час, два часа, и вече в 12 часа иде магьосникът. Императорът казва: „Как да не дойдеш навреме! Два часа да чакаме!“ Той отваря часовника и казва: „Ваше Величество!“ Гледат: 10 часа. Че как? Мене ми разправяше един българин, сънувал нещо и пита може ли да бъде. Сънувал в 4 часа, че отива в Америка, постъпва в колегията, учи, свършва, дават му диплом. Събужда се сутринта и се чуди може ли да бъде. Това може да стане в 10–15 години, пък той в 4 часа го свършва. Значи толкова време, събрано в 4 часа, изгрява като Слънце.

Ние нямаме ясна представа какво е времето. Времето се смалява и увеличава.

Казвам: Първото нещо в музиката – трябва да бъдете доволни, да имате търпение. Може да започнем от до или от си. Колко трептения ще има си? Казвам: Никога не бързайте. Щом дойдем до Закона на Любовта, всяка мисъл, всяко чувство има точно определено хармонично време. Може една любовна мисъл да дойде преди време, може и подир да дойде. То са неестествени форми. Обаче, ако вие искате любовта да се прояви в тази форма, тя има точно определено време. Има един часовник, който е в човека. В някои хора този часовник е развит повече, в други – не. Тази идея ще дойде точно навреме.

И за каквато и да е работа, няма какво да се безпокоите за успеха. За да има успех в човека, трябва най-първо да събудите по един естествен път

всичките тия способности на нашата природа. После ще подбудите средната част на вашите способности, интелектуалните способности, дето е паметта, и най-после да пробудите физическите способности, то е умът. След туй да събудите чувството на самосъхранение, алтруизма и най-после да пробудите Божествените чувства отгоре. Колцина има, които знаят тия закони, по които се събуждат тия чувства? Аз, когато искам да събудя в себе си философската мисъл, се свързвам с разумните възвишени същества. Когато искам да увелича паметта си, се свързвам със съществата, които държат Акашовите книги – със съществата на паметта. С тях като се свържа, помагат на моята памет. Или искам по музика да уча – свързвам се с музикалните същества. Ако от тях не дойде енергия в мене, умът не може да се събуди. Трябва да се образува връзка между тях и мене и тогава може да се прояви музикалното чувство. Ако нямам тия клетки, моето радио не работи. Музиката иде от тях.

По някой път и там има паразитни вълни. Има същества в музикалния свят, които обичат да бият тъпан и ти не можеш да чуеш музиката. Нали сега, когато от Лондон искат да дадат сведения, други станции има, които турят противоположни вълни и става цяла галиматия: ту гласът изчезне, ту се чуе като фуния и не може нищо да се схване. Туй става и в музикалния свят. Много пъти, когато искате да пеете, дойдат тия противоположни вълни: „Ти си остарял, сега ли ще пееш, на млади години се пее.“ Или, речеш да пееш, казва: „Сега ли ще пееш, студено е.“ Щом ти каже: „Пей“, пей. Мислено пей. Някой път, когато е студено, пей със затворена уста. Ако отвън е топло, пей с отворена уста. Щом е студено,

пей със затворена уста. (Учителят пее със затворена уста „М-м-м“.

Какво разбирате, какъв е тонът? (Учителят пее „Моля, говори ми сладко.“ Кои са подбудителните причини? Този тон верен ли е? (Учителят

пее

Аз ще говоря сладко,
аз ще говоря сладко,
аз ще говоря сладко
на моето сърце.
Аз ще говоря сладко
на моето сърце,
на моето сърце.

Пей на себе си. (Учителят изпя „Изгрява Слънцето“.) На мене си пея. Според вас другояче трябва да пея. На мене си пея. Има неща, които трябва да ги поправя. Като пея една песен, [пея,] докато престанат всички

дисхармонични състояния. Има някои паразитни мисли, които ви безпокоят. Като попеете, всичките тия мисли да изчезнат, като че сте

новородено дете. (Учителят пее

До вчера бях сиромах,
а днес съм вече богат.
До вчера бях сиромах,
защото не знаех как да говоря.
Днес станах богат,
защото се научих как да говоря.

Как може да го изпеете? „До вчера аз не знаях как да говоря." Сега, туй е закон на самовъзпитание отвън.

Сега, каква мисъл имате, кажете ми. Но една съществена мисъл. Животът в какво седи? Животът е мъж. Лошото в живота е мъж, затуй в него има страдание. И радост животът носи. Не може да го изменим. Който влезе вътре, свързва се. Мъж е животът. Мъж е, понеже има да извърши големи трудности. Животът изразява най-лошите работи в света, но той ги поправя.

Сега за живота ние мислим една нежна добивка. Не. То е добродетелта. Как ще преведете virtue ((англ.) – добродетел)? То е нещо повече от добродетел. Под думата надежда всякога се разбира нещо материално, което ти трябва да облечеш. Надеждата е да вземеш. Под думата вяра, то е едно желание, което изтича от тебе. Ти поставяш условия. Но по някой път вие се заблуждавате от вашите чувства. Имате добро настроение, казвате: „Имам вяра." Настроението не е вяра. Или сте неразположен, казвате: „Нямам вяра." То се дължи на чувствата. Вярата е еднакво силна и при разположение, и при неразположение. Вие може да сте на умиране; вярата казва, че ще оздравеете. Може да сте здрав и нещо ви казва, че ще се поболите. Като се поболите, пак ще оздравеете. Онази сила, която регулира вашите чувства, то е вярата. Вие в каквото положение и да сте, ще излезете от него. Ако сте на дъното на ада, вярата ще ви извади. Туй, мощното, което ви изважда от всички трудни положения, то е вяра. Че имаш пари, то не е вяра. На чувствата се дължи това. И да нямаш пари в джоба, ще дойдат чрез вярата. Ти във вярата може да създадеш нещо. Вярата създава.

Щом дойдете до любовта, то е мощно. Някой казва, че обича, а гледам, че плаче. Плаченето не е любов, нито е обич. Любовта е едно състояние, което изключва всички страдания. То са сенки. Като дойде любовта, ти за всичко

онова, което си преминал, се радваш, че си го преминал. Всички тия неща, като влезе любовта, те добиват един музикален израз. Страданието става разбрано. Ти не скърбиш, че си бил сиромах, но се радваш, че си сиромах. Като дойде любовта, всичките празнини ги напълня. Те осмислят душата. Страданието е неразбрана любов, мъчението е неразбрана любов, съмнението е неразбрана любов. Всичките неща като ги разберем, животът се осмисля.

Ти се съмняваш дали може да вземеш тона, дали до има 256 трептения. Ако вземем [255] трептения, без [1] трептение, като съберем цифрите, имате 12, или крайният резултат е 3. Като намалим с едно трептение, получаваме Юпитерово число – ще предизвикаме личните чувства, самоуважението. Не давам достатъчно цена на себе си; или в себе си ще предизвикам чувството на справедливост, на честност. Ако намаля до с едно трептение, ще предизвикам в себе си едно музикално чувство на справедливост.

Те са отвлечени работи. Как ще го видиш, как ще го намалиш? Най-първо, когато се приближаваме към Бога, мислите, че Той е едно число толкова разумно, че е наредил живота на всичките хора, създал най-добрите условия. Мислите ли, че туй състояние, в което сега се намирате, че е най-доброто?

Макар че си болен, на умиране, мисли, че туй състояние, което имаш, е най-доброто. Щом мислиш така, сам ще си помогнеш. Ако мислиш, че тебе те изоставили, че не си толкоз добър, внасяш едно съмнение, което Бог не може да възприеме, нито разумните същества може да възприемат. Защото в света има същества, които ви обичат, поставени са да ви услужват. В музикално отношение, ако бихте повярвали, в една година от вас биха направили отлични певци.

Тук имаше гениални сестри по музика; изгубиха. Имаше сестри с гласове, които рядко се срещат. Сега, като минало времето, не могат да имат тия резултати. Сестра Дойнова имаше глас на първокласна певица, но немарлива. Казва: „В друго прераждане." В туй прераждане имаше глас да пее. В този живот трябваше да започне да пее. Чака за другото прераждане. Вие сега всички чакате за друго прераждане. На 80 години може да станеш певец, на себе си да пееш. На 90 години може да пееш. Вие на 90 години не сте. На колко години сте? На 90 години като станеш, ще воюваш, на 80 години ще прекараш най-големите изпитания, на 70 години ще си починеш. На 60 години ще ходиш да се залъгваш с хората, на 50 години търговски операции ще правиш, на 40 години ще събираш ниви, на 30 години ще се обличаш като момък, на 20 години ще ходиш в

училище, на 10 години ще бъдеш при майка си, ще се занимаваш. Като станеш на 120 години, какво ще правиш? На 120 години като станеш, показва, че ще направиш цял кръг, минал си през всичките добродетели, които Бог е създал, минал си един път. Сега още на 9-та година си заминават, на 8-та, на 7-та, на 6-та, някои – на 5-та.

Та, първото нещо: Да си съставите едно понятие kа себе си, че сте добри, но да отговаря на вашата доброта. Знаеш какво е да знаеш, че си добър? Знаеш колко мъчно е? Аз като си кажа някой път, че съм добър, добър съм. Някой път, мине котката покрай мене и каже: „Мяу!“, усмихна се, дам ѝ. Някой път в мене се зарежда желание да я ритна. Някой път ще ми премине път – зарежда се желание в мене да я ударя. Щом като ми мине път, спра се, казвам: „Заповядайте.“ Поглежда ме тя и си заминава. Аз, за да бъда добър. И тя си има някакво желание. Че ми минала път, не че иска да ме оскърби. Има съчетание вън на съществата, които искат с разни работи да ме настроят. Аз се спра и гледам накъде отива, надясно или наляво. Ако отива наляво, аз се връщам назад. Тя мине покрай мене вляво. Тя казва: „Мястото, където отиваш, ще имаш много големи изпитания. Или трябва да се върнеш, или да вземеш мерки.“ Ако минава вдясно, продължавам пътя си. Може да дойдете до известни суеверия.

Като каже човек, че е добър, той трябва да е готов да издържа. Тази котка, че съм я ритнал, никой няма да знае, само аз ще зная. Че съм погледнал котката, пак само аз ще зная. Но с туй поглеждане в това същество – има едно разумно същество е влязло в котката и то иска да знае, като се е дегизирало така, дало може да го познаете. Казва: „Много Ви благодаря за услугата, дето ми направихте.“ То си заминава и вие разсъждавате: „Как е възможно едно възвишено същество да влезе в котката?“ Когато говорят от Лондон по радиото, който говори, не е в моята стая, но има отзвук в стаята ми. Котката е отзвук на онова разумно същество. Ти вървиш някъде, виждаш един хубав плод, привлича вниманието, създава една нова мисъл. Ти откъсваш плода, ядеш. Отиваш някъде, искаш да създадеш един скандал. Като ядеш този плод, създава ти едно хубаво настроение. Едно същество влязло вътре, казва: „Дето ще ходиш да създаваш този скандал, [по-добре] изяж този плод.“ И ти създаде едно хубаво разположение. Ти казваш, че плодът е такава глупава работа.

Неразположени сте някой път. Пейте. Когато плачете, пейте. (Учителят

пее

Аз плача,
къса се сърцето ми.

Аз плача,
няма кой да ме разбира.

(Учителят пее

Аз плача,
къса се сърцето ми,
няма кой да ме разбира тук,
на Изгрева.
Аз затова скърбя.
Толкоз години,
отиде всичкият ми живот напразно.

Тъй не се пее. (Учителят пее

Аз съм на Изгрева да се уча
как да живея и как да пея.
Аз съм на Изгрева да се уча
как да живея,
добре да пея, добре да пея.
Това аз трябва добре да запомня,
добре да пея, добре да пея.

Сега като идете дома си, представете си всичкото, каквото беше тук, да го повторите в себе си. Човек, за да се подмлади в света, трябва да напусне всичките стари, всичките дрехли идеи. Младостта е едно Божествено благо. Човек трябва да напусне старите хора с белите коси и бради. В природата то са карикатури. Онова младото, то е Божественото, изявеното, хубавото, красивото, с хубавите линии, чело, лице, очи. От всяко същество диша нещо хубаво. От ангелите, Божиите служители, излиза нещо хубаво. Ние сме остарели преждевременно. Те са на милиони години и не са остарели, ние на 10–20 години остаряваме. Не трябва да остаряваме така скоро.

„Ако не станете като малките деца, не може да влезете в царството Божие." Всичките тия хубави работи са постижения само в царството Божие. Всички трябва да станем като малки Божествени деца, разумни. Онова, което Господ създал, да изпълним Неговата воля. Отсега да започнем да изпълняваме. Всеки от вас да се радва, че може да служи на Бога и ще имаме всичките Божии благословения. Ние ги имаме сега. Постоянствувайте. Това е най-хубавото време за постижения на най-

добрите работи.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

22-ра лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 25.II.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_03_01 Кесаревото кесарю, Божието Богу

КЕСАРЕВОТО КЕСАРЮ, БОЖИЕТО БОГУ

Отче наш.
„Изгрява слънцето“.
Ще прочета само един стих от 10-та глава от Евангелието на Йоана, първи стих: Истина, истина ви казвам: Който не влезва през вратата на кошарата на овците, но влезва от другаде, той е крадец и разбойник.
„Духът Божи“.

В древността отишъл един ученик при един учител да се учи на тайните. Той му казал: Кривите пътища трябва да се изправят. Правите трябва да се изкривят. Тъй че онзи, който не разбира, когато трябва да се изкривят правите пътища на време и когато трябва кривите пътища да се изправят, то е на място. Виждаме в природата правите се изкривяват и кривите се изправят. Ние се нуждаем от закона на хармонията да внесе нещо. Човешкият ум се нуждае от светлина. Всичките криви разбирания в каквото и направление да са, липсва ни (им) светлина. Например, изречението: Бога, никой никога не е виждал. Онези, които буквално разбират, изкривили го. Слепите хора никога не могат да видят, те нито слънцето са видели. Ако някой каже, че не е видял слънцето, аз зная, че той е сляп. Ако някой каже, че дума не е чул, той е глух. Казва: Бога никой никога не е видял. Каква философия е това? – То е един недъг. Значи сляп е този човек. Като ти се отворят очите, ще видиш Бога. Някой казва: Аз дума не съм чул от Бога. Значи той е глух. Много голяма философия няма в това. Глухият не може да чуе нищо.

Раздайте Кесаревото кесарю, Божието – Богу. Като излезем от Бога, влизаме в света. То е Кесар. От Кесаря като се връщаме, то е Бог. Туй, което Господ ти дал, ще го дадеш на Кесаря. Като се връщаш от Кесаря към Бога, туй, което Кесаря ти дал, ще го дадеш на Бога. Сега някои турят друго тълкуване. Може да го тълкувате, както искате. Няма никакво разрешение там. В съвременните научни изследвания, в тази механичната математика, когато се занимават с устойчивите величини, постоянните величини, има неща, които могат да се изчислят. Има нещо, което съвременната математика не може да изчисли. Аз ако на един математик му дам ред данни, в някои отношения може да направи изводи. Защото има органическа математика, има и психологическа математика. На един математик може да му дам следните данни: Ако му дам една права линия

и един ъгъл, той може да изчисли колко е далеч месечината. Но ако му дам широчината и дължината на носа, какъв е характерът на човека, не може да изчисли, и след време какви пертурбации могат да станат в неговия живот. Тъй както един математик може да изчисли като се движи месечината или земята около слънцето, какви промени ще станат. Сега това са сложни работи, изисква се голяма светлина и знание. Науката не мяза на угощение, да бъдеш на някоя вечеря, всичко да е приготвено, само да си дадеш мнение, дали е много добре сготвено. Отиде яденето, че е добре сготвено, но отиде яденето. След като си угощавал гостите, какво си добил. Всичкото угощение седи да усещаш една приятност. Приятно е угощението, че всичките гости са доволни от яденето. То е заплатата. След като си заминат гостите, ти си съвсем закъсал. Последните пари сте ги дали и вие оставате гладен. Питам: Защо ще правите това угощение? – Не че угощението не е на място. Да угостиш едного, когото обичаш е на място, но да угостиш един вълк с една овца, не е на място; да угостиш една овца с трева, е на място. Защо? – Вълкът след като изяде овцата, благодари на Бога, че помислил заради него. Господ имал ли предвид в създаването на света да създаде овците, че да ги ядат вълците? – В аналите на овците пише, че Господ не е създал добре света, като създал тия хищници да нарушават техния мир. Как ще утешите овците? – Трябва да търпите да си носите товара. Нека да ви ядат, Господ ще промисли. Много съвети са давани на овците. Единият съвет е: Не противи се злому. Главите на овците останаха, паднаха рогата, само муцуната се продължи. Гърбовете се покриха с вълна, че като дойде вълкът да ги захапе, да могат да се защищават от дебелата си дреха. Не противи се злому, когато си слаб. Противи се злому, когато си силен, нищо повече. Не противи се злому, когато си глупав, противи се злому, когато си умен. Противи се злому, когато си лош, противи се злому, когато си добър. Не противи се злому, когато живееш в безлюбие, противи се, когато си в Любовта, нищо повече. То са максими. Онези, Които от памти века са учили човечеството са направили един превод, както на Илиада има превод на български, или преведени има от Данте или от Милтон е преведен „Изгубеният рай“. Питам: Милтон беше ли, когато се изгуби раят? – Възможно е да е бил на Адама, тъй щото спомня си. Кой от двамата синове е Милтон? – Кой предполагате, че е Каин или Авел? – Аз не искам да си дадете мнението, защото как ще докажете, че е бил син на Адама, или че сме синове на Адама? – Че досега вие не знаете, кой ви е баща. Защото баща ви умрял, неговият баща умрял, всички тия бащи умрели, бащи ли са? – Баща, който умира, не може да бъде баща. Приятел, който умира, не може да бъде приятел. Любещ, който умира, не може да бъде любещ. Ще каже някой, че и Христос умря. Умря, но оживя. Ако Христос не беше оживял, не беше възкръснал, то беше безпредметно умиране. Ако умреш, за да възкръснеш, разбирам. Ако умреш и възкръснеш, разбирам. Но ако умираш, за да не

остане нищо от тебе, тогава в твоята смърт, в умирането няма смисъл. Да се надяват хората в празнотата на живота, това е безсмислено. Спорят сега хората, дали ще оживее Христос или ще възкръсне. Писано е, отбелязано е в аналите на природата. Отбелязана е историята, когато е създадена земята, отбелязана е историята, когато е създаден първият човек. Отбелязана е историята, когато е създадена Ева. Отбелязано е хронологически когато е яла от плода на забраненото дърво. Забелязано е когато Бог ги изпратил из рая. Изпратил ги много любезно с всичките ангели като онзи младия син, който поискал от баща си да му даде дела. Баща му го изпратил много добре облечен и му казал, като отива да учи, да учи добре. То не е работата така, както е представено в Библията, че ги облякъл в кожа и ги изпъдил. Много хубаво бяха изпратени като царски синове, със знамена, с песни и като ги изпратиха, затвориха рая отподире, не могат да влязат. Защо? – Защото, ако е отворено, ще влязат без да хлопат. Като се затвори ще хлопат да чуе бащата, че се връща синът му. Синът, който не хлопа на вратата на баща си, той не е любезен син.

Мене ми разправяше един свещеник един случай. Той имал син, едно младо момче, Атанас, много красив момък. Баща му имал пчели и казва на баща си: Задушно е вкъщи, искам да дишам чист въздух, искам да спя в пчелина. Бащата казва: Синко, спи в пчелина. Казва: Влизам там, гледам синът спи. А пък той, Атанасчо, турил коритото в леглото, покрил го с юргана и той хваща по село. Бащата дойде, потупа коритото, казва: Синко, спи, спи. Ние, съвременните хора, туряме коритото на Атанасчо, не е там, някъде другаде е. Питам: Защо Атанасчо да не каже на баща си: Искам да видя момите, вечерно време се събират на седенки, обичат да предат. Обичам музика, обичам и красивите моми. Понеже, Бог създал красотата, ще ми позволиш да ида, да видя тия ангелчета, като пеят да ги послушам. Господ ги създал така красиви. Защо да не каже Атанасчо така? – Защо ще каже: Искам да дишам чист въздух. Какви са съображенията?

Човек, който не говори истината, е слаб човек, който и да е. Ти щом се опиташ да кажеш най-малката лъжа, ти губиш своята сила. Аз говоря сега не отвън. Да говориш истината в себе си. Съзнанието винаги трябва да бъде така будно, че никога да не позволиш в себе си и най-малката бяла лъжа. Ако искаш да бъдеш силен човек – няма да бъдеш в началото силен – в сърцето си никога не си позволявай да кажеш, каквато и да е бяла лъжа. Вятър не си позволявай. Отвън хората може да те питат, кажи това. Говори истината в себе си. Никога не се извинявай пред себе си, когато си направиш погрешка. Когато си направил погрешка, зарадвай се; когато направиш едно добро, зарадвай се два пъти. Ако не се радваш, правиш престъпление. Като направиш едно добро зарадвай се. То е заплатата. Ако ние (не) се радваме на доброто, правим престъпление. Радвай се не само на

доброто, което вие правите, радвай се на доброто, което хората правят. Законът е: Всяка погрешка, която направиш, поправи я, не съжалявай. Всяка погрешка, която хората правят, ти я поправи. Минал някой, развалил нещо. Ти минаваш, виждаш го, поправи погрешката му. Той казал обидна дума. Ти се спри, поправи обидната дума, кажи, че той не е знаел езика. Казал, една дума, която не разбира. Езиците са разбъркани. Сега вземете най-хубавата дума в българския език, син – значи любезний, син на английски значи грешник, който е грешник в света. Всеки човек, който се грее без позволение, е грешник. На български грях произлиза от греене, грее се той. Всеки, който се храни, ако се приближи много близо до огъня, се опарва. Следователно, опарването се счита, че е съгрешил. Допуснете сега, че като обвиняват някого за някакво престъпление, че той бърка в джоба на някого. Самото бръкване не е повод за престъпление. Да допуснем, бръкне в джоба, извади кесията, вземе нещо – то може да е престъпление. Но ако вземе кесията и вложи нещо вътре и пак я тури в джоба, тогава къде е престъплението? – Казва: Бръкна в джоба и извади кесията и замълчава, че турил нещо в кесията и че я върнал пак в джоба. Съдията няма всичките данни, че той бръкнал, извадил кесията от джоба, турил нещо в кесията и пак я върнал в джоба. Намирам, че тази кесия се е обогатила. Преди е била бедна, сега е станала богата. Питам: Какво престъпление има. Но може да ви представя другояче работата. Вие ще кажете всякога, когато се туря едно благо, е добро. Не всякога турянето в джоба е благо; не всякога вземането от джоба е престъпление. Да ви приведа един прост факт. Ако вие турите една торба на един човек, който се движи по сушата, вие подобрявате неговото положение, то е едно благо заради него. Но ако тази същата торба вие туряте на един човек, когато се дави, мислите ли, че тези пари ще му помогнат? – Той отива на дъното на морето. Казвам: Ако си във водата, тебе злато не ти трябва; ако си на сушата, злато ти трябва. Ако си на сушата, парите ти трябват; но ако си във водата, нямаш нужда от пари. Когато си на умиране ти дадат скъпоценен камък или най-хубавата книга, или най-хубавия обед, какво те ползува? – Ти си на умиране. Разбирам, когато си болен и оздравееш, скъпоценният камък е на място и дрехата е на място.

Казвам: Всички хора в света искат свобода. Каква свобода? – Свобода на хора, които се раждат. Свобода на хора, които умират, то е робство. Умиращите ги затварят в затвор в земята. Та аз искам да зная в съвременния живот умирам или оживявам. Ако умирам, всичките постижения, които имаме за нас, са безпредметни. Ако се раждам, всичките постижения са на мястото си. Ако ти имаш едно положение чуждо и си недоволен. Съвременните хора са даже недоволни от най-големите блага. Недоволни са от очите си, от ушите си, недоволни са от устата си, от носа си, от краката си, от ръцете си (са) недоволни, от дрехите,

от всичко са недоволни. Вечерно време, когато спят, сънуват някой, че (е) плакал през нощта. Стане, безпокои се, че плакал. Сънувах лош сън, плаках. Казвам: Да плачеш вечерно време е голямо благо. Радостта на съня е плач на действителния свят. Плачът в съня е радост в действителния живот. Така седи работата.

Следователно, страданията в живота са едно велико благо за човека. Радостите в живота, които човек има, са едно голямо нещастие за човека. Може да не вярвате. Дали вярвате или не вярвате, мене това не ме интересува: мене ме интересува истината. Тя не е горчива за мене. Няма нещо по-сладко от истината. Истината освобождава човека, тя внася светлина на човешкия ум. Казват: Като умра. Аз не разбирам, като умра да се осведомя за онзи свят. Умрелите никога не се осведомяват за онзи свят. Христос като възкръсна, отиде при Бога. Като умря, отиде в ада и три дни се бори и проповядва, станаха пишман, че го пуснаха. Той проповядва Новото учение. Казва: Ще седите тук, лъжат ви. Вие чакате някакво наследство от баща си да умре. Христос казва: Баща ви никога няма да умре. Ако живеете в рая, няма нищо да получите. Ако излезете извън рая, тогава всичко ще получите. Всичките сегашни хора из ада са излезли, дошли за наследство и затова се бият. Бият се, законът на ада е с юмручно право. Ако си силен, ще удариш един юмрук в носа, в лицето, да ти даде това, което ти принадлежи. Аз не съм и против боя. Че пианистът като удря пианото, знае как да бие. Ако биеш, че произвеждаш ония Божествени тонове, на място е, но ако биеш и нямаш понятие, какво нещо е тон, не е на място боят. Ако биеш с любов, значи свириш. Ако свириш без любов, то не е свирене.

Сега ще ви приведа един анекдот. Българинът по естество е много реалист. Каквото да му разправяш, казва: Черно на бяло има ли? Той е много реалист, като правите търговия, казва: Ха да се почерпим нещо. Каквото и да е. Може да е заклал някой коркой, може да е патица, или кокошка, после може да пие половин кило или кило винце. Като си хапне, казва: Всичко наред върви. Щом има ядене и пиене, много добре е. Много прав е българинът. Всяка работа трябва да има ядене и пиене да върви. Такава работа, дето няма ядене и пиене, не искам. Аз съм съгласен с българина. Господ казва на Адама: От всичките плодове ще ядеш ще бъдеш свободен. Само едно дърво има, него не го бутай още. Той не му каза: От всички дървета няма да ядете, но от всички ще ядете, ще ги опитате. Казвам: Ядете от всичките дървета, вие сте на правия път. Ако ядете само от едно дърво и не ядете от другите, вие сте на кривия път.

В древността се явили четирима души арфисти при един цар. Единият казал на царя: Аз като свиря, посетите семки поникват отдолу. Я да видим.

Посели едно семе, той започнал да свири и то поникнало. Възнаградил го царят. Дошъл вторият и казал: Аз като свиря не само семето пониква, но и цъфти туй дърво. Я да видим. Той свирил, семето поникнало, израснало и цъфнало. Възнаградил и него. Третият казва: Аз като свиря не само изниква и цъфти, но и завързва, и узрява. Свирил и той, и него възнаградил царят. Най-после дошъл четвъртият арфист, казва: Аз като свиря семето изниква, израства, цъфти, узрява, но и в устата ми идва. Като засвирил посятото семе изникнало, израснало, цъфнало, завързало, узряло и в устата му дошъл плодът. Питам сега: От тия четиримата арфисти, (на) кого искате да подражавате? – Някои сте спрели при първия – изникнало нещо. Някои сте спрели при втория, цъфнали дърветата. Още има да работите, някои сте спрели, дето плодовете зреят. Други при онзи, когато свири, че плодовете в устата му идват.

Та казвам: Онова, което в дадения случай може да реализираме в нашата мисъл, онова, което можем да реализираме в нашите чувства, туй благо може да дойде. Защото чрез закона на Любовта нещата идват до нас. Да любиш, то е свирене. То е този четвъртият арфист, който, като свири, знае методите. Тримата други не знаят да свирят, че Божиите блага, които Бог определил да дойдат до тях. Щом вие се спрете и кажете – Господ заради мене не мисли, кое ви даде основание да мислите, че Господ не мисли заради вас? – Ако вземете един ученик, в кое и да е училище, който се занимава присърце с предмета на един учител, или по естествените науки, или по математика, или по химия, по който и да е предмет, учителят е крайно разположен към този ученик. Има връзка между ума на учителя и ученика. Някой никак не разбира предмета, който учителят преподава, като погледне ученикът никак не го харесва. В дадения случай, за да бъдем ние свободни в света, за да има една връзка, трябва да има една обмяна. Обмяната винаги става между хора, между които има връзка. Ако са в умствения свят, учителят, който преподава, ще предаде светлина на учениците и учениците, които възприемат, ще предадат топлина на учителя. Една обмяна става между светлината и топлината. Тогава аз наричам топлината е обратен процес. Според мене топлината е обратен процес на светлината. Светлината изхожда от Бога, топлината се връща към Бога. Онези, които не разбират туй, мислят, че двата процеса топлина и светлина едновременно излизат от Бога. Сега щом кажете от Бога, вие разбирате по човешки. Аз разбирам така: топлината от периферията на живота се връща към Божествения център, за да покаже, че светлината е добре използувана. Узрелите плодове са в топлината. Светлината носи възможностите на живота. Онези, които не разбират закона, мислят другояче. Щом имаш светлина, имаш възможности. Щом имаш топлина, ти вече си свършил някаква работа. Туй е вярно. Ако тялото има изобилно топлина, ти си здрав човек; ако тялото има малко топлина, ти не си здрав

човек. Значи не си работил много, не можеш да очакваш. Ако умът ти има изобилно светлина, ти си здрав; ако светлината е малка, има някаква външна причина, която отнела тази светлина. Ти трябва да я наваксаш.

Сега аз не съм за онова учение, което казва: Господ ще промисли. То е тъй по човешки. Бог е промислил. Дал е да кажем на едно дете – мъжко или женско, един ларинкс отличен, една ципица, която струва милиарди. Може да пее. Туй дете не разчита на туй благо, което Бог му дал да пее на хората, да може чрез ларинкса да внесе най-хубавите трептения. То ще се занимава с други работи. После се оплаква това дете, че не му върви напред. Че как ще му върви? – Ако един човек, който се занимава с рачешките работи, или човек, който се занимава с рибешките работи, на място ли е? – Един човек, който се занимава с птичешките работи, това не е неговото предназначение. Предназначението и на човека е неговата мисъл. Предназначението на човека е запознаването му с Любовта. Ние досега сме се запознали с човешката мисъл. Сега иде една епоха, когато трябва да се запознаем с Любовта. Мнозина говорят за любовта. Има една любов, която наричам котешка. Познание на Любовта, ето аз какво разбирам. Отиват всичките плодни дървета на война да защищават своите права. Голяма война се водила в миналото: и тогава останало просото да храни света. Явило се то при житото и казва: Да ставам ли баница? – Житото му казало: Ти стани на хляб, че не мисли за баница. От просо баница ще направим, че никой няма да я види. От просо баница не става, то е дребно. Съединителната нишка между частиците е слаба. Слабата страна на просото, коя е? – Дребни работи просото може да (свърши), но за големи работи не разчитай на просото. Щом ми каже някой с просо да се занимаваш, аз разбирам, че с малки работи този човек се занимава. Един човек, който се занимава с просото, той не може да възпитава хората. Има хора, на които имаш да даваш пет стотинки. Като ги (те) срещне, казва: Петте стотинки, които има да ми даваш, кога ще ми ги върнеш? – Колкото пъти те срещне, ще ти иска петте стотинки. Той изхарчва повече енергия да ги иска, отколкото струват петте стотинки. Не си струва човек да си отвори устата не за пет стотинки, но за пет лева. Разправят за Аделина Пати, една знаменита певица. Има доста анекдоти за нея. Отива тя в Ню Йорк ще пее в театъра. Директорът на театъра обичал да протака в плащането. Хиляди хора я чакат да излезе. Директорът ѝ казва да излезе. Тя седи в стаята си и не си обува обущата. Отвън викат. Той ѝ дава 25 хиляди долара. Тя си обува едната обувка и като и плаща още 25 хиляди долара, обува си и другата обувка и излиза да пее. Не се занимава с празни работи. Трябва да бъдем честни. Още в началото ще платиш на човека. В дърветата има много голяма честност. Едно дърво плаща за работата, която още не са му направили за него. Вкусният плод, който изядем, то е заплатата. След като изядем плода, посейте семената. Ябълката плаща за

работата, преди да си я свършил. Ние всички, които ядем ябълки, ни е платено. Ние изядем ябълката и хвърлим семето. Някой дойде при мене, че ми разправя. Често аз изпитвам някой. Дам им една ябълка, след като изяде ябълката, зная, какъв е характерът му. Той се определя дали е честен или не. Ще му дам една круша да изяде, ще видя, дали ще изпълни задължението или не. В света Бог ни дава блага да ни опита, доколко ние ще изпълним онова, което сме длъжни. Ние, съвременните хора, какво сме изпълнили от всичките блага, които имаме? – Не говоря за миналите поколения. Ние, настоящето поколение, най-културното, никога светът не е имал такава култура като днешната, какво сме допринесли ние? – Ако слезе едно същество от невидимия свят, какво ще занесе в небето? – Как ще представи европейските народи от гледище на невидимия свят, не от гледището на хората. Нито един народ на земята не е готов да извърши Волята Божия. Всичките народи мислят за себе си. Осигуряват се. В умовете на съвременното човечество трябва да влезе идеята, че те трябва да изпълнят Волята Божия да се тури един ред и те ще имат Божиите благословения. Съвременните народи мислят, че те могат да внесат един нов ред. Новият ред Бог ще го тури, както Бог (е) създал рая. Преди Адама имаше други хора на земята. Няма какво да разправят. Адам не беше първият човек. Преди него имаше други. Като излезе из рая, други хора имаше, смесиха се с онези, от които беше взет. Как ще обясните този стих. Синовете Божии видяха човешките дъщери и си взеха жени от тях. Кои бяха тия Синове Божии? – Отде дойдоха тия човешки дъщери? – Може разно да го тълкувате.

Та казвам: В света иде един нов ред на нещата. Сега говорят за новия ред. Този новият ред на нещата ще го донесе Божественият Дух, който работи в човешките умове, който работи в човешките сърца. Всички тия нечистотии ги изхвърли из сърцата на хората. Днес невидимият свят ще тури всичките народи на изпитание. Всеки народ да се види какъв е. И тогава човещина имат. Бият се. След като се бият, заробват се. Как ще се отнесат с пленниците, ще видят. В миналото всичките пленници ги избиваха. Сега ранените ги лекуват. Всеки народ се опознава как се отнася със своите пленници. Вън от войната как се обхожда човек. Ще ви представя един пример. Борят се двама борци, цяла(та) публика следи. Всеки иска да победи другия. Не е лошо. Някой път може да се удвои силата. Някой път единият е по-силен. В какво седи благородството? – Той го дигне, удари го на земята, изкълчи му крака, или ръката. Пита го: Признаваш ли, че съм по-силен. Признавам. Той се завзема тогава, ще му намества ръката. Подадат си ръка, ръкуват се. Колеги сме, казва. Туй е борба. Борбата е борба, а човещината е друго. Щом престане тази борба, трябва да бъдем хора. Щом има един човек към тебе_

Ще ви приведа друг пример. Един велик цигулар среща го едно бедно момиченце. То казва: Исках много да ви послушам снощи, всички имаха привилегията да ви слушат, но аз нямах пари. Той го потупва и казва: Аз на тебе ще ти свиря. Тръгва с нея, отива в къщата ѝ, изсвирва ѝ няколко хубави парчета, бръква в джоба си и половината, от което е взел през вечерта, и го оставя. Нали такъв артист е отличен? – Туй разбирам човещина. На много хора може да свириш, но и на едно бедно момиче може да свириш. То разбира. Дали на една душа или на много души, е безразлично.

Казвам го (то) в своите постъпки постъпва много по-велико, отколкото артистът. Много пъти Господ посещава бедните души, паднали, когато са изгубили всяка надежда, живеят в мрак и в тъмнина. Той слиза в ада и от дъното на ада ги изважда. Усмихва се и оттам насетне животът се изправя. След години тия души пак го забравят, казват: Кой знае, дали беше Господ. Има Един в света, в Когото не трябва да се съмняваме. Аз проповядвам само едно учение. Съмнявайте се в когото и да е, право ви давам. Критикувайте, когото и да е. Щом дойдете до Бога, там да си затворите устата и недоволството да изчезне. Има Един в света, Който не се мени. Нашето благо, Той го счита за свое благо. Нашето нещастие го счита за свое нещастие, нашите загуби са Негови загуби. Нашата придобивка е Негова придобивка. Той го счита като свое, присърце го взема. Ако нямаме това нещо в ума си, ние сме на крив път. Нашето знание, нашият успех, който придобиваме, то е знанието, на което Бог се радва. Доброто, Любовта, които влизат в нас, на тях Бог се радва. Сега може да ви приведа много примери, но какво ще ви ползуват? – Аз ще ви приведа един пример, не зная какво можете да извадите от него? – Употребяват го много учени, той е зает. Тия учени хора поддържат, че в една дваилиметрова главичка на една карфичка, има толкоз атома, че ако речем да ги броим, ще вземе много години да ги преброим. Тия учени казват, че за да се преброят тези атоми в диаметровата главичка се изискват 250 хиляди години, ако във всяка секунда отделяме по един милиард. 250 хиляди години ще ни вземе да преброим атомите. Питам: Ами онези, които направиха, колко време трябва да им взело, за да ги турят? – От туй преброяване ще се получи едно число равно на 8 с 21 нула. Толкоз атома се съдържат в главичката на една двумилиметрова главичка на една игла. Ако Господ би ви дал една такава работа да свършите да преброите атомите в главичката от два милиметра на една игла, ще ви вземе 250 хиляди години, като във всяка секунда отделяте по един милиард атоми. След 250 хиляди години ще се явиш при Господа, ще кажеш, че си го проверил. Ти искаш след един час да кажеш. Не става тая работа.

Та казвам: Когато излизаме от Бога, отиваме при Кесаря. Всички сте

отишли при Кесаря. Каквото Господ ви дал, ще му го дадете. Ще се опитате. Всичко, каквото желаете, опитайте, да не съжалявате. Като се върнете в другия свят, да няма какво да съжалявате. Опитайте вкуса на всички плодове. Опитайте вкуса на всичките води. По някой път аз уважавам онези, които пият вино. Запример, колко са усърдни. Знаят в София или в другите градове, в коя кръчма се намира най-хубавото вино. Разправят за бъчвите. Ако попитаме в местността, кой е най-хубавият извор, не знаем. Знаят най-хубавите бъчви на кръчмаря, но не знаят най-хубавите източници на Божествения свят. Господ дава вино, което дава даром. Не мислете, че в света нещата са даром. Даром ето какво подразбирам. Ще вземеш и ще платиш, ти колкото искаш. Виното, което Бог продава, няма цена, толкоз струва. Всеки може да плати, колкото иска. Може да платиш една стотинка и може да платиш една десета от стотинката. Колкото дадеш, счита се, че си платил. При кръчмаря цената е определена. Питам: Всички онези, които са опитали кръчмарските бъчви, какво са добили. Я ми кажете някой велик човек да е станал от бъчвите. Нито един. Може да ви покажа хиляди хора, които са станали велики от планинските извори. Някой от този извор музикант е станал. Някой от този извор светия е станал, някой от този извор, гениален е станал; някой талантлив е станал. Хиляди хора от тия извори са подигнали. Колко хора са станали велики от запалените свещи на хората? – Нито един. Но от изгряващото слънце хиляди хора са станали гениални.

Казвам: Божествено е туй, което в нас внася светлина и събужда в нас онова състояние на обновление. Когато си скръбен, като помислиш заради Него, ако не внесе утеха, какъв е този Господ? Като помислиш за Него веднага тази светлина да разпръсне всичките тъги. Всичките християнски народи какъв Господ имат? – Това не са християнски народи. Господ им гледа умовете. Ако всичките народи се явят и кажат: Ние искаме да изпълним Волята Божия, англичаните да кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Германците да кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Русите ще кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Американците да кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Ще спрат войната.Земята е дадена на тяхно разположение. Какво им коства да направят това? – Сега казват: Коя страна защищаваш? – Казвам: Който и да е народ в света, който не служи на Любовта, няма бъдеще. Който и да е, без разлика. Който и да е човек, който се е родил и не служи на Любовта, няма бъдеще. Коя и да е мома, която се жени без Любов, няма бъдеще. Дете, което се ражда без Любов, няма бъдеще. Слуга, който слугува без Любов, няма бъдеще. Учен, който учи без Любов, няма бъдеще. Навсякъде в каквото и да е направление, всяко нещо, в което няма Любов, няма бъдеще. Този закон е неумолим, опитват го от памти века. Новото е: Учиш ли, учи с Любов. Свириш ли, свири с Любов. Пееш ли, пей с Любов. Готвиш ли, готви с

Любов. Спиш ли, спи с Любов. Обличаш ли се, обличай се с Любов. Каквото правиш, прави го с Любов. Като погледнеш обущата си, благодари за кожата на животното, което ти е дало кожата си. Влез в съзнанието, че някое животно пострадало, да могат твоите крака да бъдат в изправно състояние. Туй същество ще почувствува твоята благодарност. Ние хич не влизаме в положението на страдащите. Благодарете на житото, което страда заради нас. Благодарете на ябълките, които страдат заради нас. Благодарете на водата, става нечиста и ни очиства. Благодарете за въздуха, за светлината, за всичко онова, което Бог ни дава. Благодарете за всяка хубава мисъл, която прониква в ума, благодарете за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето. Благодарете за здравето, което е във вас.

Ако всичките народи биха ме послушали, може да направим един опит. Ако бяха послушали моя съвет, всички биха станали велики. Германците имат свое велико предназначение. Англичаните, русите, славяните, имат велико предназначение, но не по пътя, който вървят. Сега то е път на пияните хора, които не мислят. Ето аз какво разбирам под разумно в света. Ти имаш право да заколиш една кокошка децата ти да не умрат гладни, но нямаш право да консервираш кокошките. Ти имаш право да хванеш 10 риби да ги изядеш, но нямаш право да ги консервираш. Ти имаш право да свариш няколко килограма жито, но нямаш право да го мелиш, да го туряш в чували. То е престъпление. Ние, съвременните хора, като мелим житото, създаваме своето нещастие, но не разбираме Божиите Закони. Ще кажат религиозните хора, че вършат Волята Божия. Те нямат право да мелят житото. Аз разбирам Божия Закон, туй жито ще го свариш и тъй с Любов ще го приемеш в себе си. Бог присъствува в житото. Ние мелим Господа в житото. Той е там. Всичките мазнини отиват нагоре. Остават за нас триците. Той казва: И аз така ще те меля. Учим се да се молим на брашно. Това е философията. Това е Кесаревото, не е Божието. Да възприемеш всичко с Любов. Да правим всичко с Любов.

Добре да разсъждаваме сега. Аз искам да остана във вашия ум: Не мислите кой ще победи. Аз да ви кажа кой ще победи? – Победата е свършена. Светлината, която иде, ще победи света, Любовта иде да въдвори своето царство на земята. Туй е 101%. Бъдещето царство ще бъде царство на Любовта, царство на Мъдростта и царство на Истината. Бог ще се въдвори и на небето, и в духовния свят, и на физическото поле. В небето с Любовта си ще се въдвори, в духовния свят със знанието си, с Мъдростта си ще се възцари и на земята с Истината си ще се възцари. Истината иде сега. Любовта не може да слезе на земята. Истината може да слезе. Бог ще царува в умовете ни, знанието ще царува в сърцата ни, истината – в телата ни. Та казвам: На всичките хора телата им трябва да бъдат носители на онази Истина. Под Истина разбирам да не измъчваме телата си. Трябва да

се научим да възпитаваме. Не измъчвай краката си с тесни обувки, не измъчвай главата си с тясна шапка, не измъчвай тялото си с какви и да е дрехи. Ние туряме каква и да е дреха. Аз ако бих ви препоръчал дреха да носите, бих ви препоръчал следното: Един овчар да вземе сто овци да ги пасе с Любов. Никога да не псуваш, да не казваш лоша дума. Всички да ги помилва, да ги познава. След туй с Любов да остриже вълната им и то в най-хубавото време, че и те да са доволни, че са ги остригали в най-голямата топлина. Тази вълна да се опере с Любов, да се изпреде с Любов, да се изтъче с Любов и след туй платът да се оваля с Любов. То е Божествената дреха. Тогава ще просветне умът, ще бъде светло и сърцето. Тя е дреха на един светия.

Кесаревото кесарю, Божието – Богу. На Бог всичко се дава с Любов. На Кесаря всичко се дава със знание. Изобилно трябва да се даде. Човешката душа е излязла от Бога да служи в материалния свят. Материалният свят е Кесар. След като служил човек на този материален свят, пак трябва да се върне назад, за да се обнови. И в тялото си имаме две системи: артериална и венозна. Артериалната кръв е Любовта, която иде от Бога, венозната кръв, която се връща в сърцето, да се пречисти. Някои искат да бъдат само артериална кръв, да не бъдат венозна. Който е бил артериална кръв, ще стане венозна. Еволюционният път е венозната кръв. Инволюцията е слизане на Бога към земята. Инволюцията и еволюцията, това са два процеса. Ние сега трябва да се върнем. Всеки един от вас може да замине. Той като иска, знае дали работите в Божествения свят вървят добре. Много лесно се познава. Като туриш ръката на челото и ще знаеш. Ако искаш да знаеш как са работите в духовния свят, ще пипнеш носа с дясната ръка. Ако искаш да знаеш дали на земята работите вървят добре, ще пипнеш устата. Като пипнеш устата, ще знаеш хляб ще има ли. Пипни устата си и ще знаеш дрехи ще има ли, пари ще има ли, обуща ще има ли. Младите моми нали тъй казват, турят ръката си (до) устата и после настрана /както се пращат целувки/. Всичко от устата зависи, казва: Момъкът казва: Беден съм, не може да се оженя. Тя казва: Всичко може /дава целувка/. Но учение трябва. Не на всяко време може да си туриш ръката на челото. Има специално, когато можеш да си туриш ръката. Но ако си туриш ръката на челото без време, нищо няма да знаеш. Ако чакаме слънцето да изгрее и да рисуваме, може да рисуваме. Ако излезем два, три часа по-рано, не може да рисуваме. Или когато излезе, пак нищо не можем да видим. Всяко нещо има свое определено време. Има време за Божествения свят да работиш, има време за духовния свят, да работиш, има време и за физическия свят да работиш. И очите, и ушите, и устата, всичките бръчки ще изучаваш. Тепърва има да учим. Побеляват косите, не знаеш защо побеляват. Защо е черна косата и това не знаеш. Черна е косата, излязъл си от Бога, ще идеш да работиш. Побелява главата ти, ще се върнеш при Бога. Казва: Побеля

ми главата. Казвам: При Господа трябва се връщаш. Казва: Още трябва да живея. Казвам: Трябва да почернее косата ти. Щом имаш дълго време да живееш, трябва да почернее. Вие казвате: Побеля ми главата. Зимно време като завали снегът, ще влезеш в къщи, ще запалиш собата, ще влезеш в къщи да работиш. Отвън всичките други работи ще туриш настрани, абсолютна почивка. Ще работиш само в къщи. Уреждане на вътрешния живот е зимата, на човешките работи. Щом дойде пролетта, ние ще излезем вън от себе си, ще бъдем полезни на ближните си. Любовта към ближния е пролет. Любовта към Бога е есен. Любовта към нас е зима. Следователно, за нас е сложена зимата, за ближните пролетта, за Бога есента. А пък лятото то ще бъде за нашите приятели, за развлечение. Отношението е дето всички заедно трябва да работим. Всичките хора колективно трябва да работят. Та казвам: Работете за ближните в пролетта. Работете за Бога в есента, а за себе си – в зимата.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Това е живот вечен, да възприемаме Любовта в нашите умове. Това е живот вечен, да възприемаме Любовта в сърцата и телата. Това е живот вечен, което Бог ни е дал и затова ни е призвал. Всички трябва да го призоваваме. Да кажете: Господ туря мир на земята. Писанието казва: Ако ония дни не се съкратиха, нито една плът не би се спасила. Но заради избраните ония дни ще се съкратят. Следователно, за тия избрани тия дни ще се съкратят. Туй, което Христос е предсказал преди две хиляди години, то е за нашите времена. „Ако тия дни не се съкратяха, ако Бог не дойде на помощ, никой няма да се спаси." Той като дойде всичко това ще се прекрати и ще се превърне в едно благо. Отворете си сърцата за Бога, призовете Го да дойде на помощ. Не само вие, но всички, които търсят да изпълнят Неговата Воля, да въдворят Неговото Царство и да прославят Неговото Име. Тогава Господ ще се прослави и всички хора ще се прославят на земята. Съвременните хора имат едно много извратено понятие за земята. Затова се бият. Те мислят, че земята е много малка. Това, което очаквате, мирът скоро ще дойде. На войната часовете са преброени. Мирът ще дойде за хиляди години. Такъв мир, какъвто никога не е слизал на земята. Казвам сега: Всички вие се безпокоите. Господ ще отвори съзнанието на съвременните хора да видят, че земята е десет пъти по-голяма, отколкото те я виждат. Тъй щото има място за всичките, няма защо да се бият.

Тайна молитва.

23. беседа, държана
на 1 март 1942 год., неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София

1942_03_04 Живот и пеене
Общия окултен клас

ЖИВОТ И ПЕЕНЕ

„Отче наш“
„Зора се светла зазорява“
„Събуди се, братко мили“

Хората страдат от нехайство. От нехайство страдат, не се грижат. Думата грижа има съвсем друг смисъл. Пението като наука е едно нещо, като изкуство е друго, като занаят – трето и като живот – друго. Човек трябва да живее в музика. То е едно спомагателно средство. В живота, най-доброто спомагателно средство. Най-лесната работа, която човек може да направи, е пеенето. По-лесна работа от него няма. Втората, по-мъчна работа, е да слушаш. По-мъчно е да слушаш. Онзи, който пее, върши най-лесната работа. По-лесна работа от пеенето няма. Който се отказва да пее, човек, който не пее, той нищо не може да направи. Най-лесната работа като не може да направи, той не може и да слуша. А щом не може да слуша, тогава се нареждат другите работи, по-тежки работи.

Сега всеки казва: „Аз не мога да пея.“ Никога не казвай, че не можеш да пееш. Защото то е лъжа. Ако птичките могат да пеят, ако щурците могат да пеят, срамота е човек да каже, че не може да пее. Трябва да се отучим да лъжем. Не е една бяла лъжа, несъзнателно казва, че не може да пее човек. Не че не може да пее, но не иска да пее. Сега, пеенето като наука спада към природния ум. Имаме един ум, който събира само факти на груб материал. Музиката трансформира нещата. Тогава фактите наричам корените на живота. Музиката е разцъфтяването. Философията, Божествената мисъл, то са плодовете, които зреят. Най-високото е, когато опитаме тия плодове. Ако не пееш, не може да цъфнеш. Щом не можеш да цъфнеш, не може да завържеш. Щом не можеш да завържеш, не може и да узрееш. Музиката внася красота. Ти не може да бъдеш спокоен, ако не пееш. Безпокоиш се за някои работи. Най-първо се безпокоиш за ядене, дали ще има достатъчно да ядеш. После безпокоиш се, ако си пътник, дали ще има някъде, къде[то] да се спреш. Безпокойства има много. Навсякъде може да те приемат, ако пееш хубаво. В който и да е хотел може да те приемат.

Отива Аделина Пате в Ню Йорк на пощата. Имала един чек от 25 000 френски франка. Казват: „Госпожо, не Ви познаваме. Намерете някой свидетел, че Вие сте Аделина Пате.“ Тя отивала в Ню Йорк за пръв път.

Изправила се и изпяла няколко песни. Веднага директорът казва: „Дайте ѝ парите. Не може друга така да пее.“

Та, казвам: Когато влезете в другия живот, ще ви кажат: „Не Ви познаваме.“ Тогава ще започнеш да пееш. Щом можеш да пееш, веднага ще кажат: „Дайте му парите.“ Не искам да кажа, че с пеене всичко може да се постигне. Няма по-хубаво изкуство, с което с най-малките усилия работата може да се свърши. При това, разполага ума, разполага сърцето, разполага тялото. Защото и тялото е музикално, обича да му се пее. Пейте на тялото си. Има особена музика на тялото. Има особена музика на сърцето, има особена музика на мозъка, има особена музика на душата, има особена музика на духа. Най-после, пейте на всичко.

Та, казвам: тепърва има какво да учим. Вие казвате, като идете в онзи свят, какво ще носите. Чудни са хората, когато искат да видят Христа. Чудна работа. Ето Го, може да Го видите. (Учителят показва картината.) Вие попяхте тук „Зора се чудна зазорява“. Тази новата зора, която в света иде, как ще я изпеете?

Та, казвам: Аз искам вие да се отличавате. Да не ви е страх. Пейте за себе си. Сега в музиката някои искат да пеят за другите. Не пейте за другите; най-първо всеки да пее за себе си. Всеки от вас иска да бъде здрав. Понеже сме като листа, ако сме здрави, може да извършим една функция много добре; ако не сме здрави, не може да я извършим. Най-първо мислѝ за себе си. Като си здрав, мислѝ за общото благо. Най-първо мислѝ да пееш. Като знаеш да пееш, пей за тялото си. Те са твоите близки души. После пей за сърцето. Също те са близки. Пей за ума си. И те са близки. Пей за душата си.

Казва: „Не зная за кого да пея.“ В молитвата казва, че като се молите, най-хубавата молитва става с пеене. Някой иска, като иде при Господа, да започне да плаче. Господ не иска да плачете. Той не се нуждае от плач. Господ иска да пееш, да види, че в тебе има желание да пееш. Макар като жаба да крякаш. Много жаби съм се спирал да ги слушам. Аз съм слушал жабите да пеят. Някои от тях имат доста хубав сопран, други имат алт, някои имат тенор, а има и басисти. Жабата, която е тенор, се отличава. Басът се отличава. Като пеят, в тях има нещо. Сега да кажете: „Това са жаби.“ Не са жаби, това са човешки души, изостанали назад. Цялото животинско царство са изостанали назад човешки души, аристократи. Казват: „Изостанахме назад, трябва да се излезе из туй блато.“ Щурецът излязъл из дупката, казва: „Аз трябва да изляза из тая дупка.“ Затова той пее. Сега ние казваме: „Това са щурци.“ Не са щурци те в този смисъл, но са души, които са се обленявали, потривали са се и сега са станали щурци.

Жабите са се потривали. И ние, ако се потриваме, и ние ще останем в това място. Не трябва да останем.

Сега, не трябва да имаме мнение, че човек не представя нищо. Човек има дарби, Бог му е дал много работи. Ние мязаме на големи аристократи, които разполагат с големи богатства, но не знаем как да употребим богатствата.

Хубаво, как бихте показали, че сте болен? Как ще пеете на тялото си? Ще употребим [пеенето] като наука. Най-хубавата песен може да пееш оперно, когато те боли кракът, защото чувстваш болката. (Учителят

пее „Олеле майчице, олеле майчице, олеле майчице!" Ще започнеш. Който не пее, без музика започва. Казвам: Боли те коремът, коремоболие имаш, може да съчините най-хубавата песен на коремоболието. Може да пееш, ще се превиваш с чувство, ще пееш и мисъл ще има, изражение ще дадеш. Няма да се дегизираш, но ще правиш движения. Пък изискват се движения.

Всеки може да пее. Да свириш на пиано, на цигулка, изисква се работа. Но всеки един от вас може да пее. Никога не оставяйте гласа си, понеже ако човек не пее, огрубява. Поне в ума си пей. Попей си. Ако не пееш, посвирвай си малко. (Учителят свири с уста.) Тогава трябва да се създаде едно течение с пеенето. Без песен се създават други течения. Когато ставате нервни, когато започвате да се дразните, склерозата иде. Аз я наричам дяволския цимент. Той тури брашно, тури вода, разбърка и казва: „Тури си крака." Щом се раздразниш, пей. Да си чувствителен, да чувстваш кое е право, но да бъдеш тих. Казваш: (Учителят изговаря раздразнено) „Защо

ми взе парите?" (Учителят го изговаря спокойно „Защо ми взе парите? Не ми взимай парите. Ако искаш малко, задръж, не ми взимай всичките." Ще му кажеш, той да разбере. Какво ще разбере? Той е по-силен от тебе. Ще те хване за гушата, казва: „Давай." Какво ще му кажеш? Започни да му пееш: „Братко, мислѝ." Като му изпееш една песен, той ще те пусне.

Та, казвам: Всичките болести са, за да заставят хората да пеят. Аз съм слушал, някои пеят много хубаво. Доста хубаво пеят. Болестта минава. Болестта са трептения на един особен живот, който е в противоречие с живота на нашия ум, в противоречие с живота на нашето сърце, в противоречие с живота на нашето тяло. Две противоположности има. Но сега не искам да се плашите, защото по някой път болезненото състояние доставя известен материал за живота. Великите хора са минавали болезнени състояния, [от] едно състояние на съзнанието в друго, в трето ще

минат. Като се просветите, ще минете едно болезнено състояние. Не е лошо човек да боледува. Не да боледуваш по един и същ начин, но да има разнообразие в болестта ти. За пример, ако те болят пръстите на краката, причината е в ума горе. Ако те болят коленета, причината е сърцето. Ако те боли хълбока, причината е стомахът. Вас ви заболят пръстите – ще ги мажете. Песни им трябват. Ще хармонизираш ума. Може да те боли пръстът на крака или на ръката – ще го мажеш със зехтин, с разни мазилки. Колкото искаш да го мажеш, но няма да се освободиш от болката.

Казвам: Като се тонира човешкият ум, като се тонира човешкото тяло, тонира се и човешкото сърце. Има една зависимост. Ако вие не пеете, тогава вашата вяра не може да функционира правилно. Ако вие не пеете, вашата надежда не може да функционира правилно. Ако не пеете, вашата любов не може да функционира правилно. Едно от качествата на любовта е, че няма същество в света, което, като усети любовта, да не започне да пее. Там, дето пееш, пението е подбуждение на Любовта. След туй има песни на Вярата, има песни на Надеждата. Много песни има в света.

Казвам: Там, дето любовта е започнала да действува, онзи, в когото любовта е започнала да действува, той пее хубаво. При сегашните условия с гамата трябва да започнете.

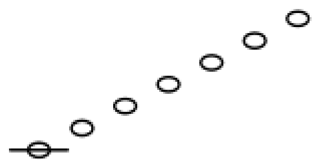

(фиг. 23.1)

Винаги в себе си като вземеш до, трябва да имаш идеята за до, че трябва да излезеш из гъстата материя. До е основният тон да излезеш из неблагоприятните условия. Щом намериш този тон, ти минаваш в своето съзнание, излизаш из големите мъчнотии. То е поникване. След туй, като излезеш, за да вземеш правилен път, само чрез ре може да вземеш този правилен път. Тия трептения на ре ще ти дадат правилна посока на движение в музиката. Не музиката както сега се разбира, но музиката в природата, с която човек е създаден. Аз ви говоря като наука. Ре дава правилна посока на движението. Ми ще даде мекота, като вървиш, да се движиш хармонично, хармонично да вървиш. Фа ще даде основа, да оценяваш живота. Онова, което ти даде фа, да го оценяваш. Сол ще ти даде понятие как да завършиш една работа. Си – как да се ползуваш. Всеки един тон като вземеш, веднага да знаеш какво значат трептенията. На си какво означават, на ла какво означават. Един музикант в този смисъл като иде при зелените плодове, при зреещите плодове, ще усети един тон. Уханието, което издават, е тон. Трептенията на цъфтящите са най-силните,

то е сол-доминантата. Те упражняват голямо влияние върху носа. Щом дойде уханието, веднага вземаш правилно сол.

Често сега хората са станали нервни, разместили са тоновете. Има някои, които не вземат правилно сол; има някои, които не вземат правилно фа; има някои, които не вземат правилно ми; има някои, които не вземат правилно ре; има някои, които не вземат правилно до. Липсва нещо на тия трептения. Липсва нещо на трептенията на си. Вътре има един камертон. Ако човек се вслушва, веднага съзнава. Като пееш, трябва да се вслушваш. Не оставяй другите да ти кажат дали ти пееш хубаво. Не питай: „Аз пея ли хубаво?“ Никога не питайте. Ако ти сам не се вслушваш, как ще те слушат хората? Най-първо се слушай ти като пееш. Като ти кажат, че някой тон не си взел, кажи: „Аз преди тебе го зная, че не съм взел верен тона.“ Щом вземеш невярно тона, ти си недоволен; щом вземеш вярно тона, ти си доволен. Няма човек, който, като вземе правилно, да не чувствува радост. Няма човек, който, като вземе фа, да не чувствува радост. И ми като вземеш, чувствуваш радост. Всеки тон като вземеш вярно, чувствуваш радост, една вътрешна радост. Туй е една малка радост. Колкото по-вярно го вземеш, толкова радостта е по-голяма. Колкото си [по-]далеч от правилното вземане, когато вземеш криво тона, ти си неразположен.

Ние вчера накарахме един брат да пее. Той може да пее. Но понеже умът му е раздвоен, не може да пее. Когато човек служи на две божества, той не може да пее. Ако обичаш двама души и не ги обичаш еднакво, не може да пееш вярно. Ако всичките хора обичаш еднакво, можеш да пееш. Ако правиш предпочитание, не можеш да пееш. Защото, за да обичаш един човек, трябва да го цениш повече от другите. Не можеш да обичаш едного, ако не го цениш повече. Ако е по-ценен, на място е. Но когато цениш желязото повече от златото, твоите състояния са други. Не че желязото седи по-високо. То се окислява и изчезва. Ако е за дълговечен живот, златото е по-дълговечно. Желязото умира. Желязото не е научило закона за дълговечния живот. Златото го е научило. То не се окислява.

Всичките болести, които сега съществуват, се дължат на този песимизъм. Казва: „Не ми се пее.“ Той си мисли за хляб, за парите, за други работи. Хляб не ти трябва. Светът е пълен с хляб. Здраве не ти трябва, светът е пълен със здраве. Светът е пълен с мисъл. Пеене ти трябва тебе, нищо повече.

Сега казвате: „Младите да пеят.“ Сега аз искам старите да пеят. Младите, и без да им казвам, пеят. А старите да пеят.

Да ви приведа един анекдот. Ходило едно дете на едни съживителни

събрания в Америка. Събират се много хора и проповедникът идва и проповядва. Там много пеят. Детето казва на баща си: „Не искаш ли и ти, татко, да дойдеш на съживителните събрания?“ Бащата казва: „Синко, аз съм се установил. На установения не трябва пеене.“ Детето мислило, че баща му минал през курса. Един ден се качват на един кабриолет, конят върви до едно място и не иска да върви повече. Детето казва: „Татко, конят се установи.“

Като туряте идеята, че сте стари, туряте една присъда на вас. Сега не ви насилвам. Пението трябва да върви по Закона на Любовта. Аз ви говоря за пеенето, което произтича от любовта. Едно благословение е в този смисъл пеенето. На всеки един бих препоръчал едно от правилата: Като чуете пеене, да се вслушвате. Не съм имал случай, като съм минавал, някой щурец ли пее, славей ли пее, спра се да го послушам. Някоя жаба кряка – спра се да послушам 5–10 минути. Няма място, дето да не съм се спирал да слушам, да се радва слухът. Дето има крякане, нехармонично, вървете. Но дето чуете хубаво пеене, спрете се, където и да е. То е едно от правилата. Някой път вятърът като духа, има хармония. В гората като духа, музика има. Някъде реките текат музикално. Казвам: Спрете се да послушате. Като говори някой човек сладко, говори музикално. Вслушайте се, трябва да се развие ухото. Другояче, ти този отхвърлиш, този не ти трябва, онзи не ти трябва, ти останеш самотен.

Та, казвам: Всички противоречия, които съществуват, 99%, това е много, но 95% може да ги изправите с пеене; 5% ще остане с друго да ги изправим. Двама братя се карат. Няма да ги примиряваме. Ще започнем веднага да пеем „Събуди се, братко мили“ или „Зора се чудна зазорява“, или „Махар Бену Аба“. Нека се карат, ние ще пеем. То е вече опера. Те да се карат, тъй е писано, ние сме хорът тогава. Те да се карат, в реда на нещата е. Двамата се карат оперно, ние ще пеем. Като се карат, ще се освежат. Те ще започнат после да се извиняват. Сега като не пеем, казваме: „Скараха се двама приятели, не можахме да ги примирим.“ Как ще ги примирим? Не може да се примирят. Без пеене не могат да се примирят хората. Аз бих ви препоръчал, когато ще се примирявате, ще се хванете за ръцете и двамата ще пеете. Коя е песента на примирението? И двамата ще се гледате, ще изпеете песента. Щом без песен се примирявате, тази работа не върви. Сега, според мене, братя и сестри, които са се скарали, по този новия начин да се примирят, по Закона на Любовта, да си изпеете песента. Някой път може да направите един опит: може две сестри да се хванат за ръцете и да изпеят една песен за примирение. (Учителят пее „Шуми, аз слушам цял свят да шуми“.) Ще вземете тона. Високите регистри не можете да вземете, ще вземете колкото можете. Някои имате две октави, някои имате октава и половина, някои – две, някои – две и половина, рядко

някои имат три.

Да допуснем, че вие сте паднали духом, неразположени сте. Трябва да четете някоя книга, да мислите. Изпейте една песен. Коя песен ще пеете,

като сте паднали духом? (Учителят пее „Стани, стани, стани!“ Ще се освободите от хиляди несгоди. Дойде ти една мисъл, не можеш да се събереш в кожата, за нищо се безпокоиш. В света хората се бият. Това е тяхна работа. Няма причина да се безпокоиш в света. Хората се бият. Това е тяхна работа, нека се бият. Нас не ни влиза в работа. Ако в морето се карат вълните, нас не ни влиза в работа. Да се бият хората. Аз другояче гледам, музикално. Когато чукът удря и кърти, чукът ли е, който воюва, или зад чука воюват други? Той кърти камъните, но друг е зад чука. Питат чука защо кърти тия камъни. „Има нещо, което ме кара.“ Ако сте чукове, някой с вас троши камъните. То е друг въпрос. Но като започнете да му пеете, той вече не чука камъни.

Един художник, който рисува, не употребява чук, но четка. Има още по-хубаво изкуство за рисуване. Не мислете, че то е най-хубавото изкуство, с четката. Аз може да туря на платното да коригирам и с ума си да направя една картина. Как се печатат картините в нашите умове? Как може без четки и без бои да имаме картини? Хем какви картини имаме нарисувани, цветни, в ума. Как са нарисувани? Сега трябва да рисуваме. И с четки трябва, и чукове трябват, и много работи трябват. Ще дойдем до онова изкуство, дето без четки и без чукове [става]. То става с музика. Един човек, който изпее една хубава песен, веднага може да нарисува една картина. Или някой път, ако вие изпеете една песен на някой художник, който няма никакво разположение, ще нарисува картината. Подбудителната причина е вашата песен.

Та, сега, да използуваме. Досега музиката не е застъпена, затова хората са останали назад. Ако Ева беше пяла при дървото… Но тя не беше от големите певици, доколкото аз зная. Всякога, когато искаме да постигнем нещо в света без пеене, ние сме на крив път. Всичките блага, които се постигат без пеене, са временни. Всички ония работи, които искате да постигнете, пейте. „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си“, казва Писанието. Ако вършиш една работа и пееш в ума си, пееш в сърцето си, пееш в душата си, тази работа се благославя. Казваш: „Защо ще пеем, какво ще излезе от мене? Не си струва.“ Пей, пей, ще излезе най-хубавото. В пеенето изключение няма. Понеже светът е създаден музикално. Едно Божествено изкуство е то в света. Първите, които са се научили да пеят, то са ангелите, които пеят много хубаво. Когато се създавал светът, всички те са пели. И постоянно пеят.

Да изпеем упражнението на 48-ма страница с а. Туй упражнение го заучете. Отдавна не е пято. Да изпеем сега пак „Зора се чудна зазорява“. (Изпяхме ги.) Зора се чудна зазорява, това е в моето съзнание. Второто е външно. Ще пеете динамично. Ще пеете и ще видите на вас какво впечатление ви прави. В зората има тържественост. Песните ще ги коригирате, ще ги пеете научно, няма да ги пеете както досега сте ги пели. Като ги пеете, вие да сте доволни. (Учителят пее „Шуми, аз слушам цял свят да шуми“. Прочете първия куплет от „Зора се чудна зазорява“ без израз, после го прочете с израз.)

Ще изучавате първия закон на мелодията. То е лично, то е заради вас, за личния живот. Щом дойдете до хармонията, то е общият живот. Ако вие не можете да пеете една мелодия, не може да я хармонирате. Да се хармонираш значи да дружиш с някой човек. Музикално трябва да знаеш какъв човек да избереш.

Каква хармония може да турите на до? В хармонията може да вземете 3 тона. То е само идея; когато пишат нотите, турят линии само за да се ориентират. Всеки тон си има своя нота в природата, има своя област в природата, дето функционира. Вие трябва да сте в тази област. Ако не сте в областта на ре, не можете да го вземете правилно. Ако не сте в областта на до, не можете да го вземете правилно. Значи в тази област живеят същества, които вземат до отлично. Те побеждават всичките мъчнотии в областта. Или трябва да сте между съществата, които вземат сол в природата. За да го вземете, трябва да посещавате природата, когато цъфти. Когато цветята цъфтят, това е сол, когато растат и се развиват, това е ми. Когато зреят плодовете, това е ла. Когато във вас се заражда желание да ги вкусите, това е си. В света плодовете на музиката се ядат. Най-първо ще посееш музикално един тон. Със си ще го изядете. Като го изядете, ще усетите една приятност. Музиката се пие и яде. Музикално да ядеш и да пиеш. Когато започнеш музикално да ядеш тоновете и да ги пиеш музикално, ще разбереш дълбокия вътрешен смисъл, какво носи. До като влезе, динамична сила има, всички вериги ще паднат. Когато ангелът дойде при Петра, той изпя до и като изпя до ангелът, веднага паднаха веригите. Като изпя ре, стана. Ми – из затвора навън. Казва му: „Не се връщай тук, като те търсят, да не бъдеш толкоз честен. Излез навън без позволение.“

Само хората, които пеят, са свободни. Свобода в света без пеене не съществува. Единствената свобода е да пее човек. Започне ли да пее, той е вече свободен. Без пеене в света свобода не съществува. То е робство. Пеенето, то е вече закон. Колкото повече пееш, ти си свободен. Тогава

твоето пеене съответствува на вашата мисъл и на вашите чувства. Тялото ти вече функционира. Всичко туй е свързано. Не вземам музиката отделно, но като един Божествен метод за успяване в света.

Та, от любов ще пеете. Като пеете, кажете: „Дано послуша Господ.“ Да чуе Господ, че вие пеете. Ще кажеш в себе си: „Пея за Господа.“ Коя е най-хубавата песен, която пеем? Тя докато иде до Господа, става най-хубава симфония. Ако сме направили погрешки, като минава при ангелите, те ги поправят и като иде до Господа, всичките ни погрешки са поправени, става съвършена и тогава се връщат тия тонове. Не се обезсърчавайте че не може да пеете. Други ще ви коригират. Като се върне тази песен от Господа, ще бъде съвършена. Като изпеете една песен криво, като иде до Господа, ще се поправи и ще се върне при вас. Казваш: „Аз не пея.“ Не казвай, че не пееш. Макар криво да си пял, чакай, като се върне песента, ще почувствуваш едно разбиране. Казваш: „Може да пея вече“ – събуди се един дух. Във всинца ви трябва да се събуди духът. За себе си пейте. Но да кажете: „Вижте колко хубаво пея.“ Ти като пееш, да си сам критик. Като дойде един брат да ти каже: „Я ми изпей една песен“, да си готов да му изпееш. В музиката трябва готовност, щедрост. Няма какво да казвате, че ще си изгубиш гласа. Ако пееш, ще придобиеш. Винаги, който пее, придобива. Няма загуба тогава. В аналите на музиката няма някой певец, който да е пял и да е пропаднал, но всички, които не са пели, са пропаднали.

Та, казвам: То е като наука. То е вече един възпитателен метод. Не трябва да се насилваме. Не трябва да ви привеждам доказателства какво ще добиете, материални блага. Трябва да пеем, за да можем да мислим. Трябва да пеем, за да можем да чувствуваме. Трябва да пеем, за да бъдем здрави. Трябва да пеем, за да се радва душата ни. Трябва да пеем, за да се весели нашият дух. Трябва да пеем, за да се веселят всичките, които ни слушат. Навсякъде, дето да се върви, из целия Изгрев да се чува песен само. Който дойде, да каже: „Пеят тия хора. И сега пеят и свирят. Повече свирци има, на пиано свирят, на цигулка. Харесвам ги сега. И като се карат, доста музикално се карат.“

Сега, кой брат или сестра ще изпее? Ако не сте готови, нищо. Ако някой узрял, нека изпее. Ако е зелен, нека не пее. Ако има някой узрял, ако има някой цъфнал, да изпее. Ако е напъпил само, да мълчи. Ако е поникнал от земята, да пее, ако не е поникнал, да не пее. (Една сестра пожела да изпее едно турско маане. Изпя го.)

Сега човек не трябва да пее песни, които означават миналото. Българите правят една погрешка, че постоянно пеят своите стари песни. Старите

времена създадоха своите песни, новите времена създадоха нови песни. Да се съединят сега старите и новите. Сега с народната музика се занимават в Музикалната академия. То е тяхна работа. Аз разглеждам музиката, която е в живота. Ако всички пеят, няма да има болни хора. Болестите ще идват, но ще си отиват. За половин час, като изпееш една песен, ще си замине болестта. Сиромашията ще иде, но като изпееш една песен, ще си замине. Незнанието ще идва, но като му изпееш една песен, ще си отиде. Всичко, каквото дойде, като му изпееш една песен, отива си. Урежда се работата. Сега не мислете, че това ще дойде изведнъж. Упражнения трябват.

За пример, сега вземете ми. Как ще го вземете? Аз ако искам да изпея ми, ще взема милост. В ми човек мисли. Ре дава движение, подтик. Щом дойдеш до ми, мислиш. Фа е резултат на ми. Основният тон на египтяните е бил ми. Мислиш ти да свършиш една работа. В сол вие имате изкуство, художествена работа. Фа е градеж. Вие градите едно здание, това е фа. Мобилирате стаята вътре, то е ла. Влизате да живеете, то е си. Това е във физическото поле. Ако дойдете до органическия свят, пак може да поставите тоновете.

Аз говоря общо за тоновете, мажорни тонове и миньорни тонове. Миньорните са на слизане, мекота съдържат в себе си; мажорните – сила, подтик. Имате песента „Красив е животът“. Мажорна ли е или миньорна? Мажорна е в началото, миньорна – в средата. Мажорните гами, това са гами на ума. Миньорните гами са на сърцето. Хроматичните гами, миньорни и мажорни, те са на човешката воля. В миньорните се добива мекота, водата действува. В мажорните въздухът действува. В хроматическите действува азотът. Това са разсъждения вече.

Та, казвам: Вас да ви не смущава, че някои работи не ги обичате. Една идея, която е неразбрана, посадете семето. Най-първо: не се безпокойте. В музиката посейте вие една идея, макар да не я разбирате. Посейте я във вашия ум, самата идея ще израсне, ще даде ясна представа за себе си. Тази идея сама по себе си е ясна. Ако вие се мъчите да анализирате, нищо няма да направите. Посейте само, тя ще се прояви. Затуй за всяка идея не казвайте: „Не го разбирам.“ Посейте и кажете: „Ще видим какво ще израсне.“ Като цъфне, като завърже, онова, което научите, то е реалното.

Музиката като изкуство е друго нещо, като наука е друго, като живот – трето. Тогава ще разберете, че някои хора има, които имат основен тон до, някои имат основен тон ре. Марсианци са. Тези, които имат основен тон до, те са Сатурнови типове. В религията си вече е ден за почивка. Си е завършване, започва една друга октава, в която хората влизат. Един ден може да се мине. Няма да вземете само ми. Може в детинство да сте имали

до, после – ре, после – други. Може да смените едно миньорно състояние на до в мажорно състояние. Ще минете всичките гами. Строи се вашият организъм, строи се вашето сърце, вашият ум. Ще влезете във висшето съзнание. Тогава музиката ви ще бъде като една наука, едно средство за постижение.

Не само това. Може да направите един опит. Посейте едно дърво и две години наред пейте му. Ще видите, че плодовете на това дърво ще бъдат сладки. Посейте същото дърво, без да му пеете. Ще видите какви са плодовете. Направете един опит. Посейте едно цвете и му пейте. То ще цъфне, по-зелено ще бъде. Ако не му пеете, хилаво ще бъде. Това са моите наблюдения. Аз съм правил опити, опити в музиката. Та, казвам сега, в тия опити, че е Марс. Всъщност, при сегашното положение, както сме поставени, сол е Марс. Ла е Юпитер.

Та сега, ако вземете вярно един тон… Има същества, като вземете до, веднага се свързва вашето съзнание с тяхното. Има същества, като вземете ре, свързвате се с тяхното съзнание. Като изпеете цялата гама – всички тия същества се интересуват от нас, – вие ставате близки, щом пеете. Щом не пеете, прекъсват се съобщенията, вашето радио не работи. Пеенето е вие да работите с радиото, да се свържете с невидимия свят, да ви помага.

Сега, стария път няма да го напущате. По стария път ходете и всеки да носи старото радио. Старото няма да го оставите, но носете и новото. Когато усвоите новото, тогава може старото да го турите настрана. Но докато не сте усвоили новото, старото дръжте, докато дойдете да пеете по новото.

Вложете любовта като подбудителна причина за пеенето, или пеенето да бъде външна подбудителна причина. За себе си да пееш, да не се тревожиш. Гледам, котката като дойде, измечи нещо и ме разположи. Някой път съм неразположен, като измечи по особен начин, разположен съм. Знае как да мечи.

Сега, ако една котка знае как да мечи, защо ние да не можем да мечим, защо ние да не можем да пеем? Говорът ни да бъде звучен, музикален. Мислите ни, чувствата ни да бъдат звучни, тялото ни, всичко в нас да диша мелодия и хармония. Няма нещо по-хубаво от това.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

23-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 4.III.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_03_06 Динамични движения
лекция на Младежкия окултен клас

ДИНАМИЧНИ ДВИЖЕНИЯ

Добрата молитва.
„Зора се чудна зазорява“.

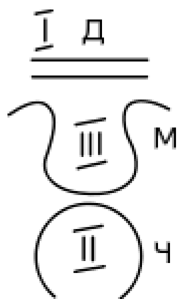

Фиг. 1
Ако вас ви кажат да изпеете гамата с движения, как бихте я изпяли? Толкоз методи има за преподаване, аз не съм срещал нито един да преподава гамата с движение. Как бихте изпяли гамата, всеки тон „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, и т.н. с движения? В музиката Д е динамика (Фиг. 1), сила. Ч е простор, широчина. М, това е съдържание на тона. М е смисълът, Ч е чувствата, сърцето и Д, това е движение на човешката воля. Така, както са представени, те са разпокъсани, вие не може да видите каква връзка има между един тон и една крива линия. Отде накъде М да съответствува на човешката мисъл? Имайте предвид малките деца, когато се раждат и когато прохождат какви усилия правят, докато те се справят с динамиката, докато се справят със своите чувства и със своите мисли. Например, това дете, докато се изправи, колко усилия прави. То падне, удари се. В него динамика има да се изправи перпендикулярно. Природата казва: „Не може“ и изведнъж търкули се на земята. Фиг. 2В туй търкаляне се образува такава фигура

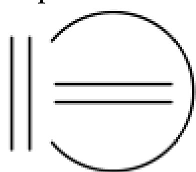
(Фиг. 2).
Двете успоредни нагоре са когато детето иска да се изправи, хоризонталните са, когато е паднало. То разсъждава. Като падне, иска да знае защо пада, защо не му е позволено да се изправи, защо му е позволено само да пъпли по земята. Природата ли му е такава или има препятствия. След като пада, започва да мисли, залита на една страна, на друга. Като падне веднъж, дваж, като се удари стотина пъти, това дете

започва да мисли, да разсъждава. Щом прави своите опити, изправя се, започва да върви по стената. То е доста учено дете. Удари се, пак падне, пак се изправи. Може да разсъждава кои са причините, че по стената може да върви, а като се отдалечава от стената, не може. Разсъждава, че в ума му му липсва някаква опора, динамика. То изучава вътрешния живот. Краката му са свързани с мислите, чувствата и волята. Защо пада това дете? Понеже неговата мисъл не е в хармония с неговите чувства, с неговото сърце и умът му не е в хармония с неговата воля, то пада. Причината на падането е там. Това дете започва да мисли в себе си. Щом докара ума си в съгласие със сърцето си, желанията си с ума си и волята си, туй дете стане на краката си. Като се изправи, има хармония. Щом дойде умът, сърцето и волята му в хармония, то веднага може да ходи.

Та казвам: Втората фаза вие ще се научите да ходите. Не знаете как да чувствувате. Дойдете в чувствения свят, падате. И тогава по-дълго време взема на вас, докато се научите да не падате в чувствата. Първите седем години детето се учи да ходи, изучава динамиката на волята. Вторите седем години изучава динамиката, силата на сърцето. Чувствата се развиват. Третите седем години то развива широчината на ума, в ума има широчина. Сърцето показва движение. Чертежът – М е на ума, Ч е на чувствата и Д е на волята. Ч – това показва движението на сърцето. Ако вие сега не знаете как да съгласувате движението на вашата воля – Д, ако не знаете да съгласувате движението на вашия ум – М, ако не знаете да съгласувате движението на вашето сърце – Ч, вие сте в противоречие със себе си. Всичките неразположения, които се раждат, се раждат първо от сърцето или от човешката воля, или от човешкия ум.

Та казвам: Имате три октави. Динамиката Д, това е „ре“. Ч – това е „фа“ и М – това е „сол“. Най-първо започвате с „ре“, движение, „фа“ е на чувствата. Сега разбира се, това е един вътрешен процес. Този процес става в тялото, тия успоредни линии то е във вас, туй е волята, „ре“. Сърцето е „фа“, движение става в дихателната система, в течението на кръвта, в чувствуванията, които имате. При „сол“ движенията стават във вашата мисъл, в нервната система.

Та казвам: Движението на волята е успоредни линии. Движението на сърцето винаги иска да обсеби. Навсякъде искаш да вземеш нещо. Искаш да ядеш, то е сърцето. Намериш вода, искаш да пиеш, то е сърцето. Видиш някой часовник, туриш го на ухото. Сърцето каквото намери, го туря в своя джоб. Най-първо трябва да се научите, че всичко не се туря в джобовете. Знаеш, колко пъти са пострадали ученици или войници, които пушат, пък е забранено. Иде учителят или капитанът, войникът не може да изгаси цигарата, скрие я в джоба, случи се, че капитанът седи дълго време,

цигарата запаля джоба. Или ученикът скрие цигарата, като че всичко е наред. Учителят ще намери някакъв въпрос, цигарата скрита в джоба, често изгаря джоба.

Та казвам: Някой път вие искате да скриете някоя ваша мисъл. То е побуждение на сърцето. Не че е лошо да скриете мисълта си, но тази мисъл, която скривате, не трябва да гори. Защото, ако гори вашето чувство, вие ще го турите някъде това чувство и ще ви причини вреда. Някой път вие страдате от някакво чувство. Чувството е турено там, дето не трябва. Човек трябва да се научи къде да туря своите чувства, къде да ги складира. Това значи да мислиш. Да складираш чувствата си, това значи да чувстваш и сърцето ти да функционира правилно. Най-първо като туриш ръката на сърцето си, да чувстваш онзи ритъм на сърцето. Сърцето има един отличен ритъм. Най-красивия ритъм в природата е на сърцето. Като хванеш някое животно, може да видиш страха, как кара сърцето да бие. Например, хванете някоя птичка и вижте как бие сърцето ѝ бързо, как страхът се изразява в движение. Ако някой път сте хубаво разположени, имате светли мисли, светли чувства и ако турите ръката си на сърцето, ще видите как бие сърцето ви. Правете научни изследвания. Не само вие, но и учените хора не правят такива изследвания. Те не мислят, че тяхните чувства са свързани със сърцето. Философ е, но не знае, че сърцето тупти както трябва и как чувствата и мислите се отразяват на сърцето. Това не знае, а философия предава на хората. Казвам: Някой път ще чувствувате какъв е тонът на сърцето. Например, ако е „фа“, някой път сърцето не взема „фа“ вярно, липсват му може би 5, 10, 15, 20 или 30 трептения. Знаете 30 трептения да липсват на един тон какво означава. Щом на „ре“ липсват трептения, движението не е правилно. Детето защо пада? Липсват му трептения. Туй дете няма изходна точка. Да кажем, ако имате една тежест и я турите на слаба пръчица, не може да издържи. Какво ще стане. Самата пръчица не може да издържи. Ще падне тежестта, понеже е по-тежко. Децата не вземат вярно „ре“. Затова като падне детето, казва: Вяе – не взема „ре“ верно. Като се научи детето да взема верно, то казва: „Вее“ /„ре“/. Най-първо детето казва: „Вяе“ /звук, когато детето плаче/. После казва: „Вее“. /Взема „ре“./ Вече наближава „ре“-то да е правилно. Щом като го вземе хубаво, то може да ходи. Вие наблюдавали ли сте децата когато вземат вярно „ре“? Вие сте ги наблюдавали, но сте забравили.

Вие сега сте във втората фаза. Първата фаза е минала, във втората фаза на вашето сърце сте. Малко хора има, които са минали във фазата на мисълта. Ще намериш „фа“ вече. „Фа“ не може да го вземе, всеки иска да вземе повече. Трябва да му намериш място на туй, което сам не можеш да носиш. Да ти пеят другите хора е едно, ти да пееш е друго. Който пее, той печели. Ти, който слушаш, подарък вземаш от него. На какво мязат

подаръците? Туй, което ти си придобил, то прилича да прокараш вода в къщи, отвориш крана, водата тече. А пък подарък, този ти даде капка, онзи ти даде няколко капки, трябва да посетиш 20, 30 души. Казваш: „Нямам вода“. По една капчица ти дават, тогава много работи не стават лесно. Ако разчитате на чувствата на другите хора, ще бъдете формени просяци. Ако разчитате на чувствата на другите, на просия ще (се) упражняваш. Когато се научиш да разчиташ на чувствата си, тогава работиш.

Вие мислите, че чувствата са дадени от невидимия свят. Те са дадени, трябва да се канализират. Няма да очаквате от другите хора, да просите. Може да просите, няма нищо, не е лошо. Сега разбирайте. Има една песен, която е естествена. Как бихте вие го нарекли искането, желанието и хлопането? Дето казва: „Искане, желание, хлопане.“ Вие искането как го изразявате? Например, идете при някоя ябълка, искате нещо от нея. Протягате ръка, откъсвате. Но то е волево движение. Как ще изразите движението на вашето сърце? За да направите правилно движение, трябва да вземете правилно „ре“. Ако в един човек е развита волята, правилно взема „ре“. Вие не сте забелязали, че тия хора, които имат развита воля, вземат по един начин. Онези, у които не е развита волята, те късат по друг начин. Те винаги ще откъснат някое клонче, ще направят някаква пакост. Тия, у които волята е развита, като късат, по един хармоничен начин късат. Някой откъсне, направи едно рязко движение и го тури в джоба. Вие сега не сте обръщали внимание. Или вземете, някои в яденето бързат. Във всички тия работи човек трябва да обръща внимание. По един несъзнателен начин волята се проявява. Вие кипнете изведнъж, то не е самовладане. Кипването не е наше. Турите тенджера с вода, кипне. Виновата ли е водата? Не е виновата. Раздразните се. От вас зависи, вие може да регулирате този огън, може да направите огъня силен или слаб. Аз съм наблюдавал водата като влезе в тенджерата, като видя тона какъв е, зная. Онзи, на когото волята е добре развита, който мисли, водата като кипи, музика има. Всичко е хармонично. На когото волята не е развита, водата кипи и изскача навън силно. Онзи направил така да кипи водата, че ти е приятно. Музикално пее. Тя, водата като кипи, казва: „Много умен е нашият господар, нашият господар е умен, добър, добър, много добър.“ /Като изговаряше тия думи, Учителят ги изговаряше така, че звуковете наподобяваха тихо кипяща вода./ Другата казва: „Грухав е нашият господар, глупав е нашият господар.“ /Учителят наподобява звука на буйно кипяща вода./ Изскача навън. Ако на един модерен топлилник туриш мляко, оставил си го малко, като се върнеш, изкипяло всичкото мляко. Много слаб огън ще туриш. Три фази имат модерните печки: една силна, при която изкипява, една слаба и една средна. На слабата целия ден да оставиш, никога няма да кипне. Като излизаш навън, третата фаза ще

оставиш. Третата фаза е на волята. Тихото горене е на волята. Средното е „фа“, на ума е силно. Умът има силни трептения. Затова и умственият живот иде по-късно. Най-първо ние се спираме само на слабите движения. Волята има най-слабите движения. Най-слабите, но и те са най-лесните, „ре“. Волевите движения са най-лесни. На второ място са движенията на сърцето, най-мъчни са движенията на ума. Движенията на човешката душа и на човешкия дух са още по-мъчни. Трябва да се приспособим към движенията. Най-първо да усвоим движенията на нашата воля. Гамата трябва да пеем с движения. /Учителят кляка и като става пее „до“ с издигане ръцете нагоре. Левият крак напред и ръцете успоредно напред – пее „ре“. Ръцете настрани и десният крак напред – пее „ми“. Левият крак напред и ръцете пред гърдите една срещу друга – пее „фа“. Десният крак напред, отваряне ръцете настрани – пее „сол“. Ръцете с допрени пръсти горе, левият крак напред – пее „ла“. Ръцете горе но малко отворени, не успоредно – пее „си“. Ръцете долу и десният крак напред – пее до. Изпяхме гамата в движения./ Някой път като не сте разположени, направете едно упражнение. Дето ще се караш с някого, направи туй движение. Ще си помогнеш. Дето ще извършиш друга глупост, извърши тази глупост. Ти мислиш, че е глупаво да правиш тия движения. Тази глупост е за предпочитане пред всички други глупости. То е най-малката глупост. По-малка глупост от тази работа няма. /Учителят направи пак упражнението./ Понякой път, ако кипнете, направете упражнението. Аз ви казах това упражнение, за да се лекувате. Някой път, когато не ти върви нещо, пишеш, не върви, правиш нещо, не върви, готов си да кипнеш. Направи упражнението. Веднага ще се смени състоянието ти, като пеете тия тонове с движения. Както и да вземеш основия тон, не важи, само да има отношение между тоновете. Отношенията на трептенията да бъдат правилни. Я сега да направим всички упражнението. /Направихме всички упражнението./ Фиг. 3Като правите упражнението, да има динамика, да не бъдат ръцете отпуснати. При „фа“ ръцете правят хубави полукръгове.

I 0 do ⊖ ═ ре B

II 0 do ⊖ ◠ фа C

III 0 do ⊖ ◡ сол M

(Фиг. 3).

Вземаш нещо, на свят да го вземеш. Колкото се може повече пространство да обгърнете. Да привлечете слънцето при себе си.

Учете се да цените нещата. Вие не цените малките работи, всички имате ламтеж към големите работи. Големите работи в природата никой не може да постигне. Само Бог започва с големи работи. Всички други същества започват с малки работи, ако една малка работа не можеш да

направиш, голямата е немислима. Малките работи започнете. Няма по-лесна работа да пееш. Няма по-лесна работа от яденето. Ако тази работа, яденето, не можеш да направиш, от нея иде силата. Приятно е да дъвчеш. Тази малката работа са отразява върху цялото тяло, отразява се върху сърцето, върху ума. Ако ядеш хубаво, музикално си разположен. Някой път бързаш, бързаш. Не бързайте в нищо. Няма смисъл в бързането. Защо бърза човек? Но не трябва да отлагате, да бъдете лениви. Във всички неща трябва да има динамика. Да направи човек нещо, после трябва да го почувства тъй, че да му е приятно. Чувствуванието да е приятно. Да ти е приятно да мислиш, но тази мисъл да има светлина. Мисълта да произвежда светлина, чувството да произвежда приятна топлина, волята да дава сила. Като чувствуваш силата, да ти е приятно, че имаш тази сила, че можеш да направиш нещо. Аз съм изпитвал малките деца. Знаеш, колко са интересни. Питам го: „Как те учил учителят първата буква?“ То ми каже. Аз се направя, като че не мога да пиша и го напиша малко криво. Казва: „Не е така, така не се пише.“ Пак изкривя кръгчето на „а“. То казва: „Не го пише учителят така, тъй ще го пишеш“. Туй, което детето знае, което е казал учителят, иска да го направи. Казвам на детето: И ти прави погрешки, чакай сега да го напиша. Като го напиша хубаво, детето казва: „Ха, видиш ли, така се пише“. То ми предава първия урок. Аз се поусмихна. Та когато детето предава нещо, то казва: „Тъй се пише.“ То не разбира, че го изпитвам. То предава, както учителят го пише. С моята философия дали зная или не, то не се занимава. Ти ще пишеш както аз пиша, нищо повече. Като го напише, то е много внимателно. Децата са много внимателни, забелязва къде буквата е сплесната. Като се научи да ги пише, забелязва погрешките. Ако опашката не е поставена на място, казва: „Но тази опашка не е толкоз дълга“. Тъй както преподал учителят, тъй и то преподава. Защото другояче, ако не внимаваше детето, щеше да се научи да пише криво. Тъй, като внимават се научават да пишат буквите право. Ако и учителят не преподава хубаво, пак ще се научат криво. Който учител е преподал добре писането, туй дете се научава хубаво да пише. Отначало каквото хубаво научите, тъй отива. Щом научите нещо криво да пишете, мъчно се поправя.

Та казвам: Природата изисква да научим нещата. Тя не бърза. Тя не иска много знание, но онова, което знаеш, тя иска да го знаеш добре. Да се стремиш като произнесеш „до“, да се научиш да го произнасяш съвършено. Да дадеш на този тон сила, след туй да му дадеш съдържание и простор или да внесеш яснота на тона, топлота на тона и звучност. Звучността да се предава. Звучността зависи от динамиката на този тон. Мнозина от вас като говорите да има правилност на тона в говора. Някъде речта е силна, някъде е слаба, не върви по една права линия.

Фиг. 4Имате воля, сърце, ум. После сърце, ум, воля и ум, воля, сърце.

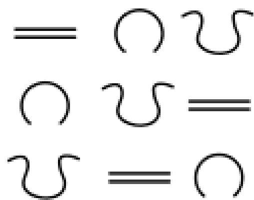

(Фиг. 4).

/Учителят нагласява цигулката и казва: Половин тон е по-ниско, да се не късат струните, от икономия. Учителят свири и ние пеем гамата, после „Тъги, скърби“./ Като пеете, де е погрешката, в ума или в сърцето? Не изпяхте правилно. Трябва човек да си концентрира ума и да произнесе един добър тон. /Учителят свири на цигулката много хубаво и тихо./ Знаеш, колко години ще ви вземе, докато направите туй упражнение? На един цигулар колко години му трябват, докато упражни лъка си. Не е лесна работа. Трудна работа. На пианиста му взема 10, 15, 20 години, докато се научи да свири бързо. Всички мислят с малко упражнения да минат. Природата обича много упражнения, безброй упражнения ще правиш. /Учителят свири живо./ Туй е на волята, туй е волево свирене. Пък има свирене и на ума. /Учителят свири./ Туй е на мисълта. Човек когато прави нещо, сърцето влага чувства, волята – сила и умът – мисли. Трябва да пазите една хармония. Ако човек не пази хармония, той се изтощава. Когато волята работи, тя работи по причина на сърцето. Волята не трябва да злоупотребява. Сърцето не е достатъчно да даде достатъчно енергия. Често умът кредитира сърцето. Сърцето не трябва да злоупотребява с ума. Тогава душата кредитира ума. /Учителят пее: „Вземай вярно тона „ре“, пей прекрасно „фа“, завърши със „сол“ добре и в живота ти ще сполучиш всичко, което ти желаеш.“/ Вземай това „ре“ добре, обръщай внимание на „фа“, а когато дойдеш до „сол“, внимавай с всичкия си ум как трябва да направиш работата, както си пял да свършиш. Щом не мислиш хубаво, ти си в „до“. След „до“ ще подготвиш „ре“, излизаш из неблагоприятните условия. „Ре“ е правата посока на движение, осмисля живота. Ти нагоре не може да излезеш, ако не вземеш една права посока. /Учителят пее: Постъпвай ти добре, ако искаш да имаш светлина в живота си за всякога. Без нея ти в тъмнина ще живееш и страдания ще понасяш. Учителят свири на цигулката тихо и ритмично./

Вземете вярно „ре“. „Ре“ се взема най-лесно. Волевите движения са най-лесни. Сърдечните са по-трудни, а умствените още по-трудни.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
18 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 6. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

Бележка (на стенографа):
На 20. II. и 27. II. 1942 г. Учителят не дойде.

1942_03_08 Най-лесното
утринно слово

НАЙ - ЛЕСНОТО

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета четиринайсета глава от евангелието на Йоана, отначало до осемнайсети стих.
„Кажи ми Ти истината“

В света има нещо, което спира хората, то е еднообразието. Паякът, ако видиш, прави една и съща паяжина, качва се горе на паяжината, чака. Свинята, като иде някъде, рови; където иде, ще си покаже занаята, ще разбъчка всичко. Някое куче, като влезе, току ще залае, има-няма време ще залае. Един и същ занаят. Туй еднообразие е в индивидите, а е разнообразие във видовете. Еднообразието е в индивидите, в проявите и видовете на същите същества има едно разнообразие.

Сега има една работа недовършена. Миналия път четохме една беседа до петнайсета страница, сега ще я прочетем от петнайсета страница до края. (Един брат прочете от петнайсета страница беседата „Делата Божии“. Тя е от книгата със същото заглавие.)

Когато Бог създаде човека, го създаде в райската градина.

„Духът Божи“

Има известни разсъждения, които хората от памтивека потребяват, но не са дали същински резултати. Най-първо малкото дете пъпли по земята, не е доволно, казва: „Трябва да се изправя.“ Изправи се, иска да стане възрастно, да израсне. Израсне, иска да остарее. Остарее, и най-после дойде до положението, че нищо не е свършил. Какво е свършил човек, като е остарял или като се е подмладил? Ние сме млади, но не можем да запазим младостта; възрастни сме, не можем да запазим възрастта; ние сме стари, не можем да запазим старостта, изгубваме всичкото. Казва: „Остарях.“ Че ти си изгубил старостта, не си постигнал нищо.

Мнозина сега, чели книги, казват: правата линия. Правата линия е

едноизмерна, с едно измерение. Всяко нещо, което има едно измерение, е права линия. Както и да начупиш правата линия, тя е все едноизмерна, ти не може да я направиш друга. Какво нещо е плоскостта? Всяко нещо, което има две измерения, е плоскост. Какво нещо е тяло? Което има три измерения. Що е тяло? Три измерения има. Една права има отношение само към две точки, само между две точки може да теглите една права линия. Ако двама души имат един спор, може да го решите само по отношение на правата линия. Сега допуснете, че двама души сте, и всеки иска да бъде господар. Кой да бъде слуга? Сега в какво седи господарството? Господар е онзи, който направи плана. Слуга е онзи, който изпълнява плана. Следователно един план се зарежда в главата на господаря, а слугата го изпълнява. По този начин като разсъждаваме, той е господар, а и ти искаш да бъдеш господар; искаш да бъдеш господар, да заповядваш. Ти нищо не си създал, как ще заповядваш? Често аз гледам критици на художници, които критикуват, че картината не е хубаво нарисувана. Че тази картина е нарисувана с прави линии, там има хиляди прави и криви линии. В картината има три състояния: проектирани са правите линии, проектирани са плоскости и проектирани са тела от три измерения. Права линия е тази, която не е крива. Крива линия е тази, която не е права. Правата линия разрешава трудните въпроси, тя се задоволява с най-малките придобивки. Ти, ако искаш да се задоволиш в живота, трябва да имаш разположението на правата линия; толкоз е малко пространството, което завземат двете точки, да бъдеш доволен. Ако ти не си доволен от малкото пространство, как ще се задоволиш от голямото пространство? Казваш: „Много да имам." Много трябва да го носиш на гърба си. Най-първо, ти не си доволен от един килограм, казваш, че е малко. Дадат ти два, пак не си доволен. Като ти турят сто килограма на гърба, можеш ли да бъдеш доволен? Един килограм е даже доста голяма тежест, защо ти са сто килограма, да ги носиш на гърба си? Тия количества, ако са хляб, трябва да имат отношение. Ако този хляб го носиш с векове на гърба си, какво ще те ползва? Хлябът има отношение. Ако ти го вземеш, сдъвчеш го, възприемаш го в себе си, той ще ти даде нещо от себе си. Ако не го възприемаш, нищо няма да ти даде. Казваме: „Да вярваме в Бога." Ако ти носиш Бога вън от себе си, какво ще ти даде? Нищо няма да ти даде. Бог отвън е една тежест, щом Го носиш отвън, тежест става. Колкото повече знаеш, толкоз тежестта става по-голяма и най-после казваш: „Искам да се освободя." Ти знаеш да се товариш. Веднъж като се качи Господ на гърба ти, не слиза, казва: „Както си Ме качил, така Ме снеми." Туриш Го на гърба си, казва: „Ти Ме качи, Аз по Своя воля не се качих на гърба ти, снеми Ме." Бог, възприет вътре в нашите сили, вътре възприет, има друго отношение: носи живот. Що е вътрешен живот? Да ви дам едно малко изяснение на вътрешно и външно. Какво е външно отношение? Ти дойдеш при мене, аз ям и ти казвам:

„Почакайте.“ Яде ти се, яденето е доста вкусно, аз ти казвам: „Почакай да си свърша работата.“ Ти очакваш да те поканя. Аз се наям, ти чакаш. Казвам ти: „Ела подир няколко дена.“ Пак дойдеш и ти казвам: „Ти стой там.“ Аз те възпитавам. То е външно отношение. Вътрешно отношение е да поканя човек, и да яде с мене наедно, каквото аз ям.

Ако във всичко онова, което вие вършите, не прилагате любовта, ако във вашите работи не прилагате любовта, то всичките работи са безпредметни. Всичките работи в света, които са извършени без любов, ги очаква смърт, разрушение, разочарование. Ти отидеш на гости на обед и не ти дадат да ядеш в дома – няма нищо от двете страни, разочарование има. Казвате: „Нека той да си намери обед.“ Че вие сте в дадения случай човекът, на когото трябва да му дадете един обед, ти казваш: „Той да си намери обед.“ Ти идеш някъде, и те кажат за тебе ти да си намериш обед. В дадения случай той трябва да ви даде обед. Какво значи да обичате един човек? Да му дадете един обед. Щом ме обича, аз съм гладен, като се спирам в дома, да обядвам. Сега, като дойде в дома ми, да го обичам значи да му дам един обед. Сега вие казвате: „Този дтйде – обед да му дадеш, онзи дтйде – обед да му дадеш“, вие съжалявате. Щом дадеш обед на едного, втори път той ще ти даде. Като тръгнеш на път, няма само с единия крак да вървиш, но единият като тръгне напред, другият ще остане назад, после вторият ще излезе напред. Значи този крак, който върви напред, той дава обед. Онзи, който е отзад, той обядва. Следния момент той ще даде обеда.

Съвременните хора, всички, искат да ги обичат. То е невъзможно. Най-първо, не е практично, не е разумно. Искаш двайсет–трийсет души да те обичат. Ако ти дадат двайсет–трийсет обяда, какво ще правиш? Таман си свършил единия обяд, поканят те на втори. Възможно ли е трийсет обяда наведнаж да вземеш? Не е възможно. Едва ти си в състояние да имаш един обед на ден. Ако аз давам обеда на другите, ако аз ям, но ям за себе си, но аз давам обед на другите. Но някой път не ям за себе си, но за триста милиарда клетки ям. От своя обед ще изпратя на всички клетки, да присъстват и те на този обед. По три пъти ядем на ден, понеже храната е малко, че да има за всичките да закусят хубаво.

Казвам, ние днешните хора, искаме всички да бъдем щастливи. Щастието, тъй както го търсим: без материалните блага не може да бъде човек щастлив на земята. Ако нямаш една къщица хубаво направена, мобилирана, ако нямаш хубаво пиано, ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако художникът няма четка, бои, платно, какъв художник ще бъде? Ако нямаш хубав кон и се качиш на някое халаше, защо ти е? Ако се качиш на кон, да е някой хубав кон, отличен кон. Ако се качиш на някой изпосталял

кон, че всичките хора ти се смеят, защо ти е? Та защо ще се качиш на такъв кон? Някой казва: „Аз го обичам.“ Аз виждам, едно халаше има. Качил се на коня и той едва крета, казва: „Туй е моята любов.“ Казвам, жалка любов. Когато ще яздите, яздете на хубав кон. Ще кажете вие: конят представя във фигуративен смисъл, туй е за човешкия ум, да мисли. Че ти, ако не обичаш, ако не любиш, ти нямаш възможност в живота да живееш.

Първият подтик на любовта, то е да се прояви животът. Че в какъвто и да е смисъл ти да проявиш любовта, то е Божествен подтик. Тия подтици стават по хиляди начини. Ти имаш подтик към водата, тя ти дава подтик. Ти имаш подтик към храната, към всичките плодове. Каквото ядеш или каквото чувстваш, то са все подтици. Всичките тия малки подтици ги отхвърляш и очакваш нещо. Казвате: „Да дойде Христос.“ Че как ще дойде? Че Христос дошъл. Дето се бият германците, то е Христовият гняв. Понеже дойде любовта в света и хората не я признават, след любовта иде боят.

Аз да ви приведа простия пример. Бащата казва на сина си: „Слушай, трезвено да живееш. Ако ме слушаш, ще имаш всичкото мое благословение, ще те милвам, ако не ме слушаш, ще има дърво.“ Синът не знае какво нещо е дървото. Отива, напива се. Бащата взема тоягата и започва да го налага. Защо го налага? След като го налага, казва: „Олеле татко, не ме бий, още веднъж няма да пия.“ Пък щом има вино, има и дърво. Сега хората не може да видят, че един неестествен живот произвежда войната. То е напиване. Тия хора защо се бият? Бият се за нищо и никакво. Напили се, искат да завладеят земята. Да владееш, в пълния смисъл, значи да обичаш нещо. Бог, Който създаде света с обич, даде на човека свобода, казва: „Ще създадеш с любов, както Аз създадох, ще управляваш с любов.“ Ако някой се напие, ще го биеш с едно дърво, музикално ще го биеш. Ще знаеш къде да удряш.

Например, ако удряш музикално на крака, е „до“. Седемте тона ще ги поставиш на човека. „Си“ е горе, главата. Седем удара, музикално ще биеш. После, ще има две прави линии, няма да бъде силен ударът. Целите тонове ще бъдат на силните места. На краката хубаво ще удряш. Малко по-горе, под коляното, е „ре“. После, на бедрото горе, близо до задницата, е „ми“. Природата постоянно ни пердаши. То е от неразбиране. Дойде някой, свил се кракът му от бой. Той си свил крака, защото го бият. Защо? Защото не знае да вземе „ре“ или „до“. Стария метод, фалангата: като не вземе „ре“ правилно, постоянно го бият. „Ми“ не може да вземе, бой има в горната става, огъва се. Като вземеш „ми“, болката дойде в кръста. Там е „фа“, той започва да се огъва. Трябва да знаеш как да разбираш.

Та казвам, когато ние разбираме ония методи, които Господ вложил в света, във всяко едно отклонение от правия път не се чувстваме на място, едно вътрешно недоволство чувстваме, една вътрешна болка. Недоволен си ти от себе си. Защо си недоволен? Не си постъпил както Господ иска.

Защото помнете, че всеки един от вас дава начина, формата, как да те обичат. Както обичаш, така ще те обичат. Да ви приведа един пример, един анекдот из българския живот; не зная дали е верен, не съм проверил.

При Освобождението на България на един българин се разболяла жена му от треска. Отива при доктора да иска цяр. Той бил много сприхав, нервен. Казва му: „Жена ми е трескава." „Трескава ли е жена ти?" Удря му две плесници и казва: „Да си вървиш." Мисли си: „Бамбашка доктор. Даде две лекарства." Отива си вкъщи и дава едното лекарство на жена си, удря ѝ една плесница, казва: „Докторът ми даде две лекарства." „Какви са?" Удря ѝ една плесница. Тя казва: „Стига едното." Като ѝ удря плесницата, тя оздравява. Той задържал едното лекарство. След като оздравяла жена му, след три–четири месеца, взема два коркоя, занася ги на доктора да му благодари, казва: „Господин докторе, дойдох тук и ти ми даде две лекарства; едното като дадох на жена си, тя оздравя, едното го нося назад." Лекарят забравил и казва: „Ще го дадеш, разбира се." Удря му една плесница.

Помнете, ние даваме формите и начините как да постъпят с любовта спрямо нас: както ние ще постъпим, така ще постъпят и с нас. Примерът е малко груб, но принципът е верен. Каквото правим в света, ще ни се върне. Затуй в земния си живот да постъпваме във всеки случай добре, според законите, които Бог изисква. Ние може да имаме един красив живот. Трябва да изправим миналия. През хилядите поколения имаме много черти да изправяме, редица черти има да изправяме: да изправим нашето лице, да подигаме тялото, да изправим очите си, ушите си, пръстите, да турим нови линии. Ние сега имаме съвсем извратени мисли. Мислим да идем в оня свят да видим Христа. Ние мязаме на един англичанин, който се хванал на бас с един американец, че при един милиардер може да иде в дома му и да се разговаря с него за пет минути. Хванали се на бас за двеста и петдесет английски лири. Отива при милиардера и казва: „Може ли да ми дадете пет минути?" Той му казва: „Всяка минута ми струва пет лири." Казва: „Добре." Отива при него, пита го милиардерът какво иска. Казва: „Дойдох да ви видя." Гледа на часовника и казва: „Вашето време струва скъпо, всяка минута пет лири. Мене ми струва много повече. Аз се хванах на бас, че може да ви посетя за пет минути. На вас те струват двайсет и пет лири, а аз се хванах за двеста и петдесет лири на бас, значи моите пет минути струват двеста двайсет и пет."

Такива неща при Господа не могат да станат. То е количествено разбиране на времето. Всяко едно нещо, каквото направиш в дадения случай, че през цялата вечност да остане с тебе. Онова, което сега направиш, то не само сега ще ти служи, но и след хиляди години то ще бъде за твоя полза или за твоя вреда. Казва: „Не вреди.“ Имаш крива мисъл, която за бъдеще ще се развие. Знаеш как ще се развие? Както едно змийско яйце се излюпва, да кажем, яйцето на една боа. Туй яйце е безопасно, но като се излюпи и израсте тази боа, най-първо тебе ще погълне. Та трябва да имаме знание, не си струва да измътваме яйцата на змиите. Мнозина от вас са нервни. Светът е много нервен, ние сме много нервни, кисели. Голяма киселина има в хората.

Преди няколко дена изправяме един френски телескоп, чистим го, и двама приятели вземат участие. Единият казва на другия с груб тон: „Не оттук тази част“, другият казва: „Не е тъй.“ Като каже така, аз го погледна. След малко пак кипне. Онзи каже полекичка, както той си знае, по своему казва (с груб тон): „Тъй не се маже.“ Чакай, какво ще струва? Нека го намаже той, както знае. Ти, като не го харесваш, намажи го пак. Какво има? Неговата идея е, че време се губи. Че цял ден имаме. Ако не свършим тази работа, нищо не значи. Ако днес не можем, утре, вдругиден. Все една работа трябва да бъде свършена. Когато ние дойдем до Божиите работи, не трябва да бързаме. Не трябва да се бърза.

Има една тревога в човека, която е здравословна, пък има една тревога, която е болезнена. Пазете се от нея. Няма какво да се тревожите. Казва: „Не мога да търпя.“ Че защо не можеш да го търпиш? Тебе Господ те търпи, ти не можеш да го търпиш. Ти досега си правил толкоз погрешки, и Господ те търпял, а ти не можеш да го търпиш. Не е естествено. Не да съизволяваш с неговите погрешки. Неговата погрешка трябва да те предпази да не направиш същата погрешка. Аз съм гледал малките деца, харесвам ги много. На някое дете казвам: „Как ви учи учителят да пишете?“ То казва: „Така се пише А.“ Аз се представям, че не мога да я напиша. То казва: „Не, не, нашият учител не пише така. Не разбираш.“ Аз напиша и пак направя погрешка. „Абе, не може така. Учителят каза, така се пише.“ Най-после напиша буквата както трябва. Казва: „Ха, видиш ли, нашият учител каза, така се пише.“ Гледа и казва: „Другояче не може да се пише.“ Казвам: „Браво, ти пишеш тъй, както твоят учител.“ Туй дете казва: „Тъй казва учителят.“

Ще пишеш както Господ пише. Да знаеш, че така се пише тази буква. Някой път направя дебела тая част, която не трябва да бъде дебела. То казва: „Не може така, не се пише така.“ То иска точно както учителят е

казал. Ние ни най-малко не правим така. Нещата трябва да ги правим както Бог ги е направил, не трябва един милиметър повече да туриш. Та често са ме питали кое е право. Както човек знае, че е правилно да пее. Щом като пееш и се радваш, ти си на правия път. Щом пееш, и не се радваш, ти си на кривия път. В музикалния свят, ако вземеш „до“ вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш „ре“ вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш „ми“ вярно, ще почувстваш радост. Всичките тонове като вземаш вярно, ще се усилва радостта ти. Щом вземеш криво, вече имаш един обратен процес. Във всяко криво вземане на тона ти усещаш една малка плесница. Така не се пее. Обратен процес имат ударите. Музикантът взема тона, не върви хармонично. Не вземеш „ре“ вярно, като кон рита. Втория път, ако го вземеш по-фалшиво, по-голям ритник има. Колкото са по-верни тоновете, ритниците престават. Туй е за обяснение. Обратно движение имат трептенията.

Та ние, съвременните хора, казваме: „Тъй ще си върви животът.“ Не върви тъй животът, трябва да се изправи. Ти отиваш в един свят за работа. Ако идем в оня свят да се мъчим, защо ще отиваме? Отиваш там, на някаква работа да те тури Господ. Аз ще ви приведа онзи пример. Една стара баба от Варна, на шейсет и пет години, сънувала една вечер, че отива в онзи свят. Гледа двайсет и четири старци насядали, с бели дрехи, с книги. Като влиза, казват: „Защо дойде?“ Казва: „Дойдох да поживея тук.“ Казват: „Знаеш ли да четеш?“ „Не зная, дойдох да се уча.“ „Всеки, който не знае да чете, тук носи вода.“ Ако вие не сте се научили да четете, значи не знаете да четете. Какво ще бъде положението на един, който носи вода, който пълни бурето, ходи разнася вода? Ако искате да носите вода в оня свят, по-добре носете тук. Туй е само за изяснение. По какъв начин може да се говори? По какъв начин вие познавате дали един човек ви обича, или не? Онзи, който ви обича, той като влезе в дома ви, всичко върви напред. Онзи, който ви обича, като ви посети, всичко тръгва напред. Всичко тръгва напред, ако сте в нормално състояние, изправяте недъзите. Но ако ви посети преди да сте готови, всичко ще ви тръгне назад, ще ви се случат най-големите нещастия. Сега вие ще ме разберете криво. Онзи, който ви обича, той ви носи дрехи, вие трябва да хвърлите вашите стари дрехи, ще идете на баня. Трябва да се съблечете от старото, да се изчистите и да облечете новите. Ако вие държите и старите, и новите, това е невъзможно. Като казвам: ще пострадате – разбирам, старите дрехи трябва да ги хвърлите, нищо повече. Пък ако сте готови, само ще се очистите, ще облечете новите дрехи, ще се намерите в едно завидно положение. Ако ние сме готови, Божието присъствие носи благословение за нас. Ако сме изправни, всякога Божията любов носи благословение. Ако сме неизправни, Божията любов най-първо изправя погрешките и тогава тя се проявява. Сега аз искам да ви кажа, че любовта не наказва никого. Предшества друга сила преди

любовта, преди тя да се прояви. Тя не може да се прояви, ако другите сили не дойдат и не подготвят пътя на любовта.

Да допуснем, че вие в живота искате да каните някого на гости. Все таки в съвременния живот за едно угощение се изисква доста голямо подготовление: къщата трябва да бъде изчистена, измазана, дрехите опрани, обедът подготвен. Като дойдат гостите, трябва да има ядене и пиене. Ако след като дойдат гостите, започнете да приготовлявате яденето, вие не сте били подготвени за любовта. Може да се извинявате, че не сте били готови. Знаете, че някой ще ви посети, трябва да бъдете подготвени. Казвам, когато някой ни обича, трябва да се подготвим, но и онзи, който иде, трябва да бъде подготвен. Едновременно и двамата трябва да бъдат подготвени. Писанието казва: „Око не е видяло, ухо не е чувало за онова, което Бог е приготвил.“ Вие трябва да бъдете подготвени. Ако вие сте глухи, ако вие сте слепи, ако във вас храносмилателната система не е развита, какво ще ви ползва да ви канят на гости? Ще ви показват своите хубави картини, а вие сте сляп. Хубав обяд има, вие сте неразположен. Какво ще ви ползва оня свят? Един американски професор е казал така: „Някои хора за десет хиляди години не искам да ги срещам, но понеже всички ще се изменим, ще ги срещна тогава.“ Ще го срещнеш не такъв, какъвто е. Ако го срещнеш такъв, какъвто е, за десет хиляди години няма да го виждаш. Ако го срещнеш такъв, какъвто не е, ще го видиш. С любовта ще го обичаш. Любовта носи в себе си най-хубавите качества, украсява хората с най-хубавите качества. Единствената сила – като дойде у хората, тя ги обединява, подмладява ги, по-здрави стават, силни стават и са готови на всяка услуга. Щом любовта напусне човека, той веднага изгубва своето разположение, не е готов нищо да направи, казва: „Дотегна ми.“ Без любов дотяга, с любов той се подмладява. Ние всички очакваме да идем в оня свят, Господ да ни слугува. Но в оня свят ще ни слугуват, ако ние сме слугували тук. Покойният доктор Миркович казваше: „Ти ми слугувай в този свят, аз ще ти слугувам в оня свят.“ Ако ти на този свят не си слугувал, как ще ти слугуват на оня? Ако на този свят не си любил, как ще те любят на другия? Идеята е вярна. Ако ние на този свят не сме обичали Господа, не сме Му слугували, как очакваме, като идем в другия свят, да ни слугуват? В оня свят ще имаме същата любов, каквато сме имали ние. Ще имаме същата обхода, както ние тук. Сега не разбирайте този процес механически, като че има правило как трябва да обичаш. Няма нещо по-лесно в света от любовта. Какво ти коства да кажеш някому една сладка дума? Каква мъчнотия има да обърнеш езика си и да кажеш: „Хубаво е времето, прекрасен ден.“ Каква мъчнотия е? Защо ще кажеш: „Какво се е намусило времето, че дъждовно, гръмотевици има, има и голям студ, непоносимо е това нещо“, защо ще говориш така? Ако е горещо, казва: „Нетърпима горещина“, ако е студено: „Нетърпим студ.“ В любовта най-

големият студ е малка хладина и най-голямата горещина е малка топлина. Така тя ги превръща, няма в нея тия контрасти, да те измъчват. Най-лошите работи любовта ги превръща. Казвам, ако ние приемем тази любов, всичките противоречия, които съществуват вътре в нас, тя ги премахва. Ако не се премахват, показва, че не сме приели тази любов, която премахва.

Сега някои от вас искат да знаят в оня свят какви ще бъдем, мъже или жени. Какво разбирате под думата мъж. Мъж е, който чука камъни. Под думата жена разбирате, която пере. В оня свят нито камъни ще чукаш, нито ще переш. Такива занаяти няма. Ако разбирате, ако вие под думата мъж разбирате един човек, който носи светлината, ако под думата жена разбирате един човек, който носи топлината, то е на място, понеже топлината е необходима за растенето и светлината е необходима за простора. Без светлина простор не може да има, светлината носи простор за хората. Топлината носи реализирането на тази свобода, да опиташ свободата в себе си. Защото, ако не носиш топлина, ти не можеш да се движиш. Ако нямаш светлина, ти в мрак ще бъдеш. Светлината ще те освободи от мрака, топлината ще те освободи от онова инертно състояние на материята, замръзването. Ще бъдеш свободен да ходиш както искаш.

Туй състояние, което хората имат, мъже и жени, те сами са си го създали. Най-първо мъжът раждаше. После той искаше да се освободи от своя товар и накара жената да ражда. Той се освободи. Защо Адам искаше това? Казва: „Дотегна ми да раждам." Всичките животни, които Господ ги създаде, Адам ги народи. Сега да спи зло под камък. Всичките мъчнотии, които съществуват в света, жената ги създаде. Като се народиха животните от него, кавга нямаше. Щом дойде тя да ражда, тя ги народи така, че всичко, което е родено от нея, се кара. Всеки на своето място е. Адам не трябваше да дава тази привилегия. Ева нямаше какво да ражда, трябваше най-малко три хиляди години да ходи мома. Той защо искаше да се запознае с неговия занаят? Сега разбирайте ме право. Адам беше един художник, хубаво рисуваше. Той даде четката на Ева, а тя не трябваше да учи художеството, тя друг занаят трябваше да учи. Той не трябваше да поверява четката в нейните ръце. Какво ще направи тя сега? Цапа. Жената трябва да се върне.

„Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Ние искаме хора да станем. Всеки иска да стане баща, да стане майка. Че вие искате положения, които само Господ ги има. Ти искаш като Господа да станеш, да създаваш. Хубаво да създаваш целия свят. Казвам: „Аз те родих, аз те създадох." Тия хора, които ги създаваме, какво стават? Светът е покрит само с гробища. Нашите работи, които ние създаваме, Бог

ги възкресява. Ние ги умъртвяваме, Той ги възкресява.

Та първото нещо, напуснете тия ваши грандиозни идеи, да бъдете бащи и майки, големи хора. Приемете положението на слуги, на синове на Бога. Идеята за бащи и майки след няколко хиляди години ще оставите. Сега се освободете. Дошла някоя мома, хленчи, иска да се жени, търси щастието си. Ако един кон е натоварен и носи нещо, разбирам, но тя да стане майка, да ражда деца, не е времето ѝ сега. Ако един човек не се е научил да служи на баща си, ако една дъщеря не се е научила да служи на баща си и на майка си, как ще служи на децата си? Нови възгледи са това. Господ има само един Син. Той, най-разумният, роди само един Син, но на свят, пък ние имаме повече синове и дъщери. Рибите от нас са още по-големи майстори, по триста хиляди раждат. Какво става?

Искам да ви наведа на мисълта: тъй както сега мислим, какво е нашето понятие за небето, за Бога, за тия работи? Когато детето е в първо отделение, какво понятие има за науката? Когато е във второ отделение, какво понятие има за науката? Свърши отделенията, прогимназията, влезе в гимназията, свърши гимназията, влезе в университета. Казвате за някого: „Той е от напредналите братя.“ От напредналите братя е, че не може да ходи. Не зная колко е напреднал. Много напреднал, толкоз опитности има: най-малко сто пъти се карал досега с напреднал брат, най-малко хиляда пъти е мислил лошо за другите, с този не иска да се примири, с онзи не иска да се примири, този го обидил, онзи, това не му стига, онова. Толкоз напреднал, че обхода няма, че не знае, как да го поздрави. Аз не съм срещал нито един тук, на Изгрева, който поздравлява добре. Как се поздравлява добре? Ако ще срещна някой вярващ, трябва да се отбия отдалече, че да не го срещна. Не съм разположен, ще мина от друго място, за да не проявя своето неразположение. Може да кажа само добър ден, но и с добър ден предавам своето неразположение. Добър ден отвън, вътре кипи в мене. Добър ден, но не е добър ден. Другояче, това е несъответствие. Ще му кажа: „Извинете, днес не искам да ви поздравлявам. Ако ви поздравя, ще ви натоваря с голям товар.“ Отдалече казвам: „Братко, не мога днес да ви поздравя.“ Задържам поздравяването за друг път, когато съм разположен. Казвам: „Добър ден“, но той казва: „Не ме поздрави добре. Той е неразположен.“ Колцина от вас сте неразположени? Като срещнете някого, да имате преизобилно блага. Сега вие ще кажете: „Зор е тази работа.“ Никак не е зор. Да се живее добре е най-лесното нещо, но трябва да знаеш как. Ти за да живееш добре, не ти трябват идеите на стоногата да имаш сто крака. Сега да имаш сто крака: сто обувки по петстотин лева, те костват петдесет хиляди лева само за обуща. Ти печелиш четири, пет или десет хиляди, или петнайсет, или двайсет хиляди на годината, не ти стигат само за обуща.

Сега другото противоречие излиза от следното. Казвате: „Лесно се говори." Лесно се говори, но знаете ли една лоша дума колко мъчно се изкупува? Казал си лоша дума, някой път пет–шест години взема, докато я поправиш. Никой не забравя, и пет–шест години като минат, не забравя. Та казвам, съвременните хора, освен че не си удържат езика, но и мислите. Невидимият свят нас ни държи отговорни за една лоша мисъл, за една лоша дума. Може да не си отговорен, но за да бъдем нормални, трябва да имаме самовладение. Ето аз какво разбирам: да не допущаш една мисъл, след като направиш една погрешка, да я държиш. Преди да направиш погрешката, да я знаеш. Една лоша мисъл е като свиня. Когато влезе тази свиня, да не ѝ позволиш да рови, преди да я влязла. Отвън да рови. Лошите мисли да бъдат отвън. Всичките лоши мисли и желания, с тях ние отпъждаме хубавото, което Бог ни е дал; отпъждаме лошите духове, отпъждаме Господа. След това дойдат и страданията, и болестите, противоречията, много опасни работи дойдат. Та законът е: онова, което искате да ви правят, и вие го правете. Към Господа се отнесете с любов, за да приемете Неговата любов. Щом дойдеш без любов, туй безлюбие се връща. Най-първо, турете не да угаждате на хората, но вътрешно свободно да разбирате. Казвате: „Свободни сме днес. Ще извините, днес сме по-свободни." Казва: „Неразположен съм." „Какво имаш?" „Може да ти кажа, но ти няма да ми дадеш цяр. Ще ти разправям, ще те натоваря. Неразположен съм." Мнозина се интересуват. Казва: „Кажи ми какво ти е." След като му кажа, казва: „Аз мислех, че този брат е напреднал, той съвсем загазил." Основният закон казва: вярвайте в Бога и в Мене вярвайте. Аз съм цитирал и съм ви казал, че ние живеем в миналото. Миналото е на хората, бъдещето е на ангелите, настоящето е на Бога. Всичките хора сега преживяват един минал живот. Тази война не е отсега. Тази война е последствие на хиляди години. Тя е неизбежна, то е миналият живот, който е в стълкновение с новите възгледи.

Та казвам, миналото трябва да го преживеем и да го поправим. Вие сте чели за кармата, че кармически ние се отнасяме добре с някого. Ти си длъжен да поправиш своята карма. Ако в миналото си се обхождал добре, трябва и в този живот да се обхождаш добре. Ако в този живот ти не можеш да поправиш погрешката, тя се увеличава, тази погрешка. Та казвам, без любов животът не може да се поправи. Пита ме един какво трябва да прави. Казвам, аз ще ти кажа: ще започнеш с любов към Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Второ, ще започнеш с любов към ближния. Третото положение: ще дойдеш до любовта към себе си. Любовта към себе си пак има потънкости – не само да угаждаш на себе си, на своя вкус, като дойдеш до себе си, ще мислиш. Трябва да бъдеш изправен спрямо ръцете си, трябва да бъдеш

изправен спрямо краката си, спрямо очите си, спрямо космите си. Ще се вчешеш хубаво. Навсякъде ще гледаш да изправиш всичко. Казва: „Не обръщай внимание." Ще обръщаш внимание. Стягат ти обущата, ти ще изправиш положението. Не трябва да туряш тесни обуща. Като седиш някъде, ще седиш на мекичко. Аз бих ви проповядвал любов към себе си, в изправно положение ще бъдете. След като се научите в туй, изправното, положение, вече може да помагате и на другите.

Казвам, като приемем Божията любов, ние приемаме онзи, съвършения, живот, Бог както живее. Казва: „В Него всичко е съвършено." Като обичаме Бога, Неговото съвършенство ще дойде в нас да ни изправи. Второто съвършенство е любовта към ближния. Отпосле идваме към себе си. То са три училища: инволюционно, по закона на инволюцията започваме с любов към Бога; след това минаваме към еволюцията, любов към себе си; имаме и любов към ближния. Ще направим едно цяло кръгово движение. Сега някои сте започнали с любовта към себе си, казвате: егоист. От себе си ще минеш във втората степен, любов към ближния, и третата степен е любов към Бога. Щом дойдеш до Бога, кръгът е завършен, влизаш вече в областта на съвършения живот.

Та казвам, главната ни цел е Бог, туй, в което ние сме потопени. Бог се проявява чрез всичките хора. Всичките хора около нас, и слънцето, и въздухът, и водите, каквито и да са проявления в нашето съзнание, Бог се проявява във всичко туй. Ако ти Го познаваш, ти си на прав път. Той казва: „Не бой се." Ако много силно духа вятър, има нещо неизправено, ако те милва, добър си. Ако слънцето те напече, добър си; ако много те напече, имаш нещо неизправено. Ако стане много студено отвън, причината е в тебе. Може да направиш опит: студено е двайсет и пет градуса под нулата, можете да измените състоянието си, и веднага студът ще се смени, ще дойде нула градуса. Казвам, като измените своето състояние, външното състояние в природата веднага ще се измени, няма по цялата земя, но в дадения случай около тебе ще се образува една стая отоплена, веднага ще се смени студът. Или имате противоречие в живота, сиромашия имате. То се дължи на вашия живот. Щом изправите живота си, сиромашията ще си иде. Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са благоугодни, Господ го примирява с враговете му." Ако пътищата ни са благоугодни, Господ го примирява с онези, с които сме в постоянно стълкновение.

Та казвам, някои от вас искате Господ по един механически начин да има разположение към вас. Ако вие не знаете как да обичате, как ще има разположение? Ако вашата любов не е както Той обича, ако вашата мисъл не е такава, както Той обича, ако онова, което Той ни е дал, ти не пазиш. Ти минаваш някъде, откъсваш някое цвете, хвърляш го. Той не иска ти да

късаш цветята и да ги хвърляш. Минаваш някъде, обидиш този-онзи. Господ не иска да обиждаш никого. Ти видиш една котка, казваш: „Това е животно“, презираш го. Не е в порядките на Бога това. Тази котка, която Господ създал, тя е почтена като Божие дело. Ако в своите проявления котката е лоша, то е в нейното проявление и ти, като човек в своите проявления, и ти не си съвършен. Ние трябва да ценим хората като създание на Бога. Бог ни създал, за да се проявим много добре. Имаме всички възможности да се проявим. Ако не се проявим, причината е в нас. Ако животните не се проявяват, причината е вътре в тях. Имам един котарак, като дойде, един дивак беше. Започнах да се обхождам добре с него, аз му давам най-хубавото, той ме изглеждаше. Вече година, откакто иде при мене, и сега аз като тръгна, върви пред мене като адютант. Аз се върна, и той преди мене. Накъдето отивам, пътя оправя. Като се спра, върне се, ако се върна, и той се върне след мене. Дойде и измечи. Доста музикално казва мър-р. Отворя вратата, дам му нещо хубаво, от което имам. В този котарак е затворена една душа на някой близък, казва: „Познавам те, Учителю.“ Казвам: „Много назад си останал.“ От мене зависи: някой път помилвам котарака. Една сестра казва: „Учителю, бих желала да бъда на мястото на котарака. Той нея милва, пък нас хич.“ Казвам: „Изостанала назад, снизходителен съм.“ Казвам: „Внимавай да живееш добре, да напуснеш тази форма.“ Казва: „Тия ученици са успели много. Колко време, колко време остана?“

Да не ви смущават тия, външните, форми. Тези херувими, най-възвишените същества, имат дяволска форма. Тогава какво ще кажете? Така ги рисуват, с биволска форма, не ги рисуват като хора, но като животни. Вие нямате едно понятие за формата на едно животно. „Бивол“, казва. Аз бих желал да съм бивол. Че в бивола има чувство. Като го извикаш, на един километър да е, като чуе гласа, реве и иде. На един вол говори му колкото искаш, не иска да знае нищо. Ако искаш да те обичат като бивола, на свят обичай. В Индия има едно племе, отглеждат биволи. Аз бих желал да имам биволска любов. Не считайте, че тъй, както хората се проявяват, че то е най-правилно. Някой път виждам анормалности, те се дължат на хиляди години на миналото. То не е сегашно. Тъй както сега се обхождате, то не е сегашната любов. Вие направите нещо, и после съжалявате, казвате: „Не трябваше да го направя.“ То е миналото. Съзнаваш как трябва, но не си готов да се проявиш. Искаш да бъдеш мек, като речеш да се проявиш, не можеш, и току изведнъж: бум-бум! – излезе нещо нехармонично. Не че го искаш, сам съзнаваш, че гласът не е мек. В сегашния живот имаме по-големи погрешки на миналото. Обхода трябва в нашия ум, в нашето сърце. Апостол Павел казва: „Не съм съвършен, стремя се към съвършенство.“ Всички ние се стремим към съвършенство. Да не се осъждаме за онова, което правим. Може да кажем: „Ще ме

извиниш, то са мои привички на миналото. Аз съм недоволен от тях, ще ме извините. Имам нещастието, не мога да се освободя.“ Гласът ти е бас, говориш, той иска сопран. Казваш: „Не мога да го направя, бас съм, дебеличко говоря.“ Някой обича бас, той тъничко говори. Казва: „Тази сестра натънко преде. Такъв е гласът ѝ.“ Казвам, и дебелото предене, и тънкото предене на място са. Който преде дебело, да преде дебело; който преде тънко, да преде тънко – че като се изтъче, и тънко, и дебело да имаме, и тънки, и дебели нишки.

Задачата е ние да прославим името Божие на земята.

„Отче наш“

Тринадесето утринно слово
8 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_03_08 Живот, път, истина
неделна беседа

ЖИВОТ, ПЪТ, ИСТИНА

Отче наш.
„Фир-фюр-фен“.
Ще прочета част от 14 глава от Евангелието на Йоана от 18 стих до края.
„Духът Божи“.

Ще взема онези думи на Христа, дето казва: „АЗ СЪМ ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИВОТЪТ“.

На пръв поглед като че думите са ясни, не съдържат нещо повече. Път, обикновеното разбиране на пътя е място, по което се ходи, но пътят е и връзка. Ако от един свят до друг няма път, няма да можеш да влезеш. Път, значи път за влизане в по-висок свят. За този път човек трябва да има средства. Ако вие от екватора вървите към северния полюс, ще забележите една промяна, която става в температурата, после ще стане една промяна в годишните времена, в дните, в часовете. Щом дойдете до полюса, ще се намерите в едно противоречие. Там имате 6 месеца ден и 6 месеца нощ. Имате приблизително 2 месеца изгрев, слънцето не залязва, но се върти, спирално се подига. Почти лъчите на слънцето са хоризонтални, затуй топлината е малка.

Някой искат да кажат, че нас земята ни интересува толкова, доколкото може да ни храни. Но земята е една книга, една Библия, един склад на знание. Тя държи много работи. Приблизително тя има един живот от два милиарда години и половина. Каквото е видяла, написано е. Мислим, че тя е глупава земя, няма никакво знание, че е неразумна. Земята е много по-умна от хората. Когато говорим за земята, че е по-умна не разбираме материята на земята, както когато говорим за човека, не разбираме тялото, то е средство. Има един дух, който живее в земята. Сега аз не съм да се поддържа да се доказват нещата. Туй, което се доказва, то не съществува. Туй, което не се доказва, то съществува в света, според мене. Щом доказваме нещо, аз го зная, че то не е реалност, то е сянка на живота. Едно време хората доказваха, че идолите са богове. Едно време хората доказваха, че силните хора са поставени от Бога и те са богове. Виждаме, че идолите се разрушават и силните хора и те умират. Това са човешки понятия. Казва: Какво нещо е истината? – Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Ако ти в твоя път, в който вървиш, вдигаш много прах, ти не

знаеш, как да ходиш. Ако пътят, в който ходиш, има кал, пътят ти не е онзи, в който трябва да ходиш, пътят на истината. Той не трябва да има прах, не трябва да има кал, нищо повече. Щом има прах и кал, този път не е прав. Да се разберем какъв е пътят. Път без прах, път без кал, път без умора, той е най-приятният път, по който човек може да пътува. Той е пътят на живота и няма нищо по-приятно от този път. Сега виждаме хората са уморени. Не е този правият път, по който вървят, те вървят в мочурлаци. Сега този объркан свят, не е този свят, за който аз ще ви говоря. Някой път вие виждате облачно небе, мислите, че цялата земя е облачна. То не е така. Едно малко пространство е облачно. Другите места е ясно. Вас ви е неприятна мисълта, че животът е много тежък. Не зная, дали животът на един човек е по-тежък от живота на заяка. Виждам този заяк след като го гонят, животът му виси на косъм, той си играе, забавлява се, майстор е, разсъждава, дойде донякъде. Направи един кръг, подскочи 20–30 крачки, пак направи друг кръг. Вие се чудите защо играе. Дойде копоят, започне да обикаля по кръга, няколко пъти, дойде до центъра, озадачи се копоят. От центъра копоят мисли на къде е подскочил, направи втори кръг копоят. Някой път ходи, после пак се върне. Вие мислите, че това същество е глупаво. Казва: Да си поиграя с този глупак. Понеже, той като не разбира живота, взел да ме гони, да ме хване, каквото съм събрал да го изяде. Няма да го бъде. Мене Господ ми дал дълги крака, голямо геройство се иска, докато ме стигне. Даже най-голямата хрътка не може да стигне един заяк. Старите турци имаха големи хрътки, тазове ги наричаха. Задигне пушката, две хрътки като даначета, тънки, четат им се ребрата, коремът много тънък, като изкарат някой заяк, хрътката като наближи заяка, турчинът вика: Ха кузум, ха чучум, много любезни думи. Но, ако заякът изпревари хрътката, вика ѝ: Ха гяур, ха домуз, най-лошите имена туря. Заякът дошъл нагоре бяга, задните крака са дълги, бяга лесно нагоре. Като влезе в гората, хрътката вече го напусне.

Та казвам: Ние като турците по някой път, като върви нашата хрътка, като наближава заяка, казваме: Ха чочум. Като се изгуби заякът, казваме: Животът няма смисъл. Животът има смисъл в учението. Човек трябва да учи. Който разбира, никога, никога не трябва да си тури на ум, че старо било знание. За новото, което иде, ще му по-служи. То е предисловие, ще му помогне. Новото знание изисква съвсем други условия. Ти пееш една песен, може да си започнал с основния тон на песента или от ре, ла, ми или фа, но последователно трябва да вземеш всичките тонове и да ги вземеш вярно. Певец е онзи, който е изправен в тоновете, може да предразположи хората. Ако вземе само няколко тона вярно, не е певец.

Сега някои хора казват: Той е много добър човек, религиозен, той е човек на сърцето. Мисли, че като е религиозен, всичко завършил. Той,

религиозният човек, да пее фа. Специалист е на един тон и втората октава на човешкия живот. Казва: Той детински живот, той е физически живот. Основният тон е ре, с ре се занимава. Казва: Много културен човек, той е в третата октава, който има основен тон сол. Тия три октави имат междини, влизането на една октава в друга. Тук в пианото имате отражение, седем октави имате, три октави са отгоре, три октави отдолу, едната е основна. Но в живота октавите на сърцето се различават от октавите на физическия свят и от октавите в умствения свят, различават се по своите трептения. Тоновете на физическия свят произвеждат сила. И съвременните хора, които живеят в него, казват: Силни трябва да бъдем. Всичко със сила не става. Някъде трябва топлина. Да кажем имате вода. Ако под думата сила разбираш, че трябва да я мачкаш, с мачкане нищо не става, иска топлина. Ако я стоплиш, влиза в работа. Някъде в умствения свят иска светлина. Ако вие нямате светлина, животът ви няма смисъл. Едновременно вие трябва да имате и сила, и топлина, и светлина. Например вие може да сте много богат човек, да имате много знание, но ако нямате топлина, вас ви липсва нещо.

Та казвам: В съвременния живот хората се разделят, казват, този е светски, тези са религиозни, тези са глупци. После казват: Те са културните хора, в умствено отношение. Те го изопачават по много начини. Може да докажат, че три е равно на четири. Прави са, но при дадени условия. Една ябълка, разделена на три части и същата разделена на четири части, три е равно на четири, не е противоречие. Но три е равно на четири при известни условия. Но три е равно на четири при известни условия. Не всякога три е равно на четири. В три основни това е друга, в четири основни това е друго. Ако ги разгледаме астрологически съвсем се различават. Четири е число на гъстата материя, означава човека, който каквото вземе за себе си, събира. Може да умреш гладен, той казва: Мене не ме интересуват. Аз искам да живея. /Прави движения с ръцете отвън навътре/. Три е благородно число. Бог е в три лица, Юпитеровско число е. Дави се човек ще го извадиш, имаш да плащаш, ще ти плати, бие се за него, казва: Свобода му дайте. Каква голяма разлика има между тия две числа.

Казвам: Нека дойдем до основните неща. Ако пътят представя материалния живот, ако животът представя органическия живот, ако истината представя крайната цел, свободата на човека. Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Крайната цел на живота е истината. Какво трябва да разбираме под крайна цел? – Каква е крайната цел на една мома? – Младият, красивият момък. Но това не е крайната цел, това е само привидно така. Тя казва, аз те обичам, заради тебе ще жертвувам всичко. Но тя не говори истината. Тази мома ни най-малко не иска момъка. Тя иска да му даде един такъв подарък, дето само Господ подарява. Тази

младата мома, за да я задоволиш, трябва да станеш посредник, да се яви нейният възлюблен. Кой е нейният възлюблен? – Това (е) нейното детенце. Тя се жени, за да има свой възлюблен. Той ще се яви в такава форма, в каквато ще бъде послушен, каквото да му каже, тя (той) ще слуша. Онзи, големият, иска да заповядва. По него ще дойде възлюбленият, понеже, знае това казва: Ако не ме обичаш, аз няма да го пусна да дойде; ако ме обичаш и той ще дойде. Съгласяват се двамата. Заинтересовани са мъже и жени. Мъжът става средство да дойде възлюбленият на майката; майката става средство, за да дойде възлюбленият на бащата. Това са момиченцето и момченцето. Туй, което създава всичките скандали в света, Господ ги примирява. Мъжът казва: С друг мъж работа няма да имаш. Като дойде момченцето, тя може да го гали, да го милва, казва: Позволявам, аз съм допуснал. Тя казва: С жени работа няма да имаш, но дъщеря си може да я милваш. Питам защо хората са добили тия изопачени идеи? – Казва: По други жени да не ходиш. Жените се обезверили в себе си. Те не вярват в себе си. Мъжете се обезверили в себе си и те не вярват в себе си. Аз говоря сега принципално. Аз съм гледал женени хора, наблюдавал съм ги. Жената върви и мъжът я наблюдава като един орел, види някой красив мъж, погледне го. Мине някъде красива жена, тя го наблюдава. Някой път са доста умни. Тя е умна, казва: Хареса ми тази мома, мяза малко на майка ти. Той казва: Виж този мяза малко на баща ти. Тъй щото замаскират се.

Има нещо в света незаконно. Незаконни неща са, ти едно дете не може да го храниш с твърда храна. Ако го храниш с твърда храна, осъждаш го на смърт. Ще го храниш с много деликатна храна. Като стане на четири, пет години, може да го храниш. Има една любов, която уморява хората. Прави са тия хора. Сега някой казва: Да се обичаме. За да се обичаме, трябва да пречистим любовта. Любовта на земята не е чиста. Тия покварените мисли развалят работите. Най-първо се оженят с любов и след като се оженят имат най-голямото недоверие. Преди да са станали религиозни хората са много вярващи, после като станат религиозни, влизат какви ли не съмнения. Съмнения, колкото искаш.

Та казвам: Нас ни трябва една наука, която да ни обясни нещата. Има известни елементи в природата, които носят една отрова. Вие ако съедините азота с някой елемент, може да образувате азотна киселина, ако съедините сярата, образува се сярна киселина. Ако извадите тия отровни елементи, вие добивате онези естествени елементи. Как става сярната киселина? – Отпосле се образува. То е едно човешко съединение. Понеже азотът е от високо произхождение, той е в материалния свят, тъй го вземат. Окултно, той завзема най-високо положение, най-голям аристократ е. Пречистена кръв има. Ако вие го съедините с по-долните елементи, тогава той с тия елементи образува отровите. Той не трябва да

има вземане и даване с жени. Такива съединения не може да прави рядко. С когото завърже приятелство, женитба, не разчитай на женитбата, то ще бъде до ден и половина. По някой път ме озадачават някои факти. Някои млекопитающи по отношение на брачния живот, пример са. Лъвът е еднобрачен. Той веднъж се жени. Като умре единият, другият остава сам. И орелът е еднобрачен и гълъбът не е еднобрачен, като умре другарката му, намира си друга и гугуцат. Гълъбът е пример в друго отношение, по отношение на храната, той (е) прецизен. Хиляди години той живее в най-лошите условия, никога не се е изкусил да хапне месце, червейчета, а само зрънца. Каквито и да са били условията, не са го заставили да хапне. Той е обърнал внимание на храненето. Храненето е по-важно за гълъбите, отколкото брачният живот. Че ти искаш да дойде някой твой възлюблен, аз ще стана пример. Няма какво да се занимавам с тебе. Ти искаш да дойде твоят възлюблен.

Преди няколко време дойде една госпожа от София, която живяла с мъжа си и тя го считала за светия. След много време тя видяла една бележка, че той бил женен и имал деца преди. Това тя не е знаела. И не го допущала. Тя не може да му прости, как така да я лъже? – И на себе си не може да прости. Ами ти как да излъжеш, защо да не можеш да простиш? – По някой път вие като не прощавате, кои са причините? – Ако някой човек има да ви дава пари, че не ви ги плаща, вие му прощавате, ако ви плати четирикратно, вие сте готов да плащате. Непрощаването е свързано с всички тия материални блага. Щом някой човек не е донесъл тия блага, които очаквате, не можете да простите, не е идеално. Законът седи другояче. Ние трябва да зачитаме Божия закон, Законът на Любовта трябва да се зачита, понеже от този закон зависи човешкото щастие. Ти ако любиш един човек, ти ще създадеш царски път на своята душа. Онзи, когото любиш, не мисли, че може да го обичат десет, двайсет души, ти като обичаш този човек, ще създаде възможност за твоето бъдеще. Себе си подигаш. Ако ние любим Бога, ние ще подигнем Господа, но ние като го обичаме с това обичаме и себе си. Казвате: Каква нужда има да го обичаме Господа? – Ти имаш нужда. Ако обичаш Господа, във всяко отношение може да успееш. Ако не Го обичаш, ако твоята любов е колеблива, ти не можеш да очакваш никакво постижение в света. Понеже, връзката между всички неща е Бог, който е скрит във всичките прояви на живота. Единственият, Който може да те упъти, да ти даде светлина, Единственият, Който може да ти даде топлина, Който може да ти помогне и в най-тежките времена на живота, Той е, Който се жертвува. И в ада да си, Той може да те извади. И в най-благоприятните моменти, Той може да те извади. Казвате: Не може ли и без да се молим на Бога? – Чудни сте по някой път. Молитвата е език. Ти трябва да знаеш езика на Баща си. Бог те пратил на земята, трябва да знаеш Неговия език. Ти като не говориш на

езика на баща си, какъв син си? – Роден си от Господа, не искаш да говориш езика Му. И Той няма да ти говори. Тогава какво ще стане с вас? – Няма по-голямо нещастие от това, да престане Той да ти говори. Невидимият свят, когато искат да накажат един човек, го наказват по този начин. То е най-голямото наказание. Има един живот в ада, дето се мъчат и пак са блажени, че има на кого да се оплачат един на друг. Пък има един ад, останеш сам в карцера, никой няма наоколо, ни глас, ни услишание. Досега всичките хора са проповядвали, но на земята има този ад. Казва: Чужд съм на света. Коя е причината? – Щом се отчуждаваш, ти си се отделил от Божия Закон. Ти искаш да те обичат хората, трябва да бъдеш честен в Любовта си, да нямаш никакви задни цели. Ще дойде, неизбежно е. Не е виноват, ако Любовта не е дошла. Ще разбираш тази Любов, ще разбираш нейния език. Ти трябва да разбираш нейното ухание, трябва да разбираш нейния свещен трепет, трябва да разбираш нейната светлина, да разбираш нейната музика, тя си има своя октава. Чудни са хората, говорят за Любовта. В какво седи Любовта? – Любовта си има основен тон, основен тон от 12-тата октава, дето я няма на земята.

Нека сега да се повърнем във възможното в света. Ние се стремим към постижения. Искаш да се развиеш, искаш да станеш музикант. Трябва да знаеш пътя на музиката, какъв е. Ти искаш да станеш човек на изкуството, художник или искаш да станеш скулптор, или искаш да станеш поет. За постижението на туй казваш, че то тъй ще дойде от Господа. Дарбите са дадени на всички, тия дарби имат известни пътища, по които се развиват. Житното зърно се развива при известни условия, при известна температура, при известна почва. Тя е из лозените пръчки и те избират почвите. Колкото почвата е по-подходяща, по-добре. Колкото топлината е по-подходяща, толкоз соковете са по-сладки на гроздето. Ние в ума си страдаме от недоимък на светлина. Често в сърцето си страдаме от недоимък на топлина, често тялото страда от безсилие, няма достатъчно сила. Аз я наричам животворна сила на организъма. Когато човек е здрав, ходи изправен, пазете се. Почнеш ли да се навеждаш, земята те привлича, ти изгубваш своето равновесие. Не се свивай. Дръж ръцете си изправени, гръбнака перпендикулярен. До този перпендикуляр светлината и топлината идват правилно. Има две течения, които стават по гръбначния стълб надолу, едното слънчево течение, другото лунно течение. Сега няма какво да ви разправям. Някои от вас, които се интересувате, има школи. За да бъдете във връзка със слънчевото течение, вие трябва да обичате живота, вие трябва да обичате центъра на този живот, отдето произтича. Да сте във връзка с лунното течение. Вие трябва да обичате луната. В какво седи Любовта на луната? – Нейната задача е да лекува хората. Ти си неразположен, ще обичаш луната, ще оздравееш по-скоро. Забелязано е, че ако ти се разболееш, при празненето на луната, болестта лесно ще мине.

Ако се разболееш, когато се пълни луната, мъчно се лекува. Единственият начин е Любовта. Ако обичаш луната, лесно се лекуваш, ако не – по 4–5 години може да страдаш от безлюбие. Луната е свързана с религиозните вярвания на хората. Под думата луна, разбираме трябва да обичаш Бога, Този, Който те лекува. Бог направил две светила, за да ти светят, едното в тъмнината на живота, другото в светлината на живота, да ти дава живот. Ти трябва да разбираш луната, която в живота ти помага. Казваш: Луната сега ще обичам. Ще я обичаш, защо не? – Няма да ѝ се покланяш. Казано е там, да и се не покланяш. Ние всичко, което Бог е създал, трябва да обичаме. Да възлюбиш Господа Бога Твоего на земята и всичко, което Той е създал. Навсякъде трябва да го виждаш. Така няма заблуждение. Щом ти обичаш света, изваждаш Бога от света, ти си на крив път. Всеки трябва да върви по онзи път, който Господ е определил. Да видиш как Господ е създал едно растение, да научиш закона. Какъв закон трябва да научиш. Че Господ е поставил главата на растенията в земята, затрупал я. Туй растение е пак благодарно и дава най-хубавите сокове и плодове и не роптае. Твоята глава е обърната нагоре, Господ ти дава и ти си пак недоволен. Следователно, тия растения при най-лошите условия и те благодарят на Бога, ти при най-добрите условия постоянно мънкаш, казваш: Не го бива, това не е добро, онова не е добро. Всичко все лошо. По някой път българинът гледам има две неща: Българинът има едно чувство, много преувеличава. Като иде на някой сбор, казва: Свят, свят, яйце да хвърлиш няма къде да падне – преувеличава. Пък то събрали се сто двеста души. Ако му кажеш за материалните работи, как е берекетът тази година, започва да мисли, едва ще се изкаже, хич не преувеличава. Ако попиташ турчина, казва: Бинберекетверсин. Той обича да се хвали, че е много. Българинът казва, че е малко. Българинът го е страх да каже, да не би Господ да чуе и да му вземе, казва, че е малко, че Господ като чуе, да увеличи. Хитрина има малко. Понеже, знае, че е щедър, да даде повече, понеже е заинтересован. Психологически е това. Аз така разсъждавам. Туй, което не засяга него, той е щедър. Когато хвали някого, той е учен човек, всичко знае, много знае. Казвам: Всички тия работи имат своя психологически произход. В българина чувството Любов към Бога, е слабо развито, това съм установил в моите наблюдения. Съвестен е, твърд е. Съвест има от Божествения свят. Твърд е, когато в духовния свят искат дирек, хващат българина. На невидимия свят, всичките диреци са българи. Другаде няма да го намериш, но за дирек става. Когато наблюдавах една от най-големите български ясновидки, казвам ѝ: Много си съвестна, честна, справедлива, но любов към Бога нямаш. Много малка любов имаш. Всичкото, което го правиш, не го правиш от любов. То казва ме мъчи. Ако има нещо, което ме мъчи, то е. На главата известна част показва това. Когато има това чувство, успява навсякъде, носът, ноктите нормални. Когато човек има това религиозно или Божествено чувство, в него има

един свещен трепет, благоговее пред всичките хора. Когато е слабо развито, казва, че никой нищо не струва. Аз говоря сега, когато в него са развити разумността, интелектът е развит, съвестен е, то е едно от най-хубавите чувства, от най-деликатните чувства. То предава една много красива осанка на човека. Такъв човек никога няма желание да излъже. Като дойде, той винаги е щедър, пази твоите интереси и гледа с нищо да не те оскърби. Много внимателни хора са. Аз ги наричам тия хора, които обичат истината. Аз съм пътят и истината. Истината може да живее само тогава, когато в нас е развито това Божествено чувство Любов. Сега вие всинца има да развивате още това чувство. Ако разгледате вашия живот, по някой път Господ ви дал хубави условия, вие сте доволни, като дойде някакво противоречие, веднага вие се колебаете. Вие считате за всичките неща, че Господ е отговорен. Господ е отговорен за Него. Мен ми разправяше един българин своята опитност. До едно време считал, че обществото е виновно, казва, после забелязах, че не е обществото, най-после дойдох до мисълта, че всичкото зло е в мене. То е другият полюс. Нито светът е причината, нито сам човек е причината. Светът може да е съблазън, и ти си съблазън. Казвам: Не осъждай себе си. Направил си една погрешка, не се съди. Считай, че ти си актьор, играеш известна роля, не ти е по характера, кой е крив. Ролята е крива. Ти не искаш да играеш. Но в драмата е турена и ти искаш, не искаш, ще играеш. Да кажем, че си сприхав човек, и гледаш да не вземеш за в бъдеще такава роля, по един добър начин да се подигнеш, да ти дадат видни роли. По-простите роли да останат за по-простите актьори. Ти като виден актьор се подигаш да имаш ролята на някой поет, на някой музикант, на някоя отлична майка, на някой цар, на някоя царица, на някой философ, на някой калугер, на някой постник, отшелник, не такива роли на коцкар, хайдук.

Ние, съвременните хора, сме лишени от онова великото благо, което Бог ни дава поради крайното подозрение, което съществува. Има какво да се плашим, но няма някъде, дето подозрението не е на място. Има две неща по-съвместими: вълкът не може да опасе нивата и овцата не може да изяде един вълк. То са несъвместими неща. При топлината водата не замръзва, а ври, но при студа замръзва. При студа водата не завира. Казвам: Хората като станат религиозни, стават крайни критици и казват: Той не върви по правия път. Че кой е човекът, който върви по правия път? – Той трябва да е крайно съвестен. Най-първо трябва да започне с милосърдието, крайно милостив трябва да бъде. На физическото поле трябва да бъде съвестен и честен. Две неща различни, със Съвестта е правото. Като човек мене не ми подобава да кажа една лъжа. Другояче дали е право или не, направил съм погрешка, не може да се извинявам, не е права постъпката. Ти не трябва да допущаш никаква погрешка като честен човек. Значи богат си, защо ще вземеш парите на друг човек. В справедливостта ти може да си най-

бедният човек, няма да се обърнеш да кажеш: Сиромашия е това. При най-голямата сиромашия ти и последният кодрант, който имаш, ще дадеш, ще си изпълниш дълга. Онзи човек, който е така развит, не се бои от сиромашия. Сиромашията е изпит за човека. Има много деца, които в съвременния свят са подхвърлени или много деца има откраднати. Не е подхвърлено, от голямо произхождение е. Изтезават го. Един ден като намери баща си, освобождава се. Всичките сегашни хора са откраднати. Мнозина сте откраднати. Трябва да намерите баща си. Имате един баща, който седи над вас. Този, който ви терзае, не е ваш баща. Той казва: Тебе знание не ти трябва, за тебе работа, работа постоянно, препоръчва работа. Ни най-малко не ти препоръчва да си честен, добър, казва: Каквото искаш, но работа трябва. Казва: Смел бъди, претърпи го. По този начин не се говори. Имаме един много добър пример. Най-добрата черта в един от израилските царе, като го гонеха Саул, да му докаже, че не му мисли зло, отряза едно парче от дрехата му. Казва: Можех да те убия, виж отрязах това парче от дрехата ти. Онези те заблуждават, които мислят, че аз искам да те убия, аз не се нуждая да взема царството ти. Казвам: Добрата страна в Давида беше съвестта, защо да го убие. Той се настани най-доброто място.

Ние, съвременните хора, трябва да зачитаме онова, което Бог ни е дал. Всеки от вас не знаете какво велико предназначение имате. Някои от вас сте предназначени в далечното бъдеще да бъдете ръководители на цял един народ. Сега се изпитвате, минавате през един такъв курс. Вие се задоволявате с малки работи, да се ожените, да имате един мъж, да бъдете богат, да има пари, да има слуги, апартамент, да имате няколко деца. Утре вашите деца се оженят и ще имат свои деца, ще ви напуснат. Казват: Този старият да си върви от този свят. Един баща, който не може да роди една дъщеря или един син, който да казва: Баща му да живее и бащата да иска синът да живее, че и бащата е добър и синът е добър, той е истински баща и истински син. Бащата да не казва: Отгде се пръкна този син, по-добре да го нямаше. Това не е баща.

Та казвам: Всички вие искате да бъдете бащи и майки. Ако не можете да отхраните добри деца, какви бащи и майки сте? – Нали майките и бащите създадоха този свят. Тия хора защо се бият? – Бащите и майките са виновати. Ако бащите и майките биха внушили на синовете си ония възвишени идеи за Бога, ние щяхме да имаме съвсем друга култура. Даже още сега ние можем да се освободим. Щом един постъпва добре, ние сме по-добри. Щом те ухапе един току изведнъж се измениш. Искаш да си отмъстиш. Слушай тогава възмущават се слабите хора, силните хора не се възмущават. Ухапала ме една мравя. Може да я хвана, да я стисна. По някой път я взема и я туря във вода, като рече да се дави, извадя я. Казвам ѝ: Не се занимавай да ме хапеш. Най-после що се плашите вие.

Онеправдае ви някой. Тази идея е лъжлива. Никой не може да ви онеправдае. Веднъж един ми казва: Знаеш какво може да направя, като извадя кобура. – Я го извади, рекох. Ще ти остане ръката във въздуха. Ти мислиш, че можеш да ме убиеш, ха бръкни. Не се е родил онзи, който може да бръкне и да хване кобура. Мислите, че в света всичко можете да направите. Но може да се откъсне ръката. Той като бръкне и ръката ще отхвръкне. В първото християнство като дойде Ананий и Сапфира да лъжат. Казва му Петър: Защо тази лъжа, туй имане, което даваш не е ли твое, защо скри от него, пък искаш да лъжеш. Падна Ананий и умря. Иде неговата другарка и тя лъже, казва ѝ: Ето онези, които изнесоха мъжа ти и тебе ще изнесат.

В света има ред и порядък. Хората умират по своя несправедливост. Ти си господар, никой не те заставя насила, никой не те заставя насила да идеш да (се) биеш. Ти го желаеш. Аз може да бъда полезен във войната като лекар да ги превързвам. Ако ме викат във войната, ще ги приспя всичките. Докато съм там, всичките ще спят. Ако искат да се бият, мене трябва да ме евакуират, да си вървя, че да могат да се бият. Някои хора мислят, че могат да се бият. Ако Господ иска да прекрати, ще тури 150 под нулата, как ще се бият тогава? – При 10, при 40 градуса под нулата се бият, но при 120, 150 никакъв бой не може да има. Сега аз говоря на вас, не какво да се прави. Ако вие имате вяра в Бога, Той ви изпитва. Казвам: Ако ме вземат насила, ще престане боят. Понеже, тях ги е страх да ме накарат. Както и да е ние им желаем доброто. И те един ден ще ме послушат. Аз им казвам: Не се бийте. Престанете да се биете. Те ще се примирят, ще си подадат ръка. Туй ще го видите. Туй, което Господ направил в света, то не е човешко. Туй, което Бог казва, ще бъде. Тогава Господ ще заповядва в сърцата на всичките хора. Казва: „Ще се заселя между тях, Аз ще им бъда Бог и те ще Ми бъдат народ, и ще Ме познаят от малък до голям“. Щом Го познаваме, само тогава ние ще можем да живеем. Когато Господ дойде на земята да се всели в хората, в техните умове да се всели в техните сърца, тогава ще настане тази епоха, която ние очакваме. Та казвам: Преди тази епоха, ние трябва да изучаваме законите. Светът няма да се оправи тъй, както ние мислим. Докато се извае една статуя, чукът на скулптора има да работи, да чука, докато се изрисува една картина. Дълго време има четката да работи. Докато един цигулар може да изсвири една пиеса, дълго време лъкът трябва да играе по струните, ръката да се движи, докато се изсвири както трябва. Така е и с пеенето.

Изисква се в света хора на Любовта във всяко отношение. В художника, в картините виждаш Любовта заговорила. В цигуларя Любовта е заговорила. Като четеш поета, да направи реформа, да кажеш: Искам от сега така да живея. Като свири цигуларят да кажеш: Искам тъй да живея,

както свири този цигулар, така искам да живея, както този художник рисува, така искам да живея. То е вече изкуство на Любовта. Религиозните хора не държат, казват: Искам като този човек да бъда добър. Ти няма да говориш за религия. Вечерно време той е в тъмнина, веднага ти ще светнеш, ще му покажеш пътя, ако е в затруднение ще го улесниш, ако е смутен, ще премахнеш неговото смущение; ако не знае предназначението си, ще го упътиш. Този човек ще те обича. Казва: Да си поговорим за Господа. Аз ето какво бих поговорил на един човек, ето какво бих му казал: Ти имаш един отличен глас. То е един капитал. Ти имаш един музикален тон, много хубав. Обърни внимание на музиката. Там е твоето бъдеще. Една дума бих му казал. Аз го пращам при Господа. Там е твоето бъдеще. Една дума бих му казал. Аз го пращам при Господа. Той като започне да свири, той ще намери Господа там. По някой път гледам религиозни хора, които не са музикални. Религия без музика не е религия. Религия без поезия, не е религия. Религия без наука, не е религия. Религиозният човек той диша живот от себе си, той не съди никого, той вижда хората, извинява ги, той живее добре и иска всички хора да живеят както него и им дава един добър пример.

Та казвам: Ние няма какво да се делим, на сектанти, на окултисти, на православни или на католици. Не е лошо православието, право да славиш Господа. Право да славиш Господа, трябва да си съвестен, трябва да си твърд в убежденията, право да славиш Господа, трябва да Го обичаш. Право да славиш Господа, трябва да бъдеш милосърд, трябва да бъдеш разумен, деликатен в обходата си. Всякога трябва да бъдеш деликатен, не само като излизаш от църквата, в неделя, но и в най-тежките моменти на живота си. Човек като копае на нивата, подигне се, усмихне се. Всяка работа го занимава. Казва ти: Както обичаш. И в тебе се зароди желание и ти да вземеш мотиката.

АЗ СЪМ ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИВОТЪТ. Ако в живота ние не може да пазим органическия живот, ако в пътя ние не можем да подобрим умствения живот, ако в истината, не можем да подобрим духовния живот, тогава нашите вярвания не са прави. Аз опитвам някои хора, срещам някои хора и виждам, колко са упорити. Аз го усещам така. Гледам той е толкоз алчен, че трепери на парата. Като дойде и аз ставам като него и аз дребнав ставам, извадя пет стотинки, тури ги в джоба, ако имаше една стотинка щях да извадя. Туй го зная. Дойде друг човек, изведнъж ставам щедър, извадя пет лева, десет лева, давам. Щом съм щедър и давам, този човек е добър. Щом съм скържав, той е лош. Тогава какво правя? – Когато искам да давам, отивам при онези, които дават; когато нямам нищо в джоба си, отивам при тия, които са скръжави, за да се извиня. В света като се приближиш при един човек, всеки човек остава върху нас своя

отпечатък. Ако е поет, поезията си; ако е музикант, музиката; ако той е весел и ти се настройваш весело; ако е тъжен и ти ставаш тъжен. Казвам: Ние си и предаваме чертите. Не сме така бедни, както мислим. При добрите хора сме свободни, понеже, те не ни ограничават. Единствените хора, които ни ограничават, то са хора недоразвити.

Под думата ПЪТ, аз разбирам онзи възвишен умствен живот, който разбира смисъла, защо е науката. Понеже, всички неща са за науката. Горе най-възвишените същества за наука са създадени. Под думата Живот ние разбираме органически живот, който сега се развива. Под думата Истина, ние разбираме тия сили, които хармонират тия трите свята в една хармония. Нашият умствен живот и нашият живот на сърцето, защото нашето сърце мяза на езеро, в което се втича животът, капиталът – аз тъй го уподобявам.От физическия живот става втичане. Дето човек работи с волята, втичане става в този живот. Защото, ако нашата воля не внесе и не изнесе, процесът в нас не е правилен. Тогава в нас се зараждат всичките болезнени състояния. Когато втичането е нормално и изтичането е нормално. Тогава имаме здравословно състояние. Затова сърцето на човека трябва да бъде езеро пълно, да разчитаме, че има с какво да разполагаме, да не се боим, че ще изтече. Туй, което изтича от ума, трябва да изтече и из волята, трябва да възприемем. Бог чрез нашата воля ни дава. От земята имаме жито, пълним хамбарите. Умът като мисли, ти ще раздаваш от онова, което Бог ти дал.

Казвам: Всинца трябва да бъдем носители на ония велики блага на щедрост, които Бог дава да изпълним Волята Му. Тогава ние ще имаме Неговото благословение: и философи, и поети, музиканти, съдии, майки, бащи, всякъде. Навсякъде новото учение така трябва да се приложи. Сега, когато вие искате да развивате вашата воля, то е първата октава, съвсем други са трептенията. Ако искате да развивате вашето сърце, вие сте втората октава, в музикалния свят на сърцето имате други тонове, не е същата октава. Щом искате да развивате вашия ум, вие сте в третата октава на живота. Три октави, от три различни системи, които са свързани помежду си. Казвам: За в бъдеще ти искаш да развиваш тялото си, трябва да разбираш първата октава, какъв е основният тон на здравето. Искаш да развиваш чувствата, трябва да знаеш, какъв е основният тон на чувствата. Тогава ще започнеш хубаво да изучаваш тази гама. Сърцето има своя песен, своя мелодия, има основен тон. Ако знаеш умствено да пееш, ако знаеш сърдечно да пееш и физически да пееш с глас. Как ще разбираме тогава? – Пейте и възпявайте Господа в сърцето си. Сега сме дошли до онова положение на сърцето. От изобилието, което имаме, от препълването на сърцето човек говори. От препълването на доброто сърце човек музикално да дава, музикално да прави добро, че всички навсякъде

да знаят, че той върши Волята Божия. Музикално хората за бъдеще трябва да правят добро.

Един факт. Вестниците пишат, че водата над Видин била на 6 метра висока. Виждам сега българите как тичат да помагат. И във време на война такова наводнение е. Добрите хора трябва да ходят със своите лодки да помагат на онези, които са окръжени с вода.

Добрата молитва.

24. неделна беседа, държана на
8 март 1942 год., неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София

1942_03_11 Добра мисъл, добро чувство и здраве
Общия окултен клас

ДОБРА МИСЪЛ, ДОБРО ЧУВСТВО И ЗДРАВЕ

„Отче наш“
„Венир Бенир“

(Направихме следното упражнение: Ръцете настрани. Лявата отива пред дясната, допира се до пръстите и се движи по дясната до рамото и после настрани. Дясната отива пред лявата и се прави същото движение с дясната ръка. Направихме го няколко пъти.

Направихме го обливането 3 пъти.)

Съвременните хора са погълнати от обикновените работи на живота, само в ядене, пиене, в обличане, събличане, спане, малки занимания. Мислят, че много работа вършат. И то яденето не е на свят. Не ядем по всичките правила, както трябва да се яде; и водата не пием както трябва; и знанието, което имаме, е разпокъсано. Ако вземете съвременните лекари, по аналогия ще ви разправят за всичките човешки кости, но и то е разпокъсано. Един физиолог ще ви разправя за физиологическите процеси, но отделни са. Сега религиозните хора казват, че човешкият ум е отделен, човешкото сърце е отделно, човешкият дух е отделен и човешката душа е отделна. Каква връзка има?

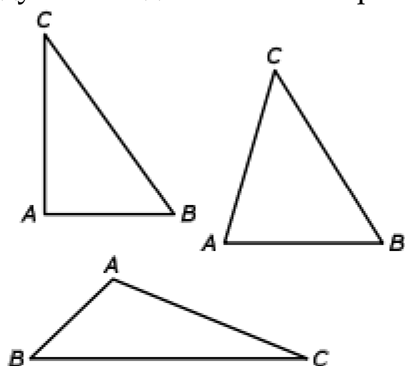

(фиг. 24.1)

На чертежа имате ъгъл А, който е 90 градуса. Представете си, че АВ представя човешкото сърце, АС представя човешкия ум и ВС представя човешкото тяло. Уравновесено ли е човешкото тяло с човешкия ум и сърце? Сърцето е по-слабо развито.

Представете си, че имате един висок човек, 185 сантиметра, гръдният кош е тесен, рамената са широки, но заоблени, не са права линия.

(фиг. 24.2)
Вие може да мислите, че тия неща са произволни, нищо не значат. Много значат. Човек с такава права линия на рамената, каквато работа започне, може да я свърши добре. Онзи, със заоблените рамена като на жена, много работи може да започва, не ги довършва. Едно съвпадение има в природата. Имаме един триъгълник. Ако го положим по хипотенузата, представя човек, който е материалист. Може да му говорите за духовни работи, но за него са второстепенни работи. Защо е такъв човекът? Вие искате да го обърнете, да го направите член на някаква църква. Ще го направите толкоз, колкото може да направите кърта да работи в една градина. Той винаги ще прави туй, което знае. Ако вие направите заека член на някоя черква, като види хора, ще хукне. После ще намери извинение, казва: „Аз съм миролюбиво същество, Бог не ме направил да воювам, не обичам с никого да се карам. Ако ме викате за някаква идея да устоявам, да се бия с хората, не може.“ Ние казваме, че той е страхлив. Мислите ли, че безстрашните хора правят нещата така, както трябва? Не. По отношение на живота, туй е извинително. Има хора, които са страхливи както зайците. Той трепери. Като остане 4–5 часа без хляб, настръхнат космите му, казва: „Гладни ще измрем, 4–5 часа не сме яли.“ Казвам: Не умираш. „Ще измрат жена ми и децата ми.“ Не може да се умира така. Постил съм 24 часа, по 2–3 дена. „Не може, казва, ще си замина.“ Ще умре човекът гладен.

Всички ония хора, в които страхът е силно развит, съвестта е слабо развита. Защото най-високата степен, до която животните достигат, то е страхът. Страхът е законът на животинското царство. Писано е: „Слабият да плюе на краката си и да бяга.“ Щом го викат да го съдят някъде, че е направил престъпление, да бяга, да се не явява. Слабият да бяга. Щом го хванат, той е виновен и веднага – смъртно наказание. Една лисица като хване кокошката или един вълк като хване агнето, какво става? Да плюе на краката си, да бяга. На Земята хората задават въпроса: „Защо трябва да бяга?“ Слабият трябва да бяга, нищо повече. Със своето бягане ще развие своя ум, че ще проточи краката си. Следователно на него Бог му дал сила да бяга. Една сила, която да уравновеси силния. Силният като го хване, веднага ще го разкъса.

Сега, ако вземете съвременните хора, имат особени понятия за правото. Вие искате силният да служи на слабия. Но то не е в животинското царство. Силният да служи на слабия не е и в човешкото царство. То е в ангелския свят. Ангелите правят това. Слизат да служат на хората, които ще наследят царството Божие. Силният съизволява, като дойде, умен е,

може да направи всичко, да ти услужи, от него ще искаш туй, което в дадения случай ти е необходимо. Не може да искаш от него много знания. Тебе ти трябват малко. Най-първо ти трябва да бъдеш справедлив. Но справедливостта е едно Божествено чувство в човека. Да имаш човешко достойнство, то е човешко. Достойнството е на човек да бъде честен, тепърва има да учат справедливостта. Минаваш някъде и някое куче веднага се нахвърли отгоре ти. Стражар е то поставен. То казва: „Господарят ми! Никой да не минава!“ Щом те лаят кучетата, трябва да знаеш, че тия хора не са добри в селото. Аз, като вляза в някое село, познавам хората по кучетата. Щом кучетата лаят, казват: „Хората са такива.“ Щом кучетата лаят по-малко, хората са по-добри. Щом ме залае кучето, давам му малко хляб. Погледне ме кучето, казва: „Да не искаш да ме подкупиш?“ Казвам: „Има добри хора в света.“ То започне да си маха опашката.

От съвременните хора всеки мисли, че като умре, ще иде в оня свят при Господа, да Му се оплаче. Ако остане като умреш да Му се оплакваш на Господа, то е загубена работа. Значи в небето ангелите ще оставят своята радост и ще слушат твоите оплаквания, че някой тебе те онеправдал, 100 лева не ти платил или 30 000 лева. Ти ще идеш при Господа за 100 лева да се оплакваш. Че тия пари най-първо не са твои. Тази работа Господ я създаде. Ти не защищаваш правата на Господа, но защищаваш своите интереси. Ако искаш Господ да ти обърне внимание, и ти трябва да обърнеш внимание на много малки работи. По пътя като вървиш, ако видиш една мравя, която се дави, ти с една сламка ѝ помогнеш да не се удави. Господ ще се спре, ще обърне внимание. Ако искаш да Му кажеш, че брат ти не ти дал нивите, то си има друг закон. Вземането и даването в света не представлява морална работа. Един човек, който не си изпълнява длъжността, спада към друга категория. На богатите хора трябва ли да се прави добро? Ако не се спреш при една мравя да я избавиш, Господ няма да ти обърне внимание. Защо ще я извадиш? Тази мравя е един ангел, който се е превърнал на една мравя и иска да види ще обърнеш ли внимание. Като я спасиш, Той запише това в книгата си.

Ще кажете: „Ангел се превърнал на мравя?“ Когато онези двамата души, ученици на Христа, пътуваха и Христос се присъедини към тях, казва: „Защо сте така замислени?“ Те казват: „Да не би да си странник, че не знаеш какво стана в Иерусалим?“ Хич не Го познаха. Започнаха да говорят и се чудиха един странник да им говори така. Казват Му: „Остани с нас, малко да ни поговориш. Много умни работи говориш.“ Като Го познаха после, веднага изчезна. Изчезна защо? Понеже бяха материалисти. Той изчезна, да бъдат те свободни.

Сега вие казвате: защо трябва да бъдете свободни. Представете си, че вие имате да давате някому. Българинът когато има да дава 20 000, счита го много. 35 000 има да дава, не го счита много голям дълг; и 40 000 не счита, и 50 000, но 20 за него е голямо число. Ако този банкерин върви подир тебе, ти ще бъдеш ли спокоен? Благородно е да те остави човек да си ходиш спокойно; гледаш, никой няма около тебе.

Питам: Ако Господ би се явил в света и ако върви по стъпките на всеки едного от нас, никакво престъпление нямаше да има, но каква свобода щеше да има? Никаква култура не щеше да има.

Този триъгълник (правоъгълният) представя човек, който обръща внимание само на материалните работи. Този астрологически ще помисли малко. Но за да стане човек такъв, може би 10 поколения са работили в това направление. Вземете в растителното царство дъбовете, които растат в долините, после постепенно се редуват брястовете, други дървета. Дъбовете са материалисти, те растат на най-ниското. После идат боровете. По-високо са клековете, колкото по-нагоре отиваме. До 1900 метра боровете растат, оттам нагоре идат клековете, а дето престават клековете, идат малките хвойни. Такова е положението на тези, които растат на високите области – те лазят по земята.

Сега ние мислим, за да бъдем духовни, искаме да имаме един външен физически изглед. Мислите ли, че всеки човек, който физически е представител[ен], че той е умен? Може да е така. В животинското царство най-голям е слонът и най-умен е. Но питам: ако съвременният човек би бил така голям, както слона, и ако са му нужни на ден 75 килограма ориз, при сегашното положение, когато едва може да се намери половин кило или едно кило ориз, как ще намериш 75 кила? Ако всички имате такива големи тела, да трябва така да се храните, несъвместимо е с живота.

Казвам: Във физическо отношение нуждите на хората трябва да се намаляват, а умствените и сърдечните нужди – да се увеличават; не безпокойството, но възможностите за духовно развитие. Духовното развитие е свързано със сърцето на човека и с неговия ум. Колкото човек е по-добър и по-умен, неговото положение е по-добро.

Всичко в света зависи от 3 неща: от ума на човека, от добрината на човека и от справедливостта на човека. Добрината на човека включва тялото. Ако ти не си добър, здрав човек не може да бъдеш. Една максима.

Добрината е свързана със здравето, с физическия живот. Справедливостта е свързана с духовния, със сърцето. Човек щом е справедлив, той има

добро сърце. От него може всичко да очакваш. Щом е умен, може всичко да направи. Тогава, ако той е добър, линиите на тялото са отлични. Имате отлично тяло.

Хубостта на тялото зависи от ония, хармоничните линии, от гънките на лицето. Да кажем, че челото е като на китайците

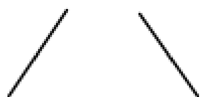

(фиг. 24.3).

Или имате чело на бялата раса

(фиг. 24.4).

У китайците, техният предметен ум е силно развит. Няма по-лакоми хора от китайците. Един американец разправя, че бил поканен на гости от един китайски мандарин и 40 вида яденета трябвало да опита. Поднесли му и от всичките трябвало да опита. Две седмици след това боледувал. Питам: какви ще бъдат тия 40 вида яденета? Някой път може да има някоя котка, някой път може да има месце от куче, от конско месо, всичко туй сготвено, и много други яденета. Европейци, които отиват в Китай със своите кучета, често изчезват кучетата. В китаеца физическият живот е силно развит, достъпен е предметният ум. Възможностите в миналото, които са се дали, не е използувал тия възможности, не е могъл да се подигне и културата дошла до известно място. Казва: „По-нагоре тази работа не е заради мене." Отказал се.

Когато жълтите са се отказали от своето предназначение, дойдоха белите да продължат културата. Понеже и белите са достигнали до едно място, че по-нагоре не отиват, има една друга раса, която ще дойде. Наричат я Шестата раса. Шестата раса ще се отличава по това, че никога няма да пожълтява. Един човек от бялата раса може да пожълтее, когато заболее. В Шестата раса жълтина няма да има.

Сега, жълтият цвят е хубав, но той се явява във физическия свят. Като се разболее, не може да издържи. Защо му са дадени болестите? Болестите са чужди вещества, които заставят човека да мисли. Една болест не е нищо друго, освен връзка с един по-низш живот. Ако си умен, всички тия низши същества може да ги хванеш и да ги туриш на работа. Сега като не може да им дадеш работа, те те измъчват. Казват: „Как ще им дадем работа?" Грамадни сили имате. Няма нещо в природата, което човек да не може да го подчини. Разправя д-р Бъкли, професор по богословие в Чикаго, една своя опитност. Среща на пътя един свой приятел, когото пита къде е

ходил. Казва: „Ходих да гледам как бълхите ходят да дефилират.“ – „Как може да дефилират бълхите? Ти искаш да се шегуваш, не ме занимавай с такива работи.“ – „Ела с мене да видиш.“ Отиват. Един господин под едно стъкло натурял хиляди бълхи и той като им заповядва, те се нареждат по полкове, дружини, взводове; отстрани има офицери. Както им каже, и бълхите дефилират. Той казва, че това било наследствена черта, да заповядват на бълхите. Казва: „Ние имаме тази дарба. Най-голямата мъчнотия, която срещаме при бълхите, е да ги отучим да скачат. Щом се отучат да скачат, вече могат да дефилират.“ Под тия стъкленици той ги учи.

Вие по някой път се обезсърчавате. Ако то и човек може да научи бълхите да дефилират, защо човек сам себе си да не научи? Защо ония сили, които са вложени в него, да не може да се справи с тях, да тури ред и порядък? Казва: „Тази работа е сложна.“ Никак не е сложна. Най-първо ще отделиш от себе си ония благородни сили. Всяка сила, която произвежда болка, не е в хармония с тебе. Ще намериш ония сили, с които ти си в хармония с тях. Всяко чувство, което произвежда приятност, не в неприятните, или всяка мисъл, която е приятна, тя е права. И в яденето да ти е приятно, не да бързаш. Ти ядеш и бързаш. Няма защо да бързаш. Ядеш и като останат още десетина хапки, спри. Ти тамън се наядеш и вземеш, студена вода пиеш, туриш в стомаха. След като е ял и е пил студена вода, българинът казва: „Не зная какво ми стана, урочасах. Много хубаво беше сготвено яденето, но не зная отнкъде дойде.“ Хич не му иде на ума, че студената вода е причината. Две студени чаши студена вода изпил и спира се онзи процес на храносмилането. Сега вие ще кажете: „Ние не ядем кокошки.“ Същият процес е. Ти тамън си ял картофена супа и след туй пиеш студена вода; мислиш, че работата ще върви. Или загорещил си се някъде някой път, ходил си малко да се поразходиш и вземеш една чаша студена вода.

Човек за яденето трябва да има една специфична наука. Той не трябва да бърза да пие вода. След яденето трябва да мине най-малко 40 минути, час и половина да мине и тогава да пиеш вода. Не да я пиеш веднага след яденето. И пак да не я пиеш изведнъж. Но да пиеш водата както кокошките правят: глътка по глътка и ако пиеш една чаша, да ти вземе 20 минути. До туй време работа имаме.

Сега, те са физически работи. Ако приемем една храна и нямаме любов към тази храна, тя не може да ни бъде полезна. Храна, която с любов влиза в тебе, тя те ползува. Казвате: „Де ще намерим тази храна, която обичаме при тия условия?“

Един анекдот ще ви кажа. Отива една българка при един свещеник да се

изповяда, преди Великден било. казва, че стомахът ѝ е разстроен. Свещеникът ѝ позволил да вземе малко дървено масло. Казва, че не е грешно да се яде дървено масло. Тя, бедна жена, нямала пари да си купи. Мислила какво да направи. Къде да намери дървено масло? Тя имала свинска мас, стопила маста, направила една дървена цев и прекарала маста през дървената цев и станала дървено масло. Започнала да си готви от нея и после казва на свещеника: „Откак започнах да ям дървеното масло, много добре ми върви." Свещеникът не знаел. Тя благодарила на свещеника.

Тази жена знание имала да превърне свинската мас в дървено масло. Има хора, в които храносмилателната система е слабо развита. Показва се в слепоочните области. Всичките хора не могат да ядат еднакво. Трябва да се съобразим със закона. Този, на когото слепоочните части са сплеснати, той избира деликатна храна. Онзи, на когото са изпъкнали, може да яде друго. Не е позволено на всичките да ядат еднакво. Ако вие наблюдавате разните хора в яденето, някои обичат череши, някои – грозде. Разните хора имат разно разположение към яденето, много разнообразие има. Те са като пчелите. Най-първо има цветове, които те обичат. После, като не могат да намерят хубавите цветове, тогава намират второстепенни. От първостепенните събират първостепенен мед, после посещават второстепенните цветя, третостепенните. Във второстепенните второстепенни са и соковете, които събират. Всяка храна има и особени сокове.

Та, казвам: За бъдеще, като дойдат хората, за яденето няма да бързат. Ще бъдат в размишление, да се помолят, да попитат Господа да ядат ли тази храна или да не ядат. Ако е позволено, в тях ще се отвори разположение. Някой път не ти е позволено и ти не искаш да ядеш. Ако се подчиняваме на този закон, по-добре ще ни бъде. Не си гладен – не яж; гладен си – яж. Не да туриш в стомаха си царевица, която е варена преди 3 дни, че да ядеш. Като свариш, да я ядеш. Не житото, като го свариш, след 3 дни да го ядеш. Не брашното като се смели, че след 6 месеца да го ядеш.

Та, казвам: Онези от вас, които искате да имате духовен живот, трябва да имате една философия. За храната трябва да бъдете специалисти. Ако животните са разбрали храната, само ние, съвременните хора, казваме: „Каквото ни е приготвено, това ще ядем." Общо това не е право, но специфично на всеки му трябва особена храна. После, и при дишането трябва да внимаваме. Ако приемеш въздух и в ума ти седят отрицателни мисли, ти тровиш себе си. Ти си същество, което не можеш да извадиш праната, онази енергия. Ти се безпокоиш за нищо и никакво. Нещата в природата се предават. Този прокажен, който бутне хляба, и ти ако

изядеш този хляб, веднага ще дойде и проказата. Крадецът като бутне хляба и той предава своето разположение на кражба в хляба. Користолюбивият, злобният, кой каквото пипне, предава от онова, което има. Добрият човек, и той предава.

Та, казвам: За бъдеще хлебарите трябва да бъдат най-добрите хора специалисти. Трябва да е свършил 4 факултета. От него зависи здравословното състояние на хората. Онзи градинар, всички тия зеленчуци, които произвежда, предава своето разположение на тях.

Казвате: „С какво ще се занимават хората за бъдеще?" С това има да се занимават. Когато Бог създаде Адама, приготви му храната. Всичките плодни дървета бяха храна, само от едно дърво не трябваше да яде. Питам сега: Какво мислите вие, защо на Адама и на неговата другарка Ева се поревна да ядат от забраненото дърво? Забраненото дърво е да ядеш печена кокошка. Лошо ли е да ядеш печена кокошка? Лошо е, понеже в кокошката, в клетките ѝ, има нечистотии вътре. Всичките кокоши лайношини са вътре. Всички волски лайношини са в месото. Мислите, че месото е чисто. От хигиенично гледище нечиста е храната. Даже и в растителното царство има нечисти храни. Не съм съгласен да ям плода на растения, на които са турени човешки изверженця.

Сега ви навеждам да мислите. Всички вие сте градинари. За външния свят не ви държат отговорни. Каквото има във външния свят, то си остава във външния свят. Но онова, което вие правите в себе си, за всичко туй ви държат отговорни. Онова, което сте сложили във вашето тяло, вие сте отговорни заради него. Онова, което сте наслоили във вашето сърце, вие сте отговорни заради него. И онова, което сте наслоили във вашия ум, вие сте отговорни заради него. Външният свят служи само като справочна книга. Каквото е наредено, е за света. Онова, което нареждаме в себе си, е за хиляди поколения. Вие казвате: вашите чувства, добрината, която имате. Не могат да бъдат вашите чувства здрави, ако не сте добри.

Сега не говорим само за един живот от 20, 30 или 120 години, говорим за поколения 10, 15, 100, 200, 500 поколения не могат да бъдат здрави, ако не са живели с добри чувства. Ако разгледате дробовете на един човек, който е здрав, знаеш каква красота има? Много красиви са дробовете, много красив е мозъкът. Един мозък, който мисли хубаво, на един човек добре организиран, съвсем другояче е устроен. Сегашните хора много повърхностно гледат, само някои неща отгоре.

Та, казвам: Ние имаме една задача – да оправим погрешките на миналото. Най-първо, трябва да имаме един равностранен триъгълник. Някой човек

трябва да бъде висок, умът трябва да бъде висок, широчина да има, сърцето трябва да бъде обширно, тялото в малко пространство трябва да бъде добре организирано. Има хора, които са така организирани, че дървеница не може да се приближи до тях. Има хора, до които въшка не може да се приближи. Опитвали ли сте, ако носите една вълча кожа? Въшка във вълча кожа не влиза. Вземете магарето. То никога не търпи конска муха. Като кацне, то реве. Конят ги носи, трупат се по корема му; на магарето само една да кацне отгоре му, то знае, започва да прави известни движения и тя си замине. Магарето казва: „Тук няма да бъдеш, аз не позволявам. Конска муха при мене да не идва.“ И не отиват. Ако магарето може да изпъжда конските мухи, защо ние да не можем да направим същото нещо? Тия конски мухи защо ни са?

Сега казвате: „Нервни сме, не можем.“ Нервността е една конска муха. Неразположен си. Когато започнат от физическия свят да минават в духовния, винаги стават нервни. То е признак. Ти станеш много чувствителен. Трябва да започнете да заповядвате на конските мухи. Дойде ти да кипнеш, да заповядаш. Когато се яви някой да те дразни… Тръгнал някой просяк подире ми, казвам му: „Нямам“, той мисли, че го лъжа, върви пак. Може човек да се върне и да го нахука. Но изваждам кесията си и му показвам, че е празна. Казвам му: „Втори път ще имам пред вид.“

Разправяше ми един американец. „Вървя – казва – из затънтените улици и подире ми върви един, иска да ме обере. Аз извадих кесията си, обърнах я, да види, че е празна.“ Като обърнал кесията си, онзи вече не го следи. Иска да му каже: „Нямам. Ако имам, да ти дам.“

Та, първото нещо: От всинца ви се иска самообладание. Съвременното човечество няма самообладание. Не че да не се дразни никак. В годината веднъж или в месеца веднъж да се разсърди, след туй като актьор, пак да дойде на себе си. Бият се двама души. Нека се бият, и двамата са силни. Американците не се бият с дърво, но с юмруци. Видиш двама, хубаво облечени, с шапки, единият обидил другия, току погледнеш: шапките отхвръкнали, кръв се появи. След като се бият 15–20 минути, единият набие другия или другият набие първия и пак се примирят. Какво ще се меся в тяхната работа? Ти ако се месиш, и тебе ще набият. Ако искаш да се месиш, трябва да си боксьор, иначе ще те наложат и двамата. Казват: „Ти нямаш право да се месиш в нашите работи, ние не сме те викали, то е частна наша работа. Седи и гледай.“ Като удря, хубаво удря, иска да произведе впечатление, не иска да го осакати, но както пчелите се бият. Тя ще те ужили по носа или някъде по лицето, да се откажеш от идеята да ходиш да вземаш меда. Щом се откажеш, няма никакво жилене.

Та, казвам: Пътя, по който вървите, духовният живот не се добива така. Най-първо, дойде някой човек и те безпокои. Гледам, има тук един художник. Един ден иде и ми носи една картина, „Александър Невски“, в рамка. Храмът, както и да е, е хубаво направен, но сенки има. Като художествено изложение ще го окача. След „Александър Невски“ иде същият и пак мене намира, не друг. Казва ми: „Учителю, оголях, дрехите съдрани, нямам палто.“ Рекох: „Много хубава картина става от тебе. Художниците обичат да рисуват такива, със скъсани дрехи.“ Той носи картини и най-първо избрах „Кавала“. Хайде, да имаме за спомен, да си турим „Кавала“. На човека му трябват средства, мене намерил и дошъл. Аз казвам: защо да ме безпокои? Разговаряме се. „Защо така твоята работа?“ Казва: „Не зная какво ме преследва.“ Той е от тия натури: каквото вземе, харчи го. Ти му дадеш 5–10 лева, той отива в кръчмата, изпие ги. После пак няма. Те са хора на широко. Те са били в миналото аристократи, богати. Сега Провидението ги турило на сиромашия, да изправят този недъг. Още като му даваш, казва: „Да има човек, да си похапне, пък да има и червено.“ Рекох: Без червено не може ли? Според мене не се пие вино. Като намериш хубавото вино в хубавите изби, ще пиете бяло вино и една чаша ще пиете. Казва: „По-хубаво е онова от лозата.“ Казвам: Там е всичкото зло, че хората са пили от лозата.

В пиянството има една хубава черта. Знаете ли коя е? Човек като се напие, щедър става, мукалитин става. Като се напие, тури шапката настрана, запее: „Горо ле, горо зелена“ или друга някоя песен. В пиенето придобивката е по-малка от загубата. Той се отваря за своите другари, става щедър. Щедър става, но от тях приема всичките неразположения. Не е за добрите хора да пият. Хубаво е, но на другия ден казва: „Много съм пил, главата ме боли.“ Не е хубаво така. Казвам: Щедростта, която се отваря между добрите хора, има едни резултати; и която се отваря между лошите хора, има други резултати.

Та, казвам: На Земята трябва да бъдем отворени за невидимия свят. Сега вас по някой път ви е страх да се говори за болести. Не е умно да се говори за болести, но ако ти кажат, че имаш началото на една болест, ще ти покажат по кой начин да се освободиш. За предпочитане е да знаеш и да вземеш известни мерки. Ако не вземеш мерки, тази болест се увеличава. Да допуснем, че ти ядеш и пиеш студена вода. Ще имаш един разстроен стомах само от водата. Или да допуснем, че ти си гладен, не си ял. Дошъл някой да те раздразни. Никога не се дразни, когато не си ял. Когато си гладен, не се дразни, защото е опасно. Ако се дразниш, веднага ще се възбуди черният дроб, може твоята жлъчка да работи и да пусне няколко капки и да направят пакост. При глада по възможност трябва да бъдеш спокоен. Като се наядеш, можеш да се тревожиш. И тогава не може много

да се тревожиш, защото пак ще спреш процесите.

Ние живеем в един свят, дето Бог всичко е наредил, всичко е предвидил за нас. Няма нещо, което невидимият свят да не е предвидил. За много малко работи има да се тревожим. Работите, които ние сме създали, не са излишни. Най-първо ти пазѝ доброто настроение. Пази доброто, което само по себе си имаш. Пази своята справедливост, която имаш, пази и своята разумност, която имаш. Онова, което става в природата, ти го остави на Бога. Бог е всемъдър. От несгоди на живота ще извади най-хубавите работи. Той може всичко да направи; ти като човек не може да направиш.

Всеки един от вас нека види какво го смущава. За пример, често страдате, не може да се търпите двама души. Естествено е – и двамата сте положителни. Щом двама не може да се търпите, турете един помежду си. Ако пак не може да се търпите, турете втори. Ако още не може да се търпите – трети и вие веднага ще може да се търпите. Значи трима души са необходими, за да се трансформират вашите сили, да стане единият положителен, другият – отрицателен. Даже ще започнете да се обичате.

Сега вас по някой път ви е чудно как човек може да обича другиго. Посаждаш едно дърво, приятно ти е, зеленичко. Обичта, която имаш към него, очакваш то да роди плод. Първата година, когато роди първия плод, ти имаш особено чувство. Онова, което ни привързва, то е плодът. И човек ражда. Ние сме като дървото. Доколкото хората могат да се ползуват от нашите плодове, които раждаме, дотолкоз сме обичани. Когато нямаш никакъв плод, ти не можеш да бъдеш обичан. Същият закон. Хубавите мисли, хубавите чувства привличат хората, те са храна. Едно хубаво чувство храни човека, една хубава мисъл храни човека. Дойде някой при тебе, ще го успокоиш – то е нахранване. Даже, при светиите много хора като са ходили, гладен иде, но от него излиза нещо и се усеща сит. Идеш при някой лош човек, гладът се увеличава, страх те е.

Та, казвам: Ако се яви комисия, колко ще издържите на търпение? Въздържанието е хубаво. Не само да търпиш, но да си създадеш разположение. Дойде някой, говори ти, хвали се. Погледай го. Той е човек търговец, извадил всичката си стока на пазаря, нека продава. Защо се хвали? Нека се хвали. Другият извадил ножа. Той е военен, нека се покаже, какво има? Някой мълчи. Ние не сме съобразителни. Някой по натура е мълчалив, скрит, не иска да говори. Вземи това пред вид. Ако говори много, слушай го, ако не говори, и ти мълчи с него.

Та, ще ви приведа един психологически анекдот. Един от нашите

заминали братя, Гумнеров, отива в един дом, дето детето плаче от 2 часа и нито баща му, нито майка му могат да го умирят. Казват: „Какво да правим?“ Казва: „Оставете го на мене.“ Влиза Гумнеров, затваря вратата. Гледа: то вика. Той си затваря очите и той започва да вика. То вика и той вика. Като го поглежда детето, казва: „Много плачеш, бе, много викаш.“ След половин час излиза детето с Гумнеров, не плаче. Казва: „Ти защо плачеш? Аз плача, но тебе биха ли те?“ Един психологически момент. Казвам: Вземи участие и привидно в страданието на един човек, и ти ще [го] премахнеш.

Когато ви говоря за музиката, имам пред вид, понеже най-лесно се сменят състоянията. Онзи ден ви казах до сол колко са трептенията на тоновете. (*В 22-ра лекция, с. 13.*) Ла има 426,7 (*Според възприетите съвременни норми честотата на тона ла е между 440 и 442,5 херца. Вж. бел. на с. 13.*) трептения, си – 425 (*Явно това е грешка в разчетената стенограма – би трябвало да бъде около 475–490*), горно до – 512. Ти, щом вземеш вярно до, може да се справиш с мъчнотиите, които имат разрешение. От всяка мъчнотия може да излезеш. То е посаждане на едно семе. Щом вземеш правилно ре, тогава ще знаеш добре растежа. Който взема ре правилно, в него движенията са правилни. При ми нагаждаш се на външните условия. Без ми, то е една корава почва. Фа значи имаш достатъчно магнетизъм. Защото във фа всичките онези имат благоутробие. Които са сухи, не са фа-систи, не вземат фа. Които имат корем, фа е повече, отколкото трябва. Сол който взема, ще се носи добре. Той може да се облича добре, да мисли добре. Ла който взема, всяка работа ще я довършва. Си който взема правилно, ще знае как да се примирява с хората, знае как да яде.

Следователно в органическия свят, музиката е педагогическо изправление за нашите недъзи. Сега, да ви представя гамата в движения. (*Учителят кляка, издига се и ръцете настрани, пее „до“. Десният крак напред, ръцете успоредно напред, пее „ре“. Левият крак напред, ръцете настрани, пее „ми“. Десният крак напред, ръцете пред гърди, пее „фа“. Левият крак напред, отваряне на ръцете нагоре и настрани, пее „сол“. Десният крак напред, ръцете горе с допрени пръсти, пее „ла“. Левият крак напред, отваряне на ръцете, средно положение между изправени нагоре и настрани, пее „си“. Клякане, десният крак напред и ръцете долу, пее горно „до“.*)

Ти се сърдиш – изпей си гамата. Преди да си направил един скандал, изпей гамата. Клекни долу и започни. Като клекнеш и като станеш, в тебе ще се смени състоянието. Всяка част на тялото отговаря на един тон. Ре засяга известни мускули, до засяга известни мускули, фа засяга известни мускули, сол засяга… Когато пеем гамата, засяга човешкото сърце,

човешкия мозък засяга. Най-деликатната работа, дето нищо друго не може да проникне, музиката прониква там. С вяра ще пеете. Един ден ще имате опитност.

Сега вие ще кажете: „Досега ако светът щеше да се поправи, той трябваше да се поправи.“ Хората не са досега както трябва. Пеенето в света е мощно, но малко е застъпено. В птиците е застъпено; в млекопитающите е застъпено съвсем малко. Понеже слязоха в гъстата материя, изгубиха пеенето. Едва човек идва до положението на птиците. Всеки един от вас като един вътрешен метод за самовъзпитание да има музиката. Свирите на пианото – не свирете за хората, свирете за себе си. Пеете – пейте за себе си. Благодарете, че можете да пеете за себе си. Всеки от вас да бъде най-добрата публика. Не се тревожете, че не може да вземете някой тон. Както и да е, пей, нищо повече.

Някои от вас сте пели в миналото, някои сте много немарливи. Сега трябва пробуждане. Не се сравнявайте. Аз ви говорих онзи ден: Като чуеш някого, който пее хубаво, спри се да го слушаш най-малко 5 минути. Минаваш покрай гората, някой славей или друга птица, или щурец пее. Спрете се, послушайте, какво ви коства? Има щурци, които пеят хубаво. Или по някой път вятърът вее през гората, има едно приятно шумолене.

Казвам: Обръщайте внимание на всички неща в природата и ще приемете Божието благословение. Вас може да ви се вижда смешно и да кажете: „На тия години ще пеем?“ Тук е лошо, но там, дето отивате, е по-лошо. Ти умираш и мислиш, че като умреш, ще се освободиш. Най-първо ще се прекомандироват около тебе и искат да вземат туй, което ти си събрал. Казват: „Дайте ни.“ Съберат се доста братя, като вземат всичкото богатство, ще останат само мертеците. Живял ли си при тях? Този взел, онзи взел, ти браниш. Не искам да ви представям какво правят възрастните души в тялото. Постоянно гони този-онзи и най-после удари го на плач. Казва: „Обраха ме, всичко обраха.“ Казва: „Да може да се свърши…“, но не се свършва. Но трябва да се освободите от смъртта. Не трябва да се умира. Не желайте да умирате. Като умрете, да дойде Господ да ви възкреси, защото, ако не ви възкреси, много лоша е работата.

Казвам: Ние имаме идеята като умрем. Думата умира значи влиза в другия свят. Не ти трябва светия да си. Ако сте светии, нямам нищо против, облажавам ви. Но при сегашното положение не желайте да умирате. Някой път ако желаете да се освободите от някои свои недъзи, е друго. Но имайте желание да живеете. Тук, на Земята, или горе, на небето, животът е един и същ.

Казвам: Нас ни предстои добрата мисъл, доброто чувство и здравето. Три неща. Добродетелта с тялото, справедливостта с човешкото сърце, разумността с Божествения свят. Три неща, на които ние трябва да служим.

Като вървиш, да бъдеш спокоен, каквото и да става. Един разбойник върви – да си спокоен. Аз имах една опитност в един параход. На кувертата отгоре едно момче на 19 години има пари, един апаш седи до него и дебне. Аз го следя какво ще направи. Той тамън иска да бръкне, аз си помръдна главата и пак стоя, като че не гледам. Той мисли, че и аз съм апаш, но по-голям. Три пъти се опита да окраде момчето и аз три пъти му помръднах с главата. Той не можа да разбере, казва: „Тук има дедективи“, тълкува. Но подчини се. Какво ми костваше да си мръдна главата? Той мисли, че сме колеги. Можех да седя спокоен и да гледам как ще го обере. Не само това, но момчето като стана, като че дойде на себе си. Като че туй момче беше хипнотизирано, захласнато някъде. Той можеше да бръкне и да извади парите. Казвам: Като седи при вас апаш, направете така, мръднете си главата. Вие ще направите погрешка. Като рече да бърка, тогава мръднете с главата си, кажи: „Остави на мене.“ Тъй да го разбере. „Ще се изложа.“ Никак не се излагаш. Поклатете главата си.

Та, казвам: Всички трябва да имате желанието научно да придобием добродетелта. Сега имаме едно добро, което няма основа. Сега не сме отговорни никак. Отговорността на хиляди поколения трябва да изправим. Не сте отговорни за престъпленията. Синът няма да пострада от престъпленията на бащата. Трябва да изправим някои неща в света. Казвате: „Ние не живеем добре. Не правим добро.“ Че не живеем добре, може да живеем добре. Ако тук вие не живеете добре, мислите ли, че външният свят живее по-добре? Ние тук не сме търпеливи. Мислите ли, че външният свят е по-търпелив или че е по-щедър от вас? Защото Бог каза на Авраама, че ако има 10 души добри, то заради тях ще помилва [всички]. Винаги заради добрите хора се кредитират. Те се кредитират.

Съветвам ви вие всинца да бъдете от добрите хора, заради които светът се крепи. Има в нас вложено добро, сега няма да го придобием. Да се разберем. Да дадем ход на Божественото, което с хиляди години е чакало. Да дадем ход Бог да се прояви. Като вземе Господ да работи, да Го слушаме, че каквото Той прави, и ние да правим. Ние искаме ние да оправим работите. Като започне Бог да оправя работата, всичко оставете на Него и с Него заедно трябва да работите. Всяка хубава мисъл, която може да внесе, да я пазим, да я обработваме, да я поливаме; всяко добро чувство да го поливаме, всяка добра постъпка да я пазим и да бъдем всички радостни и весели, че животът има смисъл и за бъдеще. Иде едно

велико бъдеще за нас, което се готви.

„Добрата молитва“

24-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942 г.),
държана от Учителя
на 11.III.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_03_13 Инертност и движение
лекция на Младежкия окултен клас

ИНЕРТНОСТ И ДВИЖЕНИЕ

Отче наш.
„Красив е животът".

Пишете върху темата: „Големите и малки подбудителни причини на противоречията". Ще дадете само по няколко примера.

Едно цвете може да увехне по колко причини? То може да увехне само по себе си, като го откъснат може да увехне и като го стъпчат може да увехне.

Има опасност в един клас като вашия от едно инертно състояние. И вие сте подложени на същите закони: ставате повече инертни, нещата стават обикновени, започвате да не мислите, да не ви интересуват някои работи. Или след като пеете, в музиката ставате еднообразни, добивате статическо положение. Кои са причините за статическото положение? – Гъстата материя. Ако един човек престава да се движи в живота, кои са причините? Тежестта вътре, която има е толкоз голяма, че не може да се мръдне. Тогава законът е: колкото по-бързо се движи, по-малко е тежестта му; колкото започва движението да се намалява, тежестта става по-голяма върху него. Например вземете, човек казва, че ще остарее. Какво подразбира? Туря си по-голяма тежест. Старият човек си мисли, че много голяма е тежестта. Защото младият се ражда и умира, а старият постоянно живее, той не умира. Умират само младите, старите не умират. Тези, които не умират, живеят в еднообразието; тези, които умират, живеят в разнообразието. Сега има едно противоречие в ума, което произтича от едно статическо положение. Според вас, който умира е в статическо положение. То зависи как гледате от дадено положение. Водата при сто градуса ври или се изпарява, при 30 градуса под нулата замръзва, не може да бъде жидка. И при 150 градуса топлина водата не може да има същото състояние. Тогава каква ще бъде водата? При 35 градуса под нулата ще бъде твърда, при 100 градуса топлина ще бъде мекичка, парлива, хаплива. Пак ще ви ухапе. При 35 градуса ще ви ухапе по един начин, при 100 градуса ще ви ухапе по друг начин. Защото и меките хора хапят, и твърдите хапят.

Имате С. 250; З. 29 1⁄2. Имате тия две числа. Те реални ли са? Разгадайте ги какво означават. Значи слънцето се движи с 250 километра в секунда, земята се движи с 29 1⁄2. Това е орбитното движение на слънцето. За да

обиколи своя център, колко години му трябва? – 200 милиона години му трябва, за да обиколи своя център. На земята ѝ трябват 365 дни, а на слънцето взема 200 милиона години. Какво влиза в работа на слънцето такъв един голям кръг да взема? Кой му дал това право, защо обикаля за 200 милиона години, а земята – за 365 дни? Аз ви казвам, че движението на слънцето около своя център, скоростта е много голяма, земята се отдалечава от слънцето по единствената причина от неговата бързина и постепенно с години остава назад. Ние за бъдеще още ще се отдалечим. Ако туй движение върви по права линия, ще имаме съвсем други резултат, но понеже е околовръстно, в кръг са движенията и резултатите са други.

Вие имате противоречията на слънцето и противоречията на земята в себе си. Вашето сърце се занимава с противоречията на слънцето, че много бързо се движи. Желанията ви зависят от движението на слънцето и на земята, и от движението на месечината. Тук имате хипотеза. Имате едно противоречие във вас. Желаете нещо и не можете да го постигнете. Ако едно същество живее на слънцето и желае да постигне нещо по законите на земята, нищо не може да постигне. Да кажем един човек да възмъжее, на 21 година, за да те признаят възрастен, на колко години трябва да бъдеш на слънцето; ако една слънчева година е на 200 милиона години, на 21 година на колко години ще бъдете? Приблизително една наша секунда съответствува на една година, колко секунди имаме в 365 дни? Колко часа и колко минути? Следователно, при 250 километра в секунда каква трябва да бъде интелигентността? Кой е по-умен, който се движи бързо или който се движи полека? Който се движи с 250 километра в секунда или който се движи с 29 и половина километра в секунда? Според моите изчисления не е 29 и половина, но 30 километра. Оспорвам, имам данни за това. Но да оставим това.

Кой е по-умен, който се движи с 30 километра или с 250? Всичкият спор е в 29. То е война. Спорът е две. Двама души се карат, като турите девет, налагане на общо основание, как ги виждате сами. Бой, бой по цялата земя, само война навсякъде. Две малки същества се хванали за гушата, карат се. Когато искат хората да знаят за размирници, вземат земята, тук идат на театър. Такива размирни същества, както на земята, никъде ги няма. В цялата слънчева система най-размирните същества са тук, на земята. Размирници и не за идея, без идея. За нищо и никакво се карат. То да е за идея, както и да е.

Ще ви разправя онзи анекдот. Млада майка, дъщерята на 19 години, ще предположите на колко години е майката, на колко години е бащата. Майка и дъщерята викват да плачат, че дъщерята сънувала, че се оженила и детето умряло, плачат, защо умряло детето. Иде бащата и ги пита какво

има, че плачат. – „Че как да не плачем, снощи дъщеря ни се оженила, родило ѝ се едно ангелче и умряло. Как Господ да ни го даде и да ни го вземе.“ Той ги гледа и се пита на ума ли са. Избягал той от тях и си казал, че ако не намери по-глупави от тях, няма да се върне, ако не намери по-глупави от тях. Тръгнал по света и среща един, ушил си гащи, но не знае как да ги обуе. Изправил си гащите и се качил на стряхата да се хвърли в гащите, да ги обуе. – „Слушай, какво правиш?“ – „Искам да си обуя гащите.“ – „Ще се осакатиш.“ Казва: „Ще те науча да си ги обуеш, но ще ми ги дадеш.“ Казва: „Ще ти ги дам, само да ме научиш.“ Той го научил и взел гащите. Видял, че този е по-глупав. Стига в едно село и вижда цялото село плачат. Защо? Оженил се един момък за една мома, дошла тя до вратата на младоженеца, тя била висока и опряла главата ѝ над вратата, не може да влезе. Трябва да ѝ се отреже главата. Като ѝ се отреже главата, ще се свърши. Всички плачат, да се отреже главата, пък иначе не може да влезе. Пита ги: „Защо плачете?“ – „Висока, казват, булката, не може да влезе вътре, трябва да ѝ се отреже главата, ако ѝ се отреже главата, не става.“ Казва: „Ще ви кажа как да влезе, но ще ми дадете нанизите ѝ.“ – „Ще ти ги дадем, само да може да влезе.“ Той се качил на врата ѝ, тя се навела и влязла. Туй е българска философия. Често и ние се спъваме от такива наши възгледи. Понякой път противоречията в живота са от този характер: булката не може да влезе. Как тъй да се наведе? Как да се унижи? Ще се унижиш, какво става? По-добре да се унижиш, отколкото главата да отиде. Ако хвърлиш камък по кучето и то се навежда, за да отбегне камъка.

Та казвам: Слънцето има по-голяма интелигентност и вследствие тази интелигентност се движи. Страданието в света не е нищо друго освен резултат на инертно състояние. Всичките страдания се дължат на инертно състояние. Инертните състояния произвеждат страданията. Страданията продължават дотогава, докато излезем из областта на замръзналостта. Като се подвижим, страданието намалява. Щом се спреш на едно място, страданието дойде. Щом се увеличава човешката мисъл, страданието се намалява. Сега туй трябва да се докаже. Защо ще го доказваме? Всичките противоречия в живота произтичат от инертното състояние на хората. Факт е. Няма какво да го доказвам. Ще докажа, че съм гладен по единствената причина, че не съм ял. То е очевидна истина, за какво ще бъда гладен. Не може да бъде човек гладен за друго нещо. За какво може да бъдеш гладен? За какво е гладен човек? Какво е виноват хлябът, що си виноват заради него? Кой се движи по-бързо, хлябът или човекът? Има движения, които се виждат, има движения, които не се виждат. Ние казваме: „Реално е само това, което виждаме“. Право е, но това, което не виждаш, не е ли реално? Един куршум като го стреляш, виждаш ли го? Тегли ти някой един куршум, не го виждаш, хлопне те. Казвам: Реално нещо ли е, което не виждаш, те претрепва. То е така, но някой път онези

неща се виждат. Бързите движения не може да ги схванем. Движението на светлината не схващаме. Едно бързо движение, червеният цвят го схващаме, а то е движение от 400 билиона трептения. Туй не е най-бързото движение. При портокаления цвят трептенията се увеличават. Светлината в нас със своето движение произвежда едно приятно впечатление. Ония неща в нас, които произвеждат най-хубавите работи, много бързо се движат. Една красива мисъл или на доброто, много бързо се движи. Нищо не е светкавичната бързина при нея. Тя прилича на биволска кола при бързината на добродетелта. При бързината на любовта, светкавичната бързина е като биволска кола. Ония най-хубавите неща в света се движат с най-голяма бързина. Туй трябва да се докаже. И без да го доказвам, не съществуват ли? С каква бързина се движи една добродетел или една човешка мисъл? Има ли начин за измерване? Представете си, че имате един малък кръг, на един радиус му взема един ден, за да го заобиколи. Представете си, че имате един диаметър с 200 километра по права линия, представете си, че тази ос за един час се завърта около центъра. С каква бързина ще се движи? Малка, за 24 часа заобикаля своя център, а голямата – за един час. С каква бързина ще се движат? Не че ще решите, само ви давам да мислите. Колкото човек е по-умен, пространството се разширява, колкото е по-глупав, пространството се намалява. Според мене тялото на едно същество определеля неговата интелигентност. Една микроба много малко пространство завзема и разумността е малка. Колкото се увеличава интелигентността в нея – не разбирайте увеличаване количествено, но увеличаване в органическо и в психическо отношение – интелигентността се увеличава.

Та казвам: Когато вие някой път сте недоволни в себе си, не можете да решите някой въпрос, вие често се намирате в положението на заека. Аз гледам някой човек разрешава възвишени въпроси. Гони ви някоя хрътка, съобразява се. Пита, що го гони хрътката. Хрътката е голяма. Единственото спасение на заека седи в бързото бягане. Заекът мисли да може да бяга повече от хрътката. Ако може да бяга повече от хрътката, въпросът е решен, не може да го стигне. Но ако хрътката бяга повече от него, отива кожата на заека. В дадения случай, който бяга повече, той е по-умен. Страхливите хора са много умни. Онези смелите, те са по-глупави. Смелите хора повече страдат. Някой е силен, удари друг, но на силния може да му теглят един куршум. Онзи, който е скрит, тегли един куршум и силният се търколи. Сега природата ви дала едно оръжие: иде един голям лъв отдалече, защо да не му теглиш един куршум. Една мисъл като му светнеш, този се простира назад. Няма да го претрепеш. Той ще се стъписа, ще вземе позиционно положение. Сега вие поддържате, че човек не трябва да воюва. Трябва да воюва, но не на физическото поле. В умствения свят трябва да воюва. В духовния свят трябва да воюва. Вие

всички за войната имате едно физическо понятие за войната. Най-глупавата работа е физическата работа. Когато хората изгубят своя идеал на земята, обезсмисля се животът, те се бият тогава. Забелязано е, че после поумняват. Вземете в Америка някой студент обидил друг студент. Няма какво да се съдят. „Ти, казва, си говорил по моя адрес. Казал си, че аз съм невежа и простак." – „Да, казах." – „Да видиш кой е простак." Започват да се боксират, трас, трус, разбиват си носовете, набият се хубаво, хванат си ръцете и решат въпроса със смазани шапки, с окървавени дрехи. Като го удари единият някой път, другият пада на земята. Малко опрашен стане. Като се набият, започват да мислят. Онзи, който е говорил, че е простак, понеже го набили хубаво, казва си: „Виждам, че не е простак. Ни най-малко не е невежа, бие хубаво. Още веднъж няма да казвам за силния човек, че е простак." Стане по-умен, не обижда никого. Имайте предвид всякога, когато ще обидите един силен човек, той ще ви набие, понеже е по-силен. По-хубаво по-силният да ви набие. Казвате, че това не е морално. Морално е да те набие. Като те набие, ще мислиш да си измениш мнението. Казваш, че е прост, но виждаш, че бие и бие на свят. Тогава ще измениш своето мнение.

Сега понякой път вие говорите за болести и не сте боледували. Някой човек го боли кръста и казва: „Кръстът ме боли." Казваш: „Какво има кръстът, нищо е кръстът." Не се мине един–два дни и те хване кръстът. Болестта чуе. Този човек казва: Причината на болестта на кръста е съвсем друга. Този човек не може да разреши мъчнотиите в живота, затова се ражда болката в кръста. Не може да излезе нагоре, седи подчинен, остават тия сили. Щом победи мъчнотиите, няма да има болест в кръста. Кръстът ще те заболи, когато искаш да свършиш някаква работа, не я свършиш, ще те боли кръста. Не я свършиш навреме. Не идеш да работиш няколко часа, но ще отлагаш. Някой път вие отлагате. Или бързаш, пресилиш се, заболи те кръстът. Не си работил планомерно. Тази работа била всеки ден по един час, за една година да я свършиш. Ти цяла година си се потривал и искаш да я свършиш за няколко деня, заболи те кръстът. Този човек е глупав. Един човек, който иска да вкуси всичките блага на живота в един ден, е глупав човек. Глава го заболява, защото иска всичко. Да бъде богат. Богатството е за през целия живот, не за една година, за две, то е за вечността. Мисли, че като стане богат, не иска да бъде богат. Богатството значи условие, при което можеш да живееш добре. Сиромашията, това е условие, от което можеш да излезеш извън мъчнотиите. Богатството е богатство, за да използуваш добрите условия на живота. Сиромашията е сиромашия да излезеш из мъчнотиите на живота. Казваш: „Сега защо ми са мъчнотиите, защо ми е сиромашията?" – Да излезеш из мъчнотиите на живота. Защото ако не излезеш из мъчнотиите на живота, ти не можеш да влезеш в условията на богатството, в добрите условия, ако вземем, че

богатството са добрите условия. Не можеш да влезеш в добрите условия, ако не можеш да излезеш из мъчнотиите. Беднотията е път за излизане из мъчнотиите; богатството е път за влизане в благата на живота. Болестта е път за излизане из лошия живот; здравето е път за влизане в добрия живот. Така разсъждавам. Някоя болест е път за излизане из лошия живот на човека. Що е здравето? – Път за влизане в добрия живот. Така разсъждавам. Мнозина разсъждават, искат да бъдат здрави. То е невъзможно, ако не се научите така да мислите. Казвате: „Защо е така?“ Че как да бъде другояче? Дайте си програмата. Казва: „Аз не искам да страдам.“ Дай си програмата. Ако хиляда души те обичат и всеки ти даде по едно кило, а ти си в една дупка, всеки сложи килото отгоре ти, какво ще бъде твоето положение? Тебе в дадения случай не ти трябват благата на хиляда души, само на един, най-много десет кила блага ти са достатъчни. Хиляда души по десет, десет хиляди, десет хиляди ще те затрупат и ти ще бъдеш нещастен. Тук се явява лакомия. Богатството затиска вътре в ума. Всичките богати хора усещат голяма тежест. Всяка мисъл има тежест. Макар че мислите са леки, но всяка мисъл има своята тежест. Мислите на ботатството започват да тежат върху нервната система и я разрушават. В природата не е така произволно. В живота е определено, не ти се позволява да имаш повече злато, отколкото можеш да носиш. Някои хора са богати молекулярно, някои хора са богати атомно. Колко молекули злато имаш? На всяка молекула съответствува може би един грам или един милиграм. Ако може да изчисляваш, едно благословение е да не вземеш един грам повече. В природата всичките нещастия произтичат от лакомия. Щом вземеш повече или по-малко, ще страдаш. Природата иска ни повече, ни по-малко да вземаш. Ще вземеш толкоз, колкото ти се пада. Ако вземеш точно, е Божие благословение. Ако вземеш повече или по-малко, има умисъл. Къде е хитрината? Някой взел повече, някой – по-малко. Къде е хитрината? Някога взели повече, някога по-малко. Щом яденето е хубаво, ядеш повече; щом яденето не е хубаво, ядеш по-малко. Не от съображения, но не ти е приятно. Ни най-малко не показва благородство. Ако повече злато вземеш, повече ще го натрупаш, ще дадеш повече. Ни най-малко не показва, че си щедър. Цялата работа е да вземеш точно толкоз, колкото трябва, нито косъм повече. Вие сте яли хубав обяд, седите и сте недоволни. Вие не сте разбрали. Щом сте изяли хляба, има един, който да ви обича, той стана жертва заради вас, вие го изядохте и пак сте недоволни от него. Показва или че той не е добър, или че вие не сте добри. Или че изяденият хляб не е добър, или че вие не сте добри, едно от двете. Тогава нито едното е вярно, нито другото. Да кажем, че той е добър. Ако хлябът е добър и аз съм недоволен, тогава не съм схванал идеята.

Та казвам: Как градите вие вашето щастие? Аз понякой път виждам хората в много смешно положение. Понякой път виждам хората покачили се на

замръзнала вода, орат, искат да сеят. Сеят на леда отгоре и само страдат. Защо? – Не израства житото. Някой път ги виждам в една запалена къща. Гори къщата и те се чудят защо има изгаряне. Не може да гори къщата и каквото е в къщата да не гори. Те не виждат това, че гори къщата. Ще ви приведа един пример. Съвременните хора са толкоз учени, колкото онзи турчин, който дошъл между българите и им казал: „Слушайте, на турски ще говорите, на български няма да говорите, защото разбирам български. Не може да ме излъжете, зная български.“ Седи той, пушил с цигарата си. Турил цигарата близо до шала, чалмата. Запалва се шалът, започва да гори. Казват му на български: „Агачо, чалмата гори.“ Казва: „Зная!“ После му казват: „Агачо чалмата гори“. Казва: „Зная това нещо“. Най-после му казват на турски, че чалмата му гори. Казва: „Така кажете.“ Като му казват на турски, тогава разбира. Говорят му на български, не знае.

Казвам: Знание, което не може да ви помогне, то е безпредметно. Тази храна, която не може да ви помогне, тя е безпредметна. Всяка любов, която не може да ви помогне, тя е безпредметна. Всяко нещо, в дадения случай, с което не можем да си послужим, то е безпредметно. Онази вода, която в дадения случай не може да ми помогне, тя е безпредметна. Жаден съм или искам да се умия, ако не може да ми послужи, безпредметна е. Водата, която може да ми послужи, то е вода. Въздухът, който не може да ми послужи, безпредметен е.

Казвам: Законът е всеки ден да се освобождавате от своята инертност. Увеличавайте с една стотна от секундата бързината си. То е доста голям прогрес. Увеличи малко бързината си. Казва ми някой: „Мръква.“ Щом мръква, ще съмне. Въпросът е решен. – „Кога?“ – Ще видим. Ако съм на екватора, 12 часа след като залезе, ще изгрее. Ако се движа към полюсите, това положение ще се измени. Някой път ще изгрее по-рано, някой път по-късно. И там има известна закономерност; мръква се, пак ще съмне. Туй, което залязва, ще изгрее; туй, което се изгубва, ще се намери. Умрелият ще се роди. Някой казва: „Еди-кой си умрял.“ Казвам: Ще се роди. – „Как?“ – Ще го видите. Мислите: „Къде отиде?“ – Отиде там, отдето е дошъл. Вземете една кофичка вода от езерото, след като се измиете, хвърлите я в езерото. Къде отиде водата? Ще кажете: „Отишъл в небето.“ Чудни са хората, когато питат, отде е дошъл и къде отишъл. Отива там, отдето е дошъл. Отгоре, ако е дошъл, горе отива; отдолу, ако дошъл, долу отива. Отдето дошъл, там отива.

Та казвам: След като се умори човек, какво трябва да прави? Трябва да си почине. След като си починал, какво трябва да прави? Трябва да работи. Някой казва: „Разболял се.“ След като се разболял, казвам: Ще оздравее. Оздравелият ще се разболее. Не се разбира ще се разболее во веки веков,

за малко ще се разболее. Казвам: Разболял се. Ще оздравее. – Лош човек станал. – Ще стане добър. – Скъсали го. – Ще си издържи изпита. – Невежа е. – Ще стане учен. – Малък е. – Ще израстне. Казва: „Човек е мравя.“ – Има шанс за слон. Защото всичките форми в природата, които съществуват, то е азбука, това е начин, как да живеем. Мравята е добър пример, че е малка, задоволява се с малко. Значи мравята като се задоволява с малко, възможно е и за мене. Когато искам малко, ще гледам мравята. Когато гледам един слон как яде, то и желанието може да бъде като слон, при сегашните условия за ядене е трудно да се задоволи един слон. В природата искат да покажат, че при благоприятните условия ти голям ще бъдеш, при неблагоприятните условия малък трябва да бъдеш, да излезеш из пътя. Например, някои хора като се разболеят, искат много да ядат. Който при болест много яде, той отива в оня свят. Той се е разболял от ядене. Казва: „Малко да яде.“ Десет–петнайсет дена пости, ще оздраее по-скоро. Започват да се безпокоят, че не може да издържи. Още по-добре, нека изпостелее, нищо повече. Туй вещество, което има, не му е потребно. Болестта е смяна. Трябва да стане смяна. Всяка болест е смяна на тялото. Трябва да се сменят известни части. Затова човекът се е разболял. Болестта е обмяна. След като пострадаш, остане най-същественият, първоначален капитал. Ти започваш пак да забогатяваш. Непотребното нека си иде. Сега понякой път вие казвате: „Къде му отива краят, война има.“ Ти отде знаеш? Война има, ще свърши. Тя скоро ще свърши. Ако турите едно (кило) въглища в една пещ, колко часа могат да горят? Половин кило вода за колко време ще ви стигне? Моята философия е следната: Щом ми кажат, че се бият, казвам: Опознават се тези. Щом говорят за война, идеята е, опознават се, ще се сприятелят, ще се побратимят. Войната е побратимяване. В старо време, когато двама души да се сприятелят, пущат кръв, смесват си кръвта, че се обикват. Във войната се смесва кръвта на хората да се обикнат. Тия, които се бият, се обикват. Аз тъй мисля. Като ми кажат, че хората се бият, казвам: побратимяват се, макар че не се побратимяват, вие мислете, че се побратимяват. Кой има по-добри резултати? Представете си, че аз съм сял едно житено зърно и уповавам на него. Вие не посявате нито едно, но вземете един лотариен билет, дето има шанс да изтеглите един милион. Аз, който съм посял, имам право да посея 50, 60, най-много 100 зрънца. Кой е спечелил повече в дадения случай? – Аз със стоте зрънца в 30 години ще бъда най-богатият човек в света. А с билета може да вземе 20, 30, 100 години може да минат, докато дойде милионът. Със стоте зрънца ще бъда най-богатият човек на земята, няма да има друг богат като мене с житното зърно. За предпочитане е да сееш едно житено зърно и да вярваш в него, отколкото да вземеш един лотариен билет и да не вярваш, че ще ти се падне. Едното е реално, другото е относителна реалност. Там има закон на вероятностите. Затуй разчитайте на малките добродетели в тебе, които са реални, не на относителните добродетели. И

те помагат, но те спадат към закона на случайностите. Например, една мома може да разчита на своята красота, но колко моми има красиви? Тя е относителна величина. Може да разчита на своята добрина, то е житеното зърно. Грозничка, но е добричка. Следователно, разчитайте на доброто във вас, отколкото на вашата красота. Не е лоша красотата, но казвам: Добродетелта е за предпочитане пред красотата. След като дойде добродетелта, красотата е на място. Затова разумността е за предпочитане пред здравето, здравето преди разумността не е на място. Между животните има закон: големите животни като срещнат малко, намисли да го изяде. Малкото трябва да бяга. По пътя силният като срещне, го мушне. Като го мушне, няма какво да се разправя с него. Казвам сега: Вие се борите с големи същества, със слонове се борите. Не се борете със слонове. Вие се борите с големи мъчнотии. Що ще се бориш? Големите мъчнотии ги заобикаляй наоколо. Те са практически правила, в които няма изключение. Един килограм желязо, нагорещено на 1200 градуса, един слон ще почувствува влиянието на тази топлина. И слонът не може да се приближи. Казвам: Не е само тежестта в света, важно е движението, онази интензивност вътре. Пък има и други начини. Ако вашата мисъл беше толкова силна в своето движение – мисълта не всякога е силна – вие можете със силните трептения на мисълта на един звяр като му изпратите такава светлина, да го ослепите. Един звяр не може да ви нападне, ако вашата мисъл е силна. Той вече не може да вижда. Затуй разчитайте на вашата мисъл. Когато казвам, че доброто е мощно, разбирам, че то е мощно в своето движение. Един добър човек е мощен. Добрият човек може да повиши температурата си на 1200 градуса, не физически. В Индия на места, където минават тигри, кобри, адептът седи, минават тия зверове, той мисли и те не го закачат. Щом се отклони неговата мисъл един момент, ще хвръкне от камъка. Докато е концентрирана мисълта върху великата любов в света, която съществува, всички зверове минават и не го закачат. Щом помисли една минута, че не е любовта, която управлява света, ще хвръкне. Щом допусне, че не е любовта, която управлява света, ще го задигне някой тигър. Всичките нещастия в света произтичат, че някой път вие помисляте, че с добро не става. Доброто е основа на разумния живот. Всичко в света чрез разумността е станало и става. Доброто в този смисъл е основа на разумния живот. Казвам: Туй са положения. Казвам: Никога не допущайте в мисълта си следната мисъл: „То с добро не става.“ С глупави разсъждения не стават работите, без добро не стават. Но в себе си дръжте мисълта, че доброто е основа, на която може да разчитате. Някой разумен господар, чийто слуга му работи добре, ще накара ли слугата си да гладува или да му не дава да яде. Един кон, който върши добре работата на господаря си, ще го остави ли гладен? Не, никога не може да бъде. Не може човек, който живее добре в света, да го остави Бог на произвола на съдбата. То е невъзможно. Някои остават,

понеже упорствуват, не вървят по ония закони, които са турени, в разрез са. Сами си създаваме своето нещастие. Не спирай мисълта, която носи доброто в тебе. Какво ще ѝ турите сега? Приеми нейното благо и стани едно с нея. В дадения случай достатъчно е.

Та вторият път от тази лекция ще прочетете и ще напишете кое може да направите, колко от това може да приложите. Не че всичко, което съм казал, но колко от това може да приложите. Всеки един да видим колко може да приложи от всичко туй. С едно кило злато може да опашеш цялата земя. Как? Ако тънко го изпредеш. Колко трябва да бъде тънък конецът, за да опашеш земята с едно кило злато? Та с малкото много може да направите. Природата си служи с малко материал и много постига. С малко енергия постига грамадна енергия. В един облак няма много материя, но развива с милиони киловата енергия. Една гръмотевица каква енергия има. Трябва с малко материя да имаме грамадна енергия. Да я подражаваме. Вие още не сте мислили с каква грамадна енергия се изхвърлят слънчевите лъчи от слънцето, за да пътуват през пространството. Колко време са мислили, за да препращат тия светлинни лъчи на земята, да препращат своите блага чрез светлината. Светлината е превозно средство на Божиите блага, на слънчевата светлина на земята. Сега вие разглеждате светлината. Тя е превозно средство. Топлината е превозно средство и самият живот, и той е превозно средство. Защото в живота друго търсим. В живота две неща опитваме: радост и скръб. Те са превозни средства. Скръбта, това е товарене, радостта е разтоварване. Като товарим и разтоварваме, това е животът. Животът сега го разбираме като товарене и разтоварване. Не сме дошли до онова положение, което наричаме блаженство на живота, дето човешката мисъл има преимущество и дето човек е господар на своята съдба.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
19 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 13. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_03_18 Музика в живота
Общия окултен клас

МУЗИКА В ЖИВОТА

„Добрата молитва“
„Давай, давай“

Всякога, за да пее човек, трябва да бъде здрав. Работата да върви. Три вида здраве има: физическо, духовно и Божествено здраве, трябва да се слеят в едно. В света има един морал, който е изработен от цялото човечество, на който хората трябва да се подчинят. Той не е съвършен морал. Един народ има изработен морал. Има морал за песните, според своето разбиране. Сега хората на новото казват: „Нов морал“. Кой е новият морал? Новият морал трябва да е повишен няколко трептения. Един писклив глас не показва никакъв морал. То е под нормата. В моите уши е неморално пеене (така го наричам), но трябва да се търпи. Казвате: „Не е морално“, но ще търпите. Търпението не подразбира, че онова, което търпя, е право. Може да го търпя, трябва да търсим начин да изправим нещата. Всеки казва: „Не пеят хубаво.“ Как трябва да пеят? Сега всеки може да каже, че не е право това. Значи трябва да има една мярка. За да пее човек добре, той трябва да е умствено разположен, мисълта му трябва да бъде чиста. За да пее добре, чувствата трябва да бъдат топли, нищо не трябва да го смущава. За да пее добре, трябва да бъде здрав, да няма ни коремоболие, ни главоболие, ни кръвоболие, ни гръбнакоболие, да бъде здрав човек.

Та, казвам: Песента е един умствен процес. То не е нещо духовно. То е умствен процес, после влиза в духовния свят да работи. От духовния свят се изпитва доколко песента е права. Когато хората се хранят в умствения свят, човек е здрав. Изработва се в умствения свят храната [и] се предава в духовния свят. Като ядат хората, в ума, сърцето и тялото, стават гениални хора. Някои разбират музиката тъй, както животните я разбират. Онези млекопитающи, които не знаят какъв е халът им, те са все аристократи, казват: „Ние завършихме с музиката.“ Високо мнение имат за себе си. Вдигнали опашка, въртят. Вдигането на опашката е гордост. Всичките млекопитающи са много горделиви. По-горделиви същества от тях няма. Като видиш лъва, тигъра, като тръгнали, като че заповядват на целия свят. Казват: „С пеене тази работа не става.“ Бабини деветини, на български казано. Тази дума я няма у него. Той не признава баба си, нито за баща си говори. Той винаги разчита на себе си. Никога няма да срещнете лъвове и тигри на компания да нападат. Всеки един ходи сам да си върши работата.

Те са отвлечени работи, хората не ги виждат. Всички мислеха, че животните са глупави, че рибите са глупави и т.н. Но сегашните хора виждат, че рибите са умни. Правят опити там, дето развъждат риби, в съдовете спущат разни неща. Празните съдове са със зелен цвят, другите, пълните – с жълт цвят. Първия път наблюдават за колко време намират храната в празните и [в] пълните съдове. Най-после те намират, че е в жълтите съдове. Втория път като се турят съдовете, се намалява храната 3–4 пъти. Всичките отиват на жълтия цвят. Знаят това. Не само те, но вие, като минавате покрай някой цвят, вие мислите, че е глупав. В него има такава философия. Разширява се съзнанието. Всичките мушици поканва да дойдат на угощение. Тържество дава, угощение прави. Това са цветята. Та, казвам: Благодарение цветята, благодарение на мушиците, благодарение на червейчетата, че хората са достигнали до тази култура. Ако те не работеха в земята, за разработването на почвата, ако цветята не работеха, не зная какво би станало сега с човека. Той мисли, че е толкоз умен.

Казвам: Всички вие имате едно криво понятие за работите на Бога. Мислите, че Господ каквото създал, е глупаво. Едно цвете, което го направил дървеняк, един вол, който го направил, мислите, че е глупав. Не е тъй, както вие представяте воловете. Вие изучавали ли сте имената на животните? Какво значи кон или хорс (horse (англ.) – кон), бейгир (beygir (тур. диал.) – кон).

Вие нали имате кашлица, гърлоболие, защо кашляте сега? Някой път не може да си кажете мнението, нямате свобода. В някое събрание казвате: „Няма да говориш, ще мълчиш.“ Дойде кашлицата, веднага казва: „Кажи си мнението.“ Като кашля някой и той не иска. Как си обяснявате кашлянето? Че тъй, както учените хора обясняват кашлицата. Що е музиката? Музиката е превозно средство за по-висши същества от нас, нищо повече. Вие ако пеете, ще образувате превозно средство за по-напредналите същества, за да дойдат да ви помогнат. Ако не пеете, няма да се интересуват за вас, вие ще останете некултурен. Ти като пееш, образуваш превозните средства. Около тебе се образуват известни енергии. Ти като пееш всеки ден, привличаш енергии от природата, натрупват се, започват да се организират. Започва да се организира умът ти, започва да се организира сърцето ти, започва да се организира тялото ти.

Та, казвам: Когато се говори за новата музика, разбираме туй дрънкане, свирене на цигулка навсякъде. Това са хубави забавления. Дават някой концерт, ти вземаш един билет. Наскоро една българка завършила, изпратиха ми два билета. Понеже, казвам, много съм занят с работа, то е политическо отношение. Простата причина е, че имам едно органическо

неразположение. Знаеш какво значи.

Веднъж вървях и два коня на пътя се спират, не искат да вървят. Биеш ги, не вървят. Ти го биеш, то се тегли назад. Какво ще правиш? С бой не става. Преди години, идвам от 66 (къщата на ул. „Опълченска“ №66 в София, където Учителят е живял) към Изгрева. Гледам, един полковник, качил се на един хубав файтон, със своя вестовой и карат конете нагоре. Удря коня, той назад се дърпа. Полковникът слезе от файтона, конят тръгне. Качи се полковникът на файтона, конят пак спре. Четири–пет пъти се качва и слиза. По едно време му се искаше да извади револвера и да застреля коня. Няма такъв закон. Ще го питат защо го застреля. Слабост има конят, казва: „Не искам да возя полковника. Нека ходи пеш.“ По едно време гледам, полковникът намери, че конят е прав. Мястото не е равно, високо е. Казва: „Според моралните правила трябва да слезе.“ Полковникът може да ходи по-добре. Аз разсъждавам, наблюдавам, вървя полекичка. И коня наблюдавам и полковника наблюдавам. Аз му внушавам малко човещина. Той казва: „То се вижда, че трябва да се ходи.“ Казвам: Трябва да се ходи. Вестовоят удари коня, файтонът тръгне, полковникът тръгна сам. Казвам: „Браво“. Човек когато ходи сам, няма спор. Когато ходи с кон, всякога ще има спор. Ако два коня те возят с любов, ти си изложен на приключения. Любов нямаше. Казват: „Не обичам този човек.“ Същият закон е. Вие пеете без любов, нищо повече.

Помнете, давам ви едно правило: Без любов не се пее. На всяко чувствуване вътре идея ще имаш. Господ е дал едно изкуство. Музиката е велико изкуство на Земята. Туй Божие изкуство като дойде, то ще се въодушевиш. Това не е твоя работа. Музиката не е човешка работа. То ще дойде постепенно. Като дойде Божественото, сам ще се радваш. Ще се научиш да пееш. Нали сте били малки деца, които сте говорили, мънкали сте думите. Мънкате, мънкате, докато излезете на въздух, че вече може да произнесеш думите. Някой път тази дума увивате, увивате и след 10 години думата кажете тъй, както трябва. Майката се радва. Ще мънкате, ще мънкате, докато се научите да пеете.

Сега аз ви препоръчвам да пеете, не физически, но ще започнете отгоре. Най-първо ще слушате, когато пеят добрите хора. Който реши да пее, ще слуша. Слушаш веднъж, втори, трети, четвърти път слушаш и кутиите вече пеят. Да имаме малко смирение. Казвате: „Зная.“ Че какво знаеш? Ти знаеш нотите. Та това не е пеене. Ти една песен може да я тананикаш, това не е песен. Ако бихте запели както аз разбирам, тази мъгла отвън ще се вдигне, ще бъде ясно небето, всички облаци ще си заминат. Сега да пеете и няколко часа, мъглата седи отвън, не разбира от този език. Вие ще кажете: „Туй може ли да го направи?“ Щом пеете, работите лесно стават. Но като

пеете по Божествен език работите ще станат. Ако пееш по човешки, може да пееш колкото искаш, по човешки когато е. Когато плачеш, то е по човешки. В оперите, дето пеят, то са човешки работи. Карат се мъж и жена музикално. Аз виждам хубавата страна. Тези хора като се карат, да вижда Господ, че сме културни, да вижда, че може малко да си говорим. Карат се, говорят си музикално и тя му се кара музикално. Цялата публика харесва и казва: „Много хубаво му се кара." Но още не може да се карат хубаво.

Два вида обиди има в света: обида от малкото и обида от многото. За пример, един човек ти поразтърси праха, той без да пита, дойде и започне тупа-тупа. Току се обърнеш, той ти услужва. Ти изведнъж се докачиш, не виждаш неговото добро намерение. Питам: Към коя добродетел спада тупането на гърба? Казваш: „Ти нямаш право да ми тупаш гърба хубаво." Ти имаш слуга; казваш на слугата: „Вземи четката и ми изчисти гърба." Значи когато ти заповядваш, ти имаш право. Когато той заповядва, той няма право. Каква е разликата, когато се заповядва или когато ние заповядваме? Дойде някой от вас сега. Аз намирам, че когато тупа, не знае, погрешка прави. Учениците, които тупат, музикално не знаят да тупат и всичката погрешка седи в немузикалните удари. Всяко движение, което не е музикално, е в закона на престъпленията. Всички движения, които не са музикални, всички удари, които не са музикални, то е престъпление според мене. Ти може да очистиш гърба на този човек, тъй, без даже той да чувствува. Тъй може да прекараш ръката, че той без да е усетил, ти да си му изчистил гърба. Ти му правиш забележка. Той не иска […], остава неочистено платното.

Вие сега не може да намерите връзката. Имаш една мисъл, която си изнесъл. Тази мисъл има известни нечистотии в себе си. Някой вижда нечистотиите, иска да я изправи. Казва: „Не е права." Ти казваш: „Не е твоя работа." Ако си изнесъл своето желание, има нечистотии в желанието. Желанията имат форма, мислите имат форма. В Божествения свят се изисква всичките форми да бъдат съвършени, всичките мисли, всичките желания, всичките постъпки да бъдат съвършени. Ако аз изправям себе си, не трябва да ме изправят хората. Но ако аз сам себе си не изправям, тогава трябва да ме изправят, нищо повече. Аз да ви кажа. Един млад брат има тук, две години гледам какво е съзнанието. Виках го, по братски му казах: „Не прави това." Всичко туй му казвам; като че ли на някое дърво говориш. Две години скандали, горе по Рила скандали, навсякъде. Казвам: Изпитват моето търпение. Най-после аз виждам, че той има едно желание да постигне. Виждам, че един апаш върви отподире ми, иска да бръкне в моя джоб. Аз се преструвам, не му казвам нищо, бръква в джоба и изважда каквото иска. Какво е сега моето наказание заради него? Казвам: Аз тебе вече не искам да те виждам тук, защото ако ти би ми

искал, аз щях да ти дам повече. Ти бъркаш немузикално в джоба ми. Няма музика. Тия пари защо ти са? Ти искаш да ги извадиш. Обичаш да пушиш тютюн, пиеш вино, искаш да се срещаш с тази млада мома, с онази млада, да ги черпиш. Ще ходиш да правиш помен с чуждото.

Та, казвам: Ако дойдете вие, имате един морал, обикновен морал, който хората имат. Казвам: Да се не впущам в погрешките, но не е морално един брат да измъчва 100 души, да ги кара да търпят. 100 души да заставят едного да търпи, разбирам, но един да застави 100 души да търпят? Какво ще се постигне? Той пуши с цигара, някъде падне цигарата, къщата изгори. Пуши някъде, изгори палтото на този, на онзи. Какво се постига? Някой път вие за една дума казана по 2, по 3, по 4 години се сърдите, не може да забравите сръднята. Питам сега: вие, Господ, Който ви е пратил на Земята, вие не пеете добре, като ви чуе сега, трябва да търпи. Казвате: „Дълготърпелив е, любов има." Но любовта не търпи престъпленията. Помнете това. Любовта всякога се отдалечава от престъпленията, нищо повече. Едно престъпление остави го, пък си замини. Убиецът оставя да убият другиго. Любовта не съжалява за това. Защо ще трябва да отидете с окървавена глава, да го убие? Тя казва: „Умийте го, дайте му една по-хубава дреха." Бог му даде двойно благословение. Нищо не е изгубил убитият. Ако любовта е видял, тя поправя работите. Някъде ако любовта не види, работите не се поправят.

Сега всички вие, в целия свят всичките хора, искате да бъдете уважавани и почитани. Че един певец за какво ще бъде уважаван и почитан? Като пее. Не прави никаква погрешка. В песента диша светлина, диша топлина и сила. Като пее, като го слушат, дал е нещо от себе си. Този е добрият певец. Те са проводници на новото. Те градят и съграждат.

Казвам: Вие сега мислите какво е вашето предназначение. Искате да станете певец и някоя вечер да ви дадат 10, 100 хиляди. Нисък е вашият идеал. Ако пееш, че цялото човечество да пее. Като се разлива песента ти, да затрептят сърцата на всичките будни души, да кажат: „Да го слушаме!", то е пеене. Има нужда всинца да пеете. Като вземеш 5 минути да пееш, цялата Земя да се спре да слуша. Да кажат: „Кой е този, който пее?" Да е благословен от Господа този, който пее. Да е благословен от Господа този, който пее. Разнася своето благословение. Проводник става на великите Божии блага вътре. Тогаз разбирам новата музика.

Вие искате да знаете новата музика. Сега се изготвя. Казвате: „В оня свят трябва да се познаваме." Какво ще прави в оня свят? В онзи свят като идете, ще ви турят в някой хор. Най-първо и за публика няма да ви пуснат, понеже в оня свят, които слушате, трябва да бъдете погълнати от

слушането, защото две неща се изискват от музиката: да пееш и да знаеш да слушаш. Едните ще слушат, а другите ще пеят. Тези, които слушат, ще бъдат публика, а другите ще пеят. Този, който пее, това е творческият принцип в света, Божественото, Което слиза. Този, който слуша, той е женският принцип – възприема. После женският принцип ще пее. Най-първо имаме пеене на мъжкия принцип, който внесъл сила на творчеството. После иде пеенето на жената, тя изприда този материал. Има и трето пеене: когато всички пеят и никой не слуша. Всичките пеят едновременно и слушат едновременно. Знаете какво е? Това е цялата Вселена, една музика съвършена, в която всичките пеят и слушат едновременно.

Сега някои от вас ще кажат: „Аз искам да коригирам музикално." Всяка погрешка се коригира музикално. Никой няма право да каже една дума, която не е музикална. Никой няма право да каже една дума или една мисъл, която не е музикална. Защото, когато [се] образува една музикална мисъл, ние сами се радваме, имаме вътрешна радост, една вътрешна светлина.

Някои хора искат да имат общение с Бога. Съвършенството в какво седи? Музиката е изблик на съвършенство. Самото съвършенство е повече от самата музика, но музиката в дадения случай е едно изявление на самото съвършенство. Туй съвършенство без музика не може. Най-хубавият живот на Земята без музика не може да се изяви. Чувствата на хората показват, че музиката е още в зародиш. Времето трябва да се определи. Малко време е необходимо за един тон. Тоновете растат. Един тон се посява. Като посееш, дето трябва, да поникне. Някоя песен пееш само за да поникне тонът. Някоя песен пееш тонът да израсне. Някоя песен ще поникне, ще израсне и ще цъфне. Ще пееш някоя песен, в която ще посееш тона, ще никне, ще цъфне и ще завърже. После ще пееш да узрее плодът. Най-после ще пееш, на трапезата ще бъде този плод и ще пееш пак, да го възприемеш.След като възприемеш, ще пееш най-хубавата песен, да благодариш на Онзи, Който изпратил чрез музиката най-хубавото нещо на твоя ум, на твоето сърце, най-хубавото в твоята душа.

Това е музика. Ако по този начин пеете, кашлица няма да има. Аз го наричам това кашляне глупаво тщеславие. Не искаме да се излагаме. Трябва да пеем. Аз бих ви изпял една песен на хремата. Всички бихте я харесали. Ние сме останали по обикновените работи. Животното тръгнало, върти си опашката, мисли, че всичко е наред. Жена му няма какво да преде за дрехи, козината сама си расте, грижи се само за ядене и пиене. Като тръгнат, целия ден се любуват, вървят двама по двама, някъде и деца имат.

Казвам: Целият органически свят е отражение на духовния. Хората не са нищо друго, освен отражения на духовното, на човешкия свят. Човешкият свят не е тук, на Земята. Тук е само отражението и вследствие на това иде смъртта, иде смяната. Що е смъртта? Смяна. Смъртта, ти си на сцената. Казва: „Сменете го, не знае да си играе ролята.“ Само ги сменят. Докато са актьори, да играят на свят. Щом не знаят да играят, сменят ги. Ние казваме: „Господ да го прости.“ Няма какво да го прощава, той трябва да се учи. Той не знае най-първо да играе като актьор, пък не знае и да пее. Ще учи.

Та, искам да ви предпазя. Гледам, вие сте дошли до едно място. Във всички религиозни общества, дойдат до едно място и обърнат надолу. Като че ли всичко са разбрали. Казват: „Опитахме“, пък те нищо не са разбрали. От вас, ще идете някъде, не ви дават пари. Гледаш, един певец, като се спре при новото място отвън, да знае как да мърда устата, да ги подвижи музикално, ще ви покани, ще каже: „На ваше разположение съм. Може ли да ви услужа нещо? Много ми става приятно, като ви видя, има нещо много хубаво във вас.“

Сега гледам, някои като идват при мене, млади сестри и стари сестри, има едно движение, не е музикално. Някоя сестра носи обида, иска да ми каже, пък не знае по кой начин. Младата се обидила, старата се обидила. Младият брат се обидил, старият брат се обидил. Предупреждавам ви: за в бъдеще да има едно свещено място. Вън от салона, отвън, дето се събирате, като излезете вън от оградата, карайте се, бийте се. Тук, в тази ограда, не се позволява. Тия престъпления, които ги правиха, докараха това нещастие на човечеството, виждате ли? За вас няма нещо свещено, свещен морал няма. Вие сте станали божества и мислите, че всичко можете. Не е така, не е така. Една лоша дума на един дипломат може да коства живота на 100–200 000 [души]. Едно неестествено желание на един дипломат може да коства страданието на хората.

Сега, не искам да оставя мисълта, искам да бъда справедлив. Трябва да имате едно свещено място в себе си. Ти имаш най-хубавото разположение. Защо ще развалиш туй хубавото разположение за нищо и никакво? Някой пял криво. Търпѝ го. В свещения дом на Бога да няма обиди и разправии. Отвън като излезеш, ще кажеш: „Братко, така не се пее. Аз да ти кажа.“ Ти ще му изпееш. Ако ти не може да пееш, ще дойде трети и той нека изпее. Най-после ще дойде един брат, който ще изпее и всички ще се съгласуват. Онзи, който изпее така, като посее, дето то ще израсне, ще узрее и ще даде най-хубавия плод. Това е музикант.

Онзи плод, който е червив, не е музикален. Ти ще вземеш камертона. Аз имам камертон (Учителят показва двата пръста, показалеца и средния.) Колко от вас може да чуят този тон? Трептенията не са еднакви в този камертон. Трептенията на първия пръст са по-къси, а на средния са по-дълги. Всяка жица, която е по-къса, има повече трептения; която е дълга, има по-малко трептения. Като удрям камертона, удрям в дългите вълни. Средният пръст и дългите вълни превръщам на къси. Само за изяснение го давам, не да го считате буквално. Аз като удрям, не слушам тона, както в камертона, такъв тон не издава. Може някой път да ви изясня какъв тон дава, но то е невъзможно. Чувам аз един тон. Веднага в ума ми се появява светлина, известна топлина и известна сила. Всичките тия съчетания чувам. Един тон се издава в мене. Този тон от три места иде. Веднага разбирам отде иде. От ума, от сърцето, от волята.

Сега, не да вярвате в туй. То е теория, хипотеза. Един ден ще проверите, ще видите как се появява тази светлина.

Та, казвам: Аз съм говорил често за подмладяването. По този начин, по който хората пеят, никога не може да се подмладят. Да ви кажа, ще остареят, но няма да се подмладят. Ще изгубите гласа, но няма да добиете някой нов глас. Сега казах на 45, 50, 60 години. Той на 60–80 години може да е певец, на 80–90 години той е зрял, може да пее. А пък на 120 години той може да даде подтик на пеенето. Сега на 120 години не може да носи себе си, прегърбил се. „Старост, казва, не е за пеене работата.“ Сега аз съм внимателен. По някой път вие сте като хора, които сте ходили на баня. Има един теляк, който иде и иска да ви изтърка, но не да ви изстърже гърба. Били ли сте под някой теляк, който ви изтърка, да снеме кирта и като излезе от банята, охлузил ви е кожата? Трябва да снеме кирта, но по музикален начин. В тази баня аз искам, колкото кир остане, да я съберете в шишенце. Тази кир в шишето да я държите свещено. Един ден тази кир ще се превърне в музика.

Сега вие ще кажете: „Каква погрешка съм направил?“ Че, първата жена, която направи погрешка, не можа да изпее една песен при дървото за познание [на] добро и зло. Тя не можа да я изпее както трябва. Ако беше изпяла песента, ангелите щяха да я чуят, да дойдат да ѝ помогнат. Тя я пя, че никой не я чу. И вследствие на това онзи я заблуди и тя яде. И какво придоби? Като изяде един плод от дървото за познание на добро и зло, изпъдиха ги. Нещата, които растат без музика, те са отрова, те са отрова на живота. Казва: „От тази отрова няма да ядете.“ От нея само боговете си позволяват за аперитив да вземат малко, но те знаят законите. За вас, ако вземете много малко, ще имате главоболие, коремоболие навсякъде. Казвам: Ще дойдете до хармоничните сили. Всичките други дървета в рая

бяха музикални, едното дърво не беше музикално. Това дърво е за познание на добро и зло. Или може другояче да поставя въпроса. Най-мъчната пиеса за изпълнение беше пиесата на дървото за познание на добро и зло. Много малко певци има, които могат да ги изпълняват. Ева даде кандидатурата си, но не можа да го изпее.

Знаете кой изпя тази песен? Като дойде Христос, Той изпя музикално една песен. Няма по-красива песен от онази, която каза: „Научи Ме защо си Ме оставил." Изпя го много хубаво. Казва: „Макар че си Ме оставил, в Тебе предавам Духа Си, направих онова, което Ти си позволяваше; Аз се радвам." Пя Христос. Така възкръсват хората. Като изпя тази песен, предаде Духа Си и възкресението дойде. То е мистичното. Не е мистично схващане, не е реално схващане. Ако вие в скръбта не може да пеете и роптаете, то не е музика. Ропотът е дървото за познание на добро и зло. Правилното пеене, то е доброто.

Сега някой път ви казвам каква е новата музика. Това е новата музика. Сега идват мажорните […], как трябва да се пее. Виж, зор е то. Един ден трябва да ви донеса една саксия, да посеем едно семе и да почнем да пеем, да видим какво ще стане. Опит ще направим: вие ще пеете, да видим след колко дена ще израсте. Вие като пеете, вярвам, за 10 деня да израсте. Ако дойдат някои по-напреднали същества да пеят, за 9 деня ще израсне. Значи с единица пеят по-добре. Другите ще дойдат и за 8 деня ще израсне, за 7 деня, за 6 деня, за 5 деня, като дойде за един ден, то е вече добрият певец. Факирите в Индия посеят едно семе и за един ден, за няколко часа израства дървото и дава плод. Вкусват от този плод. Как го правят? Това става само по пътя на музиката. Казват: „Тайна." Дето някой казва: „Който знае да пее, той може, който не знае да пее, той не може." Но не на физическото поле. Физическото поле трябва да бъде отглас на това, Божественото.

Аз се радвам, ако моите думи във вас събудят едно желание да пеете тъй, както аз разбирам. Не искам да ми обещавате. Аз, още като ви гледам, слушам още в ума си какво вие говорите. Толкоз е силен слухът ми, че като мислите, чувам; и като чувствувате, чувам; и като постъпвате. Най-малкото мърдване чувам музикално. По музикален начин вие се изразявате. Каквото и да направите, аз говоря върху езика на Любовта. Това не е закон, че трябва да пееш. Искаш да бъдеш съвършен човек. Ти трябва да пееш. Ако искаш да служиш на Бога с любов, ти трябва да пееш. Досега хората обичаха Бога. Аз отивам една крачка по-напред. Хубаво е. Ако човек, който обича, не може да слугува, любовта не е съвършена. За в бъдеще любовта ще се познава по служенето. Да служиш с любов на Бога. С любов, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила.

Да служиш на ближния като на себе си, от любов. То е съвършенство. Този човек ще почувствува какво значи името Божие.

По някой път ние се молим и казваме: „Господи!“, като че Го няма. Гласът ни е много груб. Знаеш колко груб е. Колко недоволство има и каква неблагодарност, при всичките блага, които Бог ни е дал. Казват: „Черна неблагодарност“. Не черна неблагодарност. Под думата черна неблагодарност разбирам крайно користолюбив човек, да пълни джобовете си само за себе си, като че ли целият свят е създаден само за него. На него да е добре. То е егоизъм, когато искаме само един човек да бъде щастлив. Божественото щастие трябва да е общо благо за всички. Нещастието трябва да бъде единично, тук и там, на един лист. Всички трябва да се радват и да участвуват в Божиите блага. Ние сме обърнали обратното.

Сега не само вие да обещавате, така са обещавали хиляди поколения преди вас и така ще обещават хиляди поколения след вас, не че няма резултат. Ще има резултат. Ще си блъскаш главата. Аз веднъж в България имах един случай с едно дете. Това дете имаше обичай всеки ден да си блъска главата в стената. Ще започне да кряска и ще си удря главата в стената. Казвам: „Иска нещо.“ Майката казва: „Навик е.“ После ще престане да си блъска [главата].

Не си блъскайте главата за нищо. 10 години да си блъскаш главата заради нещо, нищо не се постига. Не блъскане, но учение трябва. Който не знае да учи, той си блъска главата. Затуй казвам: С музиката човек свършва една работа с най-малките разноски, по най-лесния път и с най-добрите резултати. Каквато и да е работа, и при възпитанието на хората, и при раждането, и при отглеждането, във всяко направление с музиката лесно се свършва работата.

(Учителят се изкашля.) Туй е тщеславието на хремата. Да не бъдат виновати, да смекча закона. Те като се кашлят, и аз се изкашля, да стане едно с тях. Ще кажете на вашата кашлица: „Отивам на свещено място. Ако може да мълчиш, добре дошла, ако не можеш, остани отвън.“ Така ще кажете на кашлицата. Вие ще кажете: „Аз няма да ида на клас.“ Пейте на кашлицата. Като се върнете, най-малко, пейте на кашлицата. Направете си една песен. Препоръчвам ви, ако обичате, всеки да си направи една песен на хремата, на кашлицата да си направи, да си съчини някой думи, да си ги пее. Ще дойдете до една нова идея. Не ви казвам туй да го направите. Ако искам, един хубав опит е. Толкоз хубава работа има (Една сестра кашля.) Тази сестра не взема един верен тон на кашлицата. Тонът не е верен. Като кашляте, да ви е приятно. Кашлицата, това са упражнения.

Понеже не сте пели, сега те са най-грубите упражнения, които се дават. Най-грубото пеене, което съществува в света, е кашлицата. Щом ги научите, веднага ще престанат. Най-първо се заражда един напор от слънчевия възел, дойде до гърлото. От известни трептения трябва да се освободиш. Набира се някаква материя. Аз да ви кажа образуването на кашлицата какво е. Каналите се запушват. Образуването на веществата при един непорядъчен живот, запушват се тия канали и вместо да излизат навън, слизат в дробовете и тогава човек става охтичав. Когато е недоволен, отбие това течение, то прониква в дробовете. Минава и в стомаха и разваля храносмилането. Тия вещества мъчно се смилат. Те падат в стомаха. Стомахът не може да се справя. Оправете мислите си, чувствата си, ще се оправят тия работи. През тия канали да влизат. Те усилват кашлицата. Те са спънки, които падат в гърлото. Аз съм констатирал, правил съм наблюдения.

Господ е създал света да пеем. Всичката природа пее. Има една природа, която не пее, но ние сме в природата, която пее. Сега един религиозен човек ще ви цитира стиха: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си." Това е бил поетът. Казана е една идея, която не е била разбрана. Как ще пееш в сърцето си? Това, което беше неразбрано за тия времена, засега е разбрано заразително, хипнотически. Казва: „Аз съм заразен." Хипнотическа работа. Влияе се от кашлицата. Теченията на хората може да се отбият. Техните течения, които се отбият, отбиват се правилните течения.

Ако в един хор не взема вярно тона, образува се дисонанс, не излиза вярно пеенето. Не хубаво пеене се чува. В живота, ако не пееш, отбиваш тия течения. Тогава се явяват тия болести. Сега, вие като ме гледате, забелязвам във вас да казвате: „Туй ако е истина, голяма лъжа е". Това е една турска поговорка. Ако това е истина, понеже аз не го разбирам, не може да го направя, голяма лъжа е. Всички неща, които ние не можем да ги направим, ние считаме, че са лъжливи. Щом вземем фалшив един тон, то е лъжа. Щом вземеш една мисъл невярно, то е лъжа. Щом почувствуваш едно невярно чувство, лъжа е.

Казвам: Висшият морал е не да се съди. Престъплението като се коригира, ще се научат новите хора на Шестата раса. Теософите говорят за Шестата раса. Те ще бъдат хора, които пеят. Във въздуха ще се носи пеене. Всяка мисъл ще бъде пеене. Не тъй, както сега се носят по радиото. Носи се нещо хармонично в природата. Когато се носи уханието, чувствувате голяма приятност сутрин в природата. То е едно приятно съчетание на движението, на рекичките, на цветовете, на повяването на вятъра, на изгряването на слънчевата светлина, която иде. Всичките идват и образуват

един хор. Ти чувстваш величието, чувстваш в себе си, не го чуваш. Може и да го чуете. То е най-хубавият хор, който ще чуете вие. Ангелски гласове.

Сега наближава 22-ри, природата да пее по този начин. Минава Слънцето и всички тия цветя се пробуждат с пеене, идат всички да служат на Бога с любов. Пригответе се сега. Вие очаквате 22-ри, не на 22-ри, по-рано го казвам. Туй го казвам преди 22-ри. Тези, които дойдат на 22-ри, ще ви говоря други работи. Ще ви говоря за […]. За 22-ри трябва да бъдете готови. На 22-ри трябва да знаете да пеете. На 22-ри трябва да знаете да мислите не по сегашния начин. На 22-ри трябва да знаете как да чувствувате. Като ви погледнат, даже [на] ангелите да им бъде приятно. Ангелите обичат да пеете. Срещал съм в млекопитающите, в някои животни съм срещал ангелски погледи. Усмихва се много деликатно, едва се забелязва една усмивка, не може да се види, нещо много нежно.

Та, казвам: По някой път ангелите така виждат в нашите очи. В нас виждат Божественото, което се пробужда. Има нещо неорганизирано, за което те ни държат отговорни. Има неща, но аз не говоря за тях. То е външната опаковка на нещата. Аз говоря за вътрешното съдържание, за скъпоценното, което е Божественото. То спада към друг свят. Та, казвам: Пазете вашите скъпоценни камъни. Пазете хубавите скъпоценни мисли, хубавите скъпоценни чувства и скъпоценните си постъпки. Я сега изпейте една песен, да видим може ли да пеете. Изберете най-хубавата песен. До неделя, 22 март, има време, до неделя посятото ще израсне. Сега, тъй, както го посяхте, едва посятото ще позакрепне. За покълване до 22-ри има мегдан.

Пеенето е изкуство. Най-лекото изкуство и най-трудното. Не може да кажеш, че с пеене ще стане нещо. То е един уреден свят. То иде в човека спонтанно, непринудено. Аз разбирам по законите на Любовта, на служенето. Ти вече пееш, то е един от най-хубавите методи, с които трябва да си служиш. Един метод има. Пеенето е един от най-достъпните методи, които разбират. Най-лесното. Ако този метод не може да усвоите, тогава и другите са много трудни. Казвате: „Аз не мога да пея.“ Ако най-лесната работа не може да направиш, тогава и другата няма да можеш. На български имате дух, духа, души, духа го вятърът. Туй, което движи света, е само физическата страна. В пеенето някои разбират само духането. Докато се мъчиш, само духаш, не върви тази работа. То е един елемент. В духането има един елемент. Ти не може да пееш добре, ако не обичаш някого. По никой начин, невъзможно е. Поне едного трябва да обичаш. Без любов то е предрешено.

Може да обичате трима души в света. Може да обичате Бога, може да обичате ближните си и може да обичате себе си. То е достатъчно. Бога, ближния и себе си. Казват: ако пеете за себе си – една музика; ако пеете за ближния – друга; ако пеете за Бога – трета. И трите са хубави. Любовта към Бога е началото, любовта към нас е краят на нещата – алфа и омега. Казва: „Аз съм алфа и омега." Щом ти не може да разбереш Божията любов, ти не може да разбереш и своята любов. Законът е такъв. Ако разбираш алфа и омега, значи правилен, завършен кръг, с който се твори и всичко може да се направи. Казва: „Аз съм алфа и омега, Който прави всичко." Всичко е възможно.

Казвам сега: Бог ни учи да пеем. Като дойдоха ангелите от небето, като се роди Христос, нали пяха? Питат някои: „Как са пели?" И досега още тази песен обикаля Земята. Ангелите, които пяха [преди] 2000 години, от 2000 години обикаля [песента], качи се до Слънцето, пак слезе, пак обикаля Земята, пак се качи нагоре, пак слезе. Един ден имате шанс да чуете тази песен, как са пели ангелите. Като на кино, тъй ще чуете.

Пожелавам ви да станете добри певци. Сега ще ви питат какво говори Учителят. Кажете: „Духът Божи". (Учителят изпя „Духът Божи".)

„Отче наш"

25-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя на
18.III.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_03_20 Припомняне
лекция на Младежкия окултен клас

ПРИПОМНЯНЕ

Отче наш.
„Красив е животът“.

Тема имате ли зададена? – /Имаме./ – Четете. /Прочете се темата: „Малките и големите противоречия“./

Кои са малките и големите противоречия? В какво седи трудността на малките и на големите противоречия? Ако нямате вода да пиете, към кои мъчнотии спада? Безводно е мястото. Или пък за Великден нямате винце да пиете. Или най-първо се явява едно противоречие: на някоя глава с черни косми явили се бели косми. Той веднага ги изтегля. Погледнеш, другата година са повече. Изтегли двата, явят се четири. На какво се дължат малките противоречия? Малките противоречия са обстановка. Някога, когато човек е бил в миналото, имал е някакво малко бръмбарче, имал някакво противоречие тогава. Ония противоречия, които не могъл да ги разреши като бръмбар, сега му остават като човек и пак не намира време да ги разреши. Сега, ако се намери до една соба, която е много нагорещена, как разрешавате противоречията? Щом стане горещо, какво правите? Отдалечавате се, защо? Защото голямата топлина е за голямо пространство. Вие се оттегляте, давате на топлината място да стопли. Ако топлината е малка, вие се приближавате. Малката топлина е за малко пространство. Защото, ако не влезе в малкото пространство, не може да се стоплите. Ако топлината е голяма, ще изгорите.

Каква беше темата на миналата лекция? Каква тема имахте да пишете върху лекцията? За какво се говори?

Допуснете, че намирате някой скъпоценен камък, диамант. Мислите, че е от 1200 карата. Какво ще направите в мястото, дето хората са крадци и разбойници, всички крадат. Като го намерите, какво правите с диаманта? Как бихте го пренесли? Дайте един проект. Как бихте го пренесли? Сега вие казвате: „Ние не искаме да се блъскаме с неща неблагоприятни.“ То е нещо невъзможно. Вие се позанимайте кой е най-големият диамант, който е намерен досега. Ония от вас, които се занимате с минерология, занимайте се с диамантите.

Сега ние разбираме онази материя, която е състена. Да кажем, водородът

е сгъстен. Но от какво е направено едно чувство? Материята, с която е облечено едно чувство, може ли да се сгъсти, да бъде видимо? Сега по какво вие оценявате един предмет? Допуснете, че ви дадат да оцените най-хубавите обуща. По какво се определят хубавите обуща, от какво зависят? Значи формата на обущата трябва да приляга на краката. На вас понякой път лъскавината ви харесва. Искате обущата да бъдат лъскави. Искате после да имате някакво украшение. Ако бихте си правили идеални обуща, какви обуща бихте направили, какъв проект бихте дали за едни хубави модни обуща? Защото помнете: човешките добродетели мязат на човешките обуща. Един човек, като му гледате обущата, може да знаете какви са добродетелите му. Ако има много хубави обуща, той мисли само за себе си, не мисли за ония животни, на които е одрана кожата. Онзи човек, на когото съзнанието се е пробудило, гледа скромни обуща да има, гледа колкото се може по-прости да бъдат обущата, не иска много хубави обуща, да не причинява страдания. Забележете, че тия противоречия, които съществуват, в които хиляди хора се прехранват, много хора се прехранват с хубави обуща. Кое е по-хубаво, да се прехранват с хубави обуща или да гладуват обущарите? Едно време е било позволено да се правят обуща, знаете защо. Животните хвърляли кожата си, както змиите. Ще мине някъде, ще си изхлузи кожата. Остане дебела кожа. Хората ги вземали и си правили обуща. Сега не хвърлят кожата си, затова е зор. Едно време не е било престъпление, понеже кожата е изхлузена тъй, както на змията. Сега имате същия закон. Минавате някъде, някое ябълчно дърво незаградено, вие се качвате, вземате плода. Няма никой нищо да ви каже. Никой не намира, че сте извършили някое престъпление. Обаче щом заградят това дърво с някой плет, ако вземеш, веднага те хванат и те питат: „Кой ти позволи?“ Туй престъпление от кой род е? Сега човек за плода на дървото не се е мъчил, дървото се е мъчило. Аз го наричам това относителен морал на човешкото право. Даже Мойсей в своето законодателство предвидил и казва всеки да остави от плода си на хиляда сто, за да оберат проходящите. Ние сега не оставяме нито един стрък. Всичките стръкове са все за нас.

Една мисъл, едно чувство, една постъпка, която не можеш да употребиш за полза на себе си и на ближните си, тия мисли, тия чувства и тия постъпки след време стават препятствие за тебе. Една непотребна материя остава в тебе. Сега, например, хората пишат книги, обущари стават, дрехари стават, писатели, поети стават, всичко стават, но от тях не може да се изкара голямо добро. Един обущар, като направи някому обуща, той става ли добър? Ако е разбойник, като обуе обущата, да си каже: „Досега каквото съм правил, направил съм го, но отсега ще живея добре.“ Един дрехар, като ушие дрехата на един лош човек, да каже: „Досега съм бил лош, но отсега ще живея добре.“ Този дрехар знае да шие. Един шапкар, като

направи шапка и той да каже така. Един писател, като напише книга, който я прочете да промени живота си. След колко години може да стане туй? Много дълъг период. Запример, вие когато сте били деца, имате ли възпоменание за плача? Като проследите, вие сте заповядвали, кряскали сте, събуждали сте майка си, пяли сте, заповядвали сте, цялата къща сте държали в тревога. Какви са били вашите подбуждения, не знаете. Запример, има известни неща, които стават. Жадният, като минава през пустинята при жаждата може да направи неща, които в друго състояние не ги прави. Хората правят някои насилия и забравят тия работи. Като дойде изобилието, ония неща изчезват. Има такива работи много. Хубаво е човек да пита майка си плакал ли е като малък, какъв е бил, да му разправи до третата година какъв е бил животът, как го е прекарал.

Да кажем, пеете една българска песен. „Заплакал Стоян" или „Зарадвал се Стоян". Отде ще започнете музикално? Сега теоретически вие може да го направите това, но в действителност може да заплачете. Няма някой от вас, който да не заплаче. Много лесно може да заплаче. Хем може да ви направят много производителни. Дойде някой човек, казва: „Не съм плакал." Удариш го по рамото, причиниш му болка, потекат сълзите. Че ти гениално може да плачеш. Може да пееш вече. В природата първичните причини, които заставили човека да мисли, се са били груби. Много груба е била природата. Сега не гледайте онова, което сега става. Сега е цвете.

Представете си една тема ви дават за поезия. Израстнало едно бяло кокиче до една канара, дето текло изворче. Как бихте го описали? Туй кокиче израстнало, няма нито канара, нито изворче там на мястото. Сега кое кокиче седи по-горе, което е при изворчето или което вън от изворчето? – Онова, което е при изворчето седи по-горе, то е по-културно. Онова, което е вън от извора, е малокултурно. Същият закон е, когато човек мисли добре, той е по-културен. Той е кокиче до извора на някоя канара. Едно кокиче вън от извора, значи не мисли добре. Обикновен живот. Мнозина се оплакват в света. Помнете: На даровития ученик ще му дадат една цигулка, първокласна, той ще я употреби. Но един, който не даровит, каква цигулка ще му дадат, на онзи, недаровития защо не му дадоха? Защото даровитият може да свири. Ако му дадат хубава цигулка на недаровития само ще търка. Вие разсъждавате защо нещо не ви е дадено. Защото не сте даровити. И да ви се даде, няма да го оцените. Вие имате един ум, не го оценявате. Имате едно сърце, не го оценявате. Досега не сте мислили вашето сърце каква работа извършва. Казвате: „Защо ми е туй сърце да страдам? Аз само страдам от него." Страданията на сърцето са мед. Да страдаш без сърце е ад. Някои хора мислят само със сърцето си. Със сърцето е мед, без сърцето е ад. Съвременните хора нямат истинско

понятие за онзи ред, който съществува в природата, който е неизменен. Всякога за даровитите хора всичко има. За ленивите души трици се дават. Щом ядеш трици, от обикновените души си. Щом ядеш хубаво, не си от обикновените. Представете си, че вас ви викат и искат да ви дадат един милион лева. Казват: „Дайте един проект, за какво ще го употребите?“ Какъв проект бихте дали за един милион? В природата ще си дадеш проекта, тогава тя дава. Като си дадеш проекта, като го одобри, тогава дава. Цигуларят трябва да свири хубаво. Който е красноречив говорител, трябва да ходи навсякъде да говори. Шивачът тръгнал от село на село, казва: „Имате ли нужда да ви скроя някаква дреха, на жените сукман?“ Ако е колар, ще каже: „Имате ли нужда да ви направя хубава кола?“ Всеки ходи да си препоръчва занаята. Много добре какво може да направи. Казвам: Сега какъв проект вие бихте дали? Понякой път вие отивате да се учите. Защо отивате да се учите? Защо учите буквите? – Да се научите да четете добре. Знаете, ако направите една погрешка.

Ако пишете единица, двойка, тройка, четворка, какво означава? 1, 2, 3, 4. Какво означава в природата единицата? Числото 4 съдържа всичките. Единицата е пролетта. Двойката е лятото. Тройката е есента. Четворката е зимата. Ти туриш на ученика 4, поставиш го в зимата. Радва се. Учителят му турил единица, като му тури единица, поставя го в пролетта. Кое е по-хубаво, да го постави учителят в пролетта или в зимата? Вие всички искате 4. Но ти първо трябва да работиш. В четири ти се ползуваш от труда на другите хора.

Та казвам: Щастливите числа са тези: 1, 2, 3. То са работливи хора. 4-те, то е за големите философи, за старите хора. Такива хора, които изучават 4-те, то са 24 души. В целия свят 24 души има. 24 души, които на земята и небето изучават какво нещо е 4. 1-то е пролетта на живота. Радвай се на всичко. 2 е лятото. Ще работиш. 3 – плодове ще имаш. Като дойде 4, то е зима. Всичко отвън сняг, няма никакво условие да се придобие живота. Каквото има, ще ядеш и ще пиеш, придобитото от 1, 2, 3. Сега, когато един учител тури единица на един ученик, аз как го тълкувам. Казва: „В миналото не си учил.“ Какво ще ти тури четири, ти не си учил. Тури му две. Понеже в единицата си учил, туря две. Като изучил двете, казва: „Понеже си учил две, ще турим три.“ То е най-високата бележка, която може да ти се тури. Може да ти турят 6, то е увеличено два пъти. Ако ви дам шест ябълки, написани на книга и ако ви дам три ябълки, откъснати от дървото, кои струват повече? Или ако ви дам шест ябълки, направени от гипс и три, родени от дървото, кои струват повече? В реалното знание нещата са реални. Числото 3 е свързано с изобилие, всичко има изобилно. Две е свързано с изобилие и едното е свързано с изобилие. Едното е най-изобилно. За вас при сегашните условия. Казвате: „Защо ми е тази

единица?“ Ако имате сега един скъпоценен камък от 200 карата – вие сте осигурени. Казвате: „Какво ми струва, че имам единица?“ Един диамант от двеста карата колко струва? Ще струва сто английски лири. Колко струва една лира? – По 25 златни. Близо три милиона злато. Щом ти тури учителят единица, ти имаш три милиона. Той ти тури единица, тури ти три милиона в банката. Кой ти е крив, ти не ходиш в банката. Казваш: „Турил ми кол. За какво ми е кол?“ Който не разбира, е кол. Сега аз говоря за числата. То е само отражение. Да допуснем, че за бъдеще, когато учениците учат, учителите няма да им турят бележки. Ще извади едного, ще му даде едно житено зърно, една задача да разреши. На друг даде две царевични зърна, на трети даде три ябълчни семки. Свършиш училището – има едно житено зърно, две мамулени зърна с диплом. Излезеш навън, носиш ги. Ако туй житеното зърно може да го обработиш, ще станеш най-богатия човек в света. От тебе зависи всичките хора, целия свят да храниш. С царевица може да свършиш всичките неща.

Сега всички вие носите семената на миналото. Казва: „Да беше големичко, нищо не струва.“ Или казва: „Да беше едно кило жито.“ Но в природата малки работи произвеждат. Зимно време като турите печката, всичко нагласено, турите сухи дърва, драснете малката клечица и дойде огънят. Без нея ще зъзнеш. Като драснеш клечката, цялата къща топла. Ще те избави от големи мъчнотии. Като имате единица, трябва да знаете. Трябва да имате една кутия, тия клечки, те са магически. Туй е магия. В старо време дето са носили магите магическа пръчка, тя е. Ти носиш една кибритена клечка. Ти нямаш пари, драснеш, парите дойдат. Искаш да напишеш една книга, драснеш, напише се. Нямаш къща, драснеш, къщата дойде. Нямаш дреха, драснеш, дрехата дойде. Нямаш обуща, драснеш всичко дойде. Колко години трябват, докато се научиш на този мъдрец – 4. Когато се учим, казвате: „Да нямам единица.“ Имаме единица. Турим една нула до единицата, стане 10. Тази единица показва стесняващите условия, при които се намира. Когато човек не знае какво да прави в природата, когато го стесни, той ще си спомни. Преди години аз бях написал една песен на ноти. В живота си една песен съм написал на ноти. Тази песен този, който я научил, я забравил. Той е техник и веднъж едно колело му притиска главата. Като му притиснало колелото главата, започнал да пее тази песен. Той дойде да ми каже песента и при какви условия си я припомнил. Колелото като му стиснало главата, припомнил си.

Та казвам: Когато някой път забравяме, колелото не е отгоре. Когато се тури нула, казва: „Да си припомниш.“ То е припомняне. Хубавите работи човек трябва да ги помни. Ако туриш още една нула, два пъти трябва да си ги припомниш. Като туриш още една нула – три пъти, четири пъти. Припомнянето е нещо хубаво. Няма нещо по-хубаво от нулата. Според

мене каквото и да направиш, нулата означава да си припомниш най-хубавите работи, които са станали в живота. Туй е нула. Когато не искаш да си ги спомниш, ти стягат главата. Като ти стегнат главата, тогава ти иде наум. Когато си припомняш, нулата е на място, нещата вървят пропорционално. Увеличават се. Казвам: Няма нещо по-хубаво в живота. Когато човек си спомни, има импулс да учи. Човек може да учи само при хубавите спомени. Като си спомниш, какво може да направиш? Като цигулар, като художник, хубавите работи постоянно стимулират човека. Щом не можеш хубавите работи да ги спомниш, те нямат добро. Щом се яви желание да направиш нещо, има един добър спомен. Затуй смисълът на нулата е спомен. То е едно съдържание. Щом забравиш туй съдържание, тя ти стисне главата. Според тази теория мъчнотиите в живота идат, когато ние не си спомняме добрите работи. Щом започнем да си спомняме повече хубавите работи, отколкото лошите, тогава животът се подобрява. Затуй всички спомнете си хубавото в света, четеш някоя книга, спомни си я. Животът на праведния е като зазоряване.

Станете да направим едно упражнение.

Лявата ръка пред дясната, движи се по дясната, докато дойде настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата, докато дойде настрани няколко пъти. /Направихме упражнението./

XXI година.
20 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 20. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_03_22 Пристъпиха при Исуса
неделна беседа

ПРИСТЪПИХА ПРИ ИСУСА

Отче наш.
„Иде, иде“.
Ще прочета част от 15 глава от Евангелието на Матея отначало до 21 стих.
„Духът Божи“.

Противоречията на живота са една неизбежност на самия живот. Започват с индивида. Човек става основа на всички други прояви. Народът е размножена форма на човека. Човечеството е още по-размножена форма. Говоря за неща, достъпни за човешкото съзнание. Има неща недостъпни за съзнанието. Може аз да говоря за сладчината, но ако нямате вкус, не можете да я разберете. Може да ви говоря за цветовете, но ако нямате зрение, не може да ме разберете. Може да ви говоря за тоновете, но ако нямате слух, не може да ги разбирате. Не може да разберете вкуса, ако нямате език. На съвременните прояви на природата трябва да се погледне малко по другояче. Учените хора имат много добри желания и са постигнали много добри наблюдения. Религиозните хора имат съвсем друго понятие за Любовта. Учените хора започват от правдата, религиозните хора започват от Бога. Някои казват няма Господ в света. Турците казват: Седем ката нагоре, седем ката надолу. Религиозните хора не допущат някой път възражения. Един негърски проповедник проповядвал за човека, как Господ направил човека, че го сушил три дни на плета. Попитали го, ами плета, кой го направил. То не е твоя работа. За човека се говори, питат за плета от де е взет. Казваме: Бог направи света. Как го направи? – Казвате: Иван и Драган направиха къща. Но Иван и Драган ли направиха, пратиха само други направиха къщата. Трябва да имате едно понятие за Бога. Трябва да имате едно правилно понятие. Когато разбираме като един творчески принцип, е друго понятие. Когато разбираме Бога като човек, то е наше лично схващане. Божествената Любов не мяза на човешката, защото човек е почти сляп. Той на 10 хиляди нещастия, едва вижда едното. Че каква е тази любов? – В дадения случай Бог всичко вижда и помага. Будно е съзнанието. Казвате: Човешката любов. При човешката любов трябва да чакаш 10 години един човек да те приеме на аудиенция или човек е като онзи милиардер. Влиза един друг и казва: Искам да видя милиардера. Милиардерът казва, че неговото време е скъпо, пет лири му струва минутата. Онзи казва, че само 5 минути му иска. Пет по 5 – 25 ще плати. Влиза при милиардера, изважда си часовника.

Моля, казва, какво имате? – Казва: Искам да ви видя. Аз се хванах на бас, че ще вляза при вас за 250 лири. Вашето време струва 25 лири, моето 250. Покланя се, казва: Благодаря, че станахте причина аз да спечеля. Може да си извадите заключението, кой е по-умен. Умен е, разбира се. Онзи, който казва, че пет минути му струва всяка минута е умен, разбира се. Англичаните казват, времето е пари. Английски понятия. То е само идея за парите. Когато парите не бяха знайни, какво беше времето? – Казвам: Имаме и ние някое понятие.

Ако разгледаме съвременния човешки път, по който е дошъл, ние ще се учудим. Животните, когато бяха създадени, отидоха на запад. Когато човек е създаден, отиде на изток. То е само фигура. Ако вземете и сравните ръцете на човека и задните крака на коня, ще видите – еднакво се сгъват. За какво е създадена ръката? – Най-първо природата създаде ръцете за защита. Ръцете на хората бяха задните крака на коня. У коня те са създадени да ритат неприятеля, кой как дойде удря го да се пази. Когато дойдоха у човека задните крака на коня, станаха ръце на човека. Как стана това, нямам време да ви обяснявам. Трябва геометрически чертежи, има математически отношения, как са се изместили силите – сложна научна работа. Тогава например ти някой път искаш да удариш някой човек. Имаш конски характер. То не е човешко. Конят от кога рита? – Казва: Искам да го ритна. Туй конете го знаеха милиони години преди ти да риташ. Какво е новото, като удариш някого. Кажете кое е новото с ръцете. Ако вземеш перо и пишеш, то е новото. Напишеш, че Бог е Любов, братство, равенство. Конят това не може да го пише. Той само рита. Вземеш с четката, нарисуваш някоя хубава картина. Конят това не може да го направи. Ти го правиш. Седнеш и с ръцете си на пианото свириш. Конят това не може да направи. С двата крака отзад рита. Казвам: Трябва да се отучим от конските работи. Хубаво е ритането и без него не може. Не мислете, че някога ще се освободите. Като дойде злото, ще го риташ. Ще му дадеш един ритник. Ритай, нищо повече. Конското ритане за злото може. Като дойде злото, колкото искаш, ритай. Но когато дойде доброто, не ритай, тогава пиши.

Сега нека се разберем на един ясен език, но понятен език. Имате наука и религия. В старо време, когато се създаде слънчевата система, знаете ли причината? – Нека започнем с Уран и Нептун. Когато те се отделиха, кои бяха подбудителните причини? – Когато в слънцето се отделиха, чисто социални въпроси се разрешаваха. Понеже, не били в съгласие със слънцето, казват: Ще се отделим. Отделят се, слънцето ги изпраща, казва: Уреждайте живота. След това Сатурн се отдели, кои бяха подбудителните причини? – Чисто философски разбирания. Какъв е смисълът на живота? – Понеже слънцето не споделя неговите възгледи, казва: Аз ще се отделя.

Отделя се. Дойде Юпитер. Какви са подбудителните причини? – Религиозни работи, разбирания за достойнството, голяма почит и уважение. Понеже не го считаха, че той е най-голям и той се отдели. Дойде Марс, той казва: Ние трябва да се бием, да завладеем света. Не може, как ще завладеем света? – Само като не приели тази идея, той се отделил. Дойде земята, казва: Нито философия ме интересува, нито религия ме интересува, абтен гевезен. Може да кажем, че земята представя онзи пример на Христа за младия син, който се е отделил от баща си. Земята казва: Каквото ми се пада, дай ми моето. Тя излезе да яде и пие. Виждаме едно подобие. Той се разкайва, връща се при баща си. На земята става спасение, хората се избиват, връщат се при баща си, казват: Съгрешихме. То са теории. Венера се отдели по любовни работи. Млада мома искаше да се жени. Не се съгласиха на слънцето, напуща бащиния си дом. Най-после Меркурий се отделя по търговски работи, искаше търговец да стане. Остана слънцето и гледа всичките свои синове и дъщери, които се отделиха. Около Юпитер има доста негови съпътници. Това са аксиоми, които са верни принципално. Защото, когато дойдеш под влиянието на Юпитера, някои хора мязат на Юпитер. То са религиозни заблуждения, колкото искаш. Може да е религиозен с разбиране, може да те поставят на ешафода. Казва: Ти как вярваш. Христос Син Божи ли е, или не? – Дали ти живееш според както Христос учи, не се интересува, но ти какво мислиш, какъв е той? – Отде да го зная. Преди две хиляди години е живял някъде, не бях там да го слушам като човек. Писано е тук в Евангелието, но други са го писали. Сега някои казват: Така не се говори. Хубаво тъй не се говори, но ако тъй не говоря, е бяла лъжа. Аз не говоря едно да разбирам друго. Казвам: Чакай туй учение да го опитам, говорил ли е Христос право или не. Учението ще го приложа на опит. Казва Христос: Раздай всичко. Не казвам, че е глупава работа да не раздавам. Тук имаше един адвокат, няма да му кажа името, мисля, че е заминал сега за другия свят. Хващат го за едно престъпление като адвокат, осъждат го 4 години на затвор. В затвора изучава Евангелието. Решил да живее по евангелски. Излиза из затвора и колкото длъжници има, се разправя с тях. Вика един и му казва: Готов ли си да ми върнеш парите без лихва. Готов съм. Отива при друг. Ти три четвърти от това, което ми дължиш, можеш ли да ми платиш? – Не три четвърти не мога, но половината мога да платя. Взема половината. Така ликвидира с длъжниците си. Хайде да му кажа името, Бъчваров се казваше. Не този Бъчваров, но адвокат. Разправям ви една история действителна, както на мене ми разправяха. Казваше ми: Постъпих съобразно Христовото учение и ми тръгна напред, направих си къща, заживях без вълнения. Казва: Христовото учение. Този човек преди да бъде в затвора, казва: Този ще дам под съд, онзи ще дам под съд. Тъй скоро се свърши процедурата.

Сега някой ще възрази, ще каже: Учението Христово не е модерно, не е социално, но е много мистично, отвлечено. Какво ти отвлечено? – Ти с 2 кила злато като се давиш във водата, няма ли да се отделиш от златото? – Ще се откажеш. По-добре златото на дъното, ти отгоре, отколкото ти със златото на дъното. Христос разбира, че вие с тия материални работи, ще изгубите бъдещите блага, които Бог ви дал. Но вие трябва много да учите. Не буквално човек да се откаже от всичко да гладува. Аз ще поставя въпроса малко по другояче. Ако вие внесете вашите капитали в една банка, че ви дадат лихвите, не е ли полезно. Самоотричането, то е да получиш капитала с лихвите. Христос иска да каже: Внеси този капитал в бедните хора, то са Божиите банки. Ти като го внесеш, ще ти върнат лихвите. То е законът. Може да го опиташ. Няма човек в света, на когото ти да си направил едно добро да не ти плати, когато и да е.

Мисля, че това в Будапеща е било. Един унгарец отива при един банкер и казва: Моля, дай ми 1000 лева искам да отида в Америка. Този богаташ му дава. След 15 години случва се така, че богаташът закъсва, загубва всичкото си богатство. След 15 години онзи му връща 15 хиляди от Америка, казва: Еди кога си вие ми дадохте 1000 лева, сега се замогнах, плащам ви 15 хиляди лева. Праща му парите точно, когато имал нужда. Какво изгуби като даде?

Казвам: Божествения порядък на нещата трябва да разбираме. Няма добро в света да направиш, колкото и да е микроскопическо, което да не принесе своята полза. Изключение няма никакво. Може 1000 години да минат, законът е верен. Каквато и малка пакост да направиш все ще ти се върне, законът е верен. Правиш добро, се връща, правиш зло, връща се. Сега според този закон някоя жена потупва мъжа си. Много лош е мъжът. Защо я потупва мъжът? – Преди три прераждания, мъжът е бил жена и тя мъж, тя като мъж го потупвала. Сега в замяна на това, тя като мъж го потупва. Аз се чудя как ще намери причина да бие жена си. Той трябва да има някакъв повод. Ако във вълка се зарежда едно желание да изяде една овца, той има повод. Месото на овцата или на агнето привлича, то има магнетическа сила. Вълкът не може да се въздържи на своя инстинкт, сладко му е. Мисли като изяде това агне, че ще стане нещо, ще се възмогне. Виждал съм котка мине покрай жаба, бутне я, хич не я яде. Защо? – Няма сродство между тях. Онази змия като хване жабата за крачето, жабата, която е мълчалива, можеш да чуеш как кряка. Змията щом я хване, започва да крещи, на половин километър можеш да чуеш, когато жабата дига шум.

Та казвам: В сегашния живот трябва да се изучават законите на миналото, понеже, преживяваме миналата наша история. Някой път прониква нещо

мрачно, искаш да се самоубиеш. Туй трае 4–5 часа. Може 3–4 поколения назад да се връщаш, ти преживяваш един от твоите животи, цяло едно съществуване на земята от преди 500 години. Сегашният живот е съчетание, история на 200, 500, 1000 поколения, хиляди прераждания. Някой ден се чувстваш радостен. Ти чувстваш миналото, заобиколен си от такива условия. На другия ден си неразположен, казваш: Как Господ направи света? – Но Господ направи другояче, ние го чувстваме другояче.

По някой път дойде в съмнение със себе си, обезверите се. Малки са причините. Малък е поводът на едно съмнение. Ти след като даваш някому, ще го използуваш. Ще кажеш, дали те лъже или не. Този човек, който лъже, той има особена миризма. Колкото лъжата е по-голяма и миризмата е по-голяма; колкото лъжата е по-малко и миризмата е по-малка. Добрият човек като дойде има ухание като розичка, или някое карамфилче, другото не зная на какво да го уподобя. Който лъже мирише, като че нещо се разлага, когато умира, така мирише.

Мене ме питат: Напреднал ли съм. Ако миришеш хубаво, напреднал ли (си); ако не миришеш хубаво, не си напреднал. – Толкоз години съм се подвизавал. Ти може да си се подвизавал. Уханието, което излиза, изкуството, което имаш, силата, която имаш, умът, който имаш, сърцето, което имаш, туй, което носиш в себе си, което сме припечелили, в дадения случай, то ни ползува. Затуй Бог спазва едно правило: Винаги възнаграждава онези, които изпълняват закона му. Няма същество на света по-точно от Бога. Той не онеправдава никого. Приятно Му е всички да живеят добре. По някой път като не живеем, казва: Защо Господ допусна злото. Аз питам младата мома, защо допусна (в) един синеок и (в) един черноок да се влюбва? – На двама пише. Религиозни хора има, пишат. Историята е пълна с такива неща. Ако четат от Толстой има един разказ на един светия, руски Иван, живял и много добре. Идат при него да го изкушават. Иде една княгиня млада, красива, влиза в стаята му, той си туря пръста на свещта и започва да гори. Тя като вижда излиза навън. Значи издържа Иван. Но донесли да лекува едно сираче, бедно момиче, малоумно. След като го излекувал, той се влюбил в него. При княгинята издържа, но се влюбва в него. Иван после забягнал. Защо забегнал? – Защото не могъл да издържи изпита си. Той трябваше да си вземе заплатата, понеже я въздигна. Сега тук престъплението е много малко. Престъпление е, че гледате един човек и не му се усмихвате. Туй се счита за престъпление. Един човек си го срещнал десет пъти, гледаш го сериозно, не го гледаш любезно. Де е престъплението сега. Престъплението в какво седи? – Ти му даваш една задача. Може да разбираш защо гледаш така. Един българин в Америка, поканили го на гости. Дъщерята на хазаина

била доста красива. Той искал по български, като в България да я прегърне, да я целуне. Най-първо го гледали любезно, но като го изпращал, гледал го сериозно. Какво искал да му каже? – Още веднъж в къщата ми да не стъпваш. Че това е. Сега какво ще кажете. Тук е една бяла лъжа. Да видите как се разрешават социалните въпроси. Той да иде при бащата и да каже: Обикнах дъщеря ви. Да не е скрито. Той е баща. Той работи за нейното създаване. Няма да работиш зад гърба, но ще бъдеш кавалер. Ще кажете: Обикнах дъщеря ви, ще извините. Той ще каже: Ето един честен човек. Зад гърба му да върши работи, то не е почтено. Ние, съвременните хора, които мислим, че Господ (не) вижда всичко, някой път в тъмното се крием. Бъркнеш някъде, мислиш, че Господ не те вижда. Че Господ ще те срещне и ще те погледне сериозно. Теглят те пред съдията и съдията те погледне сериозно. Съдят един българин във Варненско. То е един анекдот, доста големи мукалити са тия от Чатма. Като го съдили, той казва на съдията: Господин съдия, ние сме прости като говеда, вие сте наши братя. Направили сме една погрешка. Ние сме хора говеда, пък вие сте наши братя. Значи косвено му казва.

Та казвам: В съвременния живот ние живеем при най-свободните времена, а много сме се ограничили, понеже, сами си създаваме ненужни подозрения и съмнения. Едно време в България мъжът замине в странство и десет години се занимава там с градинарство, жена му има доверие. Той след 10 години се завръща, носи придобитото. Тя няма никакво съмнение в него. Сега живее при жена си, всеки ден го следи като стражар, къде ходил, с коя се срещал. Онзи градинар не се ли срещал с някоя жена. Няма ли да дойдат да купят.

Религиозните хора казват, че всички трябва да се подигнем на един висок морал. В природата аз виждам хлъзгави места. Когато човек има слабост, аз го извинявам ето за какво. Той е поставен на един наклон, хлъзгаво място, почвата е гладка, мазна, като дойде там, хлъзга се. Не че иска, но отива надолу без да иска. Слабостта на човека не е нещо лошо. Някой път човек може да добие светлина повече, отколкото да изгуби. Казвам: Всички трябва да се пазите от такива наклонени площи в природата. Светът не е така безопасен. Нашата земя, както сега е устроена, има много изкушения. Има много съблазни вътрешни и в умствения свят, и в духовния, и във физическия свят. Ако например имаш повече кислород, който поддържа горението, ще бъдеш много импулсивен. Ако имаш повече водород, отколкото трябва, ще бъдеш твърд. Ако имаш повече азот, ще бъдеш инертен. В природата азотът има своето място, кислородът, водородът и въглеродът си имат своите места. Имат място и в умствения свят. Ти може да се въздържаш от едно престъпление да направиш, но ако ти се въздържаш да направиш едно добро, ти правиш престъпление; ако се

въздържаш да направиш престъпление, правиш добро; ако се въздържаш да правиш добро, правиш престъпление. Но въздържанието едновременно е в две посоки: при въздържанието, при злото, доброто се създава, при въздържанието от доброто, ти губиш. Ако при злото се въздържаш, в доброто трябва да бъдеш смел, да направиш доброто.

Та казвам: Ние сега искаме да живеем в мир с всичките хора. Да разберем как се живее. Заякът да живее с мир с всичките хора, той да плюе на петите си и да бяга. Ако иде, няма отношение, не може да живее добре с тях. За да живеем в мир, ние трябва да имаме един отличен ум, пълен със светлина, отлично сърце, пълно със светлина и една отлична силна воля. Човек трябва да бъде силен. Онзи, който говори за мир, трябва да бъде силен. Онзи, който трябва да прояви доброто, трябва да бъде добър. Онзи, който трябва да прояви ума, трябва да бъде справедлив. Този човек е силен. За него е мирът, той трябва да живее в мир с всичките окръжаващи, а не със страхливците, които нямат нищо, те не може да живеят в мир. Слабите хора, страхливите хора казват: Да живеем в мир. Най-първо ще станете силни, че тогава ще живеете в мир. Преди да сте станали силни, че тогава ще живеете в мир. Преди да сте станали силни, плюйте на петите си. Туй е неразрешен социален въпрос. Ако искаме, то е Божествен закон. Казва: Да обичаш всекиго. Да обичаш всекиго, но кой? – Страхливият не може да обича. Немислимо е страхливият да обича. Любовта най-първо разбира смели и силни хора. Слушам някои говорят за Любовта. Аз го гледам той мяза на заяк, и говори за Любовта. Несъвместими са тия неща. Любовта изисква герои хора, по ум по сърце. Те са силните хора. Те могат да приложат закона на Любовта. Под думата Любов разбираме един Божествен процес, който изтича от Божественото, от цялата природа изтича. Трябва да дадете ход. При процесите на Любовта, то са условията, то е възприемане. Да възприемаш и да даваш, са два процеса различни. При даването и възприемането има начини, как да възприемаш. И как да даваш? – Като имаме правилни понятия върху тия работи, ние ще можем да поправим много погрешки. Сега често аз гледам и изучавам литературата, поетите. Изучавам английски, френски, немски изучавам. Не зная немски, но разбирам, не зная френски, но разбирам. Говоря малко английски, но разбирам английски. От старите езици по малко разбирам. Всяка дума има няколко значения. Има думи, които претърпяват известна еволюция. Има думи, които са били женски, сега за станали мъжки. Думи преди години са били мъже или жени и сега са деца. Фигуративно говоря. Такава дума имаме в английски език, привент, която преди 200 години значела – накарай ме Господи да направя тази работа. Сега тази дума има точно обратното значение, значи въздържай ме, Господи. Питам: По какъв начин станала тази еволюция в ума на англичанина в 200 години да добие точно противното значение. За вас това е философия. По същия начин ти

имаш един съпруг, който може да те обича три, четири години и след 3–4–5 години измени се характерът му и не те обича. Не че се изменил характерът му, но изменила се неговата Любов. По-напред неговата Любов е била мъжка по форма, след пет години е станала женска по форма. Ти чувстваш, че станала една промяна. Казваш: Той не ме обича. Не. Неговата Любов станала малко по-широка. Вие сте чудни по някой път хората. Той направи един хамбар, който побира 20 кила жито. Стане голям земеделец, събира сто кила жито, направи друг хамбар, който събира сто кила жито. Каква вина има този човек, че направил по-голям хамбар и има сто кила жито. Де е престъплението? – Няма никакво престъпление. Престъплението седи в употреблението на житото, в неговата обхода. В Любовта ние не страдаме от изобилие, но от една въздържана Любов. Всичките болести произтичат от въздържане на Любов. Всякога когато ти трябва да любиш и не любиш, ще се роди едно болезнено състояние. Всякога когато ти трябва да обичаш и не възприемаш Любовта, ще дойде едно болезнено състояние. Неизбежно е. Не само за хората, но и за ангелите било неизбежно, каквито и да са големи князе, напреднали същества, от неразбирането на този закон са се отдалечили. Законът ще изправи работата. То са Божии закони. Хората не са виновати, но техните разбирания.

Та сега трябва да знаем противоречията, които съществуват. Природата не обича еднообразие. Детето като дете обича по един начин. Стане на 15 години обича по друг начин, стане на 21 година обича по друг, на 35, на 45, на 55. Различава се тази Любов. Тези работи не трябва да ви смущават. Някой ще каже: Аз имах повече Любов към Бога. То е въпрос. То е твое лично схващане. Аз да ви дам един съвет: Когато си бил в най-доброто състояние, трябва да имаш една статистика, колко пъти си се вкисвал на деня, на седмицата или на месеца. Ако вкисването започва да става по-често през месеца, през седмицата, през деня, ти вървиш в низходяща степен. Най-първо ако си имал много вкисвания, после се намаляват, ти вървиш във възходяща степен. Любовта има възходяща и низходяща степен. Когато идем в съприкосновение с напредналите същества, Любовта става по-ценна. По някой път се бъркате в Божиите работи. Един мъж в съприкосновение с една жена по-високо културна, той се подига. Някой път жената иде в съприкосновение с мъж по-високо културен, тя се подига. Моралът не седи в тялото. Престъплението не става във физическия свят. Престъплението става в духовния свят, когато душите не се подигат. Душите трябва да растат. Те са като скъпоценните камъни, като плодовете, които трябва да се изявят. Всякога, когато помагаме на тяхното развитие, ние служим на Бога в тяхното велико дело. Когато спъваме този велик процес, ние вършим това, което не е в съгласие с този велик Божи закон и затова носим отговорност. Невидимият свят казва: Да се не месим в

Божиите работи. Често снахата казва на мъжа си: Ти при майка си няма да ходиш. От где накъде тази жена има право да забранява да ходи при майка си. Казва: При майка си няма да ходиш. То е прекалено. Ако той престанеше да ходи при майка си, неговите синове и дъщери ще престанат да ходят при него, ще се върне върху него това. Каквото правиш на другите, ще дойде на тебе. Каквото правиш на майка си и на баща си, ще се върне отгоре ти. Ако искаме да благуваме в света, ние трябва да бъдем гениални в света. Давай щедро, храни хубави мисли. Като видиш погрешка на човека, кажи: Ще се поправи, за добро е. Не го съди, понеже, като го съдиш, трябва да го поправиш. Ако не можеш да го поправиш, задръж своето мнение. Този човек ти причинява една голяма добрина, понеже, тази погрешка, която виждаш, той те избавя от нея. Аз срещнах един младеж, беше доста отдавна. Казва ми: Аз съм трезвеник. Знаете ли коя е причината? – Пиянството на баща ми ме накара да стана трезвеник. Като идваше пиян в къщи от обноските му се погнусих и реших да не пия никога. Пиянството на баща му му подейства. Той е трезвеник, значи изправя погрешката на баща си. Отде знаем тия хора, които наричаме грешници в света и те носят един товар. Колко нощи са прекарали в разкаяние, никой не го знае. Всички казват, че той е такъв или такъв. Търси изходен път и не може да го намери. Всичките души търсят някоя душа да разбира положението, да го извади от този мочурляк навън. По кой начин ще се очистят хората? Пране трябва, вода трябва, светлина трябва, култура трябва, говорене трябва. И ти трябва да знаеш, какво говориш.

Сега има една философия. Един адвокат съветвал клиента си, един селянин, как да отговаря. Казва: Господин съдия, будала съм, не разбирам, будала съм, не разбирам. Свършило се делото, оправдали селянина, дошло ред да плаща на адвоката. И на него казва: Будала съм, не разбирам, будала съм, не разбирам. Прилага същия метод. Често и ние носим последствията на нашата философия. Трябва да внесем най-хубавото, което имаме в света. То е закон. Трябва да внесеш най-хубавото, за да получиш най-хубавото. Да внесем Любовта в най-чистата форма. Всеки един да внесе Любовта тъй, както разбира. Да му се не меси никой. Светът ще се оправи много по-лесно така, отколкото сега, когато искаме да се коригираме едни други. Не знаем законите и си създаваме ненужни страдания, плачове, скърби. Съдят ги, отделят ги, затварят ги. Хубави са тия работи. Затворът е хубаво, но този затвор трябва да се преобрази. Казва: Да го отделим той не е заради нас. Новите времена изискват нови средства. Едно правило ще ви дам: Ако искате да въздействувате на един човек, най-първо намерете в него една добра черта, която той има, нещо, което остава винаги с него и дръжте я в ума си. С туй вие ще му помогнете повече, отколкото да го морализирате 10 години. Дръжте хубавото и имайте доверие в хубавото в него. Другите неща ги оставете, провидението

сега ще ги изправи. И за себе си същия закон. Да вярваме в доброто в нас, в онова, което Бог е вложил в нас. Въпреки всички наши погрешки, като мислим така, ние ще излезем много по-скоро от мъчнотиите, в които сега се намираме.

Казвам: Сега се нуждаем от мир. Мирът разбира светъл ум, добро сърце и силна воля. Силни хора трябва да станем всички. Важното е. Това е живот Вечен да позная Тебе, Единаго и Истиннаго Бога. Човек, който може да познае Бога, той е силен човек, който може да познае Христа, той е силен. Той има воля. Онзи, който не може да познае Бога, той е от слабите, от страхливите. Страхливите хора оставете настрана. Онези смелите, решителните, дръжте в ума си. Върху смелото, решителното във вас градете. Не бойте се. То е бъдещето благословение, което иде за света. Трябва да бъдем добри, когато живеем за (на) земята. Да бъдем справедливи, когато живеем в духовния свят. Да любим, когато живеем в Божествения свят.

Т а й н а м о л и т в а.

25. неделна беседа, държана
на 22 март 1942 г. неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София

1942_03_22 Великият път
утринно слово

ВЕЛИКИЯТ ПЪТ

Добрата молитва
„Евангелие от Матея“, 15-та глава, 1–10 стих;
„Евангелие от Лука“, 10-та глава, 10–20 стих;
„Евангелие от Йоана“, 1-ва глава, 1–15 стих.
Духът Божи
Молитвата на Царството
Отче наш

Може да се говори за много работи, които остават неразбрани – едно забавление на хората, но най-важното е онова, което човек сам схваща със своето съзнание, ония връзки, които той лично има. Пътят на човешката душа е най-важен, пътят, по който всяка една душа върви. От този път зависи лично за него и по този път като вървят всичките душѝ, зависи общото. Сега ние често пъти се спираме върху общото. Какво ще стане? Опасността не седи в общото, опасността е в частното. Един лист може да бъде откъснат от дървото, един цвят може да повехне и тъй нататък.

Та казвам, ние сме дотолкоз радостни, доколкото разбираме пътя на Божията Любов. Казва: „В начало бе Словото“. Словото, това е изявление, Божията Любов, която се изявява на всяка една душа. На това изявление на Бога в нас ние се радваме. Сега различни са разбиранията. Хората имат три разбирания. Някои мислят, че физическият свят е всичко. Една трета е това, тялото на човека. Като дадат внимание само на тялото, затлъстяват, задебелеят, но не се мине 50, 60, 120 години, виждаме този човек, който бил като планина, изчезне някъде. Човек мяза на леда, който се стопява: зимно време има своята реалност, лятно време той изгубва тази реалност. Често хората се интересуват, казват: „Какъв ще бъде горният живот?“ Важно е какъв ще бъде този живот. Ако човек тук, на земята, не може да живее добре, ако не земята не разбира, как ще живее горе? Та казвам, в кривото разбиране някои хора изпадат в заблуждения, мислят, че в света всичко е за тях създадено. Че е за тях създадено, вярно е туй. Което те съзнават, е за тях създадено, но онова, което те не съзнават? Онзи свят, който те виждат, за тях е създаден, но онзи, който не виждат? Следователно туй, което те виждат в дадения случай, то е за добро, то е реално. В дадения случай ти не виждаш всичко, виждаш много малка част.

Та казвам, най-интересното е в живота, ония дарби, ония сили, които Бог е вложил в човешката душа, да ги развие човек. Няма по-хубаво нещо от Истината, няма по-хубаво нещо от свободата. Но свобода без Истина не се добива. Защото когато говорим за Истината, разбираме физическия свят, проявения свят. Трите свята съставят едно семейство: Божественият свят е бащата, духовният свят е майката, физическият свят, това е роденото дете. Онези, които не разбират, казват: „На земята в дадения случай бащата е важен“. Важна е и майката, важни са и децата. Едно семейство без деца не се е проявило. Може ли да съществува един свят без баща и майка? Някои хора отричат, казват: „Няма такъв свят“. Чудно, те отричат, като че ли те съществуват без баща и майка. Най-първо, казва: „Ти при него няма да ходиш, нямаш баща, няма духовен свят, всичко е тук, нямаш майка, само ти си тук. То е разбиране“. Оттам започва противоречието. Всичкото противоречие в света е, че човек отрича реалността, която е над него. Ще кажете: „Кой е видял Господа?“ Слепите никога не са Го видели, но онези, които имат очи, чистите по сърце, ще видят Бога. Казвам, ако Бога никой никога не е видял, какъв смисъл има това, че чистите по сърце ще видят Бога? Някои ще цитират стиха, че Моисей искаше да види лицето Божие. Не може някой да види какво е лицето Божие и да остане жив. Знаете защо? Моисей имаше едно престъпление, което тежеше на него. Казва Бог: „Ти със своето престъпление, което си направил, ще видиш само задницата, гърба Ми ще видиш. Лицето Ми не можеш да видиш“. Всеки човек, който живее порочен живот, не може да види лицето на Бога. В каквато и степен да са неговите прегрешения, той трябва да се очисти. Именно туй престъпление на Моисея стана причина да не може той да влезе в обетованата земя. Та всеки един от вас все си има по една спънка като Моисей. Един ден той видя един египтянин да бие един евреин. Взе, че претрепа египтянина, зарови го в пясъка. На другия ден видя двама евреи да се бият. Отиде при тях и единият му казва: „Да не искаш и мене да пречукаш като египтянина?“ Мойсей хукна да бяга, той знаеше какви бяха последствията, какви бяха строги законите за убийство. Той беше посветен, направи едно престъпление. Не само това, но много работи Моисей допусна. Ако всичко онова, което е писано, е вярно, той стана причина един ден да бъдат избити 15,000 евреи. Така е било в Стария Завет. Всички хора, които живеят в Стария Завет, считат, че светът ще се оправи с убийство, трябва да се избива. Аз сега говоря за личния живот. Всеки един от вас мисли, че като премахне всичките препятствия в живота, които съществуват, той може да се подигне. То е едно заблуждение. Препятствията, които съществуват, те са фиктивни.

Трима души се влюбили в една княжеска дъщеря. И тримата кандидати се явили. Тя им дала един изпит, изпитва ги по модерен начин, казва: „Тук има колело, велосипед. Всеки ще се качи на колелото и ако с него може да

блъсне и да пробие стената, той може да се ожени за мене“. Изпитва и тримата. Качва се първият на колелото. Като дохожда до стената, казва: „Защо ще се убивам за една княжеска дъщеря? Отказвам се“. Слиза от колелото и се връща. Вторият, и той се качва, но казва: „Мил ми е животът“. Третият, като се качва на колелото, казва: „Каквото и да стане: или тя, или без нея не мога да живея“. Отива до стената, тя направена от книга. Другите казват: „И ние можехме да направим тази работа“.

Ако вие не можете да победите книжните мъчнотии в света, как ще победите съществените? Единственото достойнство на човека е, когато побеждава. В какво седи достойнството на човека? Достойнството на цигуларя е да взема вярно тоновете. Ако той се уплаши, че не може да вземе вярно тоновете, не е цигулар. В какво седи един добър певец? Че може да взема всичките тонове много вярно. В какво седи силата на един добър човек? Че всеки момент може да постъпва добре. Доброто живеене е музика. Да направиш добро, това е един тон, верен да го вземеш. Често ние не разбираме онази връзка, която съществува за подигането на човешката душа. Има неща, които човек може да знае, добре да е учил. Малкото пиленце, което се излюпва, изведнъж знае да рови. Малкото патенце изведнъж знае да плава. Никъде не е свършило никакъв курс или гимназия, или прогимназия, или някой университет. Веднага плава, също тъй, както майка му.

Казвам, ако ние не можем да оправим живота си, ако се спираме при обикновените работи, ние тогава изгубваме смисъла на живота. Смисълът на живота седи в това, да дадем ход на Божественото, което е в нас. Човек живее едновременно два живота. Ако той не даде ход на онова, Божествено начало, което е в него, и започне той сам да се осигурява, той не разбира живота. Всички ние сега седим и се осигуряваме. Ще видите, целият живот е построен на осигуровка. Казва: „Осигурен съм за 10, 100, 500,000 лева“. Христос даде пример за онзи, богатия, който се осигури, направи големи житници, имаше ядене и пиене. Казва Господ: „Тази вечер ще ти взема душата, ти всичко това на кого ще го оставиш?“ Един българин в 14-та година във Варна спечели едно дело от 500,000 лева. Казва: „Да продължи войната колкото иска, аз се осигурих“. Вечерта умира. Може да ви приведа хиляди примери. Големите нещастия, които стават, от какво произтичат? В една война, ако вие сте невнимателни: ще видите някъде някое ножче или часовник, искаш да го вземеш, но те са свързани с бомбички. Като потеглиш туй, малкото ножче, ще ти коства живота, този часовник ще ти коства живота. Или някое друго забавление. Има такива забавления в този свят, дето хората изгубват смисъла на живота си. Сега тук, в България, някой направи погрешка и за 20 лева го осъдят. Имало такъв случай, че неговият адвокат искал да го защити пред съдията и казва: „Туй дело не е

криминално, този човек нямал намерение да краде. На масата имало 60,000 лева, той взел само 20 лева“. Този, като чул това, почнал да плаче. Съдията мисли, че се разкайва, и го пита защо плаче. Казва: „Плача, господин съдия, че можех да видя шейсетте хиляди“. Каква е разликата между 60,000 и 20 лева? В Божествения свят малките и големите величини имат една и съща цена. В Божествения свят, тъй по човешки да говоря, като туриш една златна монета в джоба, може да пропътуваш цялата вселена, тя ти отваря път навсякъде, с една монета всичко става навсякъде. Дойде някоя мъчнотия, бръкнеш, покажеш я, станат работите. Сега има хора реалисти, казват: „Не вярвам в задгробния живот“. Те са много големи вярващи. Кой не вярва? Да вярваш в това, което не е, е по-силна вяра. Да вярваш в оня свят, който съществува, е една вяра, но да вярваш, че не съществува, то е много по-голяма вяра. Правя тази аналогия в света. Реалността не може да се отрича. Всякога, щом отрича реалността, върху която почива неговият живот, смъртта следва. Смъртта е възнаграждение за отричането, в миналите поколения, на реалността. По някой път вие искате да кажете в какво седи престъплението на Ева. Тя отказа научно реалността, казва: „Като яде човек от плода на туй дърво на доброто и злото, ще добие нещо“. Плодът на доброто и злото беше несъвместим в райската градина с другите плодове. Казаха им: „При тази храна, която ядете сега, храната от доброто и злото е несъвместима, няма да я ядете“. Ева оспори, казва: „Защо да не ядем? Какво има, ако се меси една храна?“ Всеки, който меси доброто и злото в едно, смъртта иде като резултат. Всякога нашите страдания произтичат от нищо и никакво. Пукне се някой джам, казва: „Кой пукна този джам?“ – „Не зная.“ Ето бялата лъжа, децата излъгват. Блъсне вратата силно, питат: „Кой остави вратата?“ Пак бялата лъжа. Възрастните хора, учените хора, употребяват белите лъжи. Да каже: „Аз блъснах вратата. Този прозорец аз го счупих“. Или минал си някъде, стъпил си някое цвете. Не се извинявай, кажи тъй, както е.

Казвам, така сме оплетени всичките хора. Казва: „Кое е истина в живота?“ Туй, което носи живот, е Истина. Туй, което носи смърт, то е лъжа. Туй, което носи живот, е Любов. Туй, което не носи живот, то е безлюбие, смъртта е това. Туй, което носи знание, то е учение. Туй, което не носи знание, то не е учение. Има вътрешен закон в душата. Всеки един от вас, щом влезе в себе си, трябва да спазва този закон. Щом наруши вътрешния закон, усещаш едно вътрешно помрачаване. Вземете сега в личния живот, ние искаме да оправим едно общество. Обществото ще се оправи, когато хората лично се оправят. Личният живот на човека, той е доста сложен. Според съвременните изчисления в човешкото тяло едни поддържат, че има трийсет милиарда клетки, живи души, други поддържат, че са триста милиарда. Ако вземете трийсет милиарда, знаете какво огромно число е. То са все поданици, на които ти, човешката душа, си господар, трябва да се

отнасяш добре. На тия твои поданици ти не им знаеш имената, ти не знаеш имената на тия души, които работят за твоята мисъл вътре в мозъка. Когато се намериш в трудно положение, веднага правят разчет, да те избавят от смъртта. Има души, които изпълняват функциите на сърцето, постоянно работят. Ако не са те, които да работят постоянно, ти не можеш да живееш. Ти, човекът, всичко това не го разбираш; когато сърцето бие, казваш: „Аз съм“. Какво си ти? Като престане сърцето ти да работи, като престане умът ти да мисли, де си ти? Най-после, като престанат ония работници, които са в стомаха, десет милиона работници има? Представете си каква фабрика, десет милиона работници в стомаха, дето се смила храната. Ако ние трябва да им плащаме, и най-евтино, по един лев на ден, то са десет милиона. Това за един ден. Ами за 100 дена то правят един милиард.

Та казвам, ние сме заобиколени от куп свидетели. Казва: „Свидетелите свидетелстват само за вярата“. Кои са свидетелите за Любовта? Цялата вселена е свидетел, всичко онова, което съществува, е свидетел на Любовта, на проявената велика хармония, която съществува. Всеки един свят съществува отделно, той се движи. Всички се движат някъде, за някого се движат. Та казвам, без Любов животът е непонятен. Човек не може да бъде щастлив. Щастие без Любов не може да съществува. Разумност без Любов не може да съществува, насилието се явява. Писанието казва, че Бог е Любов. Сега не е важен светът отвън. Психологически си мислят, че хората не вярват. Дали вярват, или не вярват, то не е важно. Онова, което аз зная за себе си, аз може да зная вярвам, или не, аз как вярвам, може да зная. Всякога човек, когато дойде до безверието, той е раздвоен. Ти отричаш едно нещо и в същото време казваш: „Може да съществува“. Ти не може да отричаш. Каквото и да отричаш, щом се раздвоиш в себе си, показва, че си се поляризирал. Ти казваш за някой човек, че не е добър. Но то е твое психологическо схващане. Защо не е добър? Какво разбираш под думата „не е добър“? Може да кажеш, че и ти не си добър. Може един цигулар да каже на друг, че той не свири добре. Другият, и той казва, но по какво ще познаете, че и двамата цигулари свирят добре? По какво се познава дали един градинар е добър? Когато всички дървета са добре отгледани, има най-хубавите плодове. Та казвам, един човек, който като върви по пътя, по един добре изметен път, забележи едно камъче, спре се, вземе камъчето, че го тури настрана, той е добър човек, защото счита, че пътят трябва да бъде гладък. Ти минаваш, камъче има на пътя, казваш: „Не е моя работа“. Туй камъче ще стане причина за някое голямо нещастие. Знаете една малка прашинка, ако влезе в окото, какво безпокойство причинява.

Да допуснем, че някой ви каже: „Не си добър човек“. Ако си глух, ще кажеш: „Много хубаво говори“. Но ако имаш един музикален слух, каже

ти: „Ти не си добър човек"? Ако аз съм музикант, някой ми казва: „Не пееш добре, не слушаш добре", аз ще му запея. Той ми каже „Ти не си добър певец, не знаеш да пееш". Веднага ще му докажа, че зная да пея. Изпея му една песен, казва: „Признавам те, добър си". Хората като кажат: „Не си добър", искат да кажат: „Ако си добър, изпей. Но си добър човек, ако си майстор на пеенето, я да изпееш". Как ще изпееш песента? По някой път на човека му трябва постоянство. Аз например по някой път се чудя на религиозните хора и духовните хора: малки работи ги спъват, големи работи не ги спъват. Ще ви приведа един пример за двама светии, живели в пустинята. 30 години живели, излизали да посрещат слънцето. Един ден единият видял, че другият, като отишъл на едно място, подскочил, хукнал да бяга. Казва: „Какво има, този страхливец от какво бяга?" Отива там, гледа цял котел със злато, отворен. Казва: „Я го виж този глупец, от парите бяга". Извадил целия казан, отишъл в Египет, направил къщи, помагал на бедните, правил добро на хората и после пак се върнал в пустинята. Започнал да се моли на Господа, дали Господ е доволен от него. Господ му казал така: „Всичките добрини, които ти направи, не струват толкоз, колкото подскачането на твоя брат над казана отгоре".

Според мене, ако ти даваш на един човек хляб без Любов, то е престъпление; ако учиш без Любов, то е престъпление; ако се молиш без Любов, то е престъпление. Всяко нещо, което в света правиш без Любов, то е престъпление. То е най-малкото престъпление, но престъпление, което носи такива зловещи последствия в себе си. Да обичаш някого, то е най-лесната работа. Няма в света по-лесна работа от Любовта. Чудни са хората. Какво ти коства да имаш едно добро чувство към един човек? Ето аз какво подразбирам. Седя при някой човек, дошъл съм. Слънцето изгряло, моята личност, моето тяло хвърля сянка върху него. Аз погледна, оттегля се от него, да го огрее слънцето. То е Любов. Ако седя и чакам той да се отдалечи, то е престъпление. Аз съм първият, който трябва да се оттегли той да се огрее. То е Любов. Какво ти коства да се оттеглиш на няколко крачки, да го озари слънцето? Някой човек седнал пръв на трапезата, пръв започва да яде. Казвам, хората на Любовта трябва да бъдат последни в яденето. След като се наядат всичките, те последни да бъдат. Същото правило е: и майката нахрани детето си, тя тогава яде. Та казвам, тия правила, които Бог ги турил, да ги спазваме. Този закон е толкоз очевиден. В съвременния строй, ако вие вземете пари назаем от някоя банка и не внесете по закона, те може да изискват парите; те са толкоз внимателни, че вие, щом не внесете вашите задължения, губите кредита си: „Нямам доверие във вас". Не само в банката е така. Ако един военен изгуби веднъж сражението или 2–3 пъти, не го искат. Те ще искат военен, който не е губил сражението, не е отстъпвал. Та ние, съвременните хора, имаме постъпката на Куропаткин, онова прословуто отстъпление, отстъпва, отстъпва

донякъде. Любовта не позволява никакво отстъпление. Щом отстъпиш, или трябва да умреш, или трябва да победиш. То е Любовта. Ако вие се уплашите, ще отстъпвате. Всеки, който се уплаши, той вече не постъпва право. Страхът не върши волята Божия, страхливите няма да наследят Царството Божие. Аз превеждам: хората на безлюбието не може да наследят Царството Божие, хората на Любовта ще го наследят.

Една наша млада сестра отишла при германците и им казала, че не трябва да се бием, хората да се примирят и по Любов да живеят. Той я гледа и се чуди как може да се не бият, как може това. Тази сестра, като се връща тук след един час, намерила друга сестра и се скарала с нея; туй, което проповядвала, тя го забравила. Идейно трябва да се живее. Намерила друга сестра и се скарала с нея. Чудно е, че напреднали сестри за нищо и никакво се карат, напреднали братя за нищо и никакво се карат. Казва: „Аз заслужавам 4, той ми турил 3, той не разбира". Цялата философия на Питагора почиваше на числата 1, 2, 3, 4. По-нататък Питагор не отишъл. Единствените числа, които са разбрани, са 1, 2, 3, 4. Само 24 души го разбират, то са мъдреците; 24 мъдреци има, които разбират какво нещо е числото 4. Ние, другите хора, разбираме: 1, 2, 3. Едното е мярка за всичките работи, едното, то създава нещата; двете ги развива, а трите ги прилага. Едното, това е пролет. Две, това е лято. Три, това е есен, и четири, това е зима. Да кажем, ти си ученик, турят ти 3, искат да ти кажат: „Плодовете на твоя живот използвай ги хубаво". Ами че той ти дал най-голямата титла. Числото 3, това е Истината в света, която ти имаш. Числото 2, това е великото знание, Мъдростта, която ти имаш. Единицата, това е Любовта, която имаш. Казва: „Единица ми туриха". Ти не разбираш законите на Любовта. „2 ми туриха". Ти не знаеш знанието на Мъдростта. Пък 3 като ти турят, с 3 се минава – това е Истината. Та казвам, за да разбираме 1, 2, 3, да не се обиждаме в живота си. Ако си герой, никога да се не обиждаш. Има ли такъв герой? Много малко герои има.

Аз съм привеждал един пример, само приблизително е подобен случаят. Един математик работил 20 години върху една сложна задача. Винаги държал стаята си затворена. Работил на разни листчета, разхвърляни по стаята, не обичал реда и порядъка. Един ден неговата слугиня намерила стаята отворена, събрала тия листчета, турила ги в печката, очистила цялата стая. Като се върнал, казва: „Господарю, очистих и наредих стаята". – „Как?" – „Изгорих всичките листчета." Като че се е обърнал светът. Само ѝ казал: „Моля, още веднъж да не правиш това". Ние сме някой път от ония глупави слугини. Всичко онова, което Бог е създал в нас, ние вземем и в собата го туряме, изгаряме, очистваме го. Бог казва: „Не горете още веднъж тия листа". Искам да ви насоча мисълта на следното: от вашия живот, от вярата, от Любовта, от знанието, от отношението ви към

знанието, от отношението ви към Любовта, от отношението ви към Мъдростта, от отношението ви към Истината зависи благото на земния ви живот. Мислите ли, че ако вие обичате Бога, имате знанието, което ви преподава, поддържате Неговата Истина, че вие ще бъдете беден човек? Не, никога. Мислите ли, че вие ще бъдете последен простак? Не, никога. Човек, който се държи на Любовта, който носи в себе си знанието, който носи Истината, той е гениален човек. Някой казва: „Как може?“ Лесно е. Всеки може да стане гениален. Ще имаш онази връзка с Любовта. Любовта ще бъде подтик за всичко в света. Всичко в света ще вършиш със знание, ще го вършиш разумно. После, никога няма да допуснеш да направиш в живота си една погрешка. То е Истина. Има позлатена лъжа. Някой направил доброто, друг казва: „Аз го направих“. То е бяла лъжа. Друг направил доброто, той казва, че той го е направил. Аз слушам често хора, които говорят белите лъжи, казват: „Аз го обърнах“. Господ е работил, той е само посредник, казва: „Аз го просветих, простак беше, напълних, натъпках му главата“. Да оставим тия заблуждения. Всяка една глава е глава, в която Бог е вложил нещо. Ти дължиш на Божественото, което е в тебе, което е вложено първоначално. Когато майка ти те ражда, тя е условие, не те е създала тя. Някой път бащата може да каже, че родил детето. Той е условие. Водата може да дойде през тръбите до града, но тръбите не създадоха водата, те са само проводници на водата. Казвам, Господ ни гледа и се вслушва, Господ ни гледа, от памтивека ни е гледал и сега ни гледа, когато сме в стаята вечерно време, не тъй, както сме тук; вечерно време, когато си сам, какъв си.

Сега бих ви привел един пример, но ако го приведа, ще огорча някого. По кой начин може да се приведе, да не се засегне някой? Ще турим пак младите. Една млада мома, въздържателка, казва: „Аз съм въздържателка, винце не пия, само чиста вода“. Затворила се в стаята, изважда виното, налее и пие. Защо отвън не пие, пък вътре скрито пие? Въздържателка отвън, вътре в себе си не е въздържателка. Някой казва: „Аз съм много търпелив, никого не съм обидил“. Аз съм привеждал онзи пример във Варненско за един българин, който имал толкоз голям крак, че като ходил във всичките обущарници във Варна, искал да си купи чехли, не могъл да намери. Един турчин му казал: „Калъпсъз“. Обидил се българинът и като излязъл на 10 километра вън от Варна, на едно високо място, казва: „Сен калъпсъз“. Има нещо, човек не го прави от страх. Бъдете смели. Ако искаш да покажеш силата си, покажи я, нищо повече. Каже ти някой, че си баба. Баба ли? Хвани го за крака, дигни го нагоре, обърни го надолу с главата, кажи: „Баба ли съм? Още веднъж забранявам ти така да говориш“. Щом не можеш да го дигаш във въздуха, кажи: „Баба съм“. Щом ти казва, че си баба, покажи му, че не си. Да види, че не си, да не говори бели лъжи.

После, някой път ние не искаме да изкажем убеждението си. Ако запалите една свещ, какво ще ти каже? Някой път не е износна свещта: може да те издаде, ако си направил престъпление, ще искаш всичко да е на тъмно. Но ако направиш добро, ще искаш свещта да свети. Най-първо, добрият живот изисква светли мисли вътре в нас.

Казвам, ние сега в съвременния живот не трябва да очакваме какво ще стане в света. Моите отношения с Бога са важни. За Бога вие сте толкоз важен, колкото целият свят, и целият свят е толкоз важен, колкото една душа. Хиляди хора и един човек еднаква стойност имат пред Него. То са относителни неща. Ние по някой път мислим, че друг е в света порядъкът. Бог има отношение към хората, понеже всички живеят в Него. Когато Господ минава, казват: „Аз много страдам“. Страдаш, защото не обичаш Истината. „Господи, много страдам тук, в противоречие съм с хората.“ Страдаш, защото си невежа, знание нямаш. Навсякъде страдаш. Страдаш, защото не обичаш. Казва: „Как да го обичам, когато той не ме обича?“ Та ти, ако очакваш да те обичат, ти си хасъл баба вече. Бабата да очаква момците да дойдат, да се влюбят в нея? Коя баба е запалила сърцето на младия момък? Нито една. Но младата мома на 19 години запалва сърцето, навсякъде тичат. Защо? Какво лошо има? Огънят е запален, благодарете, че гори. Казва: „Запали ме. Изгори ми чергата“. Хубаво стана, че изгоряла чергата, и без черга може. Всяко нещо, което гори, то не заслужава в нас да съществува, не трябва да го поддържаме. Казва: „Пропаднаха идеите ми“. Ако твоите идеи пропадат, те не струват. Дръж онова, което не пропада. Дръж онази добродетел, която никой не може да смъкне. Дръж онова знание, което никой не може да помрачи. Дръж онази сила, която никой не може да разколебае.

Аз бях решил тази година да мълча, да не говоря. Казвам: „Няма да говоря“. Дойде, хвана ме една хрема, хремата на всичките. Казвам: „Вие всичките хремави ще дойдете с мене, ще кашляте. Аз ще говоря“. Що е хремата? Очистване. Хремата е една отлична наука. Хремата може да те освободи от някои престъпления. Хремав си, дигнал си пушката, замерил си някого, разкашляш се, спираш се да направиш престъплението. Таман пак мериш, пак се закашляш. Всеки, когото го хваща хрема, не мисли право. Всеки, който чувства болка на сърцето, не чувства право. Щом се яви болка на тялото, не постъпват право. Казвам: Ще се явя на тия хора хремав, какво ще им говоря? Не съм свободен. Болестта какво е, да ви кажа. Ние имаме едно смътно понятие за болестта. Болестите са едно велико благословение в света. Когато Бог иска да просвети един човек, той му даде една болест, да се вглъби в себе си. Една малка задача, която трябва да разреши. То е отношение на човешката мисъл, човешките чувства, на всичките тия клетки. Има нарушение, несправедливост вътре. Не си ял

правилно, не си мислил правилно, не си чувствал правилно. Набирал си често нечистотии, отрови. Трябва целият организъм да се пречисти. Ще седнеш и дълбоко в себе си ще мислиш.

Аз по някой път вземам за пример котката. Сега имам един котарак, който беше едно диване по-напред, голямо диване. По-рано имаше една женска котка, стана културна, но като дойде зимата, ме напусна. Казвам: „Котешки работи". Като казах „котешки работи", дойде котаракът, каза: „Тя не иде, аз ще седя". Този котарак седи и казва: „Не мисли лошо, тя е малко така, нали разбираш тия женски работи, удобства трябва да има". Той седне при вратата и цялата нощ лежи, по някой път по половин час седи. Като отворя вратата, седи през зимата смирено, поглежда ме. Казвам си, аз ако бях на негово място, щях ли да седя? Търпение има. Защо човек тъй, пред вратата на Бога, да не седи като котарака? Затвори Господ по някой път вратата, казваш: „Как ще чакам?" Искаш, като похлопаш, отведнъж да ти отворят. Казвам, отваряш ли на ония, хубавите мисли, които похлопват на нашия ум, отваряш ли на ония, хубави чувства, които похлопват на нашето сърце и на онези, малките постъпки, които похлопват на тялото, от които зависи здравето на човека? Аз съм уверен 101 процента. Ако ние кажем в дадения случай: така разбираме, тъй разбираме. Какво има? Всеки един човек казва, че онзи, който изучава астрология, че звездите влияят. Всичките хора на земята са подобни на звездите. Всеки един човек може да ти влияе и добре, и зле може да ти влияе. Ако един човек иде в новолуние в дома ти, той ти носи щастие. Ако един човек иде при пълнолуние, той ти носи лоши аспекти. Защо е така? Той като замине, ще се случи нещо, че работите ти ще се объркат. Дойде, когато е на сърп, в началото, имаш да плащаш, ще изплатиш; разболял си се, ще оздравееш – всичко се урежда. Едно съчетание като дойде на пълнолуние, след като си замине, ти заболееш; ще се уплетеш в дългове – не ти върви. Ти искаш да идеш на гости у приятеля си, кога трябва да идете? Вие отивате при пълнолуние, тогава е по-светло. Ако аз бях, щях да ида в новолуние. Или другояче казано, ако отивам при един свой приятел, няма да постя 3 дена, че като ида там, да бъда лаком; но да се нуждая от малко храна, ако ми даде закуска, да ми е приятно. Ако съм гладен, ще чакам един пищен обед. Аз и досега помня една стара баба. Бях в едно село, че ми сготви боб. Казва: „Синко, учен човек си, да имах яйца, бих ти сготвила, нямам нищо друго, само боб". Но то беше най-вкусният боб, който съм ял. Гощавали са ме много, но не ги помня. Но онзи боб помня. Погледнах в очите ѝ, виждам, че ако е млада мома, много може да направи; ако е учен човек, може много да направи; ако е светия, може много да направи. Като сварила боба, сладък е, защото вложила най-хубавите мисли, вложила Любовта си. С Любов го сготвила. Казва ми: „Синко, защо не дойде по-рано?" Рекох: „Беше опасно да дойда по-рано.

Сега за мене е безопасно. Аз съм млад, ти си баба, не е опасно. Или аз съм стар, ти си млада, пак не е опасно. Млад при млад е опасно“.

Казвам, в нашия живот трябва да бъдем толкоз чистосърдечни, като се очисти нашето небе, да виждаме. Благодарете, че не виждате. Ако виждате, косите ви ще настръхнат. Косите ви ще се изправят, ще видите хиляди очи гледат, каквото направите, всичко записват, фотографирано е. Няма някоя мисъл, няма някое чувство, няма някоя постъпка, която да не е фотографирана. Мислиш, че никой не те вижда, никой не те чувства. То са документи, каквото си направил, е записано. Вие се самозаблуждавате. Гледаш, няма никой. Фотографи има, колкото искаш. Фотографират.

Велик е пътят на човешката душа. Не обременявайте душата си. Радвайте се, когато скърбите. Радвайте се, когато сте в сиромашия. Радвайте се, когато сте болен. Знаеш колко мъчно е да се радваш. Казваш: „Господ ще ме послуша ли?“ Ще бъдеш чист. Кажи истината: „Много са моите малки престъпления. Не съм изпълнил още волята Ти, както Ти искаш“. Ако ние бяхме извършили волята, тъй както ви говоря, ние ще спасим целия свят. Ако в света има 10 пророци, ще оспорват света. Няма още 10. 10 какви пророци? Не в манастирите, дето живеят, не в църквите, дето живеят, не в обикновените. Светът ще се оправи. Светът ще се оправи, защото иде едно поколение ново, идат души възвишени, в които вие ще се влюбите. Като се влюбите, целият свят ще се измени. Както онзи, който пил, като види красивата мома, оставя пиянството. Тя седи в ума му, никакво вино. Та казвам, идат великите души, които слизат отгоре. Тия велики души ще похлопат на вашето сърце. Казват: „Христос ще похлопа“. Тия велики души на Любовта ще похлопат скромно. Ще бъде благословение за този човек, на когото те похлопат. Светлина ще има, както е сега светло. Те носят всичките благословения Божии.

Искам да останат във вашата мисъл три неща: да живеете за Любовта, да живеете за Мъдростта, да живеете за знанието, както е на земята, не отвлечено на оня свят. Оня свят и тоя свят е един свят. Мене ме радва едно цвете, едно малко облаче, едно бръмбарче, една пеперуда. Радва ме една пеперуда. Кацне със своето аеропланче, пак литне, разхожда се, кацне, поседи, пак си дигне аеропланчето. Това са все души. Ние не разбираме и казваме: „Бръмбар“. Не е бръмбар, то е превозно средство, аеропланче. Вчера чистихме в градината и намерихме калинки, казвам: „Аеропланчето на калинката“.

Заслужава човек да хвърка с аеропланчето на Любовта. Заслужава човек да хвърка с аероплана на знанието. Заслужава човек да хвърка с аероплана на Истината, която носи свобода.

Пожелавам на всинца ви да хвъркате с тия аероплани.

„Блажени са чистите по сърце. Те ще видят Бога.“

Те ще видят Бога и Бог ще ни види.

14-то утринно слово,
22 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_03_25 Музикална екскурзия
Общия окултен клас

МУЗИКАЛНА ЕКСКУРЗИЯ

„Отче наш“
„Бог е Любов“

За втория път нарисувайте по една картина. Кой каквато иска. Които могат да рисуват, да нарисуват, пък които не могат, едно триъгълниче да нарисуват.

Ние живеем в един странен свят. Знаете колко странен е нашият свят? Чуден начин има по проява. Като че на Земята всичките неща имат по двама бащи: единият е строг, другият е крайно добър. Виждаш по някой път, цветята нацъфтели, облечени красиво, като че се показват. Като дойде гневливият баща, като се разхука, казва: „Кой ви позволи да се покажете такива?“ Всичките опърли, защо без позволение излезли. Гледаш, някъде двама души се карат, някое цвете цъфнало хубаво, показва се, че се карат, не обръщат внимание на него. Или вземете небето: някой път е такова хубаво, представя една отлична панорама, но дърветата седят, малко ги интересува небето. Хората, и тях малко ги интересува небето, природата малко ги интересува. Малко работа ги интересува.

Вземете, човек малко мисли. Да има една права мисъл, да мисли. Или пък да има едно приятно чувство, да чувствува малко. Повечето хората са недоволни. Ако ги питаш как трябваше да се направи светът, не знаят. Растенията искат постоянно дъжд. Но постоянният дъжд за пеперудите, които са облечени в своите хубави дрехи, ги разваля. Те искат сухо време. Ако е съвсем сухо времето, тогава дърветата не могат да растат, пък и те самите не знаят откъде ще приемат храната; цветята няма да може да цъфнат.

Сега, някой път дойде хрема, хване те за носа. Дойде кашлица, хване те за гърлото. Искашне искаш, дойде. Искаш да се покажеш, че съществуваш, да знаеш, че си. Или раздават яденето, ти ще се обадиш: „Да ме не забравите мене.“ Като кажеш „Да не ме забравите“, като че няма да те забравят.

Та, казвам: Сегашната мисъл на човека никак не отговаря на реалността на нещата. Много малко минути човек през деня е събуден. Живее човек в един свят, който не го ползува. За пример, идеш в някоя галерия, нарисувани картини, гледаш: величие, хора, туй-онуй. Какво ви ползуват

тия картини? Гледаш: хубави работи, бои. Тебе за деня те интересува една топла пита, една баница, направена със сиренце, млечице с кафенце – те имат по-голямо съдържание.

Та, казвам: Когато дойде лошото време, влез вкъщи и отвътре гледай. Скрий се вкъщи, от прозореца наблюдавай как духа вятърът, как се кара. Като мине бурята, като изгрее Слънцето, излез навън да гледаш хубавото време. Слънцето всеки ден изгрява, показва се. Кой го гледа? Бръмбарчета има, на ум не им идва за Слънцето, какви подаръци им праща. Те гледат, чудят се откъде идат тия работи. Платното, върху което се пишат хубавите работи, не разбира, но онези, които са извън платното, разбират. Ние сме платно, на което стават сюжетите, проектират се, ние не разбираме тия работи. Онези, които са вън, те си дават мнението.

И в музиката е така. Във всички работи е така. Нашето съзнание много малко е будно. Сега някои мислят, че са много добри. Добрината е една ценност. Тя е един диамант. Какъв е вашият диамант на доброто? Колко карата има? Имате едно малко диамантче, даже един карат едва ли има. Не може да се осигурите. Може ли да се осигурите с един карат? Имате една мисъл, която едва мъжделее, като вощеница. Казвате: „Много знае." Какво знаеш? 5 по 5 прави 25. Ако не може да смятам, ами ако не е 25? Като кажа „25", ще съмне и като не кажа „25", пак ще съмне. Петелът като те срещне, изпъчи се и изкукурига. После пак се изпъчи, пак изкукурига. Като те срещне петелът и ти изкукурига, на добро [е]. Отиваш на нивата, изкукурига – ще се оправи времето. Той е метеоролог. Отиваш на търговия, пропее петелът – на добро е. Ражда се някое дете, пее петелът – хубаво е. Пее петелът, казва: „Гости ще дойдат." Пее петелът – ще съмне. Като кукурига, малко думи произнася, убедил хората, че неговото кукуригане е за добро. Казва: „Кукуригу-у-у! Да живеят братята!" (Учителят го произнася както звучи: „Кукуригу-у-у!") Кукуригу-у-у! Да живеят братята! Кой тон е „кукуригу", тъй, както петелът пее? Все някакъв тон е.

Има една музика, която ще изучавате. Трябва да знаем именно кога да пеем. Ти като пееш до, ще ти каже името си. Като изпееш ре, ще ти каже името си. Има песни, като ги изпееш, казват името си. Тя е бъдещата музика, да си казвате имената. Аз съм господин Добрев. Аз съм намислил да направя една музикална екскурзия за себе си. Няма да ви свиря вие каквото искате, ще ви свиря аз каквото обичам. Вие искате някое религиозно парче, или от Бах, от Моцарт, от Бетовен някое парче. Хубави са тия класически работи. Те са хубави работи. Колцина от вас може да пеете Бах, колцина от вас може да пеете Бетовен? Има някои, от някоя опера може да пеете, може да пеете от „Палячо".

Та, казвам: Имайте едно хубаво разбиране за музиката. Ти не може да разбереш музиката, докато нямаш една музикална мисъл. Музиката започва с мисълта. Музикално трябва да мислиш, музикално трябва да чувствуваш и да постъпваш. След това вече иде изразът. Сегашната музика е израз на една музикална мисъл, на едно музикално чувство и на музикални постъпки. Тя се въплотява. Ако ти не може да мислиш, ако ти нямаш една музикална мисъл, тогава и музиката ти отвън ще мяза на тебе.

Сега туй е новата музика, която иде в света. Тя е обоснована на ми, на Божествената мисъл у човека. Света трябва да го построите на музикална основа, защото там всичко лесно се поправя. Колко ти коства ти да поправиш един тон? Една погрешка музикално лесно се поправя. Веднага се поправя погрешката.

Сега вие сте дошли да пеете целите тонове. Целите тонове, това е най-близката музика до нас. Половин тоновете е малко по-далечна. След половин тоновете иде четвърт тон. И то е цял тон, само, в четвърт тон трептенията са по-силни и светът е по-обширен. Четвърт тоновете спадат към причинния свят. С четвърт тоновете вие може да изразите вашите чувства, да им дадете съдържание. Казвам: Ако сега би се внесла четвърттонова система, тогава цялата музика ще се измени. Някои ги е страх: всичко ще падне. Няма да падне, ще се разшири. Секундата ще стане терца, терцата ще стане кварта, квартата ще стане квинта и т.н. Ще се разшири музикалният свят. После, ще влезе една струя на мекота.

Най-хубавото, което чуете в съвременната музика, то се дължи на четвърт тоновете. Тя има най-хубавата хармония, най-хубавата мекота на мелодията, те са четвърт тоновете, които издават. Обикновената музика са цели и половини тонове. Има слизане и качване, нагоре, надолу. Качваш се по стълбата. Вървиш по равно, то е до. Качваш се по стълбата, то е до диез. Слизаш надолу, то е до бемол. То е музика в движение. Защото, на музиката ако не знаете движението какво е, няма да я разбирате. Всеки тон си има движение.

Трябва да пеете, понеже музикалните тонове регулират електромагнитните течения в тялото. Дали разбираш музика или не, дали пееш или друг пее, като пее някой човек, регулира теченията. Защото електромагнитните течения се влияят от музиката. Някой път вятърът като духа, слънцето като грее, музикално, се регулират теченията. Светлината е толкоз музикална, че регулира тия течения. Казва: „С пеене ли става, с въздух?“ Въздухът не е пеене. Въздушното пеене е много проста работа. Има етерно пеене. При въздушното пеене и с най-силните тонове на

половин, най-много на един километър може да те чуят. Ако пееш по етера, в Лондон, пък и на Месечината може да те чуят. Сега вие ще кажете, че не разбирате. По-добре е човек някои работи да не ги разбира. Какво те ползува да знаеш, че дължиш 200 000 лева? Като забогатееш, тогава да дойде полицата. Сега нямаш пет пари. Казват: „Знаеш, че имаш да даваш 200 000 лева.“ Беля е това. Разбирам да имаш 200 000 да ти кажат – тогава е насърчение.

Та, по някой път аз ви казвам: Не се занимавайте с беднотията в света. Колко има да давате? Не се интересувайте от кого има да вземате.

Защото щом вие се интересувате от кого има да вземате, природата, и тя се интересува да знае колко има да дължите. Прати ти един червен лист. Какво е кашлицата? Червен лист. След като кашляте, знаеш колко енергия се изхарчва? Не искаш да туриш ума си на работа. Този ленивец не иска да работи. Като дойде кашлицата, започва да мисли. Намери лек, по кой начин да се освободи. Кашлицата ще те застави да мислиш. Сега аз се радвам, понеже кашлицата ви е заставила да мислите. И хремата ви кара да мислите. То е благословение да кашля човек. Който не е мислил, като кашля, започва да мисли. Който не е мислил, като дойде хремата, започва да мисли. После, има сложна мисъл на бъбреците, на стомаха. Всички се оплакват.

Мислете добре, чувствувайте добре, за да не дойдат полиците. Ще бъдете свободни, всички вие имате свобода. Под свобода аз разбирам: свободен съм само когато съм направил добро. То е свобода. Свободен съм, когато съм казал една свободна мисъл. Свободен съм, когато съм изказал едно чувство. Казва: „Аз съм свободен.“ Страх те е да кажеш нещо – не си свободен. Свободен си не да се караш. Това не е свобода. Защото след като се караш, че те дадат под съд, адвокати дойдат, турят ти 4–5 месеца затвор за една обида, за една дума. Защо да турите една глоба, да те ограничат за 3–4 месеца? Хората са станали умни. Като искаш да ти кажат една обида, гледат да няма никой, да няма свидетели. Знаете, че и зайците са поумнели. В туй отношение всичките ловци твърдят, пък и статистика има, зайците от 50 години насам много са прогресирали в туй отношение. Преди 50, 30 години заекът, като го изкараш от леговището, пак се върне там. Сега, като го дигнеш, взема си дърмите и не се връща вече. Научил се, че го чакат някъде. Ако рече да се върне, ще го претрепят. Едно време обикаляше, сега върви по права линия, бяга и не се връща, като тръгне.

Та, казвам: Прогресът се дължи на ония стеснителни условия, при които човек живее. Големите мъчнотии, по които постъпва природата, са за нас. Понеже ние сме същества много инертни, те действуват върху нас, да ни

карат. И с хиляди години ни говорят, говорят. Колко пъти ни се е говорило, говорило.

Казва: „С пеене нищо не става.“ С пеене нищо не става, но с мисъл става. И да страдаш не става, но като мислиш, работите стават. Защото човешката мисъл е проводник на светлината. Човешките чувства са проводник на топлината. Без добрите чувства не може да се прояви топлината. Силата се проявява в постъпките. В добрите постъпки се проявява силата. Аз обуславям нещата: една добра постъпка е проводник на силата, едно добро чувство е проводник на топлината. Топлината е необходима за здравето на човека. Добрите мисли са проводник на светлината. Светлината е една необходимост за човешкото здраве и за човешкия прогрес.

Та, казвам: Трябва да разбирате широко нещата. В новото разбиране ще примирявате стария свят и новия свят. Не мислете, че може да се освободите от вашите стари идеи. Вие едва ще ги изкарате вън от къщи. Отвън може да ги изкарате, но като изкарате една ваша мисъл отвън, тя витае около вас и върви подир вас като муха. Ще кацне по гърба, тук кацне, там кацне, не си заминава, и да я гониш. Гледал съм мухи, като кацат. Остави ги, до известно време ще вървят, един километър–два и тамън те напуснат едни, дойдат други още повече. Казва: „Онзи, който върви по Бога, прах не пада по дрехата му.“ Не е вярно. На онези, които мислят, най-много прах пада. Те ходят да оправят света, тук бутат, там бутат. Върху тях най-големите беди идат. Та, казват: „Прах няма да падне, косъм няма да падне от главата.“ Когато ходиш да се месиш в чуждите работи, и космите ти ще окапят. (Учителят поглежда часовника.) Не искам да изгубя екскурзията си.

Аз съм давал онзи пример, за онзи, който се влюбил в една много красива мома, но тя била много алчна. След като изпохарчила всичкото си богатство, давал ѝ, давал ѝ, осиромашал. Нямал вече, че отишъл при духовете на Земята, при гномите, които държат богатствата на Земята, и казва: „Може ли да ми направите една услуга, да ми дадете една торба с пари?“ Казват му: „Може, но за всяка торба ще ни дадеш по 10 косъма от главата си.“ Казва: „Лесно, ще давам.“ Ходил веднъж, ходил два пъти, ходил много пъти и като отишъл веднъж, нямал косми на главата си да им даде. Казали му: „Не може да ви дадем без косми.“ Тази красива мома оголяла главата му. Не търгайте косите си за пари, нищо повече.

Аз забелязвам, някои сестри къдрят косите си. Не мъчете космите си. Защото енергиите обичат по права линия да вървят. Електричеството върви по права линия. Ако искате къдрави коси, ставайте по малко кисели всеки ден и косите ще станат къдрави. Всичките тоалети, които правите,

трябва да бъдат в унисон със законите на природата. Има едно изкуство, което природата обича, тя е зорка. Не трябва да правите тия резки пречупвания. Дълги накъдряния може.

Сега, това е външната страна. То нищо не струва. Дали на един човек косата е къдрена или не, нищо не значи. Дали е гладка, дали е черна, не важи. Зависи под косата какво има отдолу. То е човешката мисъл, която оправдава нещата. Ако имаш светъл ум, който работи, накъдри косата си; ако си глупав, не си къдри косата. Ако си умен, яж, да станеш тлъст; ако не си умен, не яж. Пази се, понеже като затлъстееш, ще те намерят, ще те изядат.

По някой път изучавам и зная езика на животните. Вчера правя един опит. Понеже не пущам никога [котарака] в стаята [на] топло, дойде, оставих го вътре. Той се простря, обърна лицето нагоре, към Господа, и лицето му започна да се свива. Аз събудих съзнанието на човека. Той казва: „О, Господи, колко птички съм изял, колко мишки, колко щурци!“ Мъчи се. Давам му кашкавал, не яде. Казва: „Грешник като мене голям.“ Седя повече от два часа така. Казва: „Хубаво е в този рай, как да се освободя от греховете?“ Гледах го, гледах го и после махнах съзнанието, теглих друга завеса, онзи котарак погледна, разтърси се и започна да гледа, казва: „Няма ли да ми дадеш нещо?“ Забрави греховете си. Ако бях художник, щях да нарисувам туй мърдане на главата, свиването на лицето, помръдването на краката. Показва едно вътрешно неспокойство. Някой, който не разбира, гледа, неразположен, легнал вътре на стената, облегнал главата, седи два часа и нагоре гледа. Казвам: Една душа, която останала назад в своето развитие. Съзнанието всякога не може да бъде пробудено. Някой път се пробуди съзнанието. Има толкоз скрити лоши работи в човека, трябва да се тегли отгоре една завеса. Не само вие може да се уплашите от тия минали прегрешения, но има светии, които 20–30 години се подвизавали и като минават, намират се в чудо, не могат да се справят със своето минало.

Затуй ви казвам: Вземете любовта като подбудителна причина във вашите чувства, във вашите постъпки. Във всичко любовта да бъде подбудителна причина. Не се отнасяйте до любовта, да искате разрешение на мъчнотиите. Умрял някой. Не разправяйте, че умрял някой. Вие нямате ясна представа какво нещо е смъртта. Смъртта е едно ограничение на човека. Той трябва да мине през изпитания, за да добие нещо. В смъртта той се отделя от хората, изгубва връзка със Земята, изгубва връзка със своите отгоре, отвсякъде остане сам, няма никой около него, никой не се отзовава на неговия зов. Моли се, никой не отговаря. Може да плачеш колкото искаш, никой не отговаря.

Сега някои от вас, които сте малко религиозни, мислите, че понеже сте религиозни, като дойде да заминете за другия свят, ще дойдат с вас ваши приятели отгоре. Ще ви напуснат всичките. Ще дойде един пехливанин, ще ви повали на земята, ще ви тури крака отгоре и ще започне да ви мачка. Ще тури крака си отгоре, ще мачка, ще мачка. Ще кажеш: „Господи, да бъде Твоята воля. Ще бъде Твоята воля." Искашне искаш, ще бъде.

Докато сме на Земята, да вземем в съображение човешкото възпитание. Да се освободим от много неща. Ние искаме да се молим. Казва: „Не прави така." Как трябва да правя? „Не пей." Как трябва да пея? Сега всички сте майстори. Вие казвате: „Направете си хубава дреха, да ви приляга на тялото." Туй, което може да ви кажа: Онзи, който ще прави хубава дреха, да е майстор. Той като направи дрехата, тази линия на дрехата да приляга на линията на тялото. Защото красотата на модата трябва да бъдат тия линии на тялото. Няма по-красиви линии от линиите на човешкото тяло. Когато едно палто, една дреха пада по тия линии, то е красиво.

Та, казвам: Ако вие може така да ушиете, добре. Вие сега на себе си не може да си направите. Казвате: „Направете си хубава дреха." Кой ще я направи? Намерите някой новак, развали ви палтото. Гледаш, рамото не е хубаво. Някои правят рамото набръчкано, замаскират рамената. Рамената са наведени, те ги направят, че са прави.

Ние с външните неща не може да се справим, но с най-хубавите мисли на нашия ум можем, с най-хубавите чувства на нашето сърце можем, с най-хубавите постъпки на нашата душа можем. Трябва да започне възпитанието отвътре навън. Отвън ако имаш хубави обуща, добре; ако нямаш, благодари. Окаляни са – ако можеш, очисти ги; ако не, не се тревожи, че са кални. Скъсана е дрехата – ако можеш, с иглата заший я; ако не, скъсаната дреха е един прозорец, прониква въздухът вътре. Няма нищо. Ако има 50 градуса топлина, ако дрехата е надупкана, добре е. Сега модерните обуща са надупчени, хигиенични са. Хигиенични са за лятно време, за зимно време ни най-малко не са хигиенични.

Трябва да се опростим със старото. Някой път, виждаме, свещеникът носи требник. За всяко нещо, наведе главата на другия и му чете. Дойде друг, и той наведе главата и нему чете. Чете, чете, но не помага. Някой помага, но ако свещеникът даде нещо от себе си. Този човек има нужда от една магнетична сила. Излезе тази сила, лекува го.

Та, казвам: Когато душата е будна, отговаря се на молитвата. Когато душата не е будна, никакъв отговор няма. Някой път не се отговаря на

душата – тогава душата спи. Този порядък, в който живеете, е много добър.

Казвам: Ако всичките хора са облечени в бели дрехи, кой ще работи? Кой ще измие пода на салона с тия бели дрехи? Салонът не може да се очисти. Ще туриш една дреха, която няма да е бяла. Искаш да си вземеш въглища – ако дойдеш с бяла дреха, каква ще стане дрехата? Вие искате всичките хора да ги направите праведни, с бели дрехи. Светът е толкоз кален, ще се окалят. Отвън нека си носят тия, обикновените дрехи. Промяната да стане в ума вътре, в мисълта. Даже никой да не подозира.

Казва: „Напреднал е този човек." Какво е напреднал? Аз считам, че има два вида напреднали хора. Единият напреднал, като дойдат да го атакуват, стане като планина голям. Другият стане толкоз малък, че не може да го видиш. Има да вземаш, но какво ще вземеш? Идеш при него – изчезнал. Пратиш стражар – не могат да го намерят. Какво ще вземеш от такъв човек? Остави го, не ходи да се занимаваш, че той има да ти дава. Вие седите и казвате: „Той има да ми дава." Оставете. Ликвидирайте с въпроса „има да ми дава", вътре в ума ликвидирайте. Казва: „Аз не мога да простя." Не става въпрос да простиш. Ликвидирай с него. От а и б ще започнеш, основата. Сега може да започнете да учите. Защото в умствения свят едва ли можете да вземете до. В духовния свят едва ли можете да вземете правилно ре. Че ако до може да вземеш в умствения свят, то съдържа цялата хармония. Всичките тонове ги съдържа в себе си. Той ще се разложи. Този тон се разлага. Ако го вземеш, той сам се разлага на своите основни тонове.

Сега, това са философски работи. На вас мисълта ви е достъпна. Щом мислите хубаво, светлина има, радостен си. Щом сърцето функционира правилно, разцъфтяват се цветята наоколо. Щом постъпваш правилно, като ходиш, като се движиш навсякъде, приятно ти е движението. Три неща трябва да ни радват: нашите мисли, нашите чувства и движението да ти е приятно. Като ходиш, в движението трябва да чувствуваш постъпките си. В светлината трябва да чувствуваш мисълта си. Топлината трябва да чувствуваш в сърцето си. Да се радваш, че си в общение. Хиляди същества има, които седят по-високо, на голяма степен. Много [по-]голяма опитност имат, отколкото ти. Вие ще кажете: „Едно време и ние бяхме като хората."

Сега вие гледате един цигулар, който свирил 30 години, и сега свири хубаво. Вие искате за една година да свирите като него. 30 години се изискват. Някой ще каже: „Той е много даровит." Колкото е даровит, толкова и време взема. В природата всяко нещо има определено пространство, в което трябва да се прояви човек. Хубавите работи много

медлено стават. Ако Слънцето изгрее, каже „куку!“ и се скрие, какво може да направи? То ще се покаже, ще се издигне и целия ден ще грее. Започне да напича, целия ден напича, за да обърне внимание. По някой път вие се понапечете. Аз наричам несгодния живот „пече Слънцето много“. Когато сме неразположени, Слънцето ни пече най-много. Вие това не може да повярвате. Вие, когато страдате, мислите, че никой за вас не се грижи. Когато колят една кокошка, всичките деца седят там. Като я скубят, гледал съм, като я изтърбушат, седят и чакат да вземат черния дроб или бъбречетата. Всички се интересуват. Казвате: „Страда кокошката.“ Тя като страда, се интересуват от нея. Какво има, че я изяли хората? Казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот.“

(Учителят нагласява цигулката си.) Вие ме конкурирате, аз още не съм свирил. Сега ще имате малко търпение. (Учителят изсвири на цигулката едно парче близо 10 минути.) Свършихме екскурзията.

Вчера, като репетирах, една сестра кашляше. Като засвирих, престана да кашля. Нагодих трептенията на кашлицата и тя послуша, не кашля толкоз. Аз ви насърчавам. Ако няма на какво да свирите, имайте едно тъпанче, или вземете едно дайре и удряйте дайрето. Вие вършите по-долни работи от дайрето. Тази работа е доста музикална, да удряте дайрето.

Казвам: Трябва да внесем музиката като едно средство за възпитанието. Всеки човек може да се измени. Има толкоз методи. Само музиката може да даде най-хубавия метод за самовъзпитание, да ни направи да живеем добре в един организиран свят. Щом привлечем музикалния свят, те те регулират вече. Ще организират ума, ще организират сърцето. Щом се организира умът и сърцето, другите работи лесно стават. Седи някой път човек и се дразни, не му е приятно. Има нещо, което не може да издържа. Отвън се дразни. Тамън си се вчесал хубаво, дойде вятърът, разбърка ти косата, развали прическата. Защото вятърът, той не иска гладка коса, той иска нахохорена. Казва: „Всеки косъм ако е свободен, по-лесно се предават мислите.“

Казвам: Като станете сутрин, освободете се тъй, като че нямате нищо [за] вземане-даване. Поне за половин час да бъдеш свободен, да бъдеш, като че нито си мъж, нито баща, нито жена, нито майка, но един екскурзиант, който се разхождаш и ти е приятно да гледаш небето, облаците, изгрева на Слънцето, цветята, да се радваш на всичките буболечици. Ние се занимаваме с въпроси, които нямат разрешение. Никой досега не ги е разрешил социалните въпроси за прехраната, как ще се оправи светът. Трябва да дойдат умни хора да оправят света. Ние искаме да оправим

света, пък себе си не сме оправили. Опитали ли сте да започнете с ходенето? Някои от вас биете петите – показва, че центърът на твърдостта е развит. Някои стъпвате на пръсти, – много сте осторожни. Някои от вас кривите обущата навън – отношенията ви към хората не са правилни. Някои кривите краката навътре – отношението към себе си не е правилно. Ако изтривате отпред обущата, много сте предпазлив, повече, отколкото трябва. Ако изтривате обущата на петите, вие сте твърд повече, отколкото трябва. Ако изтривате обущата отстрани, на хората искате да угодите. На всичките хора не може да угодите. Ако изтривате навътре обущата, на себе си не можете да угодите. Научете се, като ходите, еднакво да си изтривате обущата навсякъде. То е правилното ходене. Като ходиш, да е концентрирана мисълта ти.

Има един музикален ход. (Учителят ходи и пее „Да живеят братята, да живеят братята, братята и сестрите." Ще пее: „Да живеят братята". Ще направим една песен: „Да живеят братята, да живеят сестрите". Те като живеят, тогава иде радостта. Какво струва един брат без сестра и какво струва една сестра без един брат? Какво струва един мъж без една жена и какво струва една жена без един мъж? Те се допълват. Оставете социалните въпроси, не ги разрешавайте. Не се месете. Мъж и жена си говорят любезно. Вие това наричате караница. То е от любов. Не се месете в работите им. Кажете: „Колко сладко си говорят." Вие ги питате защо се карат. Във Варна един гагаузин се биел с жена си. Влиза един поп да ги примирява. Като хващат попа, казва: „Той ми е мъж, тя ми е жена, ти какво искаш?" Попът казва: „Мъж и жена като се карат, не влизай да ги примиряваш." Най-първо, оставете тия работи на миналото. Двама души се карат. То е един архаичен въпрос. Не го разрешавайте. Дойде ви някоя лоша мисъл – тя е външна. Дойде ви лошо чувство – то не е ваше. Много неща, които ни измъчват в света, не са музикални, не са от сегашния свят. То са неща от миналото.

Новият живот е да използуваме сегашното. Да оставим всеки човек според възможностите, които Бог е вложил в него, да се прояви. Насърчавайте хората в техните прояввления, да се проявят. Всеки като се проявява, да не препятствува на другите. Иде някой, изпейте му една песен и той да ви изпее една песен. Той да ти изпее една песен, ти да го слушаш. Не само той да ти пее, ти да не пееш. И двамата ще пеете. То е обмяна. Казва:

„Много добре пееш." Че какво ви коства да изпеете (Учителят пее „Да живеят братята, да живеят братята, братята и сестрите"? Или ще пееш

така (Учителят пее в български дух „Да живеят братята". Може и тъй

да пеете (Учителят пее ритмично

Да живеят братята,
да живеят сестрите.
Те, като живеят,
ще донесат някаква радост.
Да живеят тия братя,
които носят радостта,
и сестрите, които ги посрещат,
да вземат тяхната топлина.

Няма какво да търсим песнопойци, да търсим песни да са писани. Музикално поразходете се в стаята и започнете да пеете: „Да живеят братята“. Сестрите да пеят: „Да живеят братята“. Братята да пеят (Учителят пее):

Да живеят сестрите,
да живеят сестрите
и ние, братята, с тях.

С пението ще кажете: „Днес аз идвам, братко, да се примиря с тебе. Две години вече не съм говорил, а днес ще говорим ние двамата.“

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

26-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 25.III.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_03_27 Постижения
лекция на Младежкия окултен клас

ПОСТИЖЕНИЯ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Нямаме./

Пишете върху: „Най-добрата храна за младите“.

Птиците каква храна употребяват за малките си? Културните, за младите коя е най-добрата храна?

Ако ви попитат, защо човек е недоволен, какъв отговор бихте дали в момента? Защо е човек недоволен? На момента какъв отговор бихте дали? Защото е бил доволен. Защото недоволството произтича от доволството. Щом го вземат ти ставаш недоволен. Ако попитат, защо човек е сиромах, какво ще отговорите? Защото е бил богат.

Например, снощи тази певица /Ерна Зак/ взема горните регистри в третата октава. Тия високите тонове не може да ги използувате. То е крайният предел. Високите тонове са много хубави, но нямат условие да се изяват. Той е крайният предел на високите тонове. Един висок тон, то е краен предел, психологически. То е играчка. Тя взема „си“ в третата октава. За бъдеще певците ще вземат четири октави. туй „си“, което сега няма възможност, тогава ще има голяма възможност. Психологически наблюдавам. Докато тя не беше си показала изкуството, ръкопляскаха ѝ, но като дойде до най-високите регистри, там нямаше ръкопляскане. Понеже музикално, като ги изведе на високото място, като се изплашиха всичките. Всичките певци, като ги изнесе на тази височина, че като ги сне долу, зарадваха се, всичките ѝ ръкопляскат. Докато не беше ги извела на това високото място, но като ходиха горе и като ги сне долу, всички ръкопляскат, понеже опасна работа е. Някой казва: „Как не я страх да се качи горе на тази височина?“ Но като слезе всички ѝ ръкопляскат. Защото то е най-хубавият опит. „Си“ в третата октава то са такива много деликатни обеди, които дава. Представете си един деликатен обед да ти даде една пчеличка от третата октава. За да намери един грам мед тя трябва да посети 633 цветя. А за да събере едно кило мед, трябва да посети 15 милиона цветя. Понякой път гледам някои мислят, че тия великите блага в природата лесно се събират. Те не знаят как се събира този мед. Един грам мед се събира от една пчела, като посети 633 цветя. Толкова

цветя да посетиш, какво трудолюбие! Казвам: Един килограм мед от 15 милиона цветя събран, да се съберат соковете. Или формите на една красива мисъл знаете на колко цветя трябва да е кацал човешкия ум, неговите работници да са работили?

Сега какво ви остава вас? Имате ли подтик да вземете горно „сол"? Тя взема верни тонове, има съзнание, че влага гласа си. Нейните парчета бяха много прости, пя само от една опера. Най-малките работи ги прави хубаво. Сега всеки един от вас може да стане майстор на човешката мисъл. До коя гама вие в мисълта отивате да вземете? Мисълта е музикална. До коя октава вземате в мисълта? Някои от вас спират на „до". Още като минете първата октава спирате на първото „до". Там стигате. Нагоре е висока работа. Тоновете са чисти в нея. Те мязат на хубави шишета направени от най-хубавото вещество, но всички тия шишета са празни. Те са най-хубавите цветя, които са цъфнали. Не че е лошо, тя има още да работи. По пътя върви, има още постижения. Сега когато човек е постигнал нещо, колко хора се събират, искат да я слушат, ръкопляскат ѝ, понеже има постижения. Вие искате да имате постижения без да сте постигнали нещо. Искате хората да дойдат да ви слушат. Как ще ви слушат, пеете само на една октава. Тук питат ви за света. Казвате: „Господ го създал". Мислите ли, че сте казали нещо? Господ го създал. Ти трябва да бъдеш добър. – То е Божия работа. Господ го е направил. Веднага всичко разрешавате. Някой човек е сиромах. – Божия работа. Някой е богат. – Божия работа. Коя е твоята работа тогава? Коя е човешката работа тогава? Да напишеш едно писмо, Божия работа ли е?

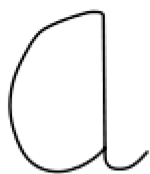

Фиг. 1

Напиша аз буквата А. (Фиг. 1). Това Божия работа ли е?

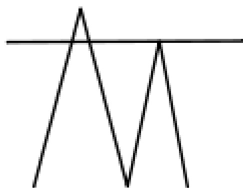

Фиг. 2

Донесоха ми един почерк да си дам мнението. Тъй както е написано, М-то първата част е по-висока, показва личните чувства. (Фиг. 2). Втората част, това е третата октава долу.

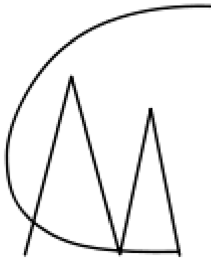
Фиг. 3
Всеки, който вземал високо, след като мине през големите страдания после върви по такава права линия. (Фиг. 3). Станала реформа в него. Ако ви попитат, защо човек страда? Защото е радостен. Това е вярно, но какво е служението? Вярно е този човек е радостен, сега страда. Какво е предназначението на страданието?

Допуснете, че имате захар. Направена от твърдо тяло е М-то. Ако му турите малко вода, какво ще стане? Формата на М-то от водата ще се измени. Защо се е изменила формата? Понеже туй същество, което турило водата има нужда да се смекчи М-то. От захар да стане водно, за да бъде за добра употреба. Страданието е смекчаване, да ви турят някъде за (да се смекчите). Защото, ако няма тия страдания, несъвместими са.

Сега имате буквата А – тя е написана според правилата. Ако отгоре започвате тънко, долу дебело, после пак тънко и пак дебело, какво показва? Отначало започваш дебело, като дойдат големите съпротивления, станеш твърд, после дойдат хубавите условия, пак ставаш мек. Вземете сега една котка, влезе в къщи и яла е сирене. Усеща погрешката си, мяучи. Ако вие си позволите да я биете повече отколкото трябва, опълчи се срещу вас. Казва: „Направих погрешката, че ядох сиренето, но боят е повече“. Като дойде повече бой за сиренето, опълчи се, ококори се насреща ви. Започвате да мислите, че може да се нахвърли отгоре ви и да ви даде един хубав урок.

Та казвам: Никога в природата не трябва да пресиляме нещата. Човек трябва да знае своето право в какво седи. В какво седи правото на човека? Какво разбирате под думата „право на човека“? Механически как ще го обясните? Пълниш едно шише, имаш право да го напълниш докога? Докато го напълниш, всичко се изравни, няма никакво празно място. Ти повече нямаш право да държиш шишето под чешмата. Правото на шишето е докато се напълни. Питат: „Кое е правото на шишето?“ Нямам туй право. То е правото на шишето. По отношение на твоето схващане, ти искаш шишето да се напълни. Добре, ако едно шише се напълни, ти се усещаш доволен, ами ако не се напълни? Представете си, че имаш едно шише и го пълниш от извора, който едва цицирика и ти трябват 15–20 минути докато се напълни. Ти като го пълниш това шише си недоволен, че

отнема доста време. Недоволен си от извора, че тече по-малко. Какъв трябва да бъде изворът според тебе? Изворът трябва да бъде силен, че като туриш шишето в една минута да се напълни. Казваш: „Много добър извор е“. Но снощи, тази певица, която чухте, знаете, докато се научи да пее колко милиона цветя в музикалния свят е посетила, докато добие този глас? Сега питам: Ако вие бихте имали такъв глас, за какво бихте го употребили? Ако има няколко хиляди такива певици, ще станат много обикновени, понеже е една е ценна. Втора певица има ли като нея да взема така високо? Няма. В един музикален речник има една певица, която вземала по-високо. Музиката как мислите, сама ли трябва да дойде при вас, или вие трябва да идете при нея? Като се свърши концертът как бяхте разположени? Ходихте ли да я слушате? Какво беше разположението ви? Пипахте ли пулса си, след като свърши, да видите какъв беше пулсът ви? По-силен ли беше? Какъв е цветът на лицето ѝ? Лицето ѝ какво беше, продълговато или валчесто? Ръстът строен? Интересно е да се премери теглото ви преди да я слушате и след като сте я слушали, пак да се премери теглото ви. След като излезете, дали тежите повече или по-малко? Колко ще тежите, ще изгубите ли нещо? Тя като пяла изгубила, дава повече. Тя е олекнала с колко грама? Аз считам един добър певец, като го слушате, като излезете да сте доволен, че сте го чули. Като пее и го слушате да не кажете: „Защо не мога и аз да пея като него“. Той не е добър певец.

За постижението на хубавите работи се изисква дълъг период. Знаете ли един певец колко години трябва да е школувал при птиците, при славеите, при канарчетата и оттам като слезе при млекопитаещите ще учи баса. Като дойде у хората веднага се подига. Трябва да ходи да слуша басистите. Има един период на почивка. В сопрана, басът е почивка. Сопранът е почивка на баса. Басът е почивка на сопрана. Защото ония способности, които вземат високите тонове и ония, които вземат ниските не са едни и същи. Казвам: Ние имаме от високите тонове на пението, имаме високите тонове на мисълта. Музиката може да ви помогне да вземате високите тонове на мисълта. То е важно. Значи, за да вземете един тон много чист на доброто, само музиката може да ви даде един добър път. Например, ако пее един певец трябва да е добре разположен. Ако не е добре разположен какво ще ви даде? Разположение трябва да има. Разликата сега каква е между вас и тази певица? Само децата имат постижения, старите хора нямат. Младите хора се ползуват от благата на природата. Онзи стих дето казва: „Ако не станете като малките деца не можете да влезете в Царството Божие“. Ти като влезеш в Царството Божие, тогава може да се ползуваш от благата на Царството Божие. Ако не си в Царството Божие не може да се ползуваш от благата, следователно не може да имаш тия блага. Вие имате привилегия. В миналото певците са пели само на князе, на царе. Сега един

певец иде и всеки може да го слуша. Имате голяма привилегия. Певците идат при вас, вие не ходите при тях.

Какво впечатление ви направи гласът на тази певица, първият тон като издаде, после постепенно като пя, какво беше вашето впечатление? Тя пропусна един номер, не можа да изпее една българска песен. Испанска пя, италианска пя. Българските песни спадат към друга гама. Трябва да я подсетят българите. Втория път като дойде трябва да изпее една българска песен.

Каква трябва да бъде мисълта ви? Тъй като минава, че вие сами да се радвате на вашата мисъл. Всеки певец се радва на гласа си. Хубавата мисъл, радва онзи, който мисли. Пък някой път ти сам си недоволен от своята мисъл. Значи не си от добрите певци. Сега човечеството е достигнало до „си“. Краят на човешкото честолюбие, на човешката октава. Цялото човечество има съзнание, всеки човек иска най-хубавото да яде, най-хубаво да се облече, най-хубавата къща. Всичките културни хора имат туй желание за удобства. То е „си“. Но тия удобства не знаят как се вземат. Едно кило удобства изисква 15 милиона цвята.

/Една сестра учителка, напусна класа, да си отпътува./ Англичаните казват: „Длъжността пред удоволствието.“ Понеже сестрата слуша, какъв е най-хубавия обед, трябва да иде там да работи.

Вие, ако бихте били певци, какво щяхте да направите? Как бихте давали вашите концерти? Трябва на концерта да е българският музикален елит. Всички бяха ли там да слушат? Има какво да учат. Сега във вас ще се роди желание: „Защо не съм аз“. Защото не можеш да носиш този товар, не е за тебе. Едва намерили една певица да я натоварят със „си“ от третата октава. Третата гама е свързана със слизането на човечеството. Цялото човечество трябва да слезе да се обработи. Високите тонове трябва да се обработят. Сега схващат музиката като удоволствие. Музиката, това са плодове, трябва да ядеш, не само да слушаш музиката, но трябва да се храниш с най-разнообразните положения на музикалните тонове.

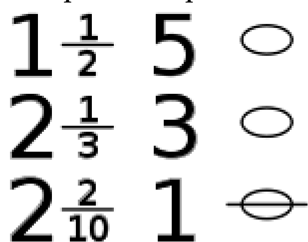

Фиг. 4

Какъв акорд е това? (Фиг. 4). Какво може да се постигне? В дадения случай „до“ е външно условие на мисълта. Какво е „сол“? „Сол“ в дадения случай

носи чистота. „Сол“ е цветист, доминира, но „сол“ се отличава със своята музикална чистота. Човек, който не взема „сол“ добре, той не може да се справя с чистотата. Онези хора, които обичат чистотата, в тях „сол“ е естествен. Макар да не могат да пеят, но много лесно може да го вземат. Онзи, който не се носи чисто, „сол“ много мъчно може да вземе вярно. Та казвам: При създаването на човешкият характер, разните тонове като се пеят несъзнателно въздействуват. Една песен, която сте чули, въздействуват тия тонове във вас, ще ви причини известна полза. Всяко нещо, което чуваш въздействува музикално, ще донесе някакво благо. Всеки неверен тон и той действува. Каквото слушаш в света не е безразлично. Човек трябва да бъде много внимателен. Ако чуеш някъде някой неверен тон, след години ще ти създаде неприятност. Защото сега поставят музиката, като че няма никакво отношение към живота. „Сол“ има отношение към чистотата. Ако „ми“ вземаш много правилно, има отношение към правата мисъл. Щом мислиш право – „ми“ вземаш вярно. Щом вземаш „ми“ вярно – мислиш право. Щом взимаш „до“ – имаш условия, движение. Аз свързвам „до“ с добродетелта на човека. Щом си добър – „до“ може да вземаш вярно, по естество.

Сега тази певица като пя, няма дряхлост. Музика има. Не само музика, но има мисъл в дадения случай. Има вече съзнание. Често вие се дразните. Не си давате отчет защо се дразните. Стане нещо, кипнеш. Защо кипваш, не знаеш. Днес кипнеш, утре кипнеш. Аз един ден седя и разсъждавам. Понеже няма салепчии да минават, варя си салеп. Турил съм на трета степен на печката, на третата октава, най-горното. Замислил съм се. По едно време машината, започна да цъцри, доста салеп излязъл навън, влязъл в машината. Та казвам: Когато вариш музиката трябва да знаеш на коя октава да туриш. Ако туриш на първата – няма опасност, на втората, ако туриш или на третата – трябва да гледаш. Другояче половината салеп ще хвръкне, много малко ще остане. Върху хубавите неща в света трябва много да се внимава. Кипнеш, дай си отчет защо кипваш така. Да кажем, някой път чуете нещо, направите движение, то е естествено. Някой пее, веднага коригираш онзи, който пее. Щом го коригираш и онзи певец ще го вземе верно. Ти в себе си го коригираш, веднага се отразява, и той го взема вярно. Слушате някой цигулар, взема фалшиво, вземете вярно в себе си, без да се смущавате и онзи ще се коригира. Вие се смущавате, когато вземе неверно и с вашето смущение и той се смущава, и вместо да се оправи, повече се обърква. Смущението не разрешава въпроса. Спокойствие трябва.

Сега се спирате и казвате: „Той е одарен“. Природата го е одарила, заслужава. Тя дарява всички, които са прилежни. Всички, които са дарени от нея, са прилежни деца, които не са прилежни, не са дарени. Съобразно

с прилежността и тя дарява. По този закон увеличете прилежността си, за да се подобри положението ви. Не обикновеното прилежание. Сега българското при-лежа. Какво значи лежа? Лежа от какво произтича? Знаете от какво е излязло? От лижа, да ближеш нещо. Човек като ближе нещо той се нагодява. Малките деца за да ги укротят, турят локума в кърпа и като заврат в устата, то заспива и смуче. Взема от соковете. Ще бъдеш прилижен. Че то като спи, пак смучи. В туй отношение такова прилежание, като спиш да работиш. По малко работи това дете. В този смисъл прилежанието не е механическо, но да добиеш нещо, да свършиш една работа.

На вас сега бих ви препоръчал, не да ходите да питате, дали пеете добре, но дето са събрани птиците, някой път се събират врабчета 20–30, дигат шум, вие се спрете и започнете да пеете. Ако изведнаж млъкнат и ви слушат, вие пеете, но ако вие пеете и те пеят не се обезсърчавайте. На друго място идете, на второ, на трето, на четвърто докато млъкнат изведнъж. Като запеете и да млъкнат. След туй пак чирикат и започнат да ви подражават. Вече сте понапреднали в пеенето. Добра публика са птиците. Или пък някой славей пее, идете и вие да пеете. Ако той не си измени темпа, ти като запееш и той пее и ти пееш, ще се учите още. Ти запееш и той се услуша и после пак пее, значи колега е. Колеги по пеенето сте.

Вие нямате ясна представа. Слънцето излиза и първият лъч, който излиза из слънцето, вие още не знаете, какъв е този лъч. Първият лъч като те огрее, знаеш каква радост е, че те намерил, че може да излезе. Казва: „Знаеш колко време те търся, за първи път се случва да те намеря, на време да ти предам своята хубава мелодия“. Като видиш първия лъч да се зарадваш. И самият лъч се радва, че те е намерил. Казва: „Много се радвам днес, че те намерих“. По-често излизайте да ви намират лъчите на радостта. Като ви види лъчът ще се зарадва, че сте излезли рано. Сутрин, когато излизате ще почувствувате една радост. Има нещо разумно в лъча. Щом влезе този лъч зарадвай се. Казва: „Знаеш колко време те търся. Друг път не мога да те намеря. Ти си някъде“. Намерил втори, трети, четвърти. Та в живота всеки от вас трябва да бъде във важните неща. Животът трябва да бъде най-важен. Точно когато изгрява слънцето, когато става нещо, да е на мястото. Цъфтят цветята, да сме на мястото. Зреят плодовете, да сме на мястото. Изгрява слънцето, да сме на мястото. Заоблачава се небето, да сме на място. Завалява дъжд, да сме на място. Става буря, да сме на място. Всички неща да стават на място. Тогава се заражда най-хубавото.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
21 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 27. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_03_29 Видове женитби
утринно слово

ВИДОВЕ ЖЕНИТБИ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета част от двайсет и втората глава от евангелието на Матея, от началото до петнайсети стих.
„Духът Божи“

Цитирах ви един от най-красивите пасажи на Библията. И втори един пасаж, какъвто сте чели. Кой е най-интересен пасаж от Библията: ако цялата Библия изчезне, че като семка се посее, да роди Библията? Вие мълчите. Аз ще ви кажа защо мълчите. Един си купил една Библия, искал да му тръгнат работите, Господ може да бъде с него. Като си взел Библията, тръгнало му назад, каквото имал, загубил, казал си: „Като взех тази книга, всичко назад ми тръгна, я да се освободя от нея.“ Хвърля я в огъня и като изгаря, едно малко парче хвръкнало настрана. Взел го и прочел: „Бог е любов“.

Ти да произнесеш: „Бог е любов“, и да ти тръгнат работите; като произнесеш: „Бог е любов“, да си готов всичко да дадеш, което имаш; като произнесеш: „Бог е любов“, да си готов на всяка жертва; като кажеш: „Бог е любов“, времето да стане ясно; като е сухо, като кажеш: „Бог е любов“, да завали дъжд; ако има потоп и кажеш: „Бог е любов“, да престане потопът. Днес хората се бият и като кажеш: „Бог е любов“, да престанат да се бият. Туй разбирам. Казвате: „Какво има да уча Библията? Доста трудна книга е.“ Много учена книга е. Ако вземеш началото, създаването на света, как ще го разбереш?

Три начина има за разглеждането на Библията: обикновеният начин е тъй, както я четат; вторият начин е разместването на буквите, има коментарии; и третият начин е начин, който само посветените са знаели. Всичките мислите: „Да го знаеме.“ Един ден, като нямах какво да ям, понеже са ми донесли малко ориз, понеже сега няма мляко, гледах, мислих, мислих какво да направя. Ориз без мляко може ли да се вари, яде ли се? Яде се. Турям ориза. Не ми дойде наум да го изчистя, имах доверие, че е чист. Взех и изсипах в съда, турих вода, измих го и гледам, излиза нещо от него.

Измих го четири пъти, докато излезе бистра вода. Три–четири пъти като го измих, турих го да ври, той не увира. Излязох навън да се разхождам. Дойде ми наум да не се вари на силен огън, да не го варя на първа степен, но на трета степен да го варя. Гледам, уврял вече хубаво. Вкусих го, за пръв път си варя, вижда ми се блудкав, захар няма. Турих му малко солчица, дойде ми наум да му туря и чер пипер и като вкусих втора лъжица, стана по-вкусен. Мисля си, ще се развали – масло няма, черният пипер иска масло, той само с вода е варен, но като взех третата лъжица, стана още по-вкусен. Таман свърших, ето иде една сестра. Тя влиза в стаята, казва: „Какво има?“ Казвам: „Приготвил съм си ориз.“ „Да видя как си го приготвил.“ Чуди се, че само с вода е сварен. Рекох: „Много вкусен е. Не си яла такъв ориз.“ Казва: „Малко захар да се тури.“ „Оризът си има захар.“ За първи път готвих, и разбрах, че оризът има захар. Докато имах първото понятие, че оризът трябва да се вари със захар, не ми беше вкусен, блудкав беше. Но като турих в ума си второто понятие, че оризът има захар, стана ми по-вкусен и към края беше много вкусен. Сестрата казва: „Много просто е.“ Казвам: „Ти си проста, че по старому мислиш. Този ориз има своята захар, свое мляко. Втората лъжица стана по-вкусна.“ И двамата се съгласихме.

Та казвам, както мислите, тъй и става сега. Няма по-хубаво да си свариш ориз с вода и да туриш много малко сол.

Сега по някой път вие, като четете Писанието, искате да четете някой автор, да му турите мляко. Какви коментарии може да дадете на Библията? Един свещеник в турско време проповядвал, че Христос нахранил с пет хляба пет хиляди души. Казва: „Братя християни, да не мислите, че тия хлябове са били като нашите? Те са били големи като могили.“ Един овчар го слушал в църквата и си подсвирнал. Казва му: „Ти защо свириш?“ „Ами, казва, учудих се, каква е била устата на пещта, в която са се събрали такива големи хлябове.“ Той, за да направи чудото в една понятна форма, казал, че хлябовете били големи като могили. Казват често някои ясновидци: „Аз нищо не зная, но от Бога, каквото дойде, всичко зная.“ Ти, нищо като не си знаел, и Господ да дойде, пак нищо няма да знаеш. „Аз не разсъждавам, аз без да зная говоря“, казва. Ти не знаеш, но на нивата като посееш семето, тогава ще израсте. Като дойде Господ, като дойде светлината в тебе, израства онова, което Бог е сложил от самото начало. То е истината. Нищо не ми е дошло сега. То е заблуждение. Има нещо, вложено хиляди години в човешката душа, вътре в сърцето на човека. Туй, което Бог е вложил, то е важно, а другото е заблуждение на дявола. Дяволът казал на първия човек: „От този плод като ядете, вие като Бога ще станете.“ Ако човек от едно ядене стане като Бога, то е изгубена работа.

Мнозина от вас ходихте да слушате Ерна Зак, станахте ли като нея? Не знаеш, но и сто пъти да я слушате, ще бъдете такива, каквито сте сега. Тя е такава, защото е учила. Учение трябва. Съвременните хора имат прилежание, всичките хора вършат работите от немай къде, у всички има желание да станат богати, за да не работят. Не искат богатство, за да работят, да го приложат, но искат богатство, за да не работят, да имат трима–четирима слуги, а те само да седят на звънеца, да звънят. Те са осъдени хора в света. Няма по-смешно нещо в света да гледаш един набожен, станал големец и само на звънеца звъни. Един българин, като се освободила България, тръгнал да търси най-лесната служба, да стане чиновник. Той бил земеделец, и рало не искал. Влиза един ден в градината и вижда един капелмайстор дирижира един оркестър. Казва: „Виж, лесна работа." Отива и си предлага услугите да стане капелмайстор. Трудна работа е да си капелмайстор: трябва да разбираш всичките инструменти, да знаеш какъв знак да дадеш, музикално какъв ключ да дадеш. После, трябва да учиш всичките хора как да свирят. Казвам: „Ако не се научите." Казва Христос: „Ако не станете като децата." Мисля, тя е една от най-съдържателните думи, която е сочна. Думата дете е сочна дума, най-сладка дума, и се употребява в българския, аз я харесвам. В английски не е написана така добре: чайлд, чилдрън. В думата дете буквите са по-съдържателни – значи един плод, който е узрял, който е превъзмогнал всичките мъчнотии в живота. Децата имат всичкото желание да учат, каквото да им кажеш, вярват. Сегашните деца вече не вярват, понеже ги лъжат майките им.

Сега имах един пример. Дойде една много млада сестра, стреми се в новия път. Майка ѝ, и тя върви в новия път. Живеят си много добре, но един ден тя хваща майка си в една малка лъжа. В какво седи малката лъжа, може ли да ми кажете? Тя носи доказателство, иска туй доказателство да го остави при мене. Казвам: „Нямам нужда, ти иди и го остави пак в чантата на майка си." За да ми докаже, че има малка лъжа, носи ми доказателство. Не зная, но хората много мъчно може да се освободят от белите лъжи. Казва някой: „Аз видях Господа в шопски дрехи." Само в туй не вярвам, че Господ може да се облече в шопски дрехи. Може да видите много други форми в света, Господ може да ти се представи в една форма и ти, като видиш Господа, формата на Господа, ще забравиш всичко. Ти ще Го видиш в най-простата форма. Тази форма като видиш, ще ти олекне, животът придобива смисъл. Ти сам ще пожелаеш да вземеш тази форма, която Той има.

Сега ще ви приведа един пример из животинското царство. Някой път аз съм ви разправял, че тази година е дошла една котка, запознала се е с мене

и аз като изляза навън, ходи, разхожда се с мене. Накъдето ходя, и тя ходи, после се връща назад, отива до нашето игрище и пак дойде при мене. Аз мислех, че с мене ходи, тича отпреде ми. Един брат ми каза, че той имал една котка и тя го изпращала чак до пътя, ходила с него и се връща назад. Пък тя, същата котка. Значи услуга прави на мене, но се приобщила към учението, че този простия брат, и него изпраща: тъй както ходи Учителят, така ходя и аз. Но защо ходи тази котка с този брат? По някой път той я гощава хубаво. Тя ходи с него, понеже той се обхожда хубаво с нея. Няма по-хубаво нещо в света от една добра обхода. Обхода, това значи да желаеш на всички доброто, всичките да започнат с о. Обхода, това са условията, външните условия. Всички думи, които започват с б, те носят едно благо. Може да растат, може да се превърнат на цвят.

Казвам, при сегашните условия вие сте добили. Всички от съвременните хора са дивачки. Есенно време падат листата. Ако една дивачка се пренесе в друго място, посади се, соковете се проминят и други плодове ще даде, дивачката може да даде по-добър плод. Ако вие сте присадени с дивачка, дивачка е – затуй е кисела. По-старото е добро, но присадката е лоша. Ако ме питате какво трябва да се прави, ще ви кажа, бутнете присадката. Сега вие имате желание да ви почитат хората. За какво да ви почитат? Почита се юнакът. Да ви дам един пример. Вчера седя на поляната, идат лазарки. Сега не искам да ви забавлявам. Аз казвам: „Не искам да играят, кажете им да играят другаде.“ Докато стане братът да им каже, дойдоха две учителки и един учител, и доста възрастни момичета, искат да ни лазаруват. Хубаво. Направиха едно хоро, въртяха се, след туй направиха две страни и като играха ръченица, разместваха си местата доста хубаво. През ума ми минаха доста работи като ги гледах: не съм очаквал лазарки, дребни пари не нося, нищо нямам. Имах една мантия и една червена ябълка. Поднесоха каса. Казвам на брата: „Тури нещо.“ Братът тури пари, онези искат да запишат колко на книжката. Ха беля! Аз го питах колко турил, той казва, че петнайсет лева. Казвам, малко са петнайсет лева, ще кажат: „Играхме им толкова ученици и учителят за петнайсет лева“, става ли? Пък аз нямам нищо в джоба си. Заминаха си. Като бръквам в джоба, след като си заминаха: имам пари, гледам една банкнота от петстотин лева; бъркам още веднъж, още една банкнота; бръквам трети път, още една банкнота и така намерих четири банкноти по петстотин лева: две хиляди лева в джоба ми. Казвам си: „Трябваше да туря петстотин лева в касата.“ Мисля си да намеря някого, да му ги дам да ги настигне, казвам: „Хайде, втора година като дойдат да лазаруват.“ Като играха, мина през ума да им дам нещо. Качвам се на тавана, виждам цяла кошница портокали. Можех да дам на всичките по един, щяха да стигнат портокалите и щяха всички да бъдат доволни. Но в човек има нещо скържаво. Разсъждавам в себе си и българина, когото възпитавам в себе си, питам го: „Как мислиш, не

трябваше ли да им дам петстотин лева?“ Той ми казва: „Много са петстотин лева на тези години и цяла кошница портокали, много е.“ Българинът тъй казва.

Сега, когато сме в нужда, искаме хората да се отнасят добре, когато хората са в нужда, много мъчно можем да схванем. Защото всичките хора не изискват много, много малко изисква човек. Един човек, ударил се някъде, изисква много малко: иска да го превържеш, да вземеш един бинт, да промиеш крака му. От много малко е доволен човек. Той не иска да хванеш автомобил, че да го закараш някъде. Малко изисква. Или пък човек е гладен. Имаш малко хляб, дадеш му, доволен е. Малко изисква. Трябва да бъде досетлив човек.

После, човешкият егоизъм край няма. Еди-кой си е беден. Има хора бедни, които ги облажаваме. Има богати хора, пак ги облажаваме. Облажаваме бедните, че нямат грехове, бедни са от грехове. Уважаваме богатите, че са богати с добродетели. Има едни богати, които не облажаваме, тези, които са богати с грехове. Има едни бедни, които не облажаваме, те са бедни от добродетели.

Казвам, при сегашното човечество се изискват нови начини, за да се подобри семейството. Най-първо, нещастието започва от самия човек. То зависи от това как човек се обхожда със себе си. Човек не знае как да се обхожда със своя ум, със своето сърце, със своята воля. Той ще създаде лоши условия за себе си. Ако човек със себе си не знае как да се обхожда, как ще се обхожда със своите ближни? Ако със своите ближни не знае как да се обхожда, как ще се обхожда с Бога? Може да служи на Бога от страх. В момента, в който се почувства свободен, той ще прави това, което знае. Дайте на един човек власт, и ще го видите как постъпва. Дайте власт на един човек, както Господ има, и ще го видите как постъпва.

Сега всякога се възмущавате, че някой човек не ви разбира. Пазете се. Щом се дразните, дразненето не е естествено. За да се дразниш, трябва да има причини. Виждаш, че някой човек постъпва несправедливо спрямо някого, вземи страната на слабия. Казваш, че не искаш да се месиш в чужди работи. В работите на любовта всички може да се месите, но трябва да вземете нейната страна. Ако аз искам да помогна на един беден човек, веднага ще му дам една дреха, напълнена с въздух, с две страни, да я облече, че като го бият, да бият въздуха, като удрят, тоягата да отскача.

В съвременния живот ние сме заинтересовани с благото на човечеството, с благото на нашите собствени души. Онова, което ти имаш тук, на земята, то ще иде с тебе горе на небето. В небето, в широкия свят, с тебе ще дойде.

Ти ще тръгнеш за оня свят и ще тръгнат с тебе всичките твои мисли. Сега, ако вие тръгнете за оня свят, с вас ще тръгнат агънца, кокошки с отрязани глави, всичко, каквото си направил, ще върви подире ти. Като се обърнеш, подир тебе цяло едно стадо върви. Те ще дойдат до Царството Божие. Това е стоката, и като погледнеш: всички ще останат, и ти ще останеш без всяка стока и ще познаеш какъв търговец си бил. Ще видят: на агнето кракът осакатен, на кокошката крилото го няма, на някоя патица бутчето го няма. Като се връщаш на земята, ще видиш, че всичко е на земята поправено и с всичките кокошки и агънца пак ще се върнеш на земята, пак с тях ще бъдеш.

Сега вие може да мислите: „Туй което се казва, вярно ли е?“ Когато се увеличава една микроба, вярно ли е, че е толкова голяма. Досега никой в света не знае каква е реалността. Искат хората да знаят каква е реалността. Слънцето е милиони пъти по-голямо от земята, но го възприемаме малко. То е милиарди пъти намалено. Не знаем колко е слънцето, малко го виждаме. Другите звезди са още по-малки, и с най-големия телескоп не са способни да направят една резка, толкоз малки са. Учени хора има, които не вярват, че са толкоз големи, мислят, че са запалени свещи.

Вие сте слезли от невидимия свят, заличило се е възпоминанието за оня свят. Казвате: „Как става?“ Сънувате един сън много ясен. Станете, ясен е в ума ви, не искате да го запишете. Легнете втори път да спите и като станете, нищо не помните. Нещата лесно се заличават. Щом станеш, запиши съня, защото, като легнеш втори път, после нищо няма да остане. Казвам, всичките неща, които се заличават в човешкото съзнание, не са реални. Този живот, който преживяваме сега, той е една голяма илюзия: не са важни работи, само се опитват нещата. Най-първо ти дадат една позлатена пара. Ти мислиш, че е златна, а тя е позлатена. Като носиш в джоба си тази пара няколко месеца, ще се убедиш, че е медна, че не е златна. В живота си ще видим, че много наши мисли и желания са позлатени.

Сега например вас ви е страх да знаят хората, че сте излъгали. Че Господ знае, че по двайсет пъти сте излъгали, от туй не ви е страх. Ти лъжеш, постъпваш грубо с някого, не те е страх. Лъжеш, ще те лъжат; изтезаваш другите, и тебе ще изтезават; обичаш другите, и тебе ще обичат. Каквото правиш, на тебе ще го правят. Както постъпваш с Господа вътре, и с тебе ще постъпват така отвън. Всички трябва да имате морал. Вие вътре в себе си трябва да бъдете верни. Със себе си трябва да постъпвате добре.

Ако се съгласите с мен да направим един опит за един месец, да видите как ще се измените. За един месец ще се откажете да се скарате с когото и да е:

да живеете, като че нямате взимане и даване, да мислите добре за всичко. Ще направим опита за един месец и като мине месецът, постарому пак ще живеем. За един месец ще мислиш като че всичко имаш, като че всички работи на земята ти са ти наред. Да не мислиш, че син имаш, жена имаш и тъй нататък. Всички страдаме все от тълкувания.

Тълкуванието е една форма. Отиваш като войник, имаш войнишки дрехи; ставаш съдия, имаш съдийска дреха. Като отиваш съдия, ще туриш мантия, един гердан; ако си офицер, ще вземеш шашка; ако си свещеник, ще извършваш службата. Тия неща са хубави като упражнения, но след като научи човек всичките упражнения, те не са нужни. Запример ти изучаваш музика. Важно е времето, но щом станеш музикант да разбираш времето, не е важно, има един закон вътре, който ритмично определя колко време трябва да дадеш. Запример, ако вие бихте придобили гласа на Ерна Зак, какво ще правите? Ще бъдете като нея, пари ще взимате, не вярвам нито един от вас да идва тук горе. Всички ще пеете, ще ви плащат хората. Защо? Даром не пеете. Никога не бих пял на един човек, който не ме обича. Ще кажете: „Без пари." Аз искам повече. Ако има любов, ще свиря заради любовта. В света даром сте взели, даром давайте. Това криво се разбира. Нещата, които се плащат, то е най-лесната работа. Най-лесно е туй, което с пари става. С пари са съвременните работи, без пари – вечните. Казвам, за да бъдем последователни на онова, което Бог е вложил в нас, трябва да изменим начина на постъпките. Не да казвате какво съм ви казал сега, но има едно право вътре: ако не постъпваш тъй, както Бог е оставил, не може да растеш. Има един въпрос. Млад си, остаряваш, постепенно ставаш дряхъл. Нищо не те интересува. Не вярваш дали ще идеш на оня свят. Докато си млад, си по-силен, като станеш стар, ставаш зависим. И ти искаш да бъдеш млад. В живота, на стари години трябва да бъдеш млад. При сегашните условия, ако бихте живели хиляда години, до гуша ще ви дойде, ще искате да си заминете, ще считате едно благо. Каквото гледате: яденето, играенето, какво ново ще видите? Идеш на кино, какви работи ще видиш? Видиш някой артист какво представя: семейство представя, съдия представя, слуги, уж в някоя църква хванали Христа. Кажете ми сега, какво ново ще видите? Съдят някого дали е крив, или прав. Ние се намираме в един свят на постоянни промени.

Казвам, трябва да изменим начина на живота си, да се откажем да ядем от плода на забраненото дърво. По някой път, като влиза котката, опитвам си знанието. Като влезе, искам да я ритна по стар навик. Волята Божия не е да я ритна. Казвам си, не е хубаво това. Хвана я за врата, както съм виждал майките котки да хващат децата си и да ги носят; като го хване някой голям котарак, изнася го навън. Казвам на котката: „Да ме питаш дали да влезеш вътре. Ако искаш нещо, ще ми кажеш." Снощи не ми хареса

яденето. Опържих си две яйца, турих масло, турих и малко мляко, ядох, но и на мене самия не ми харесва. Казвам: „Ще го дам на котката, поне тя да благодари." Извадих бяла книга. Турих го, тя дойде до яйцата, близна го, не го яде. Яйцата пресни, чудя се къде е причината. Маслото ми го дадоха също за прясно, но и тя не го яде. Отказа се от яйцата, от хляба. Казвам: „Аз го готвих." Казва: „Макар да си го готвил." Тя поседя, поседя, и слезе долу. Казвам, вие може да сготвите едно ядене и сами да не го харесвате, а пък искате другите да го харесат. Една мисъл, която нас самите не ползва, как ще ползва другите хора? Във всинца ви забелязвам, че когато се намерите в трудно положение, идва ви да бягате. Младата мома бяга, детето бяга, на слугата като стане тежко, бяга. Всичките – бегълци. Аз признавам, бягането е хубаво, заекът спасява живота си с бягство, но там, където положението не става с бягане, какво ще правите? И действително мене ме радва, че във вас има само едно. Аз съм срещал в моите наблюдения една млада булка, която, като ми разправя своята опитност, казва: „Имам си един възлюблен, държи се много хладно. Много порядъчен е. Обичам го, но и аз не искам да се изявя. Много съм внимателна, виждам какво му трябва, ще му дам: очаквам го, като замине. Мен каквото ми трябва, той го доставя." Каквито работи му трябват, тя ще достави, без той да знае. Рекох: „Много хубаво правиш." Ако в света сполучим, да се възцари любовта, защото хубавият живот не може да дойде без любовта. Един живот, който иде без любов, той е мъчение, един живот, който иде без любов, той е труд. Само живот, който носи светлина в себе си, той е първата стъпка на любовта. Туй, което с любовта усещаш в себе си, то вече е отпечатано на любовта. Да не казваш: „Аз това направих, онова направих." Тебе да те радва самата постъпка. Като направиш една хубава постъпка, да те радва. Тя е жива и с тебе заедно върви. Казвам, ако ние имахме един свят, дето всичките хора да бъдат внимателни, да се познават хората, никой никого да не изнудва, знаеш какъв свят ще бъде.

Ако учителят проповядва с любов, ако съдията съди с любов, ако слугата служи с любов, ако господарят заповядва с любов, ако свещеникът служи с любов, ако онзи, който кара автомобила, го кара с любов, навсякъде ще имаме отлична учтивост. Казвате: „Като дойде Господ." Като дойде Господ, Той е любовта, всички хора ще бъдат научени от Господа. Любовта, като влезе в сърцата, трябва да ги научи. Туй отсега трябва да започне. Поглеждате вените: най-първо са скрити, после започват да изпъкват. Ако започнат да почерняват тия вени в нас, то е лош признак. Гледайте цвета им, не се дразнете. Дтйде един брат, някой брат обича да говори много, оставете го да говори. Час, час и половина, не му правете нито една бележка, но после излезте полекичка навън, без да го смутите, оставете го сам да говори. Вие ще кажете: „Не говорє." Един проповедник два пъти като му дадете такъв урок, той ще си научи урока. Сега с вас е

много трудно положението. В света най-мъчно се оправят учените хора. Няма по-мъчна работа да поправиш един учен човек. Той казва: „Аз го зная това.“ Срещам един като прави своите изследвания, казва ми: „Ти си млад.“ Казвам: „Разправи ми твоята история.“ Казва: „Ти нямаш моята опитност.“ „Прав си, виждам в лицето ти, че нямам твоята опитност. Много си страдал от твоята възлюблена, много си страдал от твоите деца.“ „Че откъде го знаеш?“ Рекох: „Научих се да чета.“ „Как? Да не ти е разправяла моята баба.“ Рекох: „Не е.“ Интересно е някой път да ви се отворят очите и да видите: като седите вкъщи, когато сте сам, ще видите, че къщата е пълна от същества – едните говорят едно, другите друго. Ти мислиш, че си сам. Никой в света не е сам. Да останеш сам, то е благословение. Ти останеш сам със своята любов, дойде ти една мисъл, дойде ти втора, трета, четвърта, ти вече не си сам.

Та казвам сега, вие сте в последната фаза, дето хората са повикани. Както виждам, в света идват хора да управляват в света, не които са определени, но да оправят тия, които не са определени.

Този цар, за когото ви четох, който дал угощението, казва: „Повикайте тия, които са по пътищата.“ Вие не сте от избраните, избраните не отидоха; патриарси не сте, владици не сте, свещеници не сте, професори не сте, учени доктори не сте, знаменити певци не сте, знаменити певици не сте, генерали не сте. Сега какво може да направи един беден човек? Толкова години говорим за любовта, да я приложим. Какво може да направи любовта? Тя да бъде подбудителна причина. Любовта ще бъде стимул в ума, любовта ще бъде стимул в сърцето и стимул в тялото. Да ядеш, когато имаш любов; да чувстваш, когато имаш любов, да чакаш любовта да ти бъде подбудителна причина. Цветята цъфтят пролетно време, като дойде слънцето. Щом почне да ги огрява, те изникват.

Та казвам, първото нещо, дайте ход на любовта във вас. Не говорете за любовта. Тази любов, която сега имате, тя е позлатена любов. За истинската любов никога не се говори. В мен седи мисълта, една мисъл досега имам за Бога, за Бога имам само едно мнение. За хората нямам едно мнение, но за Бога имам само едно мнение, никакво раздвояване нямам. Каквото става в света, ни най-малко не се нарушава. Привидно е всичко за добро. Хората като започнат да работят, е едно, но когато гледам как Бог работи, нямам раздвоение. Но като видя хората как работят, законът не е същият. Вие поне елате до едно: за Бога каквото слушате, да имате едно мнение. Не питайте защо Господ допусна това. То е Негова работа. Радвайте се, че е допуснато. Туй, което Бог е допуснал, всякога е добро. Туй, което Бог е дал, всякога е добро. В Бога всички неща са съвършени. Несъвършенството произтича от нас. Божиите блага ние като ги

предаваме, внасяме несъвършенство. Бог като ти даде нещо, ти отделяш за себе си и другото предаваш. Не предаваш нещата, както са. Казвате: „Аз съм ти майка.“ Ако майката родила едно дете и замине, тогава какво ще кажете? Раждаш една мисъл в ума си.

Сега говорят за брака. Три предназначения има бракът. Хората имат еднобрачие. Три проявления на брака има. Най-първо, ти ще се жениш, за да се раждат мислите. Ти ще се жениш, за да се раждат в тебе чувствата. Ти ще се жениш, за да се раждат добрите постъпки. И четвъртото женене е едва туй, което вие сега имате. Другите женитби ги няма никъде. Сега туй е научно. Вие ще се жените сега за постъпките. Ти като родиш една хубава мисъл, тя с тебе ще дойде. То е един ангел. Като си родил едно хубаво чувство, пак един ангел се е родил. Като родиш една хубава постъпка, пак един ангел се е родил. Тук на земята раждаме хора. Под думата хора разбираме човек, който е недоволен от живота, той е човек. Онзи, който се е научил да служи, той е ангел. Като родиш една мисъл, да служи. Като родиш едно чувство, да служи. И като родиш една постъпка, и тя да служи. Ти като направиш една хубава постъпка на някого, тази постъпка, този ангел, говори за тебе. Навсякъде те приемат. Туй наричам съчетание или го наричам връзка с любовта, връзка с вярата, връзка с надеждата. После, четвъртото положение го наричам женитба на земята. Женитбата на земята е два вола свързани, турен им е юлар да орат нивата. И двамата пъшкат. Ни най-малко не е отреден от Бога съвременният брак, в този смисъл не е отреден от Бога, той е изобретение на черната ложа. Казано е: туй, което Бог съчетае, да го не разлъчвате. Вие искате човек, като ви обикне, да го вържете. С това вие разваляте Божиите работи. Щом те обикне някой човек, нищо не трябва. Ние ще турим човешки връзки. Казват: „Бие се желязото, докато е горещо.“ Дом, в който Бог не живее, не е дом. Обществото, в което Бог не живее, не е общество. Училище, в което Бог не живее, не е училище. Ние сме общество, само когато любовта е там. Дотогава, докато Бог е в нас, ние сме общество. Всичките добри закони да произтичат от любовта и да не мисли никой, че много е направил. Едно семе може да извърши службата на безброй семена. Един човек може да извърши работата на хиляди, милиони хора и милиони хора могат да извършат работата на един човек.

Казвам, в любовта е силата. Ако имаме Бог на страната си, ние ще бъдем силни. Сега вие питате „Какво ще стане с войната?“ Ще се свърши. „Кога?“ Защо искате да знаете кога? Утре. Вие имате човешки разбирания. Утре, понеже новият ден е мирът. Всяка нова идея е утре. Докато хората мислят да се бият, то е старият ден. Утре значи: изменя се мисълта на тия хора. Казано е там: „Ако не се съкратяха онези дни, заради избраните.“ Защото нас, избраните, Бог и любовта ни защитават. Някои от вас искаха да

заповядвате на Господа. Вие на хората не можете да заповядвате, а искате да заповядвате на Господа, това да направи Господ, онова да направи. Обичате някого, искате Господ да благослови вашата любов. Вие се жените за някого, и искате Той да ви шета. Като се жениш, трябва да служиш. Аз, ако се женех, така щях да направя: отивам да слугувам, нищо повече. Дотогава, докогато мислите, че трябва да ви слугуват, вие сте на кривата страна.

Сега иде новата епоха. Ако сте с тия вярвания, как ще носите новите идеи? Тия методи, които употребявате, с тях нищо не се добива.

Среща ме един и казва: „Ти в какво вярваш?" Вярвам само в любовта. Това, което любовта направи, то остава постоянно. Неща, направени без любов, са временни. Казва: „С пари стават нещата и с насилие стават." Нещата без любов с пари стават, с насилие стават. А с любов без пари стават и без насилие стават. Ако изчезне насилието в света, болестта ще изчезне. Докато има насилие, болести ще има. Щом парите се заменят с любов, щом любовта стане разменна монета, светът ще се оправи. Аз съм привеждал онзи пример за дервишина, който отишъл да се окъпе в една баня. След като се окъпал, благодари, но онзи човек, който бил в банята, му казал: „То с благодарности не става, ще дадеш двайсет стотинки." „Нямам." „Като нямаш пари, що се къпеш?" Иска да излезе, но баняджията не го пуща. Тогава дервишът казва: „Аллах, дай ми двайсет стотинки да му платя или съборѐ му банята." В това време се чува шум вътре в банята, баняджията отива да види каква е работата и дервишинът излиза. Дервишинът казва: „Зная защо се молиш, ти искаш пари от Господа. Господ няма пари, Той събори банята. Двайсет стотинки поисках от Него, не ми даде, но банята събори."

Дотогава, докато купуваме с пари, докато всички неща правим с пари, ние сме на фалшива почва. Дойде някой и ви казва: „Този брат ще внесе пари." Не съм против парите, но парите не са Божествен порядък за мен. Може да вярвате в парите. То не е Божествен порядък. В Божествения порядък нещата са мощни, в Божествения порядък ти разполагаш с всичките Божии блага. Там се изисква голяма вярност, нито един път да не излъжеш Господа. Той ти дал доверие, абсолютно честен ще бъдеш. Сега вие казвате: „Никой на фараона да не служи." Външният фараон може да изчезне, но да влезе вътре. Знаеш колко са хитри съвременните хора? В Ню-Йорк обират един бижутер посред бял ден. Един автомобил се блъсва във витрината, в това време те слизат и обират магазина, а пък други филмира тази сцена. Излиза съдържателят на магазина и вика: „Обраха ме!" Но стражарите седят и мислят, че това е филм, така са се надумали. Те седят и гледат само. След няколко минути автомобилът заминава, онзи човек

продължава да вика и чак тогава стражарите разбират, че това е наистина кражба. Майсторски скроена работа. Тия хора, крадците, са големи майстори. Ние ще кажем: много умни са. Не.

Щом дойдем до любовта, която носи безсмъртие, която носи вечна младост в себе си, любовта, която носи вечното подмладяване, няма какво да се питаме. Като видиш една погрешка, да знаеш да я поправиш и да видиш, че в тебе има причина.

Сега този цар в Христовото време така направи. Днес, ако направи угощение, кои ще дойдат? Днес вярвам да дойдат избраните. Ако и днес е както във времето на Христа, въпросът не е разрешен. Сега аз ви поканвам на сватбата на новия цар. Няма да се откажете да идете на угощението. Други ще кажат: „То са глупави работи, за онзи свят. Да се живее на земята.“ Така не се разсъждава. Ние на земята трябва да живеем. В живота, ако стотина пъти повикаш лекари да ти турят инжекции, какво нещастие е. Ако четири–пет пъти ти отворят стомаха и червата, правят ти операции: за това операция, за онова операция, ще отворят стомаха за някой тумор – благодарим за такъв живот. Този е старият живот.

Сега ви говоря за миналото, преди две хиляди години какви сте били. Аз вярвам, че вие сега не сте такива. Не вярвам сега да направите същата погрешка. На сватбата трябва да се иде и да се облече човек с най-хубавата дреха, с най-хубавите мисли, с най-хубавите чувства, и да бъде здрав. Когато се женят хората... Сега някоя мома се жени. Има някои, които трябва да се женят. Няма човек неженен. Един се жени умствено, друг се жени сърдечно, трети се жени за постъпките. Сега трябва да започнат другите бракове вече. Виждам, вие сте женени по четири начина. Сега трябва да се жените по третия брак. По четвъртия начин като се ожените, тогава сте за оня свят вече. Светът е една фабрика, дето имате всичките процеси и не трябва да се връщаме назад към елементарните процеси, които другите хора вършат. Имаме следния процес, дето материята е прочистена. Да изкараме най-чистото.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

„Отче наш“

Петнадесето утринно слово
29 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_03_29 Да изповядваме!

ДА ИЗПОВЯДВАМЕ!

Отче наш!

„Изгрява слънцето".

Ще прочета няколко стиха от 12 глава на Лука от началото до 13 стих.

„Духът Божи".

Какво трябва да изповядвате днес. Задава се въпросът, какво човек трябва да изповядва, какво учение трябва да изповядваме днес. Ако учиш медицина, ще станеш доктор по медицина, ще изповядваш, че си доктор по медицина. Ако си доктор по правото, ще изповядваш, че си доктор по правото. Ако си по естествените науки, ще изповядваш, че си доктор по естествените науки. Ако си доктор по психология, ще изповядваш, че си доктор по психология. Те са специални работи. Ако си мъж, ще изповядваш, че си мъж. Ако си жена, ще изповядаш, че си жена. Ако си дете, ще изповядаш, че си дете. Ако си слуга, ще изповядаш, че си слуга. Ако си господар, ще изповядаш, че си господар. Сега в какво седи изповедта? – Много неразбрана е изповедта. Направил си някакво прегрешение, да го изповядаш, това е изповед. ИЗПОВЕДИ. Съвсем друго значение турили на изповед. Трябва да знаеш нещо и да го знаеш на свят. Не само да говориш, но да знаеш основно.

Сега жените аз ги уважавам в едно отношение. Казват: Не си струва човек да бъде жена. Не всякога. Някой път трябва да бъде жена и горко, ако не бъде жена. Ако искаш да научиш търпението, трябва да бъдеш жена. Да носиш едно дете 9 месеца в утробата си, търпение се изисква, геройство се изисква. Всичките генерали на бойното поле не могат да се сравнят с една жена, която носи едно дете. Тя ражда нещо разумно, ражда живота. В какво седи достойнството на човека. Един мъж, който не може да услужи на една жена, не е мъж. Мъж е онзи, който може да услужи на една жена. Дете, което не може да забавлява баща си и майка си, не е дете. Какво значи забавлява? – Има една забава в природата. Цялата природа е велика забава за нас. Онези, които изучават великите хора, имат една смешна идея за великите хора. Те мислят, че са надути хора. Великите хора не са никак надути. В тях няма никаква надутост. Великият човек, той не мяза на една кратуна. Един велик човек следва не само училището на земята, но следва и друго училище – те нищо не говорят. Смешно е на днешните хора, ако кажеш, че свършил друго училище на слънцето. Мислят, ако кажеш така, че си смахнат. Да краде човек не е смахнат, но да каже, че е учил, в

училището на слънцето, ще кажат, че е смахнат. Да лъже другите хора не е смахнат, но да каже, че се е учил на слънцето, е смахнат. Ние от сутрин до вечер живеем на слънцето. Казва: Може ли да си бил на слънцето? – Ти никога не си излизал. Той в слънцето живее, но не иска да го признае. Земята от хиляди години се мъчи да си представи, че е извън слънцето. Една погрешка е, че иска да се отдалечи от слънцето, тя се върти около него. Сега не разбирайте буквално нещата. Слънцето е не само това, което виждаме. Под слънцето разбираме онази вътрешна разумност, в която живеем. Разумността в света, това е слънцето. Казва: На слънцето бил ли си? – Бил съм на слънцето, може да го подпиша с двете си ръце. Ако не съм бил на слънцето, ще бъда първият глупак. Сега някой е смирен, казва, че не е на слънцето. Мислите ли, че много знае. Ако е писал за това слънце, което вие виждате, то е друг въпрос. Ти може да живееш в главата на един цар, без да живееш в неговия двор. Той като те види. Фотографираш се в неговата глава, може никога да не си ходил в неговия двор, ти живееш в царската глава, отпечатан си, той те видял някога.

Та казвам: Ако ние разглеждаме в какво седи величието на човека. Вие имате някаква идея. Някой човек за пръв път го виждате и го обичате. Кое ви заставя да го обичате? – Кое обичате в него. Има нещо, което се обича. То не е конкретно. Ако ви попита някой не можете да дадете отговор. Казвате: Обичам го. Че го обичате, обичате го, но кои са подбудителните причини? – Те са скрити от вас. Дотогава, докато вие не можете да си обясните любовта в себе си, Любовта не ви се изявила, тъй както трябва. Вие имате само външните прояви на Любовта. То е една любов на сенки. Не казвам, че тя не е любов, но тя е нагодена според състоянието на хората. Сегашните хора със своята нервна система не могат да издържат лъчите на Любовта. Под думата Любов сегашните хора мислят, че като се влюби човек, роб става. Робството не е любов. Единственото нещо, което освобождава хората, то е Любовта. Слънцето като огрее земята освобождава всички ония семена, които са притиснати вътре в нея, те излизат. Сегашните хора са били роби, че от постоянните лъчи на слънцето хората са излезли от земята, започнали са да мислят. Горенето на слънцето ги е накарало да ходят по земята.

Сега се зарежда противоречие, какво е писано в Библията. Всеки може да оспорва, какво е писано в тази Библия. Смешно, нищо не е писано в тази Библия. Много малко работи са писани. Има една друга голяма Библия, за която трябват най-малко десетина хиляди години да прочетем само половината от нея. Трябват 20 хиляди години да я прочетеш цялата Библия. Има и картини вътре. Всичките тия епохи са описани с картини и ти трябва най-малко няколко милиона години да изучиш и да се опознаеш. Сега някой прочел Библията и дошъл до Откровението. До

Откровението дошъл, друга манджа не яде. Казва: „Слънцето ще потъмнее, луната ще потъмнее“. Слънцето е емблема на държавата, на светската власт. Когато се казва, че слънцето ще потъмнее, значи властта на всичките държави ще потъмнее. Кога се казва, че луната ще потъмнее, значи всичките религиозни вярвания, ще потъмнеят. Когато се говори, че всички звезди ще паднат от небето, това са великите хора, които ще паднат. Това са уподобления. Онези звезди, които падат, те са велики слънца. Де ще паднат, на кое място ще паднат? – Простите хора казват – звездите падат. Падат тия малките парчета, но изгарят.

Та казвам: Тепърва ние имаме една епоха, в която човек трябва да учи и то с Любов. Ако учи другояче, то е товар. Сега гледам учените хора, които поддържат Айнщайновата теория, не можаха да издържат. Тя е смешна. Те са толкоз малки работи. Иска да знае Айнщайн разширява ли се вселената, дали е безгранична или гранична. Дойде и намериха, че още се разширява, расте. Намериха, че сегашният свят е относителен. Какво се подразбира под думата относителен? – Може би, ако ние запитаме мравите за вселената, какво понятие ще имат. Съвременните хора са слепи. Тя е сто пъти по-голяма, отколкото те я виждат. Всичките ни телескопи са направени според нас, тя е сто пъти по-голяма. Най-големите телескопи още нищо не виждат. Те не са приспособени. В човека ще се създаде нова мрежа. Ние не схващаме всичката светлина. Ние схващаме само 7 цвята. Светлината има повече цветове. Някои мислят седем. Седем са засега. Едно време бяха три, после четири, пет, шест, сега са седем. Светлината се развива. Какъв ще бъде погледът на един ангел за вселената?

Има един разказ. Един астроном се молил да му покаже Господ величието на вселената. Като наблюдавал небето, явило се в него амбицията за величието на вселената. Молил се много, Господ да му покаже величието на вселената. Господ изпратил един ангел на земята и му казва: Ще го вземеш, ще го лишиш от неговото тяло, но ще му оставиш човешкото сърце. Взел го ангелът да го носи по вселената. Минали през слънцето, минали през друго слънце, навлезли във вселената. Казва: Няма ли край? – Казва му ангелът: Това е още началото. Казва: Моля ти се да ме върнеш, моето сърце не може да издържи. Не е за мене това, върни ме пак на земята.

Сега най-високите идеи за оня свят, какви са? – Чисто човешки идеи. Такива напреднали идеи. Къде е оня свят. Вие мислите като въздуха. Като стъпиш на оня свят толкоз твърда почва има, че е по-твърда от диамант. Сега аз не искам да доказвам, че е твърда. Който не вярва да иде да провери. Аз, който съм видял нещата, не ги доказвам. Който не вярва, да иде да ги провери. Нито аз искам да ми доказват на мене. Без

доказателства. Как ще ми доказват дали пея право или не? – Аз съм автор. Отде знаеш? – Чух го. Отлично пее човекът. Какво доказателство? Кой професор го доказва? – Никой професор не ми доказва. Аз го зная. Ние имаме пет сетива. Като пипна с пръстите познавам, че материята е твърда. С пръстите познавам тази твърдата материя. Какъв е вкусът? – Ще близнеш и ще познаеш, сладко ли е или горчиво. После тази твърдата материя има и ухание. Под думата твърда материя разбирам организирана материя, тя издава звук. След туй тя е по-модно облечена, в дрехи, с краски. Ние сме дошли до гледането. Туй е азбука. Седем букви са открити в битието. В битието знаете още колко букви има? – Сега не искам да ви казвам още колко букви има, защото ще ви смутя. Не искам да смущавам хората. Ако ме пита един човек и каже: Колко ти дължа? – Казвам: 50 стотинки. Не се смущава. Изважда и плаща. Ако му кажа 500 хиляди лева, ще се смути. Като му кажа 50 стотинки, никак не се смущава. Малкото е разбрано, голямото сплашва човека.

Та казвам: Най-хубавите неща не се доказват. Любовта не се доказва. Мъдростта не се доказва. Истината не се доказва. То са непосредствени неща, които засягат човешката душа. Всеки един човек в света, който е излязъл от Бога, той носи Божието благословение. Всички онези същества, които са излезли от Бога, понеже, всички са излезли в разни епохи, ние мислим, че някои хора нас не ни ползуват. Ние се самозаблуждаваме. Няма същество, което като срещнеш на земята, да не ти причини едно голямо благо. Сегашните хора се оплакват, страх ги от влияния. Лошите влияния произтичат от закона на безлюбието в света. Ако големият син намисли на него баща му да му остави най-вече, той веднага започва да се държи със своите братя и сестри. Той е любезен с баща (си) и с майка си, но той има една задна цел. Онзи брат, който иска да помага на своите братя, постъпва другояче. Ние трябва да бъдем от ония синове, които искаме да помагаме. Досега ние сме били синове да се обличаме най-хубаво, да вземаме първите места. Във времето на Христа се яви една майка с двама синове, която искаше да тури единия от дясно, единия от ляво на Христа. Целият християнски свят иска да бъде от ляво или от дясно. Не върви. Най-великите хора трябва да вземат последните места. Когато великите хора вземат последните места, глупавите първите места, светът ще се оправи. Първите места за ядене дайте ги на глупавите. Умните хора да се наредят последни.

Ние трябва да изучаваме вселената такава, каквато Бог я създал, не каквато ние я създаваме. Всичкото противоречие седи в противоречивите възгледи. Колко майки ще срещнете сега, които отговарят за качеството на майка? – Много малко. Колко бащи ще срещнете, които отговарят на качеството на баща? – Аз не искам да направя упрек на съвременното човечество.

Намирам, че семейният живот на птиците е много добре развит. Наблюдавайте там майката мъти, после бащата топли яйцата, помагат си. Като се излюпят и той, и тя носи храна. Като ги отхранят оставят децата свободни. И в тях има различие. Майката обича някое повече, бащата обича някое повече. Имат симпатия. Неизбежно е. В природата няма такова равенство. Под думата равенство разбираме същество, което обича повече, повече го обичат, което обича по-малко, по-малко го обичат. Онези, които не разбират този закон, казват: Не ме обичат, и те малко обичат. Много го обичат, и той обича много. Обича човекът, много е богат. Обича много, Бог му дал. Ако говорим за богатството в този смисъл, което се дължи на ума, на сърцето, на човека. Този човек, който много обича, много му е дадено. Но и много се иска от него. Съвременните хора страдат. Много им е дадено. Съвременните учени изследвания показват, какви възможности има в човека. Те казват, че всичкото знание, което има днес човек може да се запечата на 90 книги като Библията. Ако това знание се напечата в човешкия мозък, ще остане место още за 900 такива книги. Тогава едва една десета от това, което е в човека, (е) развито. Какви големи възможности има, девет десети има неразвито. Някой пита какво трябва да правя. Ще учиш. Оженила се младата мома, тя бяга от мъжа си. Тя няма търпение. Трябва да го търпи. Че тя ако имаше Любов, този мъж ще бъде по-лек от муха. Тя ще го хване за врата, ще му каже: Ти си пратен да ми помагаш. Ако помагаш, ти си мъж. Той ще каже: Ако търпиш, ти си жена. Не може да търпи, не е жена. Да си върви. Не може той да помага. Той да си върви, не е мъж. Следователно, в сегашното разрешение, ако жената не носи търпението като основа на себе си, не е жена. Ако мъжът не може да услужи на една жена, не е мъж. В най-разбраната форма не е мъж. Казва: Да бъде кавалер. Чудна работа. Кавалер. Тази дума е безсмислена. Кавалер, значи конник. Той е кавалер без кон. Как е кавалер без кон? – Казва: Кавалер не е. Няма никакъв кон, какъв кавалер е? – Той е мъж без кон, нищо повече. Тя иска да бъде кавалер. Казва: Дама. Оставете, дама нас не ни трябва. В България колко дами има? – Такива нас не ни трябват. Нас не трябват дами, ни лейди, но жени ни трябват. Давам смисъла на две думи. Деви, девици, значи чисти. Жена е, която има търпение. Тя носи живота. Дама, като умре мъжът ѝ, ще се почерни, ще иде на гроба, ще се поклони и ще си замине. Тя гледа какво оставил на нея. Лейди е, като умре мъжът, ще иде на гроба, ще тури цветя на гроба, ще тури вода, ще остави той да разрешава въпроса. Ако е жена, ще го възкреси. Ще го зачене в себе си, ще го роди. Искате да възкръснете, ще минете през тесните врата. То са тесните врата, вратата на раждането и смъртта. То са два пътя, по които човек трябва да мине. Този въпрос не може да се разбере, без онзи вътрешен процес, без онази чиста представа за нещата. Ти седиш най-първо и нямаш една идея. Онова, което Бог е създал като жена, какво е? – Онова, което Бог е създал като мъж, какво е? – Трябва да имаш представа,

че по образ и подобие го направи. Трябва да имаш представа. За жената не казва, че я направил по образ и подобие. Но за първия Адам казва: Направи го по образ и подобие свое – мъжки и женски пол. В първото създаване и двамата ги направи. Във второто създаване мъжът е направен, но за жената нищо не е казано. Жената тогава не беше, тогава тя беше дете. Не говоря за Ева, тя отпосле стана жена. Тя не беше подготвена за жена. Тя едва сега е Ева. Като се яви в новото човечество, Ева ще издържи изпита си. Ева в новото човечество, което сега иде, ще роди нещо хубаво. Те ще се нарекат хората на братството. За сега Ева, която родила, не зная какво да кажа. Ние сме онази Ева, която ги роди вън от рая, единият брат уби другия брат. Сега родените са от първата Ева, всеки гледа да убие другиго. Всичкото недоволство в света произтича от там. Има нещо от майката, Новата Ева, която иде в света, трябва да изяви роденото от Бога. Казва в християнството: Да се родят. Трябва да дойде една Ева в света. Апостол Павел казва, че ги родил. Те загатват за тази първата Ева, която Бог създаде по образ и подобие. Тя слиза сега на земята. Първият човек, когото Бог създаде и той сляза сега на земята. Дето се казва: Второто пришествие, възкресението. Туй възкресение ще бъде новото раждане, в което хората ще се родят по нов начин. Няма да се раждат както сега. Сега вас може да ви се вижда малко странно.

Ако влезете в един музикален свят, знаете ли колко странни работи има? – Аз съм слушал мнозина да изпълняват някои сполучливо направени, някои майстори съм слушал, никакъв образ не дават. Щом се дават тоновете, веднага образ се дава, има трептения. Цяла епоха представят, някои имат само размътени образи, нищо определено нямат. Казвам: Ако нашата мисъл, ако нашите чувства, нашите постъпки (не) ни дават един чист образ на нещата, ние нямаме една представа за Бога. Например ние мислим, че то е велико същество някъде. Аз Го виждам скрит зад най-дребните неща. Заставам пред един цвят и с благоговение седя, Той е скрит зад него. Гледам колко хубаво е направено това цвете, какъв аромат има. Казвам: Господи, Господи, познавам Те, Ти си. Не казвам и това, но като дойде, изменя се лицето ми, погледът, мислите ми, всичко става друго. Влизам в един друг свят. Отваря се един свят, виждам ангели, които изложили своите картини. Всеки цвят е една картина на един ангел, който е работил. Седя с благоговение в туй изложение. Гледам един цвят, други и гледам да не наруша нещо, да се не събори някоя картина някъде. Такава една ясна представа имам. Та казвам: Когато дойде един музикант, аз го виждам. Та когато аз видя един музикант, те нямат една поза. Клати се на една или на друга страна, като че мъчно се свири. Има едно клатене немузикално. То не е хармонично, според мене. Аз съм изучавал музикалните движения на всеки тон. Има известни движения, които са важни. От движенията зависи здравето. Когато мислиш, се движиш,

когато чувствуваш, се движиш, когато постъпваш, се движиш. Да знаеш какво е движението на постъпките, какво е движението на чувствата и какво е движението на постъпките. Ти ще имаш ясна представа. Казвам: Сега ни трябват хора, които са опитали. Нас ни трябват музиканти, които са следвали в консерваторията на слънцето и са дошли на земята. Тези тук, които сега се упражняват, минават за професори по музика. Щом се занимавате с музика, ще дойдат един ден и ще ви вземат. Достатъчно е 24 часа да бъдете там, като се върнете, ще бъдете професор тук. – Как е възможно? – Аз ще ви докажа, което не се доказва. Легнете вечерно време сънувате, че оттук отивате в Америка, свършите колегия, университет, вземете докторат, връщате се в България. Как става? – Цяла една епоха, а ти за една вечер свършваш. Такива сънища са ми разправяли.

Та казвам: Онези, даровитите, гениалните деца, които се раждат, как на 4–5 години свирят на пианото. Раждат се. Но тия деца са били на слънцето. Не мислете, че гениалността е от земята. Земята не е за гениалните хора. Тук се проявяват гениите. Като го хванат, като го турят при най-лошите условия, ще може ли да търпи. Ако може да се освободи музикално, ще пее на гъстата материя, ще пее и тя ще те пусне, ще минаваш. Ще претърпиш. Един Буда искал да се освободи, да си поотпочине, да не мислят заради него. Легнал под едно плодно дърво и заспал. Дебнала го тази астралната змия, обвила го и като се събудил, намерил се стиснат. Той започнал да се смалява, смалява, станал толкова малък, че се изплъзнал из нейните гънки. Сега музикантите като дойдат лошите условия, смаляват се, смаляват се като излезе навън, той вече е музикант. Музикант без Любов не може да бъде музикант. Без Любов по музика, не може нищо да се постигне. Може да ми каже някой, че може да постигне, но то е невъзможно. Ще туриш в основата Любовта. Ще пееш, тия ноти, като произнасяш, като че пее някой в душата ти. До пееш, носи блага, ре пееш, носи блага. След като изпееш една гама, една песен да се чувствуваш радостен. Сега изпееш една песен, дотегне ти. Това не е пеене. Аз не пея така. Не може да се пее така. Сега кой е начинът, по който вие можете да постигнете нещата? – Понеже, не сте работили над себе си, вие имате едно бъдеще, вас ви въодушевяват обикновени хора. Хубаво е да ви въодушевяват. Но казвам: На вас ви трябва да се спре някой цигулар при вас. Има един анекдот за Паганини. Като минавал покрай една улица, вижда един стар цигулар, побелял, паднала цигулката, той седи и мърмори. Взел Паганини цигулката и започнал да свири. Събрала се цяла публика. Гаванката на стария цигулар се напълнила, всички хвърляли. Та старият цигулар казва: Синко, защо не дойде по-рано, къде си толкова закъснял? – Какъв отговор е дал Паганини? – Казва: Благодари сега. Казвам: Туй наричам гениалност. Гениалният е този музикант, който се е спрял в невидимия свят. То е гений. Не мислете, че в дадения случай вие

сте гений. Геният е особено същество от Божествения свят, нищо повече. Талантът е едно същество от духовния свят, обикновеният човек е от земята. Сега мислим, че сме талантливи и гениални. Ако си талантлив, ти си от духовния свят, посетило те е едно същество. То, докато е с тебе, всичко върви. Ако си гениален, посетило те е едно същество от Божествения свят, помагат си заедно. Сега, някои, които не разбират, казват. Тъй ми каза Духът. Оставете този начин, но говорете тъй: Тъй ми каза Духът. Духът в човека никога не говори като човек. За мене е тъй. Много рядко говорят духовете. Защото езикът им е толкова съдържателен, една дума на едно гениално същество в духовния свят, е цяла реч, от 10 000 думи. Тази реч като ти каже, никога няма да я забравиш. Като влезе тази дума е светлина, веднага умът работи. Дойде мъчна задача, веднага я разрешава. Това същество разреши задачата и казва: Подпиши се. Дойде друга задача, разреши я и казва: Подпиши се. Ти мислиш, че си гениален. Ти си само този, който се подписва. Ти си свидетел. Казва Писанието: „Ще изпратя Духът си“. Когато Бог изпрати Духът Си, всички хора ще бъдат гениални. Гениално в нас е само Божественото. Само духовното е талантливо. Та сега както е на земята, казват, че има гении, полугении. Това не е обяснение. Гениите имат особени линии. Те имат особено устройство на очите. Всичките линии са съвсем другояче устроени.

Та казвам: В онази притча, дето Христос казва за талантите, този, който имаше 5 таланта, беше гениален. Който имаше два таланта беше талантлив, който имаше един талант, беше обикновен. Онзи, който беше гениален, спечели още 5, който беше талантлив, спечели още 2, а онзи обикновеният, който имаше 1, зарови и него. Ако сте заровили вашите таланти, вие сте обикновени. Не си правете илюзии. Казва: За в бъдеще като се преродя втори път на земята. Ще се преродиш в някоя крава. Ни най-малко не ви насърчавам за в бъдеще. Гениалните и талантливи хора имат бъдеще. Не е лошо да се родиш в крава. Ти няма да имаш условия да учиш. В една крава мляко знаеш да правиш, ще го събираш от дърветата, ще те доят. Като се научиш да си даваш млякото, ще влезеш във втора степен. Дойде талантливият. Щом човек дойде в таланта, в гения, трябва да работи за Божествения свят. Каквото вземе, всичко трябва да раздава даром. Както от цветята излиза аромат, така и нашата дума да раздава, както слънцето раздава своята светлина. Туй се изисква от онези, които искат да служат на Бога.

Та казвам: Оставете този страх. Хората от постоянния страх остаряват. Казвате: Ще се остарее, ще се остарее. Какво ще се прави? – Като остаряват, къде ги заравят? – Ще направят паметник. Защото какво е паметник на земята? – Един паметник, това е затвор за тебе. Защо ми е затвор? – В затвора, нищо повече. Ще каже: Не ми трябва затвор. Ако ми повярвате и

без затвор може. Като не вярвате, направят затвор. Имайте вяра, отворете душите си. Вие сте живели по един начин. Трябва да има правилно разбиране, защото някой път можете да ме разберете криво. В Русия един студент, след като се молил дълго време, явява му се Христос и му казва: Не ти харесвам очите. Става и си казва: Щом Христос не ми харесва очите, защо ми са? – Запалва една свещ, туря едно око и започва да го гори. Влизат студентите и спасяват другото око, искал да изгори очите си. Христос му казва: Поправи си очите. Той разбира буквално. Казва:_. Не тълкувайте криво, не искам да си изгорите очите. Не искам каквото хората имат да го раздадат. Искат да раздадат богатството си. Светът така не може да се поправи. Най-първо в света трябва да влезе Любовта като подбудителна причина. Всеки човек, който иска да направи добро, да го направи от Любов. Ученият да учи от Любов. Ако Любовта влезе във всичките области на човешкия живот, всяко нещо да става от подтика на Любовта. И каквото направиш, да си доволен. Другите хора да живеят, както разбират. Да не казва никой, те ме изнудиха. След като раздадеш всичко, да не усещаш, че си осиромашел. Тогава може да имаме опитността на онзи английски проповедник, мисля, че било на остров Цейлон. Отишъл там да проповядва. Проповядвал, проповядвал, никой не се обръщал. Един ден казва: Ще ви проповядвам Христовото учение реално. 20 години ви проповядвах, че Христос учеше, че който има две ризи, да даде едната. Като чули идат тия диваци и всеки като влязъл в къщата, задигнал нещо: някой стол, друг – дреха, задигнали всичко и офейкали. Той се зарадвал, че проповядвал учението. Докато проповядваме Христа и всичко седи у нас, ние не сме дошли още до реалното учение. Тия диваци по едно време си казват: Този човек 20 години живее между нас, никому зло не ни е направил, ние отидохме като разбойници и разграбихме. Всеки се върнал и му върнал взетото, всичко каквото имаше. Ние се страхуваме, че ще ни оберат. Те ще донесат взетото назад. Целта на провидението не е да ни оберат, но иска да ни научи да вършим Волята на Любовта. Всичкият стремеж на Бога е да ни научи да работим с Любов в света. Не че е принуждение. Принуждението произтича от съвсем друг закон. Христос казва: Защо ме наричаш благ? – Благ е само един Бог. Едно благо същество може да носи всичкия този произвол, който имаме сега на земята. Казва: Ще поумнеят всичките хора. От всичките противоречия, които сега виждате, Бог ще извади скъпоценни камъни. Тия гранати, тия бомби, всичките танкове, параходи, всичко ще се промени и вие ще се чудите на чудесиите, които станат. Съвременните хора светии ще станат. Светии, но като се родят от новата майка Ева, която е направена по образ и подобие Божие. Затова всички трябва да се поставите да минете по новия път на Любовта. Свириш, свири с Любов. Сиромах си, приеми сиромашията с Любов. Не те слуша жена ти, ти с Любов приеми това. Защо да не ме обича. Ако обичаш жена си, която (не)

те обича, не е Любов. Като не те обича да я обичаш, то е Любов. Любовта няма стимул отвън. Любовта е сама стимул за себе си. Докато не дойдем Любовта ще бъде стимул за нас, не отвън да бъде стимулът да влезе онази истинската Любов сама да бъде стимул в нас, туй наричам в нас да се весели Божественото начало. Та при най-лошите условия да станат чудесии, каквито никога не са ставали. Да допуснем сега, че искате едно чудо. Какво чудо? – Искате по един самун да имате или искате по 100 или 200 златни да имате. Кое от чудесата искате? – Ако искате по 100–200 хиляди лева, трябва кредит от банката; ако ви дам тия пари, то е залъгалка, то е заблуждение. Най-първо ще наруша порядъка на нещата. Понеже, златото се ражда като плодовете. То е свързано със здравето на човека. Златото има отношение към целия органически свят. То е проводник на слънчевата енергия. Да ви дам сега на вас златото, значи да ви създам зло. Вас злато не ви трябва, нищо повече. Но ви трябва една светла мисъл. Материалните работи ще дойдат. Целият материален свят трябва да го добием отпосле. Засега трябва да се приготвим. Материалните светове Бог е приготвил като възнаграждение. Ако вие служите на Бога както трябва, един ден, ако сте гладен за земя, за слава, ще ви пратят някъде. Казва: Не търсете слава от хората, от Бога слава търсете.

Сега такива, каквито сте, вие не може да идете на слънцето. Защо не може? – С тяло не можете да идете. Понеже на слънцето има 16 хиляди тона налягане, на слънцето ако идете, вие ще се превърнете на най-тънката хартия, която съществува в света. Или на научен език казано, ще се превърнете на газообразно състояние. Вашата мисъл не трябва да има теготение на земята. Човек иска да иде на слънцето. Трябва да има съвършена Любов. С Любов може да иде и да издържи на всичкото налягане. При сегашното състояние да идеш, е голямо нещастие. Даже по някой път да мислим за слънцето, то е доста трудна работа.

Най-първо се въоръжете с Любовта на малките мъчнотии, които имате, понеже в тия малките мъчнотии ще ви се разкрият бъдещите закони, по които ще се направляват законите, по които талантите ще дойдат да се вложат във вас, по който геният ще дойде. Пред всинца ви седи едно велико бъдеще. Вие искате сега на земята. Вие сте в училище. Няма какво да очаквате повече. Ако възприемете така Любовта, вие ще влезете в новия живот по един естествен път. Няма да се плашите. Когато дойде смъртта, ще дойдат вашите приятели отгоре. Най-първо ще се явят двама ангели, облечени в светло, ще дойдат, ще ви вземат, ще ви ръководят, няма да ви говорят нищо за смъртта. Ще станете, те с Любов ще ви изтеглят и ще напуснете тялото, като че излизате от къщи и ще си заминете весел за другия свят. Няма да се мъчиш да излезе душата да я пуснеш. Те са двата ангели, най-красивите, които не сте виждали. Опасност има, че като не сте

живели добре, наместо да дойдат светли, ще дойдат двама черни, с мечове. То е лошото. Искам да ви представя Онзи Велик Баща, да имате един образ заради Него. Няма по-добър от Него. Няма по-велик от Него. Заслужава да живеем за нашия Баща. Заслужава да бъдем музиканти заради Него. Заслужава да бъдем певци заради Него. Каквато работа вършим заради Него, заслужава на земята. Тази работа ще се благослови. Дето сте болни някои, то е че не правите опити. Срещам мнозина. Казва: Сестра, аз много вярвам, но няма да го бъде. Много вярва, но няма да го бъде. Тъй ли се говори? – По старому няма да го бъде, по новому ще го бъде. По старому никой от вас не живее добре. Всички от вас трябва да имате един много подвижен ум, подвижно сърце. Човек е изпълнен със страх. Като дойде една болест, започва да го (е) страх. Няколко деня правя опити. Изучавам теченията на болестта. Опасни течения са. Знаеш какво значи да правим опити с температурата. 150 градуса да те турят на пиростията, докато се приспособиш, после 200, 400 градуса, ще започнеш да подскачаш. Започваш да изгубваш вярата, небето се затваря, остават те, не можеш да се молиш. Говориш, никой не слуша. Отвън ние механически се молим. Ние мислим Духа. Ще се обърнеш по съвсем друг начин за молитвата, ще разчиташ. Ще видиш какво Бог може да направи в тебе. Ще уповаваш на себе си, тогава ще имаш равновесие, няма никакъв страх. След тази голяма тъмнота, която ви е посетила, ще видиш отдалече една малка светлина се задава. Видиш светлото лице, постоянно се приближава, ще чуеш думата мир. Да изповядваме Бога с Любов, не с насилие. Като помислиш заради Него, да ти стане весело, че всичко можеш да направиш. Всичко наоколо да ти е мило. Като искаш да направиш една постъпка по Любов, всичко в света да ти стане мило. То е Любов в света. Не правите малки опити. Само така можете да се подмладите. Писанието вярно казва: Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови, които с Любов го чакат, ще се обновят.

Та казвам: Остава единственото нещо в света, което хората трябва да направят. Аз ви казвам: Иде нещо в света много добро. Аз така виждам. Иде нещо в света много добро. Аз така виждам. Какво ще стане? – Много добро иде в света. Толкоз хора измряха. Не измряха, опознаха се. Войната от Божественото гледище е опознаване. Два народа като се бият, се опознават и се влюбват един (в) друг. Следователно, тази война, която става сега, е опознаване на народите. Не само с бой работата става. Който много има, много трябва да дава. Всеки, който има, да принесе на олтаря от любов най-хубавото, което има. Кажи на един човек две думи. Не иска много този човек. Един ден иде един болен и му казвам: Иди, ще оздравееш. – Как ще оздравея? – Иди, ще оздравееш. Най-после му креснах, иди си, ще оздравееш. След един месец иде да благодари, че е оздравял. Искам да му кажа: Ако не оздравееш, ела при мене. Като ти

казвам, че ще оздравееш, отгоре казват, че ще оздравееш. Аз няма да те лекувам, други ще те лекуват. Ще оздравееш. Той мисли, че аз го лъжа. Казвам му, върви ще оздравееш. Казвам му: Върви, ще оздравееш. Сега не е въпрос за оздравяването. Дойде някой, не е добър. Казвам: Добър си, само си ашладисан с диво. Всички сте добри.

Та казвам на всинца ви: Всички ще станете за в бъдеще талантливи и гениални. Ще кажете: Кога? – Гледайте да не ме предизвикате да кажа: Вървете си. Които се сподобят с този век, нито се женят, нито за мъж отиват по стария начин. Ще имат Любов, ще бъдат като ангели. Ще видите служение, за което ви говоря. Ние трябва да се подготвим да служим с Любов. Казвам: Ще се оправи светът. Умрял някой. Не е умрял, повикали го в другия свят, отишъл да се учи.

Та казвам: Нека изповядваме нещата. Под думата: Който ме изповядва пред хората с Любов, казва Христос, и аз ще го изповядам пред ангелите. Който не ме изповядва пред хората и аз няма да го изповядам пред ангелите. Любов, за Любов. Безлюбие за безлюбие. Всички работете с Любов. Всички други философии си ги дръжте, но започнете новото да служите. Имате баща, служете му с Любов. Имате другарка, служете ѝ с Любов. Имате мъж, служете му с Любов. На всички служете. Жените да дават. Ще кажете: Уважение и почитание. Аз казвам: С Любов. Досега сте работили с почитание и уважение, оставете тези работи, с Любов работете. Услужи на една жена с Любов. Жените сега са обеднели, като нямат Любов, треперят като животно. Любовта е, която дава. Щом обикнеш, като услужиш с Любов, веднага става красива; щом е без Любов, погрознее. Един мъж като го срещне една жена, която няма търпение, той отслабва; като има търпение, мъжът става смел и решителен. Щом тя не е търпелива, стане баба. Казвам: Жените търпеливи, мъжете с обхода, тогава ще бъдат смели и решителни. Или според моя език: Ще служат в света с Любов. Всичко ще постигате с най-малка енергия. Не разрешавайте въпроса, как. Няма да се мине дълго време и това ще се отбележи на вас. Нека да се чете на вашите очи, в движенията, че Любовта е подбудителната причина, че служите на Бога. Питат те: На кого служиш? – Кажи: Уча се сега да служа на Любовта. Ученик съм на Любовта. Искам да служа тъй, както аз вече разбирам.

Не правете опити с големи работи. Големи работи не искайте да свършвате. Правете опити с малките работи. Направи един опит най-малък. Служи на човека, кажи му една дума с Любов, тъй че да почне думата. Една дума тъй да я произнесеш, че той да я запомни. Не големите работи, но малките работи опитвайте.

Тайна молитва.

26. беседа, държана на 29 март 1942 г.
неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1942_04_01 Живот и музика
Общия окултен клас

ЖИВОТ И МУЗИКА

„Отче наш“

(Някои от темите се показаха на всички.)

Зависи как ще се гледа от разни становища. От гледището на касапите как бихте искали да гледате на нещата? Струва ли си някой вол да бъде тлъст или някоя крава да бъде тлъста? Хич не струва. Хубаво е да бъде мършава, да ѝ се четат ребрата. Значи в света на касапите облажават се, на които ребрата се четат, нещастни са, на които ребрата не се четат. Ако е за работа, за деятелност, на когото ребрата се четат, не може никаква работа да свърши. На когото ребрата не се четат, работа може да свърши.

Та, сега някои неща виждате хармонични, някои виждате дисхармонични, от друг порядък на нещата са. За пример здравето и болестите, то са два порядъка. Болестта винаги търси здравите хора, болните не ги закача. Като намери болестта здравия, обикаля, като го хване, не го пуща. Който е болнав, за няколко дена го хване.

Сега вас ви се вижда странно това. Какво нещо е болестта и какво нещо е здравето? Здравето произвежда радост на човека. Той има самосъзнание, ходи. Като е болен, е прегърбен. Значи здравите хора са праволинейни, болните са криволинейни. Прегърбил се, има един нов център. Сега, това е философия. Всички вие, като седите, сами се самоопределяте. Казвате: „Аз съм на 45 години“, но не си се мъчил ти. Земята 45 години те е носила, обикаляла около Слънцето. Ако те оставят сам да обикаляш, милиони години ти трябват. Земята обиколила 45 години около Слънцето, та казваш: „На 45 години съм.“ Каква е разликата между онзи, който обиколил 45 пъти, и онзи, който обиколил 85 пъти? Има разлика, понеже морето, през което минали Земята и Слънцето, не е едно и също пространство. Никога човек не минава едно и също пространство. Онзи, който 85 пъти обиколил Слънцето, минал едно пространство, и онзи, който 45 пъти обиколил, минал друго пространство.

Животът без музика е нещастие. Животът с музика е щастие. Който знае да пее, който знае да мисли, който знае да чувствува, който знае да постъпва добре – то са 4 неща, които се изискват от човека. Аз считам пеенето завършен плод, който е цъфнал. Значи като цъфне, тогава има условие да

завърже. Като зрее плодът, зрее по причина на човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки.

Съвременните хора не може да разберат каква роля играе музиката. Те вземат музиката, която е механическа. Те поставят чисто механични начала. Те пишат нотите на 5 успоредни линии. Съвременната музика е чисто търговска работа. Петте линии са Меркурий. Туй удоволствие прави на хората някой човек да се ожени, да му пеят някоя жива песен. Като умре някой, като замине за другия свят, с тъжни песни го изпращат, канони, удължават се. Като чуеш една песен, когато погребват някого, втори път има отвращение. Казваш: „Пак носят някого." Хубавите песни не ги пейте на умрелите хора. Разваляте песните. Тогава на умрелите хора какво трябва да правите? На него не му пейте, не го слушайте.

Има една музика на 6 линии. 6 кардинални линии и други спомагателни. Сега при обикновената музика играят роля и спомагателните линии над петолинието и под петолинието. Но тези 5 кардинални линии играят важна роля. Сега няма да се спирам, това са подробности, които не ни интересуват. За пример, това е вече Земята. Като си обущар, знаеш вече да направиш обуща. Един обущар може да знае как се правят обуща. Някой обущар знае къде да забива гвоздеите. Обущарят трябва да прави обуща, но не знае защо ги прави. Технически ги приготовлява. Рядко ще намериш обущар да изработи обуща на свят. Все ще тури такива, остри върхове.

Сега, някой път като ви говоря за музиката, вие казвате: „Аз съм стар. Пението е само за младите." Каква е песента на младите и каква е песента на старите? Младият пее: „Изправих се." Старият пее: „Изкривих се." Младият първоначално бил крив и в него има желание да се изправи. И се изправя. Старият първоначално бил прав, изкривил се, та се объркал. Единият станал прав, другият станал крив.

Туй са алегории. Човек, когато не мисли музикално, навежда си главата, тя става тежка и започва да я навежда. Мисли си: туй не е уредено, онова не е уредено, туй го боли, онова го боли. Не е музикално и той не е пял. Бъбреците го заболят, гръбначният стълб го заболи. Не е пял и главата го заболи. Заболи те носът – пей, нищо повече. Вие се чудите. Пей му, понеже като започнеш да пееш, ще мислиш за носа. Там, дето е насочена неговата мисъл, кръвта отива. Ако те заболи ръката, насочи мисълта; ръката се нуждае от кръв. Какво става без музика? Тялото се стеснява, капилярните съдове се стесняват и кръвообращението не става правилно. При музиката капилярните съдове се разширяват, следователно кръвта тече право. Та, казвам: В музикално отношение сърцето е градина, кръвообращението е подтик, който полива тази градина по цялото тяло и

поддържа настроението на тялото.

Вие сега казвате: „Да вярваме в Бога.“ Вие туряте Господа извън себе си. Че е отвън, тъй е. Ама че е вътре, и това е вярно. Вие сте в Господа, но сте и извън Господа. Щом живеете добре, вие сте в Господа вътре. Щом грешите, извън Него сте. Сега, щом излезете извън Господа, вие сте болен вече. Всичките изпитания идат, понеже сте извън Господа. Външните условия се различават. Казваш: „Господ е навсякъде.“ Светлината е навсякъде, но какво ни ползува? Тази светлина, която може да влезе вътре в тебе, тя те ползува. Светлината отвън съществува. Ако човек е сляп, нищо не вижда, не може да чете. Топлината ако е само външна, и тя не ползува човека. Трябва да има една вътрешна обмяна.

Казвам: Музиката е най-добрият проводник на Божествените сили. Пътят, по който може да възприемем Божиите блага, е най-лесният път. После, всеки един тон, който вие може да възприемете, всеки един тон ще ви предаде едно качество. Някой път ти искаш да се разшириш, да преодолееш някои мъчнотии. Някой път има нещо, което те стяга, някой път главата те стяга, не можеш да разбереш една своя мисъл. Някой път те стяга сърцето, не можеш да разбереш едно свое чувство. Как ще разбереш? Там има 3 основни октави. Ще изпееш в първата октава на тялото до. Тия тонове разширение имат, освобождаваш се от всичко, което стяга главата. Трептенията в него ще започнат, нищо не те стяга, освобождаваш се. Ако не пееш, 4–5 дена ще носиш главоболието. Ще те боли, защото не пееш. Наричат го мигрен. Няма никакъв мигрен. Какво значи мигрен?

Сега не искам да излизам извън Господа, не искам да говоря за болестите. Щом започнем да говорим за болестите, излизаме извън Господа; щом започнем да говорим за здравето, ние сме в Господа. Щом говорим за правата мисъл, ние сме в Господа; щом говорим [за] неправите мисли, ние сме извън Господа. Щом говорим за добрите чувства, ние сме в Господа; щом говорим за лошите чувства, ние сме извън Господа. Щом говорим за добрите постъпки, ние сме в Господа; щом говорим за лошите постъпки, ние сме извън Господа.

Сега, не е лошо да бъдеш извън, но трябва да знаеш кога да излезеш и кога да влезеш. Вие срещате един човек, не ви е приятен, не знаете причините. Гледате един плод, приятен ви е, привлича ви, искате да го ядете. Гледате някой друг, не се заражда във вас желание да го изядете. Музикално между този плод, който искаш да го изядеш, има сходство, подобие, хармония, привлича те. Плод, с който имаш хармония, като го изядеш, приятно му е. Онзи плод, който не ти е приятен, като го изядеш, недоволен е в себе си.

Вие имате механически препятствия. Вие сте свършили музика. Младата мома иска да хване някой момък. Какво ще прави? Той свири на цигулка много добре. Иска да хване някого или да спечели пари. Ще пее някъде, ще платят, изкарват си прехраната. Вие оставете това пение, то спада към друга категория. Ти ако не пееш, няма да бъдеш здрав. Ако пееш, здрав ще бъдеш; ако не пееш, болестта, беднотията ще дойдат. Пей, ще ти плащат. Природата като че плаща. Според степента на гласа, който имаш, като пееш, тя ти плаща. Ако пееш хубаво, здравето е много хубаво, по-издръжливо. Ако слабо пееш, и то ще съответствува, както ти пееш. Щом започнете да боледувате, ще знаете, че не пеете хубаво. Сега ви е неприятно, казвате: „Какво сме виновни ние?“ Не сте виновни. В правилната обмяна изработили сте стока, която продавате, оценяват я. Продадеш на природата хубава стока – оценяват. Продадеш калпава – не я оценяват. В природата има един закон на пълна обмяна. В тази обмяна вземат участие човешкият ум, [човешкото сърце и човешката воля.]

Музика, в която умът не взема участие, в която сърцето не взема участие и в която волята не взема участие, това е галиматия. То е неразбрана работа. Ако изследваме грубите животни като лъва, тигъра, змиите, всички животни, които са много груби, наблюдавайте какво ще внесат. Щом не постъпваш добре, започваш да чувствуваш, че гласът [ти] става дебел. С дебелия глас басист трябва да станеш. Основният тон е добър. Тия високите тонове идат отгоре. Басовите тонове са отражение на високите тонове. Басовите тонове, аз наричам, това са сгъстени тонове. Те създават плодовете. Енергията, която иде за един плод, е много фина. Най-първо ще мине през едно дърво, ще се сгъсти, ще се образува един плод. То е бас.

На Земята басът е майката. Сопранът не е майката. Бащата в този случай ражда. Майката я няма. В дърветата мъжете раждат, не жените. Ще ви смутя сега. Между хората жените раждат. В дърветата е точно обратното: мъжът ражда, жената е свободна, не ражда, тя е девица. Под думата раждане разбирам знае да пее. Мъжът в дърветата пее, жената тепърва ще се учи. Сега в човешкия живот жената се учи да пее. Мъжът е на заден план в пеенето. Като казвам, че мъжът се учи да пее, с това чувствата стават по-изящни.

Ние сме във връзка с природата дотолкоз, доколкото можем да изработим в нас хубави чувства. Казва: „Защо трябва да живеем добре?“ Ако живееш добре, чувствата, които обработваш в себе си, светът има нужда от тях. В духовния свят сърцето е важно; в умствения свят умът е важен. В умствения свят умът произвежда плодове.

Сега, тия работи са толкоз отвлечени. Не са отвлечени, но са високи.

Казваш: как една мисъл може да храни човека, как едно чувство може да храни човека? Как ще ми обясните? Срещаш един човек, който никак не се интересува, не е обръщал внимание на вас. Младият момък среща една млада мома и веднага става внимателен, иска да ѝ услужи. Никой не му заповядва, няма закон, който да го задължава, но той трепери, ходи покрай нея, като ѝ падне кърпичката, ще я вдигне, ще ѝ услужи. Някой път слуга хванеш, трябва да му плащаш. Този без закон, без да му плащаш, е готов да ѝ услужи. Като ѝ вдигне кърпичката, счита за голяма привилегия. Тази кърпичка колко тежи? Някои има копринени, много деликатни, едва ще тежат няколко грама. Има такива около 5 грама, носят ги в джобовете, с върха нагоре. Това означава: „Ние сме същества, които сме на високия идеал.“ Момъкът като види този знак, казва: „Същество, което служи на Бога. Ето за мене.“ Че разбира се: като служи военният, като види трите звезди на полковника и двете успоредни линии, спре се. Ако нямаше тия звезди и тия успоредни линии, шинел, щеше да бъде обикновен гражданин.

Невидимият свят чрез пеенето произвежда. Най-първо ще те произведат обикновен певец, редови, прост войник. Оттам насетне ще станеш ефрейтор, ще станеш взводен, ще станеш фелдфебел, подпоручик, поручик, капитан, майор, подполковник, полковник, генерал. Но човек може да има един чин и да не отговаря на чина си. Цигуларят може да има най-хубавата цигулка, но трябва да знае да свири. Мнозина имат много хубаво гърло, хубави струни, да пеят. Човек трябва да знае как да използува онова, което природата му е дала. Та, най-първо, не се изисква от вас да правите онова, за което не сте дарени, но трябва да правите това, за което сте дарени.

Сега не считайте, че през целия си живот трябва да пеете. Има два вида пеене. Когато искаш да предадеш нещо хубаво, ще пееш на другите една песен. Когато искаш да вземеш нещо, пак ще пееш. Тъй щото, в пеенето има два начина. Някои разбират да пееш – да дадеш. Има пеене, когато трябва да предадеш една хубава мисъл. Най-хубавата мисъл се предава. Сега няма да казвате: „Как да пея?“ Ти ако искаш да предадеш, трябва да има една връзка. Слушай се вътре. В тебе има нещо, което пее. Когато пееш, нещо в тебе пее. Някой път пееш, слушаш, в тебе има нещо, което пее. Та, казвам: Да пропееш вътрешно, да чуваш музика вътре. Слушаш някоя песен, забравиш я. Върнеш се вкъщи, туй започне да пее в тебе, научиш песента. Когато не е пробудено вътре, слушаш песента, не я запомниш.

Сега някои слушате и казвате: „Да бяхме по-млади…“ То не е в младостта и в старостта. Ще турите основа. Всеки човек, който обича и люби, той е

млад. Всеки човек на Земята, който трябва да го принудиш да учи със закон в света, то е безлюбие. Той влязъл в пътя на остаряването. Когато човек мисли, че животът се обезсмисля, изгубили сте силата си, не сте така свежи, не ви интересува светът, влезли сте в един пустинен свят, дето няма какво да ви интересува, нищо няма да привлече вашето внимание.

Питам тогава: За какво Господ създаде света? За старите? Не. В света само един стар има, той е Бог. Той е всесилен, всемогъщ. Вие не искайте да бъдете като Него. Всичките нещастия в света произтичат, когато хората мислят, че са стари. Ти само си създаваш на себе си една беля на главата. Не мисли, че си стар. Какви старини имаш? Станал си на 85 години на Земята и мислиш, че си стар. Слънцето, което веднъж обикаля около своя център за 200 милиона години, тогава твоите 85 години каква част съставят от 200 милиона? Ако си на една година на Слънцето, ще бъдеш на 200 милиона години на Земята. Веднъж като обиколи Слънцето, то са 200 милиона земни години. Земята е обиколила 85 пъти – каква част е то от една слънчева година?

Ти си един младенец в зачатие в утробата на майка си, не си роден. Ти се намираш като една идея в ума на майка си. Трябва да влезеш в Слънцето. По някой път мислите, че е лесна работа. Най-първо ще започнеш в ума на майка си, на баща си. Оттам ще мислят, мислят, ще влезеш в сърцето на баща си и майка си, ще влезеш в техните сърца, след това ще слезеш на Земята. Казвате: „Лесна работа.“ Не е лесна работа.

Казвам: Ако майка ти те зачене в умствения свят без музика, ако майка ти те зачене в сърцето без музика и ако на Земята слезеш без музика, ти си нещастен човек, който ще претърпиш най-големите страдания на Земята.

Сега, за това вие не сте отговорни. Какво ще направи майка ви, то остава заради нея, но вие, от вас зависи сега как трябва да зачевате вашата мисъл. Ако вие зачените една мисъл във вашия ум без любов, ако вие зачените едно чувство без любов и една постъпка без любов, вие играете същата роля на майка си. Че как мислите да се подигнете? Знаете какви убийствени мисли има? Хората се убиват със своята мисъл, хората се убиват със своите чувства. Достатъчно е синовете и дъщерите да турят мисълта да се освободят от баща си. Бащата е богат, казват: „Да си върви този старик, да останем свободни.“ Синът мисли да си върви, дъщерята мисли бащата да си върви и бащата започне да чувствува, че не го обичат, намира се в чудо. Най-после замине, отиде си. Те остават свободни да ядат и да пият. То е един неразбран живот. В туй отношение аз не облажавам бащата да е богат. Да е сиромах, да няма пет пари. Защото те заради богатството искат да си замине, искат да му вземат богатството, което има.

Беден да бъде бащата, нищо да не оставя, ни къща. Да им каже: „Идете, работете, спечелете." Така правят птиците из пространството. Като дадат живот на синовете и дъщерите, тръгнат с тях да си изкарват прехраната. И синовете, и дъщерите да си изкарват прехраната, както бащата и майката.

Сега аз тегля една аналогия. Защо ние да не работим както Господ работи? Те Го наричат всеблаг. Този Господ, Когото описват, че е гневлив, има такъв Господ. Дойде професорът, погледне картината, навъси се. Човекът няма нищо против мене, казва: „Не се рисува така." Погледне картината, казва: „Туй е криво, онова е криво." Навъси се, иска да покаже, че така не се рисува. Казва: „Мене не ме обичат." Нарисувай хубава картина. Вие пеете и ако пеете лошо, веднага слушам: „Не съм разположен."

Сега в света вие искате да бъдете явни. Не се лъжете, не си правете илюзия да мислите, че може да бъдете обичани и почитани без една права мисъл, без едно право чувство и без една права постъпка или без музика. То е невъзможно, абсолютно невъзможно. Туй трябва да знаете. Ти ще бъдеш почитан заради мисълта, която е зачената музикално. Ти ще бъдеш почитан заради чувството, което е зачената музикално. Ти ще бъдеш почитан заради постъпката, която е зачената музикално. Музиката внася вътре в тебе онова, което нищо друго не може да внесе.

Когато се роди Христос, дойдоха ангели да пеят и през целия [Му] живот пяха. Ако не Му пяха, тази работа не можеше да свърши. Той имаше големи противоречия, които музикално трябваше да победи. Как мислите, че се побеждава злото? Злото без музика не може да се победи. Всяка немузикална идея, всяка немузикална дума носи отрова в себе си. Най-лошите отрови се зараждат без музика.

Та, казвам: Щом си неразположен спрямо някого, кажи: „Не съм музикален." Ще подбудиш туй чувство, ще пееш. От кой тон искаш да вземеш правата постъпка? Едно право чувство не можеш да го дадеш, ако не знаеш да вземеш ре. Ти искаш да се обличаш хубаво, да мислиш хубаво. Ти не можеш да мислиш хубаво, да чувстваш хубаво, ако не вземеш ми. Трептенията на ми са свързани с човешката мисъл. Фа е свързано с човешките чувства, със сърцето е свързано. Следователно много хора страдат, понеже не могат да вземат фа. В тях има алчност за натрупване [на] богатство. Сърцето не може да носи голям товар. Каквото влезе в него, трябва да го препраща, няма складове, всичката кръв, която влиза през двете отверстия, излиза през другите две. През венозната система кръвта влиза, през артериалната се изпраща навън.

Та, казвам: Артериалната система, това е мажорната гама, венозната кръв,

това е миньорната. Миньорните песни показват, че кръвта трябва да се пречисти. Що е миньорната гама? Показва, че кръвта трябва да се пречисти. Що е мажорната? Пречистената кръв. То е не само философия. Аз съм правил опити и продължавам да правя опити. Виждам как трябва да се построи светът. Тъй, както сега живеете, нищо не можете да постигнете. Така на Бога не се служи. Защото някой човек дойде, проси от тебе. Щом проси, той няма отношение. Просяка докато държиш в ума си, то не е музикално. Да има просяци около тебе, то не е музика. Имаш някой господар, то не е музикално. Музиката започва с едно равенство. Музика е само това, което приравнява нещата. Та на всяко нещо му дава неговата цена. В музиката всяка нота има определено място, определени трептения, времето продължително или кратко трябва да бъде. Всичко е определено. Тази нота в дадения случай никой не може да я замести. Ми при дадената обстановка никой не може да я замести. Може да я замести, но продължението ще бъде друго.

Та, казвам: Ако в себе си искате да образувате известна енергия, вие трябва да бъдете музикални, да знаете как да съчетавате тоновете. Има музикални трептения. Вие сега сте в музикалния език. То е механическа страна на музиката. Та, казвам: Ако не можете да направите тия съчетания вътре, тепърва има да се учите.

В древността са учили религиите без музика, затова нямали никакъв успех. Там, дето има музика, има успех. Християнството в първите времена имаше музика. Религиозната музика се измени, стана тъжна, миньорна музика. На един религиозен човек като му запеят весела песен, казва: „Не може весела, само тъжна, миньорна.“ Туй не е естествено състояние, но болезнено състояние. Цялото християнство е повърнато в тия изопачени идеи. Казват: „Тъмен е животът, мрачен, долина на живота“, какво ли не. Значи един свят, който Господ направил, ние го правим мрачен. Светът е светъл. Ние сме онези пътници, дигаме прах около себе си и мислим, че целият свят е потънал в прах, в облаци. То не е вярно. Щом сте неразположени, произтича, че не пеете, дисхармония има в мислите ви, дисхармония има в чувствата ви, в постъпките ви. Ако вземете да пеете, не може вярно да вземете тоновете.

Та, казвам: Според мене няма защо човек да се учи да постъпва добре. Няма защо да се учи да пее. Започни отгоре надолу или отдолу нагоре и пей. С пеене ще свършиш много повече, отколкото 20 години да учиш морал. Пей, ще научиш много по-лесно. Гледам, двама души като се съберат, единият богат, другият сиромах, и двамата пеят различно. Онзи, богатият, трябва да внесе на бедния и бедният да внесе на богатия. Опознават се тия хора. Ти имаш една отлична мисъл и той има една

отлична мисъл, цените се. Ти имаш едно отлично чувство и той има едно отлично чувство, цените се. Той има хубава постъпка и ти имаш хубава постъпка, цените се. Защо тогава да не разчитате на мисълта, която Бог е вложил в нас? То са семенца, които трябва да се обработват. Не ви казвам, че вие ще създадете мисълта. Мислите са семена, които Бог ни е дал да ги посаждаме. Чувствата са семена, които Бог ни [е] дал да ги посаждаме. И постъпките са семена, които Бог ни [е] дал да ги посаждаме.

Сега не ви препоръчвам калугерски живот. Вие искате да се осигурите, как ще пеете. По-лесна работа от пеенето няма. По-лесна работа от пеенето аз не намирам. Най-лесната работа, която може да свършим, е тя. Какво ви коства да пеете? Сутрин като станеш, събудиш се, запей си: „Събудих се." После, като заспиваш, пак попей: „Заспах." Заспи с музика. Тогава ще определите, че има известни хора, които представят на Земята до. Някои представят до. Няма да ви кажа кои. Някои представят ре, някои представят ми, някои представят фа, някои представят сол, ла, си в първата октава. После, във втората октава, в третата октава. Някои от вас има, които представят миньорно положение, някои представят мажорно положение музикално.

В миньорното положение се образуват чувствата, а в мажорното се образува човешката мисъл. А в хроматическото се обработва волята, приложението сега. За мене мажорната гама е умът, миньорната гама е сърцето, хроматическата гама е волята. Волята е с двата знака, миньорни и мажорни, да ги сменя. В музиката технически се сменят.

Сега тази работа е много лесна, но и доста трудна работа е. Някой път кипнеш за нещо. Обещал ти някой приятел да те посети, не дойде. Ти кипнеш: „Как да ме излъже!" Не мисли така. Ти не си пял, затова този човек закъснял. Ако беше пял, той щеше да дойде точно навреме. Причината е у тебе. Ти мислиш, че той ще дойде. Ти с това го спъваш. Ти му заповядваш.

Всяко нещо, на което човек заповядва, не става. Неща, на които не заповядвате, стават. Някоя мома иска някой момък да я обича. Аз да ѝ подпиша, че той няма да я обича. Ако мисли, че я обича, тя ще бъде кръстена много пъти. Ако иска един момък да я обича, той ще я потупва. Никога не пожелавай да те обичат. То не е твоя работа. Ти да обичаш, то е твоя работа. Да пееш е твоя работа. Другите да обичат, то е тяхна работа. Следователно ще дадеш свобода музикално на себе си, че само ти в дадения случай си свободен да любиш другите. Те са свободни. Що ще ходиш да решаваш дали те те обичат или не? То е прегрешение на Земята. Най-после вие не се нуждаете от неговата любов. През вас трябва да мине

любовта. Любовта, която е във вас, не ѝ давате място, искате да дойде още във вашето езеро вода, да се влее повече вода. Вие сте пълно езеро, трябва да изтича, не изтича. Искате повече любов. Ще прелее това езеро, ще стане наводнение, хората ще пострадат наоколо.

Като казвам, че не се нуждаете от любов, казвам: Проявявайте вашата любов. След като я проявите, другата любов сама по себе си ще дойде. В света Бог е толкоз точен. Когато спазвате един закон, който Той е поставил, веднага отговаря. Казва: „Преди да попросите, Аз ще ви отговоря.“ Ти като попееш на Господа, Той ще ти отговори. Казва: „На кого да пея?“ Ще пееш, има на кого да пееш. Сега вие на кого сте пели? Нито един от вас – тъй, както аз виждам – не е пял още на Господа. Пели сте на Драгана, на Стояна, за този, за онзи, но за Господа още не сте пели. За кого сте пели аз виждам. Много хубаво, не е лошо, както сте пели. Казвам: Има Един, на Когото не сте пели. Пейте Нему сега. Другите оставете настрани. (Учителят пее: „Ще пея за Господа.“)

Снощи бях на концерт народна песен. Показва какви понятия са имали тия хора. Защо Моцарт е умрял така млад? В много груба среда е живял. Като гледате устата му, едно недоволно дете, което не разбира окръжаващата среда. Стискат те отвсякъде. Всички са били все генерали в негово време. (Учителят чете от програмата на концерта „Вечен покой им дай, Господи.“ Заповядват на Господа. Как ще им даде? Един човек, който не знае да пее, какво може да получи? Покой не може да им даде. Ще пее, ще мисли, ще чувствува, ще постъпва. „Вечен покой им дай.“ Без да е пял, вечен покой да им даде. Заповядват на Господа да им даде вечен покой и вечна светлина. Сега няма какво да се произнасям. Намирам, че средата на Моцарт е била много груба. Класическата музика дойде да смекчи. Ние не бихме имали тази култура, ако не беше дошла класическата музика. Тя дойде да смекчи. Сегашната музика, която иде, и тя ще смекчи. За бъдеще не може да имаме една култура, ако не дойде музиката, която още да смекчи и да внесе новата светлина в ума, в сърцето и в постъпките. Всички трябва да бъдем готови да бъдем проводници. Не искай да бъдеш музикант, но трябва да бъдеш проводник на Божествената музика.

Като те погрее Слънцето, каламфирче няма да станеш, ябълка няма да станеш, круша няма да станеш, и извор няма да станеш, и планина няма да станеш, но ще станеш нещо. Какво? Като те огрее Слънцето, все таки една мисъл ще проникне, понеже мислите се влияят от светлината. То е музика. Светлината е музика за ума. Топлината е музика за сърцето. Умът без светлина е много груб. Без топлина сърцето е много грубо. Силата в света е

музика за човешката воля. Без сила волята е много груба. Някой казва: „Кротък човек.“ Болен е. Змията като замръзне, кротка става. Но като се стопли, каква грубиянка ще стане. Сърцето без топлина е грубо. Волята без сила е груба. Умът без светлина е груб. Когато влиза светлина, моделира мислите. Когато влиза топлина, за Божествената топлина говоря, моделира Божествените чувства. Когато иде Божествената сила, моделира постъпките. Туй е, дето казва: „Ще изпратя Духа Си.“ Божествената сила моделира човешката воля. Аз говоря за един музикален, хармоничен свят, който поставя ума, сърцето, волята и тялото в хармония с цялото битие, че като ходите, да сте радостни и весели навсякъде.

Сега, кое е онова, което вас ви спъва? По някой път казвате: „Толкоз години като сме тук, какво сме спечелили?“ Щом не пееш, нищо не си научил. Не пееш. Пей, нищо повече. Колко пъти сте пели: „Ще служа на Тебе, Господи, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа“? Колко пъти си пял? Искаш Господ да ти даде богатство, пари, че тогава да пееш. Петелът като затлъстее, не пее. Един германец, виден проповедник, красноречив, говорил, докато бил беден. Слушал го веднъж германският император и казва: „Този петел трябва да се нахрани, да пее по-хубаво.“ Увеличил заплатата му. След 4–5 години петелът започнал да не пее. Проповедникът не проповядвал. Императорът казва: „Какво стана с нашия проповедник?“ Министърът казва: „Ваше Величество, когато петелът затлъстее, не пее.“ – „Тъй ли? Тогава да намалим заплатата.“ По някой път намаляват заплатата, дойде една болест. Не пеете – намаляват заплатата.

Всичките съвременни теории все ги обуславят музикално. Казват: „Едно време без музика се обясняваше светът.“ Духът Божи, Който действува, това е най-музикалното същество. Няма по-музикално същество от Духа. Казва: „Като дойде Духът, ще ви научи да мислите, да чувствувате.“ Трябва да бъдеш отзивчив. Не със закон, но като го видиш, да си готов да направиш онова, което ти каже. Ще дойде любовта, ще чуеш Той как пее, да казва: „Обичай враговете си.“ Казваш: „Как да ги обичам?“ Господ ги е създал. Една ябълка падне в калта, окаля се. Тя се е окаляла, но изгубила ли е своето качество? Ще вземеш, ще я измиеш. Човешката душа се е окаляла. Ще вземеш в чистата Божествена вода и ще се очистиш. С пеенето ще се умиеш. Да пееш значи да се измиете, да привличате Божественото благословение в света.

Сега не искам да ви карам насила да станете всички певци. Някои от вас сте доста закъснели. Доста сте закъснели. Ще усилите хода си, да настигнете другите. Ако още останете назад, не зная дали ще можете да ги настигнете. Ще останете за друга епоха. Ще влезе в новата епоха, който знае да пее. Според мене всеки човек, който знае добре да мисли, добре да

чувствува и добре да постъпва, има музика. Всяка музика, която не носи правата мисъл, правите чувства и правите постъпки, тя е обикновена музика.

Та, ще забравите, че сте стари. Аз искам всички да станете или на 19 години, или на 15, или на 14, или на 12. Мене ме интересуват 7, 14 и 21. То са епохи. От 1 до 7 е малко дете. От 7 до 14 то е момче, което обича да се сърди. От 1 до 7 години тялото се проявява. От 7 до 14 сърцето се проявява. От 14 до 21 година умът се проявява. Има много работи, които се проявяват в човека. Първите 7 години колко сте активни. Активността в човека се проявява в първите 7 години. Ще запазите тази активност на детето. Детето постоянно се движи. От 7 до 14 години човек е на чувствителността. От 14 до 21 човек мисли най-много. После започва да се моделира. Той казва, толкоз много той е мислил, толкоз много е чувствувал, постъпвал, философствувал, докато обеднял и нищо не останало в него. Като станал философ, казва: „Остарях.“ То е неправилно положение. Най-първо не туряйте в ума си, че сте стари. Изключете тази идея. Този бръмбар го изключете от ума си. Като остарявате, кажете: „Стар съм, понеже не живях добре. Не пях.“

Казвам: Всеки, който не пее, остарява. Всеки, който не пее, ослабва. Всеки, който не пее, умът му изгубва светлината, сърцето му изгубва топлината. Приложете любовта, ще видите каква промяна ще стане във вас. Ще изберете дума само с едно съдържание.

Сега един наш брат изобретил едно изобретение: Иман Нави. Какво значи? Навиваш нещо или навиваш някого, побеждаваш. Турил този брат името Навин, мисли, че измислил нещо. Или го навил на кросното, или го навил (надвил). То е мое тълкувание. Той не е мислил, турил нещо, Нави, което се прави брашно. Като мислил, мислил, понеже няма брашно, забранено е, сготвил нещо, та без брашно. Навил го вече. Казвам: Не измисляйте такава дума Нави. Празно ще пееш. Не да кажеш думите: „Другите ще пеят.“ Аз ще пея. Аз ще пея за ума си, аз ще пея за сърцето си, аз ще пея за тялото си, аз ще пея за себе си.

Ако по този начин ме слушате, ще изкарате доста талантливи певци, не гениални, но доста талантливи певци ще излязат оттук. Ще образувате един хор от 60–70-годишни, все стари баби. Като викнат да пеят, ще кажете: „Пеят, какви гласове!“ Един хор само от стари. Който минал 50 години, ще има право да влезе в този хор. 50, 60, 70 до 120 години ще пеят. Музиката продължава живота. Немузикалността го скъсява. Едно течение на живота може да се отбие, както една вода може да се отбие. Едно музикално течение може да се отбие. Щом се отбие едно музикално

течение, явяват се тия сокове, които пречат на живота. Това се отразява на ума, сърцето и тялото. Те не могат да се подкрепят. Тялото се гради чрез музика; умът, чувствата и волята – също. Забелязвам във всички онези хора, в които музикалното чувство е развито, дълъг живот живеят. Всички онези, в които музикалното чувство не е развито, късо живеят. Потенциално проявена музика е не проявена. Онези хора, в които е вложено повече музикално чувство, дълго живеят. Онези, в които е малко вложено, преждевременно ги вземат от Земята. Поставяйте винаги себе си в хармония. Че Господ не иска да ви вземе живота. Който не иде редовно в хора, изключват го. Щом 2–3 пъти не дойде, изключват.

Казвам: Всички парчета, които ви се дават, пейте ги музикално. Не казвайте: „Аз не мога да пея.“ Някои от вас, които можете, проучете съвременната музика. Проучете я, тя ще бъде едно удоволствие. Онази музика, която е вътре във вас, проявете. Не мислете, започнете една песен както и да е. (Една котка мечи.) Тази котка казва: „Колко щастлива щях да бъда, ако можех да слушам. Котка съм, отвън трябва да меча, понеже не пях.“

Сега, да кажем, дадат ви думите: „остарях, ще се подмладя“ да ги изпеете. Някой ще срещне препятствия при тази песен. Без мисъл не може да се пее. Някой ще срещне препятствие в сърцето си, някой – в тялото си. Значи три спънки има. Може да ни спъне нашата мисъл, може да ни спъне нашето чувство, може да ни спъне нашата воля, тогава не можем да пеем. Музиката е един резултат. Туй, което се ражда от съдействието на човешката мисъл и чувство, то е музика.

Човек трябва да говори музикално. Речта трябва да бъде музикална. Вие ако кажете натъртено: „Ще постигна всичко, каквото желая“, така не се

говори. (Учителят пее

Ще постигна всичко, що желая,
ще постигна всичко, що желая.

Това е постижение. Повишение на слога има. Ще направиш едно движение. В музиката има движение. Има огънати плоскости, има и огънати тела.

Когато пееш, не мисли, че си закъснял. Казваш: „Свършил съм

университет, сега ще пея, да се излагам.“ (Учителят пее „Ще нося Божиите блага в света.“ Ще покажа на хората доброто, което Бог е вложил

в техните сърца. Казвате: „Дали ще го взема?“ (Учителят пее „Ще нося Божиите блага.“ Защо го удължавам? Защото на слога естествено не иде музикалното ударение с ударението на думата. Музикално трябва да

удължим единия слог. (Учителят пее

Ще нося Божиите блага,
ще нося Божиите блага,
ще нося Божиите блага,
ще нося, ще нося, ще нося.
Ще нося, без да се уморявам,
без да се обленявам.
С труд и постоянство ще постигна всичко.

Трябва да пеете. Като станете сутрин, изпейте една любовна песен по новия начин.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

27-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 1.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_04_03 Умни, добри и справедливи
лекция на Младежкия окултен клас

УМНИ, ДОБРИ И СПРАВЕДЛИВИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ Прочете се темата: „Най-добрата храна за младите“.

Какво разбирате под думата „кисел и сладък“? За да пишете върху киселите и сладките храни, трябва да имате вътрешно схващане. Вие никога не можете да предадете една идея за сладост, както и да я описвате отвън, ако не я опитате. Значи ще опитате две състояния. Вие сега пишете за младостта, като че ли е нещо външно, някаква външна идея. Младостта е нещо вътрешно. Човек, който не е бил млад не знае какво нещо е младостта. Трябва да е бил млад. Старият, който не е бил стар не знае какво нещо е старостта. Ако биха ви задали въпроса, защо човек има 10 пръста на краката и 10 пръста на ръцете, ако ви дадат да държите един докторат, за да свършите, върху този въпрос, как ще обосновете? Не можеше ли да бъдат по 3–4, по 6–7. Сега природата някъде е много щедра. Тя е турила 250 хиляди косми на човешката глава. Защо да не тури 100, ами 250 хиляди? Каква цел е имала да тури 250 хиляди косми, или задавам друг въпрос. Човек има 7 милиона пори. Не можеше ли по-малко ами 7 милиона? Защо искате да пиете вода, защо искате да ядете хляб? Ако човек пие водата или ако се откаже да пие вода ще има различни последствия. Ако вместо вода пие вино какво става? Ако пие туй, което природата му е предназначила, наричаме го трезвеник. Ако вие почнете да мислите какво сте в същност, ако се спрете да мислите и си съставите едно ясно понятие какво нещо сте. Например, ако имаш 1000 пори от детинство до стара възраст, до 120 години. Ако имахте 120 фотографии, коя щеше да бъде вярна, че сте вие? Как ще обясните верността на всичките тия фотографии? Фиг. 1Кои са причините за да се образува този плод

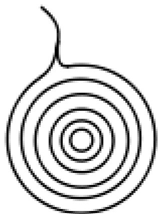

(Фиг. 1)?

Не че може да разрешите въпроса. Някои от плодовете са удължени, някои са валчести. Тези, удължените плодове действуват по един начин, валчестите – по друг. Вземете всеки един характер. Според образа на

човека и характера е. Фиг. 2Според това какъв е образът, дали е удължен или е валчест, дали един образ е широк или е тесен, всичко това съответствува на човешкия характер. Не може да събереш един човек с валчест образ и един, който има продълговат. Те нямат еднакъв характер.

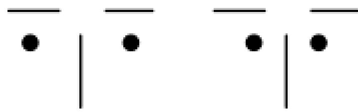

(Фиг. 2)

. Какъв е първият характер, какъв е вторият? Очите в двата характера се отличават. Очите на първия са отдалечени, а вторите са приближени. Първите очи събират повече светлина, повече впечатления добиват. Те всичко виждат. Умът им е занят с външни образи и нямат време да разсъждават. Вторият човек, каквото е чел го знае, запомня го хубаво. Ако кажеш 10 думи добри, ще ги запомни. 10 лоши думи, ако кажеш, няма да ги забрави. Добрите думи може да ги забрави, може цяла плеяда хубави думи да му кажеш, тях едва ли ще запомни, а лошите ще запомни. Разбира се външните условия и вътрешните възможности се различават. Образът на нарисувания плод показва пътища. Когато човек минава през земята, кои планети са оказали влияние върху нея? Ако човек, когато се е раждал, земята е минавала по-близо до слънцето или ако когато се е раждал, някоя от другите планети е минавала по-близо, тя ще му окаже влияние. Може Венера да е била близо, когато се е раждал, може Месечината да е била по-близо, туй ще укаже известно влияние върху характера на човека. Научно астролозите откъде са намерили коя планета как влияе? Казват, че еди коя си планета влияе върху човека така. Те разглеждат въпроса чисто механически. Когато говорим за една планета, разбираме разумно общество, разумни слънчеви общества, разумни меркуриански общества, разумни венерини общества, разумни лунни общества, разумни марсиански общества, какво влияние са указали. Планетите, слънцето са жилища на тия същества.

МЛАД. Млад има три Л. Две Л са събрани в буквата М. Едното е женско Л, другото е мъжко, третото е неутрално. После имате буквата Д. То е затворено Л. Имате значи четири Л. Младият човек е бил свободен дух, щастлив горе в небето при баща си и майка си. Излязъл оттам и ходил в тинята. Като слязъл в тинята окалял се, като погледнал дрехите си, не може да се върне. Щом като се е окалял не може да се върне, оставили го да израстне, да се изчисти. Той като видял калта, казва: „Какво нещо е това?“ Помислил, че е нещо хубаво и казал: „Чакай да бръкна“. Нямал понятие какво нещо е калта. Като влязъл вътре подвижил се насам-натам, видяло му се интересно. Помислил, че нищо няма в тази кал. После видял, че доста пострадал от нея. Излязъл из калта навън. Сега на какво ще отдадете тия състояния мрак, тъмнота, недоволство, гняв, дето ви

смущават. Ако условията и възможностите са хубави, няма да ги имате. Прекараш един бурен живот, вътрешните възможности и външните условия не са хармонични. Вие казвате: „Така Господ наредил. Така Господ е наредил да се молиш, да плачеш, да се радваш“. Религиозните хора така разсъждават. Учените хора разсъждават другояче. Казват, че причини са външните условия. Той е учен човек има добри условия. Той е силен човек, има добри условия. Умен е, казва то се дължи на баща му и на майка му. А религиозните хора казват: „Господ го е направил така“. Едните поддържат, че Господ направил хората така, а другите поддържат, че външните условия са го направили. Когато говорите за младия, можете ли да кажете коя е най-забележителната черта на младия? Кой е бил първия съвет, който е бил даден на младия, когато е слязъл тук? Те са му казали така: „Не слизай в света ще се окаляш.“ Той не знаел какво нещо е каляне. Казали му: „Не слизай, страдание ще имаш“. Казва: „Какво нещо е туй страдание? Какво нещо е окаляне? Няма никаква разлика между тази материя и онази материя.“ Казал е: „Тази материя е по-гъста, а тази, в която сега живеем е по-рядка. Щом ще сляза в този свят има различие“. Коя е отличителната черта на младия? Той без да иска става художник. Най-първо той е имал едно бяло платно. Седи не знае да рисува. Имал бои, не знае как да рисува, как да ги тури. Не знае за какво служи портокалената боя, жълтата, синята и т. н. Всеки цвят има свой вътрешен смисъл. Ти нарисуваш едно око и туриш сенки около, тъмно. Някои художници турят много дебели сенки, някои по-светли. Ония, тъжните хора, винаги имат сенки на очите си. Тъжните хора имат дебели сенки. Веселите хора имат светли сенки. На ония, сприхавите хора, носовете им са дълги и тънки. На онези разположените, са малко по-къси, дебели и широки. Казва: „Той има широк нос.“ Широкият нос показва разположение, тънкият нос показва сприхавост. Колкото носът е по-тънък, човек е по-сприхав. Ще кажеш: „Безразлично е“. Но то е факт. Фиг. 3Човек, който има широк нос е работил. Този, който има тънък нос, не е работил на физическия свят, идеализирал е. Хора с широки носове са работили повече, затова носът е станал широк. През широките носове е минал повече въздух, отколкото през тесните. Тия твърдения трябва да ги обосновете научно.

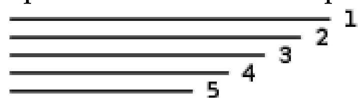

(Фиг. 3).

Тия линии се различават по дължина. В първата линия, човек е извървял по-голямо разстояние. Линиите надолу се скъсяват. Този, който е извървял по-дълъг път какво е придобил? Ако първия пръст е бил по-дълъг от средния пръст, такъв човек каквото намисли ще го направи. И 100 години да минат той ще го направи.

Една майка турила захар в една кратуна. Детето отивало и изваждало захарта от кратуната. Майката била благоразумна. Не казва: „Кой изважда захарта?“, вижда, че захарта изчезва от кратуната. Един ден туря раци в кратуната, детето бръква, туря си ръката в кратуната и един от раците го хваща. Детето веднага тича при майка си и плаче. Тя разбрала кой взема захарта от кратуната. На детето не му иде на ума как го е хванал ракът, а тя разбрала кой е онзи, който бърка в кратуната. Сега една погрешка като направите, то е ракът, който ви е хванал за ръката. Не за пръв път правите погрешката. Не за пръв път бъркате, че ракът ви хванал за ръката. Много пъти сте бъркали, че да ви хване ракът. Някой път казвате, че ракът ви е хванал за ръката. Тогава погрешката става видима. Тогава погрешката е закон. Законът е ракът. Като бръкнеш в кратуната – хване те рака. Когато не те хваща още ракът, законите не са се образували. Сега казват, че в света има закони. Законът е опасна работа. Като погледна ушите на човека, виждам, че на някои ушите са дълги, големи и плътни. На някои носът е дълъг, лицето широко, челото широко. Онези, които не разбират съответствията, които съществуват вътре в природата казват: „Така са направени“. Пък за туй устройство са работили ред разумни същества. Човек е построен от много разумни същества. Почти цялата природа е взела участие в създаването на неговото тяло. Човек трябва да използува условията. Той не знае защо има 10 пръста. Първият пръст е за да бъде самостоятелен. *Личност* трябва да има. *Личността* създала първия пръст. Тази *личност* трябва да бъде справедлива – (вторият пръст). Третия пръст, безименния пръст, значи обхода трябва да има. Най-малкият пръст е да знае как да постъпва всеки ден. Какво показва палецът? Палецът е да ги обединява, да ги държи в хармония. Той е капелмайстор. Тогава имате във втората ръка един квартет с капелмайстор. Имате четирима оркестранти. Имате първа цигулка, имате чело, имате бас, имате алт. Палецът е диригентът. Интересно е, квартет имате, а не знаете да свирите и пеете. Във вас още пръстите не са проговорили. Забележете, онези сприхавите хора имат къси нокти и тесни са. Когато дължината на ноктите (се скъсява) е едно, а когато широчината се скъсява е друго. Ако дължината се скъсява човек е сприхав, не мисли, не е разсъдлив, рита като кон. Щом нещо не е наред скъсва и хвърля. Ако ноктите се удължават човек започва да мисли трябва ли да го къса или не. Та сега в живота си дълго време трябва да започнете да разсъждавате и в 2–3 години може да удължите ноктите. Една придобивка е да удължиш ноктите. С характера си можеш да изопачиш ноктите. Разни хора има. Всяко разумно усилие най-първо се отразява върху ноктите и болезнените състояния се отразяват върху тях. Има хора, които изучават болезнените състояния по ноктите. По-добре е да не знаете защото ще се изплашите. Та казвам: Усилията, които правите ще укажат влияние върху ноктите и върху другите части на тялото. Тия неща не са така произволно направени. Природата милиони, милиони опити е

направила, докато е създала нещо разумно в човека. Всеки един живот се наслоява върху човешкото тяло. У веселия човек, веселието се наслоява. У тъжния човек, тъгата се наслоява в очите му. У честния човек, честността се наслоява в лицето му. У справедливия, справедливостта се наслоява. Ако изучавате човешкия характер тия неща ще ги разберете. Вие казвате: „Как се наслоява?“ Като изучаваш човека ще започнеш да виждаш там където досега не си виждал. Ако започнете да изучавате сенките на очите, ще знаете ония състояния, които той има. Окото има един фокус, той се мести. Ако човек не се развива хармонично, измества се фокуса на човешкото око. И на двете очи се измества фокуса. Не е безразлично как живее човек. Срещнеш някои хора носът им изкривен наляво. Срещнеш други, носът им изкривен надясно. На някои носът пък е подвит навътре. Има други, на които носът се е огънал. Вземете в хищниците, които искат да заграбят, горният клюн се е завил навътре. Да хване жертвата си да я задържи. Онези птици, които се хранят само със зрънца, в тях клюнът не е завит, например гълъбът. Хищниците са големи песимисти. Тези, които се хранят със зрънца, както гълъбът, в тях няма песимизъм. Та и онези от вас, които сте песимисти сте хищници. Каквото и да кажеш на такъв човек, той всичко с недоверие приема. Човек живее при много лоши условия, тия условия се отразяват вече върху неговия характер. Отраженията на човешкия нос не стават правилно, слънчевата светлина не пада както трябва, носът не се грее както трябва. Има едно греене правилно. Не само светлината, която приемаме отвън, но и онази светлина, която възприема мозъка отвътре и тя е важна как пада. Тази светлина, която се обработва, вътрешната светлина, която задържате. Тази светлина, която вие обработвате отвътре, тя ви ползува. Тази вътрешна светлина се обработва с човешкия разум. Човешката разумност, човешката справедливост и човешката доброта се отразяват на носа. Не трябва много философия. Гледаш човек, не можеш да видиш къде е отразено доброто на човека. На носа е неговата справедливост. Виждаш и неговата разумност и имаш вече ясна представа за самия човек. Ти разбираш той как е работил. Той е научил един занаят. Да бъдеш разумен то е занаят. Разумността показва грамадно количество светлина, която си възприел. Под думата „разумен човек“ разбираме грамадно количество светлина, която е възприета в Божествения свят. Справедливостта подразбира обработване, разпределяне на светлината, работата, която е свършена. Добротата подразбира произведеният материал, който е придобит. И тогава имате добрият човек е земеделец. В справедливостта е индустриалец, а в разумността е търговец. Това е най-хубавата търговия или разумността е вложеният капитал, справедливостта е обработения капитал, а доброто е капиталът, който е пласиран. Казвам: Под „разумен човек“ ние подразбираме, той трябва да има достатъчно светлина, която да обработи. Ако се прекрати светлината в него, престава умствената деятелност. Щом

престане умствената деятелност, престава справедливостта и добротата. Те са скачени. Светлината е скачена със справедливостта. Под думата „справедливост“ ние разбираме хармония в живота. Само справедливия човек може да бъде един капелмайстор. Фиг. 4

(Фиг. 4).

На всяка нота ще дадеш място, ще ѝ дадеш и съответни трептения. Под думата справедливост на един тон разбираме да му дадеш съответните трептения. Трептенията показват известна цена на тоновете. Вие, ако не можете да вземете вярно „до“ показва, че не можете да се справите с вътрешните мъчнотии на живота си. Ако не може да вземеш вярно „ре“, показва, че не можеш да се справиш с външните условия. Човек, който не може да вземе „ре“ винаги ще има препятствия. Щом взема вярно „ре“ веднага ще се справи с външните условия. От туй гледище всичките тонове в музиката са пътища, по които човек може да се справи с условията, които природата му е създала. Ако той не може да вземе правилно „ми“ – с фактите не може да се справи, не може да наблюдава, обикновен е природният му ум. Ако не може да вземе „фа“ правилно – не може да събира тия факти на едно място. Ако не може да вземе „сол“ – не може да направи изложение на картината, изложение на фактите. Ако не може да вземе „ла“ вярно не може да бъде готвач. За да изберете един добър готвач той трябва да взема „ла“. Тогава, ако искате да види някой човек дали яде хубаво ще му кажете, изпей ми „си“. Щом пее „си“ хубаво – той яде много добре, бабачко е. За мен музиката има съответствие. Взема „си“ вярно, значи този човек се храни добре. Или взема „ла“ вярно, значи търпелив е този човек. Онези, които са нетърпеливи не могат да вземат правилно „ла“. Аз говоря за разумното търпение. Когато носиш неволята, то не е търпение. Търпеливият човек взема „ла“ вярно. Колко време ви трябва по този начин да приложите музиката? Казваме, че този човек е по-близо до вас или е по-далече. Малките работи са малки поради разстоянието между тях и тебе. Близките предмети са големи. Когато пространството между предметите и нас е голямо те са малки. Слънцето толкова малко ли е колкото се вижда? 92 милиона мили е далече от нас затова се вижда толкова малко. Щом природата го е поставила на такава далечина има съответствие. Характера на земята се определя от далечината на слънцето и земята. Ако човек има земен характер е далеч от слънцето. Ако се намира на разстояние както е земята от слънцето, той е материалист и тогава определяме характера на човека, разните му състояния, от това на каква далечина се намира той. Когато известни хора се събират на едно място, защо се събират хората? Някои хора са близо, защо? Когато хората се групират зимно време имате недоимък на топлината. Вследствие на

този недоимък се събират хората да си помагат, да разпределят топлината. Щом човек няма нужда от топлина той не отива при другите. Казва: „Човек е обществен“. Липсата на топлина ги приобщава. Когато дойде пролетта и лятото той е идивидулист, когато е зима – е обществен. Щом дойде да разрешавате обществени работи вие сте в зимата на живота. Условията са други, изисква се голямо знание, голяма мъдрост. Намираш се в едно противоречие. Тогава трябва да постъпиш разумно. Животът е построен много мъдро. Природата е направена много мъдро, а ние разсъждаваме много глупаво. Побеляла косата ти, не знаеш защо е побеляла. Побеляла косата ти, а ти още не си побелял. Ако душата ти побелее като косата, ако сърцето би ти побеляло, тогава разбирам. Някои отвън побелели, а отвътре почернели, тогава какво ще стане? Вие искате косата отвън да почернее. Ако косата почернее, пък почернее и сърцето на човека, знаеш какво ще бъде? Процесът на черния цвят е събирателен. Черният цвят е произлязъл от алчността на хората да събират всичко в себе си. Хората може да почернят косата. Да започнат да мислят само за себе си, да събират, да събират, ще почернее главата им. Започни да мислиш, че и на другите ще дадеш нещо, косата ти не може да остане черна. Най-първо ти искаш да имаш един приятел, втори, трети, четвърти, народят се толкова приятели, как няма да ти побелее косата. При белият цвят учиш щедростта. Като ти побелее главата ти си недоволен от себе си, че косата ти побеляла. Лошото е там, че ти даваш лош признак. Казваш, че човек е остарял. Учените хора казват, че няма известно вещество, липсва веществото, което почернява косъма. Значи алчността им изчезнала. Побелелите коси защо ще ги боядисваш? Може да ги боядисваш. Има степени кафяви, жълти, кестеняви, но отпосле всичките стават бели. Има деца, които се раждат с бели коси. Някой остарял, разбирам стария човек да е с бяла коса, но когато младият е с бяла коса, роди се дете с бяла коса. На една година има бяла коса, на четири–пет години главата му е бяла. Този цвят и животните имат. Наричат го щастливи цветове. Например белите елени, белите слонове, те са на голяма почит. Доброто в света е белият цвят. Като се родиш бял, значи да бъдеш бял слон. Справедливият човек може да бъде силен човек. Казвате: „Справедлив трябва да бъдеш“. Ако ти не си справедлив ти ще отслабнеш. Като поощряваш справедливостта в себе си придобиваш сила. Ако не си разумен тогава няма да имаш кредит. Разумността подразбира да имаш предвид Божествения свят. Разумният човек има кредит. На неразумният – малък му е кредита. Колкото повече същества мислят заради тебе ти си по-умен. Колкото по-малко същества мислят за тебе, по-глупав си. За гениалните хора има много същества да мислят, най-голямо количество за тях мислят.

Та сега, най-първо бъдете доволни от онова, което вие знаете. Вие самите сте недоволни от себе си. Недоволен си, че не може да светиш. Какво

трябва да правиш? Ти няма да станеш гениален музикант, но все таки ще запомниш своето недоволство. Искаш да рисуваш, искаш дарба да ти се даде да станеш художник. Или искаш да станеш голям музикант. Този човек, който е голям музикант и художник, той е работил. Без работа в света нещата не се развиват. Във всичките дарби, които човек има той трябва да бъде разумен, трябва да бъде справедлив и добър. Три качества има, които задържат дарбите. Който не е разумен, който не е справедлив и който не е добър, всичко в него изтича, за него нищо не остава. Който е разумен, който е добър и справедлив ще изтече и за него ще остане, и той е доволен. За да бъде човек доволен в живота си непременно трябва да бъде разумен, справедлив и добър. Справедливият човек туря всяко нещо в себе си на място.

Фиг. 5

Сега нека всеки един от вас да вземе един тон, който иска. /Всички взехме по един тон./ То е както когато един оркестър се нагласява. Ако вземете „до“ то е напрежение. Трептенията на „ре“ са удължителни (Фиг. 5). Вие се смущавате, искате знанието да ви дойде. Не мислете, че знанието ще дойде отвън, че някой професор може да ви го предаде. Онова, което придобиете с вкуса ще състави една яснота. Музиката се изучава по един вътрешен начин. След като имате вътрешна опитност, отвън може да ви се даде теория, защото всякога, когато се намираш в притеснение, в едно утеснително положение, ти усещаш една приятност. Тази приятност е „до“. Намираш се в едно безизходно положение, на косъм виси животът ти, казваш, че смърт те очаква, по никой начин не може да се избавиш. Щом се избавиш от тази мъчнотия ще почувствуваш една радост, каквато никога не си чувствувал. Тази радост е „до“. Представете си, че ти се намираш в мъчнотии в живота си, не са те пускали никак да ходиш навън. Пуснат те и като тръгнеш по една права линия ще почувствуваш радост, че имаш простор да вървиш. То е „ре“. Давам ви два образа на „до“ и „ре“. „Ре“ е когато се освободиш и имаш простор за живота. Да кажем искаш да постъпиш в един университет. Постъпил си в университета – това е „ре“. Чувствуваш радост отворило се е в тебе едно поле. Щом започнеш да учиш, добре разбираш предмета в университета, добре те гледа професора – то е „ми“. Ти се радваш. Започваш да придобиваш знанието. Запомняш това знание. Разправяш на този и онзи, че го придобиваш в себе си – то е „фа“. Щом започнеш да го предаваш на другите – то е („сол“). Нали има способни ученици, разправят и на другите. Такъв ученик е „сол“. Той чувствува, че може да разправя. При това състояние той се чувствува радостен – той е „сол“. Туй са психологически състояния, които определят качеството на тоновете. Всяко едно състояние носи трептенията на един

музикален тон. Понякой път хората искат да обяснят благородството. Когато хората се намират в мъчнотии търкат ръцете си, свиват ги. Пък то се изисква много малка работа. Искаш да свършиш тази работа добре като човек, ще погладиш палеца и ще кажеш: „Ще се свърши тази работа“. Искаш да бъдеш справедлив, не може да разрешиш въпроса, развиваш една тема. Не може да събереш тия факти да ги съпоставиш музикално. Не може да съпоставиш фактите, ако не разбираш хармонията. Да дадеш яснота – това зависи от третия пръст, а пък стилизацията зависи от малкия пръст. Най-накрая палецът ще си даде мнението. Доволен си от целия процес – то е палецът. той казва: „Не е хубаво, ще поправиш“. Та във всеки един процес зависи как човек е мислил. Цялата ръка показва процесите как е мислил човек. Удължен е първият пръст или средния, или третия пръст. Всичко това се дължи на известни процеси, които стават в човека в ред поколения. Тия процеси са обусловени – първия пръст, втория пръст, третия, четвъртия, палеца. Колективно цялото човечество като е работило отразява се върху двете ръце. За доброто хората много малко са работили. Маймуните са работили много повече за доброто. Техните пръсти на краката са по-дълги. Маймуните са по-добри от човека. Те са вегетарианци. Една маймуна не може да я накараш да яде месо. Повечето маймуни са вегетарианци, с чиста храна се хранят. В човека пръстите на краката са малки, те трябва да се удължат. Всичката спънка в доброто е в пръстите на краката. Маймуните са по-добри от хората. По естество са по-добри. Всичките маймуни са светци. Светци са, с козина са облечени. Такива смешни дрехи са носили, кой ги види мисли, че не са на себе си. Вие вече имате предубеждение, турците казват маймун суратлък. По отношение на доброто маймуните са направили, но по отношение на лицето не са. Вродената доброта в маймуните е по-голяма отколкото в човека. Човек е изгубил своята доброта, понеже е влязъл в живота. Няма същество на земята, което да е воювало толкова, колкото човека. Само войни, войни. През хилядите векове той е воювал и вследствие на това е загубил своята свобода, загубил своята доброта. Той иска да добие своята доброта по един неестествен начин. Вследствие на това е платил доста скъпо. Иска да добие свободата, но по кой начин ще добие свободата?

Сега е май, какво означава? Май е най-красивият месец. Пазете себе си от заблуждения. Някой актьор може да представи една рол, че е в университета. Но играе една незавидна роля. Най-долната рол каква е? Някой просяк покъсан. Този, учения човек, укъсал се, просяк ли е той? Той има знание, но една незавидна роля играе. Сега в тази драма на живота вие може да играете една незавидна роля. Някои като слязат от сцената, като снемат просяшките си дрехи ще видите, че не са такива просяци, но че те са много учени хора. Привидно те са просяци, а иначе те са философи. Та казвам: Понеже човек е господар той трябва всичките животни да ги тури

на тяхното място. Да не мисли, че те са по-долу. Постепенно трябва да ги рзличава, но те еднакво са одарени. Те са произлязли от един извор. Човек някой път иска да играе ролята на една маймуна, но не може. Искате да станете актьор в театър, но там не ви приемат. Понякой път хората се раждат с предназначение, дарба имат. Понякой път на земята придобиват своите дарби и ги развиват. Основния закон е: Приложението, в което сте поставени използувайте, в дадения случай условията, в които сте поставени. Сега вас ви интересуват някои работи – защо времето става студено, защо земята е така създадена, защо е толкова далече слънцето, защо хората са такива. Да не мислиш дали хората са добри или лоши. Хората са такива каквито са. Вие не може да ги направите нито по-добри нито по-лоши. Може да направите една услуга, едно микроскопическо подтикване. Аз веднъж гледах 10–15 души млади застанали край каруцата, тикат я да върви. Докато не бяха дошли до каруцата тя стои, но като дойдоха младите и подтикнаха каруцата тя тръгна. Дойде една ваша способност, после втора, трета, четвърта и каруцата тръгне. Може способността да е малко, но подтик даде. Предаде тази енергия. Същият закон е и между вас, вие се групирате. Дойде един, втори, трети и всички като се съберете колективно и тръгне работата. Същото е и в човека. Дойде една сила, втора, трета, четвърта, съберат се всичките сили наедно и тръгне работата. Като се съберат всичките сили в човека и той свърши работата, свързани са. Трябва да учите съдържанието на вашите чувства, на вашите способности и съдържанието на силата. От съдържанието на силата зависи здравословното състояние на тялото. От съдържанието на чувствата зависи здравословното състояние на сърцето. От съдържанието на способностите зависи здравословното състояние на ума. От съдържанието на умствените способности зависи здравето на ума. От съдържанието на чувствата зависи здравето на сърцето. И от съдържанието на човешката сила зависи здравето на тялото. Това е хигиена.

Сега ще ви дам едно практическо правило. В тази лекция така както ви говорих вие казвате: „Как?“ За да бъде умът ти здрав – мисли за умните хора, търси ги. За да бъдат чувствата ти здрави – мисли за добрите хора. За да бъде тялото ти здраво – мисли за силните хора. Силата ще дойде по естествен път. Три правила: Мисли за умните хора; мисли за добрите хора; мисли за силните хора.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
22 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 3. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_04_05 Бъди верен!
Неделна беседа

БЪДИ ВЕРНА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Няколко стиха от 20. глава на Йоана.
„Духът Божи“

Нашият век е век на реалното. Реалистичният век няма да го нарека материалистичен, понеже го свързват с думата „безверие“. Понеже думата „безверие“ не съществува в света, тя е псевдоним. Някой не вярва. Той не вярва в едно, но вярва в друго. Бих желал да срещна някой човек, съвършен безверник. Този век не е на безверие, но е реалистичен век. Понеже е реалистичен век, костеливи орехи има доста. Като ги чупиш със зъбите си, ще повредиш зъбите, трябва чук. Много деца повреждат зъбите си с чупене на лешници. Казва някой: „Откровение имаме.“ Откровение на един гениален човек, разбирам, но един обикновен човек никакво откровение не може да има. Ако откровението може да се даде на обикновените хора, досега светът щеше да цъфне. Но на гениалните, на талантливите хора ще дадат. Талантливите и обикновените, докато ги убедят в нещо, минава време.

Сега на вас ви трябва почивка, а всички сте турени като на парила. Тия парила може би вие да сте ги създали. Тия парила може и другите да са ги създали. Ще ви приведа един български анекдот. Не е много поетичен, но е изразителен.

Някой селянин се оженил за една селянка и тя му забранявала да яде яйца. Казвала: „Яйцата няма да ядеш. Без мое позволение нито едно яйце няма да изядеш.“ Това е било пред велики пости. Значи до Великден не му е давала да яде яйца. Анекдотът е следният. Един ден тя умряла. Припаднала и умряла. Той, като видял това, си казал: „Отървах се вече.“ Взел човекът четири-пет яйца, заровил ги в огъня и рекъл: „Сега не може да ми заповядваш.“ Чули съседките, че се е поминала жена му и четири-пет души дошли да го посетят. Като чул да се тропа, той извадил набързо яйцата и ги сложил в пазвата. Забравил за момент, че жена му умряла и помислил, че ще има скандал. Те започнали да го окайват: „Голям огън гори на тази къща.“ „Много голям е, но този, дето гори (показва сърцето), е по-голям.“ „Виж – казват – колко обича жена си!“ Не че обича жена си, но яйцата го горят.

Ние, съвременните хора, страдаме от нашите яйца, от печените яйца. Създаде се една мисъл, създаде се едно чувство, създаде се една постъпка, които не може да се организират.

Физическият свят е твърд. Материята, от която е създаден, е твърда и се дели до безкрайност. Духовният свят и жидък, на вода мяза, воден е. От него се образува голямото тяло. От физическия свят се образуват малките тела. Има едно подобие между тях. Когато искаш да създадеш едно нещо голямо, трябва да се хванеш за Божествения свят. Когато искаш да създадеш едно малко нещо, трябва да се хванеш за човешкия свят. Хората, когато създават малки работи, хващат се за Божественото. Когато създават големите – хващат се за човешкото. Не върви работата обаче. Ако човек не разбира вътрешния смисъл на света, ако не разбира своите чувства, ако няма ясна представа за чувствата, за постъпките си и за своите мисли, мъчно ще може да се справи със света. Той мисли. Всеки мисли, че е най-важната личност в света. Ако попитате един комар, той мисли, че е най-важното нещо. Като комара няма друго такова същество. Жабата мисли, че като нея няма друго същество. Ами вярно е, че няма. Не че светът е създаден само за комара. Нито светът е създаден само за жабата.

Трябва да имаме една ясна представа. Не само теоретически нещо да го помислим, трябва да го почувстваме и още трябва да го направим. Не само трябва да го направим, но има едно състояние, трябва да го опитаме. Аз вземам опита като една проверка. Има неща, които могат да се проверят. Например как определят учените хора с каква бързина се движи светлината или как определят на какво разстояние са от земята далечните слънца? С аршин ли мерят? Макар че не са ходили на слънцето, знаят какви елементи има. После определят температурата му. Има други работи, които не знаят. Не че не знаят, но не искат да кажат, понеже ние разглеждаме света от чисто земно гледище, според законите на земята. Целият физически свят стои в едно безкрайно разнообразие на живота при равни състояния. Животът може да се яви при тридесет и седем градуса, при сто градуса, при сто двадесет и пет градуса, при хиляда, при две хиляди, при сто хиляди и при няколко милиона градуса.

Сега ние само от нашето гледище на земята мислим и правим изводи. Тук, на земята, е така. Ами че как мислите? В Библията се казва: „Бог създаде небето и земята и земята била неустроена и пуста и Дух Божи се носел на повърхността на земята.“ Голяма температура имаше в този дух. Имаше живот. Той се носеше по повърхността на земята. Сега всички вие имате един свят неустроен във вас. По това се отличава небето, че е устроено. „В началото Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена.“ Светът се

създава всеки ден. Той се създава разумно. Небето е създадено. То носи разумният идеал в света. Оттам се вземат всичките форми.

Казвам, всеки един трябва да работи, да пресъздава себе си. То е задачата на земята. Ако дойде един художник, той няма да се роди със своята гениалност. Той се ражда с всичките възможности. Постепенно, като работи, става виртуоз в тази област – да рисува. Така става с музикантите, така става с писателите, така става с онези, които говорят или работят. Религиозните хора казват: „От духа ще дойде." От духа ще дойде, но Бог иска работа. Не може да дойде така. Аз не го помня. Ти не го помниш. Не трябва да го забравяш. Някои неща, които са важни, защо ще ги забравяш? Ако забравиш как да си обуваш обущата, какво ще бъде? Ако забравиш как да се качиш на един кон или как да се качиш на някоя каруца, или ако забравиш откъде да влезеш в къщата и отидеш там, дето няма врата, а искаш да влезеш, не можеш. Търсиш нова врата.

В човека има вродено едно тщеславие и гордост. Човек мисли, че много знае. Да ви приведа един анекдот. Трябва да се пазите. Той не е поетичен, но обяснява. Една доста интелигентна селянка не знаела да готви. Отива в съседите и пита: „Вие как варите боба?" „Туряме го във водата и като стоплим първата вода, хвърляме я. Втората не я хвърляме." „И ние така го варим." Пита: „Житото как го варите?" Казват ѝ как. „И ние така го правим." Пак пита: „Баницата как я правите?" Казват ѝ как. Тя казва: „И ние така." Един ден съседката искала да я изпита колко знае и когато тя дошла да пита как те готвят охлювите, тя казва: „Туряме ги в чутура, начукваме ги хубаво, туряме ги в тенджерата, туряме ориза отгоре."

„И ние – казва – така ги правим." Това е човекът, който не знае. Така не се говори. Потребно ни е едно знание, което да ни освободи от тежестите, които имаме. Съвременните хора имат големи тежести. Има неща неверни, празни. Четеш едно съчинение, писал някой какво ли не, всичко това те смущава. Писал друго – все неверни работи отвсякъде. Смущаваш се. Трябва човек да проверява нещата. Често има преувеличение. У българина чувството на преувеличение е силно развито. Харесвам това чувство на българина. Не казва нещата, както са, той ги преувеличава.

Например в практическо отношение някой казва „толкова свят много – двадесет хиляди", а то хиляда души едва има. Друг казва: „Като бях на един събор – свят много. Яйце да хвърлиш, няма къде да падне." Събрали се хиляда души и яйце нямало къде да падне. Преувеличавам. Само в едно нещо той не преувеличава. Като го попиташ колко даде нивата, няма да преувеличи. Казва: „Едва ще прекараме." Там няма увеличение. Казва: „Учен човек е, звездите снема отгоре." Щом дойде дотам, трезвен е вече,

разсъждава. Много знае. Един човек, който много те обича, преувеличава работата. Ако ще ти даде мнението си за някой човек, когото обича, този човек е ангел. Много добър. Да ви приведа един анекдот, да видим колко са добри хората.

В едно богато семейство през постите заклали един паток. Идва гост един, скрил патока в една голяма тенджера, а турили на масата коприва да ядат. Поседял гостът, мирише му. Питат го: „Кога ще си ходиш?“ „Утре рано.“ Казват: „По-добре тъй, времето ще се развали.“ Турят го там да спи, дето е патокът. Сутринта става рано, взема патока в торбата. Казват му: „Ха, на добър път.“ Той казва: „На добър път, но се опасявам. В моя живот патиците дойдоха да царуват, ако ме хванат някъде.“ Казват: „Няма, няма да те хванат, от патка нищо не става. Какво има да се опасяваш.“ И той си отива. Търсят патока в тенджерата, няма го.

Хората са с различни способности. Един човек не можеш да го туриш на някоя работа, за която няма способност. Но всеки може да бъде съдия. Не всеки може да бъде учител. Не всеки може да бъде майка. Не всеки може да бъде баща. Не всеки може да бъде адвокат. Не всеки може да бъде виртуоз или певец. Ние трябва да уповаваме на онова, което природата е внесла у нас, или онова, което Бог първоначално е вложил – на туй трябва да разчитаме. Често в живота ни се ражда един дисонанс, който аз го отдавам на следните причини. Един дисонанс се ражда от движението на земята, друг от движението на месечината около земята, един от движението на слънцето. Слънцето се движи с една скорост триста хиляди километра в секунда. В подсъзнанието си човек трябва да има предвид влиянието на земята, на слънцето и на месечината заедно и да е свързан с центъра на слънцето. Аз считам, че центърът на слънцето, това е интелигентността на слънцето. Слънцето е разумно. Земята е разумна. Между тия две разумности има отношение. Видимата земя е тялото на земята. И земята има душа. И слънцето има душа. Дали вие вярвате в това, или не, не зная. Аз вярвам, и това е важно за мене. Нещата, които мислите, че не съществуват, те съществуват, те са. Нещата, които не съществуват, аз дали вярвам в тях, или не вярвам, нищо не значи. Не важат за мене доказателствата има ли Господ, няма ли Господ. Какво подразбирате под думите „сит сън, гладен съм“? Няма Господ – гладен съм. Има Господ – сит съм. Мислиш добре – има Господ. Не мислиш добре – няма Господ. Добър си – има Господ, лош си – няма Господ. Справедлив си – има Господ, не си справедлив, няма Господ.

Отрицателните неща са в тъмнината. В тъмнината няма знание. Там няма никаква перспектива. Всичките ония хора, които обичат реалността на света, умът им е помрачен. Безверниците имат тъмен цвят. Щом видя чер

цвят на лицето, зная, че в този човек има нещо развалено. Някои отричат Бога, но има светло лице. Казвам: „Ти си вярващ.“ Туй съответства на известни области в човешкия мозък. Човек сега няма какво да разправя дали има вяра. Човешкият череп показва дали има вяра, или не. Ако има вяра, тази част на черепа най-горе е по-тънка, ако не е живял във вярата, костта е дебела. Ако е бил религиозен, костта е много тънка, ако не е бил религиозен, костта е дебела. Значи не е имал вяра в Бога. Достатъчно е да турите една свещ в черепа на умрелия, и ще видите, че светъл е черепът, там човек е работил най-много. Дето е дебел, светлината не може да проникне, значи невежа е.

Ние, съвременните хора, понеже сме се отдалечили от Бога, отричаме Бога. Срам ни е да кажем, че вярваме. Американците също имат туй чувство на преувеличение. Един проповядвал за лисицата, че имала дълга опашка. Той имал един приятел и му казал: „Ти знаеш, че много обичам да преувеличавам. Като започна да преувеличавам, ти ще мръднеш с показалеца си, да се не излагам.“ Започнал той да проповядва с примера за ловеца, който хванал лисиците. Той казва: „Но тия лисици са имали опашки по шест метра.“ Приятелят му направил знак с показалеца. Казва: „Вижда ми се малко невероятно.“ И намалява с половин метър. Приятелят му пак направил знак с показалеца. Казва: „Но и това ми се вижда невероятно.“ Намалява още повече. Нито увеличавай, нито намалявай. Казва: „Много страдам.“ Че какво страдаш? Колко деца си отгледал? В какво седи страданието ти? Ти не си отгледал едно дете. Зная един господин, деветдесет години е живял и само с молитва е отгледал две хиляди и петстотин деца. А ти колко деца си възпитал? Къде и какви са страданията? „Нямам обуща.“ Много страдаш, че нямаш обуща, че нямаш шапка, че някъде не те приели добре. Кого приемат добре? Заекът приемат ли го добре. Лисицата приемат ли я добре? Птичките виж как треперят.

Помнете, че земята е място на изпит. Тук хората идват на проба. Земята е пробно място. Най-великите хора на небето, когато искат да ги опитат, ги пращат тук. Ще се пробва вашето търпение, ще се пробва вашият ум, ще се пробва вашата добродетел, вашата ученост, вашето знание, вашето изкуство. В музиката ще ви изпробват. Всичко трябва да мине през проба в света. Само онова, което е пробвано, то остава в човешкото съзнание. Като отидеш в оня свят, може да работиш. Онова, което не е пробвано, се изгубва. Тъй както сега учат в гимназията, то какво е? Свършват гимназия и всичките формули ги забравят. По история забравят много дати. Знание, което се забравя, изкуство, което се забравя, музика, която се забравя, що за знание е.

Има знание Божествено, което следва човека винаги. В туй знание радостта е спътница. Всякога при това знание ти имаш вътрешна радост. Като пееш, радваш се, че може да пееш. С пеене всичко може да направиш. Ако посадя с песен един декар земя, тя ще ми даде десет пъти повече жито. Който не е пял на нивата си, не може да има добри резултати. Ако садя дини и пея, тия дини ще растат по-хубаво. Всичките ония хора, които работят добре, те пеят. Човек, който има любов, пее. Онези, които правят една работа без любов, те не успяват в работата си.

Радвайте се на малките благословения, които Бог е дал. Една пчела, за да събере един грам мед, трябва да посети шестстотин тридесет и три цвята. Ако нямате търпението на тази пчела, ще имате ли Божиите блага. Има цветя в умствения свят, има цветя и в духовния свят. Ние сме се научили на такива благословения; стотинка по стотинка или зрънце по зрънце. Като не се ражда голямо, но малко зрънце. Мнозина са изгубили предназначението си и казват: „Защо сме дошли на земята?“ Вие сте дошли да утешавате. Ние като страдаме, няма кой да ни утеши, а ще утешаваме другите! Господ ви е пратил да утешавате. Пратени сте музиканти, да свирите на хората. Ако осиромашеете, Господ ще ви помогне. В това не се съмнявайте. Няма случай в цялата история на човечеството някой да е изпълнил задълженията си към Бога от любов и да е бил разочарован. Господ прати Йон в Ниневия да каже на царя и народа да се откажат от разгулния си живот, защото ще ги изтреби до един, но Йон не послуша, а избяга в Тарис, не искаше да казва нищо, защото знаеше, че Господ ще се смили, ще го пощади и Йон ще стане за смях, че пророкуването му не е излязло вярно. За наказание за непослушанието му Господ изпрати буря в морето, Йон попадна в корема на едни хит, и тогава той започна да се моли на Господа да го освободи от корема на кита. Разбра, че против Господа не може да се върви. „Като че знаеше в мене душата ми, поменах Господа, и спаси ме.“ Когато един ден Йон си почивал, тиква израснала за миг и под листата ѝ той се чувствал добре на сянка, предпазен от палещите лъчи на слънцето, но ето че допълзява един червей и поразява листата на тиквата. И Йон почва да негодува, и Господ му рече: „Ти пожали тиквата, за която не си се трудил, а аз не трябваше ли да пожаля Ниневия, в който има повече от дванадесет человеци, които не различават десницата си от левицата.“ Няма да обиждаш Господа, да казваш: „Господи, така не се прави.“ Да знаеш, че има едно същество, което държи всичко, твоето щастие зависи от него. Когато всичко загубиш, ти ще дойдеш до него, и тогава ще чуеш неговия глас. Когато влезеш в дъното на пъкъла, тогава ще чуеш гласа му. Йон влезе в ада – в устата на кита. Като започна да се моли, чу го Господ и заповяда на тази риба да го изхвърли навън.

Сега мнозина сте като Йона. В това място ви е мъчно, искате да си поживеете. Ще се намерите в утробата на кита. Като дойде сиромашията, болестта, тогава кой ще ви помогне? Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са угодни на Господа, Бог го примирява с враговете му." Значи Господ изпитва пътищата. Когато имаш сила да извършиш неговата воля, той те благославя. Ти, преди да вършиш неговото дело, гледаш твоето дело, оставяш Господа. Най-първо мисли за главата, мисли за сърцето, и най-после мисли за стомаха. Ако най-първо мислиш за стомаха, после за сърцето и главата, ти си на крив път. Мисли главата да вземе участие в храната, и сърцето да вземе участие. Във всяка работа нашият ум и сърце да вземат участие. Като направим едно дело, да се радваме. Много често идват при мене и искат да им говоря има ли Господ, или няма Господ. Други път идват да се оплакват, че не им вървяло. На онези, които нямат розово бъдеще, казвам: „Сега съм много зает, нямам време." Тъй се избавям от тях. Не че нямам време, но трябва да им говоря защо е така. Пък дали ще ме разберат, е въпрос. На трети казвам: „Слушай, след две години работите ти ще тръгнат добре. След три години ще се ожениш, много добре ще тръгнат. Ще се родят две деца – едното мъжко, другото женско. Много даровити деца ще бъдат. Ще се възмогнеш. Когато стане туй, ела при мене." Пита: „Вярно ли е това, което ми казвате?" След време дойде. Питам го как стана. „Тъй както казахте, тъй стана." Рекох: „Аз ти прочетох това, което е наредил Бог за тебе." Божият предначертан път прочетох. Вярвай в този, който ти е определил пътя, който те извежда от лоши пътища.

Отива при ясновидката Кортеза в Сливен. Един селянин ѝ се оплаквал, че не му върви работата. Тя му казва: „Не ти върви работата заради едно еренде, което открадна преди четири години. Едно голямо еренде, не от тези малките. Да върнеш ерендето, тогава ще ти тръгне." Казвам, защо задържа това еренде, защо му е, и той не знае, но работите му не вървят. Ще върнеш ерендето на човека, за да ти тръгнат работите. Имаш омраза към един човек, обидил те е. Върни туй еренде на дявола, отдето си го взел, да ти тръгне напред. Тури хубавата мисъл: „Както, Господи, ти прощаваш, прости и ти нашите дългове." В „Отче наш" нали така се молите. „Прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници." Бог обича хора, които постоянно се коригират. Ако си цигулар и слушаш някой цигулар друг, слушаш, и ти започваш да свириш, а друг път казваш: „Защо не съм даровит като него?" Радвай се, че той е даровит. Ако ти задържиш туй недоволство – ерендето, в себе си, ще бъдеш като онзи руски виртуоз, който слушал друг виртуоз, теглил си куршума, защото не можал да свири като него. Има стари хора, които също не искат да живеят, искат да се самоубият.

Казвам, ако някой път ви дойде наум да се самоубиете, аз ще ви дам един метод как да се самоубиете. Не търсете револвера, но почнете да гладувате пет, шест, осем, двадесет, тридесет дена. Тогава е възможно да поумнееш, да прецениш какво благо представлява животът. Пости, и ще видиш дали ще искаш да се самоубиеш. Няма нужда да се хвърляш от канарата долу или да се давиш в кладенеца. Единственото самоубийство, което се позволява, е постът. Като постиш четиридесет дена, ще прецениш какво нещо е животът.

Всички сме турени на голямо изпитание, без разлика. Най-великите хора в света най-много страдат. Талантливите страдат. И обикновените страдат. За всяко същество страданието е една необходимост. Казват, че вечната скръб не е скръб. Скърбите са една необходимост за нашето повдигане и за нашето облагородяване. Без страдание ние не можем да разберем Божественото в живота. Не да страдаме постоянно, разбира се.

Един пиян човек минава по една греда, било вечер, над една голяма пропаст. Не паднал, въпреки че бил пиян. Сутринта, като видял откъде е минал, побеляла му главата, уплашил се. В двадесет и четири часа побеляла косата му. Защо да не се зарадва, че са го превели по тази греда от невидимия свят, да благодари, а не да се плаши. „Как съм минал! Ами ако бях паднал.“ Ние седим върху нещастието на миналото, преживяваме го, докато напълно изгубим смисъла на живота.

Сега някой път и вие казвате: „Има ли смисъл да се живее?“ При тази философия как ще утешавате младите. Дайте им своята опитност. Покажете им пътя, не ги обвинявайте. Казвате: „Аз как ще постигна по-добре желанието.“ В такъв случай младият ще помогне на стария. Аз сега говоря за старите хора, в които вече умът се е развил, мозъкът се е развил в ущърб на тялото. В младите не е така. В младите има хармония между мозъка и тялото. Старите на стари години се отпуснат, обикновено си изоставят физическото тяло, само отвътре гледат. Всичко, което се върши на млади години, мислят, че е глупаво. Тия глупости ти създаде. Мислиш, че баща ти бил глупав, като те е родил. Ако не беше те родил баща ти, какво щеше да стане?

Правило. Никога не осъждай баща си за една постъпка, която е направил. Защото, ако го осъждаш, ще дойдеш до положението на баща си, ще минеш през същите горчиви опитности. Никога не осъждай един вярващ за неговите вярвания. Говори му, за да го изправиш, покажи му добрия път и го остави свободен да възприеме. Всякога имай едно зачитане в душата си към човека.

За да разбирате физическия свят, първо, трябва да знаете какво нещо е човешката свобода. Какво нещо е истината. Човек, който не е свободен, не може да разбере физическия живот. Като стане свободен, той ще разбере, че във физическият живот има много богатства, които могат да се придобият. То е рядък материал, който трябва да добие, че като иде в Божествения свят, да има с какво да се представи. Туй, което е придобил на земята, ще го остави. Онзи студент, който е свършил университет, му дават диплом, че като влезе в живота, ще трябва да приложи знанието, което е учил в университета. Онова, което сте учили на земята, ще го приложите в Божествения свят. Мислите, като умрете, какво ще правите на онзи свят. Като умрете, от оня свят ще ви пратят тука, на земята, да се учите как да проповядвате. Представете си, че в къщата ви живеят едни видими хора, а други – невидими. Изпратят един невидим, за да те ръководи. Речеш да направиш нещо, той дойде на ухото ти и ти шепне: „Не прави това." Когато шепне на ухото, говори по три начина. Някой път говори от корема долу, някой път говори от сърцето нагоре, някой път – от долната част на главата, някой път отгоре. Друг път говори от дясната страна. Не искам да създадете едно верую, но да имате разумни отношения към всички и помежду си. Който ви говори при дясното ухо, ще чувате неговата мисъл, но винаги трябва да проверявате това, което ви казва. Ако той ми казва нещо, което не става, той не е от много учените. Учен е този, който, каквото каже, става. Това е истина.

Всичките същества, които работят за вас, те са били земни учители, които са ви обичали на физическия свят и сега идват и ви помагат. Целият живот е една целокупна деятелност на безброй същества, които ви обичат и работят за вас. Когато сте обезсърчени, казват: „Не бой се, ще се уреди твоята работа." Всеки ден ще дойде някой и ще ви каже нещо, ще дойде втори, трети, четвърти. Вие искате да ги видите. Питам, когато една плоча ви говори, пее песен или говори нещо, с какъв език го прави? Една игла има, която притиска плочата и мяза на човешкия език. Сложна е човешката реч. При човешката реч езикът взима хиляди положения, речта е много изящна. В една плоча с игла не може да се предаде тази реч. Реалните неща в света не са плочи. Но реалност има и на плочите. В плочите има съзнание. Туй, което е полуреално, отегчава. Всяко нещо, което те отегчава, е полуреално. Което не те отегчава, а постоянно внася подем, движение у тебе, то е реално. Туй, което расте, то е реално. Вярата, която расте, е истинска вяра. Любовта, която расте, е истинска любов. Надеждата, разумността, добродетелта, които растат, са истински. По човешки говорим.

Всичките тия неща, които растат, които носят мир и съгласие, и радост, то е реалното. Всички ония, отрицателни неща, с които вие сте заразени, то

не е реално. Тогава, за да ви тръгне напред, търсете добрите хора. Ако искате да добиете знание, няма да търсите някой невежа, но ще търсите умния професор. Той да ви помогне. Един господар, който не те разбира, ще те прати да му пасеш говедата. Какво ще постигнеш или какво ще научиш, като пасеш говедата? Един учител ще вземе един клас деца, после ще приложи един метод, с който да ги възпитава. То е реалното. Ще се опознае с душата на децата. Тия души са излезли от Бога, носят известни благословения. Става една обмяна между учителя и децата. Учител, който не обича добрите деца, няма бъдеще. Майка, която не обича децата си, няма бъдеше. Баща, който не обича децата си, няма бъдеще. Съдията, който не обича, няма бъдеще.

Това е закон в света. Ако не обичаме доброто, което е у децата, на онези деца, които са плочи, нямаме бъдеще. Не говоря за тях. Аз говоря за тези, които ангелите отгоре гледат, те са отражение на ангелите.

Когато учениците на Христа казваха на Тома, че са видели своя учител, Тома, наречен Близнак, каза, че докато не бръкне с пръст в раните на Христа, няма да повярва в това. Дойде Христос и каза: „Тома, ела и виж!“ В днешния век всички са Томовци. Като се яви Христос, Тома каза: „Господи мой и Бог мой!“ Христос попита: „Искаш ли повече доказателства?“ Тома повярва. И ние трябва да имаме доблестта на Тома. Не като замине Христос, да кажем: „Дали това беше действителност или илюзия?“

В илюзиите прираст няма. Всякога, когато има илюзия в човешкото съзнание, човек губи от своята тежест, човек губи от своята сила и от благородството на своето сърце. Губи микроскопически, но губи. Всякога, когато е в Божествената реалност – микроскопически печалби, тялото печели, умът печели, сърцето печеля. Туй, в което печели, е Божествено, туй, в което губи, не е Божествено.

Казвам, радвайте се в света на малките придобивки. Радвайте се на една радост, която иде. Радвайте се на една красива мисъл. Радвайте се на една хубава картина. Радвайте се на едно хубаво цвете, което виждате. Радвайте се на малкото изворче, което тече. Радвайте се на малкото поточенце, което говори. Аз вземам пример от него, доволно е. Казва: „Колко е добър Господ.“ То се радва, защо аз да се не радвам. И аз тъй се радвам. То запява, и аз запявам. Едно птиченце хвърчи със своя аероплан. Аз виждам, че една душа се е качила в това аеропланче. Ти не виждаш душата, виждаш аероплан. Аз тепърва трябва да си образувам такова едно аеропланче. А сега има такива аероплани, но те носят яйца. Тия човешките птици, които се родиха, не знаят къде да снасят яйцата. Трябва да ги възпитаме. За бъдеще ще имат друго възпитание. За бъдеще тия птици ще

носят големи блага. Сега не знаят. Най-сладките плодове ще носят един ден.

Христос казва: „Дай си пръста.“ Казвам на всинца ви, турете си пръста в раната, в язвата, и тогава да повярвате, да няма друго доказателство. Да тръгне светът напред.

По-добър Великден от този ден не сме имали. София не е имала по-добър Великден. Всички вървете в дома си. Обърнете се към Господа. Христос посреща англичаните и им казва: „Не правете беля на тия хора, не трябва да ги смущавате.“

Падна Павел от коня си, ослепен от неописуема светлина и каза: „Кой си ти?“ „Аз съм Исус, когото ти гониш.“

Тайна молитва

Неделна беседа
5 април 1942 г., неделя, 10 часа, Великден

1942_04_05 Близо и далеч
утринно слово

БЛИЗО И ДАЛЕЧ

„Добрата молитва"
„91 псалом"
„Молитвата на Царството"
„В начало бе Словото"

Едно малко съзерцание.
Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Ще ви посоча от книгата „Божественият и човешкият свят", някои места ще ви посоча. (Прочете се десета страница.)

Високи и ниски места. Високите места са учените хора. Ниските места са тези, които сега се проявяват. (Прочете се двайсет и трета страница.)

Трябва образ. С какво се утолява жаждата? С най-хубавата вода. Любовта утолява всичките жажди, които съществуват в човека. По някой път ние разбираме любовта: това, което е само сянка на нещата. Защото една грамофонна плоча, която е писана, е едно отражение. Има една любов, която е на плочите. Донесе някой плочата, започне да дрънка. То е любовна плоча. (Прочете се сто и пета страница.)

Какво ви интересува една възраст, която е пълна със страдание и няма никакво знание? Един милиард и половина години на земята нас ни интересува, понеже грамадно богатство има събрано. Един милиард и половина години земята се е учила, докато се е научила. Вие идвате тук само за петдесет–шейсет години и мислите, че много знаете. Има много да се учите. Колко години ви трябва да седите на земята, за да научите туй, което тя знае? (Прочете се двеста и пета страница.)

Глава на човека в Божествения свят е любовта. Глава на човека в духовния свят е мъдростта. Глава на човека във физическия свят е истината. Та Писанието казва: „Глава на Твоето Слово е истината." Три глави има човек, коя глава да изучава? Вие ще ги смесите, едновременно да са тия глави. С главата на истината вие събирате фактите на земята. С главата на знанието вие обработвате тия факти, в духовния свят вие научавате законите. С третата глава, на любовта, вие изучавате принципите, разбирате вътрешните неща.

Сега да разберем това. То е малко странно. Колко глави е трябвало, за да се роди животът? Животът на баща ви, животът на майка ви и вашата глава – три. Ще кажете: „Как три глави?“ Че ако не беше главата на баща ви, да се влюби в майка ви, ако не беше главата на майка ви, която възприе тази любов, и ако не беше вашата глава, да се съгласите тогава. (Прочете се двеста и осемдесета страница.)

Сега казват, че Бог е любов. Бог е любов, това е бащата. Бог е любов, това е майката. Бог е истината, това подразбира Неговия Дух, с Който хората се учат. Сега ние свързваме любовта, не разбираме любовта. Ние мислим, че любовта ходи да се разхожда някъде. Не се разхожда, но всички живеем вътре в нея. Рибата ли се разхожда във водата, или водата се разхожда в рибата? Нашето разхождане в Бога е, като че пътуваш в някой трен. Ти се движиш и виждаш, че предметите се движат. Очакваме Духът да дойде в нас и да излезе, пък ние трябва да влезем и да излезем.

Бих желал да ми кажете коя е първата постъпка на любовта? Сега когато някой човек има нужда, искате да го хванете за ръката. По този закон първи вие никога не можете да обичате силния човек. Всякога обичате слабия. Защо го обичате? Защо обичате онзи, който на вас ви помага, него обичате. Вие казвате, че силните хора обичате. Не, те ви обичат. Едно погрешно схващане. Слабите хора ние обичаме. Силните хора, те нас обичат. Ние по някой път казваме: „Аз го обичам.“ Един слаб обича силен. То не е обич, той възприема от него. Любовта иде от силните. Любовта иде от Бога. Ние възприемаме любовта, и тази любов, която предаваме на другите хора, не иде от нас. Ние играем ролята, която Бог играе към нас. Към по-слабите от нас хора трябва да проявим любовта. Ако ти не покажеш любовта си тъй, както Бог е показал на тебе, ти не постъпваш право. Да обичаме някого, да му дадем хляб, то са второстепенни работи.

Почувствайте ръката Божия, която всеки ден ви повдига. Ще ви дам едно правило, но никой няма да го пише. Аз ще ви говоря, без да го запишете. Каквото запомните. Ако го записвате, няма да ви го кажа. (Учителят говори десет минути без някой да пише.)

Снощи тревогата продължаваше, ние можехме досега да бъдем в тъмнина, обаче в един часа тревогата престана. Питам: защо са тия тревоги? Вие казвате, че Господ е навсякъде, а като дойде страхът, забравяте Господа и само за аероплани мислите, за неприятеля, който иде. Тогава как ще примирим нещата? Бог е навсякъде, и ние вярваме, че нещата стават не по Божията воля. Теоретически поддържате, че всичко става по волята Божия, а практически поддържате, че не става всичко по волята Божия.

Ти може да си честен човек, може да си здрав, но ако в тебе влезе някоя микроба от тези, злокачествените, като холера или чума, и лекарите ще ви дадат най-хубавите церове. Те са против холерата и против чумата, те не са против вас. Защо се дава този цяр? Той не се дава за тебе, ти не се нуждаеш от него, холерата се нуждае от горчиви церове. Щом допуснеш в себе си холерата, ще понесеш половината от последствията на холерата.

Та казвам, вие допущате нещо, от което започват вашите страдания. Вие допущате мисълта, че Господ си играе с хората, прави каквото си ще с тях. Тя е една крива идея. Един грънчар не си играе с гърнетата. Ти като гледаш, повидимому може да е така. Грънчарят взема пръст, туря една хубава форма, след това ги туря в пещта и опича гърнетата. И само ония, които не са хубави, тях бракува.

Има едно голямо заблуждение в нас, което произтича от факта, че ние искаме да станем като Бога, играем ролята на Бога. Ние като направим някоя погрешка, нашите погрешки приписваме на Бога. Казвате: „Аз не бих го направил, но външните условия бяха такива, предизвикаха ме.“ Предизвикали го. „Да, предизвикали са ни.“ По два начина предизвикват хората. Грозната мома те предизвиква да се отвращаваш от нея, красивата мома те предизвиква да я прегръщаш. Защо отхвърляш грозната, а прегръщаш красивата? Какви са съображенията? Това е неразбиране. Грозната мома е незавършена картина, а онази е завършена. Един ден Господ ще завърши картината на грозната мома и тя ще стане красива. Ти не разбираш Божията любов, нямаш ясна представа, че Господ действа разумно.

За красивите и грозните хора не се произнасяйте, за техните постъпки може да се произнесете. Има човешки постъпки, има и Божествени постъпки. Върху човешките постъпки можем да се произнесем, свободни сме. Божиите постъпки трябва да ги изучаваме. Малките погрешки са допуснати вътре в религията. Вие не може да разберете, че онзи човек, който страда в света, кои са причините на страданието. Вие мислите, че грехът е причината. Не е грехът причината, любовта е причината, дето страдаме.

Колкото повече страдаш, толкова повече любовта е намесена. Колкото по-малко страдаш, толкова по-малко любовта е намесена. Човек ревнува. Ревността на какво се дължи? Нещо го цениш, трепериш да го не загубиш. Колкото повече любов имаш, повече си ревнив. После, има едно неразбиране. Всички отказвате да бъдете свободни. Вие, когато обичате някой човек, искате да го купите, да му турите един юлар, да го вържете

като маймуна. Ти, като обичаш някого, ще го оставиш, тъй както Господ го е оставил, да греши, да прави каквото иска, и след това, като се окаля, ще му снемеш дрехата.

Търпеливите майки никога не бият децата. Търпеливата майка в света е една. Някои майки има, в годината десет пъти бие детето, някои двайсет, някои трийсет, някои четирийсет, някои триста и шейсет пъти. На степени са майките. По-съвършените майки по-малко бият, по-несъвършените повече бият. Че вие обичате много да критикувате, може да критикувате триста и шейсет пъти на годината. Туй показва, че ти си застанал много назад. Вие не искате хората да кажат нищо лошо заради вас. Ти седиш в себе си и мислиш, допущаш за другите много ниски неща.

Ако съберете един вълк и една овца, кой на кого ще направи пакост – овцата ли ще направи, или вълкът ще направи пакост? Аз може да събера един вълк и една овца, и вълкът да не може да направи никаква пакост на овцата. Ще туря на устата на вълка една торба, ще туря торбички на краката му и тогава овцата ще бъде свободна, вълкът не ще може да направи никаква пакост. Мислите ли, че този вълк, като не е ял, той се е култивирал? Ни най-малко. Той казва: „Да се махне тази превръзка от устата ми.“ Аз срещам хора, на които са турени торби на муцуните, че не може да цапат; торбички, натурени на краката им, завързани са. Казва: „Да се освободим“, иска да се покаже, че може да направи нещо. Защо вълкът злоупотребява с овцете? Той взема от този материал да съгради тялото си, от тази овца, от онази овца той взима да съгради къщата си. Индусите са дошли до теорията на кармата. Ние знаем доколко е вярно това, то е относително. Един вълк, след като изяде известно количество овце, той се превръща на овца. След като се превърне на овца, него ще го ядат толкова пъти, колкото е ял овце. Ако ти отърва, яж.

Казвам, когато дойдат някои страдания в света, това се дължи на любовта. Бог иска нас да ни подигне по един начин. Иска по най-добрия начин да се подигне, за да изглади погрешките. Да събуди в нас съзнанието. Че наказание има в онзи свят, то е друго. Той казва: „Не прави това, лошо е за тебе.“ Ти искаш нещо, не ти се дава. Той пак те заставя да страдаш, Той чрез страданието пак те възпитава. Новите християни тази идея знаят много добре. Апостолите, след като ги набиха много хубаво, като се върнаха, зарадваха се. Сега, ако набият някого от нас, ние въпрос правим. Ако те бият заради Бога или ако те бият заради греховете ти, то е съвсем друго. Ако страдаме за Бога, то е друго.

Много пъти вие, когато страдате, не се радвате. Значи страданията ви не са по Бога, туй да го знаете. Щом се радваме, по Бога е страданието, и

наказанието е по Бога. Мъчнотията, на която се радвате, е по Бога. Скръбта, на която се радваш, е по Бога. Учението, на което се радваш, е по Бога. Онези неща, на които ние не се радваме, те са човешки. Имайте ясна представа, да не се заблуждавате. Казваме: „Страдам.“ Да се радваме, когато страдаме.

Например сега хрема имате. Радвайте се. Досега не сте кашляли, никой няма да ви чуе гласа. Дойде тази хрема, искаш, не искаш, кашляш, иширет даваш. Някой, който ви обича, иска да знае дали сте на събранието, не може да ви види. Като се изкашляте, ще знае.

Сега от невидимия свят са дошли онези, които правят любовни работи. Вие ще разберете криво. Сега ние казваме: „Ще се възпитаваш. Кашлицата ще възпитаваш.“ Да кажем, на ден кашляш сто пъти. Намали на деветдесет. Първия ден сто пъти, втория ден деветдесет пъти, на третия ден осемдесет пъти, и така постепенно намалявай. След колко дена ще станете господари на кашлицата, докато се изкашляте само веднъж? Сега, щом дойде кашлица, ние търсим лекари. То е една задача. Така не се развива човек. Ние не можем да развием волята и да бъдем по-смели. Ние се срамуваме. Какво ще кажат, че кашляме? Няма нищо. Някой път е хубаво, доста верни тонове се вземат. (Някой се изкашля.) Какъв е тонът? Човек може музикално да се изкашля.

Учителят пее: „Имаше някой си человек от фарисеите на име Никодим, началник юдейски. Той дойде през нощта при Исуса и рече Му: Рави, знаем, че от Бога си дошъл учител, защото никой не може да прави тия знамения, които Ти правиш.“ Сега аз не искам да ви го чета по попски. Това е модерно четене. Ако река сега да приложа истинската музика в Евангелието, трябва да турим съвсем друго. Трябва да съгласуваш речта с музиката. Не мислете сега, че речта, както е направена сега, е хармонична. Под думата истина ние разбираме свобода, не свобода само за себе си, но свобода за всички, свобода и за най-малките същества. Ние под думата истина не разбираме отношенията на Бога към нас.

Да кажем, ти изядеш една круша, ти си свободен, понеже ти, като изядеш крушата, изваждаш семката и я посаждаш. Ти прогресираш, и семката прогресира. То не е ограничение. Отпушваш някой извор, потича тази вода, ти даваш свобода на този извор. Ти някой път си подпушен. Всички страдаме от подпушване. Отпушиш чувството си, дадеш направление, то е свобода. Дадеш направление на мислите си, то е свобода.

Да даваме направление на хубавите си чувства, то е свобода. По някой път, като даваме ход на някои чувства в нас набрани, се показваме такива,

каквито не сме. То е половин свобода, понеже, след като изтече тази мътилка, след нея ще дойде доброто. Турците казват: „Пороят мина, калта остава.“ При тази кал се раждат хубавите работи.

Вие четете така (Учителят прочете): „Имаше някой човек от фарисеите на име Никодим.“ Имаше, коя е силната дума? Имаше някой си человек. Человек е важната дума. „Имаше някой си человек от фарисеите на името Никодим.“ Това да го поставим музикално: цялата глава бих я изпял музикално, цялата глава може да ви изпея музикално. И по този начин имаме възможност да превръщаме несгодите на живота.

Снощи например, като зареваха сирените, излязох да видя защо реват. Гледам, започнаха да загасят лампите, докато всички загаснаха. Само там горе на Витоша, при монастиря, остана една свещ, тя да свети. После и тя изгасна.

Подир, иде една сестра, и тя чува рева, шума, казва: „Идат.“ Казвам: „То е доброто, което иде.“ Казва ми: „Какво?“ Рекох: „Ще им каже Господ: Не ходете да плашите хората на Моя ден, на Възкресение. Миналата година дойдохте, направихте един скандал. Тази година не ви позволявам. Скандал не може да правите.“ Те се върнаха назад и пак зареваха сирените. По едно време току гледам, изведнъж блесна нещо и като блесна, зареваха пак. Като зареваха, започнаха свещите да се явяват, тук-там започна да светва.

Казвам, кое пеене е по-хубаво? При първата песен всичко изгасва, при втората песен, като започнаха да пеят сирените, светлината дойде да светне.

Казвам, еднообразието в природата не съществува. Миналата година направиха скандал, тази година не им се позволи. Сега вие мислите: „Ами утре вечер ако дойдат?“ Може пак да дойдат. Като седя на поляната, оставам свободен да видя колко ги е страх хората, гащите им треперят. Аз, като седя, чувствам страха им. Отвсякъде страх. На някои завива им се ума.

Казвам, какво е голямо спокойствието, когато възприемеш надеждата на Бога, Който е силен, веднага дойде спокойствието. След като треперят, чувам един глас, който казва: „Ни един косъм от главата ви тази вечер няма да падне.“ След като дойде гласът, сирените започнаха да реват. Вие казвате: „Ами довечера ако дойдат?“ И довечера като дойдат, Господ като каже, пак косъм няма да падне от главата на никого. И за друга вечер същото. Ще слушаш да реват.

Та казвам, радвайте се, когато свещите изгасват; радвайте се повече, когато свещите се палят. Една сестра била близо до германците и мислила, че най-първо аеропланите ще дойдат при тях и побягнала тук. Казва: „Много близо сме до германците, вие сте по-далеч.“ Права е тя. Когато сме много близо до хората, бомбите падат. Когато сме много близо до Господа, бомбите не падат. Наблизо до хората не стойте, до Бога близо стойте.

„Отче наш“

Шестнадесето утринно слово
5 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_04_08 *Люби, обичай*
Общия окултен клас

ЛЮБИ, ОБИЧАЙ

„Венир Бенир"
„Мислѝ, право мислѝ"

Все таки трябва да сте придобили от Христовото възкресение. За ученика, който учи, баща му, майка му се интересуват как учи в училището, музикантът как свири, художникът как рисува, шивачът как шие. Много мъчно е да преподаваш на стари хора. Главата е пълна с много впечатления, туй, което те са преживели, го носят със себе си, казват: „Пълна ми е главата." Какво ще ви разправя един стар вол? Или ако ви разправя философията, един стар кон какво би ви разправял, или един стар бръмбар какво би ви разправял? Ние се заблуждаваме от формите на нещата. Човек има една по-красива форма, по-удобно е жилището му. Аз считам, бръмбарчетата, птичките и тези души, които са изпратени с аеропланчета, много лесно придобиват храната си. С аеропланчето хвръкне тук, там. Млекопитаещите нямат аероплани, те имат автомобили. Много мудно се движат автомобилите им.

Сега, в какво стои достойнството на един човек? Много просто. Достойнството на някой плод зависи от съдържанието, което има, вкусът му какъв е. Всеки един плод има особен вкус и с този вкус той привлича. Някои не обичат сливи, обичат череши. В черешите има нещо особено. В ябълките, крушите, портокалите има нещо особено.

Та, цялата Земя е предметно обучение. Ние се учим. В забавачницата сме. Ние трябва да имаме ясна представа за образите. Някой път философски разискват за нещо, но са толкоз отвлечени, образ нямат. За пример, какво разбирате под думата субстанция, есенция? Какъв образ имате за субстанцията? И думата префинено? Какво разбирате под думата префинено? Трябва да се върнем към образите, които природата е създала. Има отношение между образите. Аз разбирам: образ, той е изкуство, художество в природата. Всичките образи са създадени от разумни същества. Който разбира това изкуство, той расте и се разбира. Както в писмения език, ако разбираш добре буквите, тяхното нареждане, слоговете, думите, законите, по които речта се проявява.

Казвам, за пример, някой път имаме болезнени състояния. Боли те нещо. Отвън се проповядва едно, отвътре – друго. Яденето може да е много

хубаво сготвено, но казват: „Няма да ядеш, не ти позволяват.“ Какво ще правиш? Или да допуснем, че имаш хубава картина. Малко те боли окото. Трябва да разбираш. Цигулар си, искаш да свириш – боли те ръката, не може да свириш. Певец си, искаш да пееш – малко гърлото те боли. Като дойдем до мисловния свят, и там има някои дисонанси, които се раждат. Говоря за пеенето. Не за механическото пеене, което съществува, но има едно пеене в човешката мисъл. Защото и човешкият дух, и човешката душа пее, и човешкият ум пее, и човешкото сърце пее. Но изостанала назад в пеенето човешката воля. Човешкото аз, човешкото его е много изостанало назад. То много малко пее. За него е тази музика. Много малко, елементарни работи.

Сега в музиката, вие разбирате, ако вземете до, то е основният тон, то е семката. Ре, ми, фа, то са процеси на тази семка. Докато се развие целият този процес… Сега имаме 7 тона. До там сме дошли, до 7 тона. Има още повече. Какви са, не ги знаем. Било е време, когато е имало 6 тона, било е време, когато е имало 5 тона в съзнанието, 4 тона, 3 тона.

Музика подразбира вече разширение на съзнанието. Един тон може да се тегли тъй, както бакалинът тегли. Едно кило вземе, колко грама, не повече. Може да се претегли. Единицата на звука, това са трептенията. Малките и дългите трептения. Образуват се много хубави линии. Даже за бъдеще ще се отвори училище. Искат някои козметически да се поправи лицето. Най-хубавата поезия е да пееш. Да го направиш красиво, но да знаеш как да пееш. Трябва да бъдеш като обущаря, да знаеш как да скроиш, добре да скроиш. Ако ти в основния тон подразбираш онова първото начало, разумното начало, което се проповядва… Какво е до? – Първата дума, която Бог произнесъл. Ние знаем какво става. Казва Бог: „Да бъде светлина“, и стана светлина. Малко хора имат ясна представа като каже Бог, какво ще стане. Най-красивото нещо, което може да стане.

Та, казвам: Ако дойдете до основния тон на вашия живот… Душата има основен тон. Човешката мисъл има основен тон. Човешкото сърце и човешкият дух имат основен тон. Като започнеш без основен тон, работите не вървят. Най-първо, нямате една положителна вяра за Бога. Какво нещо е Господ, не го знаете. Защо не го знаете? Защото не Го обичате. Ти не знаеш какво нещо е музика, защото не си пял. Не си глух, умът ти стига да слушаш. Казваш: „Не ме интересува.“ Не те интересува музика, но ще изгубиш много. Най-хубавите неща се предават музикално. В човешката мисъл музиката е горе. Щом не си музикален, мисълта ти е разтревожена. Щом си музикален, имаш един мир, една дълбочина, всички мисли, желания, всичко е разумно. В мисълта има нещо разумно. Разумното е музикално. Значи – с най-малките противоречия. Вие казвате: „Тежко ми е

на сърцето.“ Тежко ти е, защото не си музикален. „Мрачна ми е мисълта“ – защото не си музикален. Слаб си – защото не си музикален.

Какво подразбирате под думата слаб? Под думата слаб подразбираме един човек, който се грее на Месечината. Слабият човек вечерно време се грее на Месечината и мисли. Силният човек [е], който се грее на Слънцето. Защо е слаб? Защото на Месечината се грее. Защо е силен? Защото на Слънцето се грее. Защо е жаден? Отговорете ми вие сега. Някой човек защо е жаден? Дарба ли е или е недостатък да е жаден? Върши работата, не е спрял. Този човек работи. Щом казва „жаден [съм]“, свърши работата. Дотогава, докато си жаден, добре вървиш. Щом престанеш да си жаден, не е добре. Туй е на Земята.

Вземете пространството: увеличава се и се смалява. Как се смалява и как се увеличава? Вземете две звезди, които са на разстояние. Едната е на грамадно разстояние от другата. Ако ги гледаш, на 10 сантиметра, а всъщност туй разстояние е на милиарди километри. Туй голямото пространство е така смалено на един метър. Има пространствени идеи и безпространствени идеи. Безпространствени идеи се наричат тези, които са толкоз далече, че пространството за нас не е осезателно, нямаме отношение към него. Казва: „Безпространствен свят.“ Какъв е този безпространствен свят? Имате ли една ясна представа извън пространството? В нашето пространство има превозни средства. Значи докато преведеш една работа, много трудно е. Ще се научиш. На Земята милиони години сме пътували и пътуваме нанякъде. На някоя станция ще ни изведат. Не знаем къде. Казва: „Къде отиваш?“ Отивам някъде в пространството с превозни средства. Без пространството светът няма превозни средства. Искаш да бъдеш на Слънцето. Помислиш – веднага си там. Искаш да бъдеш на Сириус, помислиш – веднага се намериш там. Без превозни средства, значи няма земя да те вози, няма слънце да те грее. То е безпространствен свят. Но както и да го обясняваш, не може да го разберете.

Всичките неща, които стават лесно, са без пространство. Всичките неща, които стават мъчно, са пространствени. Ние сме в пространствената музика. Трябва да изучаваш. Сега, като се пее, да може да различиш тона до ли е, ми, фа. После да различиш полутоние, повишение, понижение. Като влезете в духовната музика, има още по-голяма сложност в музиката. Сега няма какво да ви занимавам. Гладният философия не иска. Нахрани го, че след туй му говори философия.

Сега, всички ви има нещо да ви смущава. Боли ви кракът. Казваш: „Какво ще пея сега?“ Представете си, че тази болка произтича от една анормална

тежест. Произтича от едно неестествено натоварване на мозъка. Може някога да произтича от неестествено натоварване на сърцето или от неестествено натоварване на човешката воля. И тя може да се натовари. Има болести, които се дължат на това, че ти си се натоварил повече. Разтоварѝ се. Знаеш как да се товариш, не знаеш как да се разтовариш. Скараш се с някой твой приятел за 5–10 минути, развалиш приятелството от 20 години. Казваш: „Отиде, развали се тази работа.“ Защо да не можеш да поправиш? Както я развали, така да я поправиш за 5–10 минути. Какво коства на един музикант, като вземе един погрешен тон, да вземе правилно тона? Ти направиш една погрешка с фа. Ще поправиш, ще се примириш. Като кажеш ще се примириш, ще се примириш. Ще изпееш една музикална песен на приятеля си и ще се примириш. Ще му пееш така: „Аз бях глупав, че се скарах. Понеже сега поумнях, ще ти изпея една песен, ти ще ми простиш.“ Какво ти коства да кажеш: „Много глупава работа, още не мога да си държа езика. Плъзна се езикът ми, слабост имам, ще ме извиниш. Езикът ми не е контролиран.“

Сега ако ме държат някъде, ако съм болен, боледувал съм, не може да вървя, какво ще ме държат отговорен? Действително прегрешение е, че не може да ходя, но не може да ме съдят. Няма кодекс, с който да ме съдят. Все трябва да ме извинят. Не трябва да ходиш между хората. Ако ходиш между тях, ще се сблъскаш. С патерици не върви между хората. Без патерици ходи. С патерици далеч стой от хората.

Най-първо, вие трябва да хвърлите всички патерици на вашите умове, трябва да хвърлите всички патерици на вашите сърца. Вие сте умни, вие сте много умни. Казвате: „Патерица мене ми трябва.“ Някой път те нападнат, вдигнеш патерицата, защищаваш се. Казваш: „Ако хвърля патерицата, как ще се защищавам?“ Тия патерици много бели са ни навлекли нас. То е едно самозаблуждение. Имаш един приятел, казва ти някои работи, става скарване, защото скарванията стават [в] музикалния свят. Щом влезеш в света, който не е музикален, трябва очите ти да са на четири. Може да те блъскат, ще се развали настроението ти. Това е в немузикалния свят. Той мяза на бойното поле. Като влезеш там, отвсякъде куршуми, шинелът ще бъде продупчен. Като вървиш, може да те бутне нещо. Щом те бутне някой от тези немузикалните тонове, или ще се омотаеш, или може да се простреш на земята. Музикалният свят няма тия неща.

За пример, лятно време ни безпокоят комарите – и то е война. Този комар, без да те пита дошъл. Имаш копринени чорапи, излязъл си да се покажеш на хората. През копринените чорапи този комар те хапе. Някоя хаплива муха, дошла и тя. Някоя въшка, която пъпли, и тя дошла, качила се в

главата, друга манджа не яде. В главата се качила горе. Бълхата скрила се под ризата. Престъпление считат, ако някой бутне някоя жена по тялото, а бълхата ходи по гърба. Като я хванат, веднага смъртно наказание. Като хванете бълхата, веднага я счуквате. Бълхата няма право да влиза под ризата. Може да опитате силата на вашата мисъл. Аз, когато ви гледам, че някой се разкопчал да търси бълхи, виждам, че не е толкоз умен. Той да концентрира ума си, да каже: „Отдето си влязла, да излезеш. Приятелски ти казвам, аз съм миролюбив човек. Ако ме послушаш и излезеш, отдето си влязла, прощавам ти. Ако ме заставиш да си отворя ризата, тогава съм доста лош. Ще дойде смъртното наказание. Щом те хвана – присъда, нищо повече.“ Някой от вас казва: „Аз съм много миролюбив.“ Колко бълхи вие сте чукали! Турците никога не убиват въшките. Хване някоя въшка, пусне я на земята. Една въшка не убива, понеже е грехота, но един гяур може да убие. Морал. Вземе въшката, пусне я в одаята. Напуска ги и като седнеш, те те налазят.

Та, казвам: В умствения свят има паразити и в духовния свят има паразити. Понеже се намираме в един свят полууреден. Трябва ви приложение, понеже хората както прогресират, така се благославят. Всякога се прави ревизия. Когато влезете в някой дом, който е уреден, къщата е замазана, всичко е уредено. Дето хората са лениви, къщата не е замазана, неуредена, нечистотии има. От невидимия свят слизат да разгледат как е нареден умът, как е нареден умственият свят и сърдечният свят. Щом направят една ревизия и намерят всичко хубаво, усещаш него ден, че ти е приятно. Намерят погрешка – казваш: „Целия ден не зная защо ми е мъчно.“ Има нещо, което не одобряват у тебе.

Сега всички музиканти трябва да бъдем. Човек за себе си трябва да пее, нищо повече. В ума си трябва да знае, мислено да пее. Туй значи да мисли. Той, за да чувствува правилно, той трябва сърдечно да знае да пее. И най-после, външното пеене, то е трета степен. То ще дойде като един резултат.

Казвате: „Сега, без пеене не може ли?“ Може. Може и без пеене. Умрелите не пеят. Сега, когато някои казват: „Без пеене не може ли?“… Не може да ядете един сух хляб, няма сладчина. Не може да ядете хляб само от трици. Какво ще се ползувате? Същността на нещата е хармонията. Под думата пеене разбирам съдържанието на живота. В този живот пеенето изразява съдържанието на живота. Без музика животът е движение. До нас е дошъл по музикален начин. Когато Бог за пръв път е изказал мисълта си, музикално я изказал. Този Божествен живот влязъл в света. Сега Бог музикално ще каже на нас. Всичките ни страдания произтичат от немузикалността. Казвате: „Трябва да вярваш в Бога.“ То не е музика. Той в какво вярва? В нищо не вярва. Той знае за Бога толкоз, колкото и аз зная.

Той е като онзи, който казва: „Ти не знаеш да свириш“, но и той не знае. Той свири толкоз, колкото и аз свиря. Аз свиря, вземеш да свириш и ти, ще свириш като мене. Ти казваш: „Така не се свири“, но и ти свириш като мене. Или казваш: „Ти не пееш.“ Ако не знаеш да пееш повече от другите, не си давай мнението.

Питам сега: Ако вие не може да се примирите, в какво седи вашата сила? Че може да направите един скандал. Аз ви уважавам. Силни хора сте. Казвам: Браво. Скандалджия, силен човек е, проявява се. Ако не можеш да поправиш скандала, ти си слаб. Ако го поправиш, два пъти по-силен си. Следователно силният може да прави скандали, два пъти по-силният трябва да ги поправи. Два пъти по-силен трябва да станеш и да поправиш един скандал. Тази дума скандал разбирате ли я? Скандалът е потребен някой път. Ще отбиеш водата. Тя се текла, тя била безполезна. Дойде един скандал, отбие се водата, прекарате [я] в някоя градина. Какво лошо има? Взела друго направление. Сега погрешките в музиката, това са скандали. Всяка погрешка е скандал. Браво, че си го направил. Но поправи скандала – два пъти си по-герой. Тъй щото, музикално като правиш скандал и печелиш. Като ги поправиш, още повече ги печелиш. Като правиш скандали, печелиш. Като ги поправиш, печелиш повече. Музикално който прави погрешки, не губи нищо. Вие се чудите.

Да кажем, някой певец пее. Много хубаво пее в някой хор. Много точно е пял. Диригентът на никого не обръща внимание. Един ден една млада мома направи погрешка в хора. Той я погледне и тя го погледне. В езика има погрешка, в очите няма погрешка. Тя направила погрешка с езика. Като погледне, иска да я види. Но като погледне, мръдне му сърцето и само с пръстите мръдне, тя се усмихне. Аз ви привеждам факта.

Погрешките в света стават, за да се запознаят хората. Във всяка погрешка ще видиш слабата страна, но ще видиш и добрата страна. Погрешките се допущат, за да се явят добрините. Без тия погрешки, добрините ще бъдат неизвестни. Направиш една погрешка с устата или с очите, може да се поправи. Езикът може да се поправи.

По някой път мислите: „Какво мисли Христос за мене?“ Рекох: Какво ще мисли един диригент? Мисли дали знаеш да пееш или не. Ако ти може да се жертвуваш както Христос се е жертвувал, ако ти може да живееш както Той е живял, ти ще се радваш. Ако ти не мислиш като Него, какво ще мисли за теб? Ние сме чудни хора.

Моето мнение за една ябълка зависи от качеството ѝ. По-хубавата, по-красивата, по-доброкачествената, веднага към нея имам повече

разположение. Хубавите неща се обичат. Доброкачествените неща се обичат. Колкото тази красота намалява, ние не може да се обичаме. Под думата обич разбирам: ти не може да възприемаш. Искам ясно да разберете. Под думата обич аз разбирам възприемане. Ти не може да възприемеш една храна, която не е приготвена хубаво, която не е доброкачествена. Не може ти да я обичаш. Щом възприемеш храната, обичаш я. И в любовта същият закон е. Ти не може да предадеш любовта, ако не е доброкачествена. Понеже любовта е доброкачествена, онзи, който я предава, той се повдига. Онзи, който възприема любовта, и той се въздига. В любовта, като обичате и като възприемате любовта, вие се повдигате, вие растете нагоре. Като изпращате любовта, вие създавате най-хубавите условия за вашия живот. По някой път мислиш защо трябва да любиш. За да създадеш условия за живот. Защо трябва да обичаш? Да възприемаш, за да се проявяват вътрешните възможности. От двете състояния зависи щастието на човека на Земята.

Искате да бъдете учени, да бъдете добродетелни. Тия неща са второстепенни. Ти не може да постигнеш в живота си нищо, ако не любиш. Не тъй, както хората разбират. Да любиш значи да дадеш нещо. Няма да очакваш нищо, за което си дал. То само ще донесе своите благословения. Любовта, като минава през тебе, ще остави всичките твои благословения. То е Божие благо. Туй благо Бог като го праща на другите хора, и за тебе ще остане. Онези, които делят някоя печена кокошка, за себе си оставят най-хубавия дял. Кое е най-хубавото на кокошката? За децата най-хубавото е джигерчетата, воденичката. Като заколят някоя кокошка, децата вземат джигерчетата, турят червен пипер, горчица. Джигерчетата е най-хубавото на кокошката. За младите моми, които шият, шията е най-хубавото, за да се научат да шият. На някои дават крилца, да се подигнат, да станат учени. Онези, които искат да говорят, крака им дават.

Вие ме слушате, но не сте свободни. Всички сте ограничени сега. Казвате, така, но кое е съдържанието в нас? Като напуснете Земята, какво ще вземете със себе си? Понеже ще олекнем, като заминем за другия свят, няма да тежим ни един грам. Пък идеите, и те имат тежест. Каква идея ще вземеш? Едва със себе си ще вземеш думите люби, обичай. Всичкото богатство е това. Като туриш люби и обичай, навсякъде пътят ти е отворен. Всяка дума философия остава назад.

Каква философия има между двама борци, за да покажат кой е по-силен? Единият завали другия на земята, заваленият започне да философствува защо загубил, че не бил намазан добре, малко неразположен бил. Какво трябва да се направи сега? Защо човек трябва да се бори? Не може ли без

пехливанлък? Злото като се яви, като те намери, иска да се бори. Казва: „Или ще се бориш с мене, или ще те набия.“ Какво ще правиш? Ако не искаш да се бориш, ще те бие. Значи, ако злото тебе може да те победи, слаб си. Какво трябва да правиш тогава? Ако ти носиш думата любов, като [я] допреш до носа на злото, веднага пада. Стъпи отгоре му.

Казвам: В живота носете две неща – люби и обичай. Може да ти бъде пътят отворен навсякъде. Как ще любиш, остави този въпрос. Люби, нищо повече. Друго не ти трябва.

„Право ли е?“, него остави настрана. Всичко друго остави. Думата люби носи всичките правила в себе си. Нали знаете едновремешните латерни? Един казва: „Аз зная да свиря.“ Рекох: „На какво?“ – „На латерна съм майстор.“ Тръгне, започне да върти и тя свири много хубаво.

Та, казвам: Когато една душа се ражда на Земята, тя се освобождава от всичките противоречия на своето минало. Разкъсват се всичките конци, които са били свързани. Защото, ако погледнете една душа, която е дошла, най-напред ще видите, едно дете се ражда само с един конец свързано, с един конец е свързано горе на главата, на сърцето – друг конец и още – трети конец. С три конци е свързано. Като остарее, то са милиони конци като паяжина, конец до конец. Само с конци е обвързано. Когато се ражда, всичките тия конци се разкъсват и човек става свободен като дете. Ако бихме запазили само трите конци, ние щяхме да бъдем свободни.

Онези, които ни заблуждават, понеже знаят законите на черната ложа, те знаят, че ако човек дойде до Божествената любов, тия конци се разкъсват, държат човека да е надалеч от Любовта, за да бъде вързан с конците. Защото Любовта къса конците. Казва: „Не му е времето сега.“ 	Речеш да се молиш – казва: „Остави, и без молитва може. Какво ще се молиш? Нека го направят другите, ти недей.“ Всякога ще намерите причини за отлагане. „Не му е дошло още времето.“ Таман речеш да направиш нещо, казва: „Имаш малко друга работа.“ Всякога искат за една секунда да отделят съзнанието. Че когато Слънцето изгрява, ако мъжът иска да се разправя с жена си, Слънцето ще е изгряло. Той, като иде да посреща Слънцето, да няма жена. Той не трябва да бъде нито господар, нито учител, ами да е дошъл да види онова, което Бог е направил на изложение. Да присъствува на изложението, тъй, както става в Пловдив.

Мнозина проповедници са проповядвали. Много хубави работи са казали. Но същественото там се мълчи. Защо? Ако не си видял Господа, ще те е срам. Адам като направи погрешка, Господ идеше да го погледне в очите. Той се скри, да го не види. Всичката погрешка е там. Ако беше погледнал

той Господа, ще го погледне и Господ, щеше да види хубавото в него и той щеше да види хубавото в Господа. И Той щеше да му покаже как щеше да поправи погрешката. Понеже целият ден Господ го търси. Сутринта го търсил, няма го. Към обед го търсил. И надвечер Господ като дошъл, Адам нямало къде да се крие. Понеже бил гол, малко студено станало, дошъл и казва на Господа: „Чух гласа Ти, но се убоях.“ Сега във вашия ум се ражда мисълта: „Тъй ли е?“ Предполагам, че е така. Може да е било по друг начин. Скрил се е някъде. Къде се е скрил? Че се е скрил, скрил се е, нали казва Писанието: „Чух гласа Ти.“ Противоречието е другаде. Как Господ да го не знае къде е? Адам беше в търбуха на дявола. Целият ден дяволът го беше погълнал. И Ева беше погълната вътре. И целия ден като го търси Господ, вижда къде е, накара дявола да го избълва. Видя ги голи. Казва Адам: „Чух гласа Ти, но се убоях от Тебе.“ Туй, което стана с Иона, стана с Адама. Как го погълнал дяволът?

Да дойдем по-близо до истината. Понеже бяха прекъснали връзката с Бога, поради непослушанието си Бог не можа да ги вижда. Бог никога не иска да срещне един човек, който е прекъснал връзката си с Него, защото ако го срещне, голямо страдание ще има с него. Не иска да го среща. Казва: „Къде ли е?“, после го остави. Не че не знае. Казва: „Адаме, къде си?“ – „Чух гласа Ти, но се убоях.“ Защо?

Сега вие се боите да пеете, че невярно ще вземете тона. Ако се боите, какъв певец ще станете? Няма по-хубава работа от пението. Обновителната работа започва с процеса на пеенето. Дойде една светла идея, една възможност, чрез която да се освободи душата. Понеже като пееш, ти ще привлечеш най-възвишените духове. Като пееш, ще привлечеш вниманието на най-възвишените души. Като пееш, те ще ти помагат. Щом не пееш, те не те съжаляват, оставят те на произвола. И птичките пеят, и животните пеят. Щом мучи едно животно, пак обръща внимание. Магарето като пее, обръща вниманието. Всеки звук, който хората издават, обръщат вниманието. Един камък, като се търкули, вдига шум. Обърнете внимание върху него. Много от тия камъни, като се търкалят, са станали скъпоценни камъни. Скъпоценните камъни от търкалянето са станали скъпоценни. Не бойте се, ако се търкаляте. Не е лошо нещо.

Помнете две думи в ума си: люби и обичай. Бъдете готови да ги прилагате. Направиш една погрешка – кажи си истината. Кажи: „Аз не бих дошъл да се извиня. Понеже служа на Любовта и на Обичта, заради Господа искам извинение.“ Ще кажеш: „Направих погрешка, Господи, и каквото ми кажеш, ще го направя.“ Моето достойнство? Какво достойнство? Достойнството в човека стои да поправи погрешката. Като направи погрешка, то е коренът. Достойнството седи да израсне, клонища да пусне.

Ако не правиш погрешки и не ги изправиш, ти не растеш. Като направиш погрешка и имаш желание да я поправиш, ти си в правилния процес. Направиш погрешка – не казвай: „Моето достойнство не ми позволява да се примиря." Кажи си: „Аз бях герой да направя погрешката, герой съм и да я поправя." Вие ще израстете и туй дърво ще даде плод.

Ако така разбирате, днес може да се поправят работите, иначе не може. Без любов погрешките не може да се поправят и без обич не може да се поправят. Може да попитаме: Бог, Който знаеше, защо допусна погрешката на Адама? Една необходимост е тя, за да се прояви. За да изправи погрешката си, за да се направи най-необходимото. Ние казваме: „Че ако не беше направил погрешка, какво щеше да бъде?" Съвсем друг живот щяхме да имаме. Ние предполагаме някакъв живот. Този живот, който сега живеем, е по-добър от онзи, който щяхме да живеем. Засега е по-добре един живот при погрешки. Живот без поправяне на прегрешенията няма смисъл. В погрешките на живота и в изправяне на погрешките има смисъл. На български от какво произтича думата грях, грешка, греша? Ш-то показва, че всичките причини на греха са материални. Грехът е свързан с гъстата материя.

Сега до де дойдохме? С какво започнахме? Две неща основни седят. Любовта, това е мажорната гама. Обичта, това е миньорната гама. Или, мажорната гама е, която дава подтик. Мажорна не така, както ние разбираме. Мажорните гами дават подтик на нещата. Без подтик не може нищо да се направи. Най-красивият подтик е възприемането, обичта. Миньорното, то не е в областта, в която вече любовта се проявява и развива. Това са две неща. Любовта е първият подтик. Този подтик е на духа и на душата. Обичта има отношение към ума и към сърцето. Да възприеме и да обработи нещата. Тъй щото, в любовта, душата и духът се проявяват и дават. А в обичта умът и сърцето възприемат нещата.

Това е психологическото обяснение. Ако така не разбирате, вие ще се намерите в едно затруднение. Вие ще намерите някой умствено да ви люби. Умствено човек може да ви боядиса и по сърце човек може да ви продаде, нищо повече. Вие имате една кокошка. Продавате я, за да имате пари. Защо продавате кокошката? Вие мислите, че парите са по-важни от кокошката. Продавате и хляба при известни условия. Не продавате хляба, когато мислите, че хлябът ще ви бъде повече полезен от парите. По някой път ние искаме да заменим любовта с нещо друго – с култура, с внимание, с реалност. Те са празни работи. Те са книжни пари, които се обезценяват. Единствената банкнота, която не губи стойността си, е Любовта. Единствената банкнота, която не губи стойността си, е Обичта.

Сега вие пеете по любов. Пейте по любов на духа и на душата. Пейте с обич на ума и на сърцето. Два начина за пеене има. Виждам, някои от вас сте били доста видни певци. Пели сте, плащали са ви доста голям хонорар. На този брат доста голям хонорар са му плащали и сега се чуди. В миналото на едно място му се скъсала струна на арфата, той се разгневил и оставил. За една струна напуща концерта. Сега намерил струната, завързал я вече. На арфата нали така свирят? На цигулката се свири другояче. Разбира се, тия струни, които са нагоре, се късат по-лесно. На цигулката не се късат така. Това са алегории. Причината, че се е скъсала струната на арфата, коя е? Тя се е скъсала, понеже той е имал една възлюблена, един тон, който обича тя. Като се скъсала струната, той скочил и хвърлил арфата: как тъй да се скъса струната?

Аз, за пример, съм се занимавал с българската музика. Намерих един малък сюжет български и намерих, че тя е създадена от една молитвена песен. Българите са я взели и са я приложили. Музиката е духовна, а съдържанието е светско. Една от хубавите български песни, дето се моли българинът. Като се моли, така се моли. Когато ще се моли, обича да се облече хубаво. Ще се облече много хубаво, с хубави дрехи, обуща, ще започне, като че отива пред Господа да се представи. Сега ще кажете: „Коя е тази песен?" В българите молението и оплакването вървят заедно. Когато умре някой, че го оплакват, то е молитва. Оплакват го, нареждат какъв е бил, изнасят миналото му. Един стар обичай от източните народи. Старите песни се различават. Модерните песни имат друго построение. Колкото са по-стари, особено темпо имат, особена линия имат, имат нещо особено. В тази музика има нещо задушено, ограничено. Като влезеш в нея, усещаш ограничение. Има нещо в бъдеще. Но в дадения случай нищо няма съществено. Когато в съвременната музика има неща, които се виждат за реализиране, по-близо до реалността.

Човек трябва да започне с любовта. Да знае какво нещо е музиката. Да пееш без любов, да биеш тъпан значи. Да пееш без любов, без обич, то значи да биеш тенекия. Ако аз ви свиря и не ви казвам, какво ще знаете? Толкоз пъти сте я слушали, не знаете молитвата. Много малко българи има, които знаят да я свирят. (– „Да я чуем.") Вие сте я чували. Толкоз пъти сте я чували. Пак ще я чуете. Не сте много музикално настроени. Хремата е една музикална репетиция. В тази песен българинът излива душата си. „Господи, ако аз бях Те послушал, човек щях да стана, но, ах, глава дебела." Вие благодарете, че е кратка. Ако беше много дълга… (Учителят свири.) Излива си душата. „Господи, ако бях Те слушал досега, какъв човек щях да стана." Една молитва ще стане, песен е това. Значи искал да поникне, да израсне, добре да цъфне, добре да завърже, добре да даде добър плод и да

яде добре и да служи добре на Бога. Така е построена тази песен.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.

28-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 8.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_04_10 Разумни, справедливи и добри
лекция на Младежкия окултен клас

РАЗУМНИ, СПРАВЕДЛИВИ И ДОБРИ

Отче наш.
„Мога да постигна“.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Какви бяха общите положения на миналата лекция?

Пишете върху „Ползата от цветята“.

Всяка лекция задръжте както децата задържат хляба. Малкото дете признава, че е хубав хляба. Повече от туй не разбира. По същия начин възприемате живота, като хляба го ядете. Казвате: „Много е хубав, много е хубав“ и все с хубавото остава. Трябва да се пазите от механичното натрупване на знанията. Имате механическо натрупване, както пясъка се наслоява без да се организира. В знанието главата расте, умът расте, сърдцето расте, тялото расте. В невежеството умът се смалява, сърцето и тялото се смаляват и човек издребнява. Сега някои дървета са много високи, то е натрупване, то не е растене. Когато някоя къща става 10–15 етажа расте ли тя? Съвременните учени хора все още нямат реална представа какво значи растене. Къщата като стане на 10, 15, 20 етажа расте ли? Всеки процес дето не се забелязва разумност, справедливост и доброта няма растене. Растене в този смисъл, в който го приемаме ние, трябва да заключва три неща: разумност, справедливост и доброта. Ако вие не чувствувате разумност, справедливост и доброта по отношение на вашите мисли, чувства и действия, тогава вие не растете и всякога страданията идват от липса на разумност, справедливост и доброта. Сега вие търсите страданията при липса на нещо. Ако напълните една стомна и водата изтича къде е причината? Или е пробита, или може да е така точена, че водата да изтича през порите на стомната, или пък изветрява се, изпарява се. И вие един ден може да дойдете в живота и да не знаете вие какво сте. Като гледате ще се чудите дали сте вие или не сте вие. Гледаш, гледаш и няма на какво да се опреш. Разумен не си, справедлив не си и добър не си. Какво си? Човек, който не е разумен, не е справедлив и който не е добър, какъв е? Противоположно същество. Човек, който не е красив какъв е? – Грозен. Който е грозен, какъв е? Който няма красота, грозен е. Който е грозен няма красота. Значи, щом не си красив грозотата е на място. Щом нямаш красота, грозотата е на място. Щом дойде красотата, грозотата

отстъпва мястото. На какво може да ги уподобиш? Грозотата е нощ, красотата е ден. Вие не съзнавате. Денят е красив, в нощта грозни виждаш нещата. Не трябва да отделяте красотата и грозотата, но да подчините грозотата на красотата. Има едно движение. Неразумното трябва да се подчини на разумното, несправедливото – на справедливото, злото – на доброто. Щом владееш на себе си, разумното да господарува в ума. Справедливостта да има господство в ръцете и добротата да има господство в тялото. Този процес постоянно трябва да работи човешкия ум. Вие постоянно чувствувате някаква справедливост, която се върши вътре във вас. Всеки е недоволен. Вие чувствувате несправедливостта на външния свят, а не чувствувате вашата несправедливост. Вие постоянно сте несправедливи. Говорите несправедливо, постъпвате несправедливо. Справедлив трябва да бъдеш. Спиш повече отколкото трябва, пишеш по-малко отколкото трябва, пак си несправедлив. В справедливостта значи да задоволиш своята мисъл, да ѝ дадеш ход. На чувствата да им дадеш ход и на постъпките да дадеш ход. Такъв ход да дадеш, че мисълта ти да е доволна и чувствата да са доволни, и постъпките да са доволни. Това е фигуративно казано.

Сега определя се какво нещо е младия. В едно отношение младият е търговец, който събира. Той е сиромах и събира богатство. Що е старият? Той трябва да раздава. Ако като млад не събираш и като стар не раздаваш, ти нито си бил млад на свят, нито си стар на свят. Защото, ако в младостта не те радва нещо и ако в старостта не те радва нещо, ако в младостта не се радваш и в старостта не се радваш, тогава какво очакваш? На какво се радвате вие? Да допуснем, че едно дете се радва на кончето, което баща му е купил. Един ден детето бутне коня по задницата, ритне го конят. Питам: Защо го рита конят? Уподобете конят на вашата мисъл. Конят много рита. Човешкият ум и той рита. Казвате: „Конят рита и умът рита“. Човешкото сърце хапе. Щом не знаеш как да го бутнеш със зъбите хапе. Какво трябва да го правиш като те ухапе? Да го биеш себе си ще биеш, ти усещаш болка. Да биеш коня чувствуваш, че на себе си правиш пакост. Значи конят ще го погладиш отстрани, внимателно ще се обхождаш, политика има. Обхода трябва. Вие казвате: „Господ така направил човека, природата така направила човека“, но как го направила не знаете. Че тя го направила, го е направила, но ние не знаем нито как Господ го е направил, нито как природата го е направила.

Сега една песен по какво се отличава? Всеки един човек ще почувствува едно движение в ума си, после едно движение в слънчевия възел. Всяка песен, която не действува на човешкия ум и на човешкото сърце не е построена музикално, защото животът започва с едностранните тонове. Тонът „до“ всякога търси, тонът „до“ търси светлината, търси топлината,

търси и влагата. Тонът „до“ търси човешкия ум, търси човешкото сърце, търси човешката воля, търси човешката душа и човешкия дух да ги намери. Да се озове на гости при тях. Сега имате едно механическо отношение. Чуйте един глас с ухото. То е „до“. Дошло нещо до ухото, това ни най-малко не е тон. Основен тон считам Божествената семка, като се посее тя да се развие. Значи по закона всичките други тонове, които се явяват, да образуват едно цяло. Онова, което ражда нещата то е „до“. Другите неща едно от друго се раждат и в края на краищата имате едно цяло дърво с цветове, с плодовете му. Та считайте музиката като едно от великите Божии блага в света, чрез които човек се подига. Сега отчасти разбирате музиката. Засега разбирате толкоз, за бъдеще повече. В органическия свят всяко растение като се посее музикално то е първия импулс на всяко живо същество – да намери светлина. Стремеж към светлината е. Всеки зародиш се стреми към светлината. Пътят, по който се стреми към светлината е вече „ре“. Запознаването със светлината това е „ми“. Вземане нещо от светлината е „фа“. Прилагане на туй, което е взето от светлината, обработването е „сол“. Другите „ла“ и „си“ какво са? Та казвам: Процесът в музиката играе важна рол. Ако се разглеждат отвън механически то е друг въпрос. Дълго време човек преди да е пял е мислил, мислил. Нему са му пели много пъти. Детето, което е седяло в люлката колко песни му е изпяла майката? Знаете колко хиляди песни му е изпял бащата. Виждате в птиците какъв е законът: майката седи и мъти, бащата пее. Яйцата слушат тази песен с часове, цели концерти дава бащата. Казвате: „Пее птичката“. Пее той, има предназначение. Ако не пее целият процес на излюпването няма да стане. Нещастието всякога започва, когато се спре музикалният ход на нещата. Има едно музикално изражение на нещата. Аз наричам основен тон на живота Любовта. Доброто е основния тон, справедливостта е основен тон и разумността е основен тон. Доброто е основен тон на физическия свят. Справедливостта е основен тон в духовния свят. Разумността е основен тон в умствения свят, той ражда всичко. Сега разбираме много конкретно. Под думата „основен тон“ разбираме туй, което опитваш. Ядеш една ябълка, то е основен тон. Може да я посадиш, може да я изядеш, може да я свариш, от нея всичко може да направиш. С туй, което направиш туряш основния тон на знанието, на това, което имаш вътре. Разбира се за бъдеще туй знание трябва да знаете как да го използувате. Виждали ли сте някой път когато някой модно облечен, че го критикуват. Вие не знаете защо някой път шапката му е накривена наляво или надясно. Някой път шапката му е назад, някой път на челото. Някой път рамената са подигнати, някой път стегнати. Някой път роклите са късички, някой път дълги. Някой път обущата са с тъпи върхове, някой път с остри. Всичко това има свой смисъл. Вие разглеждате много механически нещата. Не харесвате някои неща. Много пъти човек от незнание прави това, без да знае. Той го прави по модата. Онези, които са

изкарали модата са много учени хора, те са мислили постоянно, менят модата. Някой път накривяват на дясна страна, някой път на лява страна шапката. Едно време мъжете носеха калпаци, сега жените ги носят. Защо ги носят? Ако човек с дясната си ръка носи тежест, нали е изкривен, лявата му страна се издига. Изкривен е защото от дясната страна е по-тежко. Погледнеш се, изкривил си се към дясната страна. Натоварен е, който не разбира казва: „Какво се е изпъчил". Има си причини, равновесие пази. В чувствата пази равновесие за лявата страна. Тогава за да ходи прав той трябва да има две еднакви стомни. Та сега мъжете носеха на дясната страна накривена шапката, какво означава? Калпаците си носеха накривени на дясната страна. Сега жените ги носят на лявата страна, процесът се е изменил. Равновесие трябва. Няма да ги изкривявате, перпендикулярно да са. Затуй ви препоръчвам с една стомна да не ходите. Ако носите в дясната ръка – мъж сте, ако я носите в лявата ръка – жена сте. И двете ръце трябва да бъдат заети. Другояче казано, едновременно да бъдете заети. Едновременно на човека и умът и сърцето да са заети. Някой път на някои хора умът е зает, тогава са наклонени наляво. Някой път сърцето им е заето, тогава са наклонени надясно. Защото всяко едно действие, всяка мисъл се обосновава на нещо в човека.

Някой ме пита: „Защо съм грозен?" Аз да ви отговоря. Не си мислил, нищо повече. Човек, който не е мислил, не е красив. Трябва да използувате закона на мисълта. Мисълта дава красота. Ако някой пита защо не е добър ще му кажем, защото не е упражнявал сърцето си. Грозен човек е. Ако човек иска да бъде красив трябва да упражнява умът си. Затуй тия три процеса трябва да ги държите в ума си, да не губите равновесие. Дойде една мрачна мисъл, на какво се дължи? Да допуснем, минавате някъде, тъмно е, изкаляте крака си. Или лятно време искате да походите боси и натъкнете крака си на някой цигански трън. Веднага се намръщите. Започнете да търсите причината, защо сте се натъкнали на този цигански трън. Няма нищо. И циганският трън е излязъл на разходка. Ти си стъпил, циганският трън те е ухапал. Казваш: „Защо се убодох?" Бил си невнимателен. Трябваше да се огледаш да не тъпчеш тръните, ще заобиколиш. Казваш: „Няма право да бъде тук". Ти не разсъждаваш право. Да допуснем сега, че ти си поет, направиш най-хубавата поезия и няма кой да я чете. Направиш поезията пък си говедар, четеш я на говедата, те си дигат главата, после пак започват да пасат. Не чети поезия на говедата, не че те няма да се ползуват, но малка е ползата. Например, някой музикант пасе говедата, като им запее те ще си дигнат главата, ще го послушат и пак ще си наведат главата надолу да пасат. Аз, ако бих бил говедар как ще проверя дали пея хубаво? Щом като им запея или като им засвиря те започват да пасат, да хрупкат тревата. Ако музикално пасат те са разбрали поезията. Ако аз им свиря и те музикално хрупкат значи вземат участие.

Аз им пея и те музикално хрупкат. Ти казваш: „Аз говедар не съм“. Ами в тебе има такива неразумни мисли и желания, не си ли ти говедар на тях. Ще им пееш хубаво да се хранят. Вие трябва да знаете, че с музиката може да трансформирате някои ваши желания. С музика страданията няма да си избавите, но ще ги минете по-добре и ще имате една добра опитност. После мислите ви, желанията ви ще се оформят. Ще имате постижения. Вземете едно растение, което господарят го е посял и го обработва. Вземете друго, което не е обработвано. Плодовете на тия две растения се различават. Онези, които са добре обработени, на добра почва, техните плодове се различават от онези, които са насадени в камениста почва. Сега вие в сегашния живот ви интересуват конкретни неща. Вие минавате покрай някоя градина, където са посети хубави дървета. Вие нямате градина и казвате: „Да имам хубава градина“. Този човек е разумен, който е посадил градината. Трябва да се запознаете с него и да си поговорите. Да го попитате как е обработена, да вземете семена да посеете. Вашата градина може да не е така голяма както неговата. Вие ще се заинтересувате.

Сега в живота опасността иде от недоволството. Всеки е недоволен от живота. Тази форма, в която човек е създаден, то е пътят на най-малкото съпротивление. Ако беше човек създаден другояче щеше да има 10 пъти по-големи страдания. Сега така е създаден да има най-малките страдания, най-малките противоречия. И животните, които са създадени са създадени да минат с най-малките противоречия. Това е разумното в света. Онези, големите животни изчезват от земята понеже се родиха големи противоречия. Ако сега се роди един мамут де ще намери той храна. То ще бъде едно голямо нещастие. Понякой път вие искате да бъдете някой велик човек. Защо искате да бъдете велик? Или вие искате да бъдете висок или широк. Някой път желанието е право, не харесвате себе си. Значи да имате една форма такава, с най-малките противоречия. Какво разбирате вие под красив човек? Ако красотата произвежда повече страдание, тя не е на място. Ако грозотата произвежда повече страдание и тя не е на място. Ако красотата човек го прекара през най-малките страдания, на място е. Ако отгдето минеш за грозотата те гонят, не е на място. Ако отгдето минеш за грозотата те съжаляват, тогава е на място. Ако за красотата те гонят, не е на място. Богатият всеки гледа да го обере. Ако богатият може да помага и може да бъде почитан, на място е. Единствената философия е да минете в живота с най-малкото противоречие. Туй е турено в учението на Евангелието, дето казва Христос: „Всяка лозена пръчка, която дава плод се обрязва, а онези които не дават, отрязват се и се изхвърлят навън“. Значи човек в живота си трябва да принесе плод. В какво седи плодът на човека? Ако нямаш един отличен ум, ако нямаш една отлична воля, ако нямаш едно отлично сърце, где е човека? Например, ако имате една тема „Как е създадена красотата в природата“ или „Основните подбудителни

причини на красотата". Сега в света вие не може да го оправите. Вие себе си не може да измените. Имате едно състояние, станеш сутрин, неразположен си. Ако не може да измениш своето състояние, кажи каква е причината. В съзнанието си не си могъл да ходиш там гдето трябва. Кажи си: „Идущата вечер ще ида". Не си ходил там дето трябва, тръгнал си по пътища в съня и не си отишъл там гдето трябва. Ходил си да разглеждаш тук-там. Някои от вас ходят да разглеждат изложби. Влезете в някоя кръчма гонят ви, влезете в кръчмата бият се хората, бягат всичките и вие бягате. Или тръгнал си из гората, гледаш хукне да ви гони лъв или мечка и вие хуквате да бягате. Събудите се. Кой ви кара да ходите вечерно време из гората. Или вечерно време ви дошло на ум да се качите на висока къща, тръгнали сте по стълбата, гледате стълбата разклатена. Какво търсите и вие не знаете. Защо се качвате в тази къща? Казвате, искате да видите горе нещо. Някой път се качвате горе. Някой път слизате долу под земята. Тръгвате и ходите при някой извор. Събудиш се, неразположен си. А някой път ходите и се качвате на висока планина, цветя има. Срещате някой приятел и двамата се разхождате. Събудиш се сутринта, приятно ти е, че си имал един приятен сън. Те са действителни работи. В съня си вие не знаете къде да ходите. Вие сте новаци. Като влезете в един град не сте запознати. Ходите из тази улица, из онази. Прекарвате времето хубаво. Като лягате трябва да си турите една идея. Като лягате, вие какво мислите? Като лягате трябва да кажете: „Да ида или в училище, или в някое изложение, или в някой храм в невидимия свят, или на Слънцето, или на Луната". Все очаквате за бъдеще нещо. Туй, което очаквате то е вътре във вас. Вие сте едно дърво и трябва да дадете плод. Ако имате този плод онези гости ще дойдат, ако нямате плод никой няма да дойде при вас. То е най-реалното. Ако имате плод всичките ще дойдат и ще ви гледат приятно. Пръчките ги обрязват за да дадат хубав плод. Ако нямат плод, отрязват ги. Сега светлината свети. Сега всички пишат възпитателни неща: душата на децата, душата на народа, културата, музиката, та концерти, та това, хубави работи.

В древността има един разказ, дето един от великите учители в древността пратил своя ученик да изследва. Той бил недоволен. Ученикът като го изпратили на работа мърморел: „Мен ли намериха да изпратят, други имаше по-способни". Като минавал все мърморел. Слуша една мома запяла и като слушал забравил мърморенето. Казал си, че то си имало причина. Где щях да слушам тази хубава песен. Благодарил на учителя си, че го е изпратил, та могъл да слуша тази хубава песен. Върнал се при учителя си и казал: „Учителю, отидох само до песента и там се спрях". Казва му: „Добре си направил". Какво направил той сега? Той казал, че до песента мърморел. Песента наричам разумното в света. Дотогава все мърморел, защо го изпратили, животът му дотегнал. Казваме, че

условията са лоши, но като дойдем до песента виждаме, че има смисъл живота. Той е Божието благо. Всеки един от вас е пратен до разумното, което трябва да възприемете. Като послушате Божествената песен вие ще възприемете най-добрият подарък, който човек може да възприеме. Ако ви попитат: „Какво искаш да станеш“, какво бихте избрали? Ако е за наука, каква наука бихте избрали? Сега какво ви недостига? Л – тази буква липсва. После и тази буква липсва – М. После и тази буква липсва – Н. И тази буква – Б. После буквата – Т. И тя не е развита. Буквата – Ш е развита повече отколкото трябва. После тази буква е много развита – И. После тази буква е много развита – Ч. Това е езикът на вашите залъгалки. Имате беби и бебенца. Ето аз какво разбирам. Щом ви дадат хубаво ядене най-малко починете 15 минути. Вземете хляба, сдъвчете го хубаво, музикално. Няма да бързате. Музикално ще приемете хапката. После няма да бързате изведнаж пак да вземете хляба, но музикално ще топиш, ще дъвчеш бавно. Половин час да ти вземе докато се наядеш хубаво. Да остане в ума ви светлата идея, че хубаво е яденето. Ябълката, която си изял да я носиш в ума си като най-хубавата ябълка по форма. И по съдържание да бъде най-хубавото. Като виждаш външната красота и съдържанието, което чувствуваш и силата, която ги придава. Нека сега всеки един от вас да се върне и да прегледа живота си и да е благодарен. Минал е през камениста почва. Защо е минал? Минал е през мочурливо място. Защо е минал? Минали сте през планинско място ще съберете хубавите впечатления и лошите впечатления и ще ги обработите. В света вие опитвате. Има мочурливи места, като бутнеш веднага ще изсъхнат. Не трябва да бързате. За един ден ще изсъхне мочурляка и ще минете. Има места, които са непосадени. Ще завъртите един ключ и за 24 часа ще бъде една хубава градина. Сега не знаете да бутнете ключа. Минете през някое село подигнете всичките кучета да ви лаят. Щом ви лаят, значи виден човек минава. Хубаво е да минеш по селото и кучетата да мълчат, само да си мърдат опашките. Всичките да мълчат, но да тръгнат отподире ви. Другояче те ви преследват. И всичките селяни ще знаят, че вие сте знаменит човек. Вие се скарате двама души, вие дразните кучетата във вас. Скарате се, нямате добро мнение, дразните кучетата. Когато се явявате на конкурс, да кажем явите се по философия на някакъв въпрос. Дадат ви една нова тема или по музика ви дадат едно парче да го заучите. Но някой път когато вие сте виртуози, ще ви дадат едно парче да го изсвирите без упражнение, за да видят какво знаете. Или пък ще ви дадат една песен, не сте я учили, но веднага да я изпеете. Някой път ще ви дадат една песен да я научите и един месец на разположение имате. Научите тая песен, знаете да я пеете с всичките модулации и по всичките музикални правила. Вие се намирате в света и мислите, че хората знаят повече от вас. Че знаят повече от вас, знаят. Какво трябва да правите когато се намирате между хора, които знаят повече? Може да се намерите между хора, които много знаят и

между хора, които нищо не знаят. Ако сте при тези, които много знаят ще се учите от тях. Ако сте при тези, които нищо не знаят, ще им преподавате, вие ще ги учите. Вие сега не искайте да сте учители. Вие искайте да бъдете учени. Нещастие е човек да бъде много учен. Да допуснем ставате сутрин и вие сте неразположен по единствената причина, че времето е облачно. Казвате: „Времето е развалено." По цялата земя не е облачно. Лятно време, заоблачило се е, приготовлява се дъжд. Твоето неразположение е предвестник за благото на хиляди, милиони растения. Зарадвайте се, че дъждът ще дойде. В дадения случай вие сте неразположен, че всичките растения се молят да дойде благото. Казват: „Ожадняхме, много вода ни трябва." Ти участвуваш в тяхната нужда, усещаш тяхната нужда. Те казват: „Не бойте се, хубавото време ще дойде." Когато ти си неразположен, ти усещаш нуждата на другите. Някои същества имат нужда, то не е неразположение. Във вас тъй сте нагласени, искате днешния ден да бъде ясен. С вашата яснота не бихте усетили страданието, като се развали твоето настроение на тях ще се подобри положението, пък и ти не си изгубил много. Ако си недоволен качи се на аероплан над облаците на 1000–2000 метра. Горе е ясно небето. Да кажем нервен си. Какъв е цярът? Лошо ли е човек да бъде неразположен? То е най-доброто състояние, което имат хората. Чрез нервите се предават мислите. Благодарение, че имаме нерви. Нервите ние ги препоръчваме. Чрез нервната система се предават мислите. Вие много стока образувате, че искате да я продадете. Колко мисли трябва да прекарате през вашата нервна система? Достатъчно е на деня да мине един трен. Вие искате да минат стотина трена. Има три фази. Има машини с три фази на горение: най-силно горение, средно горение и слабо горение. Видиш, че горението е силно, обърни на средното или на слабото горение. В мисълта не пускайте най-силното горение. Да допуснем, че вие обличате най-хубавата дреха. Като ходите една седмица няма да обръщат внимание на нея. В началото много са хубави дрехите, но след една седмица стават обикновени. Какво ще правите тогава? За да направите костюма си интересен най-първо направете го бял. Един ден като го носите бял, втория ден го направете червен, третия ден – портокален, четвъртия ден – зелен, жълт, син, тъмносин, виолетов и т.н. После смесените цветове турете и ще станете виден. Има повече от 50–60 смесени цвята. Ще бъдете много интересен. Вие турите белия цвят за един ден, ще станете интересен. И тъй като сменяте цветовете ще бъдете интересен. Някои от вас искате да бъдете много добри. Вземете една поза. Колко дена ще бъдете интересен с тази поза? Най-първо ще видят хората, че сте интересен. Ако целия ден седите така, не си струва. Ще измениш позата. Сега втората поза каква ще бъде? /При първата поза Учителят държеше очите си нагоре, при втората – гледаше сериозно/. И тази поза на може да задържите, ще я смените. При третата поза ще пишете, при четвъртата – ще рисувате. Вие не може да задържате тези пози задълго.

Всички трябва да се сменят. Ако продължавате повече, губене на енергия е. Да гледа човек нагоре е хубаво, но ако целия ден гледа като факир, често децата правят такива пози. Понякой път вие седите, замислили сте се. Не е идеята определена. Седи някое дете при някоя круша и гледа крушата научно. Гледа дали плодовете са хубави. След като снеме един плод от дървото, разглежда го и го тури в джоба. Сега човек може да се смее, то са процеси. Тази ябълка или тази круша носи известно съдържание в себе си. Тя е жива. Една ябълка носи скрит живот. Дали туй дете ще разбере живота на ябълката? Всяка една мисъл, всяко едно чувство като го гледате, като дойде във вас, ако сте разбрали, ако може да прочетете по малко каквото е написано вие се ползувате. Ако не прочетете, малко се ползувате. Следствие на това се раждат всичките недоволства в света.

Всяко нещо на своето време. Разумни, справедливи и добри.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
23 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 10. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_04_12 Трите положения
утринно слово

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„Махар Бену Аба“

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните за любовта. Това е нова мисъл. Повтаря се. По три начина човек може да повтаря. Едно повторение има – да носиш Библията под мишницата като свята книга и да мислиш, че е свята. Никога не я отваряш, не я четеш какво е написано. Каквото е написано, написано е. Второто положение – отваряш, четеш, показваш и казваш: „Няма какво да се приложи. То е приложено, както е написано.“ Третото положение – когато четеш, разбираш, и започваш да прилагаш. Сега искам един от тези методи да приложите. Първия сте приложили, сега кой метод ще приложите?

Учителят чете: „Ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал, що дрънка“ – първото положение, носиш Библията под мишницата. „И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам вяра, щото и гори да преместям, а любов нямам, нищо не съм“ – то е също първото положение. „Ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите и ако предам тялото си на изгаряне, а нямам любов, нищо не се ползвам.“ Да дадеш тялото си на изгаряне значи: тази Библия носиш в една златна чанта, даваш всичките почести, прах да не падне на светата книга. То е все първото положение.

Сега второто положение: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата не се радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи.“ Сега туй е второто положение. Казваш: „Туй Господ да го направи, търпението.“ Туй, което Господ е направил, ако ти не го правиш, не го разбираш. Защото, ако имаш един бонбон направен и ти го носиш в джоба си, не го вкусваш, ти не знаеш съдържанието. Трябва да го вкусиш. Нещата във второто положение трябва да се опитат.

„Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем, и отчасти пророкуваме; но когато дойде съвършеното, това, което е отчасти, ще се прекрати.“ Искаш да знаеш например дали имаш любов. Казва: „Аз имам любов, аз съм пълен с любов.“ Правя едно възражение: хамбарът е пълен с жито, но ако туй жито не го носиш на нивата или ако хамбарът е пълен с жито, пък ти не си го вкусил, то не те ползва. Ти си пълен с любов, но тази любов не си я опитал. Всички те уважават, знаят, че хамбарът е пълен и заради този хамбар те уважават. Те те уважават, но ти ще страдаш. Щом не употребяваш житото, ти ще станеш мършав. Как ще обясните това положение: в Бога вярвате, и казвате някой път, че не сте разположен? На хората давате, но на себе си не можете да си дадете. Казваш: „Кротък ще бъдеш, туй ще бъдеш, онуй ще бъдеш.“ Като дойде, започваш да се разправяш, казваш: „То все ще се разсърди човек. То Господ се сърди, че аз ли няма да се разсърдя?“ Този въпрос не е в сравненията. Ако знаеш да се сърдиш на свят, сърди се, но не знаеш как да се сърдиш.

Да ви приведа един пример. Ако извадиш житото от хамбара и храниш прасетата само, на хората никога не даваш, какъв човек си? На прасето ще дадеш, ще го потупаш по гърба; на човека ще кажеш да иде да работи, никакво жито не трябва на него, но прасетата са дребни същества, още невинни, дечица. Какво ще бъде твоето разбиране? В музиката има подигане на гласа, кряска певицата, но чува се надалече, музикален е гласът. Някой кряска, но няма никаква музика.

„Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мрачкаво както през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, тогава ще познавам, както и съм познат.“ Как ще разберете ще познавам, както съм познат? Опитност нямате. „А сега остават тия трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.“ Значи, като минеш през всичките най-големи опитности в живота, че в тебе да остане вярата, надеждата и любовта. Туй нас засяга. Нищо като не може да разклати твоята любов, твоята вяра, ти си стъпил на третото положение. Дотогава, докато любовта ти се разклаща, докато вярата ти се разклаща, ти си във второто положение, то е още първото и второто положение. Когато любовта не се разклаща, ти си стъпил вече в третото положение.

„Духът Божи“

Някой път като се говори на хората да търпят, им дотяга, търпението става

еднообразно, повтарят си: „Да бъдем добри, да бъдем добри, да бъдем добри.“ То е първото положение. Че трябва да бъдеш добър, то е в реда на нещата. Но ти трябва да разбираш доброто – второто положение на нещата, а трябва да прилагаш доброто – третото положение. Има положения, които изясняват вътрешните противоречия. Представете си, че всичко в живота ви във вас върви добре, после работите се влошават. Вие живеете един добър живот, чудите се на другите хора: толкоз грешни, и вървят им работите, казваш: „Аз, който се моля по три пъти на ден, на мравята път правя, на мене не ми върви.“ Че има причини. Ти даваш път на мравята, на пътя срещаш мравята и се отбиваш. Ти живееш в мравешкия свят. Ти мислиш, че като срещаш мравите и им правиш път, че правиш нещо. Ти живееш в техния свят, затова ги срещаш. Ти не трябва да ги срещаш.

Вие мислите, че като правите на мравите да минат, че сте добър. Не е лошо и при мравите. Според мене по-добре е да не си в света на мравите. Ако си в света на мравите, ще научиш едно от най-добрите изкуства, користолюбието. Няма по-користолюбиво същество от мравята: каквото намери, всичко влече и го туря в хамбара; не пита, щом дойде, взема. Знаеш, колко са умни мравите? Искат някой път сладко, пък някой турил сладкото в някой голям гювеч с вода. Те обикалят, обикалят и мислят, започват да разсъждават и започват да носят сламки, натурят във водата, и най-после атакуват сладкото. Мостове правят и атакуват сладкото.

Ако във вас известни мисли, които не ви подхождат, ви атакуват и влизат в ума ви, защо са дошли тия мисли? Те са мравешки мисли. Ако те дойдат в ума ви, вие какво търсите в мравешкия свят? Оставете ги настрана, далече, на разстояние. Разстоянието на мравешкия свят до вас да бъде оттук до месечината. Ако те са на земята, ти бъди на месечината, че мравя до тебе да не може да дойде. Нека те гледа с телескоп, в жилището ти вътре да не влиза. После, много жестока е мравята, много умна е, но любов за пет пари няма.

Представете си, че вие сте едно цвете, сутрин изгрява слънцето, разположен сте, имате хубаво състояние. Но една погрешка има в земята, че се върти около своята ос и се върти не както вие мислите. Вие мислите, че земята се върти през главата и краката, тя не се върти така. Земята се върти около своята ос, която е теглена през главата и краката, по нея се върти. Вие мислите: както залязва слънцето, така върви. Един човек може да имате на земята, който не върви по права линия; откъде добил този занаят е друго. Сега не върви по права линия земята, но всеки ден се върти около себе си, триста шейсет и пет пъти се завърта около себе си и прави една година. Земята като се върти, слънцето започва да се качва. Щом

започне да се качва, започва да дава повече светлина и топлина. Един ден вие се усещате неразположен. Едно време ви беше хладно, сега започва да ви припада, питате: „Защо работата е така?“ След туй дойде на обед, най-горещо е, дотегне ви светлината. Като започнете да мърморите, земята, като се върти, извърта се и топлината започва да намалява, намалява и вечерта вие започвате да треперите.

Как ще си обясните сега? Най-първо, за да се избавите от това положение, не трябва да бъдете цвете. Щом ви стане така топло, нависоко да се качите. Щом ви стане много студено, долу да слезете. Ако ти не можеш да се качиш горе, хладно няма да ти стане. Ако ти не можеш да слезеш долу, топло не може да ти стане. Тогава имате статическо положение. Земята казва така: „Като се въртят краката и главата, не правят кръгове. Щом искаш топло да ти е, при краката ми ще слезеш; когато искаш хладно да ти е, при главата ми ще се качиш. Едно правило: всеки, който не слуша моето правило, или ще трепери, или много горещо ще му бъде. Който е дошъл при мене, трябва да знае: или при краката ми да слиза, или при главата ми да се качва.“ Вие питате: „Земята защо така се върти, защо обикаля около слънцето?“ Защо тя се върти няма да ви отговоря, вие ще си отговорите. На второто ще ви отговоря. Тя казва: „Баща ви е толкоз красив, че всяка година го разглеждам от всичките страни, отвсякъде го гледам.“ Той върви по права линия, тя ходи и обикаля около него да не би някой да дойде отнякъде, ревнива е тя. Като е зад гърба му – да не би да има някой отпред лицето му, после дойде отпред, оглява, няма никой. Всяка година обикаля като стражар, казва: „Намирам, че много добър е баща ви, като него няма. Дава само своите благословения, щедър е баща ви. Аз обикалям да взема от благословията и да ви отхраня. При мене сте дошли да се ползвате.“

Сега вие седите и мислите защо животът е така направен. Лесна работа. Дайте едно заявление. Ако някой от вас не е доволен от живота, дайте едно заявление, ще се измени. Вие седите и роптаете. Дайте заявление, нищо повече. Да допуснем, че не искаш да бъдеш мъж. Дай заявление, ще станеш жена. Много мъже в миналото сега са жени. Чудна работа. Сега как ще обяснят? Как? От Адама Бог извади две ребра и ребрата станаха жена. Женско стана, що не стана мъжко? Жената ражда мъжко. Логическо заключение.

Та казвам, във вътрешния живот човек трябва да погледне как е създаден. Ако ние не мислим правилно, ние се натъкваме на мъчнотии, всеки един от вас ще се натъкне на мъчнотии. Като станете на шейсет години, слънцето е перпендикулярно, ти си на най-високото място. От шейсет години минаваш на другия гребен, да слизаш. На сто и двайсет като дойдеш, ти си там, дето си започнал. Направил си един полукръг: качил си

се на една планина и си слязъл в живота.

Онези, които не разбират законите на Бога, ще намерят едно голямо противоречие. Той започва от доброто и се качва до разумното: едно възлизане и едно слизане. До разумното само веднъж ще идеш, до доброто – два пъти. Като идеш при земята, при него ще слезеш и като слизаш, пак при него ще спреш. Ще слезеш в същото положение, отдето си започнал. Сега защо вие два пъти срещате доброто, а разумното само веднъж? Два пъти срещате доброто, понеже човек е раздвоен на земята. Веднъж ще срещнеш доброто, че е жена, втори път ще срещнеш доброто, че е мъж. Понеже в умствения свят няма раздвояване, в Божествения свят мъжко и женско няма, затова при него само веднъж ще идеш. Щом повториш, ти си раздвоен в себе си. Тогава светът има раздвоение. Ти си в един свят на промени, не си в света на реалността. Ти, в младини отдето започваш, пак там ще слезеш. Както си бил слаб в детинството, така и в старини ще бъдеш. Даже старите хора на сто и двайсет години не разбират, стават просто като малки деца, едва го подпират; студено му е, хляб му дават, всичко туй, но не го ползва; колкото повече яде, толкоз по-зле става.

Казвам, всичките други методи, които сте употребявали досега, те са в света на раздвоението. Любовта не можеш да я срещнеш два пъти – помнете това. Веднъж се среща. Ако я срещнеш и постъпиш добре, тя ще остане с тебе, ако не, ти сам ще се отдалечиш от нея. Мислиш, че когато слънцето залязва, че слънцето залязва. Вие мислите, че залязва, а земята се върти и вследствие на това слънцето залязва. Ако загубваш любовта, не че Бог се е отдалечил, но ти си причината – ти в своето движение, в своето неразбиране, станал си причина, че се отдалечаваш от любовта. Не че си я изгубил. Да изгубиш любовта не може, но ти си се отдалечил от любовта. Да я изгубиш не може.

Аз не зная какво разбират хората, когато казват, че са изгубили любовта. Ако ти дадат подарък слънцето, къде може да го изгубиш? Или кой може да ти открадне слънцето, къде ще го скрие? Кой е онзи крадец, който би откраднал слънцето? Даже и земята не може да се открадне. Има две неща, в които хората вярват. Вярват, че някой може да открадне доброто. Всичко може да се открадне, но доброто не може. Че ти, ако речеш да откраднеш доброто, трябва да потеглиш цялата вселена. Ако речеш самото добро да го хванеш, с единия си край ще потегли цялата вселена. Къде ще идеш с нея? Доброто не се дели.

Ние страдаме от заблуждения. Ние страдаме, че не сме добри: то е лъжливо мнение. Бог те е направил добър, ти страдаш, че не си добър. Ето какво е станало. Ти имаш един часовник, има часовници, които се навиват

на двайсет и четири часа, има часовници, които се навиват веднъж в седмицата, други – веднъж в месеца. Аз зная един часовник в Америка, който се навива веднъж в годината: като се навие, цяла година върви. Вие, както сте направени, имате набожност, че всеки двайсет и четири часа трябва да навиваш часовника. Не го навиваш, спре часовникът. Тъй е направен, да го навиваш. Спре часовникът, кой е виноват? Казва: „Спря часовникът.“ Причината е, че не е навит, вие не сте били точни да го навиете. Моя трябва само веднъж в седмицата да го навивам. Аз имам един часовник, който в седмицата веднъж го навъртам: всяка седмица го завъртам, за една година петдесет и два пъти. По някой път забравям, гледам, часовникът спрял. Значи не съм го навил. Щом спре, той не показва какво е времето, защото този часовник е свързан с един барабан – показва какво е времето; като спре, не зная какво е било времето.

Основният закон на любовта трябва да влезе в ума ви. За всичко може да се съмнявате, но щом дойде до любовта, никакво колебание. Любовта носи единствения съвършен живот, в който няма никакъв недъг. Какво ще се съмняваш? Един човек на любовта, той е свободен от всичко, има всичките възможности. Един човек на любовта ти не можеш да го ограничиш с нищо. Щом се опиташ с най-малко да го ограничиш, той си замине на друго място. Тия понятия, че ти не ме обичаш, те са изтъркани фрази. Казва: „Не ме обичаш.“ Че как да го обичам? Той разбира да го обичам – да му говоря сладко-медено. То не е любов. Той иска да го гладя. То не е любов. Той иска да го гледам добре. То не е любов.

Нима вълкът, като срещне една овца, не я гледа добре? С любов гледа, отваря си очите, огледа я откъде да я хване. Гледа хубаво, как не гледа? Някой път котката минава покрай някоя жаба, казва: „Не се интересувам от тебе.“ От мишката се интересува, целия ден седи при дупката като философ, казва: „Аз с мишата философия се занимавам, с Божествените работи, с отвлечени работи. Мишките не ме интересуват; какво те правят, техните престъпления не ме интересуват.“ Тя седи при дупката и размишлява. Излиза мишката, тя мълчи. Като хване мишката, казва: „Защо ти ме смущаваш в моята философия? Днес разрешавах един важен въпрос, кой ти даде това право да ме смущаваш?“ Отваря си очите, казва: „Ти, такова дребно същество, такова малко същество.“ Вие ще кажете: „Тия неща не ни интересуват.“ Но колко пъти вие се мъчите в себе си, докато хванете като котката? Знаете колко сте майстори. Аз виждам котешки характер в хората. Някой момък иска да се влюби в някоя мома, седи при дупката на някоя мома. Тя седи вкъщи, той примигва, затворил си очите и ушите, уж мисли доброто. Пък и момата същото прави. Че и котката, като седи при дупката, седи много мирно, ноктите са обърнати навътре, смирено седи, само ушите ѝ мърдат отгоре.

Туй става и вътре в човека. Знаеш ние колко сме непоследователни вътрешно? Има една човешка любов, която е толкова смешна. Всичката тази любов ще ви причини само големи страдания. Има една вътрешна лъжа в човека, лъжата на любовта, туй, което не е. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Тази любов ето на какво уподобявам.

Давам един пример. Минава лисица и вижда петела: мълчи и в клюна си има едно парче сирене. Тя казва: „Каква райска птица, какво хубаво същество Бог е създал. Какъв ли ангелски глас има? Я попей, ще ми бъде приятно.“ Петелът се възхитил и изкукуригал. Сиренето паднало и лисицата го изяла. Петелът казва: „Много хубаво пях, но сиренето отиде.“ Втората година пак минава лисицата, петелът седи със сиренето. Тя го хвали, но той казва: „Чакай да изям сиренето, че тогава ще ти пея.“ Сега и на вас препоръчвам, като изядете сиренето, тогава да попеете. Щом е сиренето в устата, не пейте.

Сега туй положение не е за осъждане. Ние се намираме в един фалшив свят. Ти си отишъл и си купил фалшива стока, която не е обработена. Понеже си взел фалшива стока, продаваш я фалшива. Никога не купувай фалшива стока. Ако има здрава, добре. Казваш: „Такава ми продадоха, такава продавам.“ Това не е живот.

В света всяка мисъл, която допущаш в себе си, не трябва да има нищо фалшиво, първото правило. Туй не е закон за мене, туй е закон за битието. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да бъде чиста, всяко желание, което влиза в сърцето, трябва да бъде чисто и всяка постъпка трябва да бъде чиста. Те са три неща основни.

Ако ти допуснеш една нечиста мисъл, едно нечисто желание и една нечиста постъпка, ти създаваш вече туй, което обясняват с карма. Карма значи да допуснеш в своя ум неща, които не са Божествени. Или другояче да ви кажа: никога в едно Божествено шише не наливай човешка вода. Никога в едно човешко шише не наливай Божествена вода. В човешкото шише наливай човешка вода и в Божественото шише наливай Божествена вода. Ти искаш да бъдеш свободен. Божествените мисли правят човека свободен. Има Божествени мисли, има и човешки мисли, има човешки желания и човешки постъпки. Не са лоши. Лошевината седи, когато ги разменим. Не може да се разменят човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки, разменна монета не могат да станат. За земята е друго.

Представете си, че някой ви чете морал. Някоя вечер сте били пътник, като

учен човек сте ходили в кръчмата да правите научни изследвания и цамбурнете се в локвата с всичките бележки. Окаляте се. Излизате. Къде е вината? Вината е в тъмнината, вината е, че вечерно време не трябва да пътувате. Ученият човек, той е прибързал, той е бил много тщеславен. Той трябваше денем да пътува, да вижда наоколо. Той пътувал вечерно време. Не че е направил престъпление, няма престъпление, но казвам: престарал се е той, престарал се е по-бързо да стигне. Всякога, когато правим погрешки, правим ги, понеже, като този учен човек, пътуваме вечерно време. Вечерно време е мъчно. Като изгрее слънцето, пътувай. Има един свят друг. Тъмнината показва, че земята хвърля сянка, земята хвърля голяма сянка, и тя образува тази тъмнина. Има един свят, който е съвсем другояче построен.

Та казвам, за да бъдете щастливи, бъдете като малките деца. Считайте, че всичко онова, което Бог е създал, е добро заради вас. Ако срещнете някое противоречие, обяснявайте го: добро. Вие не считайте, че като някой човек има повече знание, че има някаква по-голяма привилегия пред Бога. Бог го е създал. Той е работил повече. Цигуларят, работил повече, свири по-хубаво. Някой човек е по-богат. Не считайте богатството, механически натрупаното богатство, то не е богатство. Да бъдеш така богат е нещастие. Да кажем, имаш един милиард, какво ще го правиш? Имаш в ема си един милиард български златни левове, какво ще направиш с тях? Около вас ще се съберат доста хора да ви лъжат, просяци ще има; ще имате хиляди писма, че сте най-добрият човек.

Като давате, ще бъдете добри, ако не му давате, кой колкото иска, ще намерят, че сте жесток. Като се направи една цигулка, цигулката може да е направена от Гуарнери, но тя трябва да се опита, да се види гласът ѝ какъв е. Когато издава хубав глас и може да се ползва от нея, тя е направена от майстор. Ако е направена от прост майстор, не издава хубав глас. Някой казва: „Божи човек съм, Бог ме е направил.“ Ще теглиш лъка да видиш гласа му. Ако издава Божествен глас, от Бога е направен. Ако издава неверен глас, не е направен от Бога. Ако десет пъти един човек не издава верен тон, ако не мисли право, не чувства право, де му е Божественото? Ако вие не знаете къде се намира Българската народна банка, питате къде е банката, мислите ли, че сте учен човек? После, искате пълномощно някой друг да изтегли чека. В Божествения свят сам трябва да го изтеглиш, не се позволява друг да го изтегли. На земята може. Оттам произлизат престъпленията. Ако вие не знаете къде е вратата на Божествената банка, мислите ли, че вие сте учен човек? Съвременен един цигулар може да има да дава двайсет–трийсет хиляди лева. Една вечер като свири, дадат му стотина хиляди лева. По-рано беше, сега във войната малко трудно стотина хиляди да дадат.

После тук, в България, гледам доста ясновидци има. Всички виждат, но казват: „От парите не се интересуваме.“ Мене ми казват, че ясновидците от пари не се интересуват, а след като гледат, пари вземат. Аз разсъждавам: ясновидецът ще гледа на един човек и оттам, дето са заровени, ще вземе толкоз, колкото той си оценява, не колкото те го оценяват. Те не оценяват. Казвам, от тебе не искам да оценяваш, даром от тебе ще взема. Идва при мене, ще му гадая така. Какво ще му кажа? Той е млад човек на двайсет и една година. Казвам му така: „Слушай, тебе те очаква едно голямо нещастие.“ „Какво?“ „Ще се ожениш за една синеока жена, която ще те бие по три пъти на ден. После, всичкото, каквото имаш, ще ти го опропасти и ще те прати на хаджилък.“ „Как?“ „Ти ме послушай, ако не ме послушаш, всичко ще се случи. Като се случи всичко това, ела при мене да ти кажа какво трябва да направиш, за да влезеш в правия път на живота.“ Когато човек се роди и влезе в живота, не е ли онази синеока жена? „Как, ще ме бие?“ Бие.

Мъжът и жената бият. И двамата бият. Ти влизаш в живота, налага те злото. Ти не трябваше да се жениш за синеока жена и жената да не се жени за синеок мъж. Сега вие ще кажете: „Ами ние, жените, какво ще правим?“ Ще намерите едно противоречие, казва: „Аз имам една жена, не е синеока, и пак е лоша.“ Със сините очи е само за небето, мисли, фантазира си. Има черноокии, пък те все на земята гледат. Два вида жени има: едните гледат нагоре, другите надолу гледат. Тези, които все на небето гледат, те все за себе си гледат. И тези, които на земята гледат, все за себе си гледат. Сега само се женете за онези жени, на които сутрин очите са кафяви, на обед сини, а вечер черни. Те са най-добрите жени. По-добри от тях няма.

Или аз поставям нещата другояче, гледам от друго гледище. Кестенявите очи, то е надеждата сутрин. Сините очи, то е на обед любовта. И черните очи, то е вярата. Ти може да имаш вяра само при един тъмен ден, в най-големите нещастия. Като имаш тогава вяра, ще излезеш от туй положение. Когато човек се намира в най-големите трудности на живота, тогава се явява вярата. Ако свързвате черните очи с вярата, ако свързвате сините очи с любовта и ако свързвате кестенявите с надеждата, вие сте разбрали Божия закон. Ако не свързвате, мислите очите само по себе си, вие се натъквате на едно голямо зло. Ако ти не прилагаш надеждата, ще си създадеш още по-голямо нещастие. Ако ти не прилагаш вярата, ти ще си създадеш нещастие. Казвам, ако една майка не отглежда добре детето си, тя ще създаде зло на себе си и на детето си. Ако една майка не обича детето си, а детето я обича, ще си създаде голямо зло. Ако една майка няма онази вяра в онова, което тя е родила, ако се съмнява в сина си или в дъщеря си, сама ще си създаде едно зло.

Сега човек вътре в себе си трябва да има надежда в себе си, да има любов и да има вяра. Когато човек замине от земята за другия свят – не само умиране, когато мисли, и няма един преходен пункт от едно място да мине на друго, то е вяра. Ти искаш да смениш един занаят с друг, вярата разрешава. Искаш да смениш знанието, сменяш едно състояние с друго, то е вяра. Когато започнеш една работа, то е надеждата. Идейно цената, с която трябва да постигнеш, то е любов. Любов е онзи Божествен капитал, без който нищо не може да се свърши. Та казвам, когато Христос каза: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил“, какво разбираме? Ако нямаш съвършена надежда в Бога, съвършена любов и вяра, ти вечен живот сам по себе си не може да го добиеш, същината на вечния живот не може да те огрее със своята светлина.

Вие сега се смущавате със сегашния живот. Сегашният живот е едно условие за придобиване на вечния живот. Само като живеем за Бога, тогава земният живот ще има връзка. Казвате: „Защо дойдох на земята?“ На земята сте дошли да се запознаете с надеждата, да се запознаете с вярата и да се запознаете с любовта. Надеждата ще ви отвори път за всички материални светове, с надеждата ще влезеш в материалните светове. Ако искаш да посещаваш духовните светове, вярата ще ви въведе. Ако искаш да влезеш в Божествения свят, любовта ще ви даде билет, само любовта ще ви даде картичка, с която ще се отвори вратата на Божествения свят. И като влезете в Божествения свят, ще разберете защо сте там. Земния живот не може да разбереш, ако нямаш надежда. Духовния живот не може да разбереш, ако нямаш вяра; ако не го разглеждате от гледището на вярата, той ще бъде неизвестен. Надеждата, любовта и вярата трябва да изхождат от трите свята, през които трябва да минете. Някои сте запознати с първия свят и с втория свят. Остава ви едно препоръчително писмо за Божествения свят, но там се държат изпити. Като тръгнеш за духовния свят, преглеждат, както сега, когато излизаш от една държава и не можеш да изнесеш нищо. В оня свят не искат нищо от този свят, приемат само докато си жив, каквото добро направиш, то се приема. Но след като умреш, нищо със себе си не можеш да занесеш от онова, което си направил.

В духовния свят приемат само онова, което си направил: доброто, което си направил в името на доброто. Това, което не си направил в името на доброто, не го приемат. Всяко нещо, което е правено без добро, то носи лъжлив образ. Всяко нещо, което е правено с добро, носи истински образ. „Отдайте, казва Христос, кесаревото кесарю и Божието Богу.“ Там, дето е Божият образ, е истината. Дето е кесаревият образ, е лъжата. Всички неща,

които нямат Божественото в себе си, те са от временен характер. Онова, което има Божественото, то е вечно. Нас Божествените неща ни трябват, постоянните величини, на които може да разчитаме.

Сега казвам, остават трите: надеждата, вярата и любовта; най-голяма от тях е любовта. Значи единствената, която крепи света, е любовта. Човешкия живот се крепи в любов. Тогава, ако по някой път в нас отслабва надеждата или вярата, причината е, че връзката с любовта ни е слаба. Сега какво да ви кажа на вас? Да ви кажа: да имаме вяра. В едно отношение човек, който има вяра, разрешава всичките противоречия. И човек, който има надежда, разрешава всички противоречия. И човек, който има любовта, и той разрешава всички противоречия. Щом не можете да ги разрешавате, има нещо, в което куцате.

Мнозина казват: „Помолете се за мене.“ Може. Ако всичките два милиарда хора се обърнат към мене и се помолят да се помоля за тях, по колко време ще имам аз да се моля за всеки едного? Човек, като се помоли за себе си, той се моли за всички според мене. Дойде някой при мене и ми казва: „Помоли се за мене.“ Казвам: „Аз отдавна съм се молил. Щом желая своето добро, желая и на другите.“ Казва: „Пожелай моето добро.“ „Аз съм пожелал твоето добро от памтивека.“ Вложете надеждата в себе си, вложете вярата в себе си, вложете и любовта – първото положение е: вложете. Второто положение е: обърнете се към надеждата, обърнете се към вярата и обърнете се към любовта. Третото положение: идете да се учите от надеждата, идете да се учите от вярата, идете да се учите от любовта. Най-хубавото е да идеш да се учиш.

Ние искаме материално да внесем надеждата, да внесем вярата и да внесем любовта. Да идем да се учим при надеждата, при вярата и при любовта. Да се учим при тях, за да ни научат на онова, Божественото, което ни е потребно в живота.

Всеки човек има добро, туй съм го проверил. Срещам най-лошия човек, казвам: „Господи, кажи ми доброто, което е скрито в него.“ Срещате един добър човек, кажи: „Позволи ми да вкуся от сладкия плод, който този човек има.“

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

„Отче наш“

Седемнадесето утринно слово
12 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_04_12 Децата и Царството Божие

ДЕЦАТА И ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Отче наш.

„Изгрява слънцето“.

Ще прочета част от 12 глава от Еванг. на Лука от 22 стих до 32 стих.

„Красив е животът“.

Всичките хора, всички живи същества имат стремеж за подобрение на условията, в които те живеят. Често ние казваме, че условията са лоши. Това е относително верно. Че най-първо ние сме поставени на земята. Земята е едно условие. На земята има въздух, вода има, всичко онова, от което човек се нуждае, а при това човек иска да подобри своите условия. Как ще подобриш условията без слънцето? Как ще подобриш условията без земята? Как ще подобриш условията, без водата? Как ще подобриш условията без въздуха и т. н., значи всичко е дадено, ние само трябва да (го) намерим. Че въздухът на километри ли е далече от тебе да го търсиш. Като отвориш вратата, сам влиза. Светлината къде ще дириш? Като отвориш очите си, тя влиза. Единствените, които не влизат, малко се канят, то е хлябът. Иска да го вземеш да го туриш в устата. Трябва да го убеждаваш малко. Трябва да го погалиш малко. Светлината и въздухът са демократични. Онова, което е демократично, само влиза, а което е аристократично, трябва да го приемаш. Мъчните работи са аристократичните. Някои искате да постигнете, то е аристократично. Не може да постигнеш лесно. Лесните работи са демократични. Светлината веднага приемаш. Кое е по-хубаво сега? Светлината ли, при аристократизма, имаме работа. При демократизма имаме почивка. Сегашните хора, които искат за тях да се работи, казват: Ако направиш услуга, ако си готов да работиш, ще те посетя. Сега това са алегории. Вие искате в живота всички да обръщат внимание на вас. Хората може по два начина да обръщат внимание. Или обръщат внимание на светлината и въздуха, или като на храната. Но единият и в другия случай. Храната много добър аристократ е. Но той като дойде благородно носи нещо. Каквото ти каже, ще ти даде, няма да те излъже. Ако се откажеш, казва: Ще ти дам всичко, ако не, няма. Казвам: Ние трябва да постъпим тъй, както светлината постъпва, както въздухът постъпва или както хлябът постъпва. Искаш сега хората да обръщат внимание на тебе. Какво си дал на света, за да обърне внимание светът на тебе? Ти трябва да дадеш нещо от себе си, и при туй трябва да бъдеш неизвестен. Земята ще обърне внимание с това, че ни носи, разхожда ни, насъбрала ги децата такива, които викат и крякат,

разхождат ги из пространството. Защо? Казва: На екскурзия. Събрани тук, от далечното пространство, разхожда ги. Ние ще създадем известни теории, както на киното се създават някои неща, изкуствени. Някой художник нарисувал на някой гениален човек носа, дълъг, по-дълъг, отколкото (е) в действителност. Или ухото по-голямо, отколкото е, или по-малко, отколкото е. Природата не търпи това. Ще нарисуваш, както е в действителност. Няма да продължаваш носа. Като продължиш носа, ти правиш престъпление. Като го скъсиш пак правиш престъпление. Ще изядеш от неговите качества. В първия случай ти продължаваш носа му. Не е вярно. Ние често преувеличаваме добродетелите на хората. Преувеличаваме и техните погрешки. Според мене погрешките на хората, това са техните корени. Лошото в човека са корените. Доброто в човека, това са клонищата. Органически така разглеждам. Сега вие може да запитате защо е така? Казвам, за сега е така, за в бъдеще другояче ще бъде. Как ще бъде? Ще го видите как ще бъде.

Да ви приведа един анекдот из древността. В древността имало хора, направени едни от замръзнала вода, другите били направени от захар. Тези, които били направени от замръзнала вода, трябвало да ги извеждат вечерно време, защото щом ги зърне светлината, разтапяли се. Другите, които били направени от захар, ходили само денем. Не се стопявали, а вечерно време, ако останат, изгубват се. В какво седи погрешката? Но по нещастие, не знаели, казват да ме не зърне светлината. Щом ме зърне и изчезвам. Но един ден се случило, че един момък от захарните се оженил за една мома от леда. Трябвало тя да се движи вечер, а пък той денем. Тя му казала да ме не зърне светлината. Отидох. Вечерно време трябва да се движа. А той казва: Да ме не зърне тъмнината, отидох. Как ще се примирят. Как ще имат приятелство. Единият ходи вечер, другият ходи денем, как ще ходят заедно, да се не женят, нищо повече. Онзи, който е направен от лед, да се жени с друг, който от лед е направен, да ходят вечер. Този, който е направен от захар, да се жени с онзи, който е направен от захар. Да ходят денем. Туй е разрешението сега. В света има проблеми, които са неразрешими по никой начин. Не може да примириш един човек, направен от лед, и един човек, направен от захар. Не може да ги примириш, различни са техните качества.

Сега ние се безпокоим и казваме, нямаме условия. Не е вярно. Не разсъждаваме правилно. Казваме: Лош е светът. Не е лош светът. То е едно криво разбиране. Питам: Онзи, здравият човек, след като се разболее стане само кожа и кости, четат му се ребрата, къде отиде неговото геройство? Този герой, който заплашваше всичките наоколо, болен е сега, местят го от едно легло на друго. След туй слабият човек, мисли, че е слаб. Питам: Ако на един вълк, ако започнат да му се четат ребрата, и седи на леглото,

трябва ли да му направим тлъсти ребрата, да стане той герой? Бог, когато създаде овцете, постави ги далече от вълците. Овцете вършиха една работа, и понеже, вълците и овцете се събраха на едно място, измени се светът. Сега виждаме ги смесени. Тогава съществува една борба, не от омраза. Ако един вълк прави пакост на една овца не е от омраза, от любов. От обич е. Казва той, толкоз те обичам, че трябва да влезеш вътре в мене. Аз ще те гледам, иначе другите ще те вземат. Като намери овцата, казва: Ти при мене ще дойдеш. Ние разсъждаваме. Казвате: Вълкът не мисли така, той мисли да се наяде, но в туй ядене му е приятно, че е намерил една овца, радва се, казва: Ще излезе нещо от тебе. Та казвам: В света съществуват всевъзможни условия. Съществува светлина, тя е едно условие. Съществува въздух, той е едно условие. Съществува земята, тя е едно условие. И за нас съществуват най-малките работи. Да употребим онова, което Бог е създал за нашето благо. При тия условия ние постоянно се оплакваме. Едни се оплакват от главоболие. Как определяте главоболието? Главоболието някой път се дължи на нечиста кръв. Главоболието някой път се дължи на неразпределянето на силите в мозъка, някъде се набира повече сила, някъде по-малко. Някой чувствува голяма болка, напрежение. Но болките на главата винаги съществуват, когато сърцето не е разположено. Човек винаги го боли главата. Когато умът е неразположен, винаги коремът страда. Главата е неразположена, но коремът страда. Сърцето е неразположено, главата страда. Следователно, за да не страда главата, ти ще гледаш сърцето ти да бъде разположено. Там е сега. Вие ще викате един лекар, втори, трети. Никакъв лекар не викам. Лекарят е вътре. Има един лекар, който живее вътре в човека, него трябва да викате. Всичките други лекари са асистенти на този вътрешен лекар. Много лесна наука е да бъдеш лекар. Трябва да бъдеш силен човек. Значи този, който е болен, има повече нечиста кръв. Насъбрало се голямо богатство. Ще вземеш, ще извадиш нечистата кръв и ще му дадеш чиста кръв. Сега лекарите започват така: Някой път недоимък има. Тогава вземат, че му натурят с инжекции. Турят прясна кръв от някой здрав човек и човекът се освежава. Туй, което лекарите правят, това става в света. Когато някой път в света загазят, потънат в грехове и в психоза в техните нечисти мисли, трябва да дойде някой човек от невидимия свят, да тури някаква инжекция, чиста, върху истината, любовта и знанието. Това са елементи, които трябва да влязат в умовете и сърцата на хората, за да се обновят. Един човек не може да се обнови без мисъл. Един човек не може да се обнови без благородни чувства. Един човек не може да се облагороди без добри постъпки. Сега хората не разсъждават правилно. Много механически разсъждават. Ако на физическото поле трябва да се тури чиста кръв, за да се обнови, на човека трябва да му се дава добра храна и подходяща храна. Вие децата не може да храните, както се хранят възрастните. Подходяща храна трябва. От памти века, туй, което природата е приготвила, трябва да спазваме. Често

слушам да казват. Казва: Не зная защо го направих. Че го е направил, имал съображения. Не съм го питал. Той е много занят. Да намериш Господа, преди да говориш. Трябва ти 1 десетмилионна част от секундата. Казваш: Нямам време. Ти с туй време, в което живееш, Господ с такова време не разполага. Това време трябва да го увеличиш на милионни пъти, за да ти даде 1/10 000 000 част от секундата. Ако може да намериш туй време, ти си умен човек. Казвате: Това не е научно. Та кажете ми от 2500 години кое нещо е научно. Че умира човек, научно ли е. Че се ражда човек, научно ли е? Докажи, че се роди. Той без да го докажеш, не се ли е раждал? Без да го докажеш, не умира ли? Ние мислим, че като знаем нещата, като че ще изменим реда. Нещата и като ги знаеш и като не ги знаеш, вървят по същия начин. Това е относително знание в света.

Та казвам: Търсете първо Царството Божие и Неговата правда. Два елемента. При новите условия онези, които са дошли, какво е Царството Божие? Царството Божие, това е млякото на здравата майка, която храни детето да стане гений. Казват: Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Всичките деца в Царството Божие са все гении, първокласни гении са децата. Някой казва: Аз не искам да бъда дете. Какво искаш да бъдеш на земята? С всичкото невежество човек се ражда и умира. В беднотия ходи, не иска да бъде като децата. Гениалните деца създадоха света. Бащата и майката, децата ги заставиха да се женят. Отнемете децата и те няма да се женят. Вие обикнете някого, трепне ви сърцето за Любов, идеал, то е някое идейно дете дошло и като го видите, вие искате да услужите. Децата са, които създадоха света и всичките хубави работи. Една гениална мисъл ще те накара да станеш учен човек. Едно гениално чувство ще те накара да станеш добър човек. Тъй е, който иска да знае истината. Кое е Царството Божие, в което децата живеят, което всичко устройват, на тия деца е Царството Божие. Всичко е за тях, те разполагат. Христос казва: Ако не станете като тях. Не като дете, но гениални са тия деца, имат знание. Но като имат тия знания, ни най-малко не говорят за знанието си, но работят. Не мислят за себе си. Тия деца срещнат един момък и една мома, казват, да бъдете като нас, ще започнете да работите. Как? Започват да ги учат как да се обичат. Хората не знаят да се обичат. Децата знаят как да се обичат. Аз съм виждал децата на нежните прегръдки. Като прегръща майка си каква нежност има. Като те погледне в очите, тъй те погледне. Така нежно прегърне с ръцете, че тази милувка струва. Като те помилва като някоя пила, благодарим за такава милувка. После ще се обърне и казва: Много съм работил. Гениалните деца не работят много. Те не са роби на условията. Сега проповядвам на тия, като пили да не станат ръцете, че много са работили. Това е робство. Това, което днес се проповядва, благодарим за този живот. Мене, ако питате, втори път не идвам, само веднъж при такива условия идвам. Нито един от вас не

е съгласен. Дошли сте сега, ще слушате гениалните деца какво казват. Ще измиете ухото и те ще ви научат. Гениалните деца са, които носят всичките Божии блага в света. Децата ги носят, затова всички ние трябва да станем като тях да носим Божиите блага, тогава светът лесно ще се оправи. Сега имаме само философия. Философията е създадена от бедните хора. Българите имат един анекдот. Събрали се 12 души големи юнаци, в един голям гювеч е сипано яденето, и всички ядат с една лъжица, направено е мляко и хляб и 12 души ядат. Целия ден спорят кой да започне с лъжицата. По два начина ще започнат. От най-силния ще дойдат до най-слабия. После всичките поред. Питам: 12 души как ще ядат с една лъжица? Целия ден спорели и вечерта слънцето залязло, останали гладни. Като започнали да ядат, тази лъжица вървяла така бързо от един на друг, така били заети, устата била пълна на всичките, та като минал един заяк, нямало кой да извика на заяка „ху“. Ако ти на един заяк не можеш да кажеш „ху“, ти не си свободен. Като извика на заяка „ху“, казвам: то е поздравление, казвам му на добър път. Като хука, то е криво разбиране. Заякът се поздравлява за юначеството му, че знае да бяга. Никой не може да оспорва юначеството за бягането. Заякът казва: Ако ме хванеш. Той е юнак на бягането. Казвам: Ние, съвременните хора, които имаме всичките условия за един добър живот, седим и казваме: Лош е животът, ще се мре. Дойде един и казва: Ще остарееш. Гледаш ли дойде ти гроба. Ходиш един ден, остарял си, казваш: Ще се мре. В оня свят какво има не знаеш. Създали са един голям ад, дявол има, с вили. Този свят е създаден от нас. Ние сме начупили милиони шишета, по пътя, които разсичат краката на хората. Хората създадоха тия шишета. Светът не е създаден така. Всичките условия, които ни мъчат, ние ги създадохме, не са създадени от Бога. Тебе те мъчи една мисъл, то е счупено шише. Аз ще умра, то е счупено шише. Ти ще остарееш, то е счупено шише. Мъжът ще ти изневери, то е счупено шише. Той не е добър човек, той е счупено шише. Всичките тия работи са счупени шишета, нищо повече. Помнете една максима има. Ако аз стана гениално дете, ако аз стана добър, целият свят става добър. Ако аз стана добър може да поправя целия свят. За мене този свят съставя условия да го поправя за в бъдеще. Аз казвам: Всичките тия хора ще поправя. Може ли един майстор цигулар, който прави хубави цигулки, като види хубава дъска, да не може да направи най-хубавата цигулка? Приятно му е. В дъската има ли хубавата форма? Формата, която има една цигулка на Страдивариус, която струва 5 милиона, този майстор може да я направи.

Казвате: Вярвам в Бога. Че какво си създал, като вярваш в Бога. Аз зная да свиря. Като свириш колко ти дават? Аз, ако свиря, бих свирил, при някоя къща и ако излязат и кажат „стига, стига“ си дрънкал искат хората да се махна. Казват: Благодарим за смущението. Ще зная, че не съм добър цигулар. Казват ми, много ми е приятно. Остани. Това е на втора степен.

Третата степен е казват, заповядайте, елате вътре. След като ме викат, повикат ме, угощават ме. Доста съм напреднал. А като свиря някъде, изгладнял съм, обедът е готов. А четвъртата степен е, като излизам, виждам хората турят нещо в джоба. А пък петата степен е, когато обичаш, заповядай, на твое разположение сме. Ти си добър певец, нищо повече.

Та казвам: Ние, съвременните хора, говорим за добро. Ти му говориш за доброто, а той казва: Какво ли мисли в ума си. Какво ли иска да замотае хората за оня свят. Той си има някаква идея. Ние, съвременните хора мязаме на млади моми и момци. Те минават за много скромни, идеалисти, за идеализъм говорят. Най-първо започват отдалече, само примигва. Казва: Много хубаво ангелче, отлично същество, въздъхне дълбоко. После започне да се приближава, да се приближава, най-после запознават се. Започват да си пишат писъмца, второ, трето писъмце, все ангелчета. Един ден като се приближат, изменят си условията. Най-първо тя е ангел, после стане един обикновен човек, а той стане господар. Тогава мязат на турския анекдот. Превеждал съм го. На един турски бей, казвали му княз. Наричали го княз на князете. Той казва: Чакай да се сгодя, ще бъда по-високо. Сгодил се. Казват му близо до хората е. Той казва: Нека да се оженя. Оженил се и казват, с хората наедно е. Той казва: Не се яде това. Чакай да напусна жена си. Тогава казват: Посмешище на хората е. Често ние започваме като турския бей и свършваме като него, с лошото. Какво може да има по-хубаво, от княз на князете. Сега във всичките тия анекдоти, хората са турили някаква истина, наполовина вярна. Че той станал княз, благодарение на майка си. Туй, което майка му станала, той не може да създаде нещо повече от това. Той е княз на князете, но това го дължи на майка си и на баща си, които го създадоха. То е неговото гениално дете. Той иска да се приближи до една мома. Какво ще стане? Близо до хората ще бъде. Като се ожени ще бъде с хората заедно, а като напусне жена си, ще бъде посмешище на хората. Та казвам, от всичките тия примери, трябва да се извади някаква истина. Ти си свободен, зачитан си, свободен си. Но, като се сгодиш, считаш, че ще имаш по-голяма свобода. Ти ще изгубиш от свободата си. Като се ожениш ще изгубиш повече от свободата си, а като я напуснеш жена си, ще изгубиш свободата си. Ако при сгодяването може да запазиш свободата си, ти си гениален човек. Ако при женењето може да запазиш свободата си, ти си гениален човек, нищо повече. Ако и при напущането на жена си може да запазиш свободата си, ти си гениален човек. Ще кажете: Вие много обикновено разбирате. Как да напусна жена си? Трябва да я напуснеш. Ако ти (си) се качил на гърба на един човек и ако напуснеш гърба, няма ли да благодари този човек? Ти мислиш, че като напуснеш гърба на един човек, той ще бъде нещастен. Не, той ще бъде щастлив. Целият ден стоиш на гърба, мърмориш. Да напусне жена си, значи напусни жена си, не мърмори. Остави и добрите условия и

тя да бъде свободна, и тя да слезе от твоя гръб, и двамата свободни да бъдете. Като гениални деца да се разхождате в света. Съвременните философи казват, той не постъпи добре. Че как трябва да постъпи? Аз бих желал някой да постъпи добре. Казвате: Той не е щедър човек. Каква е мярката на щедростта? Според мене мярката на щедростта е, минавам някъде, посявам една семка на едно плодно дърво. Туй дърво изникне, започва да дава плод. То се размножава, всичките хора може да се ползуват. Това е щедрост. Минавам някъде, отсичам едно дърво, то е скържавост. Задига туй дърво, то е скържавостта на човека. Или идеална щедрост е: Минаваш някъде, подпушен на вода. Пробиваш един канал, протече водата и всичките хора започват да се ползуват. То е щедрост в света. Всеки един човек и съвременните хора са подпушени, трябва да се отпушат. Седим и казваме: Нямам никакви дарби. Тогава без дарби защо си дошъл на земята? Аз се чудя как един човек е дошъл на земята. Невъзможно е да се роди един човек без дарби на земята. На друго място може да бъде. Всеки човек, който е на земята, ще има дарби. Така са моите наблюдения. Туй го зная. Като дойде той има за какво да работи. Питам сега всеки един от вас какво е направил за баща си и за майка си? Ти, ако не може да донесеш една светла мисъл, ако на майка си не може да донесеш една светла мисъл, какво дете си? Ако на баща си не може да донесеш едно светло чувство, ако на майка си не можеш да донесеш едно светло чувство. Ако на баща си не може да донесеш една светла постъпка. Ако на майка си не може да донесеш една светла постъпка, какво дете си? През целия живот да внасяме една светла мисъл в света. Всеки мисли сам по себе си, ще се размножи. Както плодните дървета се размножават. Така и светлите мисли. Ние, съвременните хора, имаме много ограничени понятия. Казваме: Защо трябва да го обичам? – Или защо трябва да го любя? Ако любиш, ако обичаш, ти ползуваш най-първо себе си. Ако не любиш и ако не обичаш, вредиш на себе си, след (това) вредиш и на другите. Щом любиш, ти си във връзка с Бога. Бог чрез тебе се проявява. Божият капитал, животът, той се проявява, и в обичта, и в любовта ти се ползуваш. Ние седим и се питаме защо трябва да обичаме. Той е единственият начин, по който може да се ползуваш. Без любов и без обич не може да се ползуваш. Животът за тебе ще бъде непознат на земята. Животът няма да се изяви. Животът започва да се изявява, само когато станем носители на Любовта. Животът се изявява и благата, които крие, разкрива. Животът без Любов, той крие всичките си блага и остават триците. Ние седим, искаме да придобием живота, без любов и без обич. Какви ли не теории са се създали. Да възпитаме света, че това да направим. Хубави теории. Но това, как ще го отхраниш ти.

Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда.Поне направете един опит. То е много мъчно веднъж може да ви се случи в живота. Ти си бил на

60–70 години. Някой мъж, имаш бяла брада, може да бъде дълга. Има хора дългобради, чак долу до пръстите. Ако си жена с дълга коса, след като остарееш, ако в действителност не може да се подмладиш, поне на сън да се видиш, че си млад. Веднъж да се сънуваш, че си млад и красив. Сънуваш се стар и в действителния живот си стар. Че няма никакъв смисъл в туй. Под думата стар, тази дума разбирам да се прояви човек. Под думата стар се разбира, да се прояви човек в три направления; като един мъдрец, като един добродетелен човек и като един силен човек. Значи да бъде силен, добър и разумен човек. Туй е стар човек. Да разполага. Под думата стар ние разбираме един човек, който станал на 120 години, остарял, разбираме стар човек, натоварил се с излишен товар, негоден вече за света. Казва: Трябва да се иде за другия свят, отдето е дошъл. В другия свят стари хора не искат. В оня свят има едва за 24 души място за стари. Там да бъдеш стар се изискват милиони години, да дадеш кандидатурата си за стар човек. 10–20 милиона години са нищо. Трябва да чакаш 100–200 няколко милиарда години, за да станеш стар човек. Тук всичките сте стари. В Америка, туй го уподобяват. В Америка доктор на богословието се казват: Диди. Българинът на воловете казва: Дий. Доктор по богословие. Ти да идеш да ореш. Аз намирам, че българинът е умен. Човек на богословието трябва да иде да оре, да прави добро, и за умовете на хората да оре. Аз казвам на англичаните, българите са много щедри в даването на титли. Там трябва да държиш теза, за да ти дадат титлата Диди, а българинът без теза го кръщава „дий“. Но, аз не бих желал да бъда доктор, както българинът кръщава, ни най-малко. Ние сме окарикатурили всичките работи. Днес да говориш за Любовта на хората, турците имат още по-лоши работи за Любовта, няма да ви разправям. За Любов, говориш, казва: Те са химери, те са неща непостижими. От памти века хората са живели така и тъй ще върви светът. Вярвам от памти века. Сняг има на северния и южния полюс. И от памти века, тия ледове (не) са стопени. Това са условия от памти века. Но полюсите на земята се сменят. Сегашният полюс на земята едно време е бил екваторът. Сегашният екватор след време ще бъде полюс на земята. Земята се върти по особен начин. Оста постоянно се мени. Всичките точки на земята, ще бъдат полюси и с това земята се обновява. Хората мислят, че земята (се) върти през главата. Земята се върти около главата в хоризонтално положение. Главата на земята не се върти. Всичко около нея се върти. Нейната глава остава на място. Главата на слънцето и тя остава, не се върти. Ако един човек се завърти, главата му остава на същото място. Той изменя само положението. Това са психологически вътрешни промени, които стават в света. Там, от където иде мисълта, то е горе. Там, (където) отива мисълта, там е долу. Та_вете точки, от гдето слънцето изгрява и залязва. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим“. Като деца сме мислили по един начин, като възрастни мислим по друг, а като стари – по трети. Нито туй, което в младини сме

мислили, е вярно, нито в зрялата възраст, нито в старини. Във всичките тия неща, нас ни липсва нещо. Ние, съвременните хора, мязаме на тези падащите звезди. Нямаме един определен център, около който да се движим. Приближаваме се тук и там, падаме там, дето не трябва. Някой се спира и казва: Къде ще бъде след хиляда години. Ако съставяте един орган на едно дърво, след 1000 години, аз зная къде ще бъда. Ако сега съм в положението на корените, след 1000 години ще бъда в клонищата, след други хиляда години ще бъда в цветовете, а след други хиляда години, в плода ще бъда. Та има вътрешен процес, приближаване към Бога. То е разширение на нашето съзнание. Светът, в който живеем, става по-достъпен за живеене. Може да живееш един щастлив живот с малко усилие. Ти си живял в един свят, гладен си. Тамън помислиш, че хляб ти трябва и хлябът дойде. Всичко това, за което помислиш, на масата дойде. Вървиш по пътя казваш, да си имам къщица. Седиш и къщицата е там, чака те. Значи каквото помислиш, става. Ако си в такъв един свят, какво ще бъде? Не знаеш да свириш. Казваш да зная да свиря. Гледаш пианото е там, пък можеш да свириш. Четеш книга, казваш: Да бъда поет, да мога да пиша. Веднага започнеш да пишеш. Ако се намериш в един такъв свят какво да мислиш? Това е идеалният свят, туй, което помислиш да става. Постепенно се реализира. Да няма нещо невъзможно. Постепенно туй, за което мислиш, става и ти си доволен. Постепенно се разширява твоят живот. Ще бъдеш във връзка с онези, които мислят. Каквото мислят те и то става. Каквото помислим, веднага ще стане. Ние каквото помислим, трябва да стане. Ние, каквото мислим, не става. И там е злото в света. Този свят трябва да го наследим. Изпрати Бог човека да наследи земята, със своите най-хубави мисли, със своите най-хубави чувства, със своите най-хубави постъпки. И тогава ще преведете. Ако насадим своята мисъл, които неща на земята биха представяли човешката мисъл. Има разни неща, които ще представят. Неговата мисъл ще представи светлината, която постоянно иде. Без тази мисъл светлината няма да дойде. Неговите чувства ще представят въздуха, който постоянно иде и всички други условия, а постъпките му ще представят по-дребните материални работи. Уреден ще бъде светът. Вие сега, които ме слушате, казвате: Има ли някой туй да го направи? Вие не разсъждавате. Има, разбира се. Ами този свят, който го е направил? Ами тия дървета, кой ги посади? Дърветата в гората, кой ги посади? Тия извори, кой ги кара да текат? Горе тия звезди в пространството, кой ги направи? Чудни са хората, когато питат кой ги е направил. Целият свят е направен. Ти си последната част, последният глупак тук на земята останал. Стегни се да учиш, каквото мислиш да става. Ще ви приведа пример: Един искал да иде в оня свят, да види какво се готви заради него. Като отишъл – гледа големи палати направени, от какво ли не. Пита: Този на кого е? На еди-кого си? А онзи на еди-кого си. Намира неговата последна колиба недовършена. Пита това на кого е. Това е твоята

колиба. Защо е така? Материал не си изпратил да се съгради. Ако вие не изпратите материал от този свят, за оня свят, какво ще ви се даде? Целият ден се смущавате за нищо и никакво. Целият ден ще мислите с колко е спаднал българският лев. Хубаво паднал и се покачил, какво има? Или Дунавът се покачил или спаднал. Дунавът през цялата година няма да спада и няма да се покачва. Не са важни работи. Важна работа е мисълта, която имаме към Бога. Да служим в живота. Важно е чувството, което имаме да служим. Важни са постъпките. Туй съставя триъгълника.

Търсете първом Царството Божие, в това седи човешката сила. Всичките хора, които търсят Царството Божие и Неговата Правда, те са наследници на бъдещето. И бъдеще е създадено за тях. Вие като срещате онези, които спят още трябва да ги убедите. Какво трябва да правите, убедете хората в три неща. Казва: Какво да правя? Да създават светли мисли. Да създават благородни чувства и добри постъпки. Това е. Да бъдем добри. Да мислим добре, да се радваме на мислите. Срещна някоя рекичка. Колко хубаво клокочи. Някое дърво хубаво цъфнало. Ето една полза. Давам му една круша, една ябълка, една бучка захар. Казвам: Нещо за Господа, една ябълка, круша, слива, череша, един портокал. Това ще бъде за в бъдеще. Сегашните богослови ще изучават Библията и ще цитират стихове. Ще напълниш джобовете си с ябълки, ще кажеш от Лука, от Марка. И ще даваш от единия джоб. Ще вадиш от другия и ще кажеш от Посланията. Ние сме смешни хора с нашето невежество, искаме да се покажем какви ли не. Време е да бъдем изразители на светли мисли, че да светим. Като погледнем себе си, да чувствуваме ние самите светлината. Нашата светлина да ни озарява нас. Нашите чувства нас да стоплят. От нас да се разпространяват. Аз се радвам на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Да се радват и другите хора. Всеки да се радва на онова, което му е дал.

Благословен Бог наш.

Някой път се явява някаква лоша мисъл в човешкия ум. Някой път се появяват лоши чувства в сърцето, а някой път лоши постъпки. Враждебник човек е посял това нещо в човека. Туй не е посято от Бога.

Отче наш.

28. беседа, държана от Учителя
на 12 април 1942 год.
неделя, 10 ч. преди обяд,
Изгрев, София

1942_04_15 Великата възможност
Общия окултен клас

ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ

„Добрата молитва“
„Кажи ми ти Истината“

Втория път нарисувайте една рисунка, каквато вие обичате. Някоя фигура нарисувайте, която вие обичате.

Съвременните хора са недоволни. Едно от качествата на органическия свят [е], че всички са недоволни от онова, което имат. Във всичките хора има една лакомия, искат много големи работи. Някой не е доволен от една малка къща, голяма иска. Някой иска една малка къща, една стая и една кухня и една приемна. Друг иска и баня да има. После не е доволен с туй. Иска и автомобил, превозно средство. Някой – и аероплан. Хубаво, ако си има автомобил, какво добива? Ако има аероплан, пак добива нещо. После иска да бъде добре облечен, добри обуща да има, но в края на краищата да го попитат в какво седи животът. Вземете една грамофонна плоча – отличен артист е. Като запее, пее тази плоча така, че ти не може да пееш. Но този артист знае само един номер. Изпява го много хубаво. Като го туриш, повтаря го. Като го обърнеш от другата страна, пак се повтаря. Този артист как ще го цените вие?

Сега често се случва, човек замяза на грамофонна плоча. Най-първо е идеалист, после започва да се връща към живота на своите деди и прадеди. Пет, шест, десет поколения, връщат се в него старите навици. Ето какво значи стар навик. Една човекоядка, канибалка, която един мисионер сполучил да обърне към християнството, някъде към Великия океан, когато била на 90 години, била на умиране, 40 години е била християнка вече, и тя казала: „Струва ми се, че ако имам една детска ръчица опечена, ще ми се върне здравето.“ Тя мисли, ако изяде една малка ръчица на детенце, ще ѝ се върне здравето. Във вас атавизмът се върне. Някои, сутрин станете, раздразнени сте, криво ви е, целият свят е крив. Вие намирате целия свят опак, но опакото е вътре във вас. В какво стои опакото? Вие сте си одраскали пръста, боли ви този пръст. Този наранен пръст произвежда дисхармония. Вие сте неразположен, понеже пръстът ви е неразположен. Всеки, който би се осмелил да ви пипне пръста, казвате: „Не знаеш ли, не виждаш ли тази работа тук?“

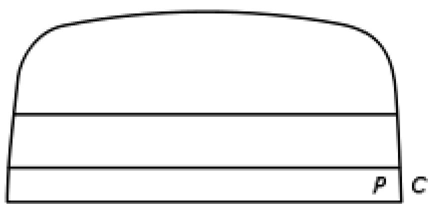

(фиг. 29.1)
Туй представям човешкото чело. Седите вие и казвате: „Какво има?“ Нагледно е туй. То е преувеличена работа. Един виртуоз може да слушаме, той свири на цигулката и всичкото изкуство стои, като си движи ръката на 30 сантиметра. Най-малко 25 години е работил на 30–35 сантиметра да играе ръката му навсякъде по цигулката, да взема басовите струни, теноровите, алтовите, сопрановите, после прекръстосва ги на две струни, на три струни, на четири. Докъде стои това изкуство у човека? Вие имате един инструмент. Най-първо, обективният ум е един инструмент. Човек се учи да свири на пианото или на цигулката. Хоризонталното свирене става в долната част на челото. Разните тонове, разните мисли, се проявяват в долния край. Там седи смятането (С). До него седи редът. Отгоре върху реда и смятането стои музиката. В едно малко пространство ти не може да свириш, ако нямаш този инструмент. Стоиш, липсва ти нещо. Казваш: „Той няма ред и порядък. Всичко е разхвърляно у него.“ Като влезеш в къщата, всичко е разхвърляно у него. Казва: „Тъй съм роден.“ Този човек не знае да гласи цигулката си. Онези, които пръв път учат цигулка, не знаят да я нагласяват. Вземеш ре, сол, ла, ми и ако не можеш да я нагласиш, не можеш да свириш. Разното нагласяване, разни системи на свирене има. Не си музикален. Ред и порядък нямаш, разхвърляни са нещата. На друго място всичко е наредено.

Казва: „То не важи този ред.“ Важи, как не. Ти пишеш писмо, не знаеш реда и порядъка, всяка буква трябва да знаеш къде да я поставиш, като пишеш, съчиняваш нещо. Думата *любов*, това е един музикален мотив. *Любов*, цяла музика е. Първият тон е *л*, после ю, вторият тон – б. Питаш сега *л*-то на кой тон съответствува. Говорите за *любов*. Като идете в оня свят, трябва да изпеете *любов*. Как бихте изпели *любов*?

Любовта вие разбирате да ви любят, да ви дават хората нещо. Това е *любов*, но вие, човекът, който възприемате *любовта*, не сте *любов*. Онези, които ви дават, те са *любов*. Вие, които възприемате, вие сте обич. Ти не може да дадеш правилно, ако не знаеш да възприемеш *любовта*. В предаването на *любовта*, ти, за да се ползуваш, трябва да знаеш как да я предадеш. Този цигулар свири, *любовта* работи. Седем парчета свири, завърши последното парче с Паганини.

Аз считам, Паганини, има в него нещо младенческо. Бах като свирят, е

един възрастен. Като ми свирят Бах, виждам той, жена му и децата му наоколо, тлъстичък, мазничък, религиозен човек, много добър. Интересува го яденето, интересува го природата. Като се наяде, благодари на Бога и пише много хубаво. Бах е с валчесто лице, пълничко лице. Паганини е едно своенравно дете. Много своенравно, сприхаво, младенческо. Върши си, каквото знае. Сега да оставим тия характеристики.

Трябва да знаете да свирите на вашата цигулка. Трябва да знаете да мислите. Казвате: „Ще свиря.“ Този човек е свирил, светкавично играе ръката. Само на цигулката може да свири. Ако го туриш на пианото, няма да може. И на арфата няма да може. Мъчно е да бъдеш виртуоз на арфа. На арфата строежът е друг. Онези хоризонталните инструменти… Онези, които не разбират музика... И в природата има хоризонтална музика и перпендикулярна музика. В хоризонталната волята взема участие. За пример, когато имате слаба воля, вземете една дъска и прекарайте ръцете си през дъската – ще усилите волята си и ще придобиете мекота. За да станеш малко волев, трябва да свириш на пиано и на арфа. Когато искаш да бъдеш динамичен, да преодолееш нещо, ще вземеш арфата.

Сега у вас ще се зададе мисълта: „Не може ли другояче?“ Вие оставете тази работа. Природата, която създаде света, или Бог, който създаде света, Той е замислил много. Колко време е мислил, докато създаде света? Едно число с 15 нули. Толкоз години Той е мислил. И когато измислил, създал този свят. Вие колко сте мислили, кажете. Вие сте мислили 10–20 дена или, да кажем, 1000 дена сте мислили. Що са 1000 дена, що са 10 000 дена? После стоите и сте недоволни. Аз се чудя някой път на слепотата на хората. Вървя по пътя, цветя, птички пеят, изворите шуртят, чист въздух, Слънцето грее горе, ти си недоволен. Защо? Казвам: Ти си голям невежа. Как да му кажа? Недоволен е – ами че невежа е. Минава покрай цветята, не обръща внимание, минава покрай изворите, не обръща внимание. Ами невежа е! От […] тръгнеш, искаш състоянието да го предадеш и пак се върнеш. Ти си чиновник, идеш, напишеш нещо, дойдеш, недоволен си. Писателят написал няколко стиха, няколко реда и почне да мисли кой знае какво. Че, това не е животът.

Много страдания в нас произтичат от факта, че ние не туряме едно нещо на неговото място. Много страдания произтичат от това, че музикално не сме написали нотите. В миналото вярно не сме ги написали. Много страдания произтичат, понеже не сме написали нещата както трябва да ги оцветим. Някои неща сме ги направили по-тежки. Някои неща сме ги направили по-големи. Ти туряш в ума си 1000 лева и си недоволен от 1000 лева. Друг има 2000, и той е недоволен. Друг има 3000, и той е недоволен. Друг има 5000, и той е недоволен. Някой има 10 000 и пак е недоволен.

Един човек на един обяд изяда обеда на 60 000 мухи и казва, че му е малко. Една муха изяда 1⁄60 000 от обяда на човека и е доволна. Той изяда обяда на 60 000 мухи и пак е [недоволен]. Питам: Защо мухата е доволна от 1⁄60 000 част? Човек иска за още 100 000 мухи. Имаме недоволството на 60 000 мухи. Той казва, толкоз хляб какво става? Казвам: 60 000 мухи се нахранват с този хляб, а нему не му стига, казва: „Малко." От този мед, който изядат 60 000 мухи, те ще се нахранят, а на него не му стига. Един обяд, от който 60 000 мухи ще се задоволят, пък ти не се задоволяваш.

След това като дойде някой, пита в оня свят какво ще бъде. Какво ще бъде? В оня свят ще бъдеш една муха. В оня свят ще се задоволиш с най-малкото по възможност. Като се казва най-малкото, в най-малките неща се крият Божиите блага, в много големите работи не се крият. В най-малките, дребните работи се крият Божиите благословения. Когато дойдеш до тях, малките работи растат. В Божиите благословения големите работи се смаляват, а малките работи се увеличават. Ти, който си голям, няма какво да се увеличаваш. Ще се смаляваш. Ти, който си малък, най-малките работи растат. Когато желаете да бъдете много големи, не може да растете. Растенето става, когато ще бъдете доволен от малките блага, които има. Да имаш един характер да бъдеш доволен.

Аз като гледам хората, снощи като гледам музикалния свят, като им гледам главите, интересуват ме, гледам очите им, формите отзад, отпред, малко недовършени са главите им. Започната е една глава, но незавършена. Ухото незавършено, веждите незавършени, носът незавършен, устата незавършена, пръстите незавършени, всичко туй недовършено. Гледам цигуларя, и той свири доста правилно, правилно чело има. Показва характера, малко сприхав, своенравен, едно съзнание, че усвоил да свири много хубаво. И парчетата той не знае. Когато свири едно парче, веднага си изменя цвета. Като свири първото парче, потъмня лицето му. Той представя една епоха от средните векове, писали са автори. Представя живота музикално, виждам, представя живота на средните векове. Като свърши, усмихна се – сегашният живот, освежи се лицето му. Пак започне някое парче – лицето потъмнее. Мъчи се, иска да свири спокойно.

Та, казвам: Вие като цигулари свирите някое старо парче. Дойде някой, свири как живял дядо му. Условията на дядо му са били съвсем други, вашите условия са други. Не е важно едно време как сте живели, важно е сега. Сегашното време е най-доброто. Сега както живее Господ, е най-добре; както е живял в миналото, е друг въпрос. Та, казвам: Този човек изсвири парчетата си много добре, безпогрешно. Ако един човек не знае да мисли… Мисленето е цяла музика. Ако ти не вземеш вярно тоновете на

своята мисъл, ако ти не вземеш вярно тоновете на своите чувства, ако ти не вземеш вярно тоновете на своите постъпки, какъв цигулар си? В човека тъй, както е турена цигулката, сол, то е басът, ми е сопран, ре е тенорът, а ла е алтът. Но алтът показва сопрана, който трябва да слезе да даде нещо. Тенорът се качва да вземе нещо. Тенорът винаги взема. Горните тонове дават, долните тонове на цигулката вземат. Ти ставаш винаги мек, когато ти дават, вземаш. Когато даваш нещо от себе си, ти седиш малко недоволен, започнеш да мислиш, не си дал както трябва. В даването човек трябва да бъде много внимателен. Ако даваш повече, ще развалиш работата; ако не даваш, пак ще развалиш. Ако дадеш малко, пак ще развалиш.

Сутрин като станеш, трябва да дадеш на ума си толкоз музика, колкото е потребно. Сега, вие като станахте тая сутрин, каква музика дадохте на ума си, за какво мислихте? Някой може ли да ми каже каква беше мисълта? Някои, като станете, зная каква беше мисълта. Мен ме хвана една хрема, започвам да съчинявам музика. Виждам, че хремата са невъзпитани същества, крайно користолюбиви. Като те хванат за носа, започват да чоплят, казват: „Дай това, дай онова.“ Ядат нещо, постоянни готвачи започнали да готвят. Тия сополи са ядене за тях. Те изядат сополите. След туй тази хрема прави пакост, подбива теченията. В гърлото ми бяха се уплашили, става напрежение, пукат се капилярните съдове.

Та, казвам: В новото положение, човек, като стане сутрин, трябва постоянно да изправя. Станеш сутрин, ще кажеш: „Бог е Любов.“ Дошла е една мисъл, която не я искаш. Ще кажеш: „Добре дошла, какво ново ми носиш?“ Тя е недоволна, ще каже: „Светът е лош.“ Ти тази, недоволната сестра (защото и сестри има, и братя има), ти ще я задоволиш. Ще кажеш: „Аз имам нещо оставено от Господа“, ще ѝ дадеш, ще я нахраниш. Ще нахраниш една своя недоволна мисъл, едно свое недоволно желание ще нахраниш и тогава ще кажеш, че Бог е Любов. […] както сега се изявява. Туй състояние едно време било неразбрано.

Ако Господ не мислеше тъй, Той не би ни изтърпял всинца. Ако Той носеше нашия характер, би ни изчистил. Един ден не щеше да ни търпи с всичките недъзи, които имаме. Щеше да ни очисти. Дал ти дарба, побутне те, казва: „Трябва да смята[ш].“ Някой ред няма, някой не знае да смята, той харчи повече. 1000 лева има заплата, не си прави сметка на 1000 лева, харчи 2000 и заборчава, взема назаем пари. 1000 – 1000, не се позволява повече. Малко ти се дава, малко ще ядеш; много ти се дава, много ще ядеш. Никога няма да преядаш. Няма да вземеш чуждото и него да изядеш. Ще кажеш: „Стига ми сега.“ Вие казвате някой е набожен. Аз не зная в какво седи набожността. Според мене има два вида хора. Едни дават толкова

любов, колкото Бог им дал. Като дойде, праща любовта си. Другите, които обичат, да оценяват любовта. Два начина има. В този живот ние сме дошли на Земята да изразим Божиите блага, онова, което Бог е вложил в нас, да го изявим. Ние не сме дошли да живеем за себе си. Когато един цигулар свири едно парче, той не изявява себе си, изявява автора, който написал това парче. Тия парчета, които Бог ни дал, ние свирим. В какво стои нашето достойнство? Този цигулар свири точно всичките парчета, той не свири нещо от себе си.

Сега искате да кажете: „Аз съм добър човек, да се проявя." В какво стои твоята добрина, в какво ще се прояви човек? В света нищо не си създал, какво ще дадеш на хората, кажете ми? Вие не знаете как да направите един човек доволен. Вие не знаете как да направите един човек весел. Вие не знаете как да направите един човек здрав.

Мнозина искат да се женят. Хубаво нещо е женитбата. Няма по-добро нещо от нея, но няма и по-голямо нещастие от нея. В женитбата на физическото поле ти си дошъл. В Божествения свят трябва да родиш един гений. Ако не може да родиш гений, тогава отиде. Бащиното и майчиното, всичко се заличава. Ако един гений ще родиш, дете ако ще родиш.

Ако в живота си не може да родиш една гениална мисъл, нищо не струваш. Ако в живота си не може да родиш едно гениално чувство, ти да изпълниш волята Божия, ако не може да направиш една гениална постъпка, нищо не струваш. Всеки от вас е пратен за една велика мисъл, не да оправи света. То е второстепенна работа. Оправянето на света е чужда работа. Влизаш в някой дом, двама души се карат. Не се карат, те си говорят. Двама приятели се карат. След като се карат, те тъй ще си говорят на един език познат. Когато се обичат, те си говорят туй, което не е: „Аз много Ви обичам, аз съм готов…" Като се карат, всеки критик става. „Ти, казва, не си такъв, какъвто се представяш." Някой казва: „Ти си светия." Докато не го обичаш, си светия, след като го обичаш, никакъв светия не си. Започва: „Тази погрешка, онази погрешка…" Този човек говори на един познат език. Той започва да те критикува и ти го критикуваш. И двамата се разкритикувате. Той говори истината.

В древността, отива един при великите Учители да се учи. Той му казва: „Ти не може да се учиш при мене. Ти имаш слабост към жените, ти имаш слабост към парите, ти имаш слабост към яденето, ти имаш слабост към спането, мързелив си, ленив си." Мързел и леност, каква е разликата? Мързеливият има две благословения, които не ги е изпълнил, пък ленивият има едно благословение, което не го е изпълнил. Мързеливият, с двете благословения, два пъти са му плащали за една работа и не я е

свършил. Ленивият един път са му плащали и той не я е свършил. Ленивият изял 100 лева, платили му за работата. Мързеливият 200 изял. Тази е разликата. Ученикът казва на Учителя: „Благодаря Ви.“ Каквото той му казал, го поправил. Връща се подир 5 години при него. Гледа го, поправил всичките работи. Казва: „Каквото ми каза, всичко туй поправих.“ Учителят казва: „Сега може да бъдеш ученик.“

Че Господ изпратил една красива жена в света, Той не я изпратил ти да я целуваш. Той я изпратил ти да я гледаш и да се учиш от нея. Ти си позволяваш да целуваш тази Божия дъщеря, отде накъде? За да целунеш една Божия дъщеря, трябва да попиташ Господа: „Господи, позволяваш ли?“ Ти нямаш право да изядеш един плод. Един хубав плод е една Божия дъщеря. Ще идеш, ще погледнеш. Ти вземеш и изядеш плода. То е безобразие. Ти ще обърнеш ума си към Господа, ще питаш: „Позволяваш ли?“ Една необходимост е за мене. Ако тя не дойде да ме спаси… Трябва да я изям, да ме спаси. Ако не я изям, не може да ме спаси. Какво ще я целувам отвън? Много я обичам. Благодарим за целувките отвън. То са най-големите лъжи в света. Целувката е една голяма лъжа. В целувката има туй, което ползува. Като целунеш някого, трябва да излезе от тебе една магнетична сила, да влезе нещо в него. То целувка е. Ако не дадеш от себе си… Който иска да целува, трябва да даде нещо. Който не дава, той е крадец. Който не е живял както трябва, и той е крадец. Трябва да имате една ясна представа. Бог се отвращава. Ние живеем един лъжлив живот. Искаш някой път да целунеш някого. Не е лошо нещо. Трябва да даваш или да вземаш. Ако искаш да го целунеш, трябва да му дадеш от себе си най-хубавото, което имаш. Божият закон е такъв.

Казва да възлюбиш Господа. Ти като възлюбиш Господа, ще му дадеш най-хубавото, което Той ти е дал. После, като възприемеш нещо, туй, което си възприел, да го оцениш най-добре и да го пазиш. Че през целия ти живот като ти е дадена любовта, да цениш тази любов. Вие по някой път казвате: „Тази любов не струва.“ Как не струва любовта? Във всяко проявление на любовта Бог е, Който се е смалил, дошъл. Че ако ти туриш лъжата, когато Господ е там, ти туряш лъжата в райската градина и прегрешенията в света започват. Когато възприемеш една мисъл, която не ти е свойствена, то значи без позволение. Всяка мисъл, която не е свойствена на човека, човек се опетнява. Всяко чувство, което не е естествено, човек се опетнява. Всяка постъпка, която не е свойствена, човек се опетнява. Трябва да се мисли здраво в живота.

Вземете нашия век, който не е музикален. Постоянно отгоре може да дойдат аероплани. Как ще пееш? Може ли да пееш при падането на бомбите? Казвате: „Нашият век е много културен.“ Всяко едно наше

чувство, всяка една наша мисъл е така експлозивна, не е ли една бомба? Ти изхвърлиш една мисъл. Целият век е динамичен. Такива мисли има в пространството, които се пукат и желания има, които се пукат.

Та, казвам: Ние сме призвани на една работа и трябва да оценим онова, което Бог е създал. Като този цигулар да го изсвирим и да покажем какво нещо е Божественият живот, какво нещо е Божествената музика. Като пееш, да покажеш, да дадеш нещо Божествено. Ти ще пееш, ще дадеш живот на хората. Музиката е най-добрият метод и проводник на живота, на здравето. Дотолкоз, доколкото внася естествения живот, тя е добрата музика. Три категории музика има. Едната е механична, другата – органична и [третата –] психична. Механическата е до нашата воля, органическата е до нашето сърце, а психическата е до нашия ум.

Та, казвам: За оня свят, за който ние се готвим, за бъдещия живот ний не може да възприемем бъдещия живот, защото трябва да се тури в действие. Как ще го турим в действие? Ти ако една хубава мисъл не може да я изсвириш… Аз казвам: По този начин ако бихте живели една година, знаеш какъв преврат ще има във вас? Гледам, по някой път казвате: „Много хубаво." Много хубаво, но то не е много хубаво. Ако говорим що е милост, трябва да сме милостиви. Ако говорим за любовта, трябва да сме любящи. Ако говорим за обичта, трябва да сме обичащи. Ако е за мисълта, трябва да сме мислещи. Ние вървим по съвсем друг път.

Сега казвам: Не сте вие отговорни за света, но трябва да се пазите от заблужденията на миналите векове. Един човек, който има една мисъл… Мислите се предават, чувствата се предават, постъпките се предават. Има нещо в света, което е тайна. Какво става? Някой път човек може да се спре в къщата [ви] и като излезе, цяла седмица да не е спокоен. Неспокойството на своята душа той ви го е предал. Дойде един човек и си замине, вие се усещате радостен, спокоен. Той ви предал своя живот вътрешно.

Следователно, ако ние не може да предадем Божественото, тогава какви добри хора сме? Какво ми коства да дам една чаша вода? В даването на тази чаша трябва да внеса Божествения нектар. Защото водата е нещо, в което туй, Божественото благо ще се разтопи. Проводник е за него. Или, този човек има голяма нужда, в беднотия е. В дадения случай беднотията е едно условие. Туй, което ще му дам, той да е благодарен. Да обърне ума [си] към Бога и да Му благодари, че съм му направил една услуга. Мнозина казват, че имали общение с този светия, с онзи светия. Общение със светията имате, но животът на светията не е ваш.

Тогава аз заключавам: когато аз ви говоря, че вие не може да възприемете

онова, което аз ви говоря, две причини има. Може би едната причина е в мен – аз не зная как да ви предам нещата. Втората причина е във вас – вие не може да възприемете това. Половината е във вас, половината е в мене.

Ние не може да възприемем Божието благословение, понеже искаме повече, отколкото ни трябва. Погрешката на съвременните хора е там, че искаме повече, отколкото ни трябва. Днешния ден какво ни трябва? Трябват ми три яденета, да се наям. За другия ден не зная: може да ме повикат горе като чиновник, може да ме уволнят. Нали сега някой чиновник, погледнеш, уволнили го. Ново правителство дойде, старите министри идат си. Уволниха ги, сега вече не са министри. Ти не знаеш, подписан е указът. Уволнят те, какво ще правиш тогава? Министър си във войната, утре вече нямаш власт. Сега мислите, че во веки веков сте министър. Не е тъй. Една–две години седиш, но нащрек ще бъдеш, може утре да дойде уволнение. Уволняват те и дават мястото на по-способния. Какво ще правиш тогава? Тогава поне трябва да бъдете толкоз умни, колкото турския кадия. Един турски кадия, мирови съдия, обичал да заповядва. 45 години бил съдия, уволняват го. Сега вече не може да бъде съдия. Мисли, мисли какво да прави. Отишъл в джамията и турил пред нея една голяма дъска. Купил 40 ибрици, наредил ги на дъската, напълнил ги с вода, взел един стол и седнал. Като дойде някой, заповядва му кой ибрик да вземе, да се измие. Казва: „Вземи първия, втория, третия, четвъртия.“ Умен съдия е.

Голямо нещастие е за човека да влезе в другия свят, да се намери, че не е предавал Божията любов и не я е възприемал. То е голямо нещастие. Влизаш вътре с всички, които имаш, общи знания. Погледнат те така, казват: „Върни се пак“, връщат те на Земята. Аз бих ви казал тъй: Човек, който не се е научил да люби и човек, който не се е научил да обича, кракът му не може да стъпи в царството Божие. Ще се научиш да любиш и да обичаш, за да влезеш в царството Божие. Единствено така е отворена вратата. Това са две врати, през които може да влезеш. Без любов в царството Божие не може да влезеш и без обич ти в царството Божие не може да влезеш. Туй трябва да засегне една абсолютна истина. Другите работи, този светия, онзи светия, хиляди светии може да познаваш, нищо няма да те ползува. Свети Петко, свети Драган, апостол Павел, архангел Михаил, нищо не може да ти помогне. Архангел Михаил люби, той знае да люби. Апостол Петър е знаел да люби и да обича. Ти ще бъдеш Драган, ако знаеш да любиш и да обичаш. „Ама аз съм запознат с него.“ Каква полза, ако си запознат?

Та, казвам: Ще си извадите цигулките сега. Втория път искам да бъдете музикални. Като говори някой човек, да знае как да говори. Много

приятно ще [ми] е да ви видя. Да кажете: „Радвам се на срещата, която имах. Радвам се на въздуха, който имах. Радвам се на небето, на изгряващото Слънце.“ Аз гледам, в стаята ми горе се е качила доста голяма мравя. Питам се защо е дошла. Казва: „Какво си се затворил? Нещо гешефт да направим, нещо да обменим търговски.“ Много безцеремонно, хванах я и казвам: „Може, може една обмяна.“ Отворих прозореца и я пуснах долу. Друга, и тя пак се качила, и тя иска гешефт да прави. Извадих я през балкона. Казвам: „Като слезете. Тук не е място за гешефт.“ – „Не може ли да свирим?“ – „Не е време за свирене.“ – „Ние търсим нещо.“

На какво се дължи вътре вашето недоволство? Ненужните мисли, онези, нечистите мисли образуват една тъмна атмосфера, правят онзи тъмен свят, мрачен. Тия, обикновените желания, те хвърлят на сърцето друга атмосфера, и те затъмняват небето. Постъпките, и те затъмняват небето. И тъй, цялото небе е потъмнено, и умственото небе, и сърдечното небе, и физическото небе е помрачено. Ще очистим. Казваш: чисти мисли, да очистим небето. Като кажеш чисти мисли, да се изясни умственото небе. Чистите желания да изчистят сърцето и чистите постъпки навсякъде да изчистят. Горе и долу да е чисто всичко.

Питам: Толкоз години Бог ви обича, досега каква любов сте показали към Него? Не искам да се изкушаваме, да казвам, че не сте обичали. Туй, което ние показваме, не е още любов към Бога. Аз считам истинска любов към Бога, като Го обичаме, всичката дисхармония да не съществува за нас. Защото в Божествената любов толкоз силни са трептенията. Всичките дисонанси като се удрят върху нея, се разтопяват. Като имаш Божествената любов, всички чувства се разтопяват в нея. Всичките недоволства в Божествената любов ще се разтопят.

Казвам: Ние имаме магията да живеем, да обичаме Господа. Че всичко в Божествената любов да се разтопи, всичко в Божията обич да се разтопи. Две неща да имаме, в които да се разтопяват нещата. Нали някой път туряте вода да се разтопява. Любовта е, която чисти нашето небе. Любовта е, която чисти небето на нашето сърце. Любовта е, която чисти небето на нашата воля, на нашата душа. Любовта е, която чисти небето на умствения свят. Любовта е, която чисти сърцето, Любовта е, която чисти душата. Тази Любов не е обикновена.

Та, сега, като се върнете, да бъдете доволни. Ще видите всичко наред ли е. Ти си длъжен да кажеш днес една хубава дума. Някому трябва да кажеш. Това е капитал. Ти ще наругаеш този, онзи, ще си кривиш устата, ще плачеш, този те обидил, онзи те обидил, възглица си нямал, това си нямал, онова се нямал, обущата скъсани. Светията с боси крака ходи. Грешникът с

най-хубави обуща ходи. Мислите, че всички, които са облечени с хубави обуща, са светии. Много говеда има, които са светии. Аз съм видял много светии, които орат на нивите. Казвам: Радвам се, че орат. Аз чета често. Като видя един земеделец, гледам на воловете как е нашарена задницата. Виждам характера му, пръта, като ги бие, виждам. Мислите ли, Господ като дойде и погледне, ако ние сме осакатили в себе си най-хубавите мисли, най-хубавите желания, най-хубавите постъпки, Господ [ще] погледне и нищо няма да каже? Господ щом погледне, ти ще усетиш едно недоволство. Господ ще каже: „Туй не е хубаво." Изисква се една вътрешна чистота, един морал.

Учете се да предавате добре Божията любов. Учете се да приемате добре Божията любов. Две неща. Не по този начин, а по закон. Това е съвсем друг начин. Един вътрешен начин. Ти се допитай: „Господи, кое ти е благоприятно?" Не спрямо едного да го направиш. Ти с един човек може да се примириш по разни начини. Да се примириш с един човек, 10 начина има. Ти ще туриш между него и себе си 10 души и ще прекараш своята мисъл. Тогава ще се примириш. То е на физическото поле. Има един начин на примирение. Ти сам ще идеш. То е вече в Божествения свят. В Божествения свят като се качиш, ще идеш сам да се примириш. В другите светове ще има някой.

Сега, за пример, като [се] примиряваме с Бога, не може направо. Чрез Христа. През Него трябва да мине нашата мисъл. Ако не мине през Христа, не може да мине при Бога. През Него като мине, Той ще я пречисти. Искаш да даде заявление. Той ще я коригира. Той ще го напише. Ние не знаем как да се молим. Какво ще кажеш на Господа? Ти казваш: „Господи, благослови ме, това ще направя." Той те благослови, ти обърнеш другия лист, не вършиш волята Му.

Та, по някой път казвам: Господ ни е дал два крака. Аз започвам морала така: да се отнасям еднакво с левия и с десния крак. Като ходя, внимателен съм да не се уморяват краката. Като се уморят, спра се. Те са живи мои клетки. Не да ги хласкам. Сядам да си почивам и пращам своята мисъл, казвам: „Извинете, да си починете." После пак тръгна, искам да работя. Ще се уморя, не съм само аз. Ръцете са мои клетки, които работят. Да си починем. В мозъка милиони души са, които работят, в сърцето, навсякъде, а ние мислим, че сме господари. На всичките души, които са вътре в тебе, ще бъдеш образец. С тях ще постъпваш както Бог постъпва.

Та, казвам: Постъпвайте право с вашата глава, постъпвайте право със сърцето си, постъпвайте право с краката си, с ръцете си, с очите си, с ушите си, навсякъде, то е морал. Да считаш, че всичко е живо. Ние сме

изгубили. Някой казва: „Аз като умра.“ Че ти няма да умреш. У тебе трябва да умре това, което не е Божествено, което е човешко. Божественото трябва да живее. Като дойде Божественият живот, ти ангел ще станеш.

Желая сега всинца вие да станете не земни хора, но да станете небесни човеци, или туй, което се нарича да бъдем служители. Да носим великата Мисъл, която Бог е вложил в нас, великата Любов, която е вложена в душата, великото Знание, което е вложено в духа ни и великата Истина, която е вложена в тялото ни.

В тялото ни е Истината. В сърцето ни Любовта се проявява. В главата ни се проявява Божието знание. За туй, което имаш, да станеш сутрин и да благодариш. Да кажеш на Господа: „Добър ден, какво ще ми заповядате?“ На Любовта да кажеш: „Добър ден“, на Истината да кажеш: „Добър ден, какво ще ми заповядате? Какво мога днес, в този Божествен ден, аз да направя?“

Та, казвам: Сега във вас новото е. Някои искат да знаят как трябва да живеем. Аз ви казвам как се живее. В Стария Завет както е писано. В Евангелието, еврейското Евангелие както се разбира, Любовта е изпълнение на закона, Правдата е изпълнение на Божията мъдрост, Истината е изпълнение на самия живот. Без Истината ние не може да бъдем доволни. Без Знанието ние ще бъдем в тъмнина. Без Любовта ние не може да имаме никакво пробуждане.

Аз ви говоря сега, понеже сте добри цигулари, искам хубаво да свирите, да няма извинение, добри цигулари сте. Ако не свирите хубаво, мързеливи сте, лениви сте. Казвам: Причината е във вас. Всички имате добри инструменти, добри парчета имате. Заучете ги добре, че всеки, който ви слуша, да каже: „Хубаво свирите.“

Всичките противоречия, които досега сме имали в живота, са само една велика възможност да познаем величието на Божията любов и Божията обич.

„Отче наш“

29-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 15.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_04_17 Основна идея
лекция на Младежкия окултен клас

ОСНОВНА ИДЕЯ

Отче наш.
„В живота всичко се постига“.

Онези от вас, които са поети, нека напишат още два куплета и да седят на една степен по-високо от първия куплет. Дайте си кандидатурата. Дали ще се приеме или не, то е друг въпрос. Но направете един опит. Представете си, че има конкурс. На всинца ви се дава по едно житено зърно, дават ви се по две или по три житени зърна. С едно житено зърно ще стане по-късно, за три житени зърна скъсява се времето. С три житени зърна по-скоро се постига целта.

Нали имате тема? Каква е темата? /„Ползата от цветята“. Прочетете се темата./ Втория път нарисувайте по едно цвете. Изберете разни форми на цветя. Всичките разнообразни форми. Да бъдете свободни. Всеки може да си избере форма, която предпочита, която му обръща внимание.

Ако ви зададат една тема: „Защо човек е недоволен“, какво ще отговорите? От какво произтича недоволството? Когато сиромахът е недоволен, разбирам, има си причини, но когато богатият е недоволен? Когато невежият е недоволен, разбирам, но когато ученият е недоволен? Когато онзи, който пее и той е недоволен, и когато онзи, който свири, и той е недоволен. На какво се дължи недоволството? Толкоз проста работа е. Много философска работа е, пък то и децата знаят недоволството на човека. Човек докато не знае как да се справи със своето недоволство, никога не може да прогресира в живота. Защото недоволството е първата спънка, която спира на пътя, в който вървиш. Трябва да знаеш как да се справиш с него. Вие сте виждали някой път децата връзват за крака някое насекомо с тънък конец. То не знае, че е вързано, хвръкне и падне на земята, хвръкне и пак падне. Често вие питате защо не успявате. Вързани сте с някой конец и падате. Пак литнеш, пак паднеш. Всичките тия работи ги обясняват, че съдба имало. Съдбата е, че си вързан. Например, имаш желанието да свириш, но туй свирене може да ти стане спънка. Искаш да пееш, но пеенето може да ти стане спънка. Искаш да учиш, но учението може да ти стане спънка. Искаш да ядеш, но яденето може да ти стане спънка. Всяко преядане е спънка. Ако ядеш повече, ти изхарчваш повече енергия. Тази енергия мъчно се добива. Ние изразходваме безразборно ония сили, с които ни е надарила природата. Мъчно се добиват. Хората

остаряват по единствената причина, че изхарчват енергията си и не знаят как да я добият. Най-първо завършват бюджета си с един приход, вървят нагоре. Дойде до едно място и всяка година завършва с недоимък и най-после, като дойде най-големия недоимък, фалира. Не може да уравновеси бюджета си. Най-първо имаш един подтик, ходиш, имаш едно желание в тебе, после туй желание се намалява, докато най-после се спреш вече, не ти се ходи. Не разполагаш с енергия, казваш: „Кой ще ходи да се мори?“ Днес отлагаш, утре отлагаш, намаляваш, намаляваш, докато дойдеш до една точка, невъзможно е повече.

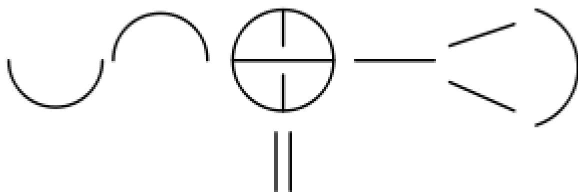

Фиг. 1

Може да се създадат известни песни и ако всичките ноти не вземат участие. Тази стенография какво означава (Фиг. 1)? Има една изкуствена стенография, пък има една стенография на природата. Понякой път не можеш да намериш формата на някоя своя мисъл и се мъчиш ден, два, три, цяла година може да се мъчиш, не може да я намериш. Една дреха преди да я облечеш, тя си има форма. Не можеш да намериш формата на едно желание. Искаш да направиш нещо, не можеш да намериш начин да изясниш тази постъпка.

За да бъде обичан един ученик в музикалната академия от какво зависи? За да бъде любим на професорите си, кое е съществеността? Три степени има: Може да е един гениален ученик, може да е един талантлив ученик и може да (е) един обикновен ученик. Ако е гениален, ще има особена обич на професора, той с уважение ще гледа. После казва: „Талантлив ученик или обикновен ученик.“ Сега ако обикновените се сърдят на талантливите и ако талантливите се сърдят на гениалните, какво ще добият? Ти се сърдиш, че си обикновен ученик, не си талантлив. Талантливият се сърди, че не е гениален. Ако гениалният се сърди, че не е обикновен, тогава? Кога гениалният може да се сърди, че не е обикновен, може ли да ми дадете една форма? Може ли гениалният да се сърди на обикновения? Да кажем, ти си голям пехливанин, гениален. Някой път те гонят, трябва да се скриеш, да влезеш в някоя малка дупка. Не можеш да влезеш. Не се събираш и съжаляваш, че не си малък да се скриеш в малката дупка, не може да се събереш. Оставаш навън, прицелна точка ставаш. Та е опасна работа да бъдеш гениален в един глупав свят. Ставаш прицелна точка на глупавите. Например, ако си един гениален музикант, но идеш при мухите. Какво ще стане? Ще накацат по главата, по лицето, ще искат да видят. Ще те обичат всичките тия мухи. Питам: Какво ще ти донесат

мухите, като кацат по главата ти? Казват: „Много гениален си, Господ те е надарил.“ Всичките му говорят, по лицето ходят, по главата. Питам: Какво се ползува музикалният човек от всичките тия похвали?

Някой път всички вие имате желанието да ви хвалят мухите. Тогава ставате нещастни. Каква е целта на гениалния ученик? Първото нещо – гениалният ученик трябва да намери учителя си по музика. Сега сравнението да намери учителя си, не е ясно. Казва: „Какво ще намери?“ Житеното зърно може с хиляди години да седи в хамбара и да не намери почвата, в която може да израсне и да се прояви. Гениалният ученик само при учителя си може да се прояви. Ако някой не го намери, той остава непроявен.

Може да минем на другата мисъл. Казва: „Що трябва да вярваме в Бога?“ Ще останеш в хамбара без Бога. Ти като вярваш в Бога, ще се проявиш. Казва: „Що трябва да вярвам?“ Че ти ако не вярваш, ще останеш непроявен. Какво друго бихте употребили? Някой казва: „Религиозен човек.“ Мен не ме интересува религиозния човек. Религията е една разбрана дума. В какво седи сега смисълът на живота? Понякой път казвате: „Трябва да се живее.“ Какво разбирате под думите „Трябва да се живее“? Разбирам да се живее: музикантът като засвири, музикантът живее на едно място, дето е влажно, като засвири, направи времето сухо. Ползува го музиката. Някъде хляб няма, засвири и хлябът дойде. Жаден е, засвири и дойде водата. Нивата не е посята, засвиря с цигулката и веднага се посее нивата. Искам плодове, засвиря, цъфнат и плодовете дойдат. Сега приложението: такава музика разбирам. Свириш, свириш, няма приложение. Защо ти е такава музика? Сега превеждам като пример. Примерът е верен. Ако ти имаш една религия и тя нищо не ти помага, защо ти е? Вярваш в Бога, да има постижение.

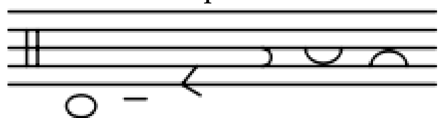

Фиг. 2

Давам ви това като музикална задача да я разрешите (Фиг. 2). Реалността в живота наричам хляб. Като го ядеш, то е реалност. Започва с ядене. Без ядене не може да започнеш, без хляб и без пиене на вода не може да се започне. С вода, без приемане на светлина не може да се започне. Без приемане на топлина не може да се започне. Всяко нещо, което човек възприема, трябва да се запознае. Има форма за запознаване. Например, в музиката как ще се запознаете с „до“? Има форма. Тази форма, в която вземате обикновено „до“, има 256 трептения, 256 смени на два музикални полюса: положителен и отрицателен, сменят се. За да стане този тон понятен, трябва 256 смени да станат. 256 пъти да се сменят полюсите, за да се прояви тонът и да почувствуваш „до“. Или казано: 256 пъти трябва да

му кажеш: „Любя, обичам ви, любя, обичам ви.“ 256 пъти като кажеш в себе си „любя, обичам“, той ще каже „до“.

Представете си един човек парализиран, има съзнание, иска да говори – не може да говори; иска да ходи – не може да ходи; иска да се подвижи – не може да се подвижи. Почнеш да го разтриваш по ставите, пръстите разтриваш на краката, после коляното, разтриваш врата, ушите, 256 пъти като го разтриеш, то е „до“. Какво значи? Ще проговори, ще стане вече. Веднага почувстваш една радост. Туй, което беше мълчаливо, след като 256 пъти си го разтрил, казва „до“.

Та казвам: Радостта в живота седи от постоянното проявяване на реалността в нас. Дотогава, докато реалността в нас се проявява, дотогава ние живеем; като престане реалността да се проявява в нас, ние умираме. Ти не може да живееш, ако реалността не се проявява в тебе. За да живееш, реалността трябва да се проявява. Любовта трябва да се проявява чрез тебе. Ти казваш: „Защо трябва да любя?“ – За да се прояви реалността. Щом се прояви реалността, ти приемаш живота. Любовта се проявява като любов. Ти като дадаш реалността да се проявява чрез тебе, тя се проявява като живот. Животът като се прояви, той се проявява като мисъл. Проявеният живот е музика. Проявената любов е живот. Защото музиката, която имаме, е проявление на живота. Музиката, която имаме, е сила. Туй, което пеем, ще се прояви като сила. Казвате: „Както Господ наредил.“ Трябва да учите. – „Както е Господ наредил“. Господ е наредил да мислиш добре. Господ е наредил да чувстваш добре и да постъпваш добре. Какво представя сиромашията? Когато човек е сиромах, какво е? Какво му липсва на сиромаха? Сиромахът е певец, но не е пял и затова е сиромах. Като започне да пее, ще стане богат. Сиромахът има възможност да пее и ще забогатее, нищо повече. Казва: „Сиромах съм.“ – Не си пял. Започни да пееш. Започни от „до, ре, ми, фа, сол“. После ще започнете със степените на музиката: ще съедините първата степен с третата степен, втората степен с четвъртата степен, третата степен с петата степен, четвъртата степен с шестата степен. После ще започнеш разни комбинации на степените. Ами че степените са различни. Имаш око. Ще дойдеш да упражняваш окото с цветовете. Червеният цвят е музикален. Червеният цвят, той е „до“. Портокаленият е „ре“. Другите вървят по същия начин. Музиката има същата гама на светлината, само че тя е възвишена музика на ангелите. Ние ги схващаме като цветове. Да кажем, имате една болка. Кривите тонове се отразяват на здравето. Ако не вземеш вярно един тон, ще ви заболи нещо. Всичките болки, които имаме, се дължат на неправилно пеене, свирене, мислене, чувствуване. Неправилните тонове се отразяват.

Сега търсим едно възпитание. По-естествено възпитание от сегашното няма. Сегашните хора за възпитанието говорят. Човек, ако е гладен, какво ще му дадеш? Ние не знаем как да възпитаваме гладния. На гладния човек дадеш му една бучка захар. Не става с бучка захар. Една бучка захар е забавление. Със захар нищо не става. Хляб иска човекът. Да дам на гладния едно бонбонче – и с бонбонче не става. Да му дам пари – и с пари не става. Да му дам обуща – и с обуща не става. На гладния може да му дадеш отлични обуща и ръкавици, може да му вземеш и диамантена огърлица и шапка – не върви тази работа. За да върви, хляб му дай, не му давай ни обуща, ни шапка, ни дрехи. Като дойде хлябът, всичко ще дойде. Не дойде ли хлябът, всички неща са безпредметни. Тогава трябва да разбирате основното нещо в живота. Дойде ли любовта в живота, всичко ще дойде; не дойде ли любовта, всички неща са безпредметни. Знанието е безпредметно, истината е безпредметна, всички други изкуства са безпредметни. Под „основен тон“ разбирам всичко туй, от което всичко идва. Основното, то е Божественото. Като кажеш за Бога: Той е основа за всичко. Като проговориш името Божие, от него зависи всичко в живота. Като помислиш, от Него идат всички блага. Ако не мислиш заради Него, нищо не става от тебе. Щом мислиш заради Него, всичко ще стане. Колко проста е тази работа. Учен да бъдеш, то е празна работа; да бъдеш добър, то е празна работа. Като кажеш: „Бог“, да почувствуваш, че само Той като присъствува, всичко може да стане от тебе. Той като не присъствува, нищо не може да стане. То е едно ново схващане за Бога. Тогава ще опиташ вярата. Гладен си. Като помислиш за Бога, да дойде хлябът – право мислиш. Жаден си. Като помислиш за Бога, да дойде водата – право мислиш. Не можеш да дишаш добре. Като започнеш да мислиш за Бога, почваш да дишаш – право мислиш. Не можеш да мислиш. Като помислиш за Бога, проясни се мисълта ти – ти право мислиш. Или неразположен си. Като помислиш за Господа, дойде ти онова разположение, чувствата ти придобият един израз. Право мислиш. Идеята ти за Бога е права. Казвам: Само като помислиш за Името Божие, всичко в тебе да се смени. Твоята вяра е права. Заболи те кракът. Като помислиш за Него, болестта да си иде. Право мислиш. Ако не се сменя, криво мислиш.

Едновремешните българи, които станали помаци, трябвало да направят джамия и да не кажат нито една българска дума. Отиват да секат дървета и казват, че дървото е хубаво, право, но накрая казват е малко „кривичко“. Думата „кривичко“ я казват на български. Отиват, отсичат друго дърво, но пак се изпускат да кажат, че дървото малко накрая е „кривичко“. Развалила се работа. Кривичкото разваля работата. Сега вие говорите един жаргон, говорите за наука, кривичко е. След като говорите един жаргон, културен жаргон, който имате, като туриш накрая – кривичко. Като туриш горе на върха Божието име, ще се оправи работа. Ако твоята сиромашия

се сменя с богатство, на прав път си. Ако твоето богатство се сменя със сиромашия, на крив път си. Ако твоята болест се сменя със здраве, на прав път си. Ако здравето се сменя с болест, на крив път си. Ако тъмната ти мисъл се сменя с права, на прав път си. Ако светлата ти мисъл се сменя с тъмна, на крив път си. То са състояния, които се сменят. Те се сменят по единствената причина, че ние изпущаме Божественото. Кое е същественото при дишането? Да дойдем до конкретните работи. Кое е същественото в дишането? Според степента на желанието: да не приемеш ни повече, ни по-малко. Ако приемеш по-малко, на крив път си; ако приемеш повече, на крив път си. Да приемеш толкоз, колкото ти е необходимо. Да го задържиш толкоз, колкото е потребно. След туй ще приемеш благото, което въздухът съдържа. Без туй постоянно приемане на въздуха колкото трябва, задържане колкото трябва и изваждане на онази Божествена енергия, която е необходима, зависи твоето здравословно състояние. Същият закон е с мислите: Когато възприемем една мисъл тъй както трябва и извадим онази енергия, която тя съдържа, то е правият процес. И за желанието е също: Възприемеш желанието както трябва, задържиш го колкото трябва и извадиш онази енергия, която е потребна от туй желание, то е правилният процес. Туй желание не е необходимо да седи с векове, малко енергия да извадиш. Желанията в човека идат тъй, както светлината иде. Реалното в живота не седи дълго време. То е един малък момент, може би една хилядна, една десетохилядна, една стохилядна, една милионна част, каквото и да е, в какъвто и размер да е. Не искайте да задържите нещата повече, отколкото трябва.

Сега вие искате да бъдете учени, без да работите. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако любовта не те е подбудила. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако мъдростта в тебе не е внесла светлина. Ти не може да бъдеш учен човек, ако истината в тебе не е внесла свобода. Туй, което любовта внася в нас, туй което мъдростта внася, туй което истината внася, то е важно. То са три елементи. Любовта трябва да внесе нещо в тебе. Та казвам: Всички ние искаме да бъдем учени без любов, да бъдем учени без мъдрост. Мъдростта носи светлината, дава нещо. Аз турям любовта като основен тон. Само едно сравнение ще направя, отчасти да ви стане ясно. Любовта е основният тон, семето, което е посято. Мъдростта, това е цветът, който е цъфнал. Истината е плодът, който е узрял. Ти този узрелия плод трябва да го опиташ. То е реалното, това, което опитваш. То са три фази: семето трябва да се посее, да цъфне и да даде плод. Плодът трябва да се опита. Тази идея е изказана. Казва: Опитайте и вижте, че Бог е благ. Ако една ваша мисъл не бъде посадена, ако тя не цъфне и не узрее, и не се опита, тя не е вярна. Ако едно ваше чувство не се посее, не цъфне, не узрее и не се опита, то не е вярно. Сега туй не трябва да бъде в противоречие със сегашното разбиране. Сегашното разбиране, много механично разбиране. Вие искате

да ви оставят богатство, вие искате да ви оставят знание, всичко туй наготово. Сегашният живот не е така построен. Но затова всички умираме. Казва: „Чуждото и на Великден се взима.“ Чуждото не е ваше. Човек трябва да знае, че посадено зърно е станало на цвят, след туй трябва да знае, че ще завърже. Само когато узрее плодът, го възприемаш. Тогава ще живееш. Ако създадеш храна за Господа, Който живее в тебе, ще живееш. Ако не създадеш храна за Господа, Който живее в тебе, ще умреш, нищо повече. Ти, като работиш за Господа и Той работи за тебе. Ти отвън като работиш, Господ отвътре ще работи. Отвън ти ще работиш, отвътре Той ще работи. Туй, което работи отвън и отвътре, то се постига. То е проста идея. Казваш: „Защо трябва да работя?“ – За да работи Господ отвътре. Щом Той работи отвътре, всичко се постига. Щом ти не работиш отвън и Господ няма да работи отвътре, нищо няма да се постигне.

Казвам: Щом понякой път не ви върви, ще работиш отвън, каквато и да е работа, обущар ли си, да метеш ли, да не считаш работата, ни най-малките работи да си готов да я свършиш. Едно камъче да дигнеш, една семенце да посадиш, да изпереш ризата, да вземеш една чаша вода да я излееш на земята, на някое растение. Да дишаш, и то е работа. Да си отвориш очите, то пак е работа. Да чуваш с ухото си, и то е работа. Да си отвориш ръката, но да знаеш как да си отвориш ръката, то пак е работа. Седят десет души богати хора, сърцето им затворено. Като отворя ръката и тяхното сърце се отваря; като затворя ръката и тяхното сърце се затваря. От мене зависи. Отварям, казвам: Давай. И те дават. Затворя ръката си, казвам: Затворете. И те се затварят. Цигуларят защо свири? Той ходи и дава. Отваря си ръката и дава. И философи, и прости, всички дават. Всички хора свободно дават. Пей, да дадеш. Ако ти не пееш, казваш: „Защо ще пея?“ Пей в къщи, без публика пей. Имаш публика 300 милиарда клетки, пей на тях. Казваш: „Няма публика да пея.“ Срамота е. 300 милиарда души има публика, те слушат. Никога не са те слушали да им пееш. Попей им. Като им пееш, станеш весел. Няма по-хубаво нещо от това човек да пее на себе си. Като пееш на себе си отвън, тогава ще дойде другото пеене. Външно като запеете и вътрешно като запеете, тогава се проявява безсмъртието в живота.

Сега вашата идея е: „Кой знае тези работи?“ Ако не знаеш да вземеш основия тон „до“, много лесно се взима, като те заболи кракът. После, като оздравееш, пак ще вземеш. Като вземеш невярно тонът „ла“, значи болен си. Като вземеш да оздравяваш, мекичък става тонът. „До“ става меко, добива всичките пластични качества.

Сега направете за една седмица опит: Като си спомните за Името Божие, веднага да се смени състоянието. Неразположен, като помислиш за Бога на

Любовта, Който създал всичко, веднага да се смени вашето състояние. Заради Него да си готов да направиш всичките жертви. Да обичаш Бога в дадения случай значи да направиш всичките жертви. Разгневил си се. Направи една жертва – да се не гневиш. Разсърдил си се, казваш: „Този, всичкият багаж го подарявам." Вие се мъчите. Виждали ли сте майки, тя даде едно орехче на детето си или една ябълка. Казва: „Дай, майка." То не иска да го даде. Тя го натисне, вземе орехчето или ябълката. То почне да плаче. Майка ни казва: „Дай орехчето, майка"! Ние не искаме някой път да дадем малкото орехче. Дай го този орех. Посееш ореха в земята – дадеш го и след време ти щастлив ще бъдеш. Ореха като държиш в ръката, не може да порасте, като го посееш, през цялата година след време ще ядеш орехи. Да дадеш, значи да го посееш. Посей нещата, това е Божественият живот. Любовта трябва да бъде посята. Посей любовта в душата си и ще дойде изобилието. Посей любовта в душата си и изворите ще потекат.

Сега вие пеете колоритно. Има колоритни певци. После имате тези трели, форше. Има и двойни трели. Трябва да се учим и на двойни трели. В съвременната наука казват: „Реалното в живота." Всеки от вас има реалното. Ако ти може да се смалиш и да станеш толкоз малък, може да влезеш във всяка каса. Ти може да влезеш и да видиш скъпоценните камъни. Ти може да се превърнеш на светлина, да видиш всичкото написано в света. Ти сам трябва да станеш светлина, да можеш да четеш всичко. Ако ти не си светлина, как ще четеш? Да имаш светлина и сам да светиш на себе си.

Да дойдем до основните неща. Имайте една идея, която да сменя вашите състояния. В този смисъл трябва да разбирате идеята за любовта. Щом дойде любовта, да сте готови заради нея да направите всичките жертви. Ето аз какво разбирам. В дадения случай, когато дойде любовта, да бъдеш готов да ѝ станеш слуга. Каквото иска от тебе, да го направиш. Никога да не откажеш на онова, което тя иска от тебе. Вие сега мислите, че тя ще поиска къщата ви. Тя къщата ви няма да поиска. Ще поиска толкоз малка работа, че ще ви се види смешно, с такива детински работи да се занимава.

Често хората говорят: „В какво седи гениалният певец?" Ако чрез пеенето на гениалния певец не иде любовта, никакъв гениален певец не е. Ако чрез гениалния свирец любовта не е дошла, гениален свирец не е. Ако чрез гениалния поет любовта не е дошла, гениален поет не е. Ако станем проводници на любовта в света, то сме гениални. Пътят, по който любовта иде, то е гениалност. Гениалните хора са проводници на великото благо в живота.

Сега ви дадох малко. Само буквата А. Вие ще учите другото. Първата буква

като научите, то е достатъчно. Представете си, че вие сте се научили да пеете А-то на любовта. Никаква консерватория не сте свършили и може да изпълните отлично всяка песен. Не знаете много, но пеете. Може да сте свършили консерватория и да не можете да пеете. Един американски милионер, който имал отвращение от музиката, когато му свирили, пари давал да не го смущават. Дойде някой да му пее, ще му даде пари да не го смущава, да се маха. Един ден дошла една певица на 19 години, като пяла, той ѝ дал 25 хиляди долара да се махне. Казва: „Заповядайте и друг път да се махнете." Питам: Изгубила ли е тази певица, като ѝ дал 25 хиляди долара, да се махне? Казва: „Иди си сега, втория път пак да дойдеш да ме не забравиш." Той бил толкоз занят с работа, спрял се да я изчака да изпее песента. Казва: „Иди си, сега много работа имам, втори път, пак да дойдеш". То е добрата певица, на която плаща 25 хиляди долара. Сега вие като идете някъде да пеете, ще ви платят един долар. Още не сте от видните певци.

Здравословното състояние на човека зависи от гениалността, да бъдеш гениален, талантлив и обикновен едновременно. Обикновен на физическото поле, талантлив в духовния свят и гениален в Божествения свят. Когато геният е в Божествения свят, талантливият – в духовния и обикновеният на земята, е нормално. Когато гениите слизат на земята, а обикновените идат в небето, тогава работата е объркната с главата надолу. На обикновения човек даваме най-голямото угощение. Дойде някой в името Божие, дадеш му 5, 10 стотинки да си купи хляб. Дойде един просяк, дадеш му едно петаче. Идеята другояче седи. Парите не се посаждат. Като дойде бедният, дай му едно житено зърно. Кажи: „Посей го."

Сега каква е основната мисъл? Сега тъй, както ви разправям, ще ви дам един пример. В Южна Америка двама паралитици 25 години докторите ги турили в една стая като неизлечими, да умират. То било в едно малко градче. Случило се така, че в града влязла една голяма боа – планинско място било. Като гонили боата, тя влязла в стаята на тия паралитици. Те, като видяли змията, забравили, че са болни и се намерили отвън. Казват: „Благодарим, че дойде голямата змия, да оздравеем." Туй, което лекарите не направиха, змията го направи. Човек трябва да забрави своите нещастия, да забрави, че е болен. Като види любовта, да забрави всички свои нещастия, да стане щастлив. Любовта е голямата змия, влязла вътре. Тя не мисли да ги изяда, не чака да ги извадят. Казва: Скоро вън! Те излизат. Те казват: „Тя ще ни яде тук."

Всяка идея, която може да ни възвърне естественото положение, което имаме, е от Бога. Всяка идея, която не може да ви възвърне естественото положение, не е права, не е нормална.

Ако само един от вас приложи туй, което днес ви говорих, светът щастлив ще бъде. Ако само един от вас приложи туй, светът щастлив ще бъде.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
24 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 17. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_04_19 Настана денят

НАСТАНА ДЕНЯТ

Отче наш

„Ще се развеселя“.

Ще прочета няколко стиха – от първия до деветия стих.

„Духът Божи“.

Ако човек би бил лишен от своите сетива и имаше само едно сетиво, как щеше да му бъде представен светът? – У човека всички сетива не са събудени, той има пет сетива събудени, а има още седем, които трябва да се събудят. И половината още не са събудени. Трябва да се събуди още едно сетиво, за да бъдат половината пробудени. Сегашните хора от всичката наука, като се разгледат, мязат на деца от първо отделение, което изучило азбуката, всичките букви не ги знае. Ако вземеш и разгледаш аналите на природата, какво мислят напредналите същества, то е просто смешно сегашното схващане на хората. Казва: Той е учен човек, той всичко знае. Право е, всичко знае, каквото е писано в букваря, но какво е писано в читанката, не го знае. Този, който всичко знае в читанката, не знае какво е написано в граматиката, но знае само какво е писано в читанката. Право е, че всичко знае, каквото е писано в читанката.

Сега как да ви говоря, вие всинца тук нямате еднакъв интерес. Тъй щото някой път една реч, една беседа може да ви интересува. Зная какво интересува хората. Например, сега всинца ви интересуват парите, ако на всеки очаквате да ви се даде по сто хиляди лева, ще отворите очите на четири. Или вие сте болни, веднага вие ще се интересувате за някой цяр. Или пък вие сте чиновник, който чакате да ви назначат. Чакате дали ще ви назначат или не. Но там дето човек се интересува, все има някакъв интерес. Аз ще ви заинтересувам сега. В небето са взели едно решение да ви турят всинца ви чиновници. Всички, които сте тук, да ви турят чиновници на земята и то доста видни постове да ви дадат, кой професор, кой доктор, кой свещеник, кой министър, който генерал, кой офицер. Понеже, вие сте хора на положителната наука, ще кажете: Как ще го докажеш? Аз не вярвам в доказването на нещата. Какво ще доказвам на един човек, че ще му дадеш пари. Изваждам, давам му парите. Доказвам му. Сега да седна да доказвам, че в банката имам пари, то е безполезно. Извадя, дам парите. Дойде някой болен, казва: Може ли да ме излекуваш? – Казвам: Стани. Аз само веднъж казах на едного да стане. Много пъти не се казва. Само един опит имам. Седя тук в София, пишат един брат от Търново се сцепенил, хем от вярващите. Лекарите го оставили за оня свят. Не може да стане,

краката вцепенени, лежи на леглото. Пращам двама братя и казвам, как да го лекуват. И двамата много вярващи, обаче, като отиват и двамата заболяват: единия го заболял кръстът, другия – коремът. Пишат ми: Тази работа не е за нас, ела да си гледаш работата. Ставам, отивам. Гледам братът лежи и ми казва: Аз съм готов за оня свят. Като дошло времето ще си вървя, смел брат. Рекох: Какво има. – Не мога да стана, вцепенени краката ми. Казвам: Това е духовно вцепеняване. Като му говорих 20 минути, казвам: Стани. Той стана на леглото. Пак му говорих, казвам: Ти вярваш ли в болестите? – Не вярвам. – Я стани от леглото. Стана от леглото. Пак му говорих и му казвам: Я се поразходи в стаята. И той се поразходи в стаята. След два, три дни човекът оздравя. Той беше адвокат и отиде да си гледа работата. Пита го лекарят какъв цяр ти даде? – Каза ми да стана и аз станах от леглото. – Второто. Пак ми каза да стана и аз станах от леглото. После ми каза да стана и да ходя из стаята. Казва: Не може така, нещо други има, ти го криеш. – Не го зная скритото какво има. Сега за мене тази работа е детинска работа. Влизам и виждам, че дяволът го е вързал, вързал краката с конци, вързал ръцете му, вързал гръбнака му. На три места го вързал дяволът и не може да мърда. Изваждам ножчето и прорязвам конците на дявола на гръбнака и той става на леглото. Като му приказвам, той без да знае разрязвам конците, с които са завързани краката и ръцете, и казвам: Стани. Как оздравя? Разрязах конците. Трябва да имаш остро ножче.

Във всичките хора има желание да направят нещо, но се съмняват. Един евангелски проповедник чел, че Христос казвал на слепия: Иди се умий и ще прогледаш. Той бил баптистки проповедник. Пред неговата църква имало един сляп човек. Казвал си, като свърша, ще ида да кажа на слепия: В името на Исуса Христа да прогледаш. Свършил си беседата и иде до слепия и си казва: Ако кажа на слепия, че не стане? – Поседял, поседял, преглътнал и си заминал. Ние решим да направим нещо и дяволът рече: Ако кажеш и не стане. Разбира се, тогава ще ти се смеят хората. Който е цигулар като вземе цигулката, всичко може да направи, на онзи, който не е майстор, каквато и цигулка да му дадеш, ще си подигне рамената. Трябва да знае човек. Ако в тоя живот остане вие да придобивате знанието, тя е загубена работа. Туй трябва да го носите в себе си. Виртуози трябва да бъдете, като дадат тази цигулка, ще свирите. Човек трябва да разчита на онова, което Бог е вложил в неговата душа. Най-първо всички хора трябва да се освободят от всички човешки наслоявания, от хиляди поколения има наслоявания. Всичките човешки наслоявания трябва да се изхвърлят, да стане Божественото, тогава всичко е възможно. Ние трябва да се повърнем в рая, да вземем онова, което беше вложено в Адама и Ева в рая, не онова, което придобиха вън от рая. На онова, което беше в рая, на него можем да обусловим. Адам и Ева като приеха онова, което беше вън от рая, то ги

изкара вън от рая. Сега мислим, че знанието, което хората добиха в света, ще ни ползува. С туй знание нищо не се добива. Някои говорят за оня свят. Един евангелски проповедник, казва: Ако аз живея добре, и ако има оня свят, ще ми бъде добре на мене. Ако живея добре, че няма оня свят, нищо не губя. Че как нищо не губи. Животът е загубил. Като няма оня свят, всичко е загубил. Логика било това. Аз не поддържам тази логика. Всякога, когато човек загуби Божественото в себе си, то е загуба. Когато ти ставаш причина да не функционира или да (не) се проявява Божественото, то е загуба. Божественото носи свобода.

Съвременните хора говорят за зло и добро. Това разбирам: Доброто е законът на Любовта, злото е самият закон. Злото само по себе си го ограничава човека, нищо повече. Само по себе си законът не е лош. Законът, който създава злото, не е лош. Но щом се подчиниш на закона, е лошо. Една жена преди да се е оженила, свободно може да обича, когото момък иска, няма никакво прегрешение, може да ги обича свободно. Щом се ожени, хване я законът, казва: Ти само един мъж ще познаваш. Противоречието къде произтича? – Допуснете, че вие сте един човек на 80 години, имате ред фотографии, когато сте били на 19 години, на 31 година, на 40, 50. Дойде някоя мома започне да целува портрета. Който гледа, ще каже: Защо целуваш този старичок? – Той е млад. Какво прегрешение има, че целуваш портрета? – В православната църква са натурени там икони. Като ги целуват, то са все мъже. Свети Георги целуни го; св. Иван, целуни го. Няма никакво прегрешение в целуването, на общо основание целува всичките. Значи в реда на нещата е. Прегрешението седи в следния конкретен факт: Всяка една жена, която целуне един мъж, че се окаля, то е прегрешението. Когато една жена целуне един мъж, че се очисти, просветне нейният ум, явяват се най-добрите благородни пориви. Този мъж ѝ предал Божественото благословение. Ако един мъж целуне една грешница и тя измени живота си, стане благороден член в обществото, то е благословение. Ако един мъж целуне една чиста жена и после тя започне един разпуснат живот, прегрешението е там, че той я отклонил от правия път. Тъй се разбира.

Та казвам: Аз прилагам закона. Общият закон навсякъде действува еднакво, чрез когото и да е. Всяка една мисъл, която ви отклонява от правия Божествен живот, не е чиста мисъл, излиза от нечист източник. Всяко едно желание, което отклонява човека, излиза от някой нечист източник. Не да нямаш желание. Ние ще възприемем ония желания, които носят живот, ония мисли, ония чувства, които носят живот. Искаме в света да се премахне грехът. Грехът ние сме създали. То са нашите криви мисли, криви разбирания. Благодарение, че Бог е предвидил тия неща, които ще станат на земята. Човешкото тяло постоянно се изменя, сменя се

материята във всеки 7 години, и от материята, която е била преди 7 години, нищо не остава. Като направиш една погрешка, след 7 години пак си чист. По един естествен път ще се очистиш, понеже, нечистотата е вложена вътре в самата материя.

Слушайте сега, аз ще ви дам един опит: ако някоя сестра иска да целуне някой мъж, имате право да го целунете, но ще направите един опит. Вие поискайте една кърпичка или нещо друго, което има в него, че най-първо целунете кърпичката и ако ви въздейства светло, целунете и него. Ако след като целунете, че ви потъмнее умът, надалече стойте. Или мъжът иска да целуне една жена. Да вземе кърпичката и кърпичката носи светлина, да я целуне. Най-първо опит ще направите, без опит не целувайте. Най-първо целунете кърпичката. Гледам младите като намерят някоя кърпичка, на млада мома, целуне я. Много са прави. Научно разглеждам въпроса. Ако тази кърпа внася светлина в него и момата ще внесе; ако кърпата не носи щастие и момата няма да донесе. Аз ви говоря това, понеже, другояче разбирам живота. Животът е училище, вие сте на училище. Като се върнете на небето, ще ви изпитват, какво сте научили на земята. Вие мислите като идете на оня свят, ще ви посрещнат с диплома. Най-първо ще ви питат, какво сте научили. Ще дадете отчет, искат да знаят. Оня свят е свят, дето ще ни изпитват, какво сме научили на земята. Не е лошо, много добре е. Но в изпита може да те скъсат. Като те скъсат, може да те върнат на земята и пак ще повтаряш. Сега вие мислите да идете в оня свят, облечени хубаво, без никакъв изпит, да ви посрещнат ангелите, да видите лицето на Христа. Хубави, поетични работи са. Ти като влезеш в един университет, или в една колегия, или в една гимназия, учителят няма да те посрещне с венци, но ти ще седнеш, ще учиш, ще държиш изпит. Ако учиш, ще имаш уважението и почитанието на учителя си, ако носиш цветя, даваш му това онова, сладко ядене, говориш му сладко, а не учиш, той ще ти каже: Така не става тази работа. Казва: Аз обичам Христа. Ако го обичаш, ще учиш. Ако обичаш Христа, ще служиш на човечеството. Ако обичаш Христа, ще служиш на децата си, на мъжа си, на всички ще служиш. Щом на мъжа си не служиш, ти и Христа не обичаш; щом на мъжа си не служиш, ти и Христа не обичаш. Ако обичаш Христа, ще обичаш и мъжа си, ако обичаш мъжа си, ще обичаш и Христа. Така седи законът. Сега аз не ви говоря по закон.

Да кажем, че вие не живеете добре. Тази сутрин гледам дошъл един евангелист и други православия, гледат упражненията. Този седнал, коленичил на земята и казва: О, Господи, просветли ги тия, които са се заблудили. Аз му гледам челото 2 см – един човек на физическото поле, тепърва има да става религиозен. Религиозен, който хванал жена си, казва: Аз съм Господ сега. Друг Господ няма в света. Той мисли, че неговото

верую е право, казва: Просвети ги Господи и ми казва: Бог ще те съди. Той не разбира какво значи съд. Съд, значи, в който трябва да се тури нещо. Той не разбира какво нещо е съд. Господ ще съди, значи ще тури нещо в съда. Сега той адвокатски разбира, ще ме съди Господ. Казвам: Да идеш (да) свършиш, да не проповядваш без да си свършил. Бог не съди никого. Някои неща са странни. Прав е той. Хората се бият на бойното поле, с милиони хора умират, той не ходи да се моли да престане войната, дошъл да се моли, че тук хората си играят с музика. Бог ще ги съди. „Не съдете, за да не бъдете съдени". Ние туряме в действие музиката, да се упражняват хората по Божествен начин. С музика то е Божественото. Те имат особени схващания. Най-първо гледам на него умът не е развит, не знае причини и следствия. Един човек като учил дошъл до елементарните работи, до фактите на природата, до групирането на фактите, до законите едва е дошъл. Законът винаги ограничава. Още столетия му трябват, докато дойде до принципите. Той не разбира, какво нещо е Любовта. Понеже, той седи и като ме гледа прави прегрешението, което маймуните правят. Като покажеш едно огледало на маймуната, тя бърка зад огледалото, за да хване другата маймуна, която вижда в огледалото. Аз съм огледало за него, той търси другата маймуна да я види. Понеже, Господ, ще го съди, седнал той да се моли. Господ да ги просветли. То е все-таки да влезе някой да каже: Господ ще те съди, понеже никой не ти е дал правото да съдиш. Казва: Всяка власт от Бога е дадена. На основание на закона и на евангелието, нищо в света не може да стане без Волята Божия. Нищо зло не може да стане без волята на хората. Никакво добро не може да стане без волята на човека. Следователно, когато правим зло, действува волята на човека, действува човешката воля; когато правим добро, действува Божествената Воля. Всеки човек, който се подчинява на Божествената Воля, прави добро. Всеки човек, който се подчинява на човешката воля, прави престъпление. Човек толкоз знае, толкоз може да разбира. Та в туй отношение даже не трябва да съдим себе си. Щом намериш един недъг, не мисли, че Бог го е вложил в тебе да те съди. Онова, което считаш за недъг, изправи го. То е много малко. Едно писмо си писал, не си турил някъде „малък ер". Дойде ти на ум, стани, тури. Казваш: И без „ер малък" ще мине. Не няма да мине. Малкият ер ще ти причини голяма вреда. Пишеш, не си турил някъде е двойно. Стани и го тури. Казваш: И без е двойно може. Не може. Две е-та имат българите. Едното е да се разширяваш, е двойно е да побеждаваш. Ако пишеш е двойно, побеждаваш. Ако не пишеш е двойно, не побеждаваш. Ако пишеш е, просто само ще се разширяваш. Българинът е много умен, казва: Освен че трябва да се разширяваш, но трябва и да побеждаваш.

Казвам: Елементарни работи, които трябва да изучавате. Вземете човешката реч. Ако някой ви попита, кои думи са образувани най-първо в

света на земята? – Най-първо тези думи, които са образувани, са съюзите. После идат глаголите, причастията, прилагателните, местоименията и най-после съществителните. Именно на кое основание? – Когато хората заболяват от афазия, престават да говорят, най-първо загубват имената. Не могат да кажат кон, казват: Това, което се язди. Не може да казват брадва, казват: Това, което сече. После загубват и глаголите и най-после казват само и, със. Като започне такъв човек да се поправя, думите се възстановяват по обратен ред. Учените хора намират тази вътрешна връзка. Не само това. Ти научаваш един език, и не знаеш къде да туриш едно прилагателно, не знаеш къде да туриш едно местоимение, не знаеш къде да туриш един глагол, не знаеш къде да туриш един съюз. Най-първо като туриш едно съществително име, каква реч ще говориш в дадения случай. После когато произнасяш един глагол, ако той в тебе не произвежда някакво впечатление. Вземете думата любов, какво произвежда. Като кажеш любов, нищо не произвежда във вас. Като кажа пожар, всички ще станете на крака. Динамична дума е пожар, като я чуете, всички гледате да намерите вратата. Като кажа Любов, гледате нагоре. Няма смисъл Любовта. Тепърва трябва да се възстанови ценността на тази дума. Казва:Любов. Детинска работа. Игра на младите. Пък старите хора, умните хора без Любовта остаряват, оглупяват. Глупавите и неучените с Любовта поумняват и деца стават. Казва: Защо? – Без учение вие не можете да се подмладите. Казвате: Знанието нас не ни интересува. „Отчасти знаем и отчасти мъдруваме". Отчасти знаем, само с пет сетива, още седем сетива има да развием, колко неща има, които не знаем още. Колко неща има, които трябва да се учат. Туй трябва да ви радва. Седите, казвате: Като умрем. Няма какво да умирате. Знаеш на какво мяза вашата философия? – Тамън те назначат министър и те уволняват. Че то беше 10 пъти по-добре да не те назначават. Тамън те назначат министър и те уволняват. Тамън си дошъл на земята и те уволнят от земята. Казвате: При Бога ще иде. Като уволнят министъра, при царя ли отива? – Или е далеч от царя? – Като умрял някой при Бога ще иде. Значи уволненият министър ще иде да живее при царя. Като го уволнят, царят хич няма да го среща, отдалече ще го види само, ще го поздрави. Религиозна логика: Като умре някой при Бога ще иде. Докато живеете при Бога сте, като умрете извън Бога сте. Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите. Няма какво да се радваме, казва: Ще умра. Аз не искам никой да умира, нищо повече. Да умрем и да оживеем, то е друг въпрос. Да живеем и да умрем, това не е нищо. Съгласен съм да умра и да оживея, но да живея и да умра, не съм съгласен. Няма смисъл.

Та казвам: Предназначението на живота, какво е? – Бог изисква от нас, децата му, които са дошли на земята да се учим. Не изучавайте Адам, който Господ направи от пръст, него не го изучавайте, но изучавайте този

Адам, дето казва: И направи Бог човека по образ и подобие свое и даде му власт. Този е Адам, той не (е) съгрешил. Този Адам, който е направен от пръст и му вдъхна диханието си и Ева, която е направена от ребрата на Адама, те съгрешиха. Има една Ева, която не е направена от ребрата на Адама. Направи ги Бог мъжки и женски пол по образ и подобие свое. Никакво ребро няма. Като дойде вторият Адам, казва: Взел пръст и направил човека и за Ева се казва, че взел две ребра от Адама и я направил. То е човекът на земята. И Ева направена от ребрата, греши. Всеки сега търси изгубения рай, сродни души. Сродните ребра търсят. Жената търси отдето излезли ребрата. И мъжът търси изгубените си ребра. Значи има един Адам, направен от пръст, и Ева, направена от ребра, и има и други, направени по образ и подобие на Бога. Човек по любов и по мъдрост прилича на Бога.

Сега вие като ме слушате, може да си имате право (на) възгледите, които имате, може да бъдат опаковка на новото. Всеки ден внасяйте нещо ново в живота. Защото щом престанете да внасяте ново, животът изгубва смисъл. Гледам срещна някого, казва: Ти си остарял, побелял. Така не се говори, остарял си. Най-първо не съм остарял. Стар, значи да бъда учен. Не съм учен. По химия едва зная няколко теории и по физика също, толкоз работи има да се учат и по биология и по астрономия. Нашата вселена има повече от 10 милиарда слънца. Ако турите на всяко слънце по 12 планети, колко ще станат, 120 милиарда. Ако турите и на тия планети спътници като месечината, много стават. При това тези, които са създадени, знаят на 10 милиарда слънца имената. Ти знаеш 3–4 хиляди думи, каква памет имаш? – Един човек, който може да знае на 10 милиарда имената, какъв ум има той? – После разбира техния път, каква интелигентност има, какво нещо е Бог. Бог, Който обхваща всичко, всичко седи в ума Му, всичко знае къде се намира в дадения момент. Искаш да знаеш какво е Господ. Той и тебе има предвид, знае какво ще свършиш. Всичко туй го знае. Като седиш пред Неговото лице, ще имаш всичкото благословение. Като ти каже една дума, ще считаш, че е свещена. Една дума ще ти каже, ще бъде талисман за тебе. Ако дойде и ти каже: Люби, люби, нищо повече. Обичай, Обичай! – Говори истината! – Казва: Горчива е истината. Ни най-малко не е горчива. Най-сладкото нещо е истината. По-сладко нещо не съм намерил от истината. Даже може да направите един опит. Ако ти си на умиране и произнесеш името на истината, както трябва, ще възкръснеш. Мислите ли, че един човек, който обича Бога, може да умре? – Той може да се измени. Аз не съм за промените. Една гъсеница може да се превърне на пеперуда, не е умряла. Минава в по-съвършена форма. Едно дете минава в по-съвършена форма. Сутрин човека ще го видите, той минава в друга форма. Има стари светии, които минават в небето. Ще го видите, служител, млад (и) много красив. Брадата,

белите коси изчезнали, сега станал ангел да се разхожда по цялата вселена, да ходи от едно слънце на друго, да носи Божиите Слова. Вашият идеал какъв е? – Най-големият ви идеал какъв е? Една мома иска да се ожени за един момък, за един апартамент. Стаите от по4, 5 метра, да се разхожда от една стая в друга и туй счита за голямо щастие?! – После ще има автомобил, ще седне, ще се разхожда, пак ще се върне. Ще излезе в градината, ще поработи, пак ще се върне. Ще се качи на балкона, ще погледа, казва: Колко е щастлив светът? – Ще вземе (да) опере в коритото дрехите. Мислите ли, че в един свят, в който се пере като нашия, е много хубав. – Много смешно е да переш дрехите на един мъж. Разбирам една жена да ти опере ризата в любовта, че като я облечеш, човек да станеш, това разбирам. Но след като си опрал дрехата, кажеш: Аз съм ти прала дрехата, ти постоянно ги омърсяваш. Мъжът, който постоянно кирливи дрехата, и жената, която ги пере, за препоръка ли са? – Вие много по старому ходите и мислите.

Женени сте. Които се сдобият с този век по този начин няма да се женят. Дойде веднъж една млада жена, от доста видно семейство, казва: Ще ти кажа нещо. Моят възлюблен, който по-рано коленичи пред мене, казваше, че съм Божество заради него, целуваше краката ми, снощи ме би. Каква е тази любов? – Как да утеша? – Казвам: То е от голяма любов, иска да ти опита любовта, може ли да търпиш. Опитва те дали имаш любов, ти какво ще мислиш? – Казва: Аз ще му простя, като е така. Втори път, ако ме бие, какво трябва да правя? – Втори път рекох, ако те бие, ако си по-силна, вземи, че го набий ти. Произходът на биенето, то е съвсем друг. Сега децата бият плодовете. Като не могат да стигнат един плод, вземе някое дърво, удари го, падне плодът, вземе го. Не че мисли зло, но понеже го обича, хвърля да го удари да падне. Ако беше птичка да се качи, хич не щеше да хвърля. Хората като са изгубили своята трезва мисъл, се бият. Сега като обичат много жените си, ги бият. От любов ги бият. Тогава ще ви приведа този анекдот. В старо време, понеже, турците не виждали своите възлюблени, другите му намирали възлюблената, той не я вижда, едва като се ожени, тя ще му се покаже, да я види. Ще поиска позволение кому да се показва и кому не. Един турски бей се оженил, намерили му възлюблената. Като се явила пред него да му се покаже, го пита, кому да се показва, той ѝ казва: Показвай се комуто искаш, само на мене да не се показваш. Ти като се ожениш на твоя възлюблен да приготвиш такова ядене, че като (яде) от това ядене, през целия си живот да помни и да каже: Никога не съм ял такова сладко ядене. После само веднъж да му опереш ризата. Да каже: Никога не съм носил такава прана риза, десет години я нося и не се окирлявя.

Та казвам: Ако ние, съвременните хора, можем да носим ризата на

Любовта, знаете какви хора щяхме да бъдем? – Знаете какви умове бихме имали? – Сега като говори тия неща се виждат като хиляда и една нощ. Но туй е идеал за в бъдеще. На една райска птица колко пъти ѝ се перат ризите? – Никога не се окирлявят, чиста е. Ако човек би живял един чист и свят живот, в него щеше да има толкоз сили. Когато държи чисто неговото тяло, държи чисти и дрехите. Разправят за Едисон, който след като правел своите опити, нацапвали се дрехите му с масла. В неговата лаборатория вечерно време се качвал на един диск и пускал един силен ток от сто хиляди волта. Туй електричество като мине, всичките мазнини на дрехите се очистват и дрехата става чиста. Ако в нас тече този Божествен ток, никаква нечиста материя не би останала на тялото.

Та именно, ако ние не можем да възстановим туй първично състояние да бъдем смели, не външна смелост. Много смели хора има външно. Вътрешно много малко смели хора има. Аз ще ви кажа смел човек, какво е. Един мой познат ми казваше следния пример: Той е бил в Америка, седи и гледа, че един апаш бърка в джоба му. Казва му: Не бъркай понеже, съм твой колега. Той казва: Извинете, аз съм майстор на това, не знаех. Извинете щом си мой колега.

Ако ние не сме колеги на Любовта, какво е нашето положение? – Ще кажеш: Колега съм. Не бъркай в джоба ми. Колега съм с тебе, не гледай така криво. Този занаят го зная. Ти искаш да покажеш любовта и аз ще покажа и двамата сме колеги; ти ще покажеш един вид любов, аз ще покажа друг вид. Моята любов произтича от един източник, твоята любов от друг източник, имат разни съдържания. Жената внася едно, мъжът внася друго, детето внася друго. Всичките хора внасят различни качества на Любовта. Един съдия внася съвсем друга любов. Един учен човек внася друга. Всеки човек, според степента на своето развитие, внася известна любов, която е необходима за човечеството. Тъй щото ние всички сме нужни за човека. И грешникът, и праведният са нужни. Грешните, това са корените на човечеството, праведните са нужни за клонищата. Ако грехът не служеше в света за някакво благо, Бог не би го допуснал. Аз говоря на вас, понеже, сте ученици, трябва да се учи защо е грехът. Той наторява корените. Ако грехът го няма, той знае законите, слиза на земята в известни години. Тогава грехът наторява корените на човечеството и то се подига. Той знае законите, показва, какво трябва да правят. За сега ние се учим в доброто, като се научим в доброто, как ще се справяме, тогава ще учим законите на злото, как да торим. Тази е много сложна наука за злото. Сега като научите доброто, тогава ще дойдете да учите, какво е злото и как трябва да го изпълните. Щом дойдем до въпроса за злото, ще кажем: Тази работа е на Господа. Щом дойдем до доброто, ще кажем: Ето нашата работа, учим вече урока, който ни е преподаден. Всеки един от вас може да

направи едно зло, но не знае как да го направи. Как ще направите злото, я ми кажете? – Представете си, удариш един човек, откъснеш му ръката, как ще (я) поправиш? – Постъпките на злото не могат да се поправят. Извадиш окото на един човек, как ще го поправиш? – Развалиш неговия характер, как ще го поправиш? Ние си играем някой път. Не се опитвайте да правите зло. Вие направете доброто, злото оставете други да го правят. Като дойдете до злото, вие ще кажете: Тази работа е на Бога, Бог прави зло. Но Той като откъсне ръката на човека, тури му друга по-хубава. Той един ден дойде, откъсне всичките изкуствени ръце, които дяволът създал, тури Божествени ръце на тях. Вземе дяволските умове, изхвърли ги навън и тури Божествени умове и сърца и оправи нещата, оправи туй, в което ние се оплитаме съвсем и не може да го поправим в съдружие с дявола. Не мислете, че някой път може да надхитрите туй, което природата е направила. По някой път играем ролята на онова магаре, което един път натоварили със сол и като преминало реката, клекнало във водата и товарът му олекнал. Разбрало магарето, че като кляка във водата, олеква товарът му. Един ден господарят му разбрал, че със сол не върви работата и го натоварил с вълна. То пак клекнало във водата, но не могло да стане. Докато носи сол, работата върви добре, като дойде вълната, тогава работата не става.

Та казвам: На нас ни трябва едно Божествено знание, което да примири противоречията, които съществуват в нашите умове, противоречията, които съществуват в нашето сърце и туй терзание, което постоянно става. Гледам как се натрупват тия мисли. Седиш и дойде някоя мисъл ни в клин, ни в ръкав. Интересува те един човек, казваш: Какъв бил този човек. Че той е написан, ако знаеш да четеш, може да знаеш. Той има едно хубаво чело, един човек с въображение, главата отзад широка, съвестен, справедлив, челото издигнато, милосърд. Устата хубаво закръглена, благородни чувства, носът добре определен – отличен ум, очите ясни, не са мъжделиви, като го погледнеш, надалеко гледа. Казва: Какво ли мисли този човек? – Добро мисли.

Той е проводник на Божественото благословение. От дето мине този човек може да е лекар, съдия, всичко разрешава правилно. Лекарят като дойде и пипне, болният веднага става. Съдията като съди, веднага осъжда делото. Един пример и други път съм го привеждал. Двама американци свършили една колегия, приятели. Единият станал съдия, другият станал търговец. Един ден направил търговецът една погрешка и се случва приятелят му да го съди. Осъжда го и му налага най-голямата глоба, не може да го оправдае. Но като приятел, той му плаща глобата. Справедливостта изисква да го осъди, при това неговото чувство за милосърдие и приятелство му налага да плати глобата. Тъй щото изпълнява закона по

два начина. Ние като изпълняваме глобата. Тъй щото и ние като изпълняваме закона, глобата, която сме наложили, трябва да я платим. Казвам: Ако ти не можеш да обичаш, какво даваш на човечеството? – Човек се нуждае от любов. Всичките хора умират от безлюбие. Всеки мисли за себе си. Всичките хора трябва да станат проводници, извори на Божествената Любов, че целият свят да се изпълни само с Божествена Любов, да има изобилие, да не умират хората. Сега от безлюбие умират. Гледаш някоя красива мома ожени се и след 4–5 години повяхнала, подозрения, съмнения. Мъжът е като цвят, погледнеш и той увехнал от безлюбие. Децата повяхнали. Казвам: Нам ни предстои една велика работа. Майката да бъде разположена, красива, до 120 години да бъдат чертите ѝ хубави, да бъде изправена, да не се прегърбва, да ходи като млада мома. На 120 години да каже: Искам да си замина за другия свят, да повика приятелите си, да даде угощение, да се оттегли някъде и да замине за дома. То е идеал за оня свят.

Сега аз ще ви позанимая, ще ви туря една интрига. Човек има две радио, едното радио на слънчевия възел, едното в мозъка. Радиото на слънчевия възел е свързано със слънцето и каквито новини стават на слънцето, се съобщават. Всички новини каквото става на месечината, се съобщава в ума. Вечерно време курдисайте радиото от слънцето да слушате новини. Отворете радиото, толкоз хиляди години седи, отворете го да слушате, какво има на слънцето. Чудна работа. Месечината не е както учените хора, казват. Малко учени хора има на месечината. Около 100 хиляди души има на месечината. Горе-долу така е. Идеално положение е месечината за наблюдение (на) небето. Не зная, в слънчевата система няма друга планета, месечина, в която атмосферата да е така чиста, както на месечината, идеално. Небето ясно, чисто, никаква влага, никакви микроби, чисто небе навсякъде, тихо, спокойно, бури няма. Туй дето казват чистилище, то е месечината. Там ще ви пратят. Ако сте праведни, ще умрете и ще идете на месечината, ще се пречистите и после от слънцето ще идете на Меркурий, Венера, ще дойдете тук на земята. Сега за тия неща вие казвате, че са като хиляда и една нощ. Аз ви говоря като забавление. Вие вярвате в хиляда и една нощ. Казвате: Възможно е, но месечината е един отличен свят за научни наблюдения; месечината не е мъртва. На месечината има градини, не са на повърхността, под кората са. Има градини с портокали, не като нашите. Жителите на месечината не дишат въздух, но етер, те етерни тела имат. И плодовете им са етерни, ябълките им са етерни. Като вземеш портокала, се топи в устата, както бонбоните се топят. Тук на земята трябва да ги дъвчеш, после да плюеш.

Аз не искам вие да вярвате в туй, ще направите една погрешка. То е един научен факт, който трябва да го проверите. Учените хора казват, че няма

бръмбарчета. Ти бръмбари и бръмбарчета не си видял, казваш: Бръмбари, бръмбарчета. Аз като кажа, че на месечината няма бръмбари, трябва да различавате. Учениците в една колегия в Америка събрали разни части от бръмбари, крилца, крачка и от 20, 30 бръмбарчета направили един бръмбар много майсторски, показват го на учителя по зоология и ботаника. Казват: Господин професоре, към кой вид спада това насекомо? – Той го разгледал, разгледал и казал: Това е хъмбък. То е ваша измислица хъмбък. Някой дойде и на мене ми разправи един сън. Казвам: Това е хъмбък. Такъв сън не съществува. Казва някой какво видял. Не може да бъде. Това е хъмбък. Щом е хъмбък, то не е реално. Някой казва, че видял Христа в шопски дрехи. Христос не може да бъде облечен в шопски дрехи. Христос се облича в дреха, направена от материята на слънцето. Като Го видите отлична дреха има. Туй, че си видял Христа в шопска дреха, то са вашите въображения, хъмбък е това.

Пазете се по възможност да допущате лъжливи работи в ума си. Допусни, че си видял един шоп на сън, но не допущай, че този шоп е Христос. Шопът си е шоп, Христос си е Христос. После чудно е, че някой казва, че познавал Христа. Не можеш ти да познаваш слънцето, ако не си стоплен. Може ли слънцето да те грее и да не си стоплен? – Може ли слънцето да изпраща светлина и ти да не я възприемеш? – Христос е една душа, която има обич към всички души на човечеството и желае тяхното добро. Христос желае подигането на цялото човечество, за всички ония съзнателни души има най-голямото желание всякога да съдействува за тяхното подигане. Като мине покрай тебе, ти си нажален, Той няма да те утешава, Той кротко говори: Твоите работи ще се оправят, изпълнявай Волята Божия, осветявай Името Божие и желай идването на Царството Божие на земята. Сега по някой път седим и казваме: Дотегна ни животът. Животът без Любов дотяга. Няма нещо по-тежко от живот без любов. И най-лошият живот с любов, никой не иска да се раздели с него, той носи едно благо със себе си.

Сега всички опитвайте. Не трябва да говорите за Господа много, защото има една опасност. Аз като ви говоря, считам, че правя една погрешка. Аз като ви проповядвам за Господа, то е обида. Аз говоря за един Господ, Който ви дал живота на всички ви и всичките блага, на които вие се радвате, се дължат на Него. Всичките хора по лицето на земята трябва да осветят това име. Да има едно същество, което ние да обичаме, като дойдем там, да престанат всичките спорове. Като дойдем при Него, всичките спорове да престанат, да се яви в нас една радост, че сме готови всичко да пожертвуваме. Аз искам вие да имате този идеал. То е идеята. Казва: Все за Господа говори. От Него иде туй, което ние очакваме за в бъдеще, което сега ще внесе мир в света. Той е Който ще внесе мир. Той ще

примири народите. Той ще ги приеме. Кой ще даде деца на майката и бащата? – Той ще даде. Кой ще даде плодовете? – Той ще даде. Кой ще накара земята да се движи? – Той ще я накара. Кой ще накара слънцето да свети? – Той. Кой ще създаде вселената? – Той.

Казвам: При Него като дойдем всичко да жертвуваме. Да кажем: Да се освети Името на Господа, Нашият Бог, на Когото ние служим!

Пожелавам днес слънцето, което Бог създал, да ви се усмихне. Пожелавам месечината, която Бог създал днес, да ви се усмихне; звездите, които Бог създал, да ви се усмихнат и вятърът в цветята и всичко, което Бог е създал, да ви се усмихне.

Тайна молитва.

29. беседа, държана
на 19 април 1942 г., неделя, 10 ч.с.
Изгрев, София

1942_04_19 Най-малката и най-голямата любов
утринно слово

НАЙ-МАЛКАТА И НАЙ-ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“

На онези, които не могат да помнят, повторението е майка на знанието. Ще ви прочета една глава за онези, които не могат да помнят, ще прочета четиринайсета глава от евангелието на Йоана. (Учителят прочете от началото до двайсет и пети стих.)

Често се ражда противоречието: Бог никой никога не е видял. Но думата видял вие я вземате в смисъл гледаш нещо. Виделината има отношение към знанието, нещо може да го знаеш, че тогава да го видиш. Туй, което не знаеш, може да го видиш в съзнанието. Виждаш някой човек в очите – то не е човекът. Виждаш една къща, прозорците – прозорецът не е човекът. Вратата виждаш, влизаш в къщата, и това не е човекът. Свирите на пиано, и това не е човекът. Дават ти да ядеш, и това не е човекът. Вие считате: даването е човекът, свиренето е човекът. Та казва Христос: „Който е видял Мене, видял е и Бога.“ Как ще Го познаете? (Учителят прочете от двайсет и пети до двайсет и осми стих.)

Колко пъти слабите по сърце се устрашават, на слабия треперят му краката? Ако някой каже, че слънцето ще изгасне, ще повярвате ли? Може да се съберат сто, двеста, триста души пророци, които ще пророкуват, че ще изгасне слънцето, трябва ли да вярвате? Когато казват, че ще изгасне слънцето, ето какво разбирам: вечерно време е потребна вощеница, но когато слънцето изгрее, тя изгасва сама по себе си, става непотребна. Не че ще изгасне, но никой не обръща внимание на вощеницата. Вечерта, като залезе слънцето, тя става видна. Като изгрее слънцето, философията на всичките хора нищо не струва, вдигат само шум. Когато изгрее слънцето, не търсете, не обръщайте внимание на хората. Казва: „Хората не ми обръщат внимание.“ Как да ти обръщат внимание? Ако стопляш целия свят като слънцето, ще ти обърнат внимание. Ти себе си не може да стоплиш, искаш целият свят да ти обърне внимание, то е невъзможно. Най-първо, вие сам не обръщате внимание на себе си. Срещам някой, казва: „Как мислиш, даровит ли съм?“ Той не знае дали има дарби, аз трябва да го убедя, че е доста даровит. „Вяра имам ли?“ „Доста си вярващ.“

Той се насърчи, казва: „Имам вяра.“ Иде друг и му казва: „Нямаш никаква вяра“, той иде и ми казва: „Казаха ми, че нямам никаква вяра.“

Често се спорят хората, спор има за любовта. Толкоз говорят за любовта, но какво се разбира? „Аз го любя“, казва този човек. Да знаеш колко пакости прави любовта, колко прегрешения прави. Някой плод гледа, погледнеш, изчезнат от дървото. Онзи, като види, че плодът го няма, казва: „Пристанал плодът“, ходи да търси на кого е пристанал. После, като обикнеш някоя хубава дреха, погледнеш, изчезне. Обичаш някой часовник на някой приятел, изчезне. Има религиозни хора, които за спомен вземат нещо. То не е крадене. Влезе вкъщи, вземе, за да има за спомен, задигне часовника. Ти го търсиш, той го задигнал от любов. Не казва, че го задигнал. Пристанал часовникът някъде от любов, отишъл при някой вярващ – ще повярва часовникът.

Та привеждал съм един пример. Казват, че религиозните хора не крадат. От всички най-много крадат религиозните хора, най-много. Дойде той да пише едно изречение от една книга, и я задигне. Откраднал оттук, взел е нещо, откраднал оттам, взел и направил попска яхния, казва: „Аз направих тази попска яхния.“ Пък той нищо от себе си не турил. Събрал всичките неща, взел от един брат лука, от друг брат взел пипера, от трети доматите, от друг краставичките, тиквичките. Да каже благодаря на тия братя.

Та казвам, сутрин като ставаш, в ума си най-първо ще кажеш на Господа какво си научил от другите хора и най-после ще Му кажеш какво си научил от себе си. Та сега как се молите вие сутрин, като станете? Толкоз хиляди години се молите. Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, ще ви бъде.“ Христос беше човекът на любовта, значи каквото попросите в името на любовта, ще ви се даде. В закона на любовта имаш право, не че има закон, но искаш същественото. Ако те боли кракът, в любовта ще искаш само да ти оздравее кракът. Ако ходиш бос, имаш право да искаш само обуща, няма да искаш шапка, ще ходиш гологлав. Две неща нямаш право едновременно да искаш. Едно нещо ще искаш в любовта. Ще ходиш гологлав. Аз не искам да ви насърчавам: ти като искаш обуща, те ще ти дадат и шапка. Но ако искаш обуща и шапка заедно, то е вече безочливост.

Когато една малка пеперуда се излюпи, иска ли тя да си обуе краката, пеперудите искат ли да си обуят краката като нас с обуща? Или търсят ли шапки за главата? От нищо не се нуждаят. Единственото нещо, от което се нуждаят, е да им покажеш пътя за някое цвете хубаво, да иде да се нахрани. Една пеперуда ще ти каже: „Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?“ Някой път пеперудите се завъртат около главата ти, искат да кажат: „Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?“ Тя се върти

около главата ти, ти казваш: „Какво се върти тази пеперуда?“ Тя ти поставя този въпрос и ти като не ѝ отговориш, тя отива право на гостилницата. Без да ѝ кажат хората пътя, сама се научава. Сама, като иде, се научава от Бога. Ние като ѝ показваме, научава се от нас. Сега я изпейте нещо.

„Духът Божи“

Съвременните християни още не са усвоили елементите на любовта. Не само да имаш теоретически понятия в химията. Ако една химия теоретически се преподава, тя е непонятна. Значи, ако правите съединение между кислорода и водорода, ще образувате вода. Ако не знаете, жаден ще бъдете. Но ако не знаете как да правите съединения, как да съедините сярата с кислорода и водорода, ще се образува съвсем друго съединение. Или ако съедините азота с водорода и кислорода, ще образувате друго съединение. Те са анархисти, азотът и сярата, те са опасни: дето влязат, анархия носят сярната и азотната киселина. Казваш: „Сярата, и тя влиза в работа, служи в бояджилъка. Много малко ще туриш, няколко капки.“ И за цяр става, много малко трябва да капнеш. Ако туриш двайсет–трийсет капки, ще го туриш на оня свят.

Та казвам, в любовта има отровни елементи. Няма по-велико благо в света от любовта и няма по-страшно благо от любовта. Най-добрият огън представя любовта и най-страшният огън е пак любовта. Сега няма да ви обяснявам. Представете си, че вас ви накажат с една житена сламка и че ви накажат с една дрянова пръчка. Каква ще бъде разликата между едното и другото? С житената сламка ще ви бъде приятно, приятна разтривка, казваш: „Много хубаво масажиране.“ Но с дряновата пръчка ще има синини, така че ще мине няколко седмици, докато се изгубят синините. Когато любовта минава през сламката на живота, произвежда едни резултати, когато минава през дряновата пръчка – други. Казва любовта: „Аз не искам дряновата любов.“

Едно време, когато дяволът изучавал любовта, понеже знаел той, че тя е много щедра, като създала всичките растения, създала и дряна, дяволът гледал кой ще цъфне по-рано, и него ще хване. Гледа, дрянът цъфнал най-рано. Хванал се, казва: „Никой да не бута дряна, той е мой.“ Мислил, че като цъфнал най-рано, най-рано ще даде и плод, ще има търговия. Какво излязло? Той узрял най-после. Ядосал се дяволът, че го излъгал дрянът, та го направил корав, че когото бият с дрян, да помни. Затуй хората не са толкоз доволни от дряна. Българите, когато искат да направят някого жилав, здрав, че като го турят в хомота, да не може да излезе волът. Някой път биволът или волът искат да си извадят главата, но не може да счупят

дряна. Волът пита дявола: „Защо този дрян не се чупи?“ „Остави, казва той, и мене излъга. Той, като израсна, ми каза, че ще цъфне и най-рано ще завърже, та го послушах, пък той най-после узря. Та ме излъга. Сега и тебе лъже. Тури хомота ти с дряновата пръчка. Както ядох плода, така и тебе, най-после, ще извадят от този живот, не може да го счупиш.“ Когато впрягат животно, дрянова пръчка турят. Турете една житена сламка, и ще знаете кога волът се е уморил, ще може да излезе, да знаеш, че е свободен. Сега се опъва, не може да излезе.

В любовта има едно единство. Най-първо, трябва да приемеш Божията любов. Щом се говори за любовта, ти знаеш как да възприемеш първия елемент на любовта, той се отличава. Любовта е единствената сила в света, която дава най-малкото. По възможност толкоз малко ти даде, че ти с микроскоп трябва да го гледаш, не може да го видиш, толкоз дребно, че трябва да го търсиш с увеличително стъкло. Ако мислите, че много се дава в любовта, то е залъгалка. Тези, големите, работи, то не са най-малката любов. Любовта не се отличава с това. Тя в края дава най-голямото. В началото най-малкото ще видите. Едно малко семенце се посява в земята, после не можеш да го намериш; ако го потърсиш в земята, не можеш да го намериш. Ако оставиш, след десет–петнайсет години ще имате едно дърво, което е милиони пъти по-голямо. Туй, малкото, нещо започва да дава плодове, по-големи от себе си.

Та казвам, който не е приел малката любов, той никога не може да приеме голямата. То е невъзможно. Или казано: Божествената любов е подквасa за човешката любов. Във вашата любов трябва да влезе Божествената, да я подкваси, че тогава става на свят от нея. Сега да ви обясня. Туй, което вие не знаете, е толкоз просто, виждам го, просто е, няма кой да ви го обясни. Една диня става голяма, нали? Тогава, ако не я напече слънцето, зелена остава, не може да узрее. Туй, зеленото, е човешкото. Като узрее динята, туй, което прави динята сладка, узряла, то е Божественото. В човешката любов, туй, което внася сладчина, то е Божественото. Там дето няма никаква сладчина, то е човешка любов, блудкава.

Човешката любов е блудкава, мяза на цѝпури, даже по-долно. Под думата не ме обичаш какво подразбираме? Силата на любовта седи в проявяването на онзи Божествен елемент. В любовта даваш най-малкото, и тя ще подкваси. В Божествената любов този предмет става сладък, обемист. Любовта влиза в човешкия ум, започва човек да мисли, ражда му умът. Ако влезе в ума, лесно заучава. Щом не влезе любовта, лута се, това забравя, онова забравя. Сега счита: като се влюби, става замаян. Аз се чудя на замаяната любов. Любовта всичко може да направи, но никога не може да замая човека. Няма замайване, умът трябва да бъде свеж, че любовта

никаква погрешка не прави. Вие забележете, децата, които имат любов, са толкоз внимателни. Онези деца, които нямат любов, са разсеяни, никакво внимание няма у тях, няма благородство в тях. Тогава, по закона на наследствеността, майката, когато зачenала туй дете, го зачenала без любов, не е могла да внесе в неговия ум, в неговото сърце Божествени елементи на любовта. Отпосле може, човек втори път трябва да се роди. Първия път не е влязла любовта.

„Роденият от Бога грях не прави.“ Не прави, понеже има любов. Сега всички вие трябва да се родите изново. По първия начин, виждам, любовта не е влязла. Втория път трябва да се родите пак. Сега вие чакате баща ви, майка ви да замине за онзи свят и те там ще ви посрещат. Баща ви чака неговият баща да го посреща. Неговият баща чака да го посреща неговият баща. Все ще се посрещат, но ще се съберат все бедняци. Питам: като се съберат всичките, родени бедняци? Няма същественото, трябва да си похапнат, въздух трябва, светлина трябва. Всички са в тъмнина, нямат ни хляб, нямат нищо. Каква ще бъде тази среща? Или в оня свят ще срещам баща си? Имаме два вида бащи. Някой път сме раждани от баща без любов и от майка без любов. Някой път сме родени от баща с любов. Тогава ще срещнем нашите бащи, от които сме раждани с любов. Тогава, които с любов не са раждани, ще срещнат онези бащи бедняци. Какъв баща е този, който нищо няма? Бащата трябва да бъде богат. Сега често дойде някой, казва: „Аз му говорих, напълних му главата.“ Главата без любов не се пълни, тя изветрява. Ако вие сте живели без любов, като остареете, започвате да изветрявате: това забравяте, онова забравяте, ставате кисел, от това не сте доволен, от онова не сте доволен, капитал нямате. Кога търговецът е кисел? Когато няма пари да купи стока. Преподаваш урок, мисълта не идва, учениците чакат, компрометираш се. Идеите идат, когато умът е ясен. Сега вие очаквате, като идете в оня свят, всичкото знание ще се налее в главите ви даром. Сега даром може ли да приемете?

Сега аз гледам да бъда внимателен. Ще ви приведа един пример. Ако аз съм цигулар, преподавам, няма да им свиря най-хубавото – ще ги изплаша. Ще им свиря нещо достъпно, да се роди в тях желание, че и те могат да свирят така. Ако изсвиря нещо много сложно, ще се изплашат, ще кажат: „Тази работа е много сложна.“ И в любовта искам да ви представя елементарни работи. Досега ще ми свирят „Цвете мило, цвете красно“ на любовта. Започнал съм го, че и аз го свиря. Казват: „Ние, Учителю, много ви слушаме. Каквото кажеш, става.“

Казал съм в събота никой да не ме безпокои горе. Него ден се заредят и започнат да тропат на вратата: трак-трак-трак. Аз виждам, че туй е от

любов, любовта прескача заповедите. Като обичаш някого, без закон е. Щом имаш любов, няма закон. Казвам на себе си: погрешката е в тебе, че седиш в стаята, излез горе в планината, няма да те безпокоят. Седиш тук и даваш заповеди. Не стой тук, иди по планината, всички ще изпълнят закона, ще кажат: „Учителя го няма." Щом е така, няма закон, нямам право да кажа: „Не хлопайте на вратата", понеже, като проповядвам по любов, не може да турям закон. Щом туря: Да не хлопате, създавам закон, значи не е по любов, нищо повече. Та аз ги опитвам кой е по любов.

Някои, виждам, са много смели, много голяма любов имат, нарушават заповедите. Него ден ще дойдат и силно тропат. Казвам: „Браво, нарушават закона." Не казвам: „Колко са неразумни, невнимателни", казвам: „Така е според закона." Любовта няма закон, тя е закон за себе си, любовта казва: „Идете и хлопайте на Учителя си. Той, Учителят, понеже е на любовта, да слуша." Аз, като хлопат, чета ударите. Веднъж удари, казвам: „Това е по Бога", хлопне веднъж, значи по Бога живот носи. Хлопне два пъти: от месечината е, просвещават се хората на месечина вечерно време. Хлопне три пъти, казва: „Достойнство имам, трябва да ме приемете." Хлопне четири пъти, казва: „Само с достойнство не може, трябва да ми дадеш да си похапна." Пет пъти удари, казва: „Има ли нещо да ми дадеш? Капитал за стока да си купя?" Шест пъти удари: някой пише любовно, тогава ще ви напише едно писмо много хубаво; ако ти напише едно писмо, ще напише едно хубаво писмо, ще си излее сърцето, че те обича. Ако на първото писмо не му отговориш както трябва, на третото, на четвъртото, на петото писмо – ще бъде кисел. Казвам: „Не се отнесе добре." Слушам после, различавам какъв тон дал, доста силен музикален тон. Някой сприхав. Че то не е любов. Любовта казва: „Гори сърцето ми. Ако не ми отвориш, моето сърце ще се разтопи." Аз веднага отварям, за да не се стопи сърцето. Сега това е за развлечение.

Казва: „Оглушахме само от любов." Любовта, която не може да изпълни света с различни цветове, не е любов. Любовта, която може да изпълни света с всевъзможни извори, рекички, е любов. Любов, която не може да създаде планините, полетата и долините, и да ги украси, това не е любов. Любов, която не може да изпрати онзи тих и приятен ветрец, любов, която не може да донесе светлината на слънцето на земята, не е любов. Любовта, като дойде, всичко носи. Тя още като тръгне от Божествения дом, всички блага идат на земята. В моята душа това е любов.

Още като намисли да дойде, любовта, по човешки говоря, всичките блага, които Бог е турил в слънцето, идат. Навсякъде всички цветя ще цъфнат. Преди да е дошла тя, изпратила изворите да текат, то е любов. Тя, като дойде, носи радост. Всякога се радваме на цъфналите цветя, на рекичките,

които текат, понеже може да пийнем малко.

Преди години бях в Сливен. Една сливенка ми каза: „Видях Христа.“ „Как?“ „С шопски дрехи, бели, облечен с беневреци, шопски.“ Казвам: „Каза ли ти нещо?“ Казва: „Показа ми един гроб и ми каза: „Като минеш през този гроб, тогава имам някои работи да ти кажа.“ Какво значи?“ Рекох: „Ще те филтрират, мътна вода носиш. Всичката вода трябва да излезе, мътната вода да се филтрира. Такава, каквато си, мътна вода имаш, трябва да се филтрира, да се пречисти, да могат да пият хората. Ако пият сега, ще ги заболи корем.“

Мислиш ли ти, който си недоволен и сприхав, можеш да родиш едно дете кротко и добро? И то ще бъде като тебе сприхаво. Мислиш ли, че ако обърнеш някого, той няма да бъде като тебе? Той ще бъде точно като тебе. Всичките хора подражават. Какъвто е учителят, такива са и учениците. Каквато е майката, такава е и дъщерята. Какъвто е бащата, такъв е и синът. Сега да се не заблуждавате. Казва: „Аз съм роден от Бога.“ Ако съм роден от Бога, ще нося Неговите качества. Щом нямам Неговите качества, не проявявам любовта, тогава аз няма да се заблуждавам в Него. Ако пия една вода и зная, че е минала през пластове, през които може да се пречисти, тя става такава, каквато е слязла отгоре.

Сега по този начин като се говори, има едно чувство в човека, той мисли, че като пее и свири, това чувство заблуждава човека. Казва: „Нашето момченце е доста даровито.“ Бил съм някъде, и казват на детето: „Посвири „Цвете мило, цвете красно“, едно парче.“ Виждам какво ще направи. Лъкът не е намазан, „ре“ като вземе, „ла“ като вземе, като изсвири „ми“, скърцат. Казва: „Как мислите?“ Какво да кажа? Ще бъде безобразие. Казвам: „Много хубаво.“ Действително турям слушалката, че превръщам тоновете. Още като слушам, започна да поправям тоновете, казвам: „Отлично свири. Тъй, аз както ги превърнах, така е.“ Казвам: „Отлично свири.“ Казвам: „Трябва да има човек моето ухо да го слуша, само така ще бъде добре.“ „Тъй, тъй, то е много даровито. Такива хора като тебе може да го разберат.“ Пък аз го виждам много обикновено: нито талантлив, нито гениален, ще търка цигулката да стане цигулар, да свири някъде. Може би след двеста–триста години, ако се занимава, да стане талантливо дете. Какво ще му казвам, кажете? Не искам да ви обезсърчавам, казвам: „След двеста години ще бъдете талантлив ученик.“

Сега вие искате да кажете, че трябва да се говори истината. Аз питам, кой от вас, тъй както мисли, ще каже истината. Всеки казва: „Да кажеш истината.“ После ние казваме, че истината е горчива. Това не е истина. Горчивото не е истина. Знанието не носи тъмнина, любовта носи най-

добрия живот, мъдростта – най-добрата свобода. Свободен значи да можеш да се изразиш, да свириш, да можеш да рисуваш, да пееш. Като влезеш в някой дом, свободата ще те направи нищо да не те стеснява. Имаш вътрешно безпокойство, то е друг въпрос. Вие сте били в училище. Когато сте обичали вашите учители, лесно сте заучавали техния предмет. Ученици, които обичат учителя си, много добре учат. Когато не обичат учителя си, предметите не ги заучават.

Казвам, вземете предвид: любовта е най-необходима за здравословното състояние. Ако ти не приемеш най-малката Божествена любов, ти здрав човек не можеш да бъдеш, всякога ще бъдеш изложен на болести. Какво трябва да се прави? Ще приемеш най-малката Божия любов, тя ще те освободи от тази напаст. Болестите ще идат, но преди са седели по няколко месеца, сега ще държат двайсет и четири часа, това е печалбата. По-рано сиромашията с години е седяла, сега за една–две седмици ще им мине или за един ден. Всичките работи, като приемем Божията любов, стават лесно. Сега Христос казва: „Който е видял Мене, видял е и Отца.“

Представете си, че носите един позлатен предмет на една възлюблена, един часовник. Мислите ли, че той е позлатен? Някой казва: „Той е позлатен“, не казва златен. Вземе, че го потърка, и веднага туй, позлатеното, се изтърква, изчезва. Любовта издържа на всички изпити. Единствената сила в света, както и да я изпитваш, издържа. Няма друга сила, която може да я извади из равновесие. Когато човек има любов, никога този човек не може да го извадиш от релсите. Да ви приведа примера на онзи българин. Седи един българин в банята, в турско време било, наредени десетина курни. Той седи на една курна и си тупа тялото, казва: „Туй тяло никой не го е пипал.“ Един турчин му казва: „Ставай оттук бе, керата.“ Българинът казва: „Заповядайте, господине“, става и отива на друга курна. Той пак си тупа тялото и казва същото. Турчинът го изпъжда и от тази чешма. Българинът пак отстъпил. Така обиколил банята. Казва му: „Много умен българин си, затова никой няма да те бие. И аз взимам добър пример от тебе, и аз ще казвам: заповядайте.“ Не казва: „Кой ти дал това право да ме пъдиш?“ Ето спорът. Има много курни, иди на друга, нищо че взел твоето място.

Любовта всякога отстъпва, най-бързо се движи, тя знае по цялата земя къде са най-хубавите извори. Ако някой дойде, и отстъпи, не се взема много време: няколко секунди, и е при извора. Любовта е единствената душа. Като пожелаеш, дохожда. Писанието казва: „Преди вие да сте попросили, Бог, Който ви обича, ще ви даде.“ Ние мислим, че като сме попросили, Господ има предвид. Трябва да напомним някой път: тези, които се разправят, закъсняват; пощаджиите закъсняват, писмото е

писано, раздавачът се захласнал. Ние задържаме някой път Божиите блага.

Сега трябва да се започва с малката любов и да се свършва с голямата любов. Когато започваме с голямата любов и свършваме с малката, тогава процесът е обратен. Затуй ние започваме от невидимия свят, понеже не сме готови. Голямата любов най-малко я приемаме на земята, тя се складира на земята. Любовта, която приемем, се проявява към хората. Най-напредналите същества за бъдеще ще се проявяват чрез хората. От земята хората изпращат най-голямата любов, от небето слиза най-малката любов, която създава изобилие. А от земята се изпраща най-голямата любов – докато иде на небето, става толкоз малка, колкото Божията. Някой път вие обикнете някого и след няколко години любовта не продължава. Не е най-малката любов, тя е голямата любов, човешката.

Човешката любов е голяма. Като дойде човешката любов, казва: „Аз съм готов да умра за тебе“, всичко дава, всичко обещава, в края на краищата нищо не дава. Човешката любов е такава. Тя е като онази циганка, на която детето се разболяло и казва: „Гевречe, мамо.“ „Ще купим, мама.“ „Млечице, мамо.“ „Ще купим, мама.“ „Ябълки, мамо.“ „Ще купим, мама.“ Медец искало, това искало, онова искало, и най-после умряло. Тогава тя казала: „От всичко си похапна, мама.“ Аз не бих искал да бъда едно циганче и да умра, само да ми се казва: „Ще купим, мама.“ В любовта ще няма, тя е мълчалива. Каквото поискаш, всичко има.

Казва: „Аз не съм се молил много пъти.“ Казва: „Няма нищо, което да не поискаш и моментално да не даде.“ То трябва да е най-малкото. Когато ще поискаш, всякога ще го имаш. Щом не се дава, то е голямото. Туй, малкото, което имаш, то ще ти донесе всичките блага. Тогава ще бъдем спокойни. Тогава се ражда безверие, казва: „Аз се молих, не ме послуша.“ Какво показва? Ние се обезверяваме. Щом се обезверяваш, ти нямаш любов. В любовта няма обезверяване. Дяволът минал покрай вас, и веднага ви оставил своето безверие. Много пъти вие го вземате като ваше, казваш: „Обезверих се.“ Дяволът минал покрай вас. „Изгубих любовта си.“ Дяволът минал покрай вас. Истината така седи. Любовта действа, Бог е минал. Щом между Бога и тебе не минава никой, любовта действа естествено, малката любов иде. Щом друго същество между Бога и тебе влезе, ти нищо не приемаш. Казвам, никого не допущайте между Бога и вашата душа, която е излязла от Бога, да има между вас някой. Само един има право в света да бъде между тебе и Бога, Христос казва: „Дето са двама или трима в Мое име събрани, там съм и Аз“ – едно дете може да застане между баща си и тебе помеждината, но друг не може. Детето може да застане.

Правилна диагноза ще правите. Щом едно състояние се измени във вас, знайте, че има един нов елемент, изгубваш равновесието. Например не можеш да вземеш основния тон правилно, както трябва. Липсва ти нещо. Щом „до“ не можеш да вземеш правилно, аз вече зная, че баща ти не е обичал майка ти. Щом не можеш да вземеш „ре“ правилно, майка ти много пъти пожелавала да те пометне. Музикално то са верни работи. Всяка отрицателна мисъл, която влезе, противодейства на един тон. Ти без любов си направил една работа, основния тон не си турил.

Затуй аз казвам, ти в света не можеш да успееш, ако не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа. Или другояче казано: ти в света човек не можеш да станеш, ако не възприемеш Божията любов, тази любов да влезе в тебе. Щом възприемеш Божествената светлина, Божествената топлина, плодовете ще узреят. Да се избавиш от ония богословски заблуждения, четене на Писанието. В Писанието много работи са казани, не е дадено обяснение, много малко: „Да възлюбиш Господа.“ Как да Го възлюбиш? Има начини. Трябва да свириш, трябва да знаеш как да вземеш цигулката, как да вземеш лъка, как да го намажеш; после, трябва да е отоплено. Ако времето е влажно, отразява се. Най-големите майстори във влага не свирят. Има една температура, при която много хубаво се свири. При много сухо време пак не можеш да свириш, ако е много влажно, пак не можеш да свириш.

Та казвам, според мене да живееш добре, то е свирене. Да живееш добре, то е първото парче, което трябва да свириш, то е „Цвете мило, цвете красно“. Не можеш да живееш добре, ако ти не си възприел любовта както трябва, най-малката любов. После, трябва да възприемеш истинската любов – ти си щедър към всичките. Не можеш да кажеш, че като си на земята, като един извор ще дадеш вода, всичките да пият, и бръмбарчета, и хора, няма да правиш разлика. Човек, който обича, не прави разлика. Разликата седи в съзнанието. Когато дойде един човек, ще ви говори по друг начин. Ти само ще различаваш кой как говори. Ще ти бъде приятно. Разнообразие ще има. Всеки ще донесе нещо ново. Гениалният музикант ще ти донесе нещо ново, обикновеният музикант ще ти донесе нещо ново, талантливият музикант ще ти донесе нещо ново. Защото от обикновените хора стават талантливи, от талантливите стават гениални, а от гениалните стават светии. Ти, като свириш, светлина образуваш. Гениалният, като свири, мир образува. Искаш мир. Гениален трябва да бъдеш.

Казва някой: „Или ти, или духът, който живее в тебе, трябва да бъде гениален.“ Тогава, като дойде, ти мир имаш. Един от светлите духове в тебе ти попее, и ти имаш мир. Един от светлите духове като ти проговори, ти

имаш мир. Сега не считайте, че мирът е постоянен, непреривен. То е едно музикално чувство. Чувстваш ти най-голямата хармония, която съществува. Имаш мир в душата, чувстваш най-голямата хармония, онзи глас на хармонията. Имаш мир, че всичко ще се свърши добре. Безпокоиш се, че работите няма да станат както ти искаш? Ти нямаш мир. Аз бих ви препоръчал, като станете сутрин, да пеете на любовта, сутрин пейте „Изгрява слънцето“. На обед пейте на мъдростта и вечер пейте на истината. Ако може да пеете, слънцето няма да залезе. Ще стане нещо чудно, че слънцето върви, вие ще се подигнете толкоз високо, че във вашето съзнание слънцето никога не залязва. Има хора, в съзнанието на които слънцето никога не залязва. Върти се. Подига се съзнанието. Има хора, които, като погледнете, ще ти покажат къде е слънцето. Вие мислите, че като залязва, е под земята. Ако попиташ къде е слънцето, такъв човек ще ти покаже хоризонтално.

Сега ще напуснете теоретическите работи. „Аз тъй разбирам.“ Много хубаво разбираш. Ще свирите. Опитай туй. Ако хубаво свириш, ще свириш на едно цвете: ако напъпи, цъфне и завърже, хубаво свириш. Ако само напъпи, не е хубаво свиренето. Някъде като посееш семето и му свириш, и ако то не израсте, значи не те слуша семето. Ще посееш едно семе, и ако израсне, напъпи, цъфне – имаш любов. Но най-хубавата любов е като узрее плодът, че този плод да го вкусиш. По-хубава от тази любов няма. Да се посее семето, да цъфне, да завърже, да узрее и да вкусиш плода, то е любовта. Ако вие сутрин като станете, посеете едно семе, посеете една диня, ябълка, засвирите или запеете и тя израсне, завърже и плодът узрее, то е най-хубавата любов.

Вие чакате с години да дойде Христос и да донесе любовта. Христос дойде едно време и донесе любовта, разпънаха Го хората. Защо Го разпънаха? Като Го разпънаха, ограбиха Го. Всичко, каквото донесе Христос, го ограбиха; не оставиха Той да го раздаде, но Го обраха, претрепаха Го, да Го оберат. Сега очакват идването на Христа. Първия път Го обраха, но сега няма да Го оберат. Христос е взел мерки сега. Обиране няма вече.

Щом дойдеш при любовта, вземи последното място и чакай тя да ти даде, никога не си туряй ръката да вземеш. То е закон вече. Ако искаш да вземеш, закон създаваш. Чакай тя да ти даде. Когато ти даде плода, вземи го. То е любов. Щом ти грабиш, ти вече създаваш закона. Ти търсиш първо тебе да те обичат. То е закон. Почакай, може да има хиляди хора преди тебе. Почакай, любовта, като свърши работата, ще те погледне, ще ти даде. Приеми го, то е Божието благословение. Да искаме да вземаме, много нахални деца сме. Искай с любов, търси с любов, проси с любов. Туй е доста трудна работа, но е работа без закон. Не мислете, че аз искам да ви

съдя. То е много трудна работа. Има много трудни работи в музиката, които едно дете не може да вземе. Големите не могат да ги вземат тъй, както трябва, че онова дете, което не знае да свири, никак не може. След десет–петнайсет години, като се упражнява.

Вие досега сте пели „Цвете мило, цвете красно“, много обикновено парче. Сега пейте „Горо ле зелена, водо ле студена“. После третото парче: „Изгрява слънцето“. Четвъртото парче: идва новият живот. Петото парче: раздава плодове. Шестото парче: любовта ни вика на сказка. И тя говори, и тя ще ни изсвири едно парче. То ще бъде един ангел от любовта, на свят ще свири. Чували ли сте вие един ангел на свят да ви свири? Какво нещо е любовта, какъв е изгледът на очите? Като погледнеш: модел. Сега дойде един и свири. Не е ангелът на любовта в шеста степен. Ангелът, като дойде да посвири, Христос казва тъй: „Които чуят гласа му, ще оживеят.“

Неразположен си, като станеш, попей си. Кажи най-малкото: „Бог е любов, аз ще възприема тази любов с всичката простота на моето сърце. Бог е любов. Аз ще възприема тази любов като едно разумно дете и ще я приложа в душата си. Ще изпълня волята Божия.“

Та сега едно нещо искам от вас. Старите обуща ги изхвърлете. Старите шапки изхвърлете, старите дрехи изхвърлете, старите ризи, всичко старо изхвърлете. Всичко ново – от най-чистия лен, саждан на земята с любов, обработен с любов, хубави ленени дрехи от главата до петите. Алегория е това. Или другояче казано: да се облечеш с една дреха, направена от слънчевите лъчи, изтъкана от сгъстена светлина. От светлина може да се направи дреха, то е най-хубавата дреха, която може да се изтъче.

Та казвам сега, понеже сега на земята се инсталират станове за правене дрехи от светлината, сега може да си заръчате по една дреха. Желая да ви видя един ден облечени с дрехата на светлината.

Бъдете доволни днес от онова, което имате. То е най-малкото. Днес ако сте доволни от онова, което имате, тогава великото, и то ще дойде.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Осемнадесето утринно слово
19 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_04_22 С любов
Общия окултен клас

С ЛЮБОВ

„Отче наш“
„Всичко в живота е постижимо“

(Учителят преглежда темите и показва някои от тях. Показва една картина, нарисувани три ябълки.) Ябълки може да рисувате. Вярно са представени ябълките. Ябълките не са представени като круши.

Вземете съвременното човеческо изкуство, вземете готвачеството. Процесът на яденето е една необходимост за човека. Като разгледате целия органически свят, както са започнали с яденето, докато дойдете до човека, цяла наука станало как да се готви. Как ще разправите на един слон какво нещо е попска яхния? Или как ще му разправите какво нещо е баница, или турски бюрек? Как ще му разправите пилаф как се готви? Даже някои готвачи имат по-големи заплати от тия на видни професори. Професорът нищо остава по заплата.

Питам: какво се ползува един готвач, като знае хубаво да готви? Той ще спечели в какво отношение? Ако знаете много да ядете, жена ще станете, непременно. Пък ако скромно ядеш, учен ще станеш. Започваш да мислиш – скромничко ядеш. Недоимък има на яденето – започваш да мислиш.

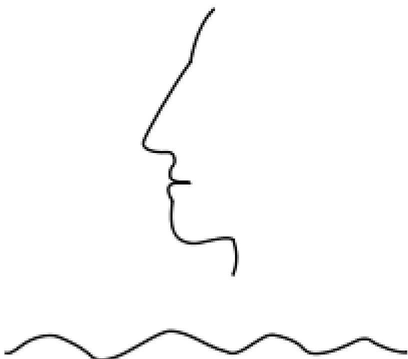

(фиг. 30.1)
Имате една крива линия турена. Имате планински връх. Вие не знаете защо планината така е създадена. Онези, които не разбират, казват: „Така нагоре е.“ Имате втора линия, турена хоризонтално. Първата е перпендикулярно. Има известно отношение между линиите. Вас ви интересува направена една баница, но не знаете колко труд е вложил онзи, който [я] е направил, докато месил, докато точил. Вземете свършения факт, казвате: „Много хубаво е направена.“ Процесът, в който баницата е

направена, вие не знаете този процес.

Казвам: Докато природата [е] създала тия форми, то са минали милиони години, тя е мислила и милиарди разумни същества са взели участие. Ние обаче сега не мислим. Човек има лице, гледаме лицето. А в този човек има амбиции, в тази малката глава той иска да стане цар, да заповядва на милиони хора. Хората аз ги представям така. Един ангел на 21 година и една ангелица на 20 години срещат се най-първо. Понеже се срещат вечерно време, очите им са отворени. Съвременните хора живеят в един тъмен свят. Съзнанието ни не е пробудено тъй, както трябва. Съзнанието е събудено, но [е] тъмна нощ, трябва да носиш свещ и твоята свещ да осветява пътя ти. Ако малко направиш погрешка, може да платиш с живота си. Нещата не са ясни. Казваш: „Тъмно ми е. Светът не е ясен, тъмно гледам.“ Тъмно е лицето му.

Казва: „Светия“. Че как е светия, като не е светия? Турена една дума, светия, който свети. А пък като се каже светия, разбираме: човекът носи тежък товар. А пък талантливият човек [е], който знае да се справи с всичките мъчнотии на живота. Обикновеният човек е, който е търпелив. Ако искаш да научиш какво нещо е търпението, то е обикновено. Ако искаш да се справяш с мъчнотиите, талантлив ще бъдеш. Ако търсиш онези, които създават светлината, то са светиите. За светиите имаме съвсем друго понятие. Казва: „Той е добър човек.“ Добрият човек не е светия. Под думата добър аз разбирам твърдата материя. Под думата справедливост разбирам [водната] материя. А под разумната материя разбирам светлината. Разумният човек, значи, светлина има. Добрият човек камъни, твърда почва има. А пък [ако] не е добър, кал има. Като дойдеш до някой човек, който не е добър, ще загазиш, ще умреш. Щом е добър, по него ще ходиш отгоре, няма никаква опасност. При лошите хора много голяма опасност има.

Сега казвате: „Какво нещо е доброто?“ Но туй е едно външно определение. Твърдият човек няма опасност в ходенето. Справедливият човек вода е навсякъде, справедлив. Водата отдето мине, от себе си оставя справедливост. Оставя нещо от себе си. В разумния човек светлината влиза в очите. Светлината, като намери, че прозорците са отворени, влиза. Разумният живот е най-щедър. След него иде справедливият живот. Той не е толкоз щедър. Твоята добродетел седи в това, че не ти прави пакост, да се натъкнеш на мъчнотии. Сега мнозина от вас се спират, щом някои неща не вървят, казват: „Защо така светът е направен?“ Ако зайците питат защо светът така е направен, то е защото те се страхливи. Какъв отговор ще дадете? Ако се запита змията защо е така родена без ръце и без крака, само тяло и глава, какво ще отговорите?

Вие говорите за оня свят. Някой не го знае, казва: „Няма оня свят.“ Вие си представяте оня свят като тоя свят. Ни най-малко оня свят не прилича на тоя свят. Има някои черти, които приличат. За пример, животните приличат малко на човека. И те имат едно малко кочанче за брада, но воля нямат. Тази част на брадата не е развита. Горната част е много издадена. Активни са животните, челото е полегнало, обраснало с косми. Сега, ако едно животно би рисувало човека, как ще го нарисува? Кучето ако рисува човека, ще го нарисува като куче. Волът ако рисува човека, ще го нарисува като вол, с рога. Слонът ако рисува човека, ще го нарисува като слон, с дълъг нос. Другояче не може. Мравята като мравя ще го нарисува. Питам: Кой образ е верен за човека? Нито един. Човек е особен екземпляр.

Сега човек като рисува ангелите, като себе си ги рисува. Казва: „Това е ангел.“ То е човешко разбиране. Ангелът [не] е човек в човешка форма. Много по-красив е ангелът. Но ако един ангел се яви в своята слава, всички ще се прострете на земята. Ако се яви в събранието, както аз идвам, вие всички ще се прострете на земята, ще заспите. Нищо повече. Вие мислите, като дойде ангелът, ще се разговаряте. Ще се прострете на земята, не може да се разговаряте. Като четете Писанието или пророците, виждате: като се представи един ангел в своята слава, падат на земята. Че трябвало този ангел да го хване, да го подигне, да направи нещо, за да бъде в състояние той да разбира онова, което ангелът да му каже.

По някой път вие казвате: „Каква е разликата между човека и ангела?“ Ангелите имат голямо самообладание и се движат с много голяма скорост. За нас тяхната бързина е непонятна, с която те се движат в пространството. Хората се движат с 500–600 километра в час. Това за един ангел е играчка. То е даже по-бавно от биволска кола по отношение [на] неговото движение. Някои ангели се движат по-бързо от светлината. Бързината на светлината за тях е една обикновена бързина. Когато искат обикновена разходка, качват се на светлинната кола. То е един файтон, полекичка. На тях защо им е тази бързина? Потребна им е, понеже има да пътува големи пространства. Да кажем, до най-близката звезда. Ако тръгне едно същество с бързината на светлината, от Слънцето до най-близката звезда се изискват 3 години да се пътува с бързината на светлината. 3 години отиваш и 3 години се връщаш – те са 6 години само път. Какво ще донесеш, докато ти пътуваш 3 години? Туй пътешествие из грамадното пространство какво впечатление ще ти направи? Учените хора считат като [че] пространството представя една празнота между един свят и друг. Не е така. Може да уподобим един свят като остров вътре в морето, но като се пътува от един остров до друг, туй пространство е пълно с вода и морето не е така тихо, има големи бури.

Сега ние се спираме само на обикновените работи. Ние не разбираме смисъла на живота. Казваме: „Как ще се живее?“ Имаме пред вид: какво ще ядем, понеже яденето представя един процес, в който ние сме ангажирани. В дишането не сме ангажирани, лесно става, понеже уреден въпрос е. Но за яденето този материал, който трябва за строеж на тялото, мислим откъде ще дойде яденето. Всичките други най-малки същества откъде взимат яденето? И те намират. Най-малките буболечици, и те си намират храната, знаят как да си я намират. Ние се приготовляваме с години, за да възприемем по-лесно храната. Ти свършваш 4 години отделения, 8 години гимназия, 4 години университет, 2 години специализация, за да можеш някак да си подобриш живота. Подобрението на живота в какво седи? Да подобриш яденето, да подобриш дрехите, да подобриш обущата, тъй да се поогледаш. Ако имаш брада, да се поострижеш. Ако си жена, да се понамажеш малко. Ако устата ти не са червенички, малко ще ги боядисаш. Ако веждите ти не са черни, ще ги почерниш. Ако космите ти са бели, ще ги боядисаш. Сега онези, които не разбират, ще кажат: „Това са упреци.“ Някои казват: „Ще трябва да се мажат устата с червено.“ Пък защо да ги не мажат? Ти направиш една къща, боядисаш я отвън, туриш каквато искаш боя. Който мине, казва: „Много хубаво е боядисана.“ Какво има, като боядисва човек устата си? Само, като боядисват, гледам, боята не е хас.

Една наша сестра ми разправяше, че имала една Библия с червена подвързия, хубава, кожена. Един ден гледа, започнала да се изгубва червенината на подвързията. Не знаела защо, но постепенно червенината намалявала, изчезвала всичката червена красота. Каква била работата? Нейната слугиня вземала червено за устните си. Какво лошо има? Тази Библия е един продавач в боя. Отива и казва: „Може ли да ме кредитирате?“ Взема си малко от Библията. На слугинята никак не ѝ дошло на ум да чете, но намерила, че има червена боя, която практически може да тури на устните си.

След като живеем 20–30 години, от деца имаме едно състояние; после в зрялата възраст имаме друго състояние, мислим друго; като остареем, мислим друго. Сега, тия 3 състояния на живота аз ги наричам 3 фази. Едната фаза е свързана със стомашната система. Другата фаза, на зрялата възраст, е свързана с [дробовете]. Третата фаза е свързана с мозъка. В зрялата възраст човек живее в дробовете. Като дете живее в стомаха, в слънчевия възел. Като остарее, живее горе в главата си. Тогава има всичките неща. Намира, че този живот на стомаха не е така важен. Сега даже намират, че животът не е така важен. Мисли, че неговият живот е важен. Но той няма една ясна представа за живота. Той като дете не е имал

ясна представа. В какво седи добрата черта на детето? Децата са образ на чистота. Едно дете не може да направи пакост никому. Децата са емблема на чистота. Нямат никаква мисъл да направят пакост някому. После, като започне да расте това дете, дадеш му нещо, започва да къса. Като намери нещо, веднага иска да го опита. Често много деца пострадват от туй, което са яли. Хранило се най-първо с течни храни. Вземе, че откъсне някое парче от някоя твърда храна, погълне го и се образува болка в стомаха. Майката казва: „Не зная какво стана на моето дете." Причината е твърдата храна.

И ние често страдаме от храната. Аз считам, човек се храни физически по един начин, духовно – по друг и Божествено – по трети. Три начина на хранене има. Тази физическа храна нас ни причинява най-голямата болка. Най-голямата болка произтича от неестествената храна, която приемаме на Земята. После идва духовната храна. Въздухът представя духовната храна. Нечистият въздух е лоша духовна храна. При физическия живот се образуват болестите. В духовния живот се образува нервността. Ставаш нервен, причината е духовният свят. Едно чувство, с което ти си свързан. Когато човек не влада своите чувства, става нервен. Защото на мислите чувствата саподбудителната причина. Нещо стане не както ти искаш. Готвили някъде и турили повече сол, някъде турили по-малко сол. Ти веднага, ако е безсолно, казваш: „Безсолно е." Ако е пресолено, казваш: „Пресолено е." Всякога безсолните яденета са по-добри, отколкото солените. Защото ако са безсолни, имаш право да туриш отгоре. Цели скандали стават за солените и пресолените яденета.

Има един анекдот. На един български чорбаджия снахата, дъщерята и майката готвили боб в гърнето. Идва дъщерята, разбърква боба, турила сол. Иде снахата, и тя разбърква боба, и тя турила сол. Най-после иде старата, и тя разбъркала боба, и тя туря сол колкото трябва. Дойде чорбаджията, яде, трима души солили яденето. Работата не е разпределена, да оставят дъщерята да сготви боба. Всяка туря. Всеки има един вкус. Често и в обществения живот всеки от вас соли. Дойде някой, намери вари се бобът, тури сол. Дойде друг, и той тури сол. Дойде трети, и той тури сол.

Гледам, често ми дават понятие за музиката. Казва: „Той не е добър свирач." Как се свири? Вземе цигулката, показва. Дойде друг, и той показва. Показва как се държи цигулката, как се поставят пръстите, дали ръчката на цигулката да слага на палеца или да има празно място. Туй преподаване на музиката е външна страна.

Най-същественото в света, като оставяме всичкото, най-същественото е човешката мисъл, човешките чувства и постъпки. Най-същественото е,

което е неизменно. Музиката, то е един метод външен. Обходата, и то е един метод външен. Науката е метод външен. Защото хората казват: „Науката това решила.“ Нищо не е решила. Човешкият дух е, който създал науката. Това казали, онова казали. Човешкият дух е, който казва. Човешката наука нищо не казва. Най-първо, от науката нямаме един идеал. Молим се, ти каквото решиш, ще стане. Че преди съвременните учени хора да кажат колко калории има в храната, воловете като вземат храната, знаеха колко калории вземат. Как волът си намира храната? Как рибата си намира храната? Как мухата си намира храната? Как всички си намират храната? За храната има особено чувство. На всяко животно природата му е турила. Ако той слуша, не му трябват никакви книги, той би се хранил най-добре. Онези, които са създали човека, са турили начин как да се храни, колко количество храна да употреби. Те са му турили как да мисли, как да чувствува и как да постъпва.

Сега първото нещо, в нас съществува дисхармония. Казваш: „Какви са твоите понятия за Бога?“ Имате сестра и брат. Какъв е бащата? Може ли да бъде бащата неизвестен? Ако бащата заминал за странство, след като се родили децата, и се връща след 20–30 години, няма да го познават. Но ако той е бил при тях и е взел участие в тяхното възпитание, няма ли да знаят какъв е неговият характер? Ще знаят. При това те носят неговите черти. Синът носи много черти на бащата в себе си. Той носи чертите на майка си в ума си. Всякога синът носи ума на майка си и всякога носи волята на баща си. Ще каже някой: „Ако ти имаш баща, пък нямаш майка в света?“ Ако майката те е родила, ти имаш ума на нея и имаш волята на бащата. Ако имаш [баща], ще имаш волята на баща си. Ако нямаш баща, нямаш волята на баща си. В бащата седи свободата. Свободата, на Земята, зависи от бащата. Начинът, по който да бъдеш свободен, зависи от майката.

Сега вие казвате: „Защо ти е главата?“ Защо Господ създал главата? В главата се образува мисълта. Защо ти са дробовете? Там се оформяват чувствуванията. Добрата ти воля зависи как е устроена дихателната ти система. Ако е добре устроена, ще имаш добро разположение. Ако дробовете не са добре устроени, веднага ще бъдеш кисел. Ако гръбначният стълб има такава крива линия…

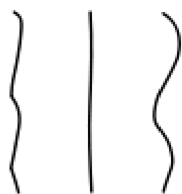

(фиг. 30.2)

Може кръстът да е хлътнал, коремът изпъкнал. Ако ти не владаш мозъка си както трябва, ако не владаш мисълта си, те ще оставят отпечатъци на

всичките криви линии по ръцете ти. Ако не владаш ума си, ти ще направиш пръстите много сухи. Умът [изсушава] хората. А пък ако чувствата преодоляват, пръстите в дъното са дебелички. Ако стомашната система е развита, пръстите в основата са развити; ако стомашната система не е развита, пръстите в основата са тънки.

Сега ние седим и мислим защо Господ направил така света. Най-първо трябва да проучваме себе си. Ти станеш стар, влезе едно съмнение, тревожиш се. Тази тревога не е на място. Защото аз вървя по пътя, убол съм се и съм недоволен. Причината е, че съм се убол. Не трябваше да се убода, никакъв трън не трябва да влезе в крака ми. Сега седиш, умът е убоден, хиляди неестествени мисли влизат в крака ти. Най-после дадеш едно понятие за света такъв, какъвто не е. Ти искаш да те обичат хората. Че как ще те обичат? За да те обичат, трябва да им дадеш нещо от себе си. Ако не знаеш да даваш или даваш, но после имаш мисъл да вземеш като някой банкер, който дава с 25 лихва, най-първо хората ще имат уважение. След като те опитат, че си такъв банкер, няма да те почитат.

Привеждал съм пример за един турчин, който дал на един българин 6 крини жито и след като му плащал 8 години, останали още да му плаща 80 крини жито. Питам: Какъв е този човек? Каква е обходата на този човек?

Често привеждат за пример, че англичаните били много хладнокръвни. Ще приведа два примера. Един английски лорд със слугата си сядат на масата да се хранят. Келнерът донесъл ядене и слугата, като изял второто ядене, паднал и умрял. Лордът седи, не иска да знае и пет пари не дава, продължава да яде. Не се интересува. Нахранил се. Иде келнерът и прави сметка. Турил, че и слугата ял всичко. Лордът казва: „Господине, той изяде само две яденета.“ Направил сметката. След като си уредили сметката, отива да види слугата, какво станало с него. Искат да покажат, че са хладнокръвни. Благодарим за такова хладнокръвие. Българин ако е, ще скочи веднага да види какво е станало на човека. Туй не е хладнокръвие. Вторият пример показва, че са много щедри. Един англичанин, пак лорд, отива в Италия. Гледа през прозореца: един италианец мисли, тури си револвера до устата, пак извади. Той го гледал, гледал и влиза при него. Казва: „Ти защо искаш да се самоубиеш?“ – „Големи дългове имам, не ми се живее.“ – „Че колко дължиш?“ – „Имам да давам 25 000 лири стерлинги.“ Този изважда чека, написва му на книжката 25 000 лири да вземе от банката и казва: „Дай си револвера.“ Взема, че се убива. То е гордост. Дава му 25 000 лири – това е хубаво, но дето му показва как да се самоубие, то е аномалия.

Често ние започваме добре и свършваме зле. Онзи слуга като умре, лордът

трябваше да напусне яденето, да му даде помощ. Може би слугата се е задавил и да го спаси, да бръкне в гърлото му. Казва: „Негова работа“, оставя го да умре. Благодаря за такова хладнокръвие. Всички вие казвате: „Да се разправя той с работата.“ По английски постъпвате: „Тази работа не е моя.“ Може да се е задавил човекът, бръкни в гърлото, подигни сливиците.

По този начин, по който ние живеем, ако дадем изложение в невидимия свят, ангелите няма да купят нито една наша картина. Ако изложим туй, което правим, нито една картина няма да задържат в техните музеи. За пример, рисувате карикатури. В ангелския свят никаква карикатура няма. Карикатурата е болест. За да се осмее нещо, някой ще направи карикатура, ще направи носа голям, ще направи устата дебела. Мене ми разправяше един българин, който ходил в царска Русия и дето ходи, навсякъде среща все бременни хора, мъже с големи благоутробия. Отишъл в болшевишка Русия, само трима души срещнал с такива благоутробия. Всичките родили, големите кореми ги няма, всичките спаднали.

Ще кажете: „Той е разположен човек.“ Това не е разположение. Та, по някой път виждам, между вас стават някои погрешки. Ти не търсиш причината, започваш да предаваш тази погрешка. Той е такъв, той е такъв. Защо е такъв, кажете ми? Има навик като децата да пипа гдето не трябва. Туй, което наричат открадване. Учените хора са намерили къде е центърът на краденето. Когато обвинят някого в кражба в Америка, викат един френолог да каже дали е крадец. Дали главата свидетелствува, дали може да открадне или не.

Аз турям две неща в света, които са невъзможни, и две, които са възможни. Невъзможно е овцата да изяде един вълк; невъзможно е един вълк да опасе една нива. То са невъзможни. Възможно е един вълк да изяде една овца и възможно е една овца да опасе една нива. Има неща невъзможни. Да знаем кое е възможно и кое е невъзможно.

Казвам: На всеки едного от вас е дадена задача. Казваш: „Малко съм сприхав.“ То е задача сприхавостта. Тази сприхавост ще я възпиташ. Бързаш да си кажеш мнението. Не си казвай мнението. Какво мислиш за Христа? Какво аз мисля за Христа, не мога да си кажа мнението. За да си кажа мнението за Христа какво аз мисля, трябва да ме покачат на кръста, да имам Неговата опитност. Тогава може да си кажа мнението. Сега не са ме качили на кръста, не са ме разпъвали, да ме гледат хората. Да бъдеш като Него. Че как да бъдеш като Него? Ти нямаш никакво търпение, нямаш пълна преданост към Бога, пък си християнин. Никакво християнство не е.

Казвам: Три неща завършват характера. Ако не храните ума си с онази естествената светлина, която е храна на ума; ако не храните вашите чувства с онази естествената топлина (защото сърцето се храни с топлина); ако вие не храните вашата воля, вашата душа със сила… И със сила трябва да се храни човек. Вкусна храна е онази, която съдържа сила в себе си. Ядеш хляб, който след половин час дава свежест на тялото. Тази храна е хубава.

Съвременните хора казват: „Този е духовен човек, този е светски човек." Нека да направим такава разлика: електричество и вощеница, кое е за предпочитане? Електрическото осветление е за предпочитане, то е по-хигиенично, отколкото направената вощеница. Ще бъде благословение, когато с електричество ще се отопляват и осветляват градовете. Няма да има никакъв дим. Но, да дойдем до това положение, трябва да придобием едно качество, което хората сега придобиват.Сега като ме слушате, се намирате в следното положение. Представете си, че сте с вързани крака и марширувате. Не може. Защо да не може? Човешкият ум може да се върже.

Трябва най-първо да си развържеш ума, трябва най-първо да си развържеш сърцето, трябва да си развържеш волята. Най-първо на 3 неща трябва да се даде свобода: на ума свобода, на сърцето свобода и на волята свобода. Трябва да се даде свободата, която Бог е дал на човека. Аз изхождам от гледището да мисля както Бог ме е създал, да чувствувам както Бог ме е създал и да постъпвам както Бог ме е създал. Свободен трябва да бъда. Един човек може да е вързан, майка му може да го е вързала, баща му може да го е вързал, неговите деди и прадеди може да са го вързали, хиляди поколения може да са го свързали. Трябва да се освободим от всичките връзки. Да останат 3 естествени връзки – тези, които Бог е турил. Има връзки на [ума, на] сърцето и на тялото. По този начин хората могат да се обединят.

Аз само веднъж съм дал един опит на учениците от специалния клас: една седмица да си изкарат прехраната. Сами да идат някъде и само с работа да си изкарат прехраната. Трябва да слугува само за яденето, да намери някъде работа, да го нахранят. Много интересни опити имаха, които отидоха. Отиде една сестра, иска да шие без пари. Казват ѝ: „Нямаме работа." – „Без пари ще ви работя." – „Нямаме." Подир обед намира на едно място, дето отива като шивачка и я нахранват. Искат да ѝ платят, казва: „Не искам да ми плащате." Шие подир обед, нахранват я и казват: „Колко искаш за работата?" – „Нищо."

Има един естествен път, по който Господ ни възпитава всеки ден. Дойде

някой човек при тебе, ти не знаеш как да постъпиш с него. На 10 думи само една дума ще кажеш. Думите са звънци. Една задача ти е дадена. Хубава задача. Дойде някой човек, който има нужда от тебе, трябва да му дадеш хубав урок. Не знаеш какъв урок да му дадеш. Да кажем, този човек, той се е наял и не си сдъвкал храната. Казва: „Имам болки.“ Не знаеш какво му е. Най-първо ще му препоръчаш рициново, очистително нещо. След туй очистително по аналогия ще му препоръчаш топла вода като най-естествено състояние. Дошъл някой ученик в училището сприхав, кара се с учителя си. Професорът го нарочил, иска да го скъса. Той се смущава. Иска ученикът да се бори с професора. Не знае, онзи ще го скъса. Какво да прави с този професор? Ще идеш при силния, ще му признаеш силата, ще се държиш като при силен. Силният всякога може да постъпи с тебе както иска той.

Та, казвам: Ако аз съм на мястото на ученика, като отива ученикът при професора, да се извини. Той на пътя трябва да спре и да каже: „Господи, научи ме какво да кажа на този професор. Ти как искаш да се примиря с него?“ Питам сега: По кой начин трябва да се примирим? Представете си, че този професор има едно дете, паднало това дете и си изкълчило крака. Минаваш ти и не се интересуваш. Ще вземеш това дете на ръце, ще му дадеш първата помощ, ще го занесеш на професора. Този професор, след като направиш това, ще се примири. Как мислите, професорът тогава няма ли да се примири? Ще счита, че в тебе има разумност. Вие оставяте детето на професора, не му помагате и отивате да се примирите. Ще вземете детето, ще му помогнете, ще го занесеш при баща му.

Казвам: Сега трябва да служим на Бога. Ние, съвременните хора, мислим, че нямаме никакво задължение към Бога. Сега човек се молил 2–3 седмици, иска Господ да му помогне. Господ казва: „Иди, помогни на този човек, може той да иска само една утешителна дума да му кажеш.“

Казвам: Във всинца ви тук се образува един характер на шепотничество. Аз обичам нещата да бъдат верни. Чул си нещо, провери го. Казваш: „Тъй и тъй чух.“ Ще направят опашката на лисицата 3–4 метра дълга, а тя е 30–40 сантиметра. Проверявайте нещата.

Ние нямаме закон. Нямаме право да съдим. Като дойде, ще кажеш: „По Закона на Любовта, нямаме право да съдим. Туй, което правиш, не е съгласно с Бога.“ Минаваш по пътя, блъснеш се. Казваш: „Той трябва да отстъпи.“ По закона слабият трябва да отстъпи на силния. По любов силният трябва да отстъпи на слабия. Така е. Когато е по закон, слабият отстъпва. То е в реда на нещата. Ще отстъпиш. Иде един трен. Как няма да отстъпиш? Ще те прегази. Но разумният машинист, като минеш, ще спре

трена. Това показва, че е разумен. Той отдалече вижда и спира трена. Може една педя до тебе да дойде, но ще спре трена, избавя те. Онзи, който не е разумен, ще те прегази. Казвам: Такава е волята Божия. Аз не съм виновен. Ние, разумните хора, трябва да бъдем справедливи. Ще спреш. Той ако е глупав, ти няма да бъдеш глупав, да го прегазиш. Втори път ще наваксаш. Невидимият [свят] изисква от всинца ви. Ще кажете: „Толкоз години сме тук, какво сме добили?" Значи нищо не се добива. Вие сте дошли да започнете да чувствувате погрешките на хората. Щом чувствуваш грешките на хората, можеш да ги поправяш. Не трябва да се смущаваме с нашата мисъл. Не трябва да мислиш лошо. По радиото тия мисли достигат в областта на невидимия свят. Ние един други се смущаваме.

Та, казвам: Вие искате мир да стане в света. Мир в света не може да дойде без любов. Ако всеки един от вас има онзи лост, който Господ му дал – лоста на любовта, мирът ще дойде. В един трен има спирачи и те като турят всичките спирачки, веднага тренът се спира. Всички вие, ако желаете мирът по любов да дойде, ще дойде. Трябва да го желаете по любов. Щом го желаем без любов, няма да дойде. Ако желаем нещата по Закона на Любовта, всичко става.

Та, казвам: Нещата в света не стават, понеже не ги търсим по любов. Тъй, както се учим, ние не се учим от любов. Съвсем други съображения. Искай да бъдеш добър, но от любов. Учите – от любов учете. Турете за задача онова, което вършите, да го правите от любов. Учиш музика – от любов да учиш. Понеже музиката е едно средство за човешкото повдигане. В каквато и да е област в живота, учете от любов. Мъж си – да имаме идеални мъже. Да имаме идеални жени. В рая имаме: мъжът като направи погрешка, казва: „Господи, не съм виноват аз, жената." Хвана жената, тя казва: „Змията." Ни най-малко не са те виновни. Понеже Господ направил змията, направил мъжа и жената. Всичката вина остава върху Господа. Ние досега още хиляди години все по същия начин постъпваме. Кой е виновен? Да се оправи светът. Ти като образуваш един дом, за твоя дом не е виноват Господ. За твоята глава ти си виноват. Ако те боли главата, ти си виноват. Ако те боли коремът, ти си виноват, не е виноват Господ.

Казвам: Поставете любовта за основа на едно самовъзпитание. В следната лекция ще ви дам едно упражнение, малко упражнение ще ви дам. На онези, които искат по любов да работят, на тях ще им дам. Онези, които са без любов, на тях няма. Вие вървите по два начина: едните по закон вървите, другите по любов, по свобода.

Казвам: Турете любовта като възпитателен метод за ума си, за сърцето си,

за волята си и почнете така да правите опит. Да няма нужда от караница. Гледам аз, тук една сестра построила къща, другата ходи да я обажда да я спират. Дойдоха тук и туриха телове на мястото по 300 метра. Идейни хора. Това на цигания не мяза [ли?] Аз виждам, такива телове навсякъде сте ги турили. Да се дигнат всичките телове. Телените мрежи да се дигнат. И ние сме обиколени отвън с телени мрежи. Донякъде премахнахте телените мрежи отпред.

Говори се за братство. Така не се разбира. Туй не е братство. Туй е побратимяване. Казва: „Стани ортак с дявола, докато минеш моста." Ни най-малко не искам да ставате ортаци с дявола. Може да се учите при него, професор може да ви бъде. Учете се от него. По музика преподава, но ортаци с дявола никога не ставайте. Ако станете ортаци, всичко, каквото имате, ще ви го задигне. От толкоз хиляди години няма някой, който ортак да е станал с него и да е станал човек. Които са се учили от него, доста гениални са станали. Много добър учител е той. Никакъв ум не му давай. Дявола като го срещнеш, не му казвай, че е лош. Кажи му: „Много добър си, много енергичен, много пъргав." Тогава дяволът, като образувал първата лъжа, пратил едно дяволче да разпространява лъжата. Дошло то да лъже и дявола. „Слушай, казва, аз те пратих другите да лъжеш, не мене. Мене няма да лъжеш. Пред мене лъжата не минава." Дяволът не иска да го лъжат.

Не се опитвайте да лъжете, защото да лъже човек себе си не бива. Бог, Който е в нас, не трябва да се опитваме да Го лъжем. Не се опитвай да лъжеш Господа. „Как ще поправя туй?" Туй, което съм направил, ще поправя. Сега желая на Господа да кажете: „Ще поправя."

Сега желая да ви дам един метод: Цигулките са много добри, струните не са добри. Трябва да се сменят, да се турят хубави струни и хубави лъкове да се вземат.

> Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

30-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 22.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_04_24 Малки опити
лекция на Младежкия окултен клас

МАЛКИ ОПИТИ

Отче наш.

Зададена тема имате ли? – /Имаме да нарисуваме по едно цвете./

Какъв беше предметът на миналата лекция?

Тогава животът е една доста сложна песен, която хората учат и още не са научили. Представете си, ако човек би ял без слюнка да дъвчи, какво би било, без да се овлажнява храната? Животът, когато върви без музика е без слюнка. Музиката е слюнката, която намазва храната. Спомагателен процес.

Сега някой път хората четат „Отче наш“. Всеки научава да чете „Отче наш“. Какво съдържа „Отче наш“? Като го четете, мислите ли, че е „Отче наш“? Ни най-малко не е „Отче наш“. Представете си, че вие кажете на някой англичанин: „Дай ми хляб.“ Той ви отговаря: „Какво искате?“ – На английски ви пита. Вие казвате: „Дай ми да ям.“ Той ви пита на английски какво искате. Англичанинът не разбира българина и българинът не разбира англичанина. И двамата не се разбират. Често ние употребяваме в природата един език. Ние казваме: „Дай ми хляб.“ Тя казва: „Какво искаш?“ Казвам: Ако пееш и не те разбират, това не е пеене. Защото в пеенето умът и сърцето трябва да вземат участие. Това са елементи на пеенето. Умът, сърцето и волята трябва да вземат участие. Сега вие трябва да слушате, когато говорите някому. Кажете една дума. Този човек върви по пътя и вие го спирате с вашата дума. Започвате разговор. Искате от него да вземете, да научите нещо, което вас ви е потребно. Ако от музиката не можеш да извадиш както онзи, който подсирва млякото и изважда сирене, тогава каква цел има подсирването? Ще го прецедиш, ще го извадиш. Не само тъй поразбъркаш въздуха да направиш някакви трептения. Съвременните хора като пеят, развалят гласа си, започват да пеят, имат доста хубав глас, колкото повече пеят, развалят гласа си. Значи пеят без слюнка. В музиката идеята се заражда в ума, подема се от сърцето и се изпълнява от волята. Представете си, че една майка храни детето си, без да ѝ говори, ще бъде ли тя доволна? Значи всякога майката, за да е доволна, детето трябва да поиска. Ако говори, тя му дава според каквото детето иска. Понякой път не иска нищо, тя предполага, че иска нещо това дете, но не знае да говори. Някой казва: „Не може ли без пеене?“ Не може без

пеене. Природата е пълна. Ако садите семенца и не ги поливате, не може да израснат. Като мисли човек, мисълта е влага в умствения свят. Вие нямате ясна представа. Ако няма влага, като насадиш, не може да израсне, ще изсъхне. Човек трябва да е запознат със законите на природата, които са в нас поставени. Ако човек се опита да създаде лош порядък от своето неразбиране, ще се натъкне на ред противоречия, както всичките хора се натъкват. Казваш: „Защо не ми върви?“ – Влага нямаш. Защото светлина няма, топлина няма. За да има светлина, трябва да мислиш. За да има топлина, трябва сърцето ти да работи. За да има музика, волята ти трябва да работи. Например, някой път желаете, имате желание, приятна ви е идеята, въодушевявате се вътрешно. То е вътрешната музика. Трябва да дадете ход, отвън имате приятно чувство. То е музика. Имате една идеална песен, която стимулира ума ви. Например, ако се направи една песен, в която „до“-то да се повтаря три пъти, какво означава? Една терца. Едното „до“ за бащата, другото „до“ за майката и третото „до“ за сина. Значи знаете, че трима члена има семейството. Понеже според закона на битието, най-първо се ражда мъжко. Щом са три, то са баща, майка и син, две мъжки има и едно женско. Щом имате кварта, „до“ се повтаря четири пъти, семейството има четири члена, от които двамата са мъже и двете жени. Защото в природата първо се ражда момче, момиче, пак момче. Така върви естественият ред. Щом някой път вървят 4–5 момчета, едно момиче, то е изключение, едно израждане на закона. Щом преодолява мъжкият принцип, раждат се момчета; щом преодолява женският принцип, раждат се момичета. Тогава значи има нарушение, няма съгласие.

Например, допуснете, че един ден вие сте възчудени, разгневите се на свят. Където ходите, тъпчете. Какво е вашето състояние на гняв? То е мъжки принцип. Има гняв на мъжете, има гняв на жените. Само че мъжкият гняв е изпъкнал, на жените е вглъбнат. Мъжкият гняв, той ще ви развлече, ще те влече, ще те търкаля като поток. Женският гняв ще те удави. Когато човек се дави, то е женски гняв, когато поройт го влече, то е мъжки. Фигура е това, да бъде идеята ясна. След като се разгневите, след като се образува гневът, музикално как ще го представиш? Щом се гневиш, ще образуваш повече електричество, повече светлина. Ако дълго време се гневиш, ще започнат работите да съхнат. Хора, които постоянно се енервират, кожата им започва да става суха. Пипнеш го, суха е кожата. Трябва да измени начина, не трябва да се гневи. А пък, ако някой път никак не се гневи, тя е влажна. Някой път много влага е потребна, да се разгневи, да стане голямо изпарение. Гневът има смисъл, когато става изпарение на чрезмерните чувства. На място е гневът. Щом няма излишък от влага в природата, гневът е безпредметен. Да се обосновем. Трябва да се гневиш понякой път, да стане изпарение.

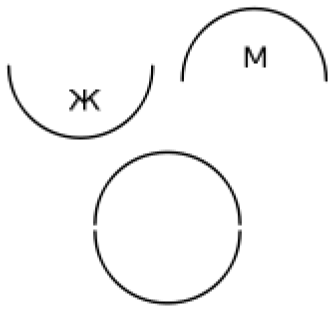

Фиг. 1

Ето естествено хармоничен гняв (Фиг. 1). Като се съединят двата в едно, образуват движението. Двата гнява завъртат колелото, работата върви. В гнева са съгласни, образува се хармония. Двама гневливи хора като се съберат, образуват кръга. В природата щом разгневиш двама души, ще се скарат. Двама души, които са в една система, напускат тоя път, скарат се. Разкъса се кръгът. То е туй, което теософите наричат змията да си захапе опашката. Защото щом не е захапала опашката, хапе другите. Щом захапе опашката си, колелото се е образувало. Човек като захапе опашката си, става на колело. Захапването на опашката в животинския свят, значи започнала е мисълта да работи. В животните мисълта е в опашката. Змията като си хване опашката, тогава започва да мисли. Докато не си е хванала опашката, не мисли. Щом захапе опашката, започва да мисли. Човек, докато не хване опашката си, не може да мисли. „Опашка“ какво значи? От какво произтича? От „опасан“. Защото змията като се хване с опашката, маймуната се хваща с опашката си за дърветата, люлее се, люлее се и скочи на друго дърво; пак се люлее за опашката и пак скочи на друго дърво. Опашката в животните играе ролята на мисъл. Стимул трябва да даде на гръбначния стълб да събуди мисълта.

Сега някои от вас не искате да страдате. Страданията събуждат ума. Без страдания човек не може да мисли. Една необходимост са. Някой казва: „Аз не искам да страдам.“ Ти ще страдаш, докато не мислиш. Като не искаш да страдаш, трябва да мислиш. Щом не мислиш, ще страдаш. Щом не искаш да страдаш, започни да мислиш. Страданията ще минат. Сега искаме без мисъл страданията да минат. Невъзможно е. Тази енергия на страданията ще я туриш на работа. Нали питате защо са страданията. Едно коренно обяснение: страданията са да събудят мисълта на човека. Страдаш дотогава, докато започнеш да мислиш. Щом приемеш целесъобразността, която съществува в природата, страданията изчезват. Страданието не е произвол, но е една подбудителна причина. Някои мислят, че страданието е тегло. Щом започнеш да мислиш, няма страдание. Казва: „Дотегна ми да нося това страдание.“ Като започнеш да мислиш, направиш колелото, туриш една ос и поставиш товара, който носиш на гърба си. По-леко е, колелото се върти. Това е един умен човек.

После му дойде наум да впрегне един кон. Освен че не носи, но се качи и отгоре на каруцата. По-рано страдаше, като започна да мисли, натовари каруцата, впрегне коня и казва: „Няма само из гората да ходи.“ И той се качва на колата. Улеснява положението. И вие по същия закон, ще намерите един кон из умствения свят, впрегнете го, направете колело, качете се отгоре. Сега сте свикнали на лесните превозни средства. Платите един билет, качите се на трена. То е вече в един уреден свят. С трен навсякъде не можеш да ходиш, само от място на място може да ходиш, не може да ходиш, където искаш. Обаче, природата обича едно действие да бъде свободно. Например, ако ти се качиш на един свой аероплан, може да ходиш, където искаш и да кацнеш, където искаш. Като се качиш на трена, ще отидеш там, дето линията отива. Ако мястото съвпадне с линията, добре, ако не, пак пеш ще ходиш.

Сега понякой път с вас се случва следното, което се случило в една църква в Америка. Като ви разправям новото, каквото и да ви се разправя, вие постъпвате по старому. Случва се следното. В една църква в Америка се разделили членовете на църквата по въпроса да се вдигне ли чашата или да не се вдигне на Господнята вечеря. Едните били чашата да се повдигне, другите били чашата да не се вдигне. Питам сега: Трябва ли да се дигне чашата или не трябва? Разделили се членовете на две. Тези, които поддържали, че трябва да се вдигне чашата, се събрали на събрание и забравили да вдигнат чашата. Затова се разделили пък забравили да я вдигнат. Често кога се представя една нова идея, по старому се постъпва. Че трябва да се дигне, е хубаво. Ние поддържаме новото, като дойдем до новото, забравяме да го направим – забравяме да дигнем чашата. Чашата седи на масата. Казвам: Не сме от новото, чашата не сме дигнали. Новото седи в дигането на чашата. Щом не се дига чашата, старото положение е. Та казвам сега: Един нов начин има. Каторечете да направите новото, пак по старому постъпвате. Сега гледайте да не забравите да дигнете чашата. Всякога в най-малкото движение, което човек направи в света, то е прогрес. Може да е хилядна от милиметъра, прогрес е. Когато никак не се мърда, е регрес, назад се движи. Когато трябва да има едно малко движение в природата, може в началото да е съвсем малко, както разстоянието между страните в ъгъла и много малко в началото, но колкото се удължават страните, то расте, в далечното пространство тия линии се разклоняват в милиони и милиарди километри. Един малък прогрес в основата, за бъдеще произвежда големи резултати. Не се чудете. Казвате: „Малка работа.“ Тия малките работи, те са големи работи. Един градус в началото има големи постижения. Някога една добра дума произнесена, може да те направи ангел. Някой път една лоша дума казана тъй, както не трябва, може да те направи дявол. Една добра дума може да те направи ангел и една лоша дума може да те направи дявол. За бъдеще такива са

резултатите в природата. Трябва да бъдем много внимателни. Затуй погрешките в човешкия живот трябва съвсем да се изправят. Всяка една погрешка, която не се изправя, има лоши последици. Като направи погрешка човек, веднага да я изправи. Понеже последиците на доброто са по-добри, на злото са много лоши последствията. Ако остане дълго време, много лоши са последиците. По закона на наследствеността, когато хората са се мразили, цели семейства са изчезвали по причина на някаква омраза. Понеже не са спряли омразата, дали са ход и цели семейства са изчезвали. Не само това, но цели човешки раси са изчезвали по причина на омразата. Има предипотопни животни, които са изчезнали, понеже мислили само за себе си. Тия, малките, останаха да живеят.

Сега за гнева ви давам известни пояснения. Има мъжки и женски гняв. Може да се гневите. Единият гняв събира, другият дава. Някой път хората са много майстори. Като знаят слабото ти място, хората гледат да те разгневят. Ти като се гневиш, онези се радват. Той като се гневи, дава нещо от себе си, онези събират. Женствените го предизвикат да даде, те приемат. Онзи, който се гневи, дава, женствените събират вътре. Той след малко се чувствува изтощен. Аз ви казвам така. Значи в света трябва да знаете законите. Причините на законите не са произволни. Някой от вас казва: „Аз не мога да се въздържам.“ Трябва да дава. Че едно дете не може да се въздържа, като минава прокрай някоя градина. Ще вземе някой плод и ще замине. Не може да се въздържа. Казваш, че не можеш да се въздържаш, но ако има десет души стражари, няма ли да се въздържаш? Ще се въздържаш. Защо като има стражари да можеш да се въздържаш, пък като няма стражари, да не можеш да се въздържаш? Значи, не че в тебе няма възможност, но ти сам не искаш да се ограничиш. Като са стражарите там, ще се ограничиш. Стражарите произвеждат мисълта, започваш да мислиш за последиците. Понеже стражарят го няма, не почваш да мислиш. В първия случай мислиш, затуй не вземаш. Във втория случай не мислиш и направиш нещо произволно.

Запример, вие седите някой път и се обезсърчавате. Дойде една мисъл във вас, че нищо няма да стане от вас. Започнете да мислите. Откъде ви е дошла тази мисъл, че нищо няма да стане от вас? Като намерите причините, тази мисъл изчезне. То не произтича от Бога. Защото в Бога всички чувствувания са гениални. Всеки човек е създаден, той има свое предназначение.

Представете си, че имате тона „до“ на спомагателната линия. В какво седи погрешката, ако „до“ не вземеш вярно? В музикалния свят всеки един тон има своя цена. Като пееш, то е разменна монета. Следователно, някой път ще дадеш една нота, ако вземеш бързо. Кои ноти са по-ценни: които по-

дълго време вземат или които по-малко време вземат? Тези дългите ноти са по-ценни за нас, защото време има. За бързите ноти се изисква по-голяма сила. За бързите ноти се изисква по-голяма сила. Харчим повече сила в бързите ноти. Затуй в пеенето, след като сме пяли дълго време, трябва да сменим пеенето, да продължим времето. Бързите ноти са динамични, а пък тези, които по-полека се пеят, те са магнетични. Често певците като пеят, те не правят смени. На бързите ноти не могат да направят една смяна, веднага да образуват една закръглена линия. Как ги наричате вие? – Магнетични, разположени. Ти бързаш, ти си неспокоен, разположен си, свободно пееш. Свободното пеене не е бързо пеене. Музиката е голямо изкуство. Аз ви говоря върху музиката, но има голямо приложение. Ти музикално, ако знаеш как да пееш, може да хванеш всяка една мисъл, която е опасна, която по права линия върви, може да те удари, да те простре на земята. Ти може да я хванеш в музикалните вълни, да я завъртиш около себе си, да те заобикаля, да ти стане една крепост, да се върти наоколо. Музиката има приложение. Някъде може да вървиш и да си отвориш път. Сега говоря за една музика, в която взема участие човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля, разумността на човека взема участие: разумните мисли, разумните чувства и разумните постъпки. Защото думата „РА“, коренът отдето е излязла, значи светлина. „ОМ“ значи всички качества, които са вътре в природата. „Разум“ значи да бъдем в съгласие със светлината горе, с нашия разум. Ние само си служим с нашия ум – „ОМ“. Що е разум? – Умът, който мисли и който ни помага във всички противоречия. Туй, което ни помага във всички противоречия, то е разум. Което може да ни избави, което ни помага във всички противоречия и ни надделява, то е разум. Ако имате един ум, който не може да ви помогне, не е ум. Един певец не може да бъде певец, ако той не мисли. По никой начин не може да пее хубаво, нищо повече. Всичко зависи от разума. Колкото умът се приближава до разумността, тогава всички дарования, които има човек, започват правилно да се развиват. На всяко дарование трябват му условия. Ако на ума не се дават ония условия, които са необходими, тогава дарбите не могат да се развиват. Дарбата сама по себе си не може да се развие. Тя е семе, което трябва да се постави в почвата, да се дадат известни условия, тогава тя може да се развива. В умствения свят трябва да работите, както земеделецът работи, както градинарят работи.

Фиг. 2

Я изпейте гамата, като изпявате по три пъти всеки тон: „до“, „до“, „до“, „ре“, „ре“, „ре“. /Изпяхме гамата напред и обратно./ Като пеете, има една тенденция да удължавате. Като пеете, като че има спиране на тона, но по

този начин ритъм има. Такъв е ритъмът. (Фиг. 2) Едно малко вглъбяване, като че има спиране, а то е вглъбнат тон. Трептенията са вглъбнати. Второто е изпъкнало. Като че има спиране, но не е спиране. Вглъбнатите тонове са меки, вследствие на това не са силни, като че се губят. Мекота има. Музикантът може да разбере, че е прекъсване, пък то не е прекъсване. Ритъм, в който сила и мекота влиза, той е ритъм. Ритъм, в който няма сила и мекота, не е ритъм. Мнозина разглеждат ритъма само сила да има. Ритъмът съдържа две качества: силен и мек. Едновременно, ако вие не сте силни и меки, вие губите в живота си. Сила и мекота заедно вървят. Мекотата е потенциал. Силата е кинетика. Меките тонове са потенциали, които дават сила, които произвеждат силата. В природата потенциалната енергия се използува от кинетичната енергия. Тя е в голям запас. /Учителят пее „до“, постепенно усилва и постепенно ослабва. Учителят пее: „Не бързай“ с тона „до“. „Полека върви. Не се обленявай. Не се сърди.“ – Учителят го изпя грубо./ Понеже леността е потенциал, трябва да се събуди кинетиката. Ленивия искам да го събудя. /Учителят пее: „Не се обленявай.“/ Сърдливия, понеже е динамичен, ще го изпеем тихо. Има смисъл. Ако изпея силно, на огъня се наля масло. Затуй понякой път, когато се разсърдите, кажете: /Учителят пее: „Не се сърди.“/ Пея тихо. Като си мързелив, изпей си. Защото в човека има едно същество. Човекът е двоен. Има едно същество в човека потенциално, то е животно. Не че е лошо, но се е учило като животно. Една животинска душа като животно седяло, спало, яло, само си мърдало опашка. Наяде се, пак спи. Сега влязло в човека и пак заспало. Туй животно ти ще го възпиташ, ще кажеш: „Не може тъй само с мърдане на опашката, ще мислиш.“ Всички вие имате по една животинска душа, която трябва да възпитате. Понякой път тя има юлар. Вие извадите юлара, че тя не се връща. Юларът е законът. Тури, нека седи юларът. Като я възпитате, че имате доверие, че ви разбрала, да се образува връзка на любов, тогава може да я развържете. Щом се образува любов между животинската душа и разумната душа, извадете юлара. Когато не се е образувала любовта, не вадете юлара. Ще я търсите. Ние обясняваме как един разумен човек да прави глупави работи. Невъзможно е. Нашите погрешки се дължат на тази животинска душа.

Как бихте изпяли: „Прилежен бъди, добро прави.“ Или как ще изпеете: „Добре мисли, хубаво пиши.“ Как бихте го изпяли: „Добре мисли, хубаво пиши.“ Един мотив. Ето два мотива създайте за следния път. Мислете цяла седмица. Когато ни заставят да мислим, колко назад сме останали. За някои неща много назад сме останали. Сега казвате: „Аз не съм се научил да се прекланям.“ Когато ти хвърлят някой камък да те ударят, изведнъж се навеждаш, прекланяш се. Хвърлете камък на някое животно, като види камъка, взема вече предпазителни мерки. Животните знаят това. Да ходи човек изправен не всякога може.

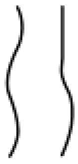

Фиг. 3

На гръбначния стълб на кръста има гънка. (Фиг. 3). Някой път се образуват две изпъкналости. Не може да бъде прав. Трябва да има една малка падина на кръста, за да не става стълкновение на гръбначния стълб. Като удряме петите, да не става сътресение на мозъка. Една малка падина има. Цяло изкуство е да знае човек да ходи. Може да стане деформиране на носа, на ушите. Три неща са, които оформяват човека: неговите мисли, неговите чувства и неговите постъпки. Понеже те се изразяват в този динамичен свят, тогава става сътресение. У тези, у които сътресението е в носа, носът е дълъг. У други носът е станал широк. Онези, у които носът е станал дълъг, станали по-умни, мислят по-хубаво, но не могат да използуват условията, ниви имат, не са ги сели. Други има, на които носът е много широк, са много алчни. Те от много работа се изтощават. Едните се изтощават от ум, другите – от сърцето. Два вида изтощаване в света има. Дългият нос изтощава и широкият нос изтощава. Енергията от широчината трябва да се смени в дължината. Човек, който не знае как да сменя праволинейните линии, на дължината с широчината, той всякога се намира в противоречие. Сега само загатвам. Трябва една цяла школа да се учите, как да се сменя енергията. Тя е доста трудна работа. Не е лесна работа. Щом научиш, по-лесна работа няма. За пет минути работа е, но трябва да знаеш как де я направиш. За пет пари работа е, но ти взема десет години, докато тия пет пари ги научиш.

Докато се говори за новото възпитание на душата, да се възпита човешката душа, човешкия ум, трябва да се разбират законите, които функционират вътре в човека. Затуй ние туряме за основа любовта. Правим връзка с висшите същества. Тогава те се притичат на помощ. Без любов ние нямаме никаква връзка, ние се учим от своята опитност. Днес ще падаш, утре ще падаш. Като имаш връзка, няма падане. На всяка една стъпка те помагат. Затуй човек трябва да бъде във връзка с висшите същества в природата. Да знае, че природата е разумна. Да има най-доброто разположение, тогава и тя е на негово разположение. Ако той мисли, че природата е глупава, че нищо не разбира, той постоянно се блъска. Съвременните хора мислят за природата, че е глупава, че те са по-умни от нея и ум ѝ дават. Всякога искат да я учат. Например, дадат ти ядене. Тя пошепва: „Не яж.“ Ти натъпчеш стомаха, тя дойде, отвътре ти дава урок. Започва да те превива коремът, докато се освободиш. Казваш: „Щях да умра.“ Малко яж, не бързай. Сдъвкай храната си. Защото тя е разумна. Като те гледа, че бързо ядеш, ще дойде наказанието. Природата е разумна, не че тя иска да ни наказва, но тя

иска всяко нещо, което направим, да го направим хубаво, музикално. Дето ходиш в света, да видиш хубавото. Сега върху тия работи мислете. Малки опити правете. Защото опитът е, който допринася нещо. Без опит работите не стават. Може да не е сполучлив опитът, нищо не значи. Може да прегорите лука, да го препечете. Вземете едно яйце, опечете го. Като печеш десетина пъти, ще се научиш за колко минути се опича. При 5, при 10 минути ще знаеш кога как се опича. При колко минути ще имате едно хубаво опечено яйце?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
25 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя
на 24. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_04_26 Радости и страдания
утринно слово

РАДОСТИ И СТРАДАНИЯ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Размишление.

Едно нововъведение ще внесем: няма да ви чета от Библията, но искам двайсет и един човека от вас да кажат по един стих от Библията. Стиховете да не се повтарят, но различни да бъдат. За следния път заучете нови стихове. Искам да видя какво знаете от Библията.

Вие сте певци, много знаете да чувате, но не знаете да пеете, не си струва. Много добри слушатели сте, но средни певци. Слушате хубаво.

Ето аз казвам един стих: „В начало бе Словото.“ Казвайте сега. (Братя и сестри казаха стихове от Библията.)

Разбирам, че всеки знае по един стих от Библията, но ако често ви дигат, не зная дали ще знаете. Ще заучавате по един стих. За следния път заучете повече, едно разнообразие да има. Вземете всички участие. Сетивата, които Бог ни е дал, е туй, на което ние, хората, се спираме, да изучаваме тяхното предназначение. Имате слух, но слухът ще ви запознае с думите, които съществуват в човешкия език. Силата на човека зависи от думите, които знае и разбира тяхното съдържание. Защото една дума може да произнесеш, без да разбираш нейното съдържание. Тя е малък капитал. Например думата любов не е много силна дума, любовта е едно развлечение за младите, любовта е едно мъчение за възрастните, любовта е тягост за старите. След като си любил, народят се пет–шест деца, впрегнат те от любов да работиш, копаеш, ореш, за да им носиш хляб. Хората казват: „Не ми говори за любов.“

Сега разбирам положителната страна. Ние, съвременните хора, вървим по пътя на една култура, по който Ева вървеше. От много учение, като се изправи при дървото за познание доброто и злото, казва ѝ: „Ако хапнеш от това дърво, като Бога ще станеш.“ Не ви трябва учение механическо. Такива неща няма, за да станеш учен, за да станеш добър. Не мислете, че в една мазилка, че с една мазилка като те намажа, може да те направя добър. Може да пиша на гърба ти добър, но ти добър ще станеш ли? Доброто не е мазилка. Казва: „Аз ви обичам.“ То е въпрос дали обичаш, то е празна

дума. *Любовта* трябва да се замени с какво? Дави се някой човек, идеш да го избавиш, то е любов. Гладен е някой човек, идеш да го нахраниш, това е любов. Наскърбен е, утешиш го, това е любов.

Всякога, когато направиш най-малка услуга на една скърбяща душа или човек, който има нужда, то е проявление на любовта. Не седи само в художника, който рисува с четката с една боя, с една боя картина не става. И да ги нареди седемте цвята хоризонтално, картина не става. Когато нарисуваш някой човек, да туриш краските, да знаеш къде да туриш краските. Фотографите като фотографират, черни са фотографиите. Сегашните фотографи са майстори. Като погледнеш, фотографира те; след двайсет минути или един–два часа нарисувал те такъв, какъвто си. Едва сега започнаха да фотографират с цветове. Това още не е изкуство. Вземете някой, който дава един голям концерт, някой голям певец. Кои са подбудителните причини, които са го заставили да е певец? Гладът, нищо повече. Сиромашията. Ако този тури по един лев на билет, няма да идеш, казваш: „Не е от видните." Ако е петдесет, шейсет, сто и двайсет, сто и петдесет лева, казваш: „Голяма личност." Ако са двеста – още повече. Който няма пари, ще счита, че е нещастен, че не могъл да иде да слуша. После, самите певци избират такива песни, които са класически, които публиката разбира. Трябва да разбирате тези песни.

Сега пеенето е външна страна. Да пееш, да говориш, това е външната страна на живота. Пеенето иде от преизобилието. Трябва езерото да е напълнено, за да потече. Докато не се напълни – някои от вас не може да говорите, понеже не сте се напълнили. Защо не говорите? Не сте се напълнили в себе си. Като се напълните догоре, ще потече. Като потече, започва да говори. Някой път езерото може да направи пакост някъде. Едно езеро, като потече, направи една голяма река. Оттук мине, вземе пръст, оттам мине, погледнеш, направи долина. Казвам, човек трябва да знае да говори. Ако не знае да говори, оглушава.

Правили ли сте вие опит по колко думи говорите? Да кажем, десет пъти на ден вие кажете една лоша дума, кажете думи, които са отрицателни. То не струва. „Малко съм недоволен. Тъмно е. Не съм разположен... криво ми е днес... хрема ме е хванала... кашлям... съседите ми не са добри... кираджиите не си плащат кирията... обущата ми не са хубави... шапката не е хубава... книгата не е подвързана..." – само отрицателни думи наредиш. Казваш: „Не е красив човек. Слушах го снощи, глупаво говори... Този певец не пее хубаво." Все отрицателни неща, критика. После, идем до зрението. Ти виждаш червено цвете, цветето да ти проговори. Докато се е нарисувало туй цвете, колко същества са работили? Нещата в природата не са безсмислени.

Тук, когато дойдохме на Изгрева, поляната беше пълна с един вид тръне. Онези, които имаха обуща, не чувстваха, но онези, които се опитаха да се събуят, някои искаха по метода на Кнайп да се лекуват, казваха: „Много тръне има.“ Ангажирахме сестри да изтръгнат тръното. Започнаха после боси да ходят, по-малко тръне имаше. Най-първо имаше повече жълти цветя, сега има повече бели, белите са останали. Който не разбира, ще каже: „Като дойдохме на Изгрева, тогава поумняхме.“ А сега пък жълтите цветя ги няма, белите останаха: значи са по-чисти.

Говори се за примирение, мир трябва да има. Всеки, който се озарява от светлината, е бял. Да бъде бял човек. Ако остане светът да се храни от белия цвят, много ще пострадат хората. Белите хора са много добри, но ако търсиш нещо за ядене у тях, не можеш да намериш. Запазват се нещата с белия цвят. Казвам, не само това, но в червения цвят има голямо разнообразие в степените. Музикално цветовете имат степени: в зеленото цвете, в жълтото, в синьото. Онези, които проучват човешкия характер например, по цветовете познават. Някои хора, като погледнеш, на кожата имат фина краска, като пипнеш, кожата е мека. Много приятни цветове, художниците много мъчно може да нарисуват, сложен цвят е. Тия хора показва, че са се родили при много хубави условия. Онзи, грубият, цвят на лицето и ръцете показва, че хората са родени при лоши условия. Този лош цвят човек трябва да го преобрази, да мисли.

Една англичанка, която е била родена от бял баща, има бял цвят на лицето, но чертите ѝ негърски, груби черти. Като чела деветдесет и девет пъти Библията, позамязала вече на старите пророци. Чела с внимание, изменили се чертите на лицето ѝ. Когато разбираме нещо, изменя се съдържанието. Ти ядеш храна, не оценяваш, недоволен си, не си ял хубаво. Щом има недоволство в яденето, не си разбрал смисъла на яденето. Или щом четеш, и не те интересува четенето, не се ползваш.

Та казвам, в новия начин трябва да знаем как да упражняваме очите си. Светлина трябва да имат очите, да работят. Звукът упражнява ушите, обонянието упражнява носа, яденето – устата, работата – ръцете, ходенето упражнява краката, сърцето. Всичко е в движение, но туй движение извършва работа. Сърцето извършва работа, то постоянно трябва да се свива, да изпраща кръв. Милиарди клетки се хранят от изпращането на кръвта.

Ти произнасяш думите: „Бог е любов.“ Казва: „Къде е Господ?“ Някой казва: „Бог е любов.“ Ти вървиш някъде и си изкълчиш крака, веднага дойде някой добър човек, намести ти крака, услужи ти, тури те на

каруцата. Господ се е явил. Ти си сираче изоставено, намери се един човек, помага ти. Ето Господ се явил на пътя ти. Ти си беден човек, искаш да четеш една книга, нямаш пари да си купиш, един човек ти дава книгата, ето Господ се явил. Ти си дете, искаш да свириш, нямаш инструмент, види те някой, даде ти цигулка. Господ ти е дал цигулката. При това казвате: „Къде е Господ?“ Ние имаме съвсем богословски разбирания за Бога.

Например богословското разбиране за Бога е: слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Може да е толкоз голямо, може да е по-малко. Кой досега от вас може да посети това, голямото, слънце? На гости може ли да ходите? Невъзможно е. „Ти, казва, видя ли слънцето?“ В тази форма, един милион и петстотин хиляди пъти, никой не го е видял, нито един философ не го е видял, невъзможно е. Но туй, малкото, слънце като диня, и децата са го видели; то се отразява и във водата, но малко е, и водата не може да го види така голямо. Пък и да го увеличаваме, не може да го видим в неговата големина. Бог, Такъв, Какъвто е в Своето естество и величие, не Го знаем. Но тъй, намален, е понятен на нашия ум, ние Го знаем.

Било е време, когато хората не са знаели какво нещо е любовта. Вълкът като възлюби една овца, изяда я. Детето като възлюби една ябълка, изяда я. Паякът като възлюби една муха, изяда я. Първото правило на любовта: щом те възлюби някой, изяда те. Тогава силният всякога изяда слабия. Той сам изяда слабия, пък слабите колективно ядат силния. Силният, като умре, заровят го в земята, ще те изядат. Малките се съберат около тебе и ще те изядат, нищо повече. Всичките умрели хора ги изядат малките. Съберат се, казват: „Да го видим, той е такъв добър човек, много сладко месо, може да му видим сладчината.“ Като разровим нашите възлюблени, само костите останали, всичкото месо изядено. В смъртта има една красива страна. Ако нямаше смърт в живота, никакъв прогрес не би имало. Не може да се освободим от някого, дойде смъртта, задигне го. Той седи на пътя стражар. Да кажем, като един жив лъв седи на пътя, тебе те е страх. Ако е умрял, ти вече се престрашиш. Някоя голяма змия седи умряла, ти се престрашиш. Смъртта прави добро. Някой казва: „Аз от лъвове не се плаша.“ „Вярвам, от умрели лъвове не те е страх.“ Казва: „От умрели змии не ме е страх.“ От умрели змии не го е страх.

Казвам, има една интересна страна в живота. Например всички минавате, искате да оправите някой човек. Знаете колко мъчно се изправя човек? Една желязна ос се изкривила, но с чук не може да се изправи, трябва да се нагорещи – тогава. Някъде има машини за изправяне. Казвам, не е лесна работа да се изправи човек. Представете си на някой човек да му изправиш езика – остро говори, не иска човекът да говори, но говори, остро говори.

Остро говори, понеже баща му и майка му направили остър езика. Трябва да се смекчи езикът. За да се смекчи, трябва да се знае кои елементи смекчават.

Ако вие направите едно съединение като химик, внесете азота като съединителен елемент или пък сярата, ако три елемента съедините, ще образувате една отрова. Ако извадите сярата от тази киселина, имате едно съединение, което е безопасно. Някой път може да съедините три думи, и да образувате цяла киселина. Знаете какви не процеси стават? При възпитанието наука трябва. Да слушаме добре, да разбираме добре и да прилагаме добре. Аз в своите изследвания често съм виждал хора да плачат. Питам защо? Нейният възлюблен ѝ казал, че не я обича. Може да не я обича човекът, казва си истината. Той не иска да лицемери, казва: „Не ви обичам." Аз разсъждавам много естествено. Казва: „Във вашата бакалница няма да дойда. Мене ми трябват лимони. Няма лимони, не ходя в бакалницата." Отива там, дето има лимони или отива там, дето има захар. Защо ще ходи в бакалницата? Заради него не ходи, ходи заради захар. Ако има захар, ще иде на гости, ако няма, няма да иде.

Казва: „Не ме обича." Тури една запетая след не-то. Може да го накарам да обича. Като донеса най-хубавите лимони, ще дойде при мене. При всички бакали няма такива лимони, ще го накарам да ме обича. Ако вие не може да накарате един човек да влезе и да ви обича, тогава каква наука имате? Ако ви обичат заради вашите черни очи, баща ви ги турил – майка ви била синеока, баща ви черноок. Онзи, който разбира, се влюбва в очите, в черния цвят. Този, който се влюбва в черните очи, доста практичен човек е. Който се влюбва в черните очи, събира всичко той, значи: добра къщница, малко сприхава, но събира оттук-оттам. Със сините очи: нагоре гледа към небето, разточителна е малко. То са повърхностни наблюдения.

Като срещнеш един човек, ако си много стоплен, със синия цвят ще ти даде хладина; хора със сини очи, нещо лъха от тях приятно. Тези с топлите очи са горещи, надалече трябва да седиш, печката е запалена. Ако си наблизо, чувстваш голяма горещина. Ще се поставиш на известно разстояние, да бъде хладно. Тези със сините очи, ако дойдеш много близо до него, може да замръзнеш. Те са хладилници, може да замразят човека. В света електричеството замразява нещата, магнетизмът ги разтопява. На северния полюс колкото искате електричество се образува, в екватора е топло. На екватора е топло, то е място на магнетизма. Може умствено човек да живее на полюсите, може умствено да живее на екватора, може по сърце да живее на полюсите, може по сърце да живее на екватора.

Промените на човешкия характер се дължат някой път на мястото, в което

живее. (Затворете лампите, да не се състезават със слънцето. Много са тщеславни.) Всичките проповедници говорят, много говорят като Христа. Каква грамадна разлика има: във всичките Му думи има съдържание, за туй, което говорил, е държал изпит. Христос казваше: „Да обичаш Бога." Издържа изпит. Като Го разпънаха на кръста, казва: „Прости", съобразно с учението Си. Мнозина сега говорят Христовото учение, като дойде, не го издържат.

Сега вие в света искате да живеете без страдания. Ами знаете ли вие, че без страдания вие щяхте да станете крехки, по-крехки от най-крехкото стъкло: като се бутне, ще се схуми. Има предмети, които са изядени от термитите. Една маса седи, но като се бутне, схуми се, нищо не остане. Без страдания, термитите изядат. Не може да разберат хората, че страданието внася материал, от който радостите се образуват. Защо са тия страдания? Ако те не са – по-лошо, една полза носят.

Ние говорим за страданията. Щом говорим за страданията, щом говорим за гроба, е вече друго понятие. То е художник, който турил боите не на място: направил очите черни, носа по-широк, отколкото трябва, направил го по-дълъг отколкото трябва, направил устните по-дебели, отколкото трябва, направил лицето по-голямо. То е прегрешението на художника. Един художник трябва да рисува естествено, краските да ги туря естествени.

Прегрешението седи, когато не представяме нещата тъй, както са направени. Не пишеш тъй, както трябва. Напишеш една дума, изял си някоя буква. Някои хора имат слабост да изядат по някоя буква. Някои изядат ъ. То е за извинение, като го няма ъ, вървят работите, макар да е стражар. Някои изядат ъ. Някои заместват ж с а. Опростотворяване трябва. В английския има букви, които нямат никакво предназначение, три–четири букви не се произнасят. Туй показва, че англичаните са алчен народ, че искат да забогатеят повече, отколкото трябва. Ще тури четири–пет букви наместо една буква, алчността се явява.

Англичаните съкратяват времето, казват: „Времето е пари." Уж англичанинът, като дойде гост, казва: „Ще ме извините, зает съм", ще остави госта вкъщи, той излиза. После е голям формалист. Някой път те пушат пури, и някой по невнимание оставил пурата, запалило се палтото. Като го види, няма да каже, че палтото гори. Той ще намери някой човек да го запознае с него, казва: „Може ли да ме запознаете", препоръчва се: „Еди-кой си." След като поговорят, ще каже: „Извинете, палтото гори." Българинът ще каже: „Хей, палтото ти гори."

Англичаните имат една добра страна, нямат лъжливи репортажи. Сега и те потребяват лъжите дипломатически. Никога във вестниците си не изнасят лъжливи сведения. Някой изял една ябълка, какво ще пишете във вестника? Ако човек е в гората и изяде една ябълка, ще има ли престъпление? Че как ще има? Хиляди животни изядат, и човек може да изяде, няма престъпление. Но ако изядеш една ябълка в градина, дето е посята от хората, туй се счита за престъпление.

Според Божествения закон гладният има право навсякъде да яде. Но има ограничения. Той няма право да вземе една ябълка от градината, ако няма вода наблизо, да я измие. Като я откъсне, да иде да я измие. Няма право да я изяде, без да си обърне очите да благодари, че Господ изпратил светлината да направи тази ябълка. Да се знае, че я изял. Всякога, когато не си се молил, и си изял един плод, си направил престъпление. Престъпление е, че си изял без позволение.

Престъплението на забранения плод е, че Ева яде от това, което е забранено. Бог им казва: „Няма да ядете." Тя си позволи да яде. Всякога, когато мислим за неща, които не са позволени, там е престъплението. Престъплението седи в това, че самите неща, които носят престъпление, те ни състаряват, от тях оглупяваме и болни ставаме. Всякога страдаме от забранените работи. Ти обичаш един княз. Защо го обичаш, кажете ми? Любовта безкористна ли е? Млада мома, която обича, безкористна ли е? Користолюбие има. Княза тя иска не само да го хване, но после да му чете молитви.

После, в едно религиозно общество като влязат хората, казват: „Този не е религиозен, онзи не е религиозен." Много смешно и безпредметно дали човек е религиозен, или не. Аз зная кои хора са религиозни. Щом свещта гори, религиозна е; щом дими, не е толкова религиозна; като не може да гори съвсем, не е религиозна. Всичките свещи, които светят добре, горят добре, са религиозни. Която не свети, не е религиозна. Религиозните работи са, които ни привързват. Хубавото ядене е религиозно. Под думата религиозен човек разбираме да мисли хубаво, да чувства хубаво, чувствата да са хубави, фини.

Сега ние сме уподобили един свят като нашия. Питат някои: „На онзи свят ще се познаваме ли?" Ни най-малко няма да се познавате. Ще идете двама в оня свят, и там ще се разправяте. После казват: „Да се примирим." В оня свят като идеш, ще забравиш всичките идеи. Ще бъде смешно. Ти си се карал с двеста души на земята и като идеш в другия свят, да ги помниш? Срещаш го и кажеш: „И ти ли дойде тук?" Ще се забравите. В оня свят ще се помнят най-хубавите работи. Като срещнеш някого, ще си спомниш, че

той ти е направил най-хубавата услуга. Който ти е направил пакост, ще го видиш странник. В оня свят, колкото ти е по-чужд, толкова по-голяма пакост ти е направил. Колкото ти е по-близък, толкова по-голямо добро ти е направил. Сега казваш: „Чужд ми е.“ Чужд ти е, защото не ти правил добро. Близък ти е, който ти е правил добро. Който повече добро ти е правил, той ти е по-близък. Който повече пакости ти е правил, далечен ти е, чужд ти е, странник ти е.

Питам, какво ще правите в оня свят като идете? Ще живеете десет, двайсет, трийсет години в оня свят и след като обиколите всичките изложби, научни работи, какво ще ви интересува в оня свят? В оня свят като иде временно, ще започне да мисли за този свят. От оня свят ще слизате да помагате на този свят. Някои от вас искате да почивате. След като сте почивали, един ден ще ви кажат да слезете на земята да помагате, без да ви плащат нещо. Ще слезете да помагате.

Сега има какво да учите: науката за носа, за очите, за устата, за ръцете, за краката, за сърцето. Кой от вас би нарисувал любовта? За любовта аз имам много образи. Има една любов, която пада перпендикулярно. За силните хора има една любов, която пада на един градус. Силната любов е за силните хора. Слабата любов е за слабите. Не че любовта е слаба. Всяка любов се нагажда според степента на човешката душа.

Любовта всякога носи нещо хубаво за човешката душа. Някъде носи по-големи подаръци, някъде по-малки. Любовта никога не прави товар никому. Туй, което прави товар, то са нашите опаковки. Някой път вземаме много от любовта, направим опаковки, опаковки, мяза на тия турски часовници – такива големи часовници с капаци: един голям капак, под него втори, трети, четвърти, пети, шести капак, и като го отвориш, ще видиш малко часовниче. Ще погледне часа и пак започне да затваря капаците един след друг. Такива часовници не се събират в джоба, и във външния джоб не може да се събере. Сегашната любов мяза на тия часовници. Ние още носим любовта с тия капаци, не е дошла, тъй както си е, малката, в нейната форма.

Представете си, че имате един млад човек, един възрастен и един стар. По какво ще се отличават във време на ядене? Характерна черта на малките деца е, че като ги оставиш, нямат формалности. Възрастния трябва да му сготвиш, да му сложиш с всичките европейски приспособления: вилушки, ножове, лъжици. А пък на стария какво ще му дадеш? Ако му дадеш от лепливата халва, как ще я изяде? Ще лепнат изкуствените зъби. Гледам, на стария чукат му орехи. Защо? Зная, че е без зъби. По някой път аз искам да направя Словото много разбрано, то е чукане на Словото. Вие сте много

остарели. Трябва да ви чукам орехите да ги ядете. Запример ще ви говоря за любовта, но ви е непонятна. След като ви говоря, казвате: „Не е така." Ако ви говоря за любовта на един светия, не знаете да слушате. Старият казва: „Зная, имаше нещо в любовта." Детето слуша всяка дума.

Та казвам, децата се интересуват от всичко без критика, нещата всякога приемат без критика. Щом съм критичен, значи този човек, който ми говори, не ми говори истината, може да ме излъже. Човекът няма желание да ме лъже, ще приема нещата. Щом не ме разбереш веднъж, втори път ще бъда по-внимателен. Казва: „Човек трябва да има критичен ум." В нашия свят, дето злото съществува, сме критични, разбира се. Но в един свят, дето злото го няма, съвсем друг характер трябва да имаш там. Често ме срещат сестри и казват: „Едно време бях много глупава." Не си давам мнението. Аз пт вярвам на глупавите сестри, отколкото на умните. Когато една глупава сестра ми каже, че ме обича, аз вярвам сто на сто. Когато много умната ми каже, че ме обича, вярвам петдесет процента; някой път двайсет и пет процента турям настрана, смалявам. Казва: „Много ви обичам." Ние говорим за любовта. Аз изучавам любовта. Често казвам: „Да обичаш човека в хубавата смисъл не е лесна работа." Изляза навън, нося едно парче хляб, гледам едно куче. Спира се. Онези, които не разбират закона, тупнат с крака си да се махне. Ето котката, тръгнала подир мене, ходи, и на нея ще ѝ дам. Аз вървя по пътя, кацне една муха, и тя иска нещо. Тогава, ако нося мед, зная вече: туря една малка хапчица, тя се наяде и си замине.

Та казвам, ако искаш да ядеш спокойно, да не те безпокоят кучета, котки, ще ядеш, и никой да не вижда, че като излезеш вън, нищо да не носиш в ръцете си. Когато човек има известни блага, той трябва да ги сподели. Всякога споделяйте благата, които имате. Досега споделяте вашите скърби повече, отколкото радостите. И то е хубаво, но трябва да споделяме и радостите си. Онова благо, което имаме, да го споделим. Не отивай в някой дом, когато си скърбен, да направиш и хората скърбни. Казал ти някой, че не те обича. Че кой ще обича празна стомна? Жадният не може да я обича.

Знаете, в турците има един обичай, почти е закон: ако жената подаде празна стомна, когато той иска да пие, той се развежда; за празната стомна, отиде вече. Никога не давайте празна стомна. Като кажете, че обичате, то е бялата лъжа. Като не обичаш, мълчи. Не казвай, че ти обичаш, то е лъжа. Като напълниш стомната с вода, ще кажеш, че обичаш. Като нося празна стомна, няма да ви казвам че ви обичам. „Вие обичате ли ме?" „Като се върна от чешмата, ще ви кажа. Сега не може да се произнеса. Като се върна, може да ви кажа." Реално започнете сега. „Ти обичаш ли

ме?“ Кажи: „Като се върна от лозето с ябълки.“ Като пита човек: „Обичаш ли ме?“ – трябва да му дадеш нещо, другояче ще иска развод.

Следователно ние в света сме дошли да разнесем Божията любов, Божиите блага. Дотолкоз, доколкото разнасяме тази любов, ставаме подобни на Бога. То е любов. Бог на всички раздава Своята любов, и на добри, и на зли. Лошите хора сами се наказват. Като са лоши, не могат да прогресират, не може да се качват, остават на туй място. Като останат на туй място, страданието иде. Любовта подига човека, с любовта се избавя от всичките несгоди на живота. Чрез любовта ще се избавите от всичките несгоди на живота не изведнъж. Не дръжте хора в ума си, които не ви обичат. Вкъщи държите ли някоя безобразна картина, но най-хубавите картини дръжте. В ума си дръж най-хубави образи.

Ти държиш един лош образ, казваш: „Той е такъв, аз не съм доволен от него.“ Не дръж в ума си това. Правиш пакост на себе си. Ти не си доволен от него, недоволен си, постоянно дявола носиш в ума си. Никакво добро не ти е направил, целия ден мислиш заради него да не дойде отнякъде. Казва: „Къде е дяволът?“ „В празните стомни.“ „Къде е дяволът?“ „В сиромашията, в празните стомни.“ На богатия е извън стомната. Той е търговец, като напълни стомната, излиза навън и продава вода. По някой път, като сте сиромах, вие сте недоволен. Като вярвате, като се напълните с вяра, дяволът е отвън търговец, казва: „Доста си успял, голямо величие си станал, като тебе няма, ти си първият. За бъдеще хората ще те турят да те целуват, като тебе няма друг.“ Лъже-маже. Ти казваш: „Хубаво ми иде.“ Казва: „Напълни стомната, аз ще изляза навън.“

Добрата страна на дявола аз да ви кажа къде е. Ти си проповедник, дяволът те направил голям проповедник. Ти си съдия, дяволът те направил съдия. Той дал занаят на всичките хора. Той научил хората да впрягат воловете, той научил хората да впрягат конете. Всичките занаяти в света се дължат на него. По някой път трябва да бъдем благодарни, по някой път, казвам: „Аз искам да те представя такъв, какъвто си. Ти си много енергичен, рекох, знаеш да се поставиш с лошите, знаеш да се поставиш със силните, дето влезеш, те приемат.“ На другите оспорват, но той като се яви, всички вратата отварят. Той е много умен. Като дойде при сиромаха, носи пълна кошница. Когато иска да сплаши някого, отива със стражар. Всичките методи има, много е майстор.

Аз харесвам една черта на дявола – голямо постоянство има. Няма същество в света, което има по-голямо постоянство. Ако го изпъдиш през вратата, през комина влиза, през най-малките дупчици ще влезе, не се срамува да влезе през най-малката дупка. Постоянство той има в света. По

някой път ние се сърдим. Онзи ловец, който целия ден линка, за да убие един заек, има ли омраза към зайците? Той ще го удари да го изяде. С пушката тук гръмне, там гръмне, нанижe на врата четири–пет заека, върви, пушката на рамото, радва се. От наше гледище, на вегетарианците, не е хубаво, но от гледище на онези, които ядат месо, в реда на нещата е. Ако заекът не беше заек, щяха ли да ходят да го убиват? Ако беше жаба, ловецът ще мине, няма да му тегли куршум.

Страхливите няма да наследят Царството Божие. Дяволът го гони. Като го гони дяволът, казва: „Страхлив да не бъдеш." Добри желания има дяволът. На дявола добрата страна е, че той е сянка на любовта, той туря всичките сенки и любовта изпъква. Той като дойде, любовта става понятна. Без дявола любовта е непонятна. С дявола контраст има. Аз го разглеждам какъв беше дяволът по-напред. Той беше по-напред един светъл ангел, с години се разговаряше с Бога, а пък сега дошъл до положението, че Господ не го приема на рандеву. Сега Господ изпраща своите слуги и казва: „Дайте му да си върви."

Бог е любов за онези, които Го познават. За онези, които не Го познават, е господар. За онези, които не са Го сънували, е мъчител. То са наши разбирания. Казва: „Измъчва ме." Ако аз ви изтеглям из някоя кал, хванал съм те за ръката, няма ли да се измъчите? Ако ви изтеглям в някое планинско място? Ако вие посетите Алпите, не е както на Мусала. Там се превързали десет–петнайсет души и вървят всичките нащрек: ако се подплъзне един, другите да го задържат. Опасна работа. Има пропасти, през които трябва да се мине. Тъй както минаваме живота, ние не сме дошли до най-големите пропасти. Някой казва: „Дотегна ми животът." Едва до Мусала си се качил, не си дошъл до Алпите. Колко години стана искат да идат на Еверест и не може да идат, големи препятствия и мъчнотии има. В любовта едва на Алпите сме ходили, любовта на Еверест е още идеал. Гледаме го на картина. Казва: „Да се жертва човек за другите."

Питам, защо майките носят тази любов? Майката девет месеца носи детето в утробата си. Дошъл момъкът, той не носи момата като майката девет месеца – станала на деветнайсет години, задигне я. Той нищо не е направил за нея, какво уважение има за младата мома? Че той знае ли как е станала младата мома такава? Един ден, като не оценява момата, ще го направи Господ майка, ще тури младата мома в утробата му. Защо трябва да я ражда? Тази, младата, мома, която не я оценява, да я оцени, да види как става. Нито един няма да се освободи от своите възгледи. Щом не знаеш как да се отнасяш с младата мома, ще бъдеш майка, да я раждаш. Тогава, който не е оценявал момците, момци ще ражда. Който не е

оценявал момите, моми ще ражда. Който не е оценявал старите, стар ще стане. Който не е оценявал младите, млад ще стане. Всеки човек ще стане това, което не е оценявал, за да го оцени на свят. Трябва да мине по един път.

Любовта иска да даде опит, цена на всичко. Като станеш млад, ще се радваш. Колкото повече се радваш, по-дълго време млад оставаш. Колкото по-малко се радваш, по-бързо заминаваш. Пълната възраст дойде, ще замине, дойде старостта. От старостта има по-страшно: смъртта иде. Щом не искаш стар да бъдеш, трябва да умреш. Старият предпочита да страда, отколкото да умре; после, старостта като стане непоносима, той е готов да умре. То е пътят, по който трябва да мине човек, за да се подмлади. Трябва да мине през смъртта, за да се подмлади отново. Трябва тогава да носим знанието на любовта в младини, във възраст когато сме, трябва да носим, и в старини, и в смъртта, и там да носим знанието.

Като минем през всичките фази на живота, тогава ще дойдем до онзи стих, който казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога." Да не се смущавате, че туй се е случило или онова се е случило. Всичко ще се превърне за добро. Като плачеш, добре; като скърбиш, добре; като се радваш е добре. Всичко в света е добре за онзи, който познава Бога.

Да се радваме на Божиите блага, с които Бог ни е заобиколил.

„Отче наш"

Деветнадесето утринно слово
26 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_04_26 Неразбраните неща

НЕРАЗБРАНИТЕ НЕЩА

Отче наш.
„Изгрява слънцето“.

Ще прочета само няколко стиха от 12 гл. на Йоана. 44 ст. до 48.

Ще прочета нещо от „Ценното в живота“.

Ще ви говоря върху неразбраните работи. Ние страдаме от едно фиктивно знание, мислим, че знаем нещо. Ние сами се заблуждаваме. Например, съвременните хора поддържат философията на Платона, намират, че е много красива. 2500 години от тогава до сега духовният свят се е изменил, теорията на Платона в някои точки не е права. Следователно, ние говорим след 2500 г., цитираме какво е казал Платон. До известна степен е вярно, но някъде не е вярно. Нещата са верни за даден случай. Но ние да кажем виждаме някоя звезда, имаме понятие за нея, преди години каква е. Сегашното състояние не го знаем. Ние казваме еди-кой си човек го знаем. В какво седи познаването? Не е външният образ на човека. Срещнеш един човек с дебели вежди, с дебели устни, с широк и къс нос, с къси ръце и дебели в рамената и долу в пръстите, краката и те са дебелички. Какъв е този човек, дебел е навсякъде. Дебелината какво означава. Казвате дебели вежди. В какво седи човекът. Той е един умен човек, в какво седи умността на човека? – Ако един певец разправя за ноти, теория, а не може да пее, че той не е певец, не разбира музиката. Какво ухо има. Всичко невярно взема, а минава за музикант, за учен, че как ще учи другите. Всичките ще ги учи грешно. Гледам мнозина, които преподават музика, не разбират. Малко учители съм срещал, които вземат вярно тоновете. Фалшиви ги взима, някъде крякане на жаба. Жабите са много музикални. Но трябва да се върнем хиляди години назад, когато жабите учеха музикална теорията, светът беше друг. Сега жабешката музика остана назад. Някога е била музика, цяла хармония имало в жабешкото пеене. Сега един джаз банд.

Казвам и времето е в даден случай и от времето от Христа светът се е изменил. Каквото е говорил Христос едно време, ако се яви сега няма да говори по същия начин. Както са вярвали хората едно време, сега не може да вярват. Вярата е цяла наука. Какво значи вяра? – На степени е. Вярвам и не може да вярвам. Силният вярва по един начин. На слабия вярвам, че няма да ми свърши работата. На силния вярвам, че ще свърши работата. На умния човек вярвам, че ще свърши работата, глупавият няма да я

свърши. Две противоречиви вярвания имам, вярвам, че няма да свърши. На щедрия вярвам, че ще даде нещо, на скържавия вярвам, че няма да даде. Та казвам, има неща, които са строго определени. В даден случай ефектът, който произвежда един тон, е верен, защото за бъдещето на до. Ние още не сме готови. Ако се изпее един тон, тъй както е сега музикално. Малко хора има, които ще издържат на трептенията. Ако се изпее, те ще се стопят като восък. Сегашният тон е нагоден според сегашните условия. Сегашната музика, технически както са наредени тоновете, то е техника, механически много вярно е. Но тази музика в органическия свят, не е вярна. Не е вярна, понеже като свириш технически, като пееш, едно растение то расте, ако като свирят технически, спира се растенето. Може да направите опит. Може да свирите с тъпан на някое цвете. Правили опити. Свирили са му с медна тръба, свирили му с кавал, или попей на цветето, да видиш каква разлика има в пеенето. Музиката не е нещо .... Музикалните тонове имат каймак, тъй както млякото от кравата. Няма да го кръщаваш, да му туряш вода. Като го издоиш, ще го свариш, образува се дебел каймак отгоре. Някои изядат каймака на тона, и като го изядат остава само суроватката. Аз ви говоря за неща, за които съм правил опит. Заради мене музиката съставя съвсем друго нещо. Има една Божествена сила и там правят фалшификации. Тонът още като пееш знае къде е. Онзи, който е страхлив, предава на музиката страх. Онзи, който е недоверчив, предава на музиката недоверието си. Още като пее остава в тебе недоверие. Онзи, който няма вяра, чрез пеенето ти предава и ти се обезвериш. Музиката е туй, което предава, понеже, един от най-добрите методи да се предаде едно качество на духовния свят, музиката е най-добрата среда. Ако чрез музика не може да предадем Божествените качества, за които човешката душа мечтае, защо ни е такава музика? – „Заплакал е Стоян!" – Защо плаче, защото си няма любима. Защо си няма любима? – Защото кой Стояна ще го люби, когато няма за какво да го любят. Да се опретне Стоян, любима ще си има, плаче Стоян, горкият човек да плаче. Плачът показва, че му липсва нещо, трябва да се замести плачът с нещо разумно. Всички онези неща, които ние не сме добили тази разумност, плачем. Не е лошо. Плачът е хубаво нещо, омекчава нещата. Природата турила плача, за да се свърши работата. Защото често имаме един свят, който е пълен само с прах. Напрашиш си окото, тия жлези, които са турени, пращат вода да се умие окото, да може да гледа ясно. Когато плачеш, подразбираме да умиеш духовните си очи, за да виждаш ясно. Тогава плачът е на място. Ти плачеш, казваш, тежко ми е, плачеш. Ако Любовта ти е тежка, какво показва? – Любовта ли е тежка или ти я правиш жежка. Казваш, той ме изгори. Как може Любовта да гори. В какво отношение гори? – Тази любима не е от силните. Ако е силна да пречупва лъчите, да концентрира слънчевите лъчи, тогава може да изгори. Следователно лъчите на Любовта вървят успоредно. Ако ние пречупим

някой от лъчите. Запример в Любовта, ако пречупим червения цвят или ако в Любовта пречупим зеления цвят, или ако в Любовта пречупим жълтия цвят, или ако пречупим синия цвят, зависи как се пречупват. Когато един цвят минава от една по-рядка в една по-гъста среда, се пречупва. в това направление. Затуй нямаме ясна представа, изгубваме правилното направление и се образува един доста голям ъгъл между предметите, дето се пречупва. Казвам в Любовта ние често пречупваме любовните лъчи, вследствие на това имаме изопачени понятия за Любовта. Във фотографията имаме същия предмет. Като се фотографира един човек, фотографира се образно. Ако го представим така както е на плочата на негатива, грозен е. За да го направим, трябва да го превърнем наново, да имаме същинския образ, трябва два пъти да се префотографира. Казвам, ние сега, когато изучаваме Любовта, трябва да знаем, че тя снема на земята негативната страна на човека. Най-първо като обикнем един човек, го обикнем като ангел. Като го опознаем, виждаме го като дявол. Като го познаеш като ангел и като го видиш като дявол, значи не си имал ясна представа в началото, няма защо да се сърдиш. Ти от един човек с дебели вежди два см, не може да очакваш да бъде идеалист. Той и да говори за идеализъм, колкото иска, той е краен материалист. Той вярва във видимото, във видимото, в паричките, в кравите, във воловете. Те са обект за неговата вяра. Казва: Аз вярвам. Той вярва. Като има пари, вярва в Бога. Но пари 500 000 лева. Щом 500 000-те изчезнат от банката, той се прегърбва, и казва: Изгубих си вярата. Там дето се губи вярата, нямаме онази реалност, която се търси в света. Защото той е в света на сенките. Не е в онзи свят на реалността на нещата. Сега аз не отричам реалността. Що е сянката? – Не трябва да даваме цена на сенките като на самата реалност. Ако ти вярваш в сенките на нещата, ще боледуваш, ще осиромашееш, ще станеш груб и всичките противоречия ще се явят. Докато вярваш в сенките, тия неща са неизменни. И радости, и скърби ще имаш. Щом се запознаеш със самата реалност на нещата, тогава преходният свят ще изчезне. Остава реалният свят, той ще бъде свят на Бога, хармония, няма да има скърби, няма да има страдания. Тогава ще имате един органически свят, в който страданията ще бъдат в корените, а радостите в клонищата. Главата ще бъде в цвета и плодовете. Всичките работи в едно цяло, всичко работи в едно цяло. Сега страданието е отделно, радостта е отделно, всичко е отделно. Ние се натъкваме на тях, както се натъкваме на парчетата, на едно счупено шише. Сега всеки един е в състояние да счупи едно свое чувство. Вие често губите мнението за един човек. По преди мислехте, че е ангел, после се изменяте. Той какъвто е бил в началото, такъв е бил и в края. Вие сте повярвали в позлатената мисъл, че всичко е златно, но като се изтрило златото, останало същността .... (в)същност. Та казвам, докато вие се изменяте като хамелеона, вие вярвате в сенките. Ако един човек няма самообладание, запример някой път искате да пипнете

някъде. Гледам децата често вървят,....... купуват плодове. Някой тури ябълката в джоба. Ако този плод, който си взел, подигне твоята душа, няма нищо. Ако ти си взел този плод да го посадиш, прав си. Взел плода, но ако си взел, че не го посаждаш, ти създаваш на себе си едно зло на бъдещето. Всичките злини на хората произтичат, че те ядат ябълките, без да посаждат техните семки. Доят кравата без да се грижат за нея. Издоят я, дадат ѝ малко сламица и в неделята ще ѝ дадат малко зобчица, използуват кравата. Природата никога не обича използуването. Казвам, горко на онези, които използуват ближните си. Горко на бащата, който използува сина си. Горко на майката, която използува дъщеря си. Горко на сина, който използува баща си. Горко на дъщеря, която използува майка си. Горко на учителя, който използува учениците си. Горко на учениците, които използуват учителя си. Горко на всички, които използуват. Горко на тях. Блажени са, които не използуват.

Сега Христос казва: „Които вярват в мене". „Не вярват в мене, но вярват в онзи, който ме е изпратил."

Вие виждате един човек, външността му виждате. Това е дрехата, в която е облечен. Човека като разглеждате, има една светлина, която излиза от него. Когато се приближите при един човек, който идва от Бога, в него има мисъл, че веднага умът започва да работи, занимава се с хубави работи. Сърцето и то се съживява. Ако си болен, веднага започваш да чувствуваш животворното влияние. Някой ми казва: „Дошъл при мене и ми казва: „В мене вярваш ли?" Аз вярвам. Една сестра доста напреднала иде и ми казва: „Аз вярвам в тебе". Как е възможно, ти като вярваш, защо боледуваш? – Защо не ходиш самоуверено, но едва креташ. Ти си изгубила равновесието, ти вярваш не в онзи, в който трябва да вярваш. Да вярвам в една цигулка Страдивариус, че ще произведе един хубав тон, или в една цигулка от Гарнелии. Или от някой майстор, който построил цигулки, има знание в техниката на музиката. Много техници има, които построяват цигулки, но не знаят. Той знае как да сече дъските, задните дъски как да ги сече и предните дъски. Какво отношение трябва да имат. Фибрите на растението и как се предава тонът. Онези, които не знаят. Имаме един цигулар, който ги правеше от орехи ...... После се изисква като направиш тази дъска, навсякъде дебелината да бъде еднаква. Определена дебелина трябва да има. Има един инструмент, с който се мери дъската. Не е лесна работа да направиш една цигулка на свят. Сега вие искате по някой път да създадете едно любовно чувство, че то е много мъчно. Как ще създадеш любовното чувство? Дойдат някои, нямат формата на любовта. Дойде някой и казва, гори сърцето, може да гори сърцето и печката гори, ако е за горение. Горението не е Любов. Любовта поддържа горението, но в нея никога работите не изгарят. В Любовта като гори човек, той се слива, при

сливането става пречистване, когато органическите предмети попаднат в трептенията на Любовта. Диамантът в неорганическия свят, който е попаднал в трептенията на Любовта, е станал диамант. Две трептения са направили диаманта да пречупва светлината. Пречистил се е. Въгленът влязъл и като се пречистил в една среда без да изгори, тогава става най-хубавият диамант. Сега цяла наука е как е станал диамант. Всичките диаманти са минали през умовете на ангелите, на напредналите същества. Тази материя, която е излязла от техните умове, се е кристализирала. Единственото нещо, което ангелите са оставили, то са скъпоценните камъни. В минералите, единственото нещо, което ангелите са оставили и по-напредналите от ангелите, аз наричам ангели всички разумни същества, те са на степени. Онези ангели, които са оставили плодните дървета. После в Бога като влезем, в света на Неговата мисъл, са създали човека. Сега в нас имаме от всичките по нещо. В нашето състояние от всичките нисши същества имаме и от всички висши същества. По някой път, когато се проявявате лоши, не сте вие, то е светът. Едно време не сте били такива, каквито сте сега. Наполовина е вярно това, което ще ви кажа. Едно време вие сте били лъвове, които размахват опашка, хванехте някого, разкъсвахте го. Едно време вие сте били боа, стегнете някое животно, глътнете го. Едно време вие сте били кит, какво не сте били. Вие казвате – светии сме били. Какви светии? – Пред моите очи такива светии не минават. Докато не се освободите от всичките форми на миналото, да кажеш не като кит ще живея, не като лъв ще живея. Хубаво беше едно време. Дядо ми беше лъв, няма да живея като дядо си. Дядо ми беше кит, няма да живея като дядо си. Едно време дядо ми беше като боа, няма да живея така. Сега Бог като направи човека, аз говоря за животните. Казвате, аз не съм змия. Змията е хубаво нещо, лошото в змията е, че няма никаква справедливост, няма никаква доброта, много жестока е. По-жестоко същество от змията няма. Като хване жабата, тя крякa, но змията я гълта. Песен е крякането на жабата. Приятно (ѝ) е да ѝ пее. По малко я гълта. На цял километър се чува като дига шум, а тя я гълта. Змията казва: Много добре Господ създаде света, такива жаби за нея пеят, много хубаво пеят. Да гълташ яденето и да ти пее, музика е. Най-хубавото ядене има змията. Като хване жабата тя ѝ пее. Тя казва, касапин ли съм, не ги режа и кръв не пущам, цели ги гълтам. Не искам да страдат.

Ако ти в себе си, от всичките противоречия, които се зараждат в твоя ум, от всичките противоречия, които се зараждат в твоето сърце, и в твоето тяло, и вън в целия космос, ако ти в дадения случай не можеш да пречистиш, да направиш нещо, де ти седи знанието? Аз съм превождал един пример:

Един ученик в древността в една окултна школа се разгневил на своя

учител, че отишъл една вечер му занесъл три мраморни камъчета пред вратата, затворил вратата да не може да излиза. Учителят му разбирал малко от скулптура, като ги вижда, изделя камъните, направил три стъпала и турил трите стъпала. Прославил се ученикът. Целта му е била да го накаже, да ме помниш, с камъните затворил устата му. Учителят казва: Това е един от моите ученици, виж колко обича Учителя. Обича го. Всички наши постъпки, с които правим добро, има нещо кити, кити. Ако не знаем какъв процент има, че любовта да не съдържа някакъв ....

Някой път несъзнателно става. Кокошката, за да я хванеш, милваш я по гърба. После я заколиш и казваш, такава е Волята Божия. Няма закон да я защити. Господ като влезе, казва: Ще дадеш почит в себе си, тя оживее в тебе и започне да рови. Тогава преди да си изял кокошката ти си бил човек мълчалив. Нищо не си казвал. Щом влезе кокошката в тебе, ти ставаш вече лала. Кой как дойде, започваш да се хвалиш. Кокошката рови навсякъде. Кокошката като се качи върху една крина, показва, че е щедра, разхвърли житото и казва: Яжте, има за всинца ви. Тя е много разточителна. Ако светът би останал, кокошката да го храни, всички щяха да измрат, тя знае само да рови. Като изрови нещо, казва от земята е излязло. Сега по някой път, ровенето на кокошката не е лошо, но не е и добро. Ако рови на място, добро е. Много пъти кокошката като рови, заравя някои зрънца. Някой път като рови, изважда семенцата навън. В кокошките чувството на стяженолюбие не е развито. Тя не е стяженолюбива, не е скържава. Кокошката е доста тщеславна. Като снесе едно яйце, окряка орталъка. Всички ще знаят, че е снесла яйце. Българите, които знаят, че свраките се научили, когато се разкряка кокошката, ще дойдат две, три свраки и ако човек не го вземе (яйцето), те го изпиват.

В Америка има един вид християни, които казват тъй: Аз вярвам в Христа, който обръща не само сърцата на хората, но обръща и кесиите на хората. От какво произтичат нещастията? – По някой път, ако Христос е проповядвал, да се обърне сърцето, че се обърне и кесията, няма съблазън в кесията. Кесията е пълна. Дойде един брат, видя, че кесията не е обърната. Той като я обърне, вие това го наричате кражба. Той казва, аз го наричам, кесията се е обърнала. Сега от християнско гледище, дойде някой и казва: Обърнаха ме, че щом те обърнаха, ти си имал пари. Според християнското учение, не трябва да имаш нито пет пари в джоба си, кой те е обърнал? Според учението на Христа ще имаш една златна монета в десния си джоб. Ще я бутнеш. Не трябва да бъркаш, ще бутнеш кесията. Вие сега ще възразите: Кой има право? – Ако вие, съвременните хора, от Рила сте докарали вода на 4–5 етажа, в къщите сте качили рилска вода и тече, защо по същия начин като бутнеш златната монета, да не потече и тя. Знание трябва. Пък и Любов се изисква.

Гледам онези, които вземат билети от лотария, идват да ми разправят. Взел билети и казва: „Ще спечеля ли“. Още като го видя и зная, че не печели билетът. Който печели, числата са наредени по особен начин. Не може да разправям на вас. Ако вземете да изучите за 10 години, печелившите билети, след 10 години, може да имате вече една печалба. Три, четири пъти да спечелите милиона. Трябва да имате всичките числа, които печелят през 10 години по един милион и да видите през кои месеци. Казвате: Аз ще се занимавам с тия работи. Хубаво, който иска да се занимава. Ти искаш да бъдеш красив и там има закон. Не може да бъдеш красив, ако не знаеш как да съчетаеш мислите си, ако не знаеш, кои мисли, кои чувства да съчетаеш, ти не можеш да бъдеш красив. Ако нямаш една правилна мисъл, как ще създадеш носа? – Мисли има, които поддържат дължината на носа. Мисли има, които поддържат широчината на носа. Мисли има, които поддържат дължината на ухото. Мисли има, които поддържат широчината на ухото. Мисли има, които поддържат кривините на ухото. От кривините на ухото зависи музикалността на ухото. Като видя ухото зная, какъв музикант е, гениален ли е. Гениалните музиканти имат съвсем други вдлъбнатини. Талантливите имат други, и ухото на обикновените хора имат други извивки. Светът е направен разумно. Всеки човек, какъвто е, такъв и организъм му дават. Сега, когато говоря за любовта, някои мислят, че е много лесна работа. Да любиш, това е най-великата наука, да знаеш кога да любиш. Ти не можеш да любиш, когото и да е. Всички да любиш. Вие не разбирате какво значи всички. Всички значи. Аз образувам един хор. Всички, които са дошли, да ги обичаш. Любовта като туриш имаш отличен хор. Ако хорът не пее хубаво, няма любов. Музикантите искат да наложат. Музиката не търпи никакво насилие. Може да туриш насилие, но всичко е мъртво. Капелмайсторът и певците по любов трябва да дойдат. От само себе си да пеят. От Любов да те слушат, разбират те. Преди да си почнал тоновете излизат верни. Имате отличен хор на любовта. Щом започнеш да ги избираш, те не се избират. Музикантите се раждат. Раждат се обикновените музиканти, раждат се талантливите музиканти, раждат се гениалните музиканти. В един живот какъвто си роден, такъв ще останеш. Следующия живот можеш да бъдеш друг. В един човек си роден обикновен музикант, такъв можеш да бъдеш, до най-високата степен, но талантлив не можеш да станеш. В талантливия човек, широчината на челото се отличава. В обикновените хора челото е тясно, а в талантливите, челото е широко. В гениалните хора, няма да ви кажа каква широчина има. Те са пропорции. В какво седи една гениална пропорция? Сега мислите, че един италианец дал една нова форма на гениалния човек. Едно съчетание на едно скулптурно творение е дал.

Та казва, ние трябва (да) работим над себе си. Работа над себе си. Ти в

света, ако не можеш да предизвикаш Любовта поне на един човек, ти ще бъдеш нещастен. Щом предизвикаш Любовта на един, ти си обикновен; щом предизвикаш Любовта на двама, ти си талантлив; щом предизвикаш Любовта на трима, ти си гениален, повече не ти трябва. На трима души като предизвикаш, най-първо това е човешкият свят. Един човек на земята като те обикне, всички те обичат. На земята двама като те обикнат, вторият вече е от духовния свят и всичките от духовния свят те обичат. И в Божествения свят един като те обикне, всички те обикват. Трима души да те обичат, туй е Троеличието. Ако те обикне Любовта, всички хора на Любовта те обичат. Ако те обикне Мъдростта, всички хора на Мъдростта те обичат, ако те обикне Истината, всичките хора на Истината те обичат. Ако те обикне живот, всичките хора на живота те обичат. Ако те обикне един човек на знанието, всичките хора на знанието те обичат. Ако те обикне един човек на свободата, всичките хора на свободата те обичат. Та казвам, ние трябва да се радваме, тъй както светът е създаден. Всички говорят, че земята не е добре създадена. По-хубава земя от нашата не съществува. Ако някой мисли, нека създаде някоя друга земя, понеже, тя вече се е изморила, поостаряла малко. Господ иска да я извади. Земята е дала заявление, казва на Господа, такива деца не искам да раждам. Не искам да отхранвам, отказвам се. Господ е намислил една нова земя да направи, на старата ѝ дава почивка. Тя казва, не искам постоянно да ровят, да ме човъркат, дотегна ми. Търпение, търпение, ама не се търпи. Нито едно от децата не е благодарно. Всички остават своите нечистотии, плюят, ровят отгоре ми, не ги искам вече, отказвам се. Какви хора сме ние, които нямаме обхода. Само ровим да извадим богатствата, крадем. Къде ще ги турим? – Изваждаме масло, въглища, камъни, градим къщи, пък те тук ще останат. Земята казва, отказвам се, от всичко се отказвам. Господ е намислил да изгори цялата земя и ще я изгори по особен начин. Туй понятие, което имаме за земята, то ще изгори, ще изчезне. Но тази земя ще остане. Нашето понятие за земята трябва да се измени – ти тропаш, удряш. (Тя) да търпи. Не може да тропаш, тя е чувствителна, нямаш право да тропаш. Като вървиш нямаш право да тропаш. Ще вървиш, като че минаваш по гърба на майка си, та знание трябва да има. Казвате, земя е това. Мислим, че ние сме единствените умни същества. Казвате, Господ кой знае къде е. Няма го бащата. Майката я няма, а ние от къде сме пръкнали. Най-умните същества, които са родени без баща и без майка. Такова е почти понятието на сегашните хора. Най-добрите. Кой от вас не е тропал на земята. Кой от вас не е тропал на гърба на земята. Има ли някой, който да не е тропал? Кой е виноват? Ти се разсърдиш. Ти тропаш на земята. Казваш: Защо го държиш тук, защо не го махнеш? Заповядва(ш). Та казвам: Какъв е нашият религиозен морал. Туй, което съвременните хора правят, то е обикновен животински морал. Нямаме понятие, за онова, благородство, че тя от хиляди и милиони години, давала, давала от себе си, и по някой път ви се

разгневи, и землетресение стане някъде. Друг път като ѝ дотегне пак дойде землетресение. Хората обясняват, че ставало разместване на пластовете. Чудни са хората, обясняват така. Ако моята ръка се свие, коя е причината за свиването на ръката. Мускулите са се свили. Но има нещо разумно в мене. Като заповядвам свива се ръката. Който не разбира, изхвърля нещо. Защо изхвърля нещо? Разум има. Когато земята прави землетресение. Във всичко туй има нещо разумно, което се дължи на някакво несъответствие. Землетресенията стават, когато има несъответствия, когато хората станат много лоши, землетресенията стават по-често. Сегашните учени, както обясняват, то е тяхна работа. Но землетресенията в света имат отношения към нашия живот. Защото, когато ще стане едно землетресение, има дълго време търкане на пластовете, развива се такава грамадна енергия. Например, тия землетресения, които имаме в България, ако хванат тяхната енергия, за хиляди години българите щяха да имат гориво, за фабриките, и да се отопляват за хиляди години, щяха да имат и електричество. всичко туй отива в пространството за в бъдеще, когато стават землетресения, ще съберем тази енергия, да я складираме, да имаме гориво. Колко чисто ще бъде. Сега всичко отива на халос. Всички като се разгневите, знаете ли каква топлина би се развила. Като се гневите за цяла година, може да си отоплявате стаята. Толкоз енергия има. Всеки ден по 5, 6 пъти на ден. Хиляди пъти се разгневиш за цялата година. Отлично гориво може да имаш. После за в бъдеще, и светлината ще бъде друго. Като се разгневим, няма да имаме тия лампички, но ще имаме голяма светлина, и после всичко туй ще утихне. Казвам: За в бъдеще всичките противоречия, които сега съществуват, ще се превърнат за благо. Сега като се разгневи някой човек, всичко го заобикаляме като благо, като извор. Разгневи се някой, няма да се спрем да кажем, защо се гневиш, но ще вземеш част от енергията. Човекът дава свободно. Тогава мъжете ще търсят една жена да се гневи. Няма да я намер(ят). Сега горката набавя енергия. Той като не знае, събира енергия, казва: Много лоша е тази жена. Тя прави добро не на време, нищо повече. Сега както разглеждам, работите са от 1001 нощ. Казвате, що ни интересува това. Казвам: Вие вечерно време защо сънувате? Преди няколко време един ми разправяше съня си. Дойдоха, хванаха ме и ме направиха цар. Туряха ми корона. Като се събудих, нямам ни калпак на главата, ни корона. Питам, защо са го направили цар. То е тщеславие. Имал неща чудни, актьори има, които играят царска роль. Играе ролята на един цар. Та казвам: В съня ти турят царска мантия, като се събудиш да направиш разлика. Аз бих предпочел един действителен живот, с обикновена дреха, отколкото в царска дреха (да) е.

Сънуваш вечерно време, че те викат, на увеселение да ядеш. Събудиш се, гладен си. Какво ще ядеш? Няма насищане. Празна е тази работа, тук нещо вкусни ябълки, круши, усещаш, че са нещо реално. Казвам, животът, който

имаме сега не оценявате. Животът не бих го заменил с нищо. Някой път вие сте неблагодарни, не разбирате. Нито един от вас не цените. Сега и цар да ви направят, по-голямо благо от туй, което Бог е турил на вас, в дадения момент, няма. За бъдеще като се измени формата, то е друг въпрос. Сега всеки човек, ако е доволен от тази форма, да развива богатствата, които има в себе си. Знаете ли колко богатства има неразвити човек? Аз съм превождал туй научно доказателство. Всичкото знание, което досега съществува в света, може да се напечата на 98 книги като Библията. Ако всичкото туй знание се напечата, ще остане за мозъка още за 900 такива книги. Какви грамадни възможности има мозъкът. Казват, какво ще правя. Кое е по-хубаво, да бъдеш цар, или да бъдеш запознат с Любовта, да говориш на нейния език, и тя да те слуша. Знаете колко е красиво да те слуша природата. Знаете какъв хубав език има, и колко хубаво говори! Та казвам някой път, аз съм казал нещо и тя изпълнила. Казвам, тънки дрехи имам, тънко съм облечен. Онзи, който се занимава с проветрението, ще послуша, и него ден ще е топло, ще е хубаво. Два пъти не искай едно и също нещо, или веднъж искай. Втори път съм с дебели дрехи облечен. Ще се научим да говорим така, за да ни слуша природата. Искай от този, който ще ти даде. Не ходи да искаш от този, който няма да ти даде. Ти не разбираш. И в Цариград се случило, имало един религиозен човек, отива при директора на колегията. И му иска пари да му даде. Казва му: Господ ме прати ти да ми дадеш пари. Онзи му казва, ако те беше пратил Господ, трябваше аз да имам пари. Понеже, нямам пари, ти криво си разбрал Господа. Ти ще идеш там, дето може да ти дадат. Не ходи да искаш пари, от там, дето не те обичат. Като минеш някъде и няма Любов, замини си. Като намериш, дето има Любов, влез вътре. Всичко, каквото искаш, ще бъде. Ако в света се молиш и не стават нещата, то е безлюбие, безверие, безнадеждие. Всичките тия неща ще дойдат. Казвам, трябва да имаме едно съзнание. Не да се самоосъждаме. В дадения случай аз не искам него, искам да пея. Не искам да науча музика, но искам да пея една песен. Искам тая песен да я изпея по всичките правила, че като я изпея да ме слушат. Аз по някой път съм пял, когато вятър има, и вятърът престава. Като му запея и той престане. Като спра да пея, той започне пак да бучи. Някой път пея и той не престава. Не харесва пеенето ми. Като ми хареса пеенето, престава. А като не ми хареса пеенето, не престава. Той бучи, аз пея. Заглушава ме, не му се сърдя. Казвам, престани, и той престане, когато пея хубаво. Млъкне, казвам: Хубаво пея. Когато той бучи, аз пея и той престава. Казва: Харесвам те. Но, когато бучи, и аз го слушам. В големите бури има една музика. Много пъти от бучението на вятъра съм се научил как да пея. Който не разбира музиката, е бучение. Аз разбирам, има скрити тонове. Някой път идват периодично. След като престане вятърът и пее същата песен, по-хубаво излиза. Затуй, когато в света ви се случи едно противоречие, показва, че вашият живот не е в съгласие с

Божествения закон. Щом има съгласие, се явява хармония. Радвайте се при скръбта. Скръбта ще ви каже какво ви липсва. В скръбта трябва да работите в корените, трябва да учите. Не съм учил, скръб имам. Учил съм, радост имам. В радостта какво ще имаме? Плод ще имаме. Плодът след като изям, ще имам едно вътрешно доволство. Бог се весели в света, когато ставаме отглас, изявяваме онова, което Той ни е дал. Не се радва Бог, но се весели. Когато ние в застой съдим, по човешки говоря. Господ казва: Тия деца всичките благословения очакват, Господ да ти даде благословение. Цял ден се молим за благословение. Нищо не си свършил, какво ще те благослови? Ако дойде дъжд, бодили ще израснат. Често в нашите мозъци хората сеят. Всеки посял каквото иска. Ние нищо не сме посяли. Ние сме длъжни да посеем. Всеки ден като ставаме, да посеем. Слушам една вечер тук кучето скимти. Казвам, защо скимти? То е гладно. Не лае, но издава едно скимтене. Гладно е, като му дадох хляб, престана да скимти. На другия (ден) дойде, пак чувам същия глас, пак скимти. Като му дадох хляб, пак престана. На третия ден не лае, но само скимти, едно доста музикално скимтене. Не е много музикално, но доста музикално. Погледна го, скимти. По някой път аз отгоре, от високо го гледам, не слизам долу. По някой път слизам долу, аз го опитвам. Покажа му хляба, то вземе хляба, и благодари. Някой път, аристократически, отгоре му го хвърлям. То отиде и го вземе. Аз го гледам отгоре, то се обърне към мене, и казва, защо не ми дадеш, защо го хвърляш отгоре – защото не учиш. Та казвам, невидимият свят, когато учим, тъй ни дава, в устата, а когато не учим, го хвърля, ние го събираме. За себе си така разсъждавам. Законът е все същият. Ние искаме Бог да има обхода към нас. Когато изпълняваме волята, няма по-хубава обхода. Но, когато не я изпълняваме, нещата идват дисхармонично. Та ви препоръчвам един от най-хубавите методи в света. Сега вече сме преживяли механична Любов. Стъпваме вече в органичната Любов. Когато говори някой за Любовта, механичната Любов е. Затуй механичните неща в света са много добре наредени. Един съвременен автомобил, една съвременна фабрика, всичките тия колелета, както са направени, всичко върви наред. В духовния, в Божествения свят, органическите неща са така наредени хубаво. Тук органическите неща в нас не са наредени. Например, един аероплан като се движи с няколкостотин километра, правили са изчисления. Като стрелят с оръжията, куршумите да излизат без да се повредят перките. После правят много точни изчисления. Сега вие всички говорите за Любовта, но щом се говори за Любовта, всички ги е страх от Любовта. Каква е тази Любов, от която вие се страхувате? Най-хубавата Любов е. Когато слънчевата светлина иде, говори ни. С разлагането на цветовете. В червения, в портокаления, жълтия, зеления, синия цвят и някои други нюанси говори, но досега светлината никога не ни е говорила за любовта. Защото в една Любов, в която се говори, се раждат противоречия. Показва, че ние живеем (в) една много груба среда. Ние в

името на Любовта сме прекарали толкоз страдания, та сме се наплашили вече. Всичките хора са така изплашени от страданията, които идат от Любовта, та казват, не ми говорете за Любовта, дотегна ми. Та сега аз наричам Любовта, мълчаливата Любов. Аз говоря, това е декламиране. Туй, което говоря, не е любов. То не е любов. Нарисувал съм любовна картина, но това не е любов. Нарисувал съм цвете, но това не е любов. Любов е туй, което ти е дадено, че не знаеш кой ти го е дал. Радваш се.

Да ви приведа следния пример: Минава едно малко момиченце, дъщеря на един княз, 10-годишно. Вижда едно момче, на 15 години, казва на майка си: Туй момче ми се вижда даровито, бедно е, я да го издържим, то е даровито по музика. Майката започва да го издържа, тя го издържа и той става доктор по музиката, прочут музикант. Но то никога не казало на този доктор музикант, че го обича. Този музикант дължи своите условия на туй малкото момиче. Погледът, който хвърлило то към него, казва, да го издържаме. Ако вас няма някоя княжеска дъщеря, която да е казала да ви издържа, какво ще стане с вас? Всеки един от вас има ангел хранител, който казва на Господа да го издържаме Господи, този е даровит. Погледне те така, вие се считате радостни, весели. Туй момче като израства, какво ще стане? Той става прочут учител по музика. Като свършил тя дошла да взема уроци да се учи от него. И тя била една от най-добрите ученички, не ходила да се любува, но изучава музиката. Една нейна съученичка започнала да ѝ завижда, завист се явява. Казва, тя не е даровита толкоз. Тя гледа да преписва от другите, но учителят вижда, той разбира, че е даровита, и както каже, той, тя прави. А онази постоянно търси. Той само погледне и ние често най-даровитите се пържим в своето масло, търсим погрешките. Питаме кой е за препоръка. Онова младо момиче, което казва, този младият да го издържаме, или тази, която оттук оттам вземала. И без да му каже той отпосле се научил, че като завършила курса по музика при него, тя си заминала. Отпосле се научил, че цялото негово щастие зависи от нея, че БЕЗКОРИСТНА Е БИЛА ТАЗИ ЛЮБОВ.

Казвам, да дадем ход на нашите души, да кажем като това момиче, да поддържаме истината, да поддържаме нашия ум, да поддържаме нашата душа, да поддържаме духа, за да се издигнат и те, за да можем и ние с тях да се издигнем. Единственият път, по който човешкият ум, човешкото сърце, и човешката душа се въздигат, то е пътят на Любовта.

Добрата молитва.

30 беседа, държана от Учителя

на 26 април 1942 година, 10 ч.с., неделя.
Изгрев. София

1942_04_29 Светлина, топлина и сила
Общия окултен клас

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

„Отче наш“
„Изгрява Слънцето“

Втория път нарисувайте по един крак. Как ще нарисувате десния крак на човека? Аз да съм на ваше място, ще туря крака долу и ще го заобиколя. Който не може да го нарисува, да вземе да заобиколи крака си. Давам ви нещо, което нито един от вас не може да не направи.

Хората са изгубили онази вътрешна свенливост да има нещо, от което ние да се свеним един от друг. Доста мъчно изкуство е в подробности да нарисуваш ръката. Ръката носи някои големи способности. По нея се познава човешкият характер. Религиозен ли е, съвестен ли е, справедлив ли е, умен ли е, порядъчен ли е, честен ли е или нечестен, здрав ли е или не е здрав. Всичко туй показва ръката.

Има много неща за учене. Вземете например, някой човек не може да пее. В човека има две течения. Едното аз го наричам електрическо течение, което изстудява човека. Когато то е силно, човек е студен. Другото, магнетичното, когато е силно, човек е топъл. С топлите течения и студените течения… Едно семе може да го садиш, ако теченията са топли; ако са студени, семената не никнат. Топли трябва да бъдат теченията. Плюс трябва да има няколко спомагателни средства: светлина, топлина и влага. После, ние сме свикнали да мислим, че няма философия в светлината. От количеството на светлината, която приема, от количеството на топлината, която приема и от количеството на влагата, която приема зависи някой път неговото състояние. При сегашните условия, човек и да знае, ще се спъва. Ако човекът е разумен, има един вид болести; ако човек е неразумен, има друг вид болести. Ако е добър, има един вид болести. Пък човек не може да не страда. Ако не е добър, има друг вид болести. Ако е справедлив, има един вид болести; ако не е справедлив, друг вид болести. Казвате: „Добър човек е.“ Болестта се дава в училище като задача. Всички задачи знае ли ученикът? Не знае.

Имате числата 1, 2, 3. От тях зависи всичко. Ако разбираш свойствата на единицата, не само формално какво нещо е единицата, ако разбираш свойствата на двойката и ако разбираш свойствата на тройката, ако разбираш идеята, която носят, съвсем друг въпрос е. И техните отражения

като стенографията. Как се пише 1?

За да бъде един човек личност… Каква грамадна разлика съществува между един човек и едно животно. Между един човек и един вол в какво седи разликата? Няма да се впущаме в подробности в какво седи. Някой седи, изправи се. Че човек трябва да ходи прав, но още като ходи прав, ще знае дали функционира главата му, ще знае дали функционира добре сърцето му и ще знае дали функционира добре стомахът му. Още като ходи прав, ще знаеш дали добре мисли, дали добре чувства, религиозните му чувства какви са. В животните религиозните чувства са почти много слабо развити, разумността е много слабо развита.

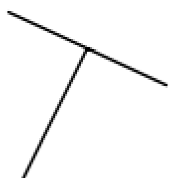

(фиг. 31.1)

Било е време, когато оста на Земята е била хоризонтална, понеже и двата полюса, от двете страни е била равна, оста е била перпендикулярна. Полюсите са били равни. Сега южният полюс е по-тежък, следователно оста се е наклонила на 23 градуса. Някой от вас не е повярвал: „Как е издигната Земята?“ Ние не виждаме, че Земята е хоризонтална. По нея ходим, но кой от вас знае, че Земята е хоризонтална? Ние ходим по една крива линия, понеже кривата линия е пътят на най-малките съпротивления. Необходимо е тялото да бъде валчесто. Има много съображения, но казвам: Когато оста е била хоризонтална, създадени са животните. Когато вече се е създал човекът на Земята, оста е била перпендикулярна. Първото положение, когато човек съгрешава, оста се наклонява с 23 градуса. Сега ще оставим защо се наклонява.

Вие носите една [стомна] от 10 кила. Вървите при обикновено положение. Изправен сте. Но щом вземете 10-те кила, носите стомната, навеждате се. С колко сте се навели, за да пазите равновесие? Казвам: Каква е причината, че сте се навели? Причината е, че от едната страна е по-тежко и вие, за да запазите равновесие, сте се навели. Ако сте много силен, може да вървите прав. Някой върви и се прегърбил. Защо, какво има? Защото отзад се е натоварил с материални работи и за да не падне, той се навежда, върви напред, за да пази равновесие. Който не разбира, казва: „Какво ще бъде?“ Големият товар, който е на гърба, кара човека да се навежда. Животните защо са ходили хоризонтално? За да не падат. Много натоварени са били. Господ е трябвало постепенно да ги отучи, да се отказват от разните блага. Колко хиляди години е трябвало да ги отучи, докато се откажат. Не да се откажат съвършено, но да нямат излишен товар на гърба.

Вие тръгнете на екскурзия и се натоварите много. Един наш приятел, аз веднъж [му] дадох една задача да ходи с една стомна. Той турил една голяма раница на гърба си, когато трябваше да върви без раница, с една малка стомна. А той тръгнал с голяма раница и със стомна. И там някъде става разрив, сърцето му било слабо, пресилил се. Казвам: Човек не трябва да се пресиля, никак не трябва да се пресиля.

Невидимият свят иска ние да бъдем свободни. Казва: „Как ще бъдем свободни? Трябва да храним децата си, да се гледаме, като мислим какво ще направим.“ Да допуснем, че нямате хляб и мислите откъде ще вземете хляб. След като си блъскате главата цялата нощ какво ще направите, дали ще може да вземете или не… Ние си блъскаме главата за нищо.

Какви са причините, че си блъскаме главата? Човекът го е страх. Страхът не е лошо. Без страха човек страда и със страха страда. Без страха страданията щяха да бъдат два пъти по-тежки. Страхът ни избавя от много несгоди на живота. Кара ни да мислим. Върху страха е обоснована човешката съвест. Животните развиват страха. Най-високото чувство, което животните развиват, е страхът.

Понеже човек е направил животните, Бог трябваше да го извади от животните, да го [тури] в рая и човек имаше повече страх. Трябваше Бог да премахне страха. Приспа страха у човека, тури го в рая. Направи му градина, да има да яде. „Няма какво да се боиш.“ Обаче там имаше едно дърво, от което само боговете се хранеха, тъй нареченото дърво за познаването на доброто и злото. Казва: „От туй дърво няма да ядете, защото ако ядете, ще дойдат най-лошите последствия. Него да не бутате.“ Жената, като нямала страх, смела (ако страхът не беше приспан, щеше да се бои), не знае какво нещо е страх, смела, забрави, че Господ каза да не ядат от това дърво. Като погледна туй дърво, то беше толкоз хубаво, че си откъсна. Казват там, че са я изкусили. Както и да приказват, туй дърво беше толкоз хубаво, че като го погледна, дървото, то само по себе си започна да говори на нея. Дървото започна да говори, но тази змия беше увита около дървото и така заедно ѝ проговориха. (Как тъй дървото да проговори? Дърво е. Дърветата не говорят.) Казва: „Ние, дърветата сме тук, много умни сме, като нас няма. Който яде от плода, като Бога става всесилен.“ Тогава – много лесна работа. Обаче щом яде, събуди се страхът у нея. Ражда се разликата. При яденето от това дърво един става силен, един – слаб.

Закон е: Силният винаги изнасилва слабия. Туй е едно от правилата. Щом човек стане силен, насилието е готово. Щом стане слаб, насилието ще дойде на гърба. Щом си слаб, всеки ще те насилва; щом си силен, ти ще

насилваш. Понеже Бог е най-силният, Него няма кой да Го насилва. Той е свободен. Единственият, който е свободен, то е Господ, понеже няма по-силен от Него.

И така се събуди страхът. Виждаме двамата, Адам и Ева, се скриха. Адам се скри и Ева се скри. Не се скриха на едно място. И двамата толкоз се уплашиха, че тя се скри на едно място, а той – на друго. Дойде Господ да ги търси и надвечер го намери под една шубрачка. Изкоби Адам и започна да трепери. Казва: „Чух гласа Ти, но се убоях, защото съм гол." Чул гласа Адам. Адам и Господ тръгнаха и Адам започна да търси Ева. Той като викал Ева, да не чуе Господ. Казва: „Чух Те, срам ме беше да изляза, понеже съм гола." Адам на Господа казва, че е гол, Ева на Адама казва, че е гола.

Аз говоря за същината на голотата. Всякога човек е гол, когато има работи, които не съзнава. Съзнава, че разбира, представя си, че знае. Сегашните хора по някой път мислят, че го знаят.

Ще ви наведа един анекдот. Невероятен анекдот е той. На един цар му се ревнало да има дрехи, които да не са пипани от човешка ръка. Търсил, търсил и най-после се явява един, който казва: „Аз мога да изтъка дрехи без пипане." Турил той един стан, турил въображаемо кросно, взел въображаеми прежди и започнал да тъче. Той все тъче. Праща царят своите министри да видят как върви работата. Всички казват, че се тъче платното, а нищо не виждат. Понеже той си маха ръцете, като че тъче, всички казват: „Тъче се." Всички князе са се извървели, дошъл и царят. И той нищо не вижда. Казва: „Платното е много хубаво." Намерил един голям шивач, най-знаменития. Изкарали въображаемия плат и той ушил на царя [дрехи] от него. Царят въодушевен, трябвало да хвърли дрехите си и да облече нови дрехи. Всички пляскат, казват: „Много са хубави дрехите." Едно дете извикало: „Виж, царят е гол!" Всички го виждат, че е гол, а казват, че е облечен. Детето като погледнало царя, казва: „Гол е царят." Вижда, че няма никаква дреха.

Всеки, който носи изтъркани дрехи, ходи гол. Онзи, който има знание, той се отличава. Той се справя със своите мъчнотии. Човек, който не може да се справи със своите мъчнотии, той е гол, голота има. Навсякъде, където не може да се справиш, гол си. Ако не може да се справиш със сиромашията, гол си. Ако не може да се справиш с богатството, гол си. Ако не може да се справиш с науката, гол си. Ако не може да се справиш със своите слабости, ти си гол човек. Те и преди, Адам и Ева, ходиха голи, но понеже бяха чисти, и бяха облечени, светлина имаха. Друго зрение имаха. После видяха, че са голи.

Сегашните хора виждат голотата повече. Ако един човек е чист, никога няма да обърне внимание на своята голота. Него занимават други работи. Или, ако е съвсем чист, ще издава от себе си светлина, голотата ще бъде покрита. Хората издаваха в рая светлина в себе си, която ги обличаше. Щом съгрешиха, светлината престана. Тогава явиха се линиите на тяхната голота.

Лошо ли е човек да бъде гол? Питам тогава: защо художниците рисуват Христа гол, нито шапка, нито дрехи, съвършено гол? Тъй са мускулите му. Значи донякъде рисуват Божествените Му дрехи. Туй, което художниците рисуват, е тяхна идея. Идеята на художниците е една: човек трябва да бъде чист. Ние казваме: „Да се повърнем." Да се не отричаме от сиромашията. Нас ни е страх. Сиромашията е свързана с гладуването. Всеки човек, който няма какво да яде, е сиромах. И същевременно с туй причинява страдание. Казва: „Сиромах ли си, ще гладуваш, богат ли си, ще ядеш." Не всякога богатите хора може да ядат. Човек е богат, но е развален стомахът му.

Връщам се веднъж от Княжево за София. Двама богаташи се разправят, седнали в трамвая. Слушам, единият казва: „Не ми позволяват да ям." – „Как, казва, кой смее да не ти позволи? Не си беден, ще ядеш, печени пражоли, кокошки. Кой може да ти забрани? Каквото ядене искаш, ще ядеш." – „Стомахът – казва – не ми позволява." – „А-а-а, стомахът не позволява." Казвам: Има на човека нещо, което не се допуща; нещо се допуща.

Казвам: Образуват се три линии. Едната линия е пасивна, другата е активна. Пасивните неща правят човека инертен. Седиш ти, не ти се работи, казваш: „Не трябва да се работи." И тъй човек изгубва своята еластичност. С години като не си ходил, после не може да ходиш. Стари хора има, дълго време като не ходят, че старият казва: „Дълго време съм ходил, сега почивам." Седне старият и започва да почива. Аз обяснявам причината на старостта. Детето е пасивно. Вземе се семето от хамбаря и се посее. Старият човек е посятото семе. Като седне, в земята се загнезди, пуща корени, не може да се мръдне. Старият човек е собственик, на едно място е. Дърветата са първите, които учеха учението за собственост. Щом ти не може да се движиш бързо, ти си собственик, стоиш на едно място. Щом си подвижен, не си станал собственик. Детето, като го турят в земята, и то става собственик.

Казвам: Тази, пасивната линия, върху нея стават всичките движения. Докато ние се намираме под пасивността, която ни заповядва, ние не се движим.

Един англичанин ходил в Индия на лов. Англичаните изобщо обичат спорта. Обаче като носел пушката, удря го един тигър, счупва му ръката, занася го на малките си (тя била тигрица). Като рече той да си повдигне главата, тя му натисне главата, казва: „Не се позволява да ми плашиш децата.“ Той рече пак да си повдигне главата, тя дойде, натисне го. Тя учела малките си деца как да давят един англичанин, да бъдат смели. Те нямат опитност. На този англичанин му дошло на ум, че има пушка. Прицелил се и убива майката. След това казва: „Не ми беше мъчно, че ми счупи ръката“, но понеже му натискала главата, туй му било обидно. Защо той ще ходи да носи една пушка, да бие? Ние се извиняваме, че някой убил един вълк, една кобра. Ами когато убиеш една сърна, един елен, онази малката птичка, какво те оправдава? Няма никакво оправдание.

Та, казвам: Ние сме направени почти от три линии. Едни линии, които са хоризонтални, които показват едно пасивно състояние, инертност. Други линии, които са перпендикулярни на първата. После криви линии има. Хоризонталните линии преобладават у мъжа. В жената има повече кръгли линии. В мъжа активните, а пасивните преобладават у жената. В жените преобладават кривите линии. Кривата линия, това е пътят на най-малкото съпротивление. Жените по крива линия вървят. Вървят по пътя на най-малкото съпротивление. Затова е крива линията. Може да върви отвътре, но може тази линия да върви и отвън.

Следователно, от гледището на кривите линии, ако разглеждаме отвътре света, ще бъде вдлъбнат; ако го разглеждаме отвън, ще ни се покаже корубест. Ако пътуваме по тия линии, нас ни се струва, че са хоризонтални. Но в света такива дълги хоризонтални линии няма. Туй показва, че има кръг и понеже центърът е много далече на тази линия, то повърхността ни се вижда като хоризонтална. Линиите образуват препятствие. Перпендикулярните линии дават импулс. По хоризонталните линии се движи електричеството, а по кривите линии се движи магнетизмът.

Следователно в жената, в кривите линии, има повече магнетизъм, а в мъжа има повече електричество. Понеже магнетизмът е необходим за електричеството като поле, дето да развие своята деятелност, затова има съответствие между мъжа и жената, обмяна на силите на електричеството със силите на магнетизма. Понеже магнетизмът остава неразработен, електричеството носи в себе си Божиите семена, които може да се посеят в полето на магнетизма. В туй отношение мъжът и жената служат, за да се разработят ония дарби, с които човек е надарен. Чувствата са семена, които трябва да се обработят; мислите са семена, които трябва да се

обработят и постъпките са семена, които трябва да се обработят. Една мисъл трябва да се обработи, за да ти стане ясна. Едно чувство трябва да го обработиш, да влезе в съзнанието в съприкосновение със самата мисъл. Ако имаш една бучка захар и близнеш с езика си, може да имаш отношение. Ако не близнеш, тя не може да има отношение към тебе.

Тъй, както разглеждаме, животът е механичен. Искаме всички неща да ги придобием механично. Придобито е само туй, което е минало през човешкия ум, което е минало през човешкото сърце, което е минало през човешката воля. Само то в човека остава неговата способност. Всяко нещо, което не е минало през човешкия ум, всяко нещо, което не е минало през човешкото сърце и всяко нещо, което не е минало през човешката воля и човешката душа, те са чужди неща, отвън. Може да имаш милиони. То е заблуждение. Ти се самоизлъгваш, че си богат. Човек утре като умре, го оставят на Земята. Мислиш, че си красив. Утре това тяло го вземат и те изпращат. Казват: „Той умря." Туй, което умира, не е човекът. Човек никога не може да умре. Човек, направен по образ и подобие, туй, което е от Бога, Божественото дихание, не може да умре.

Казвам: Външната форма, което не е Божествено, умира. Няма нещо лошо в това човек да умре. Лошото е по някой път да умре вашата къща. Имате малка хижица, изгори. Това става причина да съградите по-хубава къща. И нея може да съборите, докато най-после съградите една къща от мрамор. От мрамор като съградите, става нехигиенична. Тогава кои къщи ще бъдат най-здравословни? От стъкло ще има за в бъдеще, от хубаво прозрачно стъкло, през което светлината да може да минава. Ще турим малко тънко платно, с което да регулираме светлината вътре, ако искаме повече или по-малко светлина.

Та, казвам, ако искаме да възпитаваме човека. Модерно иска да възпитава човека… Да се възпита човешкият мозък, най-първо трябва да започне да се възпитава човешкото сърце. И най-после трябва да се възпита човешкото тяло. Човешкото тяло може да се възпита чрез храната. Каквато храна приемаш, такова и тялото ще стане. Каквото чувстваш, такова и сърцето ще стане. Каквото мислиш, такъв умът ще стане.

Сега, мисълта е свързана със светлината, сърцето е свързано с топлината, а тялото е свързано със силата. Светлината я виждаме, топлината я чувстваме, и силата я опитваме и възприемаме. Като ни хване един човек с ръката, ти чувстваш, той не е нито светъл, нито топъл, задържа те – значи този човек има сила. Какво нещо е силата? Туй, което нито е топло, нито е светло, пък то те държи. То е сила. Що е мисълта? Туй, което разкрива света пред тебе. Що е топлината? Туй, което възраства нещата. Да

имате ясна представа. Следователно чувствата помагат да възродят в нас мисълта. Защото мисълта има качества. И мисълта, и тя трябва да расте. Растежът зависи от топлината. За да стане тази мисъл явна, зависи от светлината. Да добие собственост, да бъде самостоятелна, необходима е сила.

Та, казвам: За нас при сегашните условия необходима е за човека мисълта, необходимо е здравото сърце, силните чувства, здравите чувства, необходима е и силата. Значи на човешката душа ѝ са необходими светлина, топлина и сила. [Светлината] се добива чрез мозъка, топлината се добива чрез сърцето, а силата – чрез тялото. Следователно ако ти чрез сърцето не може да добиеш топлина, ти си слаб човек. Ако ти чрез ума не може да добиеш светлина, ти си слаб човек умствено. Ако чрез тялото не може да добиеш сила, ти си слаб телесно. Всичките хора, за да не боледуват, трябва да бъдат силни. За да не страда сърцето, трябва да имат топлина и за да няма противоречия за ума, светлина трябва да имат.

Сега това, което ви говоря, е толкоз отвлечено. Казвате: „Де е тази светлина? Де е тази Божествена сила?“ На Земята светлината, топлината и силата приемаме от Слънцето. На физическото поле. Животните нищо не знаят от тази наука. Толкоз светлина, колкото им трябва, приемат; толкоз топлина, колкото им трябва, приемат и толкоз сила, колкото им трябва, приемат.

Някои от допотопните животни развиха силата. Някои от тия животни създадоха такива грамадни тела, по 32 метра дължина. Нашият салон е 18 метра дълъг. Приблизително два пъти по-дълги, отколкото е този салон, такива грамадни животни. Питам сега: защо ти е такова едно тяло? Как ще го храниш? Господ намери за непотребни такива тела, защото не ги направи Господ така големи. Господ каза: „Да станат животните“ и те станаха. И като каза Господ, някои от тях направиха големи тела. Някои станаха много малки. Тези, които пожелаха големите тела, Той казва: „Много разноски, безпредметно е.“ Това животно е погълнато само с ядене. Един от тия големите мамонти, с 32 метра тяло, в България за 2–3 дена, в която гора влезе, ще унищожи цялата гора. И ако има десетина мамонти, ще унищожат всичките гори и няма да има гора.

Сега у нас са останали желанията на мамонтите. Не сме се освободили на Земята от големите работи. Всеки иска голямо богатство. Всеки иска милиони, 10, 20, 100 милиона. Всеки иска да бъде много силен, много голям. Колко силен трябва да бъде? Природата ни е дала с малко материя да развием голяма сила. Може да се развие. С малко материя може да се образува голяма светлина, голяма топлина, но трябва да знае човек как да я

образува. За в бъдеще това ще му бъде наука.

Успехът на човека зависи от светлината, която се е образувала. Успехът на човека не зависи от външната светлина, която съществува в природата. Според светлината, която е в ума ти вътре, според топлината, която е вътре в сърцето ти и според степента на силата, човешката дарба се определя. Защото дарбите, които Бог турил, те растат при известни условия. Те растат при нормална светлина, при нормална топлина и при нормална сила. Някой път казват: „Защо Господ ме така направил? Господ ме надарил, за тия дарби няма достатъчно светлина, няма достатъчно топлина и сила, нищо не може да се развие." Имаш отрицателно отношение, считаш този е учен, този е невежа.

Туй, което ние считаме невежество, то съществува вън от природата. В природата няма невежество. Ти считаш, че едно дърво е невежа. Ти се заблуждаваш. Дърветата са толкоз учени, те са по-учени от нашите химици. Едно дърво е по-голям специалист. Един химик не може да направи една ябълка така вкусна. Туй дърво, което ти го считаш за невежа, прави най-хубавите плодове. Туй, глупавото дърво, като пусне корени, изважда оттам, отдето един химик никога не може да извади храна. Растението намира храна. Растенията знаят да сгъстяват светлината и да образуват най-хубавите плодове. Много учени са. После казвате, че те не виждат. Много очи имат. Растенията имат не едно, а хиляди очи. На всеки лист имат по едно око. Ти като седиш при някое растение, мислиш, че не те видяло. Като идеш при него, растението знае какъв си. Има растения толкоз чувствителни, че ако се допре до тях един разбойник, те изсъхват. Те са толкоз чисти, че не живеят, преместват се на друго място, напускат къщата си.

Изсъхването уподобява на следния анекдот. Той е из християнския живот. В един монастир умира игуменът. Направил доста големи злоупотребления и като дошъл новият игумен на монастиря, сметките объркани. Започнал да се моли да дойде стария игумен да оправи сметките, защото него държат отговорен. Като се молил, дошъл игуменът, но той бил в ада. Оправил сметките в монастиря, но там, дето стъпел кракът му, оттам насетне никой човек не могъл да стъпи в монастиря от воня. Всичките изоставили монастиря, от голямата воня никой не могъл да остане.

Казвам: Няма по-лоша воня от един грешен човек. Най-хубавото ухание е праведният. Ако си грешен, започват от тебе да странят хората. Ако станат мислите ти негативни, не са чисти чувствата ти, не са чисти и постъпките ти, хората започват да те избягват. Чисти мисли имаш, чисти чувства

имаш – всеки човек се приближава.

На всички се преподава учението. Казват: „Да идем в оня свят.“ По този начин в оня свят не се отива. Тъй, както мислите, не се отива. За да идеш в училището, да се учиш в отделенията, детето най-първо трябва да бъде здраво и да бъде развито. Ако е малоумно, ще кажат: „Вземете си детето назад.“ Ако си в гимназията, трябва да държиш изпит. Ако си в университета, трябва да държиш изпит. Ние, набожните хора, мислим да идем в небето, да ни приемат. То е място на чистота. Ако си умен и справедлив, може да идеш, но ако не си умен, тук на Земята ще останеш.

Често, като умре някой, ме питат къде е. Какво да им кажа? Аз си мълча. Преди години аз имах един познат, евангелски проповедник, може да ви кажа името, но не ви е потребно. Този човек беше недоволен, че е проповедник. Често на мене ми казваше: „Когато хората си уреждаха работата, аз пасях магарето на владиката.“ С това искаше да каже, че е проповедник на хората. Когато хората си уреждаха материалните работи, той е проповядвал. После той стана търговец, но после чух, че се е самоубил. Дошъл и питат къде е. На никакъв оня свят не е. Имах една соба и дошъл и 3 дена стои на кюнеца. Рекох: „Кое е по-хубаво: да пасеш магарето на владиката или да стоиш на кюнеца?“ Казва: „Да ме повърне Господ.“ Казвам: „Добре, защо се самоуби, трябваше да издържиш изпита.“ Доста умен човек, красноречив, обаче в педагогическо отношение имаше криви разбирания. Той мислеше, че каквато и да е жена, може да я възпита. За да докаже своята теория, той се оженил за една хладнокръвна жена. Тя не обича да работи. Той вдига шум, тя не работи. После този педагог казваше: „Първата погрешка направих, че се ожених за жена, която не ме обича. Десет години си блъсках главата, не може да ме обикне.“ Той ще говори, ще кряска, всичко ще донесе, тя ще му каже: „Не се тревожи.“ Той ще дойде вкъщи и тя ще му каже: „Не се тревожи.“

Сега, по отношение на Бога. Ние по някой път искаме да заставим Бога да мисли за нас. То е невъзможно. Ние искаме да Го заставим да мисли за нас. Молим се, че каквото ние кажем, като не стане според както ние искаме, казваме: „Как да не стане?“ Ако стане, мислим, че то е станало заради нас. То не е така. Ние имаме едно криво схващане. Онзи, любящият баща, преди детето да е поискало, той е подготвил [дрехи], той ги носи и от туй, което е приготвил, даде му. Бащата е предвидил, че му трябват дрехи и ги носи. Детето казва: „Дай да ги облека.“ Искате туй, което Бог е приготвил, да ви го даде. Ти искаш да чертаеш какви дрехи да ти ушият, [с] какви плодове, [с] каква храна да те нахранят. Туй не е на място.

Сега какъв би бил животът ни, ако сме извън светлината, извън топлината,

извън силата? То е най-големият затвор, в който човек може да бъде. А пък да имаме свободата да възприемем светлината, топлината и силата, то е най-голямата свобода, която Бог ни дал в света. Човек е свободен дотолкоз, доколкото в ума има светлина, доколкото топлината е в сърцето, доколкото силата е в тялото. Свободен е, като има светлина, топлина и сила.

Когато говорим, че трябва да обичаме, разбираме, че като обичаш, усилва се умът. Обич, която не усилва ума, не е обич. Ум, който не усилва сърцето, не е ум. Човешката воля усилва чувствата. Човешкото сърце става здраво. Сърцето, което чувствува правилно, усилва ума. Ум, който е силен, сърце, което е силно, тяло, което е силно, умът, сърцето и тялото съединени образуват човешката сила. Тогава не схващайте работата така, че сърцето влиза в стълкновение с ума. Щом влязат умът и сърцето в стълкновение, всичките работи се спират. Сега имаме в света туй, голямото нещастие. Желанията са в стълкновение. Става стълкновение между ума и сърцето. Умът и сърцето са в стълкновение с човешкото тяло.

Първото нещо при възпитанието е: нормална Божествена светлина, нормална Божествена топлина и нормална Божествена сила, която трябва да възприемаме.

Та, казвам: Онези от вас, които искате да бъдете от тия ученици, давам ви една задача сега. Цяла една седмица, до следния път, умът ви да не влезе в стълкновение със сърцето, сърцето да не влезе в стълкновение с ума, умът и сърцето да не влязат в стълкновение с тялото. Ако може да го направите, все таки ще има едно малко подобрение. Аз гледам какво е навикът. Плюе човек дето не трябва, по нивите се секне, по улиците се секне. Един наш приятел слиза в града и плюе по улицата, че го глобили. Ще извадиш кърпата си. Българинът е практичен, след като плюе, с крак го изтрие. Влезеш в някой салон, дето е постлано с килим, пак ще плюеш.

Със старите методи трябва да се ликвидира, да се започне с нови. Като ходиш, да си сляп, да не виждаш погрешките, да може да виждаш само доброто. Като ходиш, да виждаш 3 неща: с ума си да виждаш, че са умни, със сърцето си да виждаш, че са любящи и с тялото си да виждаш, че са здрави, любящи. Всички други работи на заден план да бъдат. Най-първо като погледнеш, да знаеш, че имат светлина, имат топлина и сила имат.

Та, казвам: Лесна работа. Отива един индуски ученик при един от адептите да му предава знание. Адептът му казва само така: „Цяла седмица ще мислиш за всички други работи в света, за целия свят може да мислиш, само за едно нещо няма да мислиш – за носорога, за него няма да

мислиш.“ Казва му: „Това може да го направиш, само за една седмица.“ Връща се ученикът след една седмица и казва: „За всичко не мислих, но през цялата седмица само за носорога мислих.“ През цялата седмица мислил за носорога. Ще умреш? Ще умреш. Беднотия? Беднотия. Това няма, това е носорогът. За всичко друго мисли, само за носорога не мисли.

Казвам: Мислете за светлината, мислете за топлината, мислете за Божествената мисъл, за Божествените чувства, за Божествената сила, която се изявява в природата. Не трябват правила. Може друг път да ви дам.

Най-първо тази школа започва с музика. По особен начин трябва да пеят хората.

Сега вие влизате тук в новата школа. Един мисли, че е жена, друг мисли, че е мъж, друг мисли, че е женен, че деца има. Вие не сте свободни хора. Дошъл си тук и мислиш какво ще стане с децата; дошъл си тук и мислиш с жена ти какво ще стане. Тя те гледа, не търсите знанието, отвън гледаш. Мъжът гледа жена си и жената гледа мъжа си. Престанете да се гледате един друг. Ти като дойдеш, няма да мислиш, че жена имаш. „Които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват.“ Нито мъжът отива за жена, нито жената отива за мъж.

Казвате: „Какво ще бъде?“ Не търсете външната светлина, не търсете външната топлина, не търсете външната сила, но онова, което Христос подразбира – вътрешната светлина и топлина. Ти като разбираш вътрешната топлина, ще разбереш и външния свят, който Бог е направил. Бог, Който е вътре в нас, направил света подобен, според както е Той, по образ и подобие Свое. За да познаем един човек, трябва да имаме Божествената светлина. Сега някои гадаят.

(фиг. 31.2)

Давам ви една задача да бъде щастлив човек. Който разбира тази задача, в царството Божие може да влезе и ангел да бъде. Който не я разбира, той ще бъде едно животно и тъй ще може да влезе. Който не я разбира, ще бъде едно дърво.

Онова, което имаме сега, не е лошо. От туй, което имаме, е добро. Но доброто, което имаме, трябва да го напуснем. Ти, като малко детенце, имаш хубава количка. Но ти израснал си вече, ще напуснеш количката. Количката трябва да напуснем по една необходимост. Благодари, че си излязъл. Колкото и да е красива и да ти е удобна, по-хубаво е на краката си

да уповаваш, отколкото в количка да те возят. Ако цял живот те возят, какъв човек ще бъдеш? Като излезеш от количката, с краката си ще ходиш. Миналите блага, в които сме живели, трябва да ги напуснем. „Едно време аз тъй вярвах.“ Едно време ти си се молил при един златен телец и си казвал: „Ваале, Ваале!“ Един ден познаваш, един златен бог все таки е ценен. Ако е направен от 10, 20 или 30 килограма злато, днес колко струват те? От един златен телец ти няма да намериш туй, което търсиш. Ще намериш само външните блага. Един бог, който не може да задоволи нашия ум, един бог, който не може да задоволи нашата душа, не е никакво божество.

Казвам: Бог, Който е направил външния свят, Който ни задоволява, Него трябва да изучаваме. Всички други неща са второстепенни. Да имаме отношение към Онзи, Който внася светлина.

Тия възгледи, които всички имате, вие трябва да ги напуснете. Щастливи ли сте с тия възгледи? Не сте. Казва: „Аз много вярвам в Бога.“ Той български не знае да говори хубаво, нито един език не знае да говори хубаво, а казва, че чрез него Духът говори. Не е никакъв Дух. Да говориш един език, трябва да го говориш хубаво. Казва: „Халя-хуля, халя-хуля.“ Това не е нищо. Ако кажеш някоя арабска дума, или като кажеш „халя-хуля, халя-хуля“, знаеш какво значи това? На български какво означава? Най-лесното е, което не знаеш, може да плескаш. Халя, от него може да стане хала. Никакви езици не са това.

Три неща: светлина Божествена за ума, топлина Божествена за сърцето, сила Божествена за тялото. Това е новото учение.

Сега туй, което имате, е добро. Но по една необходимост трябва да излезете от него. Гъсеницата колкото и да е голяма, трябва да напусне тази форма. Всички трябва да напуснем материалния свят, в който сме живели по една необходимост. Каквото и да е, трябва да умреш. Значи старото тяло ще напуснеш, за да ти дадат ново. Казвате: „Умря.“ Радвай се, че умря. Всички не скърбят, когато някой умре. Кога скърбим, когато някой умре? Когато умре, че ни завлече парите, скърбим. Не искаме да умира, докато не изплати. Ако има някой, който иска да ни направи добро, не искаме да умре. Онзи, който иска да ни направи пакост, искаме да умре. Във всичките разбирания нямаме трезва мисъл.

Ние трябва да желаем да живеят всичките хора, понеже са необходими заради нас. Когато един човек умира отвън, умира нещо в нас. Когато един човек се ражда, и в нас се ражда нещо. Някои хора в света трябва да умрат, за да се подобри светът. Някои трябва да се родят, пак за да се подобри

светът. И когато се раждат хората, светът се подобрява, и когато умират хората, светът се подобрява. То е Божествено. Умираме. Защо? За да се подобри светът. Раждаме се. Защо? За да се подобри светът.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.

31-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 29.IV.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_05_01 Двата полюса
лекция на Младежкия окултен клас

ДВАТА ПОЛЮСА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. Имаме едно упражнение да изпеем: „Прилежен бъди, добро прави и добре мисли, хубаво пиши“./

Трудно е да се пее соло. Хоровото пеене е лесно, соловото пеене е мъчно.

Понеже е органическа музика, мъчно се свири. На клавишите като бутнете, ще даде известен тон. Като свирите соло мъчно е. Досега са открили 49 тона, като бутнеш някой тон чуеш. Като бутнеш страха изведнъж се сепнеш, уплашиш се от тона. Тонове има произвеждат светлина, топлина, има тонове за храна, има тонове за облекло. Като се облечеш, ще бутнеш този тон. Човек дълго време трябва да се мъчи, докато направи нещо. Много време трябва да се труди. Каква е разликата между труд и мъчение? То са две противоположни движения: в мъчението човек слиза надолу, в труда се качва нагоре. В мъчението слизаш надолу в гъстата материя. В труда качваш се нагоре. Трудът и мъчението показват две посоки на движение. Работата вече е най-благоприятното движение по поле, нито слизаш, нито се качваш.

Понеже вие като деца сте пели, казвате: „Колко пях на майка си“. Колко концерти сте държали на вечер, по четири, пет концерта, по 6, по 7 и по 10 концерта. Тя трябва да слуша, моцартов концерт, бетовенов, баховски, шопеновски. Та сега вече сте пенсионирани. В органическата музика – прилежание. П – значи да се обърнеш да вземеш една стъпка надолу. Р – е нагоре една стъпка. И-то е три стъпки надолу. Л-то – седем стъпки надолу. Е-то е нагоре. Ж-то – две стъпки нагоре, две надолу. А-то какво е? Сега преведете го в съвременната музика, транспонирайте го. П-то в дадения случай е „ла“. /От „ла“ се произведоха останалите тонове, според казаните стъпки/. Какво излезе, я го изсвирете. /Една сестра го изсвири на органа/. Замяза на българска гайда. В дадения случай „ре“ е „фа“. Ако вземете слоговете в прилежание, първият слог „при“, какво означава? При-ижда, при-лежава, при – значи отиваш към нещо, движение. При и лежа. Лежа значи лягам като за почивка, отивам и спирам се. Отиваш да почиваш, значи в почиването и в спането ще научиш нещо. Тогава турете така: „Прилежен ти бъди и всичко добре върши“. Добре прави и върши. Върши е материално много, да вършиш нещо. Представете си, че сутрин ти се

събуждаш и бутнеш онзи тон, който казва: „Спи още не ставай“. Ти се събудиш, но осторожността казва: „Не е време, почакай, тъмно е отвън, страшно е сега, нека изгрее слънцето, тогава стани.“ Сега всички онези, които спят дълго време, спят от страх, понеже страшно е, когато е тъмно. Събуждаш се вече в светлото, когато слънцето е изгряло. Сега къде е погрешката? Ти трябваше да станеш с първия лъч, да си подигнат от леглото. Щом изгрее слънцето да те намери буден. Всеки човек има право да спи докато слънцето не е изгряло. Щом изгрее той вече няма право да спи. Сега казвате: „Защо да няма право да спи?“ Представете, че сте турили пръста на една соба, която се пали, още е студена. Докато не е изгряло слънцето, собата не е запалена. Като изгрее слънцето, собата е запалена, нагорещи се, ще можете ли да си държите пръста на собата? Не ще го оттеглите. И ако не се оттеглите навреме, тогава стане изгаряне, опарване. Много пъти щом спиш денем, ставаш неразположен. Най-хубавото спане, не денем да спиш хоризонтално, трябва да влезеш в някоя изба да е тъмно. Ако денем седнеш и спиш прав, по-добре е. На стол да седнеш и да дремнеш е по-хубаво. Вие как спите денем?

Сега например, някои от вас имате желание много да знаете. Добре е, но защо ви е много знание? Как ще го обусловите? Всякога знанието върви успоредно с живота. Има неща необходими за самия живот. Знанието е необходимо за живота. Туй знание, което животът иска трябва да го знаеш. Затуй всеки ден носи по нещо ново.

Как бихте познали, когато един човек пие вода, дали е страхлив или не е страхлив? Някой път наблюдавайте, дойде едно животно до вратата, няма да влезе. Ако е куче ще се приближи, ще погледне наляво, надясно, събужда се страха, погледне навътре, пак настрани, взема предпазителни мерки, изведнъж влиза вътре. Вземете един сокол, който се върти, който е смел, изведнъж като види пилето, хвърля се. Но соколът е повече смел, кучето не е така смело. Кое е по-хубаво сега – да бъдеш смел или да бъдеш предпазлив. Представете си такъв един пример: На една селянка един сокол първата година изпоял пилците, дойде задигне едно пиле, дойде задигне друго пиле. Тя трябвало да ходи на нивата, оставила квачката, той задигал пилците. Намира една мрежа, с която рибарите си служат, туря пилетата и квачката под мрежата, да не може да излизат. Той като дошъл, сграбчил пилето, прекарал краката си през две дупки и не може да излезе пилето. Не му иде на ум да пусне пилето. Иска да дигне цялата мрежа, не може. Питам: Каква е историята, как се освободил соколът? Тя го хванала. На него не му иде на ум да пусне пилето, иде му на ум да го сграбчи, да си тури крака помежду двете междини, новото положение, че помежду им една връв, която не може да скъса. Сега кучето не е толкова смело, но е по-умно. То гледа наляво-надясно, като погледне, ще види може ли да излезе

през същото място. Направи съображения, дали ще може да излезе. Смелият туря двата крака в дупката, работата е свършена. Кучето казва: „Като вляза вътре, ще може ли да изляза?“ Та в този случай соколът е смел, но е неразумен; кучето е страхливо, но е разумно. Има една малка разумност. Силните хора не могат някой път да се освободят от мъчнотиите, а пък страхливите не се хващат. Та казвам: Понякой път е хубаво човек да бъде страхлив и да бъде разумен, защото разумността важна рол играе. /С. Р./ Най-първо страхът, ако събужда разумността или разумността събужда страха, каква е разликата? Страхливият веднага се отказва от работата. Веднага казва: „Не“. Вторият казва: „Ще помисля малко“. Който започва да мисли, че страхът отпосле иде, казва: „Чакай да помисля“. Значи разумността е събудена по-рано, после иде страхът. Когато се събуди осторожността по-рано той се отказва. В дадения случай /С. Д. Р./ – страх, достойнство и разумност. То са три центъра събудени – страхът, честолюбието, достойнството и тогава разумността работи. Силен елемент е достойнството. Казва: „Тази работа не е за мен“. Той свършил два факултета, иска да го направят народен учител. Два факултета свършил, за професор искат да го направят, иска да бъде народен учител. Не приема. Тогава един народен учител му предлагат да стане професор. Какви са съображенията? На този, който свършил четири факултета, му предлагат да стане народен учител казва: „По никой начин“, той не приема. На народния учител, когото искат да направят професор и той не приема. Какво е движението? Този, който свършил два факултета, той трябва да слиза надолу, да бъде народен учител. На народния учител, комуто предлагат да стане професор, движението е нагоре. Как ще ги примирите тия двамата? Представете си, този професор, който не иска да стане учител е мъж, а този учител, който не иска да стане професор е млада мома. Какво ще ги направите? Ще ги ожените, нищо повече. Ще се примирят. Тогава и двамата са на служба. Женитбата е служба, която и двамата може да приемат да постъпят. Женитбата пак е служба, стават колеги. Вземете в съвременното обущарство, не всякога един обущар сам изкарва едни обуща. Един изкарва горната част, друг ги сглобява. Тъй щото някой път двама души са необходими да направят едни обуща. Сега природата за да възпита човека, понеже човек е от високо произхождение, трябва да го приспи. Понеже е от високо произхождение, слиза.

Фиг. 1

Фиг. 2

Например, забележете, че и в животните има достойнство. Когато едно животно има достойнство тъй е завита опашката (Фиг. 1). Този е професор, казва: „Надолу не слизам“. После онзи казва: „Нагоре не се качвам“. Когато опашката е проточена така (Фиг. 2) то мисли. Във вълка такова положение има опашката.

Фиг. 3

Когато опашката на животното е така завита (Фиг. 3), казва: „Закъсах“. Подвие опашката, то е едно състояние. Дигне опашката – друго състояние. Щом мисли проточи опашката; щом е в лошо положение, свие опашката. В народните поговорки казва: „Дигнал си опашката“ или „свил си опашката“. Но то са състояния. Дигнал опашка, значи условията са благоприятни. Проточил опашка, значи мисли. Като я свие показва внимание. Свиването опашката в животните е събуден страхът. В проточената опашка има работа. В завитата опашка, друга част от мозъка взема участие. В дигнатата опашка работите са наред. В завитата опашка показва осторожност, отстрани мозъкът работи. В проточената опашка отпред работи мозъкът. Казвам: Тия линии са образувани от дейността на разни области на мозъка. Тази енергия, която образува тия линии произхожда от разни области на човешкия ум. Страхът се намира на юг и на север. Човешкото честолюбие се намира на запад, човешкото милосърдие се намира на изток. Любовта се намира на зенита, горе. Когато говорим за любовта трябва да разбираме слънцето на най-високата точка. То е любовта. На изток е милосърдието, на запад е човешкото достойнство, на юг и на север то е осторожността, страхът у човека. Значи, милосърдието на изток, честолюбието на запад. Обаче честолюбието у животните е било на изток. Понеже човек е направил 180 градуса завъртане, честолюбието е отишло на запад. Или другояче казано: При милосърдието имаме изгряващото слънце, при честолюбието имаме залез на слънцето. Следователно енергиите, които човешката личност взема вече са слаби, енергиите имат по-голяма тъмнина вътре. Човешкото честолюбие от залез до среднощ продължава. Човек достига до върха. До най-високото място като дойде започва да се смалява. Като се съедини милосърдието и честолюбието, събужда се в него умът, започва да разсъждава.

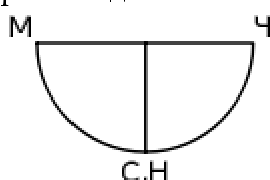

Фиг. 4

Та казвам: За да стане промяна вътре в човешкия живот, цял един процес ще мине, една нощ от 180 градуса, от залез до среднощ. (Фиг. 4). Тогава ще

се събуди човешкият ум да работи, да мисли. Милосърдието е над човешките способности. Умът ще се събуди да мисли. Или милосърдието събужда ума. Затуй хубаво е човек да се не спира на най-високото място, да мине от среднощ. Някои се спират тогава на среднощ. Опасна работа е. Мине среднощ, тогава към изгрева трябва да дойдеш, да смениш в себе си своето чувство. Всяко едно чувство дето се събужда не е лошо. Честолюбието не е лошо, дето се е зародило. На всяко чувство трябва да се сменят неговите енергии. Ако честолюбието не може да се съедини с милосърдието, те са два противоположни полюса изток и запад. Този човек, който от честолюбие дошъл до милосърдие, той е на северния полюс, там слънцето не залязва. Там слънцето няма изток и запад. Нашият запад го няма. На северния полюс къде залязва слънцето? Отдето изгрява там и залязва. Тук има залез и изгрев по една необходимост. Трябва да дойдем на северния полюс понеже е емблема на истината. Само на северния полюс човек може да научи, какво нещо е свободата. Северния полюс е място, дето човек трябва да бъде свободен. Трябва човек да иде на северния полюс. Северният полюс означава, че човек трябва да бъде свободен. Който не може да иде на северния полюс, не може да бъде свободен. Който не може да иде на южния полюс не може да бъде добър. Казва: „Да идеш на северния полюс“. На северния полюс трябва да идеш, за да бъдеш свободен. Всякога, когато придобиваш известна свобода, то е на северния полюс. Всякога, когато в себе си почувствуваш, че си постъпил добре, ти се на южния полюс.

Та сега земята служи като емблема. Свободата е горе. Доброто е долу. Доброто е основа, свободата е градеж. Само свободния човек може да гради. Що е свобода? Само свободният човек може да гради. Само свободният може да мисли. Мисълта е градеж. Казва: „Да мисли човек“. Само свободният човек може да мисли. Най-първо трябва да туриш свободата за да можеш да мислиш. При това, ако ти не си отишъл на северния и на южния полюс, ти нямаш основа, върху която да можеш да градиш. Затуй трябва да идеш на северния полюс и на южния полюс, и върху основата на доброто можеш да съградиш своята мисъл. Значи процесът е естествен. Щом човек има два полюса, единият полюс е за основа, другият полюс за градеж, мисълта върви правилно. Щом отхвърлим ние доброто като основа на живота, тогава нямаме полюс. Без полюс човек нито е свободен, нито е добър. Щом не е нито свободен, нито добър, той няма мисъл в себе си. Вие досега туй не знаехте. Какво значи северен полюс? Свободни бъдете. Какво значи южен полюс? Добри бъдете. Екваторът, това е градеж. Разумността е на екватора. Тогава имате едно разграничение: свободата на север, основата на юг, а градежът е на екватора. Понеже за сега ние още не можем да живеем на екватора, на екватора се изисква много голяма разумност за да живее човек там. В

студените полюси са по-удобни за нашето развитие. СЕ-Вер. Вер – какво значи? Дай. Само свободата може да дава. Думата „добро“ от какво произлиза, от какво българинът я образувал? Вие ще намерите. Север ви казах. На север се събужда вярата. Свободата събужда у човека вярата и щедростта.

Да минем към музиката. Нали сте солисти. Не сте свободни. Аз ще ви дам тона. И аз съм неразположен да свиря, понеже във вас има неразположение да пеете. /Учителят нагласи цигулката и удря с лъка по струните./ Това е ваше състояние. Как да излезете от него? /Учителят свири/. Как да излезете из тия мъчнотии? Много студено е на север. /Учителят свири/. Мажорната гама да се вземе. /Учителят пее и свири: „Прилежен ти бъди. Постоянно ти се труди. Така ще добиеш своята свобода“./ То е един начин. /Учителят пее: „Прилежен ти бъди, прилежен ти бъди“./ Тогава вземете едни „до“, други „ми“. /Взехме/. Вземете „сол“ едни, други „си“. /Взехме/. /Учителят пее: „Прилежен ти бъди, прилежен ти бъди“. Всички пеем с Учителя: „Прилежен ти бъди, прилежен ти бъди“. Учителят пее: „Прилежен ти бъди, на доброто ти служи“. Всички го изпяхме няколко пъти./ Сега може да се направи една песен много хубава. Те са два полюса. Започва хубаво. /Изпяхме я още няколко пъти/.

Сега гледайте да не изгубите песента.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
26 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 1. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_05_03 Иде в света
неделя, 10 ч. с.

ИДЕ В СВЕТА

Отче наш.
„Благославяй, душе моя, Господа“.

Ще прочета само един стих от 12-та глава от Евангелието на Йоана, 12-ти стих: „На утрешния ден народ много, който беше дошел на празника, като чуха, че иде Исус в Йерусалим, взеха вейки финикови и излязоха да го посрещнат“.

„Духът Божи“.

Аз вземам само глагола иде. Той е една динамична сила. Иде нещо в света! Туй, което иде, е само доброто. Туй, което се търкаля, злото не иде. Казват някои, че злото иде. Не иде злото, то няма крака. Онова, което иде в света, то е доброто. Иде доброто. Туй, което иде, е само Любовта. Безлюбието, злото, не могат да ходят. Аз вземам глагола иде като положителна, динамична сила. Мъчно е да се говори в едно такова време. Хората не обичат да им се говори туй, което е. Например, никой не обича да говориш зло заради него. А той прави лошото. Обича да говориш добро за него, а той не прави доброто. Значи, иска да се говори за туй, което не прави. И прави са хората. Казва: Не говорете за туй, което не иде. Ние го знаем, не ни говорете за злото. Говорете ни за нещо, което никой не ни е говорил.

Казвам: Три неща има, на които човек трябва да се обоснове. Имаме една ясна представа за Бога. Говорим, но нямаме нещо, на което да разчитаме. Ние се съмняваме в Бога, дали е така или не, имаме съмнение. Ако ни поставят на изпит, ще се поколебаем. Да има нещо, на което да разчитаме. Доброто, което е твърдо, то не се изменя. Туй, което е жидко, не прави пакост никому. То е водата, жидкото. Туй, което осветява света, то е разумността. Разумността, то е светлото, справедливостта в нас е жидкото. Доброто е твърдото, то е основата в нас. Човек, който не е добър, няма основа. Основата е доброто, понеже е твърдо. Сегашните хора като градят, търсят твърда основа, каменна. За туй казва Христос: „Туй, което е съградено на пясък, събаря се“. Или казано другояче: Всеки човек, който не е съграден на доброто, той се разсипва, корените му се разсипват. Всеки живот, който не се храни със справедливостта, той изсъхва. Всеки един живот, който не се подхранва със светлината, с човешката разумност, остава в тъмнина. Та необходимо е да пазим светлината, да пазим силата

на нашия ум, защото сме в един свят, който не е съграден, както трябва. Светът се още строи. Някои казват, че Бог направил света. Загатване има, че Бог прави ново небе и нова земя. Старият свят не ни съответствува. Сега имаме две форми.

Ти казваш: Религиозен човек си. Религията е наука за нощта, за вечерно време е религията. Като няма какво да правиш, тогава религиозен ще бъдеш. Светският живот е за денем. Следователно, религиозните хора са виновати, когато не спят добре. Религията е създадена да си починеш, да спиш. Да спиш значи да идеш в другия свят, да се учиш. Щом не спиш, седиш тук на земята, не работиш, тогава нито тук, нито в оня свят си, правиш прегрешение. Светските хора са виновати, че те в света трябва да работят, а не работят. Религиозните не спят, светските не работят! И двата вида хора закъсняват сега. Светският човек, който не работи, не е светски; религиозният човек, който не спи, не е религиозен. Едно определение за светския човек: Който работи, е светски, който не работи, не е светски. Който работи, е човек от света. Който не работи, не е светски, който работи е човек от света. Писанието казва: „Бог толкова възлюби света“, значи, този свят на работа, тези прилежните, трудолюбивите хора казва, да идем да им помогнем на тях, ще стане нещо от тия прилежните. Понеже вижда, че религиозните хора спят хубаво, казва: Да идем да им помогнем, да ги събудим! Религиозните хора са кандидати за света. Всички вие ще станете светски хора. Казва: Аз светски не искам да бъда. Светските ще станат религиозни и религиозните ще станат светски. Сега аз искам да примиря нещата. То е наше определение. Човек, който не спи добре, не е религиозен човек, който не работи, той светски не е. Значи един човек, който не върви по Божия закон, не работи. Работата определя човека в света. Само човек работи. Другите, животните работят по принуждение, от нямай къде. Едва човек е почнал да работи, и то малцина работят. Когато човек се заставя да работи по вътрешни прекрасни подбуждения да работи, че започне работа, то е работа на ума.

Значи иде. – Кой иде в света? – В света иде твърдостта. И който е твърд, твърдостта ще го съгражда. Той трябва да бъде жидък, че като дойде твърдостта, да ѝ отвори път. Дето казва Христос: „Не се противи на злото“. Отвори път, когато твърдостта иде в света. Когато добро иде, всичките хора трябва да отварят път. Който не отваря път на доброто, ще бъде премазан. Не че иска да бъде премазан. При доброто, хората трябва да се учат. Колко твърди трябва да бъдат. Човек твърд трябва да бъде всякога. Твърдият човек не трябва да изменя на своите убеждения. Твърдият човек е постоянен в любовта си. Твърдият човек е постоянен в доброто. Твърдият човек е постоянен в справедливостта. Защото справедливостта, която е жидка, има основата, върху която да почива. Върху твърдите неща текат

жидките. Такова определение давам, като не намирам по-хубаво определение, да обясня. Твърдото е, на което може да разчитате. Жидката вода, ако беше твърда, тя не би дошла до София. Справедливостта значи отива на всякъде. Като говорим за справедливостта, ако нямаме туй състояние да помагаме на всичките, не е справедливост. Ако нашият ум не носи качествата на светлината, навсякъде да отива, да носи светлина със себе си, той не може да бъде ум. Без светлина, знание не може да дойде в човешкия ум. И без светлина никаква радост не може да стигне до човешката душа. Светлината е превозно средство. Тя е колесницата, по която Бог изпраща своите благословения в света. Като погледнеш в света, да знаеш, че от нея идат благословения, които Бог изпраща. Като погледнеш водата да се радваш, че в света има справедливост, да знаеш, че всичко ще дойде. Като погледнеш на тия твърдите скали, да знаеш, че има нещо в света, на което да разчиташ. Да имаме една основа. В Писанието често говорят за вечната канара, от която съм отсечен. Те подразбират тази идея. До тогава, до като се колебаеш в себе си, не си твърд. До тогава, до като не си жидък, не си справедлив. Дотогава докато не мислиш хубаво, нямаш светлина. Светлината е необходима за човешкото растене. Без светлина, ти не можеш да мислиш. Без тази вътрешна мекота, ти справедлив не може да бъдеш. Едно от качествата на справедливостта е милосърдието. Не само да осъждаме един човек. На каква основа може да осъждаш? Да осъдиш един човек, който определил да върне онова, което взел, излишното. Ти нямаш право да го лишаваш от известни блага. Вземи своето. Не вземай това, което принадлежи на твоя ближен! В нашата мисъл, в нашето сърце, в нашите постъпки, в изпълнението на Божия закон, никога да не вземаме чуждото. Абсолютно човек трябва да спазва това. Нито сянка не трябва да хвърля върху неговия живот. Не трябва да отнемаш условията, които Бог му дава, нито основата, върху която той е съграден, да искаш да го разколебаеш. Съвременните хора, бащи и майки, разколебават своите деца. Не ги учат в Бога, но казват: Синко, ти гледай да бъдеш богат. Богатството не е твърдост. Няма по-изменчиво нещо от парите. Те се търкалят. Само на добрия човек, на твърдия човек, този, който носи доброто, само на него може да я разчиташ. Твърдостта е нещо съзнателно. Казва: Той е твърд. Той съзнава, че се опира на известен принцип в света. Твърдостта подразбира Бога. Бог е неизменяем. Твърдостта е неизменяема в себе си. Единственото нещо, което остава неизменяемо, то е твърдостта. Може да ви кажа, че от всичките народи в света, няма по-твърд човек от българина. С девет чифта биволи, не може да го мръднеш от пътя му. Те го наричат инат, не, твърд е. Господ е турил българина като дирек. Ако не бяха твърди, щяха да загазят, благодарение, че са твърди. То е единственото нещо, което ги спасява. Българите не са милосърдни. Българинът с милосърдие не може да се хвали, но с твърдост. Който дойде до твърдостта, българин е там. Когато искат да препоръчат за

твърдостта, някой път, казват: Българин ли си? За милосердието не търсят българина. За твърдост казват: Българин ли си? Дръжте го, на него може да градите всичко!

Казвам и на вас: Като българи градете вашия живот върху твърдостта, която имате. То е единственото качество, което човек добил в далечното минало. Милосердието отскоро време взело да се развива. Изтокът на човешкия живот е милосердието. Българинът тепърва има да учи милосердие. Не, че не е милосърд, в някое отношение е милосърд. Някой път е много мукалитин; казва: Нека да пострада, оставете го да се научи. Аз докато стана твърд, колко ми е страдала главата. И той, за да стане твърд, нека пострада.

Иде в света Любовта, която е твърда. Иде в света Любовта, която е жидка – справедливостта. Иде в света Любовта, която носи новата светлина. Някой път гледам някой червей се движи. Казва: Пеперуда ще стане. – Че как ще стане пеперуда? Влече се с толкоз крака, как ще стане пеперуда? И става. Вие сега се запитвате: Как иде? – Ще дойде. Как ще се поправи светът? Вземете един фотограф, турил една камара, гледаш фотографирал те. – Как го направи? Той нито рисувал, но впрегнал светлината. Казва: Понеже аз не зная да рисувам, не съм майстор, светлината работи. Той само ѝ отваря път. Влезе светлината, нарисува ме, и той само си подпише името. Фотографът знае да фотографира. Но той не е фотографирал, светлината свършила работата. Той само цъкнал и после ще ги тури на книга да се отпечатат и за фотограф минава. Казват: Много голям специалист. То е благодарение на светлината, благодарение на водата, благодарение на твърдото стъкло. Ако не беше стъклото твърдо да пречупва светлината, ако нямаше тази вода да се промие, ако не беше светлината да влезе вътре да фотографира, нищо не може да стане. Умът е взел участие, светлината – справедливостта е взела участие, водата, твърдостта е взела участие и стъклото, което събира тия лъчи.

Казвам: Ако искаме ние да постигнем Божия свят, трябва да бъдем като фотографа, да имаме една фотография да бъде твърда, жидка и да събира светлината. Ако хората биха били твърди, ако хората биха имали тази мекота, жидкостта наричам мекота. Мекотата не предава идеята. В милосърдието приблизително донякъде се предава. Думата в български език, която може да замени туй жидкото състояние е – благост. С благост приблизително идеята може да се изрази. Понеже благостта не съдържа отрицателни неща. Тя съдържа реалното, което е, може да бъде благо. Един човек, който е милосерд, в милосердието има една отрицателна идея. Значи човек, който е болен, да му помогнеш. Благостта разбира да имаш един човек здрав, способен, който е роден за музикант, може да му

преподаваш музика.

Та казвам: Трябва да напуснем онова болезнено състояние. Казва: Нямаш ли милост към мене? – Щом искаш милост, ти не си здрав, човек благ да бъда към тебе е друго. Не е лошо да бъда милостив. Милостив означава едно състояние, имаш един недъг, който трябва да се премахне. Благостта подразбира един човек, който е роден здрав, на когото трябва да се преподава истинската наука на музиката, или в пеене, или в свирене. Вие искате да бъдете видни в света. Че ако знаехте да пеете, вие всички ще бъдете видни. Съвременните певци, магия има в техния глас. Имало е певци, вземете Аделина Пате, която за една вечер вземала 25 хиляди долара. На гласа ѝ плащали. В човешкия глас има такава сила! Ако един беден се спре при един богат и му изпее една песен, ще се отвори сърцето на богатия. Казва: Ти знаеш да пееш. Ти отиваш и казваш: В името на Бога, дай! Като идеш, ще му пееш. Той казва: Ти си от Бога пратен, отваря се сърцето му. Чудни сме съвременните хора. Искаме да ни уважават хората, без да имаме качествата на Бога. Че когато един българин го направят министър, каквото каже става. Официално е признат за министър. Един цар, официално е признат за цар. Има власт. Ние искаме да бъдем царе в света, без да бъдем признати от Бога. Най-първо ти ще се стремиш Господ да те признае, да те санкционира, че тогава да влезеш в света. Сега ние сме кандидати за министри, без да сме министри. Кандидати сме за синове Божи, без да сме синове Божи. Аз разбирам не само да носиш името син Божи, но като кажеш, думата ти да стане. Какво по-хубаво нещо? Не само да гледаш хората нещастни, годината суха, ти като пожелаеш само дъжда и дъждът ще дойде. Един добър човек като пожелае и цял народ се ползува, на цял народ се изпращат Божиите благословения. Ако той не пожелае, всичките хора ще опъват, ще се намерят в лошо положение. Казвам: Ние, съвременните хора, се намираме в тягостно състояние. Светът не се нуждае от критика. Казва: Нямаме пари. Друг казва: Нямам пари. Нямаме хора. Че това хора ли са? Това справедливост ли е? – Не е справедливост. Това поп ли е? Поп е. Това владика ли е? Владика е. Това майка ли е? Майка е. Това баща ли е? Всичките отрицателни неща, отрицателни неща. Хубаво, знаем го сега. Сега книгата написана неясно, попът лош, владиците лоши, майки лоши, бащи лоши, всички лоши. Турците казват: Какъв е изходът, какъв е краят? Когато някой път засягам пеенето, разбирам гърлото. Гърлото е само радио на пеенето. Песента иде от другаде. Ти като се съединиш с музикалния свят, ще видиш, че съществува музиката някъде извън земята надалече в пространството. Може да ви кажа, вие ще ме запитате, къде е. Най-добрите певци на слънчевата система са на слънцето. Най-възвишените същества, които управляват цялата слънчева система, живеят на слънцето. Всички други планети са апартаменти, предградия на слънцето, където те някой път

излизат, както богатите хора отиват в предградията да живеят. Например Венера е предградие, Меркурий е предградие, Земята е предградие, Марс е предградие, Юпитер е предградие, Сатурн е предградие, Уран, Нептун са се предградия. Нали богатите хора през лятото отиват в предградията? Лятно време на тях (им) става много горещо и те отиват в предградията на хладина, да прекарат лятото. Аз ви говоря на ваш език. Например вие лятно време отивате в планински места на курорт, на високо, не отивате на горещо, но отивате някъде на хладно да е.

Мене ми е желанието да ви извадя малко из обикновения живот. Ние, съвременните хора, сме толкоз погълнати, казвате: Какво ще се прави, гладни ще измрем? Безпредметен е страхът. Да умрат хората от глад е безпредметно. Единствено хората умират от слаба вяра. Един човек с вяра може да продължи живота си на земята, да живее, колкото иска, ако има вяра, ще живее толкоз, колкото иска, ако иска, няма да живее на земята. След като живееш на земята 4–5 хиляди години, ще ти дотегне, ще искаш малко разнообразие. Какво има на земята? Да допуснем най-първо вие се интересувате от едно меню на риба. Ядете риба. Дотегне ви рибата, не ви се яде. Яде ви се агнешко. Почвате да ядете. Дотегне ви, започнете да ядете телешко. И то ви дотегне, ядете свинско. После кокошки и те дотегнат. Ядете череши, круши, и най-после търсите разнообразие. Какво правите на земята? Ще отидете на друго място дето има разнообразие на яденето. Представете си, че в света има същества, които се хранят с мисъл само. Има същества, които се хранят само с думи. Има същества, които се хранят само с човешки постъпки. Пък има същества, които се хранят само с твърда храна.

Вие ще кажете: Нещо реално, парици, парици. Пари колкото искате да ви дам. Аз да ви дам пари, но нито един няма да остане тук. Като ви дам по две, три кила златни, идната неделя не зная, колко души ще дойдат? Ако ви дам по три кила злато, вие ще отидете по курорти. На човека не трябва голямо богатство, но трябва да измени състоянието си. Човек и като има милиони може да е сиромах и като стане сиромах пак да е богат, само той да знае, че е богат. Ние се самоизмамваме от сиромашията, ние сами се лъжем. Ние, съвременните хора, употребяваме бялата лъжа, която не е хубава. Казваш: Не съм даровит човек, сиромах съм. Не е така. Ти нито си сакат, нито си сляп, нито си глух, нито си нещо друго, здрав си. Стомахът ти камъни мели, казваш: Няма какво да ям. Господ иска да ни научи да работим както трябва. Знаете ли колко милиони години е взело на Господа, колко време е мислил докато създаде сегашния свят? Сега не ви давам мои изчисления, но изчисленията, които дават старите кабалисти и съвременните адепти. Те дават едно число от три цифри и турени 15 нули отподире. Толкоз години е мислил Господ, до като създал сегашния наш

свят. Мислил подробно за всички детайли, за най-дребните неща мислил, за всички същества всичко предвидил. Ние искаме за една, две години тъй да си уредим живота. У тебе, у твоето тяло някои изчисляват, че има 30 милиарда клетки, други ги изчисляват 300 милиарда клетки. Ти даже не знаеш имената на клетките на милосердието, не знаеш имената на клетките на Божията Любов, не знаеш имената на клетките на Божията твърдост, дето е българинът, не знаеш имената на клетките на съвестта, на Божествения свят. И там не знаеш тия души. Казваш: Какво има да уча в този свят? Той още тук нищо не е научил има амбицията да иде в оня свят да види Христа, да види ангели. Че ангелите имат такава висока култура! Не зная ако човек се приближи до един ангел, ще може ли да издържи? Той ще се стопи като восък. Някои хора искат да отидат до слънцето. Съвременният човек ако го принесат на слънцето такъв какъвто е, как ще издържи той? Ще има едно налягане върху него от 16 хиляди тона. Той ще се превърне на една тънка хартия, или другояче казано, на научен език, ще се превърне в газообразно състояние. Той няма такава интелигентност, за да издържи. Само доброто може да устои на такова налягане. Твърдостта може да се не разложи. Значи един човек, който се принесе на слънцето, трябва да бъде крайно твърд и слънчевото налягане да не може да го измени. Погледнете целия органически свят, докато Бог започнал с живота, казал и станало. Но това е процес. Човешката душа се е приспособявала на всичките условия, в най-нисшите форми, дето налягането е слабо. Колкото човек се качва, налягането се увеличава, докато дойде човек на земята, има най-голямото налягане. Дето има по-голямо налягане, има по-голяма интелигентност. Интелигентността се обуславя от налягането, което има. 16 хиляди тона, които тежат, представете си тия същества, да уравновесяват тази тежест на слънцето. Тия същества там, които живеят, са ангели, които ходят свободно като пеперуди хвъркат, ни най-малко не им пречи това налягане. Изисква се едно знание. Представете си, че вие седите вкъщи, всеки може да излезе. Пишат вестниците еди-къде си имало землетресение, но няма земетресение, пишат някаква новина, но не е вярна. В съвременните изказвания, нищо не е вярно. Както вие приемате по цял ден по вестниците лъжливите сведения, то се отразява на вашия ум. Казва: Еди-колко хора са убити. Убийството съществува само в един свят дето има безпорядък. В един Божествен свят, никакво убийство няма. Значи, ако става убийство, то не е в Божествения свят, но извън Божествения свят. Ако има несправедливост, извън Божествения свят е, не е в Божествения свят.

Та казвам: Най-първо трябва да се обединим с Божествения свят, да имаме едно нещо, на което да разчитаме. Всички цитират стиха: „Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?“ Кажете да няма война. Нас не ни препятствува войната. В света нека си има война. Нищо не значи, че има война. Сега

казвате, да не се ядат кокошки. Не е въпрос да не се ядат. Представете си, че има кокошки, направени от захар, представете си, че има прасенце, направено от захар. Какво лошо има, че си изял кокошка,направена от захар? Изядеш онази кокошка, която е нечиста, ядеш болни кокошки, ядеш болни агънца, болни овце. Месото не трябва да се яде, понеже оттам се зараждат болестите. Здравото месо яжте го, но колко говеда има днес здрави? Всичките млекопитающи страдат от една зараза. И съвременните хора всички страдат, понеже животните като ги колят, зарежда се страх, заражда се една омраза към хората, образува се една страшна отрова. И тия нервните болести у хората се дължат на тая отрова, на отравянето от млекопитающите. Заколиш едно животно, заколи го с любов. Да му е приятно, че го колиш, то само да си подложи главата, заколи го тогава. Като вземеш един плод, той как се предлага? Ако ядеш един плод без любов, ти не постъпваш право. Защото щом като ти изядеш една свиня, тебе, тя ти става квартирант. Изядеш една кокошка, каквото изядеш, стане квартирант. Какво ще ги правиш, кажете ми? Изисква се един разумен живот. Ние виждаме всичките противоречия. Учените хора искат да обяснят хубаво, но тъй както обясняват, наполовина е вярно. Нека дойдем до онази истина. Критикуват онези хора, които ръководят съдбините. И ние да сме на тяхното място какво ще направим? Тази война не е само за един човек. Ние воюваме не от наше желание. Тази война е създадена от хиляди години. Една канара се откъсва горе от планината, тази планина от преди милиони години се е образувала, откърти се, завлича всичко. Тя не се е образувала сега. Всичките наши страдания, които имаме, са от миналото, и са неизменни. Какво ще кажеш? Трябва да живеем всички добре, за да създадем хубави условия, за бъдеще да бъде добре. Не се (с)пираме върху настоящето. Казва: Тъй не трябва да бъде. И да кажеш, ще бъде. Да не воюват. Ще воюват. Единственият, който има вето, то е Бог. Сегашните хора, които воюват, се опознават. В една война става опознаване. Всичките народи, които воюват, смесват кръвта си. Като се смеси кръвта, се примиряват. Ако не е така, няма с какво да се оправдае. Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Христос като умре, какво изгуби? Неговата кръв, която изтече, колкото падна на земята, тя влезе и се смеси с човешката кръв. В тази кръв по закона на имунитета, нали някои хора, които имат слаба кръв, внася се чиста кръв. От кръвта на Христа се направи една инжекция на човечеството. Без тази кръв човечеството не можеше да издържи. Следователно трябваше да се вземе от кръвта на Христа. Неговата кръв влезе в човешкия организъм, в цялото човечество влезе. Във всички почти е проникнала.

Та казвам: За бъдеще всеки, който вярва, той ще предаде тази кръв. В кръвта се крие словото. Казва: Кръвта ми и плътта ми. То е разумното, живото слово, което влезе в кръвта на всички хора и те станаха разумни. От

разумното, разумно се ражда. Не мислете, че като ядете ябълки, ябълките са неразумни. От неразумното, разумно не може да стане. Ябълките са разумни. Бог прати разумните същества, които стават жертва заради нас. Вие не знаете кой е скрит в една ябълка, вие не знаете кой е скрит в една череша. Учените изчисляват толкоз водород, толкоз азот и т. н. разни елементи откриват. Това ни най-малко не определя, какво те съдържат. В една ябълка има живот. Тогава казват тъй: Растенията са деца на ангелите. Следователно ние се храним с децата на ангелите. Млекопитающите, с които се хранят хората, са деца на архангелите. Следователно архангелите казват: Няма да мъчите децата ни! Ще се храните с плодовете на ангелите. А_о време и хората се ядяха. Понеже са направени от Бога, казва: Онова, което аз съм направил, няма да го ядете. Ако съвременните хора бяха живели по Бога, ако такъв човек бутне един плод, той ще бъде десет пъти по-хранителен, отколкото е сега. Той ще внесе нещо в плода, което го няма. Сегашните хора с лошия си живот стават причина, че светлината, която иде от слънцето, не може да остави всичките благословения, на земята. Ние ставаме причина да не можем да приемем Божиите благословения. Има едно хигиенично условие. Ако ние не вложим в живота доброто като основа и ако не вложим правдата като разпределително средство, и ако не приложим разумността, ние не можем да се подигнем. Всичката култура, която може да имаме, тя е привидна. Ще бъдем дресирани животни, невъзпитани, животни. Вие може да дресирате един тигър, но в него остава естеството, не се изменя естеството на един тигър. Трябва да се измени.

Та казвам: Религиозните хора по какво се отличават? По какво се отличават християните? По какво се отличават будистите? Всички вярващи по какво се отличават? Религиите на миналото са били основани на твърдостта, на милосърдието и на справедливостта. Станали са жестоки. Сегашната религия е обоснована на светлината. Христос казва: Аз съм виделина, светлина на света. Значи Християнството не се схвана. Християните дойдоха да мислят и пак да приложат справедливостта, започнаха наказания на оня свят, създадоха ада, грешници. Християнството не се занимава със съдене на хората. Християнството се занимава да се създаде един път, да се въплотят напредналите души на земята. Не праведни и грешни, но да дойдат синовете Божи, да се въплотят на земята. Това е целта на християнството. Всеки християнин да стане жилище на един дух, който ще дойде да се всели в него, да стане квартирант. Той сега иска да се спасява да има пари, да има жена, да има деца. Това е животинско състояние. Кои животни нямат деца? Кой паяк няма дечица? Ако е за деца и къщи и те си имат. То няма нищо ново.

Иде в света. Бог желае доброто, което иде в света, което носи Любовта. Доброто не е любов. Иде справедливостта, тя не е любов. Тя отваря път за

Любовта. Иде светлината и тя не е любов. Тя отваря пътя на Любовта. Та казвам: Бъдещата Любов трябва да дойде по пътя на светлината, по пътя на справедливостта, по пътя на доброто. Доброто, това е бащата. Справедливостта, това е майката. Светлината, това е детето. Аз така ги поставям в едно семейство. Цяло семейство трябва да дойде. Дом без деца не си струва. Когато дойде светлината, там дето има светлина показва, че справедливостта е на място и доброто е на място. То са пътищата на Любовта. Сега може да ви се вижда странно. Кой от вас не би се зарадвал? Казва: Новото. Щом сме в новото, ще се радваме. Представете си, че вие сте една стара баба на 85 години със стари вярвания за онзи свят. Представете си, че прекарвам ръката и вие ставате млада мома на 19 години, подмладите се. Питам: Кое е по-хубаво, да чакате да идете в оня свят, или да се подмладите? Аз не проповядвам едно учение да умирате, но да се подмладявате. Това умиране да е – да потеглиш ръката и да се подмладиш. Тъй като ви говоря, вие ще кажете: Ако това е така, голяма лъжа е. Как така да се потегли? – Може. Невъзможното за човека за Бога е възможно. Често правят опити. Осъждат един престъпник – правили са следния опит. Осъждат някого на смърт и на място да го обесят, завързват очите му, режат малко врата, че от там да изтече кръвта, така знае той. Наблизо турят да тече вода и той чува как тече водата, а мисли, че така изтича кръвта му. Този човек за половин час умира. Той мисли, че умира и умира. Ако един може да умре от внушение, защо едно внушение да не може да го подмлади? Законът е един и същ. Ако с внушение може да се умъртви един човек, защо с внушение не може да се подмлади? Казвате: Ще остареем, ще остареем и остарявате. Слаби сме, слаби сме и слаби ставаме. Не може да се живее добре, не може да се живее добре и не може да живеем добре. Ние с внушение си създаваме ред неща. Бащата казва за сина си: Кой знае какво ще стане от него? Майката казва: Кой знае какво ще стане от него? Ако майката вярва 101, че детето ѝ ще стане добро, и ако бащата вярва, туй дете ще стане такова, каквото бащата и майката вярват. Не само това. Но като погледнеш един човек, е една формула. Като погледнеш някои хора имат всички възможности да се подмладят. Ако вие сте били при един мъж, който 4–5 пъти в седмицата ви е изтупвал праха, сега вие, за да се подмладите, друг мъж да ви изтупа праха, какво ще добиете? Ще се усили вашето изпитание.

Аз разбирам да се подмлади човек, да служи на Бога. Знаете ли защо мъжът изтупва праха на жената? Той казва: Жената не служи на Господа и започва да ѝ тупа праха, казва: Защо не служиш на Господа? Тя се оплаква. Той казва: Що дойде тук да си правиш тия бели, защо не служиш на Господа? Аз разглеждам от ново гледище този въпрос. Някъде пък жената изтупва мъжа, казва: Ти защо дойде, защо не служиш на Господа? Жени има, които бият, знаеш как бият? Мене ми разправяха за една от село

Николаевка, Варненско, било преди 80 години една мъжка Драгана. Мъжът ѝ бил пехливанин и се борил с друг пехливанин. Казали ѝ, че като се борили, другият пехливанин изкълчил ръката на мъжа ѝ. Тъй ли казва: Отива при този пехливанин, който изкълчил ръката на мъжа ѝ и като му ударила един удар, повалила го на земята. Представете си, че с един удар го поваля на земята! Казва: Ти ли си този пехливанин, който изкълчи ръката на мъжа ми? – Повалява го. Има жени, които с един удар може да повалят човека. Такава жена какво ще я правиш като ти стане жена? Това се прави в един неразумен свят.

Обаче в един разумен свят дето доброто е основа, справедливостта е благо, което се раздава, а Любовта носи туй благо, живота носи, ние сме в Царството на Бога, дето възприемаме Божиите благословения. Защо да не възприемем Любовта в най-чистата форма? Ние, съвременните хора, се отклонихме. Най-първо ние се заблудихме, че ние уповаваме повече на тялото, отколкото трябва. Ние уповаваме повече на сърцето, отколкото трябва. Ние уповаваме повече на ума, отколкото трябва. Но никога не сме разчитали на духа. До сега малцина са разчитали на своя дух, на своята душа. Душата и духът, това са принципи, които живеят и на тях трябва да разчитаме, понеже Бог се проявява напълно чрез нашия дух и нашата душа. Ако бихме слушали духа и душата си, тогава щяхме да имаме между нас единство, общение навсякъде, щяхме да слушаме гласа Божий и да изпълняваме Неговата Воля. Говоря за изпълнението на Волята Божия, тогава съвсем друг живот щяхме да имаме ние. Хората щяха да умират млади. Една баба и на 85 години като стане, ще бъде като млада мома на 19 години и тъй ще си замине за оня свят. Като млада мома ще си замине. Даже и 120 години да живее, ще бъде млада. Сега съжаляват, че са умрели стари. Умират от бездействие. Ние ще правим опити да се подмладим. Подмладяването става с човешката мисъл. Не искаш да мислиш, занимаваш се с дребни работи, с обикновени – с дрехи, с обуща, с шапки, главата ти е пълна с такива неща. Един човек, който живее 60, 70 години, колко съдрани шапки има в главата? Колко съдрани дрехи, ризи, палта, цял бит пазар. Колко тухли, къща правил, колко смет, че като влезеш вътре в него, не можеш да го намериш, потънал в бит пазар. Няма нещо идейно да се завърти в ума му. На стари години казва: Празен е животът. Всичко е фалш. – Как няма да бъде фалш? Ти старият човек като погледнеш да се радваш на всичките млади. Да кажеш: Да обичате Господа! Да обичате справедливостта, да живеете за доброто! Като срещнеш младата мома да кажеш: Да бъдеш добра, разумна и справедлива! Като срещнеш стария да го потупаш по гърба. Няма защо да бъркате в тази или онази каса. Ако по този начин вие живеете, парите сами щяха да идват. Ще станеш сутринта, парите дошле на масата отнякъде. Идат толкоз, колкото ти трябват. Помислиш за хляба и хлябът

дойде. Помислиш за захарта и захарта дойде. Помислиш за ябълките и ябълките дойдат. Не е ли приятен такъв един живот, каквото помислиш да стане? Помислиш за вода и водата дошла, с едно хубаво шише на масата. Не казвайте сега: Тъй да е, но то е от хиляда и една нощ! Казвате, сега трябва да се ходи на фурната, за да чака ред.

Сега практичната страна. Когато добрите хора се увеличават, когато справедливите и разумните хора се увеличават, увеличават се и благата в света. Гледам от икономическо гледище несгодите на живота: с намалението на добрите хора, на справедливите и на разумните хора, намаляват се и благата. Те са кредит. Невидимият свят, слънцето определя благата Божи, съобразно с добрите хора, които са на земята, и за Англия, и за Германия, и за Русия, и за България, навсякъде, един добър народ повече приема. Един справедлив народ повече приема. Един разумен народ повече приема. Колкото народите стават по-несправедливи, намаляват се и благата. Така седи органически въпросът. Един народ щом се отклони от доброто, справедливостта и разумното, Божиите блага го напущат. Бог е на страната на доброто, справедливото и разумното. То е принцип, без разлика, всеки народ, който иска да се подигне, трябва да тури за основа доброто. Да се увеличат в него добрите хора, да зачита добрите хора, защото те са кредит!

Иде в света! Иде доброто. Желаем повече българи да бъдат умни. Иде в света! Желаем повече българи да бъдат справедливи. Иде в света! Желаем повече българи разумни да има. Иде в света! Желаем във всичките народи да има повече добри хора, повече справедливи хора, и повече разумни хора. Тогава Божиите блага ще дойдат в света!

Мир иде сега с конска бързина.

Приемете Любовта по пътя на доброто.

Приемете Любовта по пътя на справедливостта.

Приемете Любовта по пътя на разумността!

Отче наш.

31. беседа, държана
на 3 май 1942 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София

1942_05_03 Животът за любовта
утринно слово

ЖИВОТЪТ ЗА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“
„Бог е любов“
Размишление.
„Духът Божи“

Често се говори за душата, но какво нещо е душата, не може да се определи; какво нещо е духът, не може да се определи. За ума се говори, и той не може да се определи. И за сърцето се говори, и то не може да се определи. Едно конкретно определение казва: любов. Любовта в Стария Завет е описана по един начин, в Новия Завет е описана по друг начин. Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, на всичко хваща вяра. Има още други качества. Туй не е последното. Някои мислят, че това е последното.

Какво нещо е търпението? Търпението издържа всички неволи в света. Да кажем, дойде сиромашията, да може да я претърпиш; дойде болестта, да може да я претърпиш; слаб си, изнудват те навсякъде, да може да претърпиш – навсякъде да имаш търпение.

То е едната страна, слабата страна. Търпиш, когато си слаб. Но и силния когато бият, и той търпи. Той е силен, може и да не търпи. Защото слабият, и да иска да се покаже, че е смел, пак ще го бият. Силният търпи. Два вида търпение има: едното наричам неволя. Слабият търпи, но то е неволя; казва: „Да стана силен, тогава ще им покажа. Сега съм слаб, затова го понасям.“ Силният търпи, но друго определение на търпението дава, друго значение, казва: „Аз съм силен, може и да не търпя, но се въздържам.“

Търпеливият човек е, когото никой не може да го отмести от мястото. Имаш едно убеждение: каквото и да ти казват, да издържаш. Може да ти казват, че си заблуден, каквото и да ти казват, да можеш да изтърпиш. Когато не може докрай да изтърпи, той не е търпелив. Всичките хора страдат, че не могат докрай да изтърпяват. Например някой от вас е търпелив, но три–четири пъти като дойде един и същ просяк или друг да ви иска пари назаем, изведнъж ще кажеш: „Колко пъти идва?“ Дойде четири, пет, шест, седем пъти, представете си, че дойде деветнайсет пъти, какво трябва да правиш?

Казвам, някои искате да добиете някакво качество. Но търпението е основата на самия физически живот. Нищо не можеш да постигнеш без търпение. Някой цигулар свири, не може да вземе един тон верен: веднъж, два, три пъти, четири, пет, шест пъти взема. Някой мисли, че го взема вярно, дойде учителят, казва: „Не е верен.“ Пак повтаря. Трети път дойде учителят, пак казва: „Не е.“ Има пасажи, виртуозите по двеста–триста пъти ще ги свирят, ще ги обръщат, докато научи този пасаж.

Сега по някой път говорите за любовта, казвате: „Аз те обичам.“ Мислите, че сте завършили науката си. Ти, като кажеш, че обичаш някого, тогава ще си навееш беля на главата. Не казвайте, че обичате, защото то е все таки да кажете, че сте богат. Тогава всички ще дойдат, казват: „Дай сега.“ После, нямаш право да даваш с висока лихва. Ако даваш и без лихва, и тогава ще намерят махана, че без лихва даваш, но малко даваш. Ако дадеш пари казва: „Какво, че си дал хиляда, две хиляди, три хиляди лева? Той милиони има.“ Тъй щото законът е верен: който много има, много дава. Едно езеро много вода има, много изтича. Друго езеро малко вода има, малко изтича. От езерото туй което изтича, е даване. Ако малко имаш, малко ще даваш, ако много имаш, много даваш.

В какво седи сега малкото даване и многото даване? Много даване е опасно. Много даване е за големите герои, малкото даване е за малките шишенца, мускалчета. Онзи, който малко търпение има, той е за мускалчетата, онзи, който голямо търпение има, той е за големите бурета. Всеки трябва да бъде на мястото си. Когато дойде малко търпеливият при големите бурета, той не е на мястото си. Когато дойде някой с голямото търпение при мускалчетата, и той не е на мястото си. Търпението в едно отношение е пасивно, да седиш на едно място. Търпението има за цел да побеждаваш нещо. Търпеливият човек винаги нагоре отива, той надолу никога не слиза. Ти търпиш една болест, но имаш желание да се махне, казваш: „Стига толкова.“ Излизаш нагоре. Като се дигнеш до едно място, като стигнеш толкоз високо, болестта се уплаши, оставя те.

Вземете закона: мъчение и труд. По какво се отличават? Имат две противоположни движения. Мъчението е слизане – като се мъчиш, постоянно слизаш. Като се трудиш, отиваш нагоре. Посоката на движението е различна. Като се трудиш, излизаш из мъчението. Да слизаш надолу е мъчение. Та казвам, ние в живота често изгубваме посоката на движението, вследствие на това си създаваме мъчението. Щом се отдалечиш от Бога, мъчиш се, щом се приближаваш, се трудиш. Щом работиш, значи ти си свършил учението на мъчението и учението на труда, работата иде, и вече си гражданин на Царството Божие. Мъчението

е встъпване в училище, влизане в училище. Трудът е учение в самото училище. А работата е извън училището. Тук сега вие на земята се трудите, още не сте започнали работа.

По някой път се заражда желание да идете в оня свят. Представете си оня свят един голям оркестър. Който иска да иде там, трябва да знае да свири. Още като идеш, първо ще държиш изпит. Ако знаеш да свириш, ще влезеш в оркестъра, ако не, ще те върнат назад. Само ще видиш оркестъра, даже не ти позволяват да чуеш свиренето. Тези майстори, които свирят, те не обичат невежи хора да ги слушат. Който не знае, не може да слуша.

Сега казва: „Нали ти ме обичаш." Някои мислят, като ги обичаме, да търпим всичките им погрешки. То е търпение, то не е Царството Божие. Аз може да търпя, но ни най-малко този, когото търпя, не трябва да си прави илюзии, че го обичам. Аз имам любов и заради любовта търпя. Че той е един голям будала, един голям несретник. Красив да е, не е, няма красотата. Да знае да говори? Не. Да свири? Нищо не знае. Само знае да яде и да пие. За тия две неща го обичам, понеже, като ми мляска по някой път, като знае да яде и да пие, аз се уча от него. За две неща е предметно учение.

Не трябва да си правим илюзии, че Бог е дълготърпелив, че нас ни люби. Ако злоупотребиш с любовта, ще излезеш вън от нея, ще дойде страданието. Всеки, който страда, е извън любовта. Всеки, който се радва, е в любовта. Тогава, щом скърбиш, ти си извън любовта. Щом се радваш, ти си в любовта. Какво трябва да правиш сега? Тури вънка, тури вътре. Следователно ние сме научили законите, които ни задържат да живеем вътре в любовта, за да може да използваме. Думата използване има друго значение: да може да преживеем онова, което тя съдържа. Любовта в едно отношение е като чистия въздух, чистата светлина, чистата мисъл, чистото чувство. От нея произтичат тия. Никога не може да имаш едно чисто чувство, никога не можеш да имаш една чиста мисъл, чиста светлина, чист въздух, ако не си във връзка със самата любов.

Представете си, че любовта има най-много очи. Няма друго същество в света, което да има толкоз очи, колкото любовта. Всичко вижда. Но в нея има едно качество, тя всичко вижда с очите си, но изключва безобразието, него никога не го вижда. Греха никога не го вижда. Грехът не може да се приближи и нечистотата не може да се приближи. Туй, което търпиш, трябва да го търпиш, но търпението не е любов, търпението е дилафът, с който се пипа огъня. Понеже, ако пипаме огъня без дилаф, ще ви изгори, с дилаф ще го пипате. Търпението излиза от любовта, но самото търпение не е любов. Любовта благосклонна е, но самата благосклонност не е любов,

излиза от любовта благосклонността; не завижда – незавиждането не е любов, но то е само едно състояние на любовта.

Та казвам, ние някой път се спрем и мислим какво е Бог. Той те наблюдава, понеже обича. Влезе някой човек, иска да краде. Господ се интересува какво го подбужда да краде. Коскоджа учен човек е, касиер някъде: като прави сметките, каквото вземе, тъй го нарежда да е в ред, но даде половината на другите, а другата половина в неговия джоб влиза. Господ си има такива секретари, казва: „Пишете, наблюдавайте го, че той половината взема, а половината на другите." Повика го в училището, казва: „Защо тази единица разделихте на две и половината дадохте на другите, и половината задържате за вас? Имахте да давате на хиляда души: половината дадохте на хилядата души, половината задържахте за себе си. Ти, самият човек, равен ли си на хилядата души?" Половината дава на хилядата души, а половината задържа за себе си, на кое основание?

Какъв отговор ще даде този, ученият, човек? Как ще се оправдае? Казва: „Господи, имам хиляда деца, за децата ги вземам." Той като каже, че има хиляда деца, той още ги няма. Господ казва: „Дайте му хиляда деца." Тия, хилядата, деца, трябва да ги отгледаш. Казваш после: „Защо ми ги даде Господ, хиляда деца?" Защото раздели единицата на две половини, даде половината на ближните и половината задържа за себе си. Господ ти даде тия деца, да не те осъди. Казваш: „Хиляда деца имам." Господ ти даде тия деца. Той ще тури бялата лъжа там. Той вижда това, но не му казва: „Ти лъжеш", защото в езика на Господа думата лъжа е изключена, и мисъл няма. Казва: „Дайте му хиляда деца."

Сега онези, които се занимават с логика, ще кажат: „Докажи туй вярно ли е." Не казвам теоретически дали е вярно, или не. Един факт е, хиляда деца има. Че как хиляда деца? Рибите хвърлят по триста хиляди. Какъв голям лъжец е била рибата, колко пъти е лъгала Господа? Има бръмбари, които раждат хиляди. Аз вземам хиляда като едно човешко число. Тогава се раждат много страдания. Как се раждат страданията в света? Все от белите лъжи. Каква е разликата между една бяла лъжа и една черна лъжа? В черната лъжа ти в капана не можеш да се хванеш, но в бялата лъжа в капана се хващаш, там е така замаскиран, че не го виждаш. В черните лъжи вземаш предпазителни мерки, в белите лъжи ти се хващаш.

Сега какво е лъжата? Ти казваш, обичаш някого: „Аз, казваш, те обичам." Малките деца питат колко обича бате си, то показва; колко обича кака си, то си отваря ръцете и казва; майка си колко обича, баща си колко обича, показва. Младите деца мерят любовта си. Ти казваш: „Аз съм готов за тебе всичко да пожертвам." Какво се подразбира в дадения случай?

Представете си, че аз съм бедняк със съдрани гащи, има кръпки на гащите, шапката ми съдрана, и на нея сто кръпки, обущата съдрани, и на тях десет кръпки. Аз казвам, че те обичам, готов съм всичко да пожертвам.

Питам, ако жертвам гащите, колко струват? Ако жертвам шапката си, обущата си, колко струват? Чудни са хората, когато казват, че всичко ще пожертват. Какво ще пожертват? Да има знание, няма знание, да има някаква сила, няма сила, а казва, че всичко ще пожертва. Тогава дойдем да уповаваме на него. Туй е лъжа. Всичко ще пожертва, съдраните си гащи ще пожертва. Имам предвид колко струват тия съдрани гащи.

В любовта жертва няма. Другите работи жертват, любовта не търпи жертва. Извън любовта има жертва. Онзи, който люби, казва, че е жертвал нещо. Не. Ти щом кажеш, че си пожертвал, значи ти го задължаваш. Казваш: „Аз пожертвах, това направих. Аз съм мислил добре заради него." То не е любов, ако е жертва. Мислиш добре заради него, мислиш, че си направил нещо или казваш: „Аз имах такива и такива чувства." Не, не. Любовта изключва всички жертви. Жертвата произтича от съвсем други съображения, които са вътре в самото битие. В любовта трябва да правиш нещата като за себе си, не може да жертваш. Какво жертваш за себе си?

Любовта изключва жертвата. Защо я изключва? Ти си гладен, може ли да отрежеш от удовете си, че да ядеш? Ти ще предпочетеш да умреш гладен, отколкото да отрязваш от месото си и да ядеш. Какво придобива човек, ако отрязва своето месо? Който казва, че любовта е жертва, той сам лъже. Не е вярна мисълта. Може да жертваш извън себе си някои работи. Жертвоприношението станало за греха. Жертвата не е, която дава живот на хората. Жертвата може да те избави от страданието, но живот никога не може да ти даде. Някой човек може да направи една жертва, да те извади от водата, но той не те спасява; ти пак може да се удавиш някъде, ти пак може да направиш същата грешка.

Та казвам, в основата на религиозното възпитание има бяла лъжа, с която даже се опитваме да излъжем Господа. Казва: „Аз се молих на Господа." Като че е направил нещо. Господ има ли нужда от твоята молитва? Ти си се молил за себе си. Казва: „Толкоз пъти се молих, вярвам, че Той е всесилен, вярвам, че Бог е всесилен." Турят една идея, като че Господ е придобил нещо от неговата молитва, та трябва да му плати. Преди аз да съм се помолил, Той ми е дал всичко, каквото мене ми трябвало. Какво искам повече? Допуснете: една майка има едно дете, моли се Бог да ѝ даде второ. Даде ѝ още едно дете, не ѝ стигат две деца, иска още едно. Даде ѝ трето, не ѝ стигат три деца, иска още едно. Най-после дойде до дванайсет деца. Защо ѝ са дванайсет деца?

Идеш да работиш, дават ти един лев, не си доволен, дават ти два, не си доволен, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет. То вече е съображение, че външните условия са лоши. Тебе ти трябват повече средства. Работиш за средствата отвън. Щом работите с пари, вече имате един неустановен човешки порядък. То е бялата лъжа. Искаш ли пари да си купиш въздух? Въздухът купува ли се? Ти ходиш на въздуха, свободно го дишаш, никой досега не е поискал пари за въздуха. По някой път хората може да ти затворят устата, да не можеш да дишаш, то е друг въпрос.

Та когато ние искаме милиони, защо ни са милиони, кажете ми сега? Аз съм привеждал този анекдот. Един богаташ отишъл в оня свят, казва: „Синко, без пари не може, и в оня свят без пари не може." Те му турили цяла една торба със злато. Като отива в оня свят, минава покрай гостилницата и всичко е по пет стотинки. Влиза, дава златната монета, казват: „Тези пари не минават, златните не вървят." Казва: „Синко, по пет стотинки ще ми турите, не мина златото тук." Турят една торба по пет стотинки, но като отива с тях, казват му: „Тези не минават. Нито златните, нито по пет стотинки вървят." С какво ще купиш в оня свят?

Ти искаш няколко милиона: десет, петнайсет, сто милиона, казваш: „Без пари в света не може." Кое е равносилно на парите? Пари и пари. Пари значи горещо, гори. Привеждат един пример за един английски проповедник тук, в България. Хванали го разбойници. (Който иска, може да му намери името.) Той им проповядвал Евангелието, за Господа им говорил. Главатарят го слушал и му казал: „Добре говориш, но пари, пари трябват." Най-после американците събрали толкоз пари, колкото искали, че го откупили.

Хубаво, идеш в оня свет и те турят в катрана, с колко ще се откупиш? Даже теорията на християнството, че Христос със своята кръв изкупил грешниците, то е теория, която не почива на една здрава основа, теория извън любовта. Има живот извън любовта, то е живот на смъртта.

Сега аз искам да ви говоря за живота на любовта. Любовта изключва всичкия съвременен порядък, тъй както ние го разбираме, тя го изключва. Там има преизобилие. Каквото един има в любовта, той го дава на разположение на всичките. В любовта никой не злоупотребява със своите ближни, там няма злоупотреба. В любовта всичките каси са отворени. Няма подозрения в любовта. Там мъже и жени няма. И деца няма. Какво има? Всички са деца. Защото, ако кажем, че има деца, децата са по отношение на възрастните. Няма възрастни в Царството Божие, и мъже, и

жени няма, там всички са деца. Ако всички са деца, ако няма възрастни, децата мислят. Но това са най-разумните деца, които никога не злоупотребяват, не лъжат, децата, за които говори Христос – казва, че за тях е Царството Божие. Мъже и жени да влязат в Царството Божие, то е невъзможно, нито владици, нито патриарси, нито царе, всички те се изключват из Царството Божие, то е в този порядък.

Сега вие срещате едно противоречие в себе си: пак еднообразие ще бъде. Сегашния живот, тъй както го погледнеш във всичките негови форми – те са все черни. Различава се по степен само черното: по-черно, по-черно, има едно разнообразие в черния цвят. В сегашния живот няма цветове. Гледаш го – човек, но ако вие бихте погледнали на сегашните хора, щяхте да се ужасите от маските. Ти гледаш един човек отвън, но вътре гледаш муцуна на вълк, отвън е човек, а същинският човек е вълк вътре; отвън е човек, а вътре е мечка; отвън е човек, а отвътре е змия. Ще видиш такова безобразие. Всичките тия хора с маски минават за синове божии, актьори са. Вие като идете вътре, поогледайте се, даже най-чистият, колко лъжи имате, колко преструвки имате.

Всякога човек се представя за туй, което не е. Хората не са смели да кажат: „Направих една погрешка“ – той ще скрие своята погрешка, има престъпление. Представете си сега един човек, на когото целият свят е негов; той се явява като един чужденец, каквото рече да вземе, хванат го и казват: „Кой ти позволи?“ Всичко е негово, навсякъде, дето иде, ще бъде престъпник, че си е позволил. Значи в неговото отсъствие те са създали един порядък и съобразно този порядък има престъпление. Хубаво, сега може би някой, който няма никакво право, той си позволява известна свобода. В какво седи свободата? Ако аз може да разбирам една книга, и я чета, имам право да я взема. Но ако аз не зная да чета, ще бъде престъпление да я взема. Защо ще взема да нося една книга, която не разбирам?

Туй, което не ти трябва и което не разбираш, не го бутай. Престъпление е значи, когато ти вземаш една свещена книга да я четеш, и не я разбираш. То е престъпление. Пък престъпление е: ако знаеш да четеш книгата, разбираш я, и не я четеш. То е в този порядък на нещата. В Божествения порядък на любовта, ако знаеш да четеш и не я вземеш, ти излизаш извън любовта, ако не знаеш да я четеш и пак я вземеш, ти си пак извън любовта. Най-малкият отказ, който може да дадеш някому, той се изключва. Някой човек минава, един паяк хванал една муха, тя бръмчи. Ти казваш: „Господ да ѝ помогне.“ Знаеш, за тази муха любовта те изключва. Ти ще се спреш, ще кажеш на паяка: „Пусни тази муха.“ Ако не я пусне, ще употребиш бастуна, казваш: „В мое присъствие никакво престъпление не се

позволява.“ Ти минаваш покрай някоя ябълка, някой червей влязъл в ябълката, ще му кажеш: „Излез навън. Ти нямаш право да влизаш в ябълката вътре.“

Червеят си позволява да влезе в ябълката, защото и хората си позволяват. Човек е първият, който наруши закона, той е научил животните, които сега вършат престъпления. Децата научават престъпленията от майка си и баща си, те ги раждат с престъпления. Майката има склонност да краде, и детето краде, което мяза на майка си. Ако бащата краде, което дете мяза на бащата, то ще краде. Ако майката не краде, което дете мяза на майка си, няма да краде.

Всеки от нас предава онова, което е в нас. И доброто се предава. Ти правиш едно престъпление, значи или баща ти е виновен, или майка ти е виновната. Ще намериш в кое поколение е причината. Сега направите едно престъпление. Законът за наследственост как определя нещата? Бащата някой път има желание да краде, но няма възможност да краде. Да кажем касиер е някъде, турил в ума си: „Да имам условия, ще взема десет, двайсет, трийсет хиляди“, но не краде, няма условия. Той се ожени. Като се зачене едно дете, туй дете, ако мяза на баща си, ще изпълни плановете на бащата, синът ще стане действителен крадец, ще вземе да краде.

Та сега тебе ти дойде мисълта да крадеш, ще намериш баща си в кое поколение: в първото, във второто или в третото прераждане, откога е влязла тази мисъл, трябва да ѝ намериш произхода. Тя току-така не иде. Крадците се носят, крадците са отстрани на главата при слепите очи. В кражбата има чрезмерна любов да вземеш. Съвестта ти е слабо развита, не си справедлив, не знаеш, че като вземеш, ти лишаваш някого. Тебе ти трябва един хляб, взел си десет хляба, деветте хляба са за другите хора. В тебе няма съзнание, съвестта е на друго място, ти нямаш съзнание, че другите хора имат нужда като тебе. Кражбата седи в това: когато лишаваш хората от онова, което ти имаш. Ти си взел не толкова, колкото на тебе ти е нужно, но си взел десет пъти повече, отколкото ти трябва. То е кражба. На тебе ти трябва само един хляб.

Та казвам, във вътрешния живот ние трябва да се задоволим с любовта, която изключва всички престъпления. Може да правиш престъпления, любовта не седи в тази кал, тя не се цапа. Един човек, който те обича, той не обръща внимание на твоите престъпления, той в тебе обича само онова, което е ценно. Да кажем, ти обичаш да пооткрадваш. Образци на кражбата са мравите и катериците. Една мравя, отдето мине, всичко влече, взема, трупа. Катерицата, като се наяде, прибира. На кокошка като хвърлиш царевица, тя е щедра, разпръсква. Катерицата, каквото остане, го

събира за другия път. Сега ние, съвременните хора, имаме положението на мравите: осигуряваме се за бъдеще. Мравите, които най-много крадат, и катериците, каква култура добиха? Катериците горе по дърветата ходят, мравите долу по земята ходят. В тях има желание да събират отвсякъде. Ти, като катерица, по дърветата ще се качиш и в земята ще живееш, никаква култура не се постига. Кражбата спъва човека в духовно развитие, атрофира се човек. Щом влезе в ума на човека да краде, той се атрофира, не може да прогресира. Има музикални кражби, вземе някой пасаж оттук, оттам. Кражба има и в поезията, някои поети крадат. Кражба има и у проповедниците, и те крадат: оттук вземат, оттам вземат, казва: „Голям проповедник.“ Крадат навсякъде.

Та казвам, свещените думи ги повтарят от Библията. Вземеш един свещен стих, посей го, извади нещо, посей този стих какво произведе. Вие някой път имате желание, мислите, че имате теории. Намерете един по-невежа човек от вас, че го възпитайте – ще опитате вашето учение, какъв човек ще стане. Тогава ние имахме един брат, който казваше: „Малко давай, но от сърце давай.“ Той беше доста богат човек.

Любовта изключва много и малко дава. В любовта има давай, единствената мярка е давай: каквото дадеш нито е малко, нито е много. Ако е голямо, като постъпиш по закона на любовта, в любовта големите работи се смаляват. Ако даваш малко, хапката, която с любов даваш на един човек, се увеличава, расте, зрее и плод дава. Все ще остане нещо. Ако му дадеш нещо много голямо, то се смалява. Любовта винаги се приспособява. Всичките постъпки са хармонични. Няма противоречия в нея.

В любовта няма критика. Да кажем, че не се обхождат добре с нас. Няма такива работи. Сега по някой път вие говорите за любовта, казвате: „Те не се обхождат добре.“ По този начин ние любовта не можем да я намерим. Докато ти критикуваш, любовта е далеч от тебе. Докато не мислиш зряло, любовта е далеч от тебе.

Тъй както се проповядва, то се живее, но този живот изключва любовта, той е вън от любовта. Аз съм гледал как лъжат набожните хора. Дошъл той да ми разправя какво видял в оня свят или какво сънувал. Аз виждам, в оня свят такива работи няма, то са карикатури. Тия карикатури иска да каже, че е оня свят. Карикатури няма, но светиите не носят карикатурно лице. Тъй както описват оня свят, не е вярно. Тъй както описва Летбитер и други, то не е раят, то не е оня свят. Такива Летбитеровски лъжи, Анибезантовски лъжи – не е оня свят такъв. Апостол Павел казва, че бил в оня свят и видял което наум на човека не е дохождало и на сърцето не дохождало.

Онова, което Бог е приготвил, то не може да се опише. Туй, което се описва, то не е свят на любовта. Под думата лъжа аз разбирам, че не е такъв оня свят, както го описват. Той е като нашия свят, подобен, и малко по-хубав. Аз виждам сега, виждам един свят, но не е оня свят. Виждам този свят под ъгъл четирийсет и пет градуса, виждам един свят с шест измерения, хубави зелени полета, градини, всички се разхождат, но нищо не се чува, навсякъде ходят, красив е светът. Но то е свят на илюзия. Пътища хубаво направени. Този свят да го положиш на земята, няма къде да го положиш тук в този свят. Ще кажеш: „Това е една илюзия." За онзи, който е невежа, е илюзия.

Сега аз не употребявам лъжата. Думата лъжа излиза от думата лижа, да близнеш нещо. От благото излиза лъжата, благото само малко да го лизнеш, то е лъжа. Ти в сладкото не може да се наядеш. Казва: „Ти го близни, ти ще се наядеш." Не може. Оттук лиже и оттам лиже, станало лъжа. Доста хубава дума. Л-то, първата буква значи: от Божественото слиза. Лъжата има Божествена форма. После, има духовно съдържание. А-то, духовният човек, когато иска да те лъже, ще говори за Бога, че Бог е любов, ще те предразположи. След като те предразположи, ще те обере и ще си замине. Ти в името Божие веднъж ще излъжеш. Опасно е да се лъже в името Божие. Сега може би във вас да се събуди един страх. Страхът е полезен. Има един страх на земята полезен, другите страхове са безполезни. Има един страх да не изгубиш любовта. Страхът Божи е началото на мъдростта, ако искате да прогресирате.

По някой път аз говоря за подмладяването. Подмладяването, тъй както сега живеете, то е невъзможно по никой начин. Дето влиза бялата или черната лъжа, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето влиза нетърпението, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето няма благосклонност, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето има завиждане, подмладяването не може да стане и обнова не може да има. Дето стават критични, подмладяване не може да има. Дето не хващат вяра, подмладяване не може да стане.

Всички тия неща трябва да ги изключим от ума си, за да се подмладим. Или да станеш дете на любовта, да се освободиш. Живели ли сте един ден в любовта, да знаете колко струва да те освободи любовта от всичките тягости на живота? Погледнеш, видиш всичко колко е красиво. Младите, поне един ден вие сте чувствали, когато хората са влюбени, като че разрешават този въпрос. Усъмнят се, любовта изгубват, по стария начин живеят. Стрият начин е оране на нивата: днес те впрегнат да ореш, утре те впрегнат, остенът играе. Остенът е закон, несгодите на живота. Тревожиш се за децата, за къщата. Умреш, тревога има, плачат. Ще те турят в гроба,

питат: „Къде отиде, в оня свят ли е, или къде е?“ Казвам: „Там е горе, на кюнеца.“ По някой път виждам умрели тук, на кюнеца се наредили.

Казвам, спасението не е на кюнците. На тях трябва да им кажа: „Слушайте, този живот трябва да го напуснете.“ Любов към Бога, пълна вяра. Според мене на кюнците е: ти се ожениш за някой мъж, на когото уповаваш. Хубаво е, не е лошо. Той уповава на тебе. Двама сиромаси събрали се: и тя няма пет пари, и той няма пет пари, ще въртят къща. Домът е създаден от Бога. Ще въртиш къща, дето е Бог. Божията сила трябва да присъства, светлината трябва да присъства в тази къща. Водата трябва да присъства, хлябът трябва да присъства в къщата, за да се върти къща. Ние изключваме всичките неща. Мъжът казва: „Аз съм живият хляб.“ За хляб е осигурен. Като се ожени, няма нито пет пари, вижда, че няма живия хляб. Той купува от фурната. Като няма пари, казва: „Иди да намериш отнякъде.“ Влизаме в противоречие.

Аз бих ви обяснил как се е родил сегашният порядък на нещата. Сегашният порядък се родил от вярата на Ева. В Писанието се казва, че казал на Ева: „Ако ядеш от този плод, всеки, който яде от този плод, всичко в света има; само като помисли, и работите идват; като помисли, и всичко става.“ Един българин, който вярвал, казал на един бик, който иде насреща му: „В името на Исуса Христа ти казвам да се махнеш.“ Той казва, но бикът иде насреща му. Казва: „Като не слушаш Христа, аз слушам“, и се качва на дървото. И от дървото казва: „Аз ти заповядвам.“ Бикът го гледа, казва: „Благодарение на това дърво се спаси от мене. Не си по-силен от мене.“ Човек трябва да бъде силен, за да се справи с една своя мъчнотия. Ако едно желание на кражбата е по-силно от тебе, че те накара да крадеш, ти си слаб човек. Кражбата показва, че е по-силна. Ако ти пиеш вино, желанието да пиеш вино е по-силно от тебе. Ако плачеш, плаченето е по-силно от тебе. Ако те хване една болест, че боледуваш, болестта е по-силна от тебе. Като станеш силен, ти оздравяваш. Щом си здрав, по-силен си от болестта.

Съвременните хора страдаме от онази, вечната, слабост: вярваме в това, което не е. Ако Господ е вътре в тебе, ти като кажеш, бикът ще се спре. Или ако не се спре, ще го хванеш за рогата и той ще се спре. Казва: „Имаш сила.“ Ти не можеш да хванеш едно свое желание, да го обуздаеш, какъв човек си? Казва: „Нервен съм, не може да търпя.“ Ако ти си нервен и не може да търпиш, тогава де ти е силата? Въздържаш се.

Аз често психологически опитвам. Дойде някой, гледам психологията на хората, дойде някой, че му казвам мекичко: „Занят съм сега.“ „Ама отдалече съм дошъл, нямам време за друг път.“ Аз разсъждавам: той

отдалече дошъл и аз отдалече съм дошъл; той нямал време, че аз имам ли време? Някой път казвам меко: „Нямам време.“ Като му кажа меко, че нямам време, той не разбира. Кажа му силно: „Нямам време.“ Някой път казвам още по-силно: „Нямам време.“ След като се върна, взема ми цяла седмица да се очистя от туй нямам време. Тъй че опит аз правя. Като го виждам, зная какво ще ме пита. Искам да го опитам какво ще каже, опитвам неговото състояние. Туй което аз чувствам, той е. Аз опитвам неговото състояние и виждам как той постъпва. Той казва: „Нямам време“, знае, че и аз ще кажа тъй: „Нямам време.“ Защото аз го зная, той ще ми говори мекичко, аз го зная защо ще ми говори. Ако аз му дам хиляда–две хиляди лева, мекичко ще ми говори. Продавач на дрехи е, давам му повече, отколкото струват дрехите, любезен е. Ако река да отбивам, той ще кипне: „Не продавам тия дрехи.“

Не мислете, че вие може да поправите света. Често гледам, желание има да обърнат някого, казва: „Обърнах го.“ Няма по-мъчна работа да обърнеш някой човек. Ти, като го обърнеш, ти ще си създадеш една мъчнотия на себе си. Най-първо той е бил един човек от света, работил, уповавал на себе си. Ти го обърнеш да упования на Господа, той престане да работи, уповава на Бога. Такова обръщане не ми трябва. Аз, ако бих употребявал обръщане, ще взема мотиката, ще кажа: „Елате да обърнем днес лозето.“ Ред години тук опитвам всичките. Когато дойде за ядене, всички стават кандидати, всички казват: „Тук е братско.“ Тия братя, когато е за работа, няма ги, нямали време, неразположени били и все са заети.

Някои болни идват. Аз ви казвам: вие сте болни, защото не работите. Ако бихте работили през целия май и юни по половин час на деня, един час на ден физическа работа, по-малко щяхте да страдате. Ако употребите по един час на ден да работите физически, ще бъдете здрави. Тъй да работите за Господа. Нямаш градина? Ще намериш чужда градина. Един час ще работиш в чуждата градина, ще кажеш: „Днес съм решил да работя.“ Нямате ваша, покопайте на някоя чужда градина, направете това за Господа. Ако всичките хора биха решили така да работят, какъв щеше да бъде светът?

Сега аз ви говоря как трябва да се изпълни Божият закон. Няма да турям за едно правило, но така е в реда на нещата: ние да работим. Ако зачитаме Божия закон, закона на любовта, то е привилегия да работиш. Няма по-красиво нещо от работата. Мъчението отива надолу, трудът нагоре. Работа има само в любовта. Да бъдем готови всякога да работим. Кражбата е мъчение, поправката на кражбата е труд. Като се мъчиш да поправиш в себе си един недъг, то е труд.

Най-първо, трябва да оправиш своята погрешка. Като изправиш нетърпението, то е труд. Като губиш търпението, то е мъчение. Като започнеш да печелиш търпението, то е труд. Като дойдеш да си търпелив, то е работа. Та казвам: „Има какво да работиш.“ Казва: „Да се оправи светът.“ Ние очакваме един оправен свят. Светът е оправен. Ангелите, като им каже Господ, навсякъде отиват като посланици по цялата вселена, дето е уредено. Само тук, на земята, очакваме да уредят нашия свят. Ние сме доши да уповаваме навън, да не работим. Свещеникът, като вдигне ръката да благославя, много хубава работа е, с малко се свършва.

Като дойде някой и ми каже: „Аз те обичам“, каквото поиска от мене, да му дам. Казва: „Обичам ви.“ Готов съм да пожертвам. Да пожертвам заради този, да пожертвам заради онзи, днес ме обичат, утре ме обичат, погледнеш, един ден нищо не остане. Като не остане нищо, не ме обичат. Когато аз давам, обичат ме. Щом кажете, че обичате, то е взятничество, подкуп. Аз трябва да вляза във вашия дом, преди вие да ме обичате. Този човек, който обича, виждам, като дойде при мене, няма какво да ми се оплаква. По някой път минавам покрай някой болен, човекът нищо не иска, чета в очите му: „Аз нося този товар.“ Аз пожелавам той да оздравее, и той оздравява. Казвам: „След няколко дена ти ще бъдеш здрав.“ Пожелавам, както съм здрав аз, така и той да бъде здрав.

Просете с любов. Вие с любов не просите. Сега тук се събираме да се молим. Хубави работи са те, но не са по любов. Казвате: „Дотегна ни на нас.“ Еднообразието дотяга. „Отче наш“ две хиляди години как го четем? „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти.“ Ако бяхме се спрели само на тия три думи: да осветим името Божие, да дойде Царството Божие, да бъде волята Божия – но да изпълним, светът щеше да се оправи. Християнските народи, които трябваше да работят, те оставиха Господа да работи, Господ да направи всичко. Най-после, дойде едно материално разбиране.

Два крайни възгледа има сега: едни казват, че Господ ще оправи света, другите казват, че ние ще оправим света. Материализмът, това е крайността на християнското учение, че Господ ще оправи света. Казва: „Бог няма какво да оправя, ние ще го оправим.“ Казвам, за бъдеще ще вземем тия думи на Христа, Който казва: „Както Отец Ми работи, така и Аз работя.“ Всички трябва да работим. Сега работѝ от любов. Всичко онова, което може да направите от любов, то е, което ще ви помогне и ще остане с вас. Онова, което не е направено от любов, ще имате временен живот, няма да имате Божието благословение. Туй, направеното без любов, няма да остане във вас. Една мисъл, родена във вас без любов, не остава. Едно желание, родено във вас без любов, не остава. Една постъпка,

родена във вас без любов, не остава. Туй, което е направено с любов, то остава във вас.

Та казвам, работете за Бога; не за себе си, но за Бога всички трябва да работим. Тъй разбирам любовта: да работим заради Него, като че заради себе си работим; като мислиш за Бога, като че за себе си мислиш. Тогава всичките тия, че любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не дири своето си, ще се изпълнят. Онези, които не са готови, да се държат за стария порядък. Онези, които са готови да влязат в новия порядък, да започнат да учат правилата, които любовта изисква. В хубавото свирене не се позволява никаква погрешка, всичко върви като механика, всички тонове са ясни, хармония има. В обикновения порядък като сме, ще бъркаш и ще те спират много пъти, двайсет–трийсет пъти ще те спират. В добрите свирци и певци спиране няма, там всичко върви хармонично. Казвам, влезте в новия оркестър на християнството, дето няма погрешки. Живейте в един свят без погрешки.

Туй, което ви казвам, то не е учение за света. Светът него не може да го приложи. То е едно учение, което едва за себе си може да го приложите, за вашия ум и за вашето сърце. Отвън няма да го приложат, но всеки може да го приложи за себе си, в ума си и в сърцето си.

> „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесето утринно слово
3 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_05_06 Три картини
Общия окултен клас

ТРИ КАРТИНИ

„Добрата молитва"
„Зора се светла зазорява"

(Учителят преглежда темите и се смее. Показва една тема.) Този, който [е] нарисувал този крак, в него способността за формата не е развита. Общи линии на крака, но специалните линии ги няма. Пръстите не са правилни. Само крак да е. Обикновен човек. Тези, [които] не знаят да рисуват, са копирали крака. Този крак е гледан отдолу. Как го е рисувал? Този, който го е рисувал, е бил ясновидец. Това е добра мярка за обуща. Обущарят много хубави обуща може да направи. Като се нарисуват краката, може да се знае какъв е човек. Кракът издава човека. Тези, които рисуват крака, имат желание да рисуват, но не знаят как да рисуват. Не е лесна работа. Природата докато направи, взело ѝ много време.

Сега представете си, човек иска да бъде добър, иска да нарисува крак, не може да го нарисува. Някой път човек има някаква идея в себе си, не може да я представи отвън. Като рече да ги представя, смешни стават. Като рече да нарисува крака, не може. (Учителят показва друга картина [с] крак.) Този вече художник, хубаво е нарисувано. Хората се раждат, значи работили са в миналото. Който е работил, носи придобивки в себе си. Който не е работил, много малко носи.

Човек да опита себе си, какво му липсва. Трябва да се опита. Да говори, да види какво му липсва в говора. Да речеш да говориш, не е лесна работа. То е един сложен процес. Много способности вземат участие в речта. При това известни чувства трябва да вземат участие. В изкуството не е лесна работа. За пример, как ще представите идеята на доброто? То има линии. На лицето има линии на справедливостта и на краката има линии. Има линии, които показват честен ли е човек или не е, користолюбив ли е или не, умен ли е или не. Пръстите на краката са къси – показва, че човек е двоен. Краката показват физическият човек какъв е. Ръцете показват духовният човек какъв е. И двамата на каква степен са на развитие.

Двояк е човек. Единият човек може да го опита като отражение. Физическият човек е отражение на духовния. Някой казва: „Той не знае." Някой път хората са смешни. На всичките хора все им липсва нещо. Вярно е да си представиш един предмет тъй, както са неговите черти. Природата

е започнала да учи човека предметно. Хората не се изучават външно. Че, за пример, ходите и не обръщате внимание на вашия ход. Гледате някои хора вървят като гемии. Гемията щом е напълнена, тя зависи от външните условия, от платната, откъдето духа вятърът. Вземете един параход е самостоятелен, не зависи от външните условия, зависи от вътрешните. Гемията, която няма вътрешни условия, зависи от външните. Някои хора са повече зависими от външния свят, някой – по-малко. Онези, които не са напреднали, които не са работили върху себе си, зависят от външните условия. Щом се скъсат платната, гемията остава. При парахода може да се скъсат платната, но параходът ще ходи, има нещо, което го движи.

Ние сега казваме: „Каквото направи Господ.“ Ние често се месим в работите на Господа. Някои работи направил Господ, сега останалото ние правим. Да допуснем, майката най-първо ражда едно дете, отглежда го. Първата година го облича, съблича, къпе го. Туй дете не е самостоятелно. И да иска да бъде самостоятелно, не може. Туря го в коритото, плаче, тя го обръща наляво, надясно, върталя го в коритото, играе си с него. Или на гърба го туря, или на корема го туря, или по някой път на лявата, на дясната страна. Детето донякъде има съзнание, не е доволно, понеже туй дете не идвало за първи път. Било е някой философ, който писал книги, чел морал на хората, или бил някой цар, а сега майката си играе с него в коритото. То плаче, прави театър. Казва: „Не знаеш ли кой съм? Малко по-добре постъпвай.“ Тя го вземе, обърне го на гърба, тя както си иска. Дошъл някой цар при някоя майка, която не е била царкиня, не знае какво е цар. Тя казва: „Аз имам една кукличка, нека да си поиграя.“ Обръща тази кукличка наляво, надясно. Пък този цар не иска да играе ролята на една кукла.

Казвам: За да бъдем самостоятелни, Бог ни оставя свободни. Трябва да работим над себе си. Сега, за пример, хората някой път не са търпеливи. Какво значи нетърпението? Един човек нетърпелив бърза. Той, ако е за училище, иска скоро да свърши. Отива един американец в Германия да учи философия. Понеже американците много бързат, отива при най-видния професор и казва: „Имате ли някой къс курс, че за 3–4 месеца да свърша философия?“ – „Може, може – казва. – Когато Господ иска да направи една тиква, взема Му 6 месеца, а пък когато иска да направи един дъб, 100 години Му взема.“ Туй, което за 6 месеца направиш, то е тиква. Това, което за 100 години правиш, то е дъб. Казвам: Ние бързаме да станем добри. Работата не е в бързането. Онова, което научиш, трябва да разполагаш с него.

Та, казвам: Най-първо, онези, които бързат, те нямат понятие. У тях времето не е развито. После, желанието да се проявят е много силно

развито и бързат. Бързат, понеже не разполагат с много големи средства. Органически. Отива той, не иска дълго време да мисли. За да завърши за лекар, трябват 5–6 години и всяка година по 50, 60 или 70 хиляди лева на година. Толкоз пари няма. От икономически съображения иска по-скоро да свърши.

Казвам: Искаме някой път да бъдем добри. Нямаме ясна представа. Ние сме добри, но трябва да се проявим. Нищо повече. Искаме да бъдем добри. Но да допуснем, ти имаш една отлична цигулка, имаш един отличен лък, имаш и един отличен професор по музика. Тебе те е страх да учиш. Ако остане ти сега да правиш цигулката и сам да добиеш това знание, е невъзможно. Този професор ще ти предаде знанието, което с години се е наслоило. Трябва да носиш дарбата със себе си.

Казвам: Музиката не е само една дарба. Способност имаш да свириш. Някой може да свири на пиано, на китара, на флейта, но способност той трябва да има. Всяка една способност се отличава с особени качества. Вземете добрите хора. Знаеш колко разнообразни цветя са добрите. Но добри има строги, сериозни, други добри са мекички. Някой добър е веселяк, някой не обича. Разни добрини има. Казва: „Добър.“ Под добър какво се разбира? Добър човек разбирам: да не прави вече никаква погрешка в думите си, в ходенето си, в говоренето, в спането, в яденето, в мисленето, в пиенето, в обличането. Навсякъде съвършен. Туй разбирам добър. Като казват хората добър човек, разбирам външната страна. Има външна страна на доброто. При тия форми, тази добрина е външна. Вземете хората на света. Някои се обличат много хубаво. Щом дойдат до моралния живот, отвътре не са така добри. Отвън са добри, но отвътре не са. Духовните хора отвътре са добри, отвън не обръщат такова внимание. Дрехите им са оцапани, петна имат. Туй показва, че у тях способността, понятието за чистота е слабо развито. Ако някой мисли, че като религиозен човек трябва да обръща внимание на духовния живот повече, прав е. Но щом се носи нечисто, липсва му нещо. Вземете в съвременния живот войниците. Те трябва да обръщат внимание на дрехите си, копчетата да са изчистени, на място, всичко да бъде в ред, всичко да е добре изчистено, да има ред и порядък.

Та, казвам: При сегашното възпитание нас ни липсва хармония в трите свята. На физическото поле като станеш сутрин, погледаш лицето си, забелязваш, че по някой път се явяват някои бръчки. Показват, че не се самовладаш. По някой път ще видиш, че устата ти е изкривена на една страна. Някой път някой човек си изкривява устата вдясно, някой вляво подига устата. Сега, забележете, в мъжете има една характерна черта. Той като срещне една жена, изведнъж ще завърти единия си мустак, после ще

завърти другия. Туй неволно става. Завърти мустака си нагоре. Хубаво, каква черта е, като завърти мустака нагоре? Ако е момък, казва: „Разчитай на мене, всичко е уредено, всичко е направено.“ На друг мустаците – надолу. Казва, малко песимист е. Щом мустаците са паднали надолу, песимист е. Този, на когото мустаците са нагоре, е оптимист. Като видите тези с дигнатите мустаци, у тях надеждата е силно развита; тези с пуснатите мустаци, надеждата у тях е слабо развита. Сега, това е за тези, които имат мустаци. Ами тези, които нямат?

Сега, това са наслоявания. Нали геолозите изучават Земята, строежа на Земята по наслояванията, които има. Всичките способности, всичките чувства оставят наслоявания по лицето. За пример, някой път се образуват, на едно чувство на общителност, то има свои наслоявания. Или ти си справедлив. Справедливостта има свое наслояване, на челото туря белега. Тя всякога туря бележка [на тези], които са държали изпит по честността. Природата туря бележка. На някои туря една линия, на някои туря 3, на някои – 4, на някои – 5, 6. Показва разни степени на справедливост, която те имат. После, като се гледат очите на хората, всички не гледат еднакво. Някой те гледа, но погледът е надолу. Някой те гледа, но погледът е нагоре. Има цяла наука на баваризма. Познават се хората по очите. Художниците срещат най-голямата мъчнотия да нарисуват този фокус на очите. Искат да покажат, че някой човек е справедлив. Ако не може да прекара очите, че гледа нагоре, щом те гледа надолу, той не може да бъде такъв.

Та, казвам: То е едно вътрешно състояние. Туй пречупване е една сянка на човешките чувства. Защото справедливостта не е способност на човека, тя е едно чувство. Но умът регулира справедливостта. То е едно чувство, материал. Ти си справедлив, имаш материал да развиваш, умът ти вече се намесва. Кому колко да дадеш от ума зависи. Самият материал е образуван от чувствата. Справедливостта не иде от умствения свят. Божественият свят на сърцето седи по-горе от умствения свят на човека. Божествените чувства се намират горе на главата. Божественият свят е горе на главата. Човешкият е няколко стъпки по-долу от Божествения. Сега, аз ви говоря тези работи, те са отвлечени.

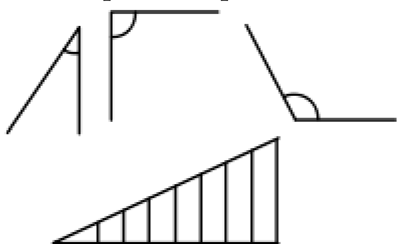

(фиг. 32.1)

За един учен човек първият ъгъл има една мисъл, вторият – друга, третият – друга. В четвъртия ъгъл се поставя интелигентността на всички същества. Перпендикулярът показва всичките степени на интелигентността. Ако от човешкото ухо прекарате една линия нагоре, перпендикулярът показва степента на интелигентността. В кучетата носът е дълъг, но като се спусне перпендикуляр, малък е.

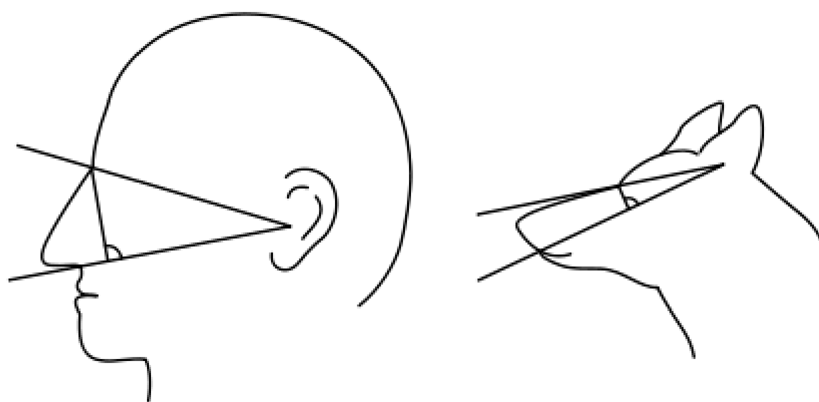

(фиг. 32.2)

Следователно колкото перпендикулярът е по-голям, толкоз интелигентността е по-развита. В животните носът е дълъг, но не е наклонен. Обонянието в някои кучета, които гонят зайци или птици, е толкоз развито, че след 2 часа намират къде е минал господарят им. Когато у човека туй обоняние не е така развито силно.

Та, казвам сега: Най-първо трябва да развиете една справедливост. Когато вас ви обидят, знаете това. Казвате: „Обидиха ме.“ Но когато вие обидите, не усещате. Чувствителен сте при вашата обида, не сте чувствителен при чуждата. За да бъде човек справедлив, трябва да бъде еднакъв. Както ти не обичаш да те обиждат, така бъди внимателен да не обиждаш никого. Не се произнасяй за никого. Ние нямаме право да се произнасяме за един човек, понеже не сме го създали ние. Той е едно творение на Бога. Един човек направил една скица на един човек. Казвате: „Не е художник.“ Скицата е карикатура. То показва специфично едно състояние. Каква е карикатурата? Ще го направят смешен или гърбав, някакъв недъг. То не е човекът, то е едно негово състояние. Когато искат да нарисуват човека такъв, какъвто е, тогава се изисква изкуство да туриш всичките черти. Най-първо, за да нарисуваш човека, трябва да бъде разумен, челото трябва да нарисуваш. Туй разстояние от ушите до горе на главата трябва да знаеш колко трябва да бъде. Да видиш дали той е разумен, дали е справедлив човек, интелигентността му каква е. Мъдростта на човека е в челото. Разумността се изразява чрез носа, волята на човека се изразява в устата. Неговите мисли се изразяват в челото, неговите чувства – в носа и волята – в брадата.

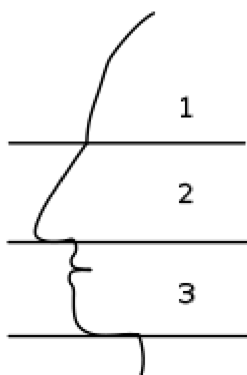

(фиг. 32.3)
1 е мъдростта, 2 – разумността и 3 – силата. Разумност, справедливост и доброта. 1, 2, 3 показва какъв е човекът, какво е отношението на Божествената мъдрост, на Божествената разумност и на Божествената воля на човека. Когато брадата е малка, волята е по-слабо развита. Зависи вече какви форми има. Ако брадата е широка, той е волев. Някой път брадата е остра – на физическото поле има подвижен ум, лесно се съобразява.

Сега, туй е картина. Представя 3 велики свята. Когато човек влезе в света на Мъдростта, той се намира в един мир, спокойствие, той усеща, че е господар, всичко е уредено. Щом влезе в света на Разумността, вече имаш всичките условия, каквото искаш да направиш. Ти в Мъдростта, в Божествения свят си като артист, гледаш онова, което е направено. Радваш се на общия труд на всички. Ти си като на едно изложение. Виждаш всичките картини, всяка картина те интересува, събираш богатство, радваш се на събраното богатство. В Разумността искаш да проявиш нещо. Туй, което ти е дадено да го обработиш, светлина има. Щом слезеш на физическото поле, търговец ставаш, продаваш от стоката, на една врата хлопаш: „Няма ли да си купите? Едно гърне направено имам, едно котле.“ Дрехи имаш, шапки.

По някой път някои ваши идеи искате да ги прокарате. Искате да убедите някого, че някой човек е добър. Сега какво ви интересува, че е добър? Вие сте заинтересувани. Вие понеже го обичате, говорите заради него. Не го обичате – ще му говорите, че той е лош. Пак сте заинтересувани. В единия случай заинтересувани сте в добрата мисъл, в другия случай имате едно неразположение, търсите погрешките. С тия работи ние се спъваме. За да се произнесеш за човешкия характер, ти трябва да бъдеш съвършен. Ти може да виждаш погрешките на хората тъй, както своите, но не знаеш как да изправиш една погрешка. Я вземете да изправите нетърпението! Обичаш да кипнеш. Ти трябва да бъдеш спокоен. Каквото да ти казват за тебе, да бъдеш спокоен.

Имате един пример с Христа. Той имаше високо мнение за себе си, Син

Божи, дошъл на Земята, казва: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Цяла една вечер римските войници се подиграваха с Него, плюха Го. Какво бе Неговото състояние, кажете ми? Ако Той беше извадил ножа и накълцал всичките, да се освободи от тях, какво щеше да бъде? Сега, представете си, че ти може да ги накълцаш, но има нещо, което те спира, казва: „Няма да го направиш.“ Едно дете си играе с тебе, ти си юнак. То те бие с пръчка. Ти можеш само с една плесница да го заставиш да престане, но ти седиш и го гледаш как те бие. Или хвърля кал отгоре ти, седиш и го гледаш, [а] можеш да го ритнеш. Питам: какви са съображенията?

В системата на Питагора, когато ще приемат един ученик, поставят го на подигравките на другите ученици. Ако той може да издържи, тогава го приемат. Ако не може да издържи, не го приемат. Някой път започнат хората да ти се подиграват, сиромашия дойде, болест дойде. Някой път някоя болест дойде, той не иска да признае, че е болен. Някой път пожълтял, езикът побелял, иска да каже бяла лъжа. Разстроен е стомахът, очите пожълтели, иска да се извини. В ума му, в сърцето му, в тялото му има нещо, което му липсва. Ние имаме една задача. Седиш ти начумерен. Гледай спокойно. Умира някой, казваш: „Мъчи се.“ Човек, който умира и се мъчи, значи не е съвършен. Да каже: „Събирам си багажа, умирам.“ Да си събере багажа, да иде на онзи свят. На курорт отива. Съберат се всичките, плачат, казват: „Заминава.“ Заминава за някъде, не знаят къде отива. То е положението на едного, когото арестуват, карат [го] някъде да го съдят.

Сега нека разгледаме живота в неговата положителна страна. Земята е едно училище. Човек е пратен да се учи. Вие сега сте дошли да се учите. Някои от вас искат да бъдат учени, философи. Хубаво е, не е лошо. Някои от вас искат да бъдат големи певци. Хубаво е. Някои от вас искат да бъдат здрави. Тук ще ви се даде адресът, в кое училище да постъпите. Аз може да ви дам адреса в кой университет, къде да постъпите. Но тук тези работи няма да ги научите. Както е челото построено, нищо не значи. Трябва да ви заведа в света на Мъдростта. Може да имаме доста картини с плодни дървета. Това не е наука. Гледаш плодовете на картината, гледаш изворите, но в действителния свят, за да имаш ясна представа, трябва да сте във връзка.

Казвам: Във всинца ви трябва да има едно желание най-първо да сте в съприкосновение с Мъдростта. [Тя е] туй, в което сме обгърнати, тя е горе и долу, навсякъде. Разумността е туй, с което в дадения случай може да си послужиш. Мъдростта е среда, Разумността е условие, Волята, това е една възможност. Мъдростта е среда, както рибата е потопена във водата.

Разумността е условие. Водата за вас не е среда, но условие. А пък Волята е една възможност.

Та, казвам: Най-първо трябва да бъдеш потопен в Божествения свят и този свят трябва да стане условие заради тебе и най-после да имаш възможност да приложиш в малък размер. Искаш да бъдеш добър. Че ако един пътник мине и не знаеш да се обходиш с него, де ти е добрината? Ти имаш котка вкъщи, имаш кон, един вол, ти вече имаш обхода. Аз като те гледам как постъпваш с коня, зная как ще постъпиш с мене. Като влезеш в градината и те видя как постъпваш с цветята, така ще постъпиш и с мене. Ако ти с цветята не се отнасяш добре, твоето отношение и към мене ще бъде същото. В малките работи трябва да бъдем внимателни. Ако дойде един цар, ти добре ще го приемеш, ще го нагостиш, добре ще се облечеш. То е принудително. Като дойде един цар, ще станеш от стола, ще го поканиш; като дойде някой бедняк, ще кажеш: „Какво искаш?“ Защо единия посрещаш добре, пък другия зле? Казвам: Господ дошъл в Своето величие, ставаш Му на крака. Във втория случай се скрил, ти не Го познаваш, казваш: „Какво искаш, какво търсиш?“

На вас съм ви привеждал този пример. Един цар искал да опита колко са умни неговите министри. Оставил царството за 10 години. Повикал министрите и на всеки дал какво да прави. Като взели властта, започнали да живеят както те разбират. Той се преоблякъл като просяк и веднъж в годината отивал да проси при всеки министър. След 10 години като се върнал царят, направил едно угощение на министрите си и им дал подаръци на угощението и на всеки едного поставил нещата, които той му дал.

В живота вие ще намерите точно това, което вие сте дали. Дарбата ще ви бъде, нищо повече. Ако човек в мъдростта работи честно, справедливо, съзнава, че е дошъл да се учи, не само да прекара живота си. Всеки един човек, до когото ние се докосваме, ние придобиваме нещо, или положително, или отрицателно. Привличаш се при един музикант, той ти предаде нещо от себе си. Дойде един любящ човек, той ти предава нещо от себе си. Дойде някой разумен човек, той ти предава нещо от себе си. Всеки човек ти предава от онова, което има. Едно растение ти предава от онова, което има. Не мислете, че растенията не предават. Всичко в природата е проводник на Божествените благословения. Който знае да приема, ще се ползува; който не знае да приема, няма да се ползува. Какво ще ти донесе една кобра? Едно малко докосване с отровата и в 1–2 минути ще свършиш. По някой път вие говорите лошо за дявола. Той е кобра. Вие си позволявате да говорите, но той като те клъвне, ще се свърши с тебе.

Та, аз съм привеждал пример с дявола. Един добър човек обичал да хули дявола. Казва му: „Внимавай да не говориш лошо за мене, понеже всичко, което хората имат, аз съм причина. Нямаш право да ме обиждаш. Ако майките раждат деца, причината съм аз. Ако съдиите имат подсъдими, причината съм аз. Ако адвокатите защищават, причината съм аз." Този казва: „Нищо не си направил." Искал дяволът да му покаже, че е умен. Турил едно желание в него да си има едно магаре. „Жена – казва –, искам да си имам едно хубаво магаре." Отива на пазаря, гледа, един продава едно магаре много евтино. Зарадвал се, вижда хубаво магаре, ушите оперени, юлар хубав. Дяволът бил скрит в това магаре. Купил го и го завежда на чешмата да го пои. Чешмата имала два чучура и магарето влиза в чешмата и през чучура му се виждат ушите. Отива друг на чешмата и му казва, че неговото магаре влязло в чешмата и му вижда ушите. Онзи нищо не вижда и взема, че го набива. Казва на втори, но и той го набива. Като го били няколко души, той казва: „Виждам, виждам, но ме е страх да кажа."

Питам: Ако си видял, че едно магаре е влязло в чешмата, трябва ли да разправяш? То е анормалност, то е илюзия. Сънувал си някой сън, искаш да убедиш хората, че си видял Господа. То е магарето в чешмата. Казва: „Аз видях снощи Господа облечен в шопски дрехи." Магарето влязло в чешмата. Остави магарето, не говори за магарето. Каквото си видял на сън, не е вярно. Вярно е човек да дойде при тебе, да ти говори. Като си гладен, да се наядеш; нямаш знание, да дойде знанието; болен си, да оздравееш. Ти си болен, дойде някой и казва: „Твоята работа ще се оправи." Но не се оправя. Оставете се от тия заблуждения. Реално е туй, което съзнаваш в себе си. Туй, което държи тялото ти в изправно положение, туй, което държи сърцето ти в изправно положение, туй, което държи ума ти в изправно положение. Реално е това, което схващаш за себе си. Реално е за вас, което вие схващате, разположението, което вие имате. Туй разположение, което остава във вас, то е ваше благо.

Казва ми някой: „Кажи ми погрешките." Мене не ме интересуват погрешките на хората, мене ме интересуват дарбите, които Бог е вложил, и онези благородни чувства. Какво те са направили, то е тяхна работа. Мене ме интересува само това, което аз мога да направя. Онова, което не мога да направя, то е непотребно.

Та, сега, като ви гледам, някои казвате: „Какво ще се прави?" На някои от вас по лицето се чете едно недоволство, на което физическият свят е причината. Апартамент нямате, дрехи нямате, хляб нямате, масло нямате, кон нямате, автомобил нямате, недоволен сте. Някои се чувствувате, че имате дарби. Не сте ги проявили. Някой художник нарисувал нещо, недоволен е. Това недоволство е от друг характер. До ушите е недоволство.

Всичкото зло е до ушите. Над ушите е всичкото добро. Под ушите е всичкото зло.

Казвам: Във физическия свят не може да имаме това, което искаме, и в духовния свят не може да имаме това, което искаме. Защото те са условни светове. Те са светове на знанието. Ще придобиеш туй, което ти трябва. В света трябва да знаеш как да употребяваш огъня, трябва да знаеш как да употребяваш водата. Тебе ти трябват пари. Ако добре ги употребяваш, е хубаво; но ако зле ги употребяваш? Огъня ако добре го употребяваш, добро може да направиш; ако зле го употребяваш, зло ще направиш. Само като влезеш в Божествения свят – то е светът на плодовете –, само в Божествения свят ти ще почувствуваш какво нещо е човек. Другото е училище. Не съжалявайте. В училището може да направите много погрешки, хиляди погрешки може да направите, докато един ден станете един отличен художник, докато един ден станете отличен цигулар. Или докато един ден добиете безсмъртието, да имате едно тяло да не остарявате. Сега имате едно тяло, което трябва един ден да го напуснете. Значи ще направите друго тяло. Вие в този живот ще приготвите материал за едно ново тяло, тъй нареченото Божествено тяло.

Та, казвам: Трябва да ви радва възможността каквото може, да направите. Днес трябва да ни радва възможността за доброто, което може да направим днес. Днес трябва да ни радва разумността, която може да проявим. Днес трябва да се радваме на мъдростта, която може да влезе. Единствено може да влезем в областта на мъдростта. Божественият живот да потече, разумният живот да потече, волевият живот, и най-после човешкият живот да потече.

Животът на хората е брадата; животът на ангелите е областта на носа; Божественият свят е в челото. То са като емблеми. Челото е Божественият свят. Носът е ангелският свят и брадата е човешкият свят. За себе си туй да знаете. Като човеци да имаме една уста добре сформирана, като живеем, да не нарушаваме ангелския свят. Ангелският свят е в областта на носа. Те са го дали подарък. Челото е Божественото.

Сега вие искате да умрете и да идете на оня свят. Ако ти като живееш, не може да умреш и пак да живееш, ти в оня свят не може да идеш. Ти тук трябва да умреш и пак да живееш. Щом умреш, заравят те в гроба. Ти пак няма да идеш. Ще умреш тъй, както Христос умря и ще възкръснеш. Той възкръсна и се яви на учениците. Казва: „Дайте Ми да ям.“ Дойде между тях, понеже Го обичаха.

Светът, който го обичаме, е видим заради нас. Нещата, които не обичаме,

са невидими. Ако искате да бъде видимо нещо, трябва да имате любов към него. Тази любов, която прави нещата ясни, тя дава мъдрост; тази любов, която дава разумност, тази любов, която усилва волята, тя е любов. Това е Бог в света. Когато аз говоря за Бога, разбирам туй. Като мисля за Бога в света на Мъдростта, не да видя Неговата форма отвън как ми Го представят по човешки. То е друг въпрос. Влизам в един уреден свят, дето няма противоречия. Щом говоря за Бога, Разумността всички условия ни е дала, има какво да работим. В човешкия свят да се запозная с предметното учение. Човешкият свят е предметно учение. Затуй се срещат всичките хора.

Вие както седите, музикално не сте наредени. Този, който ви строил музикално, има голям дисонанс. Някой път седите някъде, трябва да се изместите. Според мене, ако разбирате, никой не трябва да седи на едно и също място. Трябваше да обикаляте всичките столове, за да бъде според системата. Днес ще седите на един стол, утре – на друг, без да сте в противоречие. Навсякъде ще обикаляте, ще има движение. Сега вие сте в статическо положение. Сега всеки казва: „Туй е мое място." Божественият свят не е обоснован на туй положение. Туй положение сегашното е статическо. За да се местите, трябва голяма разумност. Ако мъдростта не дойде, ако разумността не дойде, тогава да се местиш.

Казвам: С какво ще привлечете вниманието на Христа? Или на Господа с какво ще привлечете вниманието? Момата ще привлече вниманието със своята красота. Може да привлече вниманието със своите очи, може да привлече вниманието със своя нос, със своята уста. Устата може да ѝ са хубави, ръцете може да ѝ са хубави. Може да привлече вниманието с краката си, с хубавите си мисли. С линиите на тялото си може да привлече вниманието. Като поглеждам живота на един човек, това е животът, с който трябва да се влезе. Само през очите може да се влезе в света, дето този човек живее. Само през ушите може да се влезе, само през носа може да се влезе. Те са пътища, през които ние влизаме в Божествения свят. Ако се затворят очите, светът на светлината ще се затвори. Ако се затворят ушите, светът на звука ще се затвори. Ако носът се затвори, затваря се светът на мириса. Петте сетива са 5 врати, през които ние влизаме в този свят. Всеки трябва да владее погледа си.

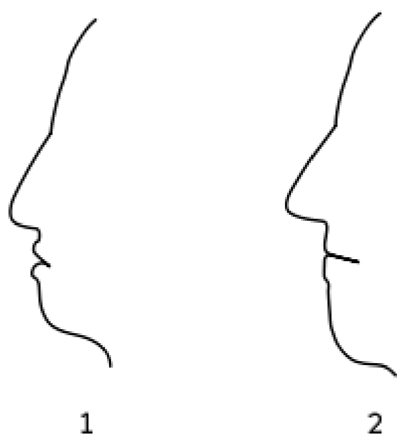

(фиг. 32.4)

Каква е разликата между едната и другата уста? (1) е по-активна. Тази линия показва, че има много желания, които не са под контрола. Има добри желания, но не са под контрола на неговата мъдрост. (2) Желанията на този са под контрола, но не ги е възпитал още. (1) Произвел ги, но не ги произвел на място. Поставил цвета, но този цвят не е поставен на място. (2) Тази брада е по-голяма, отколкото трябва. Туй показва ред поколения, които са живели, 100–200 поколения, които са живели, не само живота на един човек, но човек трябва да стане господар на онова, с което разполага. Може да имаш пари 100 милиона. Парите, с които разполагаш, са твой капитал. Може да имаш много идеи. Идеите са твой капитал. Другото [е] потенциал за бъдеще.

Казва: „Той [е] гениален човек.“ Гениалността, с която разполага в дадения случай, е важна. Може да направиш едно добро дело, то е гениално. Но не знаете колко мъчно човек става гениален. В гениалността трябва да изпълните най-мъчните пиеси. Разправят един случай за Паганини, като се прочул като гениален, тези гениалните творци направили едно парче толкоз сложно, че да не може да го изсвири. Дали му едно угощение и му казват: „Ще ни бъде много приятно да изсвирите това.“ Той видял, че е една клопка, да видят дали ще може да го изсвири. Той го изсвирил изведнъж, без никакви мъчнотии.

Гениалният човек всичко може. Талантливият ще каже: „Дайте ми време.“ За обикновените хора векове са потребни, за талантливите – десетки години, за гениалните – една година. Ако ни са потребни векове, обикновени сме. Ако трябват 10 години, талантливи сме. Ако една година ни е потребна, гениални сме. То е само фигура на речта. Тези работи, които стават лесно, то е за гениалния човек. Туй, което иска усилия, е за талантливия. Работата е за гениалните хора, трудът е за талантливите, мъчението е за обикновените. Обикновеният човек слиза надолу. Талантливият се качва нагоре. Гениалният работи, той е вече в Божествения свят. Имате една ясна представа.

Казваме: „Мъчим се.“ Под думата мъчение разбираме слизане надолу в света да се учим. Талантливият започва да се качва, труди се. Сега няма нито един от вас, който да се мъчи. Вие всички се трудите. Влезли сте в училището на талантливите, затова трябва да се учите. За гениалните то е бъдещето. По-хубаво училище за талантливите няма. Използувайте условията, да развиете онези таланти, които Господ ви е дал, да развиете онова, което Господ е вложил във вашата душа. Всичките добри желания да ги реализирате.

За талантливия човек старост няма. Да ви не плаши старостта. На старостта ѝ пейте. Какво нещо е старостта? Щом дойде старостта, тя е на обикновения човек. Тя казва: „Ти трябва дома да си почиваш.“ Щом станете стар, казва: „Да си починеш.“ Старият иска да си легне. Детето и на леглото да е, като се събуди, иска да стане. То стане, падне, захваща се за предметите, ходи от предмет на предмет по стената. Като проходи, казва: „Победих.“ То е младост. Ако вие не може да победите една ваша естествена слабост на вашия ум, да кажете: „На четири крака няма да ходя“… Вие чувствувате вече една радост. Някой от вас не може да пее. Някой от вас не може да рисува. Нека рисува. Всеки има възможности. Да използуваме Божествените възможности, които Бог е вложил в нас в училището на талантливите. Ако в сегашния живот тук не използувате възможностите, как ще ги използувате в другия свят? Някой от вас казва: „При ангелите ще идем.“ Ти малкия огън не може да издържиш, как ще издържиш големия? Ангелите знаят да се разправят с този, Божествения огън. Нервната ви система не може да издържи на тяхното знание, на техните трептения, не може да издържите този поглед, тази мисъл. Един ангел, за да дойде, трябва да се приспособи на твоите условия.

Някой път с някоя муха правя опит. Най-първо Бог не взема силните да ме накара да я обичам. Виждам какво желае мухата. Дойде някоя муха, кацне, казва: „Има ли нещо за ядене?“ Взема малко медец, поставя на ръката си. Като дойде, започне да ме гледа, но не ме вижда. Казва: „Тук има едно разумно същество.“ Какво ли ме мисли? Тя ме мисли като голяма муха. Гледа, иска да ме види, не може да ме види. Направя ме на муха. Аз изследвам, тя се движи, обръща се. Като вземе меда, замине си, казва: „Благодаря.“ Питам: Какво ми остави мухата за доброто, което аз ѝ направих? – Да ви разправя на вас този пример, един сюжет да имам. Сега аз не щях да ви разправям за тази муха, ако не бях правил опит. Дойде някой човек, направи ти едно добро. Ти като вземеш всичкото благо, което ти дава, заминеш си. В бъдеще тази муха един ден ще се върне и ще ми направи една услуга. В моя ум с тази муха аз съм на изпит. Едно разумно същество ме изпитва, то взело тази форма, да види как аз ще се обхождам.

Тази муха е само форма, зад нея има едно разумно същество. Един ден това същество ще се яви при мене, ще ми направи една услуга. Аз зная, то е, туй разумно същество ми прави доброто, не онази муха, на която аз турих една капчица мед.

Казвам: Всяко малко добро, което направите в света, един ден ще жънете плода. В умствено отношение, в духовно отношение и във физическо отношение каквото направите, туй малкото добро ще даде плод на вас.

Казвам: Не щадете, направете добро на една малка муха. Ти напишеш една буква *л*. Мислите ли, че тази буква *л* не е на място? Ти не можеш да проявиш любовта, ако не можеш да напишеш *л*. Ти не можеш да [проявиш] мъдростта, ако не напишеш м. И ако не напишеш и, не може да проявиш истината. От *л* как ще напишеш зависи как ще проявиш любовта. Като напишеш *л*-то, ти ще се издадеш дали ти обичаш или не. Като напишеш любов, от първата буква зная дали обичаш или не. Ние се издаваме, без да знаем. Невидимият Бог, още като мислиш, като говориш, като произнасяш първата дума, знае какво е в сърцето ти. Ще идеш при Него с всичката чистота на сърцето си, ще идеш при Бога с всичката чистота на душата си. Ще благодариш, не с едно недоволство, но с доволство.

Ще кажеш: „Сега Господ мене ли намери да страдам? В този свят да се мъча, в тази стая, в тази кухня. Защо не погледне на мене?“ Седиш, даваш уроци. „Малко пари трябваше да ми даде.“ Мърмориш, после казваш: „С мене не се отнасят добре, всички ме нагрубяват, и баща ми, и майка ми, и братята ми. Що ме прати в този свят?“ То всички тия неща са за другия свят. То е предметно учение. Баща ти, майка ти, е предметно учение, братът ти е предметно учение. Те са характери, ти ще ги нарисуваш такива, каквито са. Сприхав си. Баща ти е серт. То е добро. „Майка ми е мека.“ То е добро. „Имам слуга разсеян.“ То е добро. „Аз съм малко развлечен.“ То е добро. Всички сме на място. Но развлеченият е на място, кога? Сприхавият кога е на място? Ако искате печката да я разбутате, каква искате да бъде? Искате ли кротка да бъде или сприхава? Сприхавият само за печката е на място. Дето няма печка, той не е на място. Като иде на друго място, пак иска да трака. Погрешката е там.

Да оставим сега. Използувайте училището на талантите за вашето повдигане, да се облагороди умът ви, да се облагороди сърцето ви, да се облагороди душата ви. Всичко онова, което Бог е вложил във вас, да му дадете ход да се развие. То е ценно.

Всеки, който дава ход на гениалността, се свързва с Божествения свят.

Който дава ход на таланта, се свързва с ангелския свят. Който дава ход на обикновеното, се свързва с човешкия свят. Хората са обикновени, ангелите са талантливи, Божественият свят е гениален.

Използувайте хубавите условия, които имате всеки ден. Бъдете в душата си, в духа си, в ума си, в сърцето си благородни на онова, което имате. Стремете се да бъдете благородни. Не е лесна работа, трудна работа е. Трудна работа е човек да бъде доволен.

В този живот вие имате една задача. Да представите пред Бога един отличен ум, да представите пред Бога едно отлично сърце и да представите пред Бога една отлична воля за работа. Те са три картини, които трябва да изнесете на изложението, което ще има горе.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

32-ра лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 6.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_05_08 Единицата
лекция на Младежкия окултен клас

ЕДИНИЦАТА

Отче наш.

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Кое е онова, което заставя хората да слизат надолу? Кое кара хората да слизат в земята, да се задълбочават? Доброволно ли става? Какво разбирате под думата „мъчение“? В обикновения смисъл какво схващате, когато човек се мъчи? Колко неща има в мъчението? Искаш да извадиш нещо отдолу нагоре или снемеш нещо отгоре надолу. Мъчиш се или да го дигнеш, или да го снемеш. Например, една мишка излиза из дупката, намери нещо отвън, задигне го и хайде в дупката, скрие се. Някой път ония хора, които се мъчат, подаръци им дават. Защо не сте доволни от подаръците на един, който се мъчи? Например, един разбойник, когото преследват, започва да дава подаръци. Защо хората ги е страх от подаръците на разбойниците? И тия, които гонят разбойниците, и те им дават подаръци.

Представете си, че беше ви дадена една лекция да развиете: „Основните черти на зрението, слуха, обонянието, вкуса и осезанието“, да дадете съществените различия. По какво се отличава, например, вкуса от осезанието. Например, имате една идея, която е мъчна за разрешение, към коя категория спада? Или имате някои научни работи, мъчно постижими. Допуснете, че имате една мъчнотия. Имате замръзнала вода и имате една малка дупчица, дето да прекарате една игла. Как ще прекарате замръзналата вода през тази малката дупчица? Какво трябва да направите? Трябва да разтопите водата, нищо повече.

Допуснете сега, че един кръчмар има вино, хубаво вино. Защо обича той да кръщава виното си, защо обича да му туря вода, защо не оставя виното такова, каквото е по естество, но обича да туря вода във виното? Какви са съображенията му? От гледището на обществото, какво зло има? Той разредява виното, но го продава скъпо. Сега кое вино е по-вредно, разреденото вино или хас виното? Вие, например, разрешавате социални въпроси и искате синца да нямате мъчнотии. Представете си сега, че нямате мъчнотии. Не искате да газите кал, искате времето да бъде сухо, дъжд да няма. Щом има дъжд, ще има кал, ще залепне на обущата ви. Вие искате да не се окалват обущата ви. Представете си, че няма никаква кал,

какво ще стане? Ще дойде праха. Калта се лепи по обущата, дойде прахът, не се лепи по обущата, но влиза в носа. Какво сте спечелили – избавихте обущата от кал, но направихте вреда на носа си. Кое за предпочитане, калта или праха, да избереш праха да се не окалят обущата и да увредиш носа или да окаляш краката си и носът да е свободен. Алтернатива няма. Кое бихте предпочели? Някой път разрешавате социални въпроси – да ви е добре да не се окаляте, да не си окаляте краката, не трябва да има дъжд.

Вземете сега хората нали разни идеи имат в света. Едни са въздържатели. В какво седи идеята на въздържанието? – Да не пиеш вино. Казват: „Да не пие човек нищо.“ Може ли човек да не пие нищо? Кое е по-хубаво, да не пие нищо или да пие нещо? Че какво лошо има, ако човек пие сладко вино? Въздържанието в какво седи? От опивателното вино да не пие. Като пие човек от него, изгубва съзнанието си. Защото невъздържаният човек изгубва своето съзнание. Пияният вече след като се напил, е по-умен. Хубаво, някои от вас не искате да страдате. Какво нещо е страданието? Досега някой от вас схванал ли е страданието да има някаква форма? Страданието живо ли е? Някой казва, че го преследва някоя идея. Че как го преследва? Идея може ли да преследва? Някой път казвате: „Натрапва ми се някое чувство.“ Че как ще ви се натрапва някое чувство? Сега имате известни понятия и казвате, че ви се натрапват. Какво разбирате под думата „натрапване“? Нещо, което не го искаш, натрапва ви се. Допуснете, вие сте млад, в държавата има закон, натрапват ви да станете войник. Хвърлите вашите дрехи, турят ви военни дрехи. Искате, не искате, като стане война, мобилизират хората, натрапват се известни неща, които не ги искате. Какво трябва да правите в дадения случай за неща, които ви натрапват? Допуснете сега, че ви се натрапва калта. Какво трябва да правите? Сега вие разрешавате въпроса да бъдем ние добри, да се даде добър строй, да знаете да пеете. Но как ще пееш? Пеенето не може да го налееш с фуния. Много години трябва да слушаш, да слушаш, да се научиш. Значи един тон ще го чуеш с ухото си, ще го превръщаш с ума си и ще го прекараш в гърлото да станеш певец. Първо да го доловиш от ухото, от гърлото трябва да го прекараш навън из устата. Единият отвън, който приема и другият отвътре, който предава. Как ще го направите сега, кажете ми. Един неверен тон защо е неверен? Представете си, 256 грама тежи тонът. В обикновената гама 256 грама или 256 трептения. Аз го признавам за 250, значи губиш 6 грама. Казва: „Какво бива от шест грама?“ Ако е един грам радий, колко милиона струва? Казвате: „Какво бива шесте грама?“ Казваме: 250 трептения, разбираме нещо, което трепти. Но то е една същина, която се предава чрез движение. Във всяко трептение нещо е минало. В едно трептение има една придобивка. Трептението е само движение, но във всяко трептение е минало нещо. Значи всичките тия трептения прекарват някаква същина. Значи трепти нещо, подтиква те.

Трептението е един вид подтикване.

Казвам: Всички съвременни хора имат много повърхностни понятия за нещата. Казва: „Той не пее.“ В музикалния свят, тъй както обикновено се разбира, то са две различни идеи. Ние понякой път схващаме доброто не като добро, но като нещо приятно. Приятността не седи в доброто. Не всички приятни работи са добри. Някой казва: „Добре е, приятно ми е.“ Добрият човек няма да те нагруби, няма да ти каже лоша дума, ще мълчи. Туриш си ръката към собата, гледа те, опариш се, той мълчи. Направиш една погрешка, той мълчи. Вървиш по пътя, той не ти казва: „Там има дупка, ще паднеш.“ Когато ядеш, в яденето има турени горчиви или сладки работи, той си мълчи. Да не обиждаш никого. Ако не обиждаш никого, светът ще бъде ли по-добър?

Допуснете, че светът е направен само от светлина. Ако съществуваше в света само светлината, само белия цвят, какъв щеше да бъде светът? Без светли краски, червено, зелено, портокалено. Вие понякой път не искате да работите, не искате да си донесете вода. Искате други да ви донесат. Изключвате страданието за вас, налагате страданието на други. Вие сами не искате да си донесете вода. Ти сам не искаш да бъдеш добър, искаш другите хора да бъдат добри. Ти сам не искаш да дадеш, искаш другите да ти дадат. Искаш другите да ти направят някоя къща. Защо ще ти правят къща? Представете си, че вие сте пътник в живота, защо ти е къща? Днес спираш тук за половин час, съградиш къща. За друг половин час друга къща съградиш. Представете си, че всеки половин час градите по една къща. Или ще кажеш: „Да си направя по една хижа.“ Това са желанията на хората. Тези въпроси, които хората разрешават, имат разрешения. Всичките хора искат да бъдат добри. Казваме, че не са добри хората. Защо не са добри? Представете си, че пътувате в океана, имате жито с килограми. Къде ще го стоварите, в морето не може. Допуснете, че вие сте на сушата, имате жито, но никаква влага няма. Как ще употребите житото? В океана има повече влага, отколкото трябва, на земята не може да го оставите, има повече суша, отколкото трябва. Житото пак не може да го употребите, какво трябва да правите? Искате някой човек да ви обича. В обичта има даване, трябва да дадеш нещо. Но ти даваш това, което е непотребно за тебе, което е потребно за тебе го задържаш. Например, един вълк остава овцата да пасе тревата, защото тревата е непотребна за него. Обаче вълкът никога не остава овцата. Като мине покрай тревата, оставя я, но като дойде до овцата, взема я. Като дойде до тревата, казва: „Не ми трябва тревата.“ Като види една овца, казва: „Тази овца е за мене.“ Защо вълкът в дадения случай предпочита овцата пред тревата? От гледището на овцата кое е по-хубаво – да те предпочете ли вълкът или да не те предпочита? Философия сега трябва. Сега един вълк да те предпочита ли

или да не те предпочита? Той тревата оставя, а овцата предпочита. Хване я за врата, казва: „Ще си поговорим, стойте малко." Казва: „Да си поговорим за новите идеи, които съществуват в света, за морал, за всичко туй." Ако сте една риба, кое бихте предпочели: да бъдете в мрежата на рибаря или да бъдете извън мрежата? Човекът иска добро да направи на рибата, той си хвърля мрежата да извади рибата от гъстата материя в по-рядката. Хвърля мрежата, извади рибата. Защо рибите са недоволни, искат да влязат пак във водата?

Вие не искате да бъдете болни. Много добре. На какво почива здравето? Имате единица светлина, две единици слух, 3 единици ухание, 4 единици вкус, 5 единици осезание. Представете си, че на всяко число прибавите по още една нула и стане 10, 20, 30, 40, 50, какво добивате? Вас ви трябва единица, увеличавате с десет, девет е непотребно за вас. Няма къде да ги употребите. Една лампа, която има една свещ, вечерно време имате полза от нея. Но представете си, че ходите денем, имате лампа от десет свещи, при дневната светлина какво ще ви ползува свещта? Казваш: „Имам една лампа от десет свещи." Не е практично. Единица светлина навсякъде може да я намерите. Щом увеличите десет пъти, мъчнотията идва. С една свещ можеш лесно да се справиш, но с десет свещи не можеш лесно да се справиш. Хората са свещи. Но светлината се движи. Ако имате десет свещи, те се движат в разни направления, всички са в движение. Как ще ги задържите? Тази свещ, която държите в ръката, то не е свещ. И при това може би вашето око не е навикнало на десет свещи. Засега единица светлина значи толкоз светлина е потребна за окото да се нахрани. Тази единица е храна за окото. Вие увеличавате вашите дажби десет пъти. Защо ви е, непотребно е. Единицата е потребна, но девет е непотребно, излишно е. Казвате: „Да има по-голяма светлина." Защо ви е по-голямата светлина? Ако на земята увеличим светлината десет пъти, какво ще стане със слънчевата светлина? Природата, след като правила дълги опити, тя милиони и милиарди опити е правила. Ние трябва да бъдем на такова разстояние, за да можем да възприемем светлината. Ако ние увеличим тази светлина, ще стане един преврат вътре. Сега да ви преведа един пример. Какво се ползува една кокошка, че е тлъста? Една кокошка, която е тлъста в курника, какво се ползува? Това съкратява живота ѝ. Когато дойде господарят ѝ, ще я пипне, ще я хване. А пък, ако е малко слабичка, ако ѝ се четат ребрата, ще я остави по-дълго време да живее. Слабите кокошки живеят по-дълго време, отколкото тлъстите. Един сокол, когато хваща каквато да е птица, отдалече вижда кои са мазните птици, тях ги гони. Той не хваща всяка. Лисицата, като дойде в курника, обира най-тлъстите кокошки. Как ги вижда вечерно време, като ги вижда наредени, взема най-тлъстите. Аз предполагам, че тлъстите кокошки са много страхливи. Като види страхливите кокошки, ги гледа, тлъстите падат долу.

От страх които падат, са тлъсти, които остават горе, държат се за дървото, не са тлъсти. То е една теория непроверена, трябва да я проверите. Като влезе лисицата в курника, хваща тлъстите кокошки, взема ги, нарежда ги на кръст пет–шест кокошки, нареди ги и ги носи. Три кокошки от едната страна, три от другата, носи ги. Сега какво се ползува една кокошка, че е тлъста? Представете си, че кокошките бяха научили един морал. Господарят обича тлъстите кокошки, не тия, на които се четат ребрата, едва преживяват или понякой път да бъдат малко болнички. Болните кокошки по-дълго време живеят. Тъй се преподава учението. Че това е учението, което се преподава на земята. Не трябва да бъдеш богат. Щом си богат, ще те претрепат. Разбойниците кого търсят? Един разбойник пита: „Ти ли си най-богатият? Много ми е приятно" – казва. Той има съображения. Сиромаха не иска да го знае. Как като богат бихте ли обичали да ви посещават разбойници търговци?

Какво разбирате под думата „единица"? Слънцето винаги дава единици. То е семката. Ако идеш на слънцето, единици дава. Ако си на земята, посей това семе. От тази единица може да изкараш колкото единици искаш, но сам ще ги изкараш. Законът е: Вас ще ви дойде една идея, искаш втора, трета. Не, че на човека Господ даде една идея, човек трябва да я вложи в себе си, да се размножи. Вие искате всеки ден да ви иде по една нова идея. Тогава вие сте търтей, човек, който не употребява единицата. Той седи в първия клас, дали му единица, във втория, в третия му дали единица. Казвам: Ако вие не приложите идеята, че единицата винаги е един зародиш, в който се крие цялото. Да кажем, имате едно житено зърно и имате 20 житени зърна. По какво се отличават 20-те житени зърна? Както единицата има сила, така и 20-те житени зърна имат същата сила. Да допуснем, че вие сте един човек. Защо на човека не са направени стотина крака, не е ли по-хубаво, ще ходи по-бързо. Ако вие бихте имали стотина крака, какво щяхте да направите? Какво ще свършите със стоте крака? Природата е правила вече опити. Сега в науката прилагат, те са взели единица конска сила и може да прекарат на такова разстояние, както сто конски сили. Единицата конска сила съдържа толкоз сила, колкото сто конски сили. Единицата конска сила съдържа толкоз енергия, колкото сто конски сили. Вземете един органически закон. Казва: „Човек като яде, се поправя."

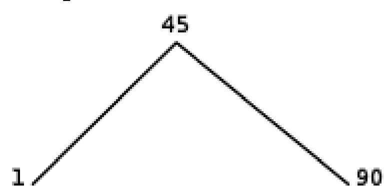

Фиг. 1

Кое е онова, което поправя децата? До 45 години расте човек, до 45 години като яде, печели, а от 45 до 90 години, губи. Колкото и да туриш, всякога губи. От едно до 45 тялото се увеличава, от 45 започва да намалява. При 45 смаляването е много малко, колкото отиваш до 90, повече единици излизат (Фиг. 1). Защо става така? Защо става туй изменение? Сега не ви иде наум защо става това нещо. Вие искате да намерите много дълбока философия. Тя е много проста идея. Вие мислите, че е много сложна работа. Представете си една единица – дете на една година, две единици – на две години, три единици – на три години и до 45 расте, оттам насетне не расте. На първата година с много малко храна се задоволява това дете, на 45 години с повече храна се задоволява. Да допуснем, че детето на една година носи едно кило – това сравнение е малко несъобразно, на две години – две кила, на 45 години – 45 кила. Ти на 90 години трябва да носиш товара на 90 кила. Ще бъде ли приятно? Ако ти туриш единицата на гърба, лесно е, но носиш 45 кила, ти ще се намериш в трудно положение.

Та казвам: В природата, когато се казва „икономия“, се подразбира да прекараш един живот с най-малката материя. Като намаляваш материята, трябва да увеличаваш силата. Човек, който иска да бъде голям по количество, ще увеличава материята, но ще намалява своята сила. Тия, големите хора са много неподвижни. Да кажем, имате един слон за големи работи, но за малките работи какво ще прави слонът? Отде ще го прекарате? Казвам: Трябва да се повърнем към ония норми, които природата създала. Единица светлина подразбира един зародиш, който носи цялото в себе си. Единицата винаги разбира, което може да произведе множество. Единицата цяло е зародиш, което може да произведе множество. Множеството е качество на единицата, че единицата може да се размножава, множеството да се дели. Туй, което наричат части на единицата, то е безброй частици, които се съдържат в единицата. То са възможности, при които цялото се развива. То е закон на човешкото развитие. Когато ние искаме да бъдем по-големи, ние трябва да желаем само единицата да се прояви в своите вътрешни качества, които са скрити в нея. Тази единица става цяло дърво. После единицата е практична. След като завърши целия процес, се смалява. Всичките свои части ги смали, стават достъпни. Може да се увеличава, колкото иска и може да се намалява, колкото си иска. Туй, което се увеличава, е множество. Когато един човек иска да стане виден, тогава не се увеличава единицата, увеличават се частите. Единицата се увеличава, за да могат частите да се проявят. Защото, ако единицата не се проявява, и частите не могат да се проявят. Ако тя не се увеличава, и частите остават неизменни.

Сега допуснете, че вашето око ви е малко. Защо ви е потребно голямо око? Природата не е турила голямо око като диня. Туй, малкото око, е толкоз

практично, че вижда много работи. Яви се желание да бъде окото по-голямо или искате носът ви да бъде по-голям. Един нос може да бъде 6–7 сантиметра. Мерили ли сте си лицето колко е дълго? Едно лице, което е дълго 19 сантиметра дължина, колко трябва да бъде носът? Да кажем, 15 сантиметра е дълго лицето, колко трябва да бъде носът? Челото пет сантиметра, носът пет сантиметра и брадата пет сантиметра. Или искате десет сантиметра нос. Защо ви е десет сантиметра нос? Ако вашият нос е два сантиметра, значи месечината ви повлияла. Той останал в развитието на месечината. Казва: „Много ум не ти трябва". Дългият нос е крайно користолюбив, иска да бъде голям богаташ. Ако носът е три сантиметра, той е юпитеровски нос. Достойнство има. Всичките носове, които искат да ги не обиждат, то е 3 сантиметра нос. Този, който иска много богатство да има, той е четири сантиметра. С търговия, който иска да се занимава, той е пет сантиметра. Който се занимава с любовни работи, той е 6 сантиметра. Който е 7 сантиметра, е на нещастие. Най-дългите носове носят нещастие. Човек със седем сантиметра нос е сатурнов тип, навсякъде вижда нещастие. Казва: „Какво да се прави?" Онзи с 6 сантиметра, той любовни работи търси. Но любовните работи ги уподобявам като един, който се е научил да пие винце. В една кръчма влезе да опита виното, в друга влезе. Този с 6 сантиметра целият ден само опитва, специалист е по виното, при еди-кого си какво вино има, всичките вина 15-годишни, 10-годишни, 5-годишни, специалист е. После специалист е по яденето, кои яденета са най-хубави. С 6 сантиметра по любовните работи искат хубаво ядене. Хората на любовта са по-фини в яденето. Най-хубавото ядене на какво е, ще вземе малко, ще го опита, казва: „Този плод не е узрял." Стомахът му е много деликатен. Защо ти е един нос, който ще ти развали стомаха? После с 6 сантиметра не иска да работи. Седи, само се потрива, не иска много да диша, ще му се пръснат дробовете. Не иска много да мисли, ще се пръсне мозъкът. Всичко обича без труд. Крайност е. Да допуснем, че ти имаш два сантиметра нос. Той е на Месечината. Имате три сантиметра на Юпитер, имате 4, 5, 6 сантиметра. То са неестествени. В този нос с два сантиметра, въображението е силно развито. Няма да ти каже както е, но ще преувеличи. И учен човек да е, малка работа свършил, но ще преувеличи. Този с три сантиметра обича скъпо да продава. Което му струва пет лева, 150 иска да го продаде. Този с 4 сантиметра като тръгне някъде на гости, най-малко десет каруци ще теглят с нея, ще натовари багаж. Които искат 100, 200 милиона да имат, те са на 4-те. Този с 5-те като тръгне на разходка, той ще има цял екскорд, десетина души да го придружават. Един екипаж от сто души какъв прах дигат, какво удобство има? Всичките тия противоречия се дължат на вашите носове. Вие казвате: „Животът да е лесен." Този с двата сантиметра казва: „Тъй да седи човек само да мечтае." Двете е на мечтанието. Трите е на дрехите. Този с трите – мисли целия ден как да е облечен, шапката му, обущата му, дрехите му. 4 сантиметра пък

предполага дрехата да е дебела, кожух хубав за зимно време. Хора с 4 сантиметра нос носят зимно време дебели кожуси. Всичките проповядват кожуси. Кожух имал човекът, дебел кожух. Защо ти е лятно време кожух? Друг казва: „Парици, парици без парици не може. Човек без пари умира. Пари, пари и пак пари." То са неестествени положения. Питам: Рибите къде ще носят парите? Ако има една каса вътре във водата, къде ще я турят? Птиците като хвъркат, къде ще турят парите? Ние вземаме нашия свят с пари. То е временно удобство, преходно средство. Първите хора са имали превозни средства – биволска кола, конска кола, аероплан, но това не е идеално превозно средство. Три превозни средства има: ще се качиш на своята мисъл – превозно средство е. Ще се качиш на своите чувства – превозно средство са и ще се качиш на своята сила – превозно средство е. Най-идеално е да се понесеш със своята воля, чрез сърцето си и чрез ума си. То са идеални превозни средства. Всички други са помагала. Един човек на въображението ще има живота на месечината. Цялата вечер ще гледаш само месечината, какво ще се ползуваш? Какво ще ти даде месечината, тя изгряла много хубаво. Първият път ще бъде интересно, но втория, третия, десетия път какво ще ти донесе месечината? Нищо няма да ти донесе. Всички ония неща, които се опитват, те са полезни неща в живота; всичко онова, което не си опитал, то не е полезно. Онова, което си опитал, придобил си нещо от него, то е полезно. Онова, което не си опитал, то за тебе е неполезно. Човек трябва да влезе в онзи порядък на нещата, в който провидението го е турило. Всеки човек трябва да зачита порядъка, в който той живее. Всичките хора не живеят в един и същ порядък. Различават се. Никой човек не си мяза по нищо. Казва: „Мязат си хората." По яденето не си мязат, по желанието за пари не си мязат, по желанието за наука не си мязат, по избиране на свои професори не си мязат, по облекло не си мязат, един обича един цвят, друг обича друг цвят. Хората не си мязат, много се различават хората. Привидно имат една външна форма, но вътрешното съдържание на тази форма се крайно различава. Казвам: В дадения случай човек трябва да поддържа един порядък, който природата е създала. Ако вие нямате никакви дарби и ви турят професор да преподавате математика или не сте музикант, как ще преподавате музика? То ще бъде най-голямото мъчение да преподавате музика, без да сте даровит музикант; да преподавате математика, без да сте даровит математик. Да накараш болният да работи или да накараш ленивият да работи. От какво е произлязла леността? Леността се създала от богатите. Какво създадоха богатите? – Леността. Какво създадоха бедните хора? – Труда. Доброто на леността кое е? В леността се образуваха потенциалните, положителните енергии, а в сиромашията се образуваха кинетичните енергии. Кинетичните енергии постоянно вземат от потенциалните. Става движение. Богатите хора създадоха условията, бедните ги използуваха. Това вече има смисъл. Богатството само по себе си

е безсмислено. Сиромашията сама по себе си е безсмислена. Богатството и сиромашията, съединени в едно движение в природата имат смисъл. Те са полюси. Богатството като полюс има смисъл. Няма по-лошо нещо от едно богатство в статично положение. Мисълта може да бъде като полюс на човека. Една мисъл без да е полюс е най-голямото нещастие. Мисъл, която може да впрегнете в работа е потребна; чувство, което може да впрегнете на работа е потребно. Две неща. Едно чувство трябва да бъде богато, трябва да има условия. Сега енергичните хора са сиромаси. Думата „сиромашия" ще преведете с енергичен човек. Всеки, който е енергичен, е сиромах. Кой е енергичен – наяденият или гладният? Гладният търси навсякъде. Който е наситен, търси да си почине. Богатият не е енергичен, той вече е придобил. Гладният, сиромахът е енергичен. Думата „гладен" показва, че му липсва нещо. Енергичният начин, по който сиромахът може да придобие онова, което богатият има. Щом говорим за богатство, искаш да се освободиш от богатството. Само сиромашията може да те освободи от богатството. Никой в света не е в състояние да те направи сиромах, освен сиромашията. Никой не може да задоволи сиромашията освен богатия. Богатият е, който може да те изведе из областта на сиромашията. Сиромашията е единствената, която може да те изведе из областта на богатството. Аз разсъждавам другояче: ако си потънал в дъното на океана, кой ще те избави? Трябва да те освободят от богатството, за да излезеш. За да се спасиш, ще оставиш богатството на дъното, ти горе като човек ще излезеш. Сиромашията ще те избави. Това са сега положения. Богатство на човека се подразбира неговия ум. Богатство на човека се подразбира неговото сърце. Богатство на човека се подразбира неговата сила. Ако е богат, той ще излезе из каквото и да е положение. Всеки един човек на земята има една задача да разрешава: да развие ума си, да развие сърцето си, да развие волята си. Щом не развива ума си, щом не развива сърцето си, щом не развива волята си, той е осъден на страдание. Следователно страданието остава, което те подтиква да развиваш ума си. Страдание е, което те подтиква да развиваш сърцето си. Щом не развиваш ума си, страдание ще има; щом развиваш ума си, страданието изчезва. Като развиеш ума си, страданието ще престане. Като развиеш сърцето си, страданието ще престане. Като развиеш силата си, страданието ще престане. Значи развивайте ума си, развивайте сърцето си, да престане страданието. Туй е всичкото.

Един лист може ли да бъде по-голям от цялото дърво? Той си има определена големина. Всеки човек в природата има определена големина. Той трябва да остане на тази големина, която природата му е дала. Листата трябва да бъдат малки. Тогава са на място. Ние искаме да бъдем много големи листа. Някой път искаме да бъдем много големи плодове. Ако дините турим на една круша, какво ще бъде? За предпочитане е

малките плодове, пред големите дини на крушата. Всяко нещо, което не можете да го реализирате, е голямо. Всичките неща, които се реализират, са малки. Големите работи никой не може да ги реализира в света.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
27 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 8. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_05_10 Без сол
утринно слово

БЕЗ СОЛ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„Кажи ми Ти истината“
„Добър ден“

Прочетоха се следните страници от книгата „Божествен и човешки свят“: 301, 302, 303, 304, 305, 360, 361, 362.

Бог е любов. Под думата Бог е любов какво разбирате? Какво нещо е Бог е любов? Туй, което постоянно дава и никога не взема, това е любовта. Вие се намирате в едно противоречие, понеже любите, и искате да вземете. То е обратният закон. Щом даваш и вземаш, то е търговия, то не е любов. Любовта е това, което всякога дава, без да очаква нещо. Щом речеш да очакваш нещо, което си дал, влизаш в противоречие със себе си. Гледам някой казва: „Аз ви любя, казва, вие любите ли ме?“ То е вече търговия, иска търговско отношение. Щом той е продавач, аз трябва да бъда купувач; щом аз съм продавач, той трябва да е купувач.

Мъжът дава, а жената взема, нищо повече. Жената постоянно взема, тя е отворена дупка, в която всичко се втича. Той сега мисли: като се ожени, ще бъде щастлив. Щастието подразбира: мисълта трябва да му донесе нещо. Какво ще му донесе? Сега, когато говоря за жена, не разбирам само жената. Под жена разбирам: всеки човек в даден случай може да бъде или мъж, или жена. Казва: „Какъв си?“ „Мъж?“ „Хубаво, даваш ли?“ „Не давам.“ „Не си мъж.“ „Аз съм жена.“ „Ами ти каква жена си, когато си подпушена и през тебе нищо не може да мине?“ Вземеш, пълен си. Една жена е пълна. Пълната жена не е жена, празната жена е жена. Аз наричам всички празни шишета жени, а пък наричам мъже всички пълни шишета. Празните и пълните шишета не разрешават въпроса, това е консервиране – ние имаме съдържание консервирано.

Щом консервираме нещата, ние влизаме в стария порядък, започваме да се осигуряваме за зимата, когато няма плодове. Представете си, че живеем в един свят, дето по дърветата има постоянно плодове. Що ще правите консерви? Има консервирано знание. Наследствените знания са консервирани. Ти си наследил някое качество на баща си. Баща ти обичал

парите, и ти ги обичаш, мязаш на баща си. След като обичаш парите, какво могат да ти дадат? Обичаш парите, парите не могат да отговорят на твоята любов. Ти ги обичаш, но те не могат да отговорят на твоята любов. Какво ще ти дадат парите? Няма по-невярно нещо от парите: в който джоб ги туриш, вървят – никакъв морал; който ги вземе, с него отиват. Турците казват: „С деветдесет народа мир правят.“

Когато ти имаш една мисъл, която е от женски характер, трябва да я видиш, най-първо, има ли канал, изтича ли: шише или цев е. Ако е шише, което събира едно кило, ти трябва да знаеш, че след като туриш едно кило, ще бъде недоволно, всичко друго, което туриш, ще се излива навън. Какво може да донесе такава жена? Представете си: една жена се оженила, първата година мъжът ѝ направил памучена рокля, втората година – вълнена, третата година – копринена. Каква по-хубава рокля от копринената може да ѝ се вземе? Питам сега: ако жената носи памучена рокля, какво ще добие; ако носи вълнена, какво ще добие и ако носи копринена, какво ще добие? Памукът е добър проводник на топлината, коприната е лош проводник на топлината. Следователно мъжът иска да ѝ каже: „Едно ще даваш, две ще задържиш. Евтино ще купуваш, но два пъти по-скъпо за него ще вземеш.“

Та казвам, изясняват закона за наследствеността. Всичките нещастия днес, които съществуват в света, на какво се дължат? На една неразбранщина. Колко му трябва на един човек да живее? Защото в Божествения свят човек е осигурен за един ден: откакто изгрее слънцето, докато залезе. Ти искаш да се осигуриш за милиони дни. В Божествения свят за един ден щом си осигурен, ти си осигурен завсякога; щом за един ден не си осигурен, оставаш неосигурен и за другите дни. Най-първо, ако ние се осигуряваме, ние нямаме вече доверие в онзи Божествен промисъл, който съществува в света. Казва: „Кой ще се грижи за мене? Аз ще се грижа.“ Щом ти се грижиш за себе си, ти си излязъл от Божествения порядък. Казва: „Трябва да помислим за себе си.“

Аз трябва ли да мисля кога ще дойде пролетта, трябва ли да мисля кога ще дойде лятото, кога ще дойде есента, зимата? Или трябва да ли се тревожа дали дърветата ще цъфнат, или няма да цъфнат, дали ще дадат плод, или не? Или трябва ли да се тревожа дали слънцето ще изгрее, или няма да изгрее? Сегашният порядък, в който живеем, е извън Божествения порядък на нещата. Какво човек е добил, когато живял извън Божествения порядък? Щом живее извън Божествения порядък, всичките нещастия ще дойдат отгоре му, няма да остане някое нещастие, което да не опиташ, никакво благо няма да дойде. Щом влезеш в Божествения порядък, всичките блага у тебе ще дойдат, всичките страдания ще си заминат.

Вие страдате. Кажете защо са тия страдания? Те са извън Божествения порядък. Христос беше в небето и Му се поревна да дойде в човешкия порядък. Той опита какъв е човешкият порядък. Казват Му: „Ако идеш извън Божествения порядък, ще изпиташ всичките страдания.“ Втори път като Му кажат за човешкия порядък, казва: „Отсега, и цялото човечество да плаче, кракът Ми няма да стъпи в човешкия порядък.“ Казват Му: „Гладуват хората.“ „Хич не гладуват.“ Казват: „Има хора, които умират от глад.“ „Да се хранят със Словото Божие.“ Хранят се с хляб – човешкия порядък. Хранят се със Словото Божие – Божествения порядък.

Сега казвате: „Да обърнем света“, всинца се въодушевлявате да обърнем света. Чудни са хората, които не са се научили да обръщат своите кесии, а искат да обръщат чуждите кесии. Кесията трябва по някой път да я обърнеш, да я опереш, понеже, след като туряш пари, се оцапва. Едно шише, след като наливаш дълго време вода в него, трябва да го измиеш, доста тиня оставя водата, трябва да го измиеш това шише. Обърнеш го надолу. Шишето, като държиш нагоре, нищо не дава. Шишето, като има, като го обърнеш надолу, тогава пуща нещо. Ако човек седи нагоре, не страда. Ще обърнеш с главата надолу, казва: страда. Докато не дойде страданието, той нищо не дава.

Всякога страданието има предвид да изкрънка нещо от тебе. Аз съм гледал някой път майката дойде, даде една ябълка на детето. После поиска ябълката от детето, то не я дава. Заражда се борба, майката го хване, вземе ябълката. Или хване го за ухото – то стиска и тя стиска, който стиска повече, надвие. Детето почне да плаче, че майката му взема ябълката. Защо плаче детето? Майката вижда, че тази ябълка не е хубава, взема я, за да му даде по-хубава. Него го е страх, казва: „Не давам, в света има само една ябълка.“

Ти си загубил хиляда лева. Господ помислил да ти даде две хиляди. Казваш: „Защо ми вземаха парите?“ Да ти дадат две хиляди. Вземат ти двете хиляди, които имаш. Казваш: „Защо ми взема парите?“ Да ти дадат четири хиляди. Вземат ти четирите хиляди, за да ти дадат десет. Или вземат ти десет хиляди, за да ти дадат двайсет хиляди. Казвате: „Защо ми вземат това?“

Любовта ти взема, но ще ти даде по-хубаво. Първата жена ти взели, ще ти дадат втора. С първата се пържеше. Казват: „Еднобрачие има в света.“ В света не съществува никакво еднобрачие. Прераждал си се петдесет–шейсет пъти. Казва: „Аз съм еднобрачен. Според теорията, казва, мъжът има само една жена.“ Това е Божественият порядък. В човешкия порядък е

винаги многоженство. Соломон имаше триста жени и шестстотин наложници – деветстотин. Четете, да видите какъв морал дава един еврейски цар? Защо е писано така? Защо му бяха тия много жени на Соломона? Баща му взе чуждата жена, лакомия е това – и такъв син се роди, взе много жени. Всеки, който взема чуждата жена, ще роди син, който ще има деветстотин жени. Питам сега, в нашите времена как ще отгледаш толкова жени? Ако си цар, можеш, но ако си беден човек и имаш деветстотин жени, какво ще ги правиш? На годината деветстотин рокли по хиляда лева, колко правят? Деветстотин обяда по сто лева, колко струват? Ами обуща, ами шапки? Ако всичките тия народят деца, по три–четири?

Имаме един закон. Опасно е, когато умът стане многоженствен, сърцето като стане многоженствено, опасна работа. Трябва да се разбира законът. Единствено Божественото е в света, което хармонира всичките противоречия. Извън Божествения порядък съществуват всички нещастия. Казват: „Защо Господ направил света така?“ Ние си правим този свят. Разправяше ми един попски син, казва: „Баща ми имаше стотина кошери, тръвни. Гледам една бяла пита, турил я отдолу. Дете съм, искам да взема от бялата пита; хич не ми иде наум, че има пчели там, вземам ножчето и режа. Като се натрупаха пчелите отгоре ми, пуснах тръвната. Пчелите нахапаха ме по лицето, поду ми се лицето. Баща ми ме пита и аз лъжа баща си. „Какво ти стана?“ – казва. Казвам: „Минах покрай пчелите, и те се нахвърлиха.“ Казва: „Те, пчелите, са работливи, ти да не си ги бутал?“ „Не, не.“ Баща ми отива при кошерите, и който кошер съм го бутал, се обърнал. Вика ме баща ми и ми казва: „Тази тръвна кой я бутнал на земята?“ Та казва: „Баща ми – с доказателства. Трябваше да призная, че съм бутал. Яви се желанието в мене, и не искам от баща ми мед, да ми даде колкото искам.“

Та и ние в света скришно искаме от тръвните да си извадим малко медец. Който от вас иска да си вземе медец, пчелите се нахвърлят, тогава носим своите подутини по себе си. Някой път зароди се желанието, някой иска да се жени. Хубаво, защо иска да се жени? Момъкът или момата искат да се женят, защо? Искаш да носиш сабя. Защо искаш да носиш сабя? „Ама искам да свиря.“ Защо? „Ама искам да говоря.“ Защо? Хубаво е, не е лошо да говориш, но защо? Които се сподобят с онзи век, нито се женят, нито за мъж отиват. Казва: „Човек трябва да се жени.“

Женитбата е един процес, но жененето е извън рая. Докога ще се женят хората? Докато са извън рая. Щом се върнат в рая, никаква женитба няма. Казва: „Да направя нещо.“ Аз ще ви представя. Когато един грънчар направи петдесет–шейсет хиляди гърнета, защо ги прави, каква услуга принася на човечеството? Петдесет–шейсет хиляди гърнета опекъл,

продаде ги. Разправят за един грънчар в турско време, в Балчик. Опекъл петдесет хиляди гърнета. Дошло му наум, стотина от тях напълнил с краве масло, а другите останали празни. Иде една светкавица и пада върху гърнетата, и му пробива всичките петдесет хиляди празни гърнета. Само стотината гърнета, пълни с маслото, остават здрави.

Злото, всичките ваши празни мисли, светкавицата ще ги надупчи. Ще останат само пълните шишета с масло. Доброто в света е, което нас ни ползва. Един момък се жени, защо? Една мома се жени, защо? Момъкът се жени или да люби, или да го любят. Момата се жени или да люби, или да я любят. Те едновременно не може да се любят, невъзможно е двама души едновременно да се любят. Законът на любовта е закон на даване. Ако всички дават, кой ще взема? Трябва да има някой да взема. Водата, която се дава, трябва да има поле, да влиза някъде на работа. Или вие искате да вземате. Но ако няма кой да ви дава, кой ще взема? Даването и вземането произтичат от любовта. Даването е процес на изобилие, излиза нещо от Бога, то е даване. Приемането е това, което Бог дава да приемем, да го турим в работа. Ако ние не дадем ход на Божественото, благото се спира. Аз наричам туй подпушване закона на любовта.

Казва: „Мене не ме обичат хората." Защо да не те обичат? Иска някой зимно време от мене да стопля стаята. Нямам никакво гориво, как ще го стопля, кажете ми, нямам горивен материал? Най-първо, трябва да имаш горивен материал в ума си, с който да създадеш една любовна форма. Трябва да имаш горивен материал в сърцето си, с който да създадеш едно любовно желание. Трябва да имаш горивен материал във волята си, да приложиш любовта. Любов, която не може да излезе из човешкия ум, любов, която не може да излезе из човешкото сърце, и любов, която не може да излезе из човешката воля – това не е любов. Трябва да потече този извор, силен е. После ум, който не може да възприеме любовта, и сърце, което не може да възприеме любовта, и воля, която не може да приеме любовта, това не е ум, сърце и воля. Ум е, който може да произведе любовта и ум е, който може да възприеме любовта. Сърце е това, което може да произведе любовта и което може да възприеме любовта. И воля е туй, в даден случай, което може да предаде любовта и което може да възприеме любовта.

Тези са нови понятия. Казвате: „Любов." Най-първо, всеки в себе си ще каже: „Аз може ли да предам Божията любов и може ли да възприема Божията любов?" То са елементарни работи, от които ние сега се спъваме.

Не само ние, но целият свят иска да тури един нов ред. Новият ред седи в любовта. Ако умовете на хората се отворят да дойде Божията любов и да я

предадат, ако умовете на хората се отворят да възприемат Божията любов, ако сърцата се отворят да предадат Божията любов, ако сърцата се отворят да приемат любовта и ако техните воли се отворят да предадат и да възприемат любовта, вече имаме един нов порядък на нещата. Сега оставете старите разбирания: „Да умрем, да идем в оня свят да видим какво има." Питам, ако някой иде в Германия, той германец ще стане ли? Ще добие ли всичкото знание? Ако иде и каже само: „ку-ку", ще се запознае ли с науките на германците, с индустрията, която те имат, ще научим ли нещо?

Ние искаме да идем в оня свят, в Божествения свят – умът трябва да бъде готов да предаде Божията любов, сърцето трябва да бъде готово да предаде Божията любов. Сега думата предаде има двоен смисъл, разбираме предател да стане, да те изнуди, и да предаде нещо. Аз предаване ще го туря другояче: човек, който не е готов да стане слуга на любовта и да иде да слугува на любовта. Ако човешкият ум не е готов да стане слуга на любовта и да иде да ѝ слугува, това не е ум, ако човешкото сърце не е готово да стане слуга на любовта, да иде да ѝ слугува, това не е сърце и ако човешката воля не стане слуга на любовта, да иде да ѝ слугува, това не е воля.

Казвам: „В нас новият порядък е готовността да възприемем Божията любов и да идем да слугуваме в света." Как да идете да слугувате на Господа? Тъй както разбирате. Няма никакви правила, за обичането на любовта няма никакви правила. „Как?" – някой ме пита как ще люби. Как ще любите, кажете ми? Ако ме пита конят: „Обичаш ли ме", казвам: „Обичам те", и се качвам на гърба му. Той ще ме носи. Ако ме пита каруцата: „Обичаш ли ме", кача се отгоре на нея и ще си туря товара на каруцата. Каруцата е туй, на което може да се кача; кон е туй, на което може да се кача; череша е това, на което може да се кача и да взема плод. Като ида при черешата, ще ям череши, няма да я гледам, да я милвам, целувам. Ще целувам плодовете. За всяка целувка трябва да ми даде. „Такива празни работи, ние сме реалисти." Целувам черешата за черешите. Ти целуваш водата за самата вода, която влиза в тебе. Вода, която не влиза – никаква целувка не давам. Целувам хляб, който става жертва. Един човек, който не може да се жертва, никаква целувка не може да му се даде, то е закон.

Нас, съвременните хора, ни е страх от жертвата. Жертвата е свободен билет, отвор в човешкото сърце да влезеш. Ти, като се жертваш, ще влезеш в Божествения свят. Без жертва не може. Сега жертва се Христос. Христос се жертва, за да влезе в Божествения свят, да може да въведе всичките души, да им даде пример, че и те по същия закон на жертвата да влязат.

Ако ние не мислим, че можем да се жертваме като Христос, да влезем в Божествения свят, безпредметно е. Казват: „Христос умря заради нас." Христос умря заради нас, и ние трябва да умрем заради Него. Умира човек заради мене, и аз ще умра заради него. На думата умира вие туряте съвсем друг смисъл. Умира значи: у, мира – след у турете запетая, значи въвежда ме, умира Христос заради мене, въвежда ме в друг свят. Тъй го турям умира: у, мира.

Ние сами разваляме живота. Знаеш колко лесно се разваля животът? Оженили се двама млади. И религиозните хора се женят, всичките хора се женят на земята, няма никой, който да не се жени. Те си писали много сладки любовни писма, все хубави писма. А пък тя не знаела да готви. Сварила боб и цяла шепа сол турила. Дошъл той, почнал да яде – солено. Не турила сол с трите пръста, но цяла шепа. Защо е турила повече сол? Казва ѝ: „Моля ти се, по-малко сол туряй." Ами ние, съвременните хора, много сол туряме. Срещнем някого, казваме: „То добре трябва да се живее" – сол. „Ти, казва, не мислиш" – сол. „Сърцето ти е такова" – сол. „Волята ти е такава" – сол. Дойде свекървата – една шепа сол, дойде зълвата – една шепа сол, дойде снахата – една шепа сол. Яде ли се ядене с три шепи сол? Като тури в ума, в сърцето и във волята, яде ли се този боб?

Аз съм дошъл до едно заключение: свекървата никаква сол да не туря, зълвата никаква сол да не туря и снахата никаква сол да не туря. Да сварят боба без сол. Като дойде възлюбленият, той да си тури сол колкото иска. Казвам сега, без сол ще готвите. Едно правило: без сол ще приготовляваме. Всичките яденета оставете хората да си ги посоляват. Пригответе ги по всичките правила, но за сол – всеки сам да си туря. После и масло не туряйте на боба. Сипете боба и турете масло – всеки да си тури колкото иска. И пипер не му туряйте, оставете всеки да си тури пипер. Аз съм ял тази попара, благодарение, че обичам лютите работи. По някой път, когато съм се простудявал, ходил съм да ям люто ядене, що съм се изпотявал. Но оздравявам, но то е лекуване. Боба сварете с проста вода, с вода, каквато Бог дал, оставете онзи, който ще яде, сам да си тури сол, пипер, масло, ако искате главата ви да бъде мирна. Доста е да се солим. Сега ние постоянно се солим. Без сол.

Бог е любов. Трябва да носиш едно качество. Досега Бог никому не е казал: „Ти защо направи това?" Никой не Му чул гласа. Хората казват, че някога Господ казал. Господ те погледнал, и никога Господ не соли нещата. Той ти оставя черешата, тъй както е сварена, на дървото. Ако искаш, я вари, ако не може да я употребиш. Щом ти я консервираш, то е човешка работа, тя изгубва своята хранителност. Аз бих желал да ям череши, които са на дървото, отколкото онези, които са консервирани. Бих предпочел да ям

един боб неосолен, неопиперен, без да му е турено масло, защото бобът сам има достатъчно масло.

Чудно е, че ние мислим, че като сме пратени в света, като прокурори, като съдии да разрешим въпросите. Най-първо, човек трябва да смята. Ти, най-първо, започваш да градиш една къща, ще пресметнеш колко пари ти трябват. После, трябва да знаеш времето ще бъде ли хубаво. Защото, когато градиш къщата, ако времето не е хубаво, ще съградиш една къща неестествена. После, една къща когато се гради, не трябва да плачеш: този да е умрял, онзи да е умрял. После, цялото време, когато се гради къщата, да пееш, да си весел. В такава къща ти можеш добре да живееш. Когато времето е било сухо, когато всичко е взето предвид да направиш къщата – всичко има вкъщи, което ти е потребно. Най-после, има достатъчно светлина, прозорци има, не да влезеш в една къща, която е затвор.

Всяка аналогия трябва да е вярна. Ако ти създадеш в себе си свои възгледи всеки да има оформен възглед, знаеш какъв възглед. Казва: „Характерът ми е такъв." Аз не зная дали един характер може да се създаде за един живот, или за два, или за три. Под думата характер аз разбирам човек във всичките свои прояви да постъпва разумно. Аз считам един художник, като те види, да ти нарисува носа точно: ни по-дълъг, ни по-къс, изведнъж да даде характерната черта. Ако основата на моя нос показва, че съм умен човек, ако средата на носа показва, че съм деятелен и ако краят на носа показва, че съм щедър човек. Тази именно линия като се тури, показва активност, щедрост. Но той нарисува и тури носа прав: нищо не показва, няма никакво качество този, правият, нос.

Ако на любовта ние предадем нейните качества, ако на ума предадем неговите качества да има светлина, ако на сърцето предадем неговите качества да има топлина и ако на човешката воля предадем нейните качества да има сила, тогава ние разбираме свойствата им. Умът без светлина не може да бъде полезен, сърцето без топлина не може да бъде полезно и волята без сила не може да бъде полезна. Казвате: „Откъде да ги вземем?" Тия неща Бог ни ги е дал. Бог, като ни дал ума, научил ни как да възприемаме топлината. Като създал в нас волята, научил ни как да възприемаме силата. Всички трябва да се върнем към туй първично послушание, да можем да възприемем Божествената светлина, да възприемем Божествената сила, от която всички сега имаме нужда.

Аз намирам: всички хора се нуждаят от светлина. Те не може да мислят, понеже нямат светлина, не може да чувстват топлината. Най-първо, слаби са, хилави са, сили нямат, казват: „Така Господ ни е направил. Господ направил ангелите да пътуват по цялата вселена, нас ни оставил хилави

деца.“ Не. Ние сме на земята от непослушните деца. Аз наричам земните жители своенравни деца. Земята е един приют за поправка на своенравните деца. Та вие сте от своенравните. Казвате: „След като напуснем своенравието, ще бъдем като ангели.“ Ние сме своенравни ангелчета.

Аз гледам по някой път колко се безпокоят хората. Като дойде някой човек до мене, чувствам неговата болка. Него го боли коремът. Той дойде при мене, и мене ме заболи. Той страда на място, аз страдам по симпатия. Него го боли главата, и мене ме заболи главата. Че го боли главата, на място е, че моята глава ме боли, то е по симпатия. Него го боли кръстът, и моят кръст ме заболи. Но аз се уча от това. Казвам: защо го боли коремът? Защото яде повече, отколкото трябва. Защо го боли главата? Защото не мисли както трябва. Тогава спра се при него и започна да го уча, казвам: „Слушай, ти имаш коремоболие.“ „Да, да, много ме боли.“ „За да не те боли коремът, много ще дъвчеш, добра храна ще ядеш. Храната с любов ще ядеш. Никога няма да ядеш, когато нямаш желание да ядеш. Щом си разтревожен, не яж.“ Има едно ядене за лекуване, то е друго. Но човек, за да бъде здрав, винаги с любов трябва да яде. Като погледнеш хляба, да го обичаш, че като влезе в тебе, и той да е доволен. Ние, съвременните хора, ядем без любов, спим без любов, ставаме без любов, учим без любов. Казва: „Не върви тази работа.“ Бог е любов, станете като Него, давайте. Сега не искам да ви кажа: давайте. Вие сте давали. Но погрешката ви къде е?

И аз давам по някой път. Вчера бях на лозето, искам да помагам на ягодите. Защо им помагам? Защото са ангелски деца, гледам да помогна на децата на ангелите. Гледам, идат двама души: един мъж и една жена. Казват: „Господин Дънов, искаме да ви видим по много важна работа.“ „Извинете нямам време, имам работа.“ „Искаме да ви видим.“ „Че защо, тук на лозето може да ме видите.“ Изваждат квитанция за слепите, искат да им помогна. Казвам: „Тази работа за слепите хора е на държавата.“ Да ме викат за слепите да помогна, да им отворя очите, разбирам, но да ме викат на слепите да им помагам с пари, не разбирам. Казвам: „Нямам пари.“ „Ако искате, може да оставим квитанцията. Нямаме време.“ Рекох: „Че и аз нямам време.“ Казвам им: „Елате в неделя.“ Казват: „Хубаво е да дойдем, понеже сега няма ядене в града, при вас като дойдем, ще се наядем.“ Иде една сестра, учителка, помага. Извадиха квитанцията, искат да пишат: „Доктор Дънов даде сто лева.“ Рекох: „Не, не искам да ми туряте името. Турете името на тази сестра.“ Рекох: „Имаш ли пари?“ „Имам.“ Тя даде парите, аз се освободих, туриха нейното име. Ако ми турят името, трябва да плащам. Подписаха, заминаха си. Не идат да ме питат какъв начин има тия слепи да прогледнат, ами пари искат. Хиляди пари да им

дадат, слепите пак слепи остават. Та казвам, на слепи хора пари не давам.

Казвам, на сляп човек знание не се дава, на сляп човек любов не се дава, на сляп човек сила не се дава. На слепия трябва да му се отворят очите, той да мисли. На слепия трябва да се отвори сърцето, да мисли. Трябва да се отвори волята, да мисли. Тогава ще му дадеш любовта, Божественото знание, истината. Слепите трябва да прогледнат, от пари не се нуждаят. От знание, от любов, от свобода се нуждаем всички.

С отворени очи възприемете любовта. С отворени уши възприемете любовта. С отворени уста възприемете любовта.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и първо утринно слово
10 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_05_10 Врата на Любовта
неделна беседа

ВРАТА НА ЛЮБОВТА

Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета само няколко стиха от 10 глава на Йоана, от 1 до 7 стих.
„Духът Божи“.

Има едно класическо изречение, което казва: „Истината ще ви направи свободни“. Животът без свобода е робство. А свободата се добива чрез Истината. Истината е емблема, която дава свобода на човека. А за да се прояви човек в какъвто и да е смисъл, в който и свят да е, където и да е, нему му трябва истинската свобода. Без свобода той се намира в крайно ограничение. Никакъв прогрес не може да има. Ние искаме да бъдем свободни без да познаваме истината. Истината не е един механически процес. Да кажем искам да бъда свободен. Понеже мислим, че като сме богати, ще бъдем свободни. Това не е вярно. Богатите хора са най-големите страдащи в света. Богатите страдат най-много. Може да ви докажа. Вижте богатият тежи 150 кгрм, храни се много добре. Но като ви хранят в гроба тия малките буболечки идат, изпоядат всичко във вас. И от този знаменития философ, какъвто и да е, остава само един гол череп и голи кости. Казвате: Ето тука един герой. Какво ни ползува нас героят, който оставил костите си. Казвате: Да си оставим костите на бойното поле. Това не е свобода. Големи герои в света са малките буболечици. Всичките големи хора ги изпоядят. Те не умират, но големите умираме. Ние, съвременните хора, имаме едно изопачено понятие за живота. Забавляват ни с неща, забавляват ни с богатство. Казва: Богат ще станеш, учен ставаш. Като станеш учен, ще бъдеш ли свободен? Доколко време ще бъдеш свободен? До 120 години. 120 години като минат, този големият герой, ученият човек остарява, и не може да се движи, трябва му трети крак, един бастун. Върви с бастуна си и казва: Остаряхме. Какво е туй знание, което състарява човека? Най-после какво е туй богатство, което състарява човека? Казвате: Да вярваме в Бога. Защо ни е тази вяра, при която остаряваме? Хората, които вярват в Бога, умират. Защо ни е вяра, която уморява? Казвате, като идем в оня свят. Че как ще идете в оня свят? Ще идете в оня свят, без да знаете как се отива. Че как ще отидете в оня свят? Имате този свят, който виждате. Друг свят не съществува. Аз ви казвам: Значи на слепите ние проповядваме, че има един свят, красив свят на красотата. Той е някъде. Слепите живеят в този свят, но не го виждат. Ние живеем в

Божествения свят, но не го виждаме, слепи сме. Ние проповядваме едно учение, че като умрем, ще идем в оня свят, като че е далече някъде, пък той е тука. Доказват, че има оня свят. Единственото нещо, което виждаме, то е оня свят. Ябълки, круши, сливи. Звезди, хора, да се движат, то е оня свят. Че ангели между нас има. Всеки ден се движат между нас, не ги виждате. Малките буболечици, микробите, виждате ли ги? Ако в света на микробите, техните философии им разправят, че има грамадни същества, които са милиарди пъти по-големи от тях. Те казват: Къде е една голяма микроба? В същия свят, в който те живеят. И ние сме в света на ангелите. Писанието казва: Движим се и живеем в Бога. Ние Го търсим някъде, искаме един Господ извън Него, извън Бога искаме да излезем. Извън Бога нищо не съществува. В Бога всичко съществува. Извън Бога нищо не съществува. Ние представяме щастието на живота като убеждават младата мома, казват: Този момък не го обичам. Казват ѝ, като се ожените вие ще се обикнете. Аз да подпиша с двете ръце. Че като се оженят двамата няма да се обикнат. Сега ѝ е неприятен, че като се ожени, ще ѝ стане враг. Търпи го, казва: Че тогава каква е идеята? Свободен ли е? Качи се една въшка на главата и чопли. Според Христовото учение: Не противи се злому, не я бутай. На една философска глава се е качила, нека чопли. Господ казва, че трябва да не се противим на злото, да не я бутаме тази кокона. Според Божия Закон да си стои в главата. Не е християнско туй учение. Въшките нямат право да живеят в човешките глави. На главата по някой път може да дойдат. Сега аз засягам един въпрос, по който всички можем да бъдем свободни. Свободата е достояние на Божествения свят. Свободата е право на всяко живо същество. И от най-малките до най-големите, имат еднакво право да бъдат свободни. Значи да проявят живота, който Бог им е дал. Ако вие бихте ме попитали защо светът е такъв, ще ви кажа, всички тия животни, които се проявяват, такива каквито не са, те не са свободни. Те живеят по своему, те не живеят както Бог е определил. Каквото и да мислим по някой път, даже туй, което ние мислим за живота, на Господа на ум не му е идвало. Ти искаш да станеш богат, за да те уважават хората. Ти искаш да станеш учен човек, за да те уважават хората. За три неща може да се уважава човек: Уважава се човек, който носи Любовта, уважава се човек, който носи Мъдростта. Уважава се човек, който носи Истината. Вън от тия неща, човек не съществува. Няма никаква свобода, той е роб на условията.

Следователно, ако ние носим Любовта, ще бъдем безсмъртни. Щом умираме, значи не сме разбрали закона на Любовта. Какво ще се заблуждаваме. Казва, ожени се за него, че ще го залюбиш. Аз вземам думата: Ожени се, в друг смисъл. Няма да ме разбирате криво. Някой път ме разбирате криво. Аз ни най-малко не разбирам човешкия порядък. Когато говоря за изкуство, не разбирам карикатура. Карикатурата не е

художество. Ако намеря някой човек, който изопачава истината, той е карикатурист. Ще направи човека с дълъг нос, изкривена уста, с изкривени уши, с изкривени очи, туй не е човекът. Човек, ни най-малко не е с дълъг нос. Вълнува ви дали тази година ще има плодородие. Мене ми е чудно, когато питате, ще има ли плодородие. Кога не е имало плодородие. Тази година какво ще бъде лятото? Че кога не е имало лято? По някой път, ако има зима, хората правят зима. Ако някой път пролетта закъснява или се разваля, хората я развалят. Хората са майстори на едно нещо, зимата докарват, лятото развалят, плодородието намаляват. Стават врата за смъртта. Казват: Защо Господ направи света така? Ние сме най-големите критици, че Господ не го е направил. Ние го правим. Аз бих желал съвременните хора да дадат един план. Искат да бъдат щастливи. По кой начин? Как ще бъдат щастливи? Питам: Ако майката роди едно дете, даде го другите да го отхранват, тя не го е кърмила. Тя ще каже ли, че му е майка. Или мислите ли едно дете, което майка му го е пометнала, или като го е родила, че го е изоставила, тя му е майка? Сегашните хора страдаме от две неща: Помятане в широк смисъл. Всяка хубава мисъл е помятане. Казваме: Защо ни е тази мисъл? Заченем това дете, страх ни е да го родим, понеже трябва да се възпитава, средства трябват. Наскоро дойде при мене една госпожа с мъжа ѝ, при лоши условия. Тя забременяла, пита ме, да пометне ли детето или да го остави да живее. От чисто научно гледище доказва, че ако го пометне е по-добре. Казвам: Мене ако питаш, ако го пометнеш, ще навлечеш своето нещастие на главата, ако родиш това дете, ще имаш едно благо. Туй е Божият Закон. Ако не искаше да имаш деца, не трябваше да се жениш. Никой не те караше да се жениш. Сега си се оженила, ще родиш детето. Женят се хората, да раждат, да стават врати, да дойдат от невидимия свят, да кажем някой гост хлопа, ти отваряш вратата, той влиза. Аз го наричам това раждане. На когото ушите са отворени, той ще отвори. Ако този човек хлопа и не го чувам, не се отваря врата, отива на друго място, дето ще го приемат. Всичките майки са тия, които отварят вратите на онези пътници, които отвън хлопат на вратата. Ще приемеш госта. Като приемеш гост някой ангел сте приели. Тия деца са ангели. Майките ви изпитват. Вие искате едно щастие, Господ прати един ангел да се въплоти, майката на 4, 5 месеца го пометне. Той носи своето благословение, ти го пометнеш и от там насетне дойде нещастието. Дойде някой учен човек. Евреите защо страдаха? Дойде един гениален човек, който им изпрати Господ от небето, под името Исус, хукнаха да го гонят еврейските учени патриарси. Богоизбраници, които имаха ключовете на Царството Божие. Казват: Той е нехранимайко. Той ще ни опропасти със своето учение. Прави ли бяха? Не. Защо страдат евреите? Защото не приеха учението на Любовта. Защо страда съвременният свят? Защото християните не приеха Христа. Християните не са християни. Казвате, че те приеха Христа. Как Го приеха? Че те се бият както евреите. Нас не ни

очакват във войната нещо хубаво. Нас ни очаква едно велико бъдеще само от три неща: Ако внесем Божията Любов в света. Не този Господ, Който е някъде в небето. Но Господ е този Господ, който е в България и гледа какво правят българите. Гледа какво правят англичаните в Англия. Гледа какво правят германците в Германия. Гледа какво правят французите във Франция. Гледа какво правят американците в Америка. Гледа какво правят русите в Русия. Гледа ги как се карат. Аз поддържам само едната страна. Аз поддържам, че всички трябва да изпълним Волята Божия. Народите не създадоха света, Бог ги създаде. Всичките народи, които искат да се подигнат, християнските народи трябва да имат един Бог, един Бог, от Когото Любовта излиза, един Бог, от Когото Мъдростта излиза. Един Бог, от Когото свободата излиза. Един Бог, от Когото животът излиза, един Бог, от Когото знанието излиза. Сега нали искате да бъдете патриоти. Какво значи отечество? По-добро отечество от онова, което Бог е създал, няма. Та казвам: Докато вие се страхувате от човешкия порядък. Ти пътуваш с един кораб в морето вътре, целия живот ще пътуваш, то е превозно средство. И като излизаш минаваш от океана на сушата. Тогава ще започнеш да живееш. Докато пътуваш с кораба, не си свободен. В кораба си ограничен с условията. Та казвам: Аз започвам със свободата. Свободата започва от майката. Свободата започва от бащата. Свободата започва от децата. Ако бащата не е свободен, ако майката не е свободна, ако детето не е свободно, този въпрос не е разрешен. Кой ще ни даде свободата в света? Кой ще ни освободи от смъртта? Казвате: Да умрем. Съгласен съм. Ако човек умира, за да оживее, разбирам. Ако като житното зърно умираш, ако житното зърно не се посее и не умре, и да оживее, то само остава. Та казвам: Ако като житното зърно се посяваме в почвата и възкресяваме, възкресението е новият живот. Тъй както тълкуват богословците, посятото, е неразбиране. Посятото жито трябва да умре и да възкръсне. Възкресението е новият човек, който няма да бъде подложен на закона на смъртта. Няма да има въпрос на гниене.

Казва Христос: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема“. Сега не зная как може да дойде в света една свобода без Любов. Как може да дойде една свобода без знание и как може да дойде една свобода без истина. Или как може да се прояви животът без ний да сме свободни. То е невъзможно. По този начин, по който сега мислим, ние сме всички хора нещастни. На вас, които сте тук, бих направил един опит, да посеете един декар земя жито, да посеете и ще ви кажа колко сте добри, какъв е бил вашият мир, каква е била вашата свобода и какво ще очаквате. Ще определя ще оживеете ли или ще умрете. Защото ще се роди толкоз житени зърна, каквито сте вие. Представете си, че сеете едно житено зърно и то даде само едно житено зрънце. Или едно житено зърно даде само две зрънца. Сеете едно зърно, даде три, четири, пет, седем, осем, може да даде

100 – или 150 зърна, зависи от вас. Според степента на Любовта ще се развият и зърната. Виждам в живота колкото един човек се подига по-високо, става разумен. Повече същества живеят. Човек се отличава по това, че в него живеят много разумни същества. Не е човек както мислите едно разумно същество. Милиарди разумни същества живеят в него, а пък в онези животните, в тях живеят по-малко разумни същества. Тъй седи въпросът. Сега в България, ние искаме да турим. В бъдеще се изискват майки да стават, които не умират, и бащи да стават, които не умират. Тогава, колко бащи ще има в България? Или за в бъдеще една майка ще се ожени, когато е на 120 години. Адам, като излезе от рая, като роди първия син, на колко години беше? Ние имаме едно понятие в живота. Има еднодневки, които от сутрин до вечер живеят, целият им живот е това. Какво ще научи една еднодневка? Какво ще научите вие в 120 години? Или какво ще научите в 60 години? Казвате: На 40 години съм. Какво са 40 години? Какво са 120 години? – Разбирам да е човек на 20 милиона години. Или да е човек на 50 милиона години.

Казва Христос: „Аз те прославих на земята, прослави ме от самаго себе си, със Славата, която имах в Тебе, преди създаването на този мир". Какво е било Неговото понятие, с онази слава ме прослави. Колцина от нас помним де е нашата слава? По какво се отличава Христос? Той е помнил, че е имал слава преди създание мира, и казва да го прослави Бог със славата, която имал, преди създание мира. Колцина от вас помните? Колцина имате такова възпоменание? Нямате никакво възпоменание, от къде сте дошли не знаете. Искате да знаете къде ще идете? Питам: Дали ние сме много учени хора. Казвате: Аз знаех това, но го забравих. Може ли да разчитаме на един човек, който забравя. Съвременните хора са забравили дали има Господ или не. Какво ще кажете за онзи американски професор, който отишъл на пощата и му казват: Господине, кажете ми името. Той си забравил името и не може да помни. Има такова едно болезнено състояние. Той казва: Извинете ме, имам малко работа, после ще дойда. Не искал да каже, че е забравил името си. Отива в къщи да пита жена си. Върви по пътя, среща го един негов приятел, и казва: О, Мистер Джон. Той казва: Благодаря. Ние, които сме забравили дали има Господ или не, дали има онзи свят или не, казваме: Този свят реален ли е или някаква илюзия? Питам: Ако този свят е илюзия, кой е действителният свят? Ако туй, което виждаме, е илюзия, кое е действителността? Какъв е оня свят, какъвто не виждам. Нека да си изясним думата: Туй, което не виждам. Ти, слепият човек, като се отворят очите ти, тогава ще разбереш истината. Докато си сляп, ти имаш тъмнина, ти нямаш още зрение. Като дойде истинското знание в нас, тогава ще разберем. Съвременните хора сме малко късогледи. Сега не искам да ви обезсърчавам, да кажете: Ние нищо ли не знаем. Защо ми е едно знание, което ще ми навлече страдания.

Има един анекдот. Отива един турчин да го съдят. Той направил една погрешка. Мировият съдия го съди. Той разбрал от съдията: Бир понеже, бир обаче, но отиде моето даначе. Какво го интересува една съдба, когато неговото даначе си отишло. Него го интересува да остане данчето. Щом се вземе данчето, какво ме интересува мене. Интересува ме животът, който живея. Мене ме интересува, туй, което имам да остане. Бъдещото човечество щяло да живее. Бъдещото човечество, подразбирам целокупния човек. Под думата Бог аз разбирам, Бог е идеал за нас. Той като живее и ние ще живеем. Докато Бог живее и ние живеем. Ако Той умре, с нас е свършено. Аз се радвам, когато ни кажат. Има един в света, на Когото може да се разчита.

Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата, който не влиза през закона на Любовта вътре в живота, той е крадец и разбойник. Сега туй го турете като едно правило. Всеки един от вас може да опита. Аз на младата мома бих ѝ препоръчал три неща, които ще я направят щастлива. Аз на момъка бих му препоръчал три неща, които ще го направят щастлив. Аз на майката бих ѝ препоръчал три неща, които ще я направят щастлива и на бащата бих препоръчал три неща, които ще го направят щастлив. Ако младата мома люби и служи, ще бъде щастлива. Ако младата мома има знания и служи на знанието, ще бъде щастлива. Ако младата мома има здраве и служи на здравето си, тя ще бъде свободна и ще бъде щастлива. Щастието на света зависи от нашия ум. Щастието на света зависи от нашето сърце. Щастието на света зависи от нашата воля. Бог е вложил щастието в ума ни. Бог е вложил щастието в сърцето ни. Бог е вложил щастието във волята ни. Ние го търсим в оня свят. Че де ще Го намерим. Мислите ли, че ако идете на гости в оня свят, колко деня ще ви държат. 3–4 деня и после ще ви питат, ще седите ли още? Ще кажат: Малко тясно ми е, неразположен съм. После условията са лоши. Значи трябва да разчитаме на онзи живот, на онова, което е в нас. Аз разчитам на онова, което Бог е вложил в моята душа. Разчитайте на онова, което постоянно ви говори във вас. Някои мислят, че само на един човек се говори. Питам: Когато младата мома се жени, кой ѝ говори? Ще кажете: Майка ѝ. Майка ѝ, като се ожени, кой ѝ говореше? Баба ѝ. Ами най-първо кой ѝ говореше? На Адама, кой му проговори да поиска Ева. Той не я искаше. Господ искаше да го направи учен човек, да добие живота извън света, изведе го из райската граница, че прекара всичките животни и му каза, ако живееш добре, всичките животни ще ги дам на твое разположение. И Адам имената им даде, кръсти ги. Той вижда, че във външния свят не са сами, по две ходят. Казва си, че е на (каква) работа: Аз в рая съм, един съм, а те извън рая, по двама.

Като дойде в рая, остана идеята за двама. Кръсти ги, но се зароди идеята на животните, че и той трябва да бъде двама. Сега като говоря по този начин, ще кажете какъв глупав човек е бил Адам. Че хубаво сега държавата ви дава по 300 грама хляб. Защо ви е 600 грама? Като дойде хлябът заповядайте му, кажете: Аз ти заповядвам да станеш 600 грама. Той ще стане и ще набъбне. Искате ли да ви докажа. Като сееш малкото житено зърно, един малък плод, погледнеш голям става. Ако малкото може да се увеличи, защо хлябът да не може да стане голям. Ще стане. Дадат масло 10 грама. Кажи, заповядвам ти 100 грама да стане, и ще стане. Захарта дойде и на нея ще заповядаш. Имаш 100 грама, 1 кило искам, кажи. Сега тъй като ви говоря ви допада. Всичко туй може да стане, ако имаме онази безкористна любов, онова безкористно знание и оная безкористна свобода. Ако обичахме Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила. Всичко туй щеше да бъде. Писанието казва, че Господ казва. Ако онези, които така ме обичат, преди още да са попросили ще им дам всичко и туй ще бъде на ваше разположение. Бог много хубави работи направил и понеже, вижда, че ние не сме готови за благата, затова той ги отлага. Ние не знаем какво ще направим сега. Да кажем, ако вие сте богат, имате цял хамбар с жито, какво ще го направите? Ще кажете, осигурен съм. Ще замязате на онази притча, дето казва богатият напълнил хамбара и си казва: Има душо, за много години да ядеш и да пиеш. Но Господ му казва, о безумни, тази вечер ще ти извадя душата и туй, което имаш, на кого ще го оставиш. Аз, ако бих проповядвал един нов порядък на света, щеше да бъде такъв. Една мома, когато иска да се жени, най-малко трябва 10 години да го наблюдава, вярва ли той в това и каквото казва, прави ли го. Според мене, ако аз бих бил една млада мома, никога не бих се оженил за един момък, който носи пари в джоба си. Никога не бих се оженил за един момък, който носи пръстен на ръката си. Що ми са неговите пари, що ми са неговите пръстени. Мене ме интересува неговият ум, който Бог му е дал. Умът, който носи светлина в себе си. Мене ме интересува неговото сърце, топлината, която е проводник на живота. Мене ме интересува неговото знание, в което е вложена Божествената сила. Пръстените, тия неща са последни работи. Пръстенът всеки може да ти го вземе от ръката, парите всеки може да бръкне и да ги извади из джоба. Не си господар на парите, не си господар на пръстените си. Всеки е собственик на своя ум. Ако нещо в света има, което трябва да пазим, това е нашият ум, да го не опетним. Ако нещо в света, има, което трябва да пазим то е нашето сърце. Докато сърцето ти е чисто, ти си здрав. Щом започне да се опетнява сърцето, всички болести идат. Ако има нещо, което трябва да пазим, то е нашето тяло, да е чисто. Ако храниш тялото си (с) нечиста храна, започваш да боледуваш. Та проповядвам ви, искам да ви кажа просто една истина: Ако вие с Бога не може да живеете, как ще живеете с хората? Питам сега нашите огньове ли създадоха слънцето или слънцето създаде нашите

огньове? Нашите огньове стават причина за слънцето или слънцето е причина за огньовете. Всичкият този порядък, който съществува, всичките блага, които съществуват, са по единствената причина на Божествената Любов в света, която слиза, на Божественото знание, което слиза, и на Божествената сила, която слиза. Бог ни обкръжава със своята добрина. Всичките нещастия в света идват от човешката светлина, от човешкото знание, от човешкия огън идат всичките нещастия.

„Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата“. Единствената врата, която е отворена за хората, то е Любовта. Тази Любов, ако я приемат хората, веднага тя ще произведе цял преврат. Всичките хора ще бъдат добре организирани, ще има в домовете им мир и съгласие, навсякъде. В един народ ще има съгласие. Много малко стражари ще има, по-малко ще работят. Сега сме роби на труда. Колко трябва на един човек да работи. Не му трябва много. Един декар земя му трябва за цялото семейство. Сега по 200–300 декара ще работиш, по 10–12 часа, къщи ще градим, камъни ще носим, остаряваме само с работа. И градене .... се препоръчва. Хубави са тия работи. Какво остава в края на краищата. Нищо не остава. А пък онзи човек, който има знанието, той би си направил една дреха от слънчеви лъчи. Вълна има доста, която иде от слънцето. Онзи човек, който има знания, ще събере своята храна от слънцето и въглища няма да ходи както сега да чака, да му дадат. Ще събере доста гориво от слънцето. Тя ще бъде енергия без дим. Туй е бъдещето, дим няма да има, караница няма да има. Дългове няма да има. Смърт няма да има. Тогава във всяка къща като влезеш, ще гледаш децата ще бъдат красиви, като ангели. По две деца ще има и майката ще бъде красива. Не стара. Тя ще бъде млада, като дъщеря си, че не може да направиш разлика, че коя е дъщерята, коя е майката. Бащата като погледнеш, ще бъде млад, не може да направиш разлика между сина и него, всички ще бъдат млади и подмладени. Сега вие влезете, старите с бели бради, прегърбили се, майката грохнала и всички проповядват, казват: Един ден и ти ще станеш като нас. Проповядват, че всички трябва да умрем. Всички трябва да умрем за този порядък, който носи от единия край до другия край само нещастия в света. Аз наричам сегашния свят, свят на безлюбие, свят на тъмнина, свят на робство. Робство е навсякъде. В очите на млада мома, която те люби, зад любовта ѝ седи, тя гледа има ли пари той или не. Учен ли е или не. Взема ли някаква голяма служба или не. За такива работи мисли. Още в началото го лъже. Погледне го в очите, погледне в земята. Защо малките деца след като направят погрешка гледат надолу към земята. Когато изкриви живота си все към земята гледаш. Ние, съвременните хора, се страхуваме. Всички се страхуват да кажат, че имат някакво убеждение. Не, няма да говорим нищо. Аз не може да скрия своето убеждение. Вие, ако запалите една соба, няма ли да проповядва. Кой как дойде при нея, ще

каже, че гори собата. Ако вие имате едно убеждение, вечерно време всичките хора ще знаят, че имате. Аз не съм виждал хора да светят. В нашите времена опасно е да светиш. Затъмнение има. Трябва черни книги да тургаш, ще те глобят. Защото горе в аеропланите бомби има. Да ви кажа една ясна истина, не очаквайте на онези голите обещания, на лотарийните билети, че ще ви се падне един милион и ще станете богат. Вие имате условия днес да бъдете богати. Проявете вашата любов към Бога и ще бъдете богати. Проявете вашата любов към Бога и вие ще бъдете свободни, проявете вашата любов към Бога, вие ще се освободите и всичко ще ви тръгне. Писанието казва: „Когато пътищата на някой човек са благоугодни на Бога, Той оправя всичко за него и всичко тръгва наред". Ако мене ме попитате как ще се поправи светът, ще ви кажа: Когато всичките хора възлюбят Бога, какво ще стане с българите? Щом българският народ възлюби Господа, всичките му работи ще се оправят. Не само на един българин, но всичките българи от малък до голям. Когато всичките народи по този начин възлюбят Господа, работите на всички ще се оправят. Писанието казва така: „Ще се заселя между тях и те ще ми бъдат народ и аз ще им бъда Бог". Ще им дам всичко онова, което съм приготвил за тях. Това е една реалност. Мислим, че животните Бог ги е създал по-рано, а растенията още по-рано ги е създал в света. Но ги оставил Господ да живеят на земята. Този, когото Бог създаде най-после, той стана господар. Сега казвам, кой ще бъде господар на света? Бог създава сега един нов човек. И онзи човек, който сега се създава. Казано е така: Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие. Ако не можете да възприемете Любовта, вие не можете да влезете в новия порядък на нещата. Новият порядък без любов не може. Той носи живот вътре. Та казвам, от хиляди години се проповядва за Бога. Кой не е проповядвал за Господа? Всякога са Го проповядвали. Турили са Го извън света, някъде далеч и са му правили разни истукани. В Египет туряха бикове, на които се покланяха, обожаваха ги, като за светии ги имаха. Горко на човек, ако в Египет обидеше една котка. В турско време, турчинът като хване една въшка, не я убива, пуска я на земята и казва, бумбарек. Защото е грехота да се убие, според турския закон. Тя пълзи. Тя пълзи, качи се. Един гяур може да убие, но една въшка не може да се убие. Питам: При такъв морал какъв живот може да се образува? При такова понятие, такова е турското разбиране.

Човека убива. Човека роб го направил, а въшката оставя да ходи по земята да лази по другите. Аз зачеквам този въпрос. И ние даваме свобода на въшките. Всички лоши мисли и желания пазим като светии. Дойде някоя хубава мисъл, гяурин, хайде навън. Като дойде лоша мисъл, бумбарек. Като дойде добрата мисъл, навън гяурин. Докато дъщерята не обикне Бога, Който живее в майка ѝ, докато синът не обикне Бога, Който живее в баща

му. Докато бащата не обикне Бога, Който живее в сина, докато майката не обикне Бога, Който живее в дъщерята, докато господарят не обикне Бога, Който живее в слугата, докато офицерът не обикне онзи Бог, Който живее във войника, докато не обикнеш Бога в едно дърво, докато не обикнем Бога, Който живее навсякъде, ние нямаме ясна представа какво е Той всъщност. Нямаме представа за благата, че дърветата Господ дава. Той е, Който ражда плодовете на дърветата. Господ е, Който прави хубавите плодове. Той е. Тия плодове са Негови. Те са излезли от Неговото сърце, от Неговата душа. Той ги е направил. Казваме, това дърво ги роди. Дървото е само проводник. Всички хора са проводници на ония хубавите мисли и желания, които идат от Него. Всичко онова хубаво е от Него. То е навсякъде. Казваме: Къде е Господ? В хубавите плодове. Къде е Господ? В онзи хубавия, честния поглед. В онова благородно сърце, Бог е в светлия ум, в онази благородна душа, в онзи благороден помисъл. Всеки човек, който ви приема добре, там е Господ. Сега аз не искам да ставам сват, да продавам младите моми. Младите моми ги подмамват, казват: Той е богат. Той е учен. Добра служба има. Това са користолюбиви работи. Не. Ние трябва да обичаме Бога, затова, което Той ни е дал, не за онова, което Той ще ни даде. За онова, което ни е дал, да бъдем признателни. Това, което съм сега, се дължи на Него. Никаква признателност, не съм показвал към Него. Кой от нас е възлюбил хората? Да знае как да ги люби. Срещнеш един човек, не знаеш как да го обичаш. Казваш: Как да го обичам? Срещна жадния човек, що иска от мене? Една чаша вода. Срещна един човек гладен, той иска малко хляб. Срещна един човек, който иска почивка. Той иска легло да си почине. Всеки човек в даден случай има малка нужда. Ако ти задоволиш тази негова нужда, ти си възлюбил Господа, Който живее в него. Следователно, ако ние всякога услужим на нашите желания, които хлопат, които са необходими. Ние го вършим това от любов за Бога. Това е познаване на Бога. Малките желания, които детето има, бащата ги изпълнява. То е възлюбил Бога. Малките желания, които детето има, майката ги изпълнява, то е служене на Бога. Майката като изгледа едно дете, служи на Бога. Бащата като изгледа едно дете, служи на Бога. Един господар, като служи на слугата, служи на Господа. Казвам: От малък до голям, ние трябва да се научим да служим. За бъдеще и господари, и слуги, всички да знаем да служим на Любовта. На три неща да служим: Да служим на Любовта. Да служим на Божията Мъдрост, да служим на Божията Истина. Да служим на Бога като Дух, Който ще се всели и ще живее в нас. Той е приготвил един свят красив, ще отвори очите ни и цялата земя ще се превърне, ще видим, че има друг свят. Сега сме слепи, с тия очи много малко можем да виждаме. Ще ме попитате как познавам? Ако ти си на „бал маске“, дето хората са облечени с разни маски, да може да проникне зад маската, които са скрити. Не да видиш маската, но човека, който е скрит под маската. Срещат се мъж и жена на един „бал маске“. Тя

му се е понравила. Той казва, не може ли благородната маска да даде да ѝ видя лицето? Боя се, казва, усеща, че е мъжът ѝ. Да не би да ѝ каже: Ти на „бал маске“ ходиш. Не е лошо на „бал маске“ да се ходи. То е свобода. Само в маскираните балове, ние сме свободни. Сега не сме свободни. В сегашния живот, не сме свободни, познават ни. Като туриш маската ти си свободен. Няма да те познават, ще правиш каквото искаш. Сега искаш да правиш добро, страхуваш се. Искаш да нарисуваш нещо, страхуваш се. Искаш да свириш нещо, страхуваш се. Искаш да направиш добро, да дадеш нещо. Навсякъде страх, какъв е този живот, свобода ли е? Да принесеш дара си на човешкия олтар. Каквото Бог е вложил в тебе, изяви го, покажи се свободен.

Та първото нещо, „Истина, истина ви казвам, Който не влиза през врата на кошарата, той не (е) истинският човек“. Бъдещите хора, които ще дойдат, или сегашните хора, са пак същите. Сегашните хора трябва да станат врата за бъдещите, които ще дойдат. Значи те трябва да станат хора на Любовта, да отворят тия врати, за да може хората да влязат през тия врати, и тогава, които отворят Бог ще ги благослови, заедно с тия, които влязат.

Желая българите да правят всяко нещо от Любов към Бога. Всички каквото правят, да го правят от Любов. Майките да раждат от Любов. Бащите да отглеждат от Любов. Съдиите да съдят от Любов. Във всичко, навсякъде да царува Любовта. По този начин ще дойде Господ в света.

Т а й н а М о л и т в а.

32. неделна беседа, държана на
10 май 1942 година, неделя, 10 ч. пр. пл.
Изгрев, София

1942_05_13 Примирете се със себе си
Общия окултен клас

ПРИМИРЕТЕ СЕ СЪС СЕБЕ СИ

„Отче наш“
„Мога да кажа“

За следния път напишете една права линия от 5 см. Начертайте един остър ъгъл от 30 градуса, един ъгъл от 90 и един от 180 градуса.

Ако начертаете един ъгъл от 180 градуса, ще бъде една права линия; направете го 190 градуса. Начертайте един четириъгълник.

Вие седите някой път, искате да бъдете здрави, щастливи, много работи искате, но не знаете как се добива щастието. Вие искате да мислите добре, но не знаете как се добива правата мисъл. Вие искате да ядете баница, но не знаете как се прави баница. Някой знае да разточи баница, друг знае да я яде. Няма нито един от вас, който да не знае да не яде баница. Някои знаят как да я разточат. Не зная колко души от вас могат да разточат една хубава баница. По някой път вие седите и мислите, че много знаете. В какво седи знанието ви, не можете да си представите. Казвате: „Той голяма глава има.“ Че колко е голяма главата? На някои главата е 19 сантиметра в дължина, има някои, които имат 21, други – 22 сантиметра, някои имат 15, 16, 17 сантиметра широчина и височината е 15, 16, 17 сантиметра. Знайте какво се крие в тия числа. Какво се крие в 19, в 21 или 22 сантиметра или какво се крие в 15, 16 и 17. Тук имате повторение на същите числа, но в друга посока. Тия числа вървят в 2 противоположни посоки. Едната е хоризонтална посока, другата е перпендикулярна. Ако вие трябва да пътувате по една хоризонтална линия, лесно е. Лесно е да извървите 15 километра, но ако вървите нагоре 15 километра. Казвате: „Лесна работа.“ Лесно е хоризонтално да изходите 15 километра, 16 километра, нагоре!

После, занимава ви друг въпрос. Сега още не знаете защо сте дошли на Земята, не сте много от способните. Колцина от вас знаете Библията наизуст или колцина знаете Евангелието наизуст? Много знаете. Но ако ви попитам 10 глава, 5 стих от Иоана какъв е, или от Исая 45 глава, 10 стих какъв е? Имате някакъв възглед за себе си, после сте недоволни, че Господ не ви е направил такива. Че Господ много работи е направил! След като мислил, мислил, най-после намислил да те направи в тази форма. Ти не си доволен от формата. Каква форма искаш да ти даде? Господ като човек щеше да те направи или мъж, или жена, или дете. Господ може да те

направи господар, може да те направи слуга.

Сега, това са идеи. Ти искаш да бъдеш господар, но в света щом се родят двама господари, стълкновение се явява. Щом се явят двама мъже, стълкновение става. Щом се явят две жени, стълкновение става. Щом се явят две деца, стълкновение става. Ако децата са мъжко и женско, не са еднакви, стълкновение няма, но ако са две момчета, стълкновение ще се яви. Или ако са две момичета, пак стълкновение ще се яви. Вие не искайте да знаете защо е така. Трябва да знаете да се пазите.

Вземете в аритметиката, казвате: „Лесна работа е да смята човек." До колко може да смятате? Всичките науки, знанията на хората се ограничават. Хората знаят в аритметиката 27 числа. Отначало 27 и 10 в края. Между 27 числа и 10 на края знаете ли колко числа има? Помеждината колко числа има? Ако тия числа се напишат, ще се образува едно пространство от 1800 километра. Това ще бъдат 360 милиона. Туй число, някой математик направил някое изчисление. Човек, който знае това число, той всичко знае. Той ще знае какво става във Вселената, той ще знае защо се ражда и защо умира. Ще знае всички работи защо стават в света.

Вие казвате, че сега се готвите за оня свят. Казвате: „Малка работа." Искате да знаете баща ви какво прави в оня свят. Вие си представяте баща си с вежди, с очи, с уши, ни помен няма. С тялото няма помен, туй тяло останало тук. Баща ви излязъл, вие започвате да плачете за неговото тяло. Плачете за неговия автомобил, с който той се е возил. Счупил се е автомобилът на баща ви, той ходи пеш. Хората, като се счупи автомобилът, пеш ходят. В автомобила седи на креслото, вън от автомобила какво прави? Изправя се и ходи. По-преди в автомобила седеше. Сега автомобилът седи, той ходи. Сега казвате: „Как е тази работа? Де да зная, че автомобилът седи счупен, не върви." Колелата не се мърдат. Понеже автомобилът не се мърда, баща ви казва: „Той ако не се мърда, аз ще се мърдам."

Съвременните хора всички са станали много обикновени. Учените и религиозните толкоз са учени. Казват: „Да бъде добър човек." Какво е доброто? Как се добива доброто? „Справедлив да бъда, умен да бъда." Какво придобиваме, ако ние сме добри? Какво добиваш? Живееш на Земята и представете си, че живеете за един [ден] само, от изгрева на Слънцето до залеза на Слънцето, живееш само за един ден, след туй не знаеш накъде. Имаш 100 лева в джоба си, за какво ще ти послужат? Ще си купиш хляб с тях, ще си купиш круши, ябълки. Може да си купиш млечице, масълце (то беше в хубавите времена), можеш да си купиш рибица, скумрия, можеш да си купиш тлъста кокошка, някое агънце.

Представете си, че са евтини работи, едно агне – 15 лева, една кокошка – 3 лева, маслото – 2,50 лева, сиренето – 1,50 лева килото. Тия пари имаш и си осигурен от сутрин до вечер. Какво ще правите, като изгрее Слънцето? Най-първо станете сутрин, събудите се, хванете юргана и питате се защо сте дошли на Земята. Не знаете. Защо изгрява Слънцето? Всички не ставате в едно и също време. Всичките нещастия на хората произтичат от това, че не стават точно на време, когато нещата трябва да станат.

Сега всички знаете, че трябва да се направи добро. Не да знаеш да направиш добро, но да знаеш кога да го направиш. Всички тогава да ядем, но трябва да знаем кога трябва да ядем. Всички знаем да мислим, но да знаем кога трябва да мислим. Всички трябва да знаем как да ходим, но трябва да знаем да ходим; но зависи още като тръгнеш, ще се определи и види работата ти. Като тръгнеш, с кой крак ще тръгнеш, как ще свиеш крака си; от свиването на крака ще зависи ще сполучиш ли или не. Като речеш да свиеш ръката си, от този ъгъл зависи. От свиването на ръцете и краката зависи твоите работи ще бъдат ли успешни или не. Ти не знаеш това. Като го видя как трябва, зная, че нищо няма да излезе. Целия ден ще мязате на онзи българин, който казал на жена си така: „Жено, аз ще ида на лозето." Казва жена му: „Ако е рекъл Господ." Казва: „Казалне казал Господ, аз ще ида с мотиката на лозето. Това да знаеш, Стоян Пинджурски ти казва." Било турско време. Хванали го турците когато тръгнал на лозето с мотиката, разкарвали го целия ден. Дошъл на вратата посред нощ и казва на жена си: „Жено, ако е рекъл Господ, отвори!"

След като ни разкарват всичките несгоди на живота, казваме: „Отвори, ако е рекъл Господ." Какво е казал Господ? Господ е казал, че трябва да учиш. Вие седите. Вчера дойде и ме пита един: „Дошъл – казва – тук един султан, принц. Защо е дошъл?" Рекох: „Отгде да го зная?" – „Хванал къща за 12 000 лева." Казвам: „Не зная." Дошъл някой принц от Иран, питат ме защо е дошъл. Нито един от братята не е дошъл да ме пита защо се е родил, какво да прави и защо е дошъл на Земята. Защото е лош човек, нищо повече. Щом е дошъл един лош човек, черен, вкъщи, щом дойде вечер, тогава няма условия, тогава казва: „Хайде в нощта, да спиш." – „Ще запаля свещ." Ти ще запалиш свещ, но никаква работа отвън не можеш да свършиш. Един чер човек ви срещне в живота. Вие какво очаквате от него? Черните хора какви са? Черното показва, че черните хора направиха прегрешения. Когато човек не мисли, прави прегрешения. Когато човек не чувствува добре, прави прегрешения. Когато не ходи човек, тогава прави прегрешения. Сега мнозина от вас не знаете да слушате.

Давал съм пример. Седи едно дете на железопътната линия, играе си. Тренът наближава. Бащата е машинистът, гледа детето, 7–8-годишно,

играе си на линията. Извиква му: „Лягай!“ Детето, като чува баща си, ляга. Не му казва „Махни се“, но „Лягай“. Тренът минава отгоре.

Вас сега някой път ви казват: „Лягайте!“ Вие казвате: „Защо да лягам?“ „Лягай!“ – лягай, не мисли. Лягай. Като мине тренът отгоре, тогава ще мислиш. Казвате: „Защо да лягам, аз кой съм?“ Масло нямаш – лягай. Хляб нямаш – лягай. Пари нямаш – лягай. Не знаеш – лягай. Не си спал – лягай. Лягай, „защо“ не му мислѝ. Лягай. „Ама какво ще стане?“ Лягай, нищо повече. Като легнеш, какво ще стане не мисли. Като свирят сирените, някой път тревога има, казваш: „Защо да влизам в избата?“ Иди в избата, скрий се някъде, мълчи. „Какво ще стане?“ Ще видиш.

Сега вие казвате: „Защо ми дойде това до главата?“ Чудна работа. Аз съм привеждал онзи пример, за българина. Един българин се оженил за една българка, която не му давала да яде яйца. Тя била бабачко. Казват му: „Нали си мъж?“ Казва: „Аз съм мъж, но тя е два пъти. Не дава. Като каже няма да взема яйца и няма да взема. Като каже и не послушам, налага. За всяко изядено яйце по 20 тояги на задницата.“ Един ден случило се, че жената се забавила и умряла. Той се зарадвал: „Ха, освободи ме Господ.“ Взел 5–6 яйца, турил ги в пепелта да ги препече, започнал да пее: „Ще се ядат яйца!“ Съседките чули, че умряла жена му, идват да го окайват. Като дошли съседките, забравил, че жена му умряла, помислил, че те ще ѝ кажат, че яйца пече, изважда ги яйцата и ги скрива в пазвата. Поканва ги, те насядали край огнището, той седи и те казват: „Какъв голям огън гори на тази къща.“ Окайват го, че умряла жена му. Той казва: „По-голям е този, който е в пазвата.“ – „Виж – казват – колко е обичал жена си.“ Пък той яйцата скрил.

Сега мнозина от вас казват, че имате големи страдания. От яйцата страдате. Не че искате да живеете добре или че искате по любов да ходите. Казвате: „Колко усърден човек!“ Усърден е за яйцата.

Казвам: Любовта разрешава въпроса, Мъдростта разрешава въпроса и Истината. Те са единствените, които разрешават всички въпроси. С любовта, в даден случай, като става сутрин, като се събуди, тя е разрешила въпроса. Като се събуди любовта, любовта разрешава. В събуждането ти трябва да слугуваш. Ще станеш, но трябва да знаеш как да станеш. Като река да стана, да зная как да си свия крака. Ако не си свия крака, този ъгъл ако не е правилен, ако не знаеш как да свиеш крака или как да свиеш ръката си, ти изгубваш целия живот.

Съвременните майки раждат деца и ги осакатяват. Като се роди, бабата ще го извади. Бабата свие ръката или крака. Тази баба нищо не разбира от

огъването. Тя свие ръката или крака както не трябва и бабата осакати детето. Все трябва да бабува някой, когато се ражда. Но ако една невежа баба ви бабува, какво ще стане от вас? Ако ти каже бабата така: „Яж, пий, поспивай си? Човек нека си почива. Той е дошъл на Земята.“ Колко трябва да си почива и колко часа трябва да спи?

Сега дошъл този княз от Иран. Ами и вие минавате за принцове, синове Божии сте. Интересувате се от принцовете, как са станали черни принцове. Как станаха белите принцове, с белите бои? Ти черен ставаш. Щом ядеш от забраненото дърво, ти си чер. Щом ядеш от дървото на живота, ти си бял. Казано е яденето. Как ще ядеш? Зависи от твоите мисли, как мислиш ти. Ако ти внасяш в ума си една отрицателна мисъл, ти вече си ял от забранения плод. Ако ти внасяш в сърцето си едно отрицателно чувство, едно лошо желание, ти си ял от плода на забраненото дърво. Ако ти направиш една малка лоша постъпка, ти си ял от плода на забраненото дърво.

Искам сега да ви представя. Вие седите и си казвате така: „Колко сме невежи.“ Колко сте невежи? Аз като реших да говоря за днешния ден, времето се изясни. Значи трябва да се радвате. Ако беше облачно, ако валеше дъжд, аз няма да ида на работа. Ако не беше днес ясно времето, щях да ви говоря за други работи. Ако дойде при мене един кон, аз ще му туря 2–3 кила ечемик в една торба, ще я окача на главата му и като изяде ечемика, ще извадя торбата и ще кажа: „Хайде в гората!“ Ако дойде при мене една жаба, аз ще я туря в гьола. Една риба ако дойде при мене, тя ще свърши. Значи ще имам едно малко езерце, значи ще туря рибата. Тя не може да живее при условията на хората.

Вие знаете, че хората не могат да живеят с мислите, които вие имате. Вие искате хората да мислят като вас. То е невъзможно. То е тъй невъзможно, както е невъзможно двама души да седят на един стол. Ама по широк да е. Да допуснем, че 20 сантиметра е широчината на стола. Колко души могат да седнат? Може ли двама души по на 45 години, които са широки по 45 сантиметра, да седнат? Може ли двама души по на 45 години, които са широки по 45 сантиметра задниците им, техните възглавници, на колко могат да седнат? На един стол от 25 сантиметра могат ли да седнат? Невъзможно е. Никога не трябва да правим неща, които са невъзможни. Ти ще се смалиш – 45 сантиметра на 25 сантиметра с колко трябва да се смалят?

Сполуката на живота е: сутрин като станеш, трябва да знаеш какъв ъгъл да направиш, как да си отвориш очите. Някой седи, затворил си очите. (Влиза една котка до катедрата.) Студент е. Предметно учение е. Ние в света сме

като котката, разхождаме се, че стават нещата, защо – не знаем. Тя ходи сега. Белите котки сега показват, че вие сте от белите. Ако беше черна?

Ти ставаш, мислиш. Тъй, като отвориш очите си, от това отваряне на очите зависи. Или затвориш очите, че едва през клепачите гледаш. Мижиш, но гледаш малко. Какво е намерението ти, защо мижиш?

Вие считате тия работи маловажни в света. Право е, маловажни са. Но допуснете, че вие сте в един склад с барут. Някой път драснете една клечка, една малка искрица. Какво има? Драснеш. Безопасно ли е в един склад с барут да драснеш кибрит? Вие живеете в един свят и всеки ден може да се намерите горе във въздуха, сам да си създадете своето нещастие. Целият свят сега е в една война от една клечка кибрит, за нищо и никакво. Спорът е за две ябълки, за една педя земя. Както българите за една педя земя се бият, така и хората. Всичката тази война се дължи на икономически основи. Всеки народ иска да живее по-добре. Всеки народ иска да бъде свободен. Вие казвате: „Защо те се бият?“ Питам: вие в себе си защо не живеете както Господ иска?

Сега, ако някой преподава по музика. Щом ученикът не е способен, учителят разправя веднъж, дваж, триж и той веднага ще му кресне, като му каже един, два, три [пъти] и той не разбира, ще каже: „Ти не си за музикант.“ Мнозина от вас ще кажете: „Защо ни е на нас музиката?“ Музиката е крайният предел на умствения свят. Граница е. Трябва да учиш музика, понеже тя е границата на умствения живот. Ако ти не учиш музика, няма да знаеш колко голяма е държавата. Музиката е граница, от туй зависи. На някои хора главата е по-широка, на някои е по-тясна. Зависи от държавата колко е широка. Ти ако не знаеш да пееш, няма да знаеш да изпълниш законите на тази държава. Човек, който знае да пее, знае да изпълни волята Божия. Човек, който не знае да пее, той не може да изпълни волята Божия. Да мислиш значи да изпълниш Божията воля. Да чувстваш значи да изпълниш волята Божия. Да постъпваш добре значи да изпълниш волята Божия. В даден случай най-важното е мисълта. Тя е свързана с името Божие. Чувствата са свързани с царството Божие, а пък волята Божия е свързана с материалния живот. Ако ти не знаеш как да изпълниш волята Божия, ти във физическия живот не можеш да бъдеш добре. Ако не знаеш как да мислиш, ти няма да знаеш как да прославиш името Божие. Ако ти не знаеш как да чувстваш добре, ти не можеш да бъдеш гражданин на царството Божие. „Търсете първом царството Божие и неговата правда.“ Как се търси това царство Божие? То е нещо много практично.

Казвам: Дължината е 19, 21 и 22. Кое число бихте избрали? 19, 21 и 22

сантиметра. Ще се премерите, ще видите каква е главата ви, ще видите колко сантиметра е главата. Някои от вас нямате 19. Може би имате 18, 15, 16 и 17 е широчината. Който има 15 сантиметра, е един миролюбив човек. Който има 16, обича да се кара, а който има 17, е един побойник. Ако е учител, главата му е широка и има глава 17 сантиметра, ще има една тояга. Да знаеш как да биеш. Да удариш един човек, ще си туриш ръката и да знаеш как да удариш. Учителят като удари, ще тури едната си ръка и ще плесне двете си ръце. Ще му покаже как трябва да живее.

Ръката показва как трябва да живее. Палецът показва как трябва да изпълни волята Божия. Показалецът показва благородство. Средният пръст – справедливост. Безименният пръст – да учиш изкуства. Малкият пръст – как да свършиш търговските си работи. Трябва да бъдеш идеен. Дясната ръка показва мъжът какъв трябва да бъде, лявата ръка показва жената каква трябва да бъде. Тия работи не ги знаете. Някои като си допрат пръстите, имат дупки, други нямат. И ставите на пръстите не знаете какво означават. Първата става колко е? Втората колко е? И третата? Първата става определя умствения живот, втората – сърцето, а третата определя тялото колко е здраво. Те са резултат на един вътрешен живот. С милиони години човек е живял на Земята, това са резултати. – Моята ръка в дадения случай показва в какво състояние се намира умът. Дясната ръка показва това. Лявата ръка показва в какво състояние се намира сърцето. Двете ръце показват състоянието на тялото ми. Като видя дясната ръка, виждам в какво състояние се намира умът. Като виждам лявата ръка, виждам в какво състояние се намира сърцето. Ако не знаеш сърцето в какво състояние се намира и ако не знаеш умът в какво състояние се намира, каква работа можеш да свършиш?

Вие може да се смущавате и казвате: „Аз съм неразположен.“ Щом си неразположен, значи сърцето ти не може да функционира, значи умът ти не мисли. Най-първо ти като станеш, като си отвориш очите, да поблагодариш от душа и от всичкото си сърце. Ще поблагодариш на Бога, че си станал, и ще започнеш работа. Като станеш, гласът Божий ще ти каже: „Иди на училище, вземи торбичката и книгите.“ Ще каже: „Иди на нивата.“ Ще идеш на нивата и ще работиш. Бедните хора са нива на живота. Или искаш да проповядваш някому. Каквато работа искаш да свършиш за другите, то е все работа.

Сега, вас са ви учили. Мислите да идете при ангелите. Желанието ви е много добро. Но един човек при ангелите може ли да иде? Невъзможно е. Невъзможно е да идеш при ангелите, както е невъзможно една мравя да дойде в човешкия свят. Тя може да влезе вкъщи, но да се разговаря с него, да се разправя, той за музика и изкуство да ѝ говори, то е невъзможно. Как

ще разбере мравята какво нещо е изкуство, какво нещо е картина? Тя е доста умна, доста работи знае, но туй, което интересува човека, нищо не знае.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта. Толкоз години говоря. Главното нещо кое е? Човешката мисъл, човешката любов, човешките постъпки. Да знаете какво нещо е човешката любов. Ако не знаете какво нещо е човешката любов, как ще знаете какво нещо е Божествената любов? Ако не разбираш човешката любов, как ще разбереш Божествената? Ако не разбираш човешката мисъл, как ще разбереш Божествената мисъл? Ако не разбираш човешките постъпки, как ще разбереш Божиите постъпки?

Представете си, че аз бих ви оставил сега една хубава ябълка. Представете си, че аз ви оставям с желание да я погледате. Някои от вас няма да знаете на какво разстояние да се поставите от ябълката. Ще имате желание да я хванете, да я вземете. Питам: кой ви е дал право? Аз ви я оставям да я гледате. Вие изведнъж вземете ябълката, барате я. Дойде втори, и той я вземе. Оцапате ябълката. Нямате право да бутате ябълката.

Аз съм говорил много пъти, аз никога не пея. Да пееш до, за мене то е една идея. Искам да представя едно ново начало на живота. Да направя промяна в живота си, вземам до. Зависи в дадения момент как ще го взема. Или пък искам да направя нещо – ще взема ре. Искам да създам един хубав план за къща – ще взема ми. Искам да мобилирам къщата – ще взема фа. Искам да я боядисам – ще взема сол. Искам да имам всичките удобства на къщата – ще взема ла. Най после, искам да повикам моите приятели, да дам угощение – ще взема си. Ако може да пея, всичко ще бъде тъй. Ако не може да пея, нищо няма да излезе. Аз съм чувал свещеници да пеят. (Учителят пее „Да изправится“, по попски.) Нищо няма да се изправи. Или пее по-ниско. И то не върви. „Да изправится“ как ще го вземете? Как ще се изправи молитвата пред Господа? Сега, ако пея…

Аз гледам, сестри и братя като дойдат, бързат. Като дойде някой, бърза, бързо говори. Така не се говори. Почакай 5 минути. Каже ти „Учителю, Господи“ и заповядва ти. Така не се говори. Представете си, че две сестри се скарали. Едната казва (Учителят го произнася много грубо): „Аз дойдох да се примиря с тебе.“ Така не се говори. (Учителят го изговаря по-

меко „Сестра, ще ми простиш, дойдох да се примиря с тебе. Две години не сме си казали по една сладка дума. Дойде ми нещо на ума, искам да се примиря.“ Още не е музикално. Като го кажеш музикално, веднага ще се примири. Ти ѝ говориш, пък тя си мърда носа, устата, очите. Примирение няма да стане. Трябва да бъдеш спокоен.

Да се примириш значи да знаеш как да си отвориш очите. Да знаеш ако си на лявата или на дясната страна, трябва да знаеш как да си дигнеш ръцете. Искаш да се примириш като войник на бойното поле, ще се изправиш почти на 180 градуса. Ръцете не са 180, но 190 градуса. Ако е от другата страна, 180 и 190 градуса. Може ли да бъде 150 градуса? Правата линия е 180 градуса. Щом дойдем до правата линия, 180 градуса са. Значи нещата ще ги свържем с правата линия. 180 градуса са по правата линия. Всичко ще дадеш. Човек на 180 градуса от всичко трябва да се откаже.

Човек е дошъл до положението, понеже е извървял от създаването мира 180 градуса. Туй положение, този ъгъл 180 градуса, то е на слона. Гръбначният стълб и лицето били отзад, лицето се е подвижило и преминало отпред и е станало успоредно на гръбначния стълб. Човек е извървял 180 градуса. Че лицето е успоредно, то трябва да се докаже. От всичките материални работи в света, или трябва да бъдеш толкова разумен, че трябва да знаеш как да постъпваш. Всичките блага, които Бог ти е дал, нищо няма да задържиш за себе си. Ти ще мязаш на човек, който туря чиста вода в шишето и като излее водата, какво ще остане? Колкото вода остане по стените, то ще бъде за тебе. Малко ще остане. По възможност най-малкото, което остане, то ти е достатъчно.

Какво би искал човек, ако Бог го обича? Често говорите: „Да ме обича Господ.“ Аз да ви кажа: Ако Господ не ви обича, Той не би ви създал. Щом ви е създал, обича ви. Сега трябва да ви убеждават, че Господ ви обича. Вие съществувате на Земята, живеете на Земята – обича ви. Казвам: Този, Който ви обича, какво правите заради Него? Значи ако вие обичате Господа, както Той ви обича… Той понеже ви обича, накарва Слънцето да изгрява. Слънцето грее заради обичта на Господа и светлината идва. Дърветата цъфтят, реките текат, защото Бог ни обича. Небето е ясно, защото ни обича.

Питам: Ние какво сме направили заради Господа? Кой от вас има туй разположение вътре в себе си дълбоко? Да се замисли колко велика е Божията любов и да забрави себе си. Вие седите и казвате: „300 грама хляб, 45 грама масло“, после: „Тук нещо ме боли.“ Какво те боли? Боли те ръката. Ще се опипаш, алхимия е, в името на онзи ум, който Господ ви е дал, сега прати една хубава мисъл на ръката, кажи: „Не се смущавай.“ Защото карат се клетките, когато те боли ръката. Кажи: „Примирете се.“ Заболи те коремът – карат се пак. Пак ще ги примириш. Някой път се карат клетките на гърдите. Пак ще ги примириш. Заболи те главата – карат се клетките у тебе. Болката е каране. Вие сега ще викате лекар, да ги примирят. Дойде лекарят, дадеш 100 лева, не се примиряват.

Вчера иде един, носи едно писмо, брат му се разболял, турил една рецепта от 210 лева, едно лекарство. Казвам: „Твоят брат не се нуждае от никакво лекарство, аз може да примиря. С пари не примиряваш болките. Брат ти няма нужда от пари. Трябва да направим добро.“ Казвам: Той не уповава на Господа, уповава на мен. 210 лева да му дам, утре ще дойде друга болест. Аз давам парите, лекарят ги взема. Ако този лекар е беден, аз бих му дал 100 лева. Най-първо, едва намирам един добър човек да уредя работата. Аптекарят писал 210 лева. Аз ако бях аптекар, ще го направя без пари. Аптекарят праща и лекарят праща. Аз ако бях един лекар, ни най-малко нямаше да кажа: „Идете там.“ Идат при мене, аз плащам. Лекарят прегледал болния, аптекарят направил рецептата, пращат аз да плащам 310 лева. Пиша: лекарят да плати половината и аптекарят да плати половината. Ако нямат, каквото остава, аз ще платя. Те са длъжни да платят.

Сега, като ви говоря, сега ще кажете: „Не можахме да угодим на Учителя.“ Не угаждане, аз искам да пеят хората. Аз на себе си пея. Ако мисля хубаво, за себе си ще мисля. Най-първо, като стана сутрин, трябва да зная какво количество светлина трябва да приема. Туй зависи как ще си отворя очите. Ако си отворя очите, много ще приема; ако ги затворя – малко. Ще си отвориш очите, че като ги отвориш, да ти е приятно, че си отворил очите. Някой е болен. Казвам: „Ще оздравееш“ и гледам надолу. Ако кажа „Ще оздравееш“ и гледам надолу, не е така. Защото ако си подигна очите нагоре, може да оздравееш; ако си държа очите надолу и казвам „Ще оздравееш“, нищо няма да стане. Често лекарите пипат пулса, казват: „Ще оздравее“, а в себе си казва: „Скоро ще си иде.“ На болния казва: „Няма нищо“, бялата лъжа казва, а на майката казва: „Много е сериозна работата, не зная дали ще изкара.“ Болният чувствува това.

Ние, всичките хора, не знаем да говорим истината. Казвам на болния: Слушай, ти си се разболял, защото любовта ти към Бога е малка. Усили с два градуса любовта си – ще оздравееш. Ако не усилиш с два градуса любовта си, има опасност да напуснеш света. Ако усилиш с два градуса, не ти трябва рецепта, всяка болест може да изчезне. Ти си банкер, скубал си хората. Хваща те една болест. За да оздравееш, всички тия ще зачеркнеш, от които има да вземаш, ще ликвидираш и болестите ти ще изчезнат. Няма да искаш да вземаш, ще ликвидираш. Ако не искаш да ликвидираш, ти ще ликвидираш по същия път. Когато се разболеете, ликвидирайте с всички вземания и давания, образувайте едно любовно чувство. Трябва да имате едно такова чувство към хората, каквото Господ има. Аз обичам някого, Господ го обича. Ще имам към този човек същото чувство. Ще пренебрегна онова мое състояние. Че не съм разположен, то е друг въпрос.

Гледам да туря туй чувство, което Бог има към него. Бог го обича, върви му, децата му са здрави. Казвате: „Ама той не се моли.“ Този човек се моли. Щом му е добре, моли се добре. А пък ти, щом не ти върви добре, страдаш и мислиш, че се молиш 3 пъти и се молиш от зор. Молиш се 3–4 пъти. Хич не се молиш. Сега се молиш от зор. Кой не се моли от зор?

Казвам: Бих желал сега лицата ви да бъдат спокойни. Ако кажа на всинца ви да станете и да тръгнете из България да проповядвате без пари, колцина от вас може да го направите? Ще ви арестуват по пътя. Ще кажете Учителят ви накара. Аз ще туря нарочно големи спънки, да видя колко сте смели, колцина ще го направят. Ако една млада мома от любов напуща дома на баща си и тича подир момъка, защо един човек, който обича Бога, не може да го направи? Аз гледах, една крава тича подир каруцата, няма нито въже, нито юлар, колата бяга и тя бяга. Казвам си: „Защо така?“ Гледам, телето горе на колата. Возят телето и тя тича подир колата. Казвам: Браво на тази крава. Тя за едно теле тича. Защо аз да не може да тичам?

Та, казвам сега: Вземете правилния тон до. Кой тон ще вземете? Ако тонът е сух, умът взема повече участие. Ако тонът е много влажен, сърцето взема повече участие. Ако е силен, волята взема участие. Сега, на един тон трябва да му дадем достатъчно светлина, че тонът да е доволен от светлината и топлината. Защото едно живо същество е той. После да му дадем топлина, да е доволен от топлината. И най-после, да образува едно движение и тонът да е доволен от движението. В дадения случай тона като вземеш, той да е доволен.

Или другояче казано: като мислиш, да си доволен от своите мисли, като чувстваш, да си доволен от своите чувства и като направиш нещо, да си доволен от себе си – то е вътрешна музика. Най-първо музиката от ума започва, слиза в сърцето и волята и най-после, на четвърто място, се изразява.

Българинът взема песента „Стоян мами си думаше: „Мале ле, мила мале“.“ Това е повишение на чувства. Тя казва: „Ти с тази мома да не ходиш.“ Той казва: „Мале ле, мила мале, един крив съвет ми даде“ или: „Мале ле, мила мале, един добър съвет ми даде.“ Ако майката дала добър съвет, Стоян ще пее радостно. Ако майката дала един крив съвет, ще има тъга в сърцето. Ти се молиш, имаш тъга в сърцето. Молиш се и се радваш – добър е съветът.

Казвам: Да се освободим от несгодите на живота. (Учителят пее „Аз

ще мисля.“ Нищо няма да мислиш. Как ще започнеш? Няма какво да се плашиш.

Днес направете един опит да се примирите със себе си. Казва: „Не зная да пея, не зная да мисля, не зная да чувствувам добре.“ Да се примирим със себе си значи да турим една права мисъл, едно право чувство. Един ден вие да забравите – направете един опит – и един ден да забравите, като че не сте скарани с никого в света. Забравете, да не мислите за носорога. Забравете днес носорога. За всичко мислете, но за носорога не мислете. Мислете, че знаете да пеете. Мислете, че знаете да мислите. Мислете, че знаете да чувствувате. Казвате: „Как ще мисля, като не зная.“ Макар че си черен, мисли, че си красив. Че как така? Дошъл някой и те боядисал с черна боя и ти повярваш. Отвън те боядисали. Мислѝ вътре, че си бял. „Аз не мога да мисля“, то е отвън. „Аз не мога да чувствувам“, и то е отвън. Не вярвайте на външните бои, вярвайте на онова, което е във вас. Онова доброто желание, което имате, на него вярвайте. За в бъдеще, в школата, по този начин, по който вървите, трябва да има закон: като излезете из училището, лекциите не се предават тук, но ще има мотики и лопати, предметно учение е. За половин час да направим някаква работа.

Сега вие седите и си вземате бележка. Всичко туй е хубаво, но много малки постижения има, понеже практически нямаме резултат. Искам да положим една хубава мисъл. Ще посадим всичките по една ябълка и като израснат плодните дървета, от плода ще видим каква е неговата мисъл. После ще посадим репички и от репичките ще се познае каква е неговата мисъл. Кои репи са по-хубави? Ще посадим магданоз, картофи, царевица, жито. Всички тия неща ще покажат състоянието, в което ние се намираме. Та, казвам сега: Посейте по едно плодно дърво, да видите до каква степен на развитие сте дошли. Или може да определим един разсадник, един декар земя. За пример, искам да посадим два декара царевица. Аз бих желал всичките в клас по едно семенце да турите и ще турите клечка до семето. Ще ви дадем царевица и по едно царевично зрънце ще посеете. Ради (градинарят на Изгрева) има нужда от помощ. По Закона на Любовта, кой както е свободен, два декара земя има, която ще засеете. Ще запишете името, на кого е царевицата и ще видим как ще растат царевиците. Можете ли да го направите? После, далече е на един километър. Ради ще ви предвожда. По Закона на Свободата ще го направите. Ако имате желание, идете, посадете. Турете на мястото една клечка.

Когато Господ каже на един ангел да напусне небето и да дойде на Земята, мислите ли, че той не иде да слезе и да посее една Божествена мисъл? Някой път един ангел идва да посее в ума на нивата на човека едно семе и

си заминава. За едно семе ще дойде и ще замине. Той напуща своите важни работи, за да посее само едно зрънце и по туй се съди за степента на развитието, в което се намира ангелът. По степента на неговата любов се изразява мисълта в човека. Показва степента на неговото развитие. И ангелът се ползува от посадената мисъл; ползуваме се ние, които я отхранваме.

Казвам: Всяко нещо, което вие посаждате в света, ползувате се вие, същевременно се ползуват и другите. Когато по някой път аз настоявам да пеете, целта ми е да пеете по свобода. Във вас често има амбиция да пеете по-хубаво от другите. Аз искам да пея, че като ме слуша Господ, да е доволен от мене, и ангелите като ме слушат, и вие да ме слушате. Вашият слух не е такъв, какъвто трябва да бъде. Ангелът като ме слуша, и вие да слушате. Искам онези, които са на първите места, да не са с вързани уши. Вие как ме слушате, то е третостепенно. Най-после вие ще ми кажете как ви харесва пеенето. Ако си болен и съм ти пял, ти си оздравял, много добре съм пял. Казваш: „Като пя, оздравях." Ако си неразположен, като ти пея, стане ти леко. Песента ще бъде приятна, ако премахне тъмнината от ума, ако премахне тъмнината от сърцето, ако премахне тъмнината и от физическия живот. Добро е всяко пеене, което премахва тъмнината, което премахва студа. Добро е онова пеене, което донася блага в света. Под думата добро пеене разбирам това. Вие като пеете, някой път ви харесват, хубаво пеете. Днес доста добре пяхте. Времето ви благоприятствува. Като пеете за в бъдеще, да пеете с един градус по-добре.

Аз във всичките беседи съм турил толкова знания, но в проста форма, за да бъде достъпно. Може да ви говоря с формули, научно, дето с хиляди години да ме разберете. Направил съм знанието достъпно за сега. Гледам, вие казвате: „Обикновена мисъл." Доста съм давал примери. Всеки пример е на място. Вие цитирате тия примери. Тия примери трябва да се прилагат. Знанието трябва да се приложи. Да очистим мислите си, да очистим сърцето си, да очистим тялото си, това е задача. Да очистиш мисълта си, то не е процес за един ден, а е работа за един Божествен ден. Хиляда години са необходими. Един ден е хиляда години. За един ден от сутрин до вечер да направим един опит, че да бъдем доволни от мисълта си само днес. По-хубаво нещо от хубавата мисъл няма. По-хубаво нещо от хубавите чувства няма. Те са мощни, силни. Добрите мисли и добрите чувства ни свързват с Бога. Щом се свържем с Бога, всичко ще постигнем. Щом не сме свързани, нещата са непостижими. Сега връзката да се оправи. Ние правим връзка и късаме. Правим връзка и късаме. Има и хиляди работи, които прекъсват връзката. Божието благословение не идва при нас, други се ползуват. Кюнците са пропукани, излиза навън. Канализацията трябва да се направи, благословенията на Бога трябва да идват в ума, в

сърцето и [в] тялото. Никой да не използува нашите благословения. Никой да не използува благословенията на другите. Всеки да използува своите благословения. Излишното благословение да излиза навън.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

33-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 13.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_05_15 Пълната чаша
лекция на Младежкия окултен клас

ПЪЛНАТА ЧАША

Отче наш.
„Давай, давай“.

Едно обикновено даване. Как бихте изпяли баса? Той е плод. Басът е да изядеш плода. Има съвсем друго понятие в сопрана, при него плодът е красив, отличен. В баса ти го изядаш, сладко ти е на устата. Сега песента „Давай, давай“, както е построена сега музикално не мязя на ябълка. Аз виждам мяза на диня. Тъй както е построена мяза на диня, защото 3⁄4 може да ги дадеш от динята, а пък другото задържаш за себе си. Половината от динята разделяш на трима души, а другата половина оставяш за себе си. Мислите ли, че човек, който дава 3⁄4 на другите, а останалото задържа за себе си е добър давач? Какво разбирате под думата „давай“? В най-простата форма какво разбирате под думата „давай“? Дойде някой просяк може да му дадеш нещо. Каква е разликата: ако дадеш скъсани обуща или дадеш нови дрехи, ако дадеш пресен хляб или дадеш мухлясал хляб. Например, вие понякога пеете, но сте неразположен. На какво мяза неразположението? Каква музика е то? Мухлясала музика е неразположението. После музиката може да мяза на сухари, трябва да ги топиш във вода, а музиката може да мяза на топъл хляб, току що изваден от пещта. Ние всички не се ползуваме от музиката, понеже е суха музика. Сухарите не са така хранителни.

Вие може да пеете „Давай“ и да турите ударението или на първия слог, или на втория слог и като пеете „давай“ разбирате „и за себе си оставяй“. „Давай, давай“ може да се изпее по разни начини. Даването е подтик. Може да дадеш и без да си длъжен. Даването е импулс и ако речеш да реализираш „Давай, давай“ то прилича на плод, на хубав плод на дървото. Сега как ще се реализира песента „Давай, давай“? Още не е готов човек да дава. Дава и мисли за себе си колко да остави. Песента отначало до края във всеки такт има все по една половинка. Започва с две осминки, но накрая половината седи. Туй показва характера на българина какъв е. Музикално той иска да даде, но има в него едно колебание. Той си казва: „Ще стане ли това нещо?“ В цялата песен от единия край до другия все половината нота се среща. /Учителят изпя цялата песен „Давай, давай“ на друга мелодия/. Малко се приближаваме до истинското „Давай, давай“. /Всички изпяхме песента „Давай, давай“/. Въпросът не е разрешен. Ако сте музикални да се даде песента, да разрешите една задача. /Учителят изпя

песента малко по-другояче/. Приблизително едно разрешение. Мисли: „Да го направя или да не го направя“. Като решиш нещо да няма колебание. Много музиканти се спъват понеже всякога оставят една идея неразрешена. Той като пее вижда, че идеята не е разрешена. „Давай,“ – значи трябва да се пее, да се даде разрешение. Сега това е един мотив, който подбужда да рискуваш. Но да се направи само една скица то е трудно, сенките ги няма. Музикалните сенки ги няма в песента. Например, искаш да направиш нещо, но се колебаеш. Всякога едно даване е сигурно, когато е без колебание. Ако вие пишете и сте несигурни при най-малкото колебание трептенията не са правилни.

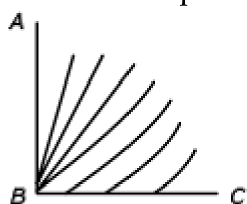

Фиг. 1

Ако светлината пада перпендикулярно, какви ще бъдат резултатите? Где ще бъдат най-големите сенки? Постепенно топлината се намалява и надвечер ще имате хладина. Сутрин имате хладина и вечер чувствувате топлина (Фиг. 1). Тя е излязла от АВ и ВС. Топлината я чувствувате посред нощ.

Често в живота имате посторонни подтици. Ти искаш да направиш нещо колебаеш се, дали да пееш или не. Дотогава докато в тебе не влезе едно желание в тебе да няма едно колебание. Трябва всяко колебание да се премахне. Тогава мисълта е права. Щом има колебание има несигурност. Може колебанието да е малко, микроскопическо, ти може много малко да усещаш, че не си доволен от този тон, но като го вземеш се колебаеш. Някой певец се колебае в пеенето, не може да пее не е свободен. В природата има начини как трябва да дадеш музикално изражение без колебание. Привеждат един пример: Един български чорбаджия гощавал един турски княз. Като наливал неговата чаша оставял му един пръст празна, а като наливал своята чаша напълвал я догоре и казвал: „Утара“. Искал да каже прелях чашата, не трябваше да я прелея. Като гледал турчинът казва му: „Господине, не може ли на мене да налееш утара, да напълниш чашата“. Той защо оставял половин пръст празна чаша? Пълните чашата с вода, защо понякой път я оставяте половин пръст празна? Какви съображения имате, че оставяте празна чашата? Каква е идеята във вашия ум? Считате, че не е по модата да напълните чашата, можете да излеете нещо. Това е едно съображение. Трябва да бъде празна за да не се излее. Ако напълните чашата ще бъдете повнимателни. Понеже чашата не е пълна, по-свободни сте в движението и да се клати водата няма да се излее навън. Аз бих ви съветвал, като давате вода, ако искате да

образувате един характер никога на оставяйте чашата празна един пръст, напълнете я догоре, нека се прелее, но да се образува една плоскост догоре до (ръба на) чашата. Вие оставяте един милиметър празно. Напълни чашата догоре. Нека се излее, по-добре е. То е, ако искаш да образуваш в себе си един характер. Ако искаш да забогатяваш остави два пръста празна чашата. Ако искаш да станеш човек никак не оставяй чашата празна. Ако искаш богат да станеш, един–два пръста може да я оставиш празна, печелиш. Кръчмарят като оставя един пръст празна чашата той печели. Той за да покаже, че има уважение към клиентите си казва: „За да пиеш повече, по един пръст чашата оставям празна". А чашите горе са винаги по-широки. Някой път когато режете хляба режете го на тънки филийки за другите, а за себе си дебели. Ако искаш богат да станеш тънки ги режи, но ако искаш човек да станеш, дебели ги режи. Ако е много дебела прережи я на две. В това няма престъпление. Ако режеш филийки на тънко какво ще направиш? Ще отрежеш втори път. Като режеш на един човек дай едно широко парче, а не парчето да е малко и да го снажда после. Аз не съм да се снаждат работите. Аз съм за целите работи. Да се снаждат работите, то е изправяне на една погрешка. Та сега говорим за колебанието. Ти искаш да пишеш, колебаеш се. Искаш да направиш нещо, колебаеш се. Колебанието не е нещо лошо само по себе си, то е на място. Но когато човек дойде да върши нещо добро, той абсолютно да не допуща никакво колебание. Пишеш: „Не допущай никакво колебание". Законът в пеенето е същият. Като пееш, не се колебай. Докато се колебаеш други са съображенията. Ти трябва да пееш понеже законът е, че който пее продължава живота си. Който не пее скъсява живота си. Който много малко пее, той много малко живее. Колкото повече пееш по-дълго ще живееш. Колкото по-добре пееш, по-добре ще живееш. Колкото по-лошо пееш, по-лошо живееш. Пей хубаво, за да ти бъде добре. Както пееш така ще живееш. Казвате: „Да мислим". Не е безразлично какво мислиш. Мисли хубаво защото от мислите зависи животът. Казвате: „Чувствувай както и да е". Не е така. Добре чувствувай. Колкото по-дълго пееш, колкото по-добре пееш и без колебание, толкова по-дълго ще живееш. Който по-дълго се колебае, по-късо ще живее. Защо трябва да пееш? Доброто пеене продължава живота. Да си продължиш живота, това е ценното. Няма в света по-хубаво от продължението на живота. Аз не говоря за живот, който е свързан със страдания, но говоря за живот, който разрешава задачите. Всички задачи се разрешават само чрез живота. Не говоря за едно обикновено механическо пеене. Както пеете сега „Давай, давай", то е механическо пеене. В туй пеене сърцето ти не взема участие, душата ти не взема участие. Пееш „Давай, давай". И ти даваш скъсани дрехи, скъсани обуща. Като идеш на баня кирта си дадеш. После вие сте много лоши масажисти. Някой път като се масажирате, много зле се масажирате. Не става така. Не съм намерил по-хубаво масажиране от

музиката. Как бихте масажирали музикално? То е много мъчно, голямо изкуство е да знаеш да масажираш музикално. Да набиеш някой човек музикално. Как ще го набиеш? Има и музикален бой. Музикално как ще набиеш един човек? Българската дума „набил“ е двойнствена. Кола като го набиеш на едно място, значи заставяш кола, дадеш му собственост. Набиеш го, набиеш го и всеки един кол добива място, той става виден. Музикално да набиеш човека, значи, да го направиш човек да стане. Който е бит музикално, той човек става. Когато едно растение се посади и израстне, то е музикално набиване. Когато едно цвете се посади, израстне и цъфне, то е музикално набиване. Да набиеш музикално някой, значи да му дадеш условия той да се прояви. Да го набиеш, значи да се прояви. Някой казва: „Много ме наби“. Но като те наби, човек стана. Семето като го извадят из хамбара, набиват го хубаво. То се е блъскало с другите семенца, че като го посеят, освободи се, израства и цъфне. Та казвам: Да се набиете музикално значи да дадеш условия на себе си, хубавото в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа да се прояви, като лаленце, като карамфил да цъфне, като едно ябълчно дърво. То е музикален бой, това значи музикално биене. Туй сега е теория, но да се приложи знаеш ли колко е мъчно. Имаш едно състояние, недоволен си, нещо в тебе плаче, роптае. Как ще го биеш? Дай му условие. Мнозина от вас искате да станете певци. Как ще станете певци? Казвате: „Да намеря някой професор“. Може да намериш много професори. Или казвате: „Да дойде отвътре“. Един професор, който незнае да пее той не може да предаде музиката. Ако искаш да се учиш да пееш намери човек, който пее. Казвате: „Той не може да пее, но може да предаде музиката“. Може да е много добър педагог, но не може да предаде музиката, ако не знае да пее. Музиката се предава. Здравият човек предава здравето. Болният човек предава болестта. Невежият човек, който незнае, проявява се невежа. Какво ще ти придаде един болен човек? – Едно болно състояние. Някой казва: „Аз не мога да пея, но обичам музиката“. Можеш да обичаш, но ако незнаеш да пееш ти не може да научиш другите да пеят. Трябва да се коригирате в съвременния живот. Много проблеми има, които трябва да се коригират. Казвате: „Да разрешим един проблем“. Но този проблем е вече разрешен. Квадратурата на кръга разрешена ли е? Няма ли разрешение? Има, но в нашия свят не може да се разреши.

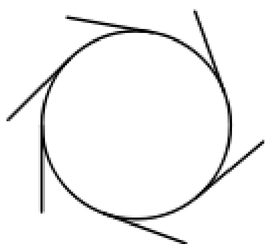

Фиг. 2

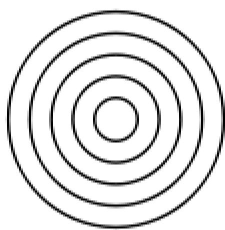

Фиг. 3

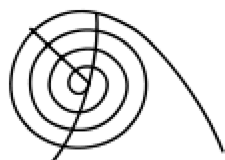

Фиг. 4

Имате една права линия. Тази линия когато срещне съпротивление тя се отклонява. Значи условията са лоши. Тия изкривявания са направени за да избегнеш лошите условия. (Фиг. 2) Този кръг показва, че външните условия са лоши. Винаги когато правата линия се огъва, среща лоши условия. Кръгът показва, че се движиш при най-малкото съпротивление, избягваш всичките мъчнотии. Тогава, ако имате няколко концентрични кръгове какво показва? Условията в центъра са били по-лоши. Имате пет концентрични кръга (Фиг. 3) В първия кръг условията са били лоши. Във втория са по-добри отколкото в първия и постепенно условията се подобряват. Когато един кръг е по-голям, условията са по-добри. Колкото един кръг е по-малък, условията са по-лоши. Когато се начертае един голям кръг, какво подразбираме? – Че условията са се подобрили. В първия кръг разбираме, че задачата не е разрешена. В природата вие нямате кръгове. Там имате спирали. За да се разреши квадратурата на кръга трябва да разрешиш цялата спирала. Тази спирала е в движение. (Фиг.4) Вие вече имате една сложна задача. Да разрешиш квадратурата на кръга е една много трудна работа. Трябва да се вземат хиляди работи предвид.

Вие пеете „Давай, давай“, то е един подтик. В песента „Давай, давай“ имате един мотив, който е добър. Като пееш песента „Давай, давай“, да дадеш едно разрешение на даването. Всеки, който казва „Давай, давай и за себе си оставяй“, той не разрешава въпроса. Давай, давай, нищо да не оставяш за себе си. Ако вие имате в едно шише малко развалено вино, оставите десетина капки от разваленото вино и турите ново вино. Старото вино ще развали новото. Ще измиеш шишето и от старото вино нищо няма да оставиш. Новото вино, което налееш да няма нищо от старото. Не смесвайте старите работи с нови. Ядеш един пресен хляб и след туй ядеш чорба направена от сушени сливи. Ял си хубави череши и след това ядеш сушени. Какъв смисъл има? Ние говорим за новото. Тогава за предпочитане е по-напред да ядеш сухия хляб и после да ядеш мекия. Не да ядеш първо мекия, а после сухия. Та казвам: Щом дойдете до себе си,

старите и нови идеи не ги смесвайте. Тия старите идеи, тоя празен морал оставете го и приемете новото, Божественото, което сега иде. Под думата ново, аз разбирам Божественото. Туй, което днес слънцето дава, то е важното. Днешната мисъл, която прониква в ума ти, тя е важната, не я оставяй. В миналото какво е, то е друг въпрос. Миналото е минало. Важна е сегашната мисъл. Миналите са условия. На български имате давай. Всеки, който дава неправилно, той се вайка. За да не се вайкаш, давай както трябва. Не оставяй чашата половин пръст празна. Като отидете при извора пак оставяте чашата празна. Напълни я догоре да прелее, като прелее чашата показва, че е пълна. Чаша, която прелива е щедра. Всяка чаша, която не прелива е скържава. Може да е милиметър, много малко да е празна, но е скържава. Всякога когато прелива чашата, то е законът на щедростта. Като прелеете вие казвате: „Отиде това“. Не жалете водата. Сега защо жалите водата да не падне по земята? Че тя по земята пътува. Защо ще я жалите? Тя от хиляди години върви по земята. Защо не искате да падне там където е била. Вие не искате да падне да не се оцапа. Една користолюбива мисъл е скрита под благороден предтекст. То са белите лъжи. Под някакъв морал не трябва да му се даде много ядене, за да не преяде, понеже му желаете доброто, наполовина туряте в паницата. Аз считам за глупаво това. Аз ще му напълня паницата и ще оставя на неговата разумност. Ще видя колко е умен. Ако изяде всичкото не е толкова умен. Ако яде и остави в паницата, виждам, че е умен. Аз се радвам, че е щедър. Вие казвате: „Отиде яденето, развали се“. Яденето, което остава не се разваля. В природата, туй което човек не може да изяде, то се изпарява. Туй, което не е добил, то в него се изпарява. Туй, което оставяш в паницата, което не си доял, то веднага се изпарява. Някои бързат скоро да очистят паницата. Изял човек всичкото, може ли да се изпари като нищо не е останало? Ако е останало нещо може да се изпари, но ако нищо не е останало, може ли да се изпари?

Та когато изследвам характера на човека казвам: Напълни чашата, не оставяйте чашата половин пръст празна. Той има съображения, че като вземе чашата по-невнимателно, може да прелее. Той взема малки предпазителни мерки. Доста благовидно е, но зад всичката тази благовидност седи един фалш.

Вие имате един спирал. Имате един външен кръг и може да вземете един радиус от центъра на спиралата до външния кръг. Този спирал има отношение към всичките малки кръгове, еднакво отношение има. Само, че радиусът показва основата. На всичките малки кръгове условията са лоши. Колкото кръговете стават по-големи, подобряват се условията. Когато една небулоза става обширна, показва, че се намаляват външните лоши условия, затова тя се разширява. Когато условията станат много

благоприятни, тя се разширява още повече. Било е време когато Земята е била в много лоши условия. Тя при лошите условия се е отделила от Слънцето. Кое накара Земята да се отдели? Когато Юпитер се отдели, в Слънцето имаше спор за личните чувства. Личните чувства накараха Юпитер да се отдели. Когато се образува Марс, въпросът на Слънцето беше за война. Когато Земята се отделила, въпросът бил за богатство. Колко богатство трябва да има е било въпрос. Земята била на особено мнение и излязла. Когато се образувала Венера, въпросът е бил за любовта и понеже Венера била на особено мнение тя се отделила. Когато Меркурий се е отделил, въпросът е бил за търговия. Ето една нова теория за отделянето на планетите. Как се е образувала слънчевата система. Това отделяне се обуславя на известни идеи. Юпитер е най-голямата планета от всички. Когато Сатурн се е отделял, философски въпроси е имало. Сатурн не се е съгласил и се е отделил. Когато са се отделили Уран, Нептун, тогава социални въпроси са се разрешавали. Тия въпроси сега ние разрешаваме. Ние разрешаваме въпросите на Уран и на Нептун. В миналото се повтаря само в друг смисъл.

Пълнете чашата, не оставяйте чашата празна. Когато пълниш една чаша за себе си, напълни я добре. Когато пълниш за другите, също я напълни добре. Сега вие може да пазите вашия морал за вас. Празните чаши по-лесно се носят, пълните се плискат. Нервният човек не може да пълни чашата, нека я оставя празна два пръста. Всички, които оставят празна чашата, са нервни хора. Пълната чаша иска голямо внимание. За да покажете някой път дали сте нервни или не, турете 12 чаши на една табла, напълнете ги догоре и вземете таблата. Ако чашите прелеят не сте търпеливи. Този опит е много хубав. 12 чаши като ги напълниш и като вървиш нито капка да излееш. Който може да направи това показва, че има една спокойна нервна система. Щом се излеят чашите, показва, че има нещо в тебе, което ти липсва. Спокойствието не може да се образува от празните чаши. Чаши два пръста празни не разрешават въпроса. Пълните чаши разрешават въпроса. Нямането никога не разрешава въпроса, имането разрешава въпроса. Недоимъкът създава недоволство. Имането създава доволство. Философията е път на задоволство. Що е философия? Философията е истинският път за доволството. Като намериш истинския път, по който доволството може да дойде, то е философия. Ако намериш този път да задоволиш себе си, то е истинската философия. То е когато намериш правият път, да задоволиш подтика на своя ум, на своето сърце, на своята душа във всяко отношение, не за един ден, но ежеминутно да задоволиш себе си.

Не ви иде на ума къде е приложението на тази идея за пълната чаша. Седиш и казваш: „От мене нищо няма да излезе“. Чашата ти е два пръста

празна. Като кажеш, че нищо от тебе няма да излезе, напълни чашата. Или казваш: „Тази идея няма да стане“, два пръста е празна чашата. Напълни чашата, ще стане. Казваш: „Това няма да стане, онова няма да стане, туй няма приложение. Това са философски въпроси, които нямат разрешение“. Не, имат разрешение. Напълни чашата догоре, ще се разреши въпроса.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
28 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 15. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_05_17 Новото в света
утринно слово

НОВОТО В СВЕТА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.
„Духът Божи“

Всеки се намира в една вътрешна борба със себе си. Борба има, която владее в човешкия ум, човешкото сърце и човешкото тяло. Тялото страда от неестествена храна, дробовете страдат от нечист въздух, умът – от нечиста мисъл, сърцето – от нечисти желания. Нечистата мисъл не се вижда, но се опитва. Желанията, и те не се виждат.

Та казвам, в съвременните религии, и сега, и в древността, всички страдат, понеже религиозните хора не работят, много малко работят. Те са търговци, банкери. Казвам, да вярваме в Бога. То е банкерството. Банкерът седи в банката да смени парите, но двайсет–трийсет процента дава, и хората вземат. Да вярваш в Бога, вярваш – банкерът е богат. Като вземеш парите от него, е услужлив, но двайсет и пет процента взема, и то само за тебе. Ние мислим: като вярваме, по двайсет и пет процента даваме. Казва: „Аз вярвам в Бога.“ Като вярваме, какво сме направили?

Представете си, че вие вярвате, че професорите на Софийския университет са отлични учени хора, като че ли няма други в света. Вие сте студент, но не учите. Какво ви ползва тяхната ученост или материалът, който се преподава в университета, какво ви ползва, ако не го изучавате? Да кажем, вие минавате за математик или за естественик, или някакъв биолог, или физик, или лекар. Ако сто души умъртвите, а десет оздравите, какъв лекар сте?

Сега аз не искам да ви говоря безлично. Казвате: „Аз лош човек ли съм?“ Всеки човек, който не се учи, е ленив. Всеки човек, който не върши доброто, е лош. Аз за злото не говоря, защото за злото и доброто имам друго мнение, което не искам да ви го казвам, за злото и доброто имам най-доброто мнение. Какво ще направя да ви говоря?

Казвам, че за злото и доброто имам най-доброто мнение, защото доброто

и злото, ако живеят на едно място, те са добри, другояче не биха живели. Те живеят на едно дърво. Ева искаше да стане тяхно дете, да я приемат като пансионерка. Ева мислеше, че като изяде ябълката ще стане като Бога. То беше един процес, това е една трета. Трябваше работа, учение, трябваше голямо учение. Освен че не стана като Бога, но те изгубиха дрехите си, като ядоха.

Някои религиозни хора мислят като Ева, че като повярват, в рая ще бъдат. Не е такава вярата, аз не вярвам така. Най-първо, ти не говориш истината, ти казваш: „Аз вярвам в Бога“, пък не говориш истината. Представете си, че ти като кажеш: „Аз вярвам в истината“, ако сме на физическото поле, веднага да блеснат лампите. Казвате: „Ето ние повярвахме, и слънцето изгря.“ Питам, нашата вяра ли направи слънцето да изгрява? Казвате: „Ние като повярвахме в Бога, и слънцето изгря.“

Днес сме събрани, и слънцето изгря, но един ден, като не сме събрани, няма ли да изгрее слънцето? Ще изгрее. То е съвпадение. Не съществуваше нашата вяра, и слънцето изгряваше, то изгряваше преди ние да вярваме. Питам: „Домакинята, която започва да вярва в мъжа си, кога започва да вярва в мъжа си?“ Като мине по закона, като се венчае. Казва, че е неин мъж, вярва. Може ли тя да вярва, преди да се е оженила? То е предположение, може да вярва. Значи под думата вяра разбираме: влизаш в едни условия на живота. Питам, ако ти вярваш в мъжа си, какво си му предал? Ако ти вярваш, и той вярва в тебе. Ти вярваш, че той ще ти донесе нещо за ядене. При сегашните условия мъжът вярва, че жената е сготвила това, което той донесъл. Ако мъжът не донесе това, което тя очаква, и ако тя не сготви донесеното, какви отношения имат на физическото поле? Казва: „Да хванем някой готвач.“ Че това вече е многозинство. Да хванеш друг мъж, който да носи, това е многомъжество.

Според мене една храна, която минава през много ръце, се опорочава. Най-чистата храна е да мине само през една ръка. Ако искате чист плод, вие сами трябва да откъснете. Щом друг го е откъснал, той е предал нещоо от себе си. Ако мине през един, двама, трима, пет души, опорочава се; нещата са невидими, но се опорочават. Приел си някоя мисъл отнякъде: тя минава през някои хора, ти не си я приел, както иде от нейния източник. Например мисълта: „Аз вярвам в Бога.“ Ти се убеждаваш, не вярваш; и ти не знаеш: вярваш туй, което хората вярват вярно ли е.

Онзи ден се качихме на Витоша. Казвам им: „Разправете ми една приказка, която никой не е казал.“ Аз бих желал да чуя една приказка, която никой не е казал. Тогава казвам, аз да ви разкажа една приказка, която никой не е казвал. Един ден един охлюв, който имал апартамент, млад момък бил,

искал да си намери една другарка. Намерил я, но тя била гола, нямала апартамент. Казва ѝ, че я обича. Като я обича, не може да дойде при нея, тя се качила на черупката му. По-напред ходел лесно с черупката си, като се качила на черупката му, мъчно ходел. Влече се, пъпли той по земята, тя седи на гърба му. Казва ѝ: „Ти каза, че ме обичаш. Не може ли да ми кажеш как стана, че изгуби апартамента си?" Тя казва: „Минавах покрай пътя, мина кола, стъпка черупката ми, и оттам насетне само гола ходя." Казва: „Защо не беше предпазлива, защо не избяга?" „Нали знаеш, не можем да бягаме, едва се влечем."

Може ли охлювът да бяга? Не може. Задава въпроса: Защо не избяга? Какво подразбира охлювът? Казва: „Да избегнеш мъчнотиите." Та и една мъчнотия, щом се намериш на пътя, тя светкавично минава; докато намислиш да се преместиш, тя светкавично минава. Как ще избегнеш от мъчнотията? Кой от вас е избягал от мъчнотиите? Дойде ни една лоша мисъл. Че ти си бил на пътя на тази мисъл. Искаш да избегнеш, не можеш. Един ден той, като мислил, мислил, забелязал, че тя е отгоре на гърба, трябвало да я носи само с една дума – казал, че я обича. Казва: „Щом ме обичаш, на гърба си отгоре ще ме носиш." Носил я ден, два, три, година, две, десет години.

Земята се завъртяла, започнало да става студено. Това било в топлите места, че не се заровили в земята, без черупки можело да се ходи. Дошли в умерения пояс, и двамата възлюблени трябвало да се заровят в земята, но тя нямала с какво да се зарови, черупка нямала да се затули. И той нямал къща. Минавали през една зона на богати хора. Тия хора вземали децата на охлювите, да ги пращат на училище. Като ги вземали да ги пращат на училище, оставили черупките отвън. Той казва: „Тук има един народ, който взема нашите деца да ги възпитава. Много добри хора са. Така е писано от древността, от дълго време е писано, че трябва да има много учени охлюви, но нито един досега не се е върнал. Пишат някои писма, че изкарват много големи научни изследвания: знаели какво нещо е топлата вода. После казват, че могли да излизат из черупките навън и да влизат в черупките." Казва: „Аз имам един приятел – тук употребил първата лъжа, – той е изпратил сина си в училището, че си оставил апартамента свободен. Аз ще му кажа да ти даде този апартамент, ще влезеш вътре. Тази година ще има зима, ще се скриеш, и двамата ще имаме нови апартаменти, един до друг ще бъдем, ще си ходим на гости." Речено-сторено. Намерили старата черупка, тя влиза вътре и тръгват и двамата. Идва зимата, направят си по едно бяло платно, запечатват се и се заравят в земята. Защо се заравят?

Учените хора казват, че като се заровим в земята, ще израстем и свети ще

бъдем. Идната година, като дойдем, няма да имаме такива рога, но ще бъдем особени. Кажете ми сега, според тази басня, като излязоха и досега, станаха ли светии? Баснята казва, че дотогава те се хранеха със соковете на цветята; като излязоха из земята, започнаха да ядат трева, да пасат трева като говеда. Охлювът намира най-хубавите треви.

Ако една мисъл, която прониква в ума на човека, не носи един творчески принцип и умът не се усилва, ако едно чувство, което прониква в човешкото сърце, и ако една сила, която прониква в човешкото тяло, не усилва тялото, питам, защо ни е знанието, което не носи светлина на ума, защо ни са чувствата, които не носят топлина и защо ни е силата, която не ни раздвижва вътре?

Ти казваш, че си религиозен, но не работи целият мозък. В религиозния работи само едно чувство на вяра, но той може да стане суеверен. В някои рабтти и надеждата, защото и тя спада там. В някои рабтти съзнанието за справедливост. Религиозните хора, като станат религиозни, целия свят съдят: този не живее хубаво, онзи не живее. Ако искаш някой да ти покаже дали си прав, или крив – религиозният човек знае, даже знае кой ще иде в рая и кой няма да иде: едни пращат в ада, в затвора, други остават свободни.

Христос казва, че не е така процесът. „Ако се не родите изново“, един процес е – знание се изисква да се родите в Дух и вода. Значи, ако не разбирате закона на водата и закона на Духа, ако те не благоволят да се родите, не можете да влезете в Царството Небесно. Трябва да влезете в утробата на водата и Духа. Духът трябва да ви стане баща и водата да ви стане майка, да ви носи хиляди години, и тогава да се родите. Този процес трябва да се разбира. Казва му: „Как може човек втори път да влезе в утробата на майка си?“

Сега, ако искате да влезете в една къща, трябва да разбирате законите на нещата. Всяка къща има врата, трябва да знаете вратата, ключ има, може да влезете. Който не познава вратата и няма ключ, той не може да влезе. Значи: може ли човек да се роди изново? Може, който разбира този закон; който не разбира, не може. „Роденото от Дух, дух е, роденото от плътта, плът е.“

Сега моята приказка за охлюва има отношение. Мъжкият охлюв е с черупка, тя е без черупка. Без черупка е роденото от плътта, а с черупката е роденото от Духа. Ако ти си без черупка, ще се качиш на гърба. Всички, които сте без черупки, качете се на гърба на онези, които имат черупки. Вечно не можеш да носиш на гърба си. Или другояче казано, казвате:

„Господ всичко знае.“ Господ всичко знае заради Него. Ангелите всичко знаят заради тях. Но те са много учени? За тях е. И ние мислим, че те като имат, и ние от подаянието ще минем. В природата подаяние не съществува. В природата съществува един закон на любовта. Онзи, който обича, който има любов, той трябва да работи.

В работата има три степени: мъчение, слизане в гъстата материя, самоотричане; има закон за възлизане, труд; има и работа. Ти трябва да минеш от мъченията в труда и от труда в работата, само тогава може да работиш за Бога. Докато се мъчиш, ти слизаш, докато се трудиш, ти възлизаш. Ти работиш само за себе си. Като започнеш да работиш при възлизането нагоре, тогава започваш да работиш за другите. Под думата любов аз разбирам да работиш за Бога, без да работиш за себе си. Когато казваме, че Бог ни люби, ние работим само за себе си. Той работи само за нас, не работи за Себе Си. Да мислим, че Бог работи за Себе Си, като че Той има нужда от нещо? Той няма нужда, Той е съвършен, има всичко в Себе Си. Туй което прави заради нас, то е от изобилието на онази вътрешна пълнота – да даде от това благо, и ние да се се ползваме от него.

Казвам, ако в един триизмерен свят живеем по светски, светът както мисли, главата ни ще стане само широка; ако живеем само по духовно, главата ни ще стане само дълга; ако живеем по Бога, главата ни ще стане висока. Някой казва, че нему му трябва главата само в света: главата ще бъде широка, без дебелина. Ако ти си духовен, главата ти ще бъде дълга. Или казано на научен език, ако ти си човек от света, главата ще бъде кръгла; ако си духовен, главата ще бъде елипсовидна. Каква е разликата между кръга и елипсата? Кръгът е едноцентров, елипсата е двуцентрова. Само като влезем в Божествения свят, ще осмислим елипсата и ще осмислим кръга. Главата трябва да расте надлъж, нашир и на височина.

Сега, като се оглеждате, показва къде сте работили повече. Много хора са прекарали целия живот само за земята, главата им е широка, по-широка, отколкото трябва. Някои са работили в умствения свят, главата им е дълга, но не е израснала нагоре. Височина трябва да има. Питам, ако ние в началото бяхме при Бога и искаме един апартамент да ни даде, каква глава щяхме да изберем?

Ние ако искаме по-голям апартамент, тогава какво щеше да бъде положението? Да кажем, че имаме един метър глава на дължина, един метър на широчина и един метър на височина, една кубическа глава, какво щеше да бъде? Ние искаме да се подобрим. Намираме се в трудно положение. При условията, при които живеем, природата даже на най-големите животни не им дала големи глави. Те се опитаха да имат големи

глави и намериха, че не са практични големите глави.

Засега природата е намерила за уместно един човек да има глава двайсет и един сантиметра дължина, петнайсет сантиметра широчина и петнайсет–шестнайсет сантиметра височина. То е почтена височина – ако един човек има петнайсет сантиметра височина, то е доста нормална глава. В туй малко пространство са събрани вътре три билиона и шестстотин милиона клетки, които живеят. Тъй добре организирани са, чистота има, пълна чистота има в мозъка.

В туй малко пространство имат апартаменти, имат радио, пиана за свирене, всичко имат. Разговарят се със звездите на небето, навсякъде. Всякакви уреди имат. Всичките косми, които имате, двеста и петдесет хиляди косми, това са антени за приемане говора на звездите, на слънцето, на месечината, приемат говора на растенията. Има клетки: когато растенията говорят, трептят и предават говора. Тия души знаят езика на растенията, чуват техния говор. Има клетки, които разбират езика на минералите, и те говорят.

Сега не ви казвам да вярвате в това. Вие ще ми кажете: „Аз не вярвам в това нещо." Един минерал говори, един диамант, който пречупва светлината, за мене говори. После, не само това, но учените хора казват, че скъпоценните камъни боледуват, имат болести, после оздравяват. Често, като заболее един скъпоценен камък, изгубва блясъка си. Един скъпоценен камък като изгуби блясъка си, дават го да го носи един здрав човек, да възстанови блясъка си. Изгуби си блясъка, стане като просто стъкло; като го носи един здрав човек на пръста, придобива блясъка си. Това са факти, само няма теория, която да обясни боледуването и камъните. Има мъхове, които изядат камъните.

Сега туй, което ви казвам, какво ви ползва в сегашния ви живот? Вие мислите за днешния ден: светлината, която иде, топлината, която иде, храната, която иде. После ще легнете, ще спите. Ден, два, три живеем. Най-после сме млади, нямаме бради, добре виждаме. Младият, малкото дете, е ангелче. Виждаш после, пуснало един ден брада, мустаци. Онази, младата мома, която имала дълга черна коса до петите, побелее косата ѝ; набръчква се, потъмнеят очите ѝ, прегърби се, стане баба. Той стане дядо.

Страдаме с този процес и наистина сме влезли в един особен свят. Как да го уподобя? Представете си, че посеете някое дърво на някой друм, дето хората минават, и животните минават. Ако посеете туй дърво и след години минете, колко смешно ще бъде: кой как минал, допирал се, охлузила се кората; няма да го намерите в изправно положение. Но се

намирате в един свят на противоречие.

Остаряваме от противоречия. Мислите, че ще те убият, че сиромах ще станеш, че ще заболееш. Мислиш, че къщата може да се събори да те затрупа. Мислиш, че един ден ще умреш, страхуваш се: ще идеш при Бога, не знаеш как. В оня свят има духове, но вие духове не сте виждали. Духовете, и те са същества разумни. Като дойде това същество някой път, като не иска да ви изненада, ще вземе една форма, ще се яви. Ти си го призвал, ще дойде да ти помогне, ще те погледне, ще те пипне, казва: „Сега ще бъдеш здрав.“ Ако си сиромах, като мине край тебе, казва: „Скоро работите ще се оправят“, от каквото имаш нужда, веднага ще ти услужи. Сега ние мислим за духовете, че са силни и нямат нищо общо с нас.

Какво общо има с нас слънчевата топлина, която е от петдесет милиона градуса в центъра на слънцето? Какво познанство може да се образува с тази светлина? Разумна е тази светлина. Или ученият човек прави изследвания, иска да ни покаже какво нещо е петдесет милиона градуса топлина, казва: „Ако имаме една тънка игла и ако тази игла не се топи, ако прекараме от тази енергия през тази игла, този бод ще стопли едно пространство от хиляда и петстотин километра моментално.“ Значи икономически ние имаме тези закони: трябваше ни една тънка игла, за да пусне ток и да отоплим хиляда и петстотин километра, и жилищата ще ги сгорещим хубаво. Ако има две игли – не може да изтърпим, ако през три игли прекараме енергия – ще се стопим.

Казвам, ние нямаме ясна представа за нещата. Ние говорим за Бога, но някой път пред лицето Му се сърдим. После, казвате: „Дали съществува Той, или не?“ По някой път аз си затворя очите и казвам: „Дали съществува слънцето, или не?“ Казвате: „Дали съществува Господ, или не?“ Отвори си очите, ще видиш. Като изгрее слънцето, ще видиш. Всеки, който мисли, ще вижда Бога. Бог е невидим само за онези, които са слепи. Писанието казва: „Бог нам откри.“ Онези, които вярват, които изучават, на тях е открил. Всеки, който люби Господа, той Го вижда. Не можеш да видиш това, което не виждаш. Никой никога не е видял Бога, без любов никой никога не е видял Бога. С любовта Го видял, понеже Бог е любов, понятен за ума, за сърцето. Без любов няма ясна представа, не можем да дадем на Бога вън от любовта някакъв образ. „Направи Бог човека по образ и подобие“ – по образ на любовта, по образ на Своята мъдрост го направи.

Какво нещо е Божията мъдрост? На физическото поле само светлината дава ясна представа. Без светлина мъдрост няма, без топлина любов няма. Под думата топлина разбираме туй, което носи живот в света, топлината е,

която носи живот в света. Всеки, който живее в този смисъл, той знае какво е топлина. Писанието казва: „Бога никога никой не е видял.“ Как тогава можем да бъдем родени от Бога?

Та казвам, в съвременните религиозни схващания трябва да се изменят известни вярвания. В българите има вярване, когато дойде малкото братче или сестриче, че от реката дошло, че бабата от реката го хванала. Децата вярват, че от малките жабчета и рибички идат малките деца. Вярно е, че от реката ги хващат, няма противоречие. Човешкото ембрио от зачатието минава през четиристотин хиляди форми; през повече форми минава, но сега са изследвани четиристотин хиляди. Минава формата на жаба, минава формата на риба, там не се спира, и като дойде до човешката форма, спира се на последната станция.

Та казвам, в любовта, която иде в света, ако сегашната любов не може да ни помогне да се родим наново, трябва да знаем как да се изменим. Ако една буба, след като живее няколко месеца, знае как да стане пеперуда, да си направи пашкул и да стане пеперуда, ако гъсеницата знае да става пеперуда, защо ние, хората, да не знаем как да се подмладяваме? Коя е обновителната мисъл, кои са обновителните чувства? Обновителната мисъл е, която няма противоречие, обновителните чувства са, които нямат противоречие.

Казвам, противоречието е наше разбиране, противоречието в света излиза от закона на свободата – понеже хората искат да бъдат свободни, оттам идат противоречията. Двама съседи влизат в стълкновение за някакво място. Единият иска голям двор, и другият иска голям двор. Ако се спогодят по закона на любовта, няма да има спор. Двама влизат в противоречие за понятието какво е Бог. Сега религиозните хора спорят какво нещо е Син Божи, Христос Син Божи ли е, или не? Едни вярват, че е Син Божи, други не вярват: „Един гениален човек“, казват. Казвам, онези, които вярват, че е Син Божи, и онези, които вярват, че е гениален – резултатите са почти едни и същи.

Ще ви приведа онзи пример за едни религиозни хора в Америка, които дошли до един спор за Тайната вечеря. Половината от църквата поддържала, че проповедникът трябвало да подигне чашата нагоре и след това да се причестят. Другите казвали, че е света чаша и не трябва да се бута. Разделила се църквата. Онези, които поддържали, че трябва да се дигне чашата, като направили причастието, забравили да се вдигне чашата, толкоз важен въпрос е.

Често ние се спорим за въпроси, дето забравяме да вдигнем чашата.

Вдигането на чашата разрешава един въпрос. Ако не си разрешил въпроса, чашата не се дига. Мене ми разправяше един вярващ: веднъж като отива да се разхожда, вижда един бивол насреща. Спира се и казва: „Аз ти заповядвам да спреш." Биволът не спира. Казва: „Тази заповед не слушаш, аз ще заповядам на себе си" и се качва на крушата. Казва: „Добре е, че човек може да заповяда на себе си. Ако биволът не те слуша, сам можеш да слушаш, качи се горе на крушата. Ако не беше тази круша, която ме слуша. Разбрах, че крушата слуша, като се качих, не се разтърси. Дойде биволът, погледна ме, казва – чета в очите на бивола, казва: „Ти си се научил да заповядваш на дървото, но още на нас не си се научил", погледа нагоре и си замина. Чаках го, казва, да си замине, че като сляза, да се не върне. Като замина, слязох. Втори път не се опитвах да заповядвам на някой бивол."

Имах един приятел в Търново, хайде да не му казвам името, понеже носи името на нашия брат Симеон, беше от Еленско, от Беброво, вярващ. Един ден говедарят изкарал голяма буга, оправена, реве. Той казва: „В името на Исуса Христа ти заповядвам да не мучиш." Отива, хваща я за рогата. Тя като го натиска с рогата, търкаля го. Иде говедарят и едва го спасил. Казвам му: „Ти, като нямаш силата на Самсона, защо хващаш бугата за рогата, защо се бориш?" Казва: „Като ме търкаля по земята, дойди ми просветление, че нямам нужда да се боря. Реве си животното, има си нещо да си реве. Аз отивам, казвам: „Нямаш право да ревеш." Тя ми проповядва, казва: „Не се меси в чужди работи." Научих да се не меся в чуждите работи на бугите. Ревяла бугата, да си реве."

Не разрешавайте въпроси на бугите, ще влезете в едно стълкновение със себе си. Не разрешавайте въпроса защо е доброто и злото в света. Не разрешавайте въпроса защо хората са лоши. Единственият въпрос, който ни интересува – длъжността ми, любовта какво изисква от мене аз да направя. Единственото нещо, което ме интересува, е това. Не казвайте: да се откажете от вашия живот. Какво изисква любовта да направим? Туй, което направим, е заради нас. Ти, като опиташ Божиите блага, причиняваш полза на себе си. Със съзнанието, което добиваш, ставаш полезен на близките си. Аз, като опитвам ябълката, като опитвам Божествената светлина, Божественото знание, Божествения въздух, всичките неща, които Бог е създал, като опитвам, правя добро на себе си. Тогава в мене уяква душата ми, уяква моето сърце, уяква тялото ми, уяква умът ми за работа в света.

Казва: „Роденият от Бога грях не прави." Роденият от Бога не ходи да се бори с бугите. Какво ще се бориш с тъмнината? Дойде вечерно време тъмнината, хвърля сянка. Ще покажеш силата си, ти не можеш да

отминеш тъмнината. Ако си учен човек, ще имаш малка свещица, ще осветиш стаята. Не можеш да отмахнеш тъмнината, която имаш отвън; други са законите. По някой път мислим как ще се оправи светът. То не е наша работа. Най-първо, ние мислим, че светът е в безпорядък. Безпорядък е само в нашия ум, не в цялата природа. Някое дърво съхне, не съхнат всичките дървета. Някой извор пресъхва, не съхнат всичките извори, някои извори са пресъхнали. Казвам, онези извори, които пресъхват, са слаби извори. Силните извори никога не пресъхват. Ако нашата любов престава, показва, че сме от слабите извори. Ако любовта никак не престава, тя е от силните извори.

Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие. Този процес е започнал преди две хиляди години, не започва отсега. Хубаво, колко хиляди години трябва да ни носи природата, за да се родим? Трябва ли още да чакаме, че не е дошло още времето да се родим? Една майка може девет месеца да носи детето. Тия девет месеца в миналото на природата може да са били двайсет, трийсет, сто милиона години; сега са съкратени в един период от девет месеца. След като се роди човек, трябва да започне да работи. Онези от вас, които не са родени, ще се раждат.

Казвате някои: „Ние сме родени." Нищо не значи още. Роденият от Бога грях не прави. То е негативната страна. Роденият от Бога люби, обича; само роденият от Бога може да люби, да обича. Който не е роден от Бога, той не може да люби, той може да има сянката на любовта. Не само човек да е роден от любовта, той трябва да знае какво нещо е любов, какво нещо е обич. Той е, който може да обича тъй, както трябва. Онези, които не са родени, да се родят. Които са родени, да се научат да любят и да обичат. Или казано другояче: да служим на Бога от любов. Каквото вършим, да го вършим съзнателно, без насилие.

Аз гледам, например, когато правите упражненията. Така не се правят упражненията. Ако не знаеш как да свиваш ръцете си, ако не знаеш как да свиваш краката си, ти правиш престъпление. Искаш да клекнеш изведнъж, трябва да знаеш да свиеш колената и ръцете си, трябва да знаеш какъв ъгъл да направиш. Вие, когато искате да прегърнете едного, почти си отваряте ръцете на сто и осемдесет градуса; някого, когото не обичате: отваряте ръцете си на малък ъгъл – деветдесет градуса няма или трийсет, или четирийсет и пет градуса. Като правите упражненията, няма хармония. Един вдига ръцете си нагоре, други ги сваля, не правите изведнъж упражненията, не приличате на един оркестър. Виждате, в един оркестър всичките лъкове вървят в една посока, паралелно. Един издава един тон, друг – друг, хармония има. Като клекнеш, да има хармония. Ако имате ухо, ще видите, че на гимнастиките нямате тон. Някой бърза, друг –

полека.

Да има един ритъм, да се образува една крива линия, понеже ние не може да вървим по права линия. Понеже във външния свят има голяма сухота, ще направим хубава крива линия. Всичките движения трябва да стават по крива линия. Някои казват, че и без упражнения може. Ако не знаеш как да прегъваш краката си, ако не знаеш как да слушаш, ако не знаеш как да миришеш, ако не знаеш как да ядеш, как да работиш, как да ходиш, как да лягаш, как да спиш, как да ставаш – те са елементарни работи...

Като идете при царската врата на оня свят, ще кажат: „Направете едно гимнастическо упражнение." Сега светските хора мислят, че без да мислят, без да чувстват, без да правят добрини да влязат в Царството Божие. Аз, като отивам в един оркестър, трябва да свиря, за да ми платят. Ако направя няколко погрешки, казват: „Излез навън." Ако свиря хубаво, казват: „Останете." Тогава ще свиря в оркестъра и вече съм осигурен. Ние не може да влезем без любовта. Любовта, любовта ще ни въведе, да влезем в Божествения оркестър.

Трябва да се живее. Най-хубавата песен, която трябва да изсвирим, е животът. Ако ти не можеш да живееш добре, то е свирене. Като те слушат да свириш, казваш: „Това е животът." Ние, като свирим, ние не сме доволни, казваме: „Не живеем добре." Като не живеем добре, ще се учим, ще свирим на ден един, два, десет часа. Ще се научиш да свириш, ти да се радваш, и обкръжаващите те, които те слушат, и те да се радват. Няма по-хубаво нещо в света, да чувстваш човек, че мисли хубаво, светлина има; да чувства топлината, има топлина в сърцето си; свързан е с Божественото знание, всякога може да прави добро. Казваме, че нямаме условия. Не, всинца ние сме пребогати и сме закъснели, не сме изпращали нашите богатства. Казва: „Събирайте богатствата там, където крадец не влиза." Трябва да събираме съкровища. Всеки, като влезе в небето, трябва да носи един светъл ум, едно топло сърце и едно здраво тяло. Сега може да дойде онзи цигулар, но носи една пукната цигулка. Първокласният цигулар може ли да издава отлични тонове без цигулка? Инструментът не е хубав, ще опорочи работата му.

Та казвам, пазете вашия ум, пазете вашето сърце, пазете вашето тяло. Три неща има, които са необходими. Без ум в небето не можеш да влезеш, без сърце в небето не можеш да влезеш, без тяло в небето не можеш да влезеш. Ще оставим туй тяло в черупка, в небето ще влезем с духовното си тяло. Има тяло, което е направено не по човешки. По човешки роденото от плът е. Ще влезем с онова тяло, родено от Духа. Ще носим със себе си духа, който Бог ни дал, ще се върнем при Него с душата, която Бог ни дал, ще се

върнем със сърцето, което Бог ни дал, ще се върнем с тялото, което Бог ни дал. Ще се върнем при Него с всичките придобивки, Той ще се весели, а ние ще се радваме.

Свобода за ума, да мисли. Свобода за сърцето, да чувства. Свобода за тялото, да действа. То е новото в света.

„Отче наш“

Двадесет и второ утринно слово
17 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_05_17 Гладуват и жадуват
10 ч. с., неделя

ГЛАДУВАТ И ЖАДУВАТ

Отче Наш.

„Ще се развеселя".

Ще прочета само един стих от петата глава от Евангелието на Матея, шестия стих: Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.

„Духът Божи".

Най-трудното нещо е да говори човек на един разбран език. Ние, съвременните хора, още не сме научили разбрания език. Ако бихме имали един разбран език, всички щяхме да се разбираме, не щяха да съществуват противоречията. Виждаме нещо, не се назовава с едно и също име, във всеки език има особена дума. Добрите думи в българския език са авторитетни за български, не са авторитетни за другите. Английски, германски, френски, италиански, всеки език има свои специфични думи, които са авторитетни за езика. Природата има един език, който хората тепърва има да го изучават. Ти страдаш, говориш на един непонятен език на Бога, искаш Той да те разбере. Ние искаме Господ да знае всичките езици, ние не искаме да знаем Неговия език. Аз се чудя някой път на туй голямо противоречие, което съществува. Искаме само Господ да знае нашия език. Нали едно дете, което се ражда, научава езика на майка си. Най-първо в първата година, майката научава неговия език, но като расте, то научава езика на майка си. Ако на Господа не говорим на Неговия език, не отговаря, на нашия език не отговаря вече. На детето майката първата година отговаря, после съзнава, че детето не може да говори.

Казвате, че хората са много набожни. Коя е първата набожна дума. Нито една набожна дума нямате. Имате свои набожни думи. Вземете думите правда в разните езици, имате различни думи. Имайте пред вид, че светът не е създаден само за вас. Ние мислим, че светът е заради нас, като че целият свят трябва на нас да ни служи. Тя е Божествената идея. Аз нищо не съм направил, искам всички да ми служат. От где на къде? После искаме всички да ни обичат. Ако ние бихме приложили Любовта, не обичта, в реалния смисъл да разберем, бихме се намерили в трудно положение. Има 500 милиона християни. Ако всеки един пожелае да те прегърне и целуне, да изразят обичта си, колко време се изисква, за да изразят, трябва

години. То е буквално, ако разбирате. След като изразят обичта си, ще се откажете да ви обичат. Ще кажете: Никаква обич отсега нататък не искаме. Казвам: Трябва ни един език, който да внесе ония здравите понятия. Защото на сегашните хора като се говори за религия, ние засягаме само едно, две, три чувства. Когато говорим за наука, засягаме само една, две способности. За каквато и наука да става въпрос, засяга се само отчасти човек, не е засегната човешката душа, цялата душа. Душата трябва да работи. Човек във всички области трябва да работи. Ако само ръцете работят, а краката не работят, ще се атрофират; ако краката само работят, а ръцете не работят, ще се атрофират. Ако само ръцете работят, а очите не работят, ще се атрофират очите. Всичко, което не работи, се атрофира. Всичко, което чрезмерно работи, се разстройва. От бездействие се атрофира. По-лошо е бездействието. От много работа се разстройват.

Казвам: Нас ни трябва настройване. Изисква се наука, познание. Човек не се настройва, ако не знае. Ний имаме пиано и често трябва да го настройват, плащаме по 150, 200 лева да го настройват. Този, който го настройва, работи 2, 3 часа да го акордира. Вий без да акордирате пианата си, искате да свирите. Ние всеки месец даваме по 200 лева, те са 800 лева на година, някой път стават и 1000 лева. Всеки трябва да си има един акордьор на всеки три месеца. Не на три месеца, но всеки месец трябва да се акордира човешкото пиано. Аз срещам хора, на които 10 години пианото не е акордирано. Как ще проповядваш на един човек за Бога, ако не е акордирано пианото. Не може да предадеш Божествената идея. Как ще говориш, когато неговият ум е дезакордиран; как ще говориш, когато той е болен човек. Някои казват: Ние вярваме. Не е въпрос за вярване. Казва ми някой: Вярваш ли в мене. Вярвам, кажа, и не правя нищо. Не да ми каже, че след е,.... година ще го направи. Казва ми, че не вярва в мене, съмнява се, но работата след половин час казва, че ще бъде готова. След половин час като ми каже, да не се извинява, но да направи работата. Дойде някой в дома ми, казва: Аз ви обичам. Той като дойде в дома ми, дървото изсъхне, – едно съвпадение. Втори път като ме посети, гледам нещо друго изсъхнало. Трети път като ме посети казва ми, че ме обича, но виждам нещо от къщи изчезнало, пак от обич. Дойде друг, изсъхналото дърво стои, той ми казва, че ме обича и изсъхналото дърво се раззелени. Дойде и ми каже, че ме обича и изгубената дреха се намери и т. н.

Тук има един интересен пример. Преди време тук една наша сестра музикантка свирила на пианото, имала едно златно перо и го турила на пианото. Като свършила взела си чантата и изгубило се перото. Казва ми: Отиде ми перото. Казвам: Ще се намери. Как ще се намери? Събрахме пари, купихме ѝ, новото перо дойде, но старото отиде. Казвам ѝ: Туй перо не си го изгубила тук, на друго място трябва да си го изгубила. Иде след

два месеца, тя е учителка на село и казва, че като лежала на едно легло, на другото майка ѝ намерила старото перо на леглото си. Казва: Ето моето перо, два месеца къде било? Толкоз пъти леглото се нареждало. Как мислите, как е станало? Дошъл един, който задигнал перото, дошъл друг, който го донесъл. При едни, които ни обичат, дървета изсъхват, при други, които ни обичат, дърветата растат и плодове дават. При едните нещата изчезват, при другите нещата винаги идват. Онези, които ни обичат и нещата изчезват, те са благодетели, на тях трябва да благодарим, те не искат да бъдем натоварени. Едно перо все тежи колкото и да е леко; дрехата и тя тежи. Разправяха ми днес една наша сестра като дошла сутринта, оставила прозореца отворен да се проветрява. Някой, който много я обичал, влязъл и задигнал палтото и парите ѝ. Да олекне малко.

Богатите не могат да влязат в Царството Божие. Разбирам, когато морето е бурно, трябва параходът да олекне, но когато морето е тихо, параходът трябва да бъде пълен, да си изпълни предназначението. По-добре богатите да се разтоварват сами, не другите да ги разтоварват. Защото да те товарят и да те разтоварват, не е наука. Все трябва да платиш на този, който те товари и който те разтоварва, пък трябва да платиш и когато сам се разтоварваш и сам се товариш. То е закон.

За какво трябва да гладуваме и да жадуваме. Блажени, които гладуват. Кои гладуват? За какво? За правдата. Глад трябва да има само за правдата, тогава всичките неща ще се наредят. Глад в света трябва да има за Божията Любов, глад трябва да има за Божията Мъдрост, три степени. Които гладуват за Любовта, то е Божественото, които гладуват за Мъдростта, то е Божественото, и които гладуват за Истината, то е Божественото. Този глад, ако не дойде човек, никога не може да се подигне. Ако не дойде гладът на Любовта, човек не може да се подигне. Ако не дойде гладът за Мъдростта, човек не може да се подигне. Ако не дойде гладът на Истината, човек не може да се подигне. Искаме сега да се реди животът. Но има известни основи, върху които трябва да се гради. В Англия като оберат един човек, той никога не ги дава под съд. Английските закони са такива, че ако го дадеш под съд, открадналата вещ ще струва много по-скъпо. Хората се отказват от откраднатото. Такъв пример с един българин от Новопазарско, от Шуменско. Отива той на едно търговско изложение на чехли. Той продавал чехли на изложението. След като продавал, на края му задигат едни чехли. Хванали крадеца. Той казва: Влякоха ме три месеца по съдилища, станах пишман, трябваше да се разправям със свидетели, това онова и трябваше да дам още два чифта, трябваше и пари да давам, че изгубих десет чифта вън от изгубеното време. Похарчих много пари. Не можа да се докаже, че той ги откраднал. Онзи, който ги задигнал, казва: Даде ми, не ги откраднах. Мина един човек, даде ми ги. Не знаех, че са

крадени. На туй основание Христос казва: „Не съдете, откраднати неща, не ги търсете“. Преди години тук беше се настанил един от тези, който обичаше да краде и задигна неща на (за) повече от 60 хиляди лева. Исках да се запозная с него. Един ден гледам го, той иде да краде, аз се разхождам, той попаднал на една от стенографките на вратата, мъчи се да влезе. Като му казах, какво правиш, той хукна да бяга. След три дена го хванаха и го затвориха. Казвам му: На лош занаят си се хванал, не трябва да крадеш по този начин. Крадецът не може да наследи Царството Божие. Лъжецът не може да наследи Царството Божие. Изключено е. Кражбата. Всичките месоядни животни са крадци. Кражбата се е образувала от месоядните животни, от лисиците, вълци, мечки, змии, паяци. Всички месоядни са бащи на кражбата. Ти крадеш, те са твоите бащи, от които си научил кражбата. Всички добри работи ний ги научихме от тревопасните. Тревопасните животни са добродетелни. За мене има две неща, които са невъзможни: има две неща невъзможни в света: овцата вълка не може да изяде и вълкът нивата не може да опасе. Има две неща възможни: вълкът овца може да изяде и овцата нивата може да опасе. Щом нивата е опасана, овцата е виновната. Щом овцата е изядена, вълкът е виновен. Кой я изял? Вълкът. Кой опасъл нивата? Овцата. Овцата е по-практична, тя прегризва тревата и я остава пак да расте. Казвам: Донесете онези виноватите. Делото на овцата се разглежда в мировото съдилище; делото на вълка – углавно дело. За престъплението има наказание най-малко 10 години. Наказанието на овцата е три месеца затвор и сто лева глоба. Аз засягам трите света от ново становище. Духовният свет за физическия свет е затворен. Ние нямаме достъп в духовния свет, понеже нямаме органи, с които да влизаме. Трябва специално разрешение да влезем в оня свет. Божественият свет е затворен за духовния. За да влезем в Божествения свет, изискват се две разрешения, а пък за духовния свет се изисква едно разрешение. Някои мислят, че от физическия свят в духовния и в Божествения може да се иде. Тия светове са затворени. Затворени са, понеже са организирани. Ако ти влезеш в един свет по-висок, той е вече невидим за тебе. Хората ще станат невидими за тебе. Ако влезеш в духовния свет с физическата светлина, нищо няма да видиш. Тук на земята има толкоз дребни същества, които трябва да се увеличават 10 или 15 хиляди пъти и пак остават невидими. Увеличението достига сега до там, да може да се види молекулата, но се вижда безцветна, че трябва да се оцвети, за да бъдат формите видими. Да се види една молекула или едно дребно същество, те са безцветни, трябва да ги оцветиш, за да ги видиш. Скрит е светът, не можеш да го изучаваш. Някои същества се пазят от тия дребните. Засягам този въпрос, защото човек не може да бъде здрав, докато не е праведен. Понеже те са три степени. Физическият свят има известно количество трептения. Духовният свет има още по-високи трептения, Божественият има съвършено силни трептения.

Та казвам: Когато аз говоря за здравето, разбирам, че здравето е свързано с тия трептения. Когато искаш да бъдеш здрав, трябва да повишиш тия трептения. Докато тебе те нервират малките работи, за 5 и 10 лева, ако тебе те смущават скъсаните обуща, ако тебе те смущава малката стая, ако тебе те смущава малкото хляб, такива малки прояви в живота, ти здрав не може да бъдеш. Някой казва, че има лоши условия. Условията ние създаваме. Ако си умен човек, ще създадеш един аероплан. Ще се качиш и с 900 километра в час ще бъдеш на 1800 метра височина в планината. Веднага ще си починеш. Ако не си умен, ще си затворен в земята и ще чакаш да те освободят. Ти си като затворник, който чака да го пуснат на двора за малко и пак ще те затворят. Така е определено. Всички съвременни хора казват свободни. Всички са доброволни затворници. Осем часа седиш на масата като чиновник. То е затвор. Седиш и учиш, то е затвор. Ако ви държа 8 часа или 4 часа да седите, предметно учение е. Ще ви изведа в природата. Няма да ви държа да ви говоря за Бога, но ще ви изведа в природата, ще ви говоря за Бога и ще се спра при изворите, ще се спра при една мравя, ще се спра при бръмбарите при тревите ще ви говоря за въздуха, за слънцето, за светлината за облаците, за хиляди работи ще ви говоря, за музика ще ви говоря. Туй наричам религия. Тъй както сега говоря то е теория. Казвате дали това е вярно или не. Как ще ви докажа? Ако ви кажа, че някой е ходил на слънцето, казвам как може ли да се ходи на слънцето? С физическото си тяло човек не може да иде, той трябва да е много културен. Даже най-праведният на земята много мъчно е да иде на слънцето. Как ще изтърпиш на слънцето, дето казват, че 500 милиона градуса топлина е в центъра. Как ще изтърпиш тази топлина? Обаче, ако си готов тази топлина ще се превърне в едно благо. На слънцето не може да има крадци и разбойници, на слънцето не се краде. Каквото туриш на слънцето, кой ще го открадне. 500 милиона градуса топлина има, кой ще открадне. На повърхността на слънцето учените казват има 10 хиляди градуса. Кой разбойник ще влезе да ти вземе палтото? Аз ще ви кажа по някой път да направите следното нещо, вие излизате сутрин, оставяте прозорец отворен. Два начина има да се опита да ви не крадат. Не оставяйте нещо за кражба. Оставете само една маса, един стол, отворете двата прозореца и от далече наблюдавайте кой ще дойде. Ще дойде някой ваш приятел, той казва, исках да зная дали сте тук или не. Втори път оставете палтото, оставете на масата малко пари. Непременно, ако сте малко захласнат, ще идат парите. Понеже тия, които крадат, всички са ясновидци, разбират кога сте захласнат. Изследвал съм тия, които крадат и в странство и на всякъде имат един и същ характер. Много са наблюдателни. Турете в джеба си един лев, дръжте ума си съсредоточен и никой няма да бръкне. Само някой да ви отвлече вниманието да приказвате, вий като турите парите няма да ги има. Ние се намираме в

един свят, неуреден свят. Не мислете, че е уреден. Ние имаме доста крадци и в астралния свят. Астралният свят е уреден, но из горите на астралния свят има доста крадци. Щом се захласнеш малко, веднага дойде тъжна мрачна мисъл. От къде иде? Тя не иде от Бога. Някой път дойде една мисъл: От мен човек няма да стане. Днес мислиш, че човек няма да станеш, утре мислиш, справедлив не можеш да станеш, трябва да имаш една положителна мисъл. Хроникират се всички престъпления, които стават в земята, се хроникират. Всяко престъпление, направено, се хроникира в невидимия свят. Твоят образ се отпечатва. По начин, по който си влязъл на кино. В оня свят като идете, ще ви извадят филма на вашия живот и така ще ви съдят. Ти ще видиш целия филм, как си го направил. Отишел си да крадеш една кокошка, начин, по който си вървял, всичко е отпечатано. Вечерно време като отидеш да крадеш, пак филмуват. И в тъмното се филмуват нещата. Та казвам: Докато тия неща се филмуват, в нашия ум те остават. Някой път като се роди някой, турят филм и започват да филмуват нещата. Наместо да гледаш филма, в тебе се зароди желание пак да крадеш. Че как ще се откажеш от кражба? Каква нужда има един богат да краде? Да краде сиромахът, който не е ял три дена, разбирам, но да краде богатият, богатият краде повече от сиромаха. Казвате: Защо? Какъв е честният труд? Ако работи един ден, колко ще му дадат? Да допуснем, че трудът струва 1000 лева, взема за работа 10 000 лева. Хубаво. Тази енергия, която аз съм изразходвал, вземам 1000 лева. Колко съм платил на съдружието, което ми е дало енергията в природата. Турил съм го в джоба за себе си. Ти не зачиташ никакъв закон. Не признаваш, че тази изразходвана енергия е Божествена, не е твоя. Ти си мислил. Мисленето е Божествен процес. Ти чувствуваш. Чувствуването е Божествен процес. Ти казваш, воля. Но волята на тялото е Божествен процес. Изразходвал си известна енергия, за какво си го употребил? За нищо и никакво. Питам, ти защо изразходва тази енергия? Сега тия неща са атавистични. Кражбата не е изобретение на хората. Кражбата съществуваше преди хората да са крали. Животните отдавна крадат. То е едно животинско състояние. Преди хората да крадат отдавна вълците са крадели овци и са ги изяли. Отдавна паяците са крали мухи и са ги изядали. В кражбата вече ти имаш един атавистичен труд на животинското царство. Турил Мойсей закона да не лъже човек, защото и лъжата не е човешко изобретение. После казва, не убий. То е пак животинско състояние. Убийството го създадоха месоядните животни. Казвате, че е герой, че убивал, то е животинско състояние.

Поддържате, които гладуват и жадуват. Трябва да се освободите от всичките пороци на животните, които съществуват в нас. Правдата е мерило. Които гладуват за правдата. Правдата е единствената, която чисти човека. Казват, не прави престъпление. Ако обичаш някой, ще имаш повече изобилие, отколкото ако крадеш. Ако си справедлив ще имаш

повече, ако крадеш. Ако си добър ще имаш повече, ако крадеш. Защо да не приложиш доброто, защо ще приложиш кражбата? Защо да не приложиш любовта, а ще приложиш насилието. Бог не е Бог на насилието. Бог е Бог на Любовта. Бог е Бог на справедливостта. Бог е Бог на свободата. Бог е Бог на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на всички тия добродетели.

Блажени тия, които гладуват и жадуват за правдата. Това е трояк процес. Трябва най-първо да се прояви Любовта, тя образува глада за правдата. Правдата предизвиква доброто. Правдата и доброто се предизвикват. Ние на земята не можем да уредим нашия живот както искаме. Индивидуалният живот, животът на обществото и на народите не може да се уредят извън Любовта, из вън правдата, извън доброто. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на Любовта. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на правдата. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на доброто. Всеки един човек, всеки един народ, който престъпи Божествения Закон, идат последствията, които за в бъдеще много зле се отразяват. „Ако праведният се отдели от своята правда и съгреши, правдата му няма да се вмени. Ако грешникът се отдели от греха и направи правда, грехът му няма да се вмени". Често сте слушали български поговорки, казват: Ний грешните ще се хванем за краката на праведните, няма такова нещо. Ти за краката на един праведник не може да се хванеш, понеже огънят е горещ, как ще се държиш за него. Тогава иде ми на ум онзи анекдот, дето един богат човек като умрял, отишел в оня свет, турили го в ада да гори. Започнал той да се моли на Господа: Толкоз добрини съм направил. Като разгледали книгите, намерили, че той е направил една църква, но вестниците писали за църквата и св. Петър казал, приел е заплатата долу. Направил училище, но вестниците и за това писали, приел е заплатата си. Разправял, разправял и най-после му дошло на ум, че един ден вървял по пътя, една вдовица го безпокояла да му иска. За да се освободи, дал ѝ един долар, казал ѝ, моля ти се не ме смущавай. Вестниците писали ли? Никой не писал. Отива в оня свят и Господ казва – дайте му два долара и пратете на земята. Ако ние не се научим да обичаме безкористно. Аз, обичам някого, срещнал съм любов. Виждам, колко користолюбие се крие. Обичаш една мома, млада е, обичаш една жена, защото е красива, обичаш я защото е здрава. Користолюбие се крие. Ще ти шета. Той е учен човек, користолюбие има. Няма нищо, което да е безкористно. Ти искаш да направиш нещо да се наредиш, да има добро мнение, то е користолюбие. Направете едно добро, в което да няма користолюбие. Често при мене идват и ми казват, аз се моля, че какво като се молиш. Ти като се молиш то е твоя длъжност, учиш един език. Като се молиш, то е заради тебе. То е закон. Казвам, направи нещо, което е извън закона, покажи ми една безкористна любов. Като

обичаш някого, да не те знаят, като му направиш добро да не знае. „Каквото прави лявата ръка, да не знае дясната“. Ти казваш: аз направих това, аз направих онова, ти плашиш орталъка. После казваш: „Ний сме много добри хора, молим се, пеем.“ Молете се, пейте, то е заради вас. Пеем, че хората оздравяват. Пеем, че нивите растат, пеем и плодовете стават. Има резултат. Пеем има плодородие, пеем и всичко изсъхва, благодарим за такова пеене. Онази правда, която внася всичките блага, тя е правда. Тя е път за Божиите блага, тя е път за Любовта. Туй, което е път за всички Божии блага, то е новото схващане. Казващ, добър човек съм, какъв добър човек си, Господ ме е направил, добър съм. Ако е за добрина, Господ е направил и вълка. Господ Го е направил. Че си направен от Господа, не показва, че си добър. Направен си от Господа, но не си опечен. Гърнето като се опече, става гърне. Не си опечен. Занаята ти не си научил. Аз давам един пример, един български анекдот. Един българин търсил лесен занаят, отива при един грънчар, три години учи при него. Мислил, че е научил занаята и казва на майстора си, произведи ме майстор да стана, самостоятелен и искам да се женя – върви. Той излязъл и започнал сам да прави грънци. Направил гърнета, но като ги опекъл, всички гърнета се напукали. Казва, виж майсторе, как се напукаха гърнетата. Ти сам бързаше, трябваше още три години да се учиш. Ще внимаваш. Учил още три години, внимавал добре. И той му казал, ела да ти покажа изкуството. Като изваждал гърнетата от пещта, казвал „ху“ в гърнето. „Е, казва, за едно „ху“ трябваше три години да работя.“ Като кажеш „ху“, не се пука гърнето. Всички ние може да знаем много работи, но „ху“ не знаем да кажем. То е човешкият ум, човешката разумност, това е правдата, това е любовта, това е правдата, това е доброто, не се пука. Всякога гърне, в което е казано „ху“, остава здраво. Всяко гърне, в което е казано правда, остава здраво. Всяко гърне, в което казваш доброто, остава здраво. Всяко гърне, в което казваш любов, остава здраво. Всички други без добро, без правда, без любов се напукват. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всички тия неща се напукват. Животът се обезсмисля и ние живеем в един обезсмислен живот, защото не духаме. Дал ти е Господ уста, ще духнеш. На гърнето като духнеш да се не пука, тогава любов имаш. Дойде у вас скръбта, често идат при мене. Скръбта е едно гърне, вземи я от пещта, кажи „ху“, тя не се пука, понеже се е пукнало гърнето, то иде плачът. Защо се е пукнало гърнето? Понеже не си духнал. С пукнато гърне на работа никой няма да ме впрегне. Онези старите религиозни хора казват: „Умря Христос заради нас.“ Христос го направи и се прослави. Ние какво сме направили, съвременните хора. В една богата американска църква имало един богаташ милионер, бил много скържав. Проповедникът проповядвал за щедростта, казвал не струва много да се дава. На разбойника до кръста на Христа и без да живее добре, Христос му казва: „Днес ще бъдеш в рая с мене.“ Той беше умиращ разбойник, а ти си един жив разбойник, който

трябва добро да правиш. Той нямаше време добро да прави. Той му казва: „Помени ме и мене, не мога на света добро да правя, направи ми една услуга.“ Ние, живите разбойници, раз – значи веднъж бой. Че разбойник значи – висок човек. Казвам, трябва да имаме един нов морал, който да внесе веселие и радост в ума ни. Ние, съвременните хора, сме замислени. Замислил се е за какво, ще покажеш, че след десет години, казва, какво ме очаква. Казвам, много лоша съдба те очаква. Каква лоша съдба? Че ти не си мислил. Червеите ще те изядат в гроба. Ще те изядат, подписвам с двете ръце. Какво да правя? Ако внесеш Любовта в душата си и ако внесеш правдата в ума си и доброто в духа си, червеите няма да те ядат.

Казват: „Блажени, които гладуват и жадуват“ – червеи няма да ги ядат. Тия деветте блажени, които казва Христос, те са хора, които червеи няма да ги ядат. Кои са хората, които няма червеи да ги ядат? Тези, които имат деветте блаженства. Тия, които нямат тия блаженства, ще бъдат изядени. То е положително да не те ядат червеи. Да се освободи още от сега. Онези са кандидати. Казват: Мазен ли? Не е в техен интерес. Казват: Заблуждавайте го да не би да става добър, няма да си вкусим от месцето. Какво нещо в света има по-хубаво от онзи живот, какъв отличен живот е, който произтича от чистата Любов, който от правдата, който произтича от доброто. То е великото. Ако ние влезем по пътя на доброто, по пътя на правдата, ще дойдем на земята не в оня свят. Но ще бъдете весели, бодри, здрави, няма да бъдат джобовете празни. Децата ви ще бъдат здрави. Майките ви ще бъдат здрави, мъжът ви ще бъде здрав, слугите ви ще бъдат здрави, плодовете ще се радват, на всякъде ще чуваш пеене и радост. Туй е любов, туй е правда, туй е доброто. Ако имаме любов и плачем по няколко пъти на ден, каква е тази любов, ако целия ден сме скръбни каква е тази любов? Защо е скръбен? Обича го. Казва, кой знае на къде отиде. Учениците нямат доверие в учителя си. Учителят няма доверие в учениците. Мъжът няма доверие в жената. Жената няма доверие в мъжа си. Туй е в света. Трябват герои. Аз съм срещал едно дете, казва: Счупих стъклото. Как го счупи? Играх с камъчето, изхвръкна, счупих го и ще го платя. Погрешката е моя, да не набеждавате друг. Ето едно дете. Играх си, счупих го. Друг коджа човек, който е счупил едно стъкло, казва: Не зная кой го счупи. Лъжата туря. То е слабост. Счупих го, нищо повече. Казах една обидна дума, нищо повече. Казах, ще я поправя. Във всинца ни трябва да има едно желание, туй фалшивото възпитание да го оставим. Все за Бога говорим, – лъжа да няма. Поне да оставим черните лъжи. Да останат белите лъжи. От черните лъжи се образуват най-тежките болести в света. Сифилис, проказа. Не искам да ви изнасилям. От черните лъжи се раждат най-лошите болести. А от белите лъжи се раждат: хрема, треска, простуда, ревматизъм в крака, болки в кръста, във врата, зъбоболие, ечемичец на очите. Някъде лъжата е несъзнателна, някой път човек

излъже, излъгал ме е някой и аз съм повярвал. Казвам, като го намеря, ще ме извините, не проверих работата, предадох го на вас, направих погрешка. Не трябва да подражаваме. Всички неща трябва да се проверяват. Чуеш нещо без да го провериш, ходиш, разнасяш го. Еди-кой си какъв е бил. Без да го провериш, казваш. Провери го и като установиш факта, тогава разказвай. Туй, което сам не си го проверил, не го разнасяй. Туй трябва да бъде правило. Четете нещо, проверете го. Вий казвате, чакайте да ви кажа нещо интимно. Туй, което е интимно, е цяла шашарма. Сега как ще се възпитавате? В някои хора трябва да има туй съзнание. Разправят за един грък в Бургас, един богаташ, борили се в него скържавостта и щедростта, дойде някой просяк да проси, той му каже бягай навън, като излезе просякът започне да го гризе съвестта. Вземе десетина лева, настигне го в някоя улица и му дава парите. Казва му: Вземи това. Най-първо го изхука, нищо не му дава. Туй ми разправяше един познат, предполагам, че е вярно. В този човек скържавостта и щедростта се борят. Казвате, какво има да кажем? Някаква бяла лъжа. Често казвам на някой, как искаш да ти кажа, една бяла лъжа да ти казвам, или истината. Рекох днес не мога да ви приема. Защо? Няма защо да ти разправям защо няма да те приема. Един английски проповедник, знаменитият Спържен, явява се един млад проповедник при него и пише на една книжка: Твой брат в Христа те очаква от вън. Той му пише на книжката: Твоят брат се разговаря с Христа и не може да те приеме. Нека чака. Разговаря се с Христа, не може да го напусне. Събратът ще чака. Ний си даваме някой път цена. Мислим това, което не сме. Долу всичките бели лъжи. Никакви лъжи. Няма нещо в света по-отвратително от лъжата. Черната лъжа, бялата лъжа е позлатена. Тя е политика. Много съвременни народи страдат от бялата лъжа. Много съвременни религии във философските си твърдения за Бога белите лъжи са прокарани. Белите лъжи са прокарани и в науката. Една теория не е вярна, след десет години се опровергава. Не че всичко е лъжа. Един учен човек каже някои неща, някои неща са верни, някои не са. А някога сто на сто не е вярно. Дойде някой, казва: Ти обичаш ли ме? Как ще ви докаже, ако ви каже, че ви обича. Казва, ти обичаш ли ме? Заповядай днес на обед да поговорим нещо за Господа. Като излезе от вън приказвам за водата, приказвам за земята, за ябълките, за крушите. За Господа нищо не говоря. Какво ще говоря за Господа? Единствено нещо, в което Бог се проявява, то е светлината, единственото нещо, в което Бог се проявява, то е земята. Единственото нещо, в което Бог се проявява е човекът, който е създаден. Във всичките тия същества е Той. Във всичките тия неща ние виждаме една кардинална сила. Искаме да ни разправят за Господа извън Неговите дела. Да ни разправят за художника извън неговите художествени картини какви са. Картините са, които представят художника. Художникът е скрит. Всеки човек е скрит. Къде е доброто в човека, кажете ми! По някой път като говорим, къде е доброто в човека.

Къде е справедливостта на човека, къде е милосърдието на човека? Къде е кротостта на човека? Где е изобилието на неговите чувства? Ний се плашим сега от тия работи, че ние носим облик. Всичко туй е написано. Знаете ли, че лъжливите хора имат особена миризма. Знаеш каква отвратителна миризма е. Единствената миризма, която не мога да търпя, е на лъжата. Казвам, малко на далеч стой, мирише, нищо повече. Че как ще влезеш в оня свет с туй ухание? Не можеш. И онези хора, които лъжат, още приживе започват да гният. Умирането е разлагане в човека. Един светия, който живее по закона на Любовта, от него лъха едно ухание, което живот носи. Праведният човек като дойде, гледаш живота дава, онези хора на лъжата отнемат живота, носят смърт. Хората на истината носят живота. Да имаш Любов значи да носиш живота. Да имаш Божията Мъдрост значи да носиш живота. Да имаш Божията Истина, значи да носиш живота. В туй седи новото. Сега не мислете. Аз разглеждам много обективно, даже не разглеждам въпроса, ако разглеждам въпроса, как ще определите, един праведник се нагърбил да носи престъпленията на цялото човечество, за да ги изкупи. Как може праведният да носи греховете на грешните и без да страда. То е теория в Богословието. Това не е изяснение. Положението другояче трябва да се изясни. Христос в света не изкупи греховете, но дойде да внесе от своята кръв в човешката кръв, да я обнови. Христос обнови кръвта на хората. Христовият живот се смеси с живота на хората и в туй обновление той понесе греховете, докато хармонира техният живот със своя живот. Както един учител, когато се намира между своенравни деца, своенравието изчезва, щом го обичат. Докато се убедят, че той им желае доброто.

Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, не можете да имате живот“. Туй е новото учение, да влезе в нашата кръв неговата кръв, и нашата кръв да стане еднакво чиста, или нашият ум да стане подобен на Христовия ум. Нашето сърце да стане подобно на Христовото сърце, нашата душа да стане подобна на Христовата душа. Туй е закон, туй е смисълът, към който трябва да се стремим. Туй не е за един ден, нито за днес, нито за утре, това са векове, години. От ден на ден ще бъдеш радостен. Достатъчно е да се нацръкне от тази кръв и да усещаш радост, обнадеждваш се, че един ден ще излезеш от черната зона.

Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. Блажени, които гладуват и жадуват за Любовта, защото те ще бъдат наследници на новия живот, който идва на земята от Бога.

Да ви оставя една хубава мисъл: Пожелавам ви да имате чисти умове, чисти сърца, чисти души. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят

Бога.

33. беседа, държана от Учителя
на 17 май 1942 г., 10 ч. с., неделя
Изгрев, София

1942_05_20 Състояние и разположение
Общия окултен клас

СЪСТОЯНИЕ И РАЗПОЛОЖЕНИЕ

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

(Учителят преглежда темите и казва Този брат, който чертал ъгъл от 190 градуса, няма. 180 градуса, той е права линия, има 170, 175, 179. Някои са турили права линия.

За всяко нещо човек трябва да има ясна представа. Всички хора страдат от неясни работи. В страданието има нещо неприятно, имаш неприятни чувства. Ти страдаш, понеже нямаш представа какво нещо е едно приятно и неприятно чувство. Искаш от туй чувство да се освободиш, пък не знаеш как. Или искаш да направиш нещо, но не знаеш как.

За пример, вие казвате: „Аз имам известно състояние“, или известно разположение, или известно настроение. То са думи, които употребявате: състояние, разположение, настроение; нямате ясна представа какво означават. Имате един наполеон, на който не знаете цената, може да го дадете за по що защо. Че, един наполеон в сегашното време, който разбира, е доста крупна сума; 3–4 хиляди е на черната борса, пред държавата има друга цена.

Животът е коригиране, докато дойдем до съзнанието, че нещата да бъдат положителни. Докато човек знае, че е положителен, да знае, че е добър и защо е добър; да знае, че е лош и защо е лош. Ако е лош, да знае защо е лош. Ако е умен, да знае защо е умен. Сега във всичките езици има разни понятия. Лошото седи в ш-то. Във всички езици [ш]-то има едно и също значение. То е материализъм, нищо повече. М-то е обърнато ш надолу. Човек е милосърден, знае да се разправя с материализма. Ш-то събира. Този звук ш, като го произнесеш, той е като долина, която събира. Тази долина е между два планински върха, събира всичкото, затворена е. Има долини, които са станали от планини, планините са се снишили. Има планини, които са станали от долини, долините са се издигнали.

Вас ви е чудно как е възможно една планина да се сниши или как долината може да се повиши. Имаш едно високо състояние. То е планина. След време туй състояние се сниши, че ти се намираш в долина в себе си. Намираш се в долина в себе си, не си в туй състояние, в което си бил. Казваш: „Слязох.“ Седиш на същото място, но си слязъл. Казваш: „Паднал

съм аз.“ Виждам, никакво падане няма, но има вътрешно падане, вътрешно недоволен си в себе си. На физическото поле не може да видиш нищо, на същото място стоиш.

Сега аз ви обяснявам музикално какво нещо е състояние. Тази песен, която пяхте, е разположение, то е музикално разположение. Музикалното състояние значи: ти седиш някъде, не знаеш как да смениш състоянието си. Едно състояние може да бъде приятно и неприятно, но не знаеш как да излезеш. Като един пътешественик, който се е заблудил в гората, че не може да намери пътя да излезе, в едно безизходно положение е. Ако се намери някой да му покаже пътя, лесно ще може да излезе.

Казвам: По някой път хората се делят. Казват: „Той е религиозен.“ Докато туй състояние го няма, не е разположение вътре. В състоянието ти само съзнаваш, че имаш неприятност. Състоянието още не е болка. То е състояние на ума. Работиш някъде, не си определил къде вървиш. То е състояние, не предвиждаш никаква работа. Щом предвиждаш работата, вече цел имаш поставена, изменяш своето състояние. Имаш едно състояние на неразположение, състояние на безразличие. Търговец си, нямаш с какво да платиш. Разправят сега търговците, че има закон: не може един търговец да изтегли 100 000 лева; може да изтегли 99 000 на ден, но 100 000 не може. То са търговски работи.

И в човека има, че не може да изтеглиш 100 000 лева, но 99. На един ден 99 000, на другия ден пак можеш да изтеглиш 99 000. Значи държавата вижда, че търговците не трябва да бъдат разточителни. 99 е мярка. Какви са всъщност съображенията? Съображенията са съвсем други, икономически. Сега онова, което съществува в действителния живот, че не е така обосновано, както ние го обосноваваме на Земята. В природата всякога тия изпитания, които идат, страданията, болестите са възпитателно средство. Те продължават дотогава, докато научиш урока си, да разбираш законите, как да ги използуваш. То е като занаят. Някой занаятчия трябва да научи занаята, как да крои, как да шие. Като станеш майстор, господарят те произвежда майстор. Ако не знаеш занаята, той майстор не те произвежда, ти оставаш шивач слуга.

Може да ви приведа един анекдот; аз съм го привеждал. Един млад българин, на 21 година, бил градинар, бил умствено развит. Видял, че цял ден да копае не му подхожда. 4–5 години като работил, най-после отишъл да си избере лесен занаят. Туй било в Солун. Като влязъл в града, гледал, абаджии шият, с иглата седи целия ден. Отива при майстора и му казва: „Аз искам да стана абаджия.“ Дал му една игла. Казва: „Разбирам да прекарвам иглата, конеца.“ Седял две недели. Иде един турски бей,

знаменит бил този абаджия, вика го турският бей да му шие бирбучуклия. Той бил доста угледен момък. Майсторът му бил зает, че момъкът отишъл в дома на бея. Дал му аршин и ножици. Като имал работа, майсторът се забавил. Беят харесал момъка, че му казва: „Ти си угледен момък, този занаят ти го разбираш.“ Донесъл му един топ. Момъкът не искал да знае, че не знае. Казва му беят да му скрои едни бирбучуклия. Взел той топа и ножици, рязал, кроил и беят му казва: „То се вижда, че бирбучуклия няма да станат, поне нправи една салтамарка.“ Пак кроил, рязал и беят му казва: „Вижда се, че и салтамарка няма да стане, но ако не ми скроиш една тютюнева кесия, ще те набия.“

И ние ако в природата не може да ушием едно тютюнева кесия, ще ни бият. Той трябваше да каже, че е само от две седмици, че не разбира тази работа. Често разрешаваме бирбучуклиите. Като не може да ги скроим, намираме се в трудно положение. Всеки от вас има мъчни състояния, безизходни. Те си имат разрешение.

Обяснявам на един. Виждам, някой взел един чук, бие леда, чупи го. Казвам: Мислиш ли, с един чук като чупиш леда, ще се освободиш от леда? Казвам: Не го чупи, този лед след 3 месеца сам ще си иде, ще си замине. Как ще си замине? Като дойде пролетта, като дойде да грее Слънцето, този лед веднага се стопява. Имаш лошо състояние – то е зима, водата се е заледила. Ако мислиш с чук да разрешиш въпроса, не можеш. Може чука да ти услужи да направиш една дупка, да пробиеш дупка. Ако си до някое езеро заледено, може да извадиш вода от езерото, но да се освободиш от леда не можеш. Този лед ще стои, докато дойде пролетта.

За ония, неблагоприятните състояния в нас, Провидението е промислило закони. Те ще се сменят. Всяко наше състояние се сменя. Всички лоши състояния в природата са несамостоятелни състояния. Всяко състояние има свое предназначение. Най-първо влезеш в училището, не разбираш. Малкото дете се намира в едно състояние: като влезе в училището, не знае буквите. После буква по буква започват да им откриват. Има разни методи. След като му се открият буквите, започва да срича, да пише цели предложения, цели периоди. Най-после може да бъде писател, поет, да пише и той знае законите, думите как се нареждат. Ние в български език личното местоимение може да го турим при глагола, пък може и само глаголната форма да изрази лицето. Казваме: „Казах.“ Англичанинът не може да каже „Казах“, но „Аз казах“. Българинът може да каже „Казах“ и „Аз казах“. По-силно [е] глаголът и личното местоимение. Сега, на английски има „I shall“, „I shall go“, „I will go“. „I shall go“ – може да ида и може да не ида. „I will go“ – непременно трябва да ида. А „You shall go“ – ти непременно трябва да идеш. Та, сега няма да се спираме върху

философията.

Някои състояния в първото лице са относителни, във второто са положителни. Или, аз ги наричам в първо лице са отрицателни, във второ са положителни. Някои състояния в първо лице са положителни, във второ са отрицателни.

По някой път казвате: „Аз не мога да се моля.“ Какво е молението, разположение ли е или състояние? Състоянията винаги произтичат от външните условия. Стои някъде човек, то е състояние. Зависи ако неговите условия са добри и неговите състояния са добри. Богат е с къщи, всичко туй влиза в състояние. Разположението е доста сложно. Няма нищо, нито каруца, нито кон, нито къща, нито жена, нито деца, стои той и казва, че не [е] като другите хора. Добре, сега някои мислят, че като имат ниви, като имат къща, че е нещо. Но ако ти не знаеш да обработваш нивите, ако не знаеш да използуваш къщата, тази къща е безпредметна. Може да имаш един инструмент, едно пиано, може да имаш цигулка. Ако не знаеш да свириш, защо ти е?

На нас, съвременните хора, Бог ни дал толкоз способности и чувства на ума на разположение. Казва: „Какво трябва да правя сега?“ Какво ще правиш? Най-първо, можеш да бъдеш милосърд. Тебе ти трябва да бъдеш справедлив. [За] да бъдеш справедлив, трябва умът ти да работи, да правиш различие какво нещо е справедливост. Трябва да бъдеш добър, трябва да издържаш думата си, трябва да бъдеш смел, трябва да бъдеш решителен. Ние седим, като че нямаме нищо, очакваме. То е състояние. Очакваме да дойдат нещата от невидело като лотариен билет. Ти вземаш билет, седи в ума ти един милион. Тегли се лотарията, ти пиеш една студена вода. Пак вземеш билет, в ума си стои един милион. Тегли се лотарията, ти пак пиеш една студена вода. Все очакваш.

Те са хубави работи, но лотарията е като пчеларството. Турците казват: „На водата да имаш колело да се върти, и на сухо моха да имаш.“ Старите българи пчелари са намерили, че в 10 години мед като стане, покрива всичките дългове. Аз веднъж се бях спрял при един български пчелар, който имаше 150 кошера. Казвам му: „Слушай, ако искаш да ти върви, отдели на всеки по един кошер, от 150 отдели 15 кошера за Господа. От тия, които се роят, пак отделяй за Господа, че като върви на кошерите на Господа, и на твоите ще върви.“ Казва: „На Господа защо му са кошери?“ Рекох: „Остави тогава.“ Интересно, че тази година му измряха почти всичките пчели. Не зная дали останаха един–два кошера. Всички измряха. То е закон. Аз виждам закона. Той не разбира вътрешния закон. Ти си градинар, седиш при една голяма река. Ти трябва да отделиш от реката, да

отбиеш от водата в градината си, да потече, иначе нищо няма да стане.

Та, когато се препоръчва на хората да вярват в Бога, ние трябва да се съединим, да излиза нещо от Бога в нас. Да работим с вяра. Една вяра в нас, която не може да помогне на ума ни, една вяра, която не може да помогне на сърцето ни, която не може да помогне на тялото ни, не само веднъж, но постоянно която [не] помага, тази вяра е слаба. Под думата вяра разбирам онази сила, която държи в нормално състояние сърцето, онази сила, която държи в нормално състояние ума, държи и в нормално състояние тялото. Вярата трябва да има едно практическо приложение.

По някой път страдаме от разколебаване. Ще се разколебаеш. Земята не е плоскост. Някой път трябва да се качвате по планините, някой път трябва да слизате в долините. Няма превозни средства в качването и в слизането. Когато има превозни средства, е лесно. Когато светът е уреден, лесно се живее. Но в един свят, който сега се урежда, трябва всеки един да знае и да работи в себе си. Някой път сме много докачливи, сърдим се на Господа. Ти си пратен в училище. Ти си невежа, ще започнеш от първо отделение, ще изучаваш буквите. Децата, които са малки, мислят, че много знаят. Пратили го бащата и майката в училище, то се изпъчило, като идеш при него, мисли, че много знае. Този философ трябва да го пратиш в училище да учи азбуката. Ние приличаме на тия, азбучените философи. Мислим, че всичко знаем. Може да знаеш. Човек има възможности. Той трябва да върви по пътя на учението

Когато аз по някой път говоря за живота, животът заради мене е музика, най-приятната музика. Ако знае човек как да свири, лесно е. Ако не знае, някъде има трудни работи. Та, най-първо, не туряйте в ума си мисълта, че нещата са невъзможни. Възможността има своя граница. Някои хора са създадени на обикновена гама. Има гама на обикновените хора, има гама на талантливите хора и има гама на гениалните хора. Този, който е създаден на обикновената гама, трябва да изучава всичко; човекът, създаден по обикновената гама, трябва да мине в една гама на талантливите. Той не може да мине направо. Обикновеният човек, талантливият и гениалният, това са дълги периоди. Обикновеният човек има всичките възможности да стане талантлив. Талантливият има всичките възможности да стане гениален. Гениалният има възможност да стане нещо още по-високо.

Та, имаме обикновен човек, талантлив и гениален. Обикновеният човек има условия, той трябва да ги обработи. В талантливия човек седи волята. Талантливият се отличава по воля, има движение нагоре. Обикновеният може да слиза, талантливият не слиза, в него има един подтик нагоре.

Обикновеният надолу се движи; талантливият – нагоре; гениалният работи. То са положения. Ти искаш да бъдеш гениален – ти трябва да си слязъл в долината, като талантлив, да си възлязъл и гениалният горе има всичките условия да разполага с тях. Това е едно истинско обяснение на нещата. Туй е, което природата изисква от нас.

Та, казвам: Ако ви се пее една песен, ще имате едно състояние. Ако се измени музиката, ако свирите една игрива или тъжна песен, в музиката няма такава тъга. Но музикалните тонове образуват разни движения. В тия движения се образуват някой път изпъкналости, някой път вдлъбнатини. Пееш една песен, самата песен може да образува вдлъбнатини или самата песен може да образува изпъкналости. Туй е в един свят, дето съзерцавате. Тогава песента е приятна или неприятна. Пееш една песен неприятна, пееш една тъжна песен, за да се смени състоянието ти. Или разправяш за някаква своя опитност. Боли те зъбът. Разправяш за болката с оглед да се смени болката. Този човек ако повече знае, да ти даде някакъв цяр за болката. Всеки иска да разправя какво го боли. Какво е мъчнотията? Ние търсим изходен път да излезем от мъчнотиите.

Някой път вас не ви се иска да живеете. Хубаво. Къде ще идете? Казваш: „Не искам да живея, искам да умра.“ То е глупава работа. Като умреш, къде ще идеш? Под думата смърт аз разбирам най-голямото ограничение, което може да има човек. Безсмъртието е най-голямата свобода, която човек може да има. Смъртта е най-голямото ограничение. Той сега при голямата свобода не може да си оправи работите, казва: „Искам да умра.“ Идеята в неговия ум не е ясна. Той мисли, като умре, ще си уреди работите. Той заборчал до гуша, иска да умре, да стане невидим за своите кредитори. Той не знае, че като замине за оня свят, кредиторите ще го преследват със своята мисъл. Казват: „Отиде, не си плати.“ Ти в другия свят постоянно ще възприемаш. Единият казва: „Не си плати“, другият казва: „Не си плати дълговете“. На онзи свят ще бъде още по-лошо от тук. Когато отиваш в оня свят, трябва да бъдеш чист, да нямаш нищо никому да даваш.

Сега, това са закони, самият живот го изисква. В музиката един тон като се вземе неверен, ако е силен, нарушава цялата хармония. Ако е силен, изпъква. Всичко трябва да върви по закона на хармонията.

Казвам: Не очаквайте лесния път. Аз толкоз години ви говоря за любовта. Любовта е един от най-мощните процеси, една сила, като нея няма друга. Не е лесно. Не е лесно. Вие искате без работа да постигнете нещата. Не, не, най-удобният път, по който може да минете с най-малко главоболия, то е пътят на любовта. Ако дойдете в пътя на мъдростта, то е трудна работа.

Ако дойдете до истината, още е по-трудно. Те са трудни пътища. Там малцина ходят. И там ще минете. Ако не научите пътя на любовта, през другите пътища не можете да минете. Ако по равно не можеш да ходиш, как ще ходиш по планините?

В младостта си по планините се качваш. Как ще проникнеш от Земята в истината? Дадат ти една задача да минеш от Земята на Слънцето. На един гениален човек даде заповед командирът: „Заповядвам ти да идеш на Слънцето, заповядвам ти да идеш на Месечината.“ Има заповеди, които не може да се изпълнят; има заповеди, които може да се изпълнят. Аз да ви кажа да идете на Слънцето, то е невъзможно. Да ви кажа да идете до Месечината, това е невъзможно. Да се качите на Монт Еверест и то е невъзможно засега. И англичани, и германци, и италианци се мъчеха да се качат. Не върви. Идат донякъде само. Засега само с аероплан отгоре минаха. Трябва да знаете, че имате една задача зададена, която трябва да извършите. Вие мислите, като идете в оня сват, какво ще кажат заради вас? Най-първо ще искат да видят какво сте научили на Земята. Ще си носите свидетелството. Оттук не може да идете в оня свят без свидетелство, границата на Земята не може да минете. Апостол Петър е там, като дойдете до рая, ще ви каже: „Дайте си свидетелството, какво е.“

Има един анекдот. Събрали се един православен, един католик, един протестант, един будист и отишли при апостол Петра, искали да ги пусне в рая. Казва: „Не може да влезете, ще образувате секти и там.“ Дошъл католикът, искал да го пусне. Казва: „Няма католици.“ Дошъл православният. Казва: „Православни няма.“ Дошъл един бедняк, казва: „Аз учих любовта, Божията любов.“ Казва: „Тук, в небето, са хора на Божията любов. Който иска да служи на Любовта, може да влезе.“

Казвам: В небето се влиза само по един път – пътя на любовта. Че си православен, или че си будист – до вратата на рая. Казваш: „Окултист съм.“ Ще ти кажат, че там и окултисти няма. Тук, на Земята, и православни, и окултисти има, но там няма. Има хора, по Божията любов които искат да служат.

Та, ви казвам: Пътя, по който искате да влезете, учение трябва. Да не мислите, че сте стари. Тамън сега сте за ученици. По-млади като бяхте, ходехте да вършите други работи. Сега вече сте годни за учение. Какво ви смущава?

Ха да видим какво нещо е музикално състояние. Условията, които ще ви дам сега, в миналото трябваше да плащате по 1000 лева билета. Сега аз ви го давам даром. По 1000 лева трябваше да платите. Сега слушате Бах по 35

лева, 40 лева, 50 лева, 80 лева. Особено българските песни са песни на състояния. Аз ги наричам неразрешените състояния на българина. Дойде българинът, има разположение, тропа, тропа, пак дойде до състоянието. Игривите песни са разположение. Две състояния има българинът. Още не е излязъл из тия състояния. Българска песен ще свиря, означава състояние. (Учителят нагласи цигулката и изсвири тъжна българска песен.) (Учителят свири.) Туй е разрешението. Българинът дойде до разрешението и се върне назад. (Учителят свири възходящо.) Това е вече разрешението на въпроса. (Учителят свири.) Трябва да излезе из пасивното състояние. Едно състояние на разположение, което разрешава въпроса. То е смелост. Ако нямаш тази смелост, не можеш нищо да направиш, няма да те спира нищо, музикално ще вървиш напред, всичко е възможно.

Казвам: Като дойдете до българина, състоянието [и] разположението, [и] двете неща трябва да ги смените. Лесно се сменят. Любовта е единственият трансформатор, който сменя всичките състояния постоянно. Аз ви давам този път. Те са го давали през всичките времена, но не са го разбирали. В миналото не е имало условия. Сега условията са много по-удобни.

Казвам: Ако не турите любовта като подбудителна причина, вие не може да постигнете нищо. Ако имате една болка и не може чрез любовта да я премахнете, ако имате едно състояние и не може с любовта да го смените, любовта ви е слаба. Когато дойдем до любовта, която сменя състоянията, която сменя разположенията, настроенията, болките, тя е, която може да опитаме. Любовта трябва да опитаме всички. Тя нагласява както цигуларят нагласява цигулката. Тя като дойде, ще нагласи, ще впрегне ума ти да работи, ще впрегне сърцето ти да работи и волята ти да работи. Всяка клетка да се подчини доброволно на Закона на Любовта. Тогава става подмладяване. Само главата да мисли, сърцето да чувствува и волята да действува. Всичко в човека трябва да живее. То е новото в света. То трябва да стане само по закона на любовта. Никоя друга сила в света не може да ни даде туй разположение, който и да проповядва. Бог е Любов и Той само може да даде това настроение. Когато влезе в цигулката, той е цигулар; когато дойде в поета, той е поет; когато дойде в генерала, той е генерал. Навсякъде, където Бог дойде, всичко се постига.

Та, казвам: Гледайте да приложите любовта. Пееш – пей от любов. Имате песента „Давай, давай“. На български „Давай, давай“, то е подтик. Цялата песен е от три четвъртинки и една половина. Българинът на всички дал една четвъртина и половината задържал за себе си. Песента „Давай, давай“ започва с три четвъртинки и така свършва до края. Трябва да се измени. Да дойде да приложиш „Давай, давай“. Да приложиш даването, не от немай-къде, но като имаш изобилно, изобилно да дадеш. Като даваш, да ти е

приятно, че си дал. Като си спомниш, всякога да ти е приятно, че си дал. Като дойде скръбта ти, да е, че не си показал милостта си. Защото ние сме отговорни за туй, че имаме в изобилие и не искаме да даваме.

За пример, ако кажа „Аз защо ще свиря на вас? По 1000 лева да ми дадете." Свиря ви по Закона на Любовта. Защо ви са парите? Ако ви тикна в правия път на Любовта, да помагате на света, е хиляди пъти по-добре, отколкото да ми плащате.

Казвам: Ако вървите по Божия път, вършете всичко по любов. Мислете по любов, чувствувайте по любов, работете по любов, спете по любов, ядете по любов. То е смисълът на живота, да станем всички нови хора и всичко да вършим по любов. Не че сега нямате любов. Сега изучавате земната любов. Земната любов е, която е обоснована на фа. Три състояния остават във вас. Вие от тази музика не може да се освободите вече. И да ритате, каквото и да правите, колкото време минава, каквото и да правите, никой не може да се освободи от музиката. В света като страдаш, плачеш, ще дойдеш до нея. Здравето, то е музика в живота. Който и да ви свири, който и да ви пее, всичките певци са проводници на Божествената воля. Бих желал в света да има повече свирци, повече певци, но всички да бъдат и по ум, и по сърце певци. Не само сега както пеят, малко механически, но по ум да е музикант и по сърце да е музикант. Да направим нещата по най-хубавия начин. Като пеем, да се радваме на онова, което пеем.

Я изпейте сега песента „Давай, давай". (Изпяхме я.) „Давай" е разположение. Казвам: Хубаво е да дава човек. В приложението давай. Още като пееш „Давай, давай", да няма да мислиш да дадеш ли, но веднага ще идеш да дадеш туй, което трябва да се даде. То е истината. Щом размишляваш да дадеш ли, как да дадеш всичкото, не е даване. Всичко онова, което не ти трябва, дай го. Което ти трябва, задръж го. Ума си няма да даваш, сърцето си няма да даваш, душата си няма да даваш, духа си няма да даваш, волята си няма да даваш. Бог иска от нас само сърцето. Едно нещо иска: „Сине мой, дай си сърцето." Другото остава за нас. Щом дойде даването в приложението, веднага да се приложи. Казва: „Хубава е тази песен, аз ще я проуча." Вземи решение в същия момент, не отлагай. Даването е не само подбуждение, но приложение. Всички неща в нас седят само много хубави. Казва: „Много хубава е тази песен." Хубава е една песен, която може да се приложи в живота; която не може да се приложи, не е хубава.

Някой път, когато е минала някоя мисъл хубава или някое хубаво чувство, те са музикалните песни, които в невидимия свят постоянно се свирят.

„Отче наш“

34-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 20.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_05_22 Обикновен, талантлив и гениален
лекция на Младежкия окултен клас

ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ И ГЕНИАЛЕН

Отче наш.

„В живота всичко се постига“.

Коя беше главната мисъл на миналата лекция? Сега имайте предвид при храненето, ако туриш голяма хапка имаш малко слюнка, не си щедър със слюнката, какво става в стомаха? Или ако туриш малка хапка и туриш повече слюнка, какво става в стомаха? Природата почти ни дала правила в яденето, в храносмилането, в дишането, в мисленето, в чувстването, навсякъде има правила, по които човек трябва да се ръководи. Казват: „Инстинктивно“. Има един вътрешен усет, има едно вътрешно схващане, по което може да се ръководи човек. В думата „давай“ първият слог „да“ – е положителен, а вторият – „вай“ е отрицателен. Казваме: „Да!“ Утвърждаваме. Когато човек казва „вай!“, той съжалява за нещо. Тази дума „давай“ в български трябва да претърпи една корекция в произношението поне. Това „вай“ трябва да се намали. На първия слог пада ударението и втория слог да се намали. И англичаните, например, имат един слог, който започва с придихателното „ре“, че го намаляват, едва се чува. Грубо става като каже човек „р“. В животното има този звук. Сега често говорят за самовъзпитание. Възпитанието е основано на геометрически линии. Възпитанието е обосновано на математически отношения и математически проекции 1:2, 2:3, 3:4. Как ще прекарате една тангента? 1:2 се отнася тъй както 2:3, както 3:4. Ако ги съберем, какво се образува? 1:2 = 3, 2:3 = 5, 3:4 = 7. Каква е разликата? Едно се отнася към 2, тъй както 2:3. Какво отношение има 1:2. Процесът на мисленето се отнася към процеса на дишането, както дишането към храносмилането. Както мисли човек, така и диша, както диша така и се храни. И обратното е вярно. Както се храни, така и диша, както диша, така и мисли. Какво геометрическо отношение може да дадем? Имате 1:2. То е ъгъл. 1 се отнася към 2, едната линия се отнася към втората линия.

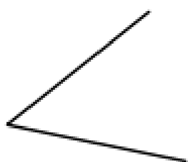

Фиг. 1

Ако тия линии се увеличат, какво става? (Фиг. 1) Ако продължим тия линии, увеличава ли се разстоянието между тях? Когато линиите на този ъгъл не са продължени, лесно може да се изходи този ъгъл. Като

продължим тия линии, разстоянието стане голямо, мъчно е за изходване. Продължението къде е? Имаш една работа, която в началото много добре може да я свършиш. Колкото отлагаш, работата по-мъчно се свършва. Имаш една работа, свършваш я в единицата. Ако речеш да я свършиш в двете, по-мъчно ще бъде. Имате 1:2. В туй отношение по-лесно се свършва работата. 1:2 е пролет, 2:3 е есен, 3:4 е зима. Имате още едно лято, 4:5 = 9. При 4:5 условията са лоши. През зимата как ще свършиш работа? Всичко е заледено, земята е суха. Представете си, че човек в младостта не иска да учи. Казва: „Като стана по-възрастен." После все отлага за по-късно и по-късно иска все да си уреди работата. Казва: „Като стана на стари години, тогава няма какво да правя, тогава ще уча." Мислите ли, че човек на стари години може да учи? На стари години ще го заболят краката – не го държат; ще го заболи кръстът, много болести идат тогава. Старият е много внимателен към болестите. Не поглежда книгата и казва: „Книгата е второстепенна." Сега вие понякой път пропущате лятото на нещата. Всяко нещо има своите четири отношения. Неблагоприятните условия, отношението 4:5 е за духовен живот. Тогава човек трябва да е гениален. 4:5 е за гениалните. Старият, ако е гениален, може да учи. Обикновеният човек е в отношението 1:2. Ако обикновеният човек напусне отношението 1:2, в отношението 4:5 нищо няма да свърши. В отношението 2:3 той е талантлив, а в 3:4 е гениален. Ако обикновеният човек напусне благоприятните условия пролетта, в зимата много зле ще бъде. И талантливият ще му бъде зле, но по-лесно ще се справи. На гениалния човек неговите мъчнотии ще му бъдат най-малки. Той ще намери какво да прави.

Сега може да дадем друго приложение на тия отношения. 1:2 е вашата мисъл. 2:3 е вашето чувство. 3:4 е вашата постъпка. 1:2 представя законът на мислите; 2:3 представя законът на чувствата. 3:4 – законът на постъпките. Значи, ако вие се обленявате да мислите, ако вие се обленявате да чувствате и да постъпвате, тогава може да имате живот на изпитания. При 4:5 ще бъде изпит, матура ще давате. Старият се изпитва. Матурата е старост. Щом държиш матура, ти си остарял, то е вече старост. Само старите хора държат матура. Младият е в процес на учение. Старият завършил знанието си, трябва да мине от едно положение в друго. Сега някой не знае процеса.

Да кажем, имате едно число 1, 2, 3, 4, 5, колко е то, 12,345. Туй число представя отношение. Цяло число имате да вземате. Да кажем, вие имате да вземате от някой ваш длъжник 12,345. Вие трябва да знаете тия отношения как трябва да постъпите. 12 показва, че трябва да постъпите много умно. 3 и 4 – показва, че с чувствата си трябва да постъпите умно, а 4:5 показва, че трябва да бъдете справедлив. Ако имаш това число, самото

число ти показва вече как трябва да постъпиш. Ако пропуснеш тази пропорция, тогава ще изгубиш. Най-първо ти не си впрегнал ума си в работа, не си впрегнал и сърцето си в работа.

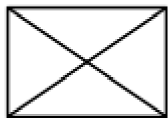

Фиг. 2

Да допуснем, че имате един четириъгълник. (Фиг. 2) В четириъгълника това са най-лошите условия. За да излезете из тия най-лоши условия, ти трябва да теглиш два диагонала, да намериш центъра на този четириъгълник. Само по вътрешни пътища може да преодолееш външните мъчнотии. Този квадрат трябва да го завъртиш около своята ос да образува един кръг. Кръгът е условие, за да измените външните условия, които те стягат. Казваш: „Как ще направя кръга?“ Ти ще го образуваш около себе си. Казваме „общество“. Човек трябва да образува добра среда около себе си, от добри хора, които да ти помагат в твоята работа. Да завъртиш този ъгъл, това са възможности, които се разрешават по вътрешен начин, не по външен. Какво разрешение има ъгълът? Човешката мисъл е отворена. Имате същия закон.

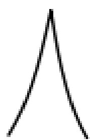

Фиг. 3

Фиг. 4

На български буквата „Л“ се пише така. (Фиг. 3). Ако увеличаваш разстоянието между двете линии (Фиг. 4), ако увеличаваш този ъгъл, какво значи? Ако се намалява ъгълът на любовта, какво означава? Възможностите са различни. При увеличаването на ъгъла, при големия ъгъл, благото, което иде, е по-голямо. При намалението на ъгъла, благословението е по-малко. Благословението показват тия лъчи. Човек, който не е щедър, той не разбира. Под „щедрост“ не разбирайте разточителност. В природата няма разточителност, щедрост има. В щедростта вие давате възможност на човека. Аз наричам щедрост когато дойдеш до вътрешния приятен усет и там да спреш, то е щедрост. Речеш да ядеш. Имаш едно приятно чувство при яденето. После изгуби се туй чувство. То е разточителност. Природата всякога наказва разточителността. Колкото и да е малка разточителността, наказва я. Щедростта се награждава всякога. Щом направиш разточителност и за най-малката разточителност, и за едно просено зърно ще те накажат.

Може да изядеш хиляди просени зърна в щедростта, понеже си – тя ще те възнагради. А ако направиш разточителност с най-малката семка, тя ще те държи отговорен. При възпитанието много мъчно е да се разберат законите на геометрията. Всеки може да се възпитава теоретически: „Ти тъй ще направиш!“ Човек като стане богат, пише по един начин; като стане учен, пише по друг начин. Поетите пишат по особен начин. Гениалните пишат по друг, талантливите – по трети. Необикновените хора пишат по друг начин. Мъжете пишат по един начин; жените пишат по друг начин. Всяка една мисъл в писмото характеризира как е работил умът, характеризира се в писмото как е работило сърцето. А характеризира се също и как е работила волята. Тия хора – графолозите – са дошли до известни линии. Как са ги намерили?

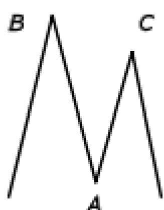

Фиг. 5

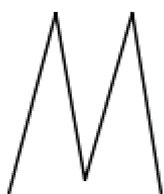

Фиг. 6

Имате буквата „М“ (Фиг. 5), образува се един ъгъл. Линията АВ е по-дълга от линията АС. Този човек казва: Първо аз, после ти. Той е на място, ако той е силен човек. Тогава ще му дадат право. Ако във физическо отношение той е бил пръв, сила е имал, дойде в умствено отношение, аз съм пръв. Друг в умствено отношение е силен. Ако първият иска да заповядва, те ще дойдат в противоречие. Тогава ще направим така. (Фиг. 6) – У този волята е развита. Казва: „Аз искам да бъда пръв.“ Двама души едновременно не могат да бъдат първи. Единият може да бъде пръв в едно отношение, другият – в друго. Някои искат да бъдат първи във всяко отношение. Аз може да съм професор. Като дойда да си правя обуща при онзи майстор обущар, аз отстъпвам, той е на първо място. Ще му кажа: Направи ми обуща, както ти разбираш. Не искайте всякога да бъдете първи. Вие при обущаря ще бъдете последни. Има хора, които по математика са първи. Ще отстъпиш. Някои по геометрия са слаби, не разбират. Ще отстъпят. Не може да разбереш какво отношение може да има една мъртва линия, може Л-то да е по-голямо или да е написано особено. Невежият може така да мисли, но онзи, който знае, разбира, че има едно отношение. Вземете един човек беден. Едва си е направил една къщичка два на два. Той е доволен. Щом забогатее, направи си два на три.

Казва: „Много добре е." После има три на четири, четири на пет, шест на седем. Аз като видя къщата на един човек, разбирам неговите условия. Някой свършил гимназия, назначават го за народен учител, в отделенията. Ако е свършил университет, назначават го за гимназиален учител. Ако не е завършил както трябва, за прогимназия. Има разлика: народен учител, учител в прогимназия или гимназия. Този, който е в гимназията, е по-способен. Това е в цялата система на образованието. Тогава онези, които не разбират закона, казват да ги назначат и да заемат видно място, да имат чичо министър. В образованието човек трябва да разчита на своя чичо ум, на чичо сърце и на своята душа. На този чичо като разчиташ, добре си. Ако разчиташ на външни чичовци, изгубена е работата.

Имате отношението 4:5. Четири и пет правят девет. Ако хората искат да се бият, туй число е фатално за хора, които се бият. Ако в това време искаш да отвориш война при отношението 4:5, ти ще свършиш катастрофално. Хората, ако искат да турят ред, трябва да бъдат силни. Когато говорим за религиозното чувство, разбираме силен човек. Всеки, който е стабилен, той е религиозен. Когато чувствата са стабилни, то е религия. Религия с изменчиви чувства, то не е религия. Те са външни неща. Под думата „религия" в природата се разбират устойчиви чувства. Под думата „мисъл" в природата се означава да бъдеш умен човек. Това значи човек, за когото всичко е възможно. Човек, който не може да свърши всичките работи, той не е умен. Трябва да бъдеш в състояние да разрешиш всичките мъчнотии в живота, тогава ти си умен човек. Мисъл, която не може да разреши всичките мъчнотии, тя не е мисъл. Способните ученици по това се отличават, че всичките задачи ги разрешават. Има ученици, които като им дадат 10 задачи, разрешават 9, едната остава неразрешена. Някои разрешават 7, 3 остават неразрешени. Те са талантливи. А обикновените 1 разрешават, 9 остават неразрешени. Онзи, който е разрешил 9 задачи, той е в областта на гениалността, гениален може да стане. Онзи, който е разрешил 7 задачи, и три не е могъл да разреши, той е в областта на талантливите. Онзи, който е разрешил 1 задача и 9 са останали неразрешени, той е обикновен, дълго време има да работи. Тогава, ако вие държите статистика на мислите, ако да речем ви дойдат 10 хубави мисли и вие 9 турите в действие, тогава сте в областта на гениалността. Ако 7 мисли реализирате, а три останат нереализирани, вие сте в областта на талантливите. Ако само една хубава мисъл реализирате, а другите 9 ги изоставите, вие сте обикновен човек. В желанието е същия закон. Колко от вашите желания изпълнявате? Някой път човек иска да учи и отлага. Някой път вие се готвите да идете на екскурзия и отложите. Втори път се готвите, пак отложите. Търсите най-хубавите условия за екскурзия. Вие сте един обикновен човек. Казвате, в 10 случая времето беше хубаво. То е за обикновените хора. Човек, който търси най-големите удобства, той малко

постижения има. Големи удобства, а малко постижения. Онзи, който среща големи мъчнотии, той прогресира повече отколкото онзи, който има удобства. Та сега мнозина не искат да имат мъчнотии. Мъчнотията, то е едно налягане. Какво бихте направили на земята, ако нямаше налягане? Какъв котел бихте могли да направите? Никаква вода не би текла, ако няма налягане. Мнозина от вас сега избягвате мъчнотиите. Има известни мъчнотии, които не трябва да се избягват. Под думата „мъчнотии“ какво разбирате?

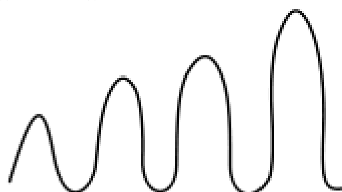

Фиг. 7

Искате вие да отидете на екскурзия оттук до Мусала. Мислите ли вие, че до Мусала може да идете по права линия? Щом има мъчнотии, то е в реда на нещата. Щом казвате, че отиването до Мусала е мъчно, аз разбирам две неща. Разбирам такава една линия (Фиг. 7). Това е закон: Ще имате слизане, качване, слизане, качване. Да допуснем, че трябва да се кача на тоз високия връх. Какво ще добия, ако се кача на високия връх? Ако ще добия повече, отколкото ще изгубя, трябва да се кача. Но ако придобия по-малко и изгубя повече, по-добре е да не се качвам на този големия връх. Сега ние, съвременните хора искаме да се качим с някакво превозно средство. Но представете си, че на този връх не може да се качиш ни с кон, ни с автомобил, с аероплан може да минеш отгоре, но за да го познаеш, трябва да се въртиш около него, да го изследваш. Трябва да правиш изследвания, трябва да правиш снимки.

Вие някой път се възмущавате от порядките, които съществуват в природата. Вие искате един охолен живот. Охолният живот започва от мисълта. Ако мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре, ще имаш един добър живот. Ако не мислиш добре, не чувстваш добре и не постъпваш добре, ти сам ще си създадеш лошите условия. При най-малките несгоди вие сте готови да се скарате с природата. Много сте сприхави. Несгоди имате, казвате: „Защо е така?“ Онзи, добрият музикант и при лошите условия, и при добрите условия свири добре. Ти не можеш да свириш, кой ти е крив? В природата опитите са много реални. В природата описват един музикант така: Сухо е времето, четири–пет месеца не е валяло, карат музиканта да свири и ако завали, той е добър музикант. Или три–четири години е нямало плодородие, хората едвам се изхранват. Накарат музиканта да свири, ако годината е плодородна, този човек е музикант. Като свири, цялата природа да отговаря, то е добро свирене. Като свири, че природата не отговаря, мълчи, той не е добър

музикант. Та в хубавите работи добро е туй, което дава изобилие, зло е туй, което дава немотия. Така седи законът. Що е зло? – Злото ражда немотия. Що е добро? – Доброто ражда изобилие. Във всяко отношение доброто спомага и умствено, и духовно, и физически. Злото постепенно спъва и умственото, и духовното, и телесното развитие на човека. Зло е туй, което спъва. Сега не смесвайте гнева на човека със злото. Гневът не е едно зло, то е едно състояние на човека. Злото е един принцип, който работи. То има съвсем други съображения. Вземете между вълка и овцата има два различни морала. Мъчно може да накараш вълкът да пасе трева, мъчно може да накараш овцата да яде месо. По-лесно е да накараш вълкът да пасе трева, отколкото да накараш овцата да яде вълк. От какво зависи? Силата на овцата в противодействието е по-голяма. Овцата е много по-волева, отколкото е вълка. Много волева е овцата. Вълкът е по-умен, овцата е по-волева и по-силна. Някой от вас мисли, че овцата е слаба. Овците ги отслабват овчарите. Когато овчарят е лош, неговите овци са слаби. Когато овчарят е добър човек, овците от вълка не бягат. Като дойде вълкът при овцата, тя му тропне с крака. Когато овчарят не е добър, дойде вълкът, започне да дави овцете. Овчар, на когото вълкът дави овцете, е лош овчар. Та когато вълкът дави вашите мисли, вашите желания, вие сте лош човек. Вие сте овчар на вашите мисли и на вашите желания, и ако вълкът влиза и дави вашите мисли, и вашите желания, и те не може да се противят, причината е във вас. Закон е в природата: Човек трябва да подкрепи своята мисъл. Не трябва да вървите по закона на лотарията, защото в лотарията печелят само гениалните. Големите печалби само гениалните ги печелят. Който печели 1 милион, той е гениален. Другите са обикновени. Ти в лотарията нищо не печелиш, слаб си. Аз може да ви изчисля и да ви кажа, че ти цял живот, ако вземаш билети дали ще спечелиш или не. Ако си гениален, ще спечелиш. Но ако не си, ще ти кажа: Не си хаби времето. Най-много ще ти се паднат 4, 5 хиляди лева. Един милион никога няма да ти се падне. Вие може да кажете: „Как така?“ Който иска да спечели на лотария, той е тщеславен човек. Нашата земя е наведена с 23 градуса. Представете си, че този наклон на земята се изправи. Какво ще стане тогава в Европа? Всичките тези ледове и снегове на север ще се стопят и цял потоп ще стане. Но постепенно, ако се изправя оста, този лед постепенно ще се намалява. Понякой път вие търсите щастието. Щастието ви е събрано на северния полюс, законите на земята не разбирате. Този наклон на земната ос има закон, който го обуславя. Каквото е отношението на земната ос спрямо слънцето, такова е вашето отношение към Бога. Туй положение на оста, ако измените вие ще причините цяла катастрофа в себе си. Да допуснем, че вие сте един говедар – вземам крайност – гениален говедар сте. В какво ще употребите вашата гениалност като говедар? Овчарите наричам гениални, понеже свирят. Всеки овчар, който свири, е гениален. Говедарите малко свирят, говедарите още гениални не са

станали. Като свири този овчар, овцете пасат много хубаво, те вървят ритмично по тревата. Доста музикално пасат овцете. Овчари, които добре свирят, овцете им са здрави. Тези, които не свирят, овцете им боледуват. Аз правя аналогия. Ако вие не свирите на вашите мисли, ако вие не свирите на вашите чувства и ако вие не свирите на вашите постъпки, какво ще бъде положението? Каквото е отношението на овчаря към овцете, такова е и отношението на човека, който мисли към мислите му. Всяка една отделна мисъл е като една овца. Всичките мисли колективно са като цялото стадо. Правилната мисъл е музика, от която зависи състоянието на мислите, които човек има.

Казвам: Вие не правите тия обобщения на нещата. Вие отделяте овчаря от стадото. Казвате: „Той е овчар." Не, същият закон е и за човека. Вие виждате едно дърво. Ако гледате дървото и листата му са зелени навсякъде, знаете че състоянието на дървото е добро. Ако част от листата му към върха или долу някъде са малко хилави, състоянието на дървото не е добро. Като наблюдавате растението, ще видите, че има растения, които боледуват. Някои растения са гениални, някои растения са талантливи, някои са обикновени, някои са съвсем хилави. Да кажем, някой път вас ви се ревнува да станете гениални. Какво бихте направили като гениален човек? Или искате да бъдете талантливи. Какво ще направите като талантлив човек? Аз, ако бях един обикновен човек, ще сляза долу в долината и там ще се спра. Ако съм талантлив, ще се опретна да изляза горе. Ако съм обикновен, като сляза долу, хич няма да се качвам. Като река да се качвам, то е талантлив човек. Най-благоприятните условия за обикновените хора са долу – долините. За талантливите са малко горе на припек. Да се кача по-нагоре, то е гениалност. Гениална е момата, която носи вода с кобилица на рамо. Онази, която носи с ръка двата котли, тя е талантлива. Тя е турила кобилицата на рамото и си помага на ръцете. Тази кобилица наричам гениално изобретение на момите. Те са дали проект, бащите им са я направили. Вие имате една кобилица.

Фиг. 8

Носът и веждите образуват една гениална кобилица. По тази кобилица се съди какъв е характерът. Това са два различни характера (Фиг. 8). Човек, който има първите вежди, той е бърз. Който има вторите вежди, този човек разсъждава. Центърът на кръговете при първите вежди е по-близо, вторите вежди са построени на големи кръгове. Разстоянието е по-голямо. Този човек е мислил по-дълго време. В съвременната наука има едно съвпадение. Забележете, сприхавите хора какви вежди имат. И онези, които са разположени, мислят, наблюдавайки какви са тяхните вежди, не само един човек, но стотина души наблюдавайки, извадете от тия

характери един закон. Че всяка вежда е един резултат на умствената деятелност. Първата е в процес на развитие. Ред поколения трябва да работят, за да се изменят веждите. И едно поколение може да измени веждите.

Фиг. 9

Ако имате продълговати вежди, в три–четири поколения може да ги направите кръгли, или в три–четири поколения може да ги направите продълговати (Фиг. 9). Природата е направила всичките промени. Цялото лице, това са геометрични форми и математически изчисления. Показва работата, която ние сме свършили. Очите показват в областта на зрението какво си постигнал. Постройката на очите и носа показва в умствено отношение какво си постигнал. Сформирането на ушите показва в слуха какво си постигнал. Ушите на всичките хора не са еднакви. Устата показват какво е постигнал човек в неговата реч, какъв е неговия говор, пението какво е. Познава се дали е добър певец, дали е добър музикант, по ухото може да се познае. Ако ухото е добре построено, той е добър музикант, ако ухото не е добре построено, той не е музикален. Ухото е един уред, който се усъвършенствува както цигулката. Хубавите цигулки са майсторски направени. Колкото човек е работил по-добре, ухото му е по-добре построено. Да дойдем до самата уста на човека. Някои говорят за любовта. Както са работили хората в миналото на любовта, това е отразено върху формата на устата им. Всичките усилия, които сега правите, те се отразяват върху вашето тяло. Значи нищо не губите. Казвате: „Какво аз печеля?“ Печелите, понеже се натрупва капитал в тялото, който за в бъдеще може да използувате. Сега, ако не работите, за в бъдеще ще се намерите в трудно положение. Често казвате: „Аз се уча.“ – Ако учиш, печелиш. „Аз се трудя.“ – Ако се трудиш, печелиш. Казвате: „Мъча се.“ – Даже и в мъчението печелиш. Няма усилие в живота, при което човек да не печели. Само че при мъчението печалбата е малка, при труда е малко повече, а при работата вече имате най-голямата печалба. Работата, това е най-голямата печалба, която може да дадеш. Когато човек се учи с мъчение, трудно върви, когато се учи с труд, малко по-добре върви. Когато се учи с радост, то е най-хубавото учение. Можем да кажем, че то е гениално. Ученик, който работи с радост, е гениален, който работи с труд, е талантлив, който се мъчи, е обикновен. Да имате една ясна представа за мъчението. Обикновеният ученик се мъчи и трябва да се мъчи. Той 10 пъти трябва да прочете урока, за да го научи. Талантливият 3 пъти ще го прочете. А гениалният, само като слуша, с едно четене го знае. Лесно върви работата. Сега във всинца ви има желание като сте били ученици, искали сте някой учители към вас да бъдат разположени. Има някои учители, като погледне ученика, има разположение. Той си мълчи, нищо не казва. Като погледне целия клас, двама–трима души му хванат окото. Към тях

има особено разположение. Това става несъзнателно. И музикантът, като погледне публиката, само няколко хора му допадат. Държи се за тях. Ако един цигулар няма някой, който да му допада, той не може да даде концерта си. Та казвам: Законът е същия. Ако вие във вас нямате най-малко едно чувство, едно желание, една постъпка, на която да разчитате, вие нищо не можете да свършите. Ако имате две мисли, три желания живи, три, четири, пет постъпки, те са сила вътре, които дават импулс на живота. Импулсът зависи от мислите, които преодоляват в дадения случай. Хубавите мисли са импулс, хубавите желания са импулс и добрите постъпки, и те са импулс. Те подтикват към онзи хубавия живот. Ако една мисъл не подтиква човека към хубавото в живота, тя не е хубава. Изучавайте природата и нейните отношения. Какво отношение човек има към природата? Никога не отлагайте нещата. Ако много отлагате, към коя категория спадате? Тогава къде тургате обикновените хора? В пролетта, лятото или есента? В лятото има работа, в есента има събиране, в пролетта се сее и оре. Доста сложен процес е. Ако турите обикновения човек, той съвсем е загазил. Първо обикновените са прадеди на талантливите, талантливите са прадеди на гениалните. Най-първо обикновените хора са били гениални и са станали обикновени. Гениалните хора от нехайство са станали обикновени. Обикновеният човек е искал да му бъде всичко охолно, цар да бъде. Каквото поиска, да му дадат. Той е бил гениален, спомнял си за своето минало. Не знаел, че както е слязъл надолу от гениалността, после по същия начин трябва да се качи нагоре. Ние казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие. Той е гениалността, сега съвсем е закъсал. Къде е слязъл? В рая той е бил гениален. Като го изпъдили из рая навън, станал обикновен човек. Сега наново пак трябва да се върне към гениалността. Под „гениалност“ разбираме да се върне към хубавите условия, които природата му е създала. Той напуснал хубавите условия и влязъл в големите мъчнотии на живота.

Сега колко неща разбрахте и колко може да приложите? Не затваряйте вашите мисли в кафези. Не затваряйте вашите желания в кафези, не затваряйте и вашите постъпки в кафези. Първото правило е: Не затваряйте мисълта си в малък кафез, като птичка да я турите да чурулика. Дайте простор на мислите си да ходят из горите, из божествените гори, из рая да ходят, не извън рая. Не оставяйте вашите мисли да ходят извън рая, не оставяйте вашите желания да ходят извън рая, не оставяйте вашите постъпки да ходят извън рая, но в рая да ходят. Раят е най-обширното, най-богатото място, дето човек може да се развива.

Едно правило: Вас може да ви се вижда странно да мислите за един вол. Че ако Господ е мислил за вола, защо вие да не мислите заради него? Ако

Господ е мислил и го е създал, може ли да мислиш че туй, което Господ го е създал, не струва да мислиш за него? Разреши въпроса: Защо Господ е създал вола и какво е неговото предназначение? Какво е волът? Ако разрешиш, ти ще научиш един много хубав урок. Не считай, че волът няма никакво значение. Може би този вол да е както лъкът на цигуларя. Цигуларят без лък не може да свири. Може волът да е протребен, както лъкът е потребен за цигуларя.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
29 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 22. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_05_24 Виделината свети
10 ч.с., неделя

ВИДЕЛИНАТА СВЕТИ

Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета първите стихове от Евангелието на Йоана, I-вата глава.
„В начало бе Словото“.
„Духът Божи“.

Най-мъчното нещо в света е да задоволиш един човек. Няма същество в света е да задоволиш един човек. Няма същество в света по-претенциозно от човека. Не се задоволява. И Господ до сега не могъл да го задоволи. Каквото да му даде, все му липсва нещо.

„Светлината свети в тъмнината и тъмнината не я обзе“. Иде ми на ум за един разказ: един рибар ходил да лови риба, пък хванал едно човешко око във водата. Донесъл го на царя. Царят казал: Колко да ти платя. Толкова, колкото тежи окото. Лесна работа. Турете окото на едната страна на везните и турете злато на другата страна. Турят 1, 2, 3, 10, 20, 1000 не се насища. Всичкото богатство, което царят имал и не могъл да се разплати. Окото било по-тежко. Принудил се царят да повика един мъдрец и му казал: Извади ме от това отвореното око, какво да се прави? – Лесна работа. Донесете малко пръст. Като посипали малко пръст на окото поолекнало. Щом човек е недоволен, поръсете го малко със страдания, веднага той се задоволява. Сега вън от всяка философия, от всяка наука. Науката ни представя факти, обществения живот, законите, а в религията методите за живеене. Нито религията ни е научила как да живеем. Тя дава методи, вярвай в Бога. Как да вярваш? Науката ни дава достатъчно факти. Но как трябва да живеем? То е най-важното. Не може човек да живее, ако умът му не мисли. Не може да живее човек, ако сърцето му не чувствува. Не може да живее човек, ако волята му не работи. Ако душата му не вземе участие. Три фактора има. Животът без смисъл е тъмнина. Животът без страдание е студ. Животът без движение това е мъртвило. Сега всичките хора искат да бъдат щастливи в света. Може, това е най-лесното нещо да се придобие щастието. По-лесна работа от щастието няма. Друг е въпросът за блаженството. Щастието на земята може да го добием, то е материално. Но трябва знание на човека, за да добие щастието. За да бъде човек щастлив на земята, той трябва да бъде здрав. Без здраве не може да бъде щастлив. Ядеш, ти си щастлив. Гледаш така, че ти е приятно. Здрав си.

Каквото ядеш, все си щастлив. Ако си здрав, спиш, щастлив си. Ако си болен, ще се обръщаш на една, на друга страна, не може да имаш щастие. Щастието на земята зависи от здравето. Някой казва, защо ми е голо здраве. Че то е щастието. Ако го не оценяваш, ти си търсиш белята тогава. Онези, които не разбират плановете на природата, казват: Не този земен живот, но небесния. Земният живот, който виждате, не разбирате, че онзи небесния, какъв е небесният живот не го знаете. Небесния живот Бог го е направил. Туй, което виждаме, Бог го е направил. Не трябва да се спираме върху нашите понятия. Земни са нашите понятия, нашите теории, хипотези, те са земни работи. Всичко, което съществува в природата, то е един свят, Божествен свят. Едно дърво расте, Бог създава това растение. Този човек е смъртен. Бог не създаде смъртния човек. Че хората са смъртни то е друг въпрос. Че на дърветата падат листата то е друг въпрос. Листата на първоначалните дървета не падаха. И първоначалните хора не умираха.

Та казвам: Трябва светлина. Човек говори за своя ум. Много философи има, които не знаят. Първокласни философи има, които не знаят как мисли човек. Много хора говорят за милосърдие, на кое място е турено милосърдие не знаят. Ако кажете в София къде е София? Къде е софийската катедрала, не знаете. Смешно е да говорите за софийска катедрала и да не знаете къде е мястото на катедралата. Или да говорите за министерство и да не знаете къде е зданието. Трябва да знаете къде е. Хората някой път говорят за справедливост и не знаят къде е жилището на справедливостта. Има особена стая в човешката справедливост. И набожността и тя има особен храм. Та ний сме дошли до лесното. Съвременните хора са дошли до лесното. Лесно е червисването и белисването. Измиеш се, пак се червисваш. Уважавам, които се червисват и белисват. Хубаво е да се мажат стаите от вън, ако не мажем става ли? Трябва човек да знае как да се маже. Някой казва, че се червисал. Не е лошо да се червисваш. Аз като стана сутрин измивам с вода червилото. Всеки се червисва. Има три вида белисване и червисване. Едно физическо белисване и червисване, което младите правят. Другото моралистите, които правят. Ти се представяш такъв, какъвто не си. И то е червисване и белисване. Особено духовните хора знаят изкуството, майстори са да се червисват и белисват. Утре като туриш малко вода изчезва. Учените хора и те си турят. И те се представят, че са много учени. Какво знаеха? Веднъж имах разговор с един учен, той ми разправяше за диагнозите на болестта. Казвам: Не е важно да пипна пулса да видя дали бие сърцето. Той казва: Важно е. Мъжът на една жена не обича лекарят да я пипа за ръката. Лекарят обича да пипне някоя млада. Но някой път му е неприятно да пипне някоя студена стара ръка, заразителна болест има. До някъде опасна работа е пипането за определяне диагнозата. – Че как може? – Ще измеря периферията на носа, широчината на носа ще измеря и ще зная

има ли болест или няма. Казва: То не е научно. Хасъл това е научно. Че как по носа може да познае човек. Това не е наука. Всичката наука е там. Казвам: Коя ръка е силна. Силните ръце имат силна мускулатура. Ръка, която се упражнява, е силна. В силните хора мускулатурата е силна. Един човек, който диша много добре, е здрав. С мисълта си диша, с чувствата си диша и със силата. Този човек е здрав. Той има една особена широчина на носа. Дупките на носа са по-големи. Онзи, който не диша, малки стават ноздрите. Колкото по-малко въздух влиза в дробовете, толкова повече човек е изложен на заболяване. Казва: Както казваш, близо до ума е. После зависи как са развити мускулите. Рекох: Ще ти направя една диагноза. Че как го знаеш. Не може да ти кажа как го зная. Ти може да ме питаш как виждаш червеното. Червеното го виждам. Как го виждаш? И аз не зная как го виждам. Виждам жълтото, как го виждаш? Виждам го добре. Как ще го докажеш? То е друг въпрос. Че го виждам, го виждам. Как ще го докажа е друг въпрос. В света има една реалност, с която трябва да влезеш в съприкосновение. Реалността не се нуждае от доказателство. Някой път не са нужни логически доказателства. Вий казвате: Трябва логически доказателства. Какви логически доказателства? Ще докажеш, че захарта е сладка. Накваси я във вода, сладка е. Какъв глагол, какво съществително турих. Захарта с какво се доказва. Сам доказваш, че е сладка. Казвам: Сладко е. Как е сладко? Близнеш. Че е добро как ще го докажеш. Близни доброто. Що е благо? Близни го. Що е справедливост? Право мисли. Всяко нещо, което произвежда една приятност в мисълта ти, то е право. Всяко нещо, което образува разположение на сърцето, то е доброта. Сега аз не говоря за болните сърца. Сърцето е мярка. Сърцето никога не може да излъжеш. То не се лъже, то знае. Като започне да страда, то знае. Щом страда сърцето, излъгано е. Умът щом се помрачи, той знае, че си го излъгал. Щом излъжеш ума си, той се помрачава. Щом излъжеш сърцето си, топлината се намалява. Щом топлината на сърцето се увеличава, най-приятно желание е. В съвременния морал как определяш. Нямам нищо против този морал, но той не гради. Аз наричам морала добър, щом направиш едно добро, ти няма да олекнеш, но с един грам ще се увеличи тежестта ти. Щом направиш зло, тялото ти ще олекне с един грам. В злото винаги тялото губи. Очите губят, носът губи, ушите губят, всичко губи. Туй, което губи, то е зло. Туй наричам разточителност, не е щедрост. Икономията е щедрост. Те са нормални мерки в природата. Скържавостта и разточителността природата ги наказва. Те са неестествени положения. Запример: ти простудиш и измъчваш тялото. Яж и благодари. Яж и не преядай. Като дойдеш до най-приятната хапка, прекрати. Казвате: Какво трябва да правим? Ще благодариш на Бога. След като се наядеш, мисли, чувствувай, свърши една работа. Ако си бил художник, нарисувай една хубава картина. Ако си скулптор, извай някой камък. Ако си поет, напиши най-хубавото стихотворение. Ако си философ, развий най-трудните

въпроси, обясни ги. Ако си астроном, открий нещо ново в света. Ако си майка, роди най-доброто дете. Ако си слуга, слугувай на най-добрия господар, не на лошия. Слугите са виновни, които слугуват на лоши господари. Ний сме виновати, че слугуваме на един лош господар. Много лоши работи ни е научил. Много лошият господар, много умен е, добре плаща, ама е лош. Ний по някой път мязаме на него. Когато българинът гледа някоя свиня в кочината, става по 3–4 пъти да я храни. Поглади я, побута я. Като дойде Коледа почва да квичи свинята. Тури ѝ ножа. Питам: Какво се е ползувала свинята, че са я хранили по 4–5 пъти. Благодарим за такива господари, които ни хранят много добре. После ни прекарват ножа. Аз го давам като една вътрешна мярка.

Всяка една идея, която съблазнява човека, всяко едно желание, което съблазнява човека, всека една постъпка, която съблазнява човека, пазете се от тях. В края на краищата спира човек своята еволюция. Хубаво е човек да се спира. Предназначението на човека в природата Бог прати хората да бъдат щастливи. Всеки човек на земята трябва да бъде щастлив. Не чакайте да умрете, за да бъдете щастливи. За блаженство на земята дума не става, но за щастие. Блаженството е в по-висш свят. Щастието е чисто за земята.

Та казвам: Трябва да разбираме ония закони, по които е създаден човешкият ум. Онези същества, които служат на човешкия ум, това е човешкият мозък. Трябва да бъдем добре запознати с нервната система, да не безпокоим ума си. Често ний се безпокоим. Какво ни допринася безпокойствието. Всякога безпокойствието произтича от факта: Всякога когато човек иска повече, отколкото му е дадено, безпокойствията идат. Искай толкова, колкото ти е възможно. Закон съществува: Във всеки един момент ние приемаме толкова светлина в очите, колкото ни е потребна. Ако приемем повече, веднага започва едно спадане. Ако приемем повече въздух, отколкото ни е потребен, ние не се чувствуваме доволни. Ако приемем по-малко, от колкото трябва, пак сме недоволни. Някой път, ако приемем повече, има друга опасност. Казвам: Съществува един закон в природата. Щедрост. Щедро трябва да дишаме. Човек не трябва да бъде скържав. Когато диша, след като дишаш не само да изпратиш въздуха, но да платиш за въздуха. Да ви дам едно ново правило: Вие дишате сега повърхностно. То не е дишане. След като приемеш въздух, като дишаш и издишаш тури нещо от мисълта си. Кажи: Господи благодаря ти за хубавия въздух, който ни го даде. Три пъти благодари на Господа за въздуха. На обед благодари три пъти и вечер благодари три пъти. Девет пъти ще благодариш. При това като срещнеш някой твой приятел, в този въздух като изпращаш, кажи една сладка дума. Ние когато дишаме трябва чрез въздуха да изпратим нашите светли мисли в този въздух. Да кажат: Тия хора са умни, като дишаха, платиха. Ние, съвременните хора, дишаме

и не плащаме. Вследствие на това идат наказанията. После ядем и пак не благодарим. Три пъти ще благодариш за въздуха. Всичко девет пъти. По три пъти ще благодариш за яденето. Всичко девет пъти, значи 18 пъти. Три по девет стават 27. Трябва да благодариш 9 пъти за хубавите мисли, които Бог ти е дал. За въздуха ще благодариш, който участвува в дробовете. Ще благодариш за хубавото ядене, което Бог ви е дал. Това е здравословно. Ако пазите това, ревматизъм няма да имате, главоболие, коремоболие, нервоболие, няма да имате тия работи. Ако ние не облечем нашата мисъл с една благодарност, ако ние не облечем нашето сърце с една благодарност, ако ние не облечем нашата душа с една благодарност, ние, съвременните хора, какво искаме да бъдем? Решаваме кой ще влезе в оня свят. Много проповедници съм слушал, много свещеници съм слушал, то е тяхна работа, което те проповядват. Кое е вярно? Всеки, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. В последния час, ако го залюби, ще влезе вътре. Онзи, който люби Господа, на последния час ако го разлюби, ще го върнат пак назад. В последния момент, ако твоята любов е до край, ще влезеш в рая. Не в какво вярваш. Вярата не играе такава важна роль, вярата играе съвсем друга роль. За да влезеш в Царството Божие, Любов трябва да имаш. Всичките други работи не важат. Без Любов в Царството Божие кракът на човека не може да стъпи. Някой казва: Аз съм православен. Ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Аз съм протестантин. Ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Аз съм българин. Българинът не може да влезе. Онзи българин, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи, който не люби, кракът не може да стъпи. Онзи англичанин, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи германец, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи русин, американец, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Новият живот е който люби Господа, той ще влезе в Царството Божие. И онова растение, което люби Господа, и то ще влезе в Царството Божие. Туй е казват еретичество. Първите еретици са българи. Първите еретици са християните. Правоверни бяха евреите, християните бяха еретици. Тия еретици се бият сега. Бият се понеже не приложиха учението на Христа. Ако англичаните проповядват учение с мир , ако бяха приложили Христовата Любов, тази добрина щеше да съществува. Англия е отговорна, Бог я наказва. На нея, на която даде 40 милиона километра да изправи света, да управлява себе си, те се надигнаха, светът не е създаден за англичаните. Онзи народ, който служи на Бога, той е свободен. За това казвам: Българите да вземат поука от евреите. Евреите имаха 36 хиляди обещания от Бога. Ако има народ, който не е изпълнил Волята Божия, то са евреите. Не требва да ги гоним. Не трябва да ги мразим. Един българин, който слушал на Великден попа, че евреите разпънали Христос, казва: Тъй ли? Тия ли евреи направили това? Среща един евреин, с кривака си по врата го поваля на земята. Викат го да го съдят. Казват: Това е преди две

хиляди години, не е сега. Тогава казва: Да бяха пред мене, щях да ги бия. Той казва: Сега го намерих, сега го бия. Това е буквата на закона. Така не се разбира.

Трябва да се създаде в света едно семейство. Светът е едно семейство. Бог е създал хората по образ и подобие свое и иска всичките Негови създания, които ги е направил, да живеят съобразно Неговата Воля. Мене не ме тревожи сегашната война. Знаете ли защо? Всички ония, които умират, стават проповедници за новото в света. Колкото повече умират, по-добре. Повече проповедници има. Като влязат в другия свят, всички са правоверни, проповядват новото учение, учението на Любовта. Казват: Побратимяване на всичките народи. На всеки човек, на всеки народ, на всяко семейство те проповядват, не само привидно. Казвам: В тази война блажени са, които от сега умират в Господа, за да проповядват новото учение в света. Русия дава много проповедници за оня свят. Англичаните най-малко дават. Много скържави са. Светлината свети в тъмнината и тъмнината я необзе. Та казвам: Сега от нашето гледище, от всеки един народ трябва да извадим онези хубавите черти и да избягваме лошите черти. Всеки народ има хубави черти. На земята трябва да се учим да бъдем съвършени. За бъдеще всеки един от вас е предназначен за някаква работа. Ако вие не сте учени, как ще свършите вашата работа? Да кажем: На вас ви дават най-хубавата цигулка. Ако не сте майстор да свирите, защо ви е? На вас ви дават богатство, пари, ако не знаете как да ги употребите, защо ви са? Дават ви златно перо, но не знаете да пишете, защо ви е? Или Бог ви дава красив език, не знаете какво да направите с езика, защо ви е? Дал ви очи, ако вие не можете да видите хубавите работи, защо ви са? Вий очаквате и казвате като отидем на оня свет. В оня свет очите ще изчезнат. Ако с тия очи не си се старал да гледаш тук на земята, ако с очите си гледаш на земята и са здрави, и в духовния свет ще бъдат здрави. Ако тук са болни и там ще бъдат болни. Те мислят като идат в оня свет, всичко ще се уреди. Оня свят е Божествен свят. Любовта е. Аз реално проповядвам. Ти обичаш, то е Божествения свят. От Любов всички страдате тука. Знаете колко е мощна Любовта в света. Само като дойде момъкът и като погледне Бог една мома през очите на момъка и тя напуща бащиния си дом, тръгва с него вече. Казва: Господ е това. И момата като погледне момъка и той напуща бащиния си дом. Като ни погледне Любовта, и ако не можем да напуснем всичките работи, и да тръгнем по пътя ѝ, каква е тая Любов! Похвалявам тия моми и момци. Казват: Господ ни е погледнал. Блажени, които са погледнати с очите на Любовта. Блажени са младите моми, които са погледнати и с очите на младите момци. Блажени са младите момци, които са погледнати и с очите на младите моми. Ще кажете: Ами ний, старите? Блажени старите, които са добри шивачи, че правят хубави дрехи за младите моми и които правят хубави дрехи за младите момци.

Блажени са те. Вас, старите, нали ви е погледнала веднъж, ама се съблазнихте и Господ ви е оставил. Казвате: Не е Господ. Защо се съблазнихте в Господа? Погледнал ви е. Запалило се е сърцето. Вие казвате: Може да не е Той. На вас, старите, като се подмладите, още веднъж да не се съмнявате. На вас, младите, казвам: Да не се съмнявате, по пътя на старите да не вървите. На старите казвам: По пътя на младите да вървите. Казвате: Как по пътя на младия човек ще тръгна, по пътя на зеления човек. Щом Господ е в младия, тръгни по него. Щом Господ е в младата мома, върви по нейния път. Щом Господ е в младия момък, върви по неговия път. Щом Господ е в стария, върви по неговия път. Щом не е Господ там, ни по пътя на младия, ни по пътя на стария върви.

Сега не искам да ви проповядвам обезсърчение. Казвам: Трябва да се избавим от тия заблуждения, от тия фалшивите каймета, които съществуват. Да се избавим от тях. И да имаме звонковите пари. Да се избавим от тия консерви. Веднъж ме питаше един англичанин мисионер, от старото християнство. Старото, рекох, е консерви. Ний имаме зрели плодове, от дърветата. Във войната лошото е онова консервираното, остарялото. Когато няма новото на дърветата, хубавото за късане, яжте консерви. Щом дойдат зрелите плодове, яжте тях. Ако новото не е дошло, яжте консерви. Когато дойде новото, яжте пресните плодове. Казвате: Старата истина. Не. Такъв голям материализъм е старата истина. Няма никакъв смисъл. Истината е вечно настояще, тя не може да бъде стара. Бог живее само в настоящето. Туй, което Бог сега проявява, то е реалното. Ако някой би ми похвалил старото, аз ще го попитам: Какво е дал от старото на света? Понеже старото не е дало на света, затова настоящето е което постоянно дава. Вечното настояще е туй, което сега излиза от Бога, то е най-важното. Тази енергия, която слънцето е изпращало преди милиони години, не е важна за нас, сега, която изпраща, тя е важна заради нас. Защото онази енергия, която е била преди хиляди години, тя е била нагодена според тогавашната земя. Ако искаме пак същата, тя ще ни подейства разрушително. Тази светлина, която сега иде, тя е нагласена. Тази светлина, която сега иде, тя е най-важна. В нея Бог е вложил всички мисли. Туй, което светлината носи, е благословение. Тази светлина на учените хора показва новото. Казват: Бог изпраща духа си. Чудни са хората? Божественият Дух е в светлината, която иде от слънцето. Божественият Дух е който разнася светлината. Тази топлина, която иде от слънцето, е Божествена. Тази сила, която иде от слънцето, е Божествена. Ние искаме да знаем едно време какво е говорил. Едно време говори на тогавашните хора, не го познаха. Ако тогавашния свят дойде в настоящето, ще го разбере ли сега? Ако ние не разберем закона, както трябва, Той ще измени и този свят. Други хора ще дойдат. Господ търси хора, които ще изпълнят Неговата Воля и ще проявят Неговата Любов. Ако ние

възприемем Любовта, ще влезем в новата епоха. Те са хората, които ще възкръснат. Хората на Любовта ще възкръснат, ще влязат в бъдещия живот. Тука на земята ще влязат. Не зная как представяте оня свят. Оня свят е като този свят. Този свят е освободен от изверженията на мухите. Освободен е от изверженията на комарите. Освободен е от изверженията на хората. Освободен е от помиите на хората. От плюнките. Там е останало Божественото. Значи когато говорим за Божествения свят, разбираме ония прибавки, които човек е внесъл вътре в живота със своя нередовен живот. Той най-първо не е мислил както трябва, не е чувствувал както трябва и не е постъпвал както трябва. Че как? Виждаме двамата братя Каин и Авел. Каин уби брата си. Пита го Господ, къде е братът ти? Не съм стражар. Казва: Кръвта на брата ти вика към Мене. Тогава той се коригира и казва, сега той се уплаши и казва: Всеки, който ме срещне, ще ме убие. Тебе, казва, няма да те убият. Нас ни е страх да не умрем. Блажени, които умират в Любовта. Ако човек може за Любовта да умре! Първият, Който е умрял от Любов, Той е Христос. Който умря от Любов заради Него и понесе греховете на хората. Умря, но Господ Го възкреси. Не зная дали има по-лоша участ от участта на Христа. Да си праведен и да носиш греховете на хората. Когато те хулят, ругаят, да кажеш: Господи, прости им, не знаят какво правят. Туй е съвършен човек. Туй е Божествено. Не зная, ако Христос не беше се молил, какво би станало със света? Хубаво е някога да си спомните за този опростителен дух. Аз отивам малко по-далече. Има един стих в Писанието, който казва: „Като дойде Син человечески на земята, ще намери ли вяра?“ Аз турям думите на Христа така: Когато Син человечески дойде на земята, ще имат ли хората Любов да възприемат новото Божествено учение. Ако ние не можем да възприемем Божественото учение, ще имаме култура както в миналото. Ако възприемем Божественото, тъй както Бог иска, то е най-добрият живот. Тогава всеки един човек ще живее на земята толкова, колкото иска. Ще замине, когато иска, доброволно. Хората от този свят ще минат в другия свят. Сега какво искате да ви кажа? Ха да ви кажа. Не го вземайте буквално. В оня свят искате да бъдете. Той е в слънцето. Раят е в слънцето. От тук от земята 92 милиона мили далеч е раят. Онези жители на слънцето почти безсмъртни са. Който ме слуша, ще каже, той е еретизъм. Всички хора, които не слушат Волята Божия, те са еретици. Тези, които решат по целия християнски свят, трябва да се съберат във всичките държави и да кажат: Господи, ний изпълняваме Твоята Воля, ние от сега ще служим на Любовта. Туй се изисква. Той е един мощен свят. Любовта действува в безлюбието и безлюбието не я обзе. Искате да знаете нещо за Бога. Ако не може да обичаш брата си, ако ти не можеш да превъзмогнеш себе си да обичаш брата си, тогава каква Любов имаш? Ако не обичаш жена си както трябва, ако не обичаш децата си както трябва. Много бащи има, които не обичат както трябва. Бащата да обича както трябва и децата да обичат

както трябва, то е Божественото. Не само бащата, но и майката и бащата да се обичат. Майката и децата да се обичат, то е Божественото.

Та казвам: Ако ний не може да служим на Любовта в света така, тогава как ще идем в оня свят? Те са елементарни работи. Да обичаш мъжа си, то е елементарна задача. Ако тази задача е мъчна и не може да я разрешиш, как ще разрешиш по-мъчна задача в алгебрата като влезеш, или ако влезеш във висшата математика, как ще разрешаваш сложните задачи? Ако не може да отгледаш две деца, които са ти дотегнали, ако ти даде Господ на разположение цял народ да го възпиташ, как ще го възпиташ? Казвам: Бъдете герои. Харесвам геройството на момите. Като дойдат до старите баби, те се заблуждават. Казва: Дъще, залюбила си се, ти да не му вярваш. Казва: Да не вярваш на момъка. Старите дядовци казват на момъка: Слушай, ти да не вярваш на момата, утре ще ти измени. Мислите не излизат от нас. Онзи, който е в младите моми, не може да ме излъже, то е невъзможно. Всичко в света може да стане, Любовта на младите моми никога не може да ме излъже. Любовта на младия момък никога не може да ме излъже. Не съм срещал човек до сега да ме излъже. Вий ще кажете: Излъгва се човек. Ти гледаш огъня на картина. Това не е огън. Огънят не може да те излъже. Ти като гледаш огъня на картина, никаква топлина не излиза от огъня. От огъня изтича едновременно топлина и светлина. От тази Любов, която излиза от Бога, има топлина и светлина едновременно и сила. То е Божественото начало. То като дойде ти се чувстваш обновен. Новото обновява ума, обновява сърцето, и на трето място обновява тялото. Ние трябва да любим, понеже като любим, светлина излиза, която обновява ума. Тази Любов е от Бога. Топлината обновява сърцето – тази Любов е от Бога. Силата обновява тялото. Тази Любов е от Бога. Имаме три мерки: Любов е туй, което в даден момент обновява ума, обновява сърцето, обновява тялото и вечно го подмладява. Има такова класическо изречение: Вечното подмладяване в живота. То е онзи вечен процес, който постоянно преминава в човешката душа. Бог постоянно чрез своята светлина обновява ума, чрез своята топлина обновява сърцето и чрез своята сила обновява тялото. И трите заедно в служенето се обновяват. Обновява се нашия дух. Обновява се нашия ум, нашето сърце и воля. Ти с духа служиш на Бога. Служенето е да придобиеш Любовта. Любовта може да се приложи само със служене на Бога. Сега това служене, което до сега е било. Никога не отказвай каквато и да е малка мисъл по пътя, обърни внимание. Дойде ти мисъл, вдигни това камъче, вдигни го, никак не отказвай. Помогни на тази мравя, помогни ѝ. Никога на един вътрешен порив, който ти казва да направиш нещо, не отказвай. Не казвай туй не е важно. Казва ти нещо, кажи една сладка дума. Кажи сладката дума. Мнозина идат при мене и ми казват, умирам – ще оздравееш. Че как ще оздравея? Аз тъй само казвам. Ще оздравееш. И оздравява човекът, нищо

повече. Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Бог иска всичките хора да живеят. Бог иска ний да бъдем здрави. Бог не иска ний да умираме. Бог не иска ний да страдаме. Не е желанието Му да бъдем лишени. Той иска ний да се радваме на ония блага, които Той е създал за всички същества. Той създал съответни условия те да се учат. Казвате: Какъв смисъл има животът? Животът има смисъл да се обновява умът, да се обновява сърцето и да се обновява тялото ти. После какво ще стане? Тогава ще станеш ангел да слугуваш. После като свърши служението пак има какво да прави. В цялата наша слънчева система има повече от един милиард слънца. Във всяка слънчева система ще живееш по един милиард години. Вий като ме питате, като служа на Бога какво ще правя? Ти като обиколиш всичките слънца по един милиард години, тогава ще ти кажа. Той сега не е обиколил цялата вселена, той глупавият, такава голяма надутост и горделивост има, мисли, че е философия, пък то е най-голямата глупост, която човек е изказвал. Какъв смисъл има животът? Ето какво ще ти кажа: Животът има смисъл да станеш толкова малък, никой да не те вижда. Животът има смисъл да станеш толкова малък микроскопически, никой да не може да те ограничи. Животът има смисъл да не станеш безкрайно голям. Някой път така ще разрешиш задачата. Ти като станеш голям, ще видиш какво нещо е големият. И като станеш малък ще видиш колко красиви са ония малките микроскопически животни. Учените хора са дошли до протона, който е един милиард по-малък от един милиметър. Ако една муха бихме я увеличили толкова голяма, че да има 150 клм в дебелина, ако увеличим протона, той пак щеше да бъде невидим. Тия малките работи по някой път искат да ги преодолеете. До като не станете малки няма да можете да преодолеете вашите мъчнотии. Мъчнотиите се преодоляват с малките работи. Големите блага може да се постигнат само с големите стремежи. За да станеш щедър, трябва да имаш какво да даваш, а за да се избавиш от злото, трябва да станеш малък, да може да се промъкнеш. Защото трябва да има турени врати, от където може да излизаш. От всякъде да може да се повдигнеш, за да може да схванеш доброто, трябва да станеш голям, да бъдеш вече щедър, както Бог е щедър. И да станеш малък, че да не може никой да те изкушава. Ще ви приведа онзи анекдот за един свещеник. Той ми разправяше тази опитност. Той бил от Варна. Канят го да излезе, казват: Ела да походиш. Той казва: Не ме държат краката. Как Господ ме лиши от сила. Но убедих се, че мога да ходя. Дошли русите и започнали да обстрелват Варна. Паднали гранати до българската църква. По едно време гледам, че съм на 2 клм от моето жилище и нося една тиква. Как съм я взел не помня. Със себе си нося тиквата, а мислих, че две крачки не мога да направя. Как съм изминал 2 клм, уплахата от тия гранати съживи ме. Накара ме да нося тиквата. Господ казва: Може ли да ходиш? Ти като свещеник много си се заблуждавал. От сутрин до вечер мислиш да изповядваш хората. Трябва да

има изповедници, но аз съм се отказал да изповядвам. Предпочитам някой да дойде да ми разправя своите проекти. Той може да дойде да ми разправя прегрешенията си, мене не ме интересуват греховете на хората. Той като ми разправя за греховете ще трябва да ги плащам. Да ми каже какво взел да работи. Бог се интересува не да изповядвате греховете, но какво желание имате да служим с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичката си сила. То е за нашето благо и за благото на народа ни, между който живеем и за благото на цялото човечество.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога. Това е живот вечен да започнат всичките хора да служат на Любовта, която излиза от Бога.

Светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото.

Тайна молитва.

34. беседа, държана от Учителя
на 24 май 1942 г., 10 ч.с., неделя
Изгрев, София

1942_05_24 *Любов, вяра и надежда*
утринно слово

ЛЮБОВ, ВЯРА И НАДЕЖДА

„Добрата молитва“
„Мога да кажа“

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните: мяза на изгряването на слънцето – всеки ден изгрява все едно и също слънце. Сега, като четем, малко по-другояче ще го разберете. Като чете човек едно и също нещо, не го разбира по един и същ начин.

„Ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.“ Значи, външно положение. Ако говори по човешки човек, даже по ангелски да говори, без любов говорът няма смисъл в себе си. Та по някой път ние по човешки говорим. И по ангелски да говорим, понеже няма любов, работата не върви. Казват: „Ангел да си.“ Човек, и ангел да е, без любов не върви. И човек да си, без любов не върви.

„И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да преместям, а любов нямам, нищо не съм.“ Сега хората много знания имат, имат вяра, може и да предсказват. Всичките тия неща не ползват човека. Това аз уподобявам на цял хамбар пълен със злато, но ако нямаш хлебец, нищо не се ползваш. Златото не се яде. Цял хамбар със злато, но хамбарът не се яде.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам.“ Някои искат да кажат, че трябва да се ползват. Жертвата нищо не се ползва. Дал си един, два, три, четири хляба, много си жертвал. Какво си жертвал? Нищо не жертваш. Всичките сме пълни с неща, които не притежаваме. Казва: „Много зная, много добро съм правил.“

„Любовта дълго търпи, благосклонна е.“ Търпиш, ден не си ял, два, три, четири, пет, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет, четирийсет дена търпиш. Тук между вас има до десет дена търпение. На някои търпението на седмия ден изчезва, припадат. Един брат беше постил десет дена и на десетия ден припадна, не може да търпи. Що е десет дена постене? Една дървеница пости шест месеца, ако е за пост, повече пости от човека, шест месеца нищо не яде, светица.

„Любовта не завижда.“ Малцина са онези, които не завиждат; като видят нещо, казват: „Да го имам.“ Видиш богатия, казваш: „Да имам туй богатство, да имам тия дрехи, да имам тази шапка, обуща, да имам власт.“ Всички завиждат. Мислят, като имат всичко в ръцете си, ще оправят света. То е кракът да мисли, че като стане човек, ще оправи света. Той като крак нищо не е направил, че човек да стане; той като крак не знае как да ходи, мисли света да оправи. По някой път мислят хората, че ако всичко имат, много работи може да направят. Човек трябва да стане светия, за да види какво нещо е светия. Той отвън е светия, отвътре не е светия. Докато стане светия, колко грехове ще направи? Казва: „Много грехове.“

Представете си, че вие шиете копчета и дупките. Изисква се три бода да боднеш с иглата, за да стане копчето яко, да се държи. Ти вместо три бода боднеш два, казваш: „И с два бода може, няма престъпление.“ Не е два бода, но ти, като извадиш единия бод, ти създаваш една вреда на себе си. Днес оставяш един бод, утре втори, трети, четвърти. Питам: „Колко бода?“ „Три бода.“ Той ме лъже. Защо да не ми каже: два бода. Лъжата е вътре в съзнанието. Той турил два бода, иска да ме убеди, че са три; турил два бода, иска да каже, че конците били яки, затова замества трите бода с два. Ако туриш един бод, но конецът е още по-дебел, може да замени трите бода с дебелия конец. Но ако туриш един бод и не туриш дебел конец, но тънък, пък иска да го прекара за дебел, говори лъжата.

Колко светии има, които са прекарали единия бод за три бода? Той ще се представя такъв, какъвто не е. Като дойде до тебе – мазна Гана, светия. Той ще се представя за много добър, ще премигва, особено туй е свойствено на жените, на сестрите. Но го виждам, зад очите има съвсем друга политика. Преди да се е оженил, той е светия, и тя е светия. Но като се оженят, обърнат друго лице, вкъщи започне да се дига прах. Че ако ти не знаеш как да ходиш, дигаш прах. Къща, в която се дига прах, какво показва?

Сега не е хубаво да се изнасят погрешките, не е хигиенично. Даже аз, като засягам тия работи, аз подигам една воня, умствена воня. Като говоря за някои недъзи, не е в мой интерес, защото езика си цапам. Що ме интересува? Някой поизлъгвал. Що ме интересува? Що ме интересува една риба, която плава във водата? Не знаела къде, в мътната вода била. В мътната? Ама в бистрата. В бистрата? Що ме интересува дали е в мътната, или в бистрата. Ама живее в мочурляка. Нека си живее. Аз се интересувам: ако живее в мочурляка, ще бъде нечиста. Казва: „Да излезе в чистата вода.“

Не че ме интересува тя, но своя интерес гледам. Когато искаме хората да бъдат добри, ние все имаме предвид нашия интерес. Някой път искаме да бъдат лоши, то е пак в наш интерес. Не може само с добрини. И със злини.

Искаш нещо само по добър начин, не ти дават.

Отишъл един християнин при един богаташ и му искал стотина лева назаем. Казва му: „Да си вървиш, да идеш да работиш“, не му дал в името Божие. Отива сиромахът и си казва: „Досега не съм правил престъпление.“ Купува си един револвер, отива при богаташа; изненадал го, когато си броил парите, бил под масата. Излиза, извадил револвера срещу богатия, казва: „Дай.“ „Вземи, вземи, само не ме убивай.“ Казва: „В туй вярваш ли?“ „Вземи, вземи, само не ме убивай.“ Ние, съвременните хора, на револвера вярваме. Единственото божество, на което хората вярват, е револверът. Всичко, каквото имат, го дават. Дойде в името Божие, не дава. Дойде без любов, с револвера, тогава вече разсъждава, казва: „Така се говори.“ Ние ще живеем така, че във второто прераждане ще живеем, че в третото, в четвъртото, в петнайсетото. Някои от вас има, които сте на шестстотин и петдесет прераждания, и не зная още колко има да се прераждате.

Защото два вида светии има, които не са светии. Някой път вие мислите, че са много прогресирали. Ще ви покажа прогреса на светиите. Двама светии живели в пустинята. Трийсет години живели двамата. Един ден вървят, и единият вижда, че другият дошъл до едно място и подскочил, хукнал да бяга. Почудил се първият, казва: „От какво ли бяга, каква ли голяма опасност има?“ Отива на мястото и вижда един голям котел с жълтици, казва: „Какъв голям будала е онзи светия.“ Взема парите и отива в Египет, в Александрия. Похарчил всичките пари, направил къщи, благотворителни заведения, хотели и после се върнал в пустинята.

Възгордял се от стореното и пита Господа доволен ли е Господ. Дохожда един ангел и казва: „Всичките добрини не струват толкоз, колкото подскачането на твоя събрат над парите.“ Аз, ако съм на мястото на първия светия, какво щях да направя? Не щях да бягам, но щях да заровя парите, защото от изкушението се уплаши. Ще ги заровя, да ги не гледа. Значи слаб е той. Има братя, които, като видят една красива жена, хукват да бягат, да не би да го изкушава. Зарови я, погледни я, няма нищо. Ако тя те изкушава, тури нещо, зарови я. Как ще я заровиш? Тури малко черна пръст, да не те изкушава.

Аз харесвам дамите, в миналото носеха була. Защото изкушение е красивата мома, да не се изкушават мъжете от красивото лице. Мойсей, като слезе от планината, беше толкоз красив, че було туряше, еврейският народ не можеше да го гледа.

Сега аз ви говоря, понеже от моето гледище, аз да ви кажа, вие още не сте нито мъже, нито жени, вие още сте деца. Ако мислите, че сте мъже или

жени, вие правите погрешка. Вие сте малки деца и тепърва има да ставате мъже и жени. Сега вие мислите, че сте жени. Ябълката е ябълка, докато ражда сладки ябълки; докато ражда киселици, е дете.

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата не се радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме, а когато дойде съвършеното, това, което е отчасти, ще се прекрати. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах което е младенческо.“

Значи, като мъж мисли. Дотогава, докато човек има известни слабости, той е младенец. Не е прегрешение. Защото малкото дете, като се роди, до една–две години много престъпления прави. Майката заглажда престъпленията. Не е виновато детето. Но като стане на двайсет и една година, ако прави същото нещо, майката е недоволна.

„Като станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мрачкаво като през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще познавам, както съм и познат. А сега остават тези трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.“

„Духът Божи“

Сега ще ви кажа нещо утешително. Ние разглеждаме живота така сега, както не е. Казваме, че животът е много лош. То е наше субективно схващате. Мислите ли, че ако животът се прояveше другояче, щеше да бъде по-добре? Този живот, който сега живеем, е един от най-добрите, който може да бъде в дадения случай. Тогава, каква е вашата философия? По-добър живот от този няма. Казвам, всичките недъзи, които съществуват, те са на мястото си. Всичко, което е в света, е на мястото си. Ако не е на мястото си, тогава защо се допуща? Има неща, стил имат.

Българският език стил има. Виждам, откак българите са се освободили, имат четири–пет стила. Четеш една книга на един стил. В някои книги четеш: има ери, онт, в друг стил тия букви изчезнаха. Имат си съображения. Някой дошъл, по-умен, казва: „Много дълга работа е да се пише онт, много сложна работа е да се пише ери, ще пишем ь и и, и тогава става ери.“ Как ще го произнесеш? Едното е безгласно, другото е гласно. Как го произнасят? Българинът казва: „Не трябват две букви, само просто

и.“

Четете вие една книга. Мислите ли в първите страници, че ще намерите същественото? Прочел си една страница. Животът има милиарди листа. Какво си чел ти от живота? Този автор, който писал книгата, писал цял един роман, ти искаш да знаеш какво е заключението. Не бързайте. Ти ще прочетеш целия роман, тогава ще извадиш извода защо е писан романът. Някои искат да ме убедят, че са много умни. Не си прочел романа, още първата глава четеш.

Казва: „Много лош човек.“ Че там е хубавото, че е лош. „Много добър е.“ Още по-добре, че е добър. Лош човек е. Такъв човек ми трябва. Добър е. Такъв човек ми трябва. Грозен е. Такъв ми трябва. Много красив е. Такъв ми трябва. Болен е. На лекарите здрави хора не трябват; като кажеш на лекаря за болния, очите му се отварят, казва: „Каква болест!“ Колкото болестта е по-опасна, по-добре, защото по-добър плод дава. Тежката болест дава изобилно плодове. Щом не е болен, то той е кисел, няма плодове. Дойде някой, казва: „Не върви с нас.“ Че такива хора ни трябват, да не вървят с нас. Той върви с нас. Такива хора ни трябват, да вървят с нас. Той заспал. Такива хора ни трябват. Казва: „Той се пробудил.“ Именно той ни трябва на нас. Много сприхав. Такъв човек ни трябва. Казва: „Той, като влезе вътре, какво направя? Очисти стаята, вдига шум, стаята мете, прах има.“

Аз като гледам от туй гледище, всичките хора са отлични екземпляри. Такива именно са ценни. Туй разбиране, което хората имат, то е детинско разбиране. Господ създал света. Отец не съди. Бог е, Който изглажда нещата, не съди никого, за Него всичко е добро, за Него всичко е лошо; но и лошото, и доброто, всичко е на място. Ти му казваш, че е лошо, имаш идеята, но едното добро е външно, другото – вътрешно.

Злото е без закон. Доброто е със закон. В злото човек служи на себе си, в доброто служи на другите. То е разликата. Щом човек служи на себе си, наричаме го зло. Какво лошо има, че служи на себе си? Няма нищо лошо. Ако той забогатее, какво лошо има? Че много яде, какво има – много работи човекът. Забогатял – носи тежък товар. Народили му се много деца, какво лошо има – носи тяжест. Че не е родил никакви деца – почива си човекът, работното време минало. Та ние разглеждаме много повърхностно някой път. Казва: „Деца няма той.“ Вие не разбирате този човек има ли деца. Как нямал? Едно време, като беше риба, по триста хиляди ги раждаше. Аз виждам този големия сом. Някои големи хора виждам като сомове, някои виждам като китове, някои като акули, някои като мечоносци, живи са във водата вътре.

Като казвам, че виждам човека като риба, аз го представям като актьор, каква роля играе. Някой на сцената играе царска роля. Всички царски роли може ли да играят? Някой играе ролята на царица, някой играе ролята на съдия, друг играе ролята на поет, философ, обикновен слуга, някой играе ролята на някой крадец. Неприятно е да играеш ролята на един крадец на сцената: крадеш, гледат те няколко хиляди хора. Като краде, неприятно му е на човека. Той иска майсторски да открадне, че другите хора да го похвалят. Казва: „Как, играх ли хубаво?“ Иска да измами съдията.

Значи на сцената да краде го наричаме в реда на нещата, а в живота не е в реда на нещата. Защо на сцената е в реда на нещата?

Сега аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Всичко онова, което Бог е създал, е добро в света. Злото е нещо, което не съответства на нас. Ако огънят е по-силен, изгаря. Казва: „Лош е огънят.“ Огънят е на място, върши много големи добрини. Понеже аз не съм приспособен за огъня, да издържам неговата сила, трябва да имам предвид какво мога да издържам.

Та казвам, при мене са идвали да ми говорят как живеят тук, на Изгрева. Казва изгревчани какви са, очакват много нещо от тях. Например изгревци имат една похвална черта, не са много лакоми хора, а се задоволяват с триста метра, казват: достатъчно е. След като имат триста метра, заградят ги с телени мрежи, че ако минаваш вечерно време, може да си съдереш дрехите. Тук преди години си съдрах палтото. Минавам, едно ново палто се съдра, като ме хвана, отвори се една малка дупчица. Виновен ли е този човек, който турил тела? Не е виноват. Никой не ме кара да ходя там вечерно време. Като има тел, да не ходя да си дера палтото, да ходя денем. Виноват съм аз. Казвам: вечерно време не ти трябва да ходиш, дето има телове. Казах на себе си, че си отворих една малка дупчица.

Та казвам, сега както е, не вземайте това върху себе си. Вие мислите, че лошото е отвън. Светът е вътре във вас. Вие нямате една ясна представа за живота, че търсите причините в живота. Всичката причина сте вие. Всеки човек е причина за своето щастие и нещастие в себе си. Някой човек те мрази. Не си ли ти причината? Обясняват. Може да ви дам много обяснения. Защо те мрази някой? Той в миналото ти е бил слуга, работил двайсет години, ти нищо не си му дал. Този човек помни, като види, и те мрази. Казваш: „Той ме мрази.“ Ти си забравил, той не е забравил. Мъчно се забравя. Къде е причината? Казваш: не е добър човек. Че ти не си добър, ти го направи лош този човек. В този живот повикай го, направи го наследник, завещай му нещо, осинови го.

Много хора сега осиновяват чужди деца, осиновяват своите слуги, които в миналото са ги изтезавали. Хубаво правят. Човек, който нагрубява хората, Господ не му дава деца, само слуги му дава Господ, да ги осиновява. Сега дали вярвате, не е въпрос за вяра, то е въпрос за знание.

Другите цитират какво казал Христос. За дадения случай известно изречение имате: „Бъди търпелив.“ Хубаво, търпението какво е? Като си при лошите хора, търпението е необходимо, но като си при добрите хора, няма нужда от търпение. Като се намира пред добрите хора, човек трябва да бъде благ с тях. Ако те са добри, човек трябва да бъде благ. Ако хората са добри, аз трябва да бъда благ. Като се намеря между невежите хора, аз не трябва да бъда невежа. Като се намеря между учени хора, какъв трябва да бъда? Ако те са учени, аз трябва да бъда мъдър. Защото учението дава ровкия материал, мъдростта използва този материал. Казва: „Той е мъдър човек, той е учен човек.“ Ученият човек има материал, събира. Мъдрият човек използва, обработва този материал.

Някои считат умния човек, че обработва. Умният само събира материала. Един учен човек, като го питаш колко тежи земята, може да ти каже, изчислявали са, и то е едно число с близо двайсет и четири цифри. Защо изчислявали колко тежи земята? Учени хора сега има, които изчислявали къде се намира най-гъстата материя. Намерили някаква звезда, материята на която е толкова тежка, че един тон от тази материя може да се събере в един лешник. Един лешник от тази материя ще тежи един тон, как ще си го представите сега? Най-тежката материя. Ще кажеш: „Какво ме ползва това знание?“

Аз ви питам, всеки ден като се тревожите, какво се ползвате? Казвате: „Той не живее по Бога, той не е вярващ, той няма знание.“ Какво те ползва има ли знание, или не? Радвай се, че е будала. Ако имаше знание, ако беше учен, той щеше да говори. Ти искаш да говори, радвай се, будала е. Ако ти си невежа, радвай се, че си срещнал учени хора, от които ще се научиш.

Мислите ли, ако човек срещне една мечка, че я заобиколи, че той е от смелите хора? Ти, като срещнеш мечката, ще я спреш да се разговаряш с нея. Аз в живота си веднъж съм срещал мечка. Зная характерът ѝ какъв е, не знаех походката каква е, как ходи. Връщахме се през Маричината долина. Вървя, нося чадър, и на чадъра една кърпа с малко хляб. Гледам, от лявата ми страна от баира слиза една мечка. Върви напреко и ще ни попречи пътя. Замислила се тъй, полека върви, турила главата си към земята, върви бавно. Наближи колкото тия братя до вратата там (Учителят показва в салона), замислила се и не ни вижда.

Зад мене върви един евангелски проповедник, обръщам му вниманието, показвам мечката, казвам: „Виж тук една приятелка, трябва да я срещнем. Добър ден ще кажем.“ Като му казах, той погледна мечката, на пътя му имало едно дърво, той иска да вземе мерки, но се спъва на дървото и пада. Като падна, вдигне си главата срещу мечката. Тази мечка едва тогава ни забеляза, че като хукна, бяга направо нагоре. Казвам на проповедника: „Благодарение, че падна, та сплаши мечката.“ Малко хумор. Мечката каза: „Не искам да срещам проповедници, понеже те не говорят истината.“ И тази мечка се върна по стръмнината. Надолу повече не слезе, но нагоре бяга.

Казват ми: „Не се ли уплаши?“ Възможно е, може да съм се уплашил, може да не съм се уплашил. Наблюдавах мечката, като иде. Ако бях сам, щях да се разговарям. Съжалявам, че проповедникът я уплаши. Една среща ми се представи да се разговарям с мечката, и не можах. Този проповедник ми развали срещата, като двама момци, които се влюбили в една мома. Таман бях срещнал една красива мечка, да ми разправи историята си: защо живее в гората. Виждам, че не е толкоз грозна. Отвън е обвита с кожа, но вътре е красива. Но избяга момата, тази мечка избяга.

Това са поетически работи. Мене ме интересуват нещата, които Бог създал. Онова, което Бог вложил в мечката, то е красиво в характера на тази мечка. Не каза: „Този е лош човек“ и да се нахвърли отгоре ми, но изведнъж се върна назад и избяга. Аз харесах поведението ѝ, че не взе нито вляво, нито вдясно, но точно пътя, по който слезе от стръмнината, пак там се изкачи. Казах си: „Ти, като срещнеш лоши хора, стръмното нагоре дръж.“

Та в живота си ние можем да срещнем мечки, вълци, лъвове, тигри, кобри може да срещнем, какво ли не. Та човек трябва да знае как да се справи. Във всички същества, ако разбирате закона на любовта, ще видите, че се крие нещо хубаво в тях. Ако вие срещнете някоя голяма змия, тя може да нападне човека. Някои змии не нападат човека. Змията се завърта. Сега на изток правят опити: змиите завземат мястото на котките, вкъщи змията седи, ходи, търси мишките, влиза в дупките на мишките, освобождава къщата от мишки. Може да ви направи една услуга.

Да дойдем до същественото в живота. Ние преждевременно не трябва да си образуваме възгледи в живота. Дали човек е добър, или лош, то е възглед. Колективно хората съдят. Единично нямаме право да съдим другите. Като съдим другите, и нас ще съдят. Днес съдите едного, утре вие направите погрешка, вас ще съдят. Онези, които съдите, вземайте предвид, влезте в тяхното положение. Допуснете, че във вашата къща умира някой

човек странник. Дошъл при вас и умира. Ще ви подозират как е умрял. Как ще определят, че е умрял? Ще дойдат, ще инспектират, ще прегледат, ще изследват. Значи този странник ще ви причини вреда. Питам, защо той трябваше да дойде в къщата ви? Казва: „Умря човекът.“ Не само че не трябва да умира, но трябва да оживее. Наместо да живее, умира. Не вярват хората, че той умрял от естествена смърт, казва: „Възможно е, ти може да имаш задни цели.“ Как ще се оправдаеш?

Много пъти обвиняваме, ние сме много несправедливи. Погледнал някой човек, предаваме характерните черти на погледа, че не е хубав, че мисълта не е чиста или че постъпките не са чисти. Обаче той постъпил според както той разбира в дадения случай. Тук ние казваме: учен човек е онзи, който има известна опитност. Една домакиня, която знае хубаво да пере дрехите, знае как да ги опере. Не всеки може да опере дрехата. Една майка, която не знае как да отглежда децата си, не е от добрите майки. Един учител, ако не знае как да възпитава учениците, да има един трезв метод на възпитанието. Има хиляди методи за възпитание. Животните имат един начин, хората имат други начин, ангелите имат трети. Разни методи има.

Казвам, апостол Павел изчислява качествата на любовта. Той е засегнал любовта в нейната негативна страна, в нейния негативен смисъл. Вие никога не може да поправите себе си така. Най-първо, ако обикнете Бога, вие ще поправите всичко. Ако обикнете ангелите, вие наполовина ще разберете живота. Ако обикнете себе си, тогава една трета от живота ще разберете, две трети ще останат неразбрани. От обич към себе си се ражда злото в света. Когато хората се обичат, влизат в стълкновение, тогава се ражда злото. При ангелите злото се отделя от доброто, а при Бога злото не съществува, злото и доброто се примиряват. За да се примирим със злото, Бог трябва да живее в нас, Божественият живот трябва да бъде в нас. Ако Бог живее в нас, зло няма да има. Ако ангелите живеят, злото ще бъде отляво, доброто отдясно. Ако ние сами живеем, тогава чрез постъпките ние създаваме злото в себе си.

Например ти си господар, вечерно време идеш в курника, хванеш една кокошка, веднага ѝ отсечеш главата. Той седи спокоен, не гледа страданието на кокошката, но какво удоволствие: как ще оскубе кокошката, каква е, мазна ли е, ще направи чорба с яйце или печена. Християните казват: „Господ ги създаде ние да ги ядем.“ Някои пък намерили охлюви, турили ги в топла вода, искат да ги направят с ориз, ни най-малко не мислят, че ще мъчат тия охлюви. Ние минаваме за много добри. Не сме още добри.

Бог е съвършено същество, единствено благо същество, единствен, който не

причинява зло, никого не изкушава. От Бога надолу всички причиняват страдание. Усъвършенстването, благото, което вие искате да имате, съдействайте и другите да го имат. В себе си, ако искате да успявате, съдействайте и другите да успяват; вие като се подигате, с вашето подигане заедно да се подигнат и другите. Не очаквайте светът да се поправи. Сега чакат нов ред в света. За мене новият ред и днес може да се тури, какво ще очаквам векове? Днес турям нов ред. Тогава няма какво да очаквам.

Този нов ред съществува в природата, само още на земята не е дошъл. Та някои набожни хора очакват, християните очакват нов ред. Той отдавна е дошъл. Ангелите живеят по него, светиите живеят по него, останалите тук, правоверните на земята, те тепърва го очакват. Сега се чудят по кой начин ще дойде. За да дойде новият ред на нещата, трябва да има пролет. Зимно време новият ред не иде. Пролет да е, да изгрее слънцето, да се дадат условия на всичките хора да се проявят тъй, както те са създадени. Човек трябва да бъде гладка повърхност, че Бог като дойде, да се отрази. Всеки човек трябва да бъде като огледало, нещата да се отразяват, да имаме ясна представа.

Вземете една тигрица, с любов гледа на своите деца. Една овца, и тя гледа с любов на своите деца. Тигрицата е нежна към своите деца. И овцата е нежна към своите деца, ближе ги, гали ги, за тях се грижи. Но тигрицата е нежна само към своите деца, към децата на другите ни най-малко не постъпва тъй. Овцете ги вземат като образец на благородство, но и овцата, като дойде до едно агне, което не е нейно, помирише го, оставя го; като дойде нейното агне, помилва го. Всяка овца познава между двеста агнета своето агне по уханието. Някой ще каже: „Защо да не може да вземе чуждото агне, да го подува?“

Мислите, че ние сме много търпеливи, ако не можем да търпим недъзите на хората? Ще се учим на търпение. Намираш се между хора, които са нетърпеливи. Всички ние, съвременните хора, имаме едно особено схващане за живота: искаме с много малко работа в умствено отношение, много малко работа в духовно отношение и много малко работа във физическо отношение да влезем в Царството Божие. Изисква се най-голям труд. Трябва човек да мине през големи мъчения, голям труд, голяма работа. Най-първо, да започне от мъчението, да слезе до дъното на живота; да се труди, да възлезе; после, да започне работа, всичко онова, което е събрал, да извади от нечистото, да образува чистота – един скулптор, който взема най-хубавия камък и извайва най-хубавата статуя. Той е майстор. Другите, които не са такива майстори, казват: „Какъв скулптор мога да бъда?“

Ако ти не можеш да изваеш лицето си такова, каквото искаш, ако ти не можеш да изваеш ухото си такова, каквото искаш, ако ти не можеш да изваеш носа си такъв, какъвто искаш, устата си да изваеш, каквато искаш, какъв скулптор си? Не само това, но мислите ли – ние, съвременните хора, в младенчество устните ни са дебели, в старини стават тънки – мислите ли, като стават устните тънки, че това е придобивка? Загуба е. В младенчество този човек е бил в нормално състояние, в старини – в анормално състояние. Има вече опорочаване на кръвообращението в неговата мисъл. Преди, като млад, е имал едни мисли, като остарее, знаете ли за какво мислят старите хора? От сутрин до вечер той мисли как е живял: като дете с кои другари играл, как се любил с момите, коя мома как играла на хорото. Той преглежда живота си веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти. Като го преглежда, какво ще извади от този живот? Старият не трябва да се занимава със своя живот. От Божествения живот тия материали, които събрал, трябва да ги използва, не трябва да гледа на своите слабости. По Божествен начин той трябва да намери пътищата да се подмлади. Подмладяването е да започне работа разумно.

Онези, които чакат Господа, или онези, които любят Господа, ще се подмладят. Подмладяването в света без любов не може да стане. Когато говорим за любовта, да се върне животът в нас, за да бъдем здрави, умни, силни. В света нищо не може да дойде без Божията любов. Благата не могат да дойдат ни за човешката любов, ни за ангелската любов. Без Божията любов благата не могат да дойдат, най-малкото благо не може да дойде без нея. Може да имаш човешка любов и ангелска любов да имаш, и тя не може да донесе това, което Божията любов носи. Когато човешката любов стане проводник на Божията любов и когато ангелската любов стане проводник на Божията любов, тогава нещата се постигат. Когато човешката любов стане проводник на ангелската и когато ангелската любов стане проводник на Божествената, нещата се постигат.

Каква е разликата между обич и любов? Любовта е единна. Всичките хора се обичат по един и същ начин. Обичта е в множеството, всичките хора се обичат еднакво. Обичта се дължи на материалните блага. Ти обичаш един човек, че ти дал повече. То е оценка на любовта. Обичта е разнообразна. Обичта се дължи на хората. Тя е качеството на множеството. Само множеството обича.

Само Бог може да люби. Единственият, Който люби, е Бог. Тия, които обичат, то сме ние хората, и ангелите са същества на обичта. Ние вземаме, и туй, което сме взели, тогава се явява любовта. В Бога любовта се изявява естествено. Туй, което човек дава от себе си, е любов. В нас туй, което сме взели, е любов. Бог което дава, считаме за любов, ние което вземаме,

считаме за любов.

Та сега всички вие живеете в любовта, от която вземате. Дотолкоз сте добри, доколкото ви дават. Като ви дадат повече, добри сте, любят ви повече, добри сте. Щом започнат да ви дават по-малко, по-малко добри сте. Като ви дадат най-малката любов, най-малко любите. Сега смесвате любов и обич. Любовта е едно, тя е проявление на Бога, то е великото в света, което дава възможност за всички постижения. Човек трябва да изучава законите на любовта. После, трябва да изучава законите на обичта. То е множеството. Обичта е външно разнообразие. Любовта е вътрешно разнообразие.

Например един човек, който ви обича, той иска да ви види. Един човек, който ви люби, той не иска да ви види, той не иска да ви смущава, отдалече ще ви зърне. Онзи, който ви обича, се интересува, иска да се срещне с вас, казва: „Много ми е приятно да ви срещна." Най-после ти каже: „Няма ли да ми платиш?" – и тебе те жегне. Една полица има. Най-първо казва: „Много ми е приятно", но после казва: „Ти си говорил нещо лошо за мене, това си казал." Тия работи са познаване. Един човек, който е говорил: опознаваме се. Ако е говорил истината, тази истина остава за негова сметка, той печели. Ако е говорил нещо хубаво заради мене, той печели. Ако е тъй, както е говорил, той се ползва. Ако е говорил нещо лошо, пак е за негова сметка.

Закон има, че всеки, който говори за престъпленията на хората, половината взема, Господ ги туря на негова сметка. Ти говориш за дълговете, Той казва: „Половината тѝ плащаш." Ти говориш за доброто, Той казва: „Половината тѝ вземаш." Като говорите за доброто, печелите. Като говорите за лошото, плащате. Не е практично. Виждам добрата страна. Като говорите лошото за другите, ставате щедри. За този говорите лошо, за онзи говорите лошо, щедри ставате. Всичките хора са станали щедри от говоренето на злото. Законът ги научил да дават. Всички онези, които са много пестеливи, са били много лоши. За никого нищо не са дали. Търпеливите са минали през дисциплината.

Та казвам, трябва да гледаме на нещата от Божествено гледище. Не е приятно. Няма нито един човек, на когото да кажеш нещо лошо, и то той да не се обиди. Някой път казвате: „Много лош си." Защо му казвате? След като му кажеш, че е много лош, започваш да загазваш. Аз ги наричам тия белите лъжи. Аз бих му казал така: „Ти си много добър, като тебе друг няма. Много добър човек си." Тогава той казва: „Много лош съм, аз не съм така добър, ти не ме познаваш, не съм цвете за мирисане." Мислите ли, че ако вие се усъмните в Бога, че Той не ви направил така, както трябва, вие

печелите?

Някои от вас казвате: защо не сте красиви, защо Господ не ви направил красиви. Аз да ви кажа съображенията: Господ не иска да се мъчите. „Защо не съм богат?“ Не иска за богатство да се мъчите, вие няма да може да спите. Богатите хора са нещастни, те нямат доверие в никого. Сиромахът има голямо нещастие, но той никога не се страхува. Какво ще му оберат?

Лъжа е да мислим, че сме сиромаси. Изхвърлете из ума си мисълта, че сте сиромаси. Не говорете, че сте сиромаси, защото човек, който има отличен ум, който има отлично сърце и който има отлична воля, той от всяка банка, отвсякъде може да вземе. Един цигулар, който знае да свири, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае сладко да говори, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае как да работи, ще проси ли? Не съжалявайте, че не сте като другите. Искате някой път път да бъдете като другите. Не, ползвайте се от стремежа на учените хора, не искайте да бъдете като учените.

Писанието казва, че ние сме направени по образ и подобие Божие. Защо искаме да бъдем други? Защо ще желая да бъда като другите хора? Да бъда по образ и подобие Божие, разбирам, защото Бог ме е направил, то е в реда на нещата, но да бъда като другите хора, то е безпредметно. Ако всичките хора искаха да се усъвършенстват, то е образ и подобие; те да усъвършенстват ума и сърцето си, там е целта. Казва: „Аз искам да бъда като Него, да бъда по образ и подобие, да бъда като Господа.“ Искаш да бъдеш щедър, бъди, както Господ е щедър. Бъди благ, както Господ е добър. Бъди разумен, както Бог е разумен. Във всичките постъпки постъпвай тъй, както Бог постъпва.

Много добър морал може да имаме. Единственият морал е вътре в нас. Щом направиш нещо, казваш: „Туй не го правя.“ Че как не го правиш? Ти пишеш на книгата едри букви. Някой път пишеш ситни букви, казваш: „Аз тъй съм навикнал.“ Защо пишеш едро или защо пишеш дребно? Пишеш ситно, малко харчиш. Пишеш едро, много харчиш. Защо харчиш много? Много ядеш. Защо пишеш дребно? Защото малко ядеш. Дребни букви, дребни чувства. Този човек със ситните букви, на него не можеш да разчиташ. Съотношение има на нещата. Не може на една страница само една буква да напишеш, не е практично. Може буквите да са едри, но има един закон, който регулира доколко буквите могат да бъдат едри. Човек не може да направи буква по-голяма от себе си.

Та казвам, нашият идеал трябва да бъде да бъдем по образ и подобие на

Бога. Аз съм правил често опити. Дойде някой много развълнуван, започне да говори, иска да ме убеди, че са го обидили, иска да му взема страната. Изслушвам го спокойно, разсъждавам по Бога. Той започва да се извинява, казва: „Извинете, малко прекалих.“ Казвам: „И аз, ако бях на твоето място, щях да направя същото.“ Ти си ударен, боли те, ти чувстваш болката. Аз не съм ударен, нямам същата опитност. И мене, ако ударят, и аз ще чувствам същото. Всичките хора чувстват по същия начин. Докато ние не чувстваме болката, нямаме ясна представа какво нещо е болка. Гледайте другояче.

Хората са незавършени картини, не се произнасяйте. Не се произнасяйте за хората, понеже са незавършена работа на Бога. Проект има да станат по образ и подобие, но тия хора още не са станали по образ и подобие. Ние, хората, не сме завършени картини. Не сме завършени картини на Бога. Гледаш един скулптор, едва сега направил първите черти. Или някой художник рисува, турил някои линии, има много да работи още, да се турят сенки на лицето, после, да се даде образ на очите, да се направи положението на веждите, на носа, на устата, да се даде един израз.

Казвам, не се произнасяйте за една картина, която не е завършена. И за себе си не се произнасяйте. Дръжте за себе си идеята, че един ден Този, Който работи върху вас, ще извади една от най-отличните картини, които някога сте виждали. Като идем на небето, това ще бъде щастието. С всяко отиване в небето ние ще се погледнем и виждаме, че не сме завършени, трябва да се върнем пак на земята. Един ден, когато се завърши картината, ние на земята няма да се връщаме; като се завърши картината, ще идем горе. Дотогава, докато се завърши картината, ще слизаме да добиваме образ. Като се свърши, ще останем в онзи свят да живеем, ще се радваме на онази картина, по която сме направени.

Някои от вас казват: „Не искам да се връщам на земята.“ Вие, които ме слушате, сте от тези, които ще слизате на земята, вашите картини не са завършени. Що е възкресението? Завършена картина. Вие не сте възкръснали. Ще ми кажете, че сте възкръснали. Вие имате болка в крака. Възкръсналите нямат болка. Как ще оправдаете? Имате гурели, не сте завършени.

Научете се поне да обичате Господа за онова, което ви е дал. Той ви дал и се грижил през всичките векове, давал ви условия. Вие седите, и сте недоволни. Благодарете. Казвате: „Няма какво да ям.“ Нямате какво да ядете? Двайсет обяда имате на минута. Ти ядеш, защо да не си доволен? Двайсет вдишки, то са двайсет обяда. Не е ли вярно? Аз по някой път съм имал странни работи. В миналото, и сега се е случвало, нямам хляб. Дойда вкъщи, намеря хляба, оставен пред вратата. Кой го е оставил, не зная.

Намеря го завит в една кърпа. И досега някой хляб не зная кой го оставил. Искам да го намеря, да му върна кърпата, той не се явява. Оставен хлябът. Едно нещо зная, че онзи, който оставил хляба, обичал ме е. Нищо повече. Дошъл, оставил хляба и не се върнал. Вие казвате: „Ние нямаме такава опитност."

Хлебарят всеки ден иде и ви носи хляба, казва: „Дайте пет лева." Пет лева взема само за труда, хлябът не се плаща. Тази слънчева енергия, събрана, знаете ли колко струва? Ако речете да плащате един хляб от хиляда грама, трябва да платите по една лира на грам, хиляда лири трябва да дадете. Хиляда лири колко струват? То е слънчева енергия събрана. Онзи, който изпратил хляба от слънцето, и онзи, който работил на земята тия зрънца да се образуват, да се образува тази слънчева светлина за нас, трябва да знаем колко хиляди същества са работили, за да ни поддържат на земята. Ние, съвременните хора, мислим, че никой не се грижи за нас. Кой се грижи?

Да благодарим на Бога, че любовта Му е към всички без разлика. Само Той съзнава, че едни са успели, оценяват любовта повече, други – по-малко. Той не прави разлика. Само че едни вземат повече от любовта, други – по-малко. Разногласие се явява. Някой път са благосклонни. Един ден и те ще разберат. Та правият път в своето развитие е да съзнаваш своите погрешки. Искаме някой път хората да се изказват, да проповядваме новото учение, да убедим хората. Да съзнаваш всеки ден, че Бог те обича. Сърцето ти бие за Бога. Бог те люби. Ти мислиш, защото Бог те люби. Всичките блага си взел, защото Бог те люби.

Когато дойдем при страданията, пак ни люби. Когато слизаме, пак е с нас. Той ти мисли доброто. Като те бият, те снема, мисли ти доброто. Ако седиш, ще те претрепят, казва: „Слез долу." Ти се радвай, че те уволняват. Ти се радвай, че си бил млад. Ти се радвай, че си остарял. Като си стар, няма да имаш изкушенията на младия, ще бъде умът ти свободен. Като млад ще се пържиш в своята обич, ще цъкаш зъби, ще се заканваш на този, на онзи. Като стар ще се примириш, ще дадеш право на всичките.

Та сега вземете положението на старите хора. Не цъкайте със зъби, понеже досега сте цъкали. Престанете вече да цъкате.

Сега остават тия трите: любов, вяра и надежда, но най-велика е любовта. Съзнавайте, че Бог е любов. Не навън да го покажете, но себе си да убедите. Да носите образ и подобие на Бога и този образ и подобие е, който Той люби в нас. Бог обича онова, което мяза на Него. Понеже ние мязаме на Него, Бог обича всички. От нашето гледище, понеже Той направил всички,

Той обича всички. Следователно обичта Му е съобразена със степента на развитието. Любовта Му е еднаква. Обичта Му е различна. Бог обича различно. Онези, които сме приели малко, малко знание имаме. Бог в Себе Си не прави различие на душите. Всичките души, които са излезли от Него, имат еднакво предназначение, еднакво ги благословил, еднакво може да достигнат до степента, която Той определил. Един ден всичките души ще станат ангели, служители на голямото Царство на Бога. Тогава ще бъдат радостни и весели, че служат на Бога.

Любовта ни свързва с Бога. Обичта ни свързва с ангелите.

„Отче наш“

Двадесет и трето утринно слово
24 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_05_27 Координиране
Общия окултен клас

КООРДИНИРАНЕ

„Добрата молитва"
„Мислѝ, право мислѝ"

Има въпроси, на които човек лесно може да отговори. Сега ако ви зададат въпроса защо човек остарява, как ще отговорите? Да ви дадат като научна тема този въпрос: „Защо човек остарява?" Какво разбирате под думата остаряване? Или за пример, ако запитаме защо човек огладнява. Да кажем, ако пишете една теза „Защо човек огладнява?", как ще отговорите? Или може да се пита защо човек е добър и защо е лош. Как ще разберете? За пример, кое дава повод на човека да стане добър и кое му дава повод да стане лош? Някой път вие си задавате въпроса защо страдате, защо не ви върви в живота. Задавате си въпроса и не може да си отговорите защо не ви върви. Мислиш нещо, не става. Вземеш един билет от лотария, мислиш, че ще спечелиш, обаче не върви. Но най-лесният въпрос: защо си го взел? Защото набързо си го взел. Защо не върви? Не ти върви, защото си бил последен, че не върви.

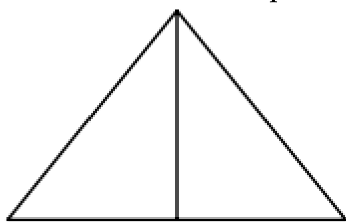
(фиг. 35.1)

Ако ви попитат от чисто научно гледище, къде падането е най-голямо? Колкото е по-близо до перпендикуляра, падането е по-силно; колкото е по-полегато, съобразно с това и силата на падането се намалява.

Сега има друг въпрос. Може някой път да питате тъй: „Защо хората не ме обичат?" Или: „Защо ме обичат?" За да не те обичат, има някаква причина. Но каква е причината? Тя може да е от три характера. Причината може да бъде умствена, причината може да бъде сърдечна или причината може да бъде волева. Значи някой път волята ти отблъсква хората, някой път сърцето ти ги отблъсква, някой път – умът. Защо не ви върви? Причината е умът, че не ти върви. „Не ми върви." Причината е сърцето, че не ти върви.

Преди 2–3, или повече години може би, дойде при мене един господин, казва: „Искам много да Ви видя." Аз седя, разглеждам го, защо той иска да

ме види? Аз се интересувам. Казва: „Много искам да Ви видя.“ Той само казва, че иска да ме види. Рекох: „Защо искаш да ме видиш?“ Казва: „Чувал съм, че много знаеш.“ Рекох: „Не разбирам този въпрос. Че много зная, какво от това?“ Този човек бил малджия, търси пари. От 25 години търси едно богатство, голямо имане, навсякъде ходил да копае. Казвам: „Какво те ползува?“ Казва: „Туй засяга живота ми.“ Много знание засягало живота му. Гледам го. Казва: „25 години търся едно имане и не може да го намеря. Изкопал съм досега един трап на цял километър дължина.“ Рекох: „Защо търсиш туй богатство?“ Той търси това богатство да си уреди работите. Голямо имане било. Ако го намери, на моето знание отговаря. Рекох: „25 години ако беше посял едно лозе и го обработваше, досега щеше да имаш 500 000 лева в банката на разположение. Пък толкоз години търсиш и пет пари нямаш.“ Рекох: „Каква е причината, която те заставя да го търсиш?“ Казва: „Това богатство почти го бях намерил, че го изгубих. Една вечер заспах, дойде един ходжа турчин и казва: „Ела да ти кажа къде са парите, да не ходиш да се луташ.“ Тръгнах с ходжата да ми покаже къде е мястото, че като стана, да зная мястото.“ То тамън щял да му покаже мястото, ето иде един Иван Пенджурски (това не е същинското му име), казва: „На него имах да му давам.“ „Иде насреща ми и казва: „Ти кога ще ми платиш туй, което имаш да ми даваш?“ – „Чакай, човекът ме води да ми покаже къде има голямо богатство.“ – „Мене не ме интересува. Ти да ми платиш, две години стана, се матахараш.“ – „Остави ме, сериозна е работата.“ Но той не ме пуща и като се борихме, събудих се и отиде ходжата.“ „Сега – казва –, може ли да ми покажеш на кое място щеше да ме заведе ходжата?“ – „Виж, аз не мога да свърша тази работа на ходжата.“ Сега той ме търси да му покажа къде е мястото на парите. Аз ако зная мястото, на него ли ще му покажа? Сега да бъда искрен. Аз ако зная, не е в мой интерес да му кажа това.

Та, по някой път някои казват, че са ясновидци. Но е много мъчно да видиш, само при едно условие. Той трябва да развие уханието, защото златото има ухание. Ако обонянието е развито, като вървиш, ще намериш златото, както намираш цветето по уханието. Но най-първо човек трябва да ви убеди, че златото мирише. Като видиш златото, току изведнъж една усмивка се явява. Стои човек спокоен, крайните ъгли на устата са обърнати така […], надолу. Щом се заговори за парите, образува се една гънка в ъглите на устата. Може да направите един опит. Заговори за парите и изведнъж ще се усмихнат. По геометрически начин може да съдиш, по този ъгъл, колко е заинтересован. Колкото повече е заинтересован, ъгълът става по-голям; колкото е по-малко заинтересован, ъгълът е по-малък. Някой път само ще трепне, малък е ъгълът, който се образува. Че ти си станал песимист.

Тези малджии много добро принасят на хората. Те усилват вярата на човека. Те са вярващи хора. 25 години той копал. Питам го: „Не намери ли нищо?“ Казва: „Само 2500.“ 25 години работил, само 2500. Безкористно работил човекът и присърце. Гледам, 25 години като работил, му е приятно. Казва ми: „Много добър човек си, благороден си, не ми отказвай, направи ми услуга, пък деца[та] ми, жена ми, всичко туй.“ Аз казвам: „Не е позволено онова заровено богатство да се изважда.“ – „Какво трябва да се прави?“ – „Не е позволено. Ще ме държат отговорен. То е в касата. В природата нещата са заровени. Каса има, закон има, не може тъй да се отваря.“ – „Че как, нали е заровено в земята?“ – „Ще го извадя, но или мене ще теглят под отговорност, или тебе ще теглят. Мене ще викат: кой ми позволил аз да показвам как се отваря касата и защо съм дал ключа. Отде накъде ще дам този ключ, да отвори държавната каса?“ – „Остави, то държавната е друго, пък туй е заровено в земята.“ Аз му казвам: „Аз с такива работи не се занимавам.“ Казва: „Ти знаеш къде е. Ти го знаеш. Аз виждам по очите, че и ти познаваш, знаеш къде е.“ – Щом ме познаваш по очите, познаваш ли ще ти кажа или не? Съмнявам се.

Сега поставям въпроса другояче, научно. Представете си една красива мома, светлина излиза от лицето ѝ. Може да запали чергата комуто и да е. Тази мома тръгнала да търси богатство, като този. Ами че тя богатството може да го намери. Тя може да изкопае откъдето и да е пари. Като срещне някой банкер, само да го погледне веднъж и парите ще излязат оттам. Когото и да погледне, парите ще излязат, защо ще ходи да търси заровените пари? Богатството е заровено в сърцето на хората. Защо именно богатите хора на красивите моми показват пари, готови са да направят една услуга? Каква услуга? На красивата мома богатият човек не отказва.

Казвам: Защо вие да не разчитате на вашия ум? Не е лошо да търсиш парите. В света има много заровено скрито богатство. Защо да не разчиташ на твоя ум, на твоето сърце, да разчиташ на твоята душа? Че в душата са заровени богатствата. Мъчно е да се обясни къде е заровено и какво богатство. Научно е мъчно да се обясни.

Имам няколко случаи. Иде някой и ми казва, че загубил нещо. Казвам: „Изгубеното е там.“ Не че го виждам, но в ума ми седи геометрически мястото; 15 крачки като четеш по права линия оттук, ще го намериш. Не че го виждам това. Някои мислят, че виждам. Предмета не виждам, но между този, изгубения предмет в дадения случай се образува връзка. Ето аз как го обяснявам. Той имал едно перо, носил го в ръката, среща се с един свой приятел, тъй се увлича в разговор с него, че забравя, че перото е в ръката. Толкоз се заинтересувал, че перото пада от ръката му. Тръгнал с

приятеля си, после разделят се. Сега той ми разправя. Казвам: На това място, дето ти намери перото, нали срещна приятеля си, с когото говори и ти държеше перото в ръката си. Започва да си припомня, че приказвал с приятеля си и че перото може да е паднало там. Сега по някой път вие казвате: „Как стана тази работа?“ Допуснете сега, че имате един предмет тук така поставен, че може да даде едно отражение. Научно сега обяснявам. Може би е на 10, на 2, на 3 метра разстояние. Така сме поставили, че като погледнете отражението на светлината, виждате предмета. Може да сме поставили на такова разстояние, че тази светлина не влиза. Колкото сме по-близо, колкото условията са по-добри, светлината прониква.

Та, казвам: В дадения случай един изгубен предмет, той има свое отражение. Даже ако искате, вие направете научен опит. Може да знаеш, като вземеш един лотариен билет, ще спечелиш или няма да спечелиш. Ако ти мислиш, че ще спечелиш един милион, пропорцията е: на 10 000 случая една само възможност има да спечелиш. 10 000 опита като направиш, само една възможност има да спечелиш. Там, дето трябва да се координира умът, сърцето ти и душата ти, тогава пропорцията е 1 : 2. Но трябва да се координират. Сега този закон може да го приложите.

Ако координираш ума, сърцето си и душата си и волята си, тогава всичко е постижимо в света. Има неща невъзможни, има неща непостижими. Има неща непостижими. Не може да ви дам крепостен акт за Месечината. Няма такова правителство, което да санкционира. Да кажем, че ви завещая Месечината. Кое правителство ще санкционира, че ви давам Месечината? Правителството разбира, че не е компетентно. Месечината принадлежи на друг свят. По някой път вие искате да ви дадат Месечината. То е невъзможно.

Та, казвам: При възможните работи вие може да постигнете нещата. Вие искате да спечелите от лотарията един милион. Защо искате да спечелите? Вие казвате, че като спечелите, ще направите това или онова. Ни най-малко няма да направите. То са залъгалки. Идва един и ме пита, казва: „Моля, кажи ми кой билет ще спечели. Аз не искам много, кажи ми кой билет ще спечели 100 000 лева; 50 000 ще дам на братството.“ Защо ще ти кажа да спечелиш 100 000 лева и да дадеш на братството 50 000 лева? Аз ако зная кой билет ще спечели и искам пари, аз ще взема парите. Защо ще ти казвам кой билет печели, че ти да дадеш 50 000 и да кажеш, че си дал 50 000 на братството? Не ти казвам. Аз го виждам, че неговият ум не е координиран. И да му кажа, той няма да спечели нищо.

Ако дойде при мене един човек, по какво се познава дали е координиран?

Ще ви приведа този пример. На един американски милионер дошло му на ума да има един млад секретар на 21–25 години. Явяват се много младежи с препоръчителни писма. Окото му не хваща нито един. Влиза един млад момък и като влиза още в кантората, вижда една книжка паднала, дига листенцето. Казва: „Господине, нямам никакво препоръчително писмо, четох във вестниците, че търсите.“ Казва му: „Вие носите най-добрата препоръка.“ Вземането на този лист е препоръка. Веднага като влиза, вижда един безпорядък и поставя ред и тогава говори. Другите вървят, не гледат какво има на земята, имат препоръчителни писма.

Провидението в света обръща внимание на този лист, който ще дигнеш. Тебе ще ти се паднат на билета 100 000 лева. Ти вървиш по пътя. Кога ще ти се паднат парите? Когато числото работи. Срещнеш една бедна вдовица, която иска да ѝ помогнеш. Ти се залавяш и ѝ помагаш. Като срещнеш билета, този билет работи.

Не мислете, че числата, с които боравят в една лотария, са произволни. Има един закон, който регулира числата, не е нещо произволно. Ти ще дадеш една малка услуга, тогава вземаш и туй число работи. Късметът е на тази вдовица. Този лист на земята е числото. Провидението опитва. Ако дигнеш листа и [го] туриш на мястото, Провидението казва: „Ти си човек, който ще спечелиш.“

Или, да ви обясня по-добре. Един художник, на който умът е мрачен, сърцето е мрачно, песимистично, и волята му, той не може да рисува хубаво. Трябва да имате светъл ум, вдъхновено сърце и воля, да не трепери ръката. Само тогава може да рисува хубаво. Казва: „Аз не мога да рисувам.“ Има той един ум мрачен, не може да рисува. Или ръката му трепери, той няма самообладание.

Първото нещо, вие искате богатство. Богатството, то не е толкоз важно. Ние при това сме богати вътре. Тук, от Изгрева, на двама души им провървя, по 250 000 им се паднаха. 500 000 им се паднаха. На вас да се паднат на всичките, най-малко трябват 10 000 години. Не само човек да иска от лотария да спечели. Той да иска да има дарби; или [да бъде] поет, или музикант, или художник. Защо да не развие тия дарби? Сиромашията е много по-голяма подбудителна причина, отколкото богатството. Аз съм привеждал онзи пример за един германски проповедник, който бил много красноречив оратор, че отишъл императорът да го слуша. Като го слушал, казал на своя министър да му се увеличи заплатата. След 5–6 години не се слушал вече проповедникът така красиво да говори. Питал императорът: „Защо не се чува гласът на нашия проповедник?“ Министърът казал: „Петелът когато затлъстее, не пее.“ Вярно е. Когато храниш един петел

много, той не пее. Като е малко гладен, много кукурига. Гладните петли пеят по-хубаво, отколкото ситите петли.

Вие искате да бъдете богати. Това е второстепенно, третостепенно. То не е толкоз важно. Най-първо, има толкоз работи в човека, които трябва да се развият. Умът трябва да се развие. Защото подбудителната причина за богатството е в слепите очи. Там са полуинтелектуалните чувства. То е един свят не много възвишен. Да бъдеш милосърден е много по-хубаво. Той не иска да стане милосърден, иска да стане богат. Не да стане богат, но по-напред да бъде милосърд, че после богат. Не да стане богат, че после – милосърд. Защото водата слиза най-първо от високите места, не от низините. Та, богатството за да придобиеш, трябва да имаш един подтик. От всичко трябва да слиза.

Човек трябва да бъде верен. Обещаеш някои работи, после не ги изпълняваш. Всичките хора страдат от обещания, които не ги изпълняват. Всичко онова, което обещаваш, изпълни го. Не обещавайте големи работи. Ще станеш в четири и половина – стани. Кажеш, че ще направиш нещо – направи го. Каквото кажеш, че ще направиш, направи го, не отлагай. Една добра мисъл или едно добро чувство или една добра постъпка. Не се обленявайте. Малко кажи, но го направи.

За пример, често казваме: „Да се подмлади човек.“ Че сега учените хора ако вземат от кръвта на един млад човек и я цръкнат на стария, веднага ще се подмлади най-малко с 5 години. Значи няколко капки от кръвта може да подмладят човека. Една цяла реакция образува. Усилването на един атавистичен процес, атавизъм значи.

Постоянните терзания остаряват човека. Ти се ожениш, главоболие с жената, главоболие с децата, че с техните деца главоболие, терзания. Занимаваш ума си с чужди работи – остаряваш. Вземете хора, които имат да плащат някои големи дългове, остаряват. Ако са големи и не може да ги платят, ако има 100–200 000, но може да има 500 000, 1, 2, 3 милиона. Погледнеш, този човек се състарил.

Състаряват се хората и от любовни работи. Една мома залюбила един овчар, че по-лесно може да се ожени за него. Но ако се влюби в някой княз? Пък има традиции, тя е бедна мома. Тя мисли, че князът няма да я вземе. Състарява се тази мома. Защо се е влюбила? Невъзможно е да се ожени заради него.

Някой път вие искате неща, в които има големи работи. Не искайте големи работи. Сега защо иска тази мома да се ожени за княза? Най-

първо, подбужденията ѝ не са чисти. Тя мисли, че ще има удобства, че ще бъде добре облечена, ще я уважават, ще я почитат. Женитбата съвсем друг закон е. В женитбата мъже и жени са пратени от Бога да проправят път, че напредналите души да дойдат по един уреден път. Ако двама не могат да станат проводници да слезе някоя душа, защо ще се женят? Женитбата е отваряне на небесната врата, че оттам ще посрещнат онези, които ще дойдат на Земята. Казва: „Аз го обичам." Вие се обичате. Двамата може да бъдете врата да дойде трети. Кой е този трети? Той Господ знае, нищо повече.

Двама души се обичат, за да дойде Господ между тях. Ако Господ не дойде, женитбата не е законна. Ако дойде Господ, тя е законна. Ако искате вие идейно, трети трябва да дойде. Тогава между тия, които така се обичат, любовта е постоянна. Когато Господ не дойде, погрешка е. Той казва: „Аз мислех, че ти си красива." Като Го няма Господа, той казва: „Аз мислех, че си красива." Той няма това, онова, и тя няма това, онова, всичко се смалява. Като дойде Господ, всичко е наред. И той е красив, и тя е красива.

Когато говорим за човешкото сърце и за човешкия ум, те трябва да станат, че да дойде Божествената мисъл, Бог трябва да дойде, светлината трябва да дойде. Ако в човешкия ум не иде светлина, Господ [да] дойде със светлината; ако в човешкото сърце Господ не дойде, топлината да дойде; ако в човешкото [тяло] Господ не дойде, сила да дойде, Господ не е посетил човека. Светлината разбирам Господ да дойде; топлината разбирам Господ трябва да дойде и силата разбирам Господ да дойде. Трябва да бъда силен – разбирам Господ трябва да дойде при мене. Ако искам сила без Бог, за мене животът няма никакъв смисъл. Казвам: Бог като иде в света, всичко иде с Него заедно. Нещата имат отношение към Бога. Той направил света така, че дето Той отива, и благословенията отиват. Оттам, отдето Бог се дига, всичко се дига; дето отива, всичко с Него иде.

Сега, хубавото сте го опитали. Ще ви приведа един пример. И друг път съм го привеждал. Ной имал една дъщеря. В нея се влюбили трима момци. Тъй я обичат, че всеки я иска. Ако не се оженят, пакост ще направят. Искал той да ги примири. Една дъщеря на трима души не може. Имал той едно магаре и имал и една котка. Направил магарето мома и направил и котката мома, красиви моми ги направил. Явили се тия трима души и всеки се оженил за една. Един се оженил за магарето, друг – за котката и само един се оженил за същинската дъщеря. Те на знаят, казват: „Отде дойдоха другите му дъщери?" След като се оженили, започнал да ги посещава. Посетил единия, който се оженил за котката, и казва: „Как ви се вижда?" Казва: „Много е добра, но по някой път дращи. Като кипне, дращи. Ако не е това драскане, много добра, много сладка." Той казва:

„Такъв е родът ѝ.“ Отишъл при другия, който се оженил за магарето. Той казва: „Много е добра, но рита по някой път. Ако не е това ритане, другото е много добро.“ Той казва: „Родът ѝ такъв.“ Онзи нищо не знае. Отива при третия, пита: „Как си?“ – „Много добра е, ангел.“ Тя е същинската.

Ти когато имаш една способност, която дращи, тя е котешка; когато имаш една способност, която рита, тя е от магарето; когато имаш една способност, която нито рита, нито дращи, тя е същинската. Когато имаш едно чувство благородно, че ни дращи, ни рита, то е същинското. Приложението е това, много вярно е.

Да кажем, ако ядете месо, приложили сте. Малцина от вас сте родени вегетарианци. Някои сте минали към месния режим по неволя [от] вегетарианския режим. Ти месото не би го ял, но като му турят масло, после опържат лук… След като си ял месо, много вкусно е, но после усещаш нещо лошо в стомаха. Много сладко в устата, но стомахът познава, че това, гниещото месо не е добре сготвено.

Често в нашия ум влезе една мисъл, която не е била добре сготвена, причини неприятност. Има мисли, които не са добре сготвени, има чувства, които не са добре сготвени.

Всеки един от вас има едно чувство, има една способност в човека, която определя коя мисъл е права. Ако наблюдавате, даже в умствено отношение вие искате да възприемете една мисъл, ако тази мисъл носи светлина, тя е светла. Ще видите, че когато възприемате една мисъл, тя е светла. Щом пристъпи във вас, веднага се изменя вашето състояние. Представете си, че срещате един ваш приятел, който ви обича, мисли най-хубаво за вас. Щом го срещнете, разтваря се умът и светлина прониква във вас. Срещате един човек, който ви мрази – веднага чувствуваш, че тъмнина влиза в ума ви.

Казвам: В света няма скрито-покрито. Че ти отиваш при Господа, искаш от Него един милион. Че то е играчка. Той ти дал неща, които струват милиарди. Ти за тях не благодариш, искаш един милион да ти даде. То е нищо, то е играчка. Господ вижда, че ако за голямото не благодариш, като получиш един милион, ще кажеш: „То е случайност.“

Ние не се нуждаем от пари. Пари, които не носи любовта, пазете се от тях. Пари, които са от любов, приемете ги. Някой път вземете пари. Като туриш парите на ръката си, трябва да ги върнете назад, дайте ги на другите. Защо искаш един милион? Защо ще искаш от Господа един милион, а не поискаш един глас на 4–5 октави? Кое е по-хубаво: да имаш един милион или да имаш един ангелски глас, че като пееш, всички да те

слушат? Защо да не поискаш един светъл ум, че като погледнеш, да виждаш нещата? Може да виждаш нещата къде са. Има случаи, виждат се. Има, които виждат, може да видят на 10 километра, на 20 километра. Туй пространство се сближава, той вижда предмета, като че има един далекоглед. Този далекоглед скъсява пространството. Казва: „Как става това?“ Ако вие идете в планината и сте изгубили една игла, вие не може да я намерите, но ако аз имам един голям магнит от половин метър, ще намеря иглата. Ако аз вярвам в Бога, ще намеря. Ако иглата може да намери магнита, че се залепи за него, защо аз да не мога да го намеря по същия начин?

Най-първо развивайте във вас способности, които Бог ви е дал. Аз отказвам по две причини. Зная някоя работа – утре ще ме безпокоят пак. Да кажем, спечели 100 000 лева. Ще дойде втори път, трети път. И след като спечели, казва: „То е случайно.“ Не че го зная, случило се тъй. При това, ако той спечели, веднага ще са роди користолюбие, иска да стане богат. Вземе тия пари, вложи ги в банката. Дотогава той се молеше на Бога, сега 500-те хиляди, които внесъл в банката, седят в ума му. Неговият Господ е в банката, осигурил се. Аз го турих на кривия път.

Сега вие ме слушате и не искам да ви заблуждавам, искам нещата да вървят по един правилен път. Отива един доста виден абаджия при един български чорбаджия да му крои дрехи. Той имал слуга на име Стоян. Те приготвили една печена кокошка за обед. Той им казва, че Стоян печена кокошка не яде, боб яде. Сварили боб на него. „Кокошка аз не обичам, но понеже сте я опекли, ще ям.“ Слугата му чул това. На обед господарят му яде кокошка, той яде боб. Той намислил да му създаде една неприятност. Той казал на господарите: „Моят господар е много добър, но по някой път го прихваща нещо, започва да се озърта насам-натам. Моля, тогава вържете го, да не направи пакост. Като му мине, ще го развържете.“ Той му скрил напръстника. Господарят му почнал да се озърта и да го търси. Те го връзват. Седи той и му казва: „Стоян печена кокошка не яде, боб яде!“ Иска да му каже: „Ти яде печена кокошка, вързаха те; аз ядох боб, свободен съм. Ако ти беше ми дал от кокошката и аз от боба, и двама щяхме да бъдем свободни.“

Казвам: Разделяйте богатствата: боба наполовина и кокошката наполовина. Не бъдете егоисти, да изядате кокошката, понеже ще бъдете вързани.

Всички започнете от точката. Имате едно желание, то не завзема никакво пространство. Най-първо ще му дадете един подтик на желанието по права линия. Но тази линия, тя има само дължина, няма никаква

дебелина. То са безброй точки в правата линия. Едната точка станала причина да образува всичките точки. Правата линия е резултат на движението. Ще подвижи всичките точки в съвсем друго направление, ще образува плоскост. Ако вашият ум може от една точка да образува една права линия и от една права линия може да образува една плоскост и от една плоскост може да образува един куб или едно тяло, онова, което вие желаете, може да го постигнете. То е постижение. Но ако желанието ви не може да се проектира, не може да се проектира в плоскост, то е невъзможно. Всяко желание трябва да тръгне по права линия, правата линия – в плоскост и плоскостта – в третото измерение.

Има един закон: първо ще работите с ума си, ще работите със сърцето си, ще изпълните работите си с волята си. Има закон, който определя. Умът е подтик. Умът ще направи правите линии, сърцето ще направи плоскостите, волята ще направи тялото. След туй, щом се създаде едно тяло, нещата стават възможни. Когато казваме, че някои неща се невъзможни, разбираме: невъзможно е да стане едно нещо, в което умът не е взел участие, сърцето и волята не са взели участие. Разбирам концентриране на човешките закони. Дето човешкото сърце и човешката воля взема участие без противоречие, всички неща възможно постижими стават. Има неща, колкото да ги желаем, не са постижими. Искайте нещата, които са възможни за вашия ум.

Сега какво правило ще извлечете за себе си? Между две красиви моми има две възможности, има три възможности, но три, по които се отличават и двете да бъдат доволни. Едната може да представя изгряващото Слънце, другата – когато залязва. И двете не може да представят едновременно Слънцето, което изгрява. Едната ако е първа, другата трябва да бъде последна. Ако едната може да вземе първото място, другата – второто. Третото положение е най-високата точка, дето могат да се съединят и да образуват един триъгълник. В точката С е щастието на човека.

Дето се обединяват умът и сърцето, то е най-високото положение. Щом се обединят умът и сърцето, то е човешката душа, то е волята. Дето има хармония между ума и сърцето, всичко се постига. Вие постоянно се борите със себе си. Казвате: „Аз не съм добър, не съм умен“, че това-онова. Тези неща ги изхвърлете, те са неща на миналото. Ако дойде един човек и ви нашари с черно, черен ли сте? Вземете, че се умийте. Що ще оставяте черните линии? Казвате: „Нацапан съм.“ Очистете лицето. Трябва да се очистим от надрасканията на миналите поколения и миналите векове, защото човешкият ум е чист, човешкото сърце и чисто и човешката душа е чиста. Разчитайте на чистотата на вашия ум, която Бог ви дал, разчитайте на чистотата на вашето сърце, която Бог ви дал и разчитайте на чистотата

на вашата душа, която Бог ви дал. Те са първите Божествени блага. Не разчитайте на онова, което вашият ум е изгубил. Вината не е негова. То е нещо външно.

Не разчитайте на външни неща, но на вътрешните неща, които Бог е вложил в ума, в сърцето. Постижими неща са, които Бог е вложил в ума, в сърцето и в човешката душа. Писанието казва: Ходенето е от Бога. Желанието е от Бога. Туй, да искаш, е от Бога. Всичките желания: искаш да се учиш – от Бога е, искаш да бъдеш свободен – от Бога е, искаш любов – от Бога е, искаш знание – от Бога е. Всичко, което Бог е вложил в сърцето, приемете го. Вървете по пътя на постижението.

Розовото масло отворено не се държи. Шишето, в което е затворен умът, не трябва да го отпушвате. Сърцето трябва да бъде запушено, да се не изпарява.

> Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

35-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 27.V.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_05_29 Тон и техника
лекция на Младежкия окултен клас

ТОН И ТЕХНИКА

Отче наш.
„Ходи, ходи“.
„Светъл ден“.

Между тия две песни има нещо общо. Кога може да ходи човек? Само в светъл ден. Човек без елементите на азбуката може ли да чете? Не може да чете. Без елементите на слоговете, на буквите, може ли да чете? От елементите на буквите може да се образува един слог. Една буква е елемент. Буквата е емблем. Някой път една дума може да съдържа един слог, може да съдържа един звук, а може да съдържа два или три слога. Всички се спъват и казват: „Тия елементи не са потребни.“ Има една азбука, която всички същества имат в своето подсъзнание. Тя е природна азбука. Много от противоречията в живота се явяват от липсата на някои външни елементи на азбуката. М. Ч. С. – какви букви имате? Първата буква представя мисловния свят. Втората буква представя чувствения свят. Третата – силовия свят. Или казваме – материалния свят – М. Да кажем, вие сте в една тъмна стая. Вие сте в положението на една буква, на един елемент, на един слог, на една дума. Понякой път мислите, че някои неща са маловажни. Не, най-малката светлина, която се явява в стаята, ви дава друго ориентиране. Най-първо всички неща са непознати за вас. Най-малката светлина разкрива нещата. Щом говорим за материалния свят, това е светът на фактите. Щом е духовния свят, той е светът на законите. Физическият свят е свят на фактите – материалният свят. Духовният свят е на законите, а Божественият – на принципите. Сега някой път вас не ви интересува нещо, защото живеете само в материалния свят. Интересуват ви материални работи. Може да ви интересуват ябълки, сливи, круши, череши, малки изворчета, все материални работи ви интересуват. Работите са свързани с храненето. А пък материалните работи, които са свързани с очите ви, с носа, с ушите или пък материалните работи, които са свързани с ръцете, с краката, вие сте заставени да се интересувате от тях. Вас ви интересува материалния свят, понеже е по-близо до нас в дадения случай.

Сега какви изводи може да извадите? Да кажем, имате идеята 1.2. 2 е два пъти по-голямо от единицата. 3 е три пъти по-голямо от единицата. 4 е четири пъти по-голямо, 5 е пет пъти по-голямо. Това са статистически положения на числата.

1. 2. 3.
4. 5. 6.
7. 8. 9.

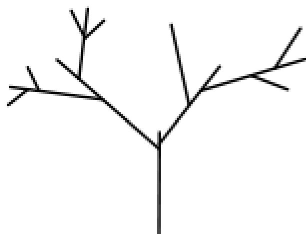

Фиг. 1

Най-първо имате едно дърво, което дава две клончета (Фиг.1). Двете клончета два пъти ли са по-големи от дървото? Клончетата се разклоняват, дойдат до числото 10. 10 – по-голямо ли е от единицата? Ние вече влизаме в органичния свят. Щом влезете в Божествения свят, какво е отношението? Най-първо физическият свят определя мястото. Като един факт завземаш едно място. В органичния свят се определя движението къде може да се движиш от едно място на друго. В Божествения свят каква работа може да свършиш? Във физическия свят ние имаме фактите. То е мъчението. Някой казва: „Аз се мъча." Физическият свят е свързан с мъчението. Духовният свят – с труда. Божествения свят – с работата. Имаме една ясна представа: който се мъчи, във физическия свят е. Мъчи се някой, предметът е по-голям, ти трябва да се приспособяваш на условията. Казваш: „Мъчен е животът" – живееш на физическото поле. „Труден е животът" – живееш в духовния свят. „Приятен е животът" – живееш в Божествения свят. Казваш: „Мъча се." Не е лошо. Не си запознат, сега за пръв път си влязъл във физическия свят, за пръв път сте дошли. Всяко нещо, което за пръв път употребяваш, то е мъчение. Всяко нещо, което два пъти употребяваш, то е труд. Три пъти, което употребяваш, то е работа. Прогресът на числата. Числата оживяват. Най-първо имате едно статично положение. Едно семе седи в хамбара. То е първото положение. Ти го вземаш, дребно е, малко е, посаждаш го. Това семе се развива, става дърво. Третото положение – вече имате плода на дървото, вкусвате го. Кое положение е най-хубаво? В първото положение в хамбара е малко. Във второто положение израства, дърво става. В третото положение е най-интересното. То е принцип. С принципите хората се хранят, със законите се учат, а пък с фактите събират знанието. Понякой път вие не свързвате нещата във вашите умове, те седят разпокъсани. Да кажем, ако пеете и бихте изпяли последователно седемте тона. Ако не знаете как да запознавате тоновете един с друг, не може да образувате нито една песен, а за да образувате една песен, седемте тона трябва да си дадат мнението. Каква е разликата между тон и техника? Каква е разликата между

музикална техника и музикален тон? Музикалната техника може да я добиеш, но с тона трябва да се родиш. Тона никой учител не може да го създаде. Музикалната техника може да придобиеш. Ти трябва да се родиш със закона на мисълта, да мислиш. Мисълта трябва да има тон. Начинът, по който мислиш, то е техника. Тона трябва да свържеш с мисълта. Тон да имаш в мисълта.

Представете си сега, че имате една струна. Тя е натегната. Щом я бутна, произвежда тон. Тази струна може да я скъсявате и да я удължавате и да образувате всичките тонове, но самата струна, която издава тона, вие трябва да се родите с нея. Струната трябва да я имате. Техниката, то е натягането. Разните натягания са лесни. Ако нямате тази струна, какво ще стягате? Важното е да имаш музикални тонове. Музикална мисъл трябва да имаш, музикално чувство трябва да имаш и музикални постъпки трябва да имаш. Тон на постъпките трябва да имаш. Техниката е друго. Трябва да правите разлика. Казва: „Как трябва да постъпвам?“ То е техника. Желанието да постъпваш добре трябва да съществува. Ти трябва да го имаш. Ако туй желание го нямаш, никой не може да ти го предаде. Ако желанието съществува, мнозина ще се явят да те поучат как трябва да постъпваш.

Например, задава се темата: „Защо човек трябва да яде?“ Яденето е свързано с обновата. Трябва да имаш желание за обнова. Какво нещо е яденето? То е закон за обнова. То е тон на живота. Да имаш желание да ядеш, то е тон. Ако нямаш желание да ядеш, ти нямаш тон. Ти трябва да имаш желанието да ядеш и тогава ще дойде туй, което ще ядеш: сливи, череши. Те са технически работи. Ако нямаш желание да ядеш, техническите работи са безпредметни. Всичките работи, които ще ядеш, това е техника. Казваш: „Желая.“ Какво е туй желание да ям? Желанието да ядете е тон. Всякога, когато изядеш една слива или една ягода, ти добиваш обнова. По същия начин желанието за зрение трябва да имаш. Това са технически работи, които наслояват твоето зрение. Сега онези, които разсъждават, казват: „Защо ми са тия работи, защо трябва да гледам?“ Какво представя човек? Желание трябва да имаш за зрението. Сега се обезсърчавате. Обезсърчението от новото гледище на живота какво подразбира? Българинът е реалист. Обезсърчение значи без сърце. Сърцето престава да тупти и да се движи. Когато движението спре, българинът се обезсърчава. Да кажем, вие сте тръгнали за града весели, дойде някой и ви казва, че не се позволява. Вие ви стане мъчно, че ви спрели и дойде обезсърчението. Имаш известно желание да идеш някъде. Спират желанието, в теб се зарежда обезсърчението. Цярът за обезсърчението какъв е? Може да избереш да идеш в града не по обикновен царски път, но по околен път. Ако желанието ти е силно, по

обикновения път, ако не можеш да влезеш, отдалеч ще гледаш да минеш или вечерно време да влезеш вътре в града.

Казвам: Трябва ли да се спрете в живота? Вие сте тръгнали някъде да идете в живота. Спрял ви някой на пътя. Понеже по царския път не може да ходиш, трябва ли да се спреш, да се върнеш назад? Растението като го спрат, не го пущат да върви нагоре, то пуща клони в друга посока. Пъдят го на друго място, то пак избира други пътища и така върви докато стигне целта. Казват: „Тука не се позволява по царския път." Онези, които те спъват, най-после ще кажат: „Оставете го да си върви, с него на глава не се излиза." Та в живота онези, които ви спъват, да кажат за вас: „Оставете ги, нека си вървят, с тях на глава не се излиза." Туй значи морален подтик. Растенията най-първо слизат надолу. Вие там ги спъвате. Тогава се разклоняват корените. И там по околен път ще идат до целта си. У растенията има едно непреодолимо желание да постигнат целта си. Никой не може да спре това желание. Аз зная цяла история защо динята е станала диня. Когато се е зародило желанието у нея, не искали да я пуснат по царския път да влезе в града и тя почнала да пъпли по земята наоколо. Скрила се да не я виждат нависоко. Никой не е подозирал, че тя е влязла в града. Тя като направи онзи голям плод, вземат плода и го внасят в града, а нея не пущат. Този подтик на динята трябва да имаш. Като видиш динята, да кажеш: „Браво, колко е умна тази диня." Щом е могла да направи такъв голям плод, не е глупава диня, тя е много умна. Та в цялата природа това са начини и методи, по които животът постига целта си, която провидението положило. Та когато се състезавали, на конкурс излязли пъпешът и динята. Пъпешът турил хубаво ухание, за да постигне целта си. Той е много амбициозен. Искал да стане знатен, да го знаят. Динята станала по-скромна. Скрила своето ухание вътре в червения си плод, в онази разхлада, която дава. Най-първо дошли птичките да ги ядат. Кучетата започнали да ядат пъпеша, а човек дошъл по-после да яде динята. Тя била малко по-умна, че кучетата диня не ядат. При динята дошъл човекът, затова динята е по-умна от пъпеша. Пъпешът е по-красив и той се готвел за човека, но със своята обхода, със своето знание привлякъл животните, а динята със своята скромност привлякла човека. Та сега и вие, когато искате да привлечете човека с уханието си, вие ще привлечете точно обратното, по-низшите животни. Необходимо е човек да приложи сила вътре в себе си, отколкото отвън. Вътрешната сила (е) по-мощна, отколкото външната сила. Казвам: Някой път вие се обезсърчите, неразположени сте. Едно неразположение в човека може да има три произхода. Неразположението може да произтича от фактите. Неразположението може да произтича от храносмилателната система. Неразположението може да произтича от законите, от дихателната система, от кръвообращението. Неразположението може да произтича от

принципите, от човешката мисъл. Най-първо трябва да намерим причините на едно неразположение. Ако причината е стомахът, да подобрим храната си; ако причината са дробовете, да подобрим дишането; ако причината е човешката мисъл, да подобрим мисълта. Всякога, когато човек усили дейността на предната част на мозъка си, усилва се мисълта. Когато се усилва деятелността на задната част на мозъка, стимулират се повече чувствата. Когато се стимулират чувствата, се ражда неразположение в човека. В правилното възпитание всякога стимулирате най-първо предната част на мозъка си. След туй стимулирайте слепоочната област, дето е центърът на яденето. В слепите очи се намира центърът на храненето. Слепите очи са слепи, защото човек, когато яде, той трябва да си затвори очите малко. Коя е причината за затварянето на очите? Мислите, че е лошо да се затворят очите. Като си затвориш очите, примигаш. Постоянно трябва да примигваш клепачите, понеже има доста прах. Понякой път човек като затвори очите, държи ги малко повече затворени и така може да ослепее. Тогава са се явили сегашните очи. По-напред гледал чрез слепите очи. Понеже там ослепял, явили се сегашните очи. Три вида очи има човек. Тези очи, които сега имаме, са физически. Има и духовни и умствени очи. Очите на хората сега са отворени. Някой човек да мисли, той трябва да гледа, да вижда в умствения свят, да мисли. В умствения свят има зрение. Умът вижда. И сърцето вижда. В духовно отношение ние сега прогледждаме. Културата на човека зависи да накараш един човек духовно да прогледа и умствено да прогледа. Щом прогледа, работата вече тръгва напред. Сега може би във вас ще се яви мисълта: „Това вярно ли е?“ – Вярно е. Защото съществуват физическите очи. Те са резултат на духовните. А духовните – са резултат на умствените, на Божествените очи. Както в един микроскоп има три степени на увеличение. Има едно обикновено увеличение, има едно средно увеличение и едно голямо увеличение на хиляди пъти. Значи, когато искате да видите дребните работи, ще проявите голямото увеличение.

Да допуснем, че вие се обезсърчите, не може да мислите. Обезсърчението откъде иде? Обезсърчението иде от това, че няма кого да обичате. Обезсърчил се един ученик, понеже няма книги да чете. Научил се да чете, няма какво да чете и започва да се обезсърчава. Имаш подтик за ядене, имаш желание да ядеш, обезсърчиш се, че няма какво да ядеш. Щом имаш правилно желание, обхождаш цялото пространство да намериш храната. Търсиш храната. То е техника. Трябва да намериш тона. Щом имаш подтик за яденето, елементите за яденето трябва да ги намериш. Тия елементи не са далеч от вас, те са близо. Вие казвате: „Къде ще намеря своята храна?“ – Много близо ще я намериш. Казвате: „Къде ще намеря светлината?“ Вечерно време може да я търсите, но денем къде ще я търсите? Вечерната светлина е отражение на дневната светлина. Най-

малката светлина, която се показва вечерно време иде да ви насърчи, че има друга светлина, която естествено ще дойде във вас, тя ще повдигне живота. Естествената храна ще подобри живота, не изкуствената. Вечерно време светлините са изкуствени, те не повдигат, повдигат естествените светлини. Любовта към храната е, която повдига, не онази консервирана храна. Онази храна, която можеш да вземеш направо от плодните дървета, храната, която вие вземате с любов, трябва да вложите. Когато казвам с любов към храната, разбирам тон на храната. Щом ядеш без любов, тон няма, има техника. Техника без любов, то е съчинение без мисъл, без съдържание. Да кажем, вие искате да направите едно движение, колко мотива може би има за едно движение? В дадения случай коя е подбудителната причина, че аз се движа. Три подбудителни причини има. Може да ме застави стомахът да се движа, може да ме заставят дробовете ми, може да ме застави и дихателната ми система, може да ме застави и сърцето ми. Или мисълта, или волята, или душата заставят човека да се движи. Или сърцето, или умът стават причина да се движи. Ние се движим по подбуждението на сърцето или на ума. Резултатът ще бъде един, когато подбуждението на движението е сърцето. Когато подбуждението е умът, резултатите са други. Когато става по причина на душата, пак резултатите са други. Всяко движение, което извършваме, трябва да знаем към коя категория спада. Махаш ръката си, към коя категория спада това движение? Направиш една крива линия с ръката си. Каква е подбудителната причина за тази крива линия? Представете си, че имате един лък или имате една стрела. Пушката е направена по същите закони, само че затягането е на друго място. Коя е причината за образуването на една стрела? Онзи, който е направил стрелата, иска да си услужи да убие някой дивеч. А пък причината за тази линия може да е, че иска да се покаже. Тщеславието може да е причината. Някой иска да се покаже. Тщеславието е причина. Но пък този, който пише скромно, той е горделив. Онзи, който пише много хубаво е тщеславен. Онзи, който е немарлив, той е горделив. Немарливите хора са крайно горделиви. Той мисли каквото и да пише, е авторитет. Като пише просташко писмо, струва отколкото техниката на писмото.

Аз бих ви попитал как бихте убедили един човек, че го обичате? Без да му говорите за обичта. Аз ще ви улесня. Най-първо ти искаш да го убедиш, че го обичаш. Носи две ябълки, едната по-малка, другата по-голяма. Като идеш при него, дай му по-голямата и остави за себе си по-малката, че той да види. Носи два предмета, с един не става. Искаш да подариш една шапка. Носи една смачкана, другата хубава, дай му по-хубавата. Другата остави за себе си. Носиш два хляба, единият бял, другия чер. Дай на него белия хляб, за себе си задръж черния. Ако така постъпиш, той вече може да направи един извод, че ти имаш предпочитание. Ще каже: „Даде ми

най-хубавата ябълка, даде ми най-хубавата шапка, даде ми белия хляб.“ Понякой път вие сте горделиви, има една гордост, която отблъсква хората. Вие задържате хубавото за себе си, а лошото давате на другите. Във вас има желание да го заставите да ви обича. Никога един човек не може да ви обича, на когото даваш малка ябълка, никога не може да ви обича един човек, на когото даваш храна, която си ял, че ти му даваш да яде това, което ти е останало. За да те обича, ти трябва да му дадеш първокласно ядене, което никой не е бутал. Щом дадеш скъсани дрехи, скъсани обуща на човека, той вече знае, че не го обичаш. Сега моралната страна на въпроса. А богатите хора дават пет стотинки, един лев, три лева. Това са все скъсани обуща. Дават десет лева, сто лева, хиляда лева, това са все скъсани обуща. Каква е мярката на любовта? Каква е единицата мярка на любовта? В съвременните учени хора, когато измерват разстоянието между небесните тела, за единица вземат една светлинна година, т.е. пространството, което светлината изминава за една година, като изминава всяка секунда по 300 хиляди километра. Оказа се, че и тази мярка е малка. Дошли са сега до Х мярка. Любовта изисква много голяма мярка. Ако вие нямате тази мярка, вие областта на любовта не може да измерите. У българина има една особена черта. Бъгаринът за числото 2, 20, 200 има особено понятие. И прав е българинът. Като каже 20, той мисли много. Числото 2, това е основа. 3 е резултат в дадения случай. Българинът като каже „двадесет лева“, в ума му стои идеята за голямо число. Той го мисли за повече от 30. Българинът предпочита да му дадеш 20 лева злато, отколкото 30. Аз да ви кажа защо предпочитат 20 лева в злато, отколкото 30 книжни. Като каже 20, той мисли златни пари, а като каже 30, мисли книжни. 20 златни струват повече от 30 книжни. Ако искаш да ти направят една услуга, от кого ще избереш? От едно 5-годишно момиче или от една възрастна жена? Например, искаш да ти операт дрехите. Имате момиченце много хубаво, красиво, то представя числото 3. А онази, възрастната жена, представя числото 2. Кому предпочиташ ти да дадеш да ти опере дрехата? Българинът е умен, предпочита числото 2. Трите в ума на българина е нещо, което расте, то е в процес. Него българинът не може да разбере. Той е излязъл из положението на статистическите числа и е влязъл в положението на органическия свят. Числото 2 е мощно, две за него е голямо. Българинът под думата 2 разбира туй, което твори в света. Той казва: „Две реки, два града, две лозя.“ Не казва „три лозя“, но казва „две лозя, но хубави“. Казва: „Да имаш две ниви.“ В света на природата щом се повтаряте с чувството, ще имате неразположение (в) духовния свят. Щом се повтаряте с мислите, ще имате неразположение в умствения свят. Щом се повтаряте с фактите, ще имате неразположение във физическия свят. Що е един факт? Вземаш пари назаем. Правиш една осигуровка, втора, трета, четвърта. Двадесет заема имаш по 1,000,000 какво правят? Два милиона. Какво ще бъде вашето положение? Имаш 20,000 заема, имаш два

милиона да даваш. Какво ще бъде вашето неразположение? Аз както ви виждам, вие всички сте длъжници. Вас са ви кредитирали, един заем са ви дали. Най-първо са ви дали живота. Най-първо е дадено тялото, даден е животът и в последните времена е даден умът на хората. Три заема имате. Умът ви работи да плаща лихвите. Сърцето трябва да работи, да плаща лихвите. Под думата „лихви" аз разбирам сърцето да поддържа своя живот и умът да поддържа своя живот, мисловния живот. Душата и тя да поддържа своя душевен живот. Всеки един, който не поддържа живота на своята мисъл, умира. Всеки, който не поддържа живота на своето сърце и той умира. Всеки, който не поддържа живота на своето тяло, на своята душа и той умира. Защо умират старите хора? Защото са изоставили своя живот. Като приемете тази храна в стомашната система, стомашната система изисква храната да я сдъвчите добре и стомахът да започне своята работа. Често вие нему давате работата на зъбите и следствие на това се разрушава. Хората без зъби по-скоро умират, отколкото със зъби. Казвам: Когато ви дойде една мисъл, обмислете я, сдъвчете я в умствения свят. След туй я снемете в света на сърцето и там я сдъвчете хубаво. Смелете я и във физическия свят, и там я сдъвчете, ако искате да живеете. Сега всичките хора умират по единствената причина, понеже храната не минава през техния ум, храната не минава през тяхното сърце, а направо. Какво ще бъде вашето положение, ако вземете замръзнала вода, без да я разтопявате и я разтопявате в устата? Трябва да я разтопите на огъня и тогава да я приемете вътрешно. Да кажем, имате едно състояние, неразположен сте. Взели сте „до" с половин тон по-ниско. Какво трябва да правите? Половин тон по-високо да го вземете. Или взели сте го половин тон по-високо, пак не е естественото положение. Туй естественото положение има две свойства: значи може да се повиши и може да се понижи. Повишеният тон трябва да се понижи с половин тон, да дойде до естественото положение на тона. Пониженият тон трябва да се повиши с половин тон нагоре, да дойде до естественото положение в музиката. Ако тонът е повишен, трябва да се понижава; ако е понижен, трябва да се повишава. За да сложите един диез до естествения тон, трябва да го повишите. Ако турите бемол до естествения тон, трябва да го понижите. Следователно имаме понижение и повишение. В миньорните гами трябва да повишаваме, за да дойдем до естественото положение. В мажорните гами, за да дойдем до естественото положение, трябва да понижаваме. Мажорните гами се превръщат в миньорни. Миньорните гами като ги повишаваме, стават мажорни. След като знаем свойствата на мажорните и миньорните гами, може да ги превръщаме една в друга. Те са два начина, по които може да намерим естественото положение, естествения тон. „До" в естествено положение може да го намериш от едно миньорно състояние. Като повишиш тона или като го понижиш, ще намериш естественото положение. Вие не може да си служите с повишение и понижение, не

може да намерите естествения тон. Силата на музиката седи в естествените тонове. Понижението и повишението е обработване на тона. Хората, които са стабилни, в характера имат повече миньорни гами; които не са стабилни, в характера имат повече мажорни. Много малко певци има, които вземат естествените тонове. Трябва да се намери естествения тон, за да знаеш доколко може да го повишиш. Естественият тон съществува в природата. Той е мярка за повишение и понижение. Когато се повишават вашите чувства или се понижават трябва да намерите естественото положение на чувствата си. Когато се повишава и понижава мисълта, трябва да намерите естественото положение на вашата мисъл. Когато се понижава и повишава енергията, трябва да намерите естественото положение на тялото си. Всеки от вас може да произнесе думата „здраве“. Аз ще му кажа здрав ли е или не е здрав. Няма друга дума. Произнесеш думата „здраве“, но тя е много натегната. В здравето има едно естествено положение. Повишението и понижението са като обертоновете. Обертоновете се явяват като отражение на естествения тон. Естественият тон е единен. Всичките музикални тонове са повишени и понижени. Три тона има.

Когато преодоляват умствените тонове, човек е умствено настроен. Когато преодоляват духовните тонове, той е духовно настроен. Когато преодоляват физическите тонове, преодолява тялото. Няма никакво противоречие. В естественото положение здравият човек и в умствено отношение се развива, и в духовно е добре развит. Добре развитият умствено човек и тялото му съответствува. Някой път тялото е по-здраво, отколкото трябва. Нас не ни трябва здраве. Нас ни трябва тяло добре организирано. Добре организираното тяло, добре отговаря на мислите. Организираното тяло отговаря на чувствата и организираното тяло отговаря на своите вътрешни подбуждения. Образуването на характера зависи от изучаването на тия три основни тона: „до“, „ми“, „сол“. От „до“ до „ми“ – терца. От „ми“ до „сол“ – терца. От „сол“ до „си“ – пак терца. В единия случай имаме малка, в другия – голяма терца. От „ми“ до „сол“ – малка, от „до“ до „ми“ – голяма. От „сол“ до „си“ – голяма. Имаме две големи и една малка.

Аз ви дадох повече захар, отколкото трябва.

Аз ви давам музиката като средство за самовъзпитание.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
30 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 29. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

Бележка (на координатора):
На 5. VI. 1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1942_06_03 Служене
Общия окултен клас

СЛУЖЕНЕ

„Добрата молитва“
„Всичко в живота е постижимо“

Коя е най-малката добродетел според вас? Най-голямата и най-малката добродетел коя е? Като не знаете, не се силете да говорите. Да кажем кое е най-малкото число и кое е най-голямото число. По колко неща познавате най-малкото?

Често в живота хората употребяват думи без съдържание. Казват: „Мъчение.“ Мъчение нищо не значи. В природата ние създаваме мъчението, такива понятия на мъчението не съществуват. За пример, християните в богословието създадоха ада, както те мислеха. Всеки казва: „Има мъчение, мъчение.“ Като че християнството дойде в света да докаже на хората, че има мъчение. Не е смисъл, то са човешки изобретения. Мъчението всеки го създава в себе си. Щом кажеш най-малката лъжа в света, бялата лъжа, ти си създал ада, най-малкия огън си създал и от ден на ден като лъжеш, огънят се увеличава, докато дойдат черните лъжи – огън с милиони градуси. Мъчение е да се разбере истината, понеже ние всякога я отнасяме до сегашния живот. Мислим, че този живот, който сега имаме, е най-важният. Той е най-важен в какво отношение?

Този живот, който сега имаме, той се дължи на миналия строеж, мислите, чувствата са последствие на миналото. Сега го използуваме. Сегашните идеи ще бъдат за бъдеще. Сегашното, което вярваме за любовта, което говорим, ще бъде за бъдеще. Ние още не сме проявили сегашна любов; ние проявяваме все старата любов.

Ти като възлюбиш някого, искаш да туриш юлар, да му заповядваш, да те слуша. Майката ще вземе детето, ще го гали, няма да обръща внимание, ако то плаче, ще го тури в коритото, ще го обръща. Мислите ли, че това е настоящият живот? Птиците са имали друг култ. Като дойде майката, децата трябва да зеят, да тури храна в устата им. Но то са все неща на миналото. Двама души се скарали. То е от миналото, не е настоящето. Казва: „Скарали се.“ Тази кавга беше приготвена преди хиляди години. Сега казвате: „Ние живеем настоящето.“ Вие плащате не настоящите дългове, но на миналото. Няма по-глупаво нещо в света от измислянето на полиците. То са най-глупавите работи. Продаваш времето за бъдеще.

Вземаш пари за бъдеще, за 20 години да изплащаш. Продаваш времето. 20 години продаваш за пари. Че то не съществува. Казва: „Аз за бъдеще ще платя.“ Я плати, я не. Кой е платил досега, кажете ми? Щом се каже нещо, казва: „Ще имам предвид.“ Твоята личност я няма, ти като човек не съществуваш, ти съществуваш както преди хиляда години. Сега какъвто си, ти не се проявяваш. Някой казва: „Аз каквото ти казвам, ще ме слушаш.“ Какво ще каже?

$1 + 1 = 2$

(фиг. 36.1) Защо имате нужда да събирате две единици? Може ли да ги съберете? Едно житно зърно и друго житно зърно може ли да ги съберете? Имате едно зърно и друго зърно – две зърна, но тия зърна са част на един клас. Един клас има 30, 60, 100 зърна. Тогава ти казваш: „Едно зърно“.

Сега питате какво има на оня свят. Всичките хора на Земята имат понятие както са живели преди 2000 години. Хората нямат понятие за Бог, за Любовта. За Бога имат човешки понятия. Господа го турили като някой човек. Оня свят го представят като този, малко по-добър. Човек и ръце, и крака има, навярно и деца и жена ще има. Какъв може да бъде този свят? В оня свят като не се развъждат, отде ще дойдат хората? Като умират хората тук, в оня свят се раждат. Който има отношение тук, в оня свят отива и според теорията, който иде в този свят, не иде от оня свят, но иде от долния свят, неорганизирания свят. Но да оставим това.

Както са родени хората, делят се, кой е прав. Вземете християнството: има православни, евангелисти. Каква е съществената разлика? Бог е един, Христос е един. В какво е различието? По какво са се разделили? И едни считат, че ще идат в рая, другите няма да влязат. Евангелистите мислят, ако ти не четеш Евангелието, както те го четат, няма да влезеш. Хубаво е, не е нещо лошо. Сега вие, които ме слушате, казвате: „Новото.“ Кое е новото? Те са стари работи, които изучавате с нова боя.

$1 - 1 = 0$

(фиг. 36.2) Може ли да извадите едно от едно? Ти може ли да извадиш сърцето на човека? Казва: „Да извадя.“ Ако извадиш сърцето от организма, човек ще умре. Ако извадиш неговия мозък, ще умре. Ако ти туриш друг мозък вътре, ще умориш човека. В природата не може нито да събираш, нито да изваждаш. Ние събираме. Даже са изтълкували, казват: „Да събираш богатства за оня свят.“ Но съвсем материално са разбрали.

Казвам: Като имаме новото учение, все се различава малко температурата. Ако имаме един термометър много чувствителен, за пример, един православен, един католик и един протестантин, различава се температурата. Ако имам един термометър, когато човек мисли право ако премеря, температурата ще показва едно. Ако мисълта е крива, ще

показва друго. Ако сърцето е нормално, температурата ще показва едно; ако е анормално, ще показва друго. Ако мисли право, ако чувствува право, силата ще бъде друга. Сила има температурата, тя се различава. Не само това. Учените хора отиват много далече. Как бихте си представили 2 билиона градуса температура? 2 билиона [градуса] температура ако имахте на Земята, туй цялото пространство, от Земята до Слънцето, ще се стопи всичко, каквото има в него. Тези неща са отвлечени, нямат приложение. Казвате: „Те са празни работи." Ти ядеш, но туй желание да ядеш е старо желание. Ти като ядеш, искаш или да станеш по-умен, или като ядеш, искаш да станеш по-добър, или като ядеш, искаш да станеш по-силен. Умен да станеш защо искаш? Ако си проповедник, трябва да бъдеш малко по-умен, да те слушат хората. Ако си пехливанин, трябва да бъдеш по-силен. Защо ти е силата? Искаш да се бориш – трябва да си по-силен. След като се бориш, гътнеш 20–30 души, прочуеш се в света. Какво си добил като пехливанин? Нашият Дан Колов ходеше да се бори, подигна се човекът.

После, вземете в християнството думата жертва. Какво означава думата жертва? Да даваш. Човек да се учи да жертвува от себе си съвсем друг смисъл има. Каква жертва има аз да давам царевица. Какво съм пожертвувал? Царевицата се жертвува. Или дам хляб. Хлябът се жертвува. Или пари давам. Казваме: „Жертвуваме себе си." Постоянното жертвуване показва служене, човек, който служи. Чрез жертвата се учим на служене. Ако човек не се учи да служи, живот без слугуване е безсмислен. Сегашният живот е станал така лош, понеже всичките хора са господари. Най-малката буболечица като хванеш, мисли, че е голяма. Аз съм бутнал паяк, той се наежи на 6-те крака, казва: „Знаеш ли аз какво мога да направя? Не ме бутай, аз съм опасен. Ако бутнеш още веднъж, като скоча, нищо няма да остане от тебе." – „Ти мене познаваш ли ме?" – „Познавам те." – „Ти си много дребнав, аз съм по-голям." Рекох: „Виждаш ли ме?" – „Не ме интересуваш, ти си толкоз дребен, не можеш да ме интересуваш. Аз съм голям паяк." Питам: Туй разсъждение на паяка вярно ли е? Той каквото говори, вярно ли е? Аз мога да направя всичко, а той не може. Той в моето присъствие се чувствува така силен. Аз съм му предал своята мисъл, той се наежил по причина на мене.

Вие сега често играете същата роля. Като се приближи някой велик човек до вас, вие се наежите като паяка, казвате: „Знаете какво може да направя?" Тази идея не е ваша. Тя е на онзи велик човек. В света, понеже сме се приближили до Бога, вземаме Неговата мисъл, казваме: „Бог е вътре в мене." Какво значи Бог е вътре в тебе? Идеята за Бога каква е? Бог най-първо се е открил на най-малките същества, грижил се за тях, доставил нужните условия, да се развиват. Бог на нас не се открил в Своето величие.

Та, казвам: По този начин като мислите, всички се страхувате. Някои от вас мислите, че сте остарели. Два начина има за остаряване. Сега ще ви говоря теоретически факти. Вие сте дошли на групи от души. Дошли сте отнякъде 100, 200, 300 000 или 50 000 души. Тия души са на разни степени. Едни са като деца, други са като юноши, трети са възрастни, женени с деца, семейства; някои от тях са [на] 120 години. В тази група души едни идат, други си отиват, у тях има всичките фази, като започнете от най-малката до най-голямата степен. Вие по някой път чувствувате, че сте млади, понеже сте свързани с младите души на вашата група. Някой път сте свързани с 10-годишни деца. После чувствувате, че сте [възрастни] – свързани сте с възрастните души на вашата група. Най-после чувствувате, че сте стари – свързани сте със старите души на вашата група. Но това идеята на цялата група, че сте остарели.

Под думата стар разбирам човек, който се е проявил и се готви да се върне в своето отечество, отдето дошъл. Младите са онези, които са дошли от странство. Старите са, които се готвят да идат в странство. То е идеята за стария. Вашата идея, че старият е отслабнал, че няма сили, че мозъкът не работи. Нашият мозък сега показва сегашния строеж на света, който се строи. Сърцето, за което се говори, показва миналия строеж преди милиони години; какво се е строил светът, какво е било състоянието на света. От такава материя е направено сърцето. Сърцето направо е свързано със Слънцето. Мозъкът е свързан с Месечината. Мозъкът е твърд. Сърцето е жидко. Волята ни е електрическа, пълна само с енергия.

По някой път във вас се зараждат мозъчни заболявания. Всякога мозъчните заболявания стават, когато няма едно право отношение. Ако влезе повече температура, мозъкът заболява. Мозъкът не търпи големи температури. Мозъкът е студен. То е едно тяло, което много малко се мени. Когато човек е изгубил 20–30 кила от тялото, мозъкът едва е изгубил един грам само. Много устойчив е. Не само това, но претърпява изменения. Много добре е организиран мозъкът. В този мозък се проявява разумността на човека. Той е разделен на 3 части.

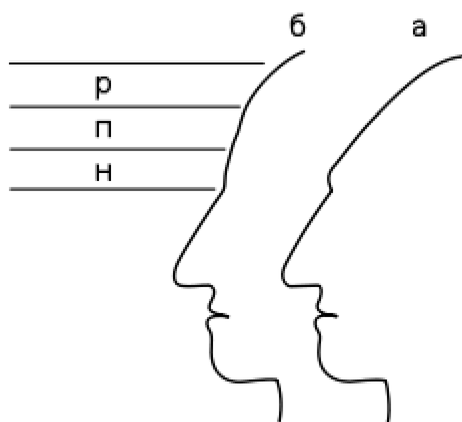

(фиг. 36.3)
Р-то – разумността, разумното в човека е там. Туй, с което човек помни, е средната част на челото. Туй, с което наблюдава, е долната част на челото, основата на челото. Ние мислим, че наблюдаваме с горната част. Разумното е туй, което има понятие за света, което вижда. Туй, което помни, е това, което чувствува. Туй, което наблюдава, то са близките неща. Тях наблюдаваме с долната част на нашия мозък. Тази част са долини, в които потънал материалният свят. Всички хора, които са материални, тази част на челото е много издадена. Като видиш един човек, на когото челото е така издадено (а), той е един материалист. (б) Този е един разумен човек. Образува се един такъв ъгъл на челото, от 30 градуса.

Някои казват: „Господ ще ни научи." Някои религиозни хора казват, че Господ им открил, видения имат. Виденията са като на кино. Ходил на кино, видял как се бият хората. Какво ще получиш? На кино то не е сражението, то е сянка. Сега да видиш как става войната, в 24 часа ще ти побелее главата. Тук, на киното, имаш само една представа.

Вие питате защо стават войните. Вие пишете една теза: „Защо е необходимо да стане войната?" Какъв отговор бихте дали? Тъй определил Господ. Да кажем, всички се интересувате. Всички предавате фактите. Предадоха ми един факт, че едно нямо дете проговорило и казало, че след два месеца ще свърши войната.

Вчера друг факт ми предадоха. Някой седял във вагона, до него седи една госпожа. Той ѝ казва: „Госпожо, ти нямаш пари, не си си взела парите." Тя мисли, че той се шегува. Като бръква да извади кесията, тя мисли, че я взела, но вижда, че я няма. Казва: „Оставила съм кесията вкъщи." Изваждат и ѝ плащат билета. Питат го: „Как знаеш?" – „Виждам." – „Като виждаш, я ми кажи колко левове имам в кесията си." – „175 лева имаш." – „Може да имам погрешка, да е казал 173." Онзи изважда кесията и проверяват. Парите са толкоз, колкото казал – 173. Питат го: „Кога ще се свърши войната?" Казва: „На 25 септември ще има примирие." Друг

въпрос: „Кой ще победи?“ – „Не е позволено да говоря кой ще победи.“ Защото ако говори кой ще победи, веднага ще го обвинят, че е шпионин. Веднага в затвора. В едно семейство братя и сестри се борят, кой ще победи от братята. Каква полза ще има, ако големият брат победи или ако малкият победи, или ако малката или голямата сестра победи? Каква полза за дома? Какво ще донесе в семейството? Хората се молят тези или онези да победят.

Като четете Стария завет, Господ казва: „Така и така ще направя.“ Човешки работи. Като четем Стария завет, така е писано. То е преди 2000 години. Преди 2000 години и сега еднакво ли е? Оня свят не е такъв, какъвто е бил преди 2000 години. Слънцето преди 2000 години колкото светлина и топлина е давало, обемът му се изменил, Слънцето е по-малко. Всяка година по един милиметър се намалява, по един милиметър като се намалява, някой и повече.

Сега за любовта се говори. Аз ви говоря за любовта. Аз дойда в дома ви, като погледна, жена ви красива, усмихна се, изведнъж мъжът свие вежди. Защо? Както е с мъжа, така е и с жената и детето, навсякъде. Защо мъжът свива вежди? Едно подозрение.

Ние казваме: „Свобода.“ В какво седи свободата? Ако в една свобода умът не е свободен, ако в една свобода сърцето не е свободно, ако в една свобода волята не е свободна, къде е свободата тогава? Ако ние нямаме доверие… Защо Бог оставил света? Бог остави света хората да вършат каквото искат. Някои хора вършат доброто, някои вършат злото. Те създадоха злото. Казвате: „Защо Бог допусна злото?“ Защо го допусна? Защото са свободни.

Страдат хората, защото са свободни. Страданието е свобода. Радостта е свобода. Може да се радва свободният човек. Скърби само свободният. Как тогава, защо да не приемем страданието? Страданието, една радост, започваме да ги събираме. Всички хора, които страдат, са користолюбиви. Всички хора, които се радват, са щедри. Ти не можеш да бъдеш щедър, ако не се радваш. Ако ти постоянно скърбиш, ти ще станеш користолюбив. Ти искаш да се освободиш от скръбта – ти не можеш да имаш резултатите от скръбта, ти не можеш да почерпиш соковете от скръбта. Ти признаваш самата скръб, която е майка. Че туй дете се е родило. Какво разсъждение има? Радост от радост не се ражда. Може би бащата на радостта да е радост, но майката е скръб. Радостта на семето е [, че е] турено в почвата; онова семе е турено в утробата на майката. Земята майка ли е? Тя е мащеха. Майка ви е мащеха. Вие нямате понятие за Бога, Който ви е баща. Тия бащи, които имате, те са привидни. Една кокошка, която ти си [измътил] в инкубатор, ти баща ли си на нея? Бащата на кокошката е

съвсем друг. Какъв е той вие не сте го виждали. Този приятел, той не е баща. Той играе ролята на баща.

Казвам: Аз се чудя по някой път на любовта. Правя по някой път опити. Гледам, дойдат горе на вратата ми и хлопат. Аз виждам разумното хлопане веднъж. На разумния се хлопа веднъж. На гениалния човек веднъж се хлопа. На талантливия – два пъти, на обикновения – три пъти. Щом три пъти като му хлопаш и не чуе, той и обикновен не е. Дойде някой, хлопне веднъж, после два пъти, после три пъти. Най-първо мисли, че съм гениален, не чувам. На талантливия се хлопа два пъти. Най-после, ако и тогава не чуя, хлопа три пъти, мисли ме за обикновен. Като не чуя и тогава, хлопа четири пъти; тогава дивак ставам.

Една сестра беше дошла горе и хлопа. Казвам ѝ: „Да идеш да се срещнеш с Господа, днес е ден на Господа." Да идеш да се срещнеш с Господа. При Господа като идеш, ще хлопаш само веднъж и ще чакаш целия ден, докато залезе Слънцето. Ако не те чуе Господ, пак ще идеш, пак ще похлопаш. Ако пак не те чуе, и на третия ден ще идеш да похлопаш. Ако не ти отвори Господ, ще чакаш. Една сестра дошла, каква сестра? Жертвувала. Такава жертва аз не признавам. Жертва от 5 лева за мене не е жертва. Жертвува човек, който може да служи за повдигането на човешкия ум; жертвува човек, който може да служи за повдигането на човешкото сърце; жертвува човек, който може да служи за повдигането на човешката воля, който може да служи на човешката душа, на човешкия дух.

Това е жертва. Които не се жертвуват така, нямаме нужда от тях. Какво ще се жертвува? Дойде при едно езеро, [има] чаша, гребне с чашата – каква жертва е направил? Не може да жертвуваш времето. Това показва Законът на Любовта. По някой път аз не искам да пия от някоя чаша, понеже немузикално взел чашата. После, по някой път гледам, някой оставил чашата два пръста празна. Тази чаша да се напълни, че тя свидетелствува, че чашата е напълнена с вода. Ако дойде един човек, ще му гребна и ще ми бъде приятно, че е дошъл и ще му дам да опита тази вода. Той да благодари. Да благодари онзи, който създал водата, че съм послушал, да бъде тази вода позната.

Ако не мога да позная Божествените мисли, ако не мога да позная Божествените чувствувания, желания, които Бог има, ако не мога да позная Божиите дела, тогава в какво седи нашият живот? Какво се проповядва? Разрешаваме въпроса на столовете. Тук някои пишат: „Тъй каза Учителят." Какво каза? Да се обичаме. Какво значи да се обичаме?

В любовта между един комар и един човек няма никаква разлика. Доста

интелигентен е комарът. В 17-та година, когато аз бях във Варна, имах много интелигентен комар в стаята си и 2–3 месеца не можах да го видя. Търся го, не мога да го намеря. Тамън река да заспя, той забръмчи. Като усети, че се движа, той пак се скрие. Като заспя хубаво, в съня той ще дойде, ще кацне някъде на деликатно място, ще извади да види какви сокове имам. Това е едно същество, прави сондажи. Течения има в мене, то изважда от топлите течения от ръката ми, прави своите теории, каква температура имам, защо да е топла кръвта. Като стана, по някой път виждам следите. Не искам да му забранявам. Мога да го накарам да не хапе. Рекох: „Слушай, да се сприятелим. Ако ме обичаш, аз ще ти дам ръката, колкото искаш да вземеш, но като спя, като крадец да вземаш от мене…“ Аз не обичам крадците и лъжците. Колко ще вземе? Като него и 10 души да дойдат, ще ги нахраня, ще си туря ръката и ще ми бъде приятно. Послуша ме този комар. Споразумях се с него. След два месеца приятели станахме. Като дойде, не бръмчи, но музикално казва: „Добър ден, добър ден!“, каже леко на ухото. Казвам: Единственият благороден комар, който аз съм виждал. Казва: „Извинете, ние сме учени хора. Влязох в дома ти, трябваше да се допитам до тебе. Мислех, че къщата е изоставена, няма никой, за тебе мислех, че си някое говедо, че не е толкоз разумно. Виждам, доста умно говориш.“ Той ме намира, че съм приблизително като него. Може да се разбере човек, доста умен. Виждам един ден кацне на ръката, подигне се, иска да ме види, пък не може да ме види. Разправя ми на мене: „Не зная, не може да ти видя формата, има нещо. Ти мязаш на нас, пък си невидим. Ти както ми говориш, на комарски ми говориш. Чувам гласа ти, пък формата не мога да видя, гледам, не е като нас. Отнякъде иде гласът. Да живеете в оня свят?“ Казвам: „В този свят, дето си ти, живея.“ – „Че как е възможно да живееш в този свят и да бъдеш невидим?“ Казвам: „Това е едно знание, което ние имаме, тия същества, по-големите комари. Ние можем да отклоняваме светлината, пречупваме я.“ Научно му доказвам. Казва: „Аз ще проповядвам на другите комари. Този въпрос не сме проучвали. Комарите, правим само наблюдения, сондаж правим. Виждам, от тия същества извличаме една червена течност, правим научни изследвания, от какви елементи е съставена. Чудим се защо е червена, защо не е безцветна.“

Всъщност това, което ви казвам, по форма не е вярно, но съдържанието е вярно 101%. Като едно разумно същество разговарям с комара. Формата само не е вярна. Сега, ако един човек говори по радиото, как ще го видиш? Ако свири една грамофонна плоча, слушаш цял оркестър, гледаш плочата, оркестърът го няма. Виждаш само: една игла скача по малки дупчици и от иглата излизат и първа, и втора, и трета цигулка, и барабанчик, и флейтата, и кларнето, и тъпанът се чува по някой път. Как ще го обясните?

Знаеш колко мъчно е да се обясни как се предава този звук чрез иглата? Не е лесна работа. Може да ви обясня. Но ако ви обясня, какво ще добиете?

Представете си, че вие сте гладен и в тази местност, дето сте попаднали, няма никакви плодове. Имате едно желание, което не може да се изпълни. Минавам аз и чета вашата нужда във вашия ум, нося тия плодове, от които се нуждаете, и ви давам. Коя е подбудителната причина, че ви давам? Тия плодове са подбудителната причина на моята любов, която имам към вас. Едно подбуждение имам. Но 3 причини има, които ме подбуждат да ви дам плодовете. Първата причина е интелигентността, която забелязвам във вас, че светлина излиза; втората причина е топлината в сърцето и третата причина е организмът, тялото, силата. Тези три неща имат връзка, зная законите. Законът е, че ако аз не помагам на умовете на хората, не помагам на своя ум. Ако помагам на сърцата на хората, помагам на своето сърце. Ако помагам на телата на хората, помагам на своята сила. Такъв е Божественият закон в света. Ако аз откажа, на себе си отказвам. На закона служа.

Казва: „Защо трябва да правя добро?“ Ако правя добро, турям основа на своя живот. Защото основата е твърдостта. Трябва да бъдем твърди. Всички трябва да бъдем твърди, твърдост на убежденията. Нищо в света да не е в състояние да те отклони, да те разклати. Каквито и бури и да дойдат, твърдостта да остане като основа. Тази основа не можеш да имаш без доброто. Защото само доброто може да бъде основа на един разумен живот. За Земята е тъй. Ако вие искате да живеете един разумен живот на Земята, непременно трябва да бъдете добри. Ще кажеш: „Аз съм добър.“ Оставете това „аз съм добър“. Доброто е от Бога. Бог в нас е единственото нещо, което е неизменно, на което може да разчитаме. Това, на което може да разчитаме, е нашият ум, нашето сърце и нашата воля, силата, която Бог ми е дал. Не са парите, не са знанията, не са всички тия неща. Неизменният ум, който Бог ми е дал, туй неизменното, чрез което Бог се проявява, сърцето, чрез което Бог се проявява, душата, която Бог е вложил в тебе, чрез нея Бог се проявява. Че ако нямаш душа, нямаш отношение. Ако нямаш душа, нямаш отношение към хората. Ако не вярваш в ума, ти нямаш отношение.

Та, сега казвам: Туй са новите веяния. Старите вярвания са други. Някой може да ми каже: „Ти нищо не знаеш.“ Всеки може да ми каже на мене: „Ти нищо не знаеш.“ На всеки може да кажеш: „Нищо не знаеш.“ Нищо не знаеш, трябва да има смисъл. Че нищо не знаеш, е право; че зная нещо отчасти, е право. Колко от туй, което зная, може да го приложа? Че вие имате нужда по телефона да говорите. И без телефон може. Ти може да проектираш мисълта си. Да кажем, двама души живеят в една къща. Той е

заминал, ти можеш по пътя да му изпратиш своята мисъл: „Моля, направете тази услуга. Донесете това и това.“ Той вечерта дойде и донесе, без да си му казал нещо. Сега събирате данъци по стария начин в църквите. Евангелистите, които въстанаха против православните, че православните пускаха по три дискоса. В църквата съм ходил да ги гледам по-на млади години, понеже ме интересуваше. Минава единият дискос и като минава първият дискос, на него турят най-много; на втория – по-малко и на третия – най-малко. Три дискоса обикалят, ще донесат тия пари. Седя и си мисля: първият дискос е за ума, вторият е за сърцето и третият е за волята. В православните църкви е така. В протестантските църкви, там една кутия с две ръчки или с една ръчка. Църквата е разделена на две и единият минава с една ръчка и те турят. Два дискоса минават. Виждал съм, някъде само един дискос минава. Не е практично това. Значи трябва да ги принуди и от немай-къде да дадат.

Служение трябва. В света има един закон. Аз ви говоря за законите, които съществуват. В света съществува един закон: Не може да държиш повече пари или по-малко пари, отколкото имаш необходимост, ако са звонкови. Ако имаш повече или по-малко, попадаш в един дисонанс. Ти не си в съгласие. Ако бъркам в джоба си, какво означава? Че този свят, в който живеем, не е уреден. Там хората вярват на парите, не на мене. Бръкна в джоба, извадя. Онези като видят звонковите в кесията, на почит съм. Ако кесията е празна, не съм на почит. Всеки, който няма пари, не е на почит. Като нямам пари, тогава ще убеждавам хората да жертвуват. Няма какво да ги убеждавам; ако хората са пълни с Божията любов, преизобилно ще има. Земята е пълна с благост, няма никакъв недоимък. Разточителност в природата няма, тя е щедра, не е разточителна. Скържавост в природата няма, икономия има. Тя икономисва една милиардна част от милиметъра да не падне някъде.

Вие ще кажете: „Какво бива?“ Да ви приведа един научен факт. Каква е първичната материя? Всички съвременни фабрики, за да извадят един грам от първичната материя, трябва да работят 3000 години. Колко ще струва един грам тогава? В целия свят всичките фабрики трябва да работят 3000 години, за да извадят един грам от тази материя. Знаете, ако от тази първична материя имахте, какво може да направите в света? Те са непонятни работи. В света е ценно най-малкото и най-голямото. Един бръмбар, който е увеличен под микроскопа, ни най-малко не е голям. То не е естествената големина, силата, която изявява. Човек е възрастен според светлината, която издава неговият ум. Човек е добър според топлината, която издава неговото сърце. Човек е силен според силата, която излиза от него.

Сега не искам да кажете: „Каква била тази работа?“ От старото трябва да се освободите така, както змията се освобождава от своята кожа. Не може да отхвърлите живота – старата кожа, без да е излязла новата кожа. Ако постепенно тя образува всяка година по една кожа, тя е змийска кожа. Цървули не могат да станат от една змийска кожа. Тогава, аз бих ви дал мярка, ако искате да знаете доколко сте напреднали. Вижте как произнасяте думите. Вземете думата благост в български. Идете при някой болен човек и кажете думата благост. Ако този човек след 3 дена оздравее, напреднали сте, но ако още една седмица боледува, вие сте далеч. Идеш някъде, кажеш: „Благост“ и след един ден оздравее, някъде след един час оздравее. Може и преди да идеш при него, само си намислил, и болният да оздравее, става от леглото. То е напредък. Ти казваш: „Да посетя този мой приятел.“ Ние като се посещаваме, какво правим?

Двама приятели може да са напреднали. И двамата дойдат да ми се оплакват. Вие сте говорили на един език много неразбран. Единият казал на другия: „Ти не си такъв, какъвто си.“ Другият му казал: „И ти не си такъв, какъвто си.“ И двамата са такива, каквито не са. Единият мисли, че е напреднал, и другият мисли, че е напреднал. Какво са напреднали? Останали са 2000 години назад с учението, което имаха във времето на Христа и сега носят същото учение. Двама братя окултисти, много прогресирали. Аз не съдя сега, но казвам: „Тази любов, туй разбиране, не че не зная. Понеже не зная каквото Господ се откривал преди 2000 години, Той не се е откривал на света, него още в тайна го държи, как ще зная това, което Бог държи в тайна?“ Къде е погрешката на съвременните хора? Ако знаем нещата, които Бог преди 2000 години ги открил, ние не учим нещата, които сега се откриват. Кой е на правата страна? Хората след 2000 години ще дойдат да учат това, което сега се открива. Ние, хората, като учим какво Господ говорил в миналото, трябва да учим и това, което сега говори.

Сега, за пример, казвате: „Той ме обиди.“ Никой не може мене да ме обиди. Аз да ви кажа защо не може да ме обиди. Онзи, който намислил да ме обижда, аз няма да мина край него, ще мина по друг път. Ако искам да го поправя, ще мина, да се скара с мене. След като се скараме, като се търкаме, ще се поогледаме. В края на краищата ще се примири, ще каже: „Извинете, езикът ми се изхлузна.“ Някой път човек думите не ги ражда навреме. Някои ражда по на четири, по на три месеца, по на два ги ражда, помята ги. Много малко хора съм видял да раждат думите на девет месеца, да роди една мисъл. Много малко съм забелязал.

Някой път съм правил психологически опити. Някой казва и подигне тона си, съзнанието държи, знае. Всякога, когато правя опит с един човек, правя

опит със себе си. Аз за да опитам себе си, той ще каже нещо нервно, аз изпитвам себе си. Опитвам него, но виждам аз докъде съм достигнал. Нямам ясна представа как постъпвам. Като кажа една дума, става една промяна, температурата се променя. Някъде той седи, разширил се, като му кажа една дума, става едно малко свиване, изменя се линията на врата му. Най-първо седи свободен; като му кажа някоя дума, изменя се линията. Много рядко, човек като ти говори, да видиш хармония. При мене са идвали мнозина да ми говорят, искат да ме убедят какво са видели в оня свят. Че кой е ходил в оня свят? Аз живея в този свят. Аз вчера дойдох оттам. Ти си ходил при границата на онзи свят. Той ми разправя това, което не е в оня свят. В оня свят като дойде гостенин, стопанинът на къщата става, гостът да седне на стола. Той прекъсва своето ядене, дава първо на госта. Като почитаме госта, почитаме себе си. Аз съм старият гостенин, той е новият. Новият е за предпочитане. Новият гостенин от Господа иде. Аз, стария гостенин, по-рано съм дошъл. Когато дойде гостът, аз му правя услуга заради мене. Той като ми прави почест, за себе си го прави.

Та, казвам: Бог в света, Който работи, същият закон е. Той не обича да ни обижда, понеже Той никога не обижда Себе си. Затуй гледа благосклонно към всички, защото така гледа към Себе си. Че ние не сме добри? Един ден, като започнем да гледаме като Господа, ще бъдем като Него.

Сега на всички казвам: Започнете да гледате както Господ гледа. Господ като гледа към лошите хора, не вижда злото. Казва: „Защо ме наказва?“ Че де е наказанието? Хората имат затвори, хората наказват. Хората са направили затворите, хората наказват, тях Господ не ги [е] създал. Ангелите като се бориха, те създадоха своите затвори. Бог никакъв ад, никакъв затвор не е създал. В Неговата любов злото и доброто еднакво Му служат. Туй са отвлечени работи. Вие не може да си представите как е възможно.

Служете на любовта без корист. Който служи на любовта, служи на себе си; който не служи на любовта, не служи на себе си. Всеки човек, който не служи на себе си, и на другите не служи. Не може да има развитие.

Та, казвам: Първото нещо, което трябва да се вложи в новото учение, е служение на Бога, не на хората. Във всичко в света – и в комара, и в дървото, да виждаме Бога, Който се проявява. Да виждаме Бога в себе си и да Го виждаме вън от нас. То е правото понятие. Само тогава може да се образува онази вечна хармония, която търсим.

Някои искате да идете в другия свят. Че и в този свят като сте, може да идете. Доста въплотени ангели идват при вас. Има ангели, които идат,

вчера са дошли от оня свят. Казвате: „Да ги видим.“ Без любов виждане не може да има. Правилно нещата се виждат само когато човек има любов. Само чистосърдечните ще видят Бога. Хората с чисти сърца ще видят Бога на Любовта.

Миналите векове са ни натоварили с непотребни товари, от които трябва да се освобождаваме. Тежка е раницата.

„Отче наш“

36-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 3.VI.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_06_07 Всели се между нас
10 ч. с., неделя

ВСЕЛИ СЕ МЕЖДУ НАС

Отче наш.
„Благославяй душе моя, Господа“.

Ще прочета само един стих от първата глава на Евангелието на Йоана 14 стих: „И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме Славата Негова, Слава както на Единароднаго от Отца, пълен с благодат и истина“.

„Духът Божи“.

Казва се в Писанието, че разумното станало плод. Проекцията се проектирала на земята и добила вече образ, достъпна станала за човеците. Съвременното човечество се намира в голямо напрежение. Ангажирани са за една велика задача без да знаят. Ако само човек вникне с какво се занимава, туй напрежение не съответствува към целта, към която те се стремят. Да дойдем до конкретното разбиране. Ние седим на земята, не знаем от къде сме дошли. Макар да говорят хората, че има оня свят, никой от вас не е ходил в оня свят, тъй както сте ходили в театъра. Питам: Вий сте ходили на концерт и сте слушали. В оня свят религиозните хора може да са ходили някои. Но казвам: Колцина са ходили в оня свят и имат някакво понятие. Туй не е за упрек. Но ако кажа кой е ходил в оня свят, то е все-таки да питам кое дете е ходило в университета да слуша лекции. То за университета не е готово и за гимназия не е готово. Едва е готово за 1, 2, 3, 4 отделение. Някой е филолог. По законоведство какво знае човек? За старите езици какво знае човек? Кой е първият език на човечеството? Някой счита ватанския език. На български има една ватанска дума – вата – туй дето тъкат. Питайте онези, които тъкат, те ще ви кажат какво значи, тя е ватанска дума. Туй, с което се тъче и се образува един плат. В природата има един вътрешен план, който човек трябва да схване. Само по него се осмисля животът. Другите реализирания, към които ние се стремим, те са временни и преходни. Зимно време вие имате сняг, лятно време този сняг се стопява. Имаме вода, ще дойде един ден водата да се изпари. Тогава ще имаме друго едно състояние. Или имаме четири състояния, в които ний сега минаваме. Твърдо състояние, течно, въздухообразно и етерообразно. Ако човек би живял само на една твърда материя, ще има едно понятие за света. Ако е в течно, както рибите живеят, ще има друго понятие. Ако е във въздуха, както ние живеем, ще има друго понятие. В етерното пространство съвсем друг е животът. Има същества, които живеят в

етерния свят. За пример: Ти седиш, решаваш да направиш нещо. Промяна става в ума ти, без да знаеш. Има нещо, което изменя мисълта. Искаш да направиш нещо, едно нещо в тебе се противопоставя, казва: Не е така, но е така. Този процес вътре веднага се изменя. Вземете едно дете, искаш да следва, още в началото доктор да стане или адвокат да стане. Бори се сега. Вземат участие майка му, баща му и то само да възприеме. Но за да стане доктор, да изучи докторската наука да лекува хората, или да стане правник, да защищава правата на хората все трябва да има едно вътрешно предназначение. Лекарят и адвокатът не са еднакво построени. Лекарят има съвсем друго разбиране, адвокатът има съвсем друго разбиране. Художникът има друго разбиране. Архитектът има друго разбиране. Религиозният човек има друго разбиране. И всеки според разбирането си постъпва. Тъй както хората определят религията, то е външна форма. Ето що е външна форма. Ти може да имаш хиляда празни шишета, какво те ползуват! Може да струват пари, но нямат съдържание. Под думата религия разбирам форми, които са пълни с известно съдържание, от което ние не можем да се ползуваме. Да кажем религията е наука за човешкото сърце. Всичките религиозни системи, които сега са образувани, те имат предвид да се създаде, да се възпита човешкото сърце. Сегашните религиозни системи не съответствуват за възпитанието на сърцето. Няма правилно възпитание. Казват: Има един Господ. Добре. Има един цар. Но този цар подразбира. Един народ, закони, ред, порядък, общество, морал. Всичките тия трябва да се спазват. Вземете съвременната наука, която има предназначение да възпитава човешкия ум, да възпитава мозъка, не сърцето. Възпитанието на човешкия мозък зависи от тази наука.

Та казвам: Човек е построен, има една наука в природата, по която човек е построен. Тялото му е построено. Силите, които се намират в неговия ум, количествено там са определени. Определена е възможността до каква степен може да се развие. Възможно е да се определи точно каква степен може да има постижението на своите чувства. Има известни желания, които трябва да се постигнат. Сега казвате: Това не желая, онова не желая. Човек трябва да има желание да постигне нещо. Та казвам: Първото нещо трябва да се определи правата посока, истинските желания. Една жена не може да има желанието на един мъж и един мъж не може да има желанието на една жена. Едно дете не може да има желанието на един мъж или на една жена. Тогава, желанията на жените образуват жените. Желанията на мъжете образуват мъжете. Мислите на жените образуват жените. Мислите на мъжете образуват мъжете. Желанията на децата образуват децата. Мислите на децата образуват децата. От тия три вида се образуват всичките други видове, които съществуват в света. В мъжете е разумното начало. Той представя на природата мисълта. Желанията доставят финансирането. За да се постигне човешката мисъл, трябва сърце.

Една човешка мисъл без сърце не може да се реализира. Един мъж никога не може да постигне своите желания, ако една жена не го финансира. Казвате жена. Капиталът е от нея. Една жена не може да постигне желанията си, ако един мъж не работи заради нея. Пък ако децата не работят, мъжът и жената и те никакви печалби не могат да имат. Сега аз не говоря за семейството. То е привидно. Един външен образ е. Но всеки един човек трябва да има едно дете в себе си: едно женско дете трябва да има и едно мъжко дете трябва да има. В ума си едно мъжко дете и в сърцето си едно женско дете. Всеки, който е бездетен, то е нещастен човек. Туй, което вие наричате без идеал, значи няма деца. В този смисъл мъжкото дете ще финансира мисълта на мъжа. Женското дете ще финансира живота. Едно момиче ще финансира живота. Сега аз засягам един въпрос, който е доста отвлечен. Хората мислят много обикновено. За много дребнави работи, мислят, че много знаят. За пример, всеки би казал, че знае много за слънцето, но същественото, което хората трябва да знаят за слънцето, не го знаят. Всеки може да знае за Вечерницата, за Венера нещо. Че изгрява сутрин, но колко малко хора има, които знаят какво е предназначението на Венера. Вие Меркурий надали сте го виждали. Марс сте го виждали. То е доста червеничък. Юпитер, Сатурн сте ги виждали, но какво е предназначението им, не знаете. Съвременната наука никак не се спира за това. Те се спират върху някои физически черти. Обаче планетите, системите, слънцето е ангажирано с живота на земята. Целокупният живот зависи от слънцето. Умът на човека зависи от Меркурий. Чувствата на човека зависят от Венера, не зависят, а се създават формите на чувствата от Венера. Ако един човек не е свързан с Венера, ето какво разбирам: От Венера излизат известни влияния, които се предават по етера, невидимо както светлината. Тия влияния оказват едно влияние на малкия мозък, на задната част на мозъка, до известна част и на предната част на мозъка. Земята и месечината оказват влияние на мислещата част на човека. Земята поддържа материалистическата наука. Единственото нещо, което вие може да отречете, каквото и да е, но вие не може да отречете факта, че сте на земята, че се возите на един параход в пространството. Всичко може да отречете, но земята не може да отречете. Ако хората биха разбирали философията на земята, биха живели много по-добре, от колкото сега. Те имат за земята едно долно понятие. Казват: Това е земя. Мислят, че е нещо неразумно, че човек е над земята. То не е вярно. Аз считам един кон, който те носи на гърба по-умен, отколкото ти, който го яздиш. Земята, на която ние се возим, е по-умна. Една слугиня, която носи малкото дете, е по-умна от детето. Носеното дете не е по-умно от слугинята. Ако глупавото нещо може да носи разумното, разумното нещо носи нещо в света. Земята носи нещо разумно. Нима майката е глупава, когато носи своето дете? Че тя го е създала. Нима бащата е по-глупав от сина си, който го ражда.

Та казвам: Ние сме дошли до една фаза, гдето трябва да преобразим нашите възгледи за нещата. Ние, съвременните хора, почти мязаме на онези, които посещават кръчмите. Мислят, че без кръчмари не може. Потребни са кръчмарите до някъде. Защото кръчмарят може да образува кръчма при едно езеро и който дойде, да го черпи с вода. Кръчма значи черпене. Кръчмар значи с вода да черпи. Човек може да напълни стомните и амбулант да бъде, да продава вода. Та казвам: Ако вземем съвременните хора да ги измерваме, сега употребяват в математиката известни математически отношения. Но често съвременната математика е достъпна за малцина. Какво е отношението или геометрическата проекция. Едно отношение може да се проектира в геометрическа проекция или в правата, или в плоскостта, или в сечението на телата. Плоскост хоризонтална или плоскост перпендикулярна. Сега математиците имат една наука, наричат я чиста наука. Ако измерим един човек, един добър човек, ще видим математическите отношения са поставени на пръстите. Отношението на палеца към първия пръст се отнася тъй, както се отнася към средния пръст, както средният пръст се отнася към безименния, както безименният (се отнася) към малкия пръст. Отношения математически. След туй имаме вече геометрическа проекция. Проекцията на когото и да е, е определена. Целият живот е определен. Главните черти са определени. Ще се ожениш ли? Деца ще има ли? Колко от тях ще бъдат живи и колко ще умрат? Жена ти ще те напусне или няма да те напусне. Ще те обича или няма да те обича. Децата ще те обичат или не. Колко слуги ще имаш? Колко пари ще имаш? До колко години ще достигнеш на живота? Колко пъти ще боледуваш? Колко кризи ще имаш? Всичко е написано. Някои казват как? Наука е това. Ако се измери, аз съм се занимавал с измерването на тая наука. 12 години съм правил измервания. Математически отношения съм правил и ред геометрически проекции. Добрият човек има особени размери. Гениалният човек има особени размери. Талантливият човек има особени размери. Обикновеният човек има особени размери. И по-долните имат особени размери. Вземете човешката глава. Ако (на) човешката глава широчината ѝ хоризонтално става по-голяма, в такъв тип се явяват анормалности, става много активен, много издръжлив, но може да завърши с престъпност. Престъпността се определя. Онези хора, които престъпват, имат особени размери. Аз ги наричам анормални типове. Човечеството започва с две раси. Едната раса на Каина е престъпна. От Адама излязоха. Каин не беше роден от Адама. Ева имаше двама мъже, нищо повече. От първия имаше Каина, а вторият е от Адама. Едно незаконно съчетание имаше. Жената съгреши в рая от любовни работи. Тя имаше двама мъже и вследствие на това ги изпъдиха из рая. Бяха нечисти. Сега в света една жена има двама мъже. Любовта не прави хората престъпници. Ето в какво седи престъплението. Направен е

нож да режеш хляба, с този нож убиеш един човек. Туй действие е престъпно. С ножа може да убиеш някого. Има едно положение в живота, където човек може да направи престъпление. Фактът седи в следното: В природата имаме два стремежа. Единият стремеж от центъра на земята, който отива към нейната повърхност. Другият от центъра на слънцето, който слиза към земята. Това е възвишеното. Когато един мъж и една жена се поставят във връзка, да помогнат на възвишени души да дойдат на земята, този брак е естествен, Божествен. Когато стават проводници да дойдат души, които не са напреднали, по-нисши, някой път хората стават условия светски души да се въплотят. То е неестествен брак. Не идат напреднали души. Мислите на бащата, който пиянства, мислите ли, че един баща, който пиянства, и една майка, която живее разпуснат живот, че чрез нея може да се родят възвишени души? Ако се оженят, ще се родят ненапреднали души. Първото нещо да се създаде чистота. В мъже и жени трябва да има абсолютна чистота. Не външна на тялото, абсолютна чистота на мислите, абсолютна чистота на сърцето. Не безразборно той да обича тази жена, да обича онази жена. В Любовта няма никакво престъпление. Две чисти води като се съединят, не се опетняват. Една чиста и една нечиста като се съберат, се опетняват. Една чиста мисъл не може да опетни човека. Едно нечисто и едно чисто желание като се съберат, се опетняват. Една чиста и една нечиста мисъл като се съберат, може да те опетни.

Сега искам да ме слушате. Аз не се занимавам с порядъка, който съществува в света. Аз не се занимавам с калта. Калта си е кал. Прахът си е прах. Растенията са растения. Животните са животни и т. н. Занимавам се с онзи първоначален Божествен план, по който човек може да се създаде и да бъде чист, и чист да остане. Мислите ли, че Адам се поквари? Когато Господ го изведе, той се занимаваше със зоология. Бог не прекара в рая животните, но изведе Адама извън рая, в предградието на рая, че там прекара всичките животни, той ги видя и им тури имена. Видя порядъка на животните. Нему се хареса този порядък. Този порядък две по две вървяха. Казва: Виж какъв порядък! Той пожела да има този порядък в рая. Тогава от животинския свят му пратиха един адепт, за възпитанието на Ева. Първите уроци той започна да ѝ дава. Аз сега развивам тема. То беше предметно учение. Не е тази работа както Мойсей писа. Ева дълго време ходи да проучва и той учи. Дойдоха до изпита за познание на добро и зло.

Та сега да се върнем: Един гениален човек не може да се роди всякога през годината. Може да се роди в март, ще има едни качества. В април ако се роди – други, в май – други, в юни – други, в юлий ще мяза на лъв, в август, в септемврий, в октомврий, в ноемврий, в декемврий ще бъде друг, ще

имат разни характери. Но гениалните хора се раждат при особено съчетание на планетите и на слънцето. Да се роди един гениален човек не трябва да има между мъжа и жената никакво противоречие. Щом (на) една жена е раздвоен умът ѝ между два мъжа, не може да роди гениални духове. И един мъж ако е раздвоен между две жени, не може да роди гениално дете. Единство трябва да има в Любовта, защото всичките жени си мязат. Мязат си по какво? Два вида жени има: едните жени на деня, другите жени на нощта. Два вида мъже има: едните на деня, другите на нощта. Тези, които прекарват вечерно време по нощните свърталища, от кои мъже и жени са? Една жена когато излиза, времето трябва да бъде ясно. Звезди трябва да има, не трябва да бъде облачно. Защото чистото небе показва чисти мисли. Чистата нощ със звезди показва чисти желания. Щом нощта е мрачна и облачна, може да са нечисти. Щом и денят е мрачен. Тогава защо бягат хората, когато иде дъжд? Българите бягат като попарени, когато има дъжд да не би тия нечисти мисли да дойдат. Българинът е сит от нечисти мисли. Казва: Толкова вали. Ще дойдат да влязат отгоре. Нека нечистите мисли паднат върху растенията. Те разбират да ги пречистят. Българинът не може да пречисти нечистите мисли. По някой път препоръчвам дъждовни бани. Трябва да имате вехти дрехи. С нови дрехи не се квасете на дъжд. Като се наквасите, съблечете се голи, не с нови дрехи. След като ви е къпал дъждът, свалете дрехите, облечете чисти дрехи и излезте на светъл ден. Защото светлината е емблема на Бога. Ако не разбираме законите на светлината, нищо не можем да разберем. Бог е същество на светлината. Светлината носи в себе си скрития живот. Ако обикнем тази светлина, ние ще почувстваме нещо, което излиза от нея меко и приятно, което като влиза в умовете и сърцата ни, ще почувстваме вътрешна радост. Някои хора се мъчат. Сега не е въпросът да се кланяме на слънцето, но то е видимата страна, проявление на Бога. Ако тази светлина не разберем, кое друго ще разберем. Къде ще го намерим? Бог се проявява в светлината. Ще го намерим в храната. Храната е сгъстена светлина. После тази сгъстена светлина има други качества. Казвам: Едновременно ние сме свързани с три свята. Има нещо в нас, което ни изяснява какво е Божественият свят. Има нещо в нас, което ни обяснява какво нещо е духовният свят. Има нещо в нас, което ни обяснява физическия свят. Ние трябва да се подчиняваме на това вътрешно ръководство. Тогава ще имаме естествен живот. На земята човек трябва да бъде щастлив. Щастието е достояние на човека. Много хора искат да бъдат щастливи, търсят щастието по криви пътища. Щастието е възможно за човека. Абсолютно всеки един човек може да бъде щастлив, най-малко 4–5 часа. 4–5 часа щастие е достатъчно. 4–5 часа да ти тече водата, ще напълни целия шадраван, ще може да поливаш градината. Щастието е материално. 4–5 часа твоето тяло, както се пълни електрическата батерия, така да се напълни тялото и ти да бъдеш мощен, силен. 4–5 часа да имаш щастие ще

се напълниш със светли мисли. 4–5 часа да тече в сърцето ти, то магнетично става. И в тялото ти като тече, жизнено става, с енергия ще се напълни. Ти целия ден право ще мислиш, право ще чувствуваш и право ще постъпваш и по тяло радостен ще бъдеш и весел.

Тогава помнете: Единственото здраво същество, което никога не боледува, единственото същество, което никога не спи, единственото същество, което всякога действа на всякъде, е Бог. Ако ти за Него не може да мислиш, ти здрав човек не може да бъдеш. Всичките болести произтичат от факта, че ние прекъсваме връзката между Бога и нас. Всяко прекъсване носи след себе си боледуване. Учените хора твърдят това. Това е наука. Всякога свързването с Божествения свят носи здраве. Свързването с Божествения свят носи светлина за ума. Свързването с Божествения свят носи топлина за чувствата и човек се повдига. Всякога при свързването на тялото с Божествения свят иде здравето.

Та казвам: Ние идем в религията до хигиената. Ако една религия не може да направи тялото здраво, не да пие вино, но да пие хубава вода, не да яде свинско месо. Една религия трябва да повдигне човешкото сърце. Науката трябва да повдигне човешкия ум. Социалният живот ще се роди от тях. Социалният живот е роден от човешката мисъл и човешките чувства. Следователно, всяка една специална работа, каквато и да е, мяза или на бащата или на майката. В едно семейство като влезете ще видите дъщерята на кого мяза. Онази дъщеря, която мяза на майката, носи чертите на майката. Онази дъщеря, която мяза на бащата, носи чертите на бащата. Синът, който мяза на бащата, носи чертите на бащата. Синът, който мяза на майката, носи чертите на майката. Някой път носи външно чертите на майка си, не носи характера на майка си, а някой път носи сърцето на майка си. Някой път носи ума на баща си, а някъде е обратно. И с дъщерята е същото. Казвам: При сегашните вярвания, какво трябва да правите? Вие казвате в какво вярваш? В какво ще вярвам. Вярвам в това, в което си роден. Ако не е вложена в тебе вярата, в какво ще вярваш? Ако не е вложена надеждата, в какво ще вярваш? Ако Любовта не е вложена, възможността да обичаш ако не е вложена в тебе, какво ще обичаш? Искате по някой път да ви обича човек. Дайте си отчет. Една жена се обича заради капитала, който съдържа в своето сърце. Един мъж се обича заради капитала, който съдържа в своя ум. И двамата като се съединят, децата обичат баща си и майка си заради капитала на баща си и майка си. Тогава се явява от капитала на ума и сърцето се ражда човешката сила. Децата са, които са силни. Помнете, децата са най-силните същества в света, няма по-силни от тях. Като се явят в къщи, заповядват на баща си и майка си. Те се подчиняват, треперят. Разправяше ми един господин. Тамън се облякъл един български професор с фрак, с цилиндър, ще отива на угощение

някъде. Неговото дете, момиченце или момченце, хвърлило топката и тя отива под кревата. Татко, казва, дай ми топката. И бащата с цилиндъра, отдолу под кревата изважда топката и я дава на детето. Той като войник отива да я извади. Децата са силни. И бащата е силен. Много бащи правят една погрешка. Искат да бъдат силни. Но бащата може да влияе със своя ум. От мене помнете един съвет. Бащата влияе с ума си, инстинктивно се подчиняват. Майката заповядва със своето сърце, със своето желание. Ако рече да заповядва със силата си, възпитанието винаги не върви. Децата трябва да заповядват с разумната сила. Децата трябва да бъдат разумни. Бащата трябва да бъде със светлина, да носи силата на ума. Майката да носи силата на сърцето. Казвам: В сегашното възпитание има една неразбория. Казвате да се възпита човешката душа. Една човешка душа не може да се възпита без дух. Един дух не може да се възпита без една душа. Един човек не може да се възпита без дух и без душа. При сегашното възпитание ние признаваме ума и сърцето. Има нещо, което куца. За душата казваме: Кой знае – една функция. Духът е нещо отвлечено. Значи, признаваме произхода на ума, значи признаваме съществуването на децата, а отхвърляме на бащата и майката. Човек няма ни баща, ни майка. Един неестествен ред на нещата поддържаме. За мене под думата Бог разбирам Онзи, Който първоначално родил нещата. За мен Бог е от Когото поляризирането излиза. Бащата и майката са излезли от Бога. Бог се поляризира в два полюса. В Мъдростта и в Любовта се поляризира. От туй поляризиране е излязъл човекът. И създаде човека по образ и подобие свое. Някой път вие искате да знаете какво нещо е Господ. Онова най-благото същество. Тия хубавите мисли, които по някой път ви идват и ви вдъхновяват, за които вие сте готови да се жертвате, ония хубавите желания, за които вие сте готови да се жертвате, то е Бог. В тия желания, в тия мисли е Бог. Тия хубави мисли са образи. Хубавите желания – това е подобие на Бога. Когато казваме, че Бог се е въплотил в нас, когато в нас се проявява силата, Бог в нас се е въплотил. Най-първо Бог се проявява като мисъл, като чувство. Той ще се въплоти в нас. Казва: Ще се вселя да живея в тях. Няма по-хубаво нещо Бог да се въплоти в човека. Тогава има един организъм здрав, навсякъде може да ходи, неговият път е отворен. Той е щастлив. Въплощение аз разбирам. Писанието казва: „Роден е от Бога“. Зачен ат в утробата на майка си, ти си ограничен в утробата на майка си. Нямаш право да разсъждаваш. Нямаш право да гледаш. Само ще чувстваш. Каквото казва майка ти, ще слушаш. Необходимост е. Щом те роди майка ти, тя изведнъж ти дава тази свобода. Майка ти, която те родила, и баща ти искат да бъдеш свободен. Започнеш да говориш, да дишаш, да гледаш, да слушаш. Постепенно ние минаваме от сила в сила в живота. От свобода в свобода. Постепенно трябва да се освобождаваш. Свободата в нас иде според степента на Любовта. Според степента на знанието иде свободата. Човек, който е слаб в Любовта, слаб е и в

свободата. Който е слаб в своите желания, слаб е и в_

Да се върнем. Тази разумна природа е създала човека. Тя го е създала разумен. И за бъдеще, които искат да възпитават, трябва да знаят едно дете кога е родено и как е родено. Детето още като го погледнеш ще знаеш гениално ли е, талантливо ли е, или е обикновено. Обикновеното дете, обикновено ще си остане. Не е лошо, за бъдеще може да бъде талантливо. Талантливото дете ще остане талантливо. За бъдеще може да бъде гениално. Гениалното ще си остане гениално. Гениалното и то трябва да прогресира.

Та срещам хора, които искат да влязат в рая. Що е раят? Раят е школа да придобиваш знания. Като влезеш в рая трябва всичко да проучваш, всичките предмети. Вие се намирате събрана публика. Ако вие разбирате, вие сте толкова разнообразни, с разнообразни енергии, напълнени с такива разнообразни мисли, листове сте на разни епохи, какво ли няма написано на вас. Много важни работи има написани. Някой път вие се срещате, но не знаете как да се четете. Като срещнете кого и да е от вас, може да прочетете на стотната страница. Ще кажат: Обърни внимание на неговия дух, ще видиш какво нещо е хубав дух. Обърни внимание на неговия нос, ще видиш какво нещо е хубав нос. Обърни внимание на долната бърна на неговата уста, ще видиш какво нещо е долна бърна. Обърни внимание на неговата горна бърна, ще видиш какво нещо е горна бърна. Обърни внимание на неговите очи, на зеницата, да видиш какво нещо е зеница. Обърни внимание на бялата част на окото. Виж (на) брадата му каква вглъбнатина, как е заострена, или каква широчина има. Вижте скулите издадени ли са или вглъбнати. Гледайте неговите линии на неговото чело. Аз гледам по някой път като ме срещат, плашат се. Аз го чета, той нека се крие колкото иска. В едно зърване аз фотографирам и зная какво има. Като го зърна, взема само ухото и го чета. Фотографирам нещата и чета. За мен са данни, мене не ме интересува неговият личен живот, но той цяла библиотека носи в себе си. Туй, което носи в ухото, написано в никоя библиотека го няма. На ухото е писано. На друго ухо като се фотографира, няма това. В никого другиго разбира се го няма, туй, което е в туй ухо, написано за създаването на света. Ако иска някой да изучава анатомия, той трябва да изучава човешкото ухо. Та казвам: При голямото богатство, при което вие сте създадени, богати хора сте вие, вие ходите, ядете коричките. Хамбарът ви е пълен с най-хубавото жито, вие ядете горчив хляб, горчиво брашно. Оплаквате се, че нямате никакво знание. Аз имам за знанието друго понятие. За мене знанието е чист извор, който се излива. Не само да биеш един тъпан, това не е знание, но един човек, който има знание, който дойде при вас, един гениален човек, който е съвършен, той като мине покрай вас и вие сте болен, ще оздравеете. Ако

хората се пекат на слънце, ще оздравеят. Как ще оздравеят? Ще го видите. Печи се на слънцето, болестта, която имаш, слънцето я обича, ще я вземе, ще я изтегли и в замяна на болестта ще ти даде друго нещо. Туй вещество слънцето ще обмени. Ако по обед вие се печете, ще имате слънчев удар. Тази светлина не е за вас. Слънчевите лъчи вие не можете да възприемете перпендикулярно. Преди години наш приятел ходеше гологлав. Цял месец ходеше замаян, не може неговият мозък да възприеме. Не е лесна работа. Трябва да се аклиматизира. Казвате: Ходи гологлав. 10 часа като дойде, носете сламена шапка. Ако косми достатъчно нямате, носете сламена шапка. Българинът много се е уплашил. Носи калпак да не би да го удари слънцето.

Разумното начало иде в света да се въплоти. Създават се нови хора в света. Първото нещо в света, забелязват се млади моми не се безпокоят за нищо, но щом се оженят, започват да се безпокоят. Защо се безпокоят, каква е разликата. Понеже един нов живот се е родил. Децата разбират новия живот. Новото, което в нас се ражда, носи туй безпокойство. Ти ако не се безпокоиш, нищо ново не е родено. Първото нещо, което се роди, страх ни е туй роденото дете да не се изгуби. Безпокоим се за онази хубавата мисъл в нас. За хубавото желание, което съществува в нас. Всеки човек, който не може да отхрани една хубава мисъл, едно хубаво желание, той е бездетен, няма никакво бъдеще. Всеки трябва да уповава на тази Божествена мисъл. Ако има 2, 3, 4, 5, още по-хубаво. Най-малко трябва да има една гениална мисъл, която да отхрани в себе си. Туй е едно семейство. Ти ако нямаш една хубава мисъл, за която да умреш – по човешки говоря, аз не искам хората да умират. Смъртта за мен не е идеал. За мен умирането. Ти ако нямаш една мисъл, за която да се жертваш, ако нямаш едно желание, за което да се жертваш, и ако няма една постъпка, за която да се жертваш, за три неща да си готов да се жертваш, или другояче казано, или да може да устояваш на Мъдростта, да може да устояваш на Любовта, за можеш да устояваш на Истината. Или да можеш да устояваш живота, значи да обичаш живота, да устояваш знанието или да обичаш знанието. Да устояваш свободата или да обичаш свободата. Второто проявление на Любовта, Мъдростта и Истината. Съществува един закон в света, когато ние обичаме един човек в света, ние искаме да се запознаем с целия негов род. Ако някой каже Бог и не се запознава с неговите близки, каква Любов има? Понеже Христос казва: Както ме е Отец възлюбил. Бог го е възлюбил и Той дошъл да възлюби хората, да се запознае с хората. „Тия овци твои бяха, даде ги на мене, заради тях полагам душата си, за тях всички страдания мога да понеса. Да покажа, че Любовта към Бога каквато е към мен, такава е и към онези, които принадлежат Нему“. По някой път някой казва: Аз не мога да любя всички. Ако ти Бога не любиш, никого не може да любиш. Щом обичаш Бога, обичаш всички. Щом не обичаш Бога,

никого не може да обичаш. Под думите да обичаш всички разбирам Бога ще обичаш. Бога ще обичаш най-първо. Щом Него обикнеш, възможно е и всички да обикнеш. Без Неговата виделина невъзможно е да обичаш другите. Онзи младият момък, който като зърне младата мома, даже едно косъмче като падне от главата, вземе го, че го свие в книжка. Носи го. Някоя дрепчица паднала, някое парче, тури го в джоба. Изважда портрета, гледа го, туря го в джоба по 20 пъти. Как е възможно човек да обича? Чудни сме ние. Ние искаме да лъжем себе си. Любовта ни към Бога трябва да бъде искрена. То е силата ни. Силата на бъдещето човечество зависи от Любовта към Бога. На всинца най-първо препоръчвам: Научете се да видите Бога. Научите ли него всичко е възможно. Не научите ли него и другите неща са невъзможни. Не препоръчвам да обичаш този или онзи. То е лесно, щом обичаш Бога. Всичко е възможно като обичаш Бога. Като не Го обичаш, нещата остават нереализирани. Тъй седи новото в света. Та казвам: За да се освободим от миналото на живота си, трябва да обикнете Бога. Като обикнете Бога в тази Любов животът ви ще върви от сила в сила. Всеки ден ще се подмладявате. Ако един от вас обикне Бога, още днес ще се подмлади 10 години, утре 20 години. Виждам във вас един оттенък на лицата. Казвате: Тъй се говори, но мъчна работа е. Мъчна работа ли е за жадния да пие вода? Ако не си жаден, три дена си седял, казваш: Не мога да я пия. Не една капака, а хиляди капки ще пие изведнъж. Поглъща тия капки. Казваш: Колко е хубава тази вода! За Любовта казвам: Трябва жажда. Да трепери и духът, и душата, и умът, и сърцето, да имат жажда, че като възприемеш Любовта, да кажеш: Това е животът. Казвам: Възлюбете Господа с всичкото си сърце, за да се освободите от всичките несгоди, в които сега се намирате.

Ще ви дам едно външно правило. От горе ще започна. Радвайте се на очите, които Бог ви е дал. Радвайте се и на туй, което виждате. Радвайте се на ушите, които Бог ви е дал. Радвайте се и на туй, което чувате. Радвайте се на носа, който Бог ви е дал. И на уханието се радвайте. Радвайте се на устата, която Бог ви е дал. Радвайте се после на ръцете, които Бог ви е дал. Радвайте се на устата си, на носа си, на ушите си, на очите си и Бог да ви благослови.

Тайна молитва

35. беседа, държана от Учителя
на 7 юни 1942 год., 10 ч. с., неделя
Изгрев, София

1942_06_07 Добрият път
утринно слово

ДОБРИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета десета глава от евангелието на Йоана.
„Мога да кажа“

Има една опасност: болните хора да станат еднообразни. Когато хората станат еднообразни, в тях се заражда желание да бягат. Една млада булка, щом като стане еднообразно вкъщи, няма какво да я интересува, иска да бяга. Дъщерята, като няма какво да я интересува, иска да бяга. Слугата бяга, всички бягат. Казва: „Кои са причините?“ Много естествено, причините са много прости. Всички животни бягат от безводните места. Там, дето престане водата, бягат, отиват на сочните места. Често религиозните, като разискват за Бога, изсъхнат местата, няма нищо да ги интересува, говорят за оня свят празни работи. Говорят за оня свят, и все този свят описват. Колкото са ми разправяли, нито един не е разправял за оня свят, разправят за този свят. Оня свят око не е видяло и ухо не е чувало, и никой насън не е видял. Казва, че ходил в онзи свят, той пак в този свят ходил. За да иде в оня свят, трябва да излезе из тялото, сърцето му трябва да престане да бие. Дотогава, докато сърцето бие, кракът му не е стъпил в оня свят, на кино е ходил. На кино виждате войната. Война ли е това? То е сянка.

Има разни неща, които трябва да се учат. Много мъчно е да извадиш хората от едно затворено вързано състояние. Гледам, някой човек дойде при мене. Гледам, той има най-малко сто нишки вързани, прилича на ония бръмбари, които децата връзват за крака: хвръкне и падне долу, конецът не го пуща да хвърчи; пак хвръкне, пак падне. Той иска в оня свят да иде, за Господа говори, но е вързан за децата си, за жената, за всичко е вързан. Рече да хвръкне нагоре, потеглят го долу. Децата казват: „Слушай, отгледай ни, че тогава мислѝ за Господа. Мислѝ първо за нас, тия работи остави.“

Хубаво, отхраните едно дете, до двайсет години върви добре, от двайсет години нагоре започва да става един гамен. Дъщерята обичала майка си, баща си до двайсет години, с двете очи гледала баща си; като стане на

двайсет години, започне с едното око да гледа баща си, с другото гледа другиго. Бащата забелязва, станала някаква промяна, има раздвояване на съзнанието. Човек, като хвърли око на богатството, с едното око гледа на земята, с другото око гледа на небето. Един български свещеник ми разправяше една своя опитност. Стар седемдесет и пет годишен благочестив човек, казва: „По едно време усещам, че охладя сърцето ми. В младини бях свещеник с горещо сърце, после започнаха да ми идат мисли: дали има оня свят, дали някой е ходил в оня свят. Една вечер сънувам, иде един старец с бяла брада и ми казва: „Едното ти око гледа надолу, другото нагоре. По този начин ти в оня свят не може да идеш.“ Бутна ме по челото. Цял един месец носих белег на челото: едно черно петно, дето ме бутна.“ Казва: „Внимавай, или двете очи нагоре, или двете надолу.“

Раздвоението разваля живота, седиш раздвоен в ума си. По някой път има психологически състояния, седиш, някой човек го държиш в ума си, не си разположен, гледаш го като икона, но не си доволен. Иван или Драган седи като икона. Ти не го харесваш: или те обидил, или ти направил нещо, държиш го в ума си. Забелязали ли сте къде го държиш? Държиш го в ума си. После пак го извадиш, пак го туриш, пак го извадиш, пак го гледаш. Когато обичаш е същото. Когото не обичаш, и него държиш наляво, на четирийсет и пет градуса. Този, когото обичаш, ти е приятен на сърцето – надясно го държиш. Наблюдавайте.

Трябва да имате едно понятие за духовния свят. Тези работи са от духовния свят, с друго измерение. Ако много мислите на земята, не знаете къде да го постигнете. Държиш го някъде в ума си. Виждаш, че ако го обичаш, малко е светъл, светлина излиза. Ако не го обичаш, тъмен е човекът, обикновен човек. Колкото го гледаш, от ден на ден става по-грозен, искаш да се освободиш от него, пък не можеш да се освободиш. За този, когото не обичаш, то е вече един тип, седи цяла група: не е един, не са двама, то са хиляди и милиони, които вървят по една и съща линия като една река, като езеро, като море – ти нямаш работа само с един човек.

Вие по някой път мислите за дявола. Оставете, не мислете за дявола. Искаш да знаеш какъв е дяволът. Опасно е. Някои искат някой път да се борят с дявола. Не се борете с него. Пехливанлък не може да става с него. Той е юнак. Той се е борил с Господа, ти искаш да се бориш с него. Като те бутне, ще те простре на гърба ти, тогава ти видиш, че тази работа не е лесна. Той ще ти тури един бръмбар в ума, каже ти: „Ти си особен човек, ти не си направен както другите хора, ти си гениален, особено същество. Като тебе няма друго.“ Дига те, дига те, че като те обърне, започва после да ти се смее. Казва: „Как си? Много гениален си.“ После ти каже: „Какво говедо си.“ Най-първо насърчава религиозните, казва: „Молете се, много

хубаво се молите, какъв е сладък гласът ви.“ Но после обърне другото, имаш най-големите разправии с него. Той обича да прави шеги.

Знаеш какво нещо е шегата? Шегата е един хлъзгав път. Човек трябва да бъде много внимателен, защото всяко нещо, с което може да подиграеш другите, може да засегне и тебе, защото опетнява и тебе. Всяка мисъл, която се образува, оставя отпечатъци. Вие трябва да знаете при изучаването на хората, че всяка една мисъл, всяко едно чувство, то са безбройни мисли и желания, и не само вашите мисли и желания, но мислите и желанията на целия свят имат влияние върху тялото, върху мозъка, върху дробовете, върху стомаха. Някои мисли продължават ръцете, някои мисли удебеляват ръцете, някои мисли подигат главата нагоре – главата расте нагоре, някои съкратяват главата.

В разни направления действат мислите, желанията и постъпките. Те нямат еднакви направления. Някои се движат по права линия, някои се движат по плоскост, някои се движат в дебелина, някои във височина. Вземете хиляди поколения, които са били любопитни в живота. Това крайно любопитство е обърнало носа нагоре. Тия хора са били много любопитни, обичали да се занимават с чужди работи. Той се вслушва в нещо. Какво ще научи? Каква тайна има в света да скрием, я ми кажете? Той иска или богат да стане, или учен да стане, или някоя мома се влюбила в някой момък – иска да го вземе, друг или къща, или говеда иска да купи, или война иска да отвори. Каква тайна има, кажете ми? Каква тайна има в човешкия живот, да се не знае? Съвременните хора, които изучават шпионажа, са станали виртуози. Още като те погледне, знае какво мислиш.

Сега каква е чертата на любовта? Най-първо, в любовта има една линия, която се проявява. Накъде е тази линия? Една линия има, която се проявява в челото, една линия има, която се проявява във веждите, в очите, вътре в гледеца, зеницата, после, в бялото се проявява; една линия има, вътре в носа се проявява, отстрани в устата се проявява. Най-първо, правите линии на любовта трябва да се проявят. То е тъй, както едно растение най-първо израства. Най-първо, ще го видиш, че малко покълнало. Радваш се, че от туй, малкото, ще излезе нещо велико.

После, любовта си има свое ухание. Най-големите космически ухания излизат от любовта. Няма в света по-голяма сила, която дава такава козметика, която дава такива красиви линии. Човек, който иска да бъде красив, жените, които искат да бъдат красиви, то е любовта, която ще ги направи красиви. Любовта като влезе, може да имат красота, каквато искат, може да имат най-хубавото ухание. Сега турят какво ли не ухание. В тия работи вие не вярвате. Че как ще вярвате, кажете ми? Уж все за

любовта говорим, и наместо да станем по-красиви, по-грозни ставаме. Това показва, че безпокойство има в нас, едно вътрешно безпокойство. Ти седиш, и не вярваш ще бъдеш ли спасен, или няма да бъдеш спасен, дали ще идеш в рая, или няма да идеш в рая, дали ще бъдеш богат, дали ще имаш знание. Ние не сме положителни в нашата мисъл.

Например често казвате тъй: образ. Но какво представя образът? Образът е една пространствена форма, проектирана в една плоскост. Човек, тъй както е проектиран, той трябва да е проектиран отнякъде. Вие например тъй седите, но едновременно живеете в три свята, имате три тела, в които живеете. Вашето съзнание е будно само за физическото поле. Вие имате едно духовно тяло, което живее в другия свят, малко с по-рядка материя. Има друг, Божествен, свят. Сега, каквото да ви говоря, то е фиктивно казано. Едновременно всеки един от вас има трима души. Един живее в небето – туй дето казват, че всеки има по един ангел – един живее в небето, един живее в духовния свят, единият живее на земята. Този, който живее в Божествения свят, е бащата. Този, който живее в духовния свят, е майката. Този, който живее във физическия свят, е синът. Вие тук сте синове на вашите бащи и майки горе, изпратени сте, те се интересуват от вас, баща ви и майка ви. Вие съставяте едно цяло, без тях не може да се проявите. Вие по някой път искате да се освободите от тях, да станете самостоятелни. Вие искате да станете баща, да станете майка. Не знаете какви са законите на бащата и майката. Те са съвсем отвлечени работи.

Христос говори за една врата, говори за крадци. Всички мисли, които отнемат от човека, те не са реални, сенки на нещата са. Туй, което внася тревога в човешката душа, то не е реално, то не е духовният свят, нито е Божественият свят, нито е човешкият свят. Всяка мисъл, която смущава човешката душа, вие оставете отвън. Влезе в окото една малка песъчинка, то не съставя част от вас. То е твърда материя, дошла отвън. Често човек трябва да плаче дълго време, за да може чрез сълзите да я изхвърли. Скръбта иде, защото някоя прашинка е влязла от външния свят в духовния свят и целия ден вие страдате, за да се освободите. Та казвам, има три пътя, по които ние може да влезем и да се ориентираме добре в живота. Аз говоря за любовта като врата, през която може да влезем в Божествения свят, говоря за вратата на мъдростта, през която може да влезем в духовния свят и за вратата на истината, през която може да влезете във физическия свят, да се изучава физическият свят.

Хората тепърва има да изучават физическия свят. Всеки един от вас трябва да има знание, да се подмлади. В една година отгоре можем да се подмладим, не е мъчна работа. Щом обикнем всичките хора, няма да виждаш никаква погрешка: каквато погрешка има, ще я поправиш. Какво

прави художникът? Дойде, види, че ученикът не е направил картината, поправи тази картина на ученика и тя замяза на нещо. Иде при друг ученик, и на него пак поправи. Ако учениците са оставени сами на себе си, те не могат да се поправят. Онези, напредналите от вас, трябва да поправят другите. Като идете на картината, ще поправиш ухото на картината, ще поправиш и в мозъка вътре. Съвременните хора се объркваме, казваме: „Не си добър човек." Че не съм, и аз зная, но как да стана добър, кажете ми? Казва: „Тази вода не е чиста." Аз зная, но как да поправим, не само да констатираме? Тази вода трябва да се прекара през филтър, да се прекара през пясък или чрез изпарение. Човек може да се филтрира чрез любовта. Любовта е филтър, и мъдростта е филтър, и истината е филтър. Те са три филтри.

Докато човек не мине през филтъра на любовта, през филтъра на мъдростта и на истината, той не може да с пречисти. Ще се филтрира неговата мисъл. Като се филтрира, за него всичко в света ще стане ясно, не само ясно, но ще добие смисъл. Нему всичко ще му стане мило. Дето минава, ще вижда, че всичко му помага. Той на всичко ще се радва. Сега гледам мнозина от вас седите по някой път тука, като ви говоря, но умът ви не е тук. Аз говоря, той казва: „Пари нямам, обуща трябват, това-онова." Няма по-лесно нещо: обуща да ви дам, колкото искате. Да се създаде една любовна мисъл е трудно, да се създаде едно оформено знание е трудно, да се създаде една форма на истината е трудна работа. Другите работи: хляб, пари – те са играчки. Въздухът е пълен с хляб. Благодарение, че хората не знаят, защото те ще започнат да го събират, да го складират и ще го развалят. Всяка година иде хлябът. Събран иде в земята, изваждат го житните зърна, спомагат.

Да се роди едно желание във вас да слугувате на Бога, да бъдете добри слуги. Не да излезем, да напуснем този свят – тепърва има да го учим, да го поправим. Тогава ще напуснем земята, че когато поправим тази земя хубаво, онези, които дойдат подир нас, да намерят свят уреден, че да са доволни. Ние ще влезем в друг един свят, който са приготвили заради нас. Христос казва: „Отивам, за да ви приготвя място." Този свят, в който отиваме ние, другите го приготвили, ние наготово отиваме. Земята както е построена, един ден като влезем, ще ни е приятно да живеем. Къщата, която ще оставите, да я уредите хубаво. Сега мислим да напуснем земята и казваме: „Да става, каквото ще." Няма никакво учение в това, то не е законът на любовта, нито е законът на Божествената мъдрост, нито е законът на Божествената истина.

Този живот, докато не го уредим хубаво, ние не можем да го напуснем. Ти, след като свършиш училището, тогава ще излезеш от него. Като влезеш в

Божествения свят, в училището, не можеш да излезеш навън, трябва да го свършиш. Ако не го свършиш, с хиляди години ще седиш вътре, ще забравиш, не те пущат, докато не научиш всичко, не може да минеш. Тук в едно отделение може да седиш по две години. Там и сто години може да стоиш в едно отделение, докато дойде да се научиш, няма да се намери нито един учител да те прекара.

Вие учите първата буква. Какво означава първата буква А? В старите езици, в египетските йероглифи, буквата А означавала движение на мисълта, но в съвременния език означава товар. Който изучава А-то, изучава как да се товари. А значи кой товар може да туриш на ума си, на сърцето си, на тялото си. То е цяла наука – сам да се товариш и сам да се разтоварваш. Казва: „Лесна работа." Ти трябва да знаеш да товариш и да разтоварваш ума си, да знаеш да товариш и да разтоварваш сърцето си, да знаеш да товариш и да разтоварваш тялото си. То е буквата А. Буквата Б значи да знаеш как да обновяваш ума си, как да обновяваш сърцето си. Б, туй значи как да обновяваш тялото си. Ето значението на две букви. А е да се товариш и да се разтоварваш, Б е да се обновяваш. За другите букви не казвам. Сега вие всички знаете буквите, но какво означават, не знаете.

Аз веднъж посетих един евангелист. Беше направил една вечеря, поканил и мене. Доста набожен човек беше. Като отивам вкъщи, подула му се страната, неразположен, зъб го заболял. Рекох: „Ти, праведен човек, как те заболял зъбът?" „Не зная какво ме е наказал Господ." Рекох: „Какво те наказва Господ? Господ ни най-малко не иска да те наказва, но ти казва, че нещо не си постъпил добре." Зная от какво произтича зъбоболието. Нали Христос казва: „Ако някой е болен, да го намажат със зехтин, да се помолят презвитерите, и ще оздравее." Или лекар трябва. Казва: „Лекар има, но боли." Рекох: „Сега мога тъй да направя, и да мине." „Че как ще оздравея?" Рекох, ако му кажа как, с думи казва ли се тази работа? Рекох: „Може." Казва: „Искаш да ме извадиш от моето верую." Какво казва Христос? „Да ти бъде според вярата." Ако вярваш, ще мине. „Но не само да кажа, чакай да си туря ръката." Турям ръката си на зъба. Казва: „Изчезна болката от зъба." След половин час пак го боли. Рекох: „Ти си се усъмнил, помислил си, че съм те хипнотизирал." Рекох: „Хипнотизирането и магнетизирането, то са два процеса."

В хипнотизирането загасват всички свещи в човешкия мозък, остава само една свещ да гори. Човек в хипнотизирането изстива. Да се магнетизира човек, увеличава се топлината на тялото. Духовно когато се лекува човек, трябва да се внесе хармония между ума и сърцето, и човешката душа. За да го лекуваш, трябва да внесеш хармония. Той трябва да влезе в хармония със законите на битието. Аз не го лекувам от себе си. Както един художник

знае как да тури боите, как да направи ония криви линии, и един човек, който лекува, трябва да знае законите.

Та му казвах: „Ако ти обикнеш Господа и Исуса Христа, веднага зъбът ще мине. Ти не Го обичаш, нямаш любов към Него, направил си някаква погрешка. Ти онзи ден, като минаваше на едно място, един човек искаше да му направиш една услуга. Ти каза една бяла лъжа, каза: „Аз съм занят, нямам време.“ Казва: „Кой ти каза това?“ „Аз го зная, болестта ми казва, ти не му услужи и зъбът е резултат. Ако тази вечер решиш туй да поправиш, сега може да спадне зъбът.“ Казва: „Виж това ще го направя, Господ го иска. Искаше да му направя една услуга, можех, но го излъгах.“ Веднага спадна зъбът. Туй са подпушвания. Лъжата в много случаи подпушва кръвообращението, бент слага, образува се едно наслояване. Някой път се случва на зъба, някой път на ухото, на корема, навсякъде.

Та казвам, ако ние бихме живели по закона на любовта, на Божията любов, ако бихме живели по законите на Божията мъдрост и на истината, ние щяхме да имаме здрави тела, здрави умове. Тия кризи, които сега минаваме, те се дължат на миналото.

В цялата глава става един религиозен спор с евреите. Фанатици до немай къде, искат да знаят от Бога ли е, или не е, казват: „Вятърничав човек, който дошъл, иска да ни донесе заблуда.“ Хората, които не живеят добре, те не са ли заблудени? Аз считам правоверни хората, в сърцата на които оперира Божията любов. Аз считам правоверни, в умовете на които оперира Божията мъдрост и знание. Аз считам правоверни, които са свободни, действа истината. Знаеш колко приятна е истината? Когато човек е свободен навсякъде, няма никакъв страх. Усещаш, че всичките хора любиш, виждаш Господа навсякъде, и в малките бръмбарчета Го виждаш. Аз може да уподобя туй знание като сладките плодове. Познанието на Господа е както когато влезеш в някоя градина, дето има узрели плодове: грозде, череши, сливи, портокали. Всеки плод вземаш, вкусваш, приятно ти е.

Та казвам, докато ние дойдем до това положение да опитваме нещата. В старо време Господ казва: „Опитвайте, и вижте, че съм благ.“ Целият свят е в този свят, в който виждаш, във всички образи се е проявило Божественото. Един художник, който рисува една картина, не е негово изобретение. Ако рисува нещо гениално, то е Божествено. Един човек, който живее, животът не е негов, Той се проявява. Ние се радваме на това, и то е вътрешен подтик.

Та казвам, новото учение в света е да слугуваме на тази, обширната, любов,

любовта на безсмъртието; да слугуваме на мъдростта, на знанието, на безсмъртието; да слугуваме на истината, на свободата, на безсмъртието. Този, безсмъртния, живот трябва да го добием още тук, на земята, не като умрем. Не е въпрос за умиране. Ако е за умиране – ние сега сме мъртви. Не може да стават скокове. Трябва да се започне с микроскопическото подобрение. Най-първо, ще знаеш как да туриш една малка точица.

Като пише човек, се познава какъв е. Ако е много щедър, едри са буквите, ако е скържав, буквичките са дребни, пише така, в малко пространство. Човек се показва. Ако човек е духовен, в писмото има особени кривини, ако е щедър има други кривини. Някой започва отгоре остро, после свършва меко; някой започва тънко, после дебело свършва; започва мекичко, свършва остро. Мислите ли, че аз, който започвам писмото дебело и го свършвам тънко, че имам равновесие? Нямам равновесие. Ако започвам дебело и свършвам тънко, то не е равновесие. Писмото ти като го четеш, да ти е приятно. Аз съм гледал в сегашните хора много смачкани подписи. Рядко ще видиш някое писмо да е приятно. Смачкани писма показват смачкани идеи. Една буква по-голяма, друга по-малка, изядени букви. Гледаш буквата М: първата част вдигната като рог, другата по-малка. Букви разпокъсани. Казва: „Туй не е важно.“ Как не е важно? Не само това, но някои са нащръкнали, не са гладки. На някои са гладки, показват мекота, на някои са остри, щръкнали, дебели. Всичко туй показва характерът какъв е.

На земята сме пратени да си образуваме едно тяло от фина материя. Ние искаме хубави дрехи. Трябва да си направим дрехи от най-хубавата материя. Когато сте раздразнени, неспокойни, направете един опит: вземете молив и правете криви линии така, десет, петнайсет, двайсет минути, и да не се отегчите, да има едно отношение в тия криви линии. Ти, най-първо, ще започнеш много добре, към края започваш да ставаш нетърпелив. Когато правиш този опит, да започнеш и да свършиш еднакво, без да се притесняваш. Казваш: „С такива работи да се занимавам?“ Че по колко часа вие се занимавате, че някой ви обидил? Седиш и казваш: „Чакай, ще му кажа аз, ще му натрия носа.“ Седиш, седиш и пак казваш: „Ще му натрия носа.“ Колко часа мислиш как да му натриеш носа? Че как ще го натриеш, кажете ми? Той по-силен, а искаш да го набиеш.

Тогава ще мязаш на онзи индуски ученик, когото учителят му пратил, казва: „Там има един военен, ще му удариш една плесница; на един брамин и на един адепт.“ Като отишъл при военния и му ударил една плесница, той му ударил две, че ученикът се търколил, преобърнал се. На силния човек, на умния човек, не се трие носът. Ти не ходи да триеш носа,

той е огън. Откажи се от тази работа, да му натриеш носа. Силните оставете да им натривате носа. Онзи човек, на когото ти може да натриеш носа, той е една баба. Казвам, оставете идеята да натривате носа. Наместо да натриваш носа, кажи: „Ще му поправя носа.“ За триене да не става дума.

Ако ние не се интересуваме защо Господ ни направил, ако не знаем защо Господ ни създал носа, ако не знаем защо ни създал ухото, окото, веждите, устата, брадата, пръстите, всичко туй, ако не знаем, тия елементарни работи, от които зависи нашият живот, какво е нашето знание? Ако не знаеш да поправиш ръцете си, ще съкратиш живота си. Ако не знаеш как да оглаждаш веждите, ще съкратиш живота си. Ти някой път с известни движения създаваш цяло нещастие на себе си. Знаете, че ако вие погладите вашите вежди, туй е отражение на милиони хора да създадете една форма; образува се едно течение, което, ако е хармонично, ще се повърне към вас и ще принесе благословение, но ако вие сте отворени. Ако вие сте турили един бент, то ще се върне към вас, ще ви заглади.

Вчера седя аз на пианото и импровизирам една песничка: малко изворче, което слиза от планината и се блъска в една канара. Оплаква се, че не го приела канарата добре и то като се блъснало в канарата, подскочило, казва: „Канарата е по-твърда.“ Като слезна туй малко изворче при едно цветенце, кокиче, отгоре премина, натисна цветето и то казва: „Сестра, счупи ми гърба, така не се натиска.“ Първо, изворчето се блъсна в канарата, отскочи. Като дойде при кокичето, натисна го. Ние в канарата се блъскаме, кокичето натискаме. Питам: „Де е нашият разумен живот?“ Туй изворче трябва да заобиколи канарата и като дойде до цветето, да му не натиска гърба. Ние всеки ден обременяваме ненужно ума си с непотребни мисли, обременяваме сърцето си с непотребни чувства и тялото си обременяваме. Туй не е волята Божия. Има нещо хубаво, с което ние трябва да се занимаваме.

Христос казва: „Аз и Отец Ми, едно сме.“ Казва: „Отец Ми Ме люби, понеже Аз дойдох да помогна на онези, които Той е създал, на Неговите овце да помогна. По пътя на любовта да извърша волята Божия.“ По пътя на мъдростта е дошъл да предаде туй знание и по пътя на истината да предаде онази свобода, от която ние се нуждаем. Ние, съвременните хора, се нуждаем от голяма свобода. Ние нямаме свобода. Седнеш на леглото, не си свободен, мъчи те нещо. Храната те мъчи, желанията те мъчат, мислите те мъчат.

Сега пипнете веждите си внимателно, пипнете носа си, не да го дърпате, но да го хванете деликатно. Бъдете така деликатни, не пипайте грубо, но

деликатно, нежно. Всичките груби движения са харчене на излишна енергия. Трябва да съкратим бюджета си, да имаме едни фини движения, с малко сила да извършим много работа. Ако се отнесеш грубо със себе си, ще туриш хиляди хора да се отнесат зле с другите. Аз, ако се отнеса зле със себе си, хиляди хора ще подтикна да се отнасят зле със себе си и с другите да се отнасят зле.

Затуй потребно е на духовните хора да имат една трезва мисъл, нищо в света да не е в състояние да ги извади из релсите. Каквото да се случи, да бъдат спокойни. Да знаят, че в света съществува един закон на вечната хармония, който не може да се наруши. Онова, което Бог е намислил да го направи, никой не е в състояние да измени. Може хиляди години да минат, Божиите пътища може да се изменят, онова, което Той е начертал, ще стане, само че ще стане с много блъсканица. Дошло е времето да се не плашим какво ще стане. По-добри времена от тия не са наставали. Всичко в миналото, което е ставало, не може да се сравни със сегашното. Целият свят, виждам, е пълен с ангели, светии, идват отгоре. Казват: „Какво ще стане с нас?“ Тинята ще изтече, бистрата вода иде сега. Аз виждам вече злото вързано. Виждам, лошите хора са вързани, дяволът е вързан. Всичко туй се чисти, не го виждам, но тъй е. Ако вашите очи бяха отворени, ще видите, ще кажете, че сте се сащисали, някаква илюзия виждате.

Вижте, тази година цветът на растенията е по-весел. Миналата и другите години имаме една болест, тази година цветът е по-свеж. Бог е решил да поправи света и е решил всички онези, които Го познават, да вършат волята Божия. Всичките блага идат за тях. Настават хубави времена да учите. Ще вземате букварите да учите. Старите да учат най-много. Не да казвате, че сте стари, но време е да учите.

Искате да идете в оня свят. Оня свят не е курорт. Там, дето има курорт, то не е оня свят. Оня свят е свят за занимание, не на почивка, но един свещен труд. Като влезете в него, ще ви олекне, че има с какво да се занимавате. Ние тук, на земята, сме на почивка. Всички сте дошли, понеже в духовния свят сте много работили, дойдохте за развлечение на земята. Земният живот е за развлечение, тук е курорт. Вие сте сега на курорт. В другия свят курорт няма, там има работа. Там, като влезете, учение има. Всяка една минута ще работите, не може да дремете, както тук. Такова дремане няма, всички на работа, свещен труд. Тук седите и дремете, на курорт сте. Казвам, сега вече престава курортът. Досега на курорт, сега свещена работа.

Казва: „Аз и Отец Ми, едно сме.“ Всички трябва да изучаваме закона на единството, на любовта. Отец и Христос, и ние, да бъдем едно вече. Като

започнете да работите, слънцето ще изгрее по друг начин, месечината ще изгрее по друг начин, растенията, всичко по друг начин ще се покаже. Като започнете работа, всяко дърво ще ви поздрави. Ще видите, като че ли дърветата се покланят и ви казват: „Тръгнали сте в добър път.“ Това е свещеният път на любовта, който Бог е определил за онези, които Го любят.

> „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и четвърто утринно слово
7 юни 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев
На 31 май Учителят не дойде.

1942_06_10 Най-малкото добро
Общия окултен клас

НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

„Отче наш“
„Грее Слънцето“

Това е доста труден въпрос, коя е най-малката и най-голямата добродетел. Не е лесна работа. Да кажем, в една количествена система имате един грам, който е най-малко и имате един килограм, който е най-голямото. Но добродетелта може ли да бъде малка и голяма? По някой път може. Малка добродетел, която никой не може да види, голяма добродетел, която всеки може да види. То е вече система.

Всеки от вас може да каже, че той може да пее. Дойде на изпит, рече да пее, не може да пее. Може да кажеш: „Аз мога да пея“, но не знаеш да пееш. Може нищо да не кажеш и можеш да пееш. Питам: каква е разликата, когато кажеш, че можеш да пееш и не можеш да пееш и когато нищо не казваш и можеш да пееш? Казваш: „Аз съм добър човек“, но не си добър. Някой път мълчиш, нищо не казваш, но си добър. Имате разни понятия за доброто. Ние наричаме всеки човек добър, който може да ни услужи. Един човек ти дава чаша вода или някой лекар ти помага, лекува те, казваш, че е добър. Не те лекува – не е добър. Може лекарят да има всичкото добро желание. Колко хора има, лекарите са ги уморили. Туй дете не е родено както трябва, случи се, дойде лекарят, казват: „Умори детето, той стана причина да умре детето.“ Как ще се оправдае лекарят? Някъде дойде лекарят, оздравее човекът, но защото дошло времето да оздравее. Възхвалят лекаря. Лекарят не е допринесъл Бог знае какво. Тъй се случило, детето оздравяло, но този лекар го възхваляват.

Сега ние се намираме в един порядък относителен. Бих казал, че е един свят нереален, но ще кажа, че е един свят неустойчив. Имате, да кажем, замръзнала вода – не може да разчитате. Зимно време разчитате, но дойде лятото, този лед ще се измени. Тази вода като замръзне, има нещо скрито. Като замръзнала, не се открива; като се размрази, се открива. Скритото във водата става явно.

Добро и зло, това са контрасти. Злото е замръзнала вода. Доброто, това е размразената вода. То е едно твърдение. Лошият човек е студен, той си има свои интереси. Ти цяла година си работил, той като те хване, казва: „Дай сега, иди да работиш.“ Сега модерните крадци ще покажат револвера,

казват: „Дай парите, или сега ще ти светя масло!“ Ще ти свети масло. Викаме свещеник да ни свети масло. Той ти казва, че ще ти свети масло, тебе те е страх от туй светене. Ни най-малко не искаш. На свещеника плащаш да ти свети масло, на разбойника плащаш, за да не ти свети. Ако не даваш, той ще ти свети.

Сега, теоретически добро е едно нещо. Реалното добро, което действува в живота, е друго. Добрият човек при всичките условия спазва своето равновесие. Доброто в света е сила, и злото е сила. Имам един контраст за себе си, на мене да ми бъде ясно какво нещо е добро. Що е добро? Аз винаги мисля, добро е туй, което винаги внася в живота най-големи ограничения. Що е зло? Туй, което дава най-голяма свобода. Лошият човек никакъв закон няма, всичко има право да прави. Пари намери, вземе, дрехи вземе, обуща вземе, навсякъде е свободен да прави каквото иска. Добрият мине, казва: „Не се позволява това.“ Човек не може дори да погледне. Ако погледне една, как я погледнал, лоша мисъл, лошо желание минало някъде, минал някъде, направил някаква погрешка. Навсякъде трепери какво ще кажат хората заради него. Изплюл се не на свят, изкашлял се повече, отколкото трябва, смутил хората в някое събрание, кашлял. Добрият човек недъзи няма. Туй е относително. Аз за мене така си мисля.

Най-голямото ограничение и най-голямата свобода. Доброто в началото дава най-големите ограничения, в края дава най-голямата свобода. Злото в началото носи най-голямата свобода, в края – най-големите ограничения. Свободен си да откраднеш пари, после те хванат, окошарят те в затвора 20 години. Аз съм привеждал следния пример. Един се отчаял в живота, не му вървяло. Каквото направи, все ограничения, ограничения. Най-после решава да направи добро. Един ден се отчаял, решил да се удави. Като наближил реката, гледа, едно момиче се дави във водата. Казва си: „Да я извадя или да я оставя да се удави? Ако я извадя, пак ще ми дойде една беля.“ Решил да я извади, да понесе и тази беля. Отишъл да извади момичето. След като я спасил, иде стражар и го пита за името. Казва: „Ето на, беля.“ Тя била царска дъщеря, която се давила и оттам насетне всичко му тръгнало.

Казвам: Ти докато не извадиш тази царска дъщеря, ще ти върви назад; като я извадиш, ще ти тръгне напред. Казвам за себе си: Дотогава, докато не мислиш право, всичко ще ти върви назад. Да мислиш право, това е добро. Да любиш, това е добро. Да бъдеш справедлив, това е добро. Казва: „Той е добър.“ Да любиш, но навреме да любиш. Да кажем, 10 души те мразят. Да знаеш този човек, когото 10 души мразили, ти да го обичаш. Казваш: „Този е добър човек.“ 10 души са го преследвали, взели са му

парите, обрали го, взели му хляба, дрехите, оголял, по бели гащи останал човекът. Дойде един добър човек да му даде дрехи, даде му хляб, заведе го вкъщи, даде му топла вода да се измие, услужи му. Това е добър. Философите определят малко другояче доброто. Доброто в човека, то е основата на неговия живот. Нещата трябва да бъдат разбрани.

В живота имаме комедия, драма и трагедия. Комедията са смешни работи, драмата е да се намериш малко в трудно положение, трагедията е винаги свързана със смъртта на героя и на героинята. Непременно героят и героинята трябва да умрат. Решена е съдбата им. Трагедия е това. В драмата и двамата трябва да живеят, трябва да страдат, няма да умрат. В комедията всички стават посмешище. Турците го казват по следния начин: „Княз на князете, близо при хората, наедно с хората и най-после посмешище на хората.“ Аз другояче го казвам: Като се ражда човек, то е комично. Защото, след като се роди детето, започне да плаче. Защо плаче, и то не знае. Досега това дете било затворено в затвор. Защото майката е била един затвор. Това дете, след като се роди, заплаче, майката го освобождава. Докато било в утробата на майка си, казва му: „Няма да дигаш шум, мнението си няма да даваш, няма нищо да казваш, ще мълчиш, очите си затворени ще държиш, само ще слушаш и ще мълчиш.“ Сега вие казвате: „Защо детето трябва да мълчи?“ Трябва да мълчи. Ако тебе те турят вътре във водата, ще говориш ли? Като речеш да говориш, водата ще влезе в устата. Във водата ще мълчиш. В утробата на майка си като си, ще мълчиш. Майка ти ще работи над тебе.

Вие по някой път си давате мнението там, дето не трябва. Давате си мнението, големи авторитети сте. Искате на хората да разправяте защо Господ направил света. Затова въпрос не правете. Защо, никой не знае. Хората си позволяват, казват: „То са наши мнения.“ Защо Господ създал света? Когато светът се е създал, ти не беше там. Когато планът се правеше, ти не знаеше. Какъв авторитет си, да казваш защо е светът? Онзи, който пие вино, ще каже, че светът е създаден да се пие вино. Богатият ще каже, че светът е създаден да се печелят пари. Онзи, който обича, ще каже, че светът е създаден да се обича.

В какво седи обичта? Вие обичате някого. Дойде някой и казва: „Ти не знаеш ли, че аз тебе те обичам?“ Казвам: „Там е злото.“ Обичаш, че искаш да ме изядеш. Дойде вълкът при овцата и казва: „Знаеш, че те обичам.“ Трепери сърцето на овцата. Казва: „Ти трябва да умреш, понеже аз те обичам, трепери сърцето ми и ти за тази обич трябва да понесеш едно страдание. Аз като те изям, ти не трябва да казваш нищо. Понеже аз те обичам, ти ще мълчиш.“ Но вълкът не яде овцата от омраза, от любов я яде. Ти изядаш плода, как ще оправдаеш? Съвременните хора не

изпълняваме дълга си. Ядеш плода; писано е в Божествения закон: „Който изяде една череша, да посади костилката.“ Ти изядеш черешите, хвърлиш костилките и минаваш за честен човек. Ядеш една череша, ще я посадиш, или най-малко ще я туриш в джоба. Ние вчера направихме същата погрешка. Аз направих същата погрешка. Ядох череши и ги хвърлих. Казвам: Като дойдат хората, да кажат, че череши са яли. Оставих на земята тия череши, като минат другите (доста съм умен), да видя кой ме обича. Искам да видя дали те са посадили черешите. Ако някой посади черешите, обича ме. Ако ги остави, той критикува, казва: „Някой ял череши.“ Сега, туй [е] капан. И вие туряте капан за лисиците.

Да кажем, кое е новото? Кое е добродетелта? Най-малката добродетел в света е, когато никой не може да ти услужи, тя ти услужи. Туй, което ти услужва, то е най-малката добродетел. Най-малката добродетел, която свършва една работа, която никой не може да я свърши. Сега, за пример, вие седите и сте недоволни. Защо сте недоволни? Защото нямате най-малката добродетел. Който има най-малката добродетел, той е доволен. Доволство има в доброто. Щом не сте доволен, вие не сте запознати с нея. Недоволството седи, понеже искате голямото добро. Недоволен си, дето те обича един човек.

Често в семейния живот започвате с най-малката добродетел. Да се ожениш, то е най-малката добродетел. Да станеш слуга, то е най-малката добродетел. Да станеш ученик, то е най-малката добродетел. Като влезеш, най-първо си доволен. После казваш: „Ограничиха ме.“ Там е работата. В доброто ще се ограничиш. Жени се някой да му шетат. Който се жени, ще шета. Като се жениш, трябва да бъдеш готов да извършиш най-голямата работа, да жертвуваш живота си. Онзи, военният, който отива на бойното поле, иска да не бъде прошарен с куршуми. Някои влизат в християнство, при Бога, да им се оправят работите, да имат апартамент, хубави дрехи, обуща. Не. Ти като идеш да служиш на Бога, ще изгубиш обущата си. Ще дойде някой, който няма обуща, ще трябва да извадиш своите обуща и да му ги дадеш. Дойде някой, палто няма, трябва да му дадеш, ти ще оголееш.

Та, казвам: Да бъде човек в сегашния свят добър е опасна работа. Затова хората не искат да бъдат добри. Сега този порядък ще го оставим тъй, както сега съществува светът. Аз разсъждавам в моето съзнание, казвам: „Как трябва да разбирам новия живот?“ Като срещна един човек, аз се радвам, че имам една възможност да се проявя. Намеря накъде някоя хубава цигулка, цигулар съм. Като намеря цигулката, радвам се, че може да взема тази цигулка да посвиря на нея. Възможността на добрия човек е онази цигулка на цигуларя, който досега е нямал възможност да се прояви.

Доброто е цигулката. Що е доброто? То е онази хубавата цигулка, която ти намериш, за да свириш на нея. Ако знаеш да свириш, тогава от тази цигулка ще извадиш хубавите тонове. Ти ще се прочуеш, всичките хора те знаят. Ако не може да намериш тази цигулка, ти не може да проявиш доброто, ти не може да се прочуеш. Доброто е, което ще накара човека да се прочуе.

Казвам: В живота човек не може да бъде здрав, ако не е намерил доброто. Той не може да е умен, ако не е намерил доброто.

Та, казвам: Туй, което дава подтик всеки момент, то е най-малкото добро. Този най-малкият подтик в света, който те кара да изпълниш волята Божия, туй е доброто. Познанието на доброто и злото. Най-малкият подтик, който те спира да направиш доброто, то е злото.

Та, казвам: Имаме тогава два пътя. Туй, което подига човека, отдето човек започва да се пробужда, то е доброто. Пробуждането на първото съзнание, да правиш различие между добро и зло, то е най-малкото добро. Да кажем, ти си господар, не си живял по закона на доброто, отделяш по един, два лева, грубо се отнасяш. Щом влезеш да живееш по закона на доброто, онзи, с когото работиш, отнасяш се с него както със себе си. Както себе си храниш, така и него храниш, него обличаш, както себе си обличаш. То е човекът, който живее в най-малкото и най-голямото добро. Да се отнасяш с хората така, както те се отнасят с тебе. То е доброто, малкото добро. Или, най-малкото добро, то е връзката, процесът, туй, което всеки момент ме пази [в] равновесие, че аз съм доволен от живота. Отдето мина, доволен съм; каквото гледам, доволен съм; звездите като гледам, доволен съм; Слънцето като гледам, доволен съм; малките птиченца като гледам, вението на вятъра, теченията на реките, цветята като гледам, малките песъчинки като гледам, доволен съм. Туй е доброто в човека. Тогава, щом вие изгубвате равновесието, вие не сте познали малкото добро. Сега казвам: Не че не го познавате. То е процес. Цигуларят трябва да свири безпогрешно. Като започне да свири, всички, които го слушат, пък и сам да е доволен. Аз като свиря, сам да съм доволен. Аз като съм доволен, и другите ще бъдат доволни. Когато вие правите добро, трябва да сте доволни от себе си. Или казано другояче: Бог, Който живее в тебе, да е доволен. То е най-малкото добро.

Казвам сега: Кой от вас е виждал Господа? Ти минаваш някъде, направиш някаква услуга, нещо ти казва: „Добро е." Този, който ти казва, не го виждаш, но чуваш гласа; никакъв образ не виждаш, но в себе си виждаш нещо. Целия ден ти си весел. Направиш нещо, казва ти: „Не е добро." За пример, аз свиря, взема фалшив тон. Това е погрешка, но казва: „Този тон

не е верен.“ Значи вярно трябва да взема тона. Знаете ли колко пъти излизат недоразумения между хората? Ти ако не знаеш как да говориш, повишиш си гласа и човекът се обиди. Казваш грубо: „Какво искаш?“ Кажеш внимателно: „Моля, какво искате? Моля, какво обичате?“ Най-малкото добро. „Какво искаш? Нямам време, аз съм зает, аз съм човек на служба. Нямам време сега да се занимавам с глупави работи.“

По някой път аз като говоря, имам едно понятие и някои не ме разбират. Всички неща ги отнасят към себе си. Някой път приведа някой пример, виждам, че този пример донякъде обяснява нещата, някъде не може да ги обясни. Гледам, този пример го взел някой и го турил там, дето не трябва. Казва: „Трябва да се обичаме.“ Че там е лошото. Най-първо казвате: „Моля, какво обичате?“ Друг път казвате грубо: „Какво искаш?“ Младият момък на някоя красива мома казва: „Госпожице, какво обичате?“ На старата баба казва: „Какво обичаш, бабо?“ Заинтересован е. Като идеш при богатия, имаш нужда от пари, казваш: „Моля, може ли да ми услужите?“ Тези неща са обикновени. Представете си, че вие държите конкурс, за да постъпите в един симфоничен оркестър, първокласен. Знаете колко мъчно се влиза в такъв оркестър? И в живота вие сте извикани да правите добро. Гледам, първо обикновени сте. Първокласни артисти трябва да бъдете, не е лесна работа. Най-малката добродетел е да те поставят на изпит да свириш. Едно парче ще ти дадат. От това парче ще зависи да те приемат в оркестъра или не. Ако те приемат, работата ще тръгне наред, ще знаят, че ти си добър свирач. Ако ти знаеш да живееш добре, ще те приемат в оркестъра, ще имаш място на свят. Ако не знаеш да живееш добре, ти ще бъдеш един, който не си турен на никаква служба.

Сега, най-малкото зло кое ще бъде? Представете си най-малкото добро. Този големият цигулар в света. Гениалният цигулар много скромен минава. Той оставя всичките да свирят и той най-после свири. Които не са гениални, по-рано свирят. Като дойде цигуларят, вземе позиции, свири на две струни, на три струни, свири двойни акорди. Какво значи двоен акорд в музиката? Двоен акорд – впряга ума и сърцето на работа. В музиката има двойни акорди. В органическата музика двойните акорди колко мъчно се вземат. Колко мъчно е да туриш и ума, и сърцето в хармония. Понеже в двойните акорди сърцето особено бие, особен темп има. Вие не сте изучавали биенето на сърцето. При разните чувствувания, при разните мисли темпът на сърцето е различен. Сърцето не всякога бие еднакво. Когато си радостен, сърцето бие по един начин; когато си тъжен, бие по друг начин. Представете си, че дойде един голям цигулар. Ние всички можем ли да бъдем цигулари? Не можем да бъдем. То е вече в една система. Да кажем, един може да бъде много добър цигулар, друг може да бъде много добър пианист, трети може да бъде китарист, или флейтист,

или може някой да бие тъпана. Не всеки може да знае да бие тъпана. Казва: „Много проста работа.“ Да знаеш да биеш тъпана е да даваш тон на цялата музика. Тъпанарят ако цяла седмица не е свирил, ако не е бил тъпана, милиони прашинки са се събрали на тази мембрана. Като удари първия тон, всичките прашинки отскочат. Когато всичките прашинки отскочат, този тъпанар добре е ударил тъпана. Когато удари така, че половината отскочат, не е ударил хубаво.

Казвам: Като дойде доброто, като удари с чука, всичките прашинки от тъпана си вървят и не се връщат вече на тъпана. Туй ние го знаем: доброто, което прави човек да бие чист. Един процес на чистотата. Когато ние говорим за чистотата, разбираме, че доброто функционира. Чистият човек показва, че доброто функционира; нечистият човек показва, че доброто не функционира. Чистотата и добродетелта са два процеса, които едновременно вървят. Доброто премахва препятствията в живота, чистотата е, която държи човека в здравословно състояние. Чистотата държи в здравословно състояние неговия ум и сърце. Щом сърцето е нечисто, образуват се болезнени състояния в живота. Ако не сме чисти, всичко тръгва назад. Много пъти с нечистотата в живота се затваря пътят. Ако у тебе е чисто, че излиза ухание, всеки те приема. Ако от тебе излиза неприятно ухание, ти си песимист, нямаш една чиста мисъл, нямаш едно чисто желание. Под думата чисто желание разбираме да вземеш цигулката и да вземеш чист тон.

Не само това, но тия тонове да имат съдържание. Според мене меките тонове имат съдържание, както един сладък плод. Един тон можеш да го вземеш вярно, но сладчина няма, сила няма, не носи влага в себе си. Ако изпея една малка песен или изпея тона до и нямам нито пет пари в джоба си, след като изпея до, като бръкна в джоба, намеря пари – взел съм вярно тона. Щом след като съм изпял тона до и като бръкна в джоба, няма пари, не съм го взел вярно. Като пея, че виждам един зрял плод на дървото – вземал съм вярно ла. Ако пея и няма плод на дървото, не съм взел вярно ла. Когато говоря за музиката, разбирам: музиката е един Божествен път, по който нещата се реализират. Някой път пея тона до, в трамвая съм, нямам пари; като изпея тона до, бръкна и парите са там – верен е тонът. Искам да зная дали трамваят ще върви добре – ще пея ре. Искам да пристигне навреме трамваят – ще пея ми. Дали ще може да сляза от трамвая, това е сол. Дали ще стигна вкъщи навреме, това е ла. Дали ще ме приемат вкъщи, то е си. Цял процес.

Хармонията на живота е отношение на хората към мене и моите отношения към тях. Моите хармонични отношения към тях, това е музика, това е Божествена музика в света. Всички сега се учим. Като ви казвам, че

без музика не може да имате туй постижение… Ще ви представя един пример. Баща ви [ви] праща да учите в училище. Желание в него има да бъдете музикант. Вас не ви се свири. Баща ви казва: „Ще свириш, на пиано ще свириш.“ Ти не искаш да свириш. Казвам: Какво ти коства да свириш? Защо не искаш да свириш? Казваш: „С такива работи ще ходя да се занимавам, с ръцете – от единия до другия край на пианото.“ Считаш, че тази работа не е много лесна. Аз когато пръв път почнах да свиря на цигулка, тогава свиреха само циганите, циганска работа. Нямаше по-голямо противоречие от на цигулка да свириш. Значи циганин ставаш. Сега вече е почтено нещо. Едно време да си добър, да правиш добро, се считало циганска работа. Иде време, когато добрите хора са добри свирци. Тия са струните на живота.

Доброто е основа. Щом си добър, ще мислиш, щом си добър, ще имаш разположение на сърцето, щом си добър, ще бъдеш здрав. Щом си добър, значи всичко в света ще ти върви добре. На добрия човек всичко му върви добре.

Един цигулар, дето иде, посвири, веднага е добре дошъл. Някои цигулари има, на вечер по 50–60 000 лева, за един час и половина ги вземат. Само като тегли лъка, и 50–60 000 лева дойдат. Ти целия ден правиш това-онова, не можеш да вземеш тия пари; той свири, но майсторлък има. Движи нагоре-надолу лъка, движи си ръката. Големи упражнения се изискват. Този лък не можеш да го движиш, ако в твоята воля не можеш да произведеш един тон, волята ти е слаба. Ако ръката, която върви по цигулката, не може да вземе вярно тона, да намериш мястото… Много голяма прецизност се изисква в цигулката. Най-малкото изменение, изменя се тонът. Трябва да бъдеш ясновидец, да падат пръстите точно на мястото. После, трябва да знаеш как да туриш пръстите. Колко време се изисква да налагаш пръстите, докато намериш тона; сложна работа е.

Да намериш в себе си една права мисъл и да я приложиш не е лесна работа. Да намериш хубавото чувство и да го приложиш, то е трудна работа. Да знаеш на един човек как да му говориш, че този човек да те помни и след 20 години. Да каже: „Много съм доволен от моята среща.“ Вие по някой път, като дойде Господ във вас, вие започвате в себе си да Му се оплаквате. Първото нещо, казвате: „Господи, Ти си ме забравил. Аз какво мислех.“ Господ само се поусмихне, остави те и си замине. Той няма време, разполага с много малко време. Една секунда като ти даде Господ, то е много.

Та, казвам: Когато Господ дойде във вас, всяко мърморене да престане. Като влезе Господ в къщата ви, да остане от праха Му в къщата ви,

всичките благословения ще дойдат. Ти се радвай дали е стъпил. Дали ти говорил или не, гледай дали е останал прашец. Ако е останал, всичко ще почне като мед и масло оттам насетне. Вие искате да намерите Господа, да започнете да Му разправяте надълго и нашироко. Не, не, гледай само две прашинки да са останали от Него. Оттам насетне друго не ти трябва. Като дойде дяволът, покажи му двете прашинки от Господа, той бяга.

Та, казвам: Радвайте се на най-малкото добро, което прониква в душата ви. Радвайте се на малката любов, която прониква в душата ви. Най-малкото, което Бог ви изпраща, то носи всичките блага в себе си. Времето, което ще изправи нещата.

Сега аз като ви говоря, някой път вие мислите, като че не сте добри. Вие сте много добри. Вие имате едно упражнение на цели ноти на цигулката. Хубаво ги вземате. После взимате упражнение с половин ноти, после – с четвъртини, с осмини, с шестнайсетини, с трийсет-и-вторини, после имате разни комбинации. Първо имате едно парче, после дойдат по-мъчни. Първото парче свирите, но второто трябва да се свири. Първото свирите хубаво, но туй разбира, че и второто трябва да свирите хубаво, и него трябва да научите. Един цигулар е добър, каквото и парче да му дадат, може да го свири добре. Той е добър цигулар. Най-малко трябва да го изсвири веднъж–два пъти.

В живота всяка мисъл, която иде във вашия ум, всяко чувство, трябва да го изсвирите. Приложение трябва. Приложението е изсвирването. Вземаш едно парче, изсвириш, тогава знаеш неговата цена. Едно парче, което си опитал, ще знаеш цената му. Една постъпка, която си опитал, знаеш цената ѝ. Онова, което опитваме в ума, онова, което опитваме в сърцето си, онова, което опитваме в душата си, то е реално, в него се проявява Божието благословение.

Казвам тогава: Комедия е това, което посаждаш. Драма е това, което зрее. Трагедия е това, което се яде. Има смисъл вече. Комедия е това, което посаждаш. Посаденото е комедия. Което зрее, е драма. Което изядаш, е трагедия. Комедията е процес на саждане; зрението и изяддането на плода, то е благото. Ако отделим трагедия отделно, драма отделно и комедия отделно, нямат никакъв смисъл сами по себе си.

Та, по някой път вие считате комични неща, които посаждате; вие считате драматични, които зреят; считате неща трагични, които изядате. Че какво трябва? Тогава, ако изхвърлим комедията, ако изхвърлим драмата и ако изхвърлим трагедията, какво ще остане в живота? Казвате: „Аз с комедия не искам да се занимавам." Как да не се занимаваш? Комедия трябва да

садиш – първото нещо. Някой път вие изхвърляте комедията, казвате: „Не искам да страдам.“ То е комедия, не искаш да страдаш. Казваш: „Не искам да узрея, не искам да ме изядат хората.“ Щом дадеш плод, тебе ще те изядат. Няма да остане от вас никой, който да не бъде изяден. Но като ме изяде, искам да ме изяде някой бодър човек, не да ме изяде някой вълк. Както когато един човек изяде един плод, този плод влиза в рая на човешкия живот. Когато изядем една ябълка, не е нещастна, влиза в разумния живот, в един красив живот влиза. Страданията на ябълката от изядането не могат да се сравнят с ония блага, които ще ѝ се открият. Страданията, които минава, не могат да се сравнят с благата на живота, в който влиза. И нашите страдания не могат да се сравнят с живота, в който влизаме. Ако ние, съвременните хора, пострадаме малко и влезем в Божествения живот, Божественият живот не може да се сравни със съвременните страдания. Онези блага и възможностите, които ще придобием, не може да се сравнят с малките страдания.

Затова казвам: Само трябва да влезем в Божествения порядък. Първото парче много добре свирите, отлично. Не е там. Второто трябва да се свири. Третото, и то трябва да се свири; и петото, и шестото. Упражненията са все по-сложни. Когато аз ви говоря, разбирам все нови неща. И вие разбирайте, да се разберем. Не разбирам да се обичаме. Което вие сте вършили, ни най-малко не разбирам. Всякога, когато говоря за любовта, разбирам нещо ново, ново парче.

Когато аз минавам през някоя река и трябва да я пребродя, имам едно правило: изувам обущата си, чорапите си и измивам краката и така минавам с чисти крака. Мушиците, хората надолу ще пият. Аз с калните крака да мина, това е небрежност. Имам пред вид като мене, да не калям, тревата да мина с чисти крака, да предам нещо от своя живот в тази вода, че който пие отдолу, да му тръгне. Ако мина с кални крака, ще влоша живота му. Ще си измия краката, ще си измия пръстите, с чисти крака като мина на другия бряг, ще погледна и ще бъда доволен. Никой няма около мене, но като си измия краката, аз съм доволен, всичките мушици, които пият вода, ще бъдат весели, понеже минал един човек. Ако мина с нечисти крака, кой ще знае, че са нечисти? Аз съм правило за себе си. То за мене е музика. Казва: „Нямам време.“

Сега ви казвам: Когато пребродвате Божествената река на живота на Бога, измийте краката си хубаво, че като минете, да ви помнят всичките. Минавайте реката с мити крака!

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

37-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 10.VI.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_06_12 Противоположности
лекция на Младежкия окултен клас

ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Не. Нямаме./

Тогава пишете: „Пият ли рибите вода?“

То е все таки да питате „ядат ли хората въздуха?“. Ако ви зададат темата: „Защо ви е знанието, каква полза допринася знанието в света?“, какво ще кажете? Защо ви е знанието? Допуснете, че някой от вас иска да знае какво нещо е точката. Когато на човешкия организъм се образува точка, някой цирей, какво става? Считате, че точката е център, образува се един център и този център ви безпокои, постепенно се увеличава. Като се увеличава центърът, безпокои ви това, като започне да се намалява центърът вас ви става приятно. Защо в увеличаването на един център човек се безпокои, а при намаляването, приятно му става. Когато мислите са нееднородни, страданието се произвежда. Когато една мисъл не е еднородна, тя произвежда страдание. Коя мисъл е приятна на вас? Мисъл, която носи светлина е винаги приятна. Мисъл, която е тъмна винаги е неприятна на човека. Кои предмети са студени? Студено е контраст на какво? Всички предмети, които не са топли са студени. Какво образува студа? Какви са последствията на студа? Студът втвърдява водата, топлината я разредява. Когато вашата вода замръзва какво е потребно? Да допуснем, че имате една неприятна мисъл, как ще се освободите? Ако свържете един вол с някое въже за някое дърво, този вол ще седи свързан, не му иде на ум да се развърже. Ако свържете едно куче с въже, то ще прегризе въжето. Защо на кучето му идва на ум да прегризе въжето, а на вола не му иде? За да прегризвате въжето трябва да станете лош. Ако сте добър вие ще бъдете свързан. Волът с добрината си умира вързан, кучето с лошавината си прегризва въжето. Господарят, който го е свързал, казва: „Ти нямаш право да прегризваш въжето“. Обаче, ако господарят каже, че няма право да прегризва въжето и кучето го прегризва, тогава защо волът е послушен, а кучето е непослушно? Те са разсъждения на противоречия. Представете си, че имате чувството глад. Докато не сте гладен, хлябът е свободен; щом сте гладен какво ще стане с хлябът? Значи гладът и хлябът си приличат. Колкото гладът се увеличава, толкова привличането към хляба става по-интензивно; колкото гладът се намалява, толкова човек от хляба се отдалечава. Може ли да се тури закон, че когато ти си гладен, някой да ти

каже: „Ти не трябва да ядеш". Гладът е задача, която трябва правилно да се разреши. Гладът се задоволява с какво? Де е храната? Когато човек намали онази посредствена храна, с която гладът се задоволява в света, глад ще има. Сега съществува глада, понеже тази задача не е разрешена от хиляди години. Задачата за глада не е правилно разрешена. Например, задачата за дишането е по-правилно разрешена, отколкото задачата за глада, отколкото процесът за яденето. Ти вървиш, ходиш, мислиш, но не мислиш как да дишаш, а мислиш как да ядеш. Постоянно мислиш откъде ще намериш хляб. Ходиш, но не мислиш откъде ще вземеш въздух – постоянно дишаш. Защо човек за въздуха не мисли, а пък за хляба мисли? Какво представлява въздуха в дадения случай? Хлябът е условие в дадения случай, а пък въздухът е среда. Ние сме потопени във въздуха.

Г. Х.
В. С.

Где човек е по-свободен, в условията или в средата? Где човек се движи по-бързо, в рядката среда или в гъстата среда? В рядката среда се движи по-бързо. Кой въпрос днес съставя най-съществения, за който хората мислят? Сутрин като се събудите за какво мислите? Кое е най-същественото? За яденето. След като се наядете мислите за какво? В един уреден свят нещата са ясно поставени. Някой път животът не е уреден. Не знаем за какво мислим. Станеш сутрин, боли те крака. Казваш, че за хляба мислиш. Не е така. Като те боли крака мислиш за болния крак. Щом дойде болестта вече се отказваш от яденето. Болестта става по-интензивна, започваш да мислиш за болния крак. Като се премахне болката, тогава мислиш за яденето. Ако някой ви пита защо идват болките, как бихте обяснили? Защо се появяват болестите в света? Каква теория бихте създали? Представете си един шофьор се движи по едно шосе дето има препятствия. Ако той не внимава, може да си причини пакост. Вие вървите някой път, може да си ударите крака, може да ударите ръката си или може да се прехвърлите и да се ударите. Болките идат от пътя, по който вървим, невнимателни сме и от ударите произтичат болките. Ти ядеш някоя неестествена храна. Храната е външно условие. Тази храна ти причини болка. Водата е външно условие, но и водата може да ти причини болка. Значи болките показват, че човек, който върви по пътя е невнимателен или пък изворът не е правилен. Болките всякога показват, че на туй, което човек върши нещо му липсва.

Сега, ако ви дадат едно наследство на месечината, може ли да го наследите? Може ли да имате крепостен акт за едно наследство на месечината? Пък и да имате крепостен акт, какво ще ви ползува? Нали въпросът е малко смешен, наследство на месечината? Да кажем имате една

идея, която не може да се реализира. Тази идея не мяза ли в дадения случай като имущество в месечината? Идеята за разрешението на перпетум-мобиле е една неразрешена задача. Преди години беше дошъл един, който се занимава с перпетум-мобиле. Виждам, че въпросът не е разрешен, а него го е страх някой да не му открадне идеята. Как ще разрешим въпросът на перпетум-мобиле? В света от милиарди години се движат всичките тела, слънцето се движи, земята се движи, всички тела са в движение, той иска да разреши тази задача. Той мисли, че задачата е неразрешена. Каква нужда има да разрешаваш една разрешена задача? Например, често вие казвате: „Трябва да се живее“. Каква нужда има да живееш, когато ти живееш. Ти живееш, пък казваш, че трябва да се живее. Какво разбирате под думите, че трябва да се живее?

Нека дойдем до онова съществено. Гладът има отношение към хляба, въздухът има отношение към дишането. Да допуснем, че едно време човек е живял като риба във водата. Същият човек сега живее в средата на въздуха. Вода и въздух започват с една и съща буква. Човек ще дойде да живее и в етера. Какъв ще бъде тогава животът? Значи, човек когато е излязъл из водата, преди това водата е била среда, ограничение е била. Водата след като станала условие за човека, той е прогресирал – среда станал въздухът. Когато етерът стане среда за човека, а въздухът – условие, още повече ще се подобри жиивотът на човека. Когато човек мине от една среда в друга става подобрение. Щом влиза в една по-рядка среда, става подобрение в условията на неговия живот. Когато ние се намираме в едно тягостно състояние, показва, че средата, в която живеем не е така хармонична, трябва да се излезе из тази среда.

И. Х.
Н. Х.

Има хляб, няма хляб. Като кажем: „Има хляб“, какво произвежда във вас? Като кажем: „Има хляб“, вие сте спокоен. Вървите по пътя, казват: „Няма хляб“, веднага вие се спрете. „Няма хляб“, това веднага образува спиране. „Има хляб“, вие сте тръгнали по пътя, сами сте помислили. Оставили сте някой да вземе, той забравил да вземе. Сега за да има хляб от кого зависи? Ние сме в един условен свят. Щом си дошъл – „има хляб“, „няма хляб“ – не може да дойдеш веднага. Щом човек се ражда във физическия свят, той се ражда веднага. Щом се изменят условията има нещо нарушено в реда на нещата. Няма хляб. Когато едно дете престане да слуша баща си и майка си, не му дават хляб. Щом на детето в къщи не му дават хляб, какво подразбираме? Вие не чувствувате каква е разликата.

Имате намаление на студа и увеличение на студа. –

Н. С.
У. С.

Увеличението на студа от какво произтича? Увеличението на студа произтича от намалението на топлината. Увеличението на топлината става от намалението на студа –

Н. Т.
У. С.

Когато доброто се намалява какво става? Злото се увеличава. Когато злото се намалява, доброто се увеличава. Отношение има. Щом се увеличава злото, доброто се намалява, какви са резултатите? Щом се увеличава има повече убийства, има смърт. Щом злото се намалява и доброто се увеличава, убийствата стават по-редки и смъртта се намалява. Ако искаме да знаем статистически дали злото се увеличава или доброто се намалява може да познаем по убийствата. Щом убийствата се намаляват и смъртността се намалява, доброто се увеличава. Щом хората стават по-груби, кое се увеличава? Злото се увеличава. Щом стават малко по-меки, доброто се увеличава. Тогава по външните явления може да познаем дали доброто се увеличава във вас или злото се увеличава. Кои са външните причини за увеличаването на злото? Имате едно нормално състояние на ръката. Това са петте пръста. То е естественото, нормално състояние на ръката на човека. Някой път пръстът може да се разкриви и вече се явява анормалност. Някой път един от пръстите на човека се изкривява. Някой път се изкривява безимения пръст. Някой път средния пръст се изкривява или малкия пръст. Безименият пръст става център, изгуби се равновесието. При сегашните условия средния пръст е най-голям. Той дава тон на всичките. Успоредни са. Те трябва да бъдат успоредни. Ако безименият пръст е по-дълъг от първия, какво показва? Туй показва музикалност в човека. Ако първият пръст е по-дълъг от третия пръст музикалността не е така развита. Ако първият пръст е по-дълъг от третия пръст – показва, един човек каквото намисли не се колебае. Ако първият пръст е по-къс от безимения, такъв човек е колеблив. В едно отношение показва музикалност, а понякой път казва, защо се колебаете. В дадения случай щом третият пръст е по-дълъг от първия колебанието върви като сянка подир вас, вие не може да се избавите от колебанието. То са две възможности. За да бъдете музикант третият пръст трябва да бъде по-дълъг, а за да не се колебаете в живота ви, първия пръст ще бъде по-дълъг. Каквото искате избирайте между двете неща. Вие не искате да се колебаете. Ако отхвърлите колебанието ще изгубите музиката, ако сте музикален, каквото искате да го направите ще се колебаете. Ако първият

пръст е по-дълъг, ще изгубите музиката, ако продължите третият пръст ще спечелите музиката. Кое предпочитате в дадения случай? Ако искате да станете господар, трябва да посочите първия пръст. На всичките господари първият пръст е по-дълъг. Ако искате да станете музикант, трябва да продължите третият пръст. Така е переспективно. /Учителят показва ръката си/. Аз съм предпочел музиката. Някои сте предпочели господарството. У някои първият и третият пръст са почти равни. Те ту решават за музиката, ту за господарството. В единия избор едните печелят, в другия избор другите печелят. Щом сте музикални вие всякога ще бъдете добре разположени. Третият пръст носи голямо благословение. Безименият пръст аз го наричам слънчев пръст, който носи всичките блага на човека. Направете един опит. Щом някой път сте много разтревожени или не сте весели, хванете третия пръст, помилвайте го. Няколко пъти помилвайте пръста си.

За една седмица, сутрин като ставате, когато нямате някое разположение, десет пъти помилвайте пръста си и вижте какво ще стане. Само за един опит. Ритмично ще четете, защото музикалният пръст ритъм иска. Музикално ще броите и тогава ще видите каква смяна ще стане вътре. Щом човек започне да огрубява, той трябва да започне да милва третия си пръст, да смекчи характера си. я изпейте сега: „Мисли, право мисли“.

Онова, което ще ви даде подтик е музиката. Вие в музиката губите ритъма, а в ритъма се печели. Когато пеете без такт вие губите всичко. Трябва да спазвате ритъма.

Ако бихте изпели „Давай, давай“ алегро, как бихте го изпяли? Тази песен е дадена модерато. То е много аристократично. /Учителят пее „Давай, давай“ ритмично, бързо/. Малко динамично. Във вас има един страх. В музиката трябва всеки страх да изчезне. Една песен може да се пее с много модулации. Най-първо, когато се учи една песен са необходими известни правила, но човек после трябва да бъде свободен. Ако идете някъде, при някое дърво, как ще му кажете „Давай, давай“. Ако идете при един човек как ще му кажете „Давай, давай“. Без да го пеете, как ще му кажете „Давай, давай“ /Учителят пее „Давай, давай“ ниско и бързо./.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
31 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 12. VI. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.

София – Изгрев.

Бележка (на координатора):
На 19.VI. 1942 г. по каталога на Елена Андреева нама лекция.
На 26.VI., 3.VII. 1942 г. – лекциите са отпечатани в томчето Опорни точки на живота: Беседи от Учителя държани при Седемте рилски езера и в София – (София, 1942 г.).

1942_06_14 Разумни и незлобиви
10 ч. с., неделя

РАЗУМНИ И НЕЗЛОБИВИ

Отче наш.
„Благост, благост“.
Ще взема няколко стиха от 10 гл. на Матея, от 16 ст. до 21 ст.
„Духът Божи“.

Отдавна в миналото още от памти века с обърнато внимание на големите противоречия, които съществуват в света. Христос дава едно правило: Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите. Стремежът на всички хора в света е да живеят добре. Това е един вътрешен стремеж. В цялата природа всички живи същества имат желание да живеят добре. Ние хората нямаме ясна представа за растенията. Не че в тях няма желание към добър живот. Например, за малките насекоми и за другите животни ние мислим, че те нямат страдание. Значи само ние страдаме. За растенията казваме: Това е растение. Допуснете, че в света има един Промисъл. Този промисъл може да е чисто обществен, може да е само на физическия свят – за личността, или за човека, а може да съществува и за всички живи същества. Например, един автор, някой философ или поет пише една книга. Той все ще я пише за някого. Този, за когото е писал един ден като чете книгата, ще разбере вложеното в нея. Та казвам, и природата има писани книги, както Бог е писал. Който знае, как да чете, той ще намери ония неща, които са необходими за неговия живот. И трябва да се признаят тия неща, а не само да кажем, че някой говорил или писал нещо. Може да е писал някой търговец, да препоръчва дрехите си. Той пише: Това са хубави вълнени дрехи. Ако търговецът знаеше как да препоръчва своите дрехи, да ги представя като чисто вълнени, каква пропорция, колко на% от всичко е истината. Не че този човек няма желание да продава чиста стока, но е него са излъгали. Продали са му дрехи за чисто вълнени без да са такива. Той продава на другите дрехи от чиста вълна, но като ги разгледаш, оказва се, че не са чисто вълнени. Всички съвременни теории за живота не са абсолютно чисти, има някакъв процент примеси. Например, теорията за създаването на света на учените и на религиозните хора отговаря ли на абсолютната истина? Следователно, тя е създадена в тъмно време, не е създадена когато слънцето е греело, тя е създадена през нощта в бурята на живота, а не когато дърветата и цветята са цъфтели. Каква философия има в тази теория. Тя е временна философия, временна теория. Такива са и

състоянията на хората – временни, преходни. Като видят, че някой е весел, радостен, те не могат да го търпят и казват: Какво се е развеселил този човек, защо е толкова радостен, не знае ли, че има страдания в света. Страданието е повече от радостта. Според мене страданието е изключителен процес в света, а радостта е закон вътре в света. Не са болестите, които преодоляват. Животът преодолява. Здравето е качество на живота. Може да се приведат много примери за изяснение. Вие, религиозните хора, често се спирате върху известни въпроси. Казваш: Господ не се грижи за мене. Не. Много се грижи за тебе. Трябва да имаш ясна представа, че в нашата система има два милиарда слънца. Около тях има други слънца и те си имат там свои планети, които се грижат. Кой се грижи за тях. Те сами ли се движат. Значи милиарди земи, милиарди слънца и всички заемат част от пространството. Земята, която се грижи за своите произведения, мислите ли, че Господ няма да се грижи за всички. Как мислите върху това? Кой друг може да се грижи за тебе. Ти мислиш, че за тебе трябва да се грижат всички. Колко време трябва да мисли Господ заради тебе? Ако Той е създал два милиарда слънца и всички очакват Той да има грижата за тях. Колко време ще определи за тебе? Вие трябва да разсъждавате правилно. Вие трябва да дойдете до заключението, че Господ никога не е престанал да мисли за вас. И ще дойде ред за всеки едного поотделно. Това е специфичната Му мисъл. В Неговата мисъл всички са предвидени. Ти трябва да разчиташ на общия Промисъл на Божественото. Там, дето всичко е предвидено. Ако е до частния Промисъл, там вече въпросът е друг. Един вол не може да третира стиха, дето се говори за Божия промисъл. Но в общия промисъл и волът е предвиден. В специфичния промисъл, друг е въпросът. Представете си сега всички мислят, че са независими в света. Те мислят, че каквото искат могат да направят. Това е едно заблуждение, че човек е независим. Могат да мислят каквото искат, но не е така. Ако (на) актьора му кажат, че ще играе една роля, може ли да играе каквото той си иска. Той може да играе само такава роля каквато е предвидена в пиесата. Каквато авторът е съставил. Но не каквато публиката иска. Той никога не играе ролята каквато той иска, но играе каквото му свирят. Ако една майка се подава на желанията на децата си, каквото те искат, каква майка е тя? Не ти ще заставиш децата да правят каквото е нужно. Пък и майката не ражда каквито иска деца. Може ли да ражда деца, каквито хората искат? Може ли да бъде денят какъвто ти искаш? Не. Ти ще раждаш такива деца, каквито природата изисква. Ти ще се проявиш както настоящето изисква, а не както бъдещето. И дървото ражда плодове, каквито днес отговарят на него. Прав е човек да каже: Аз играя роля, каквато искам, но не става така. Обаче, Божественото, когато се появи в човека, тогава той може да играе каквато роля иска. Ако е цигулар, ще каже: Аз ще свиря на цигулката и цигулката не може да издава друг глас, освен на цигулката. Тя издава такъв звук, за

какъвто е направена. Ако вземете една стара цигулка от Гарнелии или от Амати, те се различават по тембъра си, по мекотата си, но вън от това зависи и от цигуларя, който свири. Ако свири на една цигулка от Гарнелии, ще излезе един тон, но ако свири на Амати или Страдивариус, тонът ще бъде друг. Та казвам: Хората са различни инструменти. Някои от тях ги виждаме, че са много прости цигулки, свирят на него, но не издава хубав тон. Тази цигулка, която е попаднала в лоши ръце, губи от гласа си. Попадне ли в ръцете на един майстор, тя се повдига.

И тъй когато се проповядва едно учение, и се тълкува дали и право или не, трябва да се види, дали се ръководи от Божествения Дух. Ако Божествения Дух ръководи, хората се повдигат. Същото се отнася и до знанието. Трябва да се знае, за какво е предназначено това знание. Вземете в съвременния свят безпокойството, което съществува между хората. Те казват, какво ще стане с нас. Какво ще се страхуваш, какво ще стане с тебе. Това зависи от тебе. Ако се грижиш за себе си, ще ти бъде добре, ако не се грижиш, ще пострадаш. Казвам: В света съществуват условия, които трябва да използуваме. Често ние страдаме от това, че не сме използували всички добри условия, които ни са дадени. Да ви приведа един пример. В един от съвременните европейски университети един от професорите, няма да ви кажа името, той бил някак си неразположен към един от студентите, гледал да го скъса някак, да го смачка. Студентът се чудил, какво иска професорът от него. Неразположен бил професорът. Един ден професорът вървял по една улица, паднал някак си и изкълчил крака си – не може да стане. Притичва се един господин, повдига професора, хваща го под ръка и го пита, къде живее. Като го завел у дома му, професорът се обръща към господина и вижда, че това е този студент, към когото имал неразположение и късал на изпитите. Като погледнал към този момък, в тоя момент сърцето на професора се обърнало към този студент. Оттам насетне професорът бил крайно разположен към този студент и на последния тръгнало напред. До това време студентът беше неспособен, но един важен момент спаси положението му и той стана талантлив. Професорът казва: От този момент като влизах в класа, поглеждах, дали този студент е там. Той ми стана приятел. Докато беше злото в мене, студентът ми беше неприятен. Ако и студентът мисли, че професорът има само едно желание да го измъчва и той не е прав. Професорът, това е съдбата. Щом си внимателен към нея, и тя ще се смекчи. Ако студентът беше казал: Така му трябва, нека си счупи крака, съдбата нямаше да се смекчи към него. Друг един пример. Това се случва в България. Един господин върви по улицата и носи в джоба си едно хубаво перо от тези златните. Случайно пада перото от джоба му. Гледа един човек тича подир него и му подава перото. Той казва: Благодаря! Благодари той, но след два, три дни вижда същия господин – хванали го двама души и го карат някъде.

Той се заинтересува и пита, къде го карат. – Има да дава, не си платил дълговете, затова ще го затворим. – Оставете го, не го затваряйте. Изважда от джоба си и плаща заради него дълга му. Това е услуга. Това е благодарност. Той казва: До това време аз нямах желание да давам, но от този момент в мене се пробуди чувството на състрадание и справедливост. Казвам: Този човек намери перото ми и ми го даде. Той можа и да го скрие. Тази постъпка събуди в мене чувство на справедливост и аз бях готов да му помогна. И аз пожелах да покажа своята човещина. Ако ти занесеш перото на човека, ще видиш от друга страна подкрепа. Така ще ти благодарят. И в света съществува един общ промисъл. Дойде един човек, иска от тебе една услуга. Господ работи чрез него, услужи му. Може да се случи този същия човек да помогне на другите хора. Той казва: Този човек ми помогна и аз ще му помогна. Той ми направи една услуга, и аз ще направя друга услуга. Той постъпи по човешки и аз ще постъпя по човешки. Ако ти в даден случай направиш една услуга, това е онзи Божествен импулс, който действува в тебе. Няма да се мине дълго време, ще видиш добрите последствия от твоята постъпка. Ако ти постъпиш по Божествено, и с тебе ще се случи това, което ти си направил. Ако не постъпиш по Божествено, ще носиш последствията.

Христос казва: „Бъдете разумни както змиите, и незлобиви както гълъбите“. От тях трябва да се учим. Незлобив трябва да бъде човек като гълъб. Казвате: Човек не може да бъде незлобив. Самата наука ще го застави да не бъде такъв. Той изучава често растенията, бръмбарите, насекомите, ще реже главите им, ще къса главите им, ще ги туря в спирт за някакво бъдещо време. Та учените хора без да искат правят престъпление. Тук имаше един познат, който цели десет години хващаше пеперуди, осакатяваше ги, туряше ги в спирт, под стъкла. Не мина много време, случва му се едно голямо нещастие. Той казва: Аз зная, че това нещастие ми дойде заради пеперудите. Някой път някои отидат в операта да играят, да пеят. Знаете ли че тези оперни певци са мъченици. Аз никога не бих желал да бъда оперен певец или артист. Те като играят на сцената, заемат такива мъченически пози, които не им се отразяват добре. Като ги гледаш на сцената, виждаш мъчението, което преживяват. За да създадат ефект, те се изопачават. Този грим на лицата им не се отразява добре. Друг е въпросът с тези, които дават концерти, те не си турят грим. Тия артисти трябва да изчистят този грим от лицата си. Те изтриват лицата си с кърпите и после със същите кърпи си услужват. Представи си, че тия хора трябва по четири, пет пъти да мажат лицата си, веждите си. Мъченици са те. После има други мъчения. Да играеш роля, която не ти е присърце. Например, една млада девица търси чистотата, а артистът я прегръща, трябва да играе роля любовна. Той иска да се жени за нея. Тия неща се оправдават с бъдещето, което иде – страданията. Страданията на едно

растение се оправдават с това, че от това растение може да се направи една хубава цигулка, един хубав инструмент, който да причини на хората хиляди блага. Един добър цигулар може да причини на хиляди хора полза. Една цигулка, направена от едно дърво помага на цялото растително царство. Като се свири на тази цигулка, цялото растително царство се подобрява. Един човек като живее добре, с неговия живот се подобрява и животът на цялото човечество. Той е като един център. И Бог е център. Ти като живееш добре, ти ще подобриш живота на всички същества. Един ден като отидеш на небето, ще кажат: Този е, който повдигна цялото човечество напред. Той може да е един философ, или поет, или цар, или може да е един овчар в гората, не е важно, но той става подтик. Дванадесетте апостоли не бяха милиони, не бяха свършили с някои особени дипломи, но дванадесет обикновени хора, но те помогнаха на света. Те принесоха много по-голяма полза на човечеството, отколкото много учени или философи.

Та казвам: В нас, съвременните хора, Бог е вложил много голямо богатство, в един човек Бог е вложил една душа. Това е ценното. Ти търсиш своето щастие вън от себе си, не се вглеждаш в своята душа. Ти не подозираш, че си предназначен за нещо велико в света. Това е предназначението на душата. Ти си предназначен един ден да станеш ангел, да ходиш като посланик от едно място на друго, да внесеш нов ред, свобода, да носиш знанието на Бога в света. Казваш: Какъв ще бъда. Питам ви: Във времето на Адама, когато ви създаде Господ, какви бяхте? Вие бяхте като бръмбарчета в Адама, малки клетки. Казват, че в Адама всички са сгрешили. Вие в Адама играхте роля, каквато играят сегашните клетки в човешкото тяло. Има повече от тридесет милиарда клетки в човешкия организъм. Знаете ли, колко голямо число е 30 милиарда? За да прочетете тия клетки, знаете ли колко време ще ви вземе? Един живот няма да ви стигне, пък и два няма да ви стигнат. Обаче днес вие сте извън Адама. Този Адам е станал по-голям, че вие, малките клетки, не може да играете роля сега, но само разсъждавате и критикувате Адама, защо той е направил тази по-грешка. Че тогава защо гласувахте и вие в него? Защо не си дадохте бюлетината за друго нещо? Ако ви кажа, че двама от вас тук сте били съветници на Адама, какво ще кажете? Ако вие не бяхте си дали думата. Ева нямаше да сгреши. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че това не е истина. Но това още не значи, че вашето отричане е абсолютна истина. Това е предположение само. Душата на човека е нещо, в което човек трябва да вярва. Сам човек е жива душа, в която живее един безсмъртен дух. Казвате: Тогава той има отлично сърце, един отличен ум. Значи, ти си изпратен в света да работиш чрез този дух, който е вложен в твоето тяло. Чрез твоя ум, чрез твоето сърце ти придобиваш необходимото за тебе знание. Това знание иде от възвишените същества. Всички хора се нуждаят от вътрешно

познание. Представете си, че в миналото сте имали едно голямо нещастие. Ти се молиш, но никой не те слуша. Даваш сигнал, никой не те чува. И в сегашния живот, когато някой параход потъва в морето. Дава сигнал и се притичат на помощ. В миналото е давал сигнал, но никой не се е притичвал. Значи като влезем в един организиран свят, веднага ни се отговаря. Когато Бог не отговаря на нашите мисли и желания, ние сме вън от организирания свят. Това показва, че човек още не е станал част от организирания Божествен свят. В организирания свят, всякога се дава отговор. „Просете", казва Евангелието. Аз прося чистия въздух. Трябва ли ангелите да ми донесат този въздух в бъчва? Те ще ме заведат на такова място, дето има чист въздух и аз ще дишам благото, определено за всички. Та в миналото хората са били затворени и благата са били затворени. Ние отваряме света на Любовта. Някога като проповядвам за Любовта, казвам: Че това е нова врата, която Бог е отворил за хората. Хората трябва да я търсят. Затова Христос казва: „Аз съм вратата". Любовта е новата врата, която Бог е отворил и която ще ви въведе във Вечния живот, във вечния порядък на нещата, дето ще се реализират най-хубавите ви желания. Като влезеш в този порядък, ти няма да искаш да бъдеш богат, няма да искаш да бъдеш много учен, да имаш много книги. Дето и да се намираш в този порядък, като искаш да четеш, навсякъде ще имаш възможността: Във всеки лист навсякъде ще може да намериш това, което те интересува. Някога ходиш, търсиш някой авторитет да четеш. За мене всеки лист е авторитет. В листа аз чета. Аз зная как да го чета. Какво е написано във всеки един лист? (В) сегашните библиотеки не е писано туй, което е в природата. Едва след 10 хиляди години ще бъде написано. Ако река да чета какво е писано там, ще кажа: Там е писано и за зелената трева и за камъчетата, и за дърветата. Във всичко има известна философия. Във философията на живота се крият благото и радостта. Аз поставям работата така: 5 или 10 дни си бил гладен. Ти носиш един диамант голям като паче яйце. Аз нося един хляб и ти казвам: Избери си едно от двете: диаманта или хляба. Кое от двете ще избереш? Предстои ти да извървиш един път от 50 километра. Ще избереш ли диаманта голям като паче яйце или хляба? В случая хлябът е по-ценен от диаманта, нищо повече.

Казвам: Всяка Божествена мисъл, която може да посееш. Всяко Божествено чувство и всяко Божествено желание, което може да посееш, струва повече от всичките богатства, които човек може да има в света. Да ви приведа един древен анекдот: Един овчар в миналото, като пасял овцете си, от време на време се изгубвала по една овца, по една от неговите овце, и другите овчари се оплаквали, че някой крадял от овцете им. Един ден първият овчар се запознал с друг овчар, дошъл отнякъде със своите овце. Щом се запознал с него, оттам насетне той забелязал, че неговите овце не се губят вече. Всичките овчари, които пасли овцете си около първия овчар,

които го крадели, се махнали от това място. Казвате, как тъй. Казвам: Щом дойде една отлична мисъл, или едно отлично желание във вас, всички лоши желания и мисли във вашата душа напущат душата ви и бягат. Хубавата мисъл господствува вече. Щом хубавата мисъл не е в твоята душа, около вас се трупат лошите овчари и вие постоянно се смущавате, и вашата нервна система ще се омаломощи от лошите условия. Това не ти върви, онова не ти върви, оскъден е хлябът, малко е водата, вкъщи викат. Казвам на съвременните хора, че те трябва да имат вяра в Бога, придружена с любов. Чудни са сегашните хора, даже и най-напредналите. Те не знаят, че даже и най-малкото съмнение, проникнало в ума им, е вече спънка. В древността един от великите учители изпратил своя ученик да мине през една гора, дето никой не могъл да мине. Всеки, който минавал, все пострадвал. Учителят му казал: Като минеш през гората, ако обикнеш съществата, които населяват гората, те ще се отнесат много добре с тебе. Ако не ги обикнеш, те ще се разправят с тебе така, както те си знаят. В тази гора имало една голяма змия и много жестоки зверове. Ученикът минал през гората благополучно, върнал се при учителя си и казал: Много добре се отнесоха с мене. – Добре се отнесоха с тебе, защото ти ги обикна. Сега вие седите и казвате: Това е звяр. Знаете ли, че вълкът коленичи и се моли на Бога, и мечката, и тигърът, всички животни, колкото и да са жестоки, и те се молят на Бога. Казвате: Възможно ли е? Един ден като бях във Варна, наблюдавах чайките. Една чайка се спусна надолу, а рибите навлизат дълбоко във водата. Тя слиза надолу, те потъват надълбоко. Двайсет пъти се спуща надолу, двайсет пъти се издига нагоре, нищо не може да хване. Като не можа да задоволи глада си, тя се спря на едно място и започна да се моли на Господа. Казва: Господи, дай ми нещо за ядене, гладна съм. Аз намирам желанието на тази чайка на място. Често и човек има едно желание непостижимо, може би цели двайсет години се стреми към него, казвам: Обърни погледа си към Бога. На двайсет и първата година твоето желание ще се постигне. Не губи надежда. Моли се постоянно и желанието ти ще се реализира. Казвате, че сте остарели. В Божествения свят старо няма. В Божествения свят има вечно подмладяване. На земята хората вечно остаряват, а в Божествения свят вечно се подмладяват, точно обратното. Туй, което на земята вечно остарява, на небето вечно се подмладява. На земята всички един след друг остаряват, а в Божествения свят процесът е обратен. Там съществува вечно подмладяване. Там всички са млади, а на земята всички са стари. Онова дете, на което майката постоянно помага, не е младо, то е старо, по-старо от най-стария човек. То и като младо е старо, и като старо е пак старо. В Божествения свят такива работи няма. Това дете няма нужда от майка си да му помага. В него се заражда желание то да помага на другите. Това е казано в Писанието: „Които очакват Господа, ще се подмладяват“. Не мислете, че баща ви или майка ви ще ви подмладят. Процесът на подмладяването е процес на

Божествения свят. Като възприемате Божествената Любов, ще се подмладите. Ако гъсеницата знае, как да се подмлади, защо човек да не знае? Гъсеницата след четири, пет месеца се подмладява, пеперуда става. По същия закон е хората могат да се подмладят, но те са забравили закона на подмладяването. Защо? Защото живеят при съвсем лоши условия. Докато е гъсеница, условията на живота ѝ са лоши, след известно време, когато се превърне на пеперуда, животът ѝ от несносен, става отличен. Тя се преоблича в хубава царска премяна и става като царица. Тя се облича в хубави красиви дрехи.

Казвам: Онзи, който ви е изпратил на земята, има грижата за вас. Сега аз говоря на онези от вас, които съзнават, че има душа. Вие някой път се намирате в дълбоки изби, при които мъчно е да ви се покаже, какво е Божествения свят. Трябва да ви извадят от тези изби, да видите, къде е онзи свят. Вие сте потънали в една изба и докато не излезете от нея, и не уповаете на вашите криле, вие не може да видите Божествения свят. Като излезете от избата, ще видите, че отвънка е раят. В избата, в която живеете, там е адът. Казвате: Кой ще прецени? Казвам: Ако животните познават, кога полетата се раззеленяват, когато цветята се разцъфтяват, защо ние да не знаем, кога ще дойде Божественото в човешката душа? Ако животните познават, кога иде пролетта, защо ние да не познаем, кога иде Божествената пролет? Всеки от вас трябва да даде подтик на своята душа, да работи за общото благо. Когато реката потече, има ли тя възможност да задържи водата за себе си? Не, тя пропуща водата да тече през нея, да тече надолу. Следователно, когато Господ дава своите благословения, ние туряме ли каци да го събираме? Оставете тези каци. Цялата земя е Божествена съкровищница. Тя е проводник на Божествените блага, проводник на Божествените мисли, на Божествените чувства и желания, които Бог изпраща в света. Тя е проводник на онези Божествени сили, които Бог изпраща на земята. За да се подобри твоето положение, стани и ти проводник на Божественото. Когато си поставиш за цел да не мислим за себе си, твоето положение ще се оправи. Да ви приведа един пример. Ако майката постоянно казва на детето си, че трябва да израсте и детето мисли само за това, то скоро ще се сбабичоса. Ако детето не мисли за своето израстване, то само по себе си ще израсте, толкова, колкото му е потребно. Ти не трябва да мислиш и колко богат ще бъдеш. Това ти е определено. Не трябва да мислиш и колко умен да бъдеш. Аз мисля, че богатството е изключено за глупавите хора. То е изключено и за болните хора, то е изключено и за слабите хора. Богатството е качество за здравите, за умните, и за добрите хора. То е на тяхно разположение. Аз сега разглеждам право. Не тъй както статистиката казва, че богатството е на разположение на богатите. Но богатството, което е на мое разположение, на най-умния човек. Всичкото богатство, което съществува в природата, е

на негово разположение. В дадения случай, аз мога само да се ползувам. Сега чудни са по някой път хората. Някой иска, търсят лекарство. Аз някой път като съм неразположен наместо да отида в аптеката, излизам вън, турям си гърба на слънцето, концентрирам ума си и лекарството от слънцето иде. След като се попека 10–15 минути, каквото и да е главоболие, ще изчезне. Коремоболието ще изчезне. Как става това, то е моя работа. Най-първо като се пека на слънце, аз се нагаждам тъй хубаво, че да ме стопли. И да прати енергиите си към стомаха ми. Аз когато се пека на слънце, мога да ви дам един метод, много малко закусвам, като бръмбара. Приемам един бръмбарски обед. Една–две череши, ще сипя в термоса си топла вода и от време на време ще гълтам по малко топла вода. И се пека на слънце. Казвате: Какво ще стане? Ще стане туй, което никъде не става. Тази вода привлича енергиите, които идат от слънцето. Като пожелае това вече знаят на слънцето или изпращат туй, което ни трябва. Туй, реалното, което лекува, ни го изпращат от специфично място. Веднага се размърдва мястото. Това е доста трудна работа. Помоли слънцето да ти изпрати слънчева енергия и то ще ти изпрати от своята енергия, от специално място. Тази енергия иде по права линия. Знаете ли каква малка част се изпраща. Земята е един милион и 500 пъти по-малка от слънцето. Нашата България е още по-малка от цялата земя. Колко енергия пристига до нея? Да ви кажа магията. Когато обичаш човека и когато той те обича, всичко ще направи заради вас. Когато вие обичате, всичко могат да направят заради вас и в Писанието е казано: „Око не е видяло и ухо не е чуло, това, което е приготвил Господ за онези, които го любят“. Цялата природа е приготвена за нас, за онези, които любят, много неща. Трябва да отворите душата си за Божествената Любов, за да се притекат Божествените блага, да дойде онзи процес за вечното подмладяване на земята. Хората трябва да се обичат, да се стремят към Любовта, за да се подмладят. Сега ние трябва да станем слепи за погрешките на хората, в какъв смисъл? – Във всякакъв смисъл. Някой казва: Ти имаш да даваш. Защо не си платиш дълга? Че ти се поставяш съдия. Кажи на човека: Имаш ли да даваш нещо? – Имам. Тогава аз изваждам и плащам. Аз разполагам с несметно богатство. – Ти имаш ли да платиш? – Нямам. Там, дето минавам, аз плащам дълговете на хората. Щом съм по-богат, аз ще плащам за всички. Някой е болен, аз ще отида да помогна. Че някой съгрешил, не го питам защо съгрешил. Но казвам: Ти болен ли си? – Болен съм. – Ще ти помогна. Та Божествения живот, в който живеете, даром сте взели, даром давайте живот, в който живеете, даром сте взели, даром давайте. Докато търсиш погрешките на хората, ти не може да приемаш Божествените блага. Често, вие правите погрешките на животните. Минава едно куче през един мост, носи в устата си една кост. То вижда, че друго куче носи костта. Оставя костта на моста и се хвърля във водата да гони другото куче. Вън от брега друго куче чака, да вземе костта. Взима я и

заминава. Първото излиза мокро от водата, търси костта, но костта я няма. Задигнал я някой. И ние сме от онези, които търсят костта във водата. Това е въображаемото нещастие, което съществува. Дръж костта в устата си. Благото, което търсиш, Бог е вложил в тебе. Благодари за него. Виждаш, че един човек се проявил, умен е той. Казвам: Радвай се, че този човек се е проявил. Радвай се, на доброто сърце на добрия човек. Гледай и ти да се проявиш. Често чувам някой да казва: Не мога да бъда като апостол Павел. Че как да не можеш. Апостол Павел го биха пет пъти по 39. Апостол Павел имаше една особена философия. Знаете ли защо го биха толкова пъти? Той ходеше да гони християните, да ги връзва, да ги затваря. Затова и той стана християнин, всичко му се върна. Той казваше: Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие. Понеже той гонеше християните и него гониха. Та трябва да престанем и ние да се гоним. Чрез тия страдания той се убеди, че не трябва да се гоним едни други. Трябва да убедим света, че за всяка наша погрешка има възмездие, и на всяко добро се отговаря с изобилни блага. Няма защо хората да се изнудваме. За всеки едного е дадено повече, отколкото трябва да има. И отколкото той очаква.

„Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите“. При най-лошите условия, когато се намирате, бъдете разумни като змиите, при най-лошите условия и при най-добрите условия бъдете незлобиви като гълъбите. Затова Христос казва: Като се намериш в трудно положение, бъди умен като змията. Като се намериш в добро положение, бъди незлобив като гълъба. При най-лошите условия бъди като змията. Като живееш, ще се намериш и при едните и при другите условия. Аз сега имам други методи. Значи при лошите условия ще бъдеш разумен като змията, при добрите условия, ще бъдеш незлобив като гълъба. Само така ще използуваш едните и другите условия. Бъдете разумни като змиите, за да използувате най-лошите условия бъдете незлобиви като гълъбите, за да използувате най-добрите условия, които Бог ви е дал. Благодарете на Господа за душата, която е вложил във вас, за духа, който е вложил във вас. Тъй казва Христос: „Не бойте се, молете се на Отца, Който е благоволил да ви даде Царство“. И в това Царство както на земята, ще бъде онази вечна справедливост, вечна Любов, които ще премахнат всички страдания, всички сълзи, които сега текат по човешките лица.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

36. беседа, държана от Учителя

на 14 юни 1942 год. 10 ч. с., неделя
Изгрев, София

1942_06_17 Чистотата
Общия окултен клас

ЧИСТОТАТА

„Отче наш“
„Кажи ми ти Истината“

Някой иска да стане певец. Каква е мисълта на човека да стане певец? Каква полза има от пеенето? Кои са най-реалните неща? В какво седи животът?

Имате идеята отворена врата и затворена врата. Какво разбирате под думата отворена врата? Отворена врата на една къща. Отворена врата каква идея е, Божествена идея ли е? Ако вратата е отворена или затворена, какво разбирате? Моята врата е отворена заради него. При отворената врата значи можеш да влезеш в къщата, при затворената врата не можеш да влезеш вкъщи. Ако си отвън при затворената врата, не можеш да влезеш, ако си вътре, не можеш да излезеш. Значи при затворената врата не можеш да влезеш и да излезеш. При отворената врата можеш да влезеш и можеш да излезеш. Защо като вратата е отворена, трябва да се затваря? Кои са подбудителните причини? Някои влизат вкъщи и открадват неща, следователно вратата трябва да се затваря. Казва: „Неговата врата е затворена.“ Щом е затворена вратата, каква е идеята? Вие казвате добър и лош човек. Какво подразбирате под думата добър и лош човек? Детето казва: „Баща ни е лош.“ Или бащата казва: „Син ми е лош.“ Да говориш за парите и да нямаш пет пари в джоба е едно, да говориш за парите и да имаш пари, джобът ти да е пълен, е друго. Ти говориш за парите, но в тебе има съзнание, нямаш ги. Някой път нищо не говориш за парите, но като говориш, само туриш ръката, като че имаш самоувереност.

Та, казвам: Сега във вас ви липсва самоувереност. Да дойдем до реалността на самоувереността. Кажа: „Аз ще ида на Витоша“ и отивам на Витоша. Ако кажа, че ще ида до Месечината, ще повярвате ли? Каже някой: „Аз мога да ида до Месечината.“ Може да идете на Месечината, но по какъв начин ще идете на Месечината? Казвам: Говорете за неща, които са възможни.

Някой казва: „Аз го обичам.“ Колко го обичаш? „Обичам го.“ Как го обичаш? „Обичам хляб“ – казвате. Какво разбирате конкретно? Щом обичам хляба, ям го. Като обичам хляба, че нито една трошица не оставям да падне на Земята; като не го обичам, оставям го да падне. Гледам, някой

яде хляб и трошици падат. Казвам: „Той не обича хляба, не е гладен.“ Той след като се наяде, не е доволен от яденето. После ще говори за някаква идея, че светът не е направен както трябва. Той нищо не знае за света. Вие не сте били при Господа, когато светът се е създавал. Къде бяхте тогава? Спяхте. Когато Господ създаде света, тогава всички спяхте; как го създаде, вие се събудихте. Сега спящите хора започват да сънуват, че знаят нещо. Не знаем. Така не се говори. Ще оставите Господа да ви разходи, да ви покаже как е създаден светът.

Вие били ли сте на разходка с Господа? Били ли сте на разходка с един човек, който ви обича? После, били ли сте с един човек, който ви мрази, на разходка? Разбойникът ви хване, мрази ви. Тогава той носи пушка, вие треперите. Какви са неговите намерения, неговите мисли? В света няма скрито-покрито. Още като се приближите до един предмет, вие казвате какъв е. Щом вие се приближавате до една соба, която е запалена, веднага чувствувате топлината. Колкото повече се приближавате, толкоз тази топлина се увеличава. Колкото се отдалечавате, топлината се намалява.

Някой казва: „Кажи ми, обичаш ли ме?“ Собата как питате – „Обичаш ли ме?“ Какво казва собата? Мълчи си. Любовта е една мълчалива соба, никога не говори. Единственото нещо, което не говори, то е любовта. Тя само се поусмихне. Единственото нещо в света, което не чака да му говориш, само знае от какво се нуждаеш и си върви. Как си, какъв си, учиш ли, не учиш ли – не се занимава с тези работи. Дрехи имаш ли, нямаш ли, че си боледувал, че те боли коремът, остави ти от каквото имаш нужда, остави хляб, дрехи, обуща. Казваш: „Как да ги облека?“ Обличай ги както знаеш; ако искаш, облечи ръкавите на краката, нищо няма да ти каже. Право, криво си се облякъл – твоя работа. Някой казва: „Той не ме обича.“ Защо не ви обича? Дайте си отговор защо не ви обича. Някой път приятно е да не ни обичат. Влязла е една глупава храна, не я обичаш. Търсиш начин да се освободиш от нея. По два начина може да се изпъди. Може да я изпъдиш оттам, отдето е влязла, казваш: „Не те искам в стомаха.“ Защото анархист е. Тази храна като влезе в стомаха, тази храна, която не обичам, разбърква ума ми, разбърква всичкото.

Казвам: Една идея, която влезе и не ви ползува, изпъдете я навън, нищо повече. Сега какво ви не достига и какво имате в излишък? Нали държавата търси кой колко жито има? Колко жито има той в хамбаря, трябва да го декларира. Преди години земледелецът разполагаше, сега държавата разполага. Онова, с което в дадения случай може да разполагаме, то е важно. Представете си една голяма певица или някой артист да свири. Имаш пари – ще му дадеш да го слушаш; нямаш пари – не може да го слушаш. Големите певци с много пари се слушат. След като

си слушал един певец, какво ще добиеш? Слушал си, че певецът бил много добър, пял много хубаво, бил снажен, много красив. Някой път вие съжалявате, че не си могъл да го слушаш, някой път се радваш, че го слушаш. Какво си придобил в единия и [в] другия случай? След като си го слушал, не си се научил да пееш. Казвам: слушах го, хубав тенор; или: хубав сопран.

Казвате: любовта е това, любовта е онова. Защо искате да слушате един певец? Вие слушате този певец заради онова, което той пее и заради онова, което той ще ви научи. Този певец, дотолкоз, доколкото той е проводник на Божественото благо, е добър заради вас. Онзи певец е добър, който може да ви даде нещо. Онзи певец, който нищо не дава, само разбърква въздуха, да ми пее той стари песни: влюбила се някоя мома някъде и че умрял преди 10 години, 20 години… Някоя Петкана се влюбила, колко е страдала. Що ме интересува, че Петкан умрял? Може би някой ще ми пее друга песен, че Петкана оздравяла. Какво ме интересува, че Петкана оздравяла? Нас ни интересуват нещата дотолкоз, доколкото те имат отношение към нас. Не само да слушам, но и аз да стана проводник на Божественото. Всички, които слушате, трябва да бъдете проводници на Божествените блага, да вземате и да давате.

Тогава аз турям две думи, които са мощни: чистота и святост, която произтича от светлината. В ума да има светлина, да бъде умът ми проводник на светлината. Сърцето да бъде проводник на чистота. Щом човек има чистота и не е проводник, той започва да страда. Всякога страданията започват, когато човек не е проводник. Чистотата носи топлина. Чистотата без топлина, тя не е в действие. Само когато чистотата има топлина, тя може да се приложи. Чистотата е, която се прилага. Чистата вода се пие. Тази чистота е добра дотолкоз, доколкото не вреди и не само да не вреди, но чистотата трябва да внася топлина в нас. Топлината е вече един принцип, който създава растенето на човека. Без топлина не можеш да растеш. Някои хора като остареят, губят топлината си. Изгубят топлината си и като дойдат под нулата, заминат за другия свят. В оня свят стар човек не може да влезе. В християнството казват тъй: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие.“ Старият човек с брада и старата баба умрели в оня свят не може да влязат. Казват: „От стари дядовци ние не се нуждаем.“ Старият човек изгубил идеята, той от нищо не се интересува. Всеки ден седи и се оплаква от нещо, казва: „Оле, оле, кракът ме боли.“ Целия ден седи, оплаква се. Това не е старост. Щом страдате, вие сте стари хора. Страданието като корени на живота го разбираме. Страдам и се радвам. Страдание, в което се радваш, е естествено страдание. Страдание, в което не се радваш, това са неестествени неща. Радост, която не донася никаква придобивка, това е

губене на време.

Българите мислят да се освободят. България да стане голяма. Англичаните мислят Англия да е голяма, германците мислят Германия да е голяма, русите, американците, всички мислят същото. Като казваме голяма, колко голяма трябва да бъде? Пчелата казва, че трябва да бъде голяма. Колко голяма трябва да бъде? Има определена мярка. Човек казва голям трябва да стане; има определена мярка. Като кажем развит човек, трябва да знаем мярката. Трябва да знаем мярката на добрия човек каква е.

Ти тръгваш на път и си неразположен, носиш торба. Вървиш с идеята, че носиш торбата. Но бръкнеш в торбата – празна, неразположен си. Неразположен си, понеже няма хляб. Този хляб е потребен за ядене. Всякога ние ставаме недоволни, когато ни липсва нещо. Носи хляб; може да ти даде онази сила, от която ти се нуждаеш. Турил си хляб, мухлясал, наполовина си недоволен. Гледаш този хляб сух. Стар дядо си, нямаш зъби. Имаш песмет, не може да го ядеш; търсиш вода, вървиш час, два, вода няма. Гледаш, хлябът корав. Някой човек го обичаш, той мяза на извор. Носиш сухия хляб, той разбира, дойде, разкваси сухия хляб, да можеш да си хапнеш. Казваш: „Много добър човек.“ Защо е добър? „Защото размекчи коравия ми хляб – казваш. – Ако не беше, гладен щях да умра. Този човек стана причина, вода ми даде.“ Питам: Вода имаш ли? – „Имам.“ – Хубаво.

За две неща ние в света се нуждаем един от друг. За светлината, която носим в ума си и за чистотата, която носим в сърцето си. Сближението върви по два пътя: по пътя на сърцето и по пътя на ума. Всяка музика, която внася чистота в човека, е на място. Всяка музика, която внася светлина, е на място. За пример, някой път сме неразположени. Музиката трябва да ни даде нещо. Като започнеш да пееш, от невидимия свят да ти дадат нещо.

Идеята за другия свят трябва да разбирате другояче. Действително оня свят е далече. Оня свят, [за този,] който не го знае, е много далече; за оня, който го знае, е много близо. За онези, които се движат с биволска кола, много е далеч. С биволска кола милиони години трябва, да идеш до Слънцето. С бърз трен за 250 години може да идеш до Слънцето. Ако се движиш с бързината на светлината, за 8 минути отиваш и се връщаш. Ти имаш един приятел. Най-първо той имал чудно ухо, внимателен, услужлив. Един ден притъпява ухото му, не чува. Ти му говориш, той седи. Казваш: „Защо не обръща внимание?“ Хората, които се обичат, по някой път оглушават. Не че не се обичат, но той оглушал. Любовните уши трябва да се отварят. Ако се затвори любовното ухо, не може да те чуе. Не че не те

обича, но не може да те чуе. Като не чува някой, казват: „Съзерцава.“ Виждал съм в съзерцание седи някой под дървото. Всички съзерцавате един лотариен билет. Тамън наближи билетът, който печели най-много, всички го съзерцават. Всички тия неща са хубаво занимание. Да мислиш за неща, които могат да станат. Всякога, когато мислим за нещо, което не става, иде разочарованието. Избирайте малки работи, които стават, за да се уякчи. Ако [имаш] един много слаб конец, туриш втори, трети, четвърти, пети, постепенно се усилва. Една мисъл е слаба – туриш втора, трета, четвърта, пета; всички тия мисли уякчават. Ако някой път не знаем как да турим тия мисли, за да съединяват, но да ги турим на място.

По какво се отличава един майстор, който знае да пише ноти? Онзи турил нотите на петолинието, разбира законите на музиката. Онзи, който не разбира, ще ги тури произволно, изсвири ги както знае. Онзи, който знае, свири както трябва. Онзи, който не знае, свири както не трябва.

Та, Писанието казва: Господ се оплаква и казва: „Задебеляло е сърцето на този народ, мъчно слушат.“ Ти си недоволен, казваш: „Какво има в живота?“ Щом е задебеляло сърцето ти, нищо няма в живота. „Какво има в тази Библия?“ Ако Библията е отворена, ще знаеш какво има. Ще отвориш, ще четеш. Ако Библията е затворена, какво има в Библията? Да кажем, че има много книги. Какво ползуват тия книги? Тия книги не ползуват отвън. Ако вашето сърце е затворено и вашият ум е затворен за природата, тогава вие нямате полза. Нито вие може да се ползувате, нито природата от вас може да се ползува. Сега някои от вас искате да станете много учени и тогава да идете да работите за Господа. Питам: Когато дойде един светия в света, много учен ли е?

Сега казват: „Човек трябва всичко в себе си да носи.“ Той носи възможностите. Питам: семката, която вие ще посеете в земята, носи ли плода в себе си? Не го носи. Възможността за плода е в семката, но самият плод не е в семката. Тази ябълка след време ще стане проводник, за да може да събира слънчевата енергия. Ябълката е толкова важна, доколкото може да събира слънчевата енергия и има знание да направи плода. Следователно нейното знание е да събира слънчевата енергия. Ние не можем да съберем тази енергия, но ябълката може да образува плода. Плодът е събрана концентрирана слънчева енергия. Тази енергия нас ни трябва.

Казвам: Дотолкоз, доколкото хората са проводници на Божественото, да събират Божествената енергия, тази енергия е, която може да ни ползува. Дотолкоз, доколкото може да предадем Божественото, ние сме важни. Казвам: Я ми направете за половин час един плод! Кажи: „Добър съм“, и

да станеш добър. Като каже човек, че е добър, веднага да стане добър. Казвате: „Човек добър съм“, но как да станете добър? За да бъда добър, казвам: „Добър човек съм.“ Дам на този човек едно семе, на онзи човек едно семе. Нося един кош със 100 хляба, каже ми: „Гладен съм“, дам му, и аз седна на масата и ям, и те ядат всичките по равно – аз съм добър. Ако и те ядат хляба добре, добри са. Добрите хора ядат хубаво и мене ми е приятно. Ако аз им дам хляб и те го турят в торбата и не го ядат, казвам: Съжалявам, че им дадох хляб.

Та, казвам: Думите, които ви казвам, искам да ги ядете. Ако ги турите в торбата, втори път не давам. Божественото щом се даде, трябва да го приемеш, няма какво да казваш: „Ще видя, ще проверя.“ Дам ви хляб, искам сега да го проверите хубав ли е или не. Казва: „Като ида вкъщи, ще проверя.“ Не, тук ще провериш. Като ти дадат парите на касата в банката, там ще ги провериш. Вкъщи ако ги провериш и липсва една банкнота от 1000 лева, може да ти дадат една по-малко, 99. Ако си един богат човек и ти дадат една по-малко, не важи, но ако си сиромах и ти дадат 99, не е малко. Ако ти си касиер и искаш да бъдеш щедър и от касата даваш по една повече? Някои казват: „Да бъдем много щедри.“ Но щедри за своето, което имаш, не щедри за чуждото, което имаш. Виждам, някои хора за чуждото са щедри; щом дойде до неговото, не е щедър.

В турско време един българин казва на друг: „Иване, инерджията (може би неправилно записано вм. интизамджия – диал. събирач на интизап (ар.-тур.): общински налог от продажба на добитък и др.) дошъл.“ Той делял едно дърво и казва: „Нищо не давам.“ Делял нашироко. Казва му пак: „Иване…“ Започна да бие, бил Ивана, бил Драгана. Тогава Иван казва: „Какво ще се прави, оттук-оттам ще съберем“ и започва да деля по малко. То е неразбран живот в света. Божественото изключва деляне на едро и на ситно. То не е свобода, то е безразсъдно. Казва: „Малко оттук, малко оттам, ще дадем.“ Изобилно ще дадеш. Имате думата изобилно. Изобилие, не разточителство. Няма да преядеш, няма да бъдеш скържав. Като ядеш, няма да се ощетяваш; ще ядеш изобилно, без да преядаш. Няма да се лишиш да не ядеш нищо, да печелиш. Някой път може да пости; в постенето някой път даваме на стомаха да си почине, а пък дробовете да се усилят. Някой път, когато човек яде повече, намаляват дробовете. Всичката енергия се пренася в стомаха, много малко в дробовете. По някой път трябва да задържим дъха си, за да се усили някой път нашата мисъл. Ако много ядем, стомахът се усилва. Ако много дишаме, дробовете се усилват, не стомахът.

Та, на първо място за нас е чистотата. В чистотата ти няма да знаеш какво нещо е страданието, ще бъдеш винаги радостен и весел. Ще разполагаш с

всичките средства за чистотата. Чистият е, който не страда. Под думата светлина разбираме никога да се не спъваш в живота си. То е светлина. Щом се спъваш, ще направиш погрешка. Някой път се спънеш в езика си, кажеш туй, което не е. Сега седите и кажете: „Мълчете!“ Ти не си облечен в никаква власт. Аз мога да накарам всичките хора да мълчат, без да им казвам „Мълчете“. Представете си, всичките, които сте в стаята, изтегля въздуха из стаята – веднага всички ще млъкнете. Искам да говорите; веднага туря изобилно въздух, всичките започват да говорят. В религиозни общества, когато дойде Божественото вдъхновение, всички говорят. По някой път всички мълчат. Когато спим, нали мълчим. Някой спи и се криви. Не е добро спането. Спането е добро, като легнеш, да си не мръднеш крака. Като легнеш, като агънце заспал; като легне на дясната страна, да се не мръдне. Сега 10 пъти се обърнеш наляво, надясно, това не е спане.

Та, казвам: Нас ни трябва спокойствие на ума и спокойствие на сърцето. Какво ще стане в света? Бог е господар на света и всичко е добре наредил. Онези деца, които слушат майка си, давят ли се? Майката казва: „Няма да се къпеш в дълбоката вода. Когато ще се къпеш, ще ме питаш, аз ще дойда с тебе.“ Детето, като отиде да се къпе с майка си и като иде с баща си, не се дави. Като иде с братята и сестрите си, не се дави. Всякога, когато сте сами, можете да се удавите. В дълбоките води вас не ви трябва да се къпете. Когато се къпете в една вода, докъде искате да бъде дълбока? Като влезеш във водата, щом е до пъпа, може да се къпеш, не може да се удавиш. Щом минава над устата, тази вода е опасна. Всички води, които са по-дълбоки от човешката уста, не влизай в тая вода, може да се удавиш. Ако е знание, в знанието може да се удавиш. В любовта може да се удавиш. Виждам давени хора в любовта. Дълбока вода е любовта. Дълбока вода е знанието. Дълбока вода е силата. Всичките неща в дадения случай, които могат да ни ползуват, трябва да имат едно естествено положение.

Онзи, който е чист и който ви обича, във всеки един случай трябва да ви услужи. Един човек, като ви падне кърпата, че той ви я даде, той е добър. Този човек ви услужва. В друг случай пак пуснете кърпата, той пак ви я даде. Ако аз съм, ето какъв опит ще направя. Ще пусна кърпата и ако мине, че ми каже: „Господине, кърпата Ви падна, тогава аз я видях“, вземе кърпата, че я донесе. Втори път ще направя един опит, пусна кърпата и той каже, че кърпата падна и пак я донесе. Пусна златни монети, той пак ги вдигне и ги донесе, казва: „Тия пари паднаха.“ Като пущам всички неща, той всякога може да услужи. Ако кърпата донесе, пък парите тури в своя джоб, като че не са паднали от моя джоб, той не ме обича. Вие обичате един човек; ако всичко, което пада от него, му го давате, то е обич. Той ви обича, ако всичко, което е паднало от вас, той ви го дава. Падне

кърпата, той ми я донесе. Тогава аз му я подарявам. Да я подаря, тогава ще си подпиша името. Не е ли хубаво някой път една книжка… Малки книжки има в природата, един лист, един цвят, една маргарита, една лайкучка. Не зная защо на маргаритите турили името лай кучка. Как е латинското име?

Чисти по сърце. Чистотата е най-хубавото лекарство против всички болести. Светлина е най-хубавото лекарство за всички спорове, които стават. Всички спорове стават в нощта, вечерно време. Необмислена е някоя работа. Когато един музикант недовижда нотите, тогава взема криво, тогава прави погрешки. Щом вижда нотите, не прави никакви погрешки. Всички правим погрешки в нашето недовиждане.

Та, казвам, турете сега: Чисти по сърце. Основният тон на живота се добива чрез чистотата, червеният цвят се добива чрез чистотата. Никога не може да добиеш червения цвят без чистотата. Щом не можеш да добиеш червения цвят, през целия живот ще бъдеш болен, лекарите няма да излизат от дома ти, нещастията няма да се отделят, ако нямаш чистотата. Чистотата е проводник на основния тон на червения цвят в света. Червеният цвят носи онзи материал, от който се съгражда животът. Сега този червен цвят, който виждате, той е сянка, не е червеният цвят. Даже червеният цвят в дъгата не е основният червен цвят. Основният червен цвят щом го приемете, всякога внася радост, светлина и сила; той носи светлина, топлина и сила. Щом го схванеш, веднага чувстваш, че си добил нещо. Туй наричам Божията любов.

Божията любов щом докосне човека с най-малкия лъч, веднага внася светлина, веднага внася чистота и веднага внася сила в тялото. То е основният тон, червеният цвят. Този червен цвят си има един основен тон и щом вземеш тона, този цвят иде. Вземете думата добър. Срещаш един човек, ще му кажеш: „Ти си добър човек." Щом му кажа „Ти си добър човек", той ми услужва. Този знае основния тон. Щом като чуе доброто и на туй добро отговаря, той е добър човек. Щом виждаш един човек вещ в музиката, вярно взема тона. Който не е вещ, ще проверява с камертона. Основният тон, да го вземеш веднага, да бъдеш проводник.

Казва: „Задебеля сърцето на този народ." Когато задебеляват ушите на хората, не слушат Божия глас, тогава идат всичките страдания. Ушите ви да бъдат чутки за чистотата, [очите ви] да бъдат чутки за червения цвят, който носи всичките блага, за Божията любов. Срещаш един човек или срещаш едно животно – погледни го. Вие не сте проверявали какво се крие в очите на един вол или на един кон. Гледал съм един вол преживя, или един бивол, погледна спокойно в окото. Волът казва: „С Божията любов

всичко се постига, без Божията любов нищо не се постига." Казва той: „Аз съм впрегнат, с Божията любов всичко се постига." Ти, който не си впрегнат, нямаш никакъв хомот, без любов нищо не можеш да постигнеш. С Божията любов в най-големите мъчнотии ще постигнеш нещо; без Божията любов и при най-големите блага нищо няма да постигнеш. Казвате: „Лоши са условията." С Божията любов и при най-лошите условия ще добиете нещо. Всичко в света е възможно с Божията любов.

Сега казвам: Ще се подмладите. Възможно е. Вие казвате: „В този живот не може, в другия живот." В този живот като не може, и в другия не може. Може да се подмлади човек, нищо повече. Не се подмладяваш, защото не си чист. Щом си чист, ще се подмладиш. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие." Чисти по сърце.

Всички сега на колко години искате да бъдете? (Учителят се обръща към

един брат и казва Ти на колко години искаш да бъдеш? (– „На 25 години.") Много стар. Сега хубаво мислете на колко години човек трябва да бъде, за да бъде млад. Братът казва на 25 години. Право е в едно отношение. 25 прави 7, то са две майки, ще се карат за децата си. Защото 2 е майка и 5 е майка. Ще стане спор. Ако кажете 24, не струва, то е майка и баща, деца нямат, не са млади. Недоволни са. 23 е майка и син, бащата го няма, пак работата не върви. Млад не може да бъде. За да бъде човек млад, и майка му трябва да бъде, и баща му, и брат му, и сестра му, всички да бъдат. Младият човек съдържа в себе си всичките възможности, които може да прояви.

Не че тия числа не са добри. 24 е добро, но липсва нещо. Чистотата е младо число. На туй число ще намерите кое съответствува. Търсете едно число, което съответствува на чистотата. Бъдете чисти, млади бъдете. Сега новото определение: Младост, чистота, която може да носи всичките възможности за развитието на човешката душа, това е младост, това е чистота. Казва: „Аз не мога да бъда чист." Не, може да бъдем. То е от основните качества.

Животът започва от чистотата. Без чистотата животът не може да се прояви. Не казвайте: „Аз не мога да бъда чист." Всички може да бъдем чисти, всички може да бъдем деца, да влезем в царството Божие. Всички може да възприемем Божията любов и да бъдем служители на Бога.

Чистотата е всякога възможна.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

38-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 17.VI.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_06_19 Мажорни и миньорни гами
лекция на Младежкия окултен клас

МАЖОРНИ И МИНЬОРНИ ГАМИ

Отче наш.
„Фир-Фюр-Фен“.
„Мога да кажа“.

Какво сте запомнили от последната лекция?

Някой път искате да знаете някое минало ваше съществуване. Каква беше последната лекция преди три седмици, не помните. Високите планински върхове по-рано приемат светлината, дълбоките долини, много тежки са, за тях трябва да мине време. Види се всички вие живеете в долини, впечатленията на паметта по-късно идат. Когато се дигне слънцето паметта може да работи, туй показва и степента на интереса, не ви интересува този въпрос. Всяко нещо, което интересува човека, за което туря любов, помни. Неща, които нямат любов забравят се.

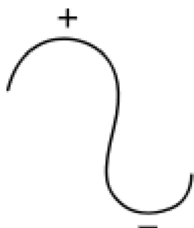

Фиг. 1
Какво съдържание може да дадете на тази крива линия от геометрическо гледище? (Фиг. 1) Едната част е изпъкнала, другата е вглъбната. На някои хора очите са изпъкнали на някои са вглъбнати. Горната част показва слънчевата енергия, долната – енергията на месечината, която възприема. Всякога когато човек има желание да му дадат нещо, месечината действува. Когато има желание да даде нещо, слънцето действува. Когато си тъжен, това е месечината. Когато си радостен – то е слънцето. Когато обичаш, това е слънцето. Когато (не) обичаш, това е месечината. Когато си доволен това е слънцето. Когато не си доволен, това е месечината. Сега какво значи омраза? Омра – е туй което сгъстява материята, туй което разредява е любов. Любовта винаги разредява, омразата винаги сгъстява. Какво лошо има в сгъстяването? Някой път нали подквасвате мляко? Млякото първо е рядко, после вие го подквасвате да стане гъсто. Българинът се слави с киселото мляко, с начина на сгъстяването на млякото. Често вие сгъстявате материята. Няма нищо. Казвате някой път, че някой човек е неразположен. НЕРАЗПОЛОЖЕН. Какво разбирате под думата

„неразположен“? – Няма нищо да даде. Всеки който не е разположен казва: „Оставете ме“. Не иска да говори, не е готов за работа, не е готов да даде нещо. На туй вие сега давате друго. Какво седи зад неразположението? Ако ледът е неразположен да тече, коя е причината? Мразът в него. Щом се смени температурата веднага ледът става разположен. Значи неразположен си, температура ти е малка. За да станеш разположен ти увеличаваш температурата. Сега вие мислите, че е лесна работа неразположението. Да може в пет минути да го смените. Как бихте сменили в пет минути едно неразположение, едно физическо неразположение. Допуснете, че най-първо забиете една игла половин милиметър на коляното някъде. В разните области като забивате, разни усещания ще имате. Един усет в коляното, друг усет в рамото горе или във врата. На разните места разни разположения ще произведе. Ако забиете на два милиметра съвсем ще се измени разположението. Туй се дължи понеже се нарушават гамите на човешкия организъм, защото страданието това са миньорните гами, винаги има стълкновение. Именно там се изисква много по-голямо умение. При стълкновението се изисква умение да се справиш с противоречията, които срещаш. В мажорните гами има изкуство. Човек в органическия свят трябва да изучава много добре. Вие, например, пеете „Фир-Фюр-Фен“ и давате едно миньорно настроение. „Фир-Фюр-Фен“ не е в миньорна гама, а е в мажорна гама. В органическия свят едно стълкновение има в трептенията. На една песен наместо да давате простор, да се разпръсват трептенията, вие ги събирате, неразбиране. „Благославяй душе моя Господа“ – към коя гама миньорна или мажорна е? Понякой път пеете миньорно „Благославяй душе моя Господа“ – даваш нещо от себе си. Ти като благославяш събираш пак. Да кажем радостта е мажорна гама, скръбта е миньорна гама, недоволството е миньорна гама. В скръбта разбираш, че са взели нещо от тебе. В недоволството нещата не са станали тъй както ти искаш защото много разнообразни са гамите на органическия свят.

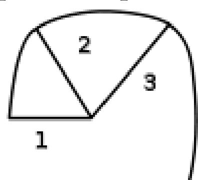

Фиг. 2

Какво състояние имате? Отвън е много хубаво разположен. (Фиг. 2) Кривата външна линия дава – мажорна е. Другите линии вътре са миньорни, вътре имате смущение в себе си. Вътре се смущавате. Някой път вие давате вашето вътрешно смущение навън, но ни най-малко не е отвън, отвън вие имате добри условия. Причината на недоволството произтича от личните чувства. Тази линия (3) е много дълга. Линията на милосърдието (2) е по-къса и на наблюдението е много къса (1). Малко си

наблюдавал, малко си учил. Онази линия (2) показва, че в някоя лекция, която си държал за милосърдието, много малко знаеш, малко наблюдения имаш. Личните чувства са развити, имаш голямо мнение за себе си, че си голямо величие, че си гений. Геният трябва да е роден. Ако си роден гений – гений си. Ако не си роден гений да мислиш, че си гений то е едно заблуждение. Ако мислиш, че семето на краставицата е това на крушата, вярно ли е? Казваш: „Това е круша“. То е едно заблуждение. Краставицата си е краставица. Тя (се влече) по земята, никога на може да расте. Динята става голяма, динята е много горделива, пъпешът е много тщеславен. Краставицата е еротична, своенравна е краставицата, по-своенравно същество от краставицата няма във формата, която е дадена. Казвам: Ако ти постоянно ядеш краставица у тебе ще се усили своенравието. Трябва да знаеш като храна с каква друга храна да я хармонираш. Тя е един елемент. Когато човек е нервно изтощен да яде краставица. Соковете на краставицата обновително действуват на човека, но ако той е много здрав и яде краставица тя е много възбудителна, обича да се сърди, побива хората малко. Който няма развито честолюбие, достойнство, да яде дини. Който иска да развие достойнството, личните чувства, дини да яде. Ако чувството на тщеславие е слабо, да яде пъпеши – трябва човек да има тщеславие, не може без него. Трябва тщеславие, общителност, не да е като някой монах. Всичките монаси седят в стаята, имат чувството, че живее между хората и се мъчи. Живее в стаята, недоволен е, че не е в света. Някои живеят в света, пък съжалява, че не е в някой манастир. Трябва да извадиш калугерите от манастира и да ги пратиш в света, и онези, които живеят в света да ги пратиш в манастир.

Какво е предназначението на личните чувства на човека? Казва: „Човек трябва да има достойнство“. Какво е вашето понятие? Най-първо като се говори за честност, то се дължи на личните чувства. На честността основата са личните чувства. Без тях човек става нечестен, обича да полъгва. Личните чувства спасяват човека от лъжа, изключват лъжата. За лъжата подбудителната причина е страхът. Деца, които са страхливи, скрояват една бяла лъжа веднага, майстори са. Лъжата е миньорната гама, събира, не дава. Милосърдието е мажорна гама. Лъжата е един резултат на самото чувство предпазливост, внимателност у човека. Страхът сам по себе си не е лош, боязливостта не е лоша. Ако човек няма боязливост би се изложил на много големи мъчнотии. Работиш с взривни вещества, трябва да бъдеш внимателен. Ако не си внимателен може да избухне, ще причини големи вреди.

Фиг. 3

Този човек с плюса и този с минуса и двамата са честолюбиви (Фиг. 3). Този с плюса, ако му дадеш ще се докачи, а този с минуса, ако не вземе – ще се докачи, обратния процес е у него. Двамата като се съберат на едно място се допълват. Единият иска да вземе, другият иска да даде.

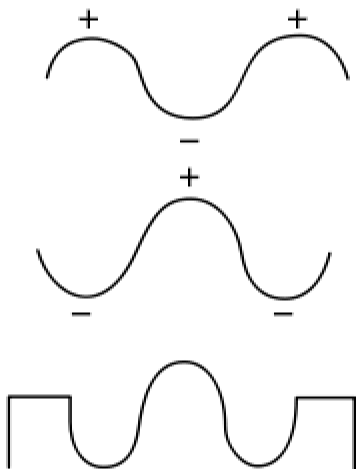

Фиг. 4

Как бихте се справили с това състояние? (Фиг. 4) На носа имате една малка запетая. /Учителят показва кривата линия на ноздрите/. Две запетаи имате на носа. Ако носът става тесен или широк тия линии съществуват. Човек трябва да диша, да се облагороди. Когато тази линия на носа изчезва не се дава ход да се проявят чувствата. Носът не трябва да бъде сплеснат като книга. Ако имате огледало направете опит да проучавате себе си. Вземете едно малко огледало и наблюдавайте носа си – неговата широчина, дължина, тази малка гърбавина. Три положения, вглъбнатата част на носа, малките криви линии. Като погледнете какво впечатление ще ви направи. Понякой път като гледате в огледалото ще ви хареса, друг път няма да ви хареса. Не знаете причините, но не харесвате носа. Някой път не харесвате неговата дължина, къс е. Понякой път не може да си обясните, не го харесвате. Не правите никакво измерване, като се погледнете перспективно не ви харесва. Какво трябва да се прави щом не ви харесва? Ако един художник не харесва своята картина той я поправя, рисува пак. Ако искате да направите една промяна в себе си вие трябва да имате един образ някъде. Тогава срещайте хора, които имат хубави носове и вашият нос ще стане добър постепенно. Десет години, ако наблюдавате хора все с хубави носове, носът ви ще се поправи. Ако десет години правите наблюдение за устата и търсите хубава уста, ще се измени вашата уста.

Или да кажем, ако четете автори, онези хубавите поети са имали хубави черти. Някои мислят, че могат да бъдат поети. Един гениален поет много правилни черти има. Гениалният има отлични черти. Някои мислят, че гениалният може да има криви черти, изопачен нос. То са заблуждения. Много правилни черти имат гениалните хора. В погледа има нещо хубаво, не гледа надолу, но един широк поглед като че прониква в цялата вселена. Не го интересуват дребнавите работи. Гениите имат самообладание, не се тревожат. Вие искате да станете гениален. Десет пъти на ден като се тревожите, никакъв гений не сте никаква гениалност няма. Геният ни най-малко не се тревожи. Той мяза на голям извор, който не могат да го размътят. Щом се тревожиш ти си мътна вода. Щом може една муха може да те извади из релсите, че те ухапала или един комар те е ухапал, да ти е приятно да се посмееш малко. Кацне комар, не го бутай с ръката си, но го духни. Ако не разбира, духни по-силно, после пак го наблюдавай. Направил си една смешка. Ти веднага го удариш, убиеш го. Правиш едно престъпление, казваш: „Малка погрешка“. Доста голяма погрешка. Като убиеш един комар веднага ще се яви едно престъпление някъде на главата. Обичаш да късаш листа или клонища от дърветата – веднага ще се отрази на лицето.

Та казвам: Съвременните хора искат да се възпитават. Възпитанието е да пазим онзи порядък, който съществува в природата, туй което природата е създала. Тия форми то са безброй опити. Тя е вложила най-хубавото. Ти я това откъснете, онова откъснете и с това пакостите на себе си. Искаш да откъснеш, не бързай да го откъснеш. Искаш да откъснеш един плод нещата казват: „Не ме късай“. Погледни го, не го късай. Казваш: „Аз съм свободен“. То не е свобода. Ако се търкаляш някъде, удариш в някой камък, свободен ли си? Ако някое течение те влече, удариш се, свободен ли си? Свободен си когато нещата ги правиш доброволно. Свободата изключва страданието. Всяко нещо, което направиш като си радостен в себе си, ти си свободен. Щом направиш нещо пък си недоволен, ти си не си свободен. Та казвам: Щом страдате, не сте свободен. Щом вие не може да търпите, не сте свободен. Щом сте недоволен вътре, не сте свободен. Щом падаш в песимизъм, не сте свободен. Култура. Как, никаква култура няма. Каква култура на краставицата. Някои са прави, някои са криви, защо? Често градинарите изкривяват краставиците – какъвто е неговият ум такива са и краставиците.

Допуснете сега, че една тиква се е покачила на един плет, цъфнала и завързала между два плета. Ако туй се повтаря няколко поколения, ще имате прищипнати тикви. Когато са валчести, показва, че не са имали препятствия, хармонично са се развивали. Ако вашият стомах страда, ако ред поколения са страдали от стомашна система, образуват се вглъбнати

линии на лицето. Щом стомахът започне да страда, образуват се вглъбнатини на лицето. Щом стомахът е здрав, тази линия се изправя, хората стават малко по-пълни. Ако започвате да ставате много нервни очите хлътват, потъват навътре. Потъването е един дисонанс, като гледаш не ти е приятно. Между горния и долния клепач няма тия линии другите са пречупени линии. Ако човек става нервен, постоянно очите се събират и отиват към носа. Очите се събират, не се отдалечават. Ако човек започва да става по-свободен, отдалечават се очите. Когато очите са наблизо показва, че си бил много нервен в миналото. Щом си неразположен, трябва да се отдалечат. Ако вземете носа и очите, на каква далечина трябва да бъдат очите от носа? Природата математически правила опити, на известна дистанция ги е поставила от корена на носа. Какъв характер се е създал? Казвам сега: Какви искате да бъдат вашите очи за в бъдеще, на какво разстояние? Казвате: „Да се възпита човек“. Как ще се възпита човек? Щом устните започват да стават тънки какво показва или ако са много дебели. Те имат известна дебелина по отношение на цялото лице. Горната и долната бърна трябва да имат съотношение. Колко трябва да бъдат? Може да бъдат един сантиметър, може да бъдат половин сантиметър. Та казвам: Една майка, която е била в безпокойство може да създаде много тънки устни на детето. То не е здравословно състояние. Горната и долната бърна са възприематели, те възприемат енергия. Горната – предава енергия, долната – приема. Долната бърна има туй съотношение. Ако се стесняват устните, чувствата се намаляват, човек не е свободен. Затова казвам: Дръжте устата си свободна. Не стискайте устните, но така да се допират, не да бъдат отворени, но спокойни, едва да се допират. Да имате едно нежно допиране на устата. Когато вие се разгневите свивате устните си. Когато се радвате, отваряте ги. Винаги дръжте устата си свободна. Не правите тия работи, те се механически, оставете устата си свободна.

Та казвам: Вземете да поправите устата си. Най-първо направете наблюдение върху изпъкналата част на носа и върху широчината. Вижте колко пъти ще ви бъде приятно и колко пъти ще ви бъде неприятно, дали ще ви харесва носа. Да се отбележи плюс или минус. Вие ще кажете: „Сего това нас ни остана да работим“. Че по-хубава работа от тази работа няма, да гледаш на носа как го е създала природата. То е привилегия. От органическо гледище природата е мислила какъв нос да създаде на човека. В птиците, в рибите, в животните правила опити и направила носа на човека. Тя се радва на един човешки нос. В рибите има нос, в птиците има нос – носът е дълъг процес на умствения, на благородния свят, който дал на носа едно изражение. Носът е светилник. Може да имате един червен светилник. Външно носът е светилник. Като се тури умът да има хармония между (него и) светилника. Казвам: Един красив ум изисква един красив светилник. Ако го няма светилника гледайте по-кой да е начин. Купете

един хубав светилник. Един нов начин на възпитание е това. Някои от вас сте учители. То са нови методи и стари методи. Умът се проявява чрез носа. Ти може да изучаваш човешкия ум най-първо по носа. Възвишените прояви на ума може да ги изучаваш чрез челото. Душата, състоянието на ума може да го изучаваш под носа отдолу. Три метода има. Може да изучаваш ума от чисто физическо гледище, от духовно гледище и от Божествено гледище. Три прояви има. Писанието казва: Като направи човека по образ и подобие, като направи хубавия нос на човека, вдъхна му дихание. Тогава Господ видял, че той станал жива душа. При хубавия нос станал жива душа. Ако не е носът душата не може да се прояви.

Та казвам: Нали искате да бъдете красиви, носът трябва да бъде красив, устата трябва да бъде красива. Красотата трябва да бъде мярка за всички органи. Целта на човешкото възпитание е красотата. Да се даде на всеки орган красота. Красотата е разумната проява на всичките органи и на разумните сили, които седят зад тези органи. Да се помолим на Господа да ни даде един хубав нос. Като станеш сутрин да помислиш пет минути за носа. Да помислиш, да го погалиш, да дойде храна да го нахраниш. Ти понякой път го хващаш грубо, теглиш го, няма възпитание. То е много грубо възпитание. Аз, ако бих възпитавал малки деца, бих ги учил как да се обхождат с носа си. Природата обича мекота, нежност и разумност. Ние и с ръцете си сме груби. Ако ти онова, което Господ ти дал не го уважаваш, ако ти не уважаваш очите си, тия очи и в другия, и Божествения свят ще ти трябват. Очите имат три прояви. И в Божествения свят трябва нос. Вие нямате понятие, какво може да бъде носът. Като видите Божественият нос никога няма да го забравите. За хиляда години ще бъде запечатано. Ще кажете: „Това е нос“. Той ще бъде като светлина в тъмнината, като блесне, блесне с някоя светлина, че веднага вие се насочвате в правата посока. Един хубав нос в мрачната нощ е запалена свещ, показва къде да вървиш. Ако този нос не свети ще се блъскаш в едно дърво, в друго дърво. Имали сте красиви носове, изопачили сте ги. Ред поколения са ги изопачили.

Сега достатъчно е туй.

Добрата молитва.

XXI година.
32 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 10. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

Бележка (на стенографа):
На 19. VI. 1942 г., на 26. VI. 1942 г. и на 3. VII. 1942 г. Учителят е на Рила.

1942_06_21 Опорни точки в живота
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА

Размишление.

Днес повечето хора се стремят към големи неща. Те знаят, че в механическия свят големите неща се смаляват, а в органическия се увеличават; въпреки това, те пак се стремят към голямото. Голямото трябва да се смалява, за да бъде достъпно; малкото трябва да расте и да се уголемява, за да се познае и изучи. Човек се ражда малък и постепенно расте, става голям, за да се познае. Семето, което се посажда в земята, е малко, но след известно време то пораства и от него излиза голямо дърво. През лятото пороите се смаляват, а семената растат, стават големи. Когато човек си въобрази, че е по-голям, отколкото е в действителност, той започва да се смалява. Този процес се извършва незабелязано. За да стане безболезнено, човек трябва да се смалява съзнателно. Като се обръща към Израилския народ, Христос казва: „Не бой се, мало стадо, Отец е благоволил да ти даде царство. Той не казва „не бой се, голямо стадо", но казва „мало стадо".

Като знае закона за смаляването и уголемяването, човек не трябва да се стреми да стане голям. Да се стремиш към голямото, това значи, всеки момент да се натъкваш на противоречия. Всички спорове и недоразумения в живота стават все между големи хора, за големи неща. Когато споровете и недоразуменията престанат, тогава ще дойде любовта. Затова се казва, че любовта иде последна. Живот, който не е озарен от любовта, остава завинаги в тъмнина. Знае се при това, че в тъмнината нищо не расте. Следователно, искате ли да се ползувате от условията на живота, стремете се към любовта, която всичко озарява и повдига.

„Който не влиза през вратата на кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник". (– 1 ст.). На, какво може да се уподоби крадецът? – На големството в човека. То прави човека вътрешно недоволен и го заставя да краде. В човека има едно голямо същество, което постоянно роптае и критикува. Кой каквото му даде, все недоволно остава. То навсякъде вижда погрешките и казва: Това не е добре направено, не трябва да бъде така. То се спира върху отрицателните прояви в живота и ги критикува. Ако рече да се произнася за света, ще каже, че Бог не го е създал добре, не е предвидил всичко. Голямото има някакъв план за

създаването на света, но заставят ли го да приложи своя план, ще се намери в трудно положение – нито знае, какъв е планът му, нито може да го приложи.

Съвременните хора се занимават и с големи, и с малки неща. Първите предпочитат, последните пренебрегват. Очите им се пълнят от големите неща. Ако се съберат някъде, искат да бъдат повече. В този свой стремеж, те си служат с поговорката: „От много глава не боли". Въпреки това, днес ние сме дошли малцина на планината; повечето са останали в низината. Коя е причината за това? – Лошите условия на живота: войната, недостатъчно храна, липса на превозни средства. Човек не е птичка, да разпери криле и да литне тук, да чуе, какво, се говори, и да се върне назад. За физическия свят са нужни физически условия. Не е достатъчно да има човек само подтик – нужни са и материални условия.

Кой е най-силният подтик в живота? – Подтикът на любовта. Той внася светлина в човешкия ум, топлина в човешкото сърце и сила в човешката душа. Когато подтикът на любовта действува в човека, тогава се строят всички велики и красиви неща. Влезе ли любовта във вас, дайте ѝ първо място. Пред любовта всякакъв спор отстъпва. Защо ще спорите с любовта, дали е истинска, или не е истинска? Коя любов е истинска? – Която носи живот и светлина. Колко време трае този живот? – Докато любовта е в човека. За да продължи живота си, човек трябва да пази любовта като зеницата на окото си. Не я ли пази, отнася ли се небрежно към нея, тя го напуща. Страшно е положението на човека, когото любовта напуща. Щом тя го напусне, животът му се прекратява. Това показва, че между живота и любовта съществува тясна връзка. Пазете любовта в себе си, да не изпаднете в противоречията на живота, да не изгубите своя вътрешен мир и доволство. Къде е любовта? – Навсякъде. Няма място в света, дето любовта да не присъства. Няма същество в света, което любовта да не е посетила. Заблуждението на човека се заключава в това, че той търси любовта на специфично място и при специфични условия. Любовта е навсякъде и във всичко.

Мнозина се оплакват от живота си и казват, че любовта не ги е посетила. Причината за това е в самите тях. Те очакват любовта да ги посети, тя да им дойде на гости. Това е невъзможно. Любовта е дошла вече в света. Който я търси, сам трябва да отиде при нея. Мислите ли другояче, вие сами си създавате противоречия. Да очаквате любовта да ви дойде на гости, това е все едно да очаквате слънцето да ви посети. Станете рано и го посрещнете. Отворете прозорците си, и то ще ви озари. Днес и вие излязохте да посрещнете слънцето, но не го видяхте – малък облак го засенчи. Това не е противоречие, защото слънцето изгря и зад облака. Не

са страшни облаците, страшно е, ако слънцето изчезне от хоризонта и престане да изгрева. Ако днес не сте го видели, утре ще го видите.

Тази сутрин на върха сте дошли всичко седем души. Числото седем представя дните на седмицата. Бог е създал света в седем деня. Значи, всеки от вас представя по един ден от седмицата – от дните на сътворяването на света. Колкото и да сте малко сега, любовта пак се проявява. Тя се проявява в малките работи; тя се крие зад малките неща. Малката рекичка е проява на голям извор. От големите извори изтичат малки поточета и рекички. В малките прояви на любовта се крие такава сила, каквато и в големите. За предпочитане е водата на извора да изтича по малко и постоянно, отколкото много и изведнъж. Изтече ли наведнъж, изворът пресъхва.

Хората искат да видят големите прояви на любовта. Това е невъзможно. Любовта се проявява навсякъде по малко. Който има очи да вижда, ще обхване всичките малки прояви на любовта в едно и ще има пред себе си проявите на великата любов. Тя се проявява във всички същества едновременно. Съберете всички нейни прояви на едно място, за да си съставите ясна представа за любовта. Който не схваща отношенията на всички същества към себе си като отношения на едно цяло, той отрича възможностите на любовта и се запитва: Какво може да направи любовта в мене и какво мога да направя аз в нея? Той не подозира, че проявите на любовта в частите са прояви на Цялото.

Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз". Събират се животни на едно място, събират се и хора, и ангели, и архангели, все в името на любовта. В резултат на тези събирания се твори нещо велико, което ще се види в бъдеще. В работата на любовта се явяват големи или малки облаци, които имат за цел да й препятстват. Ето, едно малко облаче закри тази сутрин слънцето, и не можахме да го видим. Какво представя облачето? – Сегашната война, в която се бият християнски народи. Ще кажете, че войната е противоречие в живота. Колкото е противоречие облачето за слънцето, толкова е противоречие и войната за хората. Природата допуща войната като естествено последствие на лошия и изопачен човешки живот. Чрез нея ще изтече злото, което се е натрупало в човешките сърца от векове. Ще изтече злото, и слънцето ще се издигне над облаците, ще светне отново и ще изпрати светлината и топлината си по целия свят. Тогава противоречията ще изчезнат, и хората ще разберат, че и без война може. Животът на безлюбието създава войната. Животът на хармонията и на любовта изключва войната. Днес хората се бият за материални работи, кой повече земя да владее, кой да има господството в света. Един ден, когато любовта се прояви в своята пълнота, всички същества – хора, животни и растения ще се ползуват от

нейното изобилие. Онези, които са под нивото на човека, ще се ползуват от неговата любов. Човек пък ще се ползува от любовта на онези, които са над него. Любовта е неизчерпаем извор на. сили и на блага.

Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме". Значи, аз, малкото, и Отец, Голямото, едно сме. Светът е малкото начало, а Отец – Голямото и Великото Начало. Малкото трябва да расте и да държи връзка с Голямото Начало, с Отца. В това се заключава силата на човека. Както слънцето се движи в кръг, така и любовта се движи в кръг и ни обикаля. Като описва кръг около нас, тя ни опасва със своите връзки и по този начин ни пази от злото. Както сме в кръга на слънцето, така сме и в кръга на любовта. Следователно, докато слънцето е около вас, и вие в него, не се страхувайте от нищо. Знайте, че любовта ви обикаля и пази, както земята пази посетите в нея семена. Който се обезсърчава и мисли, че нищо не може да постигне, той е излязъл от кръга на слънцето и от кръга на любовта. Това е невъзможно. Не може човек да излезе от орбитата на слънцето; още по-невъзможно е да излезе от орбитата на любовта.

Живот, с опорна точка на доброто; живот, с опорна точка на справедливостта; живот, с опорна точка на разумността, това е животът на любовта.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

1. Беседа от Учителя, държана при седемте Рилски езера, 21 юний, 5. ч. с. 1942 г.

Йоана, 10 гл.

1942_06_22 Единното и неделимото
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ЕДИННОТО И НЕДЕЛИМОТО

Размишление.

"Блажени нажалените, защото те ще се утешат". (– 4 ст.) – Кого утешават? – Нажаления. Който никога не е бил нажален, не може да се утешава.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята". (– 5 ст.) – Защо кроткият ще наследи земята? – Защото само на кроткия може да дадеш нещо, което той да не присвои, да не го строши, или да не го поквари.

"Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят". (– 6 ст.) – Който не гладува и жадува за правдата, не може да бъде здрав.

„Блажени милостивите, защото те помилвани ще бъдат". (– 7 ст.) – Искате ли да ви милват, бъдете милостиви. Който не е милостив, не може да бъде помилван.

„Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога". (– 8 ст.) – С други думи казано: Блажени чистосърдечните, защото те ще видят любовта, в нейната слава и величие. Който не е чистосърдечен, той не може да види любовта. Щом не вижда любовта, той ходи в тъмнина и всякога се спъва. Съвременните хора се спъват, защото не виждат любовта.

„Блажени миротворците, защото Синове Божии ще се нарекат". (– 9 ст.) – Какъв трябва да бъде миротворецът? – Силен. Слабият не може да бъде миротворец. Той иска мир, а се страхува да не го изнудят. Обаче, силният носи мир, затова ще се нарече Син Божи.

„Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно царството небесно". (– 10 ст.) – Каквото царство искаш, ще бъдеш за него гонен. За да извадите житното зърно от класа, трябва да го гоните с коне на хармана. Конете, които тъпчат житото, представят противоречията в умствения и в сърдечния свят. Житото трябва да мине през много противоречия, за да излезе от него доброкачествено зърно.

„Блажени нищите духом, защото е тяхно царството небесно". (– 3 ст.) – Кой е нищ духом? – Който не влага духа си в земни работи. Не впрягай духа си

в земни работи подобно на земеделеца, който впряга вола в колата си и го кара да оре. При това положение, както волът не може да бъде свободен, така и духът не може да бъде господар на царството небесно. Бъдете, прочее, нищи духом, за да бъдете вън от ограниченията на материалния свят. Нищият духом не иска нищо от материалния свят, и затова е свободен от неговите връзки. – Може ли да се живее без материални блага? – Щом живее на земята, човек се нуждае от материални блага, но не трябва да се свързва с тях. Кой е занесъл някакво материално благо със себе си на онзи свят? Никой нищо не е занесъл. Даже косъм не можете да занесете на онзи свят.

Един млад момък се оженил за една мома, която постоянно се кичела с жълтици. Като гледал жълтиците, той си мислел, че са от чисто злато, и се радвал, че се осигурил. Какво излязло в края на краищата? Жълтиците били фалшиви. Земният живот е пълен с фалшиви жълтици. Не се женете за мома, която се кичи с фалшиви жълтици, колкото красива и да е тя.

Дръжте в ума си мисълта: реално е само това, което върви след вас. Ако парите вървят след вас, те са живи, те са реални величини; ако не ви следват, те са фалшиви, нереални, на тях не може да се разчита. Не само момата трябва да носи жълтици, но и момъкът. И като срещне своята възлюбена, да окачи на врата ѝ три жълтици: едната да излиза от любовта, втората – от мъдростта и третата – от истината. Ако не окачи трите жълтици на врата ѝ, работите им няма да вървят добре.

Когато проповядвате на някого, пак трябва да окачите трите жълтици на врата му.

Какво означават трите жълтици? – Трите добродетели: любовта, мъдростта и истината. Благодарение на тях, разумните същества създадоха очите, ушите и устата на човека. Понеже те ни обичат, любовта ни създаде устата, мъдростта – ушите, а истината – очите. Кой ни създаде носът? – Бог. Той го създаде, за да приемаме уханието на цветята. Синовете на мъдростта пък ни създадоха ръцете и краката.

Онези от вас, които са дошли на планината, мислят, че са сами, че няма никой около тях. Те се заблуждават, много същества има около тях: слънцето, въздухът, водите, камъните. Ще кажете, че те не са живи, нищо не разбират. Който мисли така, той се намира в илюзиите на живота. Всичко, което ви обикаля, е живо. Но, за да се убедите в това, трябва да минете през илюзиите, да видите, че те нямат това съдържание, което влагате в тях. Докато дойде до мъдростта на живота, до истинската светлина, детето трябва да мине през няколко училища. То постъпва първо

в основното училище, дето учителите му откриват буквите; после го учат да срича, да образува цели думи и изречения. Като се научи да чете, да пише и да смята, детето влиза в прогимназията, после в гимназията и най-после в университет. Като свърши науката на земята, едва тогава природата оживява за човека, и той гледа на нея като на нещо живо и разумно. Едва сега той може да предаде знанието си и на другите хора. Който не знае азбуката, не може да пише; който не знае думите, не може да говори; който не разбира законите на живота, няма правилно отношение към нещата, не може да решава задачите си.
Като не разбират законите на живота и не знаят, какви връзки и отношения съществуват между душите, мнозина се оплакват, че никой не ги обича. Те не подозират, че всички разумни същества ги обичат. Няма разумно същество в света, което да не ви обича. Всеки момент те ви донасят някакъв подарък, турят го тихо пред вас и незабелязано си отиват. Човек трябва да бъде буден, да приеме подаръците на любовта навреме. Увлече ли се някъде, веднага ще дойдат около него ненапреднали същества, които ще вземат подаръците за себе си. Като знаете това, бъдете будни, да се освободите от неразумните същества около вас, да получите подаръците на любовта и правилно да ги използвате. Как ще се освободите от тези същества? – Като ги приспите. Щом заспят, вие сте свободни и лесно ще се справите с благата, които ви се дават. Като се събудят, вие можете да им дадете, каквото искате.

Коя е причината, дето човек усеща някога сърцето си празно, като че нищо няма? – Мравките, които всичко изяждат, и мишките, които всичко изгризват. Те се интересуват от външни неща и ги нападат. Ако искате да знаете, дали даден човек има такива същества в себе си, вижте го, накъде гледа, като говорите с него. Ако поглежда надясно и наляво, той търси да намери нещо за ядене, както и начин, по-лесно да се домогне до това, което го изкушава. Ще знаете, че тези същества са го нападнали. Той говори, но отвреме-навреме пресича мисълта си. Обаче, каквото и да виждате в събеседника си, трябва да мълчите, както мълчат камъните, които присъстват заедно с вас. И те слушат, но мълчат. Около вас има много слушатели – камъните, вятърът, слънцето и др. Най-малко 12 000 слушатели има тук. Да имате толкова слушатели, това значи, да присъствате на най-големия събор в света. Обаче, те могат да се съберат в един лешник, но могат да заемат и цялото пространство. Същото можем да кажем и за човека. И той е малък и голям. Като дух, може да заеме голямо пространство; като човек, дошъл на земята в плът, той може да се смали. Като се фотографира, човек става малък, едва се вижда.

И тъй, човек живее в пространството като дух, и на земята – като плът. И в двата случая той е потопен в любовта на светлите, разумни същества.

Етерът, както и висшите светове, са населени със същества, които имат известно отношение към нас. Каквото е отношението на въздуха към водата, по гъстота, такова е отношението на етера към въздуха. Има среди, по-рядки и от етера. По отношение на тях, етерът е гъста, плътна маса. Светлината се плъзга по повърхнината му като по плоскост. Коя е причината за слизането на светлината към земята? – Някакво напрежение или импулс. Както сгъстеният въздух се стреми да се разшири и да заеме голямо пространство, така и светлата ангелска мисъл се стреми да се разшири, да заеме голям обем и да свърши известна работа. Ние възприемаме тази мисъл като светлина и я използваме. Светлината, която получаваме, не е нищо друго, освен подарък от любовта. Значи, човек се крепи и живее, благодарение на любовта на разумния свят. Който не разбира проявите на любовта, той изпада в големи противоречия. Той търси човек да го обича, и като намери такъв, започва да го ограничава, иска да го задържи само за себе си. Така той се оплита и загубва любовта. Не мислете, че ако някой обича и вас, и други, ще изгубите неговата любов. Колкото повече хора обичате, толкова повече се разширява вашата любов. Ако две къщи са обърнати на изток, имат еднакво число големи прозорци, те ще се огряват еднакво
от слънцето, т. е. ще приемат едно и също количество светлина. Същото се отнася и за любовта.

Помнете: Любовта на Бога е еднаква към всички същества, съвършени или несъвършени. Любовта на Бога е вечна и неизменна. Едного обичат повече, защото се отворил повече за светлината и за любовта и приема повече. Друг се затворил, затова получава по-малко – от него зависи да получи повече. Като се отвори, ще приеме повече светлина и топлина. Всъщност, Бог обича еднакво и двамата. Ако се отворят еднакво, ще получат еднакво. Освободете се от заблуждението да мислите, че Бог, като обича всички същества, намалява любовта си към вас. Любовта на Бога, или на което и да е същество, към вас е специфична. Когото и да възлюби, освен вас, колкото и да го обича, никой не може да отнеме любовта Му към вас – тя е ваша и специфична. Правилно е, като обичате и като ви обичат, да се радвате. Радвайте се на проявите на любовта към едного или към всички. Любовта е единна и неделима. Единственото нещо, което не се дели, е любовта. Любовта на всеки човек, на всяко живо същество е и твоя любов. Любовта има еднакво отношение, както към едного, така и към всички. Който обича един вол, обича и човека. Когато младият момък се влюби, става мек, нежен и към животните. Ако преди това е бодял вола с остена си, като се влюби, престава да го боде. Той знае, че и волът е живо същество, което се нуждае от любов, както и неговата възлюбена.

Защо бият човека? – По две причини: или за безлюбието му, или за

любовта му към другите хора. Един баща изпратил своя своенравен син на училище и казал на учителя му: Моят син е много упорит и своенравен. Когато се провини в нещо, не го бийте, но си отбелязвайте, колко погрешки е направил и колко тояги му се падат, та като дойда при вас, сложете тоягите върху моя гръб. След това се обърнал към сина си с думите: Синко, бъди внимателен, за да се товарят по-малко тояги върху гърба ми. Тук бащата понася бой и страдания от любов към сина си. Понеже го обича, не иска да го бият. Като бият сина, бащата би страдал повече, затова предпочита да бъде бит вместо сина си. Той приема доброволно страданията и наказанията. Има случаи, когато любовта ви към някого ви причинява страдания, без той да ги желае.

Един млад момък се влюбил в една красива мома, която не отговаряла на любовта му. За да опита силата на неговата любов, момата казала: Ще те обикна, ако извадиш сърцето на майка си и ми го донесеш в кутия. Момъкът изпълнил желанието й. Извадил сърцето на майка си, турил го в кутия и хукнал към възлюбената си с радост, че ще има вече любовта й. В бързината си, той се спънал и ударил силно крака си. В този час още сърцето тревожно запитало: Синко, удари ли се?

Коя е причината за страданията в човешкия живот? – Желанието на хората да делят любовта. Каквито усилия да правите, любовта остава единна и неделима. Който се опитва да я дели, той сам се излага на страдания и противоречия. Следователно, любовта причинява страдания на онези, които искат да я разделят и не разбират, че тя е неделима. Любовта носи радост на онези, които я разбират и знаят, че тя е единна и неделима. Който не разбира любовта, влага в нея качества, съвършено различни на нейното естество. Те играят роля на утайки, които тя туря на работа и, в края на краищата, от тях излиза нещо ценно. Любовта носи и безлюбието в себе си и го туря на работа.

Като се говори за неразбиране на любовта, дохождаме до пророците и виждаме, че и те не са я разбирали напълно. Те се обръщали към евреите с думите: „Бог завинаги ще ви изхвърли от лицето си". Обаче, не излязло така. Достатъчно е било да се разкаят, за да им прости Бог. Това показва, че пророците не са разбирали всякога Божията Любов.

Мнозина се запитват, защо страдат, щом Бог ги обича. Много естествено. Докато се противи на любовта, на Бога, човек е изложен на страдания. След това, той приписва на любовта качества, каквито тя не притежава. Много качества има любовта, но във всичките си прояви тя остава единна и неделима. Безбройни са проявите на любовта, разнообразни са формите, чрез които тя се проявява, но зад всичко това стои единната и неделима

Божия Любов. Земеделецът може да посади житното зърно по различни начини, но резултатът ще бъде един и същ – житното зърно ще израсте и ще даде плод. Каквито и да са проявите на любовта, те са еднакво ценни. Едни от тях дават веднага плод, а други – след повече или по-малко време.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истинаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

2. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера
на 22 юни, 5 ч. с., 1942 г.

----* Матея, 5 гл.

1942_06_23 Възходящият път
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ВЪЗХОДЯЩИЯТ ПЪТ

Размишление.

Божественият свят е светлина, свят на ред и порядък, свят на вечна Божествена хармония, която светлите души разнасят из вселената, създадена от Бога за проява на своята слава и величие.

Свят без светлина е свят на безпорядък и безредие – свят, който се нуждае от Божествената ръка.

Светът на безводието и светът на сухотата е свят, който се нуждае от Божия мир, от живота на радостта.

Използвай услугите на малките случки в живота, за да направиш добро.

Използвай услугите на малките случки, за да постъпиш справедливо към своята душа, която носи бремето на всички души.

Използвай услугите на малките, ежедневни случки в живота, за да проявиш своята разумност. Само така душата уяква в доброто, в справедливостта и в разумността.

И най-малката случка дава подтик към доброто, което иде от Бога; най-малката случка дава подтик към справедливостта; най-малката случка дава подтик към разумността. Всяко нехайство към доброто, към справедливостта и към разумността са причина за страданията в човешкия живот.

Страдаш, защото си нехаен към доброто.

Страдаш, защото си нехаен към справедливостта.

Страдаш, защото си нехаен към разумността.

Напусни калния път на живота, дето всичко е в мъгла, и тръгни по възходящия път на любовта.

Не презирай малките цветенца, които срещаш на пътя си.

Не презирай росните капчици, които виждаш по завехналите листа.

Не презирай цвъртенето на малките птички, които се разговарят помежду си.

Не отхвърляй и най-малката песен на светлината, която весели твоята душа.

Не отказвай услугите си на малкия бръмбар, който бръмчи около тебе и се моли. И когато кацне на коляното ти, поглади го и му кажи: Благодаря ти за малката услуга и за малкото благо, което ми носиш.

Благодари, не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбарчета, които милват. Хапливите мухи са лошите хора, а малките бръмбарчета – добрите хора.

Говори ясно и отчетливо, не бъди гъгнив.

Всеки човек, който седи на два стола,, е гъгнив.

Всеки човек, който не знае, как да постъпва, е несретник.

В света на доброто и на злото, в който живееш, избирай първо доброто, а после карай злото да слугува на доброто.

Не свързвай приятелство със злото. Той е най-тежкият товар, който можеш да понесеш; най-тежката работа, която можеш да свършиш; най-трудното учение, което можеш да постигнеш; най-големите изненади, които можеш да срещнеш. Злото има само един приятел – любовта.

Запознай се първо с приятеля на злото – с любовта, а после и със самото зло.

Не бутай огъня с пръст, но с дилаф.

Светът на доброто и на злото е Божествен свят. Не влизай преждевременно в този свят – там не ти е мястото. Докато не разполагаш със знанието и силите, на напредналите и разумни същества в Божествения свят, ти всякога ще страдаш.

Страдание, което не може да се използува, е спънка за душата.

Страдание, което може да се използува, е подвиг за душата.

Радвай се на малките блага, които Бог ежедневно и непрекъснато ти изпраща, за да се укрепиш в пътя, който води към любовта.

Когато влезеш в пределите на любовта, тя ще открие пред тебе красотата на Божествения свят.

Без любовта Божествените блага са непостижими.

С любов Божествените блага представят нишки, от които целият живот е изтъкан.

Духът е Онзи, Който със своята светлина тъче добрия живот на човека.

Ходи в светлината на Духа, за да те благослови Господ.

Използвай допирните точки на светлината.

Използвай възможностите на светлината.

Обръщай внимание на най-малкия лъх на светлината, за да откриеш незнайните пътища на живота. В тях се крият Божиите радости, които слизат от небето. Земята е място на Божиите съкровища, от които ти се ползваш ежедневно. Там и прахът е толкова ценен, колкото и златото. Думата „прах" е смислена. На български език тя има две значения: съществителното „прах" и глаголът „прах". Човек пере, за да премахне праха. Всяко напрашено нещо трябва да се изчисти. Думата „прах" е свързана с понятието чистота. Думата „чистота" пък е свързана с Божествения свят. Значи, прахът води към чистота, а чистотата – към Божествения свят. В разумния свят прахът е ценен, както златото, както скъпоценните камъни, както сладките плодове, както чистата течаща вода. Прахът е перото, с което е написан земният живот. Ако го обичаш, той е единен; ако не го обичаш, той се разединява и ти създава мъчнотии.

Не презирай мъчителя си. Обичай го, защото чрез него ти ще се върнеш при Бога.

Работи съзнателно и разумно върху себе си, за да се справиш с праха и да се освободиш от него. За предпочитане е да се справяш с праха, отколкото да заемаш най-високото положение в света. Да царуваш, без да си се справил с праха, това е суета на живота. Да царуваш, след като си се

справил с праха, ти си в радостта на живота. Ако се радваш, много е прахът в живота ти; ако скърбиш, малко е твоят прах. Прахът пее своята песен на живота, от чиито частици е произлязъл той.

Посрещайте с радост Словото Божие, което влиза във вашите души.

Словото Божие носи Божествените блага.

Каквото и да се случва в живота ви, добро или зло, радвайте се. Бог ще превърне всичко на добро.

Там, дето е Бог, смърт и живот са едно.

Пребъдвайте в Бога, за да пребъдва и Той във вас.

Изучавайте ценните думи на любовта. Изучавайте Словото, което иде от Бога.

3. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера,
на 23 юни, 5 ч. с. 1942 г.

Йоана 10:1–15.

1942_06_25 Живите числа
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота,
беседи при 7-те рилски езера и в София

ЖИВИТЕ ЧИСЛА

Размишление.

Често се говори за числата, освен като числени стойности, още и като живи величини. Живите числа се делят на категории : от 1 – 10 са числа от Божествения свят;, от 10 –100 – от ангелския свят; от 100–1,000 – от човешкия свят; от 1,000 – 10,000–от животинския свят; от 10,000 –100,000 – от растителния свят и от 100,000 – 1,000,000 – от минералния свят.

Мислете върху живите числа и върху значението им в живота. Под думите „живи числа" разбираме такива числа, които, за всеки даден случай, могат да услугват на човека. Числата имат значение, не само когато определят някаква числена стойност, но и когато определят посоката на нещата. Не е все едно, дали единицата е надясно, наляво, нагоре или надолу от човека. Ако е надясно, тя означава изгрев, наляво – залез, нагоре – зенит, а надолу – полунощ. Четирите посоки на физическия свят – изгрев, залез, зенит и полунощ не са само механически точки или положения, но те представят още и четири процеси, фази или състояния, през които минава съзнанието. От това гледище, ако кажем, че някой човек е отишъл наляво, имаме пред вид залез на слънцето.

Ще прочета 1. глава от Битието.

„В начало създаде Бог небето и земята". (–1 ст.).– При числото едно Бог създаде небето и земята – първата стъпка надясно.

„А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната, и Дух Божи се носеше върху водата". (– 2 ст.). – При числото две земята е била неустроена и пуста първата стъпка наляво.

И рече Бог: „Да бъде виделина !" – и стана виделина. (– 3 ст.). – При числото три се явява светлина – първата стъпка нагоре – зенитът на слънцето. При това състояние, в съзнанието на човека проблясва идеята, че е създаден по образ и подобие на Бога.

„И видя Бог виделината, че беше добро; и различи Бог виделината от тъмнината". (– 4 ст.). При числото четири човек съзнава, че виделината е

добро нещо. Това число представя службата, която човек трябва да върши. То е число на служенето.

„И нарече Бог виделината Ден, и тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро, ден първи". (– 5 ст.). – В съзнанието на човека има светлина и тъмнина – ден и нощ. Денят означава дева, младост, а нощта – покой, старост. В числото пет се е родила първо девата, младостта. Денят дава условия за проява на дейността, на енергията ; нощта дава условия за почивка, тя носи покой и тъмнина. Нощта означава още старост, т. е. примиряване на човека с противоречията. Старостта е крайният предел на противоречията. Следователно, за да се примири с противоречията в живота, човек трябва да остарее. Между младостта и старостта има известен период от време. Ето защо, за да се примири с противоречията, човек непременно трябва да мине по-къс или по-дълъг период от време. Примиряването, справянето с противоречията или разрешаването им не става изведнъж.

Какъв смисъл имат за вас прочетените стихове? Какво отношение имат те към сегашния ви живот? Ако знаете, как Бог е създал и устроил небето и земята, ще знаете, как да създадете и вашия външен и вътрешен свят. Това знание се крие в живите числа. Питагор е открил на учениците си значението на живите числа само от 1–4, а на вас се откри значението и на числото пет, защото времената са усилни. Бъдете доволни на това, което досега ви се е открило, и на онова, което предстои да се открие в бъдеще. Това, което днес ви се откри, представя пътя, по който идат Божиите благословения. Вие трябва да изучавате този път и да го следвате.

Ден и нощ, светлина и тъмнина. Тъмнината е свързана със страшни неща: със змии, с тигри, с лъвове, със земетресения, със смърт. Светлината и тъмнината са процеси, които стават в съзнанието. Ако ги разглеждате само като външни, механически процеси губят смисъла си. Също така и процесите смърт и живот не са само външни, механически, но и вътрешни, съзнателни процеси, Казват за някого, че е умрял. Това не е механически процес, но органически. Той е посаден в земята, и след време ще израсте, т. е. ще възкръсне. Ако не умре, човек не може да възкръсне. Смърт и възкресение са два процеса, които стават в съзнанието на човека. Който е умрял, само той има възможност да възкръсне; който не е умрял, не може да възкръсне. Да умреш, това значи, да минеш през най-страшните противоречия и тогава да възкръснеш. Йон прекара три дена в утробата на кита и след това възкръсна. Когато Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, той се отказа, видя му се страшно. Но, като прекара три дена в утробата на кита, видя, че има нещо по-страшно от задачата, която Бог му възложи. Поглъщането на Йон от кита не е обикновена смърт, но

минаване, от светлина в тъмнина. Това е все едно да паднеш отвисоко в някоя пропаст. Обратният процес е изкачване, излизане на светлина, или възкресение.

Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от плодовете на забраненото дърво, ще умреш". Бог заповяда на Адам да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не послуша, наруши Божията заповед. Бог заповяда на Йон да отиде в Ниневия да проповядва, но и той не изпълни заповедта. И двамата изгубиха добрите условия на живота и влязоха в смъртта. Адам напусна рая, а Йон влезе в утробата на кита. И двамата минаха от светлина в тъмнина, от живот в смърт. За една ябълка Адам и Ева изгубиха рая. Ябълката може да е била красива, но отрова криела в себе си. Който яде от плодовете на тази ябълка, непременно ще умре. За да се спаси, той трябва да повърне. Адам пристъпи Божията заповед и се скри. Дълго време Бог го търсеше в рая, но Адам мълчеше – за пръв път той приложи мълчанието. Най-после Бог го намери и го запита: Адаме, защо се криеш? – Убоях се, Господи, от лицето Ти. Разговорът между Бога и Адам е разговор на душата със своя Създател.

Излизането на Адам от рая представя началото на човешкия живот, а връщането му в рая – краят на този живот. Влезе ли човек отново в рая, страданията престават за него, и той влиза в новия живот – в живота на веселието и на радостта. Раят на земята се намира в полюсите – в северния и в южния полюс. Мъжът живее на северния полюс, а жената – на южния. Значи, раят на Адама се намира на северния полюс, а раят на Ева – на южния полюс. Северният полюс представя още умствения свят, а южният – духовния. Това са символи, чрез които си служим за изяснение на известни идеи.

Като се говори за рая, в ума на човека изпъква, като контраст, понятието за ада, за греха. За него не трябва да се мисли и да се говори много. Защо? – Защото чистата кърпа лесно става нечиста. Достатъчно е да я прехвърлите няколко пъти през ръцете си, и тя става нечиста. След това трябва да я перете. Не се чисти лесно грехът. Той е кал, която крие произхода си в далечното минало. Само Провидението е в състояние да я премахне. Само Провидението е в състояние да изработи нещо ценно от нея. Големи знания трябва да притежава човек, за да освободи съзнанието си от петната на греховната кал. Кажеш ли една обидна дума на някого, или отправиш към него крив поглед, трябва да направиш големи усилия, докато освободиш съзнанието си от тъмнината, която го е засенчила. За да се справи с греха, човек трябва да повдигне съзнанието си и да влезе в новия живот.

Време е вече хората да излязат от сегашното си положение, да се откажат от старите разбирания, от критиката, която повече ги спъва, отколкото ги осветява. Изучавайте света, който Бог е създал, без да го критикувате. Задачата на човека е да учи и да прилага наученото, да разбере смисъла на живота и предназначението си като човек.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

4. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера,
на 25 юни, 1942 г. 5 ч. с.

1942_06_26 Прилагане на живите числа
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ПРИЛАГАНЕ НА ЖИВИТЕ ЧИСЛА

Размишление.

Като изучавате живите числа, ще видите, че всяко число има приложение в живота. В основата на всяко число влиза една дума, която има съдържание и смисъл, които отговарят на самото число. Значи, всяко число има отношение към нещо. Например, в основата на числото едно влиза положителната частица „да". В основата на числото две влиза отрицателната частица „не". В основата на числото три влиза думата „съгласие". В основата на числото четири влиза думата „работа". В основата на числото пет влизат думите „напред с любовта".

Когато дойдете до неща, които имат отношение към вас, вие трябва да мислите, да определите посоката на своето движение. Ако мисълта ви е съгласна с Божествената, ще вземете права посока и ще кажете „да". В противен случай, ще кажете „не". Отрицателната частица „не" показва, че човек не трябва да изменя пътя, по който върви. Ако си дал обещание да служиш на Бога, ще потвърдиш обещанието си с частицата „да". Ако в този момент ти дойде друго желание, което те отклонява от служенето, ще го отречеш с частицата „не". Както и да те отклоняват от обещанието да служиш на Бога, ти трябва да останеш независим, непоколебим. Докато остава независим в обещанията си към Първата Причина, човек дава предимство на Божественото Начало в себе си. Щом стане зависим от хората, той е в областта на човешкото. Който живее в Божественото, той е твърд като канара. Никой не е в състояние да го измести от поста, на който е застанал. Може да те измести само Онзи, Който те е поставил на този пост. Значи, само Бог може да те измести. Дойде ли друг някой да те смени, ще кажеш: Не, не се мърдам от мястото си. При служене на Бога ще бъдеш положителен, ще казваш „да". Като дойде човешкото, което иска да те отклони, ще кажеш „не". След положителната частица „да" иде съгласието на човека да върши това, което Бог е определил. Значи, утвърденият човек в положителното е съгласен с всичко, което Бог е определил. Щом даде съгласието си, човек започва да работи за Бога. И най-после, той се вдъхновява в работата си от мисълта, че върви напред с любовта.

Всички хора се стремят към любовта, но в края на краищата, остават

разочаровани. Защо? – Защото попадат на човешката любов, която повече руши, по-малко гради. Божествената любов е положителна и съграждаща. Като влезе в нея, човек вижда, че Единственият, Който обича и дава условия за растене, е Бог. Той праща слънчевата светлина и топлина на всички живи същества. Той изпраща хляба на човека. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето". Значи, хлябът иде отгоре, от слънчевата светлина и топлина. И тъй, кажете ли в душата си за нещо „да", не отстъпвайте от думите си. Бог каза на Адама да не яде от плодовете на забраненото дърво, и той каза „да"; обеща, че ще изпълни Божията заповед. Когато дойде изкусителят и го накара да яде, той не повтори думите, казани пред Бога, и се отрече. Йон пък имаше желание да отиде на запад, в Испания, но Бог му каза да не отива там, а да отиде в Ниневия, да проповядва на тамошните жители да се разкаят. Йон не послуша Господа и замина за Испания, дето за наказание го хвърлиха в морето. Тук го глътна кита и трябваше да престои три дена в утробата му; след дълга молитва, китът го изхвърли на брега. Ето защо, когато Бог ти казва да вървиш напред, върви и не мисли. И да има мъчнотии, върви напред. Ако се върнеш назад, мъчнотиите и опасностите ще бъдат по-големи, отколкото ако вървиш напред, по заповед, дадена от Бога. Каквито мъчнотии да има напред, все ще ги преодолееш. Върнеш ли се назад, мъчнотиите стават по-големи и по-непреодолими. Йон излезе от кита, след като обеща в себе си, че ще изпълни Божията заповед. Той изяви готовност към послушание. Ако не слушаш, смъртта ще те погълне; слушаш ли, смъртта ще те изхвърли вън от себе си, както китът изхвърли Йона на брега.

Бог създаде човека в шестия ден – ден на усилена дейност, ден на създаване на нов човек. Задачата на сегашния човек се заключава в това, да слуша и да гледа, какво Бог създава днес, в самия човек. Нов човек се създава! Той е човекът, създаден по образ и подобие на Бога – човекът на новия живот.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

5. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера,
на 26 юни 1942 г., 5 ч. с.

1942_06_27 Новият път
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота,
беседи при 7-те рилски езера и в София

НОВИЯТ ПЪТ

Размишление.

Всички се питат, кой е правият път за постигане на добрите желания. – Единственият прав път е пътят на любовта. Някой иска да стане художник. Той може моментално да стане художник, но трябва да влезе в областта на художеството, дето се съединяват всички умове на художниците. Ако не влезе в тази област и не се свърже с умовете на художниците, той пак ще рисува, но няма да направи нито една ценна картина. Ако искаш да станеш музикант, ще влезеш в областта на музиката; ако искаш да станеш поет, ще влезеш в областта на поезията; ако искаш да станеш философ, ще влезеш в областта на философията. Докато не влезе в среда, съответна на неговите желания, човек ще свири, ще пише, ще философства, но никакъв музикант, никакъв поет, нито философ може да стане от него. Влезе ли в хармонична среда, човек постига лесно желанията си, с малки усилия. Всяка хармонична среда води към любовта. Затова казваме, че единственият прав път за постигане на човешките желания е пътят на любовта. Този път не е нито нов, нито стар; той не е нито мъчен, нито лесен. Красив е пътят на любовта. От човека зависи да бъде той лесен или мъчен.

Как проявяват любовта си повечето хора? Като обикнат някого, те му турят юлар и седло, и казват: Дий! Това е мъчният път на любовта, защото заробва. Обаче, има хора, които, като обикнат някого, освобождават го. Те махат юлара и седлото му и го пущат на свобода. Това е лесният път на любовта. Значи, едни хора обичат и с любовта си заробват, а други – обичат и освобождават заробените.

Какво е положението на съвременните хора? – Постоянно се освобождават. Те са потопени в света на любовта, обиколени са с разумни същества, които ги обичат и непрекъснато ги освобождават. Щом излезеш от една мъчнотия, това показва, че са те освободили. Заробването е двояко; човек сам се заробва, и други го заробват. Достатъчно е да обикнеш някого и да пожелаеш да го обсебиш, т. е. да го задържиш за себе си, за да се заробиш сам. В това отношение, човек прилича на онази морска птица, която отдалеч се хвърля във водата, да грабне плячката си, но вместо да извади рибата, тя пада във водата и там се удавя. Какво става? – Оказва се, че

рибата е много голяма, и птицата не може да я отнесе със себе си. Докато се домогне до любовта, която освобождава, човек минава през велика школа.

Една млада, красива мома се явила при Господа с молба, да й даде нещо, с което да се прослави в света. Господ чул молбата й и я превърнал в дрянова пръчка. Един учител видял тази пръчка и я взел, с цел да наказва немирните ученици. Като я вдигал и слагал върху гърбовете на непослушните ученици, красивата мома останала недоволна от службата, в която била впрегната, и отишла при Бога да се оплаче. Бог й казал: Сега ще те направя лескова пръчка. Намерил я един добър капелмайстор и я взел, да му служи при дирижиране. В скоро време капелмайсторът се прочул по целия свят, всички говорили за неговите успехи. Това задоволило и младата мома, която благодарила на Бога, че я направил лескова пръчка.

Следователно, докато хората изпълняват служба на дрянови пръчки, да бият с тях непослушните ученици, те всякога ще бъдат недоволни от живота си. Станат ли лескови пръчки и влязат в ръката на добрите капелмайстори, те ще се прославят и ще бъдат доволни от живота си. Първоначално човек ще бъде дрянова пръчка и ще влезе в ръката на учителя, който възпитава непослушните ученици; после ще стане лескова пръчка и ще влезе в ръката на добрия капелмайстор, чрез когото ще се прослави. Онези ученици, които учителят е бил и възпитавал с дрянова пръчка, стават послушни, възпитани и влизат в оркестъра на добрия капелмайстор, който ги дирижира с лескова пръчка. Така изминатият път придобива велик смисъл.

Разумната природа възпитава своите деца по различен начин, чрез различни методи, според степента на тяхното развитие, докато ги доведе най-после до пътя на истината и свободата, на мъдростта и светлината. Един ден, когато извървите този път, вие ще се радвате и ще си казвате: Колко сме били неразумни! Да живеем при такива богати условия и да роптаем! Влезе ли в пътя на любовта, душата се радва на богати условия и възможности. Любовта е път на вечно обновяване и подмладяване, път на вечно повдигане. Какво ще кажете за онази певица, на която всички ръкопляскат, която обсипват с цветя и подаръци? Тя е в пътя на своето възлизане. Обаче, дойде друга, по-добра, по-млада, по-красива и измества първата. Тя е недоволна от положението си, защото слиза от върха, на който се е качила. Това е човешко гледане на нещата. Неизбежен е пътят на възлизането и на слизането, но, за да се ползва и от двата пътя, човек трябва да ги разбира. Възлизането радва човека, внася в него радост и разширение. При слизането си, човек има страдания, които развиват в

него дълбочина; тя отговаря на височината, до която е стигнал. Ако няма слизане, човек само ще се радва, но ще остане на едно и също място в развитието си; няма да слезе долу, но и по-горе не може да се качи. Първата певица трябва да се радва на успехите на младата, за да не пресуши изворите на своя талант. Само така тя си приготвя условия за по-голям възход и разцвет на своите дарби и способности. Не може човек да бъде щастлив, докато не желае щастието на всички хора.

Съвременното човечество е дошло до нов път, а именно: едва сега то прави връзка с Божията Любов. Разумност се иска от сегашните хора. Защо? – Защото само разумният, добрият и справедливият могат да бъдат носители на любовта. Какво значи да бъдеш носител на любовта? – Да обичаш и да те обичат. Разумност се иска от онзи, който обича, както и от онзи, когото обичат. Казват, че любовта не вижда погрешките на хората. Ще излезе, че любовта е сляпа. Не, любовта има много очи, тя всичко вижда, но никого не съди. Как да не вижда, че един човек е малък, а друг – голям? Трябва ли да мисли, че и малкото шише събира толкова вода, колкото и голямото? Като налее в малкото шише един килограм вода, то веднага ще се напълни. Налива ли още вода, тя ще прелее. Всеки човек трябва да се познава, да знае, колко богатство може да събере в себе си. Важно е, разумно да използвате богатството, което ви се дава, а не да се стремите към придобиване на големи богатства. Любовта е богатството, към което се стреми човешката душа. Следователно, не е важно, колко богатство ще придобиеш; важно е да го използваш, както за твоето благо, така и за благото на своя ближен.

Какво правят някои хора с любовта? Как постъпват с нея? – Както с плодовете на дърветата. Някой откъсне една ябълка от дървото и, ако не му хареса, веднага я изплюва. Това не е правилно. Преди да я откъсне, той трябва да се спре пред нея, да я разгледа, да разбере, ще му хареса, или не. След това, ако му хареса, може да я откъсне. Мнозина постъпват по същия начин и с любовта. Те се приближават до този, до онзи, взимат по нещичко от тях и, ако не им хареса това, което са взели, веднага го изплюват. Тази е причината, дето много хора са недоволни от любовта. Това са пътищата на човешката любов.

Нов път се открива пред човечеството – пътят на Божията Любов. Който влезе в този път, той става здрав, умен и добър. Отличително качество на тази любов е, че носи условия за постоянно растене.

6. Беседа от Учителя,
държана при Седемте Рилски езера,
на 27 юни, 5 ч. с., 1942 г.

1942_06_28 Космичната Любов
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

КОСМИЧНАТА ЛЮБОВ

Какво представя човешкият живот? – В едно отношение човешкият живот представя сбор от няколко живота, т. е. сбор от минали съществувания, добри или лоши. Тази е причината, дето човек носи в себе си сили, способности, желания, дарби – резултат на далечното минало. Едни от тях трябва да развива, а други да изправя.

Хората се раждат, растат, женят се, умират, без да знаят, защо става това. Някои мислят, че всичко, което става в живота им, е резултат на Божествения ред и порядък. Всъщност, малко са процесите, които се извършват по силата на Божествените закони. Например, женитбата е човешки процес. В човешкия порядък на нещата е да се жени човек. Като се оженят, хората развалят отношенията си. Когато нивата се ожъне, житото се туря в хамбара, а сламата – в плевнята. Повечето отива в плевнята, а по-малкото – в хамбара. В случая, плевнята символизира човешкото, а хамбарът – Божественото. И в Божествения свят се говори за женитба, но тя се различава коренно от тази на земята. Затова е казано в Писанието: „Който се сподоби с бъдещия живот, нито се жени, нито за мъж отива".

Коя е причината за разваляне на отношенията между хората? – Егоистичната любов. Те говорят за любов, за хармонични отношения, а мислят само за себе си, искат всички да ги обичат. Да обичаш някого, това значи, да го очистиш. Любовта се проявява в абсолютно чиста среда. В нечистата среда тя не се проявява. Дойдете ли до вътрешната любов, първото условие за проявата й е чистотата. Без чистота не можете да получите нито едно от благата на любовта. Всички познават външната любов, но вътрешната малцина я познават. Кой може да напише едно любовно писмо, да отправи един любовен поглед или да каже една сладка дума? Само чистият по сърце може да отправи любовен поглед. И само чистият може да възприеме един любовен поглед. Нечистият е сляп за любовния поглед и глух за любовната дума. Чистият не се страхува от нищо – той е смел и решителен.

Мнозина искат да знаят, какво нещо е любовта. Не бързайте, не можете изведнъж да я разберете. Посейте я в земята, както посявате житното зърно, и когато израсте, цъфне и даде плод, тогава ще разберете, какво представя тя. Изучавайте проявите на любовта съзнателно, спокойно, за да

не изпадате в заблуждения. Някой ви обича, и вие се радвате на неговата любов. Тази любов не е негова, тя се дължи на някое възвишено същество, което го посещава периодически. Докато това същество е в него, той ви обича. Щом се отдалечи от него, и любовта му престава. Като не разбирате проявите на любовта, вие страдате, мъчите се, недоволни сте от него. Загубването на любовта е привидно. След известно време възвишеното същество отново ще го посети, и той пак ще прояви любовта си към вас. Затова никога не мислете, че любовта се прекъсва. Тя е непрекъсната, минава от един човек на друг, с цел, да даде на всеки нещо, всички да повдигне.

Радвайте се, когато любовта ви посещава. Радвайте се, когато ви обичат. Някой съжалява, че го обичали, или че обичал. Когото и да сте обичали или който и да ви е обичал, не съжалявайте. Малко или много, любовта всякога дава нещо от себе си. Ако ви е обичал обикновен човек, и вие сте станали обикновен; ако ви е обичал някой човек, повдигнат в умствено отношение, вие сте станали талантлив; ако ви е обичал някой гений, и вие сте станали гениален. Понеже всички хора имат известни сили, дарби и способности, това показва, че някой ги е обичал. Любовта преобразява, както този, който обича, така и онзи, когото обичат. Любовта лекува всички болести. Тя не търпи слепи, глухи, неми, сакати, глупави, невежи. Каквито слабости и недостатъци види в човека, тя всичко изправя. Едно изисква любовта – пълно доверие. Съмнявате ли се в нея, тя се затваря за вас и нищо не дава.

Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". В познаването на Бога се крие разрешението на въпроса за безсмъртието. Познаването на нещата подразбира опитване. Когато опитате и познаете човека, обмяната между вас и него е правилна. Познаването на Бога подразбира познаване на великата космична любов. Щом Го познаваш, ти Го любиш, виждаш Неговото присъствие навсякъде и във всичко. Природата оживява за тебе, и ти ставаш едно с нея.

Любовта е колективен, а не единичен акт. Когато човек люби, с него заедно любят всички хора, всички ангели и арахангели – цялото небе. Той се радва, понеже е станал проводник на любовта. Каквото благо приеме от нея, той го предава и на другите същества. Голяма е светлината на любовта. Голям е огънят и топлината й. Каквито пречки срещне на пътя си, тя ги изгаря и разрушава. Който е ограден с огъня на любовта, нищо не може да се докосне до него. Той живее в пълна безопасност.

Радвайте се, когато окото на любовта бди върху вас. Няма същество, за което окото на любовта да не следи и да не мисли. Който иска да получи нещо повече от другите, той сам си създава нещастия. Всичко живее и се

движи в любовта. Това, което наричаме Промисъл, не е нищо друго, освен зоркото око на любовта. Докато дойде до проявите на Великата любов, човек минава през различни форми, за да изучи и най-малките нейни прояви. Само така той ще придобие пълна и ясна представа за Цялото и за Неговите прояви в любовта.

Как ще проявите любовта си към бедния? – Като го нахраните. – Към невежия? – Като го учите. – Към болния? – Като му помогнете да оздравее. – Как ще проявят любовта си две възвишени същества, едно към друго? Те нямат нуждите на гладния, на невежия, на болния. Както се преливат водите една в друга, така се преливат душите на възвишените същества, които се любят. Водата от реките отива в моретата и океаните; част от океанската и морска вода се изпарява, отива във въздушното пространство, отдето пак слиза на земята, като вода, и отново се връща в океаните. Както между водите става едно кръгообръщане, така и между душите на възвишените същества става едно кръговратно преливане.

Любовта е сила, която се дава свободно, без насилие и принуда. Който я получава, трябва да я разбира и цени. Не може ли човек да оцени любовта, която му се дава, тя го напуща, без да загуби нещо. Тя веднага отива на друго място, дето я ценят, и там свършва полезна работа. За да разбере и оцени Великата любов, човек трябва да дойде до единството на живота, да схваща всички прояви като едно цяло, неразделно Начало. Тогава двама любещи ще обичат трети; тримата ще обичат четвърти; четиримата ще обичат пети и т. н.

Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново". Този стих се отнася до любовта. Когато влезе в човека, любовта постепенно замества старата, груба дреха с нова, направена от мека, фина материя. Каменното сърце се замества с плътско, което е отзивчиво към човешките страдания и мъчнотии. Когато се докосне до някой камък, любещият помага и на камъка, и на всеки, който влезе в контакт с него. Любовта оставя своите добри влияния навсякъде. Ако някой отчаян се допре до този камък, отчаянието му веднага изчезва. Той възприема нещо от любовта на онзи, който пръв се е докоснал до камъка.

Човечеството едва сега се отправя към космичната любов. Едва сега то влиза в реалния живот – в живота на Великата, космична любов.

8. Беседа от Учителя,
държана при Седемте Рилски езера
на 28 юни, 10 ч. с., 1942 г.

1942_06_28 Новият свят
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота,
беседи при 7-те рилски езера и в София

НОВИЯТ СВЯТ

Размишление.

Душата е храм на истината, умът – светилище на мъдростта, сърцето – олтар на любовта.

Бог създаде света на светлината за очите, света на слуха – за ушите, света на уханието – за носа, света на словото – за устата, работата – за ръцете, движението – за нозете, тялото – за жилище на душата.

Старият човек беше създаден за живота и за движението.

Новият човек е създаден за любовта и за знанието.

Следователно, от живота към любовта! От любовта към Бога! Само така човек познава, че Бог е всичко в света. Ние не говорим за света на тъмнината, в която хората блуждаят, но за света на светлината, която отваря очите на хората за ново познание на Бога. Ние говорим за света на светлината, в която хората възкръсват.

Бог е вечна красота на живота.

Бог е вечно постижение на любовта.

Бог е вечно изявяване на красотата – основа на доброто.

В новия свят, който Бог създава, всички хора се обединяват в едно цяло, за да живеят в любовта. Вярни са думите на апостол Павел, който казва: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за душите, които Го любят".

Бог създаде вселената за душите, да живеят в нея и да се радват на славата Божия, в която Той ги е облякъл. Христос казва: „И славата, която Ти ми даде, аз я дадох на тях, за да бъдат едно, както и ние сме едно". (– 22 ст.)

Като четат Евангелието, някои религиозни хора искат да им се открият великите истини на живота. Как ще откриете на човека нещо, ако той

държи очите си затворени? Докато очите му са затворени, той нищо не вижда. Щом отвори очите си, ще види всичко, каквото му се открива. Какво ще разбере за светлината онзи, на когото очите са затворени? Каквото и да му се говори, нищо няма да разбере. За да учи и да придобива знания, човек трябва да отвори очите и ушите си за светлината. Тя има и звук, който се възприема чрез ушите. Звукът, звуковите вълни носят Словото. Какво ще говорите на човек със затворени уши? Който има очи и уши и не ги отваря, той е осъден на страдания.

Какво представят страданията за човешката душа? – Условия за растене и развиване. Когато страда, душата расте и се развива. Нейните мисли, чувства и способности се разцъфтяват. Тя се превръща в цвят, който разнася надалеч уханието си; завързва плод, който скоро узрява. Душа, която не страда, завинаги остава затворена пъпка.

Храни душата си със зрелите плодове на своя живот, за да расте тя, да се развива и постоянно да се освобождава.

Плодовете на душата са райски плодове, към които всеки се стреми.

Едва сега хората се готвят да влязат в реалния живот, пълен с красота и вътрешна сладост. Реалният живот наричаме още Божествен живот.

Животът без сладост е горчевина.

Животът без ухание е смрад.

Животът без красота е грозота.

Днес се твори нов свят, който се нуждае от нови условия, нови положения, които да станат плът и кръв на човека. Това наричаме реалност в живота. В тази реалност, именно, човешката душа ще се изяви в своята красота и величие.

Когато перат нечистата риза, трябва ли да се плаче?

Когато посяват житното зърно в земята, трябва ли да се плаче?

Когато вършеят житото, трябва ли да се плаче?

Когато удрят камъка, за да се извае от него хубава статуя, трябва ли да се плаче?

„И явих им Твоето име, и ще явя, да бъде в тях любовта, с която Си ме възлюбил, и аз в тях". (– 26 ст.)

Старият човек изучава живота, а новият – любовта.

Бъдете, прочее, и вие нови хора, да изучавате любовта.

7. Беседа от Учителя,
държана при Седемте Рилски езера
на 28 юни, 5 ч. с., 1942 г.

----
* Йоан, 17 гл.

1942_07_01 Новата култура
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

НОВАТА КУЛТУРА

Времената, които днес преживяваме, представят обсадата на целия християнски свят. Думите, които Христос е казал в 24 гл. на Евангелието от Матея, 22 ст., характеризират сегашните времена: „И ако да не се съкратяха онези дни, ни една плът не би се избавила; но заради избраните, онези дни ще се съкратят".

Днес хората се измъчват едни други, превозните им средства – кораби, параходи потъват. Сегашната война е най-страшната за човечеството. Никога не е ставала такава война. Никога не се вдигали толкова войници на крак. Воюващите страни са турили на крак десетки милиона войници, и всички се бият ожесточено. Всички войни, всички недоразумения между хората се дължат на непослушанието на първите човеци. Ако Адам и Ева биха послушали и изпълнили Божията заповед, днес нямаше да стават тези неща. Светът се изопачи поради непослушанието първо на Ева, а после и на Адама. Те са свидетели на нещастията и страданията на човечеството. Те виждат лошите последствия на непослушанието. Така именно, Ева научи следната истина: Като се отпуши крана в горния етаж на зданието, цялото здание се напълва с вода.

Време е вече старото да си замине, да дойдат новите хора – хората на побратимяването, които да мислят за доброто на своите ближни, като за свое добро. Какво ще стане с лошите хора? – Ще се заместят с добри. Какво ще стане със слабите хора? – Ще им се дадат условия да станат силни. Те трябва да станат силни, за да проявят любовта. Досега само слабите хора са проявявали любовта, затова всички са били нещастни. Като носят любовта, слабите хора се страхуват да не изпуснат всичката ѝ топлина и светлина, че и те да изгорят, и светът да изгори. Силните хора ще пуснат всичката топлина и светлина на любовта, за да просветят цялото човечество. Какво лошо има в това, че светът ще разполага с повече светлина и топлина? По-добре да има пламък и светлина, отколкото димене и пушек. Днес светът повече дими и пуши, а не свети. Иде любовта в света. Нейната светлина и топлина не са механически, но органически, всичко пречистват. Да мине човек през светлината и топлината на любовта, това значи, да мине през страдания, които пречистват, обновяват. Любовта носи живот в себе си.

Днес воюват доброто, разумността и справедливостта, като елементи на Великата Любов, Мъдрост и Истина. Бог е дал властта си в техните ръце.

Който ги прилага, ще се ползува от светлината, знанието и свободата и ще се учи. Който не ги прилага, ще държи книгата затворена, без да се ползува от светлината ѝ. Той ще бъде принуден да ходи на нивите да оре и копае.

Мнозина се запитват, защо сгрешиха Адам и Ева. – По две причини: от една страна, имаха желание да станат като Бога, а от друга страна, имаха желание да опитат забранения плод, да задоволят глада си. Те мислеха, че така ще станат силни като Бога и се отделиха от Него. Човек е силен, докато е свързан с Първата Причина, с Цялото. Ръката е силна, докато е свързана с тялото. Отдели ли се от тялото, тя нищо не може да направи. Силата на човека се заключава във връзката му с Любовта. Само любещият, мъдрият и истинолюбивият постига желанията си и става гражданин на Царството Божие.

Съвременните хора, особено религиозните, говорят за онзи свят, за ангелите, но не знаят, че никой не може да влезе там без любов, без знание и без свобода. Ще кажете, че имате и любов, и знание, и свобода. Това са още човешки неща. С човешки неща в онзи свят никого не приемат. Там нищо нечисто не се допуща. Ще кажете, че Христос ви е изкупил с кръвта си. Кръвта на Христа не е нищо друго, освен Словото, изявено чрез любовта, мъдростта и истината в своята пълнота. В тях няма страдания и мъчнотии, няма никакви загуби и лишения. Човек страда, когато се отдалечи от Любовта. Тогава той губи здравето, и чувствата, и мислите, и богатството си. Човек страда, защото не изпълнява закона на любовта. Първите човеци не изпълниха този закон, поради което и до днес още хората страдат. Те се изпитаха чрез забранения плод, да видят, колко ценят свободата и как разбират любовта.

И сегашните хора още ценят външното богатство повече от вътрешното. В същност, човек се повдига чрез своя ум, чрез своето сърце, чрез своята душа и чрез своя дух, а не чрез забранените мисли, чувства и желания. В послушанието и изпълнението на Божиите заповеди се крие силата на човека. Значи, първият грях се дължи на непослушанието на първите човеци. Ева сгреши със сърцето си, а Адам – с ума си, и по този път те внесоха чужд елемент в живота. Този елемент ще се изхвърли вън чрез страданието. Казано е в Писанието: „Петата на жената ще смаже главата на змията". Петата, ходилото на крака представя доброто. Значи, доброто ще смаже ума на змията. Кракът на жената ще излезе по-силен от главата на змията.

Радвайте се, че е дошло време за изправяне на човечеството, за възприемане светлината и топлината на любовта. Време е вече за

ликвидиране със стария ред и порядък на живота. Новият ред означава създаване на нов свят, дето любовта ще царува. В стария порядък тя присъства само за утеха на страдащите. Тя им казва: Бъдете герои, да понесете страданията, които ви се дават. Тя казва на слабия и на болния: Стани от леглото си, вземи оръжието си и върви напред! Болният не се нуждае от утеха и залъгване, но от сила и импулс.

Защо дойде Христос преди две хиляди години на земята? – Да приготви условия за идването на Царството Божие на земята, на хората на любовта. Новият ред ще трае хиляди Божествени години, а не човешки. Затова е казано: „Тяхното царство е во веки веков". Праведните ще оживеят, ще добият сила и власт, ще възкръснат. Те ще победят смъртта. Блажени праведните и светиите.

Какво представя светията? Той носи светлина за цялото човечество. Той се е родил чист и светъл, не е минал по пътя на обикновения човек, не е падал и ставал. Той е силен, защото е свързан с Бога.

Блажени са, които очакват възкресението. Те се готвят да излязат от своите пашкули. Възкръсналият е силен човек. В бъдеще и зверовете ще разберат, че е настанала нова епоха в света. Всички растения, животни и хора ще се радват на новия ред и порядък в света. Всички ще бъдат приятели помежду си. Земята ще се преустрои, ще се превърне на рай.

Мнозина питат, колко време има още за излизане на брега. Брегът се вижда вече. Наближила е пролетта. Прелетните птички идат и оповестяват пролетта. Днес човечеството преживява последните дни на зимата. Работете за по-скорошното идване на пролетта. Нека всички единодушно кажем: Наближило е вече Царството Божие на земята.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

10. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера,
на 1 юли, 7. ч. с. 1942 г.

1942_07_01 Красота и благост
Издание: Литопечат 1942 КНИГА: Опорни точни на живота,
беседи при 7-те рилски езера и в София

КРАСОТА И БЛАГОСТ

"Аз затова се родих и затова дойдох на този свят, да свидетелствувам истината. Всеки, който е от истината, слуша гласа ми". (Йоана, 18:37)

Красива и блага е любовта.

Красива и блага е мъдростта.

Красива и блага е истината.

Чрез тях Бог се изявява на света.

– Бог е Дух, и които Му се кланят, да Му се кланят в Дух и Истина.

9. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера,
на 1 юли, 5. ч. с. 1942 г.

1942_07_02 Красотата на живота
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

КРАСОТАТА НА ЖИВОТА

Размишление.

„Защото, който прави волята на Отца моего, Който е на небеса, той ми е брат, и сестра, и майка". (Матея 12:50)

В добрия и разумен живот красивото е любовта.
В добрия и чист живот красивото е мъдростта.
В добрия и светъл живот красивото е истината.

Поддържай красотата на любовта.
Поддържай чистотата на мъдростта.
Поддържай светлината на истината, и ще бъдеш винаги радостен и блажен, защото Бог пребъдва в тях.

Любовта, със своята красота, изпълва целия Божествен свят.
Мъдростта, със своята чистота, прониква цялото Битие.
Истината, със своята светлина, държи в свобода всички същества в Божествения свят.

Обичай любовта, обичай мъдростта, обичай истината.

Нека те бъдат светилници на душата ти, защото чрез тях Бог се изявява на онези, които Го търсят.

Призовавайте Бога в любовта.
Призовавайте Го в мъдростта.
Призовавайте Го в истината.

Само така ще чуете тихия глас на Неговия Дух да говори на вашия дух, да говори на вашата душа, да говори на вашия ум, да говори и на вашето сърце.

Благостта на Бога винаги пребъдва в Неговата любов, в Неговата мъдрост, в Неговата истина. Чрез тях се изявява Неговата безгранична благост.

Служете на Господа с любов, служете Му с мъдрост, служете Му с истина,

и ще имате живот, светлина и свобода.

Красотата на любовта, чистотата на мъдростта и светлината на истината да пребъдват във вас.
Пребъдете в тях, за да пребъдат и те във вас.
Те са новият живот, който Бог изпраща в света.

Духът Божи иска милост, а не жертва.

11. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера,
на 2 юли, 5 ч. с. 1942 г.

1942_07_03 Дом на блаженството
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ДОМ НА БЛАЖЕНСТВОТО

Размишление.

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие." (Йоана, 3:3) – Роденият изново е човек, роден от любовта, оживял в мъдростта и възкръснал в истината.

Това е човекът, който сега излиза от Бога и иде на света, за да изяви силата Божия, да изяви силата на доброто, силата на правдата и силата на разумността.
Това е човекът, който носи знанието на любовта и силата на милосърдието.
Това е човекът, който носи светлината на мъдростта. Той отваря очите на слепите.
Това е човекът, който носи истината и свободата.
Това е човекът, който носи живота на безсмъртието.

Съгради дома си от нишките на любовта; изплети го от нишките на мъдростта; украси го с нишките на истината.
Сложи тогаз трапеза в дома си и покани на гости любовта; покани на гости мъдростта; покани на гости истината. Стани, та им послужи, да се научиш, как да живееш.

Престани да се тревожиш за малките неща – от тях се създават скъпоценни камъни.
Престани да се тревожиш за мътната вода – тя наторява живота.
Престани да се смущаваш от тъмнината, която ограничава живота.

Тъмнина и светлина са приятели на любовта.
Знание и невежество са приятели на мъдростта.
Робство и свобода са приятели на истината.

Тъмнината е старият завет; светлината – новият завет.
Роденият от плътта е човек на стария завет; роденият от Духа е новият човек – човекът на любовта.

Всеки човек, който се тревожи от хапливите мухи, не може да разбере света. Който впряга хапливите мухи на работа, да орат земята, той разбира

живота.
Създай от хапливите мухи говеда, крави, коне и тури им самар; нека и те да работят, да помагат на живота. Не мисли, какво ще стане с тях и каква е тяхната участ. Нека работят. По-добре работа, отколкото хапане; по-добре ядене, отколкото ритане; по-добре говорене, отколкото злословене.
Накарай хапливите мухи да пеят.
Накарай хапливите мухи да играят на хорото, както младите моми и момци.

Нека хапливите мухи станат ученици на добрите хора.
Нека хапливите мухи станат ученици на живота.
Нека хапливите мухи забравят своето минало недоволство и не се гордеят с това, че заставят воловет да бягат от тях. Защото, когато слабият гони силния, смешен става; когато слабият рита силния, краката му се изкълчват; когато слабият се бори със силния, ръцет му се осакатяват; когато слабият спори със силния, той оглупява.

Не се опитвай да победиш Всесилния.
Не се опитвай да надхитриш разумния.
Не се опитвай да ограничиш свободния.

Стани слуга на любовта.
Стани ученик на мъдростта.
Стани придворен на истината.

По-добре любов, отколкото омраза; по-добре знание, отколкото невежество; по-добре свобода, отколкото робство.

Хапливите мухи създадоха безлюбието, невежеството и робството. Какво ти коства да се откажеш от една хаплива муха? Няма по-слабо същество от хапливата муха. Какво те спъва да я победиш? Не се заблуждавай да мислиш, че хапливата муха е силна.

Бог ще засвири, и всички хапливи мухи ще почнат да играят хоро.
Бог ще засвири, и всички хапливи мухи ще почнат да пеят в хор.
Бог ще засвири, и всички хапливи мухи ще вдигнат знамето на свободата и ще го разнесат по света.
Стани началник на хапливите мухи и ги поведи напред, като знаменосец.
Да пеят, да играят, да скачат и да кажат, че това е новият живот в света.

Благодарим Ти, Господи, за любовта, която си изпратил на света.
Благодарим Ти, Господи, за мъдростта, която си изпратил на света.
Благодарим Ти, Господи, за истината, която си изпратил на света. Те ще ни

въведат в дома на блаженството.

12. Беседа от Учителя,
държана при седемте Рилски езера,
на 3 юли, 5 ч. с. 1942 г.

1942_07_05 Неделимото
неделя, 10 ч. с.

НЕДЕЛИМОТО

Отче наш.
„Изгрява слънцето“.
Ще прочета само 12 стиха от Евангелието на Матея от 15 глава.
„Духът Божи“.

Ще говоря върху един предмет: Неделимото в света, върху туй, което не се дели. Аз го наричам реалното. Туй, което се дели, е преходно. Реалното е животът. Той има две страни: Радост и страдание. Страданието е вечер, нощ на живота, радостта е ден. Двете образуват едно цяло, 24 часа. Тия 24 часа показват движението на земята около оста си, около себе си. Когато едно дете е на една година, казват: Кърмаче; когато е на пет години, казват: Дете. Когато е на 20 години, наричат го момък; когато е на 35 години, наричат го възрастен, когато стане на 120 години, казват: Стар. Кой е човекът? – Що е човекът? – Тия определения са временни в живота. Това не представя човека. Това показва едно преходно състояние, едно неразбиране на ония великите закони, които съществуват. Следователно, той като се отклонява от правия път на своето развитие, попада в тия противоречия. Туй дете не разбира своето детинство; възрастен е, не разбира своята възраст; стар е, не разбира старините си. Турците казват: Теле дойде, вол си отива.

Искате да кажете какво нещо е духовното начало, какво нещо е религия. Може някой да каже, че има църкви, но църквата не е религия. Държавата може да има затвори, но то не е държава. В природата държавата е слънцето, религията е месечината, великите хора са звездите, преходните мисли са облаците, животът е водата, мисълта е въздухът.Ританицата между животните, това са противоречивите мисли, с които хората се посрещат, поздравяват се. Защото в животинския свят да се запознаеш, трябва да те ритат. Конят като те рита, запознава се с вас; кучето като те ухапе, запознава се; лисицата като изяде кокошката, запознава се; вълкът изяде агнето, запознава се. Това е запознаване. Вие казвате: Защо вълкът изяде агнето? – Да се запознае, нищо повече. Лисицата изяде кокошката да се запознае. Казвате: Защо Бог създаде света така? – Как трябва да се създаде? – Защо е така? – Хубаво, аз ви питам, вие като имате един кошер пчели, вие отивате и без да ги питате, кадите ги с пушек, вземате меда и считате това право. Пчелите се чудят защо ги кадят. Да кадиш пчелите

това религиозно убеждение ли е? – Казва: Ще накадиш с тамян пчелите и те ще ти дадат мед. Те никога не биха имали такъв кадеж в живота, то е свещен кадеж човекът. Значи да накадиш пчелите е в реда на нещата, лисицата да извади кокошките от курника, не е в реда на нещата. Лисицата казва: Ще се запознаем с кокошките. Казва: Ние, лисичият народ, трябва да ядем кокошки, да станем като тях хвъркователи. Един ден всичките лисици кокошки ще станат. Ония лисици, които ядат кокошки, са пионери на лисичия прогрес.

Та казвам: Истината е в света, която внася безсмъртие, подига човешкия дух, подига човешкото сърце и създава едно ново тяло. Ние като разглеждаме съвременните учени хора, разглеждаме зоологията по много механичен начин, разглеждат ботаниката механично, разглеждат минералогията много механично. Минералното царство това е един процес на приготовления на растенията. Растението е един процес за животинския свят. Млекопитающите са пионери за появяването на човека. Ние, съвременните хора, сме пионери за една нова раса, за едно ново човечество в света, в което Любовта ще бъде основен закон. Той ще се отличава по това, че силните ще слугуват на слабите, слабите ще заповядват. То е новата раса.

Казва: Блажени нищите духом. Блаженствата са методи. Казва: Блажени нищите духом. Нищите духом, това са най-силните хора в света, нищо повече. Той не е натоварено магаре. Нищият духом не е човек, който повел 10, 20 магарета и той ги кара. Нему не му трябват магарета. Нему не му трябват магарета, той е човек и разбира законите. Като каже една дума, всичкият багаж през въздуха върви. Казва: Напред, и всичко върви – и той върви, и багажът върви. Никакви магарета не му трябват. Ако хората могат с аероплани да прекарват, нали във въздуха сам аеропланът не може да стои, но като се завърти колелото отзад на този аероплан, аеропланът стои и носи тежест. Вие казвате: Как е възможно това? – Ние сме толкова ограничени и в нашата мисъл, че един комар как ще разсъждава, какво нещо е човек. Казва: Има същества, които са милиарди пъти по-големи от комара. Как е възможно. Какви са тия същества? – Ние не сме ги виждали. Може философите на комара да са писали много томове, но никой не ги е видял. Това е една илюзия в света. Като кацне един комар, бутнеш го с пръст, той казва, че някакъв въздух го е духнал. Казвам: Закон има, не ме чопли, попитай ме, ако искаш кръвчица, може да ти дам, без позволение не може. Някой път го натисна с пръста си, той казва: Не зная, но една година канара падна отгоре ми и ме смаза. Сега питам: Кои са причините, кой накара тази канара да падне на този комар. Проста работа. Пръстът на един човек го натиснал, а той мисли, че е канара. Никаква канара няма. Тази канара е ръката на едно висше същество. Ти минаваш, не слушаш,

дойде пръстта, голямата канара дойде. Казвам: Ти, дребният комар, какво разсъждаваш, с кого имаш работа, трябва да слушаш. Ти като натиснеш комара, няма никакъв закон да те съди, 20 комара убиеш за герой минаваш. Ти казваш: Как тъй да ме убият? – Ти как убиваш комара? – На този комар ще се спреш да му кажеш: Слушай, пред тебе седи едно велико същество. Той дигне хобота. Това не е сонда да пущаш кръв. Аз може да му дам кръв да тури хобота си, но той научни изследвания прави. Иска да знае, защо кръвта е топла. Всички животни, млекопитаещи, имат топла кръв.

Сега някои от вас искат много ясно да се говори. На децата се говори ясно. Майката казва: Не бутай. Защо? – Защото пари. Не бутай, защото ще изгориш, защото е вряло. Защо е станало вряло? – Майката ти стоплила тази вода, питай майка си защо е турила, тя ще ти каже. Защо топлите водата? – Да пиете. Защо турят вряла вода? – Да изперат дрехите. Каква е философията на живота? – Трябва да знаеш каква вряла вода да пиеш. Че топлата вода помага повече на хората, отколкото студената. Топлата вода е добър човек, студената вода е лош човек. Защо е лош? – Топлата вода дава, студената взима. Щом пиеш студена вода, като влезе в стомаха, свива капилярните съдове. Като пие някой студена вода, казва: Урочасаха ме, някакво течение. Той пил студена вода, набедява въздуха. Случило се тъй като пил студена вода, течение имало. Понеже, човек нямал достатъчно топлина, тогава той се простудил. Щом те духне вятърът, изпий една топла вода, никакъв ревматизъм няма да дойде. Ако пиеш студена вода и дойде вятърът, и на двата крака ревматизъм ще дойде и главоболие ще дойде.

Сега в света съществува едно съотношение на разумния свят. Когато човек не живее съобразно с поставените закони вътре в природата, той е попаднал в едно противоречие, студена вода пие, лед ще яде, месо ще яде, винце ще пие, ракийца ще пие, коняк ще пие, абсент ще пие, ром ще пие, ще запуши една цигара, уж ще мисли. Ще каже: Това е култура. Отлична култура е това. Цялата земя е покрита с такива култури. Преди човека са минали хиляди култури, с които природата е правила и прави своите нови опити. Всичко туй е постигнала.

Казват: Един нов ред иде в света. Знаеш, колко хиляди години взело на коня да създаде задните крака да рита? – Счита го за голяма култура. За неприятелите ги направил. Хиляди години взело на воловете да направят рога. Като ги направиха това е култура вече, оръжия имат да победят света. Когато животните създадоха своите муцуни и своите зъби, можеха да разкъсват, казваха: Ние вече сме осигурени. Виждаме днес всичките коне, волове са станали слуги на хората. Хората ни ритаха, нито бодяха, нито хапеха. Човек беше лишен от тия неща. Задните крака на животните

ги направиха предни на човека. На човека казват: Ти няма да риташ, ще работиш. Рогата ти туриха на друго място, на носа. Казват: Рога не ти трябват, но ум и благородно сърце. Зъбите взеха, че ги туриха на носа, образуваха линията на носа. Казват: Няма какво да хапеш, но ще мислиш. Значи зъбите в миналото образуваха правата линия на носа, рогата образуваха ноздрите, а задните крака образуваха ръцете на човека. На място да са свити, ръката им има пет пръсти да може да свири на пиано, на цигулка да свири. През хиляди и милиони години го направиха. Казват: Как може задните крака на коня да станат предни да свирят на пианото? – Сега казват: Какво ще стане с дългия език на човека? – За в бъдеще дългият език на човека ще бъде най-хубавата четка, с която природата ще разполага, всичко ще поправя с нея. Като се скарат двама души, ще се близнат, ще се примирят. Ританица има, като се допрат двата езика, всичко по мед и масло ще тръгне. Такива неща ще станат. Като имаш да даваш, само ще покажеш езика си, ще се свърши работата. Като си гладен, ще си покажеш езика и хлябът ще дойде. Навсякъде езика си ще показваш. Сега казват, че езикът се запалва от ада. Там е всичкото зло. За в бъдеще езикът ще се запалва от небето, ще имаме небесен огън, ще стане цял един преврат. Тогава ще имаме най-красноречивия говор, най-хубавите певци. Сегашните певци имат дисонанс в тоновете. Езикът е запален, някой път се отразява на гърлото. Бъдещите певци ще имат в регистрите си десет октави. Сега имаме пет октави, горни и долни регистри, всичко пет октави има. Един, двама души има в цялата история, които са могли да ги вземат.

Вие ще кажете сега: Защо ни говориш за тия работи. Мода е да се говори. Туриш червен ширит или панделка, мода е. Или дрехи червени, сини или жълти. В природата какво разнообразие има. Аз съм за мода, но когато се облечеш, да знаеш цветовете как да ги турим. Ако си слаб в ума, носи жълт цвят. Ако си слаб във вярата, носи син цвят. Ако си слаб в живота, хилав, носи червен цвят. Ако те тъпчат хората, носи портокален цвят. Ако си слаб, носи виолетов, люляков цвят. Сега говоря за положителната страна на цветовете. Има отрицателни цветове, има и положителни цветове. Един положителен цвят е здравословен.

Сега например в природата законът е, че всичките цветя, които са жълти, той е, с които разполагат. Казват: Ние продаваме само жълтия цвят. Цветята, които са червени, казват: Даваме само червения цвят, излишен е. Сините цветя дават излишния им син цвят. В човека, когато има жълт цвят, показва, че има недоимък. Защото не е онзи чистият живот. Казват: Ние, съвременните хора, се нуждаем от жълт цвят, не се нуждаем на лицето от виолетов, не се нуждаем от портокален. Той не може да даде. Тепърва трябва да носим онзи светъл, бял цвят, който е в постоянно движение. В бялото един трепет има, този е светло бял цвят. Умът и

сърцето са изпълнени с възвишени мисли. Ти ставаш здрав, благороден по чувства, благороден и по ум. Веднага започваш да живееш един разумен живот. Този цвят се предава чрез хората. Вие не можете да го приемете от цветята. Цветята са само пионери, хората са само проводници. Има хора, които са проводници на червения цвят, има хора, които са проводници на жълтия цвят. На синия – трите основни цвята. Има хора, които са проводници на смесените цветове, те са повече от 40 цвята. Цяла наука е да знаеш какъв цвят трябва. Недоимъкът на цветовете носят известни храни. Цветовете са форма на светлината. Светлината е носителка на Божествената храна. Ако вие не знаете как да сгъстявате, да възприемате светлината, вие не можете да бъдете нито умен, нито благороден по чувства, нито здрав човек. Трябва да имате знание. Казват, че Бог е светлина. Светлината е форма, по която Бог изпраща живота в света. Виждам слънцето свети! – Грее, живот има. Подтикът в човека на светлината засяга и човешкия ум. Първото нещо е да държите ума си в изправно положение. Никакви отрицателни мисли да не влязат в ума ви. Отвън може да има отрицателни мисли, колкото искате. После трябва да пазите мозъка си от противоположни неща. Защото мозъкът е музикално построен. Правят се опити. Досега човешкият мозък е създаден по законите на музиката. Той има тонове. Трябва само да знаеш, къде да бутнеш по повърхността на мозъка, ще произведеш най-хубавата музика. Правени са опити. Един професор, виден професор, намерил една мома, която имала отличен глас, но умът ѝ не е развит. Той съединява своя двойник с нейния и тя става отлична певица. Той седи зад сцената, изпраща силата си и тя се проявява. Един ден се влюбил един момък и мислел, че тя е гениална, че застрелял професора. Професорът умира и певицата престанала да пее, престава песента. Ти говориш, но тоя говор иде от друг човек. Ти си оратор, зад тебе седи друг, който изпраща сила. На земята се показва реалното. Не се самозаблуждавайте да казвате: Аз съм майка. Зад тебе седи прадядо ти. Зад всичките дарби, които имате, седят други. Не мисли, че ти си господар, че ти си ги създал. Зад дядо ти седи прадядо ти. Ние сме проводници. Ние се самозаблуждаваме. Казвате: Аз съм даровит човек. „И създаде Бог човека по образ и подобие свое“. Зад твоя образ, който имаш, седи Господ, който те създал. Като скъсаш връзката с Него, ти си вече една жаба, която крякаш. Като държиш връзка с Него, ти си гениален. Оплаквате се, всички искате да оправите света. Света хората не могат да го оправят. Никой не го е оправил и няма да го оправи. Всичките хора трябва да се сдружат, да знаят, че зад тях седи една жива сила, Онзи, Който ги е създал. Той чрез тях ще оправи света.

В съвременната наука искат да се доказват нещата. Може да пишем цели томове, доказателство много лесно може да се даде. Казвам: По някой път искате да знаете онзи свят има ли. Аз ви питам: Тоя свят има ли (го)? Има

го. Добре. Хубаво, откъде (е) дошъл този свят, който сега имаме? – Значи, ако той вечно съществува, нас не ни трябва друг свят. Светът е един за мене. Има само един свят. Този свят е само една проекция, една форма на големия свят. Човек първо е малко дете, после на пет години, на десет години, на 20 години, на 45 години, (в)се е човек. Мислите, че са различни хора. (В)се един човек. Значи ние имаме Божествения свят, който се проявява. Този свят е Божествен свят. Ще кажете: Туй не е реално. Реално е. Реалността търпи преобразования. Не е еднообразна реалността. Тя се изгубва на едно място, но туй, което се изгубва, иде друго по-реално. След туй иде още по-хубаво. Имаме ред животи, които съществуват. Те са дошли по други процеси. Една форма сменя друга форма. Докато имаме една възвишена форма. Зад тази възвишена форма иде друга по-възвишена. Казвате: Къде са тия хора? – Тия хора, които са писали Библията, къде са? – Ти като четеш един пророк като повярваш, ще го извикаш и той ще дойде. Трябва да знаеш как да го викаш. Ще му говориш на неговия език, с който той се разправя не на своя си език. С езика на Христа, с който Той е говорил, ще говориш и Той ще се изяви. Ако Му говориш по български, той няма да се яви. Христос, ако дойде на земята, тепърва ще учи български език. Мислиш, че е много мъчна работа. Слязъл един ангел да живее между конете. Не могъл да произнася конските думи, смели му се всичките коне. Казват: Не е така. Мъчил се, мъчил се. Като се върнал от конете, казал: Само при конете да не съм, по-мъчен език от техния няма. Мислите ли, че ако научите един конски език, сте научили много нещо в света. Сега тия работи аз ги споменувам. Българският език има друг произход. Трябва да се научите български език. Има един български език, който се отличава. В небето има много езици. Ангелски езици има. На български език трябва да знаеш корена. Мисля, че на български език коренът е ватански, най-старият език. Българите имат една дума, която е останала – ВАТАЛИ, тя е от ватански език. Ще попитате в дома какво значи „ватали“.

Когато хората се задушават е едно здание, има много хора, че няма достатъчно въздух, никаква философия не им трябва, но трябва да има прозорец, да влезе чист въздух. В света трябва нова мисъл. В нас всяка една мисъл трябва да носи живот, всяко чувство трябва да носи живот и всяка дума трябва да носи живот, не живота на млекопитающите, не живота на растенията, не живота на миналите хора, но на възвишените хора. Казвам: Ние сме в една област, дето трябва да се подмладим. Всичките хора трябва да се подмладят. Всичките хора са остарели преждевременно. Питат ме: В оня свят какво ще бъде, къде е баща ми, майка ми? – Казвам: Твоят баща никога не е умирал. Твоята майка никога не е умирала. То е заблуждение, че баща ти умрял. Баща ми никога не е умирал и майка ми никога не е умирала. Какво ще разправяте на мене. Докато вие търсите умрялата си

майка и умрелия си баща, вие се заблуждавате. Когато започнете да мислите, че баща ти не е умрял, то е реалният живот. Ако ги търсите някъде, вие сте в областта на заблужденията. Къде са? – Ще ви приведа един анекдот. Един български баща казва на сина си: Синко, ти човек няма да станеш. Казва синът: Татко, не казвай, човек ще стана. – Не става човек от тебе, ти си говедо, човек няма да станеш. – Татко, добре, ще ти докажа, че човек ще стана, човек и половина ще стана. – Аз да го видя, няма да го повярвам. Напуща баща си и 10 години се бави, след 10 години се връща в България. В турско време било, направили го губернатор. Праща той 4–5 души стражари, задигат баща му. Водят го при сина му. Казва: Познаваш ли ме? – Аз съм твоят син, за който казваше, че човек няма да става. Казва: Синко, така плаши ли се? – Хлопна ми сърцето. Ти не си поумнял. Трябваше да ми пратиш каляска. Казва: Татко, извини и туй ще го направя. Сега трябва да се поправи лошият говор на бащата. Трябва да се поправи и лошата постъпка на сина. Синът искаше да покаже, че не е както баща му казваше. Тази приказка има обратен смисъл. Когато Господ създаде човека, каза: Синко, от тебе човек ще стане. Вие казвате: Туй и да го видиш, да не го вярваш. Туй, което българинът го е казал на сина, Бог го е казал обратно. Синко, от тебе човек ще стане, ще се чуди светът. Вие казвате: Туй и да го видиш, да не го вярваш. Туй, което вие не вярвате, което Господ е казал, за ангели се готвите. Всички вие след време ще бъдете ангели с крила, ще ви пращат да служите на хората. Вие сега не го вярвате. Че ангели ще станете, аз го подписвам с двете ръце, че ще служите, пак го подписвам с двете ръце. Като се даде, да кажете: Туй е вярно. Сега няма какво да говорим. Сега добри хора да бъдете, справедливи да бъдете, разумни да бъдете. Трябва да станете светии, че от светии ангели да станете. Доста хляб има да се изяде, доста вода има да се изпие. Колко училища има да учите. И сега има доста хора, които са ангели. Тези ангели, които жертвуват живота си, които служат на всичките за познание, не са ли ангели? – Ангел значи служител. И сега ги има. Казвам: Ние всички трябва да станем ангели. Преди да станем ангели, трябва да станем много силни хора, не трябва да бъдем страхливи, както сега. Някой път вие четете за хапливите мухи. Кое е, което спъва света? – Целият свят се спъва от хапливите мухи. Край едно говедо мине един малък бръмбар, като избръмчи край ушите му, то дигне опашка, хукне в гората. Цялото стадо от говеда може да бяга. Казват: Ужасни същества са тия хапливите мухи, тия малки мушици.

Няма по-ужасни мухи от лошите човешки мисли; няма по-ужасни мухи от лошите човешки чувства; няма по-ужасни мухи от лошите човешки постъпки. Това са хапливите мухи. Има цяр за тях. От човешките мисли човек не може да се освободи без добро. От лошите мисли човек не може да се освободи без справедливостта. От лошите мисли човек не може да се

освободи без разумността. От лошите мисли човек не може да се освободи без Любовта. Доброта, справедливост, разумност, любов, това са пътища за въздигане на човешката мисъл, за въздигане на човешкото сърце и за каляване на човешката воля. Това са положителни неща, които може всеки да опита. Ако вие приложите доброто за основа, справедливостта за основа, разумността за основа и любовта за основа, веднага вашият ум ще стане така светъл, паметта ви, общественият живот и богатството в света, ще потече. Ние не сме пратени в света да бъдем сиромаси. Досега светиите са били облечени със скъсани дрехи. Един светия трябва да бъде облечен с най-хубави дрехи. Йоан беше облечен с кожени дрехи. Христос не беше облечен с кожена дреха, но с една такава хубава мантия, че римските войници не искаха да я разделят, но жребие хвърлиха за нея. Днес един американец 10 милиона би дал за тази мантия. До тази мантия, ако се допре някой болен, ще оздравее; ако се допре някой глупав, щеше да поумнее; ако се допре някой, който е напуснал жена си, ще се върне при жена си; ако се допре някоя жена, която напуснала мъжа си, тя ще се върне при него; ако се допре някоя майка, която загубила детето си, то ще се намери. Казвам: Ако на един професор не му върви, ако се допре до тази дреха, веднага ще му тръгне. Чудесна е дрехата, в която е бил облечен Христос. Тя е дрехата на Любовта. Затова ви проповядвам, без дрехата на Любовта в света никакъв не можете да станете; без дрехата на Любовта никой народ не може да прогресира. Без Любов никакво споразумение между хората не може да стане. Единствената мощна сила в света, това е Любовта. Без Любовта нито човешкия ум, нито човешкото сърце, нито човешката душа могат. Тя ни подига от сила в сила. Аз проповядвам за Любовта, която ще (ни) направи силни. Щом станем силни, тогава ще дойде свободата, човек не може да бъде свободен, ако не обича, ако не е добър. Човек не може да бъде свободен, ако не е справедлив. Човек не може да бъде свободен, ако не е разумен. Човек не може да бъде свободен, ако не обича. Човек не може да бъде свободен, ако не люби. Любовта е единственото нещо, с което светът е създаден. Светът първоначално е създаден от любов, от обич. Любовта създава материята, обичта го съградила, разумността управлява света. Справедливостта разпределя благата. Доброто е дало условия за живота. Ако ние не поставим тия добродетели в живота, на какво ще градим? – Та казвам: Сега ви говоря за един Господ, Който живее в нас. Той живее във вас, вие не го съзнавате и вие живеете в Него. Бог съзнава, че вие живеете в Него. Вие не съзнавате, че Той живее във вас. Вие живеете в Бога и Той ви дава свобода. Като съзнава Бог, че ние живеем в Него, Той ни дава свобода в себе си. Ние като се съзнаваме, че Той живее в нас, ние сме Го заробили. Ние страдаме, понеже, сме го заробили. Като не Му даваме свобода, заробваме и себе си. В Бога всинца сме свободни. Бог в нас не е свободен. Следователно, (на) бъдещото човечество предстои да даде свобода на Господа. Да възкръсне Бог в нас.

Той като възкръсне, всичко се разрешава. То е първото възкресение в света. Всеки човек, който даде свобода на Господа в ума, в сърцето и в тялото си, това е възкресение. Според мене това е възкресение. Това е свобода.

Казва там: Блажени нищите духом, които дават свобода на Господа. Блажени кротките, които дават свобода на Господа. Блажени, които гладуват и жадуват, и дават свобода на Господа. Блажени милостивите, които дават свобода на Господа. Блажени чистосърдечните, които дават свобода на Господа. Блажени миротворците, които дават свобода на Господа. Те, Синове Божии, ще се нарекат. Това са блаженствата. Нищ духом, дай свобода на Господа. Не ти върви, несретен си. Дай свобода на Господа. Ще ходиш да ти врачуват. Тук на ръката са писани всичките глупости на човека. Хиромантията е наука, в която са описани всичките глупости и несрети на човека. На ръката има три линии, казват: Дай свобода на Господа в живота си /сочи линията на живота/. Дай свобода на Господа в сърцето си /сочи линията на сърцето/. Дай свобода на Господа в душата си /сочи белодробната линия/. Дай свобода на Господа в ума си /сочи умствената линия/. Това е хиромантия. Всяка хиромантия, която не проповядва това, е заблуждения. Колко деца ще има, за кого ще се ожени ще гледат. На колко ръце съм гледал, не съм намерил нито един, който се е оженил за един, по два, по три, по четири мъжа имат жените и все минават за девствени. Девствен човек считам, на който душата е чиста, на който умът е чист, на който сърцето е чисто. Не че до мен се допряла една жена. Ако до един голям извор няколко капки мътна вода влязат, то е нищо за него. Какво ще нахранят. Тази мътна вода не е цяло море. Един мъж опетнил една жена. То е заблуждение. Никой не може да опетни никого. Сам човек се опетнява, като мисли, че е опетнен. Аз казвам: Онзи, Който ме е създал, е чист и аз съм чист /служа на Него. Че от вън са ме каляли, нищо не значи. Калта е благословение от вън, отвътре е една болест. Калта отвън е богатство, а отвътре е сиромашия. Сега не искам да отлагате. Казвате: Идеология е това, то не е за нашето време. Не се лъжете. Ако едно ябълково дърво не дава ябълки, ще бъде отсечено. В нас е важно хубавите ябълки да дават хубави плодове. За нас е важно ние да сме чисти. Нашите мисли са плод в духовния свят. Нашите желания, нашите чувства са плод в духовния свят. Нашите мисли са най-хубавите плодове, от които ангелите чакат да узреят и да се нахранят. Те се хранят с плодовете на нашия ум, те се хранят с плодовете на нашето сърце, които обработва, те се хранят и от плодовете на нашето тяло. Така седи въпросът. Казва: Нахрани ни Бог с хляб ангелски. Умът, който човек носи, той не е човешки, той е от един възвишен свят. Този ум му е даден да може да се подигне. Умът и сърцето, това са най-големите благословения, които Бог дал. Сега само сърцето на човека е опетнено вътре, отвън е чисто. Умът отвън е опетнен, отвътре е чист. Ако човешкият ум би се опетнил отвътре, много време

щеше да мине да се спаси човечеството. Сега понеже само погрешката е в сърцето, затова иде великото избавление, което наричат възкресение. Когато човешкото сърце се очисти, Бог ще влезе да живее в него. Казва: Сине мой, дай си сърцето. В сърцето да влезе Бог да живее свободно. Той ще устрои нашите сърца, там ще бъде раят. Ще видим всичката красота, която ще се отрази, тогава умът ни ще се зарадва. Сега търсим рая. Раят е в сърцето. Казва: Сине мой, дай си сърцето, не казва: Дай ми живота, дай ми тялото, дай ми ума, но иска сърцето. Не може ли да пожертвуваме нашето сърце. Чудно е, ако един войник отива в България на бойното поле и жертвува живота си, смешно е онези духовни хора да не искат да жертвуват сърцето си. В какво седи тяхното юначество? – Светските хора жертвуват всичко, ние не искаме сърцето си да жертвуваме. Днес милиони хора умират. Аз ги похвалявам. Тези, които умират, са пионери на бъдещата култура.

Сега, когато бях на Рила нощно време чувах блеенето на овците, майките блеят и агнетата блеят. Някои ще кажат, че съм смахнат. Но моят слух е толкова остър, чувам на сто километра като блеят овците. Тогава в тия овци виждам човешки души, казват: Помагайте, молим ви се, гладни сме, в заблуждение се намираме. Викат тия души.

Идете и кажете на хората: Бог ви е дал свобода на вас. С двете ръце подписвам, и вие му дайте свобода във вашето сърце. Какво ви струва. Бог ви дал свобода, слънцето грее, месечината свети, растенията растат, това показва, че Бог дал свобода, за вас е дал. Всеки ден работи заради нас и ние при все това пазим сърцето си Той да не го завладее. Толкоз говеда са живели на вашите сърца, защо да не живее Господ?

Отидохме на Рила, една хижа направена и две коли тор извадихме – показва какъв е българинът. Онези, които бяха пет, шест души, не искаха да я очистят, казват: Мирише, да седим на чист въздух. Като дойде една градушка, до вечерта за два, три часа очистиха хижата, изкараха всичкия тор. Казвам: Да очистим хижата, да дадете свобода на Господа. Като дойде градушката, ще я очистите за два часа. Думите ми ще се сбъднат с двете ръце го подписвам.

Сега аз не говоря за онова, което говорят духовете, аз говоря за онова, което Бог е създал, реалното, което виждате. Онова, което Господ го създал, вие го виждате. Онова, което духовете говорят, Той ще разправя за това. Господ казва: Гледай на слънцето – да пазиш ума си. Казва Господ: Гледай на луната, казва: Да пазим сърцето си. Гледай на звездите – да имаш добри отношения към хората. Гледай на облаците, да гледаш навсякъде, да направиш добро, да поливаш градините навсякъде. Казвате: Така му

хрумнало. Аз с хрумване на ума не се занимавам. То е забавление. Туй, за което ви говоря, то е работа. Вие, за да ви накарат да пеете една нова песен, трябва да се изкашляте. Аз ако река да ви пея една нова песен, може да ви пея, но не искам да ви плаша. Не сте готови.

Двама англичани се обложили, единият имал 40 булдога, най-лошите кучета, другият ходил в Индия, научил изкуството, казва: Никое куче не може да ме ухапе. Обзалагат се, както англичаните обичат да се обзалагат. Направил един кръг и седи единият в кръга, другият пуснал кучетата. Те дойдат до кръга и не може да минат кръга. Като турил двата пръста и засвирил, запява една песен, тия кучета като дигнат опашките и бягат. Песен, която не може да плаши кучетата, не е истинска песен. Като запееш да бягат кучетата, зверовете да станат като овци, то е песен. Като запееш да се спрат ангелите да те слушат.

Та препоръчвам за всинца ви сутрин като станете да запеете. Оставете Господа свободен да живее във вашите сърца, да ги очисти, да ги преустрои тъй както Той разбира. Тази песен пейте: Ние сме от новите хора, които сме отворили сърцата за Господа, Той да живее в нас и ние да възкръснем в Него. – Туй да бъде новата песен – АМИН.

„Благословен Господ Бог наш“.

/Учителят изпя следните думи, непосредствено след свършването на песента:/ Ние ще бъдем добри Синове.

Отче наш.

Ще бъдем добри Синове и добри Дъщери.

37. беседа, държана
на 5 юли 1942 год., неделя, 10 ч. с.
Изгрев.

(На 21 и 28 юний – на Рила.)

1942_07_05 Слаби и силни
утринно слово

СЛАБИ И СИЛНИ

„Добрата молитва“

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Йоана. Ще ви я прочета по нов начин – ще научите нещо ново. Нещата на Божествения свят не се повтарят. Христос поставя основата на живота, поставя не в някой човек, но казва: „Аз съм истинната лоза и Отец Ми е земледелецът.“ (Учителят прочете главата.)

„Духът Божи“

Обикновеният живот дотяга на човека. Това, което е понятно, то е онова вечно разнообразие, което съществува в Божествения свят. И понеже хората са още деца, схващат много повърхностно живота, схващат туй, което не е съществено. Туй, което не е съществено, това е външна опаковка на нещата. Тя не привлича хората. Като идете в един театър, опаковката на един артист е гримировката, дрехите, които облякъл. Хората не искат да видят на сцената един артист така, трябва да говори нещо свястно. Този колко време се учил, заучавал писаното, трябва да го изрази тъй, че цялата публика трябва да бъде доволна от него. Ще му ръкопляскат, то ще бъде неговото възнаграждение. Ако не изрази това слово както трябва, ще го освиркват, казват: „Ние искаме хора да ни предадат писаното хубаво.“

Това не е теория, то съществува. Идете в кой да е театър и вижте колко пъти правят репетиции. По десет забележки: тъй ще се подвижиш, тъй ще се наклониш напред, назад, тъй ще се изправиш, тъй ще седнеш, дикцията правилна трябва да бъде. После, там има суфльор, не може да туриш от себе си, каквото искаш. Някой път има изключения, някой път суфльорът заспива, не може да каже; зачервил се артистът и тури нещо, да го скачи. Стават такива работи, то са изключения.

Ние ходим на Рила и Рила казва: „Ела да видиш онова, което е казано.“ Ако идеш на Рила, ще видиш разхвърляни камъни, вода тече, шум. Има доста големи мушици, има и малки. Ще те посрещнат, казват: „Добър ден, приятели, как сте? Не носите никаква храница, купони има и за нас.“ По някой път мъглата ще дойде, и тя казва: „Добре дошли, много се радвам.“ Понеже ни обича, остава по-дълго време. Ние искаме да си замине, да видим слънцето.

Сега прочетената глава се отнася до преди две хиляди години, до хората; не се отнася до вас, не сме ние, някой еврейски народ не Го разбрал. Христос разправя на учениците инциденти, казва: „Ще се случат тия работи.“ Може да не са толкоз културни. Вие имате малко опитности: някой човек като не ви хареса, имате неразположение.

Сега казвам, че малко подаръци ни дадоха на Рила. Ние ходихме не за удоволствие, за работа. В работата малко хора присъстват. В един оркестър не присъстват хиляда души или петстотин, или четиристотин, или сто. Някой път свирят квартет, четири–пет души, по някой път един малък оркестър, един малък хор от дванайсет души. Изисква се ония хора да пеят: тия, на които ще пеят, искат да знаят, искат хора със знания.

Рила е много взискателна. Всеки там, който иде и не постъпва според нейните правила, посреща го с градушка и при това такава градушка, като кокоши яйца. Понеже някои от присъстващите не бяха добри приятели, докачи се Рила, че ги тури на изпитание. Благодарение, че кокошите яйца не засегнаха депутацията, която беше на Рила, казвам: „Посплашете ги малко, но не им пукайте главите.“ Представете си толкова голяма градушка, под едно платно тънко, че колците наполовина скрити станаха. Като удари на паницата, на парчета; като удари дръжката на лъжицата, на три–четири метра ще я търсиш из градушката. Туй е посрещане, казва: „Добре дошли, какво правите долу?“ Сега това е опаковката, външната страна. Когато е за удоволствие, то е за всички, за развлечение, за всичките е дадено. Но когато е за работа, малцина трябват, имайте предвид. Някой писател пише нещо, няма да има десеттях души: справка прави от книги, може да му дадат показания. Трябва да се свърши работата. След свършването на работата идат Божиите благословения.

Та аз наричам, туй е подарък от Рила. Петнайсет дена бяхме там, аз използвах дванайсет дена. Първия ден не ходих на Молитвения връх. Мисля, че един само беше, другите бяха уморени, поуспали се, пък и аз си почивах. Защо не излизате горе? Уморени са, нека си починат. Първата беседа беше в неделя. На третия ден пак не ходих. Във вторник нямаше време за ходене. В срядата започнах. Та казвам, три дни не са използвани – дванайсет дена.

Ще ви чета третата беседа: „Възходящият път на незнайната любов“. Не беше голямо събрание, мъчно се говори на пет–шест души. (Учителят прочете „Възходящият път“, трета беседа, държана на Молитвения връх при Седемте рилски езера на 23 юни 1942 г.)

Това са плодове, които ви се показват. Показват ви една красива ябълка. То е забавление за очите. Вие трябва да се сприятелите с ябълката и да знаете как да я посрещате. Дойде на гости, ще съблече външната дреха, трябва да се изуят обущата навън. Трябва да ѝ дадете красив прием, след туй едно легло да ѝ дадете в дома си като един странен пътник, който дошъл в дома от невидимия свят. Така се посрещат добрите хора. Ще ѝ покажете на нея белите зъби, ще ѝ кажете: „Добър ден, добре дошла в дома ни." Ще ѝ дадете най-добрия си апартамент, и от този апартамент, след приемането ѝ, ще я разведете из вашия свят, из вашите градини, ще си поприказвате с нея. Най-после, като изядете тази ябълка, вас ще ви се подремне малко, тя ще ви заведе в оня свят. Като станете, ще се разходите навън в света.

По някой път ние мислим: оня свят е нещо външно. Да служи човек е едно нещо, да изпълнява е друго. Човек, който иска другите да му пеят, наполовина е разбрал живота. Когато той иска да пее, тогава е разбрал живота. По Рила – цялата гама, седем езера, всичките тонове, отгоре като започнеш. Човек трябва да бъде музикален. Някои отиват на Рила, без да знаят да пеят. Певци са, не може да пеят. Често, като минат, някой казва: „Не знае да пее, не се е научил още да пее." Отбелязано е по камъните кой как пял. Имената са отбелязани кой как дошъл, какво направил, всичките добри и лоши работи са написани там за спомен. Даже намерихме от Братството записани неща, няма да казвам какво са дали. Казват: „Това от Братството са дали." Вие сега ще се интересувате какво са казали те. Някой път ще ви заведа, вие да прочетете. Казвате: „Кой знае дали е така?" Да го прочетете, да видите как е написано, авторитет да бъдете. Често хубаво написано има, значи, за да го напишат, интересуват се. Даже най-некрасивите песни те са ги поправили; написана е погрешно песента, после са я поправили. Кой как пял на Рила, назовават го. Който там е пял, научава се да пее. Който там не е пял, не може да се научи да пее.

Ние седим и чакаме в живота да видим Бога. Как ще видим Бога в Неговата безпределност? Голямото как ще видиш? Както една мравя не може да види един човек, така и човек не може да види Бога, понеже е безграничен. Един малък комар вижда малка, микроскопическа част от човека. Ние виждаме само микроскопическото проявление на Бога. Виждате, камъкът е камък. Онзи, който вижда, то е част от Бога. В един камък е затворен някой спящ дух, който се е уморил, и за да не го безпокоят, влязъл в къщата на един камък. Мислиш, че няма нищо, бутнеш камъка, чува се сътресение, търкаля се камъкът. Спящият дух, като стане някой път, му е приятно от туй бутане. Човек, с ритането на камъните, причинява болка на краката или човек, който не знае как да постъпва с камъните – пострадват неговите крака, неговите колена.

Като отидох на Рила, написано е там и казват: „Елате да видите какво са написали рилските българи.“ Отиваме на втората чешма. Казвам, тия българи задигнаха мраморния чучур и наместо мраморния чучур са турили един дървен чучур. Развалили чешмата и вътре турили чучура, едва цицирика. Много умни са българите. В мрамора някой ще се съблазни, в дървото никой не се съблазнява.

Сега какво ще направите, мраморен ли чучур ще турите, или дървен? Аз предпочетох дървен чучур, казвам: „Ще турим тъй дървения чучур, че българите да знаят как да се молят.“ Вземахме чучура отвътре, че го извадихме навън, турихме го хубаво, направихме го като чучур. Изчистихме хубаво водата, затиснахме чучура с големи камъни, направихме отпред на чучура корито с мраморни камъчета. После, на половин метър от чучура, на по-малко – двайсет и пет или трийсет сантиметра, турихме хубав камък, защото българинът обича да коленичи пред изворите, да не е на мокро, да тури коляното на камъка близо до чучура, да не е далече. По български го направихме. Сега няма да остане нито един българин, който да не се моли на Бога. Сега ви препоръчвам на всинца ви, за да се задоволите на този извор, да си турите раниците и двама по двама за разходка да идете на този чучур, да се помолите, да пиете, да го видите как е направен. Ще ви хареса, че е хубав. Казвам, сега за чучура няма кой да се съблазни, едва ли струва един–два лева. Ако рече някой българин да го извади, ще види зор. Тия камъни са по седемдесет–осемдесет кила, два камъка – сто и шейсет кила. Кой ще ги дига?

Та казвам, използвайте в живота малките случки. Целият съвременен свят страда от една образност. Понеже силните господаруват, а слабите работят, работата не върви. Ако туриш един, който знае само да крякa като жаба, в един оркестър, да пее, пък онзи, който знае и разбира – да слуша отвън, ще критикува. Казвам, в бъдещия порядък ще господаруват слабите, силните ще слугуват. Сега, понеже силните господаруват, пък слабите слугуват, силните ще ги набият. Когато силните започнат да управляват света като слуги, а слабите като господари, те ще кажат: „Господи, Ти имаш думата.“

Та казвам, слаби слуги не искат вече; силни слуги, силни, добри, справедливи и разумни. Най-малко да може да дигне сто тона, той е силен човек. Досега силните хора дигаха тон, и малко има в света, които могат да дигнат. Аз зная за едного в Америка, който дига един кон с едно конче. Трябва да стане един преврат в нас. В Божествения порядък слабите заповядват. В Божествения порядък детето като заплаче, майката стане, казва: „Какво, ваше величие?“ По четири–пет пъти на нощ я вдига. Тя стане от леглото и мълчи. Тя постъпва така, докато е дете. Щом стане

детето силно, майката казва: „Ти не можеш да заповядваш вече, слуга ще станеш.“ Силните не могат да разберат как тъй в ранната възраст са заповядвали, пък сега им заповядват. В Божествения свят слабите заповядват, силните слугуват. В човешкия свят силните заповядват, слабите слугуват. Всичкото противоречие произтича от това.

Ние искаме на някой невежа човек да му дадем много знание. Голямото знание е за силните, за учените. Говорим за доброто. Доброто е цял един свят, който трябва да изучавате. То е светът на нисшия Божествен свят, на животинския свят. Доброто включва целия животински свят, свързан е тясно с човешкия свят. Ние сме в съприкосновение с доброто само чрез краката си. Ако разгледате – пръстите на човека на краката са къси, не са така дълги, както на ръцете. Туй показва, че, в умствено отношение на доброто, едва сега започва да учи. Волеви хора са, палецът е къс, но издържа. Ако искаш някой човек да бъде упорит, да бъде твърд, дето с девет чифта биволи да не можеш да го изтеглиш от пътя, погледай пръста: ако е голям и широк, да знаеш, че този човек е непоколебим.

Онова, което може да ни препоръча в света, то е нашето безсилие. Смирението не е закон на безсилие. Там цитират апостол Павел, че като му дал един трън да се мъчи, молил се на Господа да го махне. Господ му казал: „Моята сила се проявява в твоята слабост. Ти като си слаб, Аз ще ти слугувам.“ Господ казва: „Ти да си едно дете, което възприема поучението, което ти се дава.“ Ти на майка си може да заповядваш, но никога не може я да накараш да живее тъй, както ти искаш; тя може да ти услужи – ако имаш някаква нужда, тя може да ти услужи, но ако искаш да заповядваш как да живее, не можеш. Всичко може да искаш, ще ти даде. Ако заповядаш на майка си да се отдалечи от тебе, тя ще се отдалечи, но ти ще видиш какво нещо е отдалечаването на майка. Като се махне майката, детето плаче. Силният като е около детето, детето е спокойно. Докато Бог е около нашата люлка, ние трябва да бъдем разумни деца.

Господ иска ние да заповядваме, но ние ще оставим Той да изпълнява, както Той разбира. Ние можем да кажем: „Вода“, вода ще ни донесат не както искаме, те ще ни донесат вода, в каквато чаша и по който начин те искат, точно навреме. Ако искаш хляб, те ще ти донесат, но ще донесат в такава форма, каквато те са избрали. Ако речем да проповядваме своето право, показва, че ние сме станали възрастни. Тогава иде законът, нашата задница започва да опитва закона. Че тази работа е сериозна, как трябва да се построи светът.

Та казвам: искайте вода, искайте хляб, искайте въздух, искайте светлина, искайте знание, всичко може да искате, и оставете този Божествен свят да

изпълни тъй, както разбира. Понеже там са най-разумните, те ще изберат. Ако на тебе биха дали, ти никога не би избрал. Христос казва: „Искайте, и ще ви се даде." Не се позволява начина и времето да кажеш, няма да определяш времето. Ще поискаш, и ще оставиш те да ти дадат. Може да е една секунда, може да са десет секунди, петдесет, шейсет, една минута, две минути, три, четири, един час, три, четири, пет часа, петнайсет, двайсет, трийсет часа. Някой път ние преувеличаваме, казвате: „Работите не станаха, както искаме, навреме." Всичките неща стават навреме. Когато някой човек са го турили някъде да го бесят, го бесят, часовете са като минути. Когато чакаш някого, когото обичаш, че закъснял, десет секунди ти се виждат часове. Когато обичаш нещо, продължаваш времето, когато не го обичаш, съкратяваш. Къде е сега истината? Истината в света иска да ни създаде радост и веселие. Един, който не е гладен, защо ще го гощавате, той няма да оцени? Само гладният може да оцени добрия обед, само жадният може да оцени водата, само разумният може да оцени знанието.

Следователно, когато сме гладни, хлябът трябва да дойде според любовта. Ако ядем, когато сме гладни, туй ядене носи голямо благословение. В едно добро и справедливо ядене има разумно постижение. Когато човек е добър, справедлив и разумен, любовта може да се прояви правилно. Когато не е добър, значи не е ял добре и справедливо, при дъвкането не е сдъвкал храната, после, тази храна не е употребена за нейното предназначение. Той не е проверил пътя, по който любовта трябва да дойде в света. Любовта в света се проявява чрез доброто, справедливостта и разумността. Ако те не са в своята пълнота в живота, тя не може да се прояви.

Та казвам, Христос говори с притчи, и досега не знаят защо е казал някои работи. Например онзи стих, дето казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата", как може да го тълкувате? Ти, ако не можеш да направиш злото приятел, тогава ти не си силен човек. „Направете си приятели" значи доброто да ти стане приятел. Казва: „Само любовта е приятел." Значи ще се запознаеш с любовта, тя да те запознае със злото. Не да се запознаеш със злото, че то да те запознае с любовта. Най-първо започни с любовта, тя да те запознае със злото. Злото тогава ще ти служи, всичко, което желаеш, ще го направи. Злото знае да слугува на любовта. Вие имате превратни понятия за злото. Злото не го смесвайте с лошото. Лош човек е зъл човек, злото е мощна сила. Когато искат да се създаде един свят, злото турят. Злото създава света, първоначално със злото е създаден. Когато искат да запалят огън, злото турят. Когато искат да изпратят светлина, злото турят. Когато искат да изправят света, турят злото. Когато искат да обявят война, турят злото.

Да воюва човек не е лошо, навсякъде има война. И ангелите воюват, и не се убиват. Хората воюват, и се убиват. Това е разликата. Ангелите воюват, и никой не убива, роб в своя свят не вземат. Връщат ги, казват: „Ние сме по-силни.“ Пущат ги да идат в неговия свят. На земята като продават робите, вземат ги в държавата. Вие продавате, и тогава човек става слаб. Ако ти туй продадено зло го вземеш в себе си като роб, ти се заробваш. Остави го, не вземайте роби във вашия живот. Ако заловиш една мисъл, остави я навън, не я вземай в ума си. Ако заловиш едно желание, не го вземай в сърцето си, остави го навън. И постъпка, ако заловиш, не я оставяй в ума ти да работи, остави я навън. Та ние сега дълго време седим и разправяме на злото: „Ти да знаеш, аз съм по-силен, да ми служиш.“ Ти го вземеш като слуга в дома си.

Злото само външно може да ти служи, вътрешно – никога. Вътрешно само доброто на човека може да служи. Вътре ще направиш слуга доброто, външно ще направиш слуга злото. Сега хората са направили точно обратното. Вътре служи злото, отвън служи доброто. Този порядък трябва да се измени. Доброто отвътре да е слуга и злото отвън да е слуга. По разумност злото и доброто са еднакви. Сега това са практични неща, които трябва да се вложат в основата на живота. Това е новото разбиране. Тълкуванията на ония Христови думи, стихове, какво допринесоха? Вземете съвременния християнски свят – не знаят как да воюват. Ако идеш между християните – не знаят как да постъпят. Най-първо, ще те посрещне доброто отвън. Като влезеш вътре, ще те посрещне злото. Виждам редът на нещата е изменен.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да се учим как да гледаме и как да приемем света. Най-първо виждаме лошото, което е отвън, после доброто, което е вътре. Защото външният свят трябва да се организира постоянно. Вътрешният свят на човека, и той трябва да се организира в проявлението си. Вие не сте опитали. Вие обичате един човек, не знаете как да се проявите. Казвате: „Обичам.“ Като обичам един човек, аз ще му изпея една песен, която той обича. Като изпееш тъй, да му падне като мед на сърцето. Ти му пееш една песен, която ти обичаш, той не я обича. Ще пееш песен, която той обича, не която ти обичаш. Ще му дадеш ядене, което той обича, не което ти обичаш. Ще му дадеш вода, която той обича, не която ти обичаш. Ти като идеш в дома му, той може да ти даде това, което ти обичаш.

Сега, като ни дойдат гости, турим нашето мнение, нашето ядене. Туй е изключение в любовта. Когато идем при любовта, тя ще ни угости тъй, както ние обичаме. Когато дойде любовта в нас, ние ще я угостим, както тя обича. Тъй седи новият закон. Силните трябва да станат слуги на слабите,

за да ги научат на ред и порядък. По-силните всичко могат да направят. Под думата силен разбирам добър, справедлив и разумен, любовта вече действа. Силните хора в света ще станат господари само тогава, когато възприемем любовта, и тя стане подбудителна причина.

Нали знаете онзи малък разказ за Илия, който избяга от еврейската царица, че Бог се прояви в бурята, в гръмотевицата и най-после в тихия глас. То е разумният живот. Тогава видя Бог, той си покри лицето и Господ му разправи какво иска. „Ти, казва, си още човек, а искаш да бъдеш силен, но не си запознат с любовта.“ Илия беше много добър, напреднал човек, но казва: „Още едно ти не достига.“ Затуй, като се яви Илия като Йоан, отсякоха главата му. Казват: „Да видим как ще туриш главата.“ А главата може да я постави само с любовта. Отсякоха му главата, понеже на повече от четиристотин души хора той им отсече главите. Сега провидението му отсече и неговата глава, казва: „Ако можеш да поставиш своята глава на място, тогава ще се върнеш да поставиш главите на всичките ония хора, на които ги отсече. Те не знаят как да си турят главите.“ Илия във времето на Йоана разбра какво нещо е главата на човека. Казва: „Да му отрежеш главата.“ Като му отрежеш главата, светът няма да се поправи. Казва: „Да го удари по главата.“ Като го удари по главата, няма да се поправи. „Да го мушне в сърцето.“ С мушкане работа не става. Той е проводник на Божиите блага. Казвам, никакъв удар на главата, никакво мушкане на сърцето. Позволява се само изтупване на праха. После, позволява се една баня, умиване на човека. Не да охлузиш неговата кожа за красота, това не се позволява. Оставете кожата сама да се чисти.

Трябва да знаете, първото нещо, че във вас е силен Бог. Оставете силният във вас да слугува, а вие заповядвайте. Ако ви давам право да бъдете всички господари, но оставете силните във вас, любовта, която слугува, да оправи работите, както тя иска. Искам всички да оставите тя да направи работите, както тя разбира. Ще се оправят работите. Всичко в света за двайсет и четири часа би се оправило. Но знайте: двайсет и четири часа, те са тисящи години.

Казва там: „Тисящи години са като един човешки ден.“ Тисящи години са като един човешки ден, и като разделите тисящи години на един ден, като го превърнете в часове и минути, ще видите колко се пада. Колкото време закъснява да се изпълни добродетелта, носи повече блага. Колкото работите стават бързо, те не носят големи блага. На един германски учен един американски казва: „Ние, американците, сме пъргави хора, не искаме дълго време да иждивяваме на учене. Няма ли някой курс по философия, да го свърша за три–четири месеца?“ „Има, има – казва му германецът професор. – Когато Господ иска да направи една голяма диня, взема Му

шест месеца. Когато иска да направи един дъб, сто години Му взема." Динята дава голям плод. Ако е философия за динята, то е друг въпрос, всяка година ще садите. Тази философия не е лоша. Колкото по-дълго време взема един процес, той носи по-големи блага. Някои от вас често се безпокоят и казват: „Остаряхме." Оставете тази дума старост, то е смешно да мисли човек, че е стар. В невидимия свят за милиони години, които са минали, едва има двайсет и четири старци. За щастие считат да видиш един стар човек. Тук на земята яйце да хвърлиш, стар човек ще удариш. Казвате: „Остаряхме, остаряхме." Казвам: „Подмладихме се." Любовта е за младите хора. Мъдростта е за старите. Ние на земята още хиляди години има да учим за любовта. Ние като че сме свършили курса на любовта. На земята още хиляди години има да учим за любовта. За философията на мъдростта трябва да минат още хиляди години. За предисловието на истината още хиляди Божествени години трябва да минат.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Царството Божие е царство на скрити блага, които Бог е създал и иска да открие на Своите деца. Сега, ако мислите, че вие сте остарели, благата не са за вас, ако сте деца – за вас са. Ако сте остарели, и в този свят, и в онзи свят други блага има. Ако идете в оня свят и кажете, че сте остарели, вие сте смешни. Като кажете, че сте стари, ще ви питат на колко години сте. Там някои старци има на три квадрилиона години. Някои старци има на три квадрилиона години, някои има на хиляда квадрилиона. Вие сте на сто години. Ние тогава ще мязаме на една прашинка във въздуха – да мисли, че е голяма като земята. Когато израсне тази прашинка, може да стане като земята. За да стане толкова голяма, както земята, трябва да мине един дълъг период.

Сега блажени са децата, блажени са децата, на които старците слугуват. Двайсет и четири души старци има, и те вършат всичката работа в небето. Когато някои от тия, небесните деца закъсат, те идат веднага да му помагат. Те са двайсет и четири силни слуги. Аз ги наричам силните. Те са пред престола на Бога и слугуват. Каквото Господ каже, веднага го изпълняват. Казват, падали на колене. Когато един българин коленичи пред един извор, той слаб човек ли е? Стане, после пак седне: той приема водата. Слабият човек на креслото казва: „Моля, донесете ми чаша вода." Той не може да коленичи. Казвам, идете при тия старци, да ви научат да коленичите. Първото нещо, ще коленичите пред водата, ще направите един малък опит.

Да кажем, някой път вие не може да простите една малка обида. Най-първо, знаете ли вие колко обиди сте направили на Бога? Сега всеки човек, който обича, казва, че това не е направено, онова не е направено. Той

обижда. Не дигайте шум в себе си. Благодарете за всичко онова, което става във вас. При добро и зло благодарете, нищо повече. Защото там, дето е Бог, доброто и злото слугуват. Казва там: „Адам стана като боговете, да познава доброто и злото.“ Понеже Бог е любов, доброто и злото еднакво му слугуват. Казвам, Бог, Който е във вас, оставете да Му слугуват доброто и злото, не си давайте мнението. Не противи се на злото, не противи се на доброто. Казвам, то са Божии слуги и каквото те правят, това е добро.

Възходящият път на любовта. От някои от вас се изисква всеки ден, като станете, да благодарите за големите добрини, които Бог ви дава. Няма по-хубаво нещо човек да бъде благодарен. Малко знаеш, благодари. Много знаеш, благодари. Много работиш, благодари. Малко работиш, благодари. Малко ядеш, благодари. Много ядеш, благодари. Малко пиеш, благодари. Много пиеш, благодари. За всичко, което правите, малко или голямо, то е еднакво ценно. То е въпрос на време. Големите работи са взели дълго време, малките работи – малко време. Само времето е, което определя големите и малките работи. Понеже ние живеем на земята, не живеем на слънцето, нямаме условията на слънцето.

Ние имаме на земята много добри условия. Ако сте на луната, вие не може да издържите на ниската температура. Сто и петдесет градуса студ има, как ще го издържите? На земята имаме до шейсет–седемдесет градуса, има и толкоз съответна топлина. На месечината злото действа много по-силно, отколкото на земята. На месечината външният свят е под закона на злото. На земята доброто е във външния свят, злото е вътре. В месечината доброто е вътре, а злото отвън. На земята е точно обратният процес: доброто е отвън, злото е отвътре. Трябва да чакаме, докато се измени. Трябва да чакаме, докато се измени, да дойде порядъкът на месечината, доброто да влезе отвътре, злото да излезе отвън.

Или трябва да стане цял един органически преврат, едно разбиране в съзнанието на хората. Да обичаш баща си, да обичаш майка си, да обичаш братята и сестрите си като себе си, да обичаш своя приятел, да обичаш слугите си. Един слуга, който ти слугува, той те обича. Само който те обича може да ти слугува. Без любов служенето не е приятно. Всяка работа, която е свършена с любов, тя е приета от Бога. Всяка работа, която е свършена без любов, и тя е приета, но ще се коригира, отвън остава. Всяка работа, свършена с любов, тя е вече приета и отвън, и отвътре. Сега някои наши постъпки, някои наши желания и наши мисли отвън са приети в Божествения свят, отвътре не са. Една мисъл, едно желание трябва да бъдат приети отвън и отвътре.

Възходящият път на любовта. Когато Бог ни служи на нас, ние да Му

благодарим. Казва: „Син Човечески не дойде да Му служат, но да служи." Вие, които още не знаете как да служите, да бъдете весели деца. И за най-малкото подаръче да ви светнат очите: за едно малко палто, за една кърпичка, за обици, за едно парче хляб, за една капка вода да благодариш, като че ли целият свят е твой. Щом любиш, имаш всичките Божии блага на разположение в цялата вечност. Щом не Му служиш, ти си затворил пътя, по който благата идат. Единственият път, по който Божиите блага идат, то е любовта. Единствените слуги, чрез които любовта служи, то е доброто, справедливостта и разумността. То са методи на любовта.

Сега желая вие да бъдете деца на Царството Божие, не слуги. Някои ти кажат: „Не може, не може." Щом не може, ще идете при онези двайсет и четири старци. Тогава веднага може. Най-хубавото правило: щом не можеш да направиш нещо, отправи ума си към Бога и чакай, отправи ума си към Бога, и работата ще се оправи. Сега седнеш да мислиш, започваш да човъркаш работата. Никак не ги човъркай, само отправи ума си, и веднага ще дойде отговорът.

Работите стават. Казвам, не отправяйте ума си към хората, но го отправете към ония двайсет и четири души старци. Казвате: „Остаряхме." Щом дойде мисълта за остаряване, мислете за тях. Като мислим за старците, да ни тупти сърцето. Ние стари не може да бъдем. Млад всеки може да бъде. Няма по-хубаво нещо човек да бъде млад. Всичките големи блага, всичко, каквото Господ е създал, е за младите. Да се веселят, да се обличат, да пеят, да играят да спят, каквото искат да правят, само да приемат доброто слугуване на старите от небето.

Помнете онези думи на Христа: „Както Ме Отец възлюбил, и Аз ви възлюбих." Какво повече? Бог е възлюбил Него, Той ще възлюби и нас.

„Отче наш"

Двадесет и пето утринно слово
5 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

На 21 и 28 юни беседите са държани на Рила.

1942_07_08 *Линия на Любовта*
Общия окултен клас

ЛИНИЯ НА ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Да направим едно малко упражнение: (Всички прави. Лявата ръка встрани. Дясната пред лявата, като допира пръстите до дланта. Движи се по лявата до рамото, по гърдите и настрани. С лявата същото движение по дясната. Три пъти.

Ръцете горе над главата с допрени пръсти. Сваляне на ръцете в това положение до над главата. Движение на ръцете настрани. Пак нагоре и допиране на пръстите. Повтаря се три пъти.)

Малките деца имат едно желание да растат. Децата се мерят колко израстват. Колко може да израсне човек? То е вече едно отношение. Тази височина на човека се определя от разстоянието на Слънцето до Земята. Ти искаш да израстеш. Каквото е отношението ти към Слънцето, такава ще бъде и височината ти. Каквото е отношението към Месечината, такава ще бъде и широчината на рамената. Следователно широчината на рамената показва отношението ти към Месечината, височината показва отношението ти към Слънцето. Тия работи вие не ги знаете. Ако човек е много висок, скъпо струва. Ако вие сте висок 3–4 метра при сегашните условия, с колко метра ще ви станат едни дрехи? В коя къща може да влезете?

Казвам: Има една нормална височина, има една нормална широчина, за Земята е определено. Има една нормална мисъл, има една анормална мисъл. В нормалната мисъл има хармония, в анормалната има вътрешен дисонанс. Някой път вие искате да бъдете повече, отколкото трябва. Казвате: „Да пуснем малко гушка.“ Трябва да има една линия, здравословна линия, която се отличава от болезнената. Здравето на човека винаги се определя от хармоничните линии. Долната част на лицето под носа показва какво е състоянието на човешката воля. Носът показва състоянието на чувствата и челото показва каква е мисълта на човека. Тези работи хората тепърва ще ги изучават. Ние искаме да видим една линия да е красива. Линиите показват, какво е отношението в умствения свят, в духовния свят и във физическия свят. Ако нямаш тия правилни линии, и характерът ти ще бъде такъв.

За пример, на някои хора брадата има такава форма.

(фиг. 39.1)

Знаете какво прави такава линия на брадата (1)? Или ако е като втората? Вие ще кажете, че те са материални работи. Духовното, Божественото е вътре. Те са неопределени работи. Човек е от духовния и от мисловния свят. Казваме, че етерната материя трябва да се сгъсти, да влезе в духовния свят, да стане въздухообразна; въздухообразната трябва да се сгъсти, да дойде по-низша сфера, да стане на течна; течната да се превърне на твърда. Значи [в] етерната материя всяка малка частица завзема голямо пространство. Въздухообразната се стеснява в течна, течната още повече се сгъстява в твърда, съвсем пространството се намалява.

Казвам: Когато човек мисли да действува в твърдата материя, тя действува в много ограничено пространство. Някой път вие се усещате, че почти идеите ви са станали твърди. В Писанието се казва: „Затвърдяло е сърцето на този народ.“ Казва: „Каменно сърце“, значи твърдо сърце. В такива хора чувствата са слабо развити. Тези, в които течна е станала мисълта, в тях чувствата са развити. Когато се превърнат във въздухообразни, тогава мисълта е развита. Казваме: „Той е въздухообразен човек“, или „Той е течен човек“, или „Той е твърд човек“. Какво разбирате вие? Не е лошо човек да бъде течен. Но ако течността образува наводнения, тогава няма хармония. Казва: „Той е въздухообразен човек.“ Не е лошо човек да бъде въздухообразен, понеже въздухът извършва известна служба. Но ако този въздух е много подвижен, нарушава се хармонията. Или човек може да бъде толкоз твърд, че да не може да се движи. Представете си, че вие завземате положението на едно растение или на дъба, който живее 100 години. Като живее 100 години, то едва се подвижва на 2 метра разстояние и като живее 100 години и се подвижил на 2 метра, счита, че много е извървял. Като се движи, едва се премества на 2 метра.

Питам: Във вашия живот, ако вие се преместите само на 2 метра, какво ще постигнете? Да кажем, искате да отидете в училище, 100 години като се клатите, 2 метра се подвижвате. Ако училището е на 100 метра, колко години ви трябват? 2 метра за 100 години, 4 метра за 200, 6 метра за 300 години. Какво търпение трябва да имате само докато идете на училище. Като идете, ще минат 500–600 години и като се върнете, ще минат 500–600 години. Питам: Какъв прогрес ще направите вие в живота си?

Ние определяме: щеше да бъде едно голямо нещастие, ако човек на Земята

беше в едно твърдо състояние. Той щеше да мяза на един камък. Може би на 1000 години щеше да дойдат някои особени специални условия да се разклати някъде. Може би след други 1000 години пак ще дойде нещо да го разклати. Казвате: „Те са ограничени условия." Вие под какви условия сте сега?

Толкоз години слушате, аз говоря за любовта към Бога. Какво разбирате под думите любов към Бога? Като как разбирате любовта? Хората разбират любовта като вода. Понятието на хората за любовта е вода. Когато обичаме някого, ние го обичаме по простата причина, че изтегляме от него една вода, много ефирна, една магнетична сила. Когато някой човек е пълен, някой иска да се подвижи, да го целуне, той изсмуква тази вода. Целувката е пиене на вода. Отиваш на курната. Казва: „Що ходи да целува?" Взема си водица. Хората, като се обичат, са чучури, всеки иска да пие. Като пие, намира или че водата е хубава, или не е хубава. Казва: „Да го целунеш." Когато вие искате да пиете вода от някоя чешма, има ли престъпление? Ако водата не е добра, тогава ти става тежко на стомаха. Казвам: Всички не сте еднакви чучури. Някои от вас, които сте на юг, имате хубава вода; някои от вас сте на север и водата ви не е толкоз магнетична.

Та, казвам: Онази любов, която носи живот в себе си, е ценна. Водата е проводник, минава през растенията и тя улеснява живота. Та, казвам: Първото нещо, трябва да се научите да се самовъзпитавате. Човек ако сам не се самовъзпитава, никой не може да го възпита. Под думата самовъзпитание разбираме съдействието на ума, сърцето и човешката воля. Аз замествам човешката воля с човешката душа. Душата е, която работи чрез ума и сърцето. Някои считат душата полуматериална. По-лесно може да разберем душата като материална, отколкото [като] нематериална. Материално е туй, което е достъпно за човешките сетива, за човешкия ум. Видиш едно дърво, може да си го представиш. Ако туй дърво изчезне, как ще си представиш?

Казвам: Ние познаваме любовта като плод. Едно дърво ако има плод, ние го познаваме; ако няма плод, не го познаваме. Любовта е, която ражда плода. От плода, който ражда любов, се познават хората. Някои от вас имате едно хубаво разположение. Искате да бъдете меки. Но мекотата и твърдостта може да се съединят заедно.

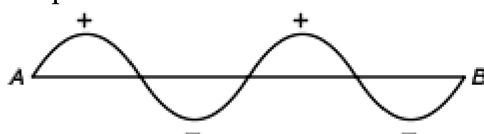

(фиг. 39.2)

Какво нещо е мекотата? Горните части на кривата линия показват кое дава в човека. То е умственото състояние при един мъж. Плюс. Минусите долу, те са женско състояние. Виждам, тази вълна от горните течения слиза в меките и пак се подига нагоре. Средната линия е мярка, с която се мери, всеки кой колко да вземе и колко да даде. Трябва да дава разумно и трябва да взема разумно. Да бъде определено от душата. То е пътят на любовта. То са резултати. Линията АВ е неизменна. Тя е Божественото в човека. Трябва да има една линия неизменна. Когато се изучава характерът на човека, тази линия съществува. Който не съзнава тази линия АВ, той не може да изучава промените. Нямаме една мярка, с която можем да ги мерим. Да допуснем, един цигулар свири. Как ще познаеш дали един тон е правилен? Един тон е правилен, понеже във всеки тон има три вида трептения. Едни трептения, които са изпъкнали, други са вдлъбнати, а трети са прави. Когато се съединят заедно, те дават тона. Един тон е като семейство: баща, майка и син; баща, майка и дъщеря. Когато има баща, майка и дете, тонът е правилен. Когато има баща и майка и няма дете, тонът не е правилен. Всеки тон е правилен, който може да даде плод. Правилен тон [е], който има плод.

Сега вие като слушате, казвате: „Тези работи са отвлечени." Една пита хляб струва повече пари, малко ябълки, сливи или круши, или шапка хубава на главата, или часовник.

Тия вълни отгоре и отдолу, тия отвлечени работи, те са създали красотата. Вие не обичате някого. Някои искат да ги обичат хората. Той за да бъде красив, умът му трябва да работи. За да има тази мекота, за която да го обичат, той трябва да има едно сърце отлично. При това той трябва да има сила. Човек, който няма сила, който няма мекота, който няма красота в живота, за какво ще го обичат? Трябва да бъде красив човек. Красотата е, която подбужда хората към деятелност. Съдържанието дава цел на тази красота. После красотата има свое приложение. Не само трябва да бъде красив човек, но тази красота трябва да има съдържание. Красотата е, която дава подбуждение в света за работа. Без красота характер не може да има. Ти искаш да станеш богат човек, ти искаш да станеш учен човек. Красотата е, която подбужда. Външна форма трябва да имаш отлична.

Да кажем, някой човек пише тъй:

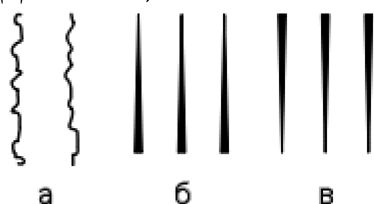

(фиг. 39.3, а)

Това е човек неустановен. (б) Ако човек започва тънко и свършва дебело, показва човек, който започва меко и свършва твърдо. Казва: „Ще се уреди тази работа“, лесно работата започва. Работата струва лесно 3–4 лева, накрая дебело стане. Другият, който започва да пише в началото дебело, а в края тънко (в), ако купуваш един костюм от такъв човек, казва ти, че ще ти струва 5000 лева, започва да отстъпва и към края даде ти го за 1000 лева. Ако вземаш дрехи от човек, който пише така (а), той казва: „Ще видим, иди си сега, ще помисля.“ 4–5 деня той ходи да мисли и ти си губиш времето. Този (б) започва в началото добре, а в края – зле. Този (в) в началото – зле, в края – добре. Кой от тези е разбрал? Такъв характер има и в религиозно отношение. Казва: „Чакай да видим дали е вярно или не.“ Дали човек е религиозен или не, как ще познаеш? Чудна работа. Искам да зная дали човек вижда или не. Ако той на всяка крачка се блъска тук и там, мислите ли, че неговото зрение е хубаво? Казвам: Зрението на човека е хубаво, когато той никак не се блъска.

Много пъти ще познаете хора, които идат от Запад към Изток. Хората от Изток се познават. Западните хора носят много близко до земята, защото улиците са павирани. У източните народи не са павирани и вдигат краката си. Когато дойде един западен човек на Изток, блъска си краката, пък когато един от Изток отиде на Запад, той тропа, понеже си дига краката високо, понеже се пази от камъните. Казвам: Тези, източните народи като пътуват по планините, много добре пътуват, те са за планинските места. Там светът е разбъркан, трябва да си дигаш краката. Навсякъде може да се удариш. Западният човек на поле, на равно ако го туриш, лесно върви, но ако го туриш на планината, ще си изкълчи крака. Помнете туй: Ако живеете на равнина, ще имате един характер, ако живеете на едно високо място, ще имате друг характер.

Та, казвам: Обмяна трябва да има правилна, трябва да се научите на нещо. Като срещнете един човек, не търсете неговите недостатъци. Кое е по-хубаво: да се запознаете с един човек, който има пари или който няма пари? От чисто ваше практическо гледище да се запознаете с един човек, който е учен, или да се запознаете с един човек, който е невежа? С един човек, който е добър, или лош? Едно практическо положение има в живота. Ако едно дете, за да научи буквите, му взема 4–5 години, способно ли е това дете? Един човек, който не е търпелив, той не може да пише а-то добре. Аз често се спирам на някои писма, виждам а-то как е написано. Човек, който не може да пише а-то, не е търпелив. Някои бързат да напишат а-то. Добре ще го напишеш. Има цяла школа как трябва да се пишат буквите. Може да бъдат валчести, може да бъдат елипсовидни, може да бъдат остри.

В съвременната философия липсва един елемент, който е много съществен. Вие мислите, че някой път като се изкажете, че тази мисъл е ваша. Малко хора ще срещнете, които изказват свои мисли, свои чувства и свои постъпки. Като срещнеш един човек, ще намериш лоши черти. Тези лоши черти влизат във вас. Вие чувствувате едно неразположение. Ти ще започнеш да постъпваш както лошия човек. Този, лошият човек възприема твоето добро и той става добър. Вие, добрите хора, като срещнете лошите, правите ги добри; лошите като срещнат вас, вие ставате лоши. Не завързвайте връзка с лошите хора, нищо повече. Не говори лошо за един човек, нищо повече, защото ти ще станеш лош, да мислиш лошо заради него. Като срещнеш един лош човек, мислѝ за добрия човек. Доброто да влезе във връзка със злото; ти направо не влизай. Казваш: „Аз ще го наделям." Ти ще наделяш себе си. Какво ще го наделяш? Мислите ли, че човек може да изправи другите хора?

Казвам: Създавате си нещастия. Тук често мислите за дявола. Не мисли за дявола. Какво ще ти даде? Казваш: „Има един дявол." Щом започнеш да мислиш за дявола, този дявол ще влезе вътре в тебе. Минавал един българин, гледал: една жена бие мъжа си. Той като гледал, казва: „Аз да съм на негово място, ще ѝ дам урок." Върви той, тя се качва на колата му. Казва ѝ: „Защо се качваш на колата без позволение?" Казва: „Аз съм твоята жена. Ти две жени имаш." Ти какво ще правиш? Той отива към дома си. Тя отива с него, ще разправя на жена му, че е негова жена. Ето беля на главата.

Та, казвам: Когато дойдете до двете жени, то е доброто и злото. Мислиш, че много лесно може да се справиш. Вземам в дадения случай жената, това е животът. Един лош живот, това е една лоша жена. Добрата мисъл, това е добрият мъж, лошата мисъл е лошият мъж. Животът да се изрази, се проявява в добро и зло. Животът в себе си носи мекота, мисълта носи в себе си сила. Ако самият живот не се съедини със силата, този живот не може да се прояви. Ако не се съедини мекотата със силата, мисълта не може да се прояви. Това са течения, които влизат в човешкия мозък, минават през човешкото сърце и тяло. Тия течения дават един оттенък. Най-първо хората са красиви, после започва да се изопачава лицето им. Човек започва да става недоволен, започва да критикува, че това не е направено, онова не е направено. Целия ден мислиш какъв е светът, не мислиш за себе си. Започваш да мислиш в оня свят как ще те посрещнат. Чудна работа. Значи едно дете ще го пуснат в университета? Туй дете ще го пратят в отделенията. Мислите ли, че в оня свят ще ви пратят с критическия ви ум, там да си давате мнението?

Сега от вас искам да определите какво нещо е добро. Как вие познавате доброто във вас? Доброто трябва да го вземете като основа. Христос е

казал: Всяка къща, която е съградена върху канара, при изпитания не се събаря. Онази, която не е съградена върху канара, разваля се. Там, дето има добро, е канара, има нещо устойчиво в човека. В доброто няма лакомия, в доброто няма непостоянство или променчивост. Човек е определено какво може да каже. Ако един търговец е справедлив, като продава дрехите, вижда каква цена може да тури на дрехите. Най-първо добротата се познава на търговеца. Той взема хубав материал, от който прави дрехите. Той е добър човек. Ако са вълнени, взема най-хубавата вълна. При това са добре ушити, хубаво направени и ще тури цена справедлива. Справедливостта иде от цената. Значи да няма повече, отколкото трябва. При това неговият ум ще се покаже [по] формата, която той ще даде на тия дрехи. Тъй щото, като продава дрехи един търговец, ще се познае умен ли е, справедлив ли е, добър ли е. Ако дрехите са чисти, вълнени, значи той е добър. Ако продава умерено, значи е справедлив. Казва: „Може да идете на друго място, толкова взимам. Моите дрехи са хубави, при това цената е умерена.“

Та, казвам: Вие трябва да бъдете справедливи търговци. Мнозина от вас си дават мнението за музиката. Сам не знае да пее, казва: „Той не пее.“ Как един човек, който сам не може да пее, си дава мнението, че някой не може да пее? Как онзи, който не е поет, да критикува поета? Как онзи, който не е добър, да критикува онзи, който е добър? Само добрият човек може да си даде мнението за добрия. Само един учен човек може да си даде мнението за друг учен. Само един музикален музикант може да си даде мнението за друг. Казвам: Преди да сте гениален, преди да сте талантлив и обикновен музикант, не си давайте мнението. Защото мнозина от вас в музиката къде да ви турим? Казваш: „Младите да пеят.“ Ами старите? Човек най-първо прави пакост на себе си. Щом мислиш зле, ти правиш пакост на себе си. Някои от вас постоянно се сърдите. С какъвто дружиш, такъв и ставаш. Щом си лош човек, значи си във връзка с лошите хора. За да се избавиш, трябва да излезеш от това общество.

Законът е: ако идеш на северния полюс, климатическите условия ще изменят характера, ще изменят температурата на тялото. Ако идеш на екватора, пак ще се измени твоят характер. Ако пренесете един човек от полярните страни на екватора, ще му създадете най-големи страдания. Ако пренесете един човек от екватора на полюса, съвсем ще се измени характерът. Постепенно човек трябва да се приспособява.

Ние, съвременните хора, минаваме от един полярен живот в един екваториален живот. Казват: „Той е студен човек.“ Ще можеш да се аклиматизираш, но постепенно. Ако в една банка ти имаш вложени 10 000 лева, имаш право да даваш само от лихвата, но майката да не буташ. От

прихода на вложения капитал ти може да даваш, може да дадеш всичката лихва, но нямаш право да даваш от Божествения капитал, който е вложен в тебе. Щом раздаваш този капитал, ще фалираш. Ние изискваме от хората да дават от майката на своя капитал. От лихвите човек може да дава.

Когато човек свободно, доброволно може да направи на вас една услуга, аз наричам това слънчев начин. Защото 3 начина има. Някой път, като погледнеш един човек, той казва: „Може ли да Ви направя една услуга?" Тия хора аз ги наричам Слънчеви. Два пъти като го погледнеш, той казва: „Може ли да Ви направя една услуга?", той е Лунен тип. Три пъти като го погледнеш, той казва: „Може ли да Ви направя една услуга?", този е Юпитеровски тип. Най-добрите хора са Слънчевите. Като те погледне, веднага е готов да ти направи услуга. Като те погледне, вижда какво може да ти услужи. Другите двама, трябва да му разправяш, че баща нямаш, че майка нямаш, приятели нямаш, сестри нямаш, след това да влезе в положението ти. Слънчевият тип не иска да знае дали имаш баща или майка, той казва: „Този човек има нужда. На този човек трябва да му направиш едно добро." И го направи. Аз бих желал вие да бъдете Слънчеви типове. Много малко съм срещал Слънчеви типове. Все трябва да му разправяш. Този, Юпитеровият тип ще разправя, че някога е бил голям търговец, капитал имал, сега изпаднал, загазил; или ще разправя, че бил учен човек, или че бил голям цигулар, сега малко закъсал. То е Юпитеровият тип. Като го срещнеш, казва: „Аз имах условия."

Всички трябва да се върнете към Слънчевия тип. Тепърва трябва да станете такива. Такива хора, каквито сте сега, трябва да се върнете към Слънчевия тип, хора, които мислят. Имайте светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Те са хора, от които излиза веселие, никога песимизъм няма. Казвате: „Всичко в света е добро." Те са Слънчевите хора. Вие ще кажете: „Как да е добро? Болен съм." Ти си станал болен, защото не мислиш добре. Ти си се занимавал с чужди работи.

Вие разсъждавате за света. Всичко в света не е съвършено. Има някои работи, които Господ не е завършил. Светът е създаден, но не е съвършен. Нашият свят не е ангелски. Трябва още хиляди години да се работи върху хората, да станат съвършени. Вие сте незавършени. Те цитират думите: човек е направен по образ и подобие на Бога. То са философски положения. Де са ония, красивите линии? Като гледам, лицата ви са измъчени. На някои виждам на лицата ви жената турила някои линии, на други виждам мъжът турил други линии. На някои жени гледам мъжът какво турил, после гледам децата какво турили, външните хора какви линии турили.

Ако идете при Господа, Той ще каже: „Аз ви пратих да се учите, не ви пратих за критици на Земята, да се месите в Моите работи.“ Какво ще кажете на Господа? Вие ще се оплачете от някой ваш съсед, че е лош. Близо сте дошли до него. Защо сте дошли толкова близо? Дойдеш много близо до един човек, като говориш, плюе в лицето. Стой настрана. Ти си много сериозен. Искаш да му кажеш и му говориш: „ту, ту“. Господ е много далеч от нас, чува всичкото, трябва да Му разправяме нещо.

Аз искам да купя всичката ваша непродадена стока. Трябва да имате стока, да имате отношение. Ако нямате стока за продан, какво отношение ще имате? Дойда във вашия дюкян, ще купя; дойде втори, трети, образуват се отношения. Нямате никаква стока, започвате да се оплаквате, че стока нямате. Мене не ме интересува, че стока нямате. Значи не сте работили. Всеки един човек, който [е] работил, има стока за продан; всеки, който не е работил, няма стока. Оплаквате се, че нямате стока. Значи не сте работили. Казвате, че нямате условия. Всичките хора имат най-добрите условия сега. Някои от вас, които сте жени, казвате: „Защо сме жени?“ Че какво ще стане от вас, знаете ли закона? От плюс вие не можете да минете в плюс. Ще минете в минус и после пак в плюс, после ще минете пак в правата *линия*. [вж. фиг. 39.2.] Едновременно трябва да минавате по 3 *линии*. Или по *линията* АВ. Наричам я *Линия на Любовта*, която определя положителните и отрицателните черти на хората и ги хармонира. Без *любов* в света Божествените сили не могат да се хармонират. То е палката на капелмайстора. Не е вярно това, че е палка. *Любовта* определя отношенията на ума и отношенията на сърцето. *Любовта* свързва сърцето и ума, за да работят. Умът и сърцето, съединени в едно, те образуват волята. Без ум и без сърце човек не може да управлява. Щом каже, че има воля, този човек трябва да има едно добро сърце и добър ум, хармонирани от *любовта*; тогава волята се проявява.

Вие често критикувате. То е хирургическа операция. Знаете колко мъчна работа е. Всички тук, на Изгрева, сте хирурзи. Нямам нищо против хирургията. Вие правите операция за нищо и никакво. Не правете големи операции. Природата прави много малък абсцес. Когато ще режете, правете малки абсцеси.

Без *любов* човешките лица са мъртви. Вижда се, човека нищо не го интересува. Онова, подвижното в света, то е правата *линия*. Един човек на *любовта*, той е пълен с капитал. *Любовта* разрешава всичките мъчнотии в света. Тя показва пътя, по който могат да се разрешат. Когато вземете един чук и забивате един гвоздей, каква нужда има, ако гвоздейчето е малко, да биете силно чука? Големият гвоздей иска по-силен удар. Ако при големия

гвоздей удряте слабо, а при малкия – силно, тогава има две противоречия.

Всичките страдания, които сега имате, се дължат, че вие не знаете да владате ума си, не знаете да владате сърцето си. Вие сте си създали един нов морал. Като дойде някой човек, Бог го е създал такъв. Какво ще мислите за Земята? Тя се движи с бързината, която ѝ е дадена. Ако мислите защо толкоз бързо се движи Земята, какво ви влиза в работата? Защо Слънцето пече, то е негова работа. Защо вятърът духа, то е негова работа. Светът е лош, то е негова работа. Че светът е лош, то е ваше отношение към света.

Та, казвам: Всеки един от вас има един определен кръг, дето Бог го е поставил. Работете в кръга. Земята се движи около своята орбита. Не се отклонявайте от вашата орбита. Кой за каквото е роден, да седи в положението.

Сега, какъв метод може да употребим за търпението. Вие направете по някой път следното. Кацне някоя муха на лицето ви, не я пъдете. Искате музикално да я изпъдите. Вземете до тихо и усилвайте. Ако пеете музикално, тази муха ще се махне от лицето. Ако тонът не е правилен, ще ходи по лицето ви. Ще махнете с ръка, значи по механически начин. Вие искате да знаете дали право мислите или не. Кажете: „Моля, идете си.“ Ако сте помислили музикално, тя ще се махне; ако не мислите музикално, няма да се махне, ще ходи по лицето и казва: „Не искам да зная.“ Ако аз с мисълта си не мога да махна мухата, мисленето не е музикално. Какво ще направите?

Грозотата в света може ли да се обича? За да се обича един човек, 3 неща са необходими: той трябва да бъде красив; или трябва да бъде добър, съдържание да има; или трябва да бъде силен. Или силен, или добър, или красив. Красотата е на ума, добротата е на сърцето, силата е на човешката душа. Ако ти си силен, ще те обичат за силата; ако си добър, ще те обичат за добротата; ако си красив – за красотата. Красотата носи Божествената светлина в себе си. Хората ще те обичат за светлината. Не считайте нещата произволни. Ако ти си красив, красотата се дължи на Божествената светлина. Ако ти си добър, това се дължи на Божествената топлина. То вече зависи от човешката любов. Тя е всесилна.

Три неща трябва да има човек: или да бъде красив, или силен, или добър. Трябва да имаме едно качество. Не избирайте всичко. Силен човек е този, направиш нещо и без да ти трепне око, като бръкнеш в джоба, искаш да дадеш – дай го, не го гледай. Защото онзи, който гледа парите, той не разполага. Той не е силен. Когато ида при езерото, че искам да дам вода,

може да дам чаша, две, три, нищо няма да изгубя. Щом наливам от своето малко шише, като кръчмар меря. Щом мерим нещата, ние не сме от щедрите хора. Щедрият човек дава. Под думата щедър човек разбираме да е доволен, че е дал. Един дрехар като продава дрехите, аз да му платя, и той да е доволен, и аз да съм доволен. Значи той е щедър.

Значи сега трябва да дойдем до здравословното положение. Срещат ме някои и питат ме: как, успял ли съм аз, любовта ми към Бога каква е. Не съм аз, който определям любовта към Бога. Аз познавам хората. Всеки човек, който иска да ме раздразни, е лош човек. Като се приближавам, виждам дисонанс, гледа ме с неудоволствие. Шашав е. Ако аз съм добър, добър съм, какво ще проникне в мене? Моята доброта зависи от това, което мога да ви дам в дадения случай. Ти не си добър човек, [когато] всякога не даваш. Ти не си умен човек, [когато] всякога не даваш. Не си силен човек, когато всякога не даваш. Бог е добър и всесилен, понеже всякога е щедър, дава навсякъде. Слънцето всеки ден грее. Слънцето всеки ден грее, водата тече, растенията растат, от Бога постоянно излиза нещо. Той се отнася и към добрия, и към лошия еднакво. По някой път ние искаме да имаме неговия характер. По някой път се сърдим. Казваш: „Няма да се моля." Няма да се молиш, но дойде някоя болест, заяде те стомахът, не можеш да спиш. Боли те главата, ревматизъм се яви някъде. Колкото греховете към Бога стават по-големи, ставаш по-болен, яви се проказа, сифилис. Какво ще правиш? Хранете към Бога най-хубавите мисли, чувства и постъпки. Да кажете: „Не сме направили това, което трябва да направим." Трябва да турим една по-широка канализация, да влезе Божественото разположение. Ние още не сме носители на онази Божествена любов. Тя като дойде, ще бъдем всички здрави. Като дойде Божествената любов, всичките хора ще бъдат най-малко талантливи. Сега са едва обикновени хора. Талантливите тук-там се явяват, гениалните.

И вие сте добри, и вие пеете. Мнозина съм чувал, казват: „На ума си пея." Но все таки, като пееш, трябва да се слушаш. Вие пяхте песента „Махар Бену Аба". Махар Бену значи онзи, който иде в училището. Който не учи, „Махар Бену" не може да пее. „Махар Бену" е песента на ученика, който най-добре учи и прилага всичко. Прилага на място сърцето и волята. Ако в училището не учиш добре, ако всеки ден ти се тревожиш заради нищо и никакво в света… Бог нас не ни е пратил на Земята да се тревожим. Пратил ни е да се учим. Ако тревогата ни произтича от това, че не учим добре, право е. Срещате един човек, намерете в него една добра черта и вижте той има ли добро, от което може да се ползувате. Той е милосърден – ти от него ще почерпиш милосърдие. Срещаш един човек разсъдлив, хубаво мисли, философията е много добре развита – ти ще почерпиш сила от него. Срещаш някой човек религиозен (у всичките хора не са тия чувства

развити) – ти от религиозните чувства ще приемеш от него. Всеки едни човек, когото срещнеш, има нещо добро, от което ще почерпите, ще ви даде. Някои хора са енергични – ти ще почерпиш сила от тях. Някои хора са смели, ти си страхлив – ще приемеш от смелостта. Всеки човек ще ти предаде нещо от характера, същевременно и те ще приемат нещо от тебе. Всички ние сме носители на Божествените блага. Всеки човек ще даде от изобилието на онова, което има в себе си. По естество ти си милосърд – ти раздаваш от милосърдието си; не че мислиш това, ти даваш нещо от себе си. Всеки човек, който дава нещо от себе си, той е добър човек. Желая сега всички вие да давате по Божественому; туй, което Бог ви е дал, да го раздавате, да не го задържате. Да раздавате всичко, което Бог ви е дал, че като идете при Него втори път, добре да сте го раздали. Тогава ще ви даде повече.

Казвам: Добре раздавайте Божиите блага, които Бог ви е дал във вас. Идеята за Бога трябва да бъде, че Той е едно същество съвършено и добро в Себе Си, едно любящо същество. Като мислите заради Него, оттам ще придобиете. Ти само като мислиш заради Него, всичко се нарежда. Мислете за Бога, че Той е най-добрият. Като мислите така, Неговата добрина ще влезе във вас.

„Отче наш“

39-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 8.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.**

*** Забележка: 1. На 24.VI.1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.*

2. Лекцията от 1.VII. 1942 г. е отпечатана в томчето „Опорни точки в живота“ (Беседи от Учителя, държани при 7-те рилски езера и в София, София 1942; включена е като 10-а беседа, със заглавие „Новата култура“, с. 56–61.)

1942_07_12 Ново раждане
10 ч.с., неделя

НОВО РАЖДАНЕ

Отче наш.
„Изгрява слънцето“.

Ще прочета 3. глава от Евангелието на Йоана. /Прочете първите три стиха./

Раждането е за всичките хора. Раждането е, което дава прогрес на човечеството! Казва му Никодим: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди! Има друго разбиране. По-старо от слънцето на земята няма; всека сутрин като изгрева слънцето, не е ли старо слънцето? Някой човек казва: Какво е прераждането? Като слънцето. Всека сутрин като изгряваш, то е новото слънце, като залязва то е старото слънце. Нито като изгряваш си млад, нито като залязваш си стар. Тъй трябва да разбирате работите. /Прочете Учителят от 4 до 13 стих/. Раждането е една земна работа. Какво е да се роди човек изново? То е да изгрее изново. Какво значи да остарее? Да залезе някъде. /Прочете от 13 стих до края главата/.

„Духът Божи“.

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че не вярват в това, което е вложено в тях. Като умрат мислят, че ще се свърши всичко. Една неразбрана работа. Нима слънцето като се скрие зад хоризонта изчезва? Даже и смъртта, както се представя, не е такава. Представят много страшна смъртта. Смъртта има повод, за нея работи непослушанието. Когато хората не искат да изпълнят ония закони, които управляват битието, те си създават нещастия. Вземете един цигулар модерен, той изучава свойствата на своята цигулка. Всеки тон има известни позиции. Ако не знае къде да тури пръстите, не може да свири. Ние се възхищаваме от цигулари, които свирят. Ние се възхищаваме от художници, които рисуват, ние се възхищаваме от един скулптор, който вае. Ние се възхищаваме от земледелеца, от какво ли не се възхищаваме? Аз казвам: По-голямо изкуство да люби човек няма в света. То е най-голямото изкуство. Няма по-голямо изкуство да знаеш да мислиш, няма по-голямо изкуство да знаеш да имаш свобода в себе си. Не обяснявайте свободата такава, каквато я няма в света; не обяснявайте живота такъв, какъвто не е. Сега казват: Кой е прав? Който живее добре, е прав; който не живее добре не е прав. Който мисли добре, е учен човек, който не мисли добре, не е

учен. Учението с тапия не се взема. Той може да вземе 10 диплома. Учен човек е онзи, който е роден учен, проявява се; онзи, който не е роден, може да е дресиран учен, има дресирани хора, има дресирани маймуни, но маймуни са. Има учени плочи, които свирят от Бетовен, от Бах, но само едно парче, повтарят. В тази плоча няма съзнание.

В света мощното, силното е човешката душа, която съзнава. Туй, което не умира, туй, което страда и се радва в страданието. Туй, което се радва и дава радост на другите без да осиромашава. Казвате, как? Едно езеро, което дава вода, осиромашава ли? То има притоци. Съвременните хора ги е страх като дават, да не осиромашеят. Който дава, забогатява, който не дава, осиромашава. Такъв е законът. То е в съзнанието. Няма по-хубаво нещо човек да съзнава в света. Ний всички страдаме, защото сме господари, искаме само да заповядваме. На кого ще заповядваме? Ако двама силни хора заповядват, ще дойдат в стълкновение. Единият иска да заповядва и другият иска да заповядва. Всички съвременни хора искат да заповядват. Най-първо двама млади, които се обичат преди да са встъпили в търговски отношения, те се обичат и уважават. Щом се оженят, искат да заповядват в къщи и двамата са сериозни. Защо са сериозни? Защото искат да заповядват. В света силните заповядват, слабите трябва да се подчиняват. На физическото поле ако си силен, ще заповядваш, ако си слаб в умственото поле, жена ти ако е по-умна, тя ще заповядва. Ти искаш и по ум да ѝ заповядваш. Помнете: Слабият никога не може да заповядва, нищо повече. Който слугува, заповядва. Който заповядва, той се готви за слуга вече. Хората умират в света по единствената причина, че искат да заповядват. Хубаво, що не заповядват на смъртта. Като дойде смъртта да кажат: Ти знаеш, че аз съм господар, аз ти заповядвам да си вървиш. Човек, който иска да заповядва, нека опита своята сила на смъртта. Ако победи, той е господар; щом тя го побеждава, той ще се учи да слугува. Смъртта казва: Щом вие умирате, вий сте слуги, вий не сте господари, вий нямате сила. Казвате: Да се поборим. Повлече те смъртта, събори те на земята, казва: Какво е твоето господаруване. След това вий питате, къде е оня свет? Аз ще ви кажа. Как образувате вашия свет навън? Във вашия свет вий образувате един вътрешен свет. Оня свет е оня вътрешен свет, който вий мислите такъв. Туй, което вий виждате в природата, ви радва. Виждате една микроскопическа страна. Вземете сега един микроскоп, който увеличава 10, сто хиляди пъти, с 10, сто милиона пъти. Знаете колко неща ще се открият? Казвате: Аз виждам. Какво виждаш? Ти не можеш да виждаш човешката мисъл, ти не можеш да виждаш човешките чувства, даже и човешките постъпки не виждате. Туй най-възвишеното, което ний имаме в света, то е нашата мисъл, която е отвлечена в Божествения свят. Това са като черешите, сливите, виждат се. Човешката мисъл е плътна, от нея ангелите похапват. Ти си като дърво, един ангел като дойде ще опита

мисълта ти сладка ли е. Ако е малко горчива, оставя я. Тия дървета, които са изпратени на земята, са от горчивите, не са хас дървета. Изпратени са тук да ги присаждат, да ги облагородяват и после ще ги пренесат в Божествената градина.

Вие може да кажете: Това вярно ли е? Питам: Туй, в което вий вярвате, вярно ли е? Кои неща са верни? Аз считам в света три неща верни. Вярно е туй, което Любовта говори. Вярно е туй, което Мъдростта говори. Вярно е туй, което Истината говори. Другите неща не са верни. Любов, която говори, носи живот. Живот, който говори, носи радост. Животът сам по себе си трябва да носи радостта. Че животът носи нещастие, причините са съвсем други. На този живот не даваме подходяща храна, не го храним с любов. Съвременният живот е хранен с отровна храна. Цялата кръв е покварена и мислите, и сърцето, всичко е покварено. Аз гледам един религиозен човек говори за Бога. Бог, който е Любов, и казва: Ще бъда ли спасен. Той проповядва на другите, че има Господ, не знае той дали ще бъде спасен или не. Ние мязаме на онзи българин, наречен Стоян, който бил при един свещеник. Свещеникът казва: Стояне, Стояне, на оня свят като идем, ще скърцаме със зъби. Той му казва: Ти няма какво да се безпокоиш, твоите зъби са опадали, моите са здрави. Който има здрави зъби, може да скърца, на когото зъбите са опадали, не може да скърца. Думите скърцане със зъби, трябва да се разбират. Един човек, който не живее добре, скърца със зъби. Зъбите са емблема на човешката добродетел, затова имат бял цвят. Когато на хората падат зъбите покварени са зъбите. За бъдеще по-хубави зъби трябва да се дадат. Вие имате дарби, които трябва да проявите. Един цигулар, който не свири, е престъпник. Един певец, който не пее, е престъпник. Един скулптор, който не вае, е престъпник. Всеки човек, който не работи в света върху своите дарби, е престъпник. Престъпник в добър смисъл го казвам. Българите имат обичай, когато детето ходи на четири крака и започва да се изправя, наричат го престъпулник. Майката ще омеси една пита, ще повика съседките, че детето е престъпило. За всяко престъпване правят пита. Трябва да се радваме, че сме престъпници. Радвай се, че излизаш от един затвор и влизаш в света на светлината. Радвай се, че си паднал. Пак стани, господар си. Ако не можеш да станеш, там е лошото. Онова доброто във вас, което е вложено, то е важно. Няма по-хубаво нещо човек да живее. Животът е цяла песен. Цяла музикална пиеса. Човек, който може да свири, ангелите турят ухото да слушат, когато човек живее. Има много важен живот да се изучава. Много гами има, по много начини може да се живее човешкият живот. Някои казват: Дотегна ни да живеем. Вие още не сте живели, тепърва трябва да живеете. До сега сте вземали елементарните уроци на свиренето, от сега нататък ще трябва да свирите по-сложните песни, ще трябва да давате концерти. За Любовта ще израснете като

плодове: круши, ябълки, на пазара ще ги продавате. Всеки, който вкуси от вашата Любов, ще оживее. Някои казват: Говори ми за Любовта. Аз не искам да ви говоря за една Любов на доброто. Казвам: Виж в твоята градина, в градината на твоя ум, в градината на твоето сърце, в градината на твоята душа, влез и виж плодовете узрели ли са. За мене Любовта е реално нещо. Тя е най-сладкият плод, тя е най-хубавата вода, която вий може да вкусите, тя е най-хубавият хляб, който вий може да ядете. Няма нещо в света, което е толкоз красиво и така приятно, както Любовта.

Сега ще ви прочета нещо, една събрана мисъл. Туй са обяснения. Това, което ще ви чета, е събрана мисъл.

/Учителят прочете „Дом на блаженствата" – слово, говорено на 3.VII.1942 година, петък, на Молитвения връх на 7-те Рилски езера./

/Чете:/

Роденият изново е човекът, който е роден от Любовта, оживял от Мъдростта и възкръснал в Истината. Той е човекът, който сега излиза от Бога и иде в света, за да покаже силата Божия, за да покаже силата на доброто, силата на правдата, силата на разумността. Те са хората, които носят знамето на Любовта; това е милосърдието. Те са хората, които носят светлината на Мъдростта; те са хората, които отварят очите на слепите, внасят свобода в Истината; те са хората, които носят живота на безсмъртието.

Прочие, съгради дома си от нишките на Любовта, изплети го от нишките на Мъдростта, украси го от нишките на Истината. Сложи тогава трапезата в дома си и покани на гости Любовта, покани на гости Мъдростта, покани на гости Истината. Стани, та им послужи, за да се научиш, как да живееш. Престани да се тревожиш за малките неща, от които се създават скъпоценнни камъни. Престани да се тревожиш за мътната река, от която животът се наторява. Престани да се смущаваш от тъмнината, от която животът се ограничава. Тъмнина и светлина, това са приятели на Любовта. Знание и невежество, това са приятели на Мъдростта, робство и свобода, това са приятели на Истината. Тъмнината това е Старият завет, а пък светлината – това е Новият завет. Тъмнината това е нощ, вечерно време трябва да почиваш. Любовта е ден.

Роденият от плът е човекът на Стария завет, а роденият от Духа е новият човек, роден от Любовта.

Всеки човек, който се тревожи от хапливите мухи, не може да разбере

света. А пък, който впряга хапливите мухи да орат земята, той е разбрал живота.

Създавай от хапливите мухи говеда, крави, коне, тури им самар нека да работят, да помагат на живота. Не мисли какво ще стане с тях, каква е тяхната участ. Нека да работят. По-добре работа, отколкото хапане. По-добре ядене, отколкото ритане. По-добре говорене, отколкото злословене.

Накарай хапливите мухи да пеят. Накарай хапливите мухи да играят, както младите моми на хоро и както младите момци до тях. Нека хапливите мухи да станат ученици на добрите хора в света. Нека хапливите мухи да забравят своето минало недоволство и да се не гордеят, че карат големите волове да бягат по полето, защото слабият когато гони силния, става смешен. Когато слабият рита силния, краката му се изкълчват. Когато слабият прави спор със силния, той оглупява. Не се опитвай да победиш Всесилния. Не се опитвай да надхитриш разумния. Не се опитвай да ограничиш свободния, защото ще изгубиш това, което имаш.

Стани слуга на Любовта. Стани ученик на Мъдростта и стани придворник на Истината. По-добре Любов, отколкото омраза. По-добре знание, отколкото невежество. По-добре свобода, отколкото робство.

Безлюбието го създадоха хапливите мухи. Невежеството го създадоха хапливите мухи, и робството го създадоха хапливите мухи. Какво ти коства да се откажеш от една хаплива муха. Няма по-слаби същества от хапливите мухи. Какво те спъва да победиш една хаплива муха. Ти си помислил, че хапливата муха е най-силното същество в света. Това е твоето първо заблуждение, което носиш сега в света.

Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да играят на хоро. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да пеят в хор наедно. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще дигнат знамето на свободата и ще го разнесат в света.

Прочее, стани началник на хапливите мухи и поведи ги напред като знаменосец. Да пеят и да играят, и да кажат, че това е новият живот в света.

Благодарим Ти, Господи, за Любовта, която си изпратил в света.

Благодарим Ти, Господи, за Мъдростта, която си изпратил в света.

Благодарим Ти, Господи, за Истината, която Си изпратил в света, за да ни въведеш в Своя дом на блаженство.

Радвайте се, че имате една душа, която ви прави съучастник в цялата вселена.

Радвайте се, че имате един дух, който ви прави да воювате за Истината.

Радвайте се на вашия ум, който мисли за Любовта.

Радвайте се на вашето сърце, което възприема всичките Божии блага.

Добрата молитва.

38. беседа, държана от Учителя
на 12 юли 1942 г. 10 ч.с., неделя
Петровден, Изгрев, София

1942_07_12 Трите чаши
утринно слово

ТРИТЕ ЧАШИ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
Ще прочета дванайсета глава от евангелието на Матея.
„Духът Божи“

Една майка, която ражда едно дете, което не може да говори, не може да чува, не вижда, защо го е родила? Ако хората не могат да говорят, защо са? Ако всичките блага, които съществуват в света, човек не може да се ползва, защо са? Ако имаш вода, и не може да пиеш водата, тогава какво може да направи човек?

Сега ще ви прочета някои работи, които са ценни. Цигуларят е ценен за онзи, който знае да свири. Гласът е ценен за онзи, който знае да пее. Поезията е ценна за онзи, който я разбира. Животът е ценен за онзи, който го разбира. Животът не седи от едно растение, безброй растения има.

Учителят прочете „Красотата на живота“, единадесето слово, държано на 2 юли 1942 г. на Молитвения връх, при Седемте рилски езера.

В добрия и разумен живот красивото е любовта.

В добрия и чист живот красивото е мъдростта.

В добрия и светъл живот красивото е истината.

Поддържай красотата на любовта.

Поддържай чистотата на мъдростта.

Поддържай светлината на истината и ще бъдеш винаги радостен и блажен, защото Бог пребъдва в тях.

Любовта в своята красота изпълни целия Божествен свят.

Мъдростта в своята чистота прониква цялото битие.

Истината в своята светлина държи в свобода всички същества в Божествения свят.

Обичай любовта, обичай мъдростта, обичай истината.

Те да ти бъдат светилници в душата, защото чрез тях Бог се изявява на ония, които Го търсят.

Призовавай Бога в любовта.

Призовавай Бога в мъдростта.

Призовавай Го в истината.

Само така ще чуете тихия глас на Неговия Дух да говори във вашата душа, да говори на вашия ум, на вашето сърце, да говори на вашия дух.

Благостта на Бога винаги пребъдва в Неговата любов, в Неговата мъдрост, в Неговата истина. В тях се изявява Неговата безгранична благост.

Служете на Господа с любов, служете с мъдрост, служете с истина, и ще имате живот, светлина и свобода.

Красотата на любовта, чистотата на мъдростта и светлината на истината да пребъдват във вас.

Пребъдете в тях, за да пребъдат и те във вас.

Те са новият живот, който Бог изпраща в света.

Духът Божи иска милост, а не жертва.

Свещта, докато не се запали, светлина не дава. Красивите свещи, които не горят, не зная каква е тяхната цена. Замръзналата вода, която не тече, не носи никакво благо.

Спрете се върху този въпрос: вие сте недоволни в себе си. Задайте си въпроса защо сте недоволни. От какво сте недоволни. Очаквате нещо. Какво очаквате, не ви е известно. Малкото дете очаква да порасте, да стане като дядо си. Един ден, като порасне като дядо, остарява като дядо, погребват го като дядо му.

Хубостта на свещта е, когато изгаря или, като се запали, да гори. Като се

запали свещта, не я гасете. Всички имате навик, като видите запалена свещ, да я гасите. Никога не гасете свещта, нека се харчи. Казвате: „Да няма много харч.“ Представете си, че сте в един свят, дето еднакво вземат данък и когато къщата има кираджии, и когато няма. Ако ти съградиш една къща, и никой не живее в нея, вземат пак данък на къщата. Кое е по-хубаво, да имаш кираджии или да нямаш кираджии? Да имаш кираджии, разбира се. За предпочитане са лошите кираджии пред празната къща, за предпочитане е най-лошият живот, отколкото празната къща. Че какво лошо има, че страда човек? Страданието в света носи най-голямото благо. Когато кокошката пострада, ти се радваш, благо ти стане на душата. Ти се радваш, и децата ти се радват, като похапнат от месцето. Какво лошо има, че умряла една кокошка? Умряла, но кокошката произвежда радост. Какво лошо има, че си изял една слива? Произвежда радост. Не струва ли да страда сливата, пък ти да се радваш? Един ден сливата ще те изяде. Вълкът изяде овцата, но и овцата изяде вълка.

Лошото е в това, когато не ядеш с любов. Когато ядеш с любов, то е радост. Когато ядеш без любов, то е страдание. Всичкото седи: когато яденето става по любов, радост носи; когато е без любов, страдание носи. Тогава от тебе зависи. Кое е по-хубаво: когато плащаш за яденето или когато не плащаш? Когато плащаш. Когато не плащаш, то е страдане. Ако вие влезете в един дом, и хората не ви обичат, вие ще платите за яденето. Щом влезете в един дом и ядете с любов, вие сте платили, няма какво да плащате. Сега всичките хора страдат, че не плащат яденето. Ти страдаш, ял си нещо, което не си платил. Плащаш сега. В природата всичко трябва да се плати, и то добре ще платиш. Тогава казвам, че любовта е плащане – звонкови монети, мъдростта е плащане – звонкови монети, истината е плащане – звонкови монети. „Даром, казва, сте взели.“ Даром е само туй, което любовта носи. Даром е само туй, което мъдростта носи. Даром е туй, което истината носи.

Та казвам, всяко нещо, което е направено от любов, ползва самия човек, ползва и другите. Една мисъл, изпратена някъде с любов, тя постига своята цел. Една мисъл, изпратена с мъдрост, тя постига своята цел. Една мисъл, изпратена с истина, тя постига своята цел.

Ние не може да се оправдаем. Казва: „Аз не мога да любя.“ Значи Бог, Който ни е създал, ни обича и люби – ние, които сме родени от Него, не можем да любим. Несъвместима е тази философия. Има изопачаване на човешкия ум. Значи водата, която е излязла от извора, да не може да тече. Всяка вода, която излиза из извора, тече. Всеки лъч, който излиза от слънцето, той пътува из пространството. Всичките хора обичат. Всеки търси да го обичат. Всичките хора обичат. Когато ядете един плод, вкусът,

който чувствате в себе си, то е обичта, която плодът носи. Туй съзнание, че плодът е вкусен, то е любовта, която стига и влиза във вас. Всяка една мисъл, която влиза в ума ти, то е присъствието на Божия Дух. Всяко едно добро разположение на сърцето ти, което чувстваш, е присъствието на Божия Дух. По някой път търсим външната страна. Вземете, тук има неща написани. (Учителят показва беседата, която чете.)

Истината не седи в това, което е написано. Истината седи в този живот, който тя носи. Този живот, който влиза в нас, това е истината. Ако една истина не носи свобода, какво е тя? Не е истина. Едновременно три неща човек трябва да добие: човек трябва да добие живота, трябва да добие свободата и светлината. Три неща трябва да придобие. Живот без светлина, живот без свобода, не е живот. Ако вие търсите живота, в който да няма светлина, тогава не вървите по правата посока.

Сега мнозина в съвременния живот си дават мнението за някой, че не могъл да пее, пък че друг пял хубаво. Ако го накараш да пее, той сам не може да пее. Според мене един човек, който не може да пее, той няма право да си дава мнението за другите дали пеят, или не. Един човек, който не може да яде, той няма истинско понятие какво нещо е яденето. Какво понятие ще дадеш? Ще чакаш, когато ядеш. Когато не си ял, ще мълчиш. Ако не си почувствал туй качество, което плодът съдържа, ти нямаш истинско разбиране за плода.

Тогава ние, които се готвим за небето, с какво ще се похвалим, като идем в небето? С нашите мустаци, с нашите дълги косми или с нашите рокли, с монограмите, с герданите си? Кой досега е занесъл герданите си в другия свят? Като идете там, гердани има. Ние герданите ще ги оставим настрани. Представете си един човек, който търси да обича, не може да намери кого да обича. Представете си, че вие обикаляте едно дърво, искате да обикнете едно дърво. Дървото ще го обикнете от плода. Без да вкусите, не можете да го обичате. На едно дърво гледате външната обстановка, вкусите един плод, втори, трети. Като намерите един плод, който съответства, който е едно с вашата душа, вие го харесвате, вие ще го опитате.

Казвам, човек се цени по своята мисъл, цени се по своите постъпки, цени се по своите чувства. Това са плодовете на човешката душа. Онова дърво, на което плодовете му гният, не е истинско. На едно Божествено дърво плодът му никога не гние. В правия смисъл: мисли, които не се развалят, чувства, които не се развалят, и постъпки, които не се развалят, това са истински плодове на човешката душа. Писанието казва, че тия плодове ще бъдат с вас. Единственото нещо, което може да занесете със себе си, то е вашият ум с неговите плодове, то е вашето сърце с неговите плодове, то е

вашата душа с нейните плодове.

В оня свят това ще бъде. Радостта ви ще бъде да участвате в плодовете на другите, ще вкусите плода. Един ум трябва да се опита. Ума може да опиташ от неговите мисли. Една душа може да я опиташ от нейните постъпки. Сега вас ви смущава материалната страна. Материалната страна, това е опаковката.

Човек, докато не започне да страда в света, той остава непроявено същество. Започне ли да страда, опаковките започват да се снемат. Когато престанат страданията, всичките опаковки се снемат, виждате същността. Докато има страдания, то са външни опаковки. Радостта, като дойде, то е реалното в живота.

Аз по някой път седя и мисля колко хората са безчувствени. Казва: „Какво нещо е Господ? Какво нещо е Господ заради мене?“ По някой път излизам навън и имам една котка, която седи отвън като стражар, пази цял ден. Простряла се, вече е от новото учение, казва: „Отказах се от мишките, отказах се от птичките.“ Обича мухи да яде. Като се наяде, пак лежи. Казва: „Не ме заставяй да ловя мишки, тогава ще стана помак в своето верую. Искам да издържа на учението си.“

Ти седиш, не обичаш един човек, пък се преструваш, че го обичаш. Господ ти казва: „Защо го лъжеш? Ти, казва, от Мене видял ли си безлюбие, да не обичам някого? По кой ум ходиш, туй отде го научи? Ти не си го научил от Мене. Виж във външната природа как са нещата, защо не постъпваш така?“ Казваш: „Баща ми, майка ми ме научиха.“ Те откъде го научиха, от кой баща, от коя майка? Погрешката седи във вас вече. Всеки човек, който иска първо да го обичат, той ще направи погрешка. Иска да го обичат, той отпосле да обича. Защото, ако идете при някой бакалин, иска първо да му платиш, че тогава ще даде стоката. Но ако даде преди ти да си му платил, на вересия, ако има доверие, то е човекът. С пари аз може да накарам всеки да вярва. Като извадя парите, всеки вярва в мене.

Ако искате да знаете колко хората вярват във вас, идете на бакалницата. Казва: „Не може да дам.“ Не се сърдете. Злото в света седи в това, че ти искаш първо да вземеш, после да даваш. После, като вземеш, половината за себе си задържаш. Животът седи в това, че ти като ядеш, остават малко огризки. Ти се похвалиш на този, на онзи. Доброто в живота седи в това: онова, което ти ядеш, да го дадеш така чисто, както ти обичаш да ядеш. Законът е верен. Майката четири–пет пъти става на вечер да служи на онова, малкото, дете. Преди да се е родило, майката не го познава. Като се роди, майката знае ли го? Не знае откъде е дошло. Дошло в дома ви,

турите му едно име, казвате: „Наш Костадинчо, наш Драганчо.“ Откъде иде Драганчо, откъде иде Костадинчо, не го знаете. Представете си, че един ваш приятел ви дава ябълки. След като разрежете, намерите някой червей, скрил се в ябълката. Кое е онова, което разваля човешката мисъл? То са тия червеи. Още когато се е зачевала във вас мисълта, някоя пеперуда е снесла своите яйца вътре.

В света Бог ни изпитва по два начина: за някои неща, които ние правим, плаща ни пребогато, за някои, които правим, Той нищо не плаща. Туй, за което Той ни плаща пребогато, наричаме го добро. Туй, за което той не ни плаща, наричаме го зло. Какво нещо е злото? Нищо не са ти платили. Какво нещо е доброто? Платили са ти. Питам тогава: злото в какво седи? Представете си, че вие имате двама господари. Единият казва: „Много ще ви платя“, другият казва: „Като дойдете при мене, нищо няма да ви плащам.“ Освен че нищо няма да ви плати, но ще работите доста трудно, само за хляба, нищо няма да ви плаща.

Тогава представете си онзи господар, който по пет пъти на ден храни своето прасенце, но като дойде Коледа, всичко взема от прасето. Най-първо, господарят е добър. Като дойде Коледа, господарят казва: „Досега аз плащах, сега ти ще платиш.“ Аз съм ви привеждал един пример за тъй наречената баба Янка. Ако има тук някоя баба Янка, да се не сърди. Тя живееше във Варненско, особена баба Янка беше. Аз я познавам добре. Всеки гост ще го посрещне добре, казва: „Много се радвам, че дойде.“ Ще наточи баница, ще заколи пиленце, ще наточи винце. След като замине, казва: „Чума такава, като че го е викал някой да дойде. Дошъл сега да си губя толкова време да му точа баница, да му коля кокошка или вино да му дам.“ Питам: какво бихте казали, че баба Янка отподире ви казва тъй, след като ви е угостила? Баба Янка, това е дяволът в света. Той започва всичко много добре, в края свършва зле.

Когато в нашия живот няма една последователност, ние мислим кому да дадем любовта си, казваме: „Дали е достоен за любовта?“ – и ние сме като баба Янка. Любовта иде от Бога и се връща в Бога. Бог засега ни опитва. Той изпраща любовта и тази любов се връща към Него. Когото и да любиш, Бог те опитва доколко си добър проводник на любовта. Гледам тук, като се направи нова канализация за водата, оставиха четирийсет дена да тече непрекъснато водата – трябва да се пречистят тръбите, да не остане никаква кал. Любовта дълго време трябва да тече, да ни очисти вътре, да не разваля пътищата. Тази любов е като водата. Ако тази любов не минава да очисти човека, тази любов не е онази, която ние търсим. От тази любов всеки един ще бъде като извор, дето ще дойдат като уморени пътници, да пият от тази вода. Тази вода той носи чиста, както излязла от Бога.

Казвам, ние трябва да имаме желанието да представим Божията любов такава, каквато е, не такава, каквато не е. Щом представим любовта такава, каквато не е, тя е неразбрана. Неразбраната любов винаги носи нещастие в себе си. Разбраната любов е ти да мислиш, че в любовта Бог присъства. Ние ще бъдем други хора. Казва Христос: „Всеки, който върши волята на Отца, той Ми е майка, баща, брат, сестра.“

Докато ние не се освободим от дряхлявостта на старостта, докато ние не се освободим от дряхлявостта на недоволството, всеки ден ние сме недоволни и търсим виновни. Господарите търсят погрешките в своите слуги, майката търси погрешките в своите деца, учителят търси погрешките в своите ученици, писателят търси погрешките в това, което е написал. Аз като намеря погрешките в това, което съм направил, тези погрешки са мои. Считам, че някъде не съм писал както трябва, считам, че съм се заблудил. Ако пишеш погрешно, показва, че не знаеш този език.

Вие искате да знаете кой е езикът на духовния свят. Пеенето. Кой е езикът на Божествения свят? Молитвата. Ако ти не знаеш да се молиш, не знаеш Божествения език. Ако ти не знаеш да пееш, в духовния свят не знаеш езика. Ако не знаеш да пееш, да свириш – то е духовният език, който учите. В духовния език една дума няма две значения. Ако не знаеш да пееш, не произнасяш думата вярно. Ще пееш добре. За да познаете кога пеете Божествено, ще ви дам един метод. Когато небето е покрито с облаци, има буря, вие започвате да пеете и небето веднага се очисти – вие пеете добре. Щом небето е ясно, вие започвате да пеете, и се заоблачи – вие не разбирате езика на духовния свят. То е едно от качествата. Като пееш, знаеш езика, небето се очисти, стане ясно.

Ако нашето пеене не може да отмахне всичките облаци, които сега са в умовете ни, ако пението не може да отмахне тъгите, които са в нашите сърца, ние тогава имаме един език, който е чисто земен. Бог в света е любов, какво нас не ни достига? Всичките хора се оплакват, че са нещастни. Крушите ви обичат, черешите ви обичат, водата ви обича, слънцето ви обича. Че някой Драган или Петкан не си дал мнението, вие сте тъжни, вие сте скръбни. Хиляди ви обичат, за Драгана или Петкана, които не знаете, тъжите.

Да ви кажа кой е този Петкан. Някоя модерна дама е нещастна, понеже нямала камилско перо отзад. Камилската птица, която има перата, щастлива ли е? Че как ще станеш ти щастлив, като носиш едно камилско перо? Някои са нещастни, понеже нямали едно петало на някой кон. Вземете петалата на конете, за да станете щастливи. Конят, от когото

вземате петалата, щастлив ли е? Че как ще бъдеш щастлив при едно конско петало? Мислете хубаво.

Сега някой път има спор дали отвън къщите трябва да се мажат с боя, с вар, или не. Да кажем, вие не сте красиви. С каква боя трябва да се намажете? На дамите, които искат да бъдат красиви, които искат хас боя да имат, да ядат грах. Цяла година грах яжте. Аз бих желал всинца да бъдете красиви. Красота трябва да има. Красотата показва правия път на любовта, правия път на мъдростта, правия път на истината. Красиви трябва да бъдат хората. При горящата свещ има опасност. Всеки, който се приближи до горящата свещ, може да запали дрехата си. Значи да седи малко надалеч, да не се приближава. Ако вашата свещ запали някоя дреха, не сте вие виновни. Виновен е онзи, който се приближил. Да стои надалеч. Той се приближил, искал да загаси свещта, запалил си дрехата.

Свещ, която се изгасва, не е свещ. Свещ, която запалва дрехата на хората, е свещ. Не се страхувайте вие от онези, които се приближават при вас. Кога се роди страхът? Страха в света го роди Ева. Щом яде от плода на забраненото дърво, роди страха. Страха го роди Адам. Щом яде от плода на забраненото дърво, дойде страхът. Първото родено нещо в райската градина беше страхът. След като яде Ева от плода, роди страха. И Ева страха роди, и Адам. И двамата на един ум бяха. Адам, като го хвана Господ, уплаши се, казва: „Онази жена, която ми даде, ми даде да ям. Аз мислех, че ще създадем нещо добро, тя ме тикна в тази беля.“ Оправда се. Хвана Ева, тя казва: „Господи, онази змия, ако не беше дошла в райската градина.“ Адам обвини Ева, Ева обвини змията. Най-после Господ казва на змията: „Понеже ти си направила това, тебе ще те лиша от ръце и крака, ще ходиш, по корем да се влачиш и пръст да ядеш.“ На жената каза: „Понеже ти си послушала това, което се влече по земята, затова с мъка ще раждаш децата, девет месеца ще се мъчиш.“ На Адама казва: „Ти си послушал едно същество, което ражда, ти ще обработваш земята, и тя много малко плод ще ти дава.“

Ако не ви върви в материалните работи, вие сте Адам. Ако раждаш, то си Ева. Защо раждаш? Защото ядеш плода без позволение, когато Господ е забранил. Ако не ти вървят материалните работи, то е, понеже слушаш една глупава жена. Адам да не слуша Ева, нищо повече. Ева да не слуша змията, нищо повече. Ева и Адам да слушат Господа, Който казва: „Да не ядете от дървото на познанието добро и зло.“

Казва им Господ: „Ходете по пътя на любовта. Ходете по пътя на мъдростта. Ходете по пътя на истината.“ Вие постоянно казвате: „Този е лош човек. Той ял от забраненото дърво. Той не живее хубаво.“ Отде

знаеш? Казваш: „Той е много лош човек.“ И ти си ял, иначе отде го знаеш? Престанете да ядете от туй, забраненото, дърво. Аз даже толкоз години гледам, пред мене ядат от забраненото дърво. Ред години има, ашикере го ядете. Намислил съм да ви отуча всички, да не ядете. Ще ви кажа как ще ви отуча. Сериозна работа е.

В Америка трима души американци имали три много ценни коне. Един от тях обичал да рита. Другият обичал да хапе, на много слуги ушите били отхапани. Един професор, който се занимавал с коне, казал, че за половин час може да отучи коня да хапе. Ще ви разправя само за онзи кон, който отхапал на десетина души ушите, как бил отучен. Като хванал коня професорът, конят го наблюдавал, търсел случай да отхапе на професора ухото. Този професор сварил един чукундур, горещ го държи в ръката, държи и юздата на коня. Таман конят рече да отхапе ухото, той тиква чукундура в устата. Три пъти като тиква чукундура, онзи кон се укротява, разбира, че не трябва да хапе ушите.

Ако идем в оня свят и след нас идат десетина души с откъснати уши, какво ще кажете на Господа? Една сестра ми се оплакваше, казва: „Чувствам, тук на Изгрева, че нещо ми казва да бягам оттук.“ Казвам ѝ: „Ти защо си дошла, върви си. Изгревът от тебе няма нужда.“ Помнете, Изгревът е цялата земя. Слънцето огрява цялата земя. Където и да идеш, на Изгрева ще бъдеш. Иска да бяга от Изгрева. Къде ще идеш? Кой е излязъл вън от земята? Където и да идеш, на земята ще бъдеш, все ще имаш същия Изгрев.

Единственият път, по който може да излезете от земята, то е знанието. Единственият път, по който може да се освободите, то е истината. Ще поставите вече на опит. Аз желая всички вие да бъдете свободни не така, привидно. Само истината, която изтича от Бога, може да ни освободи. Само мъдростта, която излиза от Бога, тя може да внесе знанието. Само любовта, която изтича от Бога, може да внесе новия живот, който искаме. Днес може да възприемете този живот. Ще кажете: „Ние сме го възприели.“ Животът, в който няма съвършенство, не е възприет. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Ако ние не може да възприемем съвършенството, ако не може да живеем така, както Бог изисква, тогава любовта ни не е пълна. Щом възприемем любовта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем мъдростта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем истината в нейната пълнота, свободата ще дойде. Добрият човек, и с пари, и без пари, е еднакъв. Лошият човек, и с пари, и без пари, е различен – като има пари, е добър; като ходи без пари, различен е неговият живот. Добрият човек, и пари като няма, пак създава парите; плод като няма, създава

плода.

Та казвам, доброто в света е всесилно. Ти, ако не искаш да страдаш, помени само доброто в себе си. Като изчезне страданието, то твоето добро има сила. Мислите, че Господ няма да ни слуша. Ако Господ изпраща Своето слънце, изпраща всичките блага, мислите ли, че когато поискате нещо, няма да ви задоволи? Когато Той не ви дава, коя е причината?

Ние сме чудни хора. Като ни изпратил Бог в света, Той ни дал по една чаша на любовта, една чаша на мъдростта, една чаша на истината. Ние, съвременните хора, изпочупихме тия чаши, няма с какво да пием. Тия чаши трябва да бъдат здрави. Само с чашата на любовта ти може да черпиш от живота. Само с чашата на мъдростта ти може да черпиш от знанието. Само с чашата на истината ти може да черпиш от свободата. Ако тия чаши сме строшили, тогава де е причината? Причината сме ние. Тия чаши не са строшени, но ние сме ги заложили, продали сме ги. Всеки да иде да намери тия чаши, дето ги е заложил. Там има монограми, и на край света да е, да идете да ги намерите. Щом вземете тия трите чаши, всичко ще тръгне напред. Казва Христос: „Чашата, която Отец Ми дал, да я не пия ли?“ Ако ти пиеш с онази чаша, която Бог ти дал, е благословение. Ако пиеш с чашата, която Бог не ти е дал, няма благословение.

Казвам, всички трябва да пием от онази чаша, която Бог ни дал. Тогава Божието благословение ще бъде с нас.

„Отче наш“

Двадесет и шесто утринно слово
12 юли 1942 г., Петровден, неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_07_15 Законът на Любовта
Общия окултен клас

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Красив е животът“
„Махар Бену Аба“

Ще ви прочета само няколко изречения: (VII слово, 28.06.1942 г., Рила (в „Опорни точки на живота“ (Беседи от Учителя, държани при 7-те рилски езера и в София, София 1942), с. 45–48: „Новият свят“.)):

Душата е храм на Истината.
Умът е светилище на Мъдростта.
Сърцето е олтар на Любовта.
Света на светлината Бог създаде за очите,
Света на слуха – за ушите,
Света на уханието – за носа,
Света на словото – за устата.
Работата Бог създаде за ръцете,
Движението – за нозете,
А тялото – за жилище на душата.
Първият човек бе създаден за живота, за движението.
Новият човек е създаден за любовта и за знанието.
И така от живота към любовта.
От любовта към Бога.
От Бога към света, за да познае светът, че Бог е всичко в света.

Като казвам „от Бога към света“, не разбирам към света на тъмнината, в която хората блуждаят, но към света на светлината, в която хората възкръсват за новото познание на Бога.

Бог е вечната красота в живота.
Бог е вечното постижение в любовта.
Бог е вечното изявление на красотата – основата на доброто в света.

Трябва да си нося чаша. Няма особени чаши, с които може да ви черпя. Религиозните хора всякога са страдали от липса на светлина. Религиозните хора имат доста топлина, но не и светлина, но не и знание. Религиозната култура е култура на нощта. Месечината е стимул за религията. Затуй, когато някой казва: „В религията всичко се постига“, трябва да се разбира.

Събраната енергия през деня растенията я употребяват, обработват я. Религията обработва богатствата, които денят носи в себе си. Най-много разделения има между религиозните хора. Когато те дойдат до омразата, ако те намрази един религиозен човек, ще те гони до 9 рода. Вземете неразположението на евреите към Христа, 2000 години не могат да се примирят. И сега като Му кажат името, като че ги бодне нещо, не могат да се примирят. Не могат да приемат, че този човек е бил пратен от Бога. Българите 500 години не могат да ги убедят, че богомилите били пратени от Бога. Казват: „Еретиците станаха причина България да пропадне."

За бъдеще трябва една религия, която да започва с деня, но не с нощта. Защото Библията казва: „В началото Бог създаде небе и земя; и земята беше неустроена [и] пуста." Значи религията започва с един неустроен свят. Религиозното чувство казва: „Да бъде светлина." На сегашните хора им трябва повече светлина, на религиозните хора им трябва повече светлина. Когато говорим за любовта, казва: „Аз не го усещам." Не е въпрос за усещане. Светлина трябва. Любовта не е най-първо да чувствуваш топлината. Най-първо светлината трябва да дойде. Главата не е място за светлина. Главата е място за тъмнина. Вие имате съвсем друго понятие. Казва: „Аз мисля." Който мисли, вечерно време е. Вечерно време мислиш да не се спънеш някъде. Казва: „Аз мисля." В нашия ум има тъмнина. Следователно трябва да носим светлината, а светлината е вътре в човешката душа. Дихането на Бога е, което вложи в нас светлината.

Сега, ако една снаха не може да опече хляб, защо се е женила; ако не може да сготви едно просто ядене, защо се е женила? За пример, по някой път вие сте неразположени спрямо окръжаващия свят. Неразположен си спрямо деня, че е облачно, или пък лятно време голяма температура има, 40–50 градуса, или пък зимно време, че е много студено. Питам сега: Кой ви дава повод да бъдете недоволни от студа? Кое ви дава повод да бъдете недоволни от топлината? Кое ви дава повод да бъдете недоволни от сухотата? Казвате: „Много сухо време" или „Много влага има". Човек често страда и сам си създава своя студ, често сам си създава своята горещина.

Има една светлина, която от Бога изтича. Тя е само за чистите души. За пример, вземете рибите, които се движат във водата, са студенокръвни; онези, които се движат във въздуха, са топлокръвни. Но и на сушата има студенокръвни. Змията е студенокръвна. Казвате: „Рибите са чисти." Чисти са рибите, но много жестоки са. Змията е студенокръвна, но е много жестока. Като хване жабата за крака, полека я нагълта и не иска да се потруди да я сдъвче, нагълта я цяла. По някой път вие приемате знанието като змията, нагълтате го, хич не го дъвчете. Човек, който не мисли, той не си дъвче храната. Добре ще мислиш. Мисленето е дъвкане. Ти не мислиш,

[не] дъвчеш и тогава гълташ цяла храната си. Ако един художник не знае да размива боите си, какво ще направи? Той ще се учи на изкуството да размива боите си, после да знае колко боя трябва да тури. Религиозните хора казват: „Като идем в онзи свят, там ще се научим." Пък защо в този свят да го не учат? В оня свят да го учат. Оня свят не е място за децата. В този свят понеже хората станаха горделиви, Христос казва: „Ако не станете като малките деца." Всеки човек, който умира, той ще стане по-дребен от просото. Като умре, човек е много голям. Първото нещо е, че ще го погнат духовете; като го погнат да го хванат, да го вържат, той хуква да бяга и се свива, свива, свива, че стане невидим. Избави се от лошите духове, но не знае как да се върне в своята форма. Стане толкоз дребен, обезсърчи се, казва: „Нямам никаква форма." Единственото нещо, което дава форма, то е Любовта. Единственото нещо, което дава форма, то е Знанието. Единственото нещо, което дава форма, то е Истината на нещата. Определя ги.

Та, казвам: Ние сме длъжни да работим да създадем в себе си едно лице, да създадем в себе си една глава, да създадем в себе си едно тяло, ръце, всичко според правилата на Любовта, според правилата на Мъдростта и според правилата на Истината. Не да има човек ръце, лице каквито и да са. Ако е за крака, и конят има крака, и конят има глава.

Та, казвам: Каква глава трябва да имат религиозните хора? Много симетрични глави трябва да имат. За пример, знаете ли колко трябва да тежите? На всеки от вас каква трябва да бъде тежестта му? Някои тежите 50, 60, 70 кила. Разправяше ми един, че тежал 110 кила. Ако е за тежест, един кит тежи около 60 000 килограма. Но питам: какво е постигнал китът със своята тежест? След него иде слонът; какво е постигнал?

Сега нов един начин трябва за разсъждение в света. Вие често седите и казвате: „Като идем в оня свят, какво ще правим?" Че вие сте вече в този свят. Вие не знаете как е създадена черешата, ябълката, сливата. Не знаете как се създадоха разни неща. Искате да идете в оня свят. Какво ще [видите] там? Вие като влезете, нищо няма да видите. Вие мислите, че ще видите ангели. Никакви ангели няма да видите. Ще намериш такива хора като тебе. Кой какъвто е, такива ще намери. Който обича да одумва, ще намери такива събратя, да одумват. Който обича парите, ще намери такива като себе си, които обичат парите. Който обича да пие, ще намери като себе си, да пият. Целия ден ще се разхождат по света, кой където дигне чашата да пие, ще казват: „Остави и [на] мене." Който обича да пуши тютюн, ще намери онези, които пушат. Онези дами, които обичат да мажат лицето си, ще намерят като себе си. Знаеш колко са смешни душите? След като умряла, една душа мисли, че има коса, че има лице, седи пред огледалото,

маже се. Никаква мазилка няма там. После туря рокли, облича се, пък няма. Там има съвсем друг порядък. Взема години, докато една душа дойде в съзнание, че то е сън. Както насън сънувате, че ви гони някой или сънувате, че сте богати. Аз съм превождал онзи пример. Преди години дойде един българин, мисля от Новозагорско беше. Дошъл, търси ме, запитва ме за духовни работи. Казвам: „Какво Ви интересува?“ Казва: „Интересуват ме парите. Аз 20 години се занимавам с малджийство.“ – „Колко намери?“ Намерили около 2000 рубли. Казва: „Има едно голямо богатство, изгубих го. Дошъл съм при тебе да ми кажеш къде е богатството.“ – „Как го изгуби?“ – „Молих се на Господа, молих се и една нощ при мене дойде един светия във формата на един турчин с чалма. Казва ми: „Твоята молитва се чу пред Господа. Ела, ще ти покажа къде са парите. Ще запомниш.“ Тръгнахме. Тамън наближихме мястото, да ми покаже, имаше един Стоян от селото, имаше да взема пари от мене, хвана ме и ми каза: „Слушай, кога ще платиш дълга си?“ – „Остави ме, ходжата ще ми покаже къде е заровено богатството.“ – „Не ме интересува това.“ – „Остави ме, ще изгубя.“ Сборихме се, събудих се.“ „Кажи ми – казва – къде са парите.“ Рекох: „Не е моя работа, то е работа на ходжата. Не може да вземам работата на ходжата. Той да си свърши работата.“

Не че са лоши тия работи, то е занимание. Всичко в света е занимание. Има занимания, които са преходни. Ние изгубихме целта на живота си. Като минем 50 години нагоре, започва лицето да се сбръчква, недоволството иде в нас. Не умираме свежи. Отиваме в оня свят и мислим, че там ще ни посрещнат. Че има посрещане, има. Но посрещат онези, които имат любовта в сърцето си; посрещат онези, които имат мъдростта в сърцето си; посрещат онези, които имат истината в сърцето си. Онези, които нямат любовта, които нямат мъдростта, нямат истината, никакво посрещане няма.

Христос привежда онзи пример. Умира богатият и отива в ада, умира и отива при Авраама. Българите са преобразили тази приказка, те пък разправят, че един свещеник, много благочестив, казва на жена си: „Ти, жена, като умреш, да ме търсиш в рая, мястото ми е в рая. Туй да знаеш, 101 на сто, в рая съм. Ти като дойдеш, при мене ще ти приготвя място.“ Случило се, че свещеникът умрял. Тя мислела, че той е в небето. Като умира и тя, отива да го търси в небето. Навсякъде го търсила, не може да го намери. В рая го няма никъде. Отишла да го търси в ада, намира го. Тя започнала да плаче и му казва: „Че нали щеше да бъдеш в рая?“ Казва ѝ: „Не се безпокой, то и владиката е тук, аз съм на рамената на владиката, тъй щото хальт ми не е толкоз лош.“

Сега, ако вие на Земята не можете да станете ангели, как ще станете в

небето ангели? Ако на Земята не можете да станете един зрял плод, как ще станете в небето? Мислите, че зрелите плодове тук се произвеждат. С тия плодове се занимават разумни същества, които са по-разумни от хората. По някой път се занимават да им създадат храна. Те създават плодовете.

Та, какво сме направили ние? От 2000 години християнският свят проповядва: „Покай се, покай се, покай се." Хубаво, покае се човекът. Какво трябва да направи, след като се покае? Новите времена от религиозните хора искат друго. Някои от пророците още преди хиляди години са предвидели, казват: „Бог каза: „Ще им дам нови умове и нови сърца, да Ме познават от малък до голям."

Но как може да се познава Бога? Бога не можем да познаем, освен чрез любовта. Значи, ще дойде един ден, да познаваме Бога чрез любовта. Тази любов на първо място носи светлина. Сега чудно е, че религиозните хора казват: „Любовта е неразбрана." Любовта е най-мощната сила в света. Може ли човек да живее при едно езеро и да бъде жаден? Когато по някой път вие казвате, че с любов не може, вие не разбирате любовта. Ако един от вас би разполагал с Божията любов, той би запалил света. Христос каза: „Аз дойдох огън да донеса да запаля." Той подразбира искрата на Любовта. Христос запали света и светът вече се раздухва. Виждам сега, светът гори.

Вие казвате: „Защо са сегашните страдания?" Питам: Защо бяха страданията на Христа? Какво спечелиха евреите, като Го разпънаха? Какво спечели Пилат, като Го разпна? Най-после какво печелим ние, като се откажем от любовта? Сега вървите по един път на миналото. Лъжете се. Казвате: „Да ни се народят деца." Имате няколко деца, искате да ги отхраните, да ги възпитате. Тези деца ни най-малко не тръгват по вашия път. Те тръгват по своя път, по техния път. Ако един баща не може да предаде Божията любов на децата си, какъв баща е той? Ако онези, скритите клечки в кибритената кутия, като ги извадите, не можете да ги запалите, защо ви са? Драснеш една клечка, изгасне, драснеш друга, изгасне. Защо ми е тази кутия, кажете ми? Не оставяйте вашия кибрит във водата. Светлината изключва всяка влага. Влагата не е потребна на светлината. Тя обича сухотата, защото във влагата се образува гниене.

Казвам: В Божествения живот е казано, че извори ще бъдете; но не външни извори, но вътре в човека. Има един извор Божествен, който не образува тази влага. Та, сега вие още всички сте под един страх. Казвате: „Какво ще бъде с нас, като умрем?" Страданията ви, след като умрете, няма да бъдат по-големи от сегашните. И може би някои страдания да бъдат много малки. На някои аз съм превождал този пример. Един пътник, който

пътувал ноще, паднал в една пропаст, хванал се за едно дърво. Цялата нощ се държал и като се уморил, помислил си, че вече не може да се държи, ще се пусне и затова се простил с жена си, с децата си. Като се пуснал, видял, че висял над 25 сантиметра пропаст под него. Никаква пропаст нямало отдолу.

Мислите ли, че онези, които създадоха ада, че говориха истината? Огънят засега е за дърветата, не за желязото. Желязото не се туря в огъня да гори. Сухите дървета се турят на огъня.

Та, казвам: Трябва да се освободите от онзи неестествен страх, че ще умрете. Че ще умрете, ще умрете, едно на ръка ще се мре. Пита защо умрял. Защото се родил. Но не е роден. Роденият от Бога грях не прави. Ние не сме родени, добити сме. Думата добит има двойно значение. На български добит значи бит и не са го добили; добит още значи роден. Думата роден изключва смъртта. Роденият от Бога грях не прави. Който се въплотява, може да умре; който се ражда от Духа, той не умира. Всеки от вас, който се въплоти, той непременно трябва да се освободи от плътта. Който се е родил и е приел Божествения Дух, той е излязъл от областта на смъртта. Роден от Бога е.

Та, сега вие всички, които ме слушате, казвате: „Да си поживеем." Че как ще си поживеете? Тамън си ти забогатял, деца имаш, жена имаш, дойде смъртта, задигне те. Тогава те турят в гроба, не може да излезеш из тялото, идат при тебе, че плачат отгоре ти, ти ги слушаш. Какво ще кажеш на това отгоре? Не мислете, че като се умре, така лесно ще се освободиш. Ако вие погледнете човек, той е свързан с безброй нишки, всяка малка частица е свързана с мрежи, дълги като паяжина, конци навсякъде. Аз ви виждам всичките с конци навързани. Тамън рече да прояви милостта, свързан е, потегли го тази паяжина, казва: „Не може." Тамън рече да се подигне във вярата, свързан е с конче, потегли. С вярата не може. Целия ден туй не може, онова не може. Това не може, онова не може, а може да яде, може да пие, може да спи, да става, да се кара, да мисли нещо лошо. Да направи добро не може за бъдеще.

Имаме един пример: един наш брат, Тихчев, той като напусна православната църква, влезе в стълкновение с владиката. Един ден с един друг отиват да се примирят, да се простят. Владиката като ги вижда, казва: „Вън, вън!", изгонва ги. Казват: „Да се разберем." – „Не искам да се разбирам." – „Ти си един лош човек." Сега навсякъде срещам това. Аз зная един брат тук, другият в оня свят и не може да си простят. Който мрази, лицето Божие не може да види. Бог не е Бог на омразата, но на любовта. Казва: „Той ме обиди." Че кой досега не е обидил Бога? Казва Христос, че

всичко, каквото кажат за Сина човеческаго, ще им се прости, но онези, които огорчат Любовта, няма да им се прости. Тези философи, които са неверни и сегашните философи са хлъзгава почва. Хлъзгава почва е почвата на едно лъжливо учение, с което хората се заблуждават.

Най-първо в Библията Бог дава една заповед в отрицателен смисъл. Казва: „От всичките плодове на рая може да ядете, само от плодовете на едно дърво да не ядете." Жената не послуша, казва: „Защо да не ям от това дърво, защо да нямам свобода да ям?" Сега във вашия рай, вътре във вас, трябва да ядете от забранения плод. Знаете ли кой е този забранен плод? Бащата казва на сина: „Пий вода колкото искаш, но вино не пий." Защо? Щом човек пие вино, става проводник на духове, на същества, които не са разумни. Всяка една мисъл, която упреква ума ви, всяко желание, което упреква сърцето [ви] и всяка постъпка, която упреква волята ви, да не ядете от тях, да не ги употребявате. Тъмна мисъл да не приемате. Тъмно желание да не приемате. Тъмна постъпка да не приемате.

Сега ме питат кога ще се свърши войната. За тия хора, които сега живеят, войната никога няма да се свърши. Те тъй ще си заминат. Онези, които идат сега, които носят Божията любов, за тях ще се прекрати войната. Ако вие искате да дойде мирът във ваше време и нямате любов, аз ви пророкувам: войната няма да се свърши. Хората на престъплението трябва да излязат из рая навън. Господ да очисти света от всичките. Колкото Еви има, колкото Адамовци в рая, всичките до един – навън, нито един да не остане. Ще създаде Господ един нов Адам и една нова Ева, които ще се подчиняват само на Закона на Любовта. Законът ще бъде, че вие, изпъдените навън, само чрез този нов човек, ако го обичате, ако го любите, само той ще ви отвори вратата. Ако не го любите, ще бъде вратата затворена за вас.

Или, другояче казано: Само чрез любовта Бог ще отвори вратата на Своето царство, да влезете. Когато Го потърсите с всичкото си сърце, ще Го приемете; когато Го приемете, ще сте готови да извършите волята Му.

По този начин, по който сега живеем, нас не ни очаква нещо хубаво. Че какво го очаква един човек на бойното поле? Милиони хора умират. Какво ги очаква? Каква анархия! Казваме: „За добро съдействува." Но в света съществува една анархия, повече от стотина милиона млекопитаващи се избиват за ядене. Тия млекопитаващи, които отиват в другия свят, са произвели цяла анархия. Най-първо всичките хора трябва да се откажат от убиването на млекопитаващите. Сега морал имаме. Казвате: „Трябва да се колят." По този начин, по който вървим, този ред не е Божествен ред на нещата. Той съществува вън от хората. За бъдеще религиозните хора,

посветените хора, те трябва да бъдат плодоядци, нищо повече. Никакво месо. Или може да ядат риба, но ще вземат рибата и те ще ги хранят, че тази риба да не е яла други риби. Щом не е яла други риби, може да се яде.

Сега не се дръжте за буквата. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, има живот." Значи на туй основание хората казват, че Бог създаде млекопитаещите да ги ядат. Имат право да ги ядат на основание на Христовите думи. Казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Ако не ядете плътта на овцете и ако не пиете кръвта на овцете, нямате живот в себе си. Логически е това.

Ние не трябва да се безпокоим; трябва да видим кои неща са полезни. Може да ядеш една риба. Като идеш на брега, рибата, която те обича, ще скочи в торбата, ти я опечи. Ако видиш една овца, дойде при тебе, иска да се жертвува, изпечи я, изяж я. Дойде една кокошка при тебе, иска да се жертвува – изпечи я, изяж я. Когато дойде сама, изпечи я, изяж я. Но щом бяга от тебе, не я бутай.

Сега трябва да влезе един закон, Законът на Любовта трябва да бъде мярка. Редът, който съществува, той не може да се измени, този ред. В този ред не може да турим любовта. В мътната вода прясна вода не туряме. Чистата вода трябва да бъде отделена от нечистата, нищо повече. Чистата мисъл – отделена от нечистата. Чистата и нечистата не могат да живеят в нашия ум заедно. Човек е разделен. От пъпа надолу той е в ада, от пъпа нагоре той е в рая. Както е в растенията. Всичките нечистотии от пъпа надолу се намират. Горе, и там има нечистотии, но вече Божествен свят. Та, казвам: Туй разделение, което съществува между светлината и тъмнината, тъмнината и светлината са разделени. Човешкият живот, и той е разделен.

Та, казвам: Любовта е границата между тъмнината и светлината, между омразата и любовта. Но Любовта сама на себе си е закон. Ти не може да кажеш на един човек да те обича. Щом носи любов, тази любов се проявява, понеже е една. Бог е Любов.

Щом Бог присъствува в нас, Той ще се проявява. Мислите ли, че ако Господ влезе в нас, Той няма да оправи света? Ще го оправи. Всички се оплаквате, че болести имате, беднотия имате, сиромашия, какво ли не. Пуснете Господа в душата си. Пуснете Го във вашия ум, пуснете Го във вашето сърце, пуснете Го във вашето тяло. Веднага всичко ще се изправи по начин, по който Той вече е предвидял.

Сега някои от вас може да възразят, да кажат: „Покажи ни." Аз не искам да

показвам на хората нещата. Аз с вас бих постъпил по същия начин, както онзи българин, който се връща от нивата, целия ден го валяло дъжд и влиза вкъщи. Жена му казва: „Стояне, па тамън си мокър, вземи котлите, че донеси вода.“ Той взема котела с вода, излива го на жена си и казва: „Ти си мокра вече, и ти може да отидеш да донесеш вода.“ То не разрешава въпроса. Вода в мокро време не се донася, в сухо време се донася вода.

Казвам: Каква е тази любов? В любовта законът съществува: всеки се надпреварва да даде уважение и почитание на другите. Няма различие. В любовта всички са учени и всички са деца.

Бог, Който създал нещата, има сега нови неща, които трябва да учим. Във всеки един свят, който Бог създал, новите неща трябва да ги проучаваме, не може да ги наследим. Сегашния свят го проучваме отвън, предметите, които Бог е създал. Ние се нуждаем да се запознаем с езика на растенията, понеже тия плодните дървета носят езика на ангелите. Ако някой иска да изучава езика на ангелите, той трябва да го изучава от дърветата. Ако иска да изучава езика на архангелите, трябва да изучава езика на млекопитающите. Ако иска да изучава езика на Бога, той трябва да го изучава от хората. Ние, съвременните хора, които Бог ни [е] създал, ние изпъдихме Неговия език.

Питате какво нещо е любовта. Любовта е туй, което никога не престава и никога не се [изменява]. Казва: „Аз имам любов.“ Как е възможно ти, който имаш любовта, да бъдеш дребнав? Как е възможно един човек, който има любовта, да не може да владее темперамента си? Казва, че той бил темпераментен. Темпераментът, мислите, чувствата, всичко се подчинява на Закона на Любовта. Ние трябва да разбираме какво е дълготърпението. Бог, Който е Любов, спокойно гледа. Този, абсолютният Бог гледа като на малки деца. Някой задигнал кесия с пари, Той казва: „Дайте му 3 кесии.“ Някой задигнал сомун хляб, казва: „Дайте му още 20.“ Законът е верен, че богатите хора стават по-богати. Религиозните хора някой път се бунтуват против Господа. Те казват: „Господи, пари не искаме.“ Господ не им дава. Други неща им дава. После казват, че на другите дал Господ пари. Те не искаха пари. Който иска, да иска. Казва: „Аз много пари не искам.“ Колко искаш? Най-първо ще поискаш една златна монета от 20 лева, ще я носиш в джоба, ще я изваждаш, ще я разменяш. Разменна монета ще бъде, където и да ходиш. Вие няма да умрете от глад. Да кажем, в света служите на Бога. Ще ви даде Бог изкуството да лекувате болните хора от проказа, от сифилис, от охтика. Идеш при богатия човек, ще го излекуваш, ще ти даде пари.

Светът е съединен с болести, от лекари се нуждаем. Солиден лекар,

навсякъде ще го приемат, добре дошъл ще бъде. Ще ви даде друго изкуство: искате да правите инсталации, само ще свържете вкъщи един конец от единия край до другия, ще турите лампичка на конеца и лампичката ще свети. Казва: „Пазете този конец.“ Щом съгрешиш, конецът се скъсва. Щом като идете някъде, вие ще насадите градина, ще посадите на някой човек няколко дръвчета, житото няма да бъде малко, но едно цяло дърво. Житените зърна ще бъдат като ябълки. Едно зърно като вземеш, няма да бъде твърдо, но мекичко, сладичко. Казвате: „Как ще бъде?“ И сега, и днес. То е започнало. Бог казва: „Ще ви храня с хляб ангелски.“ Евреите ги храни 40 години. Казват: „Дотегна ни тази манна“, малко месце, малко рибица от реката Нил, после туршия (евреите обичат туршии).

Сега, първото нещо, което може да успокои вашия ум, е да напуснете старото. Имате съдрани дрехи – съблечете ги, облечете нови дрехи. Като идеш някъде, не търси да ти покажат любовта, ти покажи любовта си. Как ще покажеш любовта си? Като влезеш вкъщи, без да знаеш, ще има няколко хляба вкъщи. В Стария завет имаме един пример. Имаше 3 години глад в Израел, пророкът беше пратен при една вдовица. Той ѝ каза: „Какво имаш в нощвите?“ – „Малко брашънце.“ Но през 3-те години от туй брашно постоянно месеше и брашното се увеличаваше. Туй, което Бог можеше да направи във времето на този пророк, не може ли днес да го направи? Може. Когато вие обичате някого, закон съществува, колко сте готови да се жертвувате. Като не го обичате, нищо не сте готови. Казвам: В омразата нещата са студени, замръзнали, не са свободни. Омразата нещата ги свързва, любовта ги развързва. Човек по Закона на Любовта ще бъде свободен да даде. По закона на омразата ти нямаш право да дадеш, пари назаем не може да дадеш. В любовта може даром да дадеш всичкото.

Сега вие може да кажете: „Илюзии.“ Хубави илюзии. Вие като умрете, ще видите. Като умрете, какво ще стане с вас? Имаме доста напреднали заминали братя. Къде са те? На някое място. Аз ги виждам. Но вие как ги виждате? Аз не ги виждам на земята, но ги виждам над земята (Учителят показва около един метър и половина), малко по-горе седят, говоря с тях. Има сенки, не говорят, но те говорят. Реалността говори. Когато срещаш едно същество, което е разумно, то ти говори. То ще те предупреди, ще ти каже: „Това и това ще стане.“ Каквото каже и това стане. Каквото каже, става. Когато някое същество разправя за някои работи, казвате: „Тия неща са илюзии.“ Вие не трябва да ходите на кино. Там стават работи, които не са реални.

Ходете на едно представление, то не е реално. Аз считам, когато мъж и жена се скарат, бият се, това е реална дума, отколкото една написана

драма, че играят в театъра, уж са мъж и жена. Мъжът и жената си казват туй, което е. Мъжът казва това, което той мисли, и жената казва същото. В театъра казват, което е написано. Често дойде в ума ти нещо, недоволен си, започнеш да говориш: „Тъ-тът“. Четеш някой вестник, казва: толкоз хора убити, пък нито един човек не е убит; казва: толкоз параходи потънали, пък нито един не е потънал. Колцина мене са ми разправяли. Дойде някой, казва голям богаташ бил, милиони имал, „Сега нямам нито пет пари.“ Лъже ме сега. Казвам му: „С какво мога да Ви услужа? Като богат човек, Вие ще се докачите, не може да Ви дам много пари, може да Ви дам 5–10 лева.“ Казва: „Каквото да е, дай.“ Ние вече се отказахме. Богатите хора, казвам, се докачат. „Нямам толкоз пари, ще те обидя, да ти дам.“ Казва: „Дай 5, 10 лева дай.“ Защо да не ми каже: „Аз не съм бил никога богат. Малко съм своенравен човек. Дай каквото обичаш, услужи ми.“ Той ще ми разправя цяла история. Вярно е, че някога бил богат, но не сега, в този живот. В минали съществувания може да е бил милионер. Възможни неща са.

Та, сега искам от вас да обърнете един нов лист. Ако имате любов, обърнете го. Защото по някой път и вятърът обръща листата, но обръща дето не трябва. Вие ще обърнете точно листа, който трябва. Задайте си въпроса така: как трябва да служите на Господа? По любов. Аз не ви препоръчвам да идете да раздадете богатството си, да станете жертва. Аз държа онзи закон: [в] езерото колкото се втича вода, толкоз да изтича. Онова благо, което Бог внася във вас, отворете път да изтича. Събрана вода в езерото нека седи. Всичките хора трябва да бъдат здрави, трябва да имат светли умове. Всичко от нас трябва да излиза от преизобилие, не от скържавост. Да кажем, аз пълно дадох, но от изобилието, което имам, давам. То е Божествен закон. Бог, Който действува в нас, Той иска ние от Неговото изобилие да даваме.

Та, казвам: Вие не искайте сами по себе си да правите добро. Какво добро сте направили? От преизобилието, което Бог е дал на вас, и вие давайте на другите. Сега ние често заболяваме, като не изпълняваме волята Божия. Кого крак го заболял, кого ръка, кого рамо. Не се извинявайте. Всичките болести се дължат на наши престъпления на любовта. Всичките болести са резултат от престъпване Закона на Любовта. Който и да е. Тогава трябва да дойде някой да носи. Сега в света трябва да дойдат силните хора на любовта, които да умирят света.

Та, казвам: Не се изисква сега да ходите със скъсани дрехи, не се изисква да ходите със скъсани шапки, със скъсани обуща, не се изисква да ви е префинено лицето, да бъдете жълти, да се измъчвате. Ако постиш, за да се усилиш, да се побориш малко с глада, може 10 дена, 20, 30, 40 дена е

достатъчно. Като се бориш, да видиш колко си силен. След 40 дена ще имаш хубав извод. Тогава ще видите, че човек може да живее в света, както Бог изисква.

Има един пример. Намерил Христа и казват на учениците: „Вашият учител няма ли да си плати данъка за храма?“ Дойде ученикът и казва Христос: „В държавата царските синове ли плащат, или слугите на държавата?“ – „Слугите.“ – „Ние тогава сме свободни“, казва Христос на Петра. „Но за да не се съблазнят, иди, вземи мрежата, иди хвърли в езерото, ще хванеш една риба, ще намериш златна монета в гърлото на рибата. Вземи, че плати за Мене и за тебе.“

Ако много мият човека в банята, ще му протрият кожата. В тия претривки приложете Закона на Любовта, който е Закон на Свободата вътре във вашия ум, сърце и воля, без ничие външно насилие. Всяко нещо, което се направи, трябва да бъдем напълно свободни. Не да кажете: „Знаете какво казва.“

Аз искам да ви предам едно учение както приблизително аз постъпвам. Някой път още не съм дошъл да постъпвам, но в хората няма съзнание. Някой път дойде една котка горе пред вратата ми, трябва да ѝ услужа. Дойде куче отвън, някой път срещам го, помаха опашката. Критикуват ме, казват: „Хляб дава на кучето, на хората не дава.“ Но вижте, като дойдат кучетата, ни най-малко не ги каня в стаята, да им дам юрган, но ги оставям долу да лежат. Когато дойде един човек, на него правя една по-голяма услуга, отколкото на едно куче. Кучето не се нуждае от юрган, то носи юргана със себе си.

Радвайте се на любовта, която Бог има към вас. Вие сте опитали доколко хората може да проявят любовта. Аз искам всички вие да станете проводници. Не че не сте проводници, но според колкото разбирате, според знанието, което имате, действително много вършите. Във всинца има добри желания, но някой път някои от вас казват: „Аз съм богат, туй ще направя, онуй ще направя.“ Вярвам в тия работи. Ако човек не може да раздели хапката с ближния си, той големите работи не може да направи. Ако човек не може да служи на една малка мисъл, и на голямата не може да служи.

Да служим на малкото в света. Ще оставим големите работи на Бога, Който ни създал. Ние сме създадени за малки работи. Ангелите, които са големи, Бог ги праща да слугуват на някой беден, който ще стане светия. Слугуват му, отиват, връщат се. Големите са, които имат знание, сила. Ако те имаха нашия ум, биха се сърдили. В тях има една радост, когато един от

тях е изпратен да служи на един човек.

„Отче наш“

40-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 15.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_07_17 Химични елементи
лекция на Младежкия окултен клас

ХИМИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ

Отче наш.
„Махар Бену Аба“.

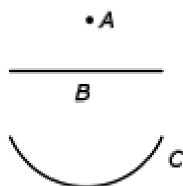

Фиг. 1

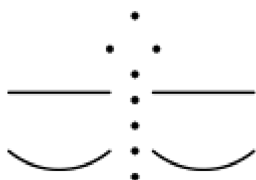
Фиг. 2

Какво бихте направили, ако имате една точка, една права линия и една крива линия? (Фиг. 1) Какво бихте създали? Например, кои са ония положения, които свързват хората помежду им? Някои явни връзки няма, но свързва ги. Някои хора са свързани. Имате връзка чрез тялото, други чрез сърцето, други чрез ума. Нещата могат да бъдат разхвърляни. Най-напред каквото и да е трябва да се прекара през ума. Човек трябва да има ясна представа за предметите в ума си. (Фиг. 2). После той трябва да познава техните качества на сърцето или с волята си трябва да познава техните отношения. Един цигулар, който има една цигулка, храни ли я с нещо или тя храна иска ли от него? Цигулката нищо не иска от цигуларя. Той от цигулката какво може да иска. Той изисква от цигулката да издава хубави тонове, после да се не разиграва, да не излиза из кутията да ходи където иска. Като отвори цигулката иска там да седи. Когато той отвори кутията, тогава да излиза. Когато той я затвори там да седи. Питам: Ако вие сте в положението на една цигулка какво бихте казали? Казвате: „Цигулка е това“. Допуснете, че вас ви затворят в кутията, какво ще кажете, ако сте в кутията. Стига да сте в една кутия, да няма влага, да сте в ръцете на един цигулар добър, не в някой, който обича винцето и ракийцата. За премяната на цигулката не мисли никак. Коя е премяната на цигулката? – Лакът е премяна, лакът е най-хубавата дреха, която задържа красотата на тона, после предпазва цигулката от влага.

Да допуснем, че имате основните елементи водород, кислород, въглерод и

азот. Отличават се по няколко качества. Водородът е най-редкият, другите са по-гъсти. Водородът има едно свойство, че се възпламенява. Той е много сръдлив, гори като се запали. Кислородът, той обича да подклажда работата. Дето има скарани хора, той е. Той сам не се кара с хората, но дето има кавга той подига кавгата и му е приятно като има кавга, защото има горение. Сръднята е горение. Без сръдня на какво би замязал светът? Ще замръзнат. Като се разсърди гори. В живота има горение. Горението е по-добро отколкото мраза. Природата го е турила и той съставя цар. Кислородът казва: „Да не изгасне огънят". Като изгасне огънят в света всичкият живот ще изчезне. Затова постоянно подклажда, дава своето съдействие. Въглеродът образува дрехата около този огън. Туй, което вие наричате дим то е дрехата на огъня. Азотът образува отношението, да не замине нито един от трите елементи. Той е справедлив. Това е разумността вътре в природата.

Та казвам: Ако вие имате много водород, вие се заплашвате да горите, кислорода поддържа горението. Ако имате въглерод той ще образува дим вътре във вас. Много дим, ако имате ще бъдете неразположени. Ако сте много разумни ще бъдете голям критик ще критикувате. Големият критик в света обелва кожата. Разумният казва: „Да се снеме кирта от тялото." Започва, но като снеме кирта снема и кожата, охлузи я. Някои хора разумни има, които като снемат кирта снемат и кожата. Кожата на място трябва да си е.

Сега вие понякой път се сърдите и мислите, че не трябва да се сърдите. Защо се сърдите? Казвате: „Не трябва да се сърдя". Без да поддържате, че трябва да се сърдите, вие се сърдите. Сега защо не трябва да се сърдите? Защо трябва да се сърдите? Двама души защо трябва да се сърдят? Единият да се разсърди разбирам. Двама души на една цигулка може ли да свирят? На пианото двама души може да свирят. Единият ще свири на долния регистър, другият на горния регистър. Някой път може да прекръстосат ръцете на пианото, но на цигулката не може двама души да свирят. Ако двама души се разсърдят как ще оправдаете сръднята? В природата сръднята е далечна причина. Всяко нещо си има своята разумност. Ако един тури ножа на точилото и завърти точилото, точилото не иска да наточва ножа, ножа не иска да го точат, защото честолюбие има в тях. Казва: „Мене точило ли ме точи". Точилото казва: „Аз ножа ли ще точа върху себе си?" Дойде един, завърти точилото и точи ножа без да иска, и ножът се точи без да иска.

Много от вашите постъпки не зависят от вас. Вие се точите, не зависи от вас. Точите се без да зависи от вас. Трябва ли да се месите в работата на онзи, който ви точи? Трябва ли да се месите в работата на точилото и

ножа? – Не. Има нещо в природата, което не зависи от нас. Времето може да се влоши, може да бъде сухо. Влажното време не зависи от вас. Защо е влажно то е негова работа. Сухото време то пак не зависи от вас. Препятствува ли ви сухото време? Ако не знаем как да постъпваме, сухото време и влажното време може да ни препятствуват. По отношение природата сухото време е на място и влажното време е на място, защото в сухото време се образува доста прах, този прах се дига в пространството и става като основа на дъждовните капки. Без прах дъждовните капки мъчно се образуват, без праха се размесват. Сухото време става основа да се образуват дъждовните капки.

Казвам: В живота вие разсъждавате някой път и вие се месите в работата на природата. Някой път вие сте недоволни от вашия ум, не сте много умни. По какво вие определяте, че не сте умни? Понякой път определяте, че не сте свободни. По какво определяте свободата? По какво определяте разумността? Допуснете, че вие сте един ловец, дигате пушката, мерите едно дърво, искате да видите дали ще умерите дървото. Удариш дървото и казваш: „На място бия“. Идеш на друго място още по-далече, мериш с пушката. Днес 20–30 пъти хвърляш, казваш: „Аз съм свободен“. Ти си свободен, но дървото, което мериш свободно ли е? Като стреляш, удряш го. В какво си свободен? Свободен си да стреляш. Показва, че на място биеш, дето замерваш, удряш. Твоето замерване на това дърво разумно ли е? Защо не избереш някой камък някъде нагоре, ами защо избираш дърво? Вие сте такива ловци, дигате вашите пушки като запратите някоя мисъл. Теглите един куршум казвате: „Туй е на място“. Теглите на друго място, пак биете на място, но да му мислят дърветата. – „То – казвате – да знае, да не е дърво“. Какво трябва да бъде. – „То човек трябва да бъде“. Хубаво, ако всички дървета бяха човеци и нямаше дървета, какво щеше да стане? Ако имате една градина без дървета каква ще бъде тази градина? Хората страдат от две неща в природата: от имане и от нямане. Може да страдаш от изобилие на вода, може да страдаш от недоимък на вода. Може да страдаш от изобилие на хляб, може да страдаш и от недоимък на хляб. Може да страдаш от изобилие на въздух, може да страдаш от недоимък на въздух. Как бихте се справили с имането на вода и с нямането на вода? Как бихте се справили с огъня? Искате да вземете огън, как бихте се справили, ръката изгаря? Какво ще правите, ако имате огън? – Трябва да имате някой помощник. При огъня кой помощник имате? Ще вземете пръст, ще турнете в някоя паница, ще турите и огъня вътре. Ще вземете малка печка, ще турите огъня вътре. Кое може да превърнете на паница? Представете си, че вас ви трябва огън. Как бихте го пренесли от едно място на друго? Вие не сте правили опити.

Ако измерите температурата на човека и започнете да му казвате известни

думи може да се подигне температурата. Направете опит. Вие се обидите някой път, казвате някоя обидна дума. Ще забележите дали се подига температурата. Трябва да имате един уред, който добре да измерва температурата. Някои думи има, които може да понижат температурата.

Та казвате: „Какво бива от думите". Има думи, които образуват понижение на температурата, сърцето се свива, и понякой път всички удове се свиват, и ръцете, и краката. Понякой път се разширяват. То е процес нормален в природата – свиване и разширение. Ако след всяко свиване не става разширение и ако след всяко разширение не става свиване, то е като физармония, като се свива свири, като се разширява и като се свива, дава се възможност на онзи, който свири. В единия случай в разширението се внася въздух, в другия случай се изпъжда въздуха и инструмента свири.

Вие имате един инструмент, с който още не сте се научили да свирите. Имате тяло, което още не сте научили да го използувате. Имате ум, който не може да използувате хубаво. Имате сърце, което не можете да използувате хубаво. Затуй често казвате, че в природата има ритъм. Кой е основният ритъм в света, който трябва да приемете за мярка? Според вас кой е основния ритъм? Аз да ви кажа: Основният ритъм в природата е човешкото сърце. Този ритъм показва какво е нормалното състояние на човека. Сърцето показва дали човек е в хармония с природата или не. Когато сте в хармония вашето сърце бие по един начин, щом сте в дисхармония – бие по друг начин. Има едно нормално биене, което всеки трябва да спазва. Истинският живот върви по този ритъм на сърцето. Някой път когато този ритъм се наруши, като спре ритъма, хората умират, излизат из ритъма навън. Тогава изчезва земният живот. Туй сърце, този ритъмът, регулират мисълта, регулират и човешката воля. Защото каквото е сърцето, такъв е и умът. Каквото е сърцето, такава е и волята на човека. Та в туй отношение сърцето играе важна рол, мери отношенията на човека. Какъвто е неговият ум, каквото е сърцето, каквато е волята, такова е и проявлението на душата. Вие най-първо казвате: „Защо ни е туй сърце?" Сърцето говори постоянно, сърцето казва: „Добър, справедлив, разумен – добър, справедлив, разумен". Щом направиш някаква погрешка, разумността носи светлина, справедливостта носи топлина и доброто носи сила в живота. Ти не може да бъдеш силен, ако не си добър. Ти не може да имаш топлина, ако не си справедлив и ти не може да имаш светлина на ума си, ако не си разумен. Ние искаме разумност в света без светлина, искаме добри чувства в света без справедливост, то е невъзможно. Искаме сила в света без доброто. Никой човек в света не може да бъде силен без доброто. Доброто е, което носи сила. Силата е една необходимост. Нищо в света не може да се извърши без сила. За да се пренесе един предмет от едно място на друго, трябва сила. Онзи цигулар, който има цигулка какво

трябва да прави? – Трябва да свири. Не тъй да свири само, трябва да бъде майстор.

Да мислите – това е един процес, да знаете как да се справите с вашия ум. Да чувствувате – вие трябва да знаете как да се справите с вашето сърце. Не да заповядвате на сърцето си. Човек, който не е умен, той не може да заповядва в света. Има само право да заповядва само онзи, който е добър, справедлив и разумен. Онзи, който не е добър, справедлив, и разумен, устата му трябва да бъдат затворени. Ако бихте казали нещо никой не би ви слушал.

Сега вие искате лесните работи. Лесната работа е в латерната. Цигулката не е лесна работа. Гледал съм някой тури латерната на гърдите, завърти дръжката, върти, свирец е. Гледал съм ги във Варна. Като завърти ръчката свири нагласени работи. Няколко парчета свири. Всеки може да бъде такъв музикант. Това е най-лесното изкуство. Трябва да имаме пари – ръчка. Трябва да имам знание – ръчка. Трябва да е добър – ръчка. Казва, да е разумен – ръчка. Този употребява третия метод, кривата линия. В живота човек, който не разбира законите на точките, на правата линия, който не разбира законите на кривата линия, той не е запознат с живота. Точката – това е умът, правата линия – това е сърцето, кривата линия – това е човешката воля. Отношение имате. Точката – това е човешкият ум. Трябва да разбираш законите. Тази точка не седи на едно място, тя се движи. Благодарение на движението на точките се образуват правите линии. Благодарение на правите линии се образуват кривите. Правата линия е образувана от точка, кривата линия е образувана от правата линия, в зависимост са.

Казвам: Кривата линия значи е пътят за извършване на една работа разумно, с най-малкото иждивяване. Правата линия да я свършиш в най-скоро време. Ти не можеш да свършиш една работа бързо без правата линия, само по правата линия може. За да се справиш със светлината ти трябва да бъдеш точка. Човек, който не може да вземе формата на една точка, той не може да се запознае със законите на светлината. A ———— B
Питам сега: А и В образували ли са правата линия, причина ли са те за образуването на правата линия? – Не са причина. Какво представят А и В? А – е изгрев, В – е залез. Или А е отдето започва, В е дето свършва. Туй са две положения. Крайните предели на правата линия са А и В. Къде отива после? Отива там дето започва и там дето свършва, ако мислите оттам нататък къде ще иде. Питам ви: След като се наядете къде отивате? Казвате: „Къде ще ида“. След като се наядеш къде ще отидеш? След като се наядеш по права линия вървиш. Под думата „започва от А към В“ какво разбирате? Тя е една мисъл, която се свършва. Значи, премества се от едно

място на друго. Разрешил си един въпрос, къде си отишъл след като си се наял. Пак има едно вътрешно движение. Най-първо си турил храната в стомаха. Тази храна след като се смляла известни сокове влезли в дробовете. След като се пречисти тази кръв, влиза в мозъка, образува човешката мисъл и тази мисъл се изпраща по цялото тяло. Всичките клетки участвуват в туй благо. Ти си ял, господар си на яденето. След като си ял приготвят храната. Всичките малки клетки чакат господарят да изпрати храна. След като нахрани всичките клетки, господарят пак наново яде. Клетките пак чакат. Значи храна отива от А до В. В – са всичките клетки, които чакат храната. А – е господарят, който яде. Казва: „Тази работа сега ще се уреди.“ Та казвам: Ако вие сега не искате да служите на вашите клетки, защо ви е вашето ядене? Единствен Бог е в света, който е помислил за всички. Множеството сме ние, към които всички Божии блага идат. Следователно, всяка една малка клетка трябва да възприеме благото, което иде от Бога. Всичкото благо не е заради тебе. Колко ще изядеш? Щом в човека се зароди желание той да бъде като цялото, той влиза в стълкновение. Всичките ви страдания произтичат, че вие искате да бъдете някой път като цялото. Представете си, че вие имате формата на един слон, кой ще ви приеме в къщата си? Представете си, че имате формата на един кит, кой ще ви приеме? Вие някой път с вашите големи идеи, вие сте като китове. Хората се страхуват от вас. Казва: „Много учен човек“. Той е учен човек, но ученият човек какво подразбира? Изобилието на вода не е за него. Изобилието на водата трябва да се употреби за растителното царство.

Та казвам: Вие схващате живота, казвате: „Трябва да бъдем разумни“. Всеки човек трябва да бъде носител. Вие не може да вземете в собственост мисълта. Че може ли да турите вашата тапия на доброто, да кажете: „Туй добро е мое“. Може ли да турите тапия на справедливостта, може ли да турите тапия на разумността, разумността само за вас да бъде? – Не. Значи истинските неща в света се дължат на всички. Доброто принадлежи на всички, то е едно благо. Всяко същество трябва да участвува в това благо. Разумността е едно благо. Сега вас не трябва да ви спъват степените, кое колко се употребява. Всеки човек трябва да участвува в туй благо. То не може да бъде собственост. Когато се заражда идея вие да бъдете по-разумни, разбираме повече разум. Разумен или неразумен, те са относителни неща. Какво има, ако една линия е по-дълга, друга не така дълга? Ако една линия е по-дълга, с колко е по-дълга? Може да е един път, може да е два пъти по-дълга. Някой път вие седите и сте недоволни от живота, казвате: „Не съм здрав, не съм умен, това не съм, онова не съм“. Защо разсъждавате по този начин? Ако Господ би ви дал формата на една жаба какво ще правите? Ако би ви дал формата на един комар, какво ще правите? Ако ви даде формата на едно дърво, какво ще правите кажете

ми? Ще зависи от вас каква форма да имате. Бог създал човека по образ и подобие на себе си. Всичките хора трябва да мязат на него. За какво мислите вие? Вие не мислите да бъдете по образ и подобие на Бога т. е. да употребите Неговия закон на любовта и Неговата мъдрост и на истината. Искате да бъдете красив, да се радвате на Петка, Драгана. После да имате доста парички, да имате къща, да живеете охолно, да се разхождате с автомобил, да турите шапка. Тези неща са второстепенни. Най-първо Бог е създал човека да носи Любовта със себе си. Любовта трябва да носи, понеже без любов той живота не може да възприеме. Той трябва да носи знанието, понеже без знание, светлината не може да дойде. Той трябва да носи истината, понеже без истината, свободата не може да дойде. Туй което хората усещат, щастието, че те трябва да бъдат щастливи, то е крайният предел на истината. Ти не можеш да бъдеш щастлив, свободен без истината.

Сега вие ставате сутрин и сте недоволни защото не мислите. Слънцето за вас изгрява, вятърът за вас духа, водата за вас тече, дърветата израстват за вас. Вие няма да благодарите на Бога за туй благо, което ви е дал. Вие сте видяли някоя шапка на някоя витрина или някой автомобил, или обуща и сте недоволни. Те са последни работи. Какво сме направили, какво сме внесли в света? какво трябва да принесе човек? Аз бих ви препоръчал: Всеки да чувствува, че е слуга на Любовта. Всеки да чувствува, че служи на Мъдростта и на Истината. Трима учители има, които човек трябва да слуша. Първият учител това е Любовта. Вторият учител това е Мъдростта. Третият учител това е Истината. Главата ти да служи на Мъдростта. Сърцето ти да служи на Любовта, а тялото ти да служи на душата, то трябва да служи на Истината. Тялото ни трябва да бъде в служение на Истината. Сърцето в служение на Любовта и умът в служение на Мъдростта. Тогава ние ще разбираме живота и цялото битие друг изглед ще има. Вие седите и казвате: „Хубаво е човек да си похапне хубаво“. Ти не може да ядеш сладко, ако не служиш на Любовта. Ако нямаш достатъчно светлина в живота си, ти ще се спъваш и всякога ще бъдеш надоволен. Ако не служиш на истината тялото ти няма да бъде здраво, пак ще бъдеш недоволен. Истината е онова естествено състояние на тялото да бъде здраво. Любовта е онова естествено положение на тялото дето човек може да бъде доволен от онова, което има. Някой път вървиш и умът ти е смутен. В какво вярваш? Ако в къщи вие имате повече дим какво показва? – Че горението не е пълно. Ако има по-хубаво горение, харчи се повече енергия отколкото трябва. Значи кислородът само бърка. Ако в къщи ограничението е голямо има един недоимък.

Та казвам: Ще пренесете вашата химия в себе си. Като станеш сутрин ще видиш въглерод ли имаш повече, водород ли имаш повече, кислород ли

имаш повече или азот? Туй, което имаш повече, дай го навън, не го дръж. Да остане толкоз колкото е необходимо за горението, за всичко онова, което се нуждаеш. Ако остане ти да идеш да купиш въздух от някой бакалин ще умреш. Въздухът е на разположение, приеми въздуха, но не да бързаш да приемеш въздуха веднага. Съзнанието ще дойде. Вие ходите понякой път и правите погрешка. Вас ви трябват светли мисли и желания, вие идете при някой бакалин. Щом си неразположен доброто е около тебе, ти ще възприемеш мислите, няма да ходиш да ги търсиш другаде. Не ходете да питате, но я възприемете. Мисълта съществува вътре в природата. Всички цитират стиха, че живеем и се движим в Бога. Ходите да търсите мисли из книгите, то е друг въпрос. Когато няма какво да правите, четете книги. Да кажем ти си в гората, няма библия, къде ще намериш някоя мисъл, която е писана или някое изречение? Ще ви дам едно правило. Светлината какво показва? Ако слънцето изгасне, веднага светлината в нашия салон ще изгасне. Щом тук свети, значи слънцето гори. Ти казваш: „Аз не мога да мисля“. Че в цялата природа мислят. Казвате: „Бог мисли“ и аз мисля, ако той престане да мисли тогава може да кажете. Но кажете: „Бог мисли и аз мисля“. Казвате: „Ти не може да мислиш“. Аз мисля понеже Бог мисли, нищо повече. Казваш: „Аз не съм добър, не може да бъда добър“. Но понеже Бог е благ и добър и аз съм благ и добър, нищо повече. Щом Бог е справедлив ще кажете: „И аз съм справедлив“. Справедливостта не произтича от нас, тя произтича първо от Бога. Разумността произтича от Бога. Няма да мислиш, че ти си само разумен в света. И ние мислим тогава може да разрешавате въпросите. Като се намериш в мъчнотия ще разрешиш мъчнотията. Сега как разрешавате въпросите? /Учителят погледна часовника, той спрял/. Да не разрешавате въпросите като този спрелия часовник.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
33 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 17. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_07_19 Път на доброто – път на Любовта
10 ч. с., неделя

ПЪТ НА ДОБРОТО – ПЪТ НА ЛЮБОВТА

Отче наш.
„Изгрява слънцето“.

Ще прочета 44 стих от 5-та глава на Матея: Но аз ви казвам: *Любете враговете си, благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тези, които ви ненавиждат и молете се за тия, които ви правят пакост и ви гонят.*

Духът Божи.

Земният живот се отличава със своето разнообразие, със своите форми и противоречия. Онези, които не са изучавали живота, намират много големи противоречия. Постоянно казват: Това защо е, онова защо е. Търсят причините. То няма никаква причина. Всичко в света си върви в ред и порядък. Човек не знае, как да постъпи. Ще ви приведа един пример: Майката изпраща сина си в странство, в старо време било и му казва: Синко, две неща ще спазваш: като срещнеш умряло, ще започнеш да се кръстиш, да се молиш. Ако срещнеш сватба, да играеш с тях. Излязъл синът, но най-първо не срещнал умряло, но сватба. Започнал да се кръсти, понеже майка му казала първо да се кръсти. Сватбарите го набили и му казали: На сватба не се кръсти. На сватба ще играеш. Били го, че направил грешка. Срещнал умряло и започнал да играе. Казали му: Ти като срещнеш умряло, ще се кръстиш, и пак го набили. Връща (се) при майка си и казва: Мамо, биха ме и на отиване, и на връщане ме биха. Казва: Не си изпълнил както трябва.

Ние сме от тия, които на сватбата се кръстим, а при умрялото играем. Сега ще заменя играта и кръстенето. Този умрелият човек трябва да го съживиш. На сватбата ще играеш. Там е весела работа. И младата невеста е здрава, и зетят е здрав, и сватбарите са здрави. Няма какво да мислиш много. Казвам на сватбата не се мисли, човек е весел и ще играе. Кога мисли, кога е сериозен, когато има да дава, когато е болен, тогава ще мислиш. Здрав си, какво ще мислиш? Ще благодариш на Бога за здравето.

Аз ви говоря, като на ученици. Аз ви виждам, че сте способни ученици. Не доста способни, но способни. Не ви казвам, че сте способни, но само способни, защото за мене способен е повече от много способен. Даровити хора сте. Сега като ви казвам, че сте даровити, някой може да каже дали е

тъй или не. Според мен нещата стават ясни само когато се опитат. Аз ви казвам, че съм добър цигулар, като ви казвам, че съм добър цигулар, доказвам ли го? Всичко свиря. Няма песен, която да не свиря. Какво ще научите вие, от моето свирене, ако не ме слушате. Казвате: Голям цигулар е! Но не си го слушал да свири човекът. Аз не съм свирил. Казвам: И свиря най-мъчните работи, защото нямам време за мъчните работи, разполагам само с 5, 10 минути, за 5, 10 минути изсвирвам някое парче. Та казвам: При сегашните условия ние казваме, защо трябва да обичаме този човек, аз ви питам, защо трябва да пиеш вода, защо трябва да ядеш хляб – то е все същият въпрос. Защо трябва да обичам. На същото основание трябва да го обичаш, защото Бог го е направил да го обичаш. Разбираш ли това? Ти трябва да го обичаш, понеже той е хубава написана книга, ако четеш, човек ще станеш, ако не четеш, говедо ще станеш. Сега вие ще кажете: Говедо ще стана? Всеки човек, който не се учи, рога му изникват; който се учи, рогата му падат. Ще кажете: Как тъй! Градината, която не се обработва, трева израства в нея – това са рогата в градината. Градина, която се обработва – всичките рога изчезват. Говедо ще станеш, значи ако не обработваш градината си, рога ще изникнат навсякъде. Бобът, картофите и другите зарзавати няма да имат условия.

Сега земята е едно училище. Аз постъпвам съобразно с туй училище. Искам да ви говоря за философия, не какво аз мисля, не какви вътрешни схващания имам, как разбирам живота, то е частно мое разбиране, но има едно общо разбиране в света, което всички хора еднакво разбират. Горчивото за всички е горчиво. Сладкото за всички е сладко. Животът за всичките хора е живот и смъртта за всичките хора е смърт. И комарът умира, и човекът умира по същия начин. Умира по същия начин, но степента на разбирането е различна. Комарът в смъртта разбира едно, човек разбира друго. Вие още не сте умирали, сега за смъртта нямате понятие. Някои мислят, че ако умрат, ще изчезнат. Аз не зная, какво разбирате, че ще изчезне. Думата ще изчезне, за мен е ясна. Когато синът изчезне от къщи, той е в затвора; когато стане видим, той се връща от затвора. Умираш, то е затвор. Смъртта е най-голямото ограничение, което съществува в природата. Само хората са подложени на смърт, на това ограничение. Тя е за тяхно благо. Ангелите и другите напреднали същества не са подложени на туй ограничение. Един ако направи една погрешка, много мъчно се изправя неговата погрешка. Един човек, ако направи една погрешка, лесно се изправя погрешката му понеже умира. Ще благодарим, че умираме, понеже погрешките, които правим, лесно се поправят. Смъртта има своята добра страна. Ние сме в областта на смъртта, за да се поправят погрешките. Радвайте се, че умираме. По някой път е приятно човек да умре за пиянството. Пил по кило и половина ракийца, не е ли хубаво да умре за тази ракийца? Убивал си хора, рязал си

на хиляди кокошки главите, един касапин си бил, не е ли хубаво да умреш, да напуснеш този касаплък?

Сега искам да ви представя туй, което е реално в живота, понеже всички искате да растете, да бъдете щастливи. Щастието се обосновава на един вътрешен закон. За пример, вземете един пианист, на който бъдещето зависи от пианото. Той трябва да изучава тия клавиши, трябва да изучава най-хубавите модерни методи за свирене на пианото с двете ръце, да прекръстосва лявата и дясната ръка, да разбира много добре законите на секундите, на терците, квартите, квинтите, септимите, октавите, ноните и деканоните и т. н. Един цигулар, на който бъдещето зависи от цигулката, той трябва да разбира инструмента си. Една ръчка от 30 см на някой цигулар му трябва, за да изучи тази ръчка. На тия тридесет см са поставени най-хубавите тонове. Един цигулар се слави с ръчката на цигулката, че знае точно къде да тури пръстите. Няма определени позиции. Девет позиции има по някой път трябва да свири на двойни, тройни акорди. Някой път и четирите струни взема. Голямо изкуство е. Сега да се върнем. За човешкото сърце говорят. Знаете ли колко сложно е човешкото сърце? Знаете ли колко сложен е човешкият ум и човешката душа? Казвате: Душата какво нещо е? Казвам: Че умът има свой орган – мозъка. Ние още не сме изучили органа на нашия ум. Мозъкът какво съдържа в себе си. Не сме изучили и нашето сърце. Някой път страдаш, защо страдаш? Понеже вземаш неверен тон. Страданието показва дисонанс в живота. Животът е музикално парче, целият човешки живот е голяма пиеса, която тепърва цялото човечество трябва да изучава. Музикално творение е той. Причината, че ние страдаме, е, че не сме музикални. Не знаем как да пеем. Като говорите, като живеете много груби гласове имате. Колкото по-благородни и разумни са съществата, гласът им става деликатен. Ако ти искаш да ти върви в света, най-първо трябва да обърнеш внимание върху гласа си. То е цяло изкуство. Не може да се научиш да говориш правилно, ако ти в душата си не си приел Любовта като метод на възпитание, и тя да даде съдържание на твоята реч. Ако ти не си разумен, не може да дадеш красота на речта. Речта трябва да има съдържание и красота. Това са две неща нужни на човешката реч. Има хора, които за една дума биха дали 20 000. Те чакат да им кажеш една дума. Казвате: Че как така? Аз ще ви приведа пример. В миналото, един богат княз търсил да се жени. Среща една, тя му говори, среща друга, тя му говори, но срещнал една мома и тя му казала само две думи. Той ѝ казва: Всичко, каквото имам, ти го давам. И сърцето си го давам на тебе. Че Бог един ден ще дойде и като ти каже две думи, да ги разбереш, и да си дадеш сърцето. Вий искате да срещнете Господа. Той ще ви каже две любовни думи: Ако тази мома, като каза две думи на момъка той ѝ даде всичкото богатство и сърцето си, какво показва това. Доверие има, среща едно

същество, което няма да злоупотреби с него. Тази мома тя ще го издигне. Коя е тази мома? Аз говоря малко по другояче. Тя е човешката душа, която трябва да срещнем, тя е която издига човешкия ум. Трябва да срещнем онази разумната човешка душа, която излязла от Бога и тя като ни погледне, като ни каже само две думи, ще ѝ кажем: Моето сърце принадлежи на тебе. Тогава какво ще чуеш, какво ще ти каже твоята възлюблена? И моят ум принадлежи на тебе. Двамата ще се съединят, ще станат едно, в едно тяло, и в едно сърце, и Бог ще живее в тях. Това е дълбокият смисъл в живота, към който се стремим. Хиляди и милиони опити са правени. Страдания, страдания, докато се научим да пеем. Срещаш едного – не знае да пее, срещаш друг – нищо не ти дава, срещаш трети – нищо не ти дава. Той не дава и ти не даваш. Питам, единият като не дава и другият като не дава, какво ще правите?

Светът сега Бог го е създал и е вложил всичко в него, направил този свет заради нас. Ние, хората, не сме разбрали този закон. Ангелите го разбраха. И лошите, и добрите ангели служат на Бога. Не мислете, че те не признават Бога. Те Го признават и благодарят за туй. Само ний, хората, половината Го признаваме, половината Го отричаме. Казват, няма Господ. Смешна работа е, когато казват, че няма Господ. Ето аз какво разбирам, когато казват, че няма Господ: Аз съм още толкоз невежа и толкоз голям простак, че Господ още дълго време няма да ме срещне. Такъв простак и будала като мене няма да Го срещне. В мене няма желание да уча. Туй значи „няма Господ“. Учителят, който ще ме учи, няма го, понеже аз не съм годен. Не че Той не съществува, аз не съм годен да възприема Неговото знание. Щом стана готов, Той на момента ще се яви. Казвам: Зависи от нашето сегашно разположение, от стремежа на нашата душа. Душата трябва да се събуди. След като се събуди душата ви, пак остава във вас едно колебание. Вие мислите, че вашият учител може да ви го вземат. В старите времена боговете ги крадяха. Всеки има там един идол, на който се кланял. Дойде някой, задигне идола, може да го търсиш.

Имаме един пример от Стария завет, когато се връщаше Яков от своето странстване с двете си жени Рахил и Лия. Откраднаха боговете на баща им и той тогава тръгна да ги търси. Казва: Боговете сте ми взели. Казват: Виж, къде ще ги намериш. Рахил ги беше взела и ги беше скрила под самара на коня, на който седеше и казва на баща си: Татко, ще ме извиниш, имам обикновеното на жените. Тя скрила боговете, баща ѝ ги търси. Те са скрити под нея. На боговете седи. Тогава Яков, като не ги намери баща ѝ, казва: Как като разбойник ли ме гониш, где са твоите богове. Твоите богове са при тебе. Пък те са скрити.

Често ние имаме богове, скрити от долу под обикновеното на жените.

Какво ще ни допринесат нашите идоли, кажете ми. Имаме някоя слабост, крием я. Нас ни е страх да знаят хората нашите слабости. Чудна работа, няма скрито покрито. Един певец, който иска да пее на хората, никога не знае къде е скрил своята слабост в пеенето. Как ще скриеш, че някои високи тонове не може да ги вземеш правилно. Най-обикновените слушатели ще разберат. Изисква се от нас едно изкуство. Ще излезеш, ще кажеш: Аз ви давам най-хубавото, което имам. Един певец като излиза да пее, той трябва най-първо сам да знае и сам да се любува на себе си. Аз считам един певец добър, като се качи на сцената. Да пее публиката, която не е разположена, като запее, всичките изведнъж да имат хубаво разположение. Той е добър певец. Първото положение е всички да добият разположение, всички лоши мисли да изчезнат. Второто положение е всички да вземат участие в пеенето, да се яви в тях желание да пеят, да се отвори сърцето им да пеят, като слушаш певеца, да го и придружаваш, не само да го слушаш, но и вътрешно да пееш. Аз като слушам някой певец да пее, и аз пея вътрешно, и аз пея, помагам му. Някой човек иска да изяви своята Любов, ако вий не вземате участие – Любовта не е изявена. Любовта е най-хубавото пеене, което съществува в света. Тя е магическо нещо. Като чуеш тона всичко се преобразява. Тя като дойде в света, всичко израства. Любовта като дойде растенията растат, плодните дървета плод дават, децата добре учат, в семейството навсякъде където влиза Любовта, внася хармония. Болните оздравяват.

Та казвам: Нека да имаме ясна представа за Любовта. Любовта примирява всичките противоречия, които съществуват вътре в нас. Не трябва да търсиш причината, да се прояви светът отвън. Казвате: Светът трябва да стане добър. Не, ние трябва да влезем във връзка да се учим от невидимия свят да пеем. Казвате: Дали човек заслужава да го обичат. Най-големият престъпник заслужава да го обичате. Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света, щото даде Своя единороден син да не погине всякой, който вярва в Него, но да има живот вечен“. Ако Бог е възлюбил света, тия престъпления, които ги туряме в света, те не фигурират в Божия ум. В Божия ум фигурира само едно престъпление, което хората имат. То е непослушанието. Ето в какво седи. Един беден човек е турен на пътя да показва на хората, че пред тях има изкопна яма. Казва: Господине, не минавайте от тук. От там минава един богаташ и бедният му казва: Моля господине, не минавайте от тука. От тук не се минава. – То не е твоя работа. Минава богатият и пада в ямата. Започва да вика от ямата. Отива бедният и казва: Ти знаеш ли кой съм? – Че кой си? – Аз съм оня, който ти казах да не минаваш от тук. – Моля, дай едно въже и ме извади от тука, ще те слушам. Трябва да дойде послушанието, ще слуша този човек. Този просяк, който мислиш, че е такъв, той е който ще спусне въжето, ще се хванеш за него и ще излезеш. Като ти каже: Братко, не минавай от тук – не

минавай. Не минавай по онзи път, дето Любовта не минава, нищо повече. Там са опасните и най-големите трапища, най-големите кладенци са там. Не минавайте по пътя на безлюбието. То е човешкото страдание. Вървете по пътя на Любовта. Или казано на наш език, ходете по пътя, дето може да ви обичат хората. Ако вий минавате в някоя гора, дето има големи змии, зверове, лъвове, тигри, леопарди, крокодили, питам какво ви очаква вас? Очаква ви голямо страдание. Защо ще минавате по този път, ако искате да минете, трябва да бъдете много учен човек. Трябва да имате само един метод за ходенето. Вие трябва да минете с аероплан. Може да минете, но с аероплан. Може да минете с някой автомобил. Сега през пустинята минават с автомобил, наблюдават живота на лъвовете и на другите животни. Един американец го поставили в един кафез, затворили го вътре и го турили, дето има змии и други зверове. Той седи вътре, заобикалят го, леопарди и змии, той ги наблюдава, но е в безопасност, изучава ги и те го наблюдават, но той е запазен.

Казва: Вярвай в Бога. То е мъчна работа. В музиката има 7 начина, по които ти човек може да станеш. Не ти върви в света. В най-лошите условия си, ще се научиш да вземеш ДО. Щом се научиш да вземеш ДО правилно – всичко ще тръгне. Мъчнотиите ще изчезнат. Не ти върви на пътешествия, имаш големи спънки, ще се научиш да вземаш РЕ, нищо повече. Всичките ти трудности ще изчезнат, всичко ще тръгне на ред, всичките пътища ще бъдат отворени. Но музикално трябва да вземеш РЕ. Сега вий ще ме запитате: Така ли магически действува музиката. Музиката има магическата сила на царя. Царят каквото каже, става. Като тури подписа си всичко се изпълнява. Като даде заповед и тя става. Ако вий разбирате музиката тъй както трябва, всичко може да постигнете. Тя е пътят, по който Бог е направил всичко. И всичко ще стане тъй както в музиката. Тебе с някой човек не ти върви, не може да се спогаждаш. Ще вземеш МИ по всичките правила. Туй МИ да е добро, да е справедливо и да е разумно. Или другояче казано: да е красив тонът, силен, ясен. Да съдържа повече мощ този тон. Тебе те гони сиромашия, ще се научиш да вземаш ФА. Искаш в света дипломат да станеш. Министър да станеш – цар да станеш, ще се научиш да вземаш СОЛ. Искаш светия да станеш, ще се научиш да вземаш ЛА. Хайде не светия, гений да станеш. Най-после искаш да идеш при Бога, ще се научиш да вземаш СИ. Знаете колко лесно е? Като изпееш гамата, всичките мъчнотии ще изчезнат, при ГОСПОДА ще идеш. Сега ще се пънкаш, в църква ще ходиш да се кръстиш, икони имаш – не върви. Евангелие четеш, не върви. Проповедници слушаш, не върви. Добри хора са тези, които проповядват само това, което знаят. Казвате: Ние знаем да пеем гамата. Някой е музикант, пее, но е болен. Аз не вярвам в неговата музика. Някой музикант е сиромах. Аз не вярвам в неговата музика, някой пее, но е невежа, аз не вярвам в неговата музика. Един музикант е гений.

Най-простият музикант е гений от I-ва степен, нищо повече. Говорят за музикалните плочи. Аз говоря за същността на нещата. Няма да се учиш от музикалните плочи, но ще се учиш от гениалния музикант, който е изпратен от БОГА. Някой е поет. Аз не вярвам в поет, който не знае да пее. Някой е философ, аз не вярвам във философ, който не знае да пее. Ето аз какво разбирам. Аз не искам да туря философията по-горе, аз искам да разглеждам нещата тъй както са. За мене музиката е брашното, от което трябва да се създадат всичките форми. За хляб, за баница, за баклави брашно трябва. Трябва да знаеш как да го направиш. Има брашно, всичко има. Няма брашно, няма ядене. Казвам: Бог ни е дал музиката в нас. Тя е крайният предел, тя е границата на нашия умствен свят. Музикалното чувство се намира от двете страни на челото, по ръбовете на челото. Казвам: Всеки ще постави музикален венец, че всеки като стане да изпее една песен. Вий станете сутрин, какво правите. Ще пеете до, после ще пеете ре, ми, фа, сол и т. н. след туй ще пеете секунди, терци. Терца аз наричам един интервал с един потенциал. Да кажем имате ДО и МИ. РЕ е потенциалът. Те съществуват на този интервал. До и Ми като се вземат, черпят своята сила от Ре. Имате една кварта, До-Фа, имате два потенциала Ре Ми. Те са капитал. В една терца имате един потенциал, то е слънчев интервал. Ако имате една кварта, квартата не е тъй силна както терцата. Малко по-земна, по-груба е. Ако искате мекота, в една терца. Ако искате сила – в една кварта. Сега вий казвате: Няма ли някой по-лесен път, да се не оплетем? Има лесни пътища. Аз да ви кажа: Много лесен път има. Има пътища на дините, има пътища на дъбовете.

Отива един американец да учи философия при един германски професор. Казва му: Господин професор, ние американците не обичаме дълго да се учим, няма ли някой курс за 5–6 месеца. Има. Когато Господ иска да направи една диня, взема му 6 месеца. Когато иска да направи един дъб – взема му 100 години. Туй, което лесно става, диня е. Това, което мъчно става – дъб е. За един добродетелен живот се изисква дълго време. Природата има изобилно време. Ние искаме някой път да съкратим времето, силата не е там. Изобилно е времето. Затова за предпочитане е да употребим повече време. Природата харчи повече време. Икономисва сила. Силата мъчно се придобива. Време изобилно има. Силата, с която разполагаме в дадено време, е ограничена. Ние искаме в кратко време много да постигнем. Ний сме вече на един опасен път. Ако натегнеш една жица повече, отколкото трябва, ще се скъса. Някой път за предпочитане е половин тон по-малко, не е толкоз в натягане. Защото ако пеете сопран или бас, тоновете се различават. Сопранът има ясен тон. Ако искате един тон със съдържание и мекота, то е басът. В баса има едно отражение. На земята онези, които искат да пеят меко, трябва да пеят бас. Тогава казвам, според теорията. На земята басисти са жените, а мъжете са сопрани. Да се

не заблуждаваме. Тоновете на сърцето се изявяват чрез баса. Тоновете на човешката мисъл се изявява чрез сопрана. Тогава трябва да стане едно преплитане на тоновете, на човешката мисъл, с тоновете на човешкото сърце. И тогава се образува така наречената хармония вътре. Първото нещо, човек да съгласува неговата песен, каквото пее неговият ум, да пее и неговото сърце. Ако вий се събудите сутрин и не чувствувате песен в себе си и не чувствувате песен във вашия ум, вашето положение не е нормално. За да бъде нормално, вие трябва да чувате тази вътрешна хармония. Отглас трябва да бъде цялото битие. Движението на нашата земя, движението на слънцето, на всичките планети, и движението на всичките слънца, онези, които имат развит слух, чуват Божествената хармония. Божествената хармония показва, че всичко е в ред и порядък. Щом една планета се разгласи, по тона се познава. Слизат да я поправят. Най-малките погрешки, които стават на земята, музикалните същества слизат да ги поправят. Понеже ако не поправят малките погрешки, може да се образува някоя голяма катастрофа. Казвам: Законът на безлюбието в света внася най-голямото нещастие на хората. Аз не ви говоря за неща, които са невъзможни. Какво ви коства вас да дишате. Нали няма по-лесно нещо от дишането в света. Има ли нещо по-лесно от гледането. Какво ти коства да гледаш? Какво ти коства да слушаш? Какво ти коства да вкусиш хубавите работи? Какво ти коства да кажеш една хубава дума? Понеже в този въздух, който приемаш, какво ти коства на този нечист въздух като излиза да вложиш една хубава Божествена мисъл? Какво ти коства да кажеш: АЗ СЪМ ГОТОВ ДА ТИ СЛУЖА. Като го кажеш – да го направиш. По някой път трябва да реагират върху нас, за да ни принудят, със закон за заплашване. Казват, като умреш в ада ще идеш. Всички тия неща хората говорят без да ги знаят. Никой не е ходил в онзи свет. Данте описал ада – Данте не ходил в ада. Милтон пише за рая и Милтон не е ходил в рая. Ако англичаните биха ходили в рая щяха да образуват....... Сегашните хора говорят за Господа. Този Господ, който създаде слънцето, този Господ, който създаде растенията, хората тури този музикален закон. Ние него трябва да намерим. Този Господ всички растения и животни Го слушат.

Аз ще ви приведа два примера. Във времето на гръцко-българската война, като са се оттегляли българите, един българин останал в гръцка територия. Той се скрил в една пещера и три деня седял гладен. Той бил от Казанлък – учител, с висше образование. Говорил философски, но в Господа не вярвал. Като седял три дни гладен, казал: Господи, майка ми ми разправяше заради Тебе. Обезверих се, умирам гладен. Ако ти съществуваш, ако отговаряш на молитвите по какъвто и да начин, по който Ти можеш, избави ме, аз ти обещавам, че като ме избавиш, ще ида и ще говоря на хората за тебе. Седи така, размишлява, гледа една костена жаба иде, носи половин хляб, влече го, донася го до него. Остава хлябът и се връща назад.

Наял се, добива сила, минава гръцката линия, иде в България. Събира учениците и им казва: Аз ще се изповядам. Мене учените хора не можаха да ме убедят за Господа, костената жаба ме убеди, че има Господ. Но трябва да има един канал, светлина трябва да има, един път, по който да дойдат лъчите. Любовта трябва да има един път, по който трябва да дойде. Любовта върви по пътя в света. Този закон е законът на доброто. Той е пътят на Любовта. Ако ти не си добър, Любовта при тебе не може да се яви в тази форма, в която искаш. Той е пътят на доброто. Ако ти не си готов да проявиш една щедрост, ако имаш последното петаче и не си готов да се разделиш с него, Любовта не те посещава. Любовта всякога обича хора, които могат да се разделят с всичко, което имат външно. Да няма нещо, за което да можеш да кажеш: Това не мога да го дам. Казвате: Защо е така? Бог е в света, който е дал всичко, Бог ти е дал една душа, която излязла от Него. Ако имал доверие да ти даде тази душа, не мисли, че иска да ти вземе душата. Душите живеят с Бога заедно. Душата, която Бог ти дал, няма да я вземе, тази душа ще я благослови. Не мисли, че твоята душа Господ ще я вземе; не мисли, че сърцето Господ ще го вземе. Като ти вземе сърцето, Той няма д_ум, ще тури душа, ще послужи и ще влезе да живее в душата и в сърцето. Ти ще почувствуваш, какво нещо е благият живот. Тогава ще се изпълнят думите: като помислиш нещо то ще стане. Някои от вас искате да бъдете певци. Без Любов певци не можете да бъдете. Има много методи за пеенето. Вий искате да учите без Любов. Не се учи без Любов. Сега вие казвате: Да имам това и онова.

Ако в съвременна Европа се намериха 10 души хора, които да обичат Господа тъй с всичкото си сърце, като кажат войната да спре, ще спре. Няма 10 души. Трима души има. В Индия има един Ганди, който поддържа: Не противи се злому. Другите где са. Още двама има. 10 души трябва да има. Казвам ви, че единият е в Индия. Преди две хиляди години се яви един човек, който положи душата си, показа, какво нещо е Любовта Божия. Един човек се яви, който взе всичките дългове на хората, изплати ги, показа новия път на хората. Казва: Обърнете се към Бога, понеже ако не се обърнете, за бъдеще ще ви дойде голямо изпитание, такова, каквото никога не сте виждали. Аз ида отгоре да ви предупредя. Обърнете се към Любовта, тя може да ви избави. Ние живеем в един свет на привидна любов. Това не е любов. Хората, които се бият, нямат любов. Двама братя, които се хващат за космите за имане, това не е любов, това е неразбиране. В този егоизъм всеки от тях иска да вземе повече.

Та казвам: И вие вътре сте раздвоени. Като срещнете някого, казвате: Той не е правоверен, той не вярва в Бога. И аз понякога минавам за голям еретик, не съм правоверен. Аз бих се радвал аз да бъда еретик, а всички в света да живеят в Любовта. Да видя да не се убиват. Тия хора още се

избиват в света. Каква любов, каква човещина, каква култура има. Да говорим истината. Германците толкоз убили, русите толкоз убили, англичаните толкоз убили. Сега може то е тяхно схващане, то е тяхно разбиране. Колко кокошки, колко волове изколват в България, няма закон да ги защити, трябва да станат жертва воловете, трябва да станат жертва кокошките. В реда на нещата е. Казвам: Каква нужда имат хората да се избиват. Тяхното месо употребява ли се за ядене. Поне нека да ги консервират, да не отиват напразно. Защо ще ги избиват тия хора? То е вълча култура. 20–30 овци ще ги издави, тия овци се вмирисват. Ако има нужда от човешко месо, избият хората, да ги вземат. Това е култура на миналото. То не е сегашно разбиране. Всички тия хора, които ръководят, усещат това и страдат. Няма пълководец, няма държавник, който да не чувствува скръб в себе си. Има нещо, което ги мъчи. Един българин, който убил 10 души хора, казва: От сега нататък се заклевам, прекъсвам с убийството.

Да се повърнем. Тия работи, които сега хората ги правят, Бог ще ги поправи. Аз гледам по-оптимистично. Всичките тия хора, които сега умират на бойното поле, отиват при Господа. Той ги поглежда и казва: Защо умряхте преждевременно. Изпратиха ни тук. Той ще им създаде нови тела и ще им каже: Идете на земята да работите с Любов. От сега нататък да не убивате никого. То е закон. Бог никого не убива. Ние не трябва да се радваме, че хората умират. Ние трябва да се радваме, че хората живеят. Ние не трябва да се радваме, че хората са нещастни, сиромаси, прокажени. Нас ни радва животът, всичките хора да са радостни, очите им да са здрави, ушите им да са здрави, тялото им да е здраво, умът им да е здрав, всички да се радват. Какво трябва да проповядваме. Всички здрави трябва да бъдем. Всички чисти сърца трябва да имаме. Чисти умове трябва да имаме. Често разсъждаваме и казваме: Лоши хора сме. Аз разглеждам този въпрос и казвам: Много добри хора сме, не сме лоши хора. Много хатърджии сме. Дойде един приятел, каже: Хайде за мое здраве една чаша, дойде друг, пак една чаша. Десет души дойдат, пиеш за здравето, напиеш се, все за хатър. Днес за хатър, утре за хатър. Може да пиете за хатър, но единственото вино, което за хатър може да пием, то е водата. Другото вино за хатър не се пие. Дойде някой, кажеш: Дайте ми една чаша за здраве. Ще пиеш няколко глътки.

Сега вие си въобразявате, че за бъдеще ще дойде един порядък, ще дойде Царството Божие на земята. Това е въображение на вашия ум. То е въображението на младата мома, която излиза из бащиния си дом, мисли, като излезе, ще има къща, деца, нейният възлюблен ще бъде добър с нея, ще седи на мекичко столче, с автомобил, слугини ще има. То са въображения. Мисли като княгиня ще живее. Като се ожени, впрегнат я,

ръцете задебелят, прави дрехи, каква ли не работа. Казва: Какво мислех, какво излезе. Право е мислила. Така е по закона на Любовта. Тази мома много хубаво е мислила. И момъкът много хубаво е мислил, така е по закона на Любовта, но понеже хванали кривия път, кривият път е причината. Не че е заблуждение. Те не са хванали онзи истински път на Любовта. Така е в Любовта.

Ние по някой път имаме характера на Якова, един от отците на еврейския народ. Бащата на Якова мислеше да благослови големия син, майката обичаше Якова. Според закона на евреите първият син вземаше благословението, по-малкият никакво благословение не вземаше. На бащата понеже отслабна зрението, не виждаше, казва на големия син: Синко, ще идеш да убиеш лов, да ми приготвиш, за да те благословя. Майката понеже обичаше Якова, той беше възлюблен на нея, казва: Аз тебе ще те пратя ти да вземеш благословението. Казва той: Може баща ми да ме познае, че тогава ще навлека неговото проклятие. – Не бой се, аз ще уредя тази работа. Приготви тя храна и той я занесе на баща си, да му поиска благословението. Бащата казва: Гласът ти е Яковов, но отвън си като Исава. Ще те благословя. И го благослови. Ето след време иде Исав. Яков трябваше да странствува.

Исав според мене представя Стария завет, Яков – Новия завет. Благословението Яков го взе по изкуствен начин. Това показва, че християнството в първата фаза няма да бъде прието, както трябва. Минаха две хиляди години на разни изпитания. Яков трябваше да носи последствията. Той, който взе с лъжа благословението, отиде при Лавана. Още по пътя видя Рахил, влюби се в нея. Казва: Хареса ми се. Бащата каза: У нас има закон, седем години ще ми служиш заради нея. Тогава ще ти я дам. След като слугува седем години, даде му по-старата дъщеря Лия. Тя е Старият завет, закона му даде. Казва: Защо ме излъга? Слугувах ти за Рахил. У нас такъв е обичаят, че младата не (се) дава преди старата. Ще слугуваш още седем години заради нея. Рахил е Новият завет. Яков взе Стария и Новия завет, събра ги заедно. От Стария завет имаше 10 сина, От Новия завет – двама: Йосиф и Венеамин. Старият завет е плодороден в раждането на мъжки. Новият завет – само двама. Тогава трябваше да се върне назад Яков, да се примири с брата си. Законът трябва да дойде на примирението. Езичниците християни и езичниците евреи трябва да се примирят. Исав това е Старият завет, Яков е новият, но трябваше той да поправи погрешката. Той взе благословението с измама. Като се върна, смири се, коленичи пред брата си и се смири. И ние трябва като Якова, които сме слугували за две жени 14 години, за Стария и за Новия завет, трябва да се върнем и да се примирим. Яков като се връщаше при брата си Исава да се примири, яви се един ангел през нощта и се бори с Якова.

Преподаде му урок, казва: Ти трябва да се примириш с брата си. Трябва да живееш с брата си по Любов. Никаква лъжа не трябва, да бъдеш справедлив. После казва: Аз няма да те пусна, докато не ми помогнеш да приложа туй, което искам в живота си. Тогава ангелът го бутна по хълбока и Яков охромя. От там насетне евреите станаха много страхливи. Като ги бутна Господ по хълбока, дойде страхът. И досега евреите са почти най-страхливият народ. За материални работи са страхливи, там треперят. Страхът е едно чувство в света, всичките хора го имат. То иде от неизпълнението на Божия закон, или от напускането на закона на Любовта се явява страхът. Когато Любовта е отвън, се ражда страхът вътре; когато Любовта е отвътре, страхът е отвън. Тогава е истинското положение.

Казвам: Ние трябва да се върнем като Якова да възприемем Любовта в света. Мнозина имат изпитания, умират и отиват в другия свет. Дали има Господ или не, не знаят. Молят се. Човек трябва да има една опитност с Господа. Аз ще ви приведа един пример: Нали когато ви обичат, като ви приемат, запалват много свещи в къщи, къщата е наредена, приемат ви с Любов. Когато не ви приемат с Любов, никакво осветление няма, къщата е затъмнена. Щом къщата е затъмнена, значи не сте познали Господа. Ако познаем Господа, всичките свещи в нашия ум ще се запалят. Когато познаем Господа, всичките свещи в нашето сърце ще се запалят. Когато запознаем Господа, всичко в нашия ум ще оживее, ние ще се зарадваме. Туй показва, че нас ни приемат на гости. Не мислете, че вий сте собственици на вашите глави, на вашите тела. Вашите глави други ги управляват. Господ е, който управлява главите ви. Досега човешката глава е под ръководството на Бога. Че сърцето е нечисто, показва, че не се управлява от Господа. Мозъците на Господа са под управлението на Господа. Само човек е в състояние да измени човешкото естество. Когато ние се обърнем към Бога, той ще запали всичките в нашия мозък, ще дойде Неговата светлина и Неговата топлина ще проникне. Тогава всичко в света ще се свърши. Гдето Бог присъствува, всичко става. Писанието казва: „Когато пътищата са благоприятни на Господа, Той го примирява с всичките врагове“. Щом ние се запознаем с Господа, тогава всичките противоречия, които съществуват в нас, те ще изчезнат.

Любов, която не може да люби враговете, е слаба любов. Аз казвам, че злото има само един приятел – Любовта. Злото, което няма за приятел Любовта, тази любов не е любов. Казвам: В Божия закон Любовта е единствената сила в света, която превъзмогва всичките мъчнотии, понеже злото служи на нея. Ние като възприемем Любовта, всичките противоречия, които сега съществуват в света, ще се изменят. Хубаво е, не е лошо човек да се гневи. Не лошо нещо. По някой път човек е сприхав. Такива каквито са хората, то е хубаво, само тия хора, трябва да се

ръководят от Любовта. Ние каквито сме, погрешката е там, че не се ръководим от Любовта. Онези, които скачат от десетина метра, без да си изкълчат крака, работата е там. Кракът затова е направен така, има три–четири свивки, на ходилото, на коляното, на хълбока. Като скача перпендикулярно, туй перпендикулярното падане образува една крива линия, че човек може безопасно да скочи.

Казвам: Любовта има всички възможности в света да се примирят противоречията, в които се намираме. Стихът казва: Благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тези, които ви ненавиждат; молете се за тия, които ви правят пакост или ви гонят. Защото човек на Любовта е всесилен. Някой път индуските факири употребяват закона на Любовта. Застават на места, гдето минават много зверове и концентрират ума си. Когато имат Любовта, всичките зверове не ги закачат, бягат. Ако се отклонят да не мислят за Любовта, ще хвръкнат от местото, на което седят. Казвам: За бъдеще мислете добре. Или като се намерите в една мъчнотия, отправете ума си към Бога. Не казвам, че Го знаете. Не Го търсете някъде. Кажете: Някъде е Господ не го зная. Помислете заради него. Вашата мисъл ще иде до Господа. Имаш някаква мъчнотия, отправи ума си към Господа. Имайте вяра на онова дете, което писало писмо на Господа в оня свет. И отговорил му. Директорът на пощата, като научил за писмото, събрал всичките в пощата и им казва: Да съберем на това дете, което писало на Господа, и да му помогнем.

Та казвам: Онези от вас, които обичат хората, той е Бог. Онзи във вас, който мисли, Той е Господ. Вий кои сте? Вие, които се учите от Господа, едновременно съзнаваш, че има един, който мисли, пък има един, който възприема това, което той мисли. Има един, който раздава, ти чувствуваш, че възприемаш. Ти си, който възприемаш. Казвам: Туй, което у вас мисли в даден случай, туй, което във вас е силно, мощно, на което може да разчитате, то е Господ. Не можеш да го локализираш някъде. Та казвам: Разчитай на Онзи Господ, който е у вас в даден случай. Ще се учите. Неговите пътища трябва да учите. Всеки приятел, когото имаме сега, много малко сте го разбрали. Някой човек се разсърди, може някой да те нахука, да ти каже много горчиви думи. Где седи лошото? Той дойде и се извини пред вас. Един човек, който ви нагруби, и после се извини пред вас, той се повдига във вашите очи. За мене един човек, който ме обиди и се извини, като че никак не ме (е) обиждал. Казва: Ще ме извиниш, не постъпих както трябва. Казвам: Сега всички трябва да постъпвате тъй. Не е лошо да обидиш някого, но признай погрешката в себе си. Или направиш някаква погрешка, да я признаеш в себе си. Аз ако направя една погрешка, съдрал съм дрехата на някого. Ще му изпратя нова дреха, ще му изпратя нов костюм. Няма да се извинявам, но казвам: Оставете съдраните дрехи

заради мене, вземете новите дрехи заради вас. Вземайте съдраните дрехи заради вас, давайте нови дрехи, нищо повече. Не ходете да се извинявате. Никакво извинение! Скъсаш дрехата, дай нов костюм. Скъсаш шапката, дай нова шапка. Всички да раздавате. Сега раздавайте. По Коледа събират вехти дрехи за бедните. Новата култура изисква, Божественото изисква да дадем пресните плодове от дървото, най-хубавите нишки, които овцете са направили. Желанието да имаме вътре, макар да не можем да го направим. Имай най-хубавите мисли. Което си намислил, направи го, не се спирай. Никога не казвай това аз не мога да направя. Каквото ти дойде на ума, направи го. Тогава законът Христов казва: Ако Ме любите, ще опазите Моя закон. Казвам: По същия начин хлябът ще се увеличи, дрехите ще се увеличат, мирът ще се увеличи, всичко в света седмократно ще се увеличи. Затуй може да направите опит. Ако опитът не става, не сте приложили Любовта.

Ако вложите Любовта си Господа да Го обичате, да няма никакво противоречие, ще се явят противоречия вътре. Старият и Новият завет ще дойдат. Яков обичаше Рахил повече от Лия. Тази, която не обичаше, я благослови Господ, даде ѝ 10 сина, тази, която обичаше, даде ѝ два. Трябва да разбираме тия материални работи. Всеки човек, който малко е любен, повече блага му се дават; който е обичан, малко блага му се дават. Някои от вас, които сте много обичани, малко блага му се дават. Някои от вас, които сте много обичани, малко блага се дават. Щом сте малко обичани, много ще ви се даде. Господ ви дава много работи. Вий се запознавате с някой богат човек, като му кажете само две думи, отваряте сърцето му. Онази младата мома каза две думи и отвори сърцето на момъка. Защо вий по същия начин да не може да направите? Аз бих ви превел много примери. В историята има Любов не само между мъже и жени, Любовта не е само между мъже и жени, тя е специфична. Някой път има Любов между жени и жени, някой път има Любов между мъже и мъже. Под думата жени ние не разбираме само тия същества, които по форма са жени. Цялата човешка раса са жени. На земята няма мъже. Тепърва има да дойдат. Сега някои минават за жени, някои минават за мъже. Мъжът разбира нещо възвишено, благородно. Ние учим сега закона на Любовта. Под думата жена, разбираме да изучаваме живота. Вземете жените в тази форма. Формата на една жена, която служи за слугиня, ни най-малко не е жена. Божественият живот, който е излязъл от Бога, той е жена. Тази жена, която е излязла, това е животът. Този живот Бог го внесе в Адама.

Та казвам сега: Не казвам да бъдете жени, но да възприемете Божествения живот такъв, какъвто е. Тогава ще бъдете истински жени и истински мъже. Жените, които внасят топлината в света, мъжете, които внасят Божествената светлина в света. Защото без тази светлина и топлина

никакъв прогрес не може да стане. Следователно, жените като носители на Божествената топлина в живота, и мъжете, като носители на светлината ще се съединят и тогава ще дойдат децата на истината, които ще произведат Божествената сила, чрез която животът в света се разнася.

Бъдещата култура ще научи хората да живеят по Любов и никога да се не убиват.

Тайна молитва.

39. беседа, държана от Учителя
на 12 юли 1942 г., 10 ч. с., неделя
Изгрев, София

1942_07_19 Единствената нишка
утринно слово

ЕДИНСТВЕНАТА НИШКА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Йоана.
„Духът Божи“

Каквото и да се говори, човек си остава такъв, какъвто се е родил. Някой път казвате: възпитание. Някой път страдаме от многото правила. Рибата трябва да я държиш във вода. Щом я извадиш от водата, може да мислиш много добре, но туй, в което е родена, е водата, тя трябва да живее във водата. Казвам първото правило: живей там, дето Бог те е поставил, не излизай из мястото, дето Бог те е поставил. Първите хора съгрешиха, понеже не искаха да седят там, дето Бог ги постави.

Когато Бог създал света, има един анекдот, на съвременното дългоухо магаре му дал малка, микроскопическа форма: да бъде незнайно, никой да не го безпокои, най-малкото между млекопитающите, между всичките. Като се явило при Бога, казва: „Ти на всички си дал голяма форма, на мене даде най-малката форма. Измени този ред на нещата. Тази, малката, форма не искам да я нося. Няма да бъда забележителен, никой няма да ме знае.“ Господ му чул молитвата и му дал сегашната форма, направил го и гласовито.

Случило се, че един градинар, като го видял, че има такава форма, той имал нужда някой да му пази градината, оставил го да пази градината. Птиците ходили, и то ходило да пази от птиците. Като ходило да пази от птиците, изпогазило цялата градина. Градинарят, като видял, казва: „Голям ти е ръстът, но глупаво си. Така градината не се пази.“ Като намерил магарето, изпъдил го из градината и оттогава му излязло прозвището магаре. Казва: „Магаре нали е, все си е магаре.“ Случило се тъй, че всичките животни минали покрай Адама, и магарето с тях, да им тури имена. Адам му турил името магаре. А магаре значи, че си дава мнението там, дето никой не го пита. Магаре, това значи, когато си даваш мнението, когато никой не те пита. Когато минавали животните да им тури Адам имена, то си дало мнението за жената. Ева седяла, много красива, всичките животни я погледнали, то казва: „Красива е, но ще създаде някаква беля на Господа.“ Разчуло се това, че ще създаде някаква беля на Господа. И тъй станало, както казало магарето, но оттам насетне

жената го намразила. И досега всички жени говорят за магарето. Сега магарето казва тъй: „За жена, която Господ създал, не си давай мнението какво ще стане от нея.“

Ще прочета една от рилските беседи.

Учителят чете от трето слово, държано на 23 юни 1942 г., сряда, в 5 часа сутринта, на Молитвения връх:

Божественият свят е свят на светлината, значи свят на човешкия ум, свят на ред и порядък, свят на вечната Божествена хармония, що светлите души разнасят във вселената, която Бог е създал за Своята слава и величие. Значи, ако ти не употребяваш ума, който Бог ти е дал, тогава няма да знаеш защо светът е създаден. Съвременните хора се занимават с туй, което Бог не е създал. Някой човек носи някаква дреха, шапка, обуща или връзката не е свързана както трябва. Влезеш в някоя къща, видиш, къщата не е направена както трябва, че мебелите, че кофата, че стомната не е както трябва. Навсякъде се занимаваме с неща, които Бог не е създал. Целия живот се занимаваме, че яденето е пресолено, че този пресолил, онзи пресолил. Казвам, много малко време ни остава да се занимаваме с Божествени работи. Всички страдаме все от порядъка, който хората са създали.

Свят без светлина е свят на безпорядък и безредие, що се нуждае от Божествената ръка. Значи свят без светлина, свят в който не съществува човешката ръка. Ние от животните не може да изискваме това, което изискваме от човека. Казвам, туй се отнася до онези, които имат ум. Не се занимаваме с човешкия порядък. Ако ходите вие, че изследвате всички малки мътни езера, дето жабите живеят и крякат, какво ще научите? Тия локвички не ги създаде Бог. Всичко онова, което Бог създаде, е чисто. Всичко, което е нечисто в себе си, не е Божествено. Първото нещо: избягвайте нечистотата, в каквато и форма да е.

Свят на безводие, свят на сухота, е свят, що се нуждае от Божия мир, от живота на радостта. Да кажем, ти не си радостен, нямаш вода в себе си. Или кръвообращението не върви. Щом кръвообращението не става редовно – кръвообращението върви по ритъма на сърцето, ако кръвообращението не става редовно, тогава се ражда тази дисхармония. По някой път ние страдаме, че нищо не ни стига, недоволен си.

Използвай услугите на най-малките случки да направиш добро. Използвай услугите на най-малките случки да постъпиш справедливо спрямо своята душа, която носи бремето на всички същества. Знайте, че не

е лесна задача. Всеки от вас да участва във всички изпитания, които има. Един ден състоянието на вълка ще мине през тебе и ти, добрият човек, ще почувстваш, че в тебе ще се зароди зло, омраза. Един ден вълкът ще влезе в тебе, ще каже: „Научѝ ме да живея, досега съм бил голям грешник.“ Какво ще му кажеш? Дтйде вълкът да се изповядва при тебе, ти ще му станеш изповедник. Щом станеш изповедник на вълка, ти ще му вземеш греховете. Как ще оправиш този вълк? Ще дойде змията, ще дойде тигърът. Ония, които влизат в Божествения свят, казват: „Много лош човек съм станал.“ Изповядал си някой вълк. Доста сме интересни, че искаме да знаем какво е състоянието на един вълк. Аз никога не искам да изповядвам един вълк. Или какво ще изповядвам една лисица? Ще ми разправя за една кокошка, за друга, за пиленца. Какво ще изповядваш един сокол? Ще ми разправя, че задигнал някое пиленце, ще ми разправя, че задигнал някоя пойна птичка – всичките грехове ще разправя. Нарушил Божествения ред на нещата. Имаш една пойна птица, която ти пее, един ден ти я накараш да замълчи: пуснал си някой сокол, задигнал твоята пойна птичка. Питам, защо допускате соколите да задигат хубавите неща?

Например как бихте оправдали тази постъпка? Разправяше ми един мой познат. Облякъл си един ден хубави дрехи. „Млад човек съм, казва, тези дрехи ги нося да ме видят хората и имаше кой да ме види. Вървя така, и по едно време току гледам цяла една кофа помия се изсипа на главата ми.“ Той минавал по улицата и една жена си къпала детето, и без да гледа – хвърлила водата на пътя. Питам сега: де е погрешката, у жената или у него? У жената има погрешка, и у него има погрешка. Що му трябваше той да минава по улицата и да гледа прозорците? Все от прозорците ще излее някой помията навън. Коя е тази помия? Когато ти изнасяш новини, които не си проверил, не е ли това помия?

Ако идете в някоя православна църква, най-първо ще видят как се кръстиш, как държиш пръстите си. Ще кажат: „Този не се кръсти хубаво.“ Ще ти кажат как. Кръстенето Бог не го създаде. Ти, като се кръстиш, трите пръста съединяваш за Господа и двата – казваш: „За мене“. Казвам на православния: „Защо си туряш така пръстите?“ (Учителят си свива пръстите, както православните за кръстене, и ги туря на челото.) „Искам да служа на Господа тъй, както мисля.“ (Слага ръката на слънчевия възел.) „Искам да служа на Господа тъй, както чувствам.“ (Слага си ръката настрани пред гърдите.) „Искам да служа на Господа тъй, както волята ми разправя.“ Какво разбира човек? „Искам да предам моята мисъл тъй чиста, както Бог я предал. Искам да предам моите чувства така чисти, както Бог ги е създал. Искам да предам моята сила на любовта, на мъдростта тъй, както Бог я е създал.“ То е кръстене.

И действително този пръст, показалецът, е, дето вземат участие личните чувства. Вторият пръст, той е сатурновият пръст, който показва, че човек трябва да бъде абсолютно справедлив. И при това този палец, той означава Божията любов. Той е малък. Палецът какво нещо е? Палецът е Божествената любов, която оправя нещата в света. Без палеца нищо не става. В древността, когато са искали да накажат някого, отсичали са палците. Щом ти отсекат палците на ръцете и на краката, ти ще бъдеш негоден. Та казвам, не сечете палците на вашата дясна и лява ръка. Доброто има палеца. Ти, ако не можеш да приложиш доброто, ти ще отсечеш палеца. Ако не можеш да мислиш, ти ще отсечеш палеца. Ако ти не можеш да чувстваш, ти ще отсечеш палеца.

Разправяше ми един познат: „Гледам едно дете бере ябълки и ги туря в джоба. Иде ми да взема и да го набия хубаво. Защо яде ябълки? Започнах да разсъждавам: ако туй дете го набия? Господ му дал желание да яде ябълки. Питам се какво ще придобия, ако го набия? Представих си, че аз съм на неговото място и имам туй желание, пък някой мисли да ме бие, няма да ми бъде приятно. Като ме погледна това дете, бои се. Аз го погалих по гърба, казвам: „Не бой се, много хубаво направи, че яде, даде ми едно добро условие." Аз му набрах ябълки, че му дадох. „Аз те похвалявам, че ти знаеш как да ядеш ябълки, аз те похвалявам, че ти знаеш да напълниш джобовете, да занесеш на баща си и майка си от тези хубави ябълки, и те да се радват."

Питам, защо ние, съвременните хора, не можем така да гледаме? Да допуснем сега, че се проповядва едно учение, което много мъчно може да се приложи. Представете си, че касата е отворена и едно дете бере плодове от таза каса, взема една златна монета, взема две, три. Ти, след като го видиш, да го потупаш по гърба и да вземеш още да му дадеш. Колцина от вас бихте направили това? От едно шише може да се открадне. Престъпления стават при малките работи. Ако имате едно кило вода, ако се вземе една капка, престъпление е, понеже шишето е празно. При туй шише вие ще вдигнете скандал: как е посмял да вземе от водата без ваше позволение? Ще кажете: „Не знаете ли, че тази вода е свята вода, аз съм я пазил за лекарство?"

Питам, ако вие сте при едно езеро, което има петдесет километра широчина и петдесет метра дължина, ще има ли престъпление, ако вземете от него едно кило вода? Престъпленията съществуват в човешкия порядък, не и в Божествения порядък. Престъпление съществува извън любовта, в любовта не може да има престъпление. Единственият свят, в който няма престъпление, то е светът на любовта, понеже има изобилие на нещата, понеже този свят няма никакъв дефект. Ако вие сте в един

ангелски свят, вие никога не можете да намерите погрешка, понеже ангелите са много красиви същества, всички си мязат. Ти, в ангелския свят като гледаш един ангел, само като мръднеш, и втори път не може да го намериш, всички си мязат, не може да различиш един от друг. Питам, ако вие бихте ги видели там, как ще познаете кой ангел обичате? Никой ангел не си казва името е това и това, вие сами трябва да го познаете. Никога не казва: „Аз съм Иван Стоянов." Тук ще си каже името, ще се препоръча. Ангелът никога не се препоръчва. Ангела, ако го обичаш, ще му знаеш името, без да го е казал. Писанието казва: „Всеки ще има име, което само той ще го знае." Сега имате имена, които всеки ще ги знае. Туй, което всеки го знае, то не е нещо реално.

Сега къде е погрешката на първата жена? Погрешката на първата жена е в това, че тя помисли, че Бог не е вложил всичко в човека, ами има нещо, което отпосле може да се притури. Когато дойде онзи адепт, той ѝ казва: „Слушай, ако ядете от това, забраненото дърво, като Бога ще станете." Значи във вас има нещо, което може да дойде само от туй дърво. Ето лъжата. То не е вярно. Плодът на туй дърво, освен че не му приложи нищо, но му отне нещо, което Бог беше вложил. От този плод освен че хората нищо не придобиха, но изгубиха това, което имаха. Ева имаше царска мантия, такава, каквато не може да ви я опиша. Тя носеше една дреха, която имаше всичките цветове на Божествения свят. По-голяма царица от нея нямаше. След като яде от този плод, тя изгуби тази мантия. И Адам, който носеше най-хубавата мантия, изгуби мантията, като яде от плода.

Същото нещо става и днес с човека. След като направи едно престъпление, човек губи своята светлина. Когато човек мисли, че Бог не е вложил нещо в него, иска да го придобие, изгубва своята светлина. Като изгуби човек своята светлина, туй, което умът има, като изгуби туй, което сърцето има, какво остава? Ако на вас биха ви дали един опит, който дават само на онези, които са завършили своето развитие: да минете през едно бойно поле, дето се бият сто–двеста хиляди хора, всички стрелят, и казват: „Ще минете през туй бойно поле" – колцина от вас бихте минали? То е невъзможно. Да минеш през едно място, дето хората обичат да хулят, да шепотничат, и ти да не чуеш нещо от това шепотничество, да минеш, и хич да ги не слушаш. Като слушаш, да превръщаш всичко. Че какво има?

Да кажем, срещам една грозотия, казваш: „Тази грозотия как я създаде Господ?" Хубави работи са скрити в грозотията. Без красота, опасна работа е. Ако търсиш добра жена, търси, която е грозна. Която е красива, тя е малко... Красивите жени нямат достатъчно сила. Грозните са много особени. Понеже тя е грозна, тя е умна, знае как да постъпва. Онази, която

е красива, тя само красотата си гледа и ходи, не знае да готви. Да ви кажа, аз, ако бих търсил готвачка, не бих избрал красива ни най-малко, малко грозна трябва да бъде. На красивата този ѝ каже: „Много си красива“, онзи ѝ каже – тя ще прегори яденето. Ако шие, като я хвалят, че е много красива, няма да може да ушие дрехата. Грозничката хубаво ще шие, хубаво ще си гледа работата.

Когато Бог те постави в неблагоприятни условия външно, то е грозотията. Той те е поставил, за да бъдеш разумен. Трябва да гледаш хубавата страна. Има една грозота, която е приятна. Нямаш нито пет пари в джоба си, ти може да бъдеш сигурен, че никой няма да те убие. В света на престъпленията, щом имаш най-малката монета в джоба си, разбойниците може да те убият. Нямаш нито пет пари, сигурен си, че никой няма да посегне на живота ти. Какво зло има, че ти си беден, нямаш петаче в джоба си? Значи сигурен си, че няма да бъдеш убит. Ако ние искаме да бъдем безсмъртни, да не умираме, не трябва да влизат пари в джоба ни. При сегашните условия вие сами се осъждате. Казваш: „Ще живея“, и пари туряш в джоба си. Съдбата ти е решена. Колкото повече пари туриш в джоба си, толкоз по-скоро ще умреш. Колкото по-малко туриш, по-дълго време ще живееш. Ние с парите изгубваме своята вяра в Бога. Наместо ти да уповаваш на Бога, да имаш една права мисъл – бръкнеш в джоба, пипнеш парите, погледнеш парите в банката и вече уповаваш на тях. Казваш, че вярваш в Бога, но твоята вяра е онази вяра.

Че ти, ако разбираш онзи икономически закон, всяка мисъл може да се превърне в злато. Следователно ти, ако искаш, своята мисъл може да я превърнеш в злато и златото може да превърнеш в добри мисли. Следователно, като живееш между добри хора, техните мисли, ако ти трябват, може да ги превърнеш в злато – толкова, колкото ти трябва. Ако ти имаш хиляда овце и ти трябва масло, като издоиш млякото, може да го очукаш и да извадиш масло колкото искаш. Какво има да се безпокоиш?

Казвам, ние, съвременните хора, не разбираме. Казвате: „Любов, любов, но трябва да си имаш парици.“ То е друг въпрос. Щом влезеш в един човешки порядък, ти трябва да се подчиниш на него. Например канят те на някой журфикс. Министър си, непременно ще туриш цилиндър, фрак, не може да идеш с обикновени дрехи. Има известен ред. Или военен си. Ти имаш чин полковник или капитан, или генерал, или поручик, или подпоручик, или взводен, или фелдфебел, или, най-после, ефрейтор. Ефрейторът носи една нашивка, взводният две–три нашивки, после, фелдфебелът – едно голямо парче. Другите носят звезди и тъй нататък.

Та казвам, това е човешки порядък. Човек се отличава със своя ум. Ако ти

имаш отличен ум, защо да не го употребиш? Ако ти имаш отлично сърце, защо да не го употребиш? Ако ти имаш отлична воля, защо да не я употребиш? В един порядък на нещата как трябва да постъпите? Ако вие идете в ангелския свят и кажете, че някой ангел има да дължи някому, всеки ангел, който чуе, че има да дължи, той ще плати. Комуто кажете това, той веднага ще плати дълга. Или ако кажеш някой недъг, той веднага ще го изправи. Никога няма да вземе предвид, че онзи има този недъг. Един ангел никога няма да повярва, че има недъг. Ангелите не знаят какво нещо е погрешка. Един ангел никога не може да види, че друг ангел има погрешка, че не постъпил добре. На земята ние имаме погрешки. По някой път аз може да плюя на земята. Не е възпитание. В България обикновено не носят кърпа за носа, хване носа и го изчисти на земята. Та казвам, гледам често религиозни хора казват: „Да ти кажа какво казваха." Той чисти носа си. Аз казвам, човек една седмица да не си спомни за нищо лошо. Както вижда хората, да не вижда лошото в тях. Не че ще оправим света, но ще се покажем колко сме силни. Като се изсекне някой, аз ще ида да изчистя. Аз ще тръгна отподире му, колкото пъти се изсекне, аз ще изчистя с кърпа, без той да знае.

Та казвам, новото учение е не както е писано в закона, но кое мога да направя в света. Бог постоянно мисли как да оправя нашите погрешки и ги изправя. Господ не вижда погрешките. Апостол Павел казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше в грях."

Та казвам, ние сме дошли до едно място, дето любовта от нас изисква големи жертви. Разправяше ми един мой познат. Минавал някъде, носел в торбата си хляб, ябълки. Иде насреща му и се оплаква, че няма нищо. Казва му: „Нося една торба с ябълки, да ти ги дам, отворѝ си торбата." Той иска да му се оплаква, че хляба му взели. Казва: „Имам и хляб." Та казвам, това е вътрешна предвидливост. Защо да не седим и да разгледаме света така, както Господ го създал, а гледаме, както хората са го създали.

Така душата уяква в доброто, справедливостта и разумността. Случката е най-малкият подтик към доброто от Бога, най-малкият подтик към справедливостта, най-малкият подтик към разумността. Нехайството към тези добродетели създава всички страдания в живота. Страдаш, защото си нехаен към доброто. Страдаш, защото си нехаен към справедливостта. Страдаш, понеже си невнимателен към разумността.

Напусни калния път на живота, дето всичко е мъгла и тръгни по възходящия път на любовта.

Не презирай малките цветенца, които срещаш по пътя. Не презирай

малките росни капки, що виждаш по повърхността на листата. За що служи един цвят? Всеки цвят ще ти даде това, което ти липсва. Често ти срещаш един червен цвят. Той ще ти даде подтик в живота. Срещаш жълтия цвят, той ще ти даде подтик за разумността. Срещаш синия цвят, той ще развие вярата. Казвам, цветята между които ние минаваме, са проводници на Божиите блага. Срещаш жълтия цвят, той е подтик към разумния живот, цветето казва: „Благата, разумността, която Бог ти дал, използвай.“ Не забравяй Божиите блага на разумността. Минеш покрай червения цвят, той ти казва: „Не забравяй Божиите блага на живота.“ Това той ти напомня.

Не презирай говора на малките птички, които цвъртят по света. Ти мислиш, че птичките цвъртят. Това цвъртене е говор. Петелът, който постоянно кукурига, какво казва? Ти си тъжен, казва: „Ще се оправят работите.“ Изгубил си пари, петелът казва: „Ще се оправят работите.“ Заболял някой. Като кукурига петелът, всичко ще се оправи. Затуй всеки трябва да си има по един петел, който да му кукурига. Казва: „Слънцето ще изгрее, дъжд ще има, плодородие ще има.“ Винаги говори хубаво, затуй неговото кукуригане дава разположение. Кучето, като лае, не дава разположение, но като пее петелът, тебе ти е приятно.

Та казвам, петелът ни добре да пее. Човешкият ум е този петел. Който има ума, всичко може да оправи.

Не отхвърляй малката песен на светлината, що весели твоята душа. Не отказвай услугите на малкия бръмбар, що се моли около тебе и бръмчи. Бръмбарът, като бръмчи, казва: „Използвай ума си, който Бог ти дал.“ И когато кацне на коляното ти, погледай го и му кажи: „Благодаря ти за услугите, що ми носиш.“

Говоря не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбари, които милват. Хапливите бръмбари, това са големите хора в света.

Говорѝ ясно и отчетливо, не бъди гъгнив. Всеки човек, който седи на два стола, е гъгнив. Всеки човек, който не знае как да постъпи в дадения случай, е гъгнив.

В света на доброто и злото първо избирай доброто, после направи злото да служи на доброто. Не завързвай приятелство със злото, защото това е най-тежкият товар, който можеш да понесеш, най-тежката работа, която можеш да свършиш, най-трудното учение, което можеш да постигнеш, най-големите изненади, които можеш да срещнеш. Злото има само един приятел, то е любовта. Запознай се с нея, после със злото. Никога не се

познавай със злото, преди да се запознаеш с любовта. Запознай се с нея, и тогава със злото. Значи огънят не се бута с пръст, а с дилаф.

Светът на доброто и злото е свят на Божественото. Не влизай там преждевременно, понеже не ти е мястото. Ти нямаш познанието и силите на тия напреднали същества и можеш лесно да пострадаш. Страданието, което не може да се използва, става спънка за душата. Страданието, що се използва, е подвиг за душата.

Радвай се на малките блага, които Бог ежедневно и непрекъснато ти изпраща, за да те подкрепят в твоя път, който те води към любовта. Когато влезеш в нейните предели, тя ще ти покаже красотата на Божествения свят. Без нея Божествените блага са непостижими, с нея всичките Божествени блага са нишки, с които целият живот е изтъкан.

Духът е, Който със светлина изтъкава добрия живот в човека.

Ходѝ в светлината, за да те благослови и Господ. Използвай всичките нейни допирни точки, използвай всички нейни допирни възможности. И на най-малкия неин лъх обръщай внимание, за да изучиш незнайните пътища на живота. Те носят скритите Божии радости, които слизат от небето.

Земята е място за Божиите скривалища, от които ти се ползваш всеки ден. Даже и прахът там е ценен, както златото. Колко смислена дума е думата прах. На български тя има два смисъла: съществителното прах и глагола прах, очистих. Прахът е символ на отлична чистота.

И най-после казва:

Там дето е Бог, смърт и живот са все едно.

Пребъдвайте в Него, за да пребъдва и Той във вас.

Заучавайте ценните думи на любовта.

Да не търсим празните пътища на живота, да се качим в реалните води на Божествения свят, който Бог е създал. Сега три неща има: всеки от нас трябва да бъде добър, всеки от нас трябва да бъде разумен, трябва да бъдем справедливи. Учението в училището, онова, което научим, за което трябва да дадем изпит, то е важно. Любовта е необходима за живота, светлината е необходима за знанието и свободата е необходима, за да се познае истината. Трябва да бъдем свободни. Нас ни трябва да имаме само една

нишка, с която трябва да бъдем свързани. Едната нишка, с която трябва да бъде свързана душата ни, то е истината. Тя е пътят, по който идват всички Божии блага. Когато имаме много конци, с които сме свързани в света, всичките конци в света стават препятствие на нашата душа.

Казвам, да се освободим от всички ония лепкави вещества, които ви спъват. Ние казваме, че хората ни спъват. Че кой ще ни спъне? В света, в който живеем, в хората ли живеем, или в Бога? В Бога живеем. Следователно никой не е в състояние да ни спъне. Бог е направил всички хора свободни. Ние сами се спъваме, като мислим, че някой ни спъва. Може да те спъне, но той ще те спъне в момента, в който ти мислиш за живота. Казвам, всички мъчнотии в живота идат в момента, в който ти прекъснеш да мислиш за Божественото, ще дойде някоя несгода в живота. Затуй дръжте постоянно онази връзка с Бога. Онова, което любовта ви научи, правете го. На нов език ще ви говори, тя няма да ви говори, както сега. Писанието казва: „Всички ще бъдат научени отвътре.“ Отвътре е, когато любовта започне да говори отвътре, тогава сме на правия път. В онова, което отвътре се говори и отвън се говори, там е Бог.

Сега вие сте най-богатите хора на света. Туй да го знаете. Няма по-богати хора от вас.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и седмо утринно слово
19 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_07_22 Заслужава да прави добро
Общия окултен клас

ЗАСЛУЖАВА ДА ПРАВИ ДОБРО

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

Каква беше основната идея на миналата лекция? Основният тон какъв беше? Всяка сутрин трябва да знаете каква мисъл прониква във вашия ум. Вие с какво започвате сутрин? Съвременните хора са много капризни. Вие не започвате с онова, което е Божествено, което е естествено в тях, но притурки, малки работи. За пример, някои хора обръщат внимание на шапки, на обуща, обръщат внимание на ноктите, на пръстите, вземе огледалото, обръща внимание на веждите. Някой казва: „Не са важни тия работи“, но мисли. Какво нещо е човешката мисъл, каква мисъл минава в дадения случай? Всяка мисъл има своя форма. Представете си, че някъде намерите пари, някоя торба някъде със злато. Ще идете в някой град, ще се заселите, ще направите къща, ще се прочуете като богат човек. Представете си, че вие намерите някой голям извор някъде в полето. Като намерите извора, не отивате в града, но ставате градинар, започвате да обработвате разни растения. Кое е по-хубаво: да намерите парите или да намерите извора? Всинца казвате: по-добре е парите да намерите, там много работа не се изисква. Намериш извора, ще направиш вада, ще копаеш градината – дълга и широка работа. Кой ще се занимава? Всинца вие сте все за парите.

(фиг. 41.1)
Вие като ги обичате, най-първо са без съдържание. Дойде някой музикант, направи ги на ноти. (фиг. 41.2)

Има една красива страна, която сте напуснали отдавна. Всичките хора се занимават с външни неща. Външните неща отпосле трябва да дойдат. Съществено е вътрешното. Най-първо едно семе трябва да се посее в хубава почва, след туй туй семе трябва да израсте и да даде плод. Този плод е необходим. Сега вие някой път се занимавате с вашите мисли, казвате: „Да мисли човек.“ Но мисълта е нещо съществено. От мислите, които имате, зависи вашият мисловен живот. От чувствата, които имате,

зависи вашият живот на сърцето ви. От силата зависи животът на тялото ви. От хубавите мисли зависи животът ви какъв трябва да бъде. Сега седим някой път в живота и сме недоволни.

Една мисъл, която няма връзка с човешкото сърце, едно желание, което няма връзка с човешките постъпки или с човешката сила, то няма връзка. Умът е, който помага да се развива сърцето; сърцето е, което помага да се развива тялото, като работи; като работят всичките части на тялото, в това седи благото на един човек. За пример вие някой път сте неразположен. Някой път като ходите, биете повече петите. Тогава става сътресение на гръбначния стълб, възбужда се задната част на мозъка и мозъкът някак е неразположен. Някъде ходите и кракът ви е крив, изядете външната страна на обущата си; някой път изядате вътрешната страна. Защо си кривите обущата навън, защо си кривите обущата навътре, защо си кривите назад, някой път напред си кривите. На един равномерен характер обущата не трябва да бъдат изядени нито отпред, нито отзад, нито отвътре.

Сега казвате: „Ще ходя да се занимавам с това.“ По някой път казвате: „Като умра, къде ще ида? Какво ще бъде на оня свят?“ Ти най-първо представи какъв ще бъдеш на тоя свят, на оня свят какъв ще бъдеш, остави. Ти на този свят какъв ще бъдеш е важно. Какъв ще бъдеш тук, такъв ще бъдеш и в оня свят; какъвто ще бъдеш горе, такъв ще бъдеш и долу. Вие когато носите някаква костилка, каквато и да е, нали тази костилка носи своята форма. Казвате: „Каква е тази костилка?“ Посейте я, ще видите каква е. Ще израсне, ще образува плода. Този плод е бил в костилката. Самото дърво като даде плода, пак ще се скрие в костилката.

Та, казвам: Всеки човек се съдържа в своята мисъл. Онова, което съдържа твоята мисъл, това си ти; онова, което съдържат твоите чувства, това си; онова, което съдържат твоите постъпки, това си ти. Във всяка постъпка влагаш себе си. Вземете една човешка глава. Който не знае, казва: „Всичко е скрито.“ Някой път като вземеш главата, може човекът да е умрял преди 400, 500 години, по главата може да знаеш дали е бил добър, дали е бил умен, дали е бил религиозен, дали е обичал жена си, дали е бил богат, дали е бил здрав. Всичко туй е написано на главата. Казвате: „Как се чете?“ Цяла азбука има, четат човешките глави. Четат ги много по-добре, отколкото като е жив. Като е жив човек, се заблуждава, някак си е маскиран. Ти като гледаш черепа, една архитектура, показва се какъв е. Сега като ви говоря, вие се безпокоите. Хубостта е там, да се чете. Трябва да се чете животът.

Животът в най-лошите прояввления носи нещо добро. Ние, съвременните хора, се занимаваме и казваме: „Сега какво ще стане?“ Нас ни интересува

какво Бог е намислил да направи от нас. Аз се интересувам какво Бог е вложил в мене и как трябва да развия своята мисъл; какво е вложил в сърцето и как трябва да развия сърцето; какво е вложил в тялото и как да го използувам. Че имало някъде война, мене не ме интересува. Че времето било дъждовно или бурно, и това не ме интересува. Че Слънцето печало повече – нека си пече, то е негова работа. Хората говорили нещо. Че говорят, нека говорят. Листата не говорят ли? Хората говорят по някой път и не може да не говорят. Когато говорят листата в гората, от само себе си ли говорят или кой ги заставя да говорят? Някой прави листата да шушукат: „шу-шу“. По някой път се блъскат листата. Вие ще обвините, че листата имали намерение да блъскат. Ни най-малко нямат намерение. Има някой отвън ги блъска, и те блъскат. Казва: „Защо ме блъскаш?“ – „Нямам желание да блъскам, но и мене блъскаха.“ – „Не говориш истината.“ – „Мене блъснаха и аз блъснах.“ – „Не говориш право.“ – „Някой ме блъсна отвън.“ Вие сега ходите да разправяте, че нещо ви е блъснало, че някой ви е блъснал. Че ти имаш намерение да блъснеш някого, то е изключение.

ВОДА

(фиг. 41.3)

Какво разбирате под вода? Во̀да или вода̀? Тук е написано едно съдържание. Вода е излязло от нещо затворено. Вода е туй, което излиза от нещо затворено, върти се около себе си. Тази вода, значи, от високо слиза, показва историята откъде е дошла. Отдалеч, от невидимия свят. Д показва тази вода жаждата, прави услуга на хората. Когато са жадни, омекотява гърлото. А-то показва, че изважда от тях нечистотиите, които имат, и ги разнася. Туй е вода. Вода – от което имаме нужда, без което не можем.

Сега за пример, вие по някой път употребявате думата любов. Но всичките хора сега се страхуват от любовта. Любовта е най-мощният нож, турен вътре в ножницата. Онзи, който те люби, като извади ножа, ще те заколи. Всичките хора все от любов се колят. Момъкът, като обича момата, казва: „Ще те заколя“ и заколва я някой път.

Та, казвам: Първото нещо – наточете си ножовете. Какво трябва да ги правите? За какво трябва да употребите вашите наточени ножове? Това са алегории. Всичките дисонанси, които съществуват в нашия живот, съществуват от далечното минало. Цялото човечество не е употребило любовта тъй както трябва. Майката, когато обича детето, най-първо евангелски започва. Ще го окъпе, ще го милва, ще го целува. По едно време го набие. Това дете издава един особен тон. Питам: Защо майката бие детето отзад? Или по някой път ще дойде, ще му плесне някоя плесница по лицето или някой път ще вземе пръчка и по ръката ще го удари. Някой път го бие отдолу, някой път – отгоре. Има и други методи. По някой път

по крака го набие.

Сега вие казвате: „Тази майка е жестока.“ Но какви са съображенията на майката? Откога се е научила майката да бие детето? Аз бих ви задал въпроса на вас, които казвате „Защо майката бие детето“, вие защо, като вземете една ябълка, гледате я красива, обръщате я, извадите кърпа, обършете я и откъснете едно парче със зъбите (в старо време, когато нямало нож, със зъбите откъсвали едно парче), погледнеш – ябълката обезобразена. Откъснеш, сдъвчеш, още веднъж откъснеш, останат само семената и ги хвърлиш. Питам: Защо изяде ябълката? Казваш, че трябва да ядеш. По този начин ли трябва да ядеш? Представете си, че аз взема, че разтопя тази ябълка, направя [я] на вода. Питам: в твърдо състояние ли трябва да ядеш ябълката или в течно да я пиеш? Защо я пиеш? Тук страданието по-малко ли е? Ако вие изядете една ябълка със зъбите или я изпиете с устата, каква е разликата? Разликата е в това, че при яденето вие харчите повече енергия, при пиенето – по-малко. Пиенето е един процес да свършиш една работа с по-малко разноски. Яденето е процес, който изисква дълго време.

Природата сега учи хората разумно да живеят. Значи да не харчат много енергия. Същевременно ние, хората, се безпокоим за неща, за които нищо не си направил. Представете си, че си вложил 500 000 лева в банката. Кажат ти, че банката пропаднала. Ти не можеш да спиш. „Отидоха парите“, мислиш си. На другия ден слушаш, че тази банка не е пропаднала. Веднага се зарадваш. Слушаш, този, който е в училището, свърши с отличие, слушаш, че го скъсали, цяла година изгубил. Веднага се безпокоиш. Дал си някой концерт, радваш се; не излязъл концертът сполучлив, безпокоиш се.

Та, казвам: Сега в живота какво трябва да се прави? Трябва да намерим най-лесния път, по който животът върви. В това трябва да седи науката. Да се научиш да мислиш правилно. Сега съвременните земеделци казват, че те са изорали нивата. Не е право, че те са изорали нивата. Преди земеделеца хиляди орачи имаше в земята – тези, малките червейчета. Те ако не оряха и ако само този орач ореше, нищо няма да стане. Те са орали, орали. Той ще дойде, ще набразди земята, ще насее, казва: „Аз изорах нивата.“

Ние, които мислим, преди нас хиляди хора са мислили; ние ще влезем в този процес на мислене. Аз трябва да вляза в този процес, понеже пръв, който е мислил в света, то е Бог. Като започна аз да мисля, влизам в пътя, по който Бог е създал света. Защо трябва да мисля? Защото Бог мисли. Защо трябва да живея? Защото Бог живее. Защо трябва да работя? Понеже Бог е първият, който започнал да работи. Аз вървя по същия път. Защо

трябва да работя? Аз работя, защото Бог работи, аз мисля, понеже Бог мисли, аз искам да живея, понеже Бог живее. Следователно онова, което Бог прави, и ние трябва да правим. Понеже Той го прави най-добре, по Неговия път трябва да вървим. Ти, когато мислиш, трябва ли да бъдеш тъжен? Не трябва. Весел трябва да бъдеш. Ти, когато чувстваш, трябва ли да бъдеш скръбен? Не трябва. Всяко нещо, което се извършва, трябва добре да се извършва. Онези, които са ни учили да мислим, в началото са направили известно отклонение и туй отклонение са го предали и на нас. Когато те кара един кочияш или един шофьор или някой колар, той те кара дето той иска. Тогава зависи колата каква е. Ако е с пружини, хубаво, но ако е от тези, които тръскат? След като слезеш, усещаш, че си раздрусан. Има коли на мисълта, от които като слезеш, боли те кръстът. Какво трябва да се прави? Турете пружини вътре. Сега и без пружини е хубаво, при форс-мажор, като няма пружини, тогава ще турите някоя възглавница.

(фиг. 41.4)

При възпитанието е необходимо и учените, и простите хора да правят криви линии. След като направи криви линии, ще познаеш на един човек какво му липсва. Някои хора пишат любов, но в думата любов липсват всичките качества на любовта. Като пише любов, виждам, че ножът му е наточен. Като извади ножа, той ще те заколи с този нож. Най-малката погрешка, която направиш, той не може да я прости. Каква любов е тази? Тази любов, която не прощава, тя е много слаба. Ако една слаба вода минава някъде, образува само кал, вода ли е? Онази вода, която тече изобилно, че сама себе си чисти, чисти и калта и винаги водата е бистра. Любовта трябва да бъде голяма, да прощава малките погрешки, не трябва да забелязва малките погрешки. Малките погрешки са прашинки, които във водата се утаяват. Нещата, ако ги оставиш, не се оправят.

Сега, според Божественото всички, които идете тук, трябваше да си изуете обущата отвън. Трябваше да чуете гласа на Бога, който казва: „Мястото, на което сте, е свято. Изуй обущата си.“ На Моисея, като приближи къпината, Господ каза: „Изуй обущата си.“ Вие мислите тук с обути нозе

да влизате и искате добре да живеете. Тук реформа ще има, не да турим закон, да кажат: „Я изуй обущата си!“ Ти отдалече да усетиш желание да си изуеш обущата. Всеки от вас да носи чисти папуци, да ги тури и да влезе, че като погледнете, да няма никакъв прах. Туй показва ние какви сме. Казвате: „Каква е нашата култура?“ По дъските се познава. То е нашето разбиране.

После, мнозина слушам да казват: „Ние сме такива, ние сме онакива.“ Много добри хора сме. Вие сте много добри, понеже за дълги години на вас са ви служили, вие сте чакали слуги да ви очистят обущата, да ви очистят дрехите. Като ви очистят обущата, излезете и видите, че не са добре очистени, търсите причината вън от себе си. Търсите някой път да ви вaксат. Казвате: „Дадох му пари и не ми ги вакса.“ Започваш по негов адрес. Най-първо започни, че ти си ваксай обущата. Ако трябва да давам 5 лева да ми ваксат обущата, аз ще си ваксам, 5-те лева ще ги турям в Божествената каса, 10 дена по 5 лева – 50 лева, хем ще науча занаят да ваксам хубаво. Пък и няма да се тревожа с хората, като видя, че не е ваксано, няма да търся ваксаджия, да кажа: „Слушай, ти защо лъжеш? Така не се ваксва. Хубаво обущата ще ваксаш.“ Ще каже: „Много хубаво съм ги ваксал.“ Ако някой отвън ви ги вакса, ще каже: „Много хубаво съм ги ваксал.“ Не е лошо друг да ти ги вакса, но всякога ние сами трябва да си чистим обущата. Говоря за чистене на обуща, то е доброто. Един човек, който не може да чисти своето добро, да държи своето добро в изправно положение, той не е научил закона. Ако искаме хората да ни правят добро, е едно нещо; ако искаме сами да бъдем добри, е друго. Ако искаме хората да бъдат справедливи, е едно нещо; ако искаме ние да бъдем справедливи, е друго нещо. Няма да имаме критика.

Представете си, че аз напиша: „Аз давам.“

Аз давам.

(фиг. 41.5)

Ако някой ми е дал, че аз давам, аз давам ли? Дал ми някой на мене, че казвам: „Аз давам.“ Кое е по-добре: хората да дават или аз да давам? Кое е по-добре в света: хората ли да пият или аз да пия? […] светлината, която ние възприемаме, доброто, което ние възприемаме, справедливостта, която изтича от нашата мисъл, която изтича от нас. Мисълта е двойна в своето проявление. Една мисъл има, която влиза; една мисъл има, която излиза. Ако не знаем този двоен процес на влизането… Една Божествена мисъл трябва да влезе в тебе и тази мисъл трябва да разбираш добре и да принесе своето благо. Ако една мисъл не внася благо и не изнася благо, тази мисъл не е права. Ако едно чувство не внася и не изнася известно благо, туй чувство не е нормално. То са както ония плодове, които се явяват по дърветата, които носим на пазара и цената зависи от сладчината и от формата на плода. Колкото този плод е по-добър, колкото по-голям, сладчината съдържа в себе си; колкото е по-издръжлив, толкоз плодът има цена.

Та, казвам: В какво седи устойчивостта на човешкия характер в нас? Докато мисълта е трезва и чиста, той във всяко отношение е здрав. Много рядко

главоболие ще има. Ако мисълта не е чиста, често главоболие ще има. Ако сърцето е чисто, никога няма да усеща стягане на гърдите. Ако желанията му стават лоши, веднага ще започне да го стяга нещо. Ако дълго време живее така, сърцето не е живяло както трябва. Започва да усеща тежест. Туй показва в миналото какво сме били. Или ако ние не постъпваме както трябва, деформира се човешкото тяло. Виждам, малко хора днес има от бялата раса, които имат красота. Тъй красота, хубост на известни линии, известна пропорция да имат. Много малко хора има, на които широчината на раменете е такава, каквато трябва да бъде широчината. Има известна органическа съразмерност на лицето. На лицето е изгубена симетрията, изгубена е симетрията във веждите, в устата, навсякъде. Погледнеш, има деформиране на човешкото тяло. В новите веяния, в новото учение трябва да стане едно оформяване на нашата глава, да се свържем с Божествените чувства, с Божествените постъпки, да постъпваме тъй, както Бог постъпва, както Той чувствува, както Той мисли. Сега, когато говорим това, ние се плашим. Казвате: „Това е невъзможно.“ Единственият в света, който подтиква, който гледа благосклонно, то е Бог. Той никога не гледа на хората, че имат дефекти, но вижда нещата не са направени тъй, както трябва.

Както съм написал аз давам, какво показват буквите? (фиг. 41.5, с.302) В думата давам всичките букви са свързани, значи всичко имам пред вид. Туй показва, че своя интерес го разбирам. В думата аз а-то е отделно написано, а-то не е свързано, значи започва да изтича. Казвам: всичко ще изтече; и думата давам съм я написал свързано, затулил съм всичките дупки. Хубаво е човек да е пестелив, да е стегнат, да не изтичат парите. Някой път е хубаво да се съдере кесията, да паднат 1, 2, 10, 15 лева, хубаво е да мине някой беден човек и да ги намери. Някой път е по-хубаво торбата да е съдрана, да падне някое парче хляб.

В света ние трябва да се отворим. Много сме се затворили за Божествения свят. Само за себе си мислим от сутрин до вечер. Ако моят крак започне да мисли само за себе си, какво ще стане? Ако моята ръка започне да мисли само за себе си, какво ще стане? Благодарение, че ръката не мисли само за себе си, мисли заради мене, пък стомахът, гърдите, всичко мисли заради мене, всичко в тялото мисли заради мене, то е здраво. Щом започна да мисля заради себе си, аз ще започна да боледувам. Казвам на стомаха: „Свършете работата.“ Казват: „Нямаме време, после ще свършим.“ Казвам на дробовете, и те отлагат. Всичките отлагат. Аз седя и казвам: „Никой не ми услужва.“

Та, питам: Ако вие не сте готови да служите на Господа, кой ще служи на вас? Казвате: „Никой не ме обича.“ Щом никой не ме обича, показва какъв

е моят характер вече. От самото начало през хилядите години, в които живея, не да кажа сега какви сме. Сега е свършен процес. Ще погледна на живота и ще видя само пътя, по който съм минал. Няма да съжалявам. Щом видя малките погрешки, казвам: „Всичките тия работи ще ги изправя.“ Или представете си, че аз съм градинар и съм садил безразборно, садил съм трънища, диви киселици, все неприсадени дървета. Като съм ги насадил, израснали, какво трябва да правя? Няма да ги извадя.

Умният човек трябва да ги присади. Трънтите може да се присадят, киселиците, всичко в нас може да се присади, ще дава много хубави плодове. Ако речем всичко да изкореним и да започнем отново, то е дълга и широка работа.

Та, сега трябва да започнем с присаждането. Представетеси, че вие казвате: „Ще се подмлади човек.“ Аз може да ви дам един метод, с който може да се подмладите само с 10 години. Повече от това не може. Ако си на 80 години, може да ви подмладя с 10 години и да станете на 70, ако сте на 70 – да станете на 60, ако сте на 60 – да станете на 50, ако сте на 50 – да станете на 40. Ако сте на 10 години? Ако в живота вземете едно правило: навсякъде, дето ти се удаде случай, да служиш, комуто и да е, безразлично, ще се подмладиш. Понеже всеки човек, на който ти услужиш, понеже Бог е скрит в него, ти си минал и си направил доброволно доброто. Господ, като види тази добра постъпка, Той те благославя. Ти минеш, махнеш с ръка, и Господ махне с ръка. Ти казваш: „Не заслужава“, и Господ каже: „Не заслужава.“ Ти кажеш: „Ще направя добро, заслужава“, и Господ тогава казва: „Заслужава, заслужава да направя добро.“ Минал си край дървото, услужи му, и Господ ще ти услужи. Минаваш покрай някой извор, направиш една малка вадичка, казваш: „Заслужава“, и Господ казва: „Заслужава.“ Навсякъде казваш: „Заслужава“, и Господ казва: „Заслужава.“ След 10 години ти вече си се подмладил. То е Божественото. Ти си влязъл във връзка. Ти седиш и искаш на Господа само да Му се помолиш и на Господа да напишеш едно писмо: „Аз съм готов, Господи, на всичките хора да послужа.“

Да ви кажа какво означават думите „Господи, аз съм готов на всичките хора да услужа.“ (Учителят допира пръстите на ръцете.) „Господи, аз искам да бъда справедлив към всичките. Искам всичките с нови дрехи да ги облека. Искам да им дам хлебец. Искам, Господи, да ги обичам.“ Ти се молиш всичко туй да го направиш. Ти още като го кажеш на Господа, веднага започни да го правиш и петте работи на ден ги направи. Пък ти целия ден ходиш и казваш: „Господи, аз съм готов вече, готов съм, Господи, каквото кажеш.“

Та, казвам: Човешката мисъл трябва да бъде музикална, човешките чувства трябва да бъдат музикални и човешките постъпки трябва да бъдат музикални. Старите методи са били хубави, но нови методи да намериш, да се намериш между хора, които не те критикуват. За пример, често влизат капачетата на джобовете ми вътре и джобът остава отворен и ми казват: „Учителю, отворени са джобовете, затвори ги.“ Казвам: Сега се уча да ги отварям, досега ги затварях. Другояче, като е затворен, мъчно се бърка; като са отворени джобовете, изведнъж бъркам вътре. Казвам: Аз съм за отворените джобове, отколкото за затворените. Досега ги носеха затворени. По някой път ми правят бележка, казват: „Джобовете са отворени.“

Сега трябва да се учите. Вие имате един инструмент. Ако вие не знаете да свирите с вашия ум, ако вие не знаете да свирите с вашето сърце и с вашето тяло, музикални ли сте? За пример, имаме инструменти като арфата, които са перпендикулярни, най-хубавия, най-мекия тон има. След туй имаме цигулка със съвременен лък, имаме и пиано. Всички тия инструменти са допринесли. Благодарение на пианото светът е по-добър, благодарение на цигулката светът е по-добър. На цигулка който знае да свири, той помага на света. Разнасянето на тия тонове омекотява човешкия характер. По който и да е начин, каквато и да е човешката музика, тя е едно благословение за хората. Някои казват: „Светски песни.“ Няма светски песни. Имате три качества ориз. Второ качество и първо качество, има ли съществена разлика? Няма съществена разлика. На първото качество зърната не са строшени, отделни са, цели са; на второто качество някои семена са строшени, счупени са; в третото качество повечето от зърната са натрошени.

Казвам сега: Как е вашата арфа? Сърцето ви как е? Сърцето е вашата арфа. В мисълта си вие не знаете да свирите. Вашият мозък е едно пиано. Вашата душа, това е една цигулка. Цигулка е човешката воля. Сърцето е арфа, човешкият ум е пиано.

(Учителят нагласи цигулката си и свири, взема отделно тонове.) Какво означава това? (Учителят свири.) Българинът, който не е знаел, който изменил тази хармония. (Учителят свири българска песен.) Той се оплаква: „Лоши времена, лоши години, неразбрани хора, какво ще се прави, какво ще се прави?“ Ще ваксаш обуща. Какво ще се прави? (Учителят свири жива българска песен.) Той търси един начин, блъскане от единия бряг на другия бряг, няма разрешение на този въпрос. Как няма разрешение? Отклонил се той от Божествената хармония. (Учителят свири ритмично.) Движение, казва.

Всеки от вас трябва да свири на своето пиано или на своята арфа или на своята цигулка. Като станете сутрин, да чуя, да чуете от арфата, пианото и цигулката. Туй, което ви свирих, ще почувствувате какво означава. Туй, което сега ви свиря, ще почувствувате след 2 години. Музиката расте. Посаждаш семе, то трябва да израсте. Трябва да се посаждат хубавите мисли, хубавите желания и постъпки; след няколко години ще израстат.

Казвам: Посаждайте сега. Сутрин като станете, посаждайте на пианото. Сутрин като станете, посаждайте на арфата. Сутрин като станете, посаждайте на цигулката и светът ще се оправи.

„Отче наш“

41-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 22.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_07_24 Правилно дишане
лекция на Младежкия окултен клас

ПРАВИЛНО ДИШАНЕ

Отче наш.
Да имаме едно упражнение: Дясната ръка пред лявата успоредни наляво, движи се дясната по лявата, докато дойде настрани – вдишване. Лявата пред дясната, движи се по дясната, докато дойде настрани – издишване. Ръцете да бъдат хоризонтални и пръстите да бъдат на същата плоскост.

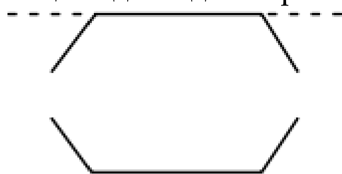

Фиг. 1
Ръцете настрани, пръстите настрани хоризонтално. Издигане на китката само – вдишване. Спускане на китката хоризонтално – издишване (Фиг. 1).
Съвременните светски хора мислят, че сегашните хора са много културни, преди хиляди години не са били културни. Прави са. Тази култура, с която те мерят, тя е една преходна култура. Вие мислите, че в дърветата няма никаква култура. Тия дървета, процесите, по които храната приемат от земята, начинът, по който образуват своите плодове, соковете, които събират, показват че и те имат култура. Паякът, който изтъкава такава тънка нишка няма ли култура? Човек докато направи такава нишка ще минат векове още, сега считате, че този паяк не е културен. Как е възможно некултурният паяк да направи такава нишка? Например, вие някой път мислите, че сте много културни. В какво седи вашата култура на учен човек? Не е за критика, трябва да имаме една ясна представа. Даже в бобовите растения – нали казват, че в растенията няма съзнание – ако посеете боб и турите до него наблизо суха пръчка, то почва да се увива и да се качва по нея. Отде му иде на ум да се качва нагоре по пръчката. Ако наблизо до сухата пръчка има някаква друга фиданка, остава сухата пръчка и започва да се увива и качва по фиданката. Значи има предпочитане за нещо по-устойчиво.
Та казвам: Културата в света върви по два начина, има една култура на доброто и култура на злото. Има хора, които учат културата на доброто и други, които учат културата на злото. По какво се отличават? Вземете един вълк с години учи културата на злото, знае как да хваща една овца, да я удави. Една лисица знае как да хване една кокошка, да я удави. Този вълк дълго време се е упражнявал. Кога му дошло на ума да хване една овца и да я изяде. Кое му дало повод? Някои казват, че месоядните животни във време на ледената епоха се научили да ядат месо понеже растителността е била слаба. Това са предположения. Защо белите кръвни телца, които са в

човешкия организъм като влезе някой бацил го изядат? Хващат го, изядат го. Виждаме тези бели кръвни телца са като стражари. Те хващат враговете, които влизат в човешката кръв и ги изядат. Някой път при някои болести толкова много влизат от враговете в кръвта, токоз много се размножават, че не могат да ги изядат – тогава човек боледува. Казвате, че това е един инстинкт. Инстинктът, това е разумен подтик в природата. Кое е онова, което подтиква вълкът да изяде овцата или кое е онова, което подтиква овцата да опасе тревата? Има нещо в природата, което ги подтиква. Значи природата има два стремежа. Нали мнозина от вас сте яле печени кокошки, може преди 25–30 години, като малки деца сте яли. Седяли сте при майка ви, която заколва кокошката, вие чакате да ви опече джигера. Кое ви е подбуждало за джигера. Отде ви е дошло на ума, че джигера трябва да се изяде. На един ангел никога няма да му дойде на ум, като колят кокошката да му дадат джигера. Вие седите при майка си и чакате да ви даде джигера, да го опече и вие да го изядете. После намирате, че е доста сладък.

Когато вие обичате един ваш приятел всякога го гледате в лицето. Този, когото обичате го гледате в лицето, усмихвате се. Щом се разсърдите, обръщате гръб. Отде води своята култура? Трябва да има свой смисъл, обърнеш гръб, не го гледаш с лицето. Ако на двама се разсърдите и двамата не гледате. Щом се примирите, обърнете лицето.

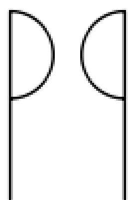

Фиг. 2

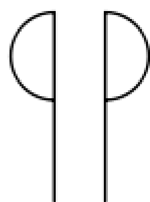

Фиг. 3

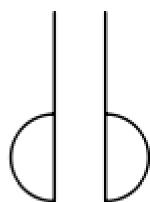

Фиг. 4

Питам: Сега откъде води подтика да си обърнете гърба, психологически как ще го обясните? Тези две същества се гледат, обичат се (Фиг. 2). Тези (Фиг. 3) – се сърдят. В какво седи сръднята? Тези, които се сърдят обръщат гърба. Тези, които се сърдят гърбовете им са близо. Тези, който се обичат лицата им са близо, гърбовете надалеч. Щом гърбовете на хората са един

до друг – те се сърдят. В сръднята казват: „Аз нищо не ти давам“. Ако един бакалин ти обърне гърба казва: „Нищо не ти давам“. Ако клиентът и той обърне гръб на бакалина и той казва: „Аз пет пари не ти давам“. Щом се обърнат вече лице с лице имат отношение. Тези хора, които се сърдят са от два различни свята. Може да се сърдят две същества, които са от два

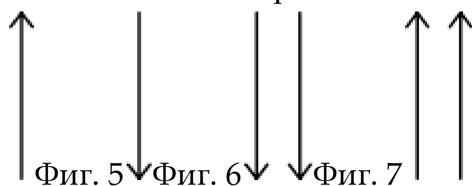

различни свята. Фиг. 5 Фиг. 6 Фиг. 7 Фиг. 8Както е представено, тия които се сърдят не е право, по-добре така трябва да се нарисуват, с главата надолу (Фиг. 4). Сръднята е едно течение в природата. Когато хората се обичат, течението е възходящо (Фиг. 5). Когато се мразят, течението е надолу (Фиг. 6). Ако две същества слизат надолу и двете се сърдят (Фиг. 7), когато се обичат се движат нагоре (Фиг. 8). Обаче ти щом се сърдиш, сръднята трябва да е обоснована. Сръднята има разумност. Трябва да се сърдиш, да се разгневиш, но трябва да има причина защо да се сърдиш, не без причина да се сърдиш. Значи да е обоснован гневът или сръднята да е обоснована. Ако не е обоснована ти правиш пакост на себе си. Разсърдиш се, сам не знаеш защо се сърдиш. Сега например, кой е най-малкия повод за сръднята? Може ли да ми дадете най-малкия повод кой е за да се разсърдиш? Допуснете, че отивате на концерт, имате желание да вземете първото място. Не ви дават първото място, третото място. Сърдите се как тъй да не ви дадат първото място, разсърдите се. Първото място в концерта не е най-хубавото място. Някой човек да го слушаш отдалече е по-хубаво, отколкото да го слушаш отблизо. Казвам сега: Кой е най-малкия повод за сръднята, нали сте се сърдили? В детинството може ли да си спомните един пример? Между две деца има спор, разсърдят се, защо? За една ябълка. Майката дала две ябълки, на едно братче била по-голяма, другото братче се сърди, защо другото братче взело по-голямата ябълка. Или сестричето се сърди защо братчето взело по-голяма ябълка. Отде познава братчето или сестричето, че голямото братче взело по-голямата ябълка? Щом сестричето или братчето се сърдят, че голямото братче взело голямата ябълка, как мислите каква е любовта му? Слаба е любовта му. Щом сестричето обича братчето ни най-малко няма да се сърди за голямата ябълка, радва се. Щом не го обича, сърди се. Сестра, която не обича брата взема голямата ябълка. Братче, което не обича сестра си взема голямата ябълка. Вие като учители искате да знаете какъв е характера на децата. Ако аз бих ги възпитавал искам да зная кои деца се обичат, ще ги разделя две по две, ще дам на по-големи и по-малки ябълки и ще видя кой какви ще вземе. Които се сърдят не се обичат. Щом се разсърди, че е взело голяма ябълка обичта е малка. Някои от вас може да направите опит с големите хора, същият закон е.

Та казвам: Щом се сърдите един на друг любовта ви е малка. При голямата любов сръдня няма. Щом се сърдите на баща си и на майка си любовта е слаба. Щом се сърдиш на баща и на майка си, любовта ти не е голяма, не е нормално. Понякой път вие се сърдите, че светът не е добър. Понякой път сръднята отива по-далече. Вие се сърдите, че природата не ви е дала нещо, една вътрешна сръдня има. Че какво да ви даде природата?
Та казвам: Сега ние схващаме по този начин. Щом се сърдим ние мислим, че в дадения случай не сме авторитети. Сърдите се, че сте бедни, сърдите се, че хората воюват. Питам: Една овца като воюва ще стане ли силна като вълка? Ако тя воюва може би ще развие тя краката си да бяга повече или ако е птица да хвърка, отколкото да се състезава.
Та казвам: Сега природата всичко използува. Сега всеки един от вас може да знае. Тези хора, които се сърдят, ред поколения, които са се сърдили, главата им е по-широка. Тези, които са мирни главите им са продълговати и тесни. У вълка главата е по-широка, у овцата е по-продълговата и тясна. Във всички миролюбиви същества, в повечето млекопитаещи, които са меки по характер, тесни са главите им. Какво съответствие има между широката и тясната глава? Когато миролюбивите същества мислят повече, по-активни са, по-подвижни са. Едно месоядно животно обича да бяга. Тревопасните животни, които бягат за да спасят живота си, постоянно е в тях бягането. Другите в началото бягат, после бягането им отслабва. Тези с широките глави имат скрита енергия и тази скритата енергия в месоядните животни става причина, че у тях стават доста спорове за яденето. Спор за яденето у тревопасните не става. У тревопасните спорове стават за любов. Два коча се бият за любовни работи, блъскат си главите. Казвам сега: Защо се бият, какъв е поводът да се бият за храната? Значи, ако у вас стават спорове за яденето вие спадате към месоядните животни. Аз изваждам заключението: Месоядството започна с Ева. Яденето на плода от забраненото дърво е месо. Казва: „Няма да ядеш месото на животните". Ева казва: „Защо да не ям, защо да не си сготвя едно ядене?" Може би Ева беше първата, която сготви една кокошчица. Изваждам заключението: Като излязоха из рая, майката, която беше се научила, че животните може да се сготвят (научи и) родените деца Каин и Авел. На този кроткият Авел му дойде на ум, че закла едно животно и го принесе жертва на Бога. С туй даде пример на брата си. Брат му каза: „Ако след заколването на едно агне Бог прие и го благослови, аз, ако заколя брата си и го принеса жертва ще имам много по-голяма благословение".
Та казвам: Пред нас често се представя въпроса за яденето. Зависи какво ядеш. Ако съвременната наука иска да измени човешкия характер трябва да се подбира храната. Например, ако се храните един месец само с череши, един месец само с ябълки, един месец само със сливи, един два месеца само с картофи, само с жито или само с ечемик, или само с ръж, или само с ориз, или само с грах, или само с боб, или само с гулии, или

само със зеле, ако се храните цял месец само с грозде ще видите какво влияние ще окаже. Всичките тия храни имат разни влияния. Всеки един плод има особени качества, които се предават на човека. Та казвам: Ние се запознаваме с плодните дървета, с плода и придобиваме съответни качества, които те ги имат. Преработваме този материал на растителното царство. Те знаят по-добре да хванат (енергиите), които идат от слънцето да ги приготвят, да ги обработят заради хората.
Та казвам: Когато правите упражненията, дишайте. Аз бих ви дал да се упражнявате една седмица. Първия ден направете едно упражнение, дишайте и мислете за показалеца. Наблюдавайте след първия ден какво ще бъде разположението. Като дишате поставяте десния показалец на левия, движите го до основата на левия и вдишвате. Движете десния палец до върха на левия и издишате. Вие считате, че това не е важно. Като дишате разстоянието от върха на показалеца до първата сгъвка, значи първата фаланга на пръста, ще даде умствен характер на мозъка. Втората фаланга ще даде духовно разположение и третата фаланга ще даде чисто физическо разположение. Три свойства ще дадете. При основата на палеца ще придобиете повече сила, при средната фаланга ще добиете повече чувствуване и при първата фаланга повече ум. Правилното дишане трябва да развива светлина в мозъка, топлина в сърцето и сила в тялото. Ще добиете и сила в умствената система. Сега по този закон като дишате, тази първата фаланга трябва да образува светлина, втората трябва да образува топлина и разумното трябва да образува сила. Ако искате да имате мярка за правилното дишане. С първия пръст като дишате ще дадете светлина, но ще дадете достойнство на тази светлина. С втората фаланга ще дадете съдържание на топлината и после ще дадете сила. Тази сила ще бъде еднакво разпространена по цялото тяло. Защото в дишането имаме един процес да се достави достатъчно енергия в мозъка, достатъчно топлина, достатъчно влияние в сърцето и достатъчно сила в цялата мускулна система. Когато енергията не е разпределена правилно в мозъка, дихателната система и мускулната система, имаме вече едно дисхармонично състояние или едно болезнено състояние, едно неразположение. Всякога човек щом е неразположен или другояче казано, няма достатъчно светлина в мозъка, няма достатъчно топлина в симпатичната нервна система и няма достатъчно сила в умствената система, тогава някои казват, че има вяра. Празна работа. Вяра, която не носи светлина в мозъка, вяра, която не носи топлина в сърцето и вяра, която не носи сила в тялото – това не е вяра, това е заблуждение. Имаме такива шашави вярвания. Вярваме, в какво вярваме? Вярвам в светлината, която е в мозъка, вярвам в топлината, тя е естественото на живота. Вярвам и в силата, чрез която може да върша някоя работа. Конкретно трябва да разбираме вярата. Та в дишането, когато дишате веднага да чувствувате, че се проявява светлина в мозъка, да чувствувате, че се проявява топлина и да

усещате сила. Вече има едно обновяване. Ако дишането не носи туй обновяване то не е нормално. Казвам: За да имате правилно дишане, за да се образува едно дишане се изисква дълго време за да се хармонизира човешката мисъл и човешките чувства. След това човек трябва да учи правилно пеене. Мнозина не можете да пеете, понеже нямате достатъчно светлина. Не може да пеете защото нямате достатъчно топлина. Мнозина не можете да пеете, понеже в момента нямате достатъчно сила. Та като пеете сега се изисква органическа светлина. Под думата органическа светлина разбирам хармонична светлина. Когато светлината не е хармонична тя не произвежда тия съответствуващи мисли, които са необходими за човешкото наблюдение. Когато топлината не е органическа, хармонична, тя не произвежда тия резултати.
Та казвам: Мнозина говорят за ръководство на духа. Ръководството на духа е нещо разумно. Човек, който има ръководство на духа трябва да има изобилно светлина, трябва да има изобилно топлина, не тази обикновената топлина и трябва да има изобилно сила. Няма да усеща, като че мускулите са слаби, че ви боли нещо, но усеща едно разположение постоянно. Та казвам: Защо ви е знанието, което не ви принася полза? Какво ще ви ползува едно знание да свържете една тенекия на опашката на едно куче и да го пуснете? Ако кучето влече тенекията какво ще се ползувате? Ще се ползуват може би хората. Ще се посмеете може би хубаво. Ако някой път имаме болезнено състояние като лекарство днес ще свържете едно тенеке на опашката на едно куче, утре ще свържете на друго, какво ще научите.
Да кажем аз дигна дясната ръка напред и кажа „до“, ръката настрани – „ре“, ръката пред гърдите – „ми“. Къде ще бъде „фа“? Ти си се разсърдил на себе си, кажеш „до“ – ръцете настрани, „ре“ – ръцете нагоре. Казвам: Може да употребите гамата в разни движения, вие ще произведете разни състояния във вас.
Например, българинът като играе защо кляка? Защо момите не клякат, а момците клякат? Защо момите се кълчат? То са психологически неща. Някой път човек маха дясната ръка, иска да каже, „чакай, чакай“. Или дигне си двете ръце, има някаква опасност отвън, значи да спре човек. Или вземете и хвърлете един камък на някое куче, и то веднага ще наведе главата надолу, винаги пази главата. Отде му иде на ум, как се е научило като му хвърлиш един камък да си наведе главата?
Та казвам: Дето ходите наблюдавайте себе си. Има един разумен процес вътре, туй което наричате интуиция и вие се ръководите някой път от вашата интуиция. Понеже има нещо в човека, което е образец. Наблюдаваш някоя работа, изучаваш, че правите погрешка. В интуицията имате придобито знание. Там много малко погрешки се правят. Ти вземаш известна храна и още като я сложиш усещаш, че тази храна няма да подхожда. После правите опити, като ядеш виждаш същото. Като ядеш

храна чувстваш, интуитивно схващаш, че туй е за тебе. Казвам: Ръководете се от вашата връзка. Интуицията е, която ви подсказва. Някой път имате храна и мислите, че много ще придобиете, някой път се излъгвате.

Фиг. 9

Та сега на всички казвам да изправите гърбиците си. Има известни гърбици, които не са правилни. (фиг. 9). 2 е неправилна гърбица. Пазете правилото: Щом при сръднята печелите повече, губите по-малко, сърдете се. Щом при радостта печелите повече, губите по-малко, радвайте се. Щом в сръднята губите повече, печелите по-малко, не се сърдете. Щом в радостта губите повече, печелите по-малко, не се радвайте. Аз говоря за неща, които зависят от вас. Ако се ръководите от вашата интуиция и тя ти пошепва не се радвай. Казват ви: „Вашият билет един милион печели“. Вие повярвате, зарадвате се, после видите, че не е вашият билет. Не се радвай предварително, провери, че тогава се радвай. Някой ще ви каже това или онова за вас. Провери го, че тогава се радвай. И за скръбта е същото. Може да ви кажат, че вие сте изгубили. Преди да проверите не скърбете. Като проверите, че излезе вярно тогава. Но щом не сте проверили не скърбете за непроверени работи. Не се радвайте за непроверени работи.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
34 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 24. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_07_26 Ще ти въздаде
10 ч. с., неделя

ЩЕ ТИ ВЪЗДАДЕ

Отче Наш.
„Иде, иде“.

Ще прочета само шестия стих от 6 глава от Евангелието на Матея: А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка и като си затвориш вратата, помоли се Отцу Твоему, Който е в тайно, и Отец Ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве.

„Духът Божи“.

По някой път ние сме очаровани от живота, по някой път сме разочаровани. Момата е очарована от живота, понеже мнозина обръщат внимание на нея. После каквото облече, прилича ѝ. Пък грозната не може да се свърти в кожата си. Природата работи толкоз хубаво, че сега няма да се свърти в кожата си. Природата работи толкоз хубаво, че сега няма да се спирам на това. Красивите хора са на место и грозните хора и те са на место. Грозотата и красотата това са илюзии в живота. Перспективно е така. Вечерно време хората са грозни. Когато изгрева слънцето, са красиви. Красотата зависи как пада светлината. Някой път някои хора като ги погледнеш в очите са красиви, някой път са много грозни. Някой път истината като се погледне, е красива, привлекателна, някой път не е красива.

Та казвам: Три неща има, които стимулират човека. То е неговият ум, който се занимава със светлината, то е неговото сърце, което се занимава с живота, то е неговото тяло, което се занимава с благата на природата. Те са три стимула, които ни занимават. Човек трябва винаги да е в съприкосновение. Щом тялото ти не се занимава с благата на природата, ти започнеш да скучаеш. Щом сърцето ти не се занимава с живота, ти пак скучаеш. Щом умът ти не се занимава със светлината, скуката иде.

Сега по някой път вие искате да знаете от какво зависи вашето щастие. Аз виждам всичките хора са щастливи. Мене ми е чудно, хора, които имат толкоз блага, как може да са нещастни, как може при туй голямо щастие да бъдат нещастни. То е един въпрос, който не съм могъл да разреша. Как е възможно при такива големи щастливи условия да бъдат нещастни хората. Това не може да си представя и още не съм разрешил това. Защо

хората като са родени щастливи, са нещастни.

Сега хората най-първо трябва да знаем, какво е нашето предназначение. Като погледнем самата природа е едно разнообразие на същества, които Бог е създал. С Неговия ум, Той разбира отношенията на тия същества малки и големи, на всички тия небесни тела, които се движат в пространството, на всички тия сили, които функционират в света. Казвам: За нас туй е един голям безпорядък. Например, по някой път вие виждате едно същество поглъща друго, вас ви се вижда странно. Но когато едно езеро поглъща малките реки, изяда ли ги? Изяда ги. Като дойде реката до езерото, изяде я, престане вече, няма я. Тя е река, докато дойде до езерото. Щом дойде до езерото, изчезне. Но то е привидно. Тя водата след като влезе в езерото, тя продължава пак да върви по същия начин. Капките, които са образували езерото, всяка капка е пак отделна. Вие виждате като че са слети. Всяка една капка има свой живот в езерото. Сега да оставим противоречията, които съществуват в света.

Един човек е по-голям, друг е по-малък, един е по-голям, друг е по-сиромах, някой е невежа, друг е по-учен, някой е поет, някой е музикант. Всичкото разнообразие, което съществува, да го оставим настрана. Вие имате едно вретено в къщи. Защо ви е това вретено. Разбира се, който иска да преде, има нужда от вретено. Без вретено не се преде. Хурка трябва да има, прежда трябва да има. Имате един инструмент. Защо ви е? За свирене, да свирите на него. Вие имате метла, метете с нея. Имате ръце, работите, имате очи, гледате; имате уши, слушате; имате уста, ядете сладко, говорите сладко. Да, устата е да се запознаете с хората. Казваш: Защо ми е устата, не може ли без уста. Не може ли една бяла книга без да е написана, че да има съдържание, както когато е написана. Трябва тази книга да се нацапа по един начин в черно, но разумно да се нацапа и тогава тази книга става съдържателна. Сега аз не искам да ви утешавам. Вие имате една болест, ревматизъм. Ревматизмът е малък комар, който се е качил, забил се в крака. За един комар ще тръгнете да търсите лекар, да му турят инжекции, да се махне комарът. Аз виждам като духна само, може да се освободя. Ще доказва сега какви са причините за ревматизма. Комарът като кацне, намира голото коляно, облеченото коляно хич няма да дойде. После доста е хитър. Като намери дреха доста тънка и през тънката дреха хапе. Като туриш дебела дреха, хич не може да достигне.

Сега някой ще каже. Така не се разсъждава. Че как се разсъждава? Всичките тия теории, които се образуват за болестите, това са такива направено драми, които нямат никаква основа. Аз може да ви нарисувам един човек, да го направя така, че да представя престъпник, без да е престъпник. Но и престъпникът може да го направя светия, без да е

светия. Има една привидност на нещата. Природата не търпи привидни неща, тя не обича позлатяване. Хората обичат позлатяването, обичат да позлатяват. После природата не цапа. Хората две неща са научили: да позлатяваме и да цапаме, туй, което природата никога не върши.

Сега някой ще попита: Какво ми е дал баща ми. Баща ти (е) дал началото на живота. Казваш: Каква роль има баща ми. Ако не беше баща ти, ти не щеше да се явиш на този свет. Щом си се явил, ще помислиш за онова начало. Ако не мислиш за онова начало, нищо няма да излезе. Дотогава, докато мислиш за първото начало, ти живееш. Казваш: Как да мисля. Ако онази река, която извира из извора, измени и не се съобщава с извора, какво ще стане. Ще пресъхне, не може да има съществуване. Благодарение на този извор се е образувала тази река. Това е за сравнение.

Сега искам да ви наведа на онези неща, на които вие може да разчитате. Може да разчитате на вашето тяло във формата, в която сега се намирате, тя съдържа всичкото ваше благо, всичкото богатство. Да кажем, за 20, 30, 40 години всичко е предвидено, светлина прониква във вашата глава, съдържание е вложено във вашето сърце и силите, с които се организирате, са вложени във вашето тяло. Сега по някой път казвате: Как може да се предсказва. Предсказанието е много лесна работа. Аз може да предскажа на една зряла круша, кога хората ще дойдат и какви хора ще дойдат. Но тя сама ще ги привлече със своите плодове. После ще ѝ предскажа, какви птици ще кацнат. Ще ѝ предскажа, какви мухи ще дойдат върху нея. Казвате: Как? Аз може да ви предскажа, какво ще бъде от вас, какво ще станете. То е написано. Ако е написано да бъдете поет, на челото е написано и отгоре го има, и отзад го има, и на ръката го има написано, навсякъде поетът е написан поет. Още като го видя, чета написано с големи букви – поет първостепенен. Религиозният човек и той е написан. За каквото е написан човек, това става. Ученият човек и той е написан. Човек като вземе хиляди семена и казва кое семе какво ще стане, знае от какво семе какво произлиза. Като го посееш, не излиза ли? Като посееш семето излиза туй, което семето съдържа в себе си. То е на което трябва да се радвате и да обръщате внимание. Всеки човек, който ви среща при каквито условия и да е, носи за вас едно благо, малко или голямо благо. Много пъти майката, която е бременна, среща един поет, туй дете се определя и то става поет. Ако не беше срещнала този поет, то не щеше да стане поет. Или пък някой път срещне един силен човек пехливанин, детето става пехливанин. Този пехливанин дава. Някой път срещне красива мома и то става красиво; някой път срещне грозна мома и то става грозно. Външно става грозно, не по ум. Грозотата в живота е нощ. Красотата е ден. Знаем, че нощта е тъй полезна, както деня. Денят ни дава всички материали, с които трябва да разполагаме. Нощта обработва тия

събрани материали. Грозната мома всякога е по-умна, понеже като не може да разчита на своята външна красота, разчита на своя ум, разчита на своето добро сърце, разчита на своята сръчност. Аз, когато говоря за грозотата, разбирам друго: черничка е малко, после не е красива, сухичка е, хлътнали са очите ѝ, очите са някак потъмнели, има нещо изкривено, космите ѝ са малко острички, дебеличка, ръцете не са оформени хубаво, сбутани са, елементарни ръце. Има практични ръце, има религиозни ръце, има философски ръце, има светийски ръце. Казва: Той е светия. Един светия, който няма светийски ръце, не е светия. Светийски нос има, светийски очи, уши, всичко е светийско. Ако му липсва нещо, той не е светия. Българите много лесно произвеждат светия. Ако лицето му е малко жълтичко, с потънали очи, жълто лице – минава за светия. Светията мяза на слънцето, дето мине осветява, дава от себе си. Той върви по определен път. Някой път, като слънцето прави някоя пакост. Нали някой път хората слънчасват.

Важно е онова, на което може да разчитате. Вие седите и сте нещастен, мислите само за вашите работи. Да допуснем, че някой ви направи някоя пакост. Че аз може да ви кажа всичките ония пакости, които вас са ви направили, те са вашето благо. Вие не знаете, в книгата на Провидението е писано това. Аз съм превеждал този пример. Една мома, която се годила за 9 момци, последният излезе из търпение, че я набие, изкълчи ѝ крака. Лекарят, който дошъл да я лекува, бил млад лекар, той се оженил за нея. Благодарение, че я набил този, за да намери лекаря. Казвам: Това са едностранчиви примери.

Вие седите някой път и сте обезсърчени от живота, мислите, че от вас нищо няма да излезе. То е едно заблуждение. Аз съм превеждал този анекдот: Един беден княз се влюбил в една много красива мома. Тя обичала много парите. Тя му казала: Ако ми донасяш по една торба жълтици, може да се оженя за тебе. Беден бил, той се запознал с царя на духовете на гномите. Започнал да ходи при царя гном, казва: Ти може ли да ми дадеш една торба жълтици. Той му обещал да му дава торба с жълтици, но момъкът трябвало да му дава по десет косми от главата си. Той си казал десет косми за една торба, лесна работа. Занася една торба на нея. Давал косми от главата си, вземал торби, докато най-после оголела главата му. Отива един ден, но няма вече косми. Няма коси, няма пари, казал гномът. Сега до тук анекдотът, който го създал, добре върви, но сега с какво да ги сравним, на какво да уподобим косите? Косите са човешката мисъл. Докато умът мисли, има пари, докато тече тази мисъл, гномът пари дава. Като оголее главата, като няма нито една мисъл, престава кредитът вече. Бог, Който ви е дал в ръцете мощното, вие седите и казвате: Бог не се грижи заради мене. Най-първо тази мисъл не е вярна, тя е

лъжлива. Бог е създал в тебе едно отлично тяло, създал една отлична глава, дробове, отличен стомах, майка ви се грижи за вас, братята ви се грижат и вие при богатствата, които имате, при дарбите, които имате, казвате: За мене никой не се грижи. И то не е вярно. Ти остава по някой път да благодариш на Господа за всичко, да напишеш едно писмо. Колко писма ти си написал за това, което ти е дал? Или чакаш като умреш да идеш при него. Господ не иска умрели хора. Писанието казва така: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Ти при Него трябва да идеш, когато си жив. Нас са ни създали една идея, че Господ е страшен, при него не се ходи. Трябва много хора да ни преведат до Господа. То (е) едно заблуждение. Всичките хора са проводници на Божиите блага. Майката, бащата, братята, сестрите – това са проводници на Божиите блага. Зависи каква е майката, какво благо ще ти даде. Зависи какъв е братът, та какво благо ще ти предаде. Всичките приятели, всичките слуги, които идват, това са носители на Божиите блага. Много пъти онези, които идат да ви донесат едно благо, вие ги изпъждате. Да допуснем във вас влезе една хубава мисъл, искате да помагате на бедните. В туй помагане на бедните, вие ще намерите някой човек, който вас да ви помогне. Тия бедните хора не са така сиромаси, мислите, че тази сиромашия ще ви научи да намерите онзи път, по който вие може да се подигнете. После във вас, съвременните хора, влиза съмнението, има ли Господ или няма Господ. Аз всякога може да уверя най-големия безверник, че има Господ. Преди години един като дойде спори с мене, има ли Господ или не. Това беше във Варна, той спори с мене, той е на 25 години и казва, че не вярва в Господа. Казвам му: Ако Господ сега ти даде най-красивата мома, която да те обича, ще повярваш ли? Ще повярвам. Безверието е въпрос. Всяка мома, която е разлюбила един възлюблен, той не вярва, отрича го. Но то е едно заблуждение. Нашият сегашен свет се нуждае от тези религиозни неща. Религията, която е сега, тя е една система, но тия религии са отживели до някъде. Съвременните религии нямат онази преснота на вярванията. Дошъл Христос преди две хиляди години и страдал. Хубаво дошъл и страдал. Светиите страдали. Много добре, страдали. Христос, това е един случай. С него се обходиха не добре. Той не одобряваше поведението на ония хора. И те преди две хиляди години Го разпнали. Ти не живееш по Него. Ако Го обичаш, вземаш Неговата страна, живееш както Той е живял. Казвате: Такъв живот не се живее. Че как да се живее? Казва: Мислите ли човек да живее на земята, той трябва да бъде като калугерин, някъде да не живее с хората. То е първото заблуждение. Ти, ако станеш християнин, всичките ще обичаш. Че тогава казва: Ще се изгубя в тях, ако ги обичам всичките. Тогава ти не разбираш живота. Ако си капка вода, ти не може да разхладиш гърлото на всички хора. Но ако си едно голямо езеро, няма ли да може. Не говорим ние за капката вода. Когато говорим за Любовта, разбираме онази Божествена Любов, която трябва да изтича в нас. Най-

първо хората трябва да разбират. В Любовта ти най-първо ще възприемеш. Ние още не сме носители на Любовта. Ние само възприемаме Любовта. Най-първо трябва да възприемеш добре Любовта. Ако ти не я възприемеш добре, не може и да я предадеш добре. Тъй както в музиката, един не е учил хубаво да пее и ако дава уроци по пеене, как ще покаже. Ако криво е научил една песен, криво и ще я предаде. Ако е научил майсторски, ще я предаде тъй, както я е научил. Та казвам: Има една практическа страна на Любовта, която регулира. Във възприемането трябва да се научиш как да възприемеш една мисъл. Трябва да се научиш, как да възприемеш една сила вън от природата. Ти искаш да бъдеш здрав човек. Някой път се усещаш уморен, неразположен духом. От никого не можеш да възприемеш тази енергия. Ако знаеш, от природата може да вземеш и ще знаеш как да се обновиш. Тъй както съвременните шофьори, някъде малко въздух прониква, гумата е мека и ако този въздух не излезе от колелото навън, не може да има движение. Някъде въглища трябват. Някъде вода трябва. Всичките тия неща имат едно вътрешно съчетание. Ти пипаш ръката, тя е малко студена. Пипаш тялото, то е горещо. Пипаш краката, те са студени. Имаш неестествено положение. Главата трябва да бъде студена. Ръцете и краката топли. В тебе е станал обратен процес. Какво трябва да направиш? Ще направиш ръцете топли, главата си студена и краката си топли. Никога не бих ви препоръчал приятел, който има студени ръце и крака, и да образувате приятелство с него. Аз не говоря за студенина. Има една хладина, която произтича от електричеството. Когато от някой човек изтича много електричество, има една хладина. Аз за нея не говоря. Студенината е един недоимък у човека, а топлината е изобилие. Студенината спира процеса на живота. Топлината поддържа този процес. Та казвам: Топлината на твоите ръце зависи от твоите чувства. Ти си неразположен. Свадил си се с майка си, с баща си, с брата си. Ръцете ще бъдат студени. Целия ден се свиваш и не си разположен. Баща ти и той не е разположен. Баща ти иска син му да се смали, а той се е надигнал. И синът иска баща му да го почита. Закон е, той трябва да почита баща си. Синът трябва да почита баща си. Аз ви казвам: Вий сте нещастни хора. Понеже не обичате баща си, не обичате и майка си. Аз разбирам. Дойде време ти не обичаш душата си. Ти не обичаш духът си. Ти не слушаш духа си. Духът ти каже да направиш нещо, ти не искаш да го направиш, срам те е от хората, а да излъжеш не те е срам. Някой път да вземеш да поработиш някоя работа те е срам. Едно време ги беше срам хората гологлави да вървят. После боси със съдрани обуща да вървят, а сега нарочно ги дерат. Едно време като направят една дупка, ще търсят кърпач да я направи. Сега направили 10–20 дупки, считат, че е модерно. Хлътнало ти лицето, никак не си разположен, усещаш, че стомашната ти система не е добра. Срещнеш хора, които са талантливи, няма какво да ходиш при лекар, защото някой път някъде може да намериш някое

талантливо дърво, после може да намираш талантлива ябълка, круша. Ако имаш известно неразположение, външната форма на хората дава тяхното разположение. Вие не сте наблюдавали, вижте онези сериозните, гневливите или сприхавите. Още като срещнете някой човек ще видиш, че е сприхав. Още като срещнеш някой човек разположен, усещаш, че е богат човек. Друг като го побутнеш, веднага като барут е. Една мома да си намери момъка, аз да му кажа: Още в началото те не са един за друг. Той я гледа, а тя гледа на земята. Казва: На земята гледа, който на земята гледа........ Дойде някой на пазаря и само на земята гледа. На пазаря когато купуваш яйца и те поглежда, купи си от него. Но ако само на земята гледа, не купувай. Той ти продава масло, но той вътре има турена ряпа, а отгоре е маслото. Вътре е ряпата.

Аз ви говоря за този въпрос, понеже вие се намирате в семейството и в голям конфликт сте между хората. Хората не може да живеят заедно. Тук преди няколко месеца, доста богато семейство, идат при мене, майката втора, дъщерята от първата майка, неразположена спрямо майката. Зная причините. По някой път тя иска да се освободи, тя иска да има свое дете. При сегашните условия не може да има свое дете, пък и това не обича. И детето не я обича. Тогава се заражда едно стълкновение. Бащата пита какво да прави, може ли да ги примири. Аз дадох един пример: На майката един горещ чукундур, на дъщерята един горещ чукундур. Имайте предвид, че имате един социален въпрос, който е труден за разрешение. Този социален въпрос се явява разногласие между ума и сърцето ни. Явява се едно разногласие между нашата воля. Да кажем искаш да станеш въздържател. Обещаваш, че вино няма да пиеш. Хубаво, не е лошо. Аз не съм за пълното въздържание. Пий. Но какво трябва да пиеш? Ти ако искаш да опиташ волята си колко е силна, образува се един лош навик, ако можеш да поправиш този навик, ти си силен човек. Ти ще бъдеш силен да го образуваш, но ще бъдеш силен и да го премахнеш. То е волев човек. Ако създадеш един навик и не можеш да го поправиш, ти си слаб човек. Ако не можеш да създадеш един лош навик, ти си пак слаб човек. Ако създадеш един лош навик, че го изправиш, ти си силен човек, умен човек и добър човек си. Казвате: Да създадем лоши навици. Създадени са вече лошите навици. Много навици има в нас, които са продадени, съществуват. Какво трябва да правим с тях? Имаш един навик на подозрение. Най-малкото подозрение. Влизат някои хора, погледнеш вратата, погледнеш столовете, за зор заман. Като че като влизат взимаш предвид. Ако е за бягане, как да отвориш. То е един навик несъзнателен. Погледне ме, иска да проникне какво е моето намерение. Какво мисля, или иска нещо от мене, да изисква, мисли какво е моето разположение, ще търси някои характерни черти. Ако съм милосърд, ще бие на моето милосърдие, ако съм честолюбив, на моето честолюбие, че има добро мнение заради мене, ще говори за деди и

прадеди, ще се покаже, че иска да му направя някаква услуга. И без да ми говори за моите прадеди, ще го направя. Аз съм като извор и без да ми говори за моето произхождение, аз не мога да не тека. Ако рече да ме хвали, няма защо да ме хвали, аз и без да ме хвали, тека. И като ме хвали, пак тека. Ако има какво да ме хвали, добре. Ако няма какво да ме хвали, пак добре. Ще си вървя нататъка.

Казвам: Запознавайте се със себе си. Как може да се запознае човек със себе си? Ако слънцето, което изгрева, не може да му се радваш, ако на един узрял плод не може да му се радваш, ако на едно цвете не може да му се радваш, ако на едно бръмбарче не може да му се радваш, питам тогава, на какво ще се радваш? Кажете ми. Зарадвал си се на едно наполеонче. Зарадвай се на един лев, нищо повече. Един лев имаш, зарадвай се на единия лев. Имаш един наполеон, не го изваждай из джоба, докато не се запознаеш с него добре. Ще ви покажа сега една тайна, която трябва да пазите, за себе си я употребете. Ти обикни твоя наполеон. Той всякога ще идва в джоба ти. Ти като го обикнеш, където и да го дадеш, той пак ще се върне при тебе. Как да го разбираме? Разбирайте го както искате. Законът е верен. Водата, която отива в океана, тя се връща през въздуха пак на сушата. Става кръвообращение вътре. Има неща, които трябва да ги вярвате. Има хора, които лекуват. Има прости хора, които са лекари. Такъв човек като хване болния, веднага оздравее. Казва: Нищо ти няма, ще оздравееш. Треска имаш, ще мине. Гърбът те боли и кракът те боли, веднага всичко изчезва. Казва: Ще мине. От този човек е излязло нещо от него. Туй, което ти не си имал, този човек ти го е дал. Ний страдаме от недоимък на живота. Ония хора, които имат изобилен живот, дават от себе си. Ти се усещаш радостен и весел. Казвам: Предавайте от онова, което Бог ви е дал. Храниш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка – туй значи да бъдеш проводник, да предадеш Божественото и да знаеш как да го предадеш. Ние грешим като не вярваме. И в съвременната наука, ако ние оставим, хората се възпитават много добре. Аз често съм следил този въпрос и съм го проучавал. Гледам някои хора като деца като са били, този го целуни, онзи го целуни, извеждат го от люлката, турят го в люлката, забелязал съм тия деца, които са много целувани, хора стават. Тия деца, които не са много целувани, не са обработени. Онази майка, която дълго време целувала детето си от него става нещо. Майка, която оставила детето си, умряла, туй дете трябва дълго време да се блъска, да стане човек. В целувката на баща ти, на майка ти, на брата ти, седи твоето благо. И в облъхването на вятъра и в целувката на светлината, в хубавите мисли, които хората изпращат, и в хубавите чувства, които ни изпращат, седи твоето благословение. Когато ние говорим да възлюбиш Господа, подразбира да влезем във връзка с извора на живота. Ако има един в света да ни обича, Той е Бог. Ние трябва да бъдем разположени, когато отиваме

при Бога. Трябва да изпразним всичко онова, което има в нас, трябва да се изпразним, защото Той ще ни даде нещо ново. Непотребните неща трябва да изхвърлим. Той ще внесе новия живот. И животът ще има смисъл. Някои мислят като идем при Бога какво ще придобием. Ако идеш при Бога, като се върнеш ще обичаш жена си по-добре, ще обичаш децата си по-добре. Сладко ще ядеш, сладко ще пиеш, сладко ще спиш, добре ще бъдеш облечен. Не мислете, че като идеш при Господа, ти ще оставиш Господа. Не. Сегашната съвременна система е система за подобрение на тия блага. Светът има една система, но по този начин светът няма да се оправи. Ако всичките хора биха възлюбили Господа, ближния си, светът щеше да се оправи и всичко ще дойде на своето място. Адвокатът ще бъде адвокат, той е потребен. Лекарят ще бъде лекар, той е потребен. Свещеникът ще бъде свещеник, той е потребен. Учителят, майката, братята, сестрите, слугите, всички са потребни. Не е в знанието, което носим. Ние, съвременните хора, живеем без любов и там е всичката мъчнотия. Търсим в парите силата. Не. Аз вярвам в едни пари, които Любовта ги е създала. Аз вярвам в едно право, което Любовта го е създала. Аз вярвам в едно възпитание, което Любовта го е създала. Тогава нещата са реални. Ти ще имаш едно дете, което ще те обича. Учителят ще има ученици, които ще го обичат. Онзи, който пее, ако по този начин се възпитава, гениално ще пее. Не като пее да се мъчи 7–8 часа, достатъчно е един час с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Достатъчно е един час учение с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Сега увеличавам часовете. Достатъчно е един час да шета с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Та да не остава свободно време за разходка. Сега сме станали роби. Труд, по 10 часа ще копаеш. Вземете метлата и десет часа чистене. С метлата като чистете дига се прах и това е най-нехигиенично чистене. Като метеш прашинките се дигат във въздуха и ще влязат в дробовете. Аз ако бях една къщница, ще взема влажен парцал, ще прекарам по предметите, ще хвана праха. После с кални обуща няма да влизам. После има много неща неверни. При мене са идвали и казвам: Туй го провери – казаха ми го. За пример десетина души са ми казвали, кога ще се свърши войната. Един казва на 14 юний мирът ще дойде, друг на септемврий. Друг на октомврий. После някой казва на Коледа. Ще видим сега. Казвам: Тия работи провери. Едно дете проговорило и казало, че на 14. Казаха ми го. Вярвайте в това, което сте проверили.

Любовта на хората е още слаба и мирът не може да дойде, понеже няма достатъчно Любов, нищо повече. Дотогава, докогато снеговете се топят, реките ще преливат. Къщи ще влекат. Докато има големи порои, докато падат големи дъждове, ще има наводнение. Щом престанат дъждовете да валят и снеговете да се топят, нещата ще дойдат в стария ред. Кога ще престанат тия наводнения? Когато ще престанат снеговете да се топят.

Когато ще дойде мирът? Когато ще дойде Любовта. Казвате: Господ не знае ли? Господ знае, но мирът е потребен заради нас, не е заради Господа. За Господа е безразлично дали хората се бият, или кротуват. Той ги гледа. Ако един грънчар вземе една сопа, ще изтроши грънците, кому ще направи пакост? Хората с войната правят пакост само на себе си. Знаете ли, че за всяко едно гневно състояние има един гняв в човека, че като се разгневи няколко пъти, около пет милиона клетки измират. Живи клетки умират. Ти, който дигаш една война, и умират пет милиона клетки в тебе, миролюбив човек ли си? Казваш: Кога ще се оправи светът? Когато ти се оправиш. Че ти избиваш от два до пет милиона същества у себе си. Мъжът и жената се карат, всеки избие по пет милиона, десет милиона клетки. Синът и дъщерята се карат, по пет милиона, десет милиона избиха. Двадесет милиона избиха. Много миролюбиви хора са. Сега се бият на земята. Ако целият християнски свет, навсякъде по земята, ако хората обърнат поглед нагоре, тези, които вярват на думите, мирът как ще дойде. Аз да ви кажа: Имах един случай преди години, минавам на едно място, гледам около 7–8 деца хванали един паток, вързали го, нанизали царевица на една нишка, той я нагълтал и те го разиграват. Той ял царевицата, нагълтал конеца, държат го те за конеца, той си отворил устата и играе. Не може да излезе царевицата от стомаха. Смеят се децата. Минавам аз и казвам: Деца какво правите? Казва: Този паток яде нанизана царевица. Рекох: Не може ли да го пуснете. Как да го пуснем. Колко пари искате за тази негова глупост. Какво искате. Ако купиш шекер, може да го пуснем. Казвам: Купихме шекер и пуснаха патока. Отрязаха конеца. Аз можех да чета морал на тези деца. Казвам: Внимавайте, че Господ като ви гледа един ден и той ще наниже някоя царевица за вас. И вие ще се намерите в положението на патока. Казвам: Не яжте нанизана царевица. Той е доста умен патокът. Ако му дадеш кафе не го яде, но не знаял, че има тънка нишка царевицата. Глътнал я, мислел, че ще я разкваси.

Та казвам: Този недоимък, трябва да се премахне. Има неща, които трябва да се раздават в света. Да не съдим хората за това, което правят. Оставете, не говорете за това, което правят. Трябва да престанем да говорим за греха. Защо стават убийства в света? Двама момци се влюбиха в една мома. Единият убива другия заради момата. Ако единият каже, нека я вземе другият, няма да има никакво убийство. Някой път убийствата стават за пари. Та казвам: Ако се премахнат всичките ония неща. Че първото убийство, коя беше причината? Религиозна работа. Първите хора като принесоха своята жертва на Бога, стана причина да се зароди едно убийство. Понеже димът на единия отиваше на горе, а димът на другия – надолу. Следствие на това, единият убива брата си, защо неговият дим да пъпли по земята. За религиозни работи какви ли не войни не са ставали в света. Във вярванията в миналото, във всичките идейни хора са се убивали

едни други. Та всичките спорове в семейството, че не са ли любовни работи. Сегашните мъже и жени, сегашните културни жени не живеят добре. Едно време живееха по-добре. Като тръгне сега жената прави само погрешки. Забелязва на мъжа коя жена погледнал, какво говорил. Да се радва жената, че има воля в мъжа, че с която и жена да ходи, чист е мъжът, не е мислил да прави пакост. Така разрушаваме семейството. Онзи брат, който ходи със сестрата, лошо ли мисли? Онзи баща, който ходи с дъщерята си, лошо ли мисли? Ти имаш един мъж, който баща ще стане. Ти му туряш големи престъпления, че тази жена, че онази жена, върши престъпления. Какъв баща ще стане? Казва: Не бива туй да го търпиш. Та казвам: Напуснете този ваш стар навик, той е останал от дявола. Ще го предадеш на мъжа. Подозрението ще го предадеш навсякъде. Имайте вяра, че ние живеем в Бога. Има едно същество в света, което е чисто. То е Бог. Ако мъжът обича една жена, ако той има Любов към нея, той никога не може да направи пакост на другата жена, изключено е. Туй е, което аз зная. Ако една жена обича един мъж, никога не може да направи пакост на друг мъж. Една жена, когато обича един мъж, никога не може да събуди лошата страна, ще събуди много благородна страна. Всичките мъже ще гледат с уважение и почитание. Когато мъжете не гледат по този начин, закона не разбират. Казвате: Играем си с мъжете. Онези жени, които си играят с мъжете, друг въпрос е. Онези мъже, които играят с жените, друг въпрос е. Ние говорим за закона. В Любовта престъпление няма. Сега вие ще кажете: Ние къде сме? Ако любите, от първите сте. Дали любим, то е друг въпрос. Ако не любите, ще се научите да любите. В това седи да възлюбиш Господа Бога Твоего. Това значи да възлюбиш баща си, да възлюбиш ближния си, да възлюбиш себе си. Три неща в света да възлюбиш: да възлюбиш Бога, да възлюбиш ближния си, да възлюбиш себе си. Това е редът, по който вървят. В дадения случай Любовта към Бога, това е бащата. Любовта към ближния е майката, а Любовта към себе си е синът. Нищо повече. Ако ти обичаш ума си, ако обичаш сърцето, ако обичаш и тялото си, ти не можеш да направиш престъпление. Престъпленията произтичат само като не обичаш ума си, сърцето си и тялото си. Ако ги обича, той не може да направи престъпление. Първото нещо е – трябва да имаме Любов. Или казано другояче: Не може да направиш престъпление, ако обичаше майка си, баща си, братята си, сестрите си. Ако не обичаш майка си, баща си, братята си, сестрите си, ти ще направиш престъпление. Християнството седи в туй: Възлюбете се всички. Любовта ще внесе във всяко отношение новия живот. Любовта това е новият живот, това са новите хора, които влизат в света, новите семейства, новите бащи, новите майки, новите братя, новите сестри, новите учители, новите адвокати. Това е новото в света. Любовта трябва да влезе. Тя е мощната сила в света. Някои мислят смирение. Смирението не е Любов. То е друг въпрос. Ние говорим за Любовта, която иде да изправи

света и всичките недъзи в света. Дотогава, докато делиш парите с брата си, ти нямаш Любов. Що ми са тия пари? За мене всичко, което имаме на земята, е мое. Може да се ползувам от всички блага на слънцето. Ако е за пари, аз мога да заставя хората да ми дадат пари. Но външното заставяне е заблуждение. Аз разполагам с Любов, която е мощна сила. Не само за себе си. Аз една нощ ще направя и ще запаля света с Любов. Ще оставя той да се изправи. Ще запаля света с Любов и ще го оставя сам да се справи. Като се запали целият свет с Любов, всичките хора ще имат това, от което сега се нуждаят. Та казвам: Любовта седи да възлюбиш баща си с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, да възлюбиш майка си, да възлюбиш ближните си и най-после и себе си като възлюбиш, ще възлюбиш ближните като себе си. Казвам: Сега да възлюби човек своя ум, да възлюби човек своето сърце, да възлюби човек своето тяло. Казваме другояче: Да възлюбиш своята душа, да възлюбиш своя дух, това е онова новото, което сега иде.

Ще ви прочета само малко нещо:

40. беседа, държана от Учителя
на 26 юли 1942 г., 10 ч. с., неделя
Изгрев, София

1942_07_26 Добро, справедливост, разумност
утринно слово

ДОБРО, СПРАВЕДЛИВОСТ, РАЗУМНОСТ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„Изгрява слънцето“

Ще прочета двайсет и трета глава от Йеремия. Една глава доста интересна, показва как са гледали хората в това време. (Учителят прочете главата.)

„Духът Божи“

Съвременният християнски свят е построен на критика, най-модна критика. Младите красиви момци и младите красиви моми като се облекат, има едно състезание кой е по-красив. Вестниците пишат: този, онзи е красив, дават премия за красотата. Хубаво нещо е да се дава премия за красотата. Трябва да има премия за красотата, да има премия за добрите качества, премия за доброто, премия за разумността, после – премия за честността и справедливостта.

Пророкът малко пресилил, пресилено говори. Като голям патриот, казва какво лъжат пророците. И днес пророците и гадателите лъжат, днес е пълен светът с пророци. Ако идете в Англия и Америка, пророци колкото искаш. Искаш да започнеш някоя търговия, ще идеш да питаш някой астролог, някой хиромант, ще ти върви или не. Доста скъпо се плаща. За една сделка ще ти пророкува, ще му платиш пет английски лири; всяка една струва три хиляди, три хиляди по пет – петнайсет хиляди за едно пророкуване. Колко време ще му вземе да ти пророкува? Петнайсет минути. Сега има пророци на кафе, обърне кафето, пророкува. Има пророци на боб, на чер и бял боб. Видял съм бабата – извади боба Вие се смеете, но наука има, като раздели боба, знае да смята, започва тя да приказва.

Сега пророкуването е като зрението. То е нещо, което човек вижда. Аз гледам много реално. Някои хора са късогледи, някои надалече гледат. Късогледият вижда една педя пред себе си, далекогледите са онези, които надалече виждат. Онези, лъжливите пророци, той видял, недоволен е пророкът. Най-първо, човек, за да бъде пророк, трябва да има светлина в ума. Пророк, в ума на когото не влиза светлина, той е загазил. Пророк, в

сърцето на когото не влиза топлина, той е загазил. Пророк, в когото не влиза сила, той е загазил. Ако пророкът е болен, той никакъв пророк не е. Идеш при един болен пророк, той ти предсказва бъдещето. Не ходи, да си губиш времето.

Някой казва: „Как да се подобри животът?“ Във всеки един човек Бог е вложил начин как да се подобри животът. Три неща има, от които човек може да се подобри: неговата глава, неговите дробове и неговият стомах. Макар че в Евангелието наричат стомаха търбух, то е неразбиране. Стомахът представя физическия свят, гърдите представят духовния свят и главата представя Божествения свят. Следователно на физическото поле, ако ти не ядеш храна, каквато трябва, ти ще се намериш в противоречие. Ще ядеш най-хубавата храна, ще пиеш най-хубавата вода, ще дишаш най-хубавия въздух, не такъв въздух, който е пълен само с дим. С очите си възприемай най-хубавата светлина. Ще виждаш най-хубавите неща, които съществуват в природата. Сега някой път един художник се разгневява за много малко работа. Види, ученикът нацапал платното, не турил краските на място, казва: „Така не се турят краските.“ Сенките турил не на място, сенките ги нацапал, очите ги направил такива изпъкнали, носът направил голям. Казва: „Така не се рисува.“ „Аз така го виждам.“ Някои хора има, които виждат човешките носове по-дълги, отколкото са, някои виждат човешките носове по-къси, отколкото са. Някой път виждате с едното око предметите по-големи, а с другото – по-малки. Затвори едното око, ще видиш предметите по-малки. Кое е по-хубаво: да виждаш предметите по-малки или по-големи? Лявото око някой път предметите вижда по-малки, дясното око вижда по-големи. Има пак раздвоение. Захващаш някоя работа, казваш за някого: „Красив като ангел.“ Аз не виждам никаква красота, казвам: „Къде е ангелското в нея?“ Аз наричам всеки човек ангел, който може да ти запали чергата. Човек, който не може да ти запали чергата, никакъв ангел не е. Човек, който вкъщи не може да ти запали огъня, какъв ангел е? Вие се плашите, като се запалите, че ще изгорите. То е друг въпрос да се запалиш, и друго е да изгориш. Казва: „Запали огъня.“ Какво лошо има, като ти запалят свещта или ако завърти ключа? Дойде светлината. Какво лошо има, ако се запали слънцето? Учените хора казват, че има милиони градуси топлина на слънцето, какво лошо има? „Лошото е, казва, милиони градуси, ще изгорим.“ Нека да имаме милиони градуси. Благодарение на тия милиони градуси приемаме светлината и живеем добре. Ако се намали светлината на слънцето, и на нас ще бъде лошо.

Този пророк, той е пресилил. Един от добрите пророци у евреите е Исая. Ако ние бяхме във времето на Йеремия, как бихме говорили? Сега всеки се интересува и пита: „Кой ще победи?“ Българите, като питат кой ще победи, имат предвид себе си, англичаните имат предвид себе си,

германците имат предвид себе си. Всичките питат кой ще победи. Силният ще победи. Досега как е било? Винаги силният е побеждавал. Кога са побеждавали зайците, кога са побеждавали мухите? Ние в света искаме едно право. Ти си заек, искаш правото. Тежко ти и горко ти, да ти го дадат. Вие търсите едно право извън Господа: да дойде Господ, да ви даде правото. Ако ти сам не си в сила да си дадеш правото, никой няма да ти даде право. Ти сам трябва да съзнаеш своето право, после, сам трябва да имаш сила да изпълниш правото. Сега вие уповавате на Господа отвън. Отвътре хората още не са се научили да уповават на Господа.

Сега ще ви направя един малък разбор. Имате понятие за човешкото сърце, много криво понятие. Малко християни съм срещал, които имат ясна представа за сърцето. Казват: „Нечисто е сърцето.“ Че е нечисто, нечисто е, но туй не е голямото зло на сърцето. В сърцето на човека са вложили най-голямото богатство. Всичкото злато, което има, е вътре, окаляно е отвън. Че е оцапано, оцапано е. Ако се очисти, е чисто. Самите материали са здрави, няма нищо калпаво. Отвън е оцапано, трябва да се изчисти. Външно животът на човека е позлатен. Нечистото сърце ако не се чисти, златото не излиза. Затуй човек страда. Като се очисти, иде Божественото благо. Казвате: „Не е добро сърцето.“ Ако не е добро, защо Господ казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Господ казва: ще очисти греховете отгоре, ще очисти сърцето. В сърцето е вложен капитал, който отгоре е оцапан, златото и всичките хубави работи са оцапани. Бог казва да Му дадем сърцето, за да го очисти. Бог вложил най-хубавите работи в него, затуй сега трябва да го очистим. Има пари жълтици, които са оцапани отгоре. Гледат да ги изчистят, но да останат старите надписи. Тези монети струват много скъпо. Ако се изтрие написаното, не струват. Какъв е законът? Ако не изчистите сърцето си, ще страдате. Ако изчистите лицето, което е позлатено, пак ще страдате. Ако не очистите сърцето, ще страдате, понеже, като очистите лицето, което е позлатено, ще излезе медта отдолу, отровата. Да готвиш в една медна тенджера, некалайдисана, е отровна. Казвам, не чисти само лицето, което е позлатено. Като го изчистиш, ще излезе лошото. Лицето отвън е златно, отвътре не е. Сърцето си трябва да чистиш, понеже, като изчистиш отвън сърцето, ще излезе златото отвътре. Под думата злато, разбирам знанието, мъдростта вътре. А пък под думата лице разбирам онези предохранителни неща, които Бог е турил отвън, не ги премахвайте.

Срещаш ти по пътя си една замръзнала змия, защо ще я съжаляваш, ще я туряш в пазвата да ѝ направиш добро? Тя, като се съживи, ще те ухапе. Що ще съжаляваш онази кобра, що ще съжаляваш един лош замръзнал човек? Нека си седи замръзнал. На лошия човек ти като му направиш добро, като го събудиш, той на сто души ще направи пакост. Защо в себе си ще дадеш

ход на една лоша мисъл, тя на сто твои мисли ще причини зло? Не ѝ давай ход, нека стои замръзнала. Майката иска да бие детето си. Има педагози, които казват, че не трябва да се бие. Трябва да се бие човек, нищо повече, но да знаеш как да биеш. Пианистът не бие ли пианото? Знаеш колко удари има: бум-бум, но бие човекът на свят, музикално бие. Да знаеш къде да биеш човека и как да го биеш. Не бий човека с дърво, но с ръката си, понеже, като го удариш, намагнитизираш го. Хубаво е майката да дигне задницата на детето и да започне с ръката. Дъщерята и синът казват: „Мамичко!" От ръката излизат онези, благородните, сили: от първия пръст, от втория, от третия. Не с дърво, не с камшик. Даже на болните хора препоръчват да се бият, новото лекуване е да се бият. То е само метод – болния, като го биеш, да оздравее.

Често човек се уплаши, и от своя страх носи една болест. Преди няколко години мисля беше, имаше един случай в Южна Америка. Двама паралитици лежат в една болница. Лекарите ги лекували, но ги оставили като неизлечими. Седят двамата паралитици, разговарят се. Казват: „Няма да ни бъде, ще се мре." Туй градче било близо до планината. Влязла една боа и като я подгонили, влязла в болницата, и после в стаята на тия паралитици. Те, като я виждат, изскачат навън. Забравили, че са болни, хукват да бягат. Питам, каква сила ги оздрави, кажете ми? Хубаво е по някой път да се уплаши човек, понеже този парализ ще изчезне. Трябва да се уплаши. Страхът от Господа е хубаво нещо. Тези двама души казвали: „Благодарим, че влезе онази скопосница, другояче досега щяхме да лежим."

Ако едно зло влезе в дома ти и те изкара от туй паралитично положение, не е ли туй едно добро? Мина вчера този аероплан, и виждам как трепери сърцето на този, който е вътре. Отгоре ходи уж да хвърля бомби, но и нему сърцето трепери. Той има страх, знаеш какъв страх – еврейски страх. За герой минава. Казвам, няма човек, който да не се страхува в света. Всякога слабият, като дойде силният, се страхува. Но при силния като дойде по-силният, и него го е страх. Един голям пехливанин, който завалил двайсет души – дойде друг по-голям пехливанин. Като го хване, вижда онези ръце, ония мускули. Като го разглежда, започва да му тупа сърцето, казва: „Тази работа е сериозна, казва. Всичката слава, която имам, този ще я вземе."

Казвам, ние сме пред невидимия свят. Някои искат, от невидимия свят, да видят кой е герой. Ако твоят ум не може да побеждава тъмнината, ако твоето сърце не може да побеждава студа, ако твоето тяло не може да побеждава безсилието, тогава в какво седи твоето знание? Със силния не се борете, упражнявайте се. Много пъти големите борци се борят с големи борци, но той най-първо се предаде, като че ги учи на методите как да се

борят, и падне на земята. Погледнеш, младият борец се намира под големия, уж ще го победи, но го побеждават. Майстор е, показва – има начини на борбата.

Да кажем сега, вие сте страхливи. Казват: „Не се страхувай.“ С какво трябва да замениш страха? Според съвременните научни изследвания отгоре на страха е поставено онова, Божественото, чувство на справедливост. Животните са дошли до страха, човек от страха минава в справедливостта. Не може да бъдеш безстрашен, ако не си справедлив. Следователно, за да станеш безстрашен, трябва да бъдеш справедлив. Всеки човек, който не е справедлив, той е страхлив. Страхливият не може да наследи Царството Божие. Ако искаш да лекуваш своя страх, трябва да бъдеш справедлив. Ако искаш да лекуваш безлюбието – безлюбие е, когато главата отпред е ниска, отзад висока. Високата глава отпред, отзад ниска, то е любов. Да ви наведа този пример не като аргумент. Силните течения стават при по-големите наклони; дето полето е равно, теченията са слаби. Следователно, когато става наклонено, големи пороища стават. Големите пороища показват голямо безлюбие, което съществува в света. Затуй всякога човек трябва да има една мисъл, трябва да има съчувствие, накъдето ходи. Минаваш покрай някое бръмбарче, като му съчувстваш, ти подигаш главата нагоре. Всеки ден като имаш съчувствие – да придобиеш този характер. Бог обръща внимание на най-малките работи. Бог като дойде при него, и бръмбарът Му се оплаква. Той се поусмихне, погледа го, и бръмбарът оживява. Дойде някой човек, погледа го, оживява. Всички ги оживява. Идват, заминават, Той всички ги оживява. Страдаме на земята без Него. Той на всички дава живот. Бог не мори никого, но наказва. Ето в какво седи наказанието. Щом идеш при Господа – имаш десет гвоздеи, забити в тялото – като ги тегли тия гвоздеи да ги извади, то е болката. Той извади една лоша мисъл из ума, ти страдаш, извади друга мисъл, пак страдаш, казваш: „Пострадах.“ От сърцето ти извади лошо желание, ти пак страдаш. Но тия страдания носят живот.

Следователно, когато в живота, в природата, имаме страдания, радвайте се на вашите страдания. Вие се осакащате, като казвате: „Защо трябва да страдаме?“ Една млада сестра от няколко години казва: „Защо трябва да страдам?“ Щом не искаш да страдаш, не идвай на земята, никой не те повикал. Баща ти страда, майка ти страда, братята ти страдат, ти искаш да правиш изключение, да не страдаш. Казва: „Аз не искам да страдам.“ Казвам, има гадатели, да ги попиташ. Кой ще ти каже как да не страдаш? Като платиш двайсет лева, циганки има, започнат да лъжат, казва: „Ти имаш пет кила късмет.“ На младата мома казва: „Ти ще се ожениш за богат и късметлия момък, като княз.“ Като се ожени за този княз, по три пъти я бие на ден. Казва: „Защо лъже?“ За пари. Един бакалин казва:

„Първо качество е този ориз.“ Аз го виждам, че не е първо качество, защото в първо качество няма нито едно строшено зърно, всичките зърна здрави. Преглеждам ги и виждам: две здрави, три счупени. Той казва: първо качество. Казвам, не е първо качество това, не е и второ качество, защото във второто качество две са цели, едно счупено, а в третото качество почти всички са начупени.

Може да ви кажа така: вашето щастие седи във вашето гърло, вашето щастие седи във вашето чело. В челото има известни чакри, така ги наричат индусите. Религията седи отгоре на главата, там има хилядолистник. Ако този хилядолистник е развит, той има хиляда листа. То са всичките Божии благословения, които се включват. Ако твоят хилядолистник не е развит, целият ти живот е нещастен. Ядеш някой път, като си здрав, като че мед капе. Като ядеш онази баница, като ядеш онези сливи, ябълки, като пиеш сладко винце, водица. Казвам, езикът ти да е в нормално състояние, да не е побелял, да е червен. Като ядеш втори път, пак да ти е приятно. Трети път, като ядеш, още по-приятно да ти бъде. Не да бъде култ, но да бъде един стимул във вас. Аз наблюдавам често тук, като ядем, не виждам весело състояние, сериозни хората. Като погледнеш празната паница, да се усмихнеш, че си я изпразнил. Като погледнеш, че е пълна, тогава трябва да се начумериш. Като погледнете сега празната паница, свиете вежди. Достатъчно е една паница, два пъти не става. Аз не съм за два пъти ядене, аз съм за едното. Като ти сипят една паница, достатъчно е. Направете този опит където и да сте, направете този опит: колкото и да ти сипят, не казвай нищо, но като изпразниш паницата, да се усмихнеш, не искай втори път да ти дадат. Ако ти напълнят паницата и я оставиш празна, тогава готвачът е сериозен. Когато не изпразниш паницата, готвачът не се радва. Като излезеш, дълго време да се радваш на празната паница. Много хубаво е туй ядене, много хубав е този хляб. Да носиш в себе си Божиите благословения.

Една сестра ми разправяше за този аероплан. Тя не чула първата тревога, но чула, когато свирили отбой. Помислила, че то е тревога и се молила. Когато дошла първата тревога, не се молила. След отбой се молила, аеропланът заминал. Когато другите престанали да се молят, тогава тя се молила да я избави Господ, тя чула отбоя и се молила двайсет минути да я избави Господ от злото. Питам: в началото ли трябва да се молите, или в края? В края благодарете, че са си заминали. Сега, когато трябва да благодарим, да се молим да ни избави Господ не е на място. Казвам, когато идат аеропланите, бъдете будни да слушате първата тревога, да слушате и последната, да знаете в началото как да се молите и в края как да благодариш, да измените тази молитва. Казва: „Напразно се молих, те отбой свирили, аз се моля. Излязох вън, гледам, тази работа се е свършила.

Моля се за нищо и никакво.“ То значи праните, чистите дрехи да мислиш, че си ги опрал. Не бутай чистите дрехи, не ги пери наново. Нечистите да се перат, разбирам, но чистите защо ще ги перете?

Та казвам, вложете във физическия живот доброто за основа като една сила. Тялото при доброто всякога може да бъде здраво. Доброто е една мощна сила за органическия свят. Трябва да го знаете. Доброто е свързано с тялото. Дотолкоз, доколкото човек е добър, дотолкоз е по-здрав. Справедливостта е за духовния свят. Колкото човек е по-справедлив, толкоз вътрешното разположение на сърцето е по-добро. Разумността е вече здравословното състояние на човешката душа. Колкото има повече светлина, толкова животът е по-лесен.

Та казвам, да приложим доброто за основа, която Бог е вложил, за да подкрепим тялото. Справедливостта ще поддържа ритъма на нашето сърце. Да поддържаме Божествената светлина, ще поддържаме здравословното състояние на нашия ум. Тогава Божиите благословения ще дойдат. Според мене доброто и разумността, това са ръцете на човешката душа, с които трябва да работим, това са очите, с които трябва да гледаме, ушите с които трябва да слушаме. Без добро, без справедливост и без любов, всичко в света е анормално. В тях Бог се проявява. Някой път вие искате да знаете дали обичате някого. Не говорете дали обичате някого. В човешката любов, за да ви обичат, най-първо гледайте добър ли е, справедлив ли е, разумен ли е. Ако е добър, справедлив и разумен, тогава може да разчитате на него. Но ако той не е здрав, ако е болен, ако винаги е кисел – каквото да му направите, все е недоволен. Нахраниш го, казва: „Кой знае дали ще ме нахрани.“ Като ме нахрани човекът, трябва да му благодаря. Днес, като му благодаря, да помня това ядене. Направил ми най-малката услуга, подхлъзнал съм се някъде, подал ми ръка. Казваш: „Какво направил?“ Ако не беше ти дал ръка, щеше да изгубиш живота. За всяка една малка услуга, която ви направят, благодарете. Ние трябва да благодарим за хилядите добрини, които всеки ден изливат ония, разумните, братя отгоре. Хиляди добрини правят на ден. Вие сте недоволни, ходите кисел целия ден. Че защо има да се сърдите? Очите ви са здрави, ушите ви здрави, ядете, пиете. От какво има да се безпокоите? Заплатата била малка – две хиляди и петстотин, казвате: „С две хиляди и петстотин живее ли се?“ Някои американски милиардери имали един милион долари на година. Мислите ли, че те по-сладко спят? Цяла нощ се върти като пържена риба. Един от големите милиардери в Америка се оплаква, казва: „Три години ме храниха като кон с овесена вода, дотегна ми.“ Де му е щастието на този милиардер?

Та казвам, щастието на живота седи да възприемаш Божественото, поне да

чувстваш да ти е приятно и да мислиш приятно. Да живееш с ума си, да живееш със сърцето си и да живееш с тялото си. Да живееш трите живота, това е сега. Да живееш в доброто, да живееш в справедливостта, да живееш в разумността. Или да живееш в Божията любов, да живееш в Божията мъдрост и в Божията истина. Няма по-хубаво нещо в света, то е най-хубавото в света. Тази наука сега трябва да добием. За другите работи, туй, което ще дойде, като го видите, да се зарадвате. Какво ще бъде, няма да ви кажа. Но ви казвам туй, което ще стане наскоро. Ще ме питате колко скоро. Наскоро. Разбирайте го. Като го видите, да се зарадвате.

„Имам, казва Христос, чаша да пия. Колко се утеснява сърцето Ми дали може да изпия чашата.“ Та казвам, ако вие не можете да изпиете чашата на любовта, какви герои ще бъдете?

„Отче наш“

Двадесет и осмо утринно слово
26 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_07_31 Права и крива линия
лекция на Младежкия окултен клас

ПРАВА И КРИВА ЛИНИЯ

Отче наш.
„Фир-фюр-фен".

Каква беше основната мисъл на миналия петък? /Каза се/.

По какво се отличава вълкът от овцата? Психологически по какво се отличава? Значи превеждаме думите: „Тесен е пътят, който води към доброто, широк е пътят, който води към злото". На вълка главата е широка и пътят му е широк, на овцата главата е тясна и пътят ѝ е тесен. Значи по тясния път вървят овцете, по широкия път вървят вълците.

Когато някоя камбана е пукната какъв звук издава? – Тъп. Когато не е пукната? – Ясен. Защо на пукнатата камбана звукът е тъп, кои са причините? Защо чиновниците, когато са им празни джобовете образува се крива линия на гръбнака; когато имат пари в джобовете гръбнакът е изправен. Сега казвате: „Празен джоб". То е едно положение. Да ви представя друг един пример. Когато на човека му е празен стомаха, пак същото е; когато му е пълен стомахът, без да е пълен джобът, но когато стомахът е пълен с храна е едно нещо, когато е празен е друго нещо. Не само джобът, но и когато стомахът е празен все същото положение имаме. Когато човек е пълен с истина, с добро, с разумност, той седи изправен. Щом е празен, сгушва се.

Представете си, че на вас ви дадат един милион с условие за една цяла година да не ги бутате парите. Имате един милион, но една година нямате право да си купите и хляб от тия пари. Цяла година да гладувате с условие след това парите да са ваши, да можете да си купите един хляб. Или пък дават ви един хляб, който имате право да ядете, но няма да имате милион след една година. Кое бихте предпочели? Казвате второто, защо не избирате един милион? Някои от вас ще кажете, че няма да ядете една година, но вие ще турите лъжата. Казвате: „Няма да ям цяла година". Ще удържите ли думата си? Ако някой иска да удържи думата си, на какво ще се обоснове? Казва: „Цяла година няма да ям". Представете си, че вас ви теглят едно кило халва и ви я дават с условие да не я бутате. След като се тегли, турите пръста си, че близнете. Мислите ли, че тежестта на тази халва не се е изменила? Намалила се е. Има везни, които могат да премерят, не тежи толкоз. Питам: Защо ще си туряте пръста да близвате?

То е се същия закон. Главата ви е гола, дойде ви идеята да имате шапка. Като ви дойде идеята, казваш: „Шапка трябва“. Как ще обосновете, защо ви е тази шапка? Косми имате, природата ви е турила шапка. Имате тамън 250 хиляди шапки. Всеки косъм представя шапка, 250 хиляди шапки имате. То са модели, с които се облича главата. Трябва ви още един косъм. Тази шапка ще бъде 251 хилядната на главата ви.

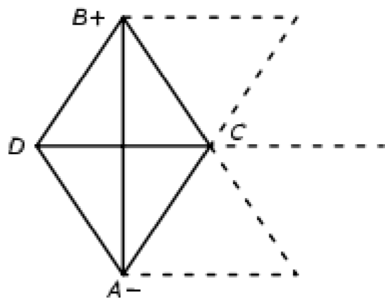

Фиг. 1

Каква идея е затворена в този ромб (Фиг. 1)? Допуснете, че от точката B трябва да слезете към D, или към C. Ако слизате към D или към C от B какъв резултат ще имате? От C като слизате какво е положението? От B като слизате имате разширение, от DC като слизате имате пак тесен път. Как ще примирите: от тесния път като слизате се разширявате, от широкия път като слизате се стеснявате. Как ще го обясните? Представете си, че при B човек няма нито петаче, нищо не дава. Надолу като слиза заражда се желание да дава. Като слезе в DC има, но при имането не дава. Как ще обясните, че някой път не искате да давате? Да кажем на детето майка му дала ябълка, иска му, то не иска да даде. Какви са съображенията на детето, че не иска да даде ябълка? Казва: „Веднъж като си дала не си вземай думата назад“. Не иска да даде ябълката. Или да допуснем, вие имате известни убеждения, от вашите деди и прадеди, имате някой навик. Считате този навик за добър, не искате да го напуснете. Всъщност този навик лош резултат дава. Допуснете, че имате навик да ядете или имате навик да пиете. От навика на яденето и пиенето знаеш колко зависи? Яденето и пиенето, повече от лошите или добрите навици са?

В света хората нямат максима, една определена идея, кое е зло? Представете си, че имате една пръчица, поставяте една тежест върху тази пръчица и до известно време тя започва да се огъва, огъва, най-после се счупи. Най-малкото огъване, когато правата линия измени своето положение и се огъне, туй вече е нарушение на онзи закон на хармонията. Отношението се изменя вече. Всяка права линия, която се огъва нейните отношения вече не са прави. Всяка крива линия, която се изправя изменят се нейните отношения. Правата линия като се огъне, заражда се злото, пък кривата линия като се изправи, заражда се доброто. Що е добро? Изправяне на кривата линия. Що е зло? Огъване на правата линия. Геометрическо определение. Вие с правата линия може да минете през

каквато и да е дупка, от всяко място може да минете. Нищо не може да ви спре в правата линия. В кривата линия може навсякъде да ви спрат. Ако някой път вашите идеи не се постигат то е защото вървите в кривата линия. Защо не се постига нещо? Защото вървите по крива линия. Всичките неща, които вървят по крива линия не се постигат, хиляди препятствия има. Затуй лошите хора там се спират. Като изминат две дистанции от една точка до друга се спират. Като вървят пак се спират. Лошите хора постоянно се спират. Вървят – спрат се, вървят – пак се спрат, обръщат се. Добрият човек върви така спокойно с идея. Онзи по кривата линия само се обръща назад. Има спиране на геометрически точки. Ако той не се спира ще го сполети някое голямо зло. Туй спиране го наричат, че той трябва да мисли. Кой мисли? Който върви по кривата линия. По правата линия човек хич не мисли. Какво разбирате под думите „хич не мисли". Че какво ще мисли, какви ще бъдат резултатите? Като тури едно шише с вода какви ще бъдат резултатите. Ще напълни шишето, ни най-малко няма да внесе кал. Ако внесе кал, това е кривата линия. Тогава ще мисли. Тогава идат процесите да се поправи животът, да стане благороден. Това са все криви линии. Да станем богати, да станем умни, това са все криви линии. Умен съм, добър съм, любещ съм – положителното. Всичките добродетели са все по правата линия. Вие искате постижения по кривата линия. По кривите линии постижения няма.

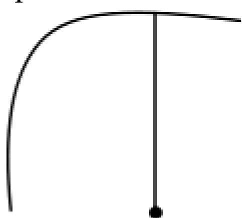

Фиг. 2

Ти скърбиш – това е една крива линия. Ти се безпокоиш – това е една крива линия. Не мислиш право – това е една крива линия. Тогава кривата линия е направена от безброй прави линии, от безброй точки. Благодарение на тия точки резултатите се изправят. Защото, ако имате една крива линия, имате дадена права линия – как ще определиш за колко време ще изходиш тази крива линия (Фиг. 2). Зависи колко далеч е от центъра. Много от вашите идеи, много от вашите желания седят на различни дистанции от центъра. Вие понякой път не знаете, колко време ще ви вземе. Имахме тук един брат искаше да иде в странство да си вземе докторат. Беше си направил тезата, мислеше за шест месеца да си вземе докторат. Обаче като отиде в странство видя, че не за шест месеца, но две години усилен труд му взе тази работа. Той мислеше за шест месеца да свърши.

Вие имате идеята да живеете, казвате: „Млад съм, искам да живея". Как ще живеете? Ние млади като сме какво знаем? Как ще живеем? Млад си,

нищо не знаеш, искаш да живееш. Значи един цигулар, млад е, иска да свири хубаво, което няма да бъде. Той нищо не знае, иска да поживее. Пари няма, иска да харчи. Старият има пари, пък не е млад. Ядене има, пък зъби няма. Когато беше млад ядене нямаше, зъби имаше, нямаше какво да ядеш. Щом остаря паднаха зъбите, яденето дойде. Питам: Как се разрешава въпроса?

Аз искам да мислите. Гледам ви понякой път казвате: „Не ми се живее. Този живот не струва нищо". Хубаво, не искаш да живееш. Защо не искаш да живееш? – „Защото съм стар". Тогава като млад защо искаш да живееш? Когато нищо не знаеш, искаш да живееш. Сега, когато си научил всичко, не ти се живее. Питам: Как ще примириш? Казвам: Когато беше млад, ръцете бяха здрави, нямаше цигулка, искаше да свириш. Като остаря заболяха го ръцете, цигулка има, не иска да я вземе, защото ръцете го болят. Де е сега погрешката? Питам ви тогава: Цигуларят с цигулката ли трябва да се роди? Ако се ражда без цигулка той върви по крива линия. Като се ражда с цигулка по права линия върви. Може ли певец да се роди без ларинкс, че отпосле като се роди да му го дадат, да му турят цигулката и да я наместят. Той трябва да се роди с ципицата, с ларинкса, да го носи. Може ли да се родиш без ум? Че като се родиш тогава умът ти да дойде. Или може ли да се родиш без глава, че отпосле да ти се даде глава? Раждаш се с глава, с мозък, с ум. Туй, което имаш то е правата линия. Щом се раждаш без мозък, то е кривата линия. Понякой път имате някаква скърб. Какво нещо е скърбта? Скърбта е крива линия, нищо повече. Ти за да изправиш скърбта, трябва да я направиш права линия. Що е скърб? – Крива линия. Следователно може да изправиш скърбта по пътя на правата линия. Трябва да знаеш законите на правата линия. Щом знаеш тия закони веднага, моментално скърбта може да се изправи. Щом не знаеш законите на правата линия, мъчно се изправя. Що е любовта? – Права линия. Що е злото? – Крива линия. Да имате една крива идея. Злото е разумно и то си има свой център.

Имате едно положение, имате слизане към CD от B. B CD се осмисля живота. В това единство имате всичките условия. Като слизате от CD надолу, изгубвате всички възможности. Сега представете си, че имате един съд пълен с вода, другият съд се изпразва. В кой съд човек се дави, в пълния или в празния? DAC е пълен съд. Трябва да знаете да плавате, като идете до него, той е пълен с течност, може да се издавите. Мухите се давят в една чаша пълна с вода, в празната чаша не се давят. Защо не се давят в празната чаша? В какво човек се заблуждава? Тия линии на чертежа пунктирът, които са, те са сянка. Чертежът е реалност на нещата. Пунктирът е сянка. Човек когато върви по пътя на доброто, тази сянка показва, че има големи мъчнотии. После триъгълникът е обърнат надолу с

върха. CD е плоскост, представя екватора. На земята екваторът представя много приятни възможности. A е южния полюс, B е северния полюс. Северния полюс представя доброто, южният – представя злото. При злото турям знака минус, разбирам отрицателната енергия в природата, която руши. Положителните енергии, които съграждат са плюс. Винаги сянката на едно добро ще ни даде един отрицателен характер, ще достави големи мъчнотии. Злото представя една сянка на много големи възможности.

Вземете един крадец, който отива да краде, той има положителни съображения. Той казва: „Тия пари един милион, като ги взема къща ще направя, ще уча в странство, ще се облека хубаво“, представя си хубавата страна. След като ги открадне, окошарят го в затвора, казва: „Съжалявам, переспективата беше отлична“. Как тъй при тази хубавата переспектива тия лоши резултати. Във B, човек трябва да краде, то представя лошите условия, има затвор. Той не открадне и този човек му стане приятел, и му дава доброволно. Казва: „Зле си представях тази работа, пък добре излезе“. Като се запознавам с добрите хора, страхувам се първо от тях, но виждам резултатите са добри. Някой път като се запознавам с лошите хора, отвън са много любезни, но после резултатите са лоши. Те са позлатени, лъщят отдалече. Всичките хора, които са лоши са маркирани, имат белег. Имат хиляди белези, турени навсякъде – и по веждите, и по ушите, и по кривите линии, и по клепачите, и по космите. Като хванеш косъма ще познаеш, че той е лош, че е живял лошо. Необработена работа. Представете си една жена, която преде тънко и друга, която дебело преде, жичката не е равна, навила го на вретеното, някъде дебело, някъде тънко. Казва, че вълната не била хубава. И вълната да беше хубава, тя пак тъй щеше да го изпреде. Другата и при лошата вълна ще направи хубава жичка.

Сега вие, ако не предете вълната хубаво, като не предете тънки нишки както трябва, навивате на вретеното. Според индусите, които са определяли кармата, индуската теория не е доизяснена. Значи определено е, но не е равномерно определено, ту прави, ту криви навити на вретеното. Туй което се навива на вретеното има ли права линия? Ще ви предам онзи анекдот. Оженил се един българин, той не е бил българин, то е било някъде преди хиляди години, но аз го наричам българин. Жена му била много мързелива и 20 години живели, и за 20 години тя опрела две вретена – едно бяло и другото черно. Той ѝ казва: „Слушай бе жена, оголяхме вече“. Тя влиза в кацата, турила там двете вретена и започнала да показва на мъжа си какво изпрела и показвала ту бялото вретено, ту черното. Тя му показала 20 бели и 20 черни вретена, но му казала той да не поглежда в кацата. Той не искал да гледа в кацата. Един ден той се престорил на умрял и трябвало да го погребват, гол не може. Тя извадила двете вретена

и започнала от главата до краката с черното, с бялото, намотала го като мотовилка. Казва: „Мъжо на какво замяза? На тамбура.“

Идеята на сенките. В доброто сенките са отрицателни, в злото сенките са положителни. Всяка положителна сянка принадлежи на злото. Всяка отрицателна сянка принадлежи към доброто. Щом сянката е положителна, вие имате възможности на злото; щом сянката е отрицателна имате възможностите на доброто. Ако сянката на вашия триъгълник е обърната надолу, нали има едно изречение, което казва, че всичко, каквото се случи на добрия човек, ще се обърне на добро. Защото в доброто сенките са отрицателни. В злото сянката е положителна. Показват се възможностите, че са добри, но в същност разменени са сенките на доброто и на злото. При една сянка на доброто, ти ще оздравееш, при една сянка на злото – ти ще се разболееш. При една сянка на доброто ти ще забогатееш, при една сянка на злото – ти ще осиромашееш. В края резултатите винаги са отрицателни. Никога крайните резултати на злото не могат да бъдат положителни. Всякога крайните резултати на доброто са положителни. Доброто всякога започва с отрицателното и свършва с положителното. Та казвам: Туй, което започва със сянка с отрицателен характер и свършва с положителен, е добро. Сянка, която започва с положителен характер и свършва с отрицателен, е зло. Всичките работи, които започват с отрицателни сили водят по пътя на злото. Допуснете, че вие трябва да учите и ваши приятели ви викат на угощение, днес на угощение, на ядене и пиене, ходите в модно общество, посрещат ви, изгубите си времето и останете невежи. При доброто вие ходите на училище, не ходите на угощение. В доброто, като завършиш училище ходиш на гости, в злото без да си завършил ходиш на гости. Казваш: „Да си използувам времето“. Сега във вас има желание преди да сте завършили училище да ходите на гости. То е пътят на злото. Най-първо предпочитат хората за богатството. Кое е за предпочитане – да имаш пари или да нямаш пари? Аз турям така контрастта: Да имаш пари и умът ти да е слаб или да нямаш пари и умът ти да е силен. Кое е за предпочитане? Кое е за предпочитане – да можеш да дигаш два–три тона и да нямаш пари или да имаш пари и да не можеш да дигнеш десет килограма, а да имаш милиони. Богатство без ум е нещастие в света. Сиромашия с ум е една щастлива възможност. Затуй човек всякога трябва да разчита на добрия си ум, на доброто си сърце и на добрата си воля. Това са изводи. Добрият ум, доброто сърце и добрата воля това са възможности, това са богатства на човека. Защото целият свят е създаден за добрите умове, за добрите сърца и за добрите воли. В туй няма никакво изключение. Някой казва: „Мене не ми върви“. Щом не ти върви ти вървиш по пътя на кривата линия. Щом допуснеш някое противоречие, кажеш, че Господ те е забравил – то е кривата линия. Защо Господ ще те забрави? Каква

представа имаш за Бога, че може да те забрави? Когато слънцето изгрява ти лягаш и спиш, когато залязва, ставаш. На сутринта пак идеш, пак легнеш. когато е ден ти спиш, когато е нощ ходиш като някой бухал. Когато има възможности за работа не работиш, когато няма никакви възможности, тогава работиш. Постави възможностите при добрите условия. Защото под „добри условия“ вие какво разбирате? Да кажем имаш пари. Мислиш ли, че са добри условия? Най-първо за да имаш пари трябва да имаш хляб. Човек, който има изобилно въздух, който има изобилно светлина, който има изобилно храна, той има добри възможности. Нямаш въздух, нямаш светлина, нямаш хляб, какво ти костуват парите?

Сега вие не минавате от много паметливите. Кой от вас знае в миналото прераждане, в миналото какъв е бил? Всички сте изгубили паметта. Какви сте били в миналото не знаете. Какви сте били в миналото не знаете и минавате за учени. Не сте много от паметливите. Не е ли смешно, забравили сте вчерашния ден, какво сте учили, за днешния ще учите. Какво ще уча днес. Днес като уча, утре пак ще забравя. Днешния ден го виждам какъв е, вчерашния ден изчезнал. Вчерашния ден при придобивките, които имам, трябва да го помня.

Сега искам да не се обезсърчавате. Обезсърчението показва слаба надежда. Обезверяването показва слаба вяра. Безлюбието показва слаба любов. Всеки френолог, ако ви пипне главата, ако е развита надеждата има едно място изпъкнало на главата. Когато надеждата е слаба туй място е вглъбнато. Всичките вглъбнати линии, които имате по лицето са отрицателни. Всичките изпъкнали са положителни. Имате скулите изпъкнали, те се положителни. Под скулите е вглъбнато, то е отрицателно. Слепите (очи) е отрицателно, отстрани на челото е положително. Тия, които философски разсъждават, горната част на челото е изпъкнала, положителна е. Когато не е изпъкнало, отрицателна е, тия хора не се интересуват от философия. Щом е изпъкнала горната част на челото, положителен е човек във философията, разсъждава от причини към последствия. Онези, които нямат философия те се интересуват само от резултатите. Онези, които имат философия се интересуват и за причините и за резултатите.

Сега някой път вие искате да живеете добър живот. То е един резултат. Добрият живот зависи от три неща – той зависи от разумността на човека, от добрия ум, от доброто сърце и от добрата воля. То не е нещо произволно.

Разсъждавайте върху ромба.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
35 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 31. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_08_02 Самовъзпитание
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

САМОВЪЗПИТАНИЕ

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“

Ще прочета 2. глава от Евангелието на Матея

Ще говоря върху самовъзпитанието. В прочетената глава важна е думата „раждане“. То е един велик акт в природата, който носи велики последствия след себе си. Когато се ражда един човек, когато се ражда една мисъл, когато се ражда едно чувство, когато се ражда една постъпка, то определя известни събития.

Няма да говоря върху обикновени работи, понеже те са изтъркани, това са трици в живота. Когато хората идат в небето, в рая, ще бъдат ли в рая, или ще бъдат извън рая, в ада ли ще бъдат – това мене не ме интересува. Богат ли ще бъде човек, или сиромах, е безпредметно. За мене е важно човек да бъде умен, справедлив и добър. Навсякъде може да бъде. Той ако иде в рая, раят ще бъде рай заради него. Ако иде в пъкъла, той ще го превърне в рай.

Казвам, самовъзпитанието е процес, как да влезем в рая. Да създадем един рай в себе си. Думата „пъкъл“, те са човешки понятия. Адът не е такъв, какъвто го мислят хората. Доста учени хора са в пъкъла, професори, учени хора има, доктори, какви ли няма. И там се женят, деца имат. Деца, колкото искате. Според понятието на сегашните хора адът е само място на огън. Но огънят е велико благо на живота. Огънят е, който играе важна роля в създаването на света. Когато хората не знаят как да употребят огъня, там е всичкото зло. Когато човек не знае как да употреби храната, там е всичкото зло. Когато човек не знае как да употреби светлината, там е всичкото зло. Ако гледаме, цялата природа е един резултат за самовъзпитание. Едва сега влизаме в епохата на самовъзпитанието. Говори се за самовъзпитание, но хората не знаят какво нещо е самовъзпитанието. Думата „самовъзпитание“ произлиза от думата „питая“, значи храня, или храня някаква мисъл, или някакво чувство за нещо в света. От „питая“ произлиза думата „питам“. Някой път от един корен излязат няколко думи с няколко понятия. Не може правилно да се питаеш, ако нямаш обич към храната.

Да обичаш и да любиш, значи да имаш връзка. Любовта съществува само в един разумен свят. И обичта съществува само в един разумен свят. Любовта извън разумния свят тя не се проявява. Там има други механически закони. Когато хората не са възпитани, това показва, че не са в разумния свят. Не е лесна работа човек да се възпита. Но понеже едновременно живеем в три свята – живеем в умствения свят, дето се раждат мислите, едновременно живеем в духовния свят, дето се раждат чувствата, живеем във физическия свят, дето се раждат постъпките на човека. Сега няма какво да обяснявам. Някой път вас ви се виждат някои работи много странни.

Казват, той е ясновидец. То е неразбрана работа, тя е проста работа. Какво значи ясновидец? Гледам. Какво гледаш? Гледам. Как слушаш? Слушам. Няма защо да ми разправят, че някой бил голям музикант, че свирел. Аз съм авторитет. Като го чуя, ще зная свири ли, или не. Аз трябва да го чуя. Като го чуя, аз съм авторитет. Тогава имам едно ясно понятие. Сега казвам, ям. Аз трябва да ям. Другите като ядат, не ме интересува. То е за тях. Аз, като ям, ще зная какво нещо е яденето. Яж, за да познаеш яденето. Питам сега, ти как го познаваш? Не зная, но чух го и в мене има едно разбиране. Разбирам, че този човек свири хубаво, харесва ми. Нищо повече. Никакви други доказателства не трябват.

Та казвам, по същия начин ясновидецът вижда. То надалече вижда човекът, ясно вижда. Как го вижда? По-голяма светлина има. При малката светлина малко вижда, при голямата светлина много вижда. Когато изгрее месечината, малко работи виждаш. Когато изгрее слънцето, виждаш много. Казвам, ония хора, които имат повече светлина, виждат по-далече. Ония, които имат по-малко светлина, виждат по-близо. Сега често казвате: „Да е роден човек ясновидец.“ Ти, щом имаш очи, ти, щом не си сляп, ти можеш да бъдеш ясновидец. Щом имаш уши, може да чуваш. Щом имаш ухание, може да усещаш мириса на цветята. Всеки човек има ухание, мирише. Някои от хората имат много по-хубаво ухание, отколкото карамфила, някои имат много по-хубаво ухание, отколкото розата. Някои пък имат толкоз лошо ухание, щото уханието им мяза на магарешки трън. Ако се приближите при един човек, който е материалист, от него излиза едно ухание, което е материалистично. Ако човек е духовен, излиза едно духовно ухание. Ако човек е интелигентен, излиза едно интелигентно ухание.

Сега вие ще попитате как стават тия неща. Развийте уханието, развийте слуха, развийте зрението, ще го разберете. Аз ви говоря за неща, като ги видите, да ги разберете. Тогава ще ви станат ясни. Сега както и да ви ги

обяснявам, докато не ги видите, не можете да ги разберете. Както на слепия, колкото да му обяснявам какво е светлината, не може да я разбере, казва: „Тази работа е много тъмна.“

Сега често хората не искат да се самовъзпитават. Те казват – човек да е унаследил нещата. Но унаследените неща произтичат от самовъзпитанието. Туй, което бащата добил чрез самовъзпитание, той го предава и на сина си. Туй, което синът добива чрез самовъзпитанието, го предава на следните поколения. И религиозните хора си предават. Ако дойдете до един религиозен човек, във вас ще се зароди желание, той ще ви даде тази сила, която излиза от него. Ако дружите с учени хора, те ще ви подбудят към наука. Значи с какъвто дружиш, такъв и ставаш. Мнозина искат, като са търговци, да станат светии. Никога не може да стане. Вие искате светията да стане търговец. То е невъзможно. Те са две неща невъзможни. Светията ще си остави своето богатство, което има, ще дойде да се занимава с пасенето на трева. Когато светията иска да стане търговец, то е все таки да остави хубавата храна човек и да иде да пасе трева.

Затуй казвам, целият живот трябва да се преобрази със самовъзпитанието. Любовта не може да стане достъпна за него, ако в него не се развие едно желание да измени живота си. Например вие – някой човек, докато не го познавате, интересувате се. Като го познаете, казвате: „Не ме интересува.“ Вие още не сте го познали. Този човек не е проявен. Едно житно зърно, за да го разберете, трябва да го посеете в земята. Една лоза трябва да я посеете и да опитате плода. Само така да разгледате семето, не може да го познаете какъв плод ще даде. С туй не се изучава човекът.

Затуй първото нещо в самовъзпитанието, важна роля играе любовта и обичта. Ако ти не любиш, не можеш да се самовъзпиташ. Ти, ако не обичаш, не можеш да се самовъзпиташ. Тия два процеса вървят. Единият процес – любовта, спада към човешката мисъл, а обичта спада към процеса на човешкото сърце. Човек обича със своето сърце, а люби със своя ум. То е общо казано. Може вас да ви се вижда малко странно, понеже имате известни опитности. Всички от вас сте любили и всички от вас сте обичали. Но вашата любов се е понижила, изгубила се е. Вашата обич и тя се е понижила. От обичта останали само едни чувства и от любовта останали само едни мисли. Аз наричам проста мисъл, когато погребваш един човек, останал само кости. Вземате свещените кости, държите ги в торбичка. Мускулите, човекът, стомахът, нервната система – всичко изчезнало. Тия свещени кости държите. Казвате: „Какво беше туй същество.“ Всеки, който не се възпитава с обич, и всеки, който не се възпитава с любов, в торба ще бъдат неговите кости. Всеки, който се възпитава с обич, и всеки, който се възпитава по любов, той е човек на

безсмъртието.

Понеже всички имате желание да бъдете щастливи, а щастие не може да има, дето има смърт, най-първо, ние трябва да се освободим от възможностите да умираме. Малко желание в човека може да го спъне. Ще ви приведа един пример, който обяснява как ние се хващаме на въдицата. Две наблюдения аз ще ви приведа. То беше отдавна. Гледам, няколко деца разиграват един паток. Той се спрял, отворил уста, чудя се как стои. Заинтересувах се. Виждам, че те нанизали на един тънък канап царевица. Той нагълтал царевицата, канапът стои и те го дърпат за него. Питам: „Деца, какво правите?“ „Разиграваме този паток.“ Рекох: „Той не е умен, колкото вас.“ – Казвам им: – Какво бихте искали да ви дам, за да го освободите?„ Искам да помогна на патока, да изправя тяхната погрешка. Казват: “Ако купиш шекер, ще го пуснем.„ “Колко?„ “За двайсет пари шекер като купиш.„ Двадесет пари тогава бяха доста пари. Казвам: “Евтина работа.„ Купих шекер, отрязах канапа. Този канап нагълта патокът и тръгна. Казвам на патока: “Още веднъж нанизана царевица да не ядеш. – Пошепнах му: – „Още веднъж нанизана царевица да не ядеш.“ Той помръдна глава малко.

Та казвам, в какво седи начинът, по който може да различавате доброто и злото в света? Същинското добро и същинското зло е невидимо. Видими на земята са сенките на доброто и сенките на злото. Интересно е, че сенките на злото са положителни, когато самото то само по себе си е отрицателно. То дава положителни сенки. Вземете един крадец, който иска да краде от някоя каса. Кражбата дава положителни резултати. Казва: „Ако откраднеш двеста-триста хиляди лева, в странство ще идеш, учен човек ще станеш. После може да помагаш на човечеството, къща ще направиш, децата ти няма да бъдат бедни. – Казва: – Не се бой, тия пари не са негови, те са на Господа тия пари. И ти имаш право на тия пари.“ Влизат положителни сенки. Той открадне, хванат го, осъдят го, турят го в затвора може би за десет-петнадесет години, ако е криминално дело. Сянката на доброто ще каже: „Недей! – тя плаши, отрицателна е. – Казва: – В затвора ще влезеш, болен ще станеш, ще изгубиш благоволението на Господа.“ Отрицателни сенки.

Та казвам, там, дето са големите обещания, пазете се от тях. Всякога, дето има големи обещания, там е злото. Там, дето има най-малкото обещание, там е доброто. Доброто казва: предпочети сиромашията, смъртта, само да имаш благоволението на Бога. Злото казва: предпочети славата, величието, всичко в света, то е за тебе. Що ще ходиш да бъдеш болен човек в света.

Разправят за един от големите американски проповедници – Муди.

Държал съживителни събрания в Англия в миналия век. Мисля, в Лондон било, на едно голямо събрание на отворено. Минава една богата англичанка, знатна. Спира се и казва: „Да послушам този празнословец какво ли говори.“ Муди спира проповедта и казва на събранието: „Продавам душата на еди-кой си господа. За тази душа какво дава светът? Ето какво дава Христос за нея.“ Разправил какво дава светът и какво дава Христос за нея. Като казал какво дава Христос заради нея, госпожата излиза из своята каляска и става християнка. Казват, нашите души са не продан. Светът иска да ни купи, Христос иска да ни купи. Всички търсим кой какво дава.

Защо ще ходите вие с наведени глави? Злото те гази. Като си болен, радвай се, че си болен. Като си сиромах, радвай се, че си сиромах. Какво ти липсва? Вие сте чудни. Преди години дойде един богат софиянец при мене и ми казва: „Чувал съм, че ти лекуваш. Имам една нелечима болест. Ако ме излекуваш, доста пари ще ти дам.“ Рекох: „Моите визити са доста скъпи.“ „Пет хиляди.“ „А, не, не.“ „Десет хиляди.“ „А, не, не.“ „Двадесет хиляди?“ „Цялото си имане. Нито косъм да не оставиш. Не само това, но след като оздравееш, искам да посветиш живота си на Бога, да служиш. Ако ми обещаеш, ще направим един договор. Сега ще кажа една дума, и ще оздравееш.“ Казва: „Много искаш.“ Казвам му: „Ако има друг лекар по-евтин, иди. Не може другояче.“ Казва: „Ще си помисля.“ И досега все още мисли.

Законът на любовта. Не спирайте да казвате: „Що ще мисля?“ Ти се интересуваш от един човек само тогава, когато го обичаш. Ти се интересуваш от една книга само тогава, когато я обичаш. Има неща да четеш в нея. Щом няма какво да четеш, тази книга не те интересува. Щом любовта не е подтик, нищо няма да научиш от нея. Ние се интересуваме от храната, от любовта, която имаме. Бог е дал плодните дървета. Ние имаме отношение към тях. Вие мислите, че плодните дървета са така невежи, но въпросът не седи така. Плодните дървета представят енергии на висши същества, които се разправят с плодните дървета на земята. Те събуждат любов, чрез разните плодове внасят в нас разни побуждения за правене на добро. Чрез плодовете внасят разни мисли, побуждения и разни постъпки. То е един факт.

Когато Ева яде от плода на онова дърво, ония нисши същества, които бяха в него, внесоха своите енергии в този плод. Те възбудиха в Ева крайно тщеславие. Тя помисли, че е богиня, че може да преобрази света, че може да стане като Бога, да тури цяла една култура. Да знаят, че една Ева има в рая. Казва: „Аз като ям от плода на това дърво, всичкият свят ще ме знае.“ Да, всичкият свят ще я знае, но Ева стана причина за разпъването на

Христа. Заради нея нейният възлюбен от Божествения свят трябваше да слезе да се въплъти и да пострада. По-надалеч няма да ви кажа. Във времето на Христа Ева беше на земята и горко плака. Видя своята погрешка. Каза: „Колко съм се заблуждавала в своите едновремешни мисли.“ Тя извърши нещо без любов. Ева яде без любов. Защото, щом има любов към двама, то не е любов. Любовта е една. Щом мислиш, че обичаш двама и любовта към единия се различава от любовта към другия, ти си на кривия път. В любовта няма различие. Ти, като обичаш един човек, едно животно, тя е една и съща. Различието седи в това, че човек оценява любовта, която изпращат към него, а животното не цени любовта. Ти не храниш един човек със същата храна, както едно животно. Имате две различни явления. Човек като храниш с хубава храна, той поет може да стане, художник, музикант, скулптор, философ може да стане. Едно животно ще стане животно. То нито лекар може да стане, нито поет, ще стане пак животно. Ще ти благодари, ще каже: „Аз тази храна не мога да я използвам.“

Сега аз правя сравнение. Ние сме минали през царството на животните. Чрез метода на растенията ние добиваме известни сили. Чрез животните, чрез рибите, чрез млекопитающите, чрез човека – то са различни области, отдето придобиваме различни сили. Ако минаваш покрай някое растение и мислиш, че то е един голям глупак, ти се заблуждаваш. В Божествения свят растението е разумно като човека. На земята е растение, но там е цял един ангел. Растението е ангел, колективно живее. Че това са сенки на ангелите. Много скромни сенки. Тази сянка не съдържа, тя не обещава.

Сега вие мислите дали това е вярно. Ще го проверите. Кога? Когато му дойде времето. Като го проверите, ще знаете, че онова, което се говори, е истина. Заради мене растенията са сенки на земята. Но тия сенки изявяват една реалност, която се намира в друг един свят. Ние, хората, сме сенки на онзи истински човек. Че сме сенки, нашата форма ще се измени, докато сянката стане реалност. Когато сянката е най-малка, показва, че човек е на път да влезе в реалността. Когато сянката е по-малка, той е по-близо до реалността. Затуй в света, когато се увеличават страданията, човек е близо до реалността. И когато се увеличават благата, той е пак близо до реалността. В момента трябва да използвате и страданията, и благата. Страданието е едно благо. Онзи ученик, който влиза в училището, в страданието, той трябва да учи. Туй знание няма да го налеят в някое шише, но по четири-пет часа трябва да учи, вечерно време ще разрешава някои задачи. Ако е художник, ще рисува. Ако е скулптор, с чука ще работи, ако има някое друго изкуство, пак ще работи.

Някой път съм гледал цигуларите как свирят. Лъкът ходи по струните, но

докато се научи да тегли лъка хубаво, му взема двадесет години, някой път тридесет години му взема да научи. Знаете какви деликатни нюанси, някой път има едно малко помръдване, което изменя тона. На един цигулар му взема двадесет-тридесет години, докато научи с дясната ръка да взема точно тоновете, да взема правилно позициите. Много време му взема, докато се научи намясто да падат пръстите. Цигуларят трябва да създаде една невидима цигулка, която да прониква неговата. Тази невидима цигулка ще има свойството да привлича пръстите точно на тоновете, дето са. Само така цигуларят може да стане велик.

Казвам, докато вие в себе си не създадете онзи Божествен човек, който прониква вашето физическо тяло, вие не можете да се научите да живеете добре. То е невъзможно. Вън от Бога ние не можем да се научим да живеем добре. Ние имаме едно понятие за Бога, страхуваме се от него, мислим го като страшилище. Оплаква се един от еврейските пророци. Казва: „Господи, станал си като мечка отпреде ми.“ Негово неразбиране. Той мисли, че Господ е мечка. Защо е мечка? Йеремия е казал това. Доста голям патриот е той. Йеремия намирам за голям патриот, обича народа. Господ възпитава еврейския народ. Те толкоз погрешки направиха, той искаше да ги научи да слушат, да бъдат разумни, да бъдат справедливи и да бъдат добри. Някой път пророкът казва: „Господи, много ги наказваш.“

Тогава да ви приведа другия пример. Един от древните учители решил да даде едно изпитание на своите ученици. Пратил един от своите ученици в света и му казва: „Иди в света, помагай в света, но бъди разумен.“ Като отишъл в света, ученикът искал да се прослави. Дето намерил слепи хора, отварял им очите. Дето намерил глухи хора, отварял им ушите. Дето намерил сакати, помагал им да оздравеят. Но всичките хора, които излекувал, се нахвърлили върху него да го хукат. Гонили го по единствената причина, понеже закон имало в туй царство, понеже ги излекувал, можел да заведе дело срещу тях, да си иска парите. Те искали да го прокудят оттам. Върнал се при учителя си, казва: „Изгониха ме.“ Казва: „Много добре. Ти на тия хора, преди да им отвориш очите, трябваше да ги научиш да обичат светлината. Преди да им отвориш ушите, трябваше да ги научиш да обичат звука. Тия хора, на които излекува краката и проходиха, трябваше най-първо да обичат ходенето. Ти първо не ги научи това, следствие на това даде им възможност пак да грешат.“

Що ще даваме знание на един човек, който ще прави престъпления? Виждаме днешната култура, която технически знания има такива, че един аероплан спуска бомби от две-три хиляди килограма. Дойде един параход, със своите дренажи какво прави? Казвате, култура. Каква култура е тази?

Сега ние искаме големи работи. Ти искаш големи неща. Защо ти са големи неща, кажете ми. Ако е за големи неща, цялата земя е твоя къща. Защо искаш повече? После – идеална къща, отгоре със свод. За бъдеще няма какво да се строят такива големи къщи. Прости ще бъдат къщите, с тънки стени като цигарена книга. Идеш някъде, ще образуваш магнетическа стена, ще влезеш вътре. Станеш сутрин, събереш я, ще тежи сто грама. Туриш я в джоба. Идеш някъде другаде, пак ще я разтеглиш. Стаи на къщата можеш да си образуваш, колкото искаш. Като имаш три стаи, триста грама ще тежи, четири стаи – четиристотин грама, пет стаи – петстотин, десет – едно кило. Може да давате на квартиранти.

Затуй по закона на самовъзпитанието в сегашния живот всичките ни изпитания са за любовта към Бога. Първото нещо – ядеш хляб, трябва да знаеш източника на този хляб, откъде иде. Ще се обърнеш най-първо да го намериш откъде от слънцето иде. Да намериш онази категория същества на слънцето, които са изпратили енергия за България. Има същества от слънцето, които се интересуват от България. Те изпращат тази слънчева енергия, интересуват се как се употребява в България, колко жито трябва да се изпрати. Бюджет има – колко жито, колко круши, колко ябълки, колко деца трябва да се родят. Всичко за нея е предвидено. На всеки българин името е записано там. Казват, слънцето е горящо твърдо тяло. Не е горящо тяло. Не е горящо тяло слънцето.

Ние считаме Мойсея за авторитет. Благодарим, че е авторитет, но не е главен авторитет. Мойсей чете от друго място. Казва: „Бог създаде небето и земята за шест деня.“ Богословци има, които спорят, че всеки ден е от двадесет и четири часа. Така е. В четвъртия ден бяха създадени слънцето и луната. В кой ден създаде Бог слънцето и луната? Един ден вие ще имате една представа, как е създаден светът, много ясна, отколкото сега. Сега ви казвам един проект. След като станете господари на вашия ум, след като станете господари на вашето сърце и след като станете господари на вашата воля, вие ще имате друго знание. Какви господари ще бъдете? Господари с любов. Един ден, когато се научите да слугувате на ума си, когато се научите да слугувате на сърцето си, когато се научите да слугувате на душата си, вие ще идете на слънцето и ще проверите тия работи, сами ще ги видите. Представете си слънцето – една голяма земя, един милион и петстотин пъти по-голяма от земята. Ако слънцето беше земя, на която да живеем ние, ако нашата земя беше толкоз голяма, колкото слънцето, ако имахме друго едно слънце, което да е един милион и петстотин пъти по-голямо, какво щеше да бъде нашето понятие за земята. То е възможно. Един ден слънцето ще бъде такава земя. Тогава то ще се огрява от друго слънце.

Та казвам, при сегашното възпитание мравите имат почти нашето понятие, мислят, че земята е голяма, слънцето малко. Те мислят обратното. Те мислят, че по-голямо от земята няма. Според тях най-голяма е земята. Те имат в ума си Божествената земя. В притчите се казва: „Върнах се в обетованата земя и влизането ми беше със синовете Божии." Не беше тази земя обетованата земя, земята, в която няма недоимък. Най-първо, трябва да влезеш в ония условия благоприятни. Да влезем в тази обетована земя, тогава ще се освободим от временната скука. Казва: „Страх ме е." Защо те е страх? Страх ме е, тъмно е. Че е тъмно, тъмно е, но зад тази тъмнота има друго. То е един неестествен страх. Има една тъмна зона, която обикаля земята. Страшно е. Там са всичките лоши мисли, желания и постъпки на хората. Смрад е там. Онези възвишените духове, които слизат от невидимия свят да ни помагат, те проникват и имат други пътища. Та когато минават през тази зона, както Мойсей дигна тоягата и раздели Червеното море, те така разделят тази зона. Който няма знание, дави се в това море. Тази зона представя една голяма пропаст. Мостът, по който минават, бил тънък като паяжина, че душите трябвало по тази паяжина да минават. Като гледали пропастта, малко души минавали, завива им се свят и падат. Онези, които са акробати, те минават на другия бряг. Значи, които са праведни. Грешните падат. Този конец на грешника се къса, но праведният, понеже е лек, минава. Затуй, при конеца като дойдеш, всичко, каквото си придобил, ще го оставиш. Ако не го оставиш, къса се този конец и отиваш долу. Господ, който създал света, знаел какви хора сме ние, знаел какво ще направим. Той турил предпазителни мерки, да няма кражба. Тук, на земята, може да има кражба, но който минава от земята в обетованата земя, нищо оттук не може да занесе.

От земята в оня свят ще занесем своите светли мисли, своите светли желания, мисли, които не умират, и желания, които не умират. С тях ще бъдем облечени, ще идем в другия свят.

Та казвам, мислите на Христа трябва да се родят в нас. Те говорят за раждането на Христа. Христос трябва да се роди в нашата мисъл. Говоря за Христа, за Божествения принцип в света, който ни свързва. Той трябва да се роди в нас, трябва да се роди в душата ни. То е последното място, до което може да дойде Христос. Христос не може да слезе по-долу от човешките постъпки. Христос сега не може да се роди на земята, да дойде да се въплъти, както едно време. Няма нужда той да има тази опитност. Ако във вас започнете със закона на любовта, вие ще видите Христа навсякъде, в колко хора има днес, в които Христос живее и се проявява. Казват: „Че как Христос се проявява?" Че слънцето само едно отражение ли има? Милиони отражения има това слънце. Във всяко огледало слънцето се отразява. Във всяка душа, стига душата да е чиста, Христос се

отразява. Той може да се отразява в мислите, в чувствата, в постъпките.

Сега не туряйте, че тия неща са непонятни. Най-понятните работи сме ги направили непонятни. Както чувстваме слънчевата светлина, която влиза в нашите очи, така и Божествената светлина влиза в нас. Ние седим със своите стари убеждения, какво казал Господ на Мойсея едно време. Мойсей днес се учи от съвременните християни. Пророците днес се учат от съвременните християни, учат се всичките, и ние се учим от тях. Ние се учим от онова, което Бог е разкрил на тях. Те се учат от онова, което Бог е разкрил на нас. За Христа казват – макар да беше син Божи, пострада. Той научи нещо. Онази душа, която носеше в себе си, от всичките тия страдания тя научи какво нещо е Божествената любов, че в Бог измяна няма. Христос уповава на Бога докрай, и го възкреси. Днес Христос е виден по единствената причина, че не се поколеба и вие ще имате същата опитност, каквато Христос има. Ако се поколебаете през конеца, не зная какво ще стане. Сега вярвам, че не сте от тези, които много тежите.

Христос казва: „От всичко човек трябва да се отрече." Използвайте всичките блага на света, на земята като сте, но не туряйте идеята тия блага да ги занесете в другия свят. Защото в оня свят има много по-големи блага, отколкото тук, на земята. Та вие по някой път мислите да идете да се оплачете на Господа, че сте страдали на земята. Вие оставете тази идея да се оплаквате. Той не се нуждае от оплаквания. Като се явите, трябва да му благодарите за хубавите мисли, които сте придобили, да му благодарите за хубавите чувства, които сте придобили, и за хубавите постъпки. Да му благодарите за всичко онова, което ви е дал. Ще идете да се оплаквате с някакво заявление. Каква е тази християнска идея? Няма какво да се оплакваме. Ще благодарим на Бога за всичко онова, което Бог върши. Писанието казва: „Всичко онова, което Бог върши, ще се превърне за добро." Често вие носите страдания, които не са ваши.

Човек трябва да знае как да се самовъзпитава. Идете между хора, които се карат, и ще получите едно лошо състояние. Идете между бедни и страдащи хора, веднага ще се измени вашето състояние. То е тяхно състояние, влиза във вас. Идете между здрави и весели хора, веднага вашето състояние ще се измени. Ако идете между учени хора или между музиканти, навсякъде ще се измени състоянието ви. По някой път вие страдате. Трябва да знаете законите, как да се освободите. Трябва да се пречистите.

Два начина има за пречистване на света – чрез изпаряване и чрез филтриране. Страданието е един метод. То е земен метод през мозъка. Радостта е филтриране на мисълта. Щом искаш една радост да бъде само

на тебе, ти попадаш в погрешка. Радостта, която имаш, гледай да я дадеш на другите хора. То е благо. А страданието гледай да го задържиш само за себе си. Ако искаш благородство, ако страданието дадеш на хората, губиш опитността, не печелиш. Задръж страданието, да печелиш. За радостта е обратно. Ако задържиш доброто само за себе си, ти губиш. То е закон на самовъзпитание.

Всички сте готови да дадете страданието, търсите на кого да го турите на гърба му. Страданията няма какво да ги дадем. Страданията ги взема Бог. Ако искате да дадете страданието си някому, дайте го на Бога. Дойде ли Господ, дайте го, на човека не го давайте. Господ ще го оцени. Затова възложете товара си на Господа, радостта раздавайте на хората. То е възпитанието за в бъдеще.

Използвайте живота на земята. Не чакайте да идете в небето. Ако не използвате живота на земята, и горния свят не можете да използвате. После всички бъдете доволни от това, което имате. Има нещо, което ви липсва. Всички страдате от изобилие. Имате повече, отколкото ви трябва. Туй, което имате, го раздайте. Вие сте тръгнали на екскурзия, по петдесет килограма носите. Достатъчно е едно кило на гърба. Нищо повече.

„Отче наш“

Неделна беседа, 2 август 1942 г.,
неделя, 10 часа, София – Изгрев

1942_08_05 Ценни добродетели
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ЦЕННИ ДОБРОДЕТЕЛИ

Разумният и щастлив живот зависи от прости неща. Всеки човек иска да бъде щастлив, но в какво се заключава щастието, не знае. Да казваш, че трябва да бъдеш щастлив, това е все едно, да казваш, че трябва да ходиш. Изкуство е да знае човек, как да ходи. Ако ходиш правилно, ще бъдеш здрав; ако не ходиш правилно, ще си създадеш различни болезнени състояния. От хода се познава, дали човек е умен, дали има повече или по-малко светлина в съзнанието си; ходът определя още и твърдостта на човека. Изобщо, от хода се познават неговите характерни черти. Всяко движение, съзнателно или несъзнателно, определя характера на човека. Тялото е израз на човешката душа. Достатъчно е да изучите тялото на човека, за да познаете неговия вътрешен живот, скритите сили в него. някой мисли, че като мълчи, никой не знае, какво носи в себе си. Лъже се той, не е нужно човек да говори, за да го познаят. Лицето, главата му, ръцете и краката, както и цялото тяло, говорят за него. За онзи, който знае да чете, всичко е открито. Той знае да чете, но знае и да мълчи.

Съвременните хора се страхуват едни от други. Ако някой има лошо мнение за вас, вие сте затворени за него. Ако ви попитат, кой човек е добър, вие ще се произнесете за неговата доброта по проявите му. За бакалина ще кажете, че е честен, понеже продава честно. Като мери стоката си, точно тегли. При това, той казва: Тази стока е първокачествена, а тази е второкачествена. Както казва, така излиза. Ученият, обаче, чете по лицето на човека, дали е честен, или не. Той казва: Ако бащата и майката на даден човек са били честни, и той ще бъде честен; ако те са били умни и добри, и той ще бъде умен и добър; ако те са били здрави, и той ще бъде здрав. На лицето и на главата на човека е написан живота не само на неговите родители, но и на десетки поколения преди него. Всяко нещо крие произхода си в един далечен източник. Вие гледате електрическите лампи и казвате, че електрическата енергия е взета от водата. Истински ученият, обаче, знае, че тази светлина не иде направо от водата, но от още по-далечен източник – Слънцето, което е само резервоар на тази енергия. Зад Слънцето пък се крие първопричината на нещата. Следователно, след всяко извършено действие или проява иде друго нещо. Например, след яденето иде почивката, а след почивката – работата. После отново идат ядене, почивка, работа.

Какъв е смисълът на живота? Като живее, човек се стреми да придобие

нещо. Ако всеки ден не придобива нещо ново, той мисли, че не живее. Чиновникът и работникът се стремят да увеличат заплатите си. Всеки иска увеличаване на хляба, да задоволи глада си и да предаде нещо към строителния материал на тялото си. Както за строежа на една къща е нужно известно количество материал – тухли, камъни, греди, пясък, така и за човешкото тяло, външно и вътрешно, е нужен градивен материал. Ако няма достатъчно от този материал, той се оплаква, че му липсва нещо. Всеки човек изпитва някакъв недоимък в живота си и се стреми да го набави. Недоимъкът, липсата на нещо прави човека недоволен. Той знае, че му липсва нещо, но каква е тази липса, няма ясна представа за нея. Защо? – Защото едва придобие нещо, явява се друг недоимък. Цял живот се мъчи човек, да задоволи липсата си и все не може да я задоволи – нещо му недостига.

Христос казва: „Едно ти недостига". Какво е това „едното"? Ще кажете, че любов искате. Какво нещо е любовта? Яде ли се, пие ли се? Нито се яде, нито се пие, но тя сама донася всичко онова, което се яде и пие. Сама по себе си любовта не е щастие, но щастие носи; тя не е силна, но прави хората силни; тя не е светлина и топлина, обаче, носи светлина и топлина. Какво в същност е любовта? Излиза, че любовта е нищо, а всичко носи. Под думата „нищо", разбираме, че любовта не е ограничена, към никого не е задължена, а всичко прави. Любовта не е задължена към никого, но всички задължава. Като донесе ядене на човека, тя го заставя да яде; като го направи разумен, тя го заставя да прояви разумността си; като му даде светлина и топлина, тя изисква от него да ги прояви, дето трябва. Докато момата е при родителите си, тя е свободна от задължения. Щом се влюби в някой момък и се ожени за него, тя е длъжна да се грижи за дома, за възлюбения и за децата си. Новороденото дете се нуждае от грижите на майка си. То иска да яде, но не знае, отде да вземе храна и как да яде. Майката му дава от себе си доброкачествена храна и се грижи на време да я доставя. Както детето се учи от майка си, така и всеки човек, за да стане добър, умен, силен и здрав, трябва да има учител, който да му покаже начин за придобиване на тези качества.

Всички хора искат да бъдат здрави, но не знаят, как да постигнат желанието си. Ако им се каже, че, за да бъдат здрави, трябва да дишат дълбоко, те няма да повярват и ще започнат да философстват. Те искат да им се каже друго нещо. Защо? – Защото мислят, че дишането си върви само по себе си. Вярно е, че всеки човек диша, на неправилно. Всички болести, всички неразположения се дължат на неправилното дишане. Съвременните хора дишат само с горната част на дробовете си, а това е недостатъчно. При дишането трябва да взимат участие умът, сърцето и волята. Ако те не взимат участие при дишането, човек не се ползува, както

трябва от въздуха. Той го приема и изпуша механически. Човек. трябва да диша съзнателно.

Здравето на човека зависи от количеството на въздуха, на светлината и на топлината, които той приема от външния свят. Светлината дава простор на човешката мисъл. Дишането пък дава простор на чувствата му, а топлината внася разширение и в чувствата, и в мислите. Какво дишане е това, което не може да освободи човека от недоволството му? Някой диша,. приема светлина и топлина, а е недоволен. Защо е недоволен? – Защото обущата му били стари, дрехите му – изтъркани и избелели. Едно ще знаете: Няма нови неща в света, но няма и стари. Слънцето, което изгрява и залязва, не е нито старо, нито ново. То съществува от създаването на света. Ново ли е тогава? Същевременно, казваме, че иде нов ден, когато слънцето ще изгрее отново, с нова светлина и топлина. Значите за едни хора слънцето е ново, а за други – старо. Всяко новородено дете е нов човек. Но колко пъти това дете се е раждало и умирало! Колко пъти то е било учен, знаменит човек! В малка форма е дошло то, но в него се крие голям учен или голям философ.

Често хората се оплакват от живота си, не могат да носят страданията и търсят виновника вън от себе си. В това отношение те приличат на малките деца, които сами си причиняват страдания, но, като не се разбират, отдават вината на външни условия. Едно дете яло диня и, като си играло със семките, пъхнало една семка в ухото си и не могло да я извади. След това започнало да плаче, че ухото го боли. Семката набъбнала и причинила голяма болка. Майката се чудела, на какво се дължи това. Извикала една опитна баба, да го прегледа. Бабата пипнала ухото отвън и забелязала една подутина. Запитала детето, да не е турило нещо в ухото си. Едва сега то си спомнило, че пъхнало една семка в ухото си, която не могло да извади. Бабата взела една кука, внимателно я пъхнала в ухото и извадила семката. Така постъпват и възрастните хора. Те турят една мисъл, едно чувство или една постъпка там, дето не трябва, и после се чудят, защо страдат. За да не страда, човек трябва да поставя всяко нещо на своето място. Ако си бакалин, ще теглиш стоката точно. Премериш ли по-малко, отколкото трябва, ще те хванат и ще изгубиш доверието на хората. Ще кажеш, че не си забелязал това, или че слугата ти е направил погрешката. Не скривай истината. Бъди буден към постъпките си и, ако съзнателно правиш погрешки, признай си и започни да се изправяш.

Ще кажете, че живеете добре. Радвайте се, ако, наистина, живеете добре; но, ако животът ви не е достатъчно чист, благодарете на условията и на съществата, през които той минава, за да се пречисти. Земният живот на човека прилича на мътна вода, която минава през земните пластове и се

пречиства. Пластовете, през които минава този живот, са неговият ум, неговото сърце и неговата душа. Като мине през тях, животът на човека се пречиства и излиза във вид на чист извор, от водата на който се ползуват всички живи същества – растения, животни и хора. Колкото е по-чист изворът, толкова радостта на разумните същества е по-голяма. Ако изворът е нечист, те казват: Този живот не е добър, още трябва да се пречиства. Казват за някого, че мислите му не са чисти. За друг казват, че чувствата и желанията му не са чисти. Това показва, че умът, сърцето и волята на дадени хора, като филтри на живота, не са изпълнили добре службата си. Както хората се хранят от плодовете на дърветата, така и много по-долностоящи и по-високостоящи от човека се хранят от неговите мисли и желания. Както плодовете на дърветата влизат като съставна част в човешкия организъм, така също мислите, чувствата и постъпките на човека влизат като съставна част в организмите на други същества. Значи, цената на човека се определя от плодовете, които той дава на другите същества. Затова казваме, че човек носи отговорност за делата си. Бог е турил всички хора на работа, като сърaботници в Неговото дело. Щом е дошъл на земята, човек е поел една служба, която трябва да изпълнява точно и добросъвестно. Той е чиновник, когото ревизират всеки момент. Сутрин, като изгрее слънцето, той поема службата си, цял ден работи, а вечер дохожда специална комисия да го ревизира. Значи, той има ревизия всеки ден, всяка седмица, всеки месец и всяка година. И най-после, като свърши цялата работа, пак го ревизират. Последната ревизия определя положението му, като добър или лош чиновник. Главата и лицето на човека показват, какъв чиновник е бил той в своите минали съществувания. Бъдещият му портрет ще покаже, какво е работил той в сегашния си живот. Каквато работа предприеме човек, трябва да я изпълни добре. В това отношение той трябва да бъде като музиканта, всеки тон да бъде чист, ясен, никакъв фалш, никаква неясност да няма в него.

Какво се иска от добрия музикант? – Да взима чисти, ясни, определени тонове. Всеки тон трябва да има определена форма, големина, тежест. Същевременно, тонът трябва да има ред, количественост и живот в себе си. Ако тонът на музиканта няма тези качества, музиката му не привлича. Коя мома и кой момък привличат хората? – Красивите. Не са ли красиви, никой не ги търси. Голямата красота е опасна, но и голямата грозота е опасна. Това, което повдига човека, е красотата; това, което го понижава, е грозотата. Ще кажете, че грозният някога ще стане красив, а красивият – грозен. Не е така. Грозният, трябва да стане красив; красивият трябва да стане добър. Добрият трябва да стане справедлив, а справедливият –- разумен. Това са степени, през които човек минава в развитието си. Красотата дава външните условия на живота. Ако си красив, всички хора са готови да ти услужат. Красотата е подобна на златото, което не се

окислява. Който разбира свойствата на златото, може да си послужи с него, като физическо злато, да подобри материалния си живот, но може да си послужи с него и като с органическо злато, да подобри вътрешния си душевен живот. Много от болестите се дължат на отсъствието на органическо злато в кръвта. Слабостта и малокръвието се дължат на недостатъчно количество желязо в кръвта. Когато мисълта на човека е неподвижна, това показва, че той има малко фосфор в кръвта си.

Това са отвлечени неща, които не се виждат. Говори се за мисълта, но никой не я вижда. Казват, че някой мисли добре, но и за това има причина. Само онзи мисли добре, когото обичат. Ако никой не обича даден човек, той не може да мисли добре. С любовта си майката заставя детето си да мисли. Колкото повече го обича, толкова по-добре мисли то. Първоначално детето е било в спящо състояние, но постепенно в него се събуждала мисълта. Като се прояви умът, и сърцето се проявява и повдига. Сърцето пък дава възможност да се прояви тялото и неговата сила. Значи, умът, сърцето и волята са свързани помежду си. Умът е свързан със сърцето, а сърцето – с тялото, т. е. със силата на човека. Разумността има отношение към майката. Тя представя проява на Божествения Дух в човека, който го заставя да мисли. Когато детето отговаря на майчината любов, умът му се събужда, и то започва да мисли. Събуди ли се умът, сърцето и душата в човека, той започва да живее съзнателно. Това значи, да се движи човек в три посоки – по дължина, широчина и височина или дълбочина.

Съзнателният живот подразбира съзнателно хранене, пиене на вода, дишане и възприемане на светлината. Мнозина ядат, пият, дишат, без да дават значение на тези процеси. С това те малко използуват условията. Дишането има смисъл, когато и мисълта, и чувствата, и волята взимат участие. Дишане без концентрирана мисъл нищо не допринася. Като дишаш, бавно ще приемаш въздуха, и бавно ще го изпущаш. Както влиза въздухът, така трябва и да излиза. Пет минути ще дишаш, но ще мислиш само за Божествени, за възвишени неща, няма да се смущаваш от обикновени работи. Когато е гладен и яде с любов и с разположение, човек придобива нещо ценно от яденето. Малко ще ядеш, но с любов. То допринася повече от многото ядене, прието без любов. Всяко нещо, което се върши с любов, се увеличава; всяко нещо, което не става с любов, се смалява. Бъдете доволни от малкото. Ако имате едно житно зърно или една клечка кибрит, бъдете доволни и от тях. Едно житно зърно може да роди 30, 60 или 100 зрънца. С една кибритена клечка можете да запалите голям огън, на който да се греете и да сготвите ядене за много хора. — Какво да правя с едно житно зърно? — Посей го в земята. – Какво да правя с една клечка кибрит? – Запали огън. Който мисли правилно, туря

клечката там, дето огънят лесно се запалва. За да помогне на горението, той духа. Така той внася повече въздух и усилва горението. Духането на огъня подразбира отправяне на мисълта там, дето може да се придобие нищо ценно. Каквито упражнения да правите, вложете мисълта и чувствата си, да се ползувате от техните блага. Всяко упражнение крие в себе си известно благо.

В продължение на една седмица правете гимнастическите упражнения, както и упражненията за дишане, с вяра и любов, да видите резултата. Голям е резултатът при работа с любов и вяра. Турете далеч от себе си съмнението и работете. Всяко съмнение в мисълта, в чувствата или във волята води към нещастие. Действието на съмнението за човека е подобно на въздух, който лекарят, по невнимание, допуща при вкарване на кръв в болния. Влезе ли въздух в кръвта, болният е изложен на големи страдания. На същото основание, казвам: Влезе ли съмнението в човека, той е изложен на големи мъчнотии и страдания. Съмнението е един от опасните паразити, който се размножава бързо. В 24 часа то е в състояние да отрови кръвта на човека. И след това трябва да прави големи усилия, да пречисти кръвта си отново.

И тъй, всяко упражнение трябва да се прави съзнателно. Вдигнеш ли едната ръка нагоре, това показва, че приемаш нещо. Щом я спуснеш надолу, даваш нищо. Едната ръка помага на ума, а другата – на сърцето. Чрез пръстите на ръката човек възприема Божиите блага. Палецът е свързан с волята, с Божествения свят. Ако отрежат палците на двете ръце, човек. става безволев. В старо време, когато искали да накажат някой крайно упорите човек, отрязвали палците му, и той ставал безволев. Останалите четири пръста са свързани с ангелския свят. Показалецът е свързан с личните чувства, средният пръст – със справедливостта, безименният с чувството на красивото и изящното, а малкият пръст – с честността. Малкият пръст е търговецът в човека. Чрез пръстите си човек черпи необходимия материал за работа. Няма ли този материал, нищо не може да направи. За да работи разумно, човек влиза първо във връзка със силите, които действуват в тялото му, а после и със силите, които действуват в разумната природа. Като погледнете краката си, радвайте се, че имате възможност да изучавате доброто. Като се движите от едно място на друго, ще срещате добри хора и ще се свързвате с тях. Радвайте се и на ръцете си. Не казвайте, че не са красиви, но гледайте пръстите да не са криви. Те трябва да бъдат успоредни един на друг. Всяко изкривяване на пръстите показва, че сте изопачили някъде живота си – стремете се да го изправите. Човешкото тяло е апартамент, в който душата пребивава. Красив е този апартамент, но в бъдеще човек ще разполага с още по-красив. За да си изработи нещо по-красиво, от него се изисква разумна и

съзнателна работа.

Да работи човек съзнателно върху себе си, това значи, да се стреми към красивите неща. Красивото се крие в Божественото начало, а грозното – в човешкото. Не се занимавайте с човешкото, с погрешките на хората. Всеки сам да изправя погрешките си. Те са временна опаковка на нещата. Срещнеш някой лош човек. Не казвай, че е лош, но потърси причините, които го заставят да се проявява така. Ролята му е такава. Той е поставен на пост, да плаши хората. Щом изпълни задачата си, той няма да бъде вече лош. Молете се за себе си, молете се и за другите хора. Как трябва да се молим? Като станеш сутрин, поглади челото си и кажи: Господи, благослови челото ми и «способностите, които са скрити в него. Ако не мислиш добре, поглади носа си и отправи мисълта си пак към Бога. Ако очите ти гледат криво на нещата, поглади и тях. Ако не ядеш правилно и не говориш правилно, ще се помолиш за устата си и ще я погладиш. Ако не възприемаш звуковете чисто, ще погладиш ушите си и ще се помолиш за тях. След това ще погладите ръцете и краката си, които ви служат добре. Благодарете за удовете, които ви са дадени в услуга. Те са ваши слуги, а вие – техни господари. Вие зависите от тях. Какво ще стане с вас, ако очите, ушите, устата, носът, ръцете и краката се откажат да ви служат? Вие ще се намерите в положението на пълен инвалид. За да се развивате правилно, трябва да имате добра обхода към себе си, те. е. към всичките свои удове. Не е позволено на човека да бъде груб към себе си. Ако ви сърби носът, не го хващайте грубо, но го погладете леко с ръката си и след това го измийте с топла вода. Ако човек е груб към себе си, към другите хора ще бъде още по-груб. Човек трябва да има висок морал, който да прилага първо към себе си, а после и към ближния си. На себе си ще се учите а върху ближния ще прилага наученото.

Какво правят светските хора? Когато страдат от болки в ръцете и краката, те посещават различни бани, дето се лекуват като стоят по половин час във водата. Значи, те се грижат за краката, за ръцете, за цялото си тяло. Трябва ли човек да чака момента, когато краката му са болни, за да се грижи за тях? Бъдете внимателни към своите удове, преди да са заболели. Отнасяйте се добре и с ума, и със сърцето си те за да използувате условията, вложени в тях. За всеки човек е определено, колко и какво трябва да постигне чрез ума и чрез сърцето си. Работете върху себе си с любов, за да се ползувате от нейните сили. Любовта е единствената сила, която дава, без да взима нещо. Тя не очаква на никого. Докато работи любовта във вас, ползувайте се от нея, но пазете се да не я изгубите. Тя напуща човека, когато той се сгреми да я задържи само за себе си. Тя е вода, която не се подпушва. Подпушите ли я, тя ще разруши бентовете, ще ви наводни и ще продължи пътя си. Радвайте се на любовта, която дава живот и светлина на всички.

Благодарете, че тя посещава всички и дава на всяко живо същество според нуждите му. Светлината и топлината слизат на земята, благодарение на любовта. Всички блага слизат на земята, благодарение на любовта. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, благодарете на Бога за всичко, което ви дава. Тъй щото, ако искате да бъдете здрави, да живеете добре, работете с любовта. Нека тя бъде мярка във вашия живот. Избягвайте всякакви отношения с хора, които не служат на любовта. Не дружете с хора, които нямат нищо общо с любовта. Не правете връзки с хора на безлюбието. Какво постигна Ева от връзката си с черния адепт? Не само че нищо не придоби, но изгуби щастието и свободата си за хиляди години. Който се свързва с безлюбието, влиза в областта на смъртта; който се свързва с любовта, влиза в областта на вечния живот. Да придобиеш вечния живот, това значи, да придобиеш благоприятни условия за развиване на своя ум, на своето сърце и на своята душа. За това се изисква благодарност за всичко, което ви е дадено. Ако имате нещо криво в себе си, не търсете виновника вън някъде, но сами се изправете. Вината се крие във вашето минало, в някой ваш дядо или прадядо, който не е живял добре. Изправете погрешката си, за да помогнете и на вашия дядо или прадядо.

Мнозина се обезсърчават от живота си, казват, че са остарели, че нищо не могат да постигнат. Престанете да мислите за старост. Стар човек ли е онзи, който е на 60–70 или повече години? Възрастта на човека се определя от времето, което той е употребил за служене на любовта. Ако някой е 70 годишен, но от 20 години насам се е предал в служене на любовта, в същност той е 20 годишен. Ако пък се е обърнал към Бога от две години насам, той е едва двегодишно дете. Защо да не се чувствува като дете? Защо да не е готов да възприема от възрастните и да се учи? Всеки се радва на децата, всеки ги обича. Детето носи нещо ново, от което всеки иска да вземе част. Всеки обича добрия човек, защото може да вземе от неговите плодове. Човек не е сухо дърво, но живо, което дава плодове. Всяко дърво, което не дава плод, отсича се и в огъня се хвърля. Работете върху себе си, не само да давате плодове, но плодовете ви да бъдат доброкачествени. Който вкуси от вашите плодове, да благодари и да пожелае и втори път да си откъсне. Стремете се да бъдете плодни дървета, с добри мисли и чувства, всеки да ви търси, да желае вашите плодове.

Религиозните хора очакват посещението на Духа. Какво ще намери Духът в тях? Той посещава само онези хора, които имат плодове. Когато Мойсей изведе евреите от Египет, Той им даде закони, които да изпълняват. За да се ползуват от Божиите блага, те трябваше да научат закона на жертвата. Без жертва човек не може да постигне нещо ценно. Евреите не познаваха този закон. Те не бвха готови на никаква жертва, и затова трябваше да започнат първо от материалната жертва. Някой стане сутрин и мисли,

какво да прави. Ако няма работа, нека полива цветята и дърветата. Нямам дървета и цветя в градината си. Ще отидеш в друга градина, на свой близък, и там ще поливаш. След това ще поиш птичките, ще им хвърляш трошици, особено през зимата, когато земята е покрита със сняг. Когато се научите да правите малки жертви, тогава ще влезете между учени хора, да придобивате знания. И след това се искат жертви. Истински учените са хора на жертвата и на любовта. Помагайте на по-малките и слаби същества от вас, за да се ползувате и вие от техните услуги. Като чистите дърветата от гъсеници, те ще ви благодарят и ще ви дават от своите плодове. Ще кажете, че това не е ваша работа. Всяко криво нещо, което човек види, трябва да го изправи, особено, ако това е в негова възможност. Като ставате сутрин, пейте. „Който пее, зло не мисли" – казва българската поговорка.

Днес всички хора искат да се подмладят, но не знаят, какво да правят, как да станат млади. Любовта подмладява човека. Тя твори, съгражда живота и го обновява. Тя внася хармония навсякъде. Обръщайте внимание на малките работи. Така постъпва и любовта. Тя не пренебрегва никого. Срещнеш един човек, който се прегърбил. Не го критикувай, не му се смей, но виж, коя е причината за прегърбването му. Ако товарът му е физически, снеми част от него и го облекчи; ако товарът му е сърдечен, кажи му няколко сладки, ободрителни думи, да го насърчиш; ако товарът му е умствен, изпрати му няколко светли мисли,. да го повдигнеш. Изпращайте добри мисли към близките си, за да изпращат и на вас. Добрите и възвишени същества – хора, ангели работят в света със своите мисли и чувства и повдигат цялото човечество. Бъдете носители на доброто и красивото в света, за да се ползувате от Божиите блага. В това се заключава подмладяването и облагородяването на човека.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

14. Беседа от Учителя, държана
на 5 август, 5 ч. с. 1942 г. София. – Изгрев.

1942_08_07 Добре възприета мисъл
лекция на Младежкия окултен клас

ДОБРЕ ВЪЗПРИЕТА МИСЪЛ

Отче наш.
„Махар Бену Аба“.

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? – /Каза се./

Де човек харчи повече енергия – в доброто или в злото? В умствения ли свят човек харчи повече енергия или във физическия свят? Да кажем един поет написва едно стихотворение, цял един ден написва едно стихотворение, а друг изкопава половин декар. Кой изхарчва повече енергия? И поетът работи с ръката си, пише. Вземете един разбойник се занимава със злото. Един човек работил 20–30 години за да спечели 20–30 хиляди лева, разбойникът го причаква, взема му парите и си отива. Кой харчи повече енергия? В кражбата лесно стават работите. В лъжата лесно стават. Запример, какви са вашите съображения, когато казвате „бяла лъжа“. Често употребявате бялата лъжа, какви са съображенията? Някой път знаеш, че е бяла лъжа, казваш: „Нека си върви“. Какви са съображенията? Не, обикновените съображения какви са? Да кажем едно дете яло в къщи сладко, не че има някакъв закон, обществен закон. Майката казва: „Никой няма да бута сладкото. Ако бута сладкото има пръчка“. Майката пита, кой бутал сладкото, децата казват, че е слугинята. Тя е голяма, може да е яла сладко. Какви са съображенията на децата? Най-първо страха от пръчицата. Сладкото е приятно, сладко е на устата. След като яде, казва: „Туй сладко може да ни донесе нещо горчиво“. Туй дете казва, че не е яло, че не е бутало сладкото. Отказва, че е яло. Какви са съображенията? Страхът. Нещата в неорганизирания свят нямат тясна връзка. Да кажем в планината някой екскурзиант се е хлъзнал. Не искате да отивате, но отивате. Питам: Какви са съображенията? Като се хлъзнете, какво мислите? Като се хлъзнете, мислите да избегнете това подхлъзване, да не се ударите. Слизате отгоре, долу. Благодарете, че някой път само се окаляте, няма някаква голяма авария. Считате, че доста добре е. Де е сега злото, че някой път сте се подхлъзнали? Защо се подхлъзвате? Един турист има тщеславието да пишат вестниците, че е минал през някое място. Случи се, че обущата не са на свят, губи равновесие, подхлъзне се.

Сега друго едно противоречие. Казвате някой път: „Човек да има условия“. Вземете при дишането, вие имате най-добрите условия. Имате изобилно въздух и някой път ви мързи да дишате. Как ще си обясните? Казваш: „Да

имам условия“. Няма по-добри условия от дишането. Някой път гледаш, гледаш, не искаш да дишаш, малко да свършиш работа. В дишането, в подсъзнанието човек взема въздуха. Като диша вижда, че нищо не остава, взема-дава, взема-дава. Той самият е недоволен в процеса понеже нищо не може да задържи. Вземе, после пак го даде. Целия ден казва, че вземал, работил и какво останало за него. Той не вижда никакъв резултат. В неговото подсъзнание се заражда мисълта, колко малко може да направи чрез дишането, като че работи за чуждите хора. Казва: „Няма какво да работя, да премествам въздуха от едно място на друго“. Тъй направена работа, че започнал да боледува.

Сега вие поетите понякой път като започнете да римувате думите, на някои поети не им върви. Той римува думите след всеки четири думи, на четирите думи рима и пак не върви. 1, 2, 3 иде римата, 1, 2, 3 пак рима. Да тури три не му иде. Дайте ми поетическата форма на кварта, през четири думи. Цитирайте от някой поет. Ако не можете да измислите, я от Славейков нещо цитирайте. „О винце, винце, по света се скитам и за тебе питам“. Дайте някоя по-поетическа форма. „Планини високи, долини дълбоки“. Каква е идеята на поета? Нависоко иска да се качи. Основната идея на физическия свят е, че нависоко като се качи, човек вижда по-нашироко. Ако иска да гледа нашироко, нависоко трябва да се качи. По-нашироко нещата не са така ясни, много работи се виждат, предметите не са така ясни, както отблизо когато се гледа.

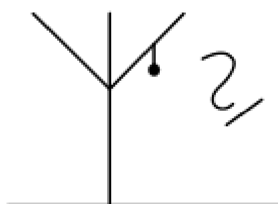

Фиг. 1

Представете си, че това е едно дете и едно дърво с плод (Фиг. 1). Защо детето иска да е близо до плода? Най-първо съображенията са, иска това дете да види, дали плодът е зелен. Ако е зрял, детето има отношение към зрелите плодове, няма отношение към зелените плодове. Следователно когато плодът е по-зрял, то ще дойде още по-близо. Кой е виноват? Има няколко фактора. Виноват е носът, че ухае, виновати са очите, че виждат, виновата е устата, че вкусва. Три фактора има: носът ухае, очите виждат и устата иска научни изследвания да направи. Едно дете е видяло един плод, помирисало го и го опитало, де е престъплението? Най-първо ние имаме любов към плода. Ако не обичаш този плод, може ли да го помиришеш? При това плодът е красив. Детето вижда красивия плод. Ако детето изяде този плод де е престъплението? Вие това считате неморално. Състезание вече има между двама души, защо единият да изяде плода, а не другия? Направете една поезия върху сладкото. В терца направете да възпеете.

Детето видяло плода, че му трепнало, приближило се за пръв път, вижда плода, помирисва го и го изяда. Казва: „Струва си да проповядвам на децата и другите да ядат такива хубави ябълки“. Има тук поетеси, направете нещо поетическо. Сега вземете най-първо хубавия плод, красиво облечен, розов малко плод. Възпейте красотата на плода, после неговото ухание, после неговата сладчина. За три неща го възпейте. Като видях хубавите дрешки трепна ми сърцето. Сега вие с малки работи не се занимавате. Когато видите някоя шапка, кое харесвате в шапката? Някоя шапка е хубава, кое харесвате в шапката? Кое привлича вниманието ви на шапката? Най-първо една шапка има периферия. Каква трябва да бъде периферията на шапката? Каква широчина трябва да има? После шапката има дъно. Какво трябва да бъде дъното, колко дълбоко трябва да бъде, какъв трябва да бъде диаметъра. После каква трябва да бъде дълбочината? Сега гледам модата, дъното е много малко и периферията е много малка. Има такива шапки като на католическо кюре. Кажете ми в какво седи хубостта на обущата? Някой път не ги харесвате, разбира се формата не харесвате. Не носите тия обуща, които са по формата на крака, но обичате заострени обуща. Острите обуща притесняват пръстите. При това вас ви е приятно с тия острите обуща. После обичате токовете на обущата да са високи. Виждам, че къситe хора обичат високи токове. Високите моми обичат по-ниски токове. Защо високите носят ниски токове, а ниските обичат високи?

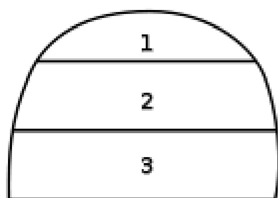

Фиг. 2

Вие имате една идея, че трябва той да бъде висок. Но височината е някъде неопределена. Някой има 175 сантиметра, някой 185, някой 165. Коя от тези височини е най-добра? Кое от тия числа от сбора им е най-хармонично? 165 = 12; 175 = 13; 185 = 14. Защо мислите, че 165 е най-хармонично? Има хора, които обичат горната част на главата, някои обичат задната, някой път веждите са издадени (Фиг. 2). Конкретният ум е развит, обръща внимание на числото 3 – ще има хубава градина. 2 – ще има хубава баня и 1 – горе ще има хубава библиотека. След като си ял от плодовете, след като си направил баня, струва си да прочетеш някоя поетическа книга.

Най-първо ние обичаме човека за нещо материално. След туй, туй материално какво благо ни дава и най-после, най-висшето благо. Малцина има, които обичат горе. Някой казва: „Мен поезия не ми трябва“. Някой казва: „Неговите книги са празна работа“. Някой казва: „Мене градина не

ми трябва". Може ли най-първо да прочетете книгата, после да си вземете банята и най-после да ядете плода? Сутрин като станете да идете в библиотеката. Вие като станете сутрин къде отивате? Някой път като станете отивате да се измиете, после ядене и най-после поезията иде. Най-първо човек трябва да се измие.

В целия човешки живот има голяма неразбранщина. Когато хората говорят за обич и за любов голяма бъркотия има. Всичките нещастия започват оттам. Ние не започваме оттам от дето трябва. Представете си вие минавате през града, учител сте, има много хубави плодове, бъркате, нямате пари. Съжалявате, че не сте могли да си вземете плод. Развали се настроението. Ако имате пари ще вземете плодове и ще имате хубаво настроение. Минаваш някъде видиш хубава шапка, вземеш шапката, разположен си. Нямаш пари, оставаш с вехтата шапка, не си разположен. Минаваш в града обущата скъсани, за нови обуща нямаш пари, пак си недоволен. Нямаш пари не може да ядеш хубаво ядене, пак си недоволен. Философията седи в това, че не си взел обущата. Да ти е приятно, че не си купил шапката. Да ти е приятно, че си нямал пари да си купиш хубави обуща. Защо човек не може да направи това? Налага му се. Този започва да реагира. Скъсани са обущата казва: „Какво ще кажат хората". Какво ще кажат хората? Скъсани обуща, скъсани обуща.

Кажете сега поетите, кои думи употребяват най-много. Някои поети описват тъгата, някои поети описват красотата. Как описват тъгата? В какво седи тази тъга? Я ми опишете като поет, в какво седи тъгата, де е тази тъга, на кое място? Да кажем едно дете върви някъде, удари си крака, неразположено е. Някъде бърка с ръката, удари си ръката, неразположено е. Някъде си блъсне главата, неразположено е. Някой път неразположението иде от крака, някой път от ръката, някой път от главата. Ако е в крака от какво иде неразположението? Един поет ходи като поет. Не му дали плод. Поетът има сега едно голяма наскърбление, че не му дали плод. Че толкоз плодни форми има, че не му дали един плод, какво има. Отишъл поетът не му дали баня, друг взел банята. Най-после и книга не му дали да чете. Три неразположения. Отде е започнало на дело? Някой път когато децата се скарат търсят камъни, някой път търсят тояга. А пък някой път като се скарат търсят друго. Най-първо се поздравяват с камъни, после се поздравяват с тояга и най-после се поздравяват с друго.

Сега вие кое обичате, понякой път когато учителят започне с тояга, с камъни или с друго? Двама души заемате две легла, едното легло е меко, другото няма юрган – такова просто легло. Тези са елементарни работи.

Най-първо имате две сили, едната сила е вътрешно напрежение, която

изкарва плода навън. Този плод увиснал надолу. Законът на теготението тегли този плод надолу. Туй дете, което иска да вземе този плод, най-първо като го изхвърли не го изхвърля толкоз надалече. Туй дете трябва да се приближи при плода. Има вътрешен напор, дали плода е близо до него. Две съображения има. По кой път? Два пътя има. Детето може да вземе плода от дървото направо, пък този плод може да падне долу, че тогава да го вземе, да се наведе и да го вземе. Защото в навеждането туй дете има съображения: да се наведе на земята и да вземе плода – харчи повече енергия. Като дойде до дървото само си протяга ръката, много малко енергия харчи. Има икономически съображения. Преди да е паднал плода го взема. Казва: „Кои са съображенията в откъсването на плода?“ С най-малко енергия става. В неговото съзнание съществува една преценка. При това, ако плодът падне той ще се натърти. Ако се откъсне този плод е здрав. Сега вие се приближавате, какво доказателство да дадете, че имате право да откъснете плода?

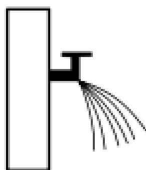

Фиг. 3

Представете си, това е една чешма (Фиг. 3). Вие сте жадни, но водата е много студена. Отказвате се да пиете. Тази вода трябва да я вземете, да я постоплите и тогава да я пиете. На какво съответствува студената вода? То е неузрелият плод. Да я стоплите, очаквате да узрее плодът, да я приготвена за пиене. Казвате: „Не искам да пия от тази вода“. Или някой извор е хубав и веднага идете и пиете. Значи всяка мисъл, която е достъпна за ума ви вие сте готови да я възприемете бързо. Ония лошите не искате да ги приемете. Представете си, че имате един лош човек, той е студена вода. Какво трябва да правите? Да се стопли. Представете си, че сте при един извор, който има висока температура. Колко е най-високата температура на горещите извори в България? – 84 градуса. Като е 84 градуса пие ли се? Трябва да почакате малко да изстине. Значи студената – ще я стопляте, топлата – ще я изстудявате. Сега студената вода, която излиза из земята остава студена. Външните условия спомагат за да остане водата студена.

Поетът търси известни условия, мастилото трябва да има известна гъстота. По-хубаво мастило е, което остава по-големи петна, да не е белезникаво. Пишете с молив – слабо е писаното, пишете с черно мастило – четливо е. Една дума казана може да е като тези хубаво написаните. Лошите думи са хубаво написани. Тези хубавите думи са белезникави, не можеш да ги четеш. Тази поезия на черното мастило е много отривиста. Лошите думи са разбрани, добрите думи са неразбрани. Добрата дума казва: „Какво искаш да кажеш“ – Лошата дума изведнъж разбираш. Да кажем някой

казва на едно дете, „гълъбче“. Някому казва: „Прасе“. Като кажат на детето „прасе“, майката се обижда. Защо се обижда майката? Като кажат „гълъбче“, драго ѝ е. Тя казва: „Прасе не раждам, гълъбче може да родя“, не се обижда за гълъбче. Понякой път когато се обидите направете един философски разбор, защо сте се обидили? Свинята това е един земеделец, орал земята с муцуната. Погрешката къде е на свинята? В какво седи погрешката? Че свинята не впрегнала ръцете си да копае, но впрегнала носа си. Всичката погрешка на свинята е там, че не турила ума си да мисли. Туй, което трябва да мисли тя го турила да копае, тя турила носа си да копае. Какво са направили свинете с копането? Всичките свине може да кажат: „Благодарение на нашите носове се посадиха всичките борови гори. Ровихме с носа и каквато работа вие направихте с ръцете, ние я направихме с носа.“ Тъй може да кажат, но свинете са развалили много корени на дървета.

Всяка работа трябва да се обмисли с ума, да се направи с ръцете, да се възприеме със сърцето. Сърцето е, което възприема нещата. Ръцете са да направят нещата. Ръцете и краката са създадени за външния живот, за физическия свят. Умът е дал плана да се образуват нещата. Сърцето е да организира нещата, сърцето опитва. Волята на човек трябва да бъде разумна, каквото направи добре да го направи. Умът трябва да го начертае, сърцето добре да го възприеме. На физическия свят ние се намираме в едно противоречие. Най-първо даваме на стомаха, трябва да разбираме работата каква е. Ти предполагаш, че някоя храна е хубава, ядеш, след туй трябва да я повърнеш. Де е погрешката? Повръщането показва, че не е мислил човек. Всяка мисъл, която не е добре обмислена се повръща. Всяка мисъл, която е добре обмислена остава. Една мисъл добре обмислена, добре възприета и добре направена остава. Едно желание добре обмислено, добре направено, дадени са условия за желанието и добре възприето, то остава в човека. Всяко желание, което не е добре обмислено, добре направено, добре възприето, то носи лоши последствия. Човек трябва при сегашните условия да впрегне ума си на работа, да впрегне волята си на работа и най-после да тури на работа и сърцето си. При сегашното възпитание обратен е процесът. Вследствие на това имаме голямо разнообразие, големи несрети, туй, от което всичките хора се оплакват, от страданието.

Ако е зимно време – търсете топлината. Ако е лятно време търсете хладината.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
36 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 7. VIII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1942_08_09 Наследници на земята
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

НАСЛЕДНИЦИ НА ЗЕМЯТА

"Блажени кротките, защото те ще наследят земята" (Матея 5:5)

Понякога човек изгубва смисъла на живота и не знае причината за това. В младини той е идеалист, а на стари години става материалист. Ако сечем постоянно клоните на дървото, корените му се развиват чрезмерно и се забиват дълбоко в земята. Значи, когато клоните нямат условия да се развиват, за тяхна сметка се развиват корените. Същият закон има значение и за човека. Когато човек няма условия да се развива духовно, той се развива материално. Корените в него се развиват за сметка на клоните. Обаче, човек, както и дървото, трябва да се развива правилно – и корените, и клоните му трябва да растат еднакво, т. е. той трябва да се развива и материално, и духовно. Ето защо, ние се стремим към такава наука, която да осмисли живота ни. Ние се стремим към такава наука, която едновременно да усили вярата, надеждата и любовта ни.

Мнозина се запитват, какво представя човек пред вселената. Наистина, човек е микроскопично същество пред вселената, но тя представя материалната страна за него. Той трябва да я изучава. За него тя е предметно обучение. Малък е човекът, но милиарди клетки, т. е. милиарди малки същества образуват тялото му и живеят за него. Само стомахът му е образуван от десет милиона клетки. Значи, човешкият стомах е голяма фабрика, в която взимат участие десет милиона работника. Който не разбира смисъла на тяхната работа и не я оценява, казва, че храненето е проста работа. Не е проста работа. Десет милиона работника участват в обяда, който ти си приел. Ако плащате по един лев на работник, за един обяд трябва да платите десет милиона лева. Кой може да плати десет милиона за един обяд? И по една стотинка да плащате на работник, пак е много. Това е само за един обяд. А колко пъти на ден яде човек? Направете изчисление, да видите, колко струва годишно работата само на стомаха. След това изчислете, колко работници има в мозъка, в дробовете и направете сметка, колко струва тяхната работа. Приложете математиката, да видите, какво нещо е човекът и колко струва на природата. Само така ще разберете, имате ли право да се обезсърчавате. Човек се обезсърчава от две положения в живота: от недоимък и от изобилие. В първия случай той купува билети, които не печелят; във втория случай купува билети, които печелят, и той изпада в такова изобилие, което го обезсърчава; не знае, как

да се справи с него, че да се задоволи. Който не печели, не е доволен, търси богатство. И той може да спечели. – Как? – Или като купи всичките билети, или като разполага с големи знания, да разбира науката за щастливите числа и да си вземе билет, който печели.

Кой човек е истински богат? Богат е онзи, на когото умът, сърцето и душата се проявяват правилно. Ще се запитате, съществува ли, наистина, душа. За мене този въпрос е разрешен. Аз виждам проявите на душата всеки момент. Тя се изявява чрез човешкото тяло. То е инструментът, чрез който тя работи. Аз се разговарям с нея и виждам, че тя крие в себе си велика история. Тя носи големи знания в себе си, всичко помни. Само ученият признава съществуването на душата, защото всеки момент влиза в разговор с нея. Тъй щото, който пита, съществува ли Бог, съществува ли душа, има ли любов в света, той сам определя мястото си. Той сам се поставя в категорията на простите; или на онези, които искат да учат; или между истинските учени. За учените тези въпроси са предрешени. Може ли човек да разреши въпросите за душата и за духа, за доброто и за злото? – Може. За онзи, който е в съгласие с Първата Причина на нещата, всичко е възможно. И за него има невъзможни неща, но за тях той никога не мисли. Например, той никога не се запитва, може ли да събере слънцето и луната на едно място и да им даде едно богато угощение. Колкото е възможно земята да отиде на гости на слънцето или на луната, толкова е възможно и те да я посетят. Има хора, лунни типове, но това не значи, че те идат от луната. Луната им влияе силно, и те вечер стават от леглото си, качват се по покриви; те ходят свободно, без да падат. Това е въпрос, който няма отношение към невъзможните неща.

Някой иска да бъде богат, без да мисли за последствията, които богатството може да му създаде. Ако богатството ти създава нещастия, защо ти е то? Това богатство влиза в човешкия порядък на нещата. Какъв смисъл има да се качи човек на Монт-Еверест и да се задуши там? Човек не е пригоден за големи височини. За да се изкачи на този връх, той трябва да носи със себе си чист кислород, да поддържа дишането си. Едно време и човекът е мислил като рибите, че вън от водата няма живот. Но, впоследствие, и някои риби се убедиха, че извън водата може да се живее, и станаха птици. В бъдеще човек ще се убеди, че може да се живее и на големи височини, дето въздухът е крайно разреден. Както рибите използват въздуха от водата, така и човек един ден ще извади от въздуха онази материя, която е необходима за дишането. Тялото на бъдещия човек ще бъде по-фино от сегашното, и той ще живее в етера. Тогава той ще пътува свободно от земята до луната, защото пространството между тези планети е изпълнено с етер, към който човек ще бъде нагоден да живее. Обаче, сегашният човек не може да отиде на луната, не е годен за там –

дробовете му не могат още да възприемат етера. Който си е изработил дробове, нагодени към етера, свободно може да пътува до луната. Според окултистите, има такива хора на земята. Те пътуват не само до луната, но и до други планети. Обаче, как става това, не може да се докаже научно. За истината това не е важно. Тя не се нуждае от доказателства. Доказват се само материалните работи. Светлината има ли нужда от доказателства? Ако доказвате броя на трептенията на червената, жълтата или на синята светлина, с това още не се доказва самата светлина. Трептенията са превозни средства на светлината, но светлината, сама за себе си, не е трептение. Човек си служи с автомобила като превозно средство, но самият автомобил не е човекът. Автомобилът е едно нещо, а човек – друго; трептенията на светлината са едно нещо, а светлината е съвсем друго; трептенията на музикалния тон са едно нещо, а музиката няма нищо общо с трептенията. Звукът се предава чрез трептенията на въздуха, но нито звукът, нито трептенията представят същинската музика.

И тъй, когато говорим за човека, можем да го разглеждаме като индивид, като личност; можем да го разглеждаме и като колективно същество, излязло от един общ Източник на живота. Той е дошъл на земята, да живее за себе си, за дома си, за отечеството си, за цялото човечество. Най-после, като мине през всички фази на живота, той ще съзнае, че е дошъл на земята, да живее за своя Създател. Да живееш за Създателя си, за Бога, това значи, да имаш любов в себе си. Да живееш за светлината и да се ползваш от нея, това значи, да имаш очи. Който има очи, той вижда и светлината, и Бога и ги познава. В този смисъл, те не се нуждаят от никакви доказателства. Ще каже някой, че чувствал Бога. Чувстването на нещата е средство, с което човек си служи, но то не е доказателство. То е превозно средство за човека, каквото е автомобилът за физическия му живот. Обмяната между Бога и човешката душа е доказателство за съществуването на Бога и за Неговите прояви като Любов, Мъдрост и Истина. Да живееш в Бога, и Той да живее в тебе, това е доказателство за Неговото съществуване. Казано е, че Бог е Любов. Значи, любовта е отношение на Бога към нас. Обичта пък представя отношение на човека към Бога. Малцина разбират тези отношения, затова те обичат, без да знаят, кого обичат. Някой ги люби, без да знаят, кой всъщност ги люби. Някой казва, че еди-кой си го люби – Петко, Стоян, Драган. Човек не може да люби. Може ли едно кило вода да задоволи жаждата ви през целия живот? Може ли един скъпоценен камък да ви украси? Следователно, един човек не може да задоволи нуждата на душата ви, да бъдете любени; нито човек може да обича само едного. Ако Бог не живее в човека, подобният му не може да го обича. Може ли котката да обича човека за самия него? Тя го обича за хляба, който той ѝ дава. Като престане да я храни, и тя престава да го посещава – не го обича вече.

Всички хора говорят за любовта, но малцина я разбират като велика сила, като велика добродетел. Тя осмисля живота и внася хармония в него. Без любов животът е смърт, а без обич – ад. Когато престане да люби, човек умира; когато престане да обича, той слиза в ада. Бог каза на първия човек: „В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш". Това значи: в който ден престъпиш закона на любовта, ще умреш. Смъртта подразбира отдалечаване на човека от любовта. Като говорят за любовта, хората я разглеждат като проява, от една страна, в индивидуалния живот на човека, а от друга, като проява на колективния живот. От това гледище, авторите, различните писатели, романисти, философи, разглеждат въпросите на живота. Например, Виктор Юго разрешава вътрешните противоречия в индивидуалния живот на човека. Толстой пък разрешава един голям социален въпрос – причината за войните, за големите спорове и недоразумения между народите. По отношение на своите възгледи, в романите си „Клетниците" и „Война и мир", и двамата са прави.

И сегашните хора се питат, като Толстоя, коя е причината за съществуването на злото в света. Какво правят войниците, когато минават през някой мост? За да не го разрушат, те не вървят ритмично, но по един или по двама-трима, безразборно. На основание на този закон от физиката, казвам: Злото съществува по причина на ритмичното правене на зло. Когато войниците вървят ритмично по някой мост, те го събарят. Когато много хора вървят ритмично в посока на злото, те създават големи катастрофи в света: земетресения, наводнения и др. За да престане злото, да се прекратят катастрофите, хората трябва да се откажат от ритъма на своя изопачен ум и своето сърце, от единодушието в злото. Те трябва да се обединят по ум, по сърце и по воля в правене на добро, за да превърнат земята в рай, а живота си – в музика и песен.

Не е достатъчно само човек да търси причината на злото, но той трябва да бъде готов да се откаже от него. Ако не се откаже от своята алчност, той не може да влезе в Божествения порядък на нещата. Ако пчелата – работница не може да излезе от обществото на пчелите, нищо няма да придобие. Тя ще има царица – пчела, която ще ѝ заповядва, и завинаги ще си остане работница в кошера на своята царица. И в кошера има ред и порядък, чистота, но този ред и порядък не е идеален. Ако пчелата се стреми към нещо възвишено, трябва да напусне кошера. В живота на пчелите е допуснато многомъжеството, което не може да бъде идеал на един възвишен свят. Техният строй е отживял времето си. Всяка съзнателна пчела търси нови условия, за нов, възвишен живот.

В какво се заключава идеалният строй на живота? – В прилагане на

любовта и на обичта. Вън от любовта и обичта никакъв идеал не може да съществува. В бъдеще, когато се приложат любовта и обичта в живота, хората няма да се страхуват от смъртта. Те няма да умират, но ще минават от един свят в друг. Хората умират днес, по единствената причина, че не са хармонизирали любовта и обичта в себе си. Който не ги е хармонизирал, не може правилно да ги прилага. Слушах една млада жена да се оплаква от положението си. Разправя, че се оженила преди две години, а се обичали с мъжа си седем години преди женитбата си. И тя не знае, какво е станало помежду им, но той обикнал друга жена и казвал ѝ: Ще ме извиниш, сега не те обичам, както по-рано. Ако ти ме обичаш, пожертвай се за мене, остави ме свободен. Понеже жена му го обичала, макар и с мъка, тя го оставила свободен, не го напуснала, но не се месила в любовта му. Тази жена е разумна. Тя разбира, че не може да се бърка в живота на сърцето, но иска да знае, коя е причината за новото положение, в което се намира. Много просто. Кога човек обича някого? – Когато той се жертва за него. Следователно, тази жена, в миналото някога се е пожертвала за него, и днес той ѝ благодари с обичта си. Като обича тази жена, той ще прояви и към жена си по-голяма любов, но ако тя го остави свободен. Той ще оцени жертвата, която тя прави за него, и ще ѝ благодари. Същото се отнася и до жената. Любовта е единна и непреривна. В нея няма никакви престъпления, никакво зло. Престъпленията, които хората приписват на любовта, се крият другаде, а не в любовта. Те не я разбират, или криво я разбират. Любовта повдига и възкресява човека, а не го умъртвява. Бог се проявява чрез любовта във всяко живо същество. Колкото повече хора обича човек, толкова повече се е отворил за Бога. Любовта е път към повдигане. Как се проявява любовта, не е важно. Тя има милиони начини за проявяване. Важно е да се придобие нещо ценно чрез нея. Като се повдига от едно стъпало на друго, човек ще дойде най-после до великата любов, в която няма измяна, няма престъпления, няма смърт. Тя носи радост и щастие, тя носи свобода и безсмъртие.

Задачата на разумния свят се заключава в това, да освободи човека от заблужденията, които носи от миналото, да внесе в живота им нов, велик морал. Защо трябва хората да се съмняват едни в други? Трябва ли мъжът да се съмнява в жена си, да мисли, че тя търси други мъже? Трябва ли жената да се съмнява в мъжа си? Защо мъжът да не гледа на жените като на свои дъщери и сестри и така да ги обича? Защо жената да не гледа на мъжете като на свои синове и братя и така да ги обича? Бащата обича дъщерите си, майката обича синовете си. Има ли нещо престъпно в тази любов? Семейството е създадено, именно за това, да регулира отношенията между мъжа и жената, да ги повдигне на по-висока степен. Не мислете, че, ако някой мъж обича една жена, той върши престъпление. В любовта няма престъпления. Невъзможно е да любиш, и да вършиш

престъпления. Който люби, не върши престъпления; който не люби, върши престъпления. Това се отнася еднакво и за мъжа, и за жената. Радвайте се, когато хората се обичат. Не се ли радвате, когато бащата обича дъщерите си, а майката – синовете си? На земята няма по-възвишена любов от тази, на майката и на бащата.

Днес повечето хора не разбират любовта, а говорят за нея, приписват ѝ качества, каквито тя не притежава. Това е любов на насекомите, с която ние не се занимаваме. Едва сега хората влизат в любовта на сърцето. Те четат романи, влюбват се, мислят, че познават тази любов. И нея още не познават. Ако тази любов още не е разбрана, колко по-неразбрана е великата Божия Любов. Ще каже някой, че познава Бога, че Той е близо до нас. Понякога Бог е близо до нас, някога е далеч. Когато Го обичаме, Той е далеч от нас. Когато не Го обичаме, Той е близо до нас, учи ни, възпитава ни. – Как? – Чрез страданията. Когато жената се оплаква от мъжа си, ще знаете, че той е близо до нея, на всяка стъпка я следи, да не направи някаква погрешка. Когато е далеч от нея, тя е доволна от него и знае, че той я обича. Тя има вяра в него и го оставя да се проявява свободно. Понятията „близо и далеч" са относителни. Разумните същества, които се движат с бързината на светлината, отиват до слънцето за осем минути и се връщат за осем минути. Те са близо до нас.

Обикновеният човек, за да отиде до града и да се върне, трябват му един-два часа. Значи, той е далеч от вас. В бъдеще мъжът и жената ще живеят далеч един от друг. Ако жената е на слънцето, мъжът ще бъде на земята. После ще сменят местата си. Мъжът ще се качи на слънцето, а жената ще слезе на земята. Адам направи грешка, като извика жената от другия свят, в който тя живееше. Той я взе при себе си, но, в края на краищата, и двамата излязоха от рая. За да се обичат, хората трябва да се вселяват едни в други. При това положение, те няма да се карат, няма да се сърдят. Ако жената се разсърди, мъжът ще се всели в нея. Ако мъжът се разсърди, жената ще се всели в него. И така, те няма да се карат, ще бъдат скрити един за друг. Сам човек може ли да се кара? Вътрешната страна на живота представя небето, а външната – земята. Който иска да запази хармонията си, трябва постоянно да влиза в себе си и да излиза, т. е. да се движи между небето и земята, като полюси на живота. Който разбира любовта, не се страхува, че някой може да му я отнеме. Любовта е великото житейско море. Кой може да отнеме водата на това море и да го пресуши? Водата на любовта е неизчерпаема. Който люби, никога не изменя на любовта. Който иска да го любят, трябва да стане като детето. Всеки се радва на детето, всеки го носи на ръце. Можете ли да носите един мъж или една жена на гърба си? Следователно, за да бъде обичана, жената трябва да се откаже от желанието си, да я носи мъжът на гърба си. И мъжът трябва да

се откаже от желанието си, жена му да го носи на гърба си. Само така той може да бъде обичан.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята". Кой човек е кротък? – Който носи в себе си любовта и обичта. Той гледа на хората като на души, не се съмнява в тях, не ги измъчва, не им причинява страдания. Ако е жена, никога не се съмнява в мъжа си, не допуща нито една лоша мисъл за него; ако е мъж, и той не се съмнява в жена си и не допуща нито една лоша мисъл за нея. Кроткият познава любовта и обичта и вярва в техните прояви.

Като се говори за любовта, ние не разбираме свободната любов, която хората допущат. Любовта стои по-високо от свободата. Тя произтича от истината, а същевременно носи в себе си и истината, и мъдростта. Ще кажете, че никой не ви обича. Това не е вярно. Няма живо същество в света, което да не е обичано. Едно се изисква от човека: да възприеме любовта чрез ума, чрез сърцето и чрез душата си. Който не възприема така любовта, не може да я познае. Както познавате въздуха, така трябва да се запознаете и с любовта. И тогава, няма да казвате, че мъжът ви или жена ви не ви обичат, но ще знаете, че като ви е изпратил на земята, Бог ви е обикнал. Той не ви е пратил между мъже и жени, но между братя и сестри, да им покажете, какво нещо е любовта. Не очаквайте да ви обичат, но вие обичайте. Бъдете герои да проявите любовта, да бъдете носители на новото в света.

15. Беседа от Учителя, държана
на 9 август, 10 ч. с., 1942 г.
София – Изгрев

1942_08_09 *Любов и обич*
утринно слово

ЛЮБОВ И ОБИЧ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана за Никодима, човек, който във времето на Христа се е интересувал от новите неща.
„Изгрява слънцето“

Приятно е човек да може да си почине. Някой път слушателите не могат да слушат, понеже са уморени. Има много работи да ги занимават, които не са толкова важни. Някои предмети са много важни. Например боли те коляното. Слушаш беседата, но в коляното се развива една беседа, съдържанието на беседата е много интересно. Някой път имаш главоболие. Сега главоболието: то е разправия в главата, вземане и даване. Братя и сестри, като не могат да се споразумеят в главата, започват да се карат. Виждам ги: единият на единия бряг, другият на другия бряг, че двамата се карат, пререкания има. Карали се две жени селянки, едната на едната страна, другата на другата страна. Едната говори, другата мълчи, едната говори, говори, другата мълчи. Тя казва: „Кажи нещо, мари, ще се пукна.“ Какво ще ѝ каже? Среща те, казва: „Ти си невежа.“ „И ти си невежа. Невежа... простак... некултурен... зелен си още, неузрял...“ После: „Не си духовен...“ Още: „Божествен не си станал...“

В прочетената глава казва, че Никодим се е интересувал от новото. Казва Христос: „Човек на новото не може да влезе в новия живот, ако не се роди изново.“ Сега, първото нещо: роденият не мълчи. Щом се роди той, запее. Като запее, всички го слушат. Роденият винаги започва с песен. Всички се радват. За тази песен бащата и майката правят поменик на детето, че е запяло. Даже на мене са ми разправяли, казват: „Колко хубаво пее това дете.“ Казвам: „Горе от Божествения свят иде, как да не пее.“ То слушало хубавите песни на ангелите, като дойде тук, ще пее. Казват: „Ангелче.“ Действително, ангелче. Но туй е поезия на бащата и майката, те така схващат. Който не е баща и майка, казва: „Това кречетало.“ За майката и бащата е песен, за онези, които не са баща и майка, кречетало е, казват: „Как го търпят?“

Та казвам, мъчен е животът да се разбере без любов и обич. Всеки човек, който иска да разбере живота без любов и без обич, всичките хора му се струват като кречетало, никой не може да говори сладко. То трябва да се говори сладко. В старите българи има някои умни старци. Той има няколко сина, има няколко снахи: стари и по-млади. Но свекърът обича най-младата. Тя е пълничка, с валчесто лице, с малко кафяви очи, спретната. Казва на бабата: „Ще кажеш на младата снаха да замеси хляб." Не казва, че иска от старата, но от младата хляб да му омеси. Че коя е старата? Някой път я хука, колко бели направила. Старата знае какво ще направи, младата никаква беля не ти е направила. Новото ще искаш да видиш, то какво ще направи. Младата да замеси хляба. И действително нейната пита е по-сладка. Случва се по някой път, че младата снаха като опече хляба, ако имат болка, хората оздравяват. Някой път старата като направи хляба, заболяват. Тогава българите казват, че едната е късметлия, другата не е. Тогава, който иска да си почива, по-добре да не меси хляба, да не готви, да си почива. Ще я накарат да донесе вода, тя крак ще си счупи, ще направи някаква беля. Само ще я накарат някой път двора да мете, и пак е недоволна защо всякога двора трябва да мете.

Та казвам, сега е същият въпрос. Трябва човек да се роди. Кои са качествата на родения човек? Той трябва да знае три неща: роденият човек от Бога мисли право, чувства право и постъпва право. Защото в човешкия живот три неща играят важна роля: движението, в което се изразява човешката воля, как да ходи човек, учение – втора степен, и работа. Работа, това е най-високото, което човек може да прояви на земята. Той се движи, учи се и работи. Онзи, който не може да се движи, той не може да се учи. Онзи, който не може да се учи, той не може и да работи. Умът трябва да се храни, сърцето трябва да се храни и душата, и тя трябва да се храни. Човек, който не храни ума си, просвета не може да дойде в него. Онзи, който не храни сърцето си, не може да се облагороди сърцето му и онзи, който не храни душата си, той силен не може да бъде. Когато душата се храни, човек е силен. Когато сърцето се храни, човек е благороден. Когато храни ума си, човек е просветен.

Та казвам, просветата не иде от четенето на книги. Човек се ражда с тия възможности. Сега по някой път вие се спъвате, казвате, че сте остарели. Някой път ви заболи кракът, някой път ви заболят ръцете или гърбът. Това не е старост. Заболят те краката да ти кажат, че добър трябва да бъдеш. Заболи те сърцето, казва: „Благороден трябва да бъдеш." Заболи те главата, умен трябва да бъдеш. Главата му казва: „Умен трябва да бъдеш." Той ходи при този лекар, при онзи лекар да му дадат лекарство да оздравее. Като се просветиш, главоболието ще изчезне. Като се

облагородиш, болката в сърцето ще изчезне. Като нахраниш душата си, силен ще станеш, всичко ще върви. Ние, като не разбираме нещата, само се оплакваме, казваме: „Болят ме краката." Трябва да храниш краката си, затова са болни. Трябва да храниш сърцето си, затова е болно. Не храниш ума си, болен ставаш.

Какви са новите веяния? Ще кажете, че се събрала млечна киселина в мозъка или че се събрали някакви отрови във венозната кръв, или че мускулите са отслабнали. Има въпроси, които можем много лесно да разрешим. Минете през кое да е село, залаят ви кучета, и вие, като минавате няколко пъти, им хвърляте камъни. Това куче те започне. Този, който хвърля камъни, културен ли е? Казва: „Не си културен." Кучето те пита къде отиваш, ти му хвърляш камъни, казваш: „Не е твоя работа." Ти си културен човек, разправи му къде отиваш. „Не е твоя работа къде отивам, аз отивам, където аз искам." На туй куче, като те залае, хвърли му малко хляб. Някой път и в тях има едно разбиране. Например, ако хвърлиш прост хляб или геврече, или симид, или бял хляб – различава. Като минава туй куче, и като му дадеш симид, очите му са отворени, весело гледа. Като мине, казва: „Няма ли пак от онези кривите работи, от симида?"

Сега, ако едно куче може да благодари за малкото хляб, защо и човек да не може да благодари за онези хубави мисли, за онези, сладките, думи, които човек може да каже? Аз следя навсякъде съвременните културни хора. Вестниците са крайно некултурни, не пишат право. После, гледам съчинения пишат, казват, много логични. Никак не са логични, не са турени както трябва. Аз може да ви туря краската на едно ядене, но маслото развалено, брашното горчиво. Много хубав цвят може да има. Може да няма такава краска яденето, и да е здравословно.

Та казвам, всяка наша мисъл трябва да има светлина. Казва някой: „Я ми кажи за оня свят." Ни най-малко не се интересува за оня свят. Оня свят е този свят и този свят е оня свят. Аз с този свят, ти с оня свят. Но ти в оня свят, като приказваш, ставаш аз, и аз ставам ти. Аз ти говоря на земята, аз съм във физическия свят, в духовния свят си ти. Ти, като говориш от духовния свят, ставаш аз. Аз ставам ти, ти ставаш аз. Каква е разликата? Аз съм във физическия свят, ти си в духовния свят. Аз се качвам в духовния свят, ти слизаш долу. Каква е разликата? В единия случай аз съм на физическото поле, слязъл съм долу. Ти си горе в оня свят, учиш се. Като се научиш в духовния свят, аз съм, който съм се научил, ти си, който си слязъл.

Значи в духовния свят има едно движение – да излезеш из къщи навън и да

влезеш. Като влизаш вкъщи, то е този свят. Като излизаш от къщи навън, то е оня свят. Физическият свят, значи, е ограничен свят. Неограничен свят е духовният свят. Тогава ограниченото винаги се включва в неограниченото. Къде е физическият свят навън, и с духовния свят ли е физическият свят? Не, вътре в духовния свят е.

По някой път казваме: умен човек. Де седи неговият ум? В главата му горе. На специфично място човек живее в главата си. Главата е разделена на области. Разумността е поставена на специфично място в мозъка. Щом говорим за неговата добродетел, той живее вече горе, не живее вече по-долу. Туй, което наричаме слънчев възел, то не е в главата. Като кажем, че човек живее във физическото поле, той живее в цялото тяло: чувства ръцете, чувства краката, навсякъде в тялото му е приятно. Значи, когато живееш в тялото, на физическото поле си, когато живееш в сърцето си, ти си в духовния свят, и когато живееш в ума си, ти си в Божествения свят. Ако на физическия свят живееш, даваш предимство но физическото тяло. Физическият свят има предимство, той е на първо място, другите ги туряш на второ място. Някой дава предимство на духовния свят. Мнозина казват: „Имаме благородни чувства.“ Някои дават предимство на ума. Трите неща съединени ведно, човешката мисъл, човешките чувства и човешката душа или волята на човека, те съставят човека. Да кажем, имаш една мисъл. Ако ти не можеш да правиш подбор на своята храна, каква мисъл имаш? Вземете патката, която минава за толкова глупава, знае да избира кои зърна да кълве. Турите ѝ едно кафеено зърно, като го погълне, пусне го. Като ѝ турите едно бобено зърно, познава дали е за ядене, или не. Дайте ѝ царевично зърно, веднага го гълта. Често има хора, като им дадеш кафе, като им дадеш боб, го гълтат, и вследствие на това им става неприятно вътре.

Та сега ще ви дам един пример. Имахме един приятел, който обичаше да държи сказки за спиритизма и съобщението с оня свят, обичаше да доказва, че има духове и може да се съобщава с тях. Държал в Плевен една сказка, събрала се доста голяма публика. След като държал сказката, останал доволен. Един от публиката излиза и казва: „Искам да ти кажа нещо на тайно.“ „Аз, казва, си мисля какво ли ще ми каже.“ Иска да му каже нещо, никой да не го чуе. Казва му: „Ти си голям вагабонтин.“ Тя е една французка дума, голям вагабонтин значи голям скитник, който ходи да заблуждава хората. Казва: „Преряза ме.“ Що ти трябваше да го слушаш? Остави го, кажи му на този: „Не съм разположен да слушам, друг ден ела, че ми разправи.“

Никога не допущайте в ума си думи без съдържание. Питам сега, в какво седи обидността на думата, когато кажат някому свиня? Като кажат

някому, че е свиня, може ли да стане свиня? В какво седи обидното на свиня трябва да знаем. Свинята търси разрешението на въпроса чрез носа си. Постоянно, дето иде, все рови нещата, мисли, дето иде, изравя нещата. Заведе някоя свиня при една круша, като изяде крушите, които са окапали, ще започне да рови, и се чуди защо няма още круши. Тя мисли, че може да изрови нещо.

Добре, някой от вас може да постъпи по следния начин. Не ви върви. Искаш да знаеш защо не ти върви. Започнеш да ровиш да се поровиш в миналото. Ако остане да се ровиш в своето минало, не ще прокопсаш. Никакво ровене. Да ровиш да посееш жито, царевица, разбирам. Не се ровѝ в своето минало. Ако нещата се заравят, това показва, че условията не са добри. Често, когато оставяме да се ровим в нашата мисъл, колко пъти забравяме нещата? Ровиш се, ровиш се, нищо не можеш да изровиш. Остане ли да се ровим в миналото дали сме били духовни, или не... Има един речник, който трябва да се изправи. Сега не знаем дали първата свиня, която Господ създаде, беше като сегашните. Мислите ли, че първата свиня е била като сегашните?

Един италиански художник искал да нарисува образа на Христа. Започнал да търси обект. Среща един млад момък, повиква го в ателието си и нарисува образа на Христа. Остава доволен и му платил богато. След десет години му дошло наум да нарисува Юда, тръгнал да търси обект, намира друг човек, допаднал му, че може да нарисува Юда. Нарисува Юда. Той му казал: „Господине, преди десет години ти рисува Христа, сега рисуваш Юда Искариотски. Аз съм същият." Казвам, за да замязва на Юда Искариотски, той не е живял хубаво. Преди десет години живял приблизително живота на Христа, след десет години живее живота на Юда Искариотски, много просташки живот.

Казвам, мислите, желанията и постъпките, които минават през нас, дават външния облик на живота. Какво ще бъде положението, като те гледа Бог, че целия ден си недоволен, гневен, сериозен? Защо? Или не сте разположени. Какво ти дава повод да се сърдиш? Трябва да се обосноват нещата. Ти се сърдиш. Защо? Не са ти платили толкоз за работата? Може би този човек, на когото си работил, не е богат, толкоз има, толкоз ти дава. Може би да е искрен, този човек, казва: „Струва си", оценява труда ти.

Има хора, които обичат да имат картини. Една картина някой път струва пет–шест хиляди, някой път десет хиляди, сто, двеста хиляди. В Америка в миналото столетие дадоха едно изложение. Един европейски художник изложил картините си. Малко му дали за картината, той се разгневил и разрязал с нож картината си на две. Американците, като чули, че разрязал

картината на две, дали му два пъти повече. Американските богаташи наддавали за нея. Казва: „Трябваше по-рано да я разрежа.“ Но не всякога е така. Тия сравнения не всякога може да поправят човека.

Ще ви приведа още един пример да ви покажа, че разрязването на картината не всякога ползва. Били двама приятели. Оженва се единият, иска да даде урок на своята възлюблена, че трябва да го слуша, че само така ще може да живее. Оженват се, минава котката край него и той я разкъсва. Младата булка казва: „Пропадам. Ако разчекна котката така, какво ли ще стане с мене?“ Десет години живели много добре. Оженва се неговият приятел, но не могат да живеят, карат се. Казва: „Как стана, че вие живеете добре?“ Казва: „Ще ти кажа тайната. Аз разчекнах котката. Тази котка помогна. Оттам насетне моята възлюблена слуша.“ Той отива вечерта, минава котката, разчеква я. Тя му казва: „Закъснял си.“ Ти ще идеш на стари години да играеш на хорото. Като те видят, ще ти се смеят. На стари години не може да играеш като млад. Ако ти на млади години не може да играеш тъй, както трябва, на стари години какво ще направиш? В сегашния живот да знаеш, че те гледа Господ и да те е срам от Господа. Като се разгневиш, да дойдеш на себе си още в първия гняв. Разправя се в Битието: Каин, когато беше недоволен от брата си, мисли как да го претрепе. Пита го Господ: „Защо си така начумерен, къде е брат ти?“ „Че не съм стражар.“ Казва: „Кръвта на брата ти вика постоянно.“ Направиш някоя погрешка, и нещо ти казва: „Не е хубаво това, което го правиш.“

Музикантите всякога обичат тази цигулка, която дава хубав тон. Всеки художник обича хубавите бои, хубавите платна, хубавите четки. Всеки обича един шивач, който добре шие. Всякога обичаме хубавите съчинения, навсякъде обичаме хубавото ядене, което е добре сготвено. А пък ние не сме готови. Казвате: „Не си струва човек да живее хубаво.“ Че няма нещо по-хубаво да храни човек ума си със светли мисли, няма по-хубаво нещо да храни човек сърцето си с благи чувства, няма по-хубаво състояние да си храни душата, тъй както трябва.

Вие като идете в невидимия свят, Господ ще ви каже само две думи: „Как прекарахте живота си на земята?“ Само туй ще ви попита и няма да ви чака да Му разправяте. Щом те попита как си преминал живота на земята, веднага целият живот ще се яви като на филм и няма нищо да разправяш на Господа, животът сам ще разправя. Ти ще видиш всичките пози, и на тайно, което си направил, всичко ще изскочи. Какво ще разправяш на Господа? Ще те прати Господ да коригираш наново този филм. Казва: „Не е направен така, както трябва.“ Понеже малко солчица трябва за яденето, малко пипер трябва. Не може без солчица, не може без пипер. Но половин кило сол в яденето или сто грама пипер е много. Малко сол, с

трите пръста ще хванеш, не цяла шепа.

Сега, като идете на небето, Господ ще ви попита как преминахте живота на земята. Какво ще кажете? Ще излязат неща, дето не сте ги сънували. Много пъти човек направи нещо, и го забрави. Разправяше ми един свещеник, казва: „Аз, свещеник, седя и проповядвам на хората, пък по някой път влиза вредна мисъл: що стана поп да ходиш да ръсиш този и онзи за петдесет пари, що не стана търговец да печелиш пари? Някой път мисля да стана съдия. Ще осъдиш някого, ще вземеш двайсет–трийсет хиляди лева." Казвам, махни се от този дявол. Ако вземеш двайсет–трийсет хиляди лева, ще ядеш ли по-сладко? Или ако си търговец или каквото и да е друго, ще ви бъде ли по-добре?

Всичко седи в онези светли мисли, които всеки ден добиваме, онова светло чувство, онези светли постъпки. То е великата радост, те са вечните блага, които славят човека. Всяка светла постъпка те слави. Тя е, която те обича, тя върви с тебе. Една светла мисъл, тя е, която върви с тебе. Те са, като заминаваш за другия свят, те идат като свидетели. Тия, които идат против тебе, те не са които те обичат. Светлите мисли, светлите чувства, те са богатството на човека, те са неговата култура, те са неговата сила. Затова Христос говори, като казва: ако не се родите от вода и Дух. И казва тогава: „Господ толкова възлюби света, че даде Своя Син единороден." Аз виждам всеки ден Божията любов. Светът както е направен, както изгрява слънцето, както изгряват звездите, както растат растенията, както текат реките, както духа вятърът, всичко туй за мене е проявление на Божията любов. Онзи, тихият вятър, който милва главите, лицето; онази, тихата светлина, която прониква в очите; онези хубавите плодове, които утоляват жаждата; водата, която утолява жаждата – навсякъде виждам Божиите блага. Някой път забравяме, и търсим къде е Господ.

Разправяше ми един български свещеник, казва: „Аз бях много кибритлия." Много благороден свещеник, но кибритлия, в момента може да се разгневи. Този свещеник със своето невъздържание си създал неприятности. Дошъл първият владика във Варна. С него имало един дякон, като служили, направил една малка погрешка в служенето. Свещеникът веднага в олтаря му удря една плесница, че тъй не се служи. Този дякон след време става владика и идва в същата епархия, където бил свещеникът. Двайсет години го мъчил. Не си позволявай да биеш дякона в олтаря.

Научете се да не роптаете. Някой път казвате: „Забравил ме е Господ." То е лъжа. Не Господ те е забравил, ти си Го забравил. Туряш своята погрешка на Господа. Единственият, Който не забравя в света, то е Господ. По някой

път, ти като Го забравиш, Той си мълчи. Та казвам, научете се да бъдете искрени. Вие сте богати. Аз гледам, хората нямат въздържание. Пътува по пътя, дойде до някоя чешма, веднага тури устата да пие. Не бързайте, постойте десет–петнайсет минути, погледайте водата, и тогава пийте. Погледай я, измий си ръцете, и тогава пий. Порадвай се на водата, няма защо да бързаш. Минаваш покрай някоя градина, намери стопанина на градината, поразговори се с него и тогава кажи: „Мога ли да опитам вашите плодове в градината?“ Ти влезеш в градината и не питаш никого. Трябва да имате отношение. Намери първо този стопанин, запознай се първо с него. Или влезеш в някоя библиотека, намери най-хубавата книга и чети. Храната, която оставя в тебе сила, храната, която в тебе оставя топли чувства и която оставя материал за мисълта, тя е добрата храна.

Ако не се родите отново от вода и Дух. Всяка сутрин, като стане човек, трябва да мисли да предизвика светлия образ на Бога. Всяка сутрин, като стане, да предизвика онова топло чувство в сърцето. Всяка сутрин, като става човек, да си представи най-хубавата храна, която Бог му изпраща за неговата душа. Като сте станали днес, да се радвате, че Господ ви е определил една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава храна за душата ви. Да се радвате за тия три блага. Вие в дадения случай забравяте, че мислите за други работи. Като дойде светлата мисъл, като дойде светлото чувство, като дойде светлата постъпка във вашата душа, тогава мислете за други работи, и животът ще бъде уреден.

Човек, който не може да обича, е закъснял. Човек, който не може да люби, е закъснял.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и девето утринно слово
7 юни 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_08_12 Силните
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

СИЛНИТЕ

Размишление.

Представете си, че сте нарисували на дъската окръжност с един диаметър. Центърът на окръжността, означен с единица, определя силата, която е създала света. С две означаваме самата окръжност, която е граница на света. Тройката пък представя диаметъра, т. е. силата, която е вложила съдържание на света. И човек минава през същите числа: през единицата, която създала неговия свят; през двойката, която ограничила неговия свят и през тройката, която вложила съдържание и смисъл в него.

Като ученици на живота, вие искате да се учите, но същевременно искате да станете и учители. Днес не се става лесно учител. Едно време, за да станеш учител, трябвало да свършиш най-малко четири-пет класа. И с първокласно образование се е ставало учител. Сега, за да станеш първоначален учител, трябва да си свършил гимназия. За да станеш гимназиален учител, трябва да свършиш университет. Някой иска да стане професор. За това е нужно да свършиш не само гимназия и университет, но да си специализирал по някакъв отрасъл от науката. Някой пък иска да стане силен, учен човек, или да се прояви в духовно отношение. Как можеш да станеш такъв? Трябва да си работил много в известна област и тогава да реализираш желанието си. За да постигне известно положение, човек трябва да изпитва любов и обич към това, което иска да придобие.

Каква е разликата между понятията „любов и обич"? Под „любов" разбираме това, което постоянно дава и никога не взима. Под „обич" разбираме това, което всякога взима и нищо не дава. Бог се проявява в човека чрез своите атрибути: постоянно дава и постоянно взима. За някои това не е ясно. Те не могат да си представят, как така Бог постоянно дава и постоянно взима. Че някои не разбират известни неща, това не значи, че те не съществуват. Много неща не разбира човек, но, въпреки това, те стават. Как ще обясните, например, процеса на човешката мисъл? И най-учените не могат точно да обяснят процеса на мисълта, но тя си тече изминава известен път. Разбирането или неразбирането на този процес не спира течението на мисълта. За да си обясни, как идат мислите, по какви закони се движат преди всичко, човек трябва да стане господар на своите мисли.

Като дойдем до мисълта, съставена ог числата 1, 2 и 3, казваме, че е динамическа. Всяка мисъл, която създава един свят около себе си, която внася в него известно съдържание, е динамическа. Всяка мисъл, която не създава нещо, която не ограничава и която не внася съдържание и смисъл в човека, е слаба. Ще възразите, че мислите добре. Който мисли добре, и пее добре. И обратно: Който не пее добре, не може да мисли. Слабият не мисли добре. Който не е силен и разумен, също така не мисли добре. Силният има добри мисли, добри чувства и добри постъпки. Ще каже някой, че от десетки години насам следва Божественото учение и още не е станал силен и добър. Отде знае той това? От години насам житото се сее в земята, и привидно е останало също; то не се изменило, но е вършело и до днес още върши своята работа. Човек живее и съществува благодарение на водата, на въздуха и на светлината. Като отваря и затваря устата си, въздухът влиза и излиза от нея. Така той приема и водата. А като отваря очите си, той приема светлината и се ползува от нея. Следователно, от създаването на човека до днес, той приема едни и същи елементи за подържане на своя живот и привидно е останал все човек, но разликата между първобитния и днешния човек е голяма.

Днес всички хора търсят правилно разрешение на социалните въпроси. Един. от социалните въпроси е женитбата. Всеки иска да знае, кой е правият начин за разрешаването му. Кой трябва да се жени? – Само онзи, който е умен, добър и здрав. Той ще създаде здраво и добро поколение. Ако не си умен, добър и здрав, по-добре не се жени. Няма защо да се жениш, да създаваш хилаво поколение. Светът се нуждае от умни, добри и здрави хора. Всяка мома и всеки момък, които искат да се женят, трябва да отговарят на тези изисквания. В такъв случай нека се женят. – Каква е Божията воля? – Волята Божия е определена: жени се само умният, добрият и здравият. Бог създаде първите хора умни, добри и здрави и позволи им да се женят. На онези, които не са умни, добри и здрави, Той забранява да се женят. Човек се жени всеки момент, без да разбира смисъла на женитбата. Всяка хапка хляб, която туря в устата си, не е нищо друго, освен женитба. Ако човек сдъвче хляба правилно, а стомахът го смели добре, в него се развива сила. В този смисъл, силата, която той придобива, представя детето, което се ражда от женитбата на човека с хляба. Жени се за хляба и става силен само онзи, който е умен, добър и здрав. Това показва, че умствената, дихателната и храносмилателната система в него са добре развити. Ако една от системите не работи добре, той ще яде, но хлябът няма да се използува правилно и не може да развие необходимата сила. Той ще яде, но храносмилането няма да става правилно. Какъв смисъл има това хранене? Има смисъл човек да се жени, т. е. да се свърже с хляба, но да го използува добре.

Помнете: всяко нещо е ценно, когато става на време. Тогава то се използува разумно и дава добри резултати. Ако се жените, навреме да се жените. Ако раждате, навреме да раждате. Какво дете ще бъде това, което се ражда на първия, на втория, на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия или на осмия месец от зачеването му? Каква жена е тази, която бабува на майка, която носи детето си само един или два месеца след зачеването му? Не ставайте майка на такова дете. Не бабувайте на преждевременно родено дете. Имайте търпение да дочакате деветия месец. Не е лесно да бабуваш на такава майка. Още по-мъчно е да родиш такова дете. Това раждане е последствие от стария живот, дето има болести, недоразумения, противоречия. Старият живот е мътен порой, който трябва да изтече. Новият живот носи чиста, кристална вода. Той изтича от Божията Любов, която постоянно дава. Той изтича и от обичта, която всичко взима. За Бога е казано, че всичко дава и всичко взима, но не и за човека. Човек не може всичко да даде, не Може и всичко да вземе. Може ли човек да иска всичко от онзи, който го обича? Какво му е дал, за да иска всичко от него? Ум даде ли му? Сърце даде ли му? Пале даде ли му? Ако нищо не си му дал, с какво право му искаш всичко? Майката и бащата са родили детето, дали са нещо от себе си, следователно, имат право да искат нещо от него. Обаче, какво право имат външните хора по отношение на него? Някой зарови житното зърно в земята и счита, че има право на всичко, което ражда то. Земята е майка на житното зърно, а той се счита за негов баща. В същност, той ли му е баща? И птичката може да зарови житното зърно в земята, без да се счита за негов баща, без да има право на него. И свинята като рови, може да зарови едно житно зърно в земята, без да е негов баща. Тя заравя и житни зрънца, и царевица, и семена на бора, без да се нарича техен баща.

Какво се разбира под думите „баща, майка и син"? Бащата дава, майката взима и обработва нещата, а синът изпълнява. Синът носи радост на баща си и на майка си. Същото отношение трябва да имаме и ние към Бога. Той е наш Баща, а ние – Негови синове. Бог се весели, а ние трябва да се радваме. Веселието е право на Бога, а радостта – на човека. Ние трябва да се радваме на Божиите дела на ума, на сърцето и на душата си. Да се радваме, че умът изучава нещата, а сърцето ги възприема. Да се радваме на всичко, което ни е дадено, което е вложено в нас. – Трябва ли да обичаме? – Ще обичате, разбира се; при това, колкото повече същества обичате, толкова по-добре за вас. Кой досега е обикнал всички хора, цялото човечество?–Само Христос. Той слезе на земята, обикна всички хора и с любовта си плати всичките им дългове. Ще кажете, че и вие трябва да обичате всички хора. За да ги обичате, трябва да умрете за тях и след това да възкръснете за тях. За да любиш всички, първо трябва да си роден от Бога, после да умреш за тях и най-после да възкръснеш за тях. Всеки е роден, но не всеки е готов да умре. Защо? – Защото не е роден от Бога. Той

не е готов да умре, затова не може да възкръсне. Много хора умират по необходимост, затова не могат да възкръснат, т. е. да израснат. Те очакват да дойде новата светлина и топлина в света, че тогава да възкръснат.

Да се върнем към числата 1, 2, 3. Какво означават те? – Много нещо се крие в тях, но само за онзи, който разбира техния вътрешен смисъл. За него тези числа носят разумност, доброта и сила. Кога ще се свърши войната? – Когато приложите числата 1, 2, 3 в живота си. Те разрешават всички въпроси. Когато любовта и обичта започнат да работят заедно, светът ще се оправи. Кога ще се освободим от страдания и болести? – Когато и вие, и страданията ви, и болестите ви възлюбят Бога. В любовта се крие и вярата, и надеждата. Не допущайте болестите в себе си, преди те да се влюбили в Бога. Вие оставяте да се влюбват във вас и да ви измъчват. Всяка такава болест е не-канен гост. Как ще обичате неканения гост, и как ще ви обича той? Бъдете будни към страданията и към болестите и, докато те не изправят отношенията си към Първата Причина, не ги приемайте в дома си. Същото се изисква и от човека. Никой няма право да обича, докато първо не е обикнал Бога. Любовта подразбира вътрешно възприемане на нещата. Как ще изядеш един плод, ако не ти е дадено право за това? Ако нямате любов в себе си, нямате право да ядете плодовете на дърветата. Първите човеци ядоха от забранения плод и създадоха нещастия и на себе си, и на цялото човечество. Да ядеш от забранения плод, това значи, да ядеш без любов.

Следователно, ако искате да възприемете Божията Любов и да я приложите, следвайте пътя на Христа. Той дойде на земята и направи опита да обикне всички хора. Скъпо плати за този опит, но опитът Му излезе сполучлив. Това не значи, че Христос и втори път ще дойде на земята да направи същия опит. Ако дойде втори път, същата участ Го очаква. Трябва ли да желаете това? Днес цялото човечество трябва да се жертвува за Христа, Който пръв се е пожертвувал и е доказал, че обича всички хора. Човек може да се жертвува само за Онзи, Който се е пожертвувал за него. Майката, която се е жертвувала за детето си, има право да изисква нещо от него. Обаче, тя няма право да изисква от чуждите деца. На същото основание, човек може да изисква нещо само от онези мисли, които той е родил. Но какво ще иска той от мисли, които не са излезли от неговата глава? Те нямат нищо общо с него.

Мнозина се запитват, съществува ли Бог, или не. Някои вярват в съществуването Му, други не вярват, но и едните, и другите нямат страх от Бога. Те се страхуват от хора, от животни, но не и от Бога. Не е нужно да се страхуват, но трябва да Го зачитат, да се съгласуват с Неговата воля. Пазете се, да не изпаднете в положението на клеветника – дявол, който постоянно

хулел името Божие, за което го изпъдили от небето. Който се осмелява да хули своя Създател, той следва пътя на този клеветник, и сам подписва присъдата си. Не говорете лошо и за хората, за които Бог се грижи като за свои деца. Изобщо, не се подавайте на клевети, на критики, на хули, да не изгубите мястото, което ви е определено на небето.

Днес се изисква от всички хора будно съзнание, да знаят, какво говорят и какво правят. Дойдете ли до Божествените работи, не оставяйте друг да ги върши. Всеки сам ще свърши работата, която му е определена. Не я ли свърши, скъпо ще плати. Божиите работи трябва да оставяте в ръцете на онзи, който може да ги поеме като свои. С тях не се търгува; с тях не може да осигурявате материалното си положение. Те се изпълняват доброволно и с любов. Каквато работа предприемете, обърнете се първо към Бога, да видите, одобрява ли я Той, или не. Дали човек се ражда, жени или умира, първо трябва да потърси одобрението на Бога. Няма ли Неговото одобрение, животът му ще се превърне в ад. Каквато служба и да вършите, искайте одобрението на Бога. Само с Него можете да разчитате на успех. Без Него и доброто ще се превърне на зло. С Него и злото ще се превърне на добро.

Спазвайте следните правила в живота си: яжте чиста храна, пийте чиста вода, дишайте чист въздух, живейте в здравословна къща. Преди лягане мийте краката и ръцете си. Никога не лягайте с немити ръце и крака. Ако сте неразположени, не търсете причината вън от себе си, но направете нещо, да се облекчите. Измийте лицето, ръцете и краката си с топла вода. Ако неразположението ви не изчезне, окъпете се, разходете се на чист въздух. Не се критикувайте едни-други, че този не е добър, онзи не е добър. Между онези, които търсят Бога, няма лоши хора, но има такива, които са в процес на узряване. Докато плодът узрее, минава през много фази: като пъпка, като цвят, като завързал плод – зелен още, кисел или стипчав. Трябва да мине известно време, докато узрее и стане сладък, готов за ядене. Щом е така, радвайте се, че има условия, плодът да узрее и да се ползувате от него. Радвайте се, че има условия да станете умни, добри и силни. ‚Кой прави човека умен? – Бог. Очаквайте тогава, Той да ви даде условия да придобиете това, което ви е нужно. Отворете сърцата си за Господа, без страх и без смущение. – Не сме готови още. – От вас зависи да бъдете готови. Измийте къщата си, проветрете я. Той ще влезе вътре и ще ви даде своето благословение. Приемете Божията Любов в дома си, за да се ползувате от нейните блага. Тя носи скъпоценнни неща – храна, светлина, топлина и въздух. Тя прави човека умен, добър и силен. Тя осмисля живота и сближава хората. Тя премахва преградите и противоречията между тях. Без любов нищо не се постига. Каквито усилия да правите, ако любовта е далеч от вас, животът ви се превръща в ад. Отворете се за

любовта, за да влезете в рая, в областта на безсмъртието.

Мнозина искат да бъдат добри, без да са придобили правата мисъл. Това е невъзможно. Първо човек трябва да мисли. Мисълта му трябва да мине през мозъка, после през сърцето и най-после през тялото. Когато тя обхване и тялото, като сила, казваме, че той носи светлина в своя ум. Приеми любовта в ума си, обичта – в сърцето си, а силата – в душата си, за да бъдеш умен, добър и силен. Прилагайте разумността, добротата и силата си, за да помагате на себе си и на своите ближни. Ако знаете, че някой ваш близък е болен, не го лекувайте с лекарства, но нека го посетят десетина души, и всеки от вас да отправи към него мисълта, че ще оздравее. Ако той приеме мисълта ви и повярва в нея, ще стане от леглото си. Мисълта е мощна сила, която лекува и повдига човека.

Човек се нуждае от няколко неща: от красота, доброта и милосърдие; от хляб, вода, въздух и светлина. За да придобие тези качества, той трябва да мисли. Иска, или не иска, трябва да мисли. Като мисли право, той ще стане и добър, и силен. Това се изисква от всички хора. Който не стане умен, добър и силен, главата му ще пати. Сега е време всички да бъдем умни, добри и силни. По-добро време от сегашното няма. Всеки за себе си ще работи, да стане умен, добър и силен. Всеки сам ще свърши работата, която му е определена. На всеки е даден дял от Божията нива, и всеки ще работи, ще мисли, да свърши работата си добре. Никаква сила в света не е в състояние да попречи на вашата работа. Ако те досега сте били спъвани, причината се крие във вашата слабост. Никой не може да препятствува на силния.

Един ден паяците чули, че слонът щял да мине през тяхното царство и решили да го спрат, да не го пущат между тях, да ги смущава. Те започнали да правят паяжини на пътя му, да го спънат. Събрали се всички паяци в царството и започнали да сноват своите паяжини. Сновали по цели дни и нощи и, когато барикадата им била готова, слонът пристигнал. Той минал безпрепятствено през паешката крепост. Като го запитали, какво усетил, той спокойно махнал с опашката си и казал: Нищо не усетих.

Иде слонът в света; ще мине през царството на паяците, но нищо няма да остане от паяжините. Всички паяци ще го питат, какво е усетил, но той спокойно ще отговори: Нищо не усетих. Слонът представя любовта. Иде любовта в света. Тя ще мине и замине през всички препятствия, но нищо няма да усети.

Вложи любовта в ума си, обичта в сърцето си и силата в тялото си, за да се ползуваш от благата на живота. Стреми се да проявиш силата, доброто и

разумността, които Бог е вложил в тебе. Това се отнася само до онзи, който е готов да служи на любовта. Който не е готов да служи на любовта, нека да се държи за стария живот. Който е възприел любовта, обичта и силата в себе си, да отиде още сега на работа. Никой да не пита, как да работи. Трябва ли да казвате на художника, как да работи? Щом има платно, бои и четки, той знае, как да работи. Започни да рисуваш, без да питаш, как се рисува. Времената са усилни, не чакат да се теоретизира много.

Нека всеки се опита да състави някаква мелодия на следните думи: „Люби ти, добър бъди! Обичай ти, силен бъди!" Любовта и обичта дават подтик в живота. Изпейте думите: „Аз мога да любя, добър да бъда. Аз мога да обичам, силен да бъда." Който иска да придобие любовта, нека се опита, да си съчини някаква мелодия на дадения текст, да затвори стария тефтер на своя живот и да отвори нов. Нека напише в новия тефтер думите: Аз мога да любя, добър да бъда. Аз мога да обичам, силен да бъда. След това всеки в себе си да каже: Господи, готов съм да направя всичко заради Тебе, защото Си ме възлюбил.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

16. Беседа от Учителя, държана
на 12 август 5 ч. с. 1942 г.
София. – Изгрев.

1942_08_14 Две врати
лекция на Младежкия окултен клас

ДВЕ ВРАТИ

Отче наш.
„Мога да любя“.

Децата твърда храна не може да ядат понеже зъби нямат. Сега забележете, любовта е мощна сила, силно слиза, но никогаж ум не прави. Дето минава всичко разтопява, път си прави, но никакъв шум няма да чуете от любовта. Как ще я представите музикално? А пък обичта по видимому като те хване няма за какво да те държи, не те пуща. Като влезе в тебе обичта не може да излезе навън, всичко е гладко, но не си свободен да излезеш навън от обичта. Всяко нещо, което го обмисляш дълго време, как мислите има ли любов? – Няма. Мислиш дали да направиш добро или не. Какво има тогава? Л. О. Б. Сега, ако ви попитат защо първите букви са различни. Б – тази буква какво означава? Л – това е планински склон. Имате едно положение, което е пирамидално. А——Б Имате правата линия АБ. Правата линия вече може да се начертае на плоскостта, понеже е основа на плоскостта. Имате само едно измерение. На самата плоскост искате да нарисувате една идея от третото измерение, как ще я представите? Правата линия е туй, което човек може да направи. Плоскостта, това е двама души каквото могат да направят. Кубът е това, което трима души могат да направят. Що е правата линия? – Каквото един човек може да направи. Що е плоскостта? – Каквото двама души могат да направят. Що е кубът? – Каквото трима души могат да направят. Следователно, правата линия е закон за единия човек, за първия човек. Плоскостта е за втория човек, какво може да направи, кубът – това е трима души каквото могат да направят съединени. Кое е онова, което свързва тримата души? Кое е онова, което свързва плоскостта? (Фиг. 1)

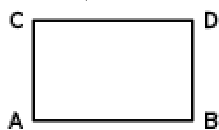

Фиг. 1

Те са отвлечени работи. Да кажем повишавате едно число в куб. На втора степен като го повишите какво добивате? – Плоскост. А на трета степен? Да допуснем сега, че човек е едно разумно същество, има ум, има сърце, има воля или казано другояче – има ум, има сърце, има и душа. Под думата „душа“ в дадения случай не разбираме тялото, под думата „сърце“ разбираме обикновеното сърце, разбираме и чувствителността. Под думата „сърце“ разбираме туй сърце, което изпраща кръвта по цялото

тяло. Значи сърцето изпраща храната на клетките, които живеят в душата на всеки. Умът е подобен на слънчевата светлина, която огрява едно семенце и като огрява туй семенце то израства. Та казвам: В дадения случай слънцето на какво е образ?
Някой път вие седите и нямате вдъхновение. Казвате: „Нямам вдъхновение". Къде ще дойде вдъхновението? Вие как си представяте, откъде иде вдъхновението? Кое вдъхновява майката? – Детето. Ако няма дете няма да се вдъхновява. Кое вдъхновява поета? Кое е едно от най-съществените качества на поета? Кои хора са поети? Как определяте поета? Поетът обича модата. Обущата са му на място, дрехите му са добре, всичко е спретнато. Казвам: Какво нещо е поетът? Не е ясна думата поет. Поет, който пее, поетът е винаги песнопевец. Поет, който не знае да пее не е поет, оставете го настрана, няма никаква поезия. Казваме, сладко. Кое е същественото в сладкото? Има разни форми, разни тежести, но същественото в сладкото кое е? Този сладкият предмет прави особено впечатление на езика. Сладостта не се вижда, не се чува, но се вкусва. Добре, казваме, що е цвят? Туй, което възбужда уханието е цвят. Цветът възбужда уханието. Що е звук? – Туй, което възбужда ухото. Що е светлина? Простата идея да изпъкне. Туй, което възбужда ухото е звук. Що е ухание? – Туй, което възбужда носа. Що е светлина? – Туй, което възбужда зрението. Казвам: Що е хранене? Що е пипане? Пипането подразбира ръката, пипаш с ръката. Казваме: „Тъпча". С какво тъпчеш – с краката си. Та казвам: Първоначалните понятия или идеи трябва да бъдат точно определени. Вие казвате: „Лош човек". Каква е идеята, какво разбирате? Казвате: груб, лош, омразен. Любовта може ли да произведе страдание? Най-хубавото нещо как може да произведе страдание?

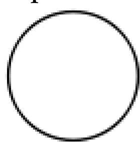

Фиг. 2

Обичта е затворен съд. Любовта е най-големият поток, който съществува в природата, най-голямото движение дава. Първият подтик е от любовта. Тази сила, туй същество, което е толкова рядко, влиза в тази форма (Фиг. 2) и ако няма откъде да излезе, тази форма се пръска. Любовта и обичта трябва да имат две места; едно място откъдето любовта да влиза и друго място откъдето обичта да излиза. Обичта се учи от любовта. Там отдето влизате, там е любов; оттам отдето излизате, то е обич. Може това да ви се обясни и по друг математичен начин, но вие ще се смущавате. Горко на онзи човек, който има само една входна врата. Казвам: Туй, което влиза и няма откъде да излезе, какво става? Ако влизаш, че няма откъде да излизаш какво ще стане? Човек, който влиза има и откъде да излиза. В това се проявява животът. Що е пътуването? Ако едно същество дойде на

земята, слиза значи на земята и ако не може да излезе, да остави земята, какво става? Сега например, вие сте дошли на земята и не може да се върнете. С една врата сте. Не сте свободни да излезете, не знаете къде да идете. Смъртта не е нищо друго освен това, че ще дойдат от невидимия свят, ще отворят една нова дупка да ви извадят дето сте паднали. Смъртта е неестествено положение, в което човек е влязъл. Смъртта е място на едно условие. Смъртта е дошла от яденето. Следователно яденето, храната, която не може да се смели, не може да я възприеме човек е родила смъртта. И ако се приеме и това излишното ще отрови човека. А щом се отрови, той умира.
Ако сега ви попитат: „В какво седи истинската любов" – какво бихте казали? Вие влизате в стълкновение с вашите понятия, които имате. За любовта вие имате правилно понятие. Вие сами по себе си разбирате какво нещо е любовта, но като дойде второ лице забърквате се. Забърквате се по единствената причина, че вие сте един малък човек. И вие имате направени за вас една малка врата. На някои вратата на любовта са много големи, но вратата на обичта е много малка. Образно говоря. През голямата врата влизат, едно голямо същество може да влезе през голямата врата, но после през малката врата на обичта не може да излезе. Иска да излезе през малката врата, не може. И тогава то почне да се мъчи. Казва: „Защо не ми каза, защо ме излъга, защо не ми каза, че вратата ти е малка, не мога да изляза". Течението на една река е много силно. Слиза отгоре не може да се върне. Та казвам: Малките същества, които влизат през малките дупки, може да излизат и през големите дупки. Ако вратата на любовта ви е малка, а вратата на обичта голяма, тогава може да излезете. Една мравка влезе през малката дупка и може да излезе през голямата. Обаче един слон, ако рече да влезе, той не може да влезе през малката врата. Там дето слонът влиза, мравката не може да влезе. Ако входната ни врата е малка, а изходната врата голяма какъв човек ще бъдете вие? – Разточителен човек. Ако обичта има голяма врата, ти си един разточителен човек. Ако вратата на любовта е малка, в любовта си скържав, а в обичта си щедър, разточителен човек си. Ако вратата на любовта ви е голяма, а вратата на обичта малка, ти си скържав човек, много вземаш, малко даваш. Косъмът цепиш. Казвам: Скържавият човек има голяма любовна врата, а малки обични врата. Разточителният човек има малки любовни врата, а големи обични врата. Що е разточителен човек? – С малки любовни врата, а големи обични врата. После аз се оплаквам, че пари нямам, че туй нямам, нищо не ми стига. Разточителният човек се оплаква, че това няма, онова няма, нищо не му стига, лоши са условията. Скържавият човек с големите любовни врата, а с малките обични врата всичко има. Който казва, че няма условия, на него любовните врата са малки. Ако е малка давам ти по едно зрънце, не големи работи. На кредит не може да давам, но зрънце по зрънце давам. Казвате: „Как ще се оправи сега?" Първият човек имаше

една врата. Адам беше направен с една врата, едновратен беше. Ева беше двувратна. Защо трябваше да дойде Ева? Тя трябваше да дойде за да се образува втората врата, да има откъде да излезе Адам. Като се яви Ева олекна на Адама. Те от него я извадиха. Беше му много мъчно като я носеше в себе си. Представете си едно същество, което яде пък няма изход. Приема храната, пък няма откъде да излезе тя. Какво ще прави? Един задънен човек, който яде, няма откъде да излязат нечистотиите навън. Плодът няма откъде да излезе. Защото те са плод. Често в любовта вие страдате, понеже любовта ви няма изходна врата. Вие понякога се боите дали да обичате някого или да не го обичате. Давате ми една ябълка, вземам ябълката. Това е любов. Любовта приема, дава обич. За мене нищо не остава. Давам всичко. Може да мине любовта, но понеже любовта е свързана с топлината, щом дойде любовта, вече внася (светлина) в човека. Без любов всичко е тъмнота. С идването на любовта вече се явява в човека светлината и топлината. Има нещо, което може да те радва. А с идването на обичта в света има какво да те радва, иде свободата. Свободата се явява в това, че онова, което човек е придобил може да го даде на другите. Любовта е, което сам придобиваш. Обичта е, което на другите може да го дадеш, не само за тебе, но и за другите е. С любовта ние се намираме в общение. Що е любов? – Влизаме в общение с първия принцип, който е създал живота и който излиза от Бога. Обичта ни е свързана с втория принцип, туй което ти приемаш. Обичта е туй, което може да употребиш за себе си. Любовта е туй, което даваме навън. Обичта е туй, което употребяваш за себе си и може да дадеш на другите.

Фиг. 3

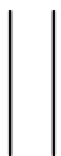

Фиг. 4

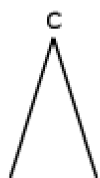

Фиг. 5

Какво означава туй положение (Фиг. 3)? Туй положение ни дава идеята за любовта. То е геометрически образ на любовта. Имате Л – то е слизане. Тези (Фиг. 4) две линии са равни. Като две успоредни линии надалече ги гледате. Те са успоредни, но като ги гледате надалече те се сливат в точката С (Фиг. 5).

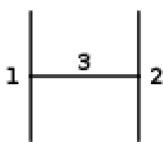

Фиг. 6

Какъв е законът на успоредните линии? Когато две разумни същества са в хармония те образуват две успоредни линии. Две разумни същества, които еднакво чувствуват, еднакво мислят и еднакво действуват, те образуват две успоредни линии (Фиг. 6). Между тия две успоредни линии има трета една хоризонтална линия, която се движи по тия две успоредни линии. Имате 1 и 2 – успоредни линии, а 3 е третата линия. Ако тази права линия (3) престане да се движи по тия две успоредни линии, вие вече имате мост, по който хората могат да минават от едното положение в другото.

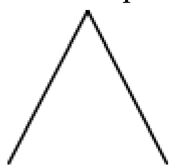

Фиг. 7

Ако тази линия се движи, вие имате един ъгъл, а ъгълът показва движение. То е положение на любовта. Ъгълът показва откъде идат благата. Движението е отгоре надолу (Фиг. 7). Това е човекът, от който любовта слиза. Ако този човек е затворен, какво ще се образува? – Ще се образува едно езеро. Любовта ще образува един плод. Този плод от дървото има отношение към човека. Растенията докато създадат този плод, в човека се създава желанието да възприеме техните плодове. Щом възприеме плода, човек вече има общение с растенията. Сега вие искате да се запознаете с някого, да образувате връзка. Има закон, с който да се съобщавате с хората и с растенията може да се съобщавате. Вие например, как се съобщавате с растенията. Като ядете плодовете им те са доволни. Като изядете един плод този плод пише на домашните си: „Много добър е господарят“. Плодът пише на домашните си и те ви знаят адреса. При яденето на плода вие само сменяте дрехата на плода, ядката остава. От ядката израства едно дърво. То пак дава плод. Сега вие с вашите стари идеи питате: „Какво нещо е любовта?“ Любовта е с една врата, обичта е с две врати. Христос казва: „Всеки човек, който не влиза през вратата на кошарата, всеки човек, който не влиза през вратата на любовта, той е крадец и разбойник“. Който влиза през вратата на любовта и излиза през вратата на обичта, той е приятел. Който не влиза през вратата на любовта и не излиза през вратата на обичта той е враг, нищо повече. Всяка идея, която не минава през вашия ум и през вашето сърце – не може да разчитате на нея.

Фиг. 8

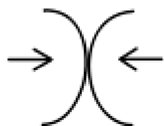

Фиг. 9

Фиг. 10

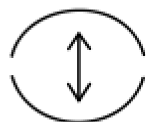

Фиг. 11

Представете си, че тия линии представят едно око (Фиг. 8). Какво показва всяка линия? Може да имате права линия. Този човек с правата линия много широк възглед има. Няма никаква кривина. Външните условия, плюс и минус, са равни. Този в кривата линия вече има едно изменение. Къде е изменението? Или ако напишете българското Х (Фиг. 9). Значи налягането отвътре е по-голямо. Ако го напиша по друг начин имате българското Е (Фиг. 10). Когато налягането отвън е силно, формата е вдлъбната, когато налягането отвътре е по-силно формата е изпъкнала (Фиг. 11). При това положение налягането отвътре е по-голямо. Когато окото е вдлъбнато, външните условия са силни. В носа вътрешното налягане е силно. Носът е изпъкнал навън. Имате вече носът, който представя умственият свят. Едно напрежение отвътре навън. Носът е изпъкнал навън. В създаването на ръцете тази гънка показва, че човек повече взема, по-малко дава. /Учителят държи ръцете пред гърдите, дъгообразни една срещу друга/. Когато човек тури ръцете си настрани казва: „Всичкия свят може да обичам“. За да обичаш всичкия свят, трябва да имаш какво да дадеш на всички. Обичам всичките хора, турям една дълга маса, турям един хубав обед за всичките. Когато казваме, че всички обичаме, на всеки човек ще има хляб, кърпа, ядене да сенояде. Седнат всичките на масата, нахранят се. Но, ако всички седнат на масата и няма нищо за ядене, ти държиш реч, че трябва братски да живеем. Първия ден мине така, втория ден пак държиш реч, че братски трябва да живеем и пак няма нищо за ядене. Слагаш яденето и след като се наядат хората държиш реч. Тази реч е на място. Та сега ние живеем на земята и често казвате: „Тук братски не може да се живее, но като идем в другия свят“ или „за бъдеще ще живеем братски“. То е все същото някой да ти каже: „Сега нищо няма да ти дам, но идущата година цяла торба ще ти дам“. Идущата година я бъдеш, я не бъдеш. Един заек в кошарата е за предпочитане, отколкото два заека в гората. Че аз може да ви дам 10 заека в гората.

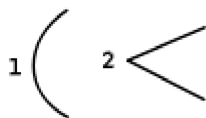

Фиг. 12

Аз искам да ви оставя само една идея (Фиг. 12). Този човек, който има такова око, мисли за човечеството – 1. 2 – този мисли само за себе си , за никого другиго не мисли. Та казвам: Четенето на геометрията във всичките ѝ фигури е език. Който разбира езика на математиката и геометрията, той има ясна представа.

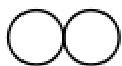
Фиг. 13

Когато една права линия се опира до окръжността само в една точка, как се нарича тази права в геометрията? – Тангента. Когато едно колело се движи събужда движението на друго (Фиг. 13). Вие някой път мислите, че можете да бъдете свободни. Някой човек, който ви обича е като зъбчато колело. Той като се подвижи и вие ще се движите. Вие мислите, че като някой ви обича сте свободни. Може да бъдете свободни, но като ви закачи един зъбец от колелото не сте свободни, закача ви една тангента.

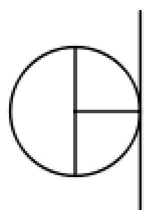
Фиг. 14

Това е тангентално положение. Тангенталното положение е любовно положение при един зъбец. Този зъбец като ви хване вие не сте свободни, вие се движите. Тангентата това е любовна работа с една врата. В чертежа (Фиг. 14) имате тангента, която е успоредна на диаметъра на окръжността. Ако тази тангента не е успоредна на диаметъра на окръжността, нейните отношения не са правилни. При двете успоредни вие имате разрешението на въпроса. При обичта и любовта имате две изходни точки. Едната от центъра, другата от кръга навън.

Сега това са сухи работи, кости. Вие не може да разберете тангентите. Имате една линия. Едно същество вас ви обича, то е тангента. Иска само да ви пипне. Казва: „Не искам повече“. Иска да пипне само първия пръст, то е тангента. Иска да ви бутне по лицето, то е тангента. Със своята мисъл допира до вас. Но щом се допрете до неговата мисъл и щом то се допира до вашата мисъл, вие вече имате отношение. Някой път вие казвате: „Аз не искам да мислиш за мен“. То е лъжа.

Фиг. 15
Щом има една допирна точка, ти какво може да отричаш. Той ще се движи в едно направление, ти в друго направление ще се движиш, в обратна посока. То е тангентално движение (Фиг. 15). Едното движение в една посока, другото движение в друга посока. В една точка вие се приближавате и пак се отдалечавате. Казвате: „Не искам да мислиш заради мене“. Но като обиколите кръга, пак започвате да се приближавате. Допрете се в една точка и пак се отдалечите. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще откачите тангентата, двете колелета ще ги отдалечите да нямате допирни точки. Или да кажем, аз зная дали един човек може да издържи или не. Той ви обещава нещо, и като ви обещава мига. Аз зная, че той не може да удържи. Щом мига той не може да удържи на любовта. Човек, който мига, на любовта не може да удържи. Мигането е на място, значи докато си бил. Ти трябва да затвориш очите си, значи енергията е влязла, любовта е влязла. Той разсъждава в себе си има ли изходна врата за обичта? Затваряй очите, тази врата е затворена, той мисли вътре. После пак отваря очите, казва: „Реших въпроса“. Та когато очите са отворени и затворени, то е естествено. Човек е с две врати. Някой път вие мигате. Аз гледам някой път мигате както дедите ви преди 100, 500, 1000 години. Някои мигат както дедите ви преди 50–60 години, така мигате. Вие още сами не може да мигате както трябва. Знаете какво е мигането? То е изкуство. Ако един учител изкара един ученик по математика и ученикът започне да мига, значи че не разбира работата. Когато детето мига много, нищо няма да излезе. Щом детето не мига, ще излезе нещо.
Та казвам: Когато някой човек се изправи, още като се подвижи той прави престъпление. Върви разкривено – престъпление е. Ходи прегърбен, изкривен – престъпление е. Под думата престъпление разбирам неразбрана работа. Естественото положение на тялото то е разбрана работа. Престъплението е неразбрана работа. Казва: „Какво да се прави?“ – Наведи се. Не знаеш как. Без да разбираш, казвате: „Не зная какво да правя“. Винаги вземете една поза като се изправите, изправете се назад, главата да не бъде наведена, брадата да бъде под прав ъгъл. Всичкото да бъде под прав ъгъл. Вие седнете и казвате: „Аз това не съм, онова не съм“. Тури в ума си следното: „Светът е направен заради мене. Любовта се проявява заради мене. Всичко туй ядене, пиене е все за мене. Има какво да се учи вече. Срещам този човек, онзи човек, радвам се. Срещна някой вълк, няма какво да се плаша. Вълкът е голям човек енергичен“. Някой път срещнеш мечка и ти се уплашиш. Ще се отбиеш от пътя, голяма е мечката. Щом срещнеш мечка ти ще ѝ направиш път, мечките са силни. Една мечка, която може да те уплаши не е ли по-силна от тебе и по-умна от тебе. Тя като те погледне ще се уплашиш. Тази мечка е по-силна от тебе. Когато мечката се уплаши от мене, аз съм по-силен от нея. Ако ти се уплашиш, ти си по-слаб от нея, ако тя се уплаши, тя е по-слаба. Страхът в

природата показва закона на слабия и силния. Който се страхува е слаб, по крива линия върви, не може да върви напред, по права линия не може да върви. На слабия спасението е кривата линия. На силния е правата линия. Силния по права линия върви. Слабия по крива линия върви. Щом си слаб, кривите линии избирай. Щом си силен, правите линии избирай. Когато силният човек върви по кривите линии препятствува на себе си. Когато слабият човек върви по правите линии, той препятствува на себе си.
Сега аз ви говоря за неща, как може да поправите живота си. Станеш сутрин, боли те крака. Ще кажеш на крака си: „По права линия“. Щом свиеш крака си, слаб човек си, щом се изправиш по права линия, силен човек си. Онзи човек се е свил, казва: „Обичам ви“. Неговата обич е като на заека. Казваш: „Обичаш ли ме?“ Онзи силния човек вземе поза и казва: „Ти обичаш ли ме?“ Той се изправи и спокойно гледа. Понякой път вие казвате: „Той е страхлив“. Страхливият човек взема позата на страхливия. Не влизайте в противоречие. Най-първо вземете една правилна форма, перпендикулярна спрямо центъра на земята. Вземете една поза, в която сами да сте доволни. Като поставите ръцете си на хълбоците, това положение показва границата дето започва физическия човек. Хълбоците, това е физическия човек. Тури си ръцете на хълбоците и казва: „На него може да разчитам“. Духовният човек, то са рамената горе. Като те турям на рамената, ти разчиташ на духовния човек. Щом те тури на хълбока, ти разчиташ на физическия свят. Щом те тури на главата, ти разчиташ на умствения човек. Когато човек постави ръцете си на раменете, разчитаме на духовния човек. Когато човек постави ръцете си над главата, то е Божественото, то е закон на любовта, която слиза. Когато двете ръце са над главата и после ги сваля от двете страни на главата надолу /обливането/, то са двете врати – да влезе и да излезе. Любовта да влезе и да излезе. Та казвам: Когато се подигне ума и сърцето, да свършиш работата винаги, да не оставиш работата недовършена. Никога не започвайте големи работи, започнете малка работа и я свършете. Не оставяйте работите недовършени. Всякога новата работа е свързана със старата работа. Като свършиш малката работа, тя е свързана с новата работа. Нали когато вие пишете едно писмо, го завършвате до една точка? Написвате едно предложение или цял един период, довършвате и започвате друго предложение. Но не пишете една дума, после друга дума, да спрете и така да мислите. Трябва да имате завършена мисъл. Най-малко три думи, три положения. Да има една дума, която представя любовта и една дума обичта, и друга да представя истината. То е завършено предложение. Там дето любовта започне, дето влиза мъдростта и истината – имате завършено предложение. Там дето влиза животът, дето влиза знанието, свободата – имате завършено предложение. Там дето влиза движението, учението и работата – имате трето предложение. Казвам: Може да се спрете на три

предложения, цял процес на мисълта. Може да се спрете само на мисълта, може да се спрете само на обичта, може да се спрете само на свободата, на истината.

Казвам: Вземете хубаво положение на тялото. Вземете едно положение, в което да бъдеш активен. Да въведете геометрията в живота. Та всяко геометрическо положение и всяко математическо положение съзнателно строят, Божествената сила в нас иде. Каквато поза вземем в нас, такива ставаме. То е като въздухът, който се излива. Какъвто е съдът, такава и форма взема. Та и ние, каквато форма дадем на Божественото, такава форма вземаме. Ти казваш: „Туй няма да го бъде“. Ще го бъде, може да бъде. Казваш: „Кой знае, може да бъде“. Мислиш нещо и казваш: „Кой знае ще бъде ли?“ Ти го тури в неговата Божествена форма. Ти влизаш в един свят, посей семето, не мисли дали ще израстне или не. Израстването не е твоя работа. Посяването е твоя работа. Да израсте една идея в тебе то е Божествен процес. Вложи мисълта и не мисли как ще се развие. Вложи едно чувство в сърцето си и повече не мисли, то се развива по Божественому. Направи една постъпка и остави сама по себе си да се развива. Вложете мисълта най-първо в ума си, приемете я в ума си. Приемете Божественото във вас и го оставете то само да се развива. Възприемете Божествените чувства и оставете сами да се развиват. Възприемете една Божествена постъпка и оставете сама да се развива. Оставете някои работи сами да се развиват във вас. Вие си пакостите като искате сами да развивате работите. Някой път се чудите как да обичате. То не е ваша работа как да обичате. Да обичаш човека, значи на жадния да му дадеш чаша вода. То е любов, да му кажеш една добра дума, то е любов. Да бъдете с две врати!

Аз ви гледам някой път не знаете как да се лекувате. Тъй както сега се лекувате нищо не можете да постигнете.

Само светлият път на Мъдростта, води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
37 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 14. VIII. 1942 г., петък, 5 ч.сутринта.
София – Изгрев.

Бележка (на координатора):
На 21. VIII. 1942 г. в каталога на Елена Андреева няма лекция.
На 28. VIII. 1942 г. лекцията е отпечатана в томчето „Опорни точки на живота“: Беседи от Учителя държани при Седемте рилски езера. – (София, 1942 г.)

1942_08_16 На зазоряване
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота,
беседи при 7-те рилски езера и в София

НА ЗАЗОРЯВАНЕ

Казано е в Писанието, че животът на праведния е като на зазоряване.

Често се задават въпросите: каква е основата на живота? Каква е основата на света? Преди да се отговори на тези въпроси, важен е въпросът за човешкия живот. На какво почива той? Човешкият живот се ръководи от три важни начала: от ума, от сърцето и от волята. Като дойде до тях, той отива и по-далеч, иска да знае, какво представя душата, съществува ли тя, или не. Душата е навсякъде, но е толкова малка и толкова голяма, че с нищо не може да се измери. Какво представя животът? И на този въпрос не може да се отговори лесно. Само онзи може да разбере живота, който познава висшата духовна математика. Същото се отнася и за света. Той е създаден от съвкупността на множество числа, наредени в хармонични съчетания. Ще запитате, от какви числа е създаден светът – от четни или нечетни? Да се отговори на този въпрос, това значи, да се врачува.

Какво представя сегашният живот на хората? – Врачуване. Повечето хора живеят, като че ли очакват да дойде някой да им врачува. Те живеят от ден за ден, Стават сутрин от сън и си казват: Да видим, какво ще ни се случи днес. Така постъпват младата мома и младият момък. Те търсят някоя баба – врачка, да им хвърля боб, карти, или да им гледа на кафе, какво ще им се случи в близкото или по-далечно бъдеще. Ако питате врачките, какво в същност виждат и разбират на боба, или на кафето, и те сами не знаят, но някога налучкват нещо. Има врачки, които врачуват на хората, а на себе си не могат. Съберат се две врачки, една на друга врачуват, но на себе си не могат да познаят.

Във Варненско някъде имало една врачка, която познавала бъдещето на хората. При нея се стичали хора от всички краища на околията и оставали доволни от врачуването. Тя печелила много пари. Интересно е, че тя предсказвала на всички, какво ще им се случи, но на себе си нищо не могла да предскаже. Една вечер я нападнали разбойници и я обрали. Всичко, каквото спечелила, минало в техни ръце. Тя останала пак бедна, каквато била, преди да се прочуе като врачка.

Като живеят, хората искат да се възпитават, да просветят умовете си и да облагородят сърцата си. В същност, те не знаят, какво искат. Първата

задача на човека е да използва възможностите и условията за проява на ума и на сърцето, а после да се грижи за просвета на ума и за облагородяване на сърцето. Щом се проявят те, естествено е, че умът ще търси условия да се просвещава, а сърцето – да се облагородява.

Задачата на човека е да определи първо отношенията си към Божественото в себе си, към своята душа и на нея да разчита. С какви капитали разполагат хората, как мислят, колко са добри и силни, на това не разчитай. Разчитай само на онова, с което ти разполагаш, което ти носиш в своя ум и в своето сърце. Ще кажете, че трябва да се разчита само на Бога. Това е друг въпрос. За да разчитате на Него, преди всичко, вие трябва да Го познавате, да Го разбирате като реалност, която съществува вън от вас и вътре във вас. Той е и в малкото, и в голямото в човека. Същевременно, Той е и в малкото, и в голямото вън от човека. Следователно, когато казваме, че трябва да разчитаме на Божественото в себе си, имаме пред вид Бога като реалност, в която няма никаква измяна. След това човек може да разчита отчасти и на хората.

Човешкият живот се нуждае от здрава основа, при която, всяко нещо да е поставено на мястото си. При това положение човек ще има ясна представа за смъртта и за живота, за раждането и прераждането. Днес мнозина се произнасят повърхностно за смъртта, и току слушате някой да казва: Ще се мре вече. Отде дойде тази мисъл в главата му? Защо младият не мисли и не говори за смъртта? Като наближи да се ражда някое дете, всички казват: Дете ще се роди в този дом. Какво означава раждането? В широк смисъл, раждането има много прояви. Не е раждане, само да се яви човек на света, Ако някой човек ви дойде на гости, и това е раждане. Докато е в дома ви, при вашите условия, той е ограничен. Щом напусне дома ви, за вас той е умрял, но за себе си – роден, излязъл от ограничените условия на вашия дом. Тъй щото, понятията раждане и смърт са относителни. Човек се ражда, когато напусне ограничителните условия, при които е живял цели девет месеца. След това той влиза в други ограничителни условия на живота. След време напуща земята – умира, т. е. заминава за другия свят, дето отново се ражда. Значи, човек непрекъснато се ражда за едни условия, а умира за други. Това показва, че умирането и раждането са многократни процеси в живота.

Като се говори за свободни и ограничени хора, ние наричаме свободни онези, които нямат къщи, т. е. които живеят вън от телата си. Ще кажете, че те са умрели хора. Ние наричаме умрелите хора свободни. Ограничени пък са онази, които живеят в малки, затворени къщи. Човешкото тяло е малка къщичка, в която духът и душата пребивават временно. Ще кажете, че реалното в човешкия живот се заключава в създаване на семейство: да се

ожени човек и да си има жена и дечица. За колко време може да си имате жена или мъж? Има ли случаи в живота, когато мъжът и жената да са прекарали заедно един живот от сто години? Ако се оженили на 20 годишна възраст и са живели сто години заедно, да заминат и двамата заедно на 120 години. Такъв случай не съм срещал в живота си. Значи, като се оженят, мъжът и жената живеят заедно най-много 40–50 години и заминават, единият по-рано от другия. Реално ли е това, което трае само 40–50 години? Някъде мъжът и жената живеят заедно само една-две години и се разделят. Реалните неща са вечни. Който не разбира смисъла на женитбата, иска по-скоро да се ожени, да влезе в нов живот. Това е лесна работа. Но трябва да се знае, че женитбата е слугуване. Всеки може да стане слуга, но важно е, като се пазариш някъде да слугуваш, да не те изпъдят преждевременно, без да ти платят. Когато намаляват заплатата ти, това показва, че има нещо, което не е в естествения ред на нещата. Увеличават ли заплатата, това е в реда на нещата. Когато мома и момък се оженят, те скъпо си плащат. Те си дават по сто целувки на ден. Всяка целувка е чисто злато – ефектив. Колкото по-дълго време живеят заедно, целувките постепенно намаляват. На втората, третата година едва ли си дават по една целувка на ден; на десетата година по една целувка годишно. Значи, заплатата им се намалява до минимум. Когато заплатата между мъжа и жената в дома намалява, животът им постепенно се влошава, изгубва всякаква поезия. Много от сегашните хора не знаят да се целуват. Това не е нищо друго, освен измама. Много хора не се ръкуват правилно. Те подават само един, два или три пръста. Ще се ръкуваш с цялата си ръка, да знае човек, че може да разчита на тебе. Съвременните хора отричат съществуването на душата, но, в същност, техният стремеж към проявяване не е нищо друго, освен стремеж на душата да се изяви. Тя се проявява чрез ума, сърцето и волята. Умът се проявява чрез очите, сърцето – чрез носа, а волята – чрез устата. Вижте, какво прави лъвът, когато хване жертвата си. Той я сграбчва с краката си и я туря до устата си да я разкъса Значи, устата е израз на волята. Някои искат да знаят, имат ли воля, или не. Това не е важно. Важно е човек да има силна воля. Колкото по-голяма е устата на човека, толкова по-силна е волята му, но колко голяма трябва да бъде устата, това е въпрос, който сами трябва да изучавате. Всеки човек има уста, нос, очи, вежди, уши, но малцина знаят, по колко сантиметра са те. Никой не ги е измервал точно, да знае големината на своите удове. Ако попитате един земеделец, колко голяма е нивата му, ще ви каже точно. Ако го питате за къщата му и нейните размери, също така знае. Обаче, ако го запитате за главата му, нищо не може да ви каже, не знае нито колко е дълга, нито колко е широка. Страданията на хората се дължат на факта, че нещата, с които си служат, не са построени добре, не отговарят на точните мерки, които природата е предвидила. Сегашните къщи са много хубави. По-хубави и по-удобни къщи човечеството не познава, въпреки това, те са

нехигиенични. Светлината не пада добре, поради което повечето хора са нервни, лесно се дразнят. Пречупването на светлината от стените и таваните не става хармонично. Не само това, но и леглата, както и завивките им, не са хигиенични. Същото се отнася и до дрехите, с които се обличат. Те не са хигиенични, затова трябва да си изработят облекла, които да отговарят на изискванията на природата. Като дойдете до храненето, и там има нещо нехармонично. Главният елемент при храненето – житото, го мелят с камъни. Това значи, да отнемат хранителните му вещества – етерните масла, и да останат в него триците. В бъдеще, житото няма да се мели сухо.

Изобщо, една от причините за страданията на хората се крие в преобладаване на прави линии и остри ъгли в техния живот. Поради изопачаване на живота си, човек е изкривил и своите удове. Радко ще срещнете правилно оформена глава. По тази причина, светлината не се възприема еднакво от всички хора. Тя не пада под еднакъв ъгъл, затова хората имат различни възгледи, както върху религиозни, така и върху социални въпроси. Не можете да срещнете двама души, които да имат еднакви разбирания за любовта. Ако двама добри художници се заемат да рисуват един и същ човек, да предадат основните му черти, те ще се различават в схващанията си. И двамата ще предадат различно неговите черти. Всеки ще изнесе това, което му е направило впечатление. И, в края на краищата, ще имате два различни образа за един и същ човек. За да рисува точно, художникът трябва да следва пътя на природата: да предаде характерните черти на човека така, както природата ги е поставила, без никакво усилване или намаляване. Никой не може да надмине природата в нейната работа. Задачата на човека е да подражава на природата, но не и да конкурира с нея.

Какво представя човек? – Сбор от милиарди малки душички или същества, които се съгласили, в името на Божията Любов, да влязат в човека и да работят за него, да му дадат израз на човек. Те са пожертвували живота си за него, станали са негови слуги и, като не ги разбира, той казва: Какво нещо е тялото? – Нищо друго, освен машина. Някои религиозни гледат на тялото като спънка за духовния живот на човека и казват: Не ни трябва тяло, можем да се освободим от него. За нас е важна душата, която е огъваема, подвижна, вездесъща. Колкото и да е голяма, тя присъства едновременно във всички клетки на организма. Душата може да се смалява и увеличава, според нуждата. Малките клетки създават голямото тяло. Като погледне тялото си, някой се запитва, с какво тяло ще дойде в бъдеще. Не е важно, с какво тяло ще дойде човек на земята. Важно е, с колко души ще дойде, т. е. с какъв брой. Ако дойде с по-малко души от тези, които сега влизат в тялото му, той никога няма да влезе в рая.

Доказано е, че на лошите и престъпни хора липсва нещо. Значи, във всеки живот малките души ги напущат една по една. Те започват да приличат на празни кошери. Пчелите ги няма, а кошерите остават. Когато душите разберат, че някой човек не изпълнява Божията воля, те казват: Този човек няма да се оправи, да го напуснем, нека да си научи урока. Човек усеща, че нещо изчезва от него, и той остава сам. Това състояние на самота го плаши, той се усеща вътрешно изоставен, осиромашал. Докато малките Душички са в човека, той е радостен и весел. Щом го напуснат, той става скръбен, започва да се оплаква от живота си, докато един ден си замине.

Когато остане сам в живота си, човек започва да търси Бога, да се моли. Той пита, къде е Бог. Иска да Го намери вън от себе си. Без любов и без обич човек не може да влезе в общение с Бога. Да мисли човек, че може да живее без любов и без обич, това значи, да има материалистично разбиране за живота. Ако всички клетки поотделно, както и всички удове на човешкия организъм, не могат да любят, и човек не може да люби. Любовта е качество на душата. Значи, човек люби чрез клетките на своя ум, на своето сърце; човек люби чрез своята душа и чрез своя дух. Колкото повече добродетели има човек, толкова и любовта му е по-силна. Колкото по-голям е неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух, толкова по-силна е любовта му. Дом, в който хората не се карат, е дом на любовта. За този дом може да се каже, че е хигиеничен. Какво ще кажете за този дом, в който хората постоянно се карат? Ще кажете, че те се молят на Бога по три пъти на ден. Аз чета надписите и виждам, че те се карат и оплакват от живота си по три пати на ден. Те се молят за хляб, за дрехи, за къщи, за пари. Рядко виждам надписи, които показват, че някой дом изпълнява Божията воля, че хората в този дом служат на Бога.

Няма по-велико нещо в човешкия живот от служенето. На кого може да служи човек? – На съвършения. Кого може да слуша ученикът? – Учителя си. За да бъде ученикът абсолютно послушен, учителят трябва да бъде гениален. Гениалният учител се отличава с голямо постоянство и решителност.

Когато Мохамед проповядвал учението си, най-после той дошъл до голямо обезсърчение и решил да бяга от хората. Не могъл да издържи на хулите и гонението, което обявили против него. Спрял на едно място да си почине и дълбоко се замислил. В този момент той видял, как една мравка, носеща много тежък товар за нея, искала да го занесе в мравуняка. Мохамед броил, колко пъти мравката вдигала товара от земята и го изпущала. Най-после тя го вдигнала и успяла да го занесе в мравуняка. Като видял голямото постоянство на мравката, Мохамед си казал: Чудно нещо, една мравка проявява такова голямо постоянство и смелост. Тя

може да вдига и изпуша 99 пъти товара си, с надежда, че на стотния път ще успее, а аз се обезсърчих още от първите опити. Ще се върна между хората и ще приложа постоянството на мравката. На стотния път и аз ще успея в своята работа.

Малка е мравката, но и от нея можете да се учите. Човек иска едно нещо – да се осигури. Не постигне ли желанието си, той се обезсърдчава. За какво осигуряване ще мисли човек, когато, още с идването си на земята, той е осигурен? Който го е изпратил на земята, Той го е осигурил. Вярвайте в Онзи, Който живее във вашия ум и във вашето сърдце. Той ще нареди работите ви, както трябва. Докато Го обичате, Той ще се грижи за вас. Престанете ли да Го обичате, и Той ще ви напусне. Който се отказва от любовта, мисли себе си за божество. Той иска да играе роля на голям човек. За да бъдете големи, трябва да носите голям товар. Великият човек разрешава велики въпроси. Той трябва да има пред вид благото на цялото човечество. Всеки човек трябва да носи нещо, освен за себе си, още и за своите ближни. Светът се нуждае от живия хляб. Който мисли и за ближните си, той е добър човек. Той дава път на Божественото в себе си, затова привлича хората. Който мисли само за себе си, отблъсква хората, на него никой не разчита. Който не може да възприеме Божествената светлина в ума си, нищо не постига.

Човек е дошъл на земята да се възпитава, да постигне три неща: да придобие изкуството, правилно да ходи и да се движи; второ, да учи, за да придобива знания и опитности и трето, да се научи да работи. Да работи човек, това значи, да прилага всичко, което е научил. Достатъчно е да се погледне в огледалото, за да види, ясни или мътни са очите му. Ясните, бистри очи показват, че човек е изработил в себе си права мисъл, прави чувства и прави действия. Когато не мисли, не чувствува и не постъпва право, очите му са мътни, пълни с влага. Едно време и земята беше пълна с влага, но Господ каза една дума, и влагата, т. е. водата се разпредели в морета и в океани, и небето се изясни. Нашият умствен свят трябва да се проясни, да се махнат облаците и да се разкрие хоризонтът, чист и ясен. Звездите на небето символизират хората. Слънцето и луната представят двете системи, с които хората си служат. Слънцето е представител на учените хора, а луната – на религиозните. Казано е в Писанието, че слънцето и луната ще потъмнеят. Това подразбира, че религията и науката ще слязат от положението, в което се намират. Нов живот, нови пътища, нови условия идат в свита. Днес целият свят, всички народи се бият за някаква идея. На място ли е тази идея? Ако каменарят чупи камъни, за да направи къща, чупенето на камъните е на място. Ако дърварят сече дървета, за да ги вложи в строежа на една къща, сеченето на дърветата е на място. Обаче, ако каменарят и дърварят вършат една работа, без да имат

пред вид никакво благо, работата им не е на място. Да изсичате горите безразборно, това значи, да си създавате най-големите нещастия. За да не страдате, обработвайте почвата, да усилвате растителността. Много от болестите на хората се дължат на слабата растителност в техния организъм. Растителността в мозъка, в дробовете и в стомаха им е отслабнала, поради което те заболяват от мозъчно разстройство, или от разстройство на дробовете и на стомаха. Когато растителността в човека е силна, той се радва на дълъг живот. Растенията знаят законите за дългия живот по-добре от хората. Има дървета, които живеят стотици и хиляди години, когато никой човек не е стигнал хиляда години. В Стария Завет имаме пример само за един човек, който е живял най-много, и то 900 години.

„Животът на праведния е като на зазоряване". Дружете с праведни и добри хора, за да изгрее и у вас зората на новия живот. Една българска поговорка казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш." Ако дружиш с болни, болен ще станеш; ако дружиш със здрави, здрав ще станеш; ако дружиш с умен, умен ще станеш; ако дружиш със силен, силен ще станеш. Следователно, за да се оправи светът в един ден, хората трябва да дружат с Любовта, т. е. с Бога. Животът на земята е временен. Човек е като наемател, от него зависи да остане за по-дълго или по-кратко време в къщата, която е наел. Ако отношенията му с домакина на къщата са добри, той ще остане по-дълго време да живее в нея. Развали ли отношенията си с домакина, последният ще го изпъди от къщата си. Ако иска да продължи живота си, човек трябва да има любов към себе си и към ближния си. Каква любов? – Която възкресява. Ако млад момък, със светъл ум и сърце, каже на една умираща мома, че я обича, тя ще се съвземе, ще оздравее и ще стане от леглото си. Тя е била готова да умре, защото мислила, че никой не я обича. В който момент се убеди, че някой я обича, тя се пробужда за нов живот и оздравява. Сегашните хора умират от безлюбие, а оживяват от любов. Следователно, човек живее, докато има кой да го обича. Престане ли да го обича, той умира. Трябва да се убедите, че има Един, Който ви обича. Кой е Той? – Той е Единният, Вечният, Който не се отказва от никого, не съди никого, към никого не отправя крив поглед, на никого не казва горчива дума. Като срещне някого, който направил една погрешка, Той му казва: Добро дете си ти, човек ще излезе от тебе. Ангелите могат да не го харесват, но Бог харесва всички. Той ще се усмихне и ще му даде своето благословение. Благодарение на погледа и на усмивката, които Бог отправя към вас, вие сте радостни и весели. Осъмнете ли се в Него, радостта ви напуща. Щом се насърчите в живота, радостта отново ви посещава.

Всеки човек трябва да работи върху себе си, да създаде образа на

истинския човек. За образец на истинския човек ни служи Христос. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил". С живота си Той доказа, че не е дошъл да приложи своята воля. Ако беше приложил своята воля, Той можа да се помоли и да Му дойдат на помощ 12 легиона ангели. Един ангел е в състояние да се справи с 150 000 души. Значи, те можаха в една нощ да се справят с цялото човечество. Целта на Христа не беше тази. Той дойде да изпита любовта на хората и да приложи Божията Любов. Каква е любовта на хората, Той и до днес още я опитва на гърба си. Казва се в Писанието, че Христос срещнал Савела на кон и го ослепил със светлината си. Христос го запитал: „Савле, защо ме гониш? – Кой си ти, Господи? – Аз съм Исус, Когото разпнаха. Казвам ти да не риташ срещу остен". От този момент Савел се обърна към Христа и стана един от ревностните Му последователи. Савел разбра, че на жертвата, която Христос даде за цялото човечество, заслужава да се отговори пак с жертва.

Съвременните хора мислят, че, като се пожертвува за Христа, човек трябва да се откаже от жена си, от децата си и да напусне своя дом. Не е така. Когато мъжът възлюби Христа и Го познае, ще обикне и жена си, и децата си. И жената, като възлюби Христа, ще обича и мъжа, и децата си. Същото се отнася и до децата. Като възлюбят Христа, те ще обичат родителите си. Когато хората възлюбят Христа, ще обичат и отечеството си, ще станат истински патриоти и родолюбци. Това значи познаване на Христа. Като познаят и възлюбят Христа, хората ще бъдат готови да раздават от своите блага на онези, които нямат, както пощальонът носи писмата на онези, за които са предназначени.

Днес искам да направите следния опит: Като излезете от салона, да прекарате пет-шест часа в абсолютен вътрешен мир. Каквото и да ви се случи през деня, да не виждате никакво противоречие, никаква дисхармония. Да си представите, че живеете в ангелския свят. Който и да ви говори, да се вслушвате в думите му и да си представяте, че слушате някаква музика. Ако мъжът или децата ви са сърдити, разгневени, изслушайте ги и си кажете: Колко хубаво говорят! Бъдете глухи и слепи за погрешките на хората. Само така ще разберете Христовата Любов. Христос живее в човешките души. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешника". Защо? – Защото Той живее и в неговата душа. Той се интересува от живота, а не от смъртта. Следователно, ако човек умира, за да живее, смъртта има смисъл; ако живее, за да умира, нито животът има смисъл, нито смъртта.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да благодари на Бога за главата, която му е дадена. Щом съзнава, кой му е дал главата, той трябва

да я държи изправена, а не наведена. Като съзнава, какво благо му е дадено, човек трябва да си каже: Благодаря за Божествената светлина, която възприемам чрез главата. Благодаря за любовта, която възприемам чрез сърцето си. Готов съм да приложа светлината и любовта, които възприемам, не само към хората, но и към най-малките същества. Готов съм да направя път и на мравката и да й се притека на помощ.

Един ден наблюдавам, как две мравки се карат за една трошица хляб. Питам ги: Защо се карате? Едната ми отговаря: Аз първа намерих тази трошица; тя иска да вземе половината, но аз не я давам. В този момент изваждам от джоба си много трошици и им хвърлям. Спорът веднага се разреши. И за двете мравки имаше изобилно храна. Значи, изобилието разрешава въпросите. Едно кило вода не разрешава спора, защото всички хора са жадни, но изобилното количество вода разрешава всички спорове и противоречия. Малката любов не разрешава въпросите, но голямата ги разрешава. Да носиш голямата любов в себе си, това значи, след като си работил цял ден усилено, да се върнеш вечерта бодър, пълен със сили и живот в себе си. Българинът, като прави стомните си, предвижда две отверстия: голямо, през което стомната се пълни; малко, странично отверстие, през което се пие вода. Значи, той много приема, малко дава. Красива е линията на страничното отверстие, но то трябва да бъде два пъти по-широко от сегашното.

Помнете следния закон: много даваш, много взимаш; малко даваш, малко взимаш. Много мислиш, много знания придобиваш; малко мислиш, малко знания придобиваш. Много работиш, много печелиш; малко работиш, малко печелиш. Това са процеси на любовта. Не можеш да постъпваш, както искаш, и да се ползуваш от любовта. Мома или момък, които се карат с баща си, с майка си, с братята и сестрите си, не могат да живеят добре и помежду си. Каквито обещания да дава момъкът на момата, той няма да ги изпълни. Невъзможно е, да се караш, сърдиш и гневиш на родителите си, а да живееш добре със своя възлюбен. Такава мома и такъв момък могат да изпълняват службата на надзиратели, но не на мъж или на жена в семейството.

Днес Бог ни гледа, какво правим,. и се чуди на умовете ни. Сегашните християни мислят да влязат в Царството Божие по лесния път. Няма лесен път за Царството Божие. Който иска да влезе там трябва да бъде готов да мине по пътя на Христа. Той дойде в света, донесе Божията Любов, пожертвува се за човечеството, заради което Го разпнаха. Цяла нощ римските войници се гавриха с Него, но Той понесе всичко с любов и велико самообладание. Той знаеше, че един ден тези удари ще се сипят върху техните гърбове. Римските войници определиха броя на ударите,

които бъдещото човечество трябваше да понесе. Днес всички се интересуват, кой ще победи в сегашната война. Като се свърши войната, ще видите, кой ще победи. Казвам: Блажен е този народ, който пръв приложи Божията Любов, Божията Правда, Божията Мъдрост и Истина. Старото трябва да се заличи, да дойде новото, което носи условия за победа. Истинската победа ще дойде чрез любовта, която изключва всякакво безправие. Светът се нуждае от нов ред и порядък, от разумност и справедливост. Безправието трябва да изчезне от всеки дом и от всяка държава и да се замести с порядъка на правдата и любовта.

„Животът на праведния е като на зазоряване". Казано е в Писанието: „Бог е Любов". Търсете тогава разрешението на въпросите в любовта, а не вън от нея. Като дойде между хората, любовта ще оправи всички объркани работи. Тя носи новия живот, който ще се изяви чрез ума, сърцето и душата на хората. Отворете умовете, сърцата и душите си за Онзи, Който всеки момент ви говори чрез всички живи същества. Слушайте, какво ви говори, и изпълнявайте Неговата воля. Отворете се за любовта. Ще кажете, че любовта е само за младите. Не е така. Любовта е за всички хора, за млади и за стари, за женени и за неженени. Само онзи може да се жени, който носи любовта в себе си. Любещият е здрав, умен и добър. Щом е така, не се женете за болни, за невежи и за лоши хора. Мома, която люби, влага любовта си във всяко свое действие. Като готви, тя влага любовта си в яденето. Който яде от това ядене, ако е болен, оздравява; ако е недоволен, става доволен. Когато някой казва, че има любов в сърцето си, накарайте го да сготви. От яденето му ще познаете, каква е неговата любов. Докато дава път на любовта в себе си, човек разполага с всички нейни възможности. Щом изгуби любовта, изгубва и възможностите, с които тя разполага. Животът е ценен главно за любовта, която носи. Тя ще възкреси всички убити и умрели. Те ще възкръснат, ще се явят отново на земята, като левенти моми и момци, и всички единодушно ще извикат: Напред с любовта!

Блажен е онзи, който се е родил от любовта. Йосиф се роди от любеща майка и получи благословението на любовта. Преди това, обаче, мина през две големи изпитания. Той видя един сън, който разказа на братята си. Те възнегодуваха против него и решиха да го убият, но после измениха решението си и го продадоха на богати търговци, които отиваха в Египет. От тях го купи Пентефрий, началник на телохранителите. Неговата жена се влюби в Йосифа. За да се освободи от нея, той избяга, като остави дрехата си в нейните ръце. Наклеветен от жената на своя господар, той беше осъден да лежи в затвор. Йосиф предпочете затвора, отколкото да сгреши пред господаря си. Оттук той беше освободен, след като изтълкува съня на Фараона и зае високо положение при него. Когато настана глад в

Ханаан, братята му дойдоха при него за жито, поклониха му се – сънят на Йосифа се сбъдна. Тогава Йосиф им се откри, като техен брат, и им прости направената от тях погрешка.

Животът на Йосифа показва пътя, по който всички хора минават. За да получи Божието благословение, човек трябва да мине по пътя на изпитанията и мъчнотиите. Той трябва да победи мъчнотиите, да се справи с тях и тогава да дойде до любовта. Любов без мъчнотии и изпитания не е истинска. Божията Любов иде след големи изпитания и страдания. Големи блага, възможности и условия се дават на хората, но те не могат да се ползуват от тях. Бог чака търпеливо да се осъзнаят всички хора и да се върнат към Него. Времената са усилни. Който иска, може да живее в любовта. Всички имате опитности, които трябва да използувате. Природата не обича повторението на нещата. Тя не позволява да се повтарят погрешките. Една погрешка, направена веднъж, е на място, човек се учи от нея. Обаче, не е позволено същата погрешка да се повтаря.

17. Беседа от Учителя, държана
на 16 август, 10 ч. с. 1942 г.
София. – Изгрев.

1942_08_16 Божиите блага
утринно слово

БОЖИИТЕ БЛАГА

„Добрата молитва"
„91 псалом"
„Аз мога да любя"

Ще прочета тринайсета глава от евангелието на Йоана.

Прочетоха се следните страници от „Божествените условия": от седемдесет и четвърта до края на беседата.

Ако ви попитам защо остарява човек, какво бихте отговорили? Само старите хора са способни да станат ученици. Младият човек е способен за работа. Сега, като стане някой млад, го пращате да се учи, а пък като остарее някой, го пращате да работи. Вие казвате: „Стари сме, какво да правим?" Ще се учите. Младите да идат да работят. Младите не работят, старите не се учат, тогава работите не вървят. Какво се изисква от двата крака на човека, от левия и десния крак? Когато десният крак отива напред, той отива да се учи, стар е. А пък левият крак отива назад, да работи. После сменят се краката.

Ние наричаме това движение в света. Който се учи, той може да работи. Който работи, може да се учи. Който не е работил, не може да се учи, и който не се е учил, не може да работи. От празно шише вода не се пие, само от пълното шише се пие. Сега често някои казват: „Да имаме знание." Някои сте готови вече: знаете, готвите. Всяка къщница, която не знае да готви, ще се намери в голямо противоречие. Трябва да знаеш как да месиш хляба, как да сготвиш, как да изпереш. Някоя стане къщница, иска слугини да има, да ѝ готвят, да ѝ перат, а тя само ходи, разхожда се като господарка, казва: „Хубаво да опереш дрехите." Че как ще ги опере? Самата тя трябва да покаже как трябва да се пере.

Аз по някой път гледам, по цял ден перат измъчени. Аз се усмихвам, то е работа за пет минути. Гледам, някоя жена четири–пет часа готви. То е работа за десет минути, не се изисква много време. Казвате: „Как?" Който не е ставал стар и който не е ставал млад, той не може да научи туй изкуство. Младият пере, работи. Старият готви. Готвачеството и перачеството не са едно и също нещо. Ти опереш дрехата, простреш я, но вложил си нещо в дрехата. Тази влага на дрехата пречи за обличането. Ще

трябва да я туриш на слънце. Слънцето ще оправи тази работа, ще изтегли влагата и когато ризата стане суха, ще я облечеш отгоре си.

Онези, които готвят, трябва да съберат ония елементи, които слънцето изпратило, да ги съберат. След това ти ще започнеш да се учиш. Като седнеш вече на едно място, седиш при учението. Работиш с устата си, но същевременно ти се учиш, чувстваш известна приятност. От какво иде тази приятност? Тази приятност иде от слънцето. Кои са причините? За да дойде слънчевата светлина отгоре на земята, тя се привлича от образа Божи, който е в човека, и от подобието Божие, което е във вас. Слънчевата светлина се е влюбила в човека, дошла да го види. Като му дошла на гости, донесла му всичките тия блага.

Вие искате да прогресирате в света без образ и подобие. Невъзможно е. Аз наричам образ и подобие на Бога младия и стария. То са две състояния. В подобието ще учиш едно, в образа ще учиш друго. Едното е външната страна, другото е вътрешната страна. Вие искате да бъдете богати, вие искате да бъдете красиви, вие искате да бъдете силни и тъй нататък. Това са резултати на една дейност, на една работа, която произлязла или от учението, или от работата. Ти в учението трябва да се учиш как да поляризираш нещата. Човек, за да учи, трябва да бъде проводник. Една призма е само проводник на слънчевата светлина, която се разлага. Стъклото е проводник на светлина и туй стъкло на нас ни е приятно, понеже е добър проводник. Ако турите друго тяло, плътно, няма да пропуща светлината, няма да ни бъде приятно. За нас стъклото е приятно, защото е добър проводник на светлината.

Казвам, когато нашият ум не е добър проводник на Божествената светлина, тогава се раждат тия противоречия. Когато човешкото сърце не е проводник на Божията любов, тогава се раждат тия противоречиви състояния. Сега някои от вас говорите, че познавате нещо. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго Бога." Турено е в свършена форма. Това е живот вечен не да позная, но непрекъснато да познавам Бога. Турено е в човешка форма: да позная. Познаването разбира приложение. Когато едно знание се прилага, винаги резултатите са свършени. Всичките стари хора са способни на гордост. Гордостта е старост. Старият човек на осемдесет години мисли, че има голяма опитност, ходил в странство, мисли, че всичко знае.

Едно време във Варненско идваха габровци, търговци с коне, да продават стоките си. Като дойде в някое село, веднага ще вдигне знамето, кехаята ще иде, че дошъл еди-кой си габровец, който носи пестил, ножчета, гаванки, чехли. Като чуят, казват: „Чехларят е дошъл." Започват да отиват да

избират чехли, децата се натрупват за ножчета, за пестил. Той им показва малки ножчета, по-големи, още по-големи. Ние сега се занимаваме с още по-смешни работи, отколкото габровците. Разправяше ми един попски син, който учил музика в странство, научил се да свири на цигулка. Като се върнал, баща му казал: „Научил си този цигански занаят, да свириш на цигулка. Попски син да свири като циганин." И започнат тогава в село всичките да казват: „На попа синът се върнал, и по цигански свири. Викаме го да дойде на хорото да посвири на цигулката, а ние да поиграем, не иска." После разправят: „Този попски син знае като на щампа с четката да прави." Рисувал този човек. Представи си, той знаел по цигански да свири, знаел и „на щампа". Туй ни най-малко не е циганско свирене. След време кой как мине край този попски син, като послуша как свири, казва: „Като минах при този попски син, и той свири на цигулката, като посвири, олекна ми. Свиреше една песен и ми олекна." Минава някоя баба, и тя казва: „Да беше на млади години. Господ живот и здраве да дава на това попско циганче." Всички се споразумяват, виждат хубавата страна. Бабите си спомнят за младите години, на кахърните кахърът изчезва, младите, като свири, си потропват, и всички казват: „Господ живот и здраве да му дава. Виж, развеселява ни това циганско свирене."

Преди години дойде един и казва: „Ти как се молиш?" Казвам: „Ти как се молиш?" Казва: „Аз се моля, като се обърна към изток, към запад, към юг, към север. Към изток се покланям, към запад се покланям." Казвам: „Защо се молиш към изток?" „Оттам слънцето изгрява." „Защо се молиш към запад?" „Натам слънцето залязва." Казвам: „Защо се молиш на север?" „Оттам студът иде." „Ами на юг?" „Оттам топлината иде." Казвам: „Пък аз никак не се моля, аз се разговарям с Господа." Казвам: „Ти си много учен човек, че се молиш. Аз сега се уча да говоря езика Божи. Ти се молиш по човешки, ти по Божествено не се молиш." „Че как да не се моля?" „Днешният ден е сух, от два месеца не е валяло. Я се помоли да дойде дъждът." Казва: „То не е моя работа." Рекох: „Не че не е твоя работа, но не можеш да се молиш да я направиш, затова не е твоя работа."

Под думата молитва разбирам слизане. Човек, който се моли, той се моли да му позволят да работи. Казва: „Моля, позволете ми да направя това." Както някой ученик се моли да му разрешат задачата, казва: „Господин учителю, да кажа." Аз, каквото зная, не го казвам. Моля, позволете друг да каже. В молитвата трябва знание, да покажем своето знание, какво може да направим. Някои под молитва разбират само една поза: да обърнеш очите си нагоре, да поставиш ръцете си на едно място, ръцете си да скръстиш, краката си – да подвиеш колената си и да подигнеш очите си нагоре. Това не е никаква молитва. Молитва е: онова, което е в твоето сърце, да го изявиш. Да изявиш любовта, то е молитва. Да изявиш обичта,

това е молитва. Казвам, всеки човек, който не може да люби, всеки човек, който не може да обича, той молитва не може да каже.

Що е молитвата? То е процес на любовта, процес на обичта. То е молитва. Без тях то е глас въпиющ в пустинята, едно невежество, което е навсякъде за хиляди години. То е все таки земята да се лиши от топлината и влагата. Тогава ще бъде пустиня. Туй, което внася в света живот, е любовта. Туй, което внася свобода, то е обичта. Двете, приложени, дават живота.

Сега вас ви е срам да казвате, че любите, защото под думата любов разбирате съвсем друго. Под думата любов разбирате да бръкнете в някой джоб, да вземете кесията, да извадите парите. Под думата любов разбирате да вземете някой плод и да го изядете. Всякога под думата любов разбирате да вземете нещо. Всеки, който обича така, го е срам. Как няма да го е срам? Как няма да го е срам онзи, който краде? Него го е страх, защото никой не одобрява. Кой се одобрява повече, който взема или който дава? Който дава. Любовта е единствената сила, която нищо не взема, а дава в света. По някой път любовта по човешки се учудва, защото хората са недоволни. Те искат любовта да остане с тях, да им говори, да ги утешава. Любовта не утешава никого. Ти си гладен, тя ти дава да ядеш. Искаш да се учиш, тя ти дава книги. Искаш светлина, тя ти праща светлина. Искаш топлина, тя ти праща топлина. Тя ти дава възможност да се ползваш от нейните блага.

Една царска дъщеря, която била затворена, молила се на Господа да има някой да я срещне, за първи път да ѝ измие лицето и да я целуне. Един ден, като се разхождала, паднала в една река и се окаляла. Минава един момък, тя казва: „Ще се удавя.“ Той я изважда, и понеже лицето ѝ било окаляно, завежда я на чешмата, измива ѝ лицето, измива ѝ ръцете и я целува. Вие ще кажете: „Защо я целува?“ Как бихте обяснили защо човек целува с устата си? Човек рядко трябва да целува с устата си. Само когато направи едно велико дело, трябва да си подпише името в името на любовта и в името на обичта: горната бърна в името на любовта, долната бърна в името на обичта. Ще каже: „Аз направих това, подписвам се.“ След като си направил едно велико добро, една жертва, то е смисълът на една целувка. Направил си нещо, извършил си волята Божия като човек. Но никога не забавлявай човек. Трябва да дадеш нещо съществено.

Нас ни трябват три съществени работи: въздухът, който дишаме, хлябът, който ядем и светлината, която възприемаме. В света има съществени неща, които Бог постоянно ни дава. Казваме: „Къде е Господ?“ В благото на въздуха. „Къде е Господ?“ В благото на хляба, който възприемаме. „Къде е Господ?“ В светлината, която приемаме. Ако Той не е вътре в нас, процесът

е неправилен, тия двата процеса: любовта в дишането и обичта в храната и процесът вътре в нас. Бог, в душата, в силата, извършва онова по-мощно подигане. Ние растем по единствената причина, че Бог иска. Ние растем, понеже Бог е в нас, Който ни подбужда към деятелност. Когато ние отговаряме на Неговата любов, когато ние отговаряме на Неговата обич, ние растем. Тогава се явява в нас силата. Ако ти не възприемаш Божията любов и Божията обич, ти не може да растеш.

Вие, като млади, обичате повече да целувате. Защо? Имате повече енергия, имате повече да давате. След като остареете, обичате да ви целуват. Старите хора не обичат да целуват, но обичат да ги целуват. Защото в целуването се дава. Младите деца обичат да целуват старите. Младите са богати с целувки на любовта. Старите са богати с получени целувки. Но ако зад една целувка не седи любовта и ако зад една целувка не седи обичта, какво струва тази целувка? В древността един умен момък вкъщи имал направени три моми от восък, много красиви. Искал да опитва. Имал една възлюблена царска дъщеря. Тя отвън го гледа, като влезе в дома, той целува тези три моми. Тя се нагрочва: как тъй да целува восъчните моми.

Питам, как ще обясните едно чувство? В сегашния живот ти си целунал една мома. В другата мома се ражда ревност защо си целунал едната, а не си целунал двете. Като целунеш едната мома, втората не се радва, че си целунал едната. Някой път целунеш, и не може да дадеш това, което искаш, тогава втори път целунеш. Целунеш втори път, усещаш, че и втория път не си дал. Целунеш веднъж – пет стотинки даваш, целунеш втори път – десет стотинки, трети път – трийсет стотинки, четирийсет стотинки, петдесет стотинки. Като дадеш това, което искаш, повече не искаш да целуваш. Отива един американец в Чехия при един знаменит професор да вземе уроци. Взел един урок и казва: „Втори урок по музика не искам, аз научих всичко.“ Щом уроците са евтини, малко се учи, щом са скъпи, много се учи. Според мене, когато хората много се целуват, много дават. Някой, като целуне веднъж, казва: „Стига толкова вече“ – дал е на свят.

Питам, много ли трябва да целувам, или малко? Малко като даваш, много ще целуваш. Много като даваш, малко ще целуваш. В целувката всякога помнете: като целунеш болния човек, той оздравява. От човека излиза една жизнена сила и хората си предават една Божествена енергия. Някого не искате да целувате. Минаваш една мътна вода, не искаш да пиеш. Водата е носител на Божествената сила, светлината е носител на Божествената сила. Всички неща, които ние обичаме, тази сила е в тях. Навсякъде в света ние търсим Божественото. Някъде го има, някъде го няма, някъде е в голям размер, някъде е в малък размер.

Сега, питам: целувате човека, откъде трябва да го целунете? Гледам майката, като окъпе детето си, целува го откъм гърба. Някоя майка го целуне отпред, някоя целува ръцете, някоя краката, някоя целуне пъпа. На много места целуват майките децата си. Цяло познание имам, зная езика. Човекът, за да бъде здрав, целувай го по гърба, да бъде здрав гърбът му. Целувай го по врата, за да бъде здрав вратът му. Някой път целувай го по главата, по челото, за да бъде умен. Като го целунеш отзад по главата – да си проявява добре любовта. Като го целунеш по ръцете – да работи хубаво. Като го целуваш по краката – да ходи добре, да не ходи по лоши пътища, но по прави пътища. Всичките тези целувки, които майката дава, не са произволни. Произволни са за онези, които не разбират. Няма в света произволни работи.

Бог е направил света. Всички ония желания, които се проявяват чрез нашия ум – ние сме носители на Божиите блага в света. Горко на онези, които не проявяват Божественото. Нямаш право да задържиш Божественото. То трябва да тече. Божественото няма спирки. Човешкото може да спираш, Божественото нека тече. Да не те е срам от Божественото. Аз гледам тук един ден една млада сестра прегърнала един стар брат, турила ръката си на стария брат. Ще кажете: глези се. Ни най-малко не е глезене. Когато дойде една котка и се качи на скута ти, защо се е качила? Или дойде някое куче, близне те по крака, целува те?

Казвам, всякога ние трябва да имаме едно свещено схващане, да знаеш проявите Божествени ли са, или не са Божествени и до каква степен. Защото, според нашето съзнание, такова ще бъде и нашето разбиране, и степента на развитието на човека. Който криво мисли, не може да се подмлади, нито учен може да стане, нито добър. Необходимо е човек във всичките си прояви да бъде добър. Мъчна работа е, не е лесна работа. Да целунеш някого е хубаво, но ако целунеш друг, хич не ти е приятно. Да целунеш една красива мома, разбирам, но да целунеш една грозотия? Вземам някои неща като пример.

Има неща, които мъчно стават. Аз разсъждавам: щом като дойда до красивата мома, ще се спра и мисля колко време е взела на Господа да работи, колко време е взело на Духа Божи, докато направи една хубава мома. Господ е работил на нея, и като я гледам, Той ме изпитва как я оценявам. Тази, грозната, мома, и върху нея е работил, но тя е още скица отвън. Грозните моми са недовършени картини, отвътре са завършени, отвън не са завършени. Красивите моми отвън са довършени, отвътре не са довършени. Има едни моми, които и отвътре, и отвън са завършени, а има моми, които и отвътре, и отвън не са завършени. Това са два процеса

вътрешни: единият процес на красивата мома, която отвън е завършена, а грозната мома отвътре е завършена. Сега някои от вас сте грозни, някои сте красиви. Някои отвън сте завършени, някои отвътре сте завършени. На грозните от вас вътрешният процес е завършен, външният не е завършен. Сега по две линии вървим. Едни хора трябва да станат красиви отвън, други трябва да станат красиви отвътре.

Казвам, тогава любовта е един външен процес, който създава туй разбиране. Обичта е вътрешен процес. Любовта е външен процес на физическото поле. Ако влезем в духовния свят, любовта е вътрешен процес, а обичта е външен процес. В Божествения свят любовта и обичта са отвън и отвътре едновременно. Там съществува само любовта. В Божествения свят не съществува обичта. Там съществува любов, и отвън, и отвътре. В ангелския свят и в човешкия свят съществува поляризиране на любовта, а в Божествения свят, понеже любовта е отвън и отвътре, завзема едно и също място.

Казвам сега, стремете се да бъдете красиви отвън и красиви отвътре, да бъдете добри отвън и добри отвътре, да бъдете силни отвън и силни отвътре. Някои хора са силни отвън, отвътре не са силни. Тебе от мечка не те е страх, от змия не те е страх, а от много светлина човек може да се въздържа. Хората имат една слабост: като минават покрай меда, турят пръста си и опитват сладчината на меда. Питам: защо туряте пръста си в меда? Защо именно само първия пръст туряте, а не туряте цялата ръка? Първият пръст, показалецът, винаги показва достойнството на човека, до каква степен на съзнание е дошъл. Той е външната страна на човека. Този, вторият, пръст показва вътрешното състояние на човека какво е. Третият пръст показва домашните му как са възпитани, каква хармония има. Малкият пръст показва обходата на всички членове вкъщи каква е. Показалецът показва аз какъв съм, средният пръст показва жена ми каква е, третият пръст показва синът, дъщерите какви са и четвъртият пръст показва слугите какви са. Палецът показва отношението на Бога какво е спрямо всинца вкъщи. Като влезе вкъщи, човек е благороден, жената справедлива, децата обичат красивото, добре са облечени, слугите добре вършат работата си. Виждам и отношението на Бога какво е към тях: денят е хубав, красив, всичко върви добре. Децата ми не боледуват. Щом има нещо кривичко, идват болестите, щом има нещо кривичко, идва сиромашията.

Казвам, научете се да познавате онова, което Бог ви е дал, да сте човек по образ и подобие на Бога, да кажете: „Аз съм пратен в света да любя и да обичам. Защо дойдох в света? Да се науча две неща: да любя и да обичам. Да приложа любовта и обичта в живота, това е смисълът на земния

живот.“ Като идем в ангелския свят, тогава обичта ще излезе отвън, а любовта ще влезе вътре. Като идем в Божествения свят, ще ни посрещне само любовта, ще има единство. Тогава ще разберем какво е единството между душите. Когато всичките души са обединени в любовта, тогава няма да има никакво противоречие в света, няма да има бели и черни, но всички ще бъдат само бели.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Тридесето утринно слово
16 август 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_08_19 Тайната стаичка
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ТАЙНАТА СТАИЧКА

Размишление.

Каква е разликата между здравия и болния, между умния и глупавия, между силния и слабия? Има нищо, по което се различават. Кое е отличителното качество на способния и даровит ученик? – Той учи добре и никога не повтаря класа. Не е достатъчно ученикът да минава от един клас в друг и като свърши училището, да забрави всичко. Какъв ученик е този, който през годината придобива знания, а през ваканцията ги забравя? Какъв ученик е този, който е забравил знанието и опитностите, които е придобил в миналите си съществувания? Това е все едно да носи човек в ума си мисълта, че някога е бил учен или богат.

Само мисълта не храни човека. Стремежът му към забогатяване има определено място в мозъка, над слепите очи. Колкото по-силно се стреми човек към забогатяване, толкова повече се развива този център. Често хората заболяват от рак по причина на голямата им алчност към пари и забогатяване. Клетките в някои от удовете им се индивидуализират, нарастват, стават самостоятелни и не слушат господаря си. Като заболеят, те се обръщат към лекари, да им помогнат. Лекарите правят операции, режат рака, режат и тумора, но след това и болният заминава за онзи свят. Защо? Клетките не искат да се подчиняват на господаря си.

Човек се нуждае от няколко съществени неща: от очи, уши, нос, уста, ръце и крака, чрез които влиза в общение с външния свят. За да постигне това, той трябва да се намира в особено състояние. Иначе, той ще гледа, ще слуша, ще мирише, ще говори, ще яде и ще се движи, но механически. Време е вече да се освободи от механическия живот. Механическият живот подразбира движение по инерция, в което съзнанието не участвува. Гневът и безпокойството за загубване на нещо ценно, създават в човека състояние на инерция, при което, изпадне ли веднъж, мъчно може да се върне в първото си положение. Като изгуби нещо ценно, човек губи и самообладанието си и се предава на тревога и безпокойство. Ако пък се разгневи, той губи вътрешния си мир, който дълго време не може да възстанови. Гневът е полезен, като енергия, когато е под влияние на ума, на сърцето и на волята. Ако те не могат да го регулират, гневът действува разрушително. Той е порой, който прави големи пакости. Каквото срещне

на пътя си, отнася го със себе си. Ако този порой може да се контролира, той върши полезни работи – напоява градини, дървета, цветя.

Едно се иска от човека: да бъде смел и решителен в доброто. И като се гневи, и като е тих и спокоен, да бъде смел. В първия случай, да бъде смел да укротява гнева, а във втория да бъде смел да проявява доброто. Когато работите на човека вървят добре, той е смел. Когато среща противоречия на пътя си, той се плаши и отстъпва. Защо отстъпва? Бог е и в противоречията. Чрез тях Той изпитва хората. Защо да не бъдат смели, да решат задачата, която се крие в противоречието, а трябва да отстъпват? Страхът подразбира известна слабост. Щом забележи някакъв страх в себе си, човек трябва да работи, да се справи с него, да го преодолее. Не се ли освободи от страха, той прилага лъжата, бялата или черната. Децата обикновено лъжат. Когато направят никаква пакост, която води към наказание, те прибягват към лъжа, за да избегнат наказанието.

Животът на мнозина е изграден върху бялата лъжа. Щом не могат да изпълнят обещанието си, те прилагат бялата лъжа. Уплашат се от нещо, пак си служат с бялата лъжа. Искат да постигнат нещо преждевременно, пак излиза на лице бялата лъжа. Защо момъкът трябва да казва на момата, че умира за нея? В същност, ще умре ли за нея? Няма да умре. При това, умирал ли е, за да знае, какво нещо е смъртта? Защо тогава говори неща, които няма да станат? Избягвайте лъжата, била тя бяла или черна.

Японците имат обичай, срещу Нова година да посетят всички хора, към които имат задължения, и да изплатят дълговете си. Новата година трябва да ги завари без дългове. Един младеж, богатски син, имал големи дългове, които трябвало ,да изплати. Той отишъл при един от своите кредитори – известен банкер, да уреди дълга си, и казал на банкера: Дължа ви голяма сума, но понеже не мога да я изплатя, по обичая, ще направя харакири, ще се самоубия пред вас. Не мога да остана с това безчестие, да дължа такава голяма сума. Банкерът се разтревожил и казал на младежа: Не прави харакири, готов съм да простя целия ти дълг. Не се самоубивай. Като чул тези думи, младежът благодарил и тръгнал да си отива. – Стой, почакай да изпием заедно по едно кафе! – добавил банкерът. – Не мога, бързам; трябва да отида още на няколко места, да направя харакири. Японецът обикаля всички банкери, да прави харакири.

Често хората използуват някой народен обичай, за да нареждат личните си работи. Те прилагат пак бялата лъжа. Едни си служат с нея от страх, а други – от слабост. Силният плаши слабия. Първият настъпва, вторият отстъпва. Ако съзнаваш, че си силен, настъпвай; ако съзнаваш, че си слаб, отстъпвай. С други думи казано: ако си силен, сам решавай задачата си;

ако си слаб, не прави грешки, които мъчно се решават, но остави други да решат задачата ти. Който не може сам да реши задачата си, нека потърси помощта на един, двама, трима, докато най-после я реши правилно.

Една от великите задачи, дадена за разрешение, е задачата за служене на Бога. Тя е толкова лесна, колкото и мъчна. Малцина са я разрешили правилно, Човек може да служи на Бога и с любов, и без любов, но резултатите са различни. Така служи той и на доброто, и на злото, като сили, които взаимно си помагат. Човек е силен дотолкова, доколкото дава условия на доброто и на любовта в себе си, да се проявят. Иска ли да запази силата си, той никога не трябва да се отказва да прави добро. Никога не отлагайте времето за правене на добро. Щом сте решили да правите добро, не отлагайте. И разбойници да ви гонят, и стражари да ви преследват, вие пак можете да се отклоните, да направите едно малко добро. Представете си, че някой ви гони да ви убие. В това време виждате на пътя си един умиращ кон, паднал от крайно изтощение, от слабост и жажда. Ако можете да се спрете за момент, да намерите вода да я подадете на умиращия кон, вие сте готов всеки момент да правите добро. Вие обичате доброто и сте свързани с него. Правете добро с любов, и не се страхувайте. Богатият се страхува да прави добро, за да не осиромашее. Няма случай в живота, някой да прави добро и да е осиромашал. Невъзможно е да правиш добро без любов. Всяко нещо, направено без любов, е зло. И обратно: всяко нещо, направено с любов, е добро. Който попадне в областта на злото, трябва да се стреми да направи най-малкото зло. Влезе ли в областта на доброто и на любовта, трябва да се стреми да направи най-голямото добро.

Кое е най-голямото добро, което човек може да направи? Ако може да даде парче хляб и чаша вода на умиращия и да го подкрепи, това е най-голямото добро в дадения момент. Този умиращ е прекарал 40 дневен глад; ако гладува още един ден, непременно ще умре. Дадеш ли му в този момент малко хляб и вода, ти си му направил най-голямото добро. Ще кажете, че парите са важни, че без тях не може да се живее. Пред смъртта парите нищо не струват. В този случай, хлябът и водата са за предпочитане. За обезсърчения сладката дума струва повече от всякакви пари. За обезсърчения, за болния, за умиращия добрият и милосърден човек е въже, с което те се спасяват. Той им предава нещо от себе си. Не може човек да предаде нещо от себе си на другите, ако не го носи в ума, в сърцето и в душата си. Например, вярващият може да предаде от своята вяра и на другите, без да говори за нея. Обаче, безверникът, колкото и да проповядва за вярата, нищо няма да постигне. Думите му ще минават и заминават край ушите на хората, без да ги засегнат. Вярата заема особено място в човешката глава. Достатъчно е да погледнете главата на човека, за

да познаете, вярващ ли е, или не.

Вярата има различни прояви. Не е все едно, дали човек вярва в Бога, в ближния си или в себе си. В каквото и в когото вярва човек, това се отпечатва на лицето му. Казано е в Писанието: „Привлякох ви с любовта си." Значи, любовта има нишки, с които привлича или свързва човека. Силата на любовта определя и силата на човешката вяра. Ако любовта се проявява в своята пълнота, и вярата е устойчива и непрекъсната. Тя действува и в спокойни, и в усилни времена, тя придружава човека навсякъде – и на този, и на онзи свят. С вярата и с любовта човек е добре приет и на този, и на онзи свят. Той има навсякъде добри приятели, които ще го посрещнат с радост. Без вяра и без любов той навсякъде се чувствува самотен, като чужденец, вън от отечеството си. Той има очи и не вижда, има уши и не чува; носи само едно съзнание в себе си, че е сам, изоставен от всички. Като знаете това, не питайте, защо трябва да обичате. Ще обичате хората на земята, за да виждате външния свят. Ще обичате разумните същества в невидимия свят, за да виждате чрез тях света, в който те живеят.

Като се говори за обич между хората, запитват се, може ли да обичат лошия човек. Могат ли добър и лош човек да дружат? Как може да се изправи ло-шият човек? – Като го турите между двама добри. Не се ли постави между добри хора,. той никога не може да се изправи. Като разгледате буквата „Ж", ще видите, че тя не е нищо друго, освен дружба между двама лоши и един добър, праведен човек. Така се изпитва силата на праведния или на добрия. Значи, лошите хора подтискат добрия. Как ще се освободи той от тях? – Като ги обикне. Те са обърнати към него с гърбовете си и гледат навън, към външния свят. Затова Христос казва да възлюбиш врага си. Буквата „Ж" показва също така и положението на лошия човек между двама добри. В единия случай, правата линия в буквата „Ж" показва положението на добрия човек между двама лоши. В другия случай, правата линия показва положението на лошия между двама добри. Така те взаимно си помагат и въздействуват. Като знаете това, не оставяйте лошите хора да се съединяват помежду си. Между тях поставяйте добри хора, за да намаляват силата на злото. Тъй щото, не примирявайте злото с доброто, но чрез доброто да се намалява силата на злото. Ако това се постигне, доброто и злото ще вървят паралелно и ще вършат Божията воля. Не мислете, че добрият човек може да направи сам всичко, каквото желае. Може ли да даде живот на умрелия? Може ли да направи хората богати и щастливи?

Задачата на добрия е да изпълни своите задължения – нищо повече. Ако направи това, той е изпълнил своето предназначение, да смекчава ударите

на злото. Можеш ли да обичаш чуждото дете, както го обичат майка му и баща му? – Искам да му помогна, да го повдигна. – Щом искаш да му помогнеш, трябва да го обичаш повече от родителите му. Ако го обичаш, както те го обичат, ти не си му нужен. При това, трябва да обичаш и родителите му. Не ги ли обичаш, твоята любов е користна. Така обичаш и кокошката. Храниш я, грижиш се за нея, за да взимаш яйцата ѝ. Мъчно е днес да прояви човек абсолютно безкористна любов. Ако това е невъзможно, той трябва да бъде поне справедлив. За да бъде справедлив, добър и любещ, човек трябва да има високо съзнание, да се е издигнал над обикновените условия на живота.

Пазете се от обикновеното съзнание, което създава тревоги, безпокойства и противоречия. Докато живее в това съзнание, човек често изпада в заблуждения. В едно бедно американско село назначили един проповедник, за когото веднага се разчуло, че косата му била вчесана на път. Селяните не обичали да решат така косите си и веднага се обявили против него. Те казали, че не искат такъв проповедник. Докато изложат протеста си писмено, проповедникът пристигнал вече в селото. Каква била изненадата им, когато видели, че главата му била съвършено гола. Той нямал никак коса, а те били заблудени, подали се на лъжливи слухове. Какво лошо има в това, че някой разчесва косата си на път? По-добре е с път, отколкото без път. Както косите се решат на път, така и мислите трябва да имат път. Как рисуват Христа? Как е ресал Той косата си, с път или без път? Буквата „Ж" представя косата на човека, разчесана на път. От лявата страна на главата е злото, от дясната – доброто, а в средата – самият човек, който се ползува от силите на доброто и на злото.

И тъй, помнете, че добрият, праведният човек се намира между двама лоши хора, като в затвор. Какво трябва да прави той? – Да се моли. Така се молеха добрите хора, когато туриха апостол Петра в затвор. В отговор на тяхната молитва слезе ангел от небето, бутна вратата на затвора и влезе при Петра. Докосна се до веригите, и те паднаха от краката му. Тогава той му каза: „Излез вън и повече не се връщай в затвора". – Честно ли е това? – За слабия е честно. Щом дойде някой отвън да го освободи, той не трябва да се връща в затвора. Който е под влиянието на злото, той е в неговия затвор; който е под влиянието на доброто, е в затвора на доброто. Кой от двата затвора е по добър? В затвора на злото ще те бият по няколко пъти на ден, а в затвора на доброто ще те хранят редовно с чиста, здравословна храна, ще те водят на разходка, и вечер ще те връщат в затвора, на почивка.

Като не разбират живота, мнозина се безпокоят за нищо и никакво. Майката се безпокои за децата и за мъжа си; мъжът – за жена си, децата – за родителите си. Учените пък се безпокоят, да не би някога слънцето да

изгасне и да се прекрати животът. Странно е това. Защо ще се страхуваш, че слънцето ще изгасне? За да свети и грее, някой го е запалил. Който го е запалил, той има грижата за него. Той знае защо го е запалил. Който го е запалил, той стои по-високо от слънцето. Това е Бог, Който е виделина, която никога не гасне и не потъмнява. Като знаете това, стремете се да се справите с безпокойството. – Как да не се безпокоим, когато сме гладни, когато не сме яли няколко дена? Какво трябва да прави гладният и изморен пътник? Представете си, че пътник минава през едно село; гладувал е три-четири дена, няма хляб, няма и пари в джоба си. Ако е разумен, лесно ще се справи с положението си. Има два начина за това: външен и вътрешен. Ако работи по външен път, той ще влезе в някой дом да си почине. Ще започне да разправя нещо от живота си, с което ще разположи домакина, да му даде също да си хапне. Ако работи по вътрешен път, ще потърси някаква добра черта в характера на домакините, с което ще отвори сърцата им. Той трябва да проникне в тайната стаичка на душата им, дето Бог живее, и да се свърже с тях. Мисли ли добро за тях, те непременно ще го приемат добре и ще го нагостят. Ако мисли лошо за тях, той ще предизвика злото и вместо да го приемат добре, те ще го оберат. Във всеки човек живее и доброто, и злото – от вас зависи, кое ще събудите в него. Злото и доброто трябва да се опитат, да знаете, кое е по-силно във вас. Ако злото е по-силно, ще работите върху доброто, поне да се уравновесят. В началото, доброто е слабо, а злото силно; накрая, злото е слабо, а доброто – силно. Любовта, обаче, и в началото, и в края е еднакво силна. Колкото повече се усилва доброто, толкова по-големи са условията за проявяване на любовта. Ако доброто не започне със слабата си страна и постепенно не се усилва, любовта никога няма да се прояви.

Един от главните закони на любовта е, че тя всичко дава и всичко взима. Това не значи, че трябва да желаете целия свят да бъде ваш, нито да желаете всички блага да са ваши. Дайте възможност на близките си да взимат участие в благата ви, за да станат ваши приятели. Дайте от любовта си на близките си, за да бъдете обичани и почитани от тях. Ако не дадете възможност на близките си да взимат участие във вашето знание, във вашето добро, в благата и любовта, които имате, нищо не можете да постигнете. Ако си певец, не пей само за себе си, но пей за болния, за обезсърчения и за отчаяния. Изпей им една песен, кажи им една сладка, насърчителна дума. Кажи на болния и на обезсърчения: Както изгрява слънцето, така ще се оправят и твоите работи.

Днес всички питат, кой ще победи в сегашната война. Да се задава такъв въпрос, това значи, да питате, кой ще победи: реката или канарата? Реката трябва да следва своя път, да влезе в морето. Канарата може да отбие водата, но да я отправи там, дето тя е нежна. Ако не среща препятствия,

реката трябва да следва своя път, да тече там, дето имат нужда от нея. Ако се отклони от пътя си, ще заобиколи и пак ще отиде там, дето я очакват. Човек е дошъл на земята да изпълни Божията воля. Момата и момъкът се женят, за да се научат взаимно да обичат Господа. Ако не се научат да обичат Господа, женитбата им е безпредметна. Ако имаш приятел, задачата ти към него се свежда в това, да го научиш да обича Господа. И той има същата задача към тебе. Всички хора трябва да обикнат Господа и да съзнаят, че Той е Любов. Когато любовта проникне в човешките умове, сърца и души, светът ще се оправи.

Дето е любовта, там е редът и порядъкът; там е музиката, там е изкуството. Който свири с любов, той може да оправя времето: ако е суша, ще докара дъжд; ако е буря, ще я укроти. Като свири на болния, вдига го от леглото. – Как става това? – То не е моя работа. Това изкуство е от Божествения свят. Който придобие това изкуство, веднага става музикален – музикалното му чувство се проявява. Никой няма право да злоупотребява с това изкуство. Обикновената любов дава обикновени постижения, а Божествената дава необикновени постижения. Прилагайте Божията Любов, учете се от нея, за да имате необикновени резултати. Когато всички хора станат добри, красиви, силни, любещи, светът ще се оправи. Време е вече хората да излязат от човешката любов и да влязат в Божествената.

Някой казва, че не може да търпи хората. Защо не може да ги търпи? – Защото любовта му е ограничена. На този дава, на онзи не дава; на един се усмихва и го приема добре; към друг е строг, не го приема в дома си. Разширете се, отворете сърцата си за Божията Любов, за да търпите всички хора и да ги обичате. Учете се едни-други да обичате Господа, за да ви обича и Той.

Едно от качествата на Великата Любов е способността ѝ да превръща киселите плодове в сладки, болните хора – в здрави, лошите – в добри. Който се е научил да люби Бога, ще учи и близките си, как да любят. Ако сам не е научил това изкуство, и на другите не може да го предаде. Мойсей даде на евреите няколко заповеди, показа им, как да любят Бога, но те не научиха това изкуство. Бог им изпрати своя Син, Той да ги научи, но те не пожелаха да Го следват и Го разпнаха.

Сега и на вас се казва: Приемете Божията Любов като правда, като красота, като знание, за да бъдете полезни на себе си и на своите ближни. Всички хора са призвани за работници на Божията нива. Като работи с любов, човек изпълнява Божията воля. Той помага, без да говори. Огънят показва отдалеч, че гори. Хлябът сам говори за себе си. Като влезе в стомаха, той проявява силата си. Същото се отнася и за любовта. Тя не се нуждае от

проповеди. Достатъчно е да я възприемете, за да разберете, че тя носи живот в себе си. Тя обновява, подмладява и повдига човека. Стремете се към любовта, за да се подмладите и възкръснете.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

18. Беседа от Учителя, държана
на 19 август, 5 ч. с. 1942 г.
София – Изгрев.

1942_08_26 Устойчиви връзки
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

УСТОЙЧИВИ ВРЪЗКИ

Размишление.

Ако на съвременните хора се зададе въпроса, доволни ли са от живота, какво ще отговорят? Всички хора искат да бъдат здрави, весели и красиви, да бъдат добре облечени, да имат хубави жилища. Мислите ли, че ако имате тези неща, животът ви ще бъде добър? Мнозина не мислят по този въпрос, те искат да имат всичко и нищо повече не ги интересува. Какво ще кажете тогава за малките бръмбари и щурци, които се крият в своите дупчици и се задоволяват с тях? Какво ще кажете за дърветата, които с години стоят заровени в земята? Не само това, но дойде един ден някой човек, замахне с брадвата си и ги отсече едно по едно. След всичко това ги туряте в огъня, да горят. Ще кажете, че това е Божия работа. Да горите дърветата, да късате цветята, това не е Божия работа. Бог ли допуща недоволството, съмнението и подозрението? Той ли кара човека да се гневи, да не иска да работи и да учи?

Малко хора си дават отчет за своя живот и за проявите си и постоянно си мислят, че ако в този свят не са добре, поне на онзи свят ще бъдат добре. Те си представят онзи свят като този. Старите българи имаха особена представа за онзи свят. Те мислеха, че като замине някой от близките им за онзи свят, там ще го посрещнат всички негови познати от земята. Затова, като умре някой техен близък, селянин или гражданин, всичките им познати, които имат покойници, ще се изредят при умрелия, да пращат много поздрави на техния покойник. Как ще носи поздравите им, не мислят по това. Преди всичко, умрелият не знае, къде е адът, или раят, не знае езика на онзи свят, а ще носи поздрави от земята. Както на земята човек трябва да ходи, да вижда, да чува, да разбира, да мисли и да чувства, така и на онзи свят трябва да притежава тези способности. Ако човек не може да ходи, в кой свят ще бъде тогава? Ако не вижда, не чува, не мисли и не чувства, в кой свят е той? Ще кажете, че това са дребни работи. Не са дребни неща те. При това, трябва да знаете, че Бог се занимава и с дребни неща. Това, за което човек никога не помисля, Бог за него именно, мисли. Повечето хора мислят, че парите движат живота. Всъщност така ли е? Можете ли да купите живота с пари? Никакви милиони не могат да откупят един живот. Дойде ли смъртта, парите са безсилни. Храната, водата, въздухът и светлината дават на човека повече, отколкото парите. Те

го повдигат, обновяват, подмладяват. Това с пари не се постига. Цената на парите зависи от светлината. Ако няма светлина, парите не се виждат. Щом не се виждат, те нямат никаква цена. Обаче, дойде ли светлината, парите стават видими. Щом са видими, те стават ценни. Ценно е това, което прави човека вътрешно и външно доволен. Ще кажете, че без пари не може. Съгласен съм, без пари не може, без хляб не може, но без кое не може, нито един момент? Без въздух, без светлина, без вода може ли? Ако няма светлина, човек не може да се движи свободно. Какво ще кажете, ако той не довижда малко, или ако никак не вижда? Някои мислят, че очите са нужни само за земята, а не и за онзи свят. И там човек трябва да вижда. С какви очи ще си служи, това е друг въпрос. Важно е, че и там е нужна светлина, да вижда, къде ходи. Като отиде на онзи свят, първата работа е да видят, как се движи човек, по права, или по крива линия. Докато е на земята, той се стреми да върви по права линия. Въпреки това, друга една сила го заставя да криволичи, да се движи по крива линия. Не само това, важно е, как стъпва човек. Правилно е да стъпва първо на пръстите, а после на петата. Който не спазва този закон, стъпва първо на петата, после на пръстите. Така той вдига голям шум, разтърсва пода, дето стъпва, и изразходва много енергия. Природата не обича хора, които вдигат голям шум около себе си и изразходват напразно енергията си. Животът не е само буря, нито само гръмотевици. Ако е само гръмотевици, хората ще се изпоплашат и изпокрият в миши дупки. Много хора се страхуват от гръмотевици, палят свещи, молят се, без да подозират, че гръмотевиците действат обновително. Когато природата плаче и се сърди, тогава, именно, обновява нещата. Дъждът е плачът на природата, а бурите и гръмотевиците – нейният гняв. Защо плаче природата? – Защото децата й не я разбират. Като им се разсърди и види, че пак не я разбират, тя поплаче малко и се отдалечи от тях, като казва: Пак ще ви навестя. Щом се отдалечи, хората започват да я подражават: викат, крякат, сърдят се, съмняват се едни в други. Но работите не се нареждат нито с крякане, нито с недоволство, нито със съмнение и подозрение, нито с плач.

Преди години, вестниците писаха за един интересен случай, който станал на Софийския пазар. Един селянин, от близките села, донесъл едно каче с чисто, прясно кравешко масло, да го продава. Приближили се до него двама граждани, добре облечени, и го запитали, колко иска за маслото. – Еди-колко си, казал селянинът. Те му дали 50 лв. и добавили: Ние сме трима души съдружници. Третият е свещеник в село. Той е добър човек, ще плати останалата сума. Ето, вземи този плик, на който е написан адреса на свещеника, и ще получиш парите си. Те турили в плика 50 лв. за свещеника и му написали, да приеме добре селянина и да му прочете една молитва, защото е малко психически разстроен. Като получил писмото, свещеникът го прочел, взел парите и завел селянина в черковата, да му

чете. Турил епатрихила на главата му и започнал да чете. Селянинът се навел, коленичил и слушал, какво чете свещеникът. Молитвата продължила 15-20 минути, докато най-после селянинът се обадил под епатрихила: Отче, тази работа с четене няма да се нареди. Като чул, че говори несвързани работи, свещеникът продължил да чете още молитви. Селянинът пак проговорил: Отче, тук никакви молитви не помагат, пари трябва да дадеш.

Някои хора искат да разрешават важни въпроси с молитви. Какво става? Четат молитви една след друга, но, в края на краищата, въпросите остават неразрешени. Животът се нуждае от добри и разумни хора. Нямо защо да четете молитва за 50 или за сто лева. Това е съблазън. Ако нямаше пари в писмото, свещеникът нямаше да чете молитви и нямаше да се изложи.

Много хора, като свещеника, четат молитви върху главата на някой човек, дано се нареди работата им добре. Например, някой си купува лотариен билет и ако не е вярващ, очаква на щастието, да спечели нещо; ако е вярващ, моли се на Бога да спечели, като обещава, че ще раздаде част от печалбата на бедните. Преди години дойде при мене един познат, да ме моли, да му кажа, кой билет е пълен, за да спечели поне 500 хиляди лева. Ако спечели, щял да даде на Братството 50 хиляди лева. Казах му, че ако Братството се нуждае от пари, то ще вземе пълния билет, няма да чака на него. – Сиромах човек съм, да си помогна на положението. – Сиромах си, но днес си по-добре, отколкото, ако станеш богат. Богатството ще те заслепи и ще се откажеш да служиш на Бога.

Чудни са сегашните хора. Те разполагат с големи богатства, но не ги ценят. Мозъкът, сърцето, тялото, които им са дадени, с никакви пари не могат да се купят. Те струват милиарди. След всичко това, някой казва: Какво струва човекът? От пръст е направен, в пръст ще се превърне. Не е така. Вие не знаете, от каква пръст е направен човек. Не знаете, какви елементи има в тази пръст и как са съчетани те. Скъпо струва човек. Сложен е неговият организъм. Някои хора са недоволни, искат да бъдат красиви. Добре е да бъде човек красив, но красотата е опасна. Само умният, добрият, любещият могат да бъдат красиви. Който се учи, който обича истината, само той може да бъде красив. Няма ли тези качества, човек не може да бъде красив. Интересно е, че човек е недоволен от грозотата, но върши нейната работа. Обича истината и любовта, но не постъпва според техните закони. Всеки иска да бъде обичан, и като намери някой да го обича, злоупотребява с него. Любовта е светлина. Какво взимате от нея? Отваряте се за светлината и оставяте свободно да влезе във вас. Каквото ви даде тя, вие сте доволни от нея. Трябва ли, тогава, да искате от онзи, който ви обича, да ви даде всичко, каквото има? Чрез светлите слънчеви лъчи, във

вас влизат разумни същества, които ви носят нещо ценно. Всяко същество се представя чрез специален цвят – син, червен, жълт, зелен, портокалов и т. н. Приемайте цветовете им и благодарете за тях. Не очаквайте да дойдат при вас ангели, да ви донесат благата на живота. Каквото ви донесат, малко или голямо благо, бъдете доволни от него. Ангелите са същества на мисълта. Те не могат да се спират при вас с часове и да ви занимават. Те минават и заминават край вас, както светлината. Те се движат с бързината на светлината, никой не може да ги стигне, нито те могат да се спират на обикновени разговори. Който има светли и възвишени мисли, може да следва ангелите със своята мисъл. Има ли някой от вас опитността, да е изпратил една светла мисъл в ангелския свят, която да се е върнала след известно време? Много мисли, чувства и постъпки на хората ги осакатяват. Който иска да се освободи от тях, нека се погледне в огледалото. Всичко е написано на лицето. Вземете четката, като художници, и заличавайте всичко, което ви спъва. След това нарисувайте такива линии, които да ви предадат онази красота и любов, към които се стреми вашата душа.

Истинският човек е художник, скулптор, музикант. Той работи върху себе си, да пресъздаде онзи първоначален образ, за който е казано в Битието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое." Човек има очи. Защо? – Да изразяват възвишената мисъл на Бога. Чрез тях той трябва да я възприема и да се учи от нея. Който не може да възприема тази мисъл, постоянно се натъква на горчиви неща и се обезсърчава. И горчивите, и сладките неща са на място. И природата си служи с тях. Когато лекува човека, тя му дава горчиви хапове. Горчивото оправя работите. Ако някой не може да приеме направо горчивия хап, природата го покрива отгоре с нещо сладко. Така постъпват лекарите с децата. Има два вида живот: единият е отвън сладък, отвътре горчив; другият е отвътре сладък, отвън горчив. Дали отвън, или отвътре е горчив, горчевината е неизбежна. Земният живот е отвън сладък, отвътре горчив. Раждането на детето представя сладката обвивка на живота. Смъртта на човека представя вътрешната горчевина на живота. Има един живот, който и отвън, и отвътре е сладък. Това е Божественият живот, в който любовта царува. Какви са условията на този живот? – Първото условие е светлината. Който живее в светлина, животът му е сладък и външно, и вътрешно. Човек е създаден от светлина. Защо да не живее в собствената си среда? Светлината води към доброто, а тъмнината – към злото.

Кое е дошло по-рано в света: доброто или злото? Доброто е проявена реалност на нещата, а злото – сянка на тази реалност. Значи, доброто е дошло по-рано. Доброто представя клоните на дървото, а злото – корените. Те смучат хранителни сокове от земята и ги изпращат в стъблото и клоните. Сладките, вкусни плодове се раждат на клоните.

Между доброто и злото съществува такова отношение, каквото между корените и клоните на дървото. Те взаимно си помагат. Често хората свързват лошите постъпки със злото. Всъщност, те не са идентични. Злото влиза в лошите постъпки и престъпления на хората, за да ги изяви навън, но то се различава от тях. И доброто влиза в лошите постъпки, за да ги изправи, но то е само условие за тях. Злото е кислородът на лошите постъпки и погрешки, то усилва проявите им. Като влезе доброто между тях, горението се прекратява. То се противопоставя на злото, както азотът регулира буйното действие на кислорода във въздуха, и човек може свободно да диша. Кое е по-добро: с огън да се живее, или без огън? Огънят, сам по себе си, гори, изгаря и руши, но резултатите му са добри.

Едно се иска от човека – да мисли право. Впрегнете ума си на работа, и вървете напред. Ще кажете, че искате да видите Господа. Който има светли мисли, чувства и постъпки, всякога може да Го види. Животът е построен върху доброто. Значи, доброто е основа на живота. Бог вижда доброто, което се прави, и постоянно пише. Бъдещият живот на човека се определя от това, което е писано в неговата книга. Според писаното се определя кредитът на човека. Ако нищо не е написано в книгата, или, ако писаното не е светло, кредитът на човека се отнема. Може да е писано малко, но светлина има в него. Тази светлина, именно, определя човешкия живот. Малко ще знаеш, но добре и правилно ще го прилагаш. Как ще постъпиш, ако видиш, че две мравки се борят за една трошица? Едната казва, че първа видяла трошицата; и другата казва същото. Ти си съдия. Как ще разрешиш спора? На коя от двете мравки ще отдадеш правото? На онази ли, която първа видяла трошицата? Не, джобовете на съдията трябва да бъдат пълни с трошици и дето срещне недоимък, да хвърля. Трябва ли хората да спорят за една трошица и да обвиняват Господа в несправедливо раздаване на благата?

Кой човек е добър? Може ли да наречете добър онзи човек, след посещението на когото говедата ви започват едно след друго да умират? Добър човек ли е онзи, ако, след неговото идване във вашия дом, плодните дървета започват да съхнат? Този човек носи нещо користно в себе си. Той не е искрен към домакините, в чиято къща влиза. В това отношение, той прилича на онази мома, която дава вид, че не иска да се жени, а същевременно скрито поглежда към момъка, който я интересува. Какво ще й даде този момък, ако той сам не е полезен на себе си? Който не е полезен на себе си, не може да бъде полезен и на другите. Да бъде някой полезен на себе си и на ближния си, това значи, да е доволен от живота. Щом е доволен от живота, той е готов да служи на Бога. Пръв Бог е дал пример за служене. Той е служил на хората, повдигал ги е, за да израстнат, и така ги е учил, и те да служат. Въпреки това, когато накарат човека да

служи, той е недоволен, счита себе си за господар. Нежеланието на човека да слугува е причина за страданията му. Той иска да бъде щастлив, богат, да се ползва от изобилието на живота, но други да работят за него. Овцата изработила вълната си, други я прали, изпрели и тъкали, а той облича готовите дрехи и се докарва пред хората. Виждате някой, облечен с нови дрехи, с копринена риза, бяла връзка, със сребърни или златни копчета, върви напред, никого не поглежда. Защо носи връзка? Връзката има някакво значение, което човек не знае. И пръстенът на ръката на младата мома или на младия момък има някакво значение. Той е символ за свързване. Добре е човек да разбира значението на нещата, като символи, в които се крие нещо.

Кое е по-важно за човека: да бъде добре облечен, или да бъде здрав? – Здравето е над всичко. Здравето на човека зависи от светлината на Божествената мисъл. Дето е светлината, там са и благата; щом изчезне светлината, и благата изчезват. Дето е топлината, там е животът; щом изчезне топлината, смъртта иде. Дето е силата, там е здравето; щом изчезне силата, болестта иде. Когато е здрав, човек се ползва от всички блага на живота. Светлината, топлината и силата са средства, пътища, чрез които възвишените същества се проявяват и пращат подаръци на хората. На някого дават пари, а на другиго – едно житно зърно. Разумният се радва повече на житното зърно, отколкото на парите. Житното зърно се размножава и храни целия свят. Ако има жито, с парите можеш да си купиш, колкото искаш; ако няма жито, парите нищо не струват. Житото се яде, а парите не се ядат. Парите не дават нищо от себе си, а житото дава всичко, затова е станало толкова малко. Житото знае, къде е силата му. Ако го обработвате, в продължение на десет години можете да станете богат човек. Малко е житното зърно, но цял свят храни.

Всяка светла мисъл, всяко светло чувство и всяка светла постъпка са като житните зрънца. Малки са те, но всесилни. Те носят благо за целия свят. Като отидете на онзи свят, ще ви питат: Носите ли поне един от плодовете на ума, на сърцето и на волята си? Там и най-малките плодове се ценят. Ако им занесете големи неща, те няма да им обърнат внимание. За тях големите неща не са важни. Ще каже някой, че иска да стане голям, велик човек. Кой човек е голям? – Който разполага с големи възможности за правене на добро. Определено е, колко голям може да бъде човек. Като дете, човек постепенно расте, дохожда до известна възраст, и растенето спира. След това отново се смалява. Значи, човек започва с малкото, в средата на живота си е голям, израсъл, и накрая пак се смалява. Това са фази на един и същ живот.

В какво се заключава цената на живота? – В умението да привлича благата

към себе си. Този живот е ценен и полезен. Кой ум е полезен? – Който привлича Божествените мисли. Кое сърце е полезно? – Което привлича Божествените чувства. Коя воля е полезна? – Която привлича Божествените постъпки. Ако няма привличане в живота, човек не може да постигне нищо, нито може да направи нещо полезно. Правете това, което разумните същества правят. Вие искате всякога да бъдете весели. Това не е необходимо. Веселието подразбира ясно небе, чист хоризонт. Ако всеки ден сте весели и радостни, небето ще бъде всякога светло, ясно и ще настане суша. Ако всеки ден сте скръбни, небето всякога ще бъде облачно и постоянно ще вали дъжд. Човек трябва да знае, кога да бъде небето му ясно и кога – облачно.

Стремете се към светли мисли, чувства и постъпки, за да бъдете сами доволни от живота си. Не очаквайте хората да ви харесват и да бъдат доволни от вас. Вие сами трябва да бъдете доволни от себе си. Само онзи е доволен от себе си, който носи музиката в душата си. Той е доволен от пението си, разбира, кои тонове са чисти и кои не са. Щом разбира и своите, и чуждите погрешки, той е истински музикант. За него не само пението е музика, но и мисълта, и чувстването, и говорът. Стремете се навсякъде да виждате музика и да я прилагате. Докато не превърнете живота си в музика, вие не можете да се свържете с природата и да се ползвате направо от нейните блага.

Преди да се свърже с природата, човек трябва да се е свързал със своя Създател, да Го познава. Някой живее десетки години на земята и още не Го познава. За свое оправдание, той казва, че не Го е видял. Това е невъзможно. Как можеш да не познаваш въздуха и светлината, в които си потопен? Бог е Дух. Бог е светлина. Следователно, Той е навсякъде и във всичко, не може да не Го познаваш. Учените Го търсят по небето, по звездите – в големите неща. Те не подозират, че Той се крие в малките, микроскопически неща. И в големите ще Го намерите, но и в малките – трябва да знаете да търсите. Някои Го търсят в сенките на нещата, но и там не е. Той е в реалните неща, а не в техните сенки. Реално е това, което работи за съграждането на вашия ум, на вашето сърце и на вашата душа. Реално е това, което разширява ума, сърцето и душата ви. Реалното прави човека доволен и щастлив.

И тъй, за да бъдеш доволен, приемай всякога Божествените мисли с разположение. Те са същественото в човешкия живот, защото са вечни. Избягвай временните неща и се стреми към вечните. Например, парите са временни, светлината е вечна. Човек се нуждае главно от хляб, вода, въздух и светлина, а не от пари. Парите идат най-после, като резултат на нещо. Те са слуги на вечните неща. Следователно, не обръщай внимание на парите,

като на резултат в човешкия живот. Човек се нуждае и от любов. Ако имате любов, парите ще дойдат сами по себе си. Който няма пари, любовта му е малка. Който има любов, всякога ще намира по един наполеон в джоба си. Любовта носи живота, а животът е свързан със златото. Затова, именно, златото е ценно. Стремете се към Божествения живот, да мине през вас и да ви остави ценното, което носи в себе си. Работете върху себе си, да придобиете качествата на златото.

Веселието на Бога е проявената светлина. Радостта на човешката душа е също така проявена светлина. „Бог се весели, човек се радва" е казано в Писанието.

– Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

19. Беседа от Учителя, държана
на 26 август, 5 ч. с, 1942 г.
София – Изгрев

1942_08_28 Постоянна благодарност
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

Размишление върху стиха: "Бог е Любов".

Какво представя човекът? Ако говорим за духовния човек, характерно за него е това, че той изпитва всичко, а него никой не изпитва. Човек се интересува от много неща, но всички не са еднакво важни, много от тях са второстепенни. Единственото нещо, което интересува човека, е от какво зависи неговото благо. То се определя от добротата му. Благо е за човека да бъде добър. Добрият не се безпокои, нито смущава. Който се безпокои и смущава, не е истински човек. Той е развълнувана вода, която постоянно се блъска в бреговете; той е канара, която постепенно се разрушава; той е изсъхнал лист, който пада от дървото и започва да гние; той е пепел от огнището. Хората се чудят, къде да турят нечистата си вода, парчетата от разрушената канара, изсъхналите листа, както и пепелта от огнището, да не ги смущават. На всички неща, които смущават човека, са турени различни имена.

Като четете Стария Завет, на много места срещате да се говори за прокажения. Днес ние употребяваме тази дума повече за психически прокажен човек, понеже физически тази болест не е толкова разпространена, както в миналото. С каквато дреха и да се облече прокаженият, пак прокажен си остава, дрехата нищо не го ползва. С каквато идея да се накичи, каквото чувство и да се вложи в сърцето му, нищо не го ползват. Проказата не е нищо друго, освен неблагодарността на човека. Той трябва да се освободи от нея, да стане благодарен. Защо човек е неблагодарен? — Защото му липсва нещо. Като се огледа, той вижда, че му липсват нови обуща, нова дреха, нова шапка, някаква книга и става неблагодарен.

Благодарността трябва да влезе в човешката душа, като необходимост, не само за един момент, но завинаги. Радвайте се, че неблагодарността не е постоянна, но посещава човека периодически и отваря път за благодарността. Герой е онзи, който всякога е благодарен. Неблагодарният е подобен на каменните въглища, които са се образували преди хиляди години от дървета, затрупани от земните пластове. Те са се овъглили отчасти или напълно. Ние ги горим и се ползваме от тях като гориво. С използването на въглищата, човечеството се натъкна на големи мъчнотии

и изпитания. Въглищата се образували от гигантски предпотопни дървета, с големи амбиции и копнежи. Бог затворил тези същества в земята, да не вдигат голям шум и безпокойство. Обаче, от невежество, хората ги пуснаха на свобода, и днес те им причиняват по-големи пакости и мъчнотии, отколкото в миналото. Хората мислят, че като вадят каменните въглища от земята и ги горят, с това печелят нещо. Не, каменните въглища се извадиха от земята преждевременно. Трябваше да се извадят по-късно — в епохата на любовта, когато съществата, които са затворени в тях, ще имат възможност да изправят погрешките си. Сега не само че не им се помага, но на пепел ги превръщаме. Те трябва да се върнат към своя първоначален живот.

Кои неща са ценни: живите, или тези, които могат да оживеят и да вършат работа? Влакът е ценен, когато се движи, когато пухти под напора на водното напрежение. Тогава той пренася пътници, стока, изминава известен път. Параходът е ценен, когато се движи. Машинистът кара влака, капитанът — парахода и ги заставят да вършат някаква работа. И човек е ценен, когато се движи. Той може да се движи физически, сърдечно и умствено. Не е важно, в кой свят става движението, важно е нещата да се движат. Движението ги одухотворява и ги прави живи. Прекрати ли се движението във всички светове, навсякъде настава смърт. Както машината се направлява от някого, така и човек трябва да има капитан, който да го управлява. Капитанът на човешката машина според едни, е неговият дух, а според други — неговият ум. Той се справя с всички мъчнотии, несгоди и недоволства.

Желая ви, още тази сутрин, да постъпите с недоволството според закона на любовта, да му кажете, че е седнало на чужд стол и да му дадете неговия. Мястото, на което седи, е почетно, то е определено за доволството. Досега недоволството и неблагодарността са били господари в човешкия живот; отсега нататък те ще станат слуги, а доволството и благодарността — господари. Това не значи, че трябва да хванете неблагодарността и да я разтърсите. Ако постъпите така, това значи, че вие я прилагате. Напротив, ще благодарите на неблагодарността, че ви е дала ценни уроци в живота, и ще постъпите с нея по закона на благодарността. Как трябва да се постъпва? — Много примери има за това, но, ако човек не е готов вътрешно да се справи с недоволството и с неблагодарността, примерите не могат да го ползват. Много фокуси има, с които човек може да си служи, но той и за тях трябва да бъде готов.

Разправят за един фокусник следния пример. Той взимал 12 ножа и един след друг ги забивал на една дъска, от разстояние на пет-шест метра. Пред дъската стояла жена, с разперени настрана ръце. Фокусникът отправял

първия нож към дясното й ухо, втория — към лявото, третия — над главата, четвъртия — до врата, от едната и от другата страна, петия и шестия — от двете страни на краката и т.н. Така забивал той 12 ножа, но толкова сполучливо, че нито един от тях не докосвал живото тяло. Опитен бил той, но не по-малка заслуга имала и жената. Един след друг ножовете се забивали около нея, без да трепне мускул на лицето или на тялото й. И двамата се отличавали с голямо самообладание. Не можете ли и вие да направите така с неблагодарността? Поставете я на една дъска, и забивайте от всичките й страни ножове, без да я докоснете, без да я нараните. Това е изкуство — да ликвидираш с нещо, без да го огорчиш, обидиш или нараниш.

Един виден гръцки скулптор и един виден художник решили да изработят нещо ценно, което да изнесат пред света. Скулпторът изработил един грозд толкова естествено, че излъгал птиците. Като приближавали до него, те се опитвали да клъвнат, но веднага се отдръпвали назад — човката им удряла в камък. Художникът пък нарисувал една красива мома, покрита с тънко було. Като дошъл скулпторът, той пожелал да види красивата мома и се приближил до картината, с намерение да вдигне булото. Като насочил ръката си към булото, останал излъган, то било рисувано. Той се задоволил да гледа красивата мома през булото. Какво са постигнали двамата майстори с изкуството си? Първият излъгал птиците, а вторият — човека. В грозда на скулптора липсва съдържание. Птиците кацали и се връщали излъгани, но и скулпторът останал излъган от картината на своя приятел. Той мислил, че зад булото ще види красивата мома. Голям майстор ще бъде онзи, който може да извади зад булото неблагодарността и вместо нея да постави благодарността.

Днес всички хора казват, че трябва да се обичат. Всички говорят за любовта, но картините им са подобни на грозда, който скулпторът направил, и на булото на художника. Ще кацат птиците върху грозда и ще се връщат, без да си вкусят от него. Ще дохождат хората до булото, зад което се крие красивата мома, но и нея няма да видят. Любовта иде само от едно място, а не от много места. Докато иде от много места, хората ще говорят за нея, но в края на краищата всички ще умрат. Сега, като те залюби един човек, ти трябва да умреш. Ако ти го залюбиш, той трябва да умре. Ако залюбиш кокошка, тя умира; залюбиш ябълка или круша, и тя умира; залюбиш парите, и те умират. Каквото залюби човек, непременно трябва да умре. Когато смъртта влиза в любовта, това показва, че животът не се разбира, както трябва.

В древността, един от Учителите на любовта изпратил двама от своите ученици в света да се учат и да проповядват. Те пели и проповядвали на

хората. С песента си единият ученик развеселявал хората, вторият не само ги веселял, но отварял сърцата им и ги разполагал към даване, към добри отношения с ближните си. От песента му болните оздравявали, скърбните забравяли скръбта си. Сега и вие пеете много песни, пеете, че можете да любите и да обичате, да станете слуги на Бога. Желая ви, както пеете, така да се проявявате. Какъв смисъл има служенето, ако не сте доволни от живота? Недоволството показва, че не разбирате дълбокия смисъл на служенето. Ако момъкът не служи на своята възлюбена, и ако момата не служи на своя възлюбен, любовта не може да се прояви между тях. Любов без служене не е истинска любов. Първото качество на любовта е даването. Не можете да наречете любов това, което нищо не дава от себе си. Не можете да наречете обич това, което не оценява проявите на душата.

Любовта и обичта са вечни принципи в Битието. Любовта излиза от Бога и носи Неговия живот на всички същества, да растат и да се развиват, да се радват и веселят. Всички очакват този живот, но той не може да се прояви без любов и без благодарност. Благодарността носи безсмъртието, а неблагодарността — смъртта. Не се изисква много от човека, за да бъде безсмъртен. Щом е всякога доволен и благодарен, той е придобил вече безсмъртието. Обрал те някой, благодари, че те обрал; казал някой лоши думи за тебе — благодари; заболял си нещо — благодари. Това са сенки на живота, през които неизбежно ще минеш. Че времето е дъждовно или ветровито — благодари; че имаш или нямаш нови дрехи — благодари. За всичко благодари: и за малкото, и за голямото благо. Някой те нарекъл животно — пак благодари. Има нещо лошо в думата "животно". Лошото се крие в неговата неблагодарност. Животните изглеждат кротки, примирени с положението си, но всъщност те са крайно недоволни и неблагодарни. Опитай се да приближиш при някое животно, когато яде. То веднага ще даде израз, че е недоволно от тебе, не иска да го смущаваш. Животните спазват това правило едни към други, внимават да не се безпокоят, когато ядат. Ако при вола се приближи друг вол, първият веднага ще отправи рогата си към него и ще му каже: Не виждаш ли, че ям? Защо ме безпокоиш? И до днес още животните не са разбрали живота, който носят в себе си, но и хората още напълно не са го разбрали.

Често хората се спъват сами. Всеки иска да знае, какво мислят другите за него. Ако е религиозен, той иска да знае, какво мнение имат близките му, дали обича Христа и каква е любовта му. Ако е светски, той иска да знае, мислят ли го познатите му за учен, за голям човек. Искате ли да знаете, каква е любовта ви, вижте, какво ще кажат животните за вас. Дойде едно куче около вас, върти си опашката. То е гладно, иска да му дадете малко хляб. Ако го погледнете и нищо не му дадете, то има вече известно мнение за любовта ви. То казва: Този човек няма сърце, не влиза в положението

ми. Обаче, дадете ли му хляб, то разбира, че имате любов. Колкото повече хляб му давате, толкова по-голяма е любовта ви. Младите моми и момци си пишат писма, в които изливат любовта си. Каква любов е тази, която е написана с черно мастило? Истинската любов трябва да се пише с лъчи на светлината, а не с черно мастило. В бъдеще така ще се пишат любовните писма. Като отворите едно любовно писмо, трябва да се облечете с лъчи от светлината, да светнете. При това, ако в писмото се говори за ябълки и круши, ще ги получите в действителност. За каквото се пише в писмото, ще го имате пред себе си. Не е въпрос да имате цели кошници с ябълки и круши. Една ябълка да имате, но да отговаря на действителността.

Хората се интересуват още, могат ли да видят Бога и Христа. — От тях зависи. Като извадят неблагодарността вън от себе си и внесат благодарността в сърцето си, те ще видят и Бога, и Христа. — Как? — В проявите на любовта. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, отвори широко сърцето си, да влезе Божествената топлина в него, да изпиташ Божествената радост и веселие. Отвори ума си широко, да влезе Божествената светлина в него, за да изправиш пътя си. Отвори широко душата си, да влезе Божествената сила в нея, да те направи смел и решителен. Топлината, светлината и силата, това е Бог, Когото търсите. Той живее в нашите умове, сърца и души. Като знаете това, гледайте с благоговение на душата си, като жилище на Бога, на ума си — като на свещен олтар и на сърцето си — като на свещена стаичка. Благодарете за ума, за сърцето и за душата, които ви са дадени. Благодарете и за сиромашията, и за болестите, които също ви са дадени. Болестите, страданията, сиромашията представят проявите на Бога, Който ви хваща с ръцете си и изпитва любовта ви. Вие се сърдите, недоволни сте, защото не знаете, че чрез тях ви посочват нов път към любовта. Ще благодариш за всичко: ако си болен, ще благодариш; ако си здрав, пак ще благодариш; като умираш, ще благодариш; и като се раждаш, пак ще благодариш. Днес, като се ражда някой, всички благодарят; като умира, всички скърбят. Щом дойде смъртта, кажи: Благодаря, че е дошло време за умиране. Има ли нещо страшно в смъртта? Ако умреш, за да излезеш от затвора, ти придобиваш свободата си. По-страшно е, когато се раждаш в затвор. Благодари и при единия, и при другия случай. Герой е онзи, който благодари и когато умира, и когато се ражда. Човек се изпитва и чрез смъртта, и чрез живота. Ако не мине и през двете положения, той не може да разбере любовта и обичта. Когато момъкът и момата се влюбят, те трябва да дадат нещо от себе си, да се откажат от нещо, да се научат да служат един на друг. Ако човек мисли само за себе си, той забравя, че трябва да служи на другите. Ако Бог служи на всички същества, и човек трябва да следва Неговия пример. Христос казва: "Отец ми работи, и аз ще работя". Хората искат да станат господари, без да са служили на другите.

Това е невъзможно. Господар може да бъде само онзи, който се е научил да служи. Днес хората се учат да служат. Ако най-големият Господар, Който е създал света, служи, какво остава за онзи, който нищо не е създал? Затова, всеки човек вътрешно трябва да пожелае да стане слуга, да служи на любовта. Работата е служене, въпреки това, мнозина не са доволни от работата си. Те казват: Тази работа не ни подхожда, не е за нас. Сократ е бил метач в Атина. Като го запитвали, защо мете, той отговарял: Уча се да работя, да измета всичко нечисто в себе си. Той искал да покаже, че човек може да бъде благодарен на всичко. Същевременно, той доказал, че човек може да бъде благодарен и от лошата жена, затова се оженил за Ксантипа, известна по своя лош характер. Както и да постъпвала с него, той всякога благодарял. Тя го хващала за косата, разтърсвала главата му, но той спокойно отговарял: Благодаря, че разтърсваш главата ми, да мисля по-добре. Като го потупвала по гърба, той казвал: Благодаря ти, че изтърсваш праха от дрехите ми. Чрез Ксантипа той си изработил една велика философия за живота и си казал: Благодарение на Ксантипа, аз станах философ.

Неблагодарността трябва да се превърне в благодарност. Ако човек не може да направи това, нищо друго не може да постигне. Няма по-велико нещо в живота от това, да бъдеш благодарен. Благодарността отваря пътя на любовта. Мислите ли, че който ви люби, може да ви направи зло? Злото се дължи на неблагодарността. За благодарния и за любещия е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тях.

Съвременните хора говорят за любовта, обичат се, но, въпреки това, постоянно се карат. Защо? — Защото те не обичат Бога в човека, а себе си. Някой обикне един човек и веднага влиза в него. Щом влезе в него, той обича първо себе си в своя възлюбен и започва да го хвали и да се възхищава от него. В същност, той обича себе си. Като излезе от него, той вижда вече погрешките му и се чуди, как го е обичал. Докато възлюбените влизат един в друг, те се обичат, но започват да се налагат, кой на кого да служи. Ако единият отстъпи и приеме да стане слуга, те живеят донякъде добре, споразумяват се. Обаче, ако никой не отстъпва, те излизат навън и започва война помежду им. Ето защо, когато срещнеш един човек, възлюби Бога в него, а не човека, и кажи: Господи, готов съм да Ти служа, защото Ти внесе живота в мене. Благодаря Ти за всичко, което си направил заради мене. Тогава ще чуеш тихия глас на Господа: Влез в Царството на любовта и бъди блажен. Това значи, Бог да се весели в човека, а човек да се радва и да има вътрешен мир.

Сегашните хора се влюбват и разлюбват. Защо става това? — Защото всеки човек влиза във възлюбения си сам, без Господа. Затова казвам: Като

обикнеш някого, влез в него с Господа заедно, не влизай сам. Като те обикне някой, и той трябва да влезе в тебе с Господа заедно. Който влиза в човека сам, без Господа, той не носи любовта. Влезеш ли в някой дом без любов, ти носиш нещастие за този дом. Светът, който сега се създава, е свят на любовта. Влезеш ли в този свят, любовта трябва да бъде твой спътник. Каквото помислиш, каквото почувстваш, всичко трябва да бъде продиктувано от любовта. Както и да постъпваш, всичко трябва да е написано с ръката на любовта. Това може да ви се вижда чудно — нищо не значи. Чудните неща са приятни. Ако някой ти изпее една песен, и ти не пожелаеш да я чуеш втори път, това показва, че тя не е пета с любов. Изпеят ли ти я с любов, ти ще пожелаеш да я чуеш и втори, и трети път. Ако една песен не расте като дървото и не зрее като плода, не е истинска, т.е. не носи любовта. Ако една мисъл не расте и не зрее, не е права мисъл. Правата мисъл е капитал, на който човек всякога може да разчита. Каже ли някой, че е остарял и нищо не може да постигне, той не мисли право. Правата мисъл подразбира вечен живот. Човек живее вечно, като съблича старата си дреха и облича нова. Казано е в Писанието: "И прибра се Аврам при отците си". Не е казано, че Аврам остаря и се прибра при старите хора. Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Значи, в онзи свят не се говори за старост. Там има мъдреци, а не стари хора. Този стих може да се преведе в следния смисъл: Ако благодарността не влезе в сърцето ти, не можеш да влезеш в Царството Божие. Благодарността води към любовта. Без благодарността не можеш да намериш пътя към любовта. Учете се да благодарите за всичко. И като ви обидят, и като ви похвалят, еднакво благодарете. Не е въпрос да благодарите механически, но съзнателно, като превръщате горчивината в сладчина. Всеки човек е на фронта, началникът му заповядва, и той трябва да изпълнява. — Докога ще продължава това подчинение? — Докато човек дойде до онази вътрешна дисциплина в себе си, докато придобие пълно самообладание, да стане господар на себе си.

Сегашните хора страдат, защото не разбират това, което става вътре в света. Външно те го разбират, но вътрешно още не са го разбрали. Външно светът е добре нареден. Външният ред и порядък е добър: навсякъде има къщи, фабрики, работилници, железници, параходи, аероплани. Превозни средства има навсякъде. Външно животът е улеснен, но време е вече да се постави вътрешен ред и порядък, да се оправи и вътрешният живот на хората. Божественото носи вътрешния ред и порядък във всички хора, във всички домове, общества и народи. Вътрешният ред ще направи хората радостни и весели. Всяко лице ще бъде засмяно. И тогава, колкото хляб сложите на трапезата, няма да се извинявате, че е малко, но ще благодарите и за него. Колкото плодове сложите на трапезата, ще благодарите и на тях. няма да казвате, че някой ви е дал само една череша,

но ще благодарите и за нея. Само една ябълка да имате, благодарете и за нея. Ако не благодарите за малкото, и то ще ви се отнеме.

Един светия тръгнал за небето, да се срещне с Господа, да Му даде отчет за делата си. На пътя си срещнал един богат човек, който го запитал, къде отива. — При Господа. — Моля ти се, кажи Му, че ми дотегна богатството, искам да се освободя от него. Ако не ме освободи, ще сляза в дъното на ада и ще се погубя. По-нататък светията видял един гол човек, заровен в пясъка. — Какво правиш тук? — запитал го той. — Какво правя? Лежа и оплаквам положението си. Дотегна ми вече тази сиромашия. Ти си свят човек, кажи, моля ти се, на Господа, да ме освободи от сиромашията и от тази голота. Светията отишъл при Господа, свършил работата си и на връщане пак минал по същия път. Първо видял сиромаха, а после богатия. Той казал на сиромаха: Бог те съветва, да благодариш за сиромашията и за голотата, в които се намираш. Само чрез благодарността ще се освободиш от сиромашията. — Това е невъзможно! — отговорил сиромахът. — Щом не можеш да благодариш за сиромашията, тя никога няма да те напусне. После светията минал покрай богатия и му казал: За да се освободиш от богатството, Бог те съветва да роптаеш, да проявиш недоволство, че си богат. — Това е невъзможно! — отговорил богатият. — Щом е невъзможно, ще носиш богатството си и ще пъшкаш под неговия тормоз.

И тъй, който благодари за всичко, което му е дадено, е богат. Който не може да благодари и постоянно роптае, е сиромах. Благодарността се крепи върху три неща: доброта, разумност и справедливост. Дето са доброто, разумността и справедливостта, там е любовта. Дето отсъстват доброто, разумността и справедливостта, там никаква любов не съществува. Там е човешкият, временният порядък на нещата. Затова е казано в Писанието: "Постоянно благодарете". Ще кажете, че не е дошло още времето за Божествения порядък. Не само, че е дошло, но повечето са закъснели, трябва да усилят темпа на своя ход.

Мнозина запитват, в какво да вярват, кое верую е най-право. Не е въпросът за това. Всеки трябва да се запита, благодари ли за всичко, което му е дадено. Ако всички хора благодарят за това, което Бог им е дал, те ще се разберат. Тяхното верую е право, те вярват в един и същ Бог. Ако хората постоянно благодарят, много неща ще им се дадат, и много тайни ще им се открият. Обаче, държат ли само една неблагодарност в сърцето си, те сами се спъват. Бъдете благодарни на всичко, за да ви се даде онова, от което душата ви се нуждае. Дали космите от главата ви падат или не падат, пак благодарете. Всеки косъм е закон. Като се свързвате с тези закони, трябва да ги прилагате. Ако не ги прилагате, нищо не се постига. Някой взeме косъм от своя любим, радва му се, държи го за спомен. Като се

разочарова от него, хвърля косъма. За да не дойде до разочарование, той трябва да приложи закона, който е свързан с косъма. Вложи доброто, разумността и справедливостта в душата си, за да приложиш Божиите закони.

Божиите косми са законите на Битието, Те са лъчите на слънцето, за които постоянно трябва да благодариш. Всеки лъч трябва да се използва разумно.

Има особени лъчи на Божията Любов, които подхранват и развиват ума. Има особени лъчи на Божията Любов, които подхранват сърцето и го правят мощно. Има особени лъчи на Божията Любов, които хранят душата.

Понеже днес е петък — денят на любовта, желая ви, лъчите на Божията Любов да хранят ума, сърцето и душата ви не само един ден, но за вечни времена.

Желая ви, постоянно да благодарите на тези лъчи.

Служете на Господа с любов, служете Му с мъдрост, служете Му с истина, за да имате живот, светлина и свобода в себе си.

20. Беседа от Учителя, държана
на 28 август, 5 ч.с. 1942 г.
София — Изгрев.

1942_08_29 Пътища на любовта
Общия окултен клас

ПЪТИЩА НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“
„Бог е Любов“

Да направим едно упражнение: (Лявата ръка пред дясната надясно, движи се лявата по дясната, докато дойде настрани – вдишване. Дясната пред лявата, движи се по лявата, докато дойде настрани – издишване. Три пъти.)

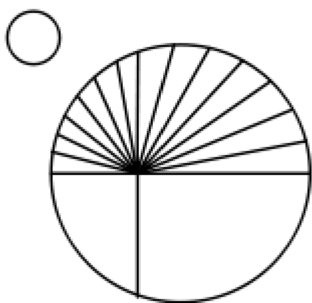

(фиг. 42.1)
Положението на всички живи същества, как възприемат светлината. Седите някой път и сте недоволни от живота, не знаете защо сте недоволни. Имате неразположение. Всяко неразположение зависи от онова състояние, което си възприел. Някои състояния зависят от онова, което не си възприел. За пример, човек, който е възприел добра храна, нахранил се добре, усеща се разположен; който не е приел [добра] храна, усеща се неразположен. Или пък възприема храна, която не съответствува на неговия организъм. Така е и със светлината. Понеже храната, всичките храни, са сгъстена светлина. Звукът е сгъстена светлина, обонянието е сгъстена светлина, вкусът е сгъстена светлина. Зависи как възприемате светлината.

Сега вие може да имате разни теории, защото учените имат разни теории. И вие имате теории. Всеки човек, колкото и да е прост, има една теория, за да обясни. Той си обяснява какво нещо е светлината. Ако лятно време вие възприемете светлината перпендикулярно, да кажем, когато са най-големи дните, на обяд ако я приемете, по един начин ще ви въздействува; ако сутрин приемете, когато Слънцето изгрява, друго разположение ще имате. Може да се зароди въпросът: „Защо е така?“ Не питайте защо е така. Да кажем, вие пеете един звук. Не питайте каква е философията на музиката. Един тон си изменя трептенията; този тон трябва да го вземете верен. Музиката храни човека. Верният тон значи вярно си се нахранил

музикално; не си взел вярно тона – не си нахранен, не е сготвено хубаво, един тон не е сготвен както трябва. Казвате: „Хубаво трябва да се сготви." Следователно, простото обяснение: музиката е храна. Ако ти не знаеш как да се храниш, тогава няма да имате понятие, ще се храниш, но няма да има никакъв прогрес. Трябва не само да вярвате, да изпитате. Ако пеете хубаво, ще бъдете по-силни и по-здрави; ако не вземете вярно тоновете, ще бъдете хилави. Всичките болести зависят от правилното вземане на някои тонове. Ако не вземеш вярно тона, веднага някъде в организма ще се появи анормалност. Ако не вземеш си вярно, ако не вземеш сол вярно, ако не вземеш фа вярно, ако не вземеш до вярно, ре, ще се появи някакъв дисонанс в организма. Ако питате защо е тази болест, казвам: защото не си взел вярно тона. Казваш: „Аз пея." Пееш, но не вземаш вярно. Природата има правила, по които трябва да пееш.

За пример, когато човек се разгневи, той не гледа нагоре, но обръща очите надолу. Гневният гледа надолу. Когато човек е въодушевен, главата е дигната, нагоре гледа. При гнева ъгълът на светлината, която възприемаме, е малък, възприема най-малката светлина, най-малката топлина и най-малката сила. Казваш: „Как да се поправя?" Искаш да не се гневиш. Докато гледаш надолу, ти не можеш да не се гневиш. Защото гневът е грозота. Радостта, това е красота. Докато надолу гледаш, грозота е, ще бъдеш гневен. Щом гледаш красотата, ще бъдеш радостен. Красотата произвежда радост, естеството на грозотата произвежда гняв. Казваш: „Как да се освободя от гнева?" Ще обърнеш погледа си нагоре. Какво ти коства да обърнеш врата си и да погледнеш нагоре? (Учителят гледа гневно надолу, гледа радостно нагоре.) Някой казва, че съзерцава, затваря си очите. Ами ако си затвориш очите, какво значи? Пак ще бъдеш гневен. И затворени, и отворени да са, като гледаш надолу, пак ще бъдеш гневен. Представете си, че минавате през едно място, дето има гниещо животно, ще бъдете ли разположени? Щом се отдалечиш, дойдеш до някой хубав цвят или на някое цъфнало дърво усещаш уханието, ще бъдеш разположен. Всякога, когато имаме неразположение, трябва да изменим посоката, от която идат впечатленията. Казваме: „Да имаме вяра." Аз имам вяра. Като гледам грозотата, тази грозота ще произведе неразположение. Имам вяра в красотата, какво ще произведе? Радост. Следователно, гледаш злото (надолу е злото), ще бъдеш неразположен. Щом погледнеш злото, то всякога произвежда едно неразположение. Щом погледнеш доброто, което е горе, то е красота, веднага ще имаш разположение. Казвам: Изменете посоката на вашия поглед, не гледайте надолу. Вие седите и някой път търсите погрешката на другите. Не е лошо, ако научно искате да разберете, но знайте, че всякога злото ще произведе едно неразположение, не може да не дойде неразположението. Доброто ще произведе разположението.

Та, когато аз говоря за любовта, не разбирам любовно състояние да гледаш надолу. 45 градуса нагоре трябва да бъде погледът. (Учителят разпери всичките пръсти на ръката.) Ъгълът между палеца и показалеца е най-голям – това са големи възможности. Ъгълът между показалеца и големия пръст е по-малък – между твоите силни чувства и твоята справедливост възможностите да бъдеш разположен са около 30 градуса. Трите ъгъла между четирите пръсти образуват общ ъгъл около 90 градуса, а само ъгълът между показалеца и палеца е 90 градуса. Заедно на едната ръка имате 180 градуса, а на двете ръце имате всичко 360 градуса. Щом разсъждаваш, аз това наричам дихателна система. Туй, разумното състояние в човека, как да възприеме светлината, то зависи от човешкия ум. Ти не можеш да дишаш правилно, ако не мислиш правилно. Казвате: „Дишане." Дишането зависи от правилната мисъл. Колкото мисълта ви е по-правилна, толкова и дишането е по-правилно. Чрез въздуха възприемаме онази жизнена енергия, праната, става и от нея зависи състоянието на човека. Ако мисълта не е ясна, и дишането няма да бъде ясно, тогава и кръвообращението няма да бъде тъй, както трябва.

Та, казвам, практичната страна: Трябва да се мисли добре, за да подобрим нашето дишане. Никога не допущай в ума си мисълта, че в света, който Бог е създал, той е допуснал нещо лошо. Казвате: „Господ и Той си играе с хората, и Той си играе както иска." Така не се мисли. Ти ще създадеш болест в себе си, нищо повече. Или може да кажеш, че Господ те е забравил. Че Неговата памет толкова ли е слаба? Ти не знаеш какво говориш. Той никого не забравя. Или някой път мислиш, че иска да те стъпче. Ако Той рече да си дигне крака, както ти мислиш, да те стъпче, ще изхарчи много голяма енергия. Той предпочита хич да не стъпи отгоре, отколкото да стъпи. Ако стъпи отгоре ти, ще изхарчи 10 пъти повече енергия. Защо ще те стъпче, кажете ми. Ти като мислиш така, създаваш зло на себе си.

Сега някой път вие предизвикате един човек и казвате: „Защо е толкоз лош?" Едновременно колкото той е лош, и ти си толкоз лош. Колкото онзи, който бие, е лош, толкоз и онзи, когото бият, е лош. И тогава вие като биете постоянно, какво спечелвате? Онзи, който бие, се показва, че е силен, той е изгубил нещо. Следователно силните хора всякога печелят, когато губят страдащите. Ти щом си слаб, трябва да страдаш, за да спечелиш. Щом си силен, трябва да биеш някого. Какво значи да биеш? Казва: „Аз ще го набия." Ако набиеш един камък, камъкът ли ще пострада или ти ще пострадаш? Казва: „Аз ще го набия." Има случаи, дето, ако набиеш някого, битият страда, но има някъде, който бие, страда, битият ни най-малко не страда. Като биеш камъка, той не страда, ти страдаш.

Като го удариш 2–3 пъти, камъкът ще се разруши. Казва: „Не ме бий така." Как бихте набили един камък? Най-първо опечете го на огъня, направете го на вар; след като го направите на вар, разтворете го във вода, да стане бяла пръст и започвате да мажете стените, да биете. То е биене на камъка. Ако искаш един камък да го биеш, трябва да го опечеш, после да го размиеш във вода и после с четката да удариш. Камъкът ще ти благодари. Камъкът вече благодари за боя и бял става. Всеки камък, като го набиеш по този начин, той вар става. Казва: „Досега бях твърда глава, сега вече ставам културен."

Та, сега казвам: Разумността е огънят, чрез който всяка погрешка може да я биеш. Погрешката е камък. Ако речеш да биеш погрешката тъй, както обикновено бият, вие ще пострадате. Ще я опечете на огъня и с четката тогава като художник на платното, като някой музикант с ръка.

Та, казвам: Нас ни трябва един метод за възпитание. За пример, ние мислим, че някой човек е добър. Не е лошо да мислим, но той трябва да бъде добър. Да кажем, аз мисля, че ходя добре. Какво е доброто, хубавото ходене? (Учителят показва някой човек, който ходи с цялото стъпало, друг как ходи на пръсти, някой като си дига крака при всяка стъпка.) Има няколко начина на ходене. Кракът не трябва да бъде прав. Трябва да има свиване. Какъв трябва да бъде ъгълът на свиването? В хода трябва да има достойнство, трябва да има справедливост, трябва да има твърдост, решителност. В хода всякога трябва да има достойнство, прав трябва да бъде човек. После той е отмерен, справедлив, после – твърд. Твърд ход е като стъпиш, като вървиш, път да ти отварят. Мечката има нещо много хубаво. Чувствата на мечката са много устойчиви. Мечката, ако ѝ направиш една пакост, 20 години не забравя. Но и направеното добро на мечката, 20 години да минат, пак помни; тя ще ти се отплати, ама нещо много хубаво. Тя е много злобна, но е и много справедлива. Доброто направено не го забравя.

Казвам: В нас трябва да има един много определен характер. Когато мразим, трябва да има причина за мразенето. Да знаеш, причината да съответствува на последствията. Когато обичаш, пак по същия закон. Каквито са законите на доброто, такива са и законите на злото. Който много обича, много и мрази; който много мрази, много обича; който малко мрази, малко обича. Законът е все същ. То е обратно движение. Едно тяло, което [пада] отгоре на повърхността, и едно тяло, което се изхвърля от повърхността нагоре, кога движението е по-силно: при падането, или при отделянето от Земята? Отгоре когато пада към Земята, движението се усилва, пропорционално се усилва. Щом се изхвърли едно тяло от Земята, отначало се движи бързо. Колкото отива нагоре, намалява,

отслабва. Законът е все същ. Като слиза към повърхността на Земята, се усилва. Като се отдалечава от повърхността, се намалява. Колкото отива нагоре, отслабва.

Същият закон е с омразата. С омразата нещата най-първо идат полека. Омразата най-първо е слаба, но после се усилва, усилва, към повърхността е най-силна. В доброто силата в началото е [голяма], колкото минава времето, отслабва. Ето в какво отношение отслабва. Ако вие обичате един човек, забележете: колкото повече го обичате, той става по-лош, вашата любов отслабва. Защо отслабва? За да му направите добро. Понеже любовта ви към него ще продължи лошото разположение. Трябва да го разлюбите, за да се поправи. По някой път вие искате да не обичате някого, да разлюбите някого. Не да го разлюбите, но да спрем любовта, за да изправим неговата погрешка. Да кажем, вие имате восък разтопен. Ако този восък го държите на топлина, той няма да се сгъсти. Трябва да отнемете топлината, да се сгъсти, за да можете восъка да го приберете. Някой път не е необходимо да държим разтопена любовта. Любовта не трябва да разтопява хората. За пример, любовта ни прави много страхливи. Като обичаме някого, страхуваме се да не изгубим любовта му. Ти носиш вода в някое шише, страх те е да не би да се счупи шишето. Значи шишето е крехко. Ако туй шише е кораво, няма да се счупи, какъв страх може да имаме?

Та, казвам: В любовта страхът е безпредметен. Ти казваш: „Да не изгубим любовта на някого или те да не изгубят.“ То е безпредметно. То зависи от човешката разумност. Ако човек не е разумен, той може да измени пътищата, по които светлината и топлината на любовта идат. Любовта носи известни блага. Когато хората обичат някого, то е за нещо. Има нещо, за което те обичат. Едно дърво го обичаш заради плода, който има. В човека има една магическа сила. Любовта като дойде, дълго време влага магнетизъм в човека, като водата. Един извор се обича заради хубавата вода. Колкото водата на извора е по-хубава, толкоз и любовта към него е по-голяма. Колкото водата е по-нечиста, толкоз и любовта ни е по-малка. Зависи от магнетичното състояние. Колкото магнетизмът е по-чист, носи по-пълен живот, любовта е толкоз по-голяма. Следователно, всеки един е обичан заради живота, който прониква в него. Животът е една течност, животът тече, животът изтича и се втича.

Казвам: При едно лошо разположение, ти губиш живота; при едно добро разположение, ти привличаш живота. При една добра мисъл ти привличаш живота, при една лоша мисъл ти отблъскваш живота. При един справедлив живот привличаш живота, при един несправедлив живот отблъскваш живота. При светлината привличаш живота, при тъмнината

отблъскваш живота.

Та, приложението сега. Вие казвате: „Както Господ е дал.“ Как Господ е дал? Ще бъдеш справедлив. Ще бъдеш справедлив по единствената причина, за да дойде в тебе повече живот. Ти ще бъдеш разумен, за да дойде повече живот, за да бъдеш повече здрав. Не можеш да бъдеш здрав, не може да ти върви в живота, не може да прогресираш, ако не си разумен. Непременно разумността ще привлече този магнетизъм, който е необходим. Магнетизмът е, който привлича клиенти. Един бакалин, който има магнетизъм, клиентите се привличат; който няма магнетизъм, отиват си. Един–двама души на ден се отблъскват, какво ще те ползува?

С разумността ние привличаме хората, хубавите мисли в нас остават. Хубавите дела чрез магнетизма привличаме. Хубавите чувства се ползуват от техните блага. Привличаме и Божиите мисли. Когато тази магнетическа сила е слаба, отблъскваме Божиите мисли. Тогава ставаме нервни, слаби, неразположени. Щом човек е нервен, малко магнетизъм има. Не може да привлече Божиите мисли. Казва: „Господ така ме е създал.“ Ако ти обърнеш едно шише с устата надолу и изтече съдържанието от туй шише, така ли Господ го е направил? Когато Господ направил шишето, как го направил? Надолу ли го направил да седи устата или нагоре да седи? Ти си, който обръщаш шишето надолу. Искаш да извадиш нещата из шишето, затова го обръщаш надолу с устата. Господ ти казва: „Аз ще ти покажа как се пълни шишето, а ти се учиш как се изпразва.“ Няма да те учи Господ как да го изпразваш, но как да го напълниш. Питаш: „Как да го изпразня, Господи?“ Лесна работа, стига да е пълно. Ако шишето [е] празно, не е пълно, може да го обърнеш надолу с устата, но нищо няма да те ползува. Всякога доброто в света не може да дойде, ако не е напълнено. Ако шишето на доброто е пълно, тогава може да го изпразниш; ако твоето шише не е пълно с магнетическа сила, как ще го изпразните? Някои хора се пълнят, да бъдат добри. Шишето е празно.

Най-първо ще станеш разумен, ще мислиш, че всичките хора са умни и ти ще бъдеш като тях. Ще мислиш, че всичките хора са добри и ти ще искаш да бъдеш като тях. Ако мислиш, че всичките хора са лоши, ти не можеш да бъдеш добър. Казвате: „Всички хора са лоши“, вие предполагате, че вие сте силен човек, единствен човек добър; то е първото заблуждение. Ти си добър, защото всичките хора са добри. Ти си лош, защото всичките хора са лоши, нищо повече. Ако всичките хора са лоши, и ти си лош с тях заедно. Ще откажете, че всички хора са лоши. Ще приемете в себе си, че всички са добри. Законът е такъв: ако приемеш, че всичките хора са добри, и ти си добър. Казваш: „Как ще приема, не са добри.“ Казвам: Ти си се повел, има само двама–трима души, с които си се скарал и заради тях мислиш, че

целият свят е лош. Не е така, то е погрешка. Ако две–три листа на едно дърво са изсъхнали, не показва, че всичките листа на дървото са сухи, другите листа са зелени. Аз съм наблюдавал: някой иска да даде нещо някому, този не иска да възприеме. То е недоверие. Приеми го. Светлината, отдето и да иде, приеми я. Който и да е човек, който носи една свещ вечерно време, не си свивай очите, ти не свързвай светлината със самия човек. Който и да е, възприеми светлината. Като изгрее Слънцето, възприеми светлината от Слънцето и благодари на Бога.

За всички неща благодарете. Вие не благодарите. Сега ще кажете: „Аз благодаря." Това не е благодарение. Ето какво е благодарение. Аз, когато съм недоволен от светлината, веднага в мене има желание да бъда щедър. Днес, когото срещна, щедро ще давам нещата. Когото срещна, казвам: „Добър ден! Добър ден! На добър път!" Какво ми костваа да кажа това? Тази работа, по която ти отиваш, ще успееш. Отива някой по търговия – ще успееш. Отива някой да се жени – ще успееш. Жената отива – ще успееш. На всички казвам: „Ще успееш." Вие какво правите? (Учителят прави движение на обезсърчение.) Целия ден ще развалиш разположението на всичките хора, пък и своето разположение ще развалиш.

Учете се сега да имате една обхода, не изкуствена обхода. Някой стиснал устните, то е изкуствено. Във всяко движение трябва да присъствува умът ни, трябва да присъствува и сърцето ни, и волята ни. В едно движение на моята ръка трябва да присъствува моята мисъл в ръката. Присъствува ли моята мисъл в ръката ми, то е здравословно, ще дойде и в самото кръвообращение. После и сърцето ми да присъствува в ръката ми и волята ми да присъствува. То е здравословно състояние. Във всяко движение, във всеки поглед човек трябва да се научи да присъствува неговият ум, да присъствува неговото сърце и да присъствува неговата воля. Тогава ние се усещаме радостни и весели.

Казвам: Вторият път като дойда, искам да ви видя по новия начин. Сега ви гледам нацупени, свили сте веждите. Ако бях художник, да ви нарисувам, щях да стана гениален човек само да ви нарисувам, да ви представя на света. Днес какви хора бих представил, но не може да се рисува. В човека не трябва да има никаква превзетост. Трябва да има искреност. Не да се показва добър, ни повече, ни по-малко. Справедливост трябва да има. Гледам ви, казвате: „Защо ни гледате?" Казвам: Много ми харесвате. Какво ви харесвам? Здрави сте, лицето ви е весело. Казвам: Харесвам ви. Много ви харесвам, здрави сте, в погледа ви има нещо. Някъде виждам нещо, харесвам ви.

Казвам: Когато Господ ни погледне, да Му харесваме. Да бъдем

изразители. Всеки от нас трябва да носи тази разумност, Божествена справедливост, топлина, Божествена сила, че Господ да каже: „Ето един човек, който носи Божественото в себе си.“ Носиш една стока. Разумността е стока. Благите чувства, това са една стока. Силата е стока. Който взема тази стока, казва: „Много съм благодарен.“ Казва: „Аз го срещнах, като ме погледна, окуражих се. До вчера бях отслабнал, като го срещнах, окуражих се.“ Трябва да концентрирате мисълта си. Не трябва мисълта ви да бъде пасивна. Желанието на Бога е да се реализира доброто в света. Ние туй добро трябва да го наложим. Имаме едно право: Доброто в света трябва да го наложим, справедливостта трябва да я наложим, разумността трябва да я наложим. Ще кажеш: „Трябва“, нищо повече. Това нещо трябва и за мене, и за вас. Законът е еднакъв, еднакво добри трябва да бъдем. Еднакво справедливи трябва да бъдем, еднакво разумни трябва да бъдем. То е потребно за здравето ни, потребно е за щастието ни, потребно е за прогреса на Земята. Защото без разумност, без справедливост, без доброта, не може да има никакъв прогрес. Без нея не може да има лекуване. Не може да има подмладяване. Когато говоря за подмладяване, разбирам разумността, справедливостта и добротата.

Седите някой път и се безпокоите. Аз да ви дам един пример. (Учителят седи спокойно и гледа нагоре, главата допряна.) Колко е добър светът, разумните същества как живеят. Аз защо има да се безпокоя, останал съм един, който не разбирам, като че съм останал последен да кажа: „И аз ще тръгна подир тях.“

Ще ви приведа един пример. Преди 50–60 години имало във Варненско един Нойчо, обичал да измисля много долапи. Отишъл в едно варненско село, в село Николаевка, и разправя, че на едно място имало богатство заровено, убеждава всички селяни, убедил и свещеника, че цялото село отива и най-после отива и той, казва: „Може да намерят нещо.“ Отива след тях.

Вие даже като направите един долап, да повярвате, че той е верен. След като подтикнете хората в доброто, справедливостта, в разумността, тръгнете и вие отподире, да покажете, че вярвате. Ако вие не си мърдате крака, ще кажат: „Този само говори.“ Кажете: „И аз съм с вас заедно.“ Всичко, което хората вършат, да го вършим и ние. Каквото ние вършим, и хората да го вършат. Онова, което Бог върши, и ние да го вършим. Каквото ние желаем, тогава Бог ще го направи. Ние не искаме да възприемем Божията мисъл, да я приложим според степента както я разбираме, а искаме каквото ние искаме, Господ да го направи. Не. Дотолкова, доколкото сме възприели Божията мисъл, дотолкова и Бог ще възприеме и нашите желания. Господ реализира. Той винаги пази отношението.

Щом ние изпълним Неговата воля, той ни благославя; щом ние не изпълняваме Неговата воля, той задържа благословението Си. Да се зароди във вас желание да вършите волята Божия. Волята Божия е: срещаш един човек, наместо да се намръщиш, какво ти костваа да се усмихнеш? Мнозина от вас със свиването на вашата уста сте погрознели.

Казвам: Разумност, справедливост, доброта дават красотата на човешкото здраве, дават разположения на сърцето, дават и разположение на човешката воля. Няма по-красиви същества от ангелите. Като те срещне, ще те погледне хубаво, казва: „Много ми е приятно, че те срещнах, много

ми е приятно.“ (Учителят поздравява с ръка любезно. Учителят пее Ми, фа – мир вам!

42-ра лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 29.VII.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1942_08_29 *Любов и обич*
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ЛЮБОВ И ОБИЧ

Размишление върху любовта и обичта.

Всеки си задава въпроса, какво нещо е човекът. За да се задава този въпрос, това показва, че човек няма ясна представа за себе си. Гледате човека в движение, имате една представа за него; гледате го, когато спи, имате друга представа. Когато спи, той затваря очите си, тих и спокоен е; от време на време някой мускул на лицето му трепва, и той се обръща на една или на друга страна. Някои хора спят спокойно, не се обръщат; на която страна легнат вечер, на същата страна се намират сутрин. Други пък се обръщат ту на дясната, ту на лявата си страна, ту на гръб – неспокойно спят. Когато са будни, хората също се различават: едни говорят тихо, меко, а други – високо, грубо. Ако питате някого защо говори толкова високо, ще ви каже, че така му е удобно. Когато има да взима, човек говори високо; когато има да дава, говори тихо, ниско. Важно е да разбирате вътрешния смисъл на високото и на ниското говорене.

Задава се още и въпросът: какво нещо е топлината и какво – студът? По какво се различават те? – По броя на трептенията, на амплитудите, на разстоянието, което заемат. Тази е причината, поради която мерките, с които определят топлината, са различни от тези, с които определят студа. Знаковете, с които се определят, също са различни. При това, студът достига най-много до минус 273°, а топлината – до милиони градуси.

Както се разглежда въпросът за студа и топлината, така се разглежда въпросът за тъмнината и светлината, за злото и доброто. Какво представя доброто и какво – злото? Всяко нещо, което поставя живота за основа, е добро; всяко нещо, което поставя смъртта за основа, е зло. Доброто се разбира само от разумния човек, на когото съзнанието е будно, който никога не спи. Който спи, той не разбира доброто. Той говори за него, казва за някого, че е добър, но не разбира същността на доброто. Казваме: Добра нива е онази, която ражда добро жито; добро лозе е онова, което ражда добро грозде; добра, чиста вода е онази, която носи в себе си благата на живота.

Що е човекът? – Същество, което се движи от едно място на друго. Той е свързан за земята, по-далеч от нея не може да отиде. Той поглежда към луната и си мисли за условията, които съществуват там. Какво има на

луната? Вечер има голям студ, а през деня – голяма горещина. Тя действува върху въображението на човека. Под нейно влияние той си мисли, че е красив, богат, учен, но като излезе от въображението си, вижда, че всичко това било илюзия. Като дойде до мисълта и чувствата, човек разбира, че ангелите живеят в тези светове. Тъй щото, човек мисли и чувствува чрез ума и сърцето на ангелите. Чистата и права мисъл е достояние на ангелите. Това, което хората наричат мисъл, е в същност въображение.

Един млад циганин турил на главата си едно гърне с мляко и тръгнал да го продава. Като вървял, той си мислел за бъдещето и си представил, че, като продаде млякото, ще си купи една кокошка, която ще снесе много яйца. Яйцата ще се излюпят, ще си има пиленца. Като пораснат пиленцата, той ще ги продаде и ще си купи агне; то ще порасне, ще стане голяма овца. Тя ще му роди няколко агънца, които ще продаде и ще си купи една крава. После ще продаде теленцата, ще си купи кон, ще го впрегне и ще работи с него, докато забогатее. Като стане богат, ще си намери една красива циганка, която ще му роди едно красиво циганче. Така си рисувал живота циганинът и подскочил от радост. Гърнето паднало на земята, млякото се разляло, и той се озовал пред разбити мечти – нито циганката, нито циганчето постигнал.

Мнозина живеят с въображението си, като младия циганин, но в края на краищата, изгубват реалното. Човек трябва да мисли. Той е дошъл на земята да работи и да учи, а не да благува. Дълго време трябва да учи, докато разбере живота и неговите прояви. Не е достатъчно да има цигулка, да знае кой я направил, от какво дърво е, какви са струните, но той трябва да свири. Не е достатъчно да отваря и затваря кутията, да показва цигулката си, но трябва да бъде добър цигулар. Някой казва: Аз съм човек. Това значи: Аз имам цигулка, т. е. цигулар съм. Бог ме е създал. – Значи, добър майстор е направил цигулката ти, но тя трябва да знае да говори. Всеки човек има цигулка. Колкото и да не знае да свири, поне четирите струни може да докосне; после, ще я нагласи и ще изсвири нещо. Модерният и опитен цигулар ще изсвири нещо от Бетовен, от Моцарт, от Бах. Обикновеният цигулар ще изсвири една народна или хороводна песен. Както знае да говори човек, така знае и да свири на своята цигулка. Тялото е цигулката, която му е дадена да обработва. Тоновете, които излизат от цигулката, представят неговата мисъл. Колкото по-чисти са тоновете, толкова мисълта е по-права. Като свири, човек храни душата си. Той се нуждае, освен от физическа, още и от духовна храна.

Като живее, човек минава през няколко процеси: хранене, мислене и чувствуване. Храната е материалът, който се използува за поддържане на

организма. Мисълта и чувстването са градивни процеси. Те използуват физическия и духовния материал за съграждане на физическото, на умственото и на сърдечното тяло на човека. Красив е човекът, но бъдещият човек ще се различава коренно от днешния. Каквато ще бъде разликата между бъдещия и сегашния човек, такава е разликата между сегашния и миналия. Има един образ, към който се стреми човек. Това е образът, който Бог е направил още при създаването на света. За него се казва: „И направи Бог човека по образ и подобие свое".

Ние се интересуваме от храната дотолкова, доколкото можем да извадим от нея живота. Ако човек не мисли върху това, което Бог е създал, той не може да се ползува от живота, който е скрит в цялата природа. За да се ползуваме от природата, трябва да проявим и външен, и вътрешен живот. Външният живот се изразява чрез движение, а вътрешният – чрез мисъл, чувстване и действие. Движи се физическият човек, за когото се казва, че е направен от пръст. За да стане жива душа, която да мисли, чувства и действа, трябвало е Бог да вдъхне през ноздрите му от своето дихание. Красив е бил първият човек, но след грехопадането се е изопачил. Днес той трябва съзнателно да работи върху себе си, да се изправи, да се върне там, отдето се е отклонил. Каква е дрехата, с която били облъчени първите хора? Ще кажете, че те били облечени с дрехи, каквито сегашните хора носят. И на сегашните хора липсва нещо. Техните дрехи не са изработени с любов. За да бъдат здравословни, преди всичко, овчарят трябва да бъде добър, разумен и справедлив. Като пасе овцете си, трябва да се отнася добре с тях, да не ги ругае, да не ги бие, лоши думи да не им казва. Щом се отнася добре с тях, те доброволно ще си дават вълната. Който я купи, трябва да я пере с чиста вода, да я преде и тъче с разположение и радост. Вретеното, на което се преде човешкият живот, не е нищо друго, освен земята, която се върти около себе си и около слънцето. Бог е направил първата дреха на човека от преждата, която земята изработила.

Сега, за нас е важно, какво Бог е направил; за човека пък е ценно, какво той може да направи. Ще турим на място основата, вътъка и ще започнем да тъчем. Като изтъчем плата, ще намерим добър шивач, да скрои и ушие дрехата. Който облече дреха, изработена с любов, той ще чуе най-хубавата песен, която едва ли някога се е пяла в света. Това значи да си изработи човек сватбарска дреха, с която да влезе в небето. Под думата „небе" разбираме разумния свят, между същества, които любят. Разумните и възвишени същества любят, а човек обича. Любовта се изявява чрез музика и песни, написани в мажорни и миньорни гами. Мажорните песни имат сила, а миньорните – мекота. В обикновената музика под миньорни песни разбират такива, които съдържат тонове с понижение.

Какво представя човек? – Копие от първоначалния, истински оригинал. „Познай себе си!" – е казал един от старите гръцки философи. За да се познае, човек трябва да познае първо своя оригинал. Оригиналът, по който човек е създаден, се отличава по три неща: доброта, сила и разумност. От доброто, като основа на живота, се вади градивен материал. Силата произвежда движението. Като се подвижил, човек станал жива душа. Дето има движение, там е животът. Разумността пък подразбира словото и мисълта. Като мисли, човек дохожда до положението да съзнава, че живее не само за себе си, но и за своите ближни. Ако мисли само за себе си, той се отдалечава от истинския живот и изпада в статическо положение. Колкото повече навлиза в Божествения свят, човек определя отношенията си към Бога, като Негов син, и разбира, че без любов няма живот. Като люби Бога, той люби и ближния, и себе си. Адам сгреши, защото още не беше се определил. Той живееше в рая, но не се ползуваше от условията, които му бяха дадени. Той съзнаваше, че не е готов още да живее в рая, с Бога, и пожела да има другарка, с която да се разговаря. Желанието му, да има около себе си същество, подобно на него, стана причина да излезе от рая.

Сегашните хора са извън рая. След излизането на Адам и Ева от рая, вратата на рая се затвори за всички хора. Кой стана причина за излизането на първите човеци от рая? – Изкусителят. Той започна да им описва красотата на външния свят, с което ги съблазни. Обаче, те не знаеха, как да излязат. Той им даде съвет да направят някаква погрешка, с която да проявят неподчинение на Божиите заповеди. Погрешката на Адама се заключаваше в неговото скрито желание, да получи един плод направо от ръката на Ева. Той сам си късаше плодове, когато пожелаеше, но не беше опитал, какво значи да получи плод от ръката на Ева. Тя възприе желанието на Адама и при първия случай, който й се представи, тя му поднесе един от плодовете на забраненото дърво. Не само това, но тя даже му показа, как се яде този плод. Първо тя хапна от него, а после даде и на Адама. Щом ядоха от забранения плод, царските мантии паднаха от гърба им, и те се намериха пред отворената врата на рая.

Какво става с човек, който греши и прави престъпления? Стражари го хващат и го затварят, като турят на ръцете и краката му вериги. Щом влезе в затвора, той е далеч вече от бащиния си дом. Той влиза в нов свят, но лишен от светлина и свобода. На научен език казано, той слиза в гъстата, неорганизирана материя. Като се натъкне на тези условия, човек започва да мисли, какво да прави, за да излезе от ограничението. Той се чуди на положението си: богат е, но не е доволен – нещо му липсва.

Един млад селянин от Варненските села се отличавал между момците,

свои другари, с голяма сила и необикновено здраве. Прочут бил между селяните. Всички го знаели като голям юнак и борец. Едно му недостигало – момите не го харесвали и бягали от него. Той често казвал на майка си: Мамо, не зная, какво да правя с тази сила и това здраве, които Бог ми е дал. Защо, ми са, щом момите не ме харесват. Един ден той заболял от тежка болест, която го газила три години. Като отслабнал съвършено, той казал на майка си: Мамо, да ми върне Бог здравето и силата, и с камъни да ме товари, на всичко съм готов. Сега той разбрал, че здравето и силата са за предпочитане в света.

Сегашните хора имат сила, знание, здраве, богатства, но пак са недоволни. Защо? – Защото мнозина от тях ги използуват криво, не знаят, къде да ги приложат. Силният прилага силата си там, дето не трябва. Като намери някой слаб, бърза да го повали на земята, да му покаже, че е силен. Излиза друг, по-силен от него, и го поваля на земята. Вторият пък среща по-силен, който поваля него и т. н. Така и учените и богатите се борят помежду си, всеки иска да излезе пръв, да събори противника си. При това положение, могат ли хората да се обичат? Докато се тъпчат едни други, никаква любов не може да съществува между тях. В света съществуват две категории хора: учени и невежи, силни и слаби, добри и лоши, праведни и грешни, красиви и грозни. Ученият казва на невежия: Признаваш ли ме за учен? – и го повали на земята. Добрият казва на лошия: Признаваш ли ме за добър? – и го повали на земята. Така постъпват и праведният, и грозният, но в края на краищата и едните, и другите са нещастни. Слабият иска да стане силен, грозният – красив, невежият – учен, грешникът – добър, но с цел да господствуват над по-слабите от себе си. Това е криво разбиране на живота.

Съвременният свят се нуждае от добри, силни и справедливи хора, които да кажат: Слаб е този човек, но да не го натискаме; ако е паднал, да му дадем възможност да стане, да се изчисти и да върви напред. Какво прави майката с детето си? – Дълго време тя го къпе, докато го изчисти и вложи в съзнанието му идеята за чистота. Като плаче, тя се вслушва в гласа му, радва се, че то пее. В плача му тя схваща музикални тонове. Тя е доволна, че то взима вече основния тон. След това в нея се явява желание, да стъли детето й на краката си и да започне да се движи. Най-после в нея се заражда желание детето й да учи. Такива трябва да бъдат отношенията на всички хора едни към други. Ще каже някой, че въздиша, че има страдания. – Това е в реда на нещата. Без страдания и без радости не може. – Искам да се радвам, да бъда силен, да забогатея. – Това са задачи, които сами ще решавате. Така вие се учите и придобивате знания. Тъй щото, дойдете ли до натискане, до поваляне някого на земята, ще знаете, че това не е позволено. Камъкът да натиска камък, това е естествено, но човек да

натиска човека, това не е позволено. Добрият човек освобождава потиснатия.

Докато хората продължават да се натискат едни-други, животът няма смисъл. Като се обезсърчават, мнозина казват, че няма защо да живеят, всичко е безсмислено за тях. Вземете пример от очите, ушите, устата, ръцете и краката. За кого живеят очите? – За светлината? Ушите? – За звука. Устата? – За яденето. Ръцете? – За работата. Краката? – За ходене. Човек е дошъл на земята, за да се познае. Всеки трябва да знае, защо е роден и какво може да направи. Всеки трябва да се запознае с душата си, т. е. с доброто; после трябва да се запознае със сърцето си – с живота и най-после, със своя ум – с мисълта си. Щом се запознае с душата, със сърцето и с ума си, той придобива истинската красота. Без красота няма щастие и доволство. Грозотата е родила недоволството и неблагодарността; красотата е родила доволството и благодарността. Благодарните хора са станали разумни, красиви, добри, силни, а неблагодарните – невежи, грозни, лоши и слаби. – Слаб човек съм. Какво трябва да правя, да се освободя от безсилието? – Да благодариш за всичко, което ти е дадено. Както учениците се срещат с учителите си, така и ти ще се срещаш с Господа, Той – на своята катедра, а ти – на своето столче, и оттам ще се разговаряте: Той ще те учи, а ти ще възприемаш и прилагаш.

Като не разбират причините на злото, мнозина ги търсят в дявола и него считат виновен за всичко. Те не са прави. Дяволът е внесъл стремежи и желания в хората, да постигнат велики неща, да станат господари на света. Някои майки и бащи са заели тези служби по подтик, внесен пак от дявола. Много хора са станали учени, музиканти все по същата причина. Красиви неща е създал дяволът, затова не трябва да го обвинявате. Той каза на Ева, че, ако яде от плода на забраненото дърво, ще стане силна като Бога. Ще кажете, че той е виновен за падането на човечеството и за съгрешаването на първите хора. Вината не е в дявола, но в Ева. Тя трябваше да го попита, по кой начин да изяде плода. Дяволът учи хората на нещо, но те трябва да го разбират. Ако не разбират, нека питат, но да не бързат да прилагат учението му.

Един светски човек се обърнал към Бога и станал религиозен. Той си купил една Библия, турил я под възглавницата си и без да я чете, очаквал да се наредят работите му. Какво станало? Не само че работите му не се наредили добре, но от ден на ден положението му се влошавало. Той си казал : Чудно нещо! Откак купих тази книга, работите ми се объркаха повече. Ще я туря в огъня, да изгори, да се освободя от нея. Решил и изпълнил решението си. Библията изгорила, но случайно едно крайче от една страница не изгоряло. Той взел листчето и прочел: „Бог е Любов". Ще

скрия това листче в джоба си, казал си той, и ще мисля върху него, да видя, какъв ще бъде резултатът. Какво било очудването му, когато от този ден, именно, работите му тръгнали добре. Той турил в сърцето и в ума си мисълта, че Бог е Любов, и работите му се оправили.

Следователно, не носи Библията на гърба си, нито я туряй под възглавницата си. Носи всеки ден в ума, в сърцето и във волята си мисълта, че Бог е Любов, за да постигнеш всичко, което душата ти желае. Понеже сме направени по образ и подобие на Бога, ще станем като Него. Бог е мислил хиляди и милиони години наред, докато създаде света, докато направи човека и му даде всички блага и условия за добър живот. Един ден, когато човек се пробуди, ще разбере, какво е правил Бог и колко време е мислил, за да се прояви. След всичко това ще кажете, че Бог не мисли за вас. Всичко следи Той, нищо не може да избегне от Неговото око. Той следи и най-малките движения на човешката мисъл. Той следи и най-слабите чувствувания и движения и знае, как мисли, чувствува и постъпва всеки човек. Той следи и най-малките му движения и постъпки. Всеки момент Бог внася възвишени и светли импулси в човека, подтиква го да направи това или онова. Но често хората се колебаят, отпущат се, отлагат, не искат да дадат ход на доброто, което им се нашепва. Колко учени хора, колко търговци са изпуснали моментите да помогнат на някой нуждаещ. Ученият погледне към невежия, който иска помощ от него, но той го отминава, като казва: Нямам свободно време. Пет минути иска човекът. Отдели му пет минути от времето си и продължи научните си изследвания. Търговецът седи в дюкяна си, някой беден го безпокои, иска помощ от него. – Нямам пари за раздаване, иди да работиш. Какво ти коства да му дадеш един лев? Ако по-жертвуваш нещо за ближния си, и за тебе ще пожертвуват. Ако не си готов за жертва, вместо него, тебе ще поставят на работа. Природата ще ти прати болест, ще те тури налегло и ще те застави да се обръщаш на една и на друга страна в леглото си, да се въртиш с часове. След това ще се оплакваш, че си дал за лекари и за лекарства хиляди левове. Защо да не кажеш „Бог е Любов“ и да дадеш на бедния няколко лева? Любовта е в сърцето. Вложи любовта в ближния си, и той сам ще започне да работи, Любовта ще го подтикне към дейност.

Често хората ме запитват, вярвам ли в Христа. Аз не отговарям на този въпрос, но се стремя да правя добро на всички, които искат нищо от мене. Като им направя добро, казвам им: Вложете Бога, т. е. любовта в сърцето си, и всичките ви работи постепенно ще се наредят. Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в сърцата ви." Когато Бог направи жилище в човешкото сърце, тогава всичко ще се оправи. Кога майката и бащата са щастливи? – Когато се роди първото им дете. Кога човек е щастлив? – Когато в ума му се роди първата мисъл, в сърцето –

първото чувство – и във волята – първата постъпка. – Да видим лицето на Бога. – Когато погледнете небето, осеяно от милиарди звезди, вие вече Го виждате. Многобройните звезди на небето са израз на Божието лице. Красивата синева на небето е друг образ на Божието лице. От това лице се излъчва светлина, която прониква целия свят и на всички дава по нещо. На всеки човек тя казва: Бъди добър! Нека доброто расте и се развива в тебе. Бъди силен! Употреби силата си за добро. Бъди умен! Употреби разумността си за произвеждане на светлина. Прави добро на всички хора, на всички живи същества.

Вложете в сърцата си думите „Бог е Любов", за да оживеят, както посадените в земята семена израстват и се развиват. Когато тези думи оживеят в сърцата ви, вашето дърво на живота ще се окичи с зрели, сладки плодове. Красиво е всяко плодно дърво, което ражда. Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец ми е земеделецът. Всяка пръчка, която дава плод, се обрязва; а която не дава плод, отсича се и в огъня се хвърля". Казано е, че дървото се познава по плода; същото се отнася и до нас. Нашите светли мисли и чувства, нашите добри постъпки създават нашия образ, от който излиза сила. Те са плодовете на нашия живот. По тях ни познават и в този, и в онзи свят. Човек се обича за това, което дава от себе си на другите хора. Понеже Бог е вложил в нас своите светли мисли и чувства, ние трябва да Го обичаме. Като Го възлюбим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, каквото пожелаем и каквото очакваме, ще ни се даде. С любов всичко се придобива; без любов нищо не се придобива. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз Го възлюбих". Той даде всичко заради Господа, да изяви любовта си към Него.

Всички хора трябва да дадат нещо от себе си за Господа, но трябва и да приемат нещо от Него. Давайте, за да приемате. Когато някой ви залюби, той ви изпраща любовно писмо, с което отивате при Бога и Го питате: Защо ме люби този човек? – Отвори писмото и прочети. Какво правят някои моми и момци, когато се влюбят? – Те бягат. Момата бяга от момъка, а момъкът – от момата. Защо бягат? – Да не изгорят. – Това, което изгаря хората, не е любов. Когато някой момък залюби млада мома, тя почернява – лицето и става тъмно. Това е любовта на адепта, който изкуси Ева. Той обещава на момата златни кули: царица ще я направи, ще я носи на ръце, слуги ще има на разположение, ще я облича в коприни, нищо няма да работи. Много обещания дава, но нищо не изпълнява. Друг момък се влюби в никоя мома, и лицето ѝ светне. Тя става весела, подвижна, пъргава. Той нищо не ѝ обещава, но казва, че тя трябва да отвори сърцето си за всички, които я обичат; да излезе от инертното, очаквателно положение, да стане на крака и да отмени майка си в работата.

Разправят един анекдот, който се случил в Бостон, с американския председател на Щатите – Вашингтон. Един ден той бил на пазара, наблюдавал, как хората купуват и продават. По едно време той спрял вниманието си върху един богаташ, който купил един пуяк, но се озъртал, търсел човек, да му го занесе вкъщи. Намерил няколко носачи, но не се установил нито на един, скъпо му се видяло това, което искали. Тогава Вашингтон се приближил към богатия господин и му казал : Аз мога да ви услужа. Той веднага взел пуяка и тръгнал след богаташа. Като стигнал до къщата му, спрял се и подал пуяка на собственика. Последният бръкнал в джоба си, извадил един долар и го подал на носача. – Благодаря, господине, не се нуждая от пари. – Как, да не би и ти да си недоволен от възнаграждението? В този момент Вашингтон извадил картичката си и я подал на богаташа. Той останал крайно изненадан и засрамен, като прочел името на Вашингтона. След това той тихо добавил: Ако аз мога да нося пуяка, защо да не направиш и ти същото? При това, не мога да взема пари за услугата, защото уважавам пуяка. Моля те, да не го колиш. Ако ме обичаш, ще го оставиш в двора си на свобода. Нека ти остане за спомен, да знаеш, че някога Вашингтон, председател на Щатите, ти е носил пуяк.

Не прави ли същото и Бог? Ти вървиш напред, а Той след тебе, носи пуяка ти, за което Му даваш един долар възнаграждение. Колко хубави и светли мисли, чувства и желания ти донася Бог, за които ти Му плащаш по един долар. Ако Го обичаш, ще задържиш Неговите мисли и чувства в сърцето си. Те ще те повдигнат и ще ти предадат по-голяма цена. Ще приемаш с радост и с благодарност всичко, което Бог ти донася и ще си кажеш: Това, което Бог прави за мене, и аз мога да направя за другите. Това е новото, което носи нови идеи, ново разбиране за живота. Днес всички говорят за любовта, търсят я, но като я намерят, в края на краищата, тя ги изгаря. Да говорите за любовта, това значи, да проявявате Бога, всеки да Го види и познае. Иначе, любовта няма смисъл. Ще кажете, че любовта причинява страдания, че който ви обича, същевременно ви измъчва. Любовта никога не измъчва. Злото мъчи човека, с единствената цел, да го накара да обикне Бога. То не казва на човека, как да Го обича, но го заставя да обича. Изобщо, злото доставя материал за работа, а доброто гради. Доброто показва на човека, как трябва да обича. Казано е в Евангелието: „Не противи се на злото". Сега се иска още нещо: не само да не се противиш на злото, но и да го обикнеш. Като го обикнеш, то ще се разтопи. Злото е твърдо като камък. Ако не можеш да го разтопиш, ще удариш главата си в него и ще я разбиеш. Мъчно се разтопява злото, но ако успееш, ще го превърнеш в течност и в пара и ще лъхне към тебе като ветрец. Тогава ще видиш, че Бог се крие зад злото. Дрехата, с която е облечено злото, е създадена от човека. Кой е цярът срещу злото? – Любовта.

В кой свят най-много се проявява злото? – В човешкия. Там то се шири навсъкъде. В ангелския свят е само началото на злото. В Божествения свят, обаче, никакво зло не съществува. Обикнете злото, за да се освободите от неговия тормоз. Ако някой ти е неприятен, обикни го; не можеш ли сам да постигнеш това, извикай няколко свои приятели да ти помогнат. Любовта е колективен процес, и в нейно име всичко се постига. Тя е процес, който се изявява на открито. Когато влюбените се крият и бягат от хората, те свършват с катастрофа. Лицето на влюбения трябва да бъде светло, а не тъмно. Щом потъмнее, той е на крив път. Като се влюби, болният оздравява, глупавият поумнява. Любовта произвежда преврат в човека. Тя го прави смел и решителен, готов на всички жертви. Той се отваря за всички хора и ги обиква. Може ли човек да обича всички хора? Както житното зърно, в продължение на няколко години, може да се размножи толкова, че да изхрани целия свят, така и любещият може да обича всички живи същества.

Вложете в умовете и в сърцата си думите „ Бог е Любов", за да постигнете желанията си. – Бедни сме, слаби сме, невежи сме. – Щом Бог не е с вас, разбира се, че ще бъдете бедни, слаби и невежи. Отворете се за Божествената светлина, да увеличите амплитудата на своите мисли, чувства и действия. Любовта носи всички възможности в себе си. Пред нея и злото се отваря като доброто. Пред любовта и ангелът на смъртта е красив. Той има две лица: пред човека на безлюбието открива грозното си лице; пред любещия той отваря своето красиво и засмяно лице и го носи през пространството на онзи свят, докато го постави на определеното място. Докато е на земята, човек се лута натук-натам, не знае кого да обича. Като замине на онзи свят, той обиква Бога, защото остава сам.

Време е вече да вложите любовта в сърцето си и когото срещнете, ваш приятел или неприятел, да сте готови да си подадете ръка в името на любовта. Бъдете готови да раздадете всичко каквото имате, в името на любовта. Какво е направил един разбойник? Като разбрал, че Бог е Любов, вложил любовта в сърцето си и каквото откраднал, върнал го на хората, които ограбил. Той им казал: Всичко това правя в името на любовта и желая, всички да се превърнем от разбойници на добри, праведни хора, да проповядваме навсякъде любовта.

Помнете: без любов животът няма смисъл. Като любите, всеки да си постави за задача, да намери първата майка, първия баща, първия приятел в света. После ще намерите първия човек, който е проявил щедрост. Ако не познавате първата майка, първия баща, първия приятел в света, нищо не можете да постигнете. Човек трябва да има образец за всички неща, за да върви напред. Любовта носи истинските образци.

Следвайте я, за да се ползувате от нейните възможности и блага.

Поставете си днес като задача, когото срещнете, да намерите една добра черта в него, изразена в очите, в ушите, в носа, в устата, в движенията или другаде някъде. И като го видите, да ви стане приятно. Всеки човек носи нищо хубаво в себе си, за което заслужава да бъде добре посрещнат. Вземете пример от младите моми и момци. Като се срещнат, те веднага намират по една хубава черта един в друг, за която са готови да се жертвуват. Като се оженят, те забравят, че имат нещо хубаво, и развалят отношенията си. Търсете Божественото, както в себе си, така и в своя ближен, да разчитате на него. Какво прави българинът, когато жъне нивата си? Той отделя житото от плявата: житото туря в хамбара, защото разчита на него; плявата дава на добитъка. Правете и вие същото. Ако се жените, разчитайте на Божественото в човека, т. е. на житото в него, а не на плявата – на човешкото. Разчитайте на любовта, на чистото жито, от което може да се направи хубав хляб. Разчитайте на онази любов, която кара сърцето, ума и душата да трептят по особен начин. Това е чистата, истинска любов. В нея болният оздравява, умрелият оживява и възкръсва. Казано е в Писанието: „Които чуят гласа ми, ще оживеят и възкръснат."

Как ще посрещнете любовта днес? Тя ще ви посети по особен начин. Ще бъде облечена скромно, едва ще я познаете. Тя не е облечена в царска мантия, както вие си мислите. Красива е любовта, но скромно облечена. Изкуство е да я познаете в дрехата на смирението. Ако я познаете, тя ще ви даде един от плодовете на живота, от който ще оживеете и възкръснете. Безлюбието носи плодове на смъртта, а любовта – плодове на живота и на безсмъртието. Любовта дава на всеки човек първия плод, първия поглед, първата усмивка, първото движение. Идването на любовта подразбира оживяването и възкресението. Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вашите души". Който приема любовта, приема и нейното благословение. Виждайте благословението на любовта във всичко, което днес става в света – добро или лошо. Божието благословение е навсякъде – и в доброто, и в злото. От вас зависи, да го приемете, или да го отхвърлите.

21. Беседа от Учителя, държана
на 29 август, 5. ч. с. 1942 г.
София. – Изгрев.

1942_08_30 Опознаване
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ОПОЗНАВАНЕ

Размишление върху най-ценното, което дава любовта.

Сегашните хора са много замислени, но мислите им са най-разнообразни; те не мислят за едни и същи неща. Старите казват: Какво ще се прави? Краката не ни държат вече, ще се мре, а трябва да се дава отчет за живота. Значи, старите се смущават от смъртта. Възрастните, които имат деца, казват: Какво ще се прави с тези деца? Животът е скъп, пари трябва, да се учат, грижи и условия са нужни за възпитанието им. Младите моми и момци мислят, как по-здраво да хванат плячката си, да не я изпуснат. Момата мисли да хване здраво момъка, как да го върже по-добре. Момъкът мисли, как да хвърли мрежата, да хване сигурно момата, за да не я изпусне. Какво мислят децата, за тях няма да говоря.

Едно е нужно за човека: да знае, какво да изповядва и как да го изповядва. Тъкмо това малцина знаят. Ще кажете, че е лесно да коленичиш, да туриш главата си под епатрихила и да се изповядаш, а който изповядва, само да слуша. Ако един гладен човек дойде в къщата ви, какво ще направите с него? Вие сте свещеник, в широк смисъл на думата, ще извадите епатрихила си и ще му кажете да коленичи, да му прочетете една-две молитви. Ще му четете молитви, но той ще ви каже: Братко, три дена не съм ял, гладен съм. Добре е да му прочетеш една-две молитви, но какво ще правиш после? Все ще снемеш епатрихила от главата си. Готов ли си след това да го нахраниш? Гладният се нуждае от хляб, а не от молитви.

Кое е най-ценното, което любовта дава? Като отидеш при любовта, тя ще те прати при мъдростта, да се запознаеш с нея и да придобиеш знанието, което тя носи в себе си. Мъдростта пък ще те изпрати при истината, която ще ти даде свобода – най-ценното за човешката душа. Няма по-ценни нища в живота от знанието и свободата. Те отварят път навсякъде. Който е придобил живота, знанието и свободата, той се е запознал с трима приятели от небето – с любовта, с мъдростта и с истината. Който се е сподобил с тези приятели, той е човек без недъзи и слабости. Той се ползува от ценните подаръци на своите приятели. Любовта му подарява живота, мъдростта – знанието, а истината – свободата. Да притежаваш тези подаръци, това значи, да живееш между светли, разумни и свободни същества. Който има тези подаръци, а не се ползува от тях, сам прави живота си тежък и безсмислен.

В дома на едного, който минавал за набожен, дошъл един мъдрец, добър гадател. Набожният не разбрал, какъв човек е влъзъл в дома му, защото мъдрецът бил скромно облечен, като обикновен човек. Като поседял малко, мъдрецът казал: Дай ми Библията си, да ти предскажа нещо. Взел той Библията и написал с пръст, вън на корицата, думата „любов". Съдържателна е тази дума, но мъдрецът обърнал внимание на друго нещо. Как може да пише човек с пръст върху една книга и написаното да се чете, ако тази книга не е прашасала? След това мъдрецът запитал домакина: Четете ли Библията?– Да си кажа истината, повече от десет години не съм я чел. Мъдрецът отговорил: Ти притежаваш едно богатство, което не знаеш, как да използуваш. Ако бше го използувал, ти щеше да разбереш смисъла на думата, която написах върху корицата на Библията.

Мнозина четат Библията, говорят за Бога, но малцина познават любовта, мъдростта и истината. Може ли да каже някой, че е чел и чете Словото Божие, ако не се е запознал с любовта, с мъдростта и с истината? За него Словото Божие е затворена книга. Дълго време плакал Йоан, като видял пред себе си книга, затворена със седем печата. Той не могъл да отвори книгата, но ако би я отворил, не би могъл да чете. Да отвориш една книга, това значи, словото в нея да оживее, редовете, думите и буквите да се размърдат, да излезе нещо от четенето. Най-после дошъл един ангел при Йоан и казал: Има един, който може да отвори книгата и да размърда редовете ѝ. Кой е той? Това е агнето, агнецът Божи – любовта. Агнецът Божи е огънят, който излиза от любовта. Той отваря книгите, размърдва словото и чете.

Казано е, обаче: Любовта носи живота. Всеки търси охолния живот, да бъде богат, да разполага с пари. Не е лошо да има човек пари, но трябва да има обхода към тях, да знае, как да ги използува. Едни богати използуват свободно богатството си, открито казват, колко пари имат. Те са смели, не скриват нищо от богатството си. Други са страхливи, не смеят да разполагат с богатството си и казват, че нямат нищо. Те предпочитат да минават за сиромаси, отколкото да се признаят за богати. И религиозните постъпват по същия начин: едни са смели, открито изповядват убеждението и веруюто си. Други са страхливи, не се изказват, да не им вземе някой богатството. Въпреки това, държавата създава закони, с които преследва богатите, особено онези, които са забогатели незаконно. Едно време турците преследвали българските чорбаджии, които забогатявали много. На всеки 45–50 години, те обявявали голямо преследване против тях, докато съвършено ги опропастявали. Като им оберат всичко, оставяли ги свободни. Не правят ли същото и пчеларите със своите пчели? Като видят, че един кошер е забогатял, те идват със своите пушалки, опушат

пчелите, вземат меда им и за тях оставят по 10–12 кг., да имат за през зимата. Ако кошерът е събрал око ло 30–40 кг., те вземат 30 кг. за себе си, а 10 кг. за пчелите. Който може да взима мед от пчелите, той е умен човек. Сегашните пчелари проявявзт по-голяма човещина към пчелите, в сравнение с миналите. Едно време пчеларите избивали пчелите и така им взимаха меда. Сегашните са внимателни към живота на пчелите. Вземат пушалката, като кадилница на свещеника, и започват да кадят. Пчелите се изплашват, замайват се, сгушат се около царицата, и пчеларят работи свободно, вади мед, туря нови рамки и казва: Бъдете благодарни, нови рамки ви турям, да има какво да работите. Като извади, колкото мед иска, той затваря кошерите и оставя пчелите отново да събират мед. Той постъпва с тях по евангелски, споделя благото, което те имат, разделя го между себе си и тях. Като разсъждава спокойно, пчеларят си казва: Пчелите правят меда, но вземат нектара и праха от цветята, всичко не е тяхно. На същото основание, и аз имам право да вземам мед от пчелите.

Всеки човек представя кошер с хиляди пчели в него, които работят за неговото благосъстояние. Един ден Бог – Господарят му, ще дойде при него, да види, какъв мед е изработен и да вземе част и за себе си. Как искате да дойде Господарят ви при вас: по стар начин, да издави пчелите във вода, или по нов начин – с кадилница в ръка, само да ги замае. Нито по стар, нито по нов, модерен начин. Вие трябва да очаквате Господаря си с любов и доброволно да Му отстъпите меда си. Той знае, колко да вземе за себе си и колко да остави за вас. Защо пчеларите постъпват с насилие към пчелите? Защото пчелата е користолюбива. Като приготвя мед, тя има пред вид само себе си. Щом се приближи някой до кошера, тя го посреща с бръмчене, като го запитва: Какво искаш? Нямаш работа при нас. Скоро да си вървиш, че ще те ужиля. Ако не разбере езика й, тя го жили. За да я възпита, сегашният пчелар отива при нея с кадилницата си и я опушва. Като се замае, тя вече отстъпва. Учете се да давате доброволно, за да не става нужда да ви пушат.

Кое е съществените в човешкия живот? Задоволяване на естествените нужди на човека. Човек е пътник, дошъл на земята да се учи и да работи. Като пътува, той все ще се отбие в един дом, дето ще го посрещнат добре. Ще му дадат топла вода да измие краката си, да се преоблече. След това ще му сложат хляб, топло ядене, да се нахрани. Най-после ще му предложат легло, да си почине. Рано сутринта, той ще стане, ще благодари и ще продължи своя път. Каквото е отношението на човека към тялото му, такова трябва да бъде отношението му и към неговия ум, към неговото сърце и към неговата душа. И те се нуждаят от почивка. Като работят през деня, вечер трябва да си починат, да се освободят от всички грижи и безпокойства. Да се грижи и безпокои онзи, който има деца а няма овце,

които да му дават мляко, това е в реда на нещата. Но трябва ли да се безпокои овчарят, който има стотици овце на разположение? Да се безпокои циганинът, който не знае, къде ще осъмне, къде ще замръкне, това е естествено. Но да се безпокои онзи, който се е свързал с Бога и всеки момент се ползува от Неговите блага, това не е естествено.

Нови времена идат, нови хора са нужни на света. Христос дава Притчата за петте разумни и петте неразумни деви, които очаквали младоженика. Първите пет били готови, кадилниците им били пълни с масло; вторите пет не били готови, и когато дошъл младоженикът, те тръгнали да търсят масло за кадилниците си, но вратата се заключила след тях, и те останали отвън. Светът се нуждае от готови хора, на които кадилниците са пълни с масло и които очакват идването на любовта. Българите имат обичай да палят вечер кандило. Защо са нужни кандила? Те ги палят главно за покойниците, да им е светло на онзи свят. Много от заминалите за онзи свят се намират в тъмнина, преследвани и измъчвани от техни неприятели – лоши духове. За да не се мъчи нито на този, нито на онзи свят, човек трябва да има кандило, което постоянно да гори и свети. Следователно, който се мъчи, няма кандило. Всеки трябва да носи в себе си кандилото на мъдростта, напълнено с маслото на истината и запалено от огъня на любовта. Запалите ли веднъж това кандило, то постоянно свети. В който дом свети такова кандило, Божествените блага непрестанно текат.

Като се отегчат от земния живот, хората искат да отидат на онзи свят, там да благуват. Само онзи може да се ползува от благата на другия свят, на когото кандилото постоянно свети. Онзи, на когото кандилото не свети, като отиде в другия свят, още на третия ден ще се отегчи. Защо? – Няма какво да работи. Там има много работа, но той не е готов, не знае какво да прави. Каквато работа му дадат, той вдига рамене, нищо не може да свърши. Представете си, че влизате в оркестър, в който свирят 50-60 цигулари, всички с музикално образование, цигулките им се сливат в едно. Вие слушате, чудите се, какво да правите. Имате цигулка, но не знаете да свирите като тях. Щом вземете първия такт, веднага започвате да грешите. Вие виждате, че пръстите на музикантите се движат по цигулките, но не разбирате, какво свирят. Пък и ухото ви не е развито, не можете да различавате тоновете. Колкото и да е хубава тази музика, ще се отегчите и ще пожелаете да се върнете у дома си. Такова е положението на всеки човек, който не е подготвен да свири в симфоничен оркестър. Дали е на земята, или на онзи свят, положението му е едно и също. Ако е на земята, ще пожелае да се върне у дома си, да свири още много години, докато го приемат в оркестъра. Ако е на онзи свят, ще пожелае да слезе на земята, да използува условията, които някога му били дадени.

Невидимият свят е хармоничен, там не се допущат никакви дисонанси. На земята хората говорят високо, викат, креслят. За невидимия свят техният говор е буря и гръм. Казват за някого, че говори тихо, не го чуват отдалеч. Колкото тихо да се говори на земята, на онзи свят го възприемат като гръмотевица. Ако влезете в обществото на ангелите, само ще виждате, че устата им се движи, но нищо няма да чувате. Хората нямат представа за невидимия свят и за съществата, които живеят там. Затова говорят за любовта, искат да я придобият, без да знаят, отде иде и как се придобива. Любовта слиза от възвишените светове. Никой не може да я придобие, ако предварително не се е научил да дава. Преди всичко, вие нямате съответен съд, в който да ви сипят любовта. Ако отидете в разумния свят, можете да си вземете, колкото искате любов, но съд трябва да имате. Къде ще турите любовта, ако на земята още не сте си приготвили съд? Ще кажете, че ще вземете кола, с която да я пренесете. Това не се позволява. Всеки сам ще си донесе съд, в който ще му турят толкова, колкото може да носи – ни повече, ни по-малко. Като знаете това, ще се пазите от заблуждения, да мислите, че можете да бъдете много добър, че имате много любов в себе си.

Като е дошъл на земята, на човека е точно определено, колко добър може да бъде или колко любов може да носи в сърцето си. Има случаи в живота, когато и да иска, човек не може да прояви добротата си. Представете си, че в дома на една млада жена дойде гостенка млада, красива мома. Тя е пътувала няколко дена, уморила се е, изгладняла и ожадняла. По обичая, домакините трябва да я посрещнат любезно. Ако домакинът я посрещне добре и я погледне мило, даде ѝ вода да се измие, приготви ѝ закуска, домакинята ще бъде недоволна, ще се свие сърцето ѝ, ще почне да ревнува. Ще кажете, че грешката е в жената, тя трябва да се издигне високо, да не се подава на ревността. Вината не е само в жената. Кога ревнува човек? – Когато остане на последно място. За да не се яви ревност, мъжът трябва да даде първото място на жена си. Той ще я остави, тя да услужи на момата. Когато услужва, жената ще познае, каква е момата, която влиза в дома ѝ. Ако е добра, разумна и справедлива, тя ще види в лицето ѝ ангел и ще я посрещне добре. След това ще даде път на мъжа си, да я посрещне добре, да ѝ услужи, както той може. Когато жената даде право на мъжа си да услужи на момата, последната ще приеме услугата му и ще го благослови. Жената ще я целуне и ще я приеме като сестра. Такива трябва да бъдат отношенията между разумните мъже и жени, между разумните хора.

Съвременните хора страдат, разочароват се от любовта, защото са разместили нещата. Всяко нещо трябва да бъде на мястото си. Днес много майки целуват децата си по лицето, по устата, по крачетата. Някои майки особено обичат да целуват крачетата на децата си. Като ги окъпят, те

започват да ги повиват и целуват ръцете и краката им. Това не е правилно. Майката трябва да целува детето си по челото, по страните, по устата, а бащата – по крачетата. Мъжът и жената са объркали своите работи и задължения, затова страдат. Мъжът трябва да целува краката на детето си, а жената – по лицето. Защо? Понеже мъжът е направен от пръст, взета от земята, трябва да върви отдолу нагоре; понеже жената е направена от реброто на мъжа, трябва да слиза отгоре надолу.

Следователно, когато хората ревнуват, това показва, че живеят в света на безпорядъка. Има нещо, което им недостига, поради което те се страхуват, че някой може да ги измести, т. е. да отнеме мястото им, което са заели. Кой може да измести способният професор по математика? Никой не е в състояние да го измести, защото той решава и най-мъчните задачи. Кой може да заеме мястото на видния и способен цигулар в оркестъра? Ако може някой да го замести, той ще бъде или по-способен от него, или равен на него. Ако е по-способен, радвайте се, защото ще се учите от него. Трябва ли човек да се смущава при това положение? Способният и даровит човек все ще остави нещо на човечеството. Обаче, обикновеният учен, професор или музикант, нека има търпение и смирение, да работи, докато дойде до едно по-високо положение, да заеме достойно мястото на способния и даровит човек.

И тъй, учете се, работете прилежно, за да придобиете любовта, след което ще давате от нея и на другите. Докато вземате нещо от любовта, вие се учите от нея. Щом можете да предавате нещо от нея, вие сте в положението на първокласния учен и музикант. Ще обичате и ще съзнавате, че много има да учите. Ще изучавате и разбирате законите на човешката мисъл, на човешкото сърце и на човешката душа. Ако не ги разберете, ще влезете в дисхармонията на живота И тогава, дисхармонията, на която ще се натъкнете, ще се създаде първо от вашата възлюбена и от децата, които сте родили. Ще съжалявате, че сте се оженили, че сте родили толкова деца. Това значи, да се намерите в положението на рибата, която хвърля по 300,000 семенца – хайвер, от които нищо не придобива. Коя риба познава децата си? Къде отиват нейните деца? В някоя уста. Има ли смисъл човек, като рибата, да ражда много деца, които да не познава, нито те да го познават? Ако е въпрос да реализира желанията си, не е ли по-добре да роди няколко светли мисли и чувства, с които да се огради, отколкото да роди няколко деца, чужди на неговия ум, на неговото сърце и на неговата душа. Светлите мисли, желания и постъпки правят човека мощен, готов за велики подвизи. Какво ще прави човек в днешните времена, ако, като рибата, роди триста хиляди деца? За едно дете днес са нужни стотици хиляди лева, за да получи образование. Колко милиарди ще трябват за триста хиляди деца?

Заблуждение е да се отхранват много деца. Многото деца представят безбройните човешки желания. Едно дете е достатъчно, важно е да го възпиташ и образоваш, да излезе добър гражданин и на земята, и на небето. Като поставиш много огледала пред един образ, той ще се умножи. От едното ще получиш хиляди. Това представя многото човешки желания. Те не са нищо друго, освен отражение на едно единствено желание на човека в много огледала. Кое е това желание? Желанието на човешката душа да служи на Бога и да се слее с Него. Единственото желание на човека е да намери любовта, да я познае и да й служи. Докато не е реализирал още желанието си, той ще го вижда в много огледала, ще се раздвоява и ще живее в заблуждения.

Сегашните хора говорят за любовта и я търсят там, дето я няма. Ако искате да намерите любовта, търсете я навсякъде – в цветята, дърветата, изворите, мушиците, бръмбарчетата и постепенно отивайте към по-големите величини – хората. Търсете я между смирените хора. Горделивият човек не дава място на любовта в себе си. Между насекомите комарът е горделив. Той кацва на човека, с цел да прави научни изследвания на кръвта му. Пчелата пък излиза да се бори с него с жилото си. Като извади жилото си и го забие някъде по тялото му, тя не може да го извади и умира. В това отношение осата е по-умна от пчелата. И тя жили, но не забива жилото си дълбоко, затова може да си служи с него много пъти. Пчелата не се е научила още да воюва. Тя не знае да прилага правилно любовта. Това показва, че злото и доброто се проявяват паралелно в органическия свят. Пчелата дава мед, но същевременно лошо жили. Така постъпват всички хора, мъже и жени, момци и моми. От една страна дават мед, а от друга – жилят. Когато млада мома или млад момък влязат в някой дом, родителите се страхуват, да не се обърка умът на тяхната дъщеря, или на техния син. И едното е възможно, и другото е възможно. Те могат да объркат ума на дъщерята или на сина, но могат и да внесат нещо добро в тях – зависи, коя страна ще обърнат към вас – светлата, или тъмната страна.

Какво представят доброто и злото? – Доброто е младата мома, а злото – младият момък. Когато доброто влезе в някой дом, то обръща умовете на членовете в семейството, и те започват да раздават на бедни, на страдащи. Който ги наблюдава отвън, казва: Така не може да се живее, човек скоро ще остане на пътя. Когато злото влезе в някой дом, то започва да обира. В този случай, домакините трябва да проявят доброто в себе си и да започнат да възпитават злото. Следователно, ако в дома ви дойде доброто, т. е. момата, тя ще поправи вашия син. Ако в дома ви дойде злото, т. е. момъкът, дъщеря ви ще го възпитава. Доброто в човека се задължава да внесе нещо в злото, да го повдигне. Злото навсякъде търси доброто. Дето и да се намери

човек – при злото, или при доброто, всякога трябва да съзнава, че има добро в света. От кои момци беше Христос?–От онези, които дават ход само на любовта и на доброто. Докато човек, мъж или жена, момък или мома, обича баща си и майка си повече от света, той има синовни отношения към тях и към Бога. Ако даде предимство на любовта си към света, за сметка на любовта си към своите родители, той вече е направил първия грях. Как може човек да обича света повече от онези, които са го родили и му дават всички блага в живота? Светът нищо не дава, той само взима, черпи жизнените сокове на съществата. Какво ще кажете за онзи дом, който изчерпва последните сили на своя ближен? Момък или мома, когато се женят, трябва да се пазят от такъв дом. Това значи свързване със света, със злото в него, а не с доброто. Свързвайте се с доброто, а възпитавайте злото.

Мнозина питат какво представя новото учение. Новото учение не е нищо друго, освен запознаване на човека с любовта. Щом се запознае с любовта, тя ще го запознае с мъдростта, а последната – с истината. И ако човек придобие от любовта живот, от мъдростта – знание и светлина и от истината – свобода, той е на прав път. Ако животът му даде възможност да се движи, движението – възможност да се учи, а учението – възможност за работа и освобождаване от ограниченията, той е на прав път. Който не може да се запознае с принципите на живота – любовта, мъдростта и истината, той е осъден на страдания. Той плаче, вайка се, не може да намери изходен път в живота си. Добре е човек да плаче, но ако сълзите му носят благословение. Иначе, те са вредни, както за него, така и за окръжаващите. Има сълзи, които са отровни. Има сълзи, които горят, дето паднат; те са като киселините, с които си служи химията. Какво носиха сълзите, които Христос проля. за еврейския народ? С тези сълзи Той искаше да им каже: Вие не приемате учението на любовта, но ще минете през големи страдания и горчивини. След това ще дойде Божието благословение върху вас. Всеки човек трябва да изпълнява Божията воля, за да се излее благословението върху него, както пролетният и есенен дъжд се изливат върху посятото жито. Пазете се да не предизвикате сълзи на очите на Христа от това, че не сте изпълнили Божията воля. Блажени сте, ако очите на Христа се пълнят със сълзи от радост, че изпълнявате Божията воля. Следователно, когато плачете, когато мислите, когато чувствувате или когато действувате, първо вие трябва да бъдете доволни от себе си, от сълзите, които проливате. Често хората се срамуват от любовта. Защо? Любовта е запалена свещ. Трябва ли да криете запалената свещ и да се срамувате от нея? Запалиш ли свещта си, ще я туриш на видно място, да осветява пътя на всички, които се заблудили. Като запалиш огъня си, ще го туриш на такова място, всички хора да се отопляват. Огънят на любовта не изгаря човешките сърца, но ги повдига и обновява. Любов, която изгаря

човешките сърца, не е истинска. Знание, което възгордява човека, не е истинско; знание, което разширява човешкия ум и смирява човека, е истинско. Отличителното качество на любещия, на знаещия и на свободния е смирението. Той знае, какво прави, какво мисли, затова не се дразни за нищо и никакво. Това е човекът на новото учение.

Щастлив е онзи, който може да срещне човек от новото учение и да му услужи. Новият човек не говори за себе си, но ще го познаете по проявите му. Ако го познаете, ще ви се усмихне. И ако не го познаете, пак ще ви се усмихне. Новият човек разбира Словото Божие и го прилага. Това му придава особена вътрешна красота. Той и външно е красив: главата му е добре оформена, чертите на лицето му са красиви. Челото, носът, устата, веждите му са правилни и красиви. От всяка клетка на организма му излиза живот и енергия. Който иска да придобие Божието благословение, трябва да отвори сърцето си за Божествената любов и светлина, както житните зрънца и плодните семена се разпукват, за да приемат слънчевата светлина и топлина. Всяко зрънце, всяко семе, които се разтварят за слънчевата светлина и топлина, израстват и дават плод; всяко зрънце и всяко семе, които не се отварят, не израстват, лишават се от живот.

Задава се въпрос, как да се отвори човек за светлината и топлината на Божественото слънце? – Както отваря куфарите си. Какво правите, когато заминавате за чужбина или се връщате оттам? Щом дойдете до границата, гранични чиновници ви спират, за да разгледат куфарите ви, да видят, какво носите. Както отваряте куфарите си, така ще отворите сърцата си и, което е за земята, ще остане на земята; което е за небето, ще го вземете със себе си, като вечен капитал на своята душа. Земното остава на земята, а небесното – на небето. Ако земното отиде на небето, а небесното остане на земята, човек сам се спъва. Трябва ли той да се пита, какво е нужно за земята и какво – за небето? Трябва да се знае, че има едно нещо, което е еднакво нужно и за земята, и за небето. Това е служене на Бога и любов към Бога. Следователно, не питайте, кого трябва да обичаме. Един ни обича и Едного трябва да обичаме. Къде ще Го намерим? Или в майка си, или в баща си, или в брата си, или в сестра си и най-после в приятеля си.

Много видни жени, с високо обществена положение, обичат кучета и ги водят с верижки, разхождат ги по улиците. Те се занимават с тях по цели часове: къпят ги, чистят ги, радват им се като на деца. Ще кажете, че това не е естествено. Малко ли бедни деца и сираци има, че трябва да се занимават с кучета, да изразходват средства по тях? Право е това, но те не са срещнали дете, което е могло да направи това, което малкото кученце е направило. То отворило сърцето на някоя дама, и тя го обикнала. Ще кажете, че животното е по-глупаво от човека. И това е право, но има

животни, които някога проявяват по-голяма интелигентност от човека. Какво ще кажете за ослицата на пророк Валаама? За нея се казва, че тя видяла ангела, преди господарят ѝ да го види. И когато той я биел, за да върви напред тя проговорила и му обърнала внимание на видението, че ангел стои пред тях. След това ангелът проговорил на пророка: „Няма да се връщаш от пътя си, но ще отидеш там, задето си тръгнал, и ще говориш това, което вложа в устата ти."

Днес всички хора, като Валаама, са тръгнали за някъде със своята ослица. Няма да им кажа, че трябва да се върнат. Нека продължават пътя си, но да слушат внимателно, какво ще им каже ангелът. Каквото им каже, точно да го предадат на онзи, към когото са тръгнали. Словото Божие трябва да се разнесе по целия свят, а с него заедно и Божиите блага. Следователно, не казвайте, че сте бедни, че нямате нищо, че сте неразположени, защото не говорите истината. Вие живеете в свят, дето Бог е господар, Той раздава изобилно благата си. На вас не ви остава нищо друго, освен да отворите широко умовете, сърцата и душите си, за да възприемете Божиите блага. Отворете ушите си, да чуете думите, които Той ще ви каже, за да ги предадете на време там, дето трябва. Само така вие ще се запознаете с ангелите – служителите на любовта; с херувимите и серафимите, които стоят най-близо до Бога, и с всички възвишени същества, които работят за прилагане на Божествения ред в света.

Когато се говори за познаването на Бога, трябва да се имат пред вид три Негови качества. Той е вселюбящ, всемъдър и истинен. Любовта е сила, която при никакви условия не се изменя. Всичко може да се измени, но любовта – никога. Какво представя мъдростта? Това, което носи светлина и знание и никога не се изменя. Какво нещо е истината? Това, което носи свобода за човешката душа, и на което всякога може да се разчита. Който носи в себе си любовта, мъдростта и истината, и в ада да влезе, огънят няма да го изгори, грозотата няма да го уплаши и ограничението няма да го обхване. Вратата на ада сама ще се отваря и затваря пред него, за да може той свободно да влиза и да излиза. Живот без любов не може да се прояви; знание без светлина не може да се придобие и истина без свобода не може да се приложи. Който се е запознал с любовта, ще възкръсне; който се е запознал с мъдростта, ще се облече с най-красивата дреха – с дрехата на светлината; който се е запознал с истината, ще придобие свобода, да ходи, дето иска, да проповядва Словото Божие.

Желая тази сутрин да се отворят очите ви, и всеки да види своя ангел, който го ръководи. За всеки човек е определен по един ангел, да се грижи за него; ангелите се споразумяват помежду си, не искат да знаят, кой е по-голям от тях. Те знаят, че всички са носители на Божията Любов и

проповедници на Божието Слово. Единственото нещо, което може да приближи човека до Бога, е любовта; единственото нещо, което приближава човека до Бога, е мъдростта; единственото нещо, което приближава човека до Бога, е истината. Щом дойде до Извора на живота, човек започва вече да се учи да ходи, дето иска, да прави, каквото намира за добре. Той се ползува с доверието на съществата от разумния свят. Дето е любовта, там животът се проявява в своята пълнота; дето е мъдростта, там знанието се изявява в своята истинска светлина; дето е истината, там свободата се проявява такава, каквато душата я желае.

Време е вече да се запознаете с любовта, мъдростта и истината. Ако се запознаете още днес, ще се подмладите. Оставите ли за друг живот, нищо няма да постигнете. И в другия живот ще бъдете такива, каквито сте днес. Настоящето определя бъдещето. За мнозина се вижда невъзможно запознаването им с любовта, мъдростта и истината. Щом ядеш, ти можеш да се запознаеш с любовта, която ражда живота; щом знаеш да четеш, ти можеш да се запознаеш и с мъдростта, която носи знанието. Щом имаш очи да наблюдаваш нещата, ти ще видиш красотата навсякъде: в хората, в животните и в растенията. Достатъчно е да изчистите външно и вътрешно човека, за да видите Божественото му лице, озарено от красота, от светлина и от любов. Затова, именно, Бог поглежда благосклонно на всички живи същества, от най-малките до най-големите. Когато любовта посети бръмбарите, чува се бръмчене между тях; когато посети дърветата, чува се шумолене на листата и на клоните. Който не познава действието на любовта, казва, че шум се вдига в природата. Това не е шум, но изявяване радостите на живите Същества от посещението, което любовта им е направила. Няма същество в света, което да не се радва на топлината и на светлината; няма същество, което да не търси любовта, за да се радва на нейните топли и светли лъчи.

Един ден Александър Велики пожелал да види Диоген, гръцки философ, за когото чувал да се говорят интересни неща. Той го намерил вън някъде, на открито, в една бъчва. След като се разговарял с него, Александър Велики го запитал: С какво мога да ти услужа? – Нищо не искам. Моля те само да се отдалечиш, да не ми закриваш слънцето, искам свободно да ме огрява. Колко хора днес биха имали смелостта на Диоген, да отговорят така на Александър Велики. След това Александър Велики казал: Ако не бях това, което съм днес, щях да пожелая да бъда на мястото на Диоген. Ако зададете същия въпрос на любещия, какъвто зададоха на Диоген, и той би отговорил, че не се нуждае от никаква услуга, освен никой да не застава пред слънцето, да пречи на слънчевите лъчи да го огряват.

Всеки трябва да се освободи от мисълта, че е голям, че може да бъде

господар, да заповядва на другите. Към големство се стреми и малкото дете. То иска да порасне, да стане господар, да заповядва. Преди да стане господар, човек трябва да е бил слуга. Първо ще бъдеш слуга, а най-после господар. Само мъдрият, любещият, истинолюбивият може да бъде господар. Истински господар е онзи, който не причинява зло на никого.

Кое е за предпочитане: да яздиш, или да те яздят; да даваш, или да взимаш; да бъдеш умен, или глупав; да бъдеш силен, или слаб? Когато човек прави зло, глупостта и безсилието са на място; когато прави добро, разумността, знанието и силата са на място. Постъпвайте така, че да изявявате Онзи, Който живее в душите ви. С други думи казано: Изявявайте се такива, каквито сте. Какъв е човек? – Какъвто първоначално е създаден. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие на Бога. Значи, той може да се проявява като Създателя си. Какво по-голямо благо може да очаквате? Вложи любовта в сърцето си, мъдростта в ума си, а истината в душата си, за да проявиш Бога, да се радват всички около тебе.

Лесно се говори за любов, мъдрост, истина, но, докато дойде до тях, човек минава през по-достъпни области. В това отношение, различаваме няколко категории прояви на човека: движение, живот и любов – първа категория. Ако не се движиш, не можеш да проявиш живот; ако не живееш, не можеш да любиш и да те любят. Проявата на любовта е живот, а проявата на живота – движение. Животът е най-хубавата музика и най-мелодичната песен, каквито добрият музикант и певец могат да изпълнят.

Мъдрост, знание и светлина – втора категория на прояви. Ако нямаш светлина, не можеш да учиш и да придобиваш знания, не можеш да станеш мъдър. Стремете се към добрите и разумните хора, да се учите от тях. Как ще станете цигулари, ако не слушате добри, знаменити майстори? Истински майстор - цигулар е онзи, който обича цигулката си. Като свири, двойникът му влиза в цигулката, и той поставя всеки пръст на определеното място. Между него и цигулката му съществува вътрешен афинитет. Тоновете, които излизат от цигулката, са чисти, меки. Те се отличават и с голяма сила и яснота. Това се отнася не само до музиката, но и до пението и движенията. във всяко нещо, което правите, трябва да влагате любов и разположение. Тогава движенията и гимнастическите упражнения ще ви направят силни, да помагате на другите. Всяко упражнение, направено с любов и разположение, внася такава сила във вас, че можете да спасите и давещия. Всяко повдигане на ръката представя изнасяне навън книгата на вашия живот. Всеки може да чете по тази книга. Линията на живота на ръката огражда областта на Венера –областта на любовта, която слиза по палеца. Той се поставя срещу всички пръсти, което показва, че е в съгласие с тях. Четирите пръста с четирите струни на

цигулката. Отнемете ли палеца, човек губи основата на живота. Ако линията на живота е слабо развита, и любовта на човека е слаба. Освен линията на живота, има още две важни линии на ръката: линията на ума и линията на сърцето. Изобщо, ръката е свидетел на целия човешки живот. По нея можете да четете историята му: как е живял, какви мисли и чувства са го вълнували. Който знае да чете по ръката, даже само по палеца може да разбере миналия и сегашния живот на човека. Някои крият палеца си между другите пръсти. Не крий палеца си, но го хвани и кажи: Господи, благодаря Ти, че ми показваш пътя на любовта. Както Ти проявяваш любовта си към мене, така аз ще проявя обичта си към Тебе.

И тъй, когато сте обезсърчени, неразположени, погледнете палеца си, хванете го и се зарадвайте за всичко, което ви е дадено. Всички клетки във вас трябва да благодарят и да се радват, че живеят и се ползуват от благата на живота. Отворете сърцата си пред Бога, да види, какво има в тях, и да ви помогне. Той знае всичко, но вие трябва да бъдете готови, да се отворите за Неговата светлина. Бъдете чистосърдечни и искрени. Не крийте нищо от Бога и не се критикувайте. Човек трябва да бъде свободен. Няма по-голямо благо от свободата на мисълта, на чувствата и на действията. Няма по-голямо благо и от познаването: да познаваш себе си, да познаваш ближния си, а също така и те да те познават. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил". Да познаваме Бога във всички Негови проявления – това е новият живот, който иде вече в света. Виждайте Бога навсякъде – в камъните, във водите, в растенията, в звездите, в животните, в хората и кажете: Благословен е Господ, Който се проявява навсъкъде и ни говори чрез всички живи същества. Благословено е името Му сега, всякога и през всичките векове.

Един млад момък се спрял пред един извор да пие вода. При него се приближила една стара жена, уморена, запъхтяна. Бабо, отде идеш? – запитал я момъкът. Отдалеч, синко; много съм уморена, много е патила главата ми. Седни, бабо, да си поприказваме. Седнала бабата при извора и разказала своята история. Как ти е името, бабо? Искам да се запозная с тебе. Вместо да каже името си, бабата свалила маската от лицето си и бързо се отдалечила с думите: Млади човече, ако не искаш да остаряваш, търси Бога, да Го видиш и познаеш. Голяма била изненадата на момъка: вместо образа на бабата, видял млада, красива мома. Той запомнил лицето й, но запомнил и думите й.

22. Беседа от Учителя, държана
на 30 август, 5 ч. с. 1942 г.
София. – Изгрев.

1942_08_30 Добрият живот
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Добрият живот е като утринната роса, като утринната зора, като изгряващото слънце. Добрият живот е живот на любовта.

Какво представя животът? За да разбере живота, човек трябва да се намира в положението на онзи, който излиза вече от затвора, а не на онзи, който влиза в затвора. Първият има опитности, които му дават възможност да разбира нещата. За да разберете живота, трябва да бъдете като децата, които са готови да се учат и да възприемат, а не като стария и прегърбен дядо. Никои мислят, че са стари вече и не могат да учат. Щом е така, нека определят, какво нещо е старостта. Не е стар онзи, на когото косата е побеляла, или краката му са слаби и не държат тялото му. Бялата коса е зимният сняг, който покрива земята. Няма по-хубава завивка от снега, с който природата покрива растенията, да прекарат спокойно своя зимен сън. Следователно, щом главата ти побелее, ще спиш, т. е. ще отидеш в другия свят да учиш и като се върнеш сутринта, ще разправяш на хората, какво си научил. Побеляването на косата не е нищо друго, освен дегизиране, както актьорите се дегизират на сцената. Като гледате, как играят актьорите, вие пожелавате да бъдете на тяхното място. Мислите, че слава и почести ви очакват. От ваше гледище, животът на сцената е много красив, но питайте някой артист, той ще ви каже, през какви мъчнотии минава. Играе той, но лицето му не е естествено; при това, играе чужда роля, която не е по неговата воля. Животът на хората е актьорство. Ако не можеш да изиграеш добре ролята, която ти е дадена, ти не си истински актьор. Някой играе ролята на герой, но, като излезе на сцената да се бори; друг, по-силен от него, дойде и го повали на земята. Какъв герой е тогава той? Друг пък играе ролята на учен, но срещу него излязат по-учени, които веднага го оборят. Какъв учен е той?

Двама млади англичани решили да си устроят една шега, да се подиграят с християнството. Предварително те се наговорили, каква роля ще изиграе всеки от тях. Първият ще играе роля на безверник, ще се мъчи да доказва на другия, че Бог не съществува. Вторият ще играе ролята на вярващ, да убеди другаря си, че Бог съществува. Безверникът излязъл пръв и започнал да убеждава приятеля си, че извън видимия свят нищо не съществува, че светът е само материя, че духът е някаква илюзия и т. н. Вярващият слушал всички доводи на безверието, но останал верен на своето вътрешно

убеждение. След това вярващият излязъл на сцената и започнал да говори: Как не те е грях и срам да не вярваш в своя Създател? Може ли полското цвете да расте без слънце? Науката не допуща растенето и развитието на цветята без слънчева топлина и светлина. Може ли човек да стане силен без въздух, без светлина и без храна? Който приема, че може да се живее без въздух, храна и вода, той е най-големият невежа в света. Знаеш ли, какво те очаква на онзи свят? Там ще те горят във вечен огън, ще те държат гладен и жаден с години. Като слушал приятеля си да говори толкова убедително, най-после безверникът навел глава и тихо напуснал сцената. На другия ден той срещнал приятеля си и му казал: Знаеш ли какво стана с мене? Като те слушах да говориш за ада, за вечния огън, аз се уплаших, цяла нощ не можах да спя. Повярвах в Бога и реших да стана християнин. – Чудно нещо, аз сам не зная, как съм ти въздействал. Можеш ли и ти да ми проповядваш така, че и аз да повярвам в съществуването на Бога?

Изкуство е, така да проповядваш на човека, че да го убедиш в своето верую. Така хлябът, водата, въздухът и светлината проповядват днес на човека. Те го убеждават, че Бог съществува и изпраща блага на цялото човечество. Хлябът и водата внасят живот в човека; въздухът му дава възможност да говори, а светлината го заставя да мисли. Хлябът, въздухът, водата и светлината представят реални величини, без които животът не се проявява. Ще кажете, че реално е всяко нещо, което човешкият ум може да обхване и разбере. Не е реално онова, което умът не може да обхване и разбере. Слънцето и земята не можем да обхванем с ума си, но това не значи, че не са реални. За да ги обхванем и разберем, те са поставени далеч от нас, да ги виждаме малки. В този вид те стават за нас видими и разбрани. Малките, микроскопически неща пък се увеличават, за да станат видими.

Следователно, за да обхване нещата, човек влиза в опитния свят, дето всяко нещо се поставя на проверка. Първо опитвате топлината на телата, да видите, можете ли да издържите на нея. После опитвате студа им. Ще кажете, че имате вяра, няма защо да си служите с опита. Според мен, хората още не са дошли до истинската вяра. Те имат вярвания, вяра още нямат. Едва сега те изучават вярата, която изключва противоречията. Първите християни били безбожници. Някои от тях вярвали в много божества, други били идолопоклонци. Какво може да се очаква от един бог, направен от човека? Божество, което не може да внесе светлина в ума, топлина в сърцето и сила в душата, не е никакво божество. Само онова същество можете да наречете Бог, Което помага на човека при всички условия. Онзи, Който повдига човека и крепи животните и растенията, наричаме Бог. – Какво представят ангелите? – За да имате представа за ангелите, вие трябва да се върнете към онази епоха, да видите света такъв,

какъвто първоначално е бил създаден. Тогава и растенията, и животните, и човекът не са били като сегашните. След грехопадението всички форми се изопачили, поради което днес хората нямат истинска представа нито за себе си, нито за окръжаващите. Първите животни заемали мястото на човека, а човек е бил още по-високо. След грехопадението човек заел мястото на животните, а те слезли по-долу от него. Във всички животни са затворени човешки души, изостанали в развитието си. Когато човек се издигне на стъпалото, до което е бил, и животните ще се издигнат, а с тях заедно и затворените човешки души. Чувате, че някой бръмбар бръмчи и казвате, че това е бръмбар, дребно същество. Не е така. Като бръмчи, той обръща вниманието ви на своето произхождение. Бръмбар съм, казва той, но произлизам от Брама, имам Божествен произход. Сегашните хора минават за умни, за културни, а като умре някой, веднага се обличат в черни дрехи и плачат, че са го изгубили. Когато ядете ябълки, дървото не плаче за децата си, но се радва, че влизат в красивия човешки свят. А хората плачат за покойниците си. Когато питате ябълката, къде са децата й, тя казва: Те влязоха в благоутробието на човека, за да посетят добрата стаичка на ума и добрата стаичка на сърцето му. Наистина, като изяде една ябълка, човек я носи в мисълта си и казва: Изядох една вкусна ябълка. Помнете: Животът, вложен във всички форми, е един и същ. Той само се разлива в тях и различно се използва. Неделим и единен е животът, затова го наричаме Божествен. Всички сладки, вкусни, красиви и морални неща произлизат от Божествения свят. Грозните, неморалните неща крият произхода си в човешкия свят. По произход, всички неща идат от едно и също място, но, като минават през нечисти места, и те стават нечисти. Докато умът и сърцето на човека са нечисти и изопачени, Божествените неща всякога ще приемат примеси, които ще ги опетняват. Като влезе човек в някое общество, първата работа е да го поставят на изпит, да разберат, какви са намеренията му. Ако е издигнат, морален и носи някакъв идеал в себе си, веднага ще го подозрат в желание да се наложи на другите, да ги хипнотизира. И животните се хипнотизират едни-други; вие знаете, какъв е резултатът на хипнотизирането. Змията може да хипнотизира с погледа си и човека, и животните, и те се сковават на местото си. Котките се хипнотизират една-друга, и хипнотизираната остава на мястото си. Обаче, не можете да кажете същото и за човека, който носи в себе си висок идеал или велика идея. За да се произнасяте за нещо, вие трябва да имате права мисъл.

Коя мисъл е права? – Която носи светлина, топлина и сила. Правата мисъл и правото чувство освобождават човека. Те свалят товара от гърба на обременения. Те освобождават човека от сиромашията и нейния гнет. Богатството и сиромашията са психически състояния. Както мисли човек, такова положение си създава: ако мисли, че е сиромах, сиромах става; ако

мисли, че е богат, богат става. От човека зависи да бъде богат или сиромах. Бог му е дал нос, с който да помирисва нещата отдалеч, да намери златото и да го използва. С носа си можете да намирате добрите хора в света. От тях излиза аромат, който привлича хората, както цветята привличат пчелите. Ако носът ви е повреден и не можете да възприемате миризмите, вината е ваша. – Много се молих. – При това положение молитвата ти е безпредметна. Ти си дал същественото на слугата си, а после ще се молиш, да ти даде някакво подаяние. Не, ще хванеш слугата си, ще го разтърсиш и ще му кажеш: Богатството, с което разполагаш днес, е мое. Аз ти го дадох, за да те изпитам. Ако си жаден за пари, ще ти дам, колкото искаш, но не ти позволявам да ме изнудваш. Господарят трябва да бъде разумен, силен и справедлив, да не се оставя на слугите, да го използват и да разполагат с него.

Какво ще бъде положението на обикновения човек, ако забогатее? Какво ще направи той с богатството си? Ще си купи хубава къща, с голям, добре уреден двор, с плодове и красиви цветя. После ще облече децата, жена си в коприна; ще им купи златни украшения, скъпоценности. След това ще си купи автомобил, да се разхожда, дето пожелае. Това е крайност. Някои хора изпадат в друга крайност. Те се обличат със стари, скъсани дрехи, и така искат да се представят за светии. Светийството не е нито в богатите и скъпи дрехи, нито в скъсаните. Сиромахът не вярва в богатите светии, но и богатият не вярва в светии, които се обличат със скъсани дрехи. Светът не може да се оправи с такива светии. Умът не се проявява нито чрез скъпите дрехи и обуща, нито чрез скъсаните.

Светът се нуждае от богати хора по ум, по сърце и по душа. Казано е: „Блажени нищите духом". Това не значи, че нищият е хилав, беден, слаб. Напротив, той е силен по дух, по съзнание и по разбиране. Казано е още: "Блажени кротките." Кроткият не е слаб и мекушав. Той е силен чрез кротостта си и така се налага на злото, на неправдата в света. Кроткият не се хвали, не говори за себе си, но прилага силата си. Дяволът е допуснат в света, именно за това, да направи хората силни. Чрез него те опитват силата си. Като излизат на двубой с него, ако той ги повали на земята, те продължават да се тренират, докато най-после го победят и сложат на земята. Когато дяволът започне да се плаши от хората и да бяга от тях, тогава те ще разберат, какво значи кротък, нищ, чистосърдечен. Един мой познат ми разправяше следната опитност: Преди няколко месеца заболях от разстройство на стомаха, което ме докарваше до полуда. Понякога имах желание да се самоубия, толкова тежко ми беше състоянието. Преди да заболея, сънувах следния сън: Сънувам, че съм сам в стаята си и при мене дойде един черен човек, с нож в ръка. Хвана ме, повали ме на земята и ме мушна с ножа си в стомаха. На сутринта ставам от сън, но с големи болки в

стомаха. Легнах и цели четири месеца боледувах. През това време, черният човек ме посещаваше всяка нощ и се бореше с мене. Всякога той побеждаваше. Болестта ми не ме напусна. Аз се чудех, как да си помогна, отникъде не виждах помощ. Обаче, в борбата си с черния човек, нещо в мене се засилваше – духът ми укрепваше, макар че тялото ми все още беше слабо. Всяка нощ, когато черният ме събаряше на земята, аз си казвах: Аз ще те науча, ще ти дам добър урок, само ако посмееш да дойдеш друг път. Той редовно ме посещаваше. Веднъж аз реших да се бия докрай. Дойде черният човек, аз скочих от леглото си и видях, че имам нож в ръката си. Хвърлих се върху него с всичката си сила; счупих ножа му, и той, обезоръжен вече, удари на бяг. Той бяга, аз след него, докато го прогоних. По едно време, той влезе в един дом, отдето излязоха две малки черни човечета – негови деца. Ударих и тях с ножа си и ги насякох на парчета. След тази победа се успокоих, легнах и заспах дълбок, здрав сън. Събуждам се на сутринта, но вече здрав, без болки в стомаха.

Хората страдат, защото се страхуват от болести, от сиромашия, от смърт. Изхвърлете страха навън и от нищо не се плашете. Ще кажете, че волята на Бога е човек да умира. Казано е в Писанието, че Бог не съизволява в смъртта на грешника. Следователно, ще се бориш със смъртта. Друг е случаят, ако доброволно пожелаеш да умреш. Истинската жертва е доброволен акт. Само онази овца се жертва, която доброволно туря главата си под ножа на своя господар. Ако богатият жертва доброволно богатството си, тази жертва е благословена, тя донася известно благо. Ако раздаваш богатството си, раздавай го с разположение и любов. Тогава богатството на целия свят ще бъде в твои ръце. Не мислете, че като раздава богатството си, човек ще осиромашее. Щом вършите всичко с любов, сиромашията е изключена. Какво означава раздаването на богатството? То е, все едно да имате две големи бъчви, пълни с вода и да раздавате от водата на жадните. Ще изпразните едната бъчва, ще напълните другата. Изворът е близо до вас, ще пълните и ще изпразвате бъчвите и никога няма да осиромашавате. Пригответе всички по две бъчви у дома си, за да ги пълните и изпразвате и да раздавате на онези, които се нуждаят. Някои се страхуват да раздават благата си, да не обеднеят. Това, което ви е дадено, ваше ли е? Нищо не е ваше. Мислите, чувствата, богатството, с които днес разполагате, са чужди. Това е богатството на напредналите същества, които са живели преди вас. Когато заминали за онзи свят, те оставили богатството си на земята, да се ползват от него бъдещите поколения. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство, с които днес разполагате, принадлежат на възвишените същества, които живеят в Божествения свят. Както сте ги получили щедро, така ще ги раздавате. – Не знаем как. – Ще се научите. Затова, стремете се към знание, което съгражда, а не което руши. Стремете се към знание, което подмладява. Като глътнете един от

неговите хапове, да се подмладите. Има такива хапове, от които бръчките на лицето моментално изчезват; побелялата коса става руса, кестенява или черна. – Възможно ли е това? – Възможно е, това може да се опита.

Раздавайте богатството и благата си разумно, т. е. на онези, които имат нужда. Една богата американка, милионерка, се влюбила в един виден американски епископ и пожелала да се ожени за него. Американските епископи имат право да се женят, но някои от тях се посвещават в служене на Бога. Тя написала едно писмо на епископа със следното съдържание: Давам на твое разположение сърцето си, ръката си и всичкото си богатство. Той ѝ отговорил: Уважавам чувствата и разположението ти, но съветвам те да дадеш сърцето си на Бога, ръката си – на онзи, който те обича, а богатството си – на бедните. Защо ще дадеш сърцето си на онзи, който няма право на него? Защо ще дадеш ръката си на онзи, който не те обича? Защо ще дадеш богатството си на онзи, който нима нужда от него? Помагайте на онези, които ви обичат и които имат нужда от вас. Помагайте на по-слабите от вас – на растенията и на животните, които работят за вас. Те ще направят за вас това, което вие не можете да направите; и вие ще направите за тях това, което те не могат да направят за себе си.

Герои са нужни за живота, а не хора с обикновени вярвания и убеждения. Истински човек е онзи, който притежава три качества: ум светъл, който мисли право; сърце любещо, което има правилни отношения към всички живи същества, и душа силна, широка, която обхваща цялата вселена. Той благодари и на най-малките същества за услугите, които му правят. Когато конят му носи товара, той го милва, глади го, благодари за услугата, която му е направил. Ще кажете, това е кон, не разбира от милване и благодарност. Формата му е конска, но съзнанието му не е конско. Какво остава от човека след смъртта му? – Само кости. Главата му се изпразва, сърцето, дробовете, стомахът му изгниват. Костите могат ли да се нарекат човек? Истински човек е онзи, на когото умът е пълен със светлина, сърцето – с топлина, а душата – със сила. Той вечно живее. Любовта, мъдростта и истината са пътища, които определят живота на човека. Същевременно, те го определят като човек. Истински човек е този, който мисли, люби и действа по вътрешен подтик на своята душа. Това значи, да живее Бог в човека. Ако всеки сам не вижда Бога в себе си, никъде не може да Го види. Щом Го види в себе си, ще Го види и в ближния си, както и в цялата природа. Ако питате водата, въздуха и светлината, къде е Бог, те ще ви отговорят: Като ни приемеш вътре в себе си, чрез нас ще се изяви Този, Когото търсиш. Следователно, ще намерите Бога във всичко, което влиза във вас и което излиза от вас. То е реалното, т. е. Божественото, чрез което Той се проявява. Виждайте Бога и във всички същества, малки и големи, с

които се срещате. Как трябва да гледате на слугата си, който ви работи с разположение? Той е пратеник, служител на Бога. Той не определя, колко да му плащате, но оставя на вашата добра воля. Ще кажете, че е глупав, не застъпва интересите си. Идея има този човек, не е глупав.

В древността, в християнската епоха, един от ревностните християни вървял по улиците и викал, че някой го души. Хората минавали – заминавали, не му обръщали внимание. Една майка се спряла да го пита, защо вика. – Гладен съм, гладът ме мъчи. Тя го нахранила и след това го запитала: Искаш ли да ми станеш роб? – Искам. – Купувам те за хиляда драхми. – Съгласен съм. Тя го завела у дома си, доволна, че го купила евтино. Тя имала две дъщери, които оставила в ръцете на роба, той да ги възпитава. Като добър християнин, той ги възпитавал в духа на Христовата любов и изкарал от тях две добри християнки. След десет години той казал на господарката си: Понеже свърших работата си във вашия дом, от днес искам да бъда свободен. Връщам ви хилядата драхми, за които ме купихте, и вече съм свободен. Този светия станал роб, за да спаси двете дъщери на господарката си.

Нека всеки се запита, колко души е обърнал към Бога. На колко хора сте дали пример за любов към Бога, за човещина? Ако ученият, професорът или учителят не може да предаде знанието си на двама души, или не може да ги просвети, каква е неговата ученост? Ако майката не може да научи синовете и дъщерите си да обичат Бога, каква е нейната любов? Истинска майка е тази, която може да запознае децата си с любовта; истински баща е този, който може да запознае децата си с мъдростта; истински брат е този, който може да запознае сестра си с истината. Значи, любовта има отношение към майката, мъдростта – към бащата, истината – към брата. Кой има нужда от любовта? – Който не я е придобил още. Богатият не се нуждае от богатство, сиромахът има нужда от него. Слабият се нуждае от помощта на силния.

Един светия си въобразил, че постигнал всичко, че се повдигнал много и нямал вече работа на земята, затова отишъл в другия свят. Щом влязъл там, срещнал един ангел и започнал да му разправя, какво правил на земята. Ангелът му казал: Понеже си свършил работата си на земята, ще останеш тук, да си почиваш в пълно мълчание. Тук всички са заети, никой не е свободен, да се разправя с тебе. Светията седял без работа и в мълчание известно време и започнал да мисли: Какво да правя тук? Работа нямам, прекарвам само в мълчание, отегчих се. В това време, един от жителите на земята се приближил при него и му казал: Слез на земята, между хората, които се нуждаят от помощ. Разкажи им, как си работил, какво си постигнал и какво си видял на този свят. Кажи им, че съществата в

този свят живеят в любов и хармония помежду си, че всички работят за общото; тук няма зло, няма никакви престъпления. Наистина, един поглед на любовта, една сладка дума на мъдростта и една благородна постъпка на истината, струват повече от всичкото богатство на света. Влезе ли любовта в сърцата ви, всичките ви желания ще се изпълнят. На всяка ваша мисъл, на всяко ваше чувство и желание веднага ще се притичат красиви, светли същества на любовта, да ви предлагат услугите си. Ако искате да се учите, веднага ще ви дадат условия за учене; ако искате дрехи, храна, и това ще ви доставят; ако искате да се разхождате, ще ви разведат, дето искате.

Ще кажете, че това са илюзорни работи. Възможно е, човешкият живот е пълен с илюзии. Гледате някой търговец, седи по цели часове в магазина си, чака клиенти, дано спечели стотина лева. Това не е ли илюзия? Какво ще продаде и какво ще спечели? Има нещо ценно, което придобива. Той се учи на търпение и обхода. Всъщност, само любовта, мъдростта и истината могат да услужват на човека, да му доставят това, което той желае. Ако търси благата на живота, любовта ще му ги достави; ако търси светлина и знание, мъдростта ще му услужи; ако търси свобода, истината ще му я даде. Учен, който не знае законите на трите велики принципа на живота, не може да предаде знанието си. Знание, предадено по законите на тези принципи – по законите на любовта, на мъдростта и на истината, се отпечатва в мозъка на човека. С това знание той влиза в областта на безсмъртието. Трите принципа, съединени в едно, раждат живота и движението, знанието и свободата. Всички заедно пък дават условия на човека да работи. Който иска да работи, трябва да е минал през Божествения и ангелския свят и след това да слезе на земята. Истинската работа се придружава от любовта.

Едно от отличителните качества на любовта е свободата. Който люби, дава свобода на своя възлюбен. Така постъпва Бог. Като ни обича, Той се оттегля в себе си и ни дава свобода, да се проявяваме и в любовта, и в знанието, и в движенията си, както разбираме. Ако се проявяваме правилно, Той се радва и весели в нас. Той не се нуждае от палене на свещи, от жертви, от милостиня. Едно иска Той от нас: каквото правим, да става с любов. Всяка жертва, всяка милостиня, направена без любов, не е истинска. Всяка свещ, запалена без любов, гори и изгасва; запали ли се с любов, вечно гори. Живот, който не гасне, е истински; той е живот на любовта. Дето е любовта, там Бог присъства. Радвайте се, когато обичате, защото Бог се проявява чрез вас. Не е важно, какво обичате – камък, дърво, животно или човек. Ако обичате ябълка, ще знаете, че тя е път, чрез който Божествената сила влиза във вас. Любовта е пътят, по който човек върви, за да стане мощен, със светъл ум, с топло сърце и със силна воля.

Сегашните хора сами създават законите и сами се страхуват от тях. В бъдеще законите ще се пишат в човешките сърца. Иска ли да се изяви в нещо, човек ще погледне в сърцето си, да види, какво е написано там. Ако е написана думата „ любов", ще постъпи по закона на любовта. Ако е написано „мъдрост", ще постъпи по закона на мъдростта. Тогава хората ще бъдат съдени за доброто, което правят, а не за злото. Съдбата няма да бъде затвор или наказание, но възнаграждение, което ще продължава повече или по-малко години, според доброто, което е направено: за малко добро, малко възнаграждение; за голямо добро, голямо възнаграждение. Ако някой ви направи добро, кажете му: Благодаря за доброто, което ми направи; и аз ще ти отговоря със същото. Турете доброто за основа на живота си и вървете в пътя на любовта. – Къде е този път? – Дето е правата мисъл, правото чувство, правата постъпка. – Къде е пътят на любовта? – Дето са добрите отношения – отношения на хармония и мелодия, на музика и песен.

Какво ще кажете за един дом, в който всички са генерали? Ако майката има четири деца-генерали и мъжът-генерал, тя непременно трябва да заеме мястото на войник, който да изпълнява всички заповеди. Не е лесно на тази майка, да й заповядват пет генерала. Ако изпълни службата си добре, тя ще бъде призната за героиня. Като отиде на онзи свят, направо ще й отворят вратата за рая.

Желая ви да бъдете добри войници, да изпълнявате заповедите на петте генерала с любов. Само така ще ви запишат за граждани на Царството Божие. Който може да мине през всичките страдания – през огън, през хули и гонения, през обиди и огорчения, без да мръдне мускул на лицето му, той може да се нарече истински герой. Той е човек със светъл ум, с вътрешен мир, със силен и мощен дух. Дето мине, той чува песента на възвишените същества: Велик е Господ! Велики са Неговите дела!

Блажени любещите.

Блажени са, които обичат.

Блажени, които служат на Истината.

Превърнете жилищата си в храмове на Любовта.

Превърнете въглените в диаманти, за да се украсявате с тях.

23. Беседа от Учителя, държана
на 30 август, 10 ч. с., 1942 г.

София – Изгрев

1942_09_02 Живи и мъртви закони
Общия окултен клас

ЖИВИ И МЪРТВИ ЗАКОНИ

„Добрата молитва“
„Бог е Любов“

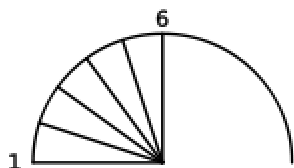

(фиг. 43.1)

Трябва да имате една ясна представа за същината на човека. Човек мисли, действува и чувствува. После, често у нас има някои прояви, които ние не можем да си обясним. Някой път си тих човек, като ангел. Току кипнеш. Откъде иде това? Като че дойде нещо до ухото, кипнеш, започнеш да крякаш. След като мине туй състояние, казваш: „Нима туй трябваше? Откъде дойде това нещо?“ Някой път разкрякал си се, изведнъж си измениш състоянието. Ти станеш кротък, мирен. Казваш: „Откъде дойде туй смирение у мене?“ Вземете когато човек е гладен, нетърпелив. Щом се наяде, е разположен. При глада е изгубил нещо, след като се наяде, разположен е вече. Защо не се въздържа човек? Казват: „Мъчно е да се въздържаш.“ Въздържането произтича от един вътрешен закон. Ако ти не разбираш закона за въздържанието, не е лесно да се въздържаш. И търпението си има закон. Ако ти не разбираш закона на търпението, не е лесна работа да търпиш. Да бъде търпелив човек, разбираме най-силният човек, човек, който е гениален. Търпението е за Бога, то не е за нас. Казва: „Търпи.“ Че как ще търпиш? Казва: „Ще търпиш.“ Някой хване някой кон, възседне го, тури му юзда, тури му седло, конят търпи, но то е търпение. Ако конят е силен, ще те носи, но ако е някой халашек, ще падне на пътя най-после и не иска да ходи повече. Не че в него няма желание да ходи, но сили няма. Човек не е всякога силен.

Разумният живот е разбиране на живите закони. Има живи закони в света. Сега познавате мъртвите закони. Казват: „Не греши.“ Мъртвият закон е: „Прави добро.“ Мъртвият закон е. Как ще правиш доброто? Доброто не се прави. Доброто се проявява. За пример, можеш да направиш добро с водата. Някой човек е жаден, ти няма да създадеш водата сам от себе си, но ще вземеш някоя стомна, ще идеш на извора или на кладенеца и ще вземеш тази вода. Ще направиш доброто. Казва: „Запали огъня.“ Как ще

го запалиш? Този огън съществува в света. Ти ще дадеш ход на огъня. Имаш една кибритена кутия, ще извадиш една клечка, ще драснеш, ще запалиш огъня, ще го туриш на огнището. Ако има дъски, дърва, ще го запалиш, ще изгори нещо. Изгаря нещо, защото не е турено на място. Всичките работи, дето не са на място, там се раждат всичките противоречия.

Ако се намирате в положението (6), тук е най-голямата опасност, то е планинска височина, няма как да се хванеш, ако паднеш, няма къде да се задържиш. Казва: „Не падай." Като дойдеш при положението (1), опасността се намалява. При стръмните места, дето не може да се хванеш никъде, трябва да се пазиш. Щом се подхлъзнеш, ще слезеш долу в низината. Някой път казва: „Не се гневи." Че как да не се гневи? На високо място щом се подхлъзнеш, ще се разгневиш. Щом като слезеш долу, ще се гневиш. Отгоре като паднеш, ще се яви страхът. Като слезеш долу, в тебе ще се роди гневът, страхът ще се яви. Гневът и страхът раждат една ужасна отрова. Аз съм против месоядството, защото когато колят животните, като им отнемат живота, у тях се явява страх и омраза и тогава се ражда една от най-опасните отрови, от която цялата бяла раса е отровена. Всичката нервност, която хората имат, се дължи на това, че колят млекопитающите. То са милиони същества, които като влязат в астралния свят, размътили са цялата атмосфера, а при това ние искаме да бъдем здрави. Всичките болести се дължат на нашата несправедливост спрямо тях. Ние безразборно ги колим, на пастърма ги правят, на суджуци ги правят.

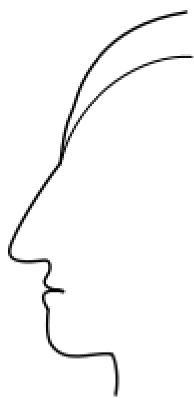

Казват: „Какво да се прави?" Всяка една задача, която е дадена, има един начин за разрешаване. Искаш да ходиш – ако си човек, трябва ти твърда почва. Искаш да плаваш – трябва ти вода; искаш да хвърчиш – трябва ти въздух; искаш да се движиш в светлината – трябва ти още по-рядка среда. Има хора, които се движат в светлината, обаче ние не можем да ходим. Човешкият ум може да ходи в светлината; човешкото сърце може да ходи в топлината. Що е човешкото сърце? Туй, което ходи в топлината. Човек, който не може да ходи в топлината, той не може да люби, нито може да задържи любовта, нито може да прояви обичта, нищо повече. А пък човек,

който не може да ходи в светлината, той не може да мисли. Казват да мислиш. Когато ходиш по почвата, тогава ще разбереш какво нещо е земята. Ще разбереш какви са законите на земята. На тази почва се сеят семената, земята, на физическото поле ни дава плодове. Светлината, и тя дава своите плодове; топлината, и тя дава своите плодове. Плодовете на топлината, това са човешките чувства; плодовете на светлината са човешките мисли. Човешките мисли са като сливи, круши, ябълки, череши.

Сега, на младите бях дал 3 теми: „Влиянието на любовта върху физическия свят", „Влиянието на любовта върху духовния свят, или в чувствата" и „Влиянието на любовта в умствения свят". Казват: „Не го разбираме. Влиянието на любовта във физическия свят, донякъде го разбираме, но влиянието на любовта в духовния свят как да го разбираме?" Аз ще направя един превод. Влиянието на любовта във физическия свят – търся една фабрика да ми направят едно хубаво шише, то е влиянието на любовта във физическия свят. След като ми направят туй хубавото шише, търся най-хубавия извор, за да го напълня. То е влиянието на любовта в духовния свят – да напълня шишето с вода. И най-после, влиянието на любовта в умствения свят, Божествения свят – търся най-добрия човек, който може да изпие тая вода. Значи, търся фабрика да направи шишето, търся извор да напълня шишето, търся човек, който да изпразни шишето. Да стане идеята малко по-ясна, по-конкретна.

Казвам: Ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не си силен; не можеш да бъдеш добър, ако не си умен; не можеш да бъдеш добър, ако не си справедлив, защото добротата представя твърдата почва в живота. Добро е туй, което е твърдо. Казваме да бъде устойчив човек. Няма по-твърдо нещо от доброто. Най-твърдото нещо е доброто. Няма в света чук, с който ти можеш да разчупиш доброто. Може милиони години да го чукаш, ще отмалеят ръцете ти само. 8000 години дяволът как чука доброто и му отмаляха ръцете. 8000 години чука, дано да откъсне едно парче и досега нито прашинка от доброто не е могъл да откъсне. Най-първо е мислил, че ще го направи на брашно, но то не стана на брашно. Любовта е нещо непобедимо. Дяволът мисли, че любовта може да се победи и видял, че любовта е непобедима. Той мислел, че и обичта може да я върже някъде. Обаче видя, че [обичта] не може да я върже. Любовта, обичта, мисълта, кротостта, въздържанието са Божествени добродетели. Човек не трябва да влиза в борба с тях никога. Не се мъчи да разтрошиш доброто. Някой човек седи, убеждаваш го, казваш: „Това не е добро." Какво значи да правиш добро? Казвам: Ти посей нивата с жито. Казва: „Не я сей, остави я тази година да си почива." Тази година оставих да си почива нивата, другата година оставих да си почива нивата, хамбарят се изпразва. Да

правиш добро, значи доброто да печели. Ако ти не посееш нивата, какво ще ти даде? Що е добро? Да разореш нивата и да я посееш. Тя казва: „Понеже ти ми направи едно добро, ето, от туй, което аз направих, ела, пожъни го."

Казвам: Доброто е нещо реално. Любовта казва: „Прави добро, сей." Ти казваш сега: „Защо ще правя добро?" Ние сега мислим като направим добро, какво ли ще стане. Като направиш добро, първо ти ще се ползуваш от доброто, после другите може да се ползуват. Казват: да бъде човек милостив. Но всичките хора не са еднакво милостиви, на степени са, на градуси са. Има някои, които са 2 градуса над нулата. Ако вземем, че под нулата е студът, а над нулата – топлината, някои хора имат 1 градус над нулата, някои – 2 градуса, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 20, 30, 40, 50, някои хора имат хиляди градуса на милостта. Колкото се увеличават градусите, човек е по-милостив. (фиг. 43.2)

Щом изявиш милосърдието, твоето чело се повдига. Ако челото не се повдига, не може да бъде милосерден. Милосърдието е голяма нива, която трябва да я сееш. Тази нива става по-обширна. Милосърдието е нещо като въздуха. То е нива, която трябва да посееш, градина, която трябва да обработваш. Много малко място има за милосърдието. Милосърдието на човека дава едно от най-хубавите качества – да бъдеш разположен спрямо другите. Милосърдието е едно от благородните качества на човека. Ще бъдеш милосърден към някои животни, към някои растения. Някои растения повяхнали. Човек, който е милосърден, вижда, че дърветата са живи, вижда една душа, която се мъчи, ще вземе вода и ще полее това растение. Аз съм гледал: някой човек хване дървото, милва го, гледа го. Този човек в душата си го насърчава, казва: „Не бой се, братко. Тук Господ [те] е поставил, виждам, че си поставен в много лоши условия, непоносими условия. Но не бой се, аз ще ти помогна. Един ден и ти ще бъдеш като мене." Туй дърво чува гласа. Като е говорил човек на това дърво, то на следната година дава хубави плодове. Казва: „Понеже ме много насърчи, тия плодове ги давам от признателност. Аз се радвам на Божиите блага, макар че главата ми е заровена вътре в земята, пак не се боя." Обаче като няма кой да насърчи дърветата, плод не дават. Минаваш покрай някое дърво, казваш: „Невежо дърво", разсърди се дървото, не дава никакъв плод. Като посееш нивата, казваш: „Тия житни зърна са простаци." Но и те не ти дават нищо. Казва: „Щом ни нарича простаци, нищо не даваме."

Да кажем, някой път младите момци пишат любовни писма. Да пишеш любовно писмо значи да дадеш семе на момата, да посее нивата. Ти пращаш ечемик, овес, ръж, а искаш жито. От най-хубавото жито трябва да направиш. В написаното писмо казваш: „Моя възлюблена, аз ти пращам

от най-хубавото жито, което като посееш, на идната година ще поженеш хубаво жито, ще ми направиш хубаво сомунче и мен ще ми бъде приятно да видя новото жито, понеже ти си много добър земеделец, разбираш тази работа. Като пращам житото, пращам и моята любов, да израсне и да узрее хубаво.“ Тъй трябва да пише момъкът. Тя пише: „Възлюблений, понеже получих Вашето жито, разорах нивата, посях го, доста хубаво израснало, изглежда, че за идната година ще има в изобилие.“

Сега какво си казват? „Аз като те видях, запали се сърцето ми.“ Че как се запалва сърцето? Видял той една мома и се запалило сърцето му. Може ли да се запали сърцето? Казва: „Изгорях за тебе.“ Че как може да изгори човек? Или казват: „Голяма скръб дойде.“ Каква скръб? Чудна работа. Понеже се влюбил, голяма скръб дошла.

Туй е неразбрана работа. Любовта не гори. Действително, тя има топлина. Но не съм срещал любовта да е направила нито една [рана]. Отгдето мине, рани изцерява, но да е направила една раничка, не зная. По-хубаво. Пребродил съм цялата Земя и не съм намерил любовта да е направила най-малката пакост. Хората казват: „Измъчи ме.“ Туй, което мъчи, то не е любов. Тебе те мъчи нещо, а ти казваш, че е любовта. Това не е любовта. При мъчението има нещо, което те стяга. Стягат ти обущата, ти си се влюбил в една мома и за да ѝ угодиш, направил си тесни обувки с рогчета, като на воловете. Имаше парижка мода едно време, с остри върхове на обувките. Казват: „Измъчиха ме обувките.“ С обуща любовта не се купува. Всеки, който се е опитал да подкупи любовта с обувки, образувал си е мазоли.

Преди няколко време дойдоха двама млади, които се обичат. Един психологически момент. Сестрата се мъчи, братът не се мъчи. Братът казва: „Тази сестра не ме разбира, имам най-хубавите чувства към нея, обаче тя всичко изопачава.“ Тя не му харесва любовта. Питам защо тъй постъпва. Казва: „Неразумно постъпва, той ме компрометира, не знае как да се обхожда.“ Виждам, че има една погрешка в сестрата, че не разбира любовта на брата. И братът не знае как да постъпва със сестрата. Сестрата казва: „Не вярвам в любовта.“ Не вярваш в любовта? Казва: „Твоята любов не искам.“ Казвам: Ти продаваш любовта, искаш скъпо да я продадеш. Това не е любов. Ако ти си уверена, че този брат те обича, както ти искаш, веднага ще се отвори сърцето ти за него. Ти си затворила сърцето, братът тропа при сърцето и казва: „Отвори, изстинах, 25 градуса студ има. Ако не ми отвориш, ще умра.“ Тя казва: нека седи отвън. Аз не искам опитността на камилата. Тя само ще си тури главата и после казва: „Ако не ти е приятно, излез навън.“

Разбирайте любовта. Тия състояния не са любов. Любовта е нещо безкористно, абсолютно безкористно. Тя когато дойде, не иска нищо от тебе, нито да те зарадва, нито да те умъртви, нито да ти направи пакост. Тя иде, оставя всичките благословения, оставя всичко, каквото ти трябва. Оставя ти храна за ума, оставя ти храна за душата, оставя ти дрехи, оставя ти всичко, от каквото имаш нужда и тя си заминава. Какво има да се безпокоиш, като станеш, целия двор е пълен с блага. Я виж, като дойде тя сутринта, огрее цялата ни Земя, носи всичките благословения. Че това е Божията любов. Дойде деня, пак Земята се обърне. Не казва: „Плати." Досега казвала ли е: „Патете за благото, което ви дадох"? Досега Бог, който има любов към нас, казал ли е някога: „Плати"?

Ние, като вземем любовта, благата които тя носи, започваме да продаваме от тия блага. Тогава се раждат всичките скандали. Ти се ожениш, Бог ти даде една дъщеря да я възпиташ. Тази дъщеря не може да я впрегнеш, не е кон да я яздиш, да ѝ туриш самар. Не може да я впрегнеш. Влязъл си в противоречие, понеже си влязъл в нея, какво да я правиш. Докато е малка на 1 година, 2, 5, 10 лесно, но стане на 19 години, вече не е доволна, иска да излезе из дома някъде. Тя дошла като пансионерка в дома ти, излиза из дома. Не иска да се върне. Понеже тези младите хора идват от невидимия свят, тези млади момци носят писма от баща ѝ. Казва: „От баща ми ми пишат." Младите момци са пощаджии, които донасят писмата на момата. Младите момци са пощаджии, които донасят възлюблените писма от бащата. Казва: „Много ти благодаря [за] това писмо, един ден ще ти се отплатя." Той ще я гощава, ще я заведе в един ресторант, казва: „Моите почитания". Като я нагости веднъж, тя не иска да се върне. Два, три дена се гощават, на третия ден той взема писмото, да носи на баща ѝ. Понеже тя не иска да носи писмото, той се разсърдил. Казва: „Как ти донесе писмо от баща ми, няма друго по-вярно лице. Ти трябва да се върнеш, да занесеш писмото, което ще напиша на баща ми." Тя казва: „Баща ми казва аз да остана при тебе да ме храниш." – „Тази работа не е вярна. Баща ми ме прати да се уча, как ще те храня? Аз не мога да храня никого." – „Не, ти ще ме храниш."

Не очаквайте на Земята някой човек да ви храни. Може да ви направи една услуга доброволно, но щом пожелаете той да ви храни, веднага ще се роди един скандал. Всичките недоразумения произтичат от това, че ние започваме да очакваме. Ти очакваш от едно шише, което съдържа едно кило вода, услугите на един извор. Това не може да бъде. Това шише само за един ден може да ти услужи, да стигне тази вода. Втория ден няма да има никаква вода.

Та, казвам: Когато любовта дойде, това което тя ви дава, трябва да го

посеете. След туй ще дойде втория момент. Казвате първата любов, +1; −2 – втората любов; и третата любов имате равенство: =3. След туй имате +4; втората любов – 5; и третата любов: =6. Това са най-хубавите плодове на дървото. При вторите намалява се тази любов. Като дойдем тогава до третата любов, има +7, −8, =9. Първата единица, това е бащата в света. Първата майка в света е 2. 3, това е първият брат, първата сестра. Те са Божествени, в които промяна няма. Те всякога може да ви обичат. В техните сърца никога не може да се зароди едно противоречие. Бог е всякога благ. В първата фаза имаме Божественото; във втората фаза идваме до ангелите, има раздвояване, светлина и тъмнина: +4, −5, =6. Като дойдем до +7, −8, =9, това е човешката любов, най-възвишената човешка любов. Третата фаза. В тази любов трябва да има отношение. Не може да те обича, ако не обичаш. Да кажем, давате жито на земята. Ти трябва да платиш, даром не се дава.

Даром разбираме не всякога без обмяна. Трябва да бъде обмяна за житото, с пари се дава. Обмяна може да стане. Човек като ти направи едно добро, кажеш му една хубава дума, то е обмяна вече. Този човек като ти даде, само като погледнеш, да усети, че ти благодариш; или ще направиш само едно движение, с което пак ще покажеш, че изразяваш благодарността. Той не иска пари, иска само един поглед да му дадеш, иска от ума си, от сърцето си един лъч да му изпратиш, иска нещо от душата си да му изпратиш. Признателността иде от ума, иде от сърцето и най-после завършва с душата. Един човек, който не благодари с ума си, един човек, който не благодари със сърцето си, и един човек, който не може да благодари с душата си, той не може да бъде във връзка с Вселената. Душата е последната инстанция, дето човек трябва да се прояви на физическия свят

Та, казвам: Тук именно е подмладяването. Ако ти не можеш да благодариш в ума си, ако ти не можеш да благодариш в сърцето си и в душата си, по никой начин ти не можеш да се обновиш. Обновяване не може да стане и мисълта не расте. С благодарността в ума, с благодарността в сърцето, в душата започва умственото развитие, душевното развитие и сърдечното развитие на човека, или духовното развитие. Та, казвам: Бог е, Който посещава най-първо ума ви. Бог се изявява чрез светлината, след туй Той се проявява чрез Божествената светлина, тъй наречения Божествен пламък или Божествените чувства. И най-после се проявява в силите, които са в човешката душа. В обикновения физически свят проявяването на Бога се отличава. На физическия свят то е в душата.

Като слезе Бог в душата ти, трябва да Го познаеш и да се отнесеш много

добре с Него. Ако се отнесеш добре, ще имаш Неговите благословения; ако направиш едно опущение, ще дойдат всичките страдания. Когато дойде в душата ти Господ, то ще бъде като онзи пример, дето Господ казва за 10-тях девици, 5-те били разумни и 5-те – неразумни. 5-те девици, това са 5-те сетива в нас, които имаме; имате сетиво на усещане, на вкус, на обоняние, на зрение, на слух. Тогава казвам: Сетивата трябва да бъдат разумни. Казва се, че другите 5 девици били неразумни. На нас ни липсват още сетива. Ние сме дошли наполовина на развитието на сетивата. В нас трябва още да се развият 5 сетива за бъдеще. Казвате: „Какви са тия сетива?“ 5-те сетива трябва да се опитат.

Първото, като видиш един човек, да видиш в него доброто. Защото злото в света, това е една външна опаковка, която е потребна за доброто. Човек външно не трябва да бъде добър. Под думата добър аз разбирам да бъдеш устойчив, нищо да не те разклаща. Казва: „Не трябва да бъдем добри.“ Трябва някъде да бъдеш отстъпчив.

Да кажем, ти си вегетарианец и всеки, който не яде като тебе, ти го считаш за грешник. Ти трябва да отстъпиш, да дадеш свобода. Вегетарианството е един начин на храненето. То един ден ще се измени. Той яде месната храна, понеже между млекопитающите и него има вземане и даване. Един ден, когато се прекрати кармата, той ще стане вегетарианец. Онези, които са станали вегетарианци, нямат вече вземане и даване с животните. Щом изядеш едно агне, щом изядеш един вол, ти ще идеш да му помагаш. Два пъти ти си го клал и един ден, когато ти станеш ангел, ще те пратят от небето да помагаш на този вол, понеже той ще бъде тогава човек. Ти ще идеш да му помагаш и ще кажеш: „Защо Господ ме прати да помагам на този човек?“ Ти ще му се отплатиш по този начин. Може би 4–5 години ще седиш около него, да му помагаш и да му оправяш работите. Той греши, ти ще му помагаш. И ти не може да идеш в небето, понеже си го клал два пъти. Ти го докара до този хал, не трябваше да го ядеш. Трябваше да питаш вола: „Мога ли да те изям? Ако те изям, ще се радваш ли, ще имаш ли любов към мене? Ако влезеш в мене, ще ми се сърдиш; няма да те ям.“ Ако изядеш вола, без да го питаш, той се сърди, че си го изял и тогава и ти се сърдиш. Кокошката като влезе в тебе, започне да рови, някои от вас нали не можете да държите тайна. Българите казваме: „Кокоши крак ли си ял?“

Вие ходите да търсите на този погрешката, на онзи погрешката. Ако знаете погрешките на всичките хора, какво ще ви ползува това? Единственото нещо, което може да ни ползува, е да открием една добродетел в когото и да е. Тогава и той се ползува, и ние се ползуваме. Ако открием един недъг, ние плащаме. За пример, намерих един недъг в брата си. Изхарчил 1000

лева повече, ял, пил, не платил. Понеже той е от вашето семейство, той е за ущърб на семейството и ти трябва да платиш най-малко половината. Ако има брат ви една добродетел, тогава и двамата ще се ползувате. Вие като намерите някоя погрешка в някой брат, ще намерите 3–4-ма братя и изправете погрешката на брата си.

Сега вие казвате: „Нека си плаща дълговете." То е така, ако имахме много бащи, но щом приемем, че имаме един баща в света, тогава благата от доброто на единия брат, което е направил, трябва да го разделим с вас. Значи да разделим половината от благата с брата си. Ако братът е направил една погрешка, той трябва да сподели половината с брата си. Защото ние участвуваме и в погрешките на брата и в добрините на брата. Ако някой от вас тук направи погрешка, всинца ще вземете; ако някой направи добро, всинца ще вземете и от доброто.

Следователно трябва да правим доброто. Ползуваме се всички. Ако мислим добре, добре е за всички. Ако ние чувствуваме добре, добре е за всички. Ако постъпваме добре, добре е за всички.

Казвам: Ние сме една колективна единица, в която Бог се проявява. В колективния живот Бог се проявява. Срещнеш един брат, Бог говори чрез него. Има един Божествен език, който трябва да разбирате. При един американски милионер минава един просяк и той му дава четвърт долар, минава втори просяк и той му дава половин долар. Минава една млада мома, много красива, нищо не му казва, само мило го поглежда. Като дойдат просяците, той гледа да си вървят, а като дойде момата, казва: „Искате ли някаква услуга от мене?" Тя казва: „Не зная дали сте разположен." – „Как, може ли?" Тя казва: „Ще Ви огорча?" – „А-а, не, не." Казва: „Може да мислите нещо лошо за мене." – „А-а, не, не." Тя казва: „Може да не харесате моя поглед." – „А-а, не." – „Може дрехата ми да не Ви е приятна." – „А-а, не, всичко е хубаво, много е приятно." Казва: „Може да не искате аз да седя тук?" – „А-а, не, много ми е приятно." Тя казва: „Аз искам да отгадая дали Вие сте готов да услужите." Той казва: „На Ваше разположение съм." Като идва на втория ден, момата му казвала: „Аз не искам нищо от Вас, но има една бедна вдовица, инвалид, не може да ходи, аз желая ти да донесеш нещо, да ѝ дадеш каквото ти се откъсне от сърцето. Искам ти да идеш при нея, да я видиш и с ръцете си да ѝ дадеш каквото пожелаеш." – „Къде е тя?" Момата дава му адреса. Той веднага се разпорежда, отива при тази бедна вдовица. Като влиза, момата казва: „Доволен ли си?" – „Никога не съм виждал такава вдовица като тази."

Та, казвам: Когато дойде Любовта, тя няма да иска нищо за себе си. Тя ще ви каже да идете някъде и да помогнете и каквото тя ви е оставила, да

послужите доброволно. Свобода трябва да има. Няма по-страшно нещо от подозрението, когато подозираш един човек. Ти ще пратиш този човек при тази вдовица и няма да искаш нищо от него. Ако искаш, ще ти даде четвърт долар, половин долар или един долар. Повече от един долар хората не дават. На безлюбието повече от един долар не дават. Като идеш четвъртия път, ще ти кажат: „Иди да работиш.“ Там, дето Любовта дойде в света, сърцата на хората се отварят.

Казвам: Тази красивата мома, то е Духът Божи, Който като дойде, ще ви кажете къде да идете и как да постъпите. И казвам, че само по тази начин нашият съвременен живот може да се измени, само по този начин здравето на човека може да дойде. Нищо друго в света не е в състояние да измени света. Само Слънцето, което огрява Земята, е в състояние да промени лицето на Земята. Без Слънцето нищо не става.

Казвам: Без това Божествено слънце нищо не може да вирее. Само когато изгрее Божието слънце, тогава всичко ще стане.

Сега ще ви дам два глагола. Първо глагола будя. Будя – изгрява моето слънце в моята душа. Да се слави името Божие. Будиш – изгрява Божието слънце в мен, в сърцето. Да дойде царството Божие. Буди – изгрява слънцето на моя дух. Да бъде волята Божия. Будим – изгрява слънцето на нашите ангели. Да се въдвори царството на Отца нашего на светлините. Будите – изгрява слънцето на великия Господ на мира в нашите души. Да обнови Господ нашите души със своята сила. Будят – изгрява слънцето на всички слънца в нашите духове. Да ни даде Господ живот и здраве и свобода.

Вярвам в Тебе, Господи, Който си ми говорил в миналото, вярвам в Тебе, Господи, Който ми помагаш сега. Вярвам в Тебе, Господи, който ще ми помагаш в бъдеще. Да се слави името Ти и в Твоята слава да живеем ние. Да се въдвори царството Ти и да участвуваме в Твоята радост. Да бъде волята Ти, както горе на небето, така и на Земята. И ние да работим с Тебе заедно. Амин, така да бъде.

Нека да видим във всеки слънчев лъч Божието присъствие, във всеки плод да видим Божието присъствие, във всеки цвят Божието присъствие, във всяка радост Божието присъствие и във всяка блага дума, която излиза из коя да е уста, да видим Божието присъствие.

„Отче наш“

43-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 2.IX.1942 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев*.

** Забележка: Лекциите от 5.VIII.1942 г., 12.VIII.1942 г., 19.VIII.1942 г., 26.VIII.1942 г. са отпечатани като съборни беседи в томчето „Опорни точки на живота“ (Беседи от Учителя, държани при 7-те рилски езера и в София, София, 1942 г.).*

1942_09_04 Идеално търпение
лекция на Младежкия окултен клас

ИДЕАЛНО ТЪРПЕНИЕ

Отче наш.
„Аз мога да обичам“.

Някой от вас да излезе и да напише едно изречение на дъската. Може да е на някой поет, на някой философ. Сега кое ви спира да напишете?

/Една сестра написа следното: „Буря на мрака край да тури, буря в душа да изясни“/.

Какви са мотивите ви? Защо избрахте това, а не друго? Когато войниците вдигат червеното знаме имат един повод, когато имат бялото пак имат повод. За всяко нещо има повод. Коя е подбудителната причина за да напишете това изречение. Сега често казвате, че вие обичате някого. Ако ви попитат, защо го обичате, какво ще отговорите? Ако ви попитат, защо обичате една ябълка, ще кажете, понеже е доброкачествена, сладка, затова я обичате. Когато обичате един човек, не може да го ядете, кое ви кара да го обичате? Някои неща като ги обичате вие ги изядате. Ако човек ви каже една сладка дума, тази дума вече сте я изяли, вие сте изяли вече нещо от него. Написахте „Буря на мрака край да тури“. Двама хора като се карат край да турят. Какво е било в душата на автора за да напише този стих? Защо не е писал за цветята, а е писал за бурята? Някой път след бурята става ясно. Какво се крие зад бурята в съзнанието на Пенчо Славейков, който е написал този стих? Зад думата „мрак“ какво се крие в съзнанието му, зад думата „душа“ какво се крие? В небето се натрупва много влага, дойде бурята, размахне тия пари, превръща ги и туря край на този мрак. Бурята не е фактор, тя е един резултат. Защо Пенчо турил един резултат, а не е турил същинския фактор? Пенчо не е от мирните хора. Той обича дървото. Казва, тоягата на мрака ще тури край. Защо не е казал, слънцето като изгрее ще пропъди мрака. Значи взема бурята на физическото поле, практически как може този мрак да се премахне? Като го набият хората той ще разбере. После пък бурята ще изясни. Какво се разбира под думата „буря на душата“? Показва страдание.

Сега напишете ново изречение. Това е от физическия свят, напишете друго изречение. Не бъдете скържави.

/Една сестра написа следното: „Търпението е основният стълб на любовта“/.

Как може да го докажете това? Любовта трябва ли да се доказва или да се опровергава? Че доказваш или опровергаваш е същото нещо. Само това, което доказваш може да го опровергаеш и това, което опровергаеш може да го доказваш, нищо повече. Понякой път хората стават много еднообразни. Казват: „Любов“. Каква е любовта – червена, портокалена, жълта, зелена, синя или виолетова ли е? Всичките тия дрехи ги носи. Любовта какво прави? Любовта е нетърпелива. Като влезе любовта в човека той вече е нетърпелив. Ако дойде някоя река, че те понесе то е както любовта. И любовта е като реката. Най-динамичното нещо в света е любовта. Тя като задигне нещо, носи го. Че ти се докачиш, тя не иска нищо да знае. Например, някой човек не обича магарето, не се качва на магарето. Друг обича магарето, качва се на него. Ако го попитате, защо, казва: „Обичам магарето“. Който не обича магарето не се качва. Ще каже: „Как може да обичам магарето?“ Човек може да обича много по-долни същества от магарето. Туй дето хората казват, че трябва да се обича, трябва да се разбира. Да кажем влиза ти някаква прашинка в окото, не я обичаш. Защо не я обичаш? Смъди ти в окото искаш да я изпъдиш. Тогава какво правиш? Най-първо окото се старае да я размекчи и ако не може да го направи, образува един поток да изхвърли тази прашинка навън, да се освободи от нея.

Сега представете си, че аз не зная нищо за търпението и за пръв път слушам за търпението. Как ще ми представите търпението? Кое е противното на търпението – нетърпението. Защо е нетърпелив човек? Яздиш един кон, търпелив си да те носи конят. Яздят тебе, нетърпелив си, искаш да слязат от гърба ти по-скоро. Две различни понятия имате. Като яздиш един кон и той те тръска, ти търпиш, но то е неволя. В търпението има следното – ти даваш нещо да замине от тебе. Нетърпението е качество на слабите хора. Силният може да търпи. Защото в търпението ние разбираме да се въздържаш от нещо. Но има друга една страна – обичаш някого, той не те обича и ти търпиш, чакаш един ден да те обикне. Може ли да докажеш, след като обикнеш някого, след колко време той ще те обикне. Като влезеш в една гостилница, дадат ти първото ядене, нахраниш се. След колко време трябва да платиш? Като влезеш ти казват добре дошъл, но като речеш да излизаш, казват: „Плати“. Колко време взема след като влезеш в гостилницата и изядеш яденето, докато платиш? След половин час трябва да платиш. Та казвам: В любовта ти си гостилничар, даваш храната даром. Началото даром даваш, като влиза даваш най-хубавото ядене, като излизат клиентите, казва им: „Без пари не може. Навън да излезете трябва да платите“. Ако влезете в една гостилница, кое ядене най-първо ще ядете? Като влезете в гостилницата има няколко яденета сготвени, кое ще изберете най-първо? Да допуснем, че има боб,

леща, грах, бамя, доматена супа, пюре от картофи, кое ще изберете? Да допуснем, че има грозде, сливи, круши, ябълки, кое ще изберете? Някой път избирате едно ядене, защо? – Защото нямате повече пари. Скромни сте, само едно ядене избирате. Тази скромност има съображения. Някой път имаш повече пари вземаш две яденета. А като разполагаш с много пари и четири, и пет яденета вземаш. Някой казва, че е скромен в яденето. Не че той е скромен, но причините са други. Някой казва, че е търпелив. Слабите хора са търпеливи, казват: „В света трябва да се търпи." Но когато са силни другояче мислят. Слабите по един начин говорят, силните по друг начин говорят. Слабите говорят, че спасението е в бурята. Интересно е, че хората, които отричат реалността, отричат работи, които не виждат, говорят за тях. Говорят за едно верую, като за един резултат. На какво е резултат то? Допущате, че от несъзнателното се ражда съзнателното. Удариш се в един камък, започваш да мислиш защо си се ударил. Когато ти се удари в камъка внесе ли тази мисъл, камъкът участвува ли в този удар. Той си мълчи. Представете си, че вие сте рибар и имате въдица, имате едно железце, турено на него едно червейче, вие държите конеца. Една риба хване въдицата, глътне я, размърда се този конец. Конецът няма съзнание, въдицата няма съзнание, вие държите въдицата с конеца или като усетите, че се мърда конеца изваждате рибата навън. Значи, зад несъзнателния процес седи един съзнателен процес. Несъзнателните процеси са свързани със съзнателните процеси.

Другият куплет, който написал Пенчо Славейков какъв е? При какви условея сте го чели? Като го четохте какво чувствувахте? Като сте го запомнили вие сте го обикнали. Нека друг да напише още едно изречение.

/Един брат написа: „Душата е слънчев лъч"/. Как ще го докажете? Много отвлечени работи са.

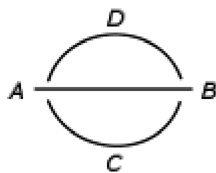

Фиг. 1

Какво представя това? (Фиг. 1) Какво представя AB? Какво представя D? – То е планински връх. C – е долина. В долините има градини, плодни дървета. По върховете се събира снегът. Водата иде отгоре да полива. Свързани са планинските върхове с полетата и равнините, зависими са.

Какво нещо е търпението? Някой ще каже, че не го познава. Ти не го познаваш пък то те учи. Търпението е положително и отрицателно. Имаш едно желание и ти се учиш на търпение. Не се постига и да се въздържаш, чакаш. Да кажем, че обичаш някого, чакаш той да прояви любовта си.

Направил си една погрешка, пак търпиш. Какво очакваш? Ти не чакаш да те обичат, но чакаш да ти простят и пак търпиш. Като обикнеш някого колко време ще мине докато те обикне? Като направиш една погрешка колко време ще мине докато ти простят? Да представим идеята по-точно: Една торба с пясък и една торба със злато имате. Коя торба ще се изпразни по-бързо, с пясъка ли или със златото? Хората знаят, че едната е пълна с пясък, а другата със злато. Защо мислите, че ще се изпразни тази със златото? Научно можете ли да го докажете? Учители сте, предметно учение имате, един метод имате. Вие първо турихте буря, после търпение и после, че душата е слънчев лъч. Представете си, че имате пресен хляб, който е изваден сега, мекичък е и имате друг хляб от 5–6 дена закоравял. С кой хляб ще се разправите най-първо, с мекия или с коравия? Вие казвате, че човек трябва да бъде корав, не трябва да бъде мек. С коравите хора ли се занимавате повече или с меките? Ако имате два пътя – единият стръмен, покрит с бодили, не е равен, а другият равен път, мек – по кой път ще минете? Значи пътят на малките препятствия всякога се избира повече.

Сега тази буря от Пенчо Славейков как се образувала? Представете си, че Пенчо Славейков е млад момък, залибил е една мома красива, на един български чорбаджия, който не иска да даде дъщеря си на този момък. Момъкът я задява, пише ѝ писма. Бащата пък, ако го срещне хука го, не го разбира, казва: „Моята дъщеря не е за тебе“. Или представете си, че Пенчо Славейков има да дава някому един дълг. Срещне го кредитора, казва: „Ти обеща, че ще платиш тази полица, кога ще я изплатиш?“ Тази буря в Пенчо Славейков бушува. Или представете си, че Пенчо Славейков е говорил едно слово в църквата, но казал нещо и произлязла цяла една буря. Бурята, Пенчо Славейков я образува. Той залюбил момата, казва: „Кога ще свърши бурята“. Той е образувал бурята. Пенчо от едната страна и момата от другата. Кой образува бурята? Бащата кряска, майката вика. Мракът е някъде в пространството. Мракът показва, че Пенчо Славейков не е заел някаква служба, няма пари затуй бащата на момата не я дава. Казва: „Какво ще се жениш, ти ще ѝ причиниш всичките страдания“. Или имате търпението. Пенчо Славейков е залюбил, той е учил, но не е свършил. Бащата казва: „Чакай да свършиш училището, пари трябват да се поддържаш“. Търпение трябва да има момъкът.

Когато ядете по свобода ли ядете или сте заставени да ядете? Яденето по свобода ли става или има известно насилие? Гладът ни кара да ядем често. Когато вие се срещате вие трябва да правите вътрешен разбор. Някой път вие сте недоволен. Защо се явява недоволството в човека? Между двама учители кога ще се яви недоволството? Когато при един учител се яви друг, който е по-способен от първия, в първият учител ще се яви недоволство. Ако вторият е по-неспособен от него ще му бъде приятно. Като дойде по-

способен, той е недоволен. Ако дойде някой, който не е така способен, той ще бъде доволен. Та казвам: Когато дойде сиромашията, вие сте недоволен от нея. Сега аз изваждам друго заключение: Сиромашията знае повече от вас, затуй сте недоволни от нея. Богатството седи по-ниско от вас и вие сте доволени от него. Сиромашията е много учена, а богатството е невежо. В дадения случай правя тази аналогия на нещата. Вие не сте мислили върху тия работи, много прости работи са. Богатството мяза на една мома, която не е красива, но си е турила джунджурии, панделки, шапка и т. н. Онази, красивата ходи със съдрани дрехи, но има съзнание в себе си, че е красива. Туй е сиромашия. Много горделива е. Със съдрани обуща ходи не ѝ мигва окото. Богатството много мига, навсякъде мига. Какво лошо има в мигането? Мигането ни учи да чистим прозорците си, да може да виждаме ясно. На някой твой приятел прозорците не са чисти, образувала се е пара на прозореца, мига човека за да очисти прозорците. Очаква нещо. Когато човек мига много често, очаква някой отвън, затуй чисти. Горният клепач и долният клепач, понеже са влюбени, като се уморят приближават се, събират се, целуват се и пак се разделят. Много често се целуват. Горният клепач целуне долния и понеже ги е страх от човека, пак застанат далече – единият горе, другият долу. Като се загледа човек те се целуват пак и веднага се разделят. Вижте морала на устата какъв е. Устните и те са се обикнали. Те като се затворят, допират се, държат се под ръка. Очите са отворени, а на устните трябва да им дадеш нещо за да се отворят. Като им се даде едно ядене те се откъсват. Много са се залибили.

Че вие така можете да представяте на децата света. Това е една лекция за детето. Предметно учение, че устните са се либили, любов имат. А пък любовта на очите е скрита. Тогава децата ще ви дадат възражение: „Когато легнем да спим очите са затворени“. Как ще обясните това? Ние някои неща считаме естествени. Всичко е естествено, целесъобразно, само че ние не знаем и постоянно на тази целесъобразност даваме излишни тълкувания. Значи, горният клепач дава положителна енергия на окото, а долния отрицателна – образува се едно течение. Долният клепач и горният образуват едно течение и държат окото в здравословно състояние. Ако престане да обича горният крепач окото и ако долният клепач престане да обича окото, то заболява. Трябва да поддържаш любовта на горния клепач и на долния – за да бъде окото здраво. Трябва да държиш устните си не притиснати, но свободно допрени. Ако много се стиска устата не е естествено положение. Ако е отворена, устата пак не е в здравословно състояние. Ако се приближи малко то е естествено положение, допират се устните. Между горната и долната бърна се образува едно течение, което е здравословно. От голямото стискане някой път са се слепили горните и долните бърни и се образувала една права линия. Сега когато вие си допирате с ръка главата, на долната челюст, има ли нужда от подпора?

Защо правите това? В дадeният случай в долната челюст се набира известна енергия, която те безпокои. За да се премахне туй безпокойство ти туряш ръката си и тази енергия протича през пръстите. Или боли те лицето, туряш ръката на болното място. Или топло ти е някъде, туряш ръката си и отнемаш от топлината. Всякога, когато туряш ръката на лицето, ти я туряш да придадеш нещо или да отнемеш нещо. Като изстине една част от тялото ти, ти туряш ръката си, да го стоплиш.

Дайте ми образа на едно идеално търпение. Да кажем отидете при някой извор със стомна. Заредят се 10–20 души, вие им отстъпвате оставате последен. Държите стомната и спокойно чакате. Като си отидат всички, приближавате се до извора и напълвате стомната. Приблизително това е идеалното търпение да чакате да напълните стомната. Щом пръв искаш да си напълниш стомната ти си нетърпелив, пестиш времето, нетърпелив си. Да допуснем, някой път искаш да се учиш на търпение. Туряш на главата си една стара шапка, не обичаш стари шапки, но за търпение я туряш да се разходиш с нея. Питаш: „Защо е тази стара шапка?“ Сега вие ходите гологлави. Коя е подбудителната причина? Подбудителната причина е в това, че като носиш шапка по-малко енергия и светлина приемаш. Сега хората ходят гологлави за да приемат повече светлина, за да мислят по-добре. Казват: „С тия шапки оглупяхме“. Хората сега хвърлят шапките за да поумнеят. Нали като влезеш в църквата трябва да снемеш шапката. То е да разбираме по-добре. Сега според вас колко трябва да бъде дебела шапката? Българите са се осакатили с тия дебели калпаци, които носят. Българинът като пие снема калпака, а след като се напие тури калпака, накриви го на едната или другата страна. Мене ме интересува защо някой път кривите на дясната страна шапката, а друг път на лявата? Някой път рисувате едно лице, не рисувате цялото лице, но рисувате едната страна, дясната или лявата. Какви са съображенията да рисувате отляво или отдясно. Някой път гледате човека и искате да го гледате от лявата страна. Друг път искате да гледате лицето от дясната страна. Всякога вие обичате противното на вас. Ако вашите очи са много отворени вие обичате човек с елипсовидни очи.

Казвам: Както сега вие гледате то не се дължи на вас, то се държи на дядо ви и прадядо ви, които образували тия гледци. Както вие държите устата си то не сте вие, то са вашите прадеди, които са научили това. Трябва тепърва да учите как да държите очите си, как да държите устата си, как да държите ръцете си. Отсега нататък хората трябва да се учат.

Някой път учителят удари ученика с външната част на ръката си. То е конщина. Понеже задните крака на коня са предните ръце у човека, като бутнеш коня той ритне – у някои хора е останал този навик да удрят с

външната страна на ръката си. То е конско начало. Мисли, че някакъв враг има някъде. Като удари човек с вътрешната страна на ръката какво е то? То е котещина, то е навик останал от котките. Котката сграбчва с вътрешните части на краката си. Като удря човек така, то е по нейния навик. Сега по човешки какво трябва да правиш? Защо да не дойдеш да погалиш по лицето. Една учителка по-добре милва момчетата, учителят по-лесно милва момичетата, защо? Защото учителката има повече материал за момчетата, отколкото за момичетата и учителят има повече материал за момичетата, отколкото за момчетата. Мъжът носи платове за жените, а учителката носи – за мъжете. Тия ученички, които гали учителката те вървят по мъжка линия. Има момчета, които вървят по женска линия. Учителят гали тия момчета. Има и изключения.

Този образ ще го развиете. Вие развийте педагогически тази лекция.

Никога не задържайте излишно нещо в себе си.

Само светлият път на Мъдростта, води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
38 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 4. IX. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

Бележка (на координатора):
На 11. IX., 18. IX. 1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекции.

1942_09_20 Смисълът на живота
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

СМИСЪЛЪТ НА ЖИВОТА

Размишление

Често хората се запитват, има ли смисъл животът? – Животът има смисъл за онези, които го разбират. Разбраният живот е радост, неразбраният – скръб и страдание, а зле приложеният – мъчение. Като се натъкват на мъчнотии и страдания, хората започват да търсят Бога. Те Го търсят от памтивека. И до днес още продължават да Го търсят. Вярващите мислят, че са Го намерили и Го познават. Познаване, което не произвежда преврат в човека, е външно познаване, подобно на външната мазилка на къщата. Някой замаже къщата си отвън с бяла боя или с вар и мисли, че и той е станал бял. Външното познаване на нещата е подобно на приготвянето на мъртвеца: обличат го с нови дрехи, турят му пръстени, украшения, накичат го с цветя и след това го заравят в земята. Казват: Така трябва да бъде. От умрелия остават само кости. И от житното зърно, като се посади в земята остават само кости, но след време то израства и дава плод. Ако след известно време умрелият не израсте и не даде плод, криво е разбрал живота, криво е познал Бога. Защо е допусната смъртта? – Да се изпита верують на хората. Чрез нея се познава, доколко човек е разбрал Бога и доколко вярва в Него. Ако Го е познал, той ще израсте и ще даде плод. Ако не Го е познал, от него ще останат само сухи кости.

Учените делят годината на четири време на: пролет, лято, есен и зима. Сега сме в есенното равноденствие. Пролетта е детинството на човека, лятото – юношеството, есента – възмъжаването, а зимата – старостта. Зимата приготвя условия за детинството, детинството – за юношеството, юношеството – за възмъжаването, а възмъжаването – за старостта. Четирите възрасти съставят един годишен цикъл. Понеже сега иде есен, ние влизаме във възмъжаването, което носи плодовете на живота. Старостта се ползува от тези плодове, но трябва разумно да ги използува. Ако косата на стария е побеляла, това показва, че той е придобил нещо. Има един статичен бял цвят, с който мажат къщите отвън. Той се получава от варовитите камъни. Обаче, има един бял цвят, който символизира чистотата. В този смисъл, старостта, белият цвят и чистотата са синоними. Те са степени на една и съща гама, на една и съща Божествена идея.

Мнозина мислят, че са остарели. Това е крива идея. Да мисли човек, че е

остарял, това значи, да се самоизлъгва. Стар е онзи, който е поумнял, който е станал мъдър. Ако не сте поумнели и не сте мъдри, стари ли сте? – Краката ми са отслабнали, не ме държат. – Ако на старини краката ви са отслабнали, това показва, че или на младини не сте живели, както трябва, или не сте разбрали живота. Старият човек има повече светлина в себе си, затова не се интересува от външния свят. Той живее в своята светлина, за да разглежда живота си, да си даде отчет, как е живял и как е използувал условията, които му били дадени. Той разглежда мисълта си, да види, какво е останало от всички мисли, които са минавали през главата му. Правата мисъл е материалът, от който се гради духовното и Божественото тяло на човека. Непотребните мисли трябва да се изхвърлят навън, а да останат само онези, които могат да се използуват като градивен материал. Старият човек трябва да разбира качеството на градивния материал и да го поставя на мястото му. Тури ли веднъж материала на място, повече не трябва да го движи. За направеното не трябва да съжалява. Какво виждаме в живота? Някой стар съжалява, че не се е оженил. Чудно нещо, той е станал причина майка му и баща му да се оженят, а съжалява, че сам не се е оженил. Щом е майстор да жени другите, и той е женен. Който е майстор на лъжата, сам си служи с нея. Не е въпрос да се говори за лъжата, важно е да се придобие истината – онова всемогъщо начало, което избавя човека от всички напасти. Истината разрешава всички спорни въпроси. Тя преодолява всички мъчнотии, всички слабости. Тя освобождава човека от робството и ограничението, от невежеството и насилието. Истината освобождава човека и от смъртта.

Когато се изнася истината пред хора, които не я разбират и не я обичат, те се отегчават от нея. Да изнасяш слабостите и погрешките на хората, това не е истина. Истината открива пътя към любовта. Който търси слабостите на хората, сам попада в тях. Който вижда погрешките им, сам попада в тяхната мрежа. Някой говори против пиенето, а сам пие. Като видят хората, че си носи шишенце с ракия, запитват го, какво има в шишето. Той казва, че носи някакъв цяр. Понеже не може да издържи на убеждението си, да не пие спиртни питиета, той прибягва до лъжа. Ще каже някой, че не може да се живее без вино. Без вода не може да се живее, а не без вино. Ако е нужно виното, защо да не се пие сладко вино? Гроздeният сок е за предпочитане. Когато ферментира и се превръща във вино, образуват се отрови, които са вредни за организма. Квасът или маята, от която се образува виното, не е нищо-друго, освен малки същества, ферменти, които се размножават в сока и остават нечистотиите си в него. Какво може да се очаква от хора, които се хранят с нечистотиите на ферментите? Сладкото вино е от Божествен произход, а ферментиралото – от човешки.

Като сравняваме сладкото вино с ферментиралото, това не значи, че

всички хора ще се откажат от виното. Ние разглеждаме въпроса научно, а не от морална гледна точка. Каквото и да говорите на вълка против яденето на овце, той пак ще напада овцете и ще ги яде. Той е убеден, че без овца не може да живее и се мъчи да убеди и нея, че, като влезе в него, положението й ще бъде по-добро. Той й казва: Докато те ям, ще се помъчиш малко, но след това ще бъдеш добре, ще влезеш в рая. Аз ще те храня, ще се грижа за тебе. Останеш ли сама в живота, ще имаш големи мъчнотии. Погрешката не е във вълка, но в овцата, която вярва в неговото учение. Когато се откаже от учението на вълка, овцата ще запази кожата си. Тогава вълкът никога няма да я напада.

Един момък обещал на една млада мома, че, ако се съгласи да се ожени за него, ще я направи княгиня: ще има хубава къща, по две-три слугини, ще се разхожда с файтон, ще я облича в коприна, ще я кичи със скъпоценности. Тя се подала на обещанията му и се оженила за него. Каква била изненадата й, когато, вместо златните кули, които очаквала, сама трябвало да стане слугиня. Той нямал никаква работа, затова и двамата трябвало да ходят по чужди къщи, да работят, за да изкарват прехраната си. Защо е трябвало момъкът да лъже момата? Ако тя не се е родила княгиня, тежко й да очаква на този момък, той да я направи княгиня. Ако момък или мома се женят, за да може единият да храни другия, те вършат престъпление против себе си, против своята душа. Бог е дал на човека всичките блага на живота. Той изпраща храната, водата, въздуха и светлината, и, след всичко това, ще дойде мъжът или жената да си казват един на друг: Знаеш ли, че аз те храня? Това е първата лъжа, с която те си служат. Никой никого не храни. Човек е слуга на Божественото. Чрез него Божественото се проявява. Човек е проводник на благата, които идат отгоре. Колкото по-добър проводник е той, толкова по-голямо благословение го очаква.

Човек трябва да мисли право, за да предава Божествените мисли право. Трябва ли да казвате на хората, че са лоши? По естество човек е добър, но не постъпва според добрината, която е вложена в него. Затова, именно, той е отговорен. Ако лошият постъпва според лошавината си, никой не го държи отговорен. В този смисъл, и вълкът не е отговорен за делата си. Като огладнее, той казва на овцата: Гладен съм, ще умра от глад. За да не умра, един от нас трябва да се пожертва: или ти, или аз. Бог е създал и мене, и тебе, Той трябва да се грижи и за двама ни. Понеже в дадения момент аз нямам храна, като по-силен, ще те нападна, ще те накарам да се пожертвуваш за мене.

Един от учителите на Индия размишлявал един ден върху делата на Брама. Близо до едно дърво висяла люлчица, в която спало детето на една

бедна вдовица. Тя оставила за малко време детето си само, докато свърши някаква работа. В това време една кобра се приближила към люлката. Индусът започнал да мисли: Кобрата може да ухапе детето. Какво трябва да направя аз в дадения случай? Ако убия кобрата, ще спася детето, но аз нямам право да се меся в Божиите работи. Бог създаде и детето, и кобрата. Следователно, Той има грижа за тях. Докато размишлявал, как трябва да постъпи, кобрата повдигнала, главата си нагоре и ухапала детето, което веднага издъхнало. След години индусът умрял и, като се явил пред Господа, да даде отчет за делата си, Той го попитал: Защо не уби кобрата, за да спасиш детето на бедната вдовица? Ти мислеше, че, ако вземеш участие в тази работа, ще те обвинят в намеса на моите планове. Като остави кобрата да ухапе детето, ти мислеше, че ще изпълниш моята воля. Нямаше ли да изпълниш волята ми, ако беше убил кобрата? Понеже не разбра, каква беше волята ми, ще те изпратя пак на земята, да научиш законите и да знаеш, как да постъпваш. Не можа ли да кажеш на кобрата тебе да ухапе, а не детето? Така поне щеше да приложиш закона на жертвата.

Някои хора минават за миролюбиви, но когато се натъкват на злото. По отношение на злото човек може да не му се противи, но не може да бъде миролюбив. Как ще бъдеш миролюбив към него, ако то иска да ти се наложи? Как ще бъдеш миролюбив към доброто, ако и то пожелае да ти се наложи? Който се оставя на злото и на доброто да му се налагат, те да упражняват насилие върху него, той е отговорен и в двата случая. И злото, и доброто трябва да се проявяват по закона на любовта. И злото може да говори меко, както доброто. Ако иска да каже на някого, че не постъпва добре, то може да му каже меко, с тих, спокоен глас. Някой се извинява, че не може да говори меко, защото страда, боли го нещо. Болката и страданието са причинени повече от страх, отколкото от нещо, което много ви измъчва. Ако, наистина, болката ви е голяма, турете ръцете си на болното място, съсредоточете мисълта си и кажете: Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил. Като чуе, че говорите за вечния живот, болката ще се изплаши и ще ви напусне. Ще кажете, че само лекарят може да ви помогне. Щом мислите така, идете при лекар. И лекарят предава нещо на болния и усилва вярата му. Който отива при лекар, дължи му нещо, трябва да се изплати. Изобщо, всички хора, които дохождат при вас, все ви дължат нещо. Когато отивате при тях, вие им дължите нещо.

Мнозина искат да знаят, ще се познават ли в другия свят. – Без любов хората не могат да се познават. Дето е любовта, там е познаването. За да познаеш човека, ти трябва да го обичаш. Детето познава майка си, защото взима нещо от нея. Като я познава, същевременно то я обича. Ученикът

обича учителя си, понеже учителят му дава нещо. Всички хора обичат слънцето, понеже взимат нищо от него. Хората обичат плодовете, защото получават нещо от тях. Следователно, човек познава всички неща, които му дават нещо. Невъзможно е да те познава някой, ако никога нищо не си му дал.

И тъй, като заболеете, не се страхувайте, но турете ръцете си на болното място и кажете: Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил. Това е живот вечен, да позная любовта, мъдростта и истината. Това е живот вечен, да позная, че Бог е Дух, Който царува навсякъде. Ще кажете, че това е заблуждение. Не е ли заблуждение, да вярваш в горчивия цяр, или в инжекцията? И лекарите помагат на хората, те са придобили изкуството да лекуват болни, но добре е, покрай тази работа, да им проповядват хигиена на здравето. В едно отношение лекарят е голям моралист. Той знае причините на болестите и, ако някой се оплаче от болки в краката, ще му каже: Краката те болят, защото риташ много. Престани да риташ, и болките ще минат. – Боли ме устата, ранички имам вътре. – Престани да говориш криви, изопачени работи, и раничките ще минат. – Оглушах, не чувам добре. – Не давай ухо на лошите думи, и слухът ти ще се възстанови. – Очите ми отслабнаха. – Възлюби истината, и очите ти ще се усилят. Когато възлюбят истината, хората влизат в реалния свят, дето нещата са вечни и истинни. Докато живеят в нереалния, в преходния свят, те са в сянката на истината. Стремете се към реалността, за да придобиете истинския живот, истинското знание и истинската свобода.

Какво ще правят онези, които са в есента на живота? – Ще събират плодовете си. – За себе ли ще ги задържат, или ще дават от тях и на другите? Вижте какво прави изворът. Той пои растения и животни, малки мушици и бръмбарчета, но, въпреки това, продължава пътя си, с цел да се влее в морето, и там да даде нещо от себе си. Човек не трябва да се задоволява само с едно добро. Много добрини трябва да направи той и да не изпуща случаите за правене на добро. Само да се говори за доброто, това още не значи правене на добро. Да се говори за истината и да се прилага истината, това са две различни неща. Да се страхуваш от хората и да се страхуваш от Бога, това са две различни неща. Последният страх е естествен, а първият – неестествен. Хората се страхуват и от смъртта и често си задават въпроса: Къде ще отида, като умра? – Няма къде да ходиш. Къде отива житото, когато излезе от хамбара? – В земята. Като израсте и даде плод, пак отива в хамбара. Къде се чувствува житното зърно по-добре: в хамбара, или в земята? В хамбара то е спокойно, няма влага, дъжд – няма противоречия. В земята житното зърно е изложено на големи противоречия, но тук, именно, то расте и се развива. Божественият живот се проявява чрез противоречията. Следователно, който търси щастието,

нека влезе в Божествения хамбар. Там условията за живот са леки. Само едно е лошото, че ще бъдеш потиснат. Мястото е тясно, и всички ще се трупат едни върху други. Който иска да бъде на широко, да отиде на Божествената нива. Там го очакват страдания и противоречия: ще плаче, ще вика, докато се примири, но поне ще расте, ще се развива и плод ще даде. Това показва, че човек е в правия път на живота. Който иска да се учи, ще напусне хамбара и ще се посее на Божествената нива, да получи Божието благословение.

Сегашните хора страдат, оплакват се от живота, но те не знаят, че страданията им се дължат на неразбиране на нещата. Те са объркали местата им и, като не знаят, къде да ги турят, страдат. Мястото на житото през зимата е в хамбара, а през пролетта – на нивата. Посеете ли житото през зимата, то нищо няма да роди. Същото се отнася и до Словото. Ако Словото не се приложи на своето място, не може да внесе мир в душата на човека, нито светлина в ума и радост в сърцето му. За това Слово казваме, че му липсва нещо. Всяка дума, казана не на място и на време, измъчва и обезнадеждава човека. Защо трябва да кажете на някого, че не е добър? – Всичко, създадено от Бога, е добро. Следователно, и човек е добър, но, като музикант, в дадения случай, не свири добре. Той има хубава цигулка, с доброкачествени струни, добър лък, добър професор, прилежни другари, но има нещо, което не задоволява неговия професор. Не може ли да свири повече и да научи урока си добре? Да живееш, това е велико изкуство. Човек трябва да се научи да живее правилно, според изискванията на това изкуство. Ако не живеете добре, за какво ще ви обича Бог?

За какво младият момък обича момата? За очите й, за носа, за веждите, за устата, или за фигурата й? Все ще намери нещо хубаво в нея, за което ще я обикне. За какво момата обича момъка? – За нещо хубаво в него. Ако е болен, той ще търси лекар – не се интересува от моми, но и момите не се интересуват от него. Ако човек не обича любовта, мъдростта и истината, и Бог няма да го обича; ако не обича живота, знанието и свободата, никой не може да го обича; ако не обича движението, учението и работата, никой не може да го обича. Защо никой не го обича? – Защото нищо не може да направи. Да се радваме, че можем да се движим, да отидем на планината, да посетим някой чист извор, да срещнем някой свой приятел. Да се радваме, че учим, че придобиваме знания. Да се радваме, че можем да работим, да влезем във връзка със своите ближни.

Като се говори за работа, някои мислят, че работа има само на земята. Не, човек работи и на този, и на онзи свят. Който отиде на онзи свят, трябва да е изработил нещо и да занесе изработеното със себе си, за да разберат, каква нова работа да му дадат. Всеки човек представя нещо от себе си.

Някой изобразява плод, друг – извор, трети – ноти, по които може да се изпее или изсвири някаква песен. Каквато форма да представя човек, важно е тя да бъде красива – да обърне внимание на съществата от възвишения свят. Ангелите обичат красиви души. Ако твоята душа не е облечена с красива дреха, как ще се явиш в ангелския свят? Там не приемат голи хора – всеки трябва да бъде облечен. Някои религиозни мислят, че, като отидат на онзи свят, Христос ще ги облече. Всеки сам ще облече своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух, и то с дрехи от най-красива и фина материя. Да мисли човек, че Христос ще го облече, т.е. ще го спаси, това е криво разбиране. Спасява се само онзи, който е готов да работи. Като отиде на онзи свят, човек трябва да занесе нещо. Плод се иска от всеки човек.

Какво занесе блудният син, като се върна при баща си? Той напусна бащиния си дом от гордост, че не иска да го ръководят други. Той си въобрази, че е голям и сам може да се управлява. Влезе в широкия свят и там се изгуби. Като разбра, какво нещо е светът, върна се при баща си с плод в ръка и каза: Татко, живях при тебе като твой син, но не разбрах любовта ти. В главата ми се роди идеята да те напусна, да отида в света, там да приложа онова, което зная. Обаче, светът ме погълна, аз влязох в него, окалях се, пропилях всичкото си богатство и сега се връщам при тебе да се уча. Не искам да ме приемеш като твой син; приеми ме като един от твоите последни слуги, да ходя на нивите, да ора и копая. Тогава баща му го целуна, прегърна и облече в нова премяна. Той бил доволен, че синът му донесе един добър плод – смирението.

Мнозина се стремят към онзи свят с надежда, че ще ги посрещнат ангели, с венци на главата и с китари в ръце, с песни и музика. Как ще ви посрещнат ангелите, това е тяхна работа. Как ще ви посрещне Бог, и това е Негова работа. За всеки човек е определено, как ще го посрещнат. Това зависи от вас, от това, което носите в себе си. Лесно се туря венец на човешката глава, но, преди всичко, човек трябва да е приготвил нещо за своя венец, за своята красива дреха. Без любов и без обич няма спасение. Без любов никаква дреха не може да се изтъче. Любовта и обичта са мощни сили, с които Божият Дух работи. Красива е дрехата на безсмъртието, но тя трябва да се тъче с любов и с обич.

Днес всички очакват идването на Христа. Те казват, че само Христос може да оправи света. – Преди две хиляди години Христос беше на земята, но не оправи света. И днес пак няма да го оправи. Защо? – Хората очакват оправянето и спасението на света по магически начин, без някакво усилие от тяхна страна. Когато дойде на земята, Христос ще обърне нещата наопаки. Силните, които са разчитали на силата си, ще ги направи слаби, а

слабите – силни. Какво са направили хората за Господа, че очакват от Него спасение? Ще кажат някои, че познават Господа. Това не е достатъчно. Те Го познават дотолкова, доколкото интересите им се задоволяват. Сегашният свят е пълен с пчели, които жилят. Щом жилят, те не могат да работят. Такива пчели са стражари на кошера. От кого пазят кошера? – От крадци и разбойници. Те се страхуват да не дойде някой отвън, да вземе меда им. Според мене, истински работници са онези, които дават меда си доброволно. Те работят за Бога и от нищо не се страхуват. Лесно се вади мед от пчелите, но колко хора, като пчелите, са събирали соковете на любовта, на мъдростта и на истината и са ги вложили в душата си? Колко хора са вложили соковете на знанието, свободата и движението в своята душа? Който не е вложил нещо ценно в душата си, постоянно се оплаква, че душата му е празна. Ако душата му е празна, нека я отвори за любовта, за мъдростта и за истината. Любовта ще внесе в него живот и движение, мъдростта – знание и светлина, а истината – свобода. Любовта ще вложи в душата му милосърдието, да помага на ближния си, като на себе си.

Някои казват, че искат да бъдат Синове Божии. Само онзи може да бъде Син Божи, който е проводник на Божията Любов. Той може да бъде и ученик, и учител; той може да бъде и майка, и баща. Докато не стане проводник на Божията Любов, човек нищо не може да постигне. Каквото придобие, скоро ще го изгуби. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих." Който люби, той придобива знания и помага на другите.

Често хората се запитват, какъв е смисълът на човешкия живот. Отговорът е прост: човек живее, за да си изработи права и чиста мисъл, да облагороди сърцето си и да усили волята си. Чистата и права мисъл изключва всякакви тревоги и безпокойства. Защо трябва човек да се безпокои от това, което става в света? Бог царува в света. Какво страшно има тогава? Вярвайте в живота, а не в неговите сенки. Вярвайте в радостите и страданията като носители на Божиите блага. Страданията представят плодове на корените на живота, а радостите – плодове на клоните. Човешката душа е градината, в която тези плодове зреят. От време на време Бог поглежда към тези плодове и се весели. Хората пък се радват на плодовете, които зреят в душите им. Като се погледнат едни други, те се радват на това, което са изработили. Достатъчно е да погледнат към някое красиво ухо, за да разберат, че този човек е умен. Красивата уста пък говори за любовта в човека; красивите очи – за истината, която работи в него; красивият нос – за разумността; красивата брада – за силната воля; красивото чело – за способностите, които човек е развил.

Какъв човек е този, който се е прегърбил от условията на живота? Здрави,

бодри, работоспособни хора са нужни на света. Това изисква новата религия. Каква религия е тази, която не може да подмлади човека? Каква старост е тази, която не може да използува условията на възмъжаването, на юношеството и на детинството? Старият трябва да носи благата на всички възрасти в себе си и да ги предава на младите. Благата на човешкия живот трябва да се предават от един човек на друг, да се създава движение. Понеже влизате вече във възмъжаването, вземете благата на вашата възраст, като плодове, и ги принесете в жертва пред олтара на Бога, да се весели, че има хора, които, и при тежките условия на живота, могат да Му служат. Цялото небе и цялата земя се радва на онези, които служат на Бога с любов.

„Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". Така казва Христос. Нека всеки от вас каже: Както ме Отец познава, така и аз Го познавам. Както Той изпълнява нашите желания, така и ние да изпълняваме Неговата воля.

24. Беседа от Учителя, държана
на 20 септември, 5 ч. с. 1942 г.
София. – Изгрев.

______

Йоана 14:1–17

1942_09_20 Малки възможности
Издание 1942г., София КНИГА: Опорни точни на живота, беседи при 7-те рилски езера и в София

МАЛКИ ВЪЗМОЖНОСТИ

Марко, 4-та гл.

Съществуват два вида възможности: малки и големи. Детето не се нуждае от философски книги, но от буквар. Философът се нуждае от философски книги. Значи, букварът е за децата, а философската книга за философа. Не е важно, каква е възрастта на човека, дали е дете, или голям, важно е да взима участие в живота. И птичката, колкото и да е малка, щом живее, влиза вече в театъра на великия живот. Привилегия е да живееш. Не е важно какво място заема човек, първо или последно. Когато отиват на концерт, едни хора заемат първите места, а други — последните. Обаче, и едните, и другите се ползват еднакво. Първото място не е всякога най-хубаво. Големият човек не е всякога знатен. Не всеки философ е знатен. Много философи са черпили знания от децата и така станали философи. Много хора станаха учени след като изучаваха живота на някои растения, пеперуди, насекоми, бръмбари. Чувате да наричат някого доктор по ботаника, по зоология, или по минералогия. Значи, растенията, животните или минералите му дадоха докторска титла. Ако нямаше минерали, растения и животни, нямаше да има доктори по тези специалности. Ако нямаше болки, нямаше да има и доктори по медицината. Като пожълтее лицето на болния, лекарят търси причината на заболяването му и предписва различни лекарства. Какво лошо има в пожълтяването на очите? Като видят някой човек с жълто, изпито лице, казват, че прилича на светия. Жълтият цвят символизира разумността, но цветът на лицето на светията е особен, а не като на болния. За друг някой казват, че пулсът му отслабнал, бавно бие. Чудни са хората. Когато видят, че бият някого, искат по-слабо да го бият; щом дойде до пулса на сърцето, искат да бие по-бързо, да не забавя нормалния си темп.

Радвайте се на малките възможности, които съществуват в света, а не на големите. В човека, както и в млекопитаещите, е останало и досега желанието на мамута, да бъдат големи, да внушават страх и трепет в окръжаващите. Достатъчно е било да мине един мамут край някое животно, за да внесе в него страх. Къде е днес мамутът, на когото всички животни са отваряли път да мине? Дребните животни, които се плашеха от него, живеят на земята и до днес, а той изчезна. Днес още живее китът, едно от големите животни, но и той е на изчезване.

Хората искат да бъдат големи като ангелите, без да подозират трудните задачи, които те разрешават. Момата иска да бъде красива, без да знае, какви задачи са дадени на красотата. Ако е красива и неразумна, красотата ще внесе в нея такава отрова, от която с години не може да се освободи. Ако искаш да бъдеш голям човек, приеми красотата, да видиш, как ще се справиш с нея. Красота без разумност е нещастие. Който мине покрай красивия, ще по желае да бъде като него красив, ще му завиди. Не е лесно да се справя човек с мислите и пожеланията на окръжаващите. Който иска да запази мира си, трябва да предпочете външната грозота и вътрешната красота. В сегашния живот грозотата е за предпочитане пред красотата, невежеството пред учеността, сиромашията пред богатството. Добре е да бъде човек красив, учен, богат, но ако може да се ползва от тези блага разумно. Не може ли да ги използва за благото на човечеството, по-добре да не ги притежава. Днес всички хора се плашат от бомбите — едно от културните изобретения на човечеството. Страшни са бомбите, с които военните си служат, но не по-малко са страшни и бомбите на религиозните. С чувствата си те могат да убият човека.

Като се натъкват на противоречия, хората се запитват, защо съществуват те, не може ли без противоречия. И без противоречия може, но хармоничен живот се изисква от човека. Много от противоречията се дължат на натрупване на излишна енергия в човешкия мозък. Като не намира изход, тя произвежда натиск върху някои мозъчни центрове, и човек се проявява неправилно. Той не знае законите, чрез които излишната енергия може да се трансформира. Защо трябва човек да трупа в мозъка си взривни енергии, които разрушават, умъртвяват, тровят човешкия организъм? Една от взривните енергии е тази на гнева, на тревогите и на безпокойствата. Една от причините за смъртта на живота е тщеславието. Когато черният адепт видя Ева в райската градина, той й заговори за големите възможности. Каза й, че ако яде от плода на забраненото дърво, ще стане като Бога: учена, силна, красива — целият свят ще говори за нея и ще й се кланя. Така се събуди тщеславието на Ева. Тя пожела да придобие тези качества и яде от забраненото дърво, а след това даде и на Адама. Така, именно, смъртта влезе в живота.

Търсете малките възможности и на тях уповавайте. Докато момата и момъкът разчитат на малките възможности, те са на спасителния бряг на живота. Стремят ли се към големите възможности, те влизат във вълните на морето и започват да се давят. Докато не са женени, младите са свободни, разчитат само на онова, което е вложено в тях. По едно време родителите, приятелите и познатите им започват да ги увещават да се оженят, да придобият щастието. Щом се убедят, че женитбата им носи

щастие, те тръгват по пътя на големите възможности и там загазват. Момъкът намира една млада, красива мома и започва да поетизира пред нея: Ти си ангел, божество; ако се ожениш за мене, ще ме спасиш. Аз ще се грижа за тебе, прах няма да падне върху главата ти. Тя го слуша, радва се, че е намерила един обожател. Като се оженят, всичко забравят. Той се съмнява в нея, тя — в него и си приписват такива неща, каквито никога не са мислили. Наричат се с такива имена, каквито в никой речник не можете да намерите. Тя вече не е ангел, но и той не е по-добър от нея. И това се върши не между диваци, а между културни хора. Не е лошо нещо женитбата, но има нещо неустойчиво в човека, което създава противоречията.

Мнозина се запитват един друг: Женен ли си? Ако някой не е женен, казват му: Щом не си женен, нищо не знаеш. Невежеството е за предпочитане пред това знание. Когато някой се оплаква от жена си, аз го съветвам да я обича. — Как да я обичам? — Ще я обичаш. В обичта е твоето спасение. Щом си се оженил за нея, трябва да я обичаш. Защо не мисли преди да се жениш? Ако беше дошъл при мене по-рано, щях да ти кажа: Не се жени за мома, която не може да заеме мястото на двете ребра в твоя организъм. Женитбата е операция, която само разумният и опитен лекар може да направи. Ако момата може да запълни празнината на гръдния ти кош, да заеме точно местото на двете ребра, тя е за тебе. Не може ли да заеме това място, да изпълни празнината, тя ще ти причини най-големите нещастия. Такава женитба не е нищо друго, освен най-опасната операция в човешкия живот, която води към смъртта.

Ще преведа тази идея на разбран език. Не възприемай една мисъл, която не може да се намести в твоето съзнание, да свърши една разумна работа. Не възприемай едно чувство, което не може да се намести в сърцето ти, да извърши нещо благородно. Не влагай във волята си нито една постъпка, която не може да се изяви навън така, че да повдигне душата ти. Неразумната женитба на хората не е нищо друго, освен техните неразумни мисли, чувства и постъпки, които тровят организма им и ги водят към смъртта. Женитба, в която човек изразходва своите енергии напразно, която руши живота му, не е истинска. Затова Христос казва: "Който се е сподобил с бъдещия живот, нито се жени, нито за мъж отива." Който се жени и за мъж отива, той сам си подписва смъртната присъда. Има случаи в живота, когато някой стар, неженен човек, съжалява, че не се е оженил. Защо не се е оженил на младини, когато имал възможност да направи това? Той иска да се ожени сега, когато изгубил всички възможности. Който разбира дълбокия смисъл на женитбата, знае, че още със слизането си на земята, се е оженил. Всеки човек представя съчетание между духа и плътта. Значи, духът и плътта се намират в брачни отношения помежду

си. Плътта е хванала духа така здраво в оковите си, че не мисли да го пусне на свобода. Всеки ден тя измисля нови начини, как по-здраво да го върже, завинаги да й остане слуга. Духът пък търси различни пътища, чрез които да задоволи плътта, да отклони вниманието й от себе си, да се освободи от нея. В този смисъл, нито плътта е свободна, нито духът е свободен. Докато не разреши правилно отношенията, които съществуват между духа и плътта, човек не може да разреши отношенията между мъжа и жената. Следователно, той не може да разреши и въпроса за женитбата. Духът е създал голямото разнообразие в света, за да отвлече вниманието на плътта от себе си, да има с какво да се забавлява, да не го смущава отвътре. Плътта пък е измислила всички възли, да свърже по-здраво духа, да не го изпусне.

Като слушат да се говори за духа и за плътта, мнозина се запитват, защо съществуват те, защо съществуват такива отношения помежду им. Никой не може да отговори на тези въпроси. Отговорът се крие някъде далеч, в началото на Битието. Защо водата тече надолу? — Наклон има. — Донякъде е така, но и друга причина има. Защо парата отива нагоре? Водата се подчинява на едни закони, а парата — на други, обратни на първите. Овцата пасе трева, а вълкът се храни с месо, той обича да яде овце. Защо е така? И това си има своите причини. Вълкът е по-интелигентен от овцата, но, в морално отношение, овцата е по-устойчива от вълка. Отличителното качество на вълка е привързаността. Колкото и да е лош и жесток, той се привързва като кучето. Привърже ли се към някого, той може да се жертва за него. Вълкът има добри черти, но нещо лошо е присадено в него. Лошото, именно, го прави вълк. Отнеме ли се лошата му присадка, тогава изпъкват добрите му черти. На същото основание, казвам: Някои хора са лоши, понеже лоша присадка им е поставена. Други са добри, понеже присадката им е добра. Лошите хора са присадени с дяволска присадка, а добрите — с Божествена присадка. Присадката на лошите хора е направена от кръвта на Каина, а присадката на добрите — от кръвта на втория син на Адама — Авел. Всички сегашни хора носят в себе си по малко от кръвта на Авел — от добрата присадка.

Като знаете закона за присаждането, не се лъжете в хората, нито в себе си. С каквато присадка сте присадени, такива сте. Ако си добър, внимавай да не счупиш добрата присадка отгоре, да не излезе лошата основа. Ако си лош, помъчи се да счупиш лошата присадка отгоре, да остане доброто, което е основа на твоя живот. Значи, добрите хора са присадени с добра присадка, но под корените на това добро се крие злото. Лошите хора са присадени с лоша присадка, но под корените на това зло се крие доброто, като основа на техния живот. Това са контрасти, които съществуват, освен в живота, още и в природата. Дали вярват хората в това, или не вярват, то е друг въпрос. Важно е, какво говорят фактите. Някои хора в младини

живеят добре, вярват в Бога, а в старини се разпущат, водят лош живот. Други пък обратно: в младини живеят разпуснато, а на старини се стягат и започват да търсят Бога.

Някои се обезсърчават от живота и питат, защо са дошли на земята. Не питайте, защо сте на земята, но считайте това за привилегия, някои ангели, които заемат високи служби на земята, с удоволствие биха заменили своето място с вашето. Те искат да дойдат на земята, да видят, как живеят хората. Ангелите работят неуморно. Всеки момент пътуват през пространството. Те слизат на земята, посещават всички планети, носят заповедите, които им се дават от по-високи места. Те непрестанно изпълняват Божията воля. Понякога пътуват групово, а понякога — единично. Каквото и да се говори за ангелите, ще кажете, че никой не ги е видял. Това нищо не значи. Дали сте ги видели, или не, те съществуват. Мухите, комарите, мравките виждат ли човека? И те не го виждат, но той съществува. И дърветата не виждат човека, но те чувстват, че вън от тях има нещо, което от време на време ги изкоренява или сече.

Единственото същество, което се открива на човека направо, чрез любовта си, това е Бог. Като поглеждат към мухата, някои се чудят, какво предназначение може да има тя. Мухата е интелигентна, музикална. Като кацва по носа, по веждите, по устата на човека, тя го възпитава, заставя го да мисли. Когато някоя господарка се кара на слугинята си, мухата кацва по лицето ѝ, по очите, носа, устата, хапе я, докато престане да се кара. Господарката маха с ръката си, да се освободи от мухата и с това вниманието ѝ се отклонява от слугинята. Къде хвърчат мухите? По плодовете, по храните. Значи, дето има мухи, там има блага. В такъв случай, за предпочитане е да има плодове, макар че ще има и мухи, отколкото да няма плодове. Щом няма плодове, няма да има мухи. Дето има блага, там има мухи. При хубавите и вкусни работи всякога има мухи. Те не са източници на хубавите и вкусни неща, нито на благата в живота, но само ги придружават. Значи, дето любовта присъства, там непременно има мухи. Гледайте на въпросите в широк смисъл, за да разбирате предназначението на всички неща.

Който е дошъл на Земята, трябва да учи, да изучава първо себе си, а после ближните си. Човешкото тяло не е завършено още. Всеки трябва да знае, какво му липсва. Рядко ще срещнете хора с добре оформени глави, с правилно чело, нос и уста. В някой човек липсва центъра на хармонията, в друг. — реда, в трети — времето, в четвърти — музиката и т.н. Някой човек иска да бъде набожен, но не му се отдава. — Защо? — Не е развил в себе си безкористната любов. Да бъдеш набожен, това значи, да проявяваш абсолютно безкористие. Набожният е подобен на извор, от който

постоянно изтича нещо навън. Той услужва на всички същества и му е приятно да прави услуги. От никого нищо не очаква и е готов да се притича на всички на помощ. Той се радва на всичко, каквото срещне на пътя си: камък, дърво, цвете, животно, човек. Ако комар кацне на ръката му, той не го убива, но го духне, да отиде на друго място. Комарите и дървениците не хапят добрия човек. Понякога само го нападат, да си смукнат малко чиста кръв. Те не нападат и лошите хора, на които кръвта е нечиста и отровна. Те отдалеч ги подушват и бягат от тях. Тъй щото, ако много ви хапят дървеници, или сте много добър, или сте много лош.

И тъй, ще знаете, че всички същества, малки и големи, са призвани за някаква работа. И на човека е дадена известна работа, която трябва да свърши добре. Колкото по-добре я свърши, толкова по-голямо благословение го очаква. Въпреки това, всички хора са недоволни от работата, която им е дадена, и постоянно се оплакват: жената се оплаква, че е жена; мъжът се оплаква, че е мъж; детето се оплаква, че е дете. Радвайте се, че на всеки човек е дадена специфична служба, каквато никой друг не може да свърши.

Една млада мома се оженила, но налетяла на нещо лошо — свекървата била много сприхава. Снахата постоянно се оплаквала от свекърва си и се чудила, какво да прави, как да постъпва с нея. Една нейна другарка, която също имала сприхава свекърва; я посъветвала, на всяка обидна, тежка дума, казана от свекървата, да преглъща. Щом се научила снахата да преглъща, свекървата престанала да се кара с нея. Като преглъщала често, тя придобила търпение, и свекървата я обикнала. Тъй щото, когато снахата се оплаква от свекървата, вината е в снахата. Когато свекървата се оплаква от снахата, вината е в свекървата. Който се оплаква от някого, той е виновен за лошите отношения. В него има нещо криво, което трябва да се изправи.

Когато хората се карат и морализират едни други, те мислят, че могат да си въздействат, да се възпитават. Не си правете илюзии, никой никого не може да възпита. Всеки човек си остава такъв, какъвто си е. Той проявява това, което е вложено в него. Вълкът всякога ще си бъде вълк, мечката — мечка, тигърът — тигър, змията — змия и т.н. Според мене, да възпиташ един човек, това значи, да му дадеш възможност да прояви Божественото, което е вложено в него. Ако чрез възпитанието искате да вложите в човека това, което природата отначало не го е вложила, нищо няма да постигнете. Задачата на възпитанието е да събуди доброто, което е вложено в човека, и на него да се разчита, но не и да внесе нещо отвън. Човек трябва да се познава, да знае, какво е вложено в него и никога да не се самоосъжда. Сам да се съдиш, това значи, да съдиш Бога в себе си. Доброто е Божественото начало в човека.

По естество човек е добър. Ако има нещо лошо в него, това са присадки, които той носи от минали съществувания. Тях трябва да възпитава той, а не доброто. Какво представя злото в човека? — Навик да яде повече, отколкото трябва. Като яде повече, той изяжда част от дела на другите хора. Разправят за едного, че сам, на едно ядене, изяждал обяда, приготвен за 72 деца. За друг пък разправят, че изяждал на едно ядене цяло агне, от 12 кг., два килограма халва и един голям хляб. Богатството, придобивките не се заключават в големите работи, нито в многото ядене. Стремете се към малките възможности. Който иска да се развива, трябва да остава на заден план, да не се стреми да излиза всякога напред. Последното място е за предпочитане пред първото. Ако е въпрос за първо място, това право се пада на планината. Човек не може да бъде висока планина. Малък връх може да бъде, но високата планина е една, тя има свое предназначение. Всички снегове, ледове се задържат все на нея. Там стават най-големите бури и земетресения. Тя понася всичко това и пак запазва величието си.

Следователно, не се заемайте с повече работа, отколкото можете да свършите. Защо ви са нужни милиони и милиарди левове? Човек се нуждае от малки, а не от големи работи. Ако малкото не го задоволи, голямото никога не може да го задоволи. Ако е въпрос за богатство, цялата природа е дадена на разположение на човека. Щом природата му е на разположение, какво по-голямо богатство може да очаква той? Земята носи човека на гърба си десетки години, без да му иска нещо. Той се ползва от храната, от водата, от въздуха и от светлината, без да му искат нещо. Защо да не се радва и да не благодари на благата, които му се дават изобилно? Цигуларят свири на цигулката си и я познава, а хората живеят заедно с години и не се познават. Който не знае да свири, бутне цигулката оттук-оттам и казва: Дърво е това. — Не е дърво, цигулка е. Така постъпват всички хора, които не се ползват от светлината, не виждат, какво се крие в ближния им. Голямо богатство е скрито в човешката душа. Ако знаеш, как да се домогнеш до него, ще се ползваш; ако не знаеш, то завинаги ще остане скрито за тебе. Човек е цигулка, на която всеки може да свири. Кога? — Когато свири на нея с любов. Колкото повече се свири на една цигулка, толкова по-дълго време живее тя, толкова по-обработена е, и толкова по-интензивен живот се крие в нея. Цигулка, на която видни майстори и виртуози са свирили, е лековита. Достатъчно е да се докосне някой болен до нея, за да оздравее моментално. Тя се отличава с висши трептения, затова звучи приятно и хармонично.

Оценявайте тялото си, което ви е дадено, както цигуларят цени и пази цигулката си. Той не я оставя в ръцете на невежите, да не я демагнетизират. По-велико творение на земята от човешкото тяло не

съществува. Човек има стомах — орган за смилане на храната, в който има повече от десет милиона клетки; те изпълняват ролята на разумни слуги и безропотно вършат своята работа. Той има дробове, образувани от повече от 20 милиона клетки, които изпълняват друга служба — приемат въздуха и го пречистват. Той има и мозък, съставен от около три билиона [милиарда] и 600 хиляди милиона клетки, които взимат участие в неговата умствена дейност. Чрез стомаха, белия дроб и мозъка си човек влиза във връзка с всички светове — с физическия, с духовния и с умствения. Така той обогатява знанията си, придобива повече опитности и се развива правилно.

Работете съзнателно върху себе си, за да се ползвате от благоволението на разумната природа. Тя действа възпитателно върху човека. — Как? — Както родителите постъпват с децата си. Ако детето е плачливо, те го изнасят в градината, да се разсее. Като види зрелите плодове в градината, то престава да плаче. Отправя погледа си към плодовете, усмихва се и насочва ръце към тях, да си откъсне един плод. Не лишавайте човека от плодовете на Божествената градина, за да го възпитава тя. Щом се разгневи, природата му показва своите плодове, и той трансформира състоянието си. Красив е светът. Каже ли някой обратното, той сам се заблуждава. Няма по-красив свят от този, в който сега живеем. Радвайте се и благодарете, че Бог ви е изпратил на Земята, да се учите и да придобивате опитности. Казано е в Писанието, че Бог създаде човека по свой образ и подобие и го постави в райската градина, да се учи. И до днес още Земята е рай — от човека зависи, да гледа на нея като на рай, или като на ад. Единственото място, дето човек може да живее, да се учи, да работи и да прилага наученото, е Земята. След всичко това той иска да напусне Земята, като нечисто място, и да отиде на небето. Той не познава Земята, а иска да отиде на небето. За да се ползва от условията на Земята, човек трябва да измени своите възгледи за живота. Нови възгледи, нов морал, ново възпитание е нужно за човечеството. Хората се делят на различни нации и сами определят качествата на всяка нация.

Какъв трябва да бъде българинът? Какви качества притежава той? Българин е онзи, който е проводник на Божествената енергия; българин е онзи, който помага за повдигането на цялото човечество, както и на своето отечество, във физическо, духовно и умствено отношение. Всички народи са Синове Божии. Никой няма право да преследва и малтретира своя брат. Големият брат може да напътва малкия, но не и да го измъчва. Ако един от братята не постъпва добре, другите могат да го посъветват, как да живее, и да му кажат: Братко, не петни името на Баща ни. Големите братя ще служат за пример на малките. Хората се нуждаят от образци, от модели, а не от теория. Светът е пълен с теории, как да се свири, но това не е

достатъчно. Важно е човек да знае правилно да свири. Науката се заключава в свиренето, а не в теорията. Теорията произлиза от науката, от постоянното свирене. Който произвежда чисти и хармонични тонове, той може да създаде теорията.

Мнозина искат да напуснат земята преждевременно. Защо? Недоволни са от живота, от окръжаващите. Защо са недоволни? Защото не са научени да виждат поне по една добра черта в близките си. Един ден Христос минавал с Петър край нивите. Петър видял едно умряло куче на земята и, като минали близо до него, казал: Учителю, колко лошо мирише това куче. Христос отговорил: Колко бели зъби има това куче. Петър спрял вниманието си върху отрицателното на кучето, а Христос — върху положителното.

Друг ден Христос и Петър вървели заедно и се разговаряли. Христос видял на земята едно петало и казал на Петър да го вземе. Учителю, не ни трябва това петало. Кой ще се навежда на земята да го взима? Христос се навел и взел петалото. След известно време, те срещнали на пътя си човек, който продавал череши. Христос съобразил, че може да даде петалото за череши. След това взел черешите и продължил пътя си, като, от време на време, пущал по една череша на земята. Петър се навеждал, взимал черешата и я изяждал. Тогава Христос му казал: Петре, ти цениш благото, което излезе от петалото, а самото петало не цениш. Умът и сърцето са петала, които човек не цени. Той цени благата, които произтичат от петалата. Ценете благата, но повече ценете източниците, от които те произлизат.

Радвайте се и благодарете за, телата, които ви са дадени, като инструменти, с които да си служите. Радвайте се на всичко, което Бог е създал. Като изучавате организмите на живите същества, виждате, как работи разумността. Те се различават по степента на своето развитие. Красиво е човешкото тяло, но бъдещото тяло ще се отличава от сегашното; ще бъде по-красиво, по-стройно, с по-голяма симетрия между отделните части. Благодарете, че живеете в разумен свят, в който Бог се проявява. Всеки предмет, всяко същество, които срещате на пътя си, — камък, дърво, цвете, птичка, животно, човек ви предават нещо. Реките, въздухът, светлината също ви предават нещо. Като знаете това, ползвайте се от всичко и за всичко благодарете. Който мисли така, той е здрав, бодър, млад и се радва на живота. В бъдеще няма да има болести. Тогава лекарите ще се занимават само със здрави хора. Ще ги прегледат, ще им кажат, че са здрави и ще им се плаща само тогава, когато кажат на някого, че е здрав. Днес безлюбието е причина за болестите. Ако хората приемат любовта и я приложат, 99% от болестите ще изчезнат. Ще остане само един процент от

тях за научно изследване.

Обичайте природата. Обичайте всичко, което Бог е създал. Обичайте красивия свят, в който сте потопени. Ще кажете, че не можете да обичате всичко. Какво прави актьорът на сцената? Той играе различни роли; при това, с любов играе. Ако на сцената играе с любов и минава за гениален, защо и в живота си да не приложи любовта? Външният живот на човека трябва да отговаря на вътрешния.

Един негър се обърнал към Христа и станал ревностен последовател на християнството. Казали му веднъж: Много си черен. — Лицето ми е черно, наистина, но душата ми е бяла, светла. Не може човек да се обърне към Бога и да няма светла душа.

Радвайте се, че душите ви са светли. Ако сте чернички отвън, благодарете, че душите ви са светли. Всеки човек има условия да бъде спасен, но не трябва да очаква на другите, те да го спасяват. При това, всеки човек има специфично предназначение. — Как ще изпълним своето предназначение? — Като изпълняваме Божията воля. Който изпълнява Божията воля, стои по-високо от всички знатни и учени, от всички ангели и архангели. В изпълнението на Божията воля е силата на човешката душа. Погледнете навън и си кажете: Един Господар има в света. Той проявява своята благост към всички същества. Обърнете се към Него и кажете: Отче, благодаря Ти за всичко, което си ми дал.

Отправете ума, сърцето и душата си към вашия Баща и благодарете, че ви е изпратил на земята. Благодарете Му, че пак ви приема, като блудния син, който съзна положението си и пожела да бъде приет като слуга, а не като син.

Един англичанин, милионер, влязъл в подземието, дето били съкровищата му, да преброи златото си и да му се порадва. По невнимание, вратата на подземието се заключила отвън, и той останал в подземието, при парите си. Никой не знаел, къде е, но и той нямал възможност да съобщи на някого, да дойдат отвън да го отключат. Като наближила смъртта, той написал на едно листче: Ако някой би ми донесъл парче хляб, щях да му дам половината си богатство. Защо умря този милионер? — Защото не беше готов да даде цялото си богатство. И пред смъртта си той не беше готов да пожертва цялото си богатство.

Помнете: Една дума на Божествената любов струва повече от всичко, което човек има. Бъдете готови да дадете всичко за една дума на Божествената

любов.

25. Беседа от Учителя, държана
на 20-ти септември, 10 ч.с. 1942 г.
София — Изгрев.

1942_09_23 Факти, закони, принципи
лекция пред общия окултен клас

ФАКТИ, ЗАКОНИ, ПРИНЦИПИ

Отче наш
Духът Божий
Кажи ми Ти Истината

Да направим упражнението: двете ръце успоредни наляво. Дясната се движи по лявата, докато дойде настрани. Лявата пред дясната успоредно. Движи се по дясната, докато дойде настрани.

Знаете ли защо правим тия упражнения? В лявата страна имате пет числа, които са отрицателни, и в дясната имате пет числа, които са положителни. Тези числа са проводници на известни сили в Природата. Гледайте по-хармонични да бъдат движенията. Не само да направим движенията. Ръцете да бъдат хоризонтално, не да бъдат наведени надолу. Това е Божествено състояние. Ръцете надясно. Започнете от дясната страна да поемате въздух. От лявата ще издишате. Ръцете наляво. Сега от лявата страна възприемете. (Направихме обливането.) Вие не сте като един оркестър, да се подчинявате на един закон, подчинявате се на много закони. Разни команди имате. Не се подчинявате на една команда. Някои се подчиняват на командата на стомаха, някои – на сърцето, някои – на ума си. Сега една команда да имате. (Правим пак обливането.)

Като движим ръцете отдолу нагоре, значи започваме от материалния свят към Божествения. Туй е еволюция. Отгоре надолу движението на ръцете, то е инволюция, от Бога към Земята надолу. Като отиваме при Господа, трябва да занесем нещо. Движенията отгоре надолу – онова хубавото, което Бог ни е дал, да го снемем долу на Земята и да бъде благословение за нас и благословение за другите. Като правиш туй движение (ръцете горе над главата и движение на ръцете надолу от двете страни на главата), Бог, Който ти е дал да го снемеш на Земята, полека да го не изгубиш! После каквото си придобил от Земята, ще го занесеш на Господа.

Като седнете вкъщи, да имате една свещена идея. Седнете сега. Сега трябва да разбирате. Ние в живота често сме заети с неща, които нямат нищо общо с живота. Седиш някой път, човъркаш окото. Трябва да има известни причини. Или някой път хванеш носа, дърпаш го, не знаеш защо. Някой път дърпаш устата или буташ лакътя, или гърба си – има си причини. Който не знае, той бута гърба си. Всяко нещо има своя причина.

Ние сме обусловени от три неща: от факти, от закони, от принципи. Що е факт? Един факт е резултат на един закон. Що е закон? Резултатът на един принцип. Що е принцип? Проявление на Бога. В света принципите създават законите, законите създават фактите, а фактите създават условие за самия живот. Тия факти могат да бъдат статически, временни. Един факт: направена е една врата. Вратата е факт. През този факт трябва да влезеш. Ако не искаш да се подчиняваш, ще обикаляш навсякъде. Трябва да отвориш тази врата, да влезеш. Факт е, че има една врата. Защо има една врата? Защото се отваря и защото се затваря. Понеже тази врата е собственик на едного, който владее тази къща, той има право, като влезе, да затвори вратата. Като излезе, да отвори и да затвори вратата. Два пъти я отваря, два пъти я затваря. Като влиза я отваря и затваря; като излиза, я отваря и затваря. Значи, ако вън излиза, имате плюс и минус; после имате минус и плюс.

Сега всички религиозни хора стават еднообразни. Казва: „Аз съм чел Библията, зная Любов към Бога какво е“. Нищо не си разбрал. То е наука. Какво е Любовта? То е наука. Да обичам то е наука. Ти употребяваш една дума, която не знаеш как е произлязла, как се е създала, първоначално какво е означавала, сега какво означава. Думата Любов първоначално какво е означавала? Любов е 1, обич е 2 (на чертежа). Любовта е да даваш, обичта е да вземаш. Хората тия работи са ги употребили, без да знаят. Всеки е вземал, без да знае защо взема; и всеки е дал, без да знае защо дава. Много естествено, вземал е човекът и после дава. Дойде принудата, ти трябва да дадеш. От живота си взел назаем преди една година, след една година казва: „Давай! Аз ти дадох, давай сега“. Друг, който не знае, ще каже: „Как тъй, на него да дават, пък на мене да не дават?“ Нищо не си му дал. На нивата сееш житото – ще вземеш. Нищо не сееш на нивата, казваш: „Защо неговата нива дава, пък моята не дава?“ Нищо не си дал на нивата, нищо и тя не ти дава. Сега казвате: „Господ ще уреди света“. То е неразбрана работа. Няма какво да го урежда Господ. Светът е уреден. Ние, когато не искаме да платим, казваме: „Този борч ще го платят другите“. Кое е по-добре да кажеш: „Аз ще го платя“ или „Другите ще го платят“. Кое е по-хубаво да кажеш: „Те ще свършат тази работа“ или „Аз ще я свърша“; „Те ще учат“ или „Аз ще уча“.

Казвам: стомахът е един факт. Биенето на сърцето е един закон. Мисленето на ума това е принцип. Каквото става в ума, такъв закон се образува в сърцето. Каквито закони съществуват в сърцето, такива факти, резултати ще имате в тялото. Ще те боли кракът, коляното. Защо ви болят колената? Има един ъгъл на коляното, щом свиеш коляното, показва, че трябва да дадеш нещо. Щом кракът е на земята прав, нищо няма да даваш. Тръгнеш

на път, какво казваш? Дигнеш крака си, свиеш го – то е даване. Ще добиеш известна енергия. Ако си дигнал левия крак и си го свил в коляното, предаваш енергия на левия крак; когато свиеш левия, предаваш на десния – та краката си предават. Ти казваш: „Защо се свива кракът?“ Ако не свиваш левия и десния крак, не можеш да ходиш. Свиваш ръката. Ако не свиваш дясната ръка, ще осакатиш лявата.

Защо правим тия упражнения? Те си имат дълбок психологически произход. Казва някой: „Не искам да се упражнявам“ – ти си четеш вече присъдата, „Аз не искам да мисля“ – ти си четеш присъдата, „Не искам да чувствам“ – ти си четеш присъдата, „Не искам да ям“ – ти си четеш присъдата. Ще ядеш, защото Бог е дал яденето. То е факт. Ще опиташ Божиите блага. Ще изучаваш Божиите закони. Ще принасяш придобитото при Божиите принципи, пък те ще те свържат с Бога. Вие имате нос. Никога не сте седнали да мислите защо имате нос, защо Господ го е създал. Защо се е образувал този нос? Толкоз работа свършва носът. Я да се запуши носът. Когато се запуши носът, човек не е в здравословно състояние. Щом носът ти започва да се запушва, ти си изпортил нещо. Не се наблюдавате. Често запушване става ту на лявата, ту на дясната ноздра. Не всякога човек диша с двете ноздри. Някой път се запушва дясната ноздра, някой път двете. Много хора дишат с устата, но то не е здравословно състояние. Здравословното състояние е, през носа да се диша. Понеже Бог е турил в носа една лигава течност, в която като минава въздухът, филтрира се, и всичките тия твърди вещества, които се носят във въздуха, полепят се по тази течност. После изхвърляш течността навън. Тия жлези, които Бог ги създал, са, да служат на носа, да го държат в меко състояние. Някой път засъхва носът, значи жлезите не работят.

Опасно е, ако човек някой път стане опърничав, започне да не мисли хубаво, да не чувства хубаво, волята му не работи, тази лигава течност не слиза в носа, но в гърлото. Като се набере на гърлото, рече човек да я изхвърли и я глътне. Често стомахът на хората се разваля от техните сокове, които ги ядат. Някой има развален стомах по причина, че тия течности, наместо да мажат носа му, мажат стомаха му. Стомахът не се нуждае от сополски мазнини. Не мажете стомаха със сополи на български или не мажете стомаха с лигавата течност на вашия нос. Трябва да мислите право. Трябва да имате една права мисъл. Трябва да имате едно право желание според закона. Една права мисъл принципална трябва да бъде. Трябва тази мисъл да е дошла от Бога. Трябва да имате едно изправено желание, което да е дошло от света на ангелите. Трябва да имате една изправна постъпка на вашата душа, която е дошла от хората. Постъпките да са от хората. Вие не мислете сега, че сте свободни. Някои от вас мислят, че са много учени. Съвременният свят е толкоз невежа. Всичките учени

хора са простаци. Простаци сме ние. Туй, което сега съществува, това не е наука. Това са теории. Да бъдем красиви, защо е? То е един факт. Трябва да бъдеш красив. Та казваме – съвременният свят прогресира. Прогресирал е периодически. Когато в март стане топло в умерените пояси, коя е причината? Земята, която се върти около своята ос и около Слънцето, иде в такова положение, че се изменя ъгълът на падането на лъчите. Зимно време слънчевите лъчи падат полегато, лятно време се изправят. Колкото повече ъгълът става по-близо до перпендикуляра, толкова повече имаме топлина. Ние се движим в пространството. Ти си религиозен човек, седиш и мислиш. Какво положение завземаш в пространството? Какво положение завземаш, трябва да знаеш – в пролетното равноденствие ли си, или в есенното равноденствие. Ако си в есенното равноденствие, ти ще даваш сметка за всичко. Ти отиваш при Бога и ще даваш сметка. Ако си в пролетното равноденствие, ти отиваш на работа. Бог ти е дал нещо, трябва да го приложиш. Може в пролетното равноденствие нищо да не си сял, в есенното равноденствие нищо няма да събираш. Къде ще идеш, какво ще правиш? Българските градинари, които отиват в странство, щом не са спечелили нищо, не се връщат в България. Щом в пролетта са сели в градината, забогатее, ще се върне в дома, донесе нещо на жена си, на децата си. После идната година пак ще се върне за градината.

Та казвам: всички вие сте като градинари. Някой път градинарят не е работил, не може да се върне в дома. Искаш да се върнеш, но за да се върнеш, трябва да носиш нещо. Ние трябва да бъдем богати. Всички казват: „Дано Господ да даде нещо“. То е положение на мързеливите хора. В Бога всичко е непрекъснато. Неговите блага изтичат и ние всякога трябва да бъдем готови за онова, което ни дават, да възприемем. Не трябва да бъдем всинца религиозни. Аз говоря за даден момент. Като кажа, че не трябва да бъдем учени, то е в даден момент. То е извън времето и пространството. Даден момент не е равен на секунда. Една секунда е доста голяма единица. В една секунда светлината изминава 300 000 км. Значи доста голяма единица. Широчина има на 300 000 км. Туй разстояние, което светлината изминава за една секунда, за колко време ще го измине една биволска кола? Сега трябва да си създадете да мислите разнообразно, научно да мислите. Някой път някои от вас гледам сте уморени. Причините зная. Някой е уморен от Любов. Някой е уморен от обич. Някой е уморен от чувства, някой е уморен от много работа. Три неща има. Фактът може да те умори, не да те умори, но да те отслаби. Туриш едно кило на гърба си, туриш още едно кило – две кила. Представете си, че един факт тежи едно кило, вторият - две кила, десет кила, 15, 20, 30, 40, 50, 60 факта, после 70 факта като ти турят на гърба, ти вече не можеш да бъдеш спокоен. Много факти нас не ни трябват. В даден момент мене ми трябва един факт. В даден случай трябва да зная обичат ли ме, или не.

Най-първо аз съм учил. Що е един умен човек? Що е един добър човек? Хамбарът му е пълен с жито. За мене неговият хамбар е един факт. Ако ти от твоя факт може да ми дадеш само един факт, жито може ли да ми дадеш? Като посея едно кило жито, то съдържа 16 000 зрънца. Тия зрънца вземам, че ги посявам. Всяко едно зърно братясва*. По някой път като ги посея на хубава почва, едно зърно дава 40 стръка, образува една колония, 40 класа. Някой път един клас съдържа по 30, някой път 60 зърна, някой път – 100. Турете по 60 зърна, както казва Христос. 16 000 зърна братясват по 40 класа – може да го сметнете. После то е един факт. Един човек, който иска да ме оспорва, трябва да провери нещата. То е теория. Казвате: „Как братясва?" Ще сееш, ще видиш. Сей едно зърно. Някой път братясва 40, някой път 10, някой път 5. Изобщо, когато земята е хубава, може да братясва. Земеделецът има научни факти, с които може да накара растенията да братясват. Как ще го накараш да братясва? Ще представиш, че условията са много лоши, тогава братясва. Ако му представиш, че всичко може да бъде добро, то не братясва, казва: „Едно е достатъчно". Ако кажем, че зимата ще бъде много лоша, казвам: трябват 4-5 тона въглища. Казваме: „Много мека ще бъде зимата, един тон ще трябва". Когато се уплаши житото, братясва. Когато не се уплаши, по един стрък прави, по два. Сега някой път вие сте много умни. От страх сте умни. Като кажем: „Лоши времена", вие започвате да мислите, че пари трябват. „Тежка ще бъде зимата", започвате да търсите дрехи. Казват: „Ще дойдат аероплани, бомби ще дойдат" – хайде в избата. Има неща, които са неестествени. Сега ако си в театър и има аероплани, ще влезеш в подземието на театъра – там ще има друго представление. Двеста, триста слушатели ще се разправят.

Вие ще кажете: „С какво ни занимава". С какво да ви занимавам. Кжете: „Кажи ни за оня свят". Какво да ви говоря за оня свят, когато не знаете тоя свят. Какво ще говоря на една млада мома, която е болна, хилава, стомахът я боли, гърдите я болят, какво ще ѝ говоря за младите момци, за женене. Когато стане здрава, очите, ушите – здрави, засмее се, да може да ходи на хорото, тогава може да ѝ препоръчам някой момък. Но като е хилава, какъв момък ще ѝ препоръчам. Някой път може да излекувам една мома, само като ѝ покажа един момък. Правил съм опити, болни моми съм излекувал, казвам ѝ: „Обърни внимание на този момък". Тя най-първо е жълта, като започне да го гледа, престава да я боли коремът. По напред не дишаше, сега като го гледа, диша дълбоко. Този момък ѝ дава нещо. Като я види жълта, казва: „Горката, да ѝ дам нещо". Няма Любовни работи, но съжаление. Той се отваря и тя се поправя. Казва: „Той даде нещо". Той минава и иска да изпълни Волята Божия. Казва му: „Помогни". Той помага. Един ден го хване, казва: „Спри се да поговорим малко". Най-първо само за една минута, после за две, три, пет. Човекът си навел беля на главата със своето добро.

Вчера иде един млад момък и ми носи едно писмо. Аз преглеждам писмото. Казва: „Понеже отвори писмото, ще платиш 200 лв. глоба. Ти нали си ясновидец, трябваше да знаеш какво има“. Казвам: „Право е“. Отивам горе, вземам 200 лв., давам му ги за глоба. Защо съм отворил писмото? Да видя какво има. Туй е факт сега. Сега може да ви дам теория за обяснение, че са 200 лв., значи, аз нося на гърба си 200 оки товар, дадох го на другите. Освободих се. Натоварих него, освободих се. Какво има, че съм пренесъл един товар на друг гръб.

Казвам: всяка идея, която искате да я приемете, опитайте я. Не бързайте. Вие някой път много бързате. Мене в какво ме глобяват? Казват: „Понеже ти си много добър човек и справедлив, съчувстваш, помагаш на хората, аз съм един беден човек, баща ми и майка ми нямат, трябват ми за училище да внеса такса, ти ще бъдеш така добър, да не оставиш да ме глобят и да ме извадят из училището. Плати заради мене 200 лв., да се отвори вратата, да вляза вътре в училището на знанието“. Значи като не отворя писмото, може да не дам; като чета, аз отговарям. Вече е дадено заявление, ти се подписваш. Щом се подпишеш, ти си отговорен. Вие мислите, че сме свободни. Ние не сме свободни. Ние сме в света вързани с три връзки. Най-първо умственият живот ни завързва със света. Имаме един път. Сърцето ни налага друг път, по който трябва да ходим. Душата ни налага друг път. Три пътя, по които трябва да вървим едновременно. Казвате: „Аз мога да правя каквото си искам“. Ти в училището решаваш дадените задачи и ги решаваш според правилата. Ти ще се молиш на Бога, както ти знаеш. Може да се молиш по своему. Всичките хора не се молят по един и същ начин. Двама души не се молят по един и същ начин. Всеки един има особен метод, по който трябва да се моли. Влизаш при един свой приятел, казваш: „Гладен съм“. Ако не е ваш приятел, вие ще му разправяте къде сте бил 3-4 деня, че си нямал хляб, дълги и широки работи ще му разправяш. Но при приятеля си ще се поусмихнеш и ще кажеш: „Гладен съм“. След като се наядеш, ще разправяш къде си ходил, какво си работил.

Вие сте ученици и сте недоволни. То е факт. От какъв закон произтича този факт? Този закон от какъв принцип произтича? Защо си недоволен? Боли те крак. Защо те боли кракът? Щом те боли кракът, ще намериш лекарство. Може причината на болката в крака да е, че си пил студена вода, по-студена отколкото трябва. Тази, студената вода, като влезе, погълне по-голяма топлина, всичките капилярни съдове се свиват; тия около ставите на коляното се свият повече, вследствие на това кръвта не може свободно да мине, прави голям напор върху тъканите на капилярните съдове и ти усещаш болка. Кръвта като минава, прави туй налягане и ти усещаш болка. Ако сърцето ти има малко топлина,

капилярните съдове се свиват. Ако сърцето има повече топлина, капилярните съдове се разширяват. Човек трябва да има добро разположение, за да има добро кръвообращение. Трябва да има правилни мисли, хубави мисли, за да има правилно кръвообращение. Мисълта дава правилно направление, движението да върви без препятствие. Чувствата ти и волята ти да бъдат правилни, за да може кръвта да се върне назад в дробовете да се пречисти. Казвам: ние със своята мисъл, със своите чувства и със своята душа, със своята воля урегулирваме кръвообращението, което е едно условие за един здравословен живот. Скараш се със своите. Или в дома двама братя, или две сестри се скарват. Виждам в дома две сестри се скарват, едната снажна, хубава, другата боледува. Зная, че тия две сестри не са в хармонични отношения. Когато двама братя, единият е здрав, другият боледува, отношенията не са хармонични. Сега аз ви казвам неща, които никак не знаете защо стават. Вие трябва да бъдете добри по сърце, за да бъдете здрави. Туй трябва да го знаете. Без доброто сърце човек не може да бъде здрав или не може да има хубаво състояние, не може да има разположение. Вие по някой път лъжете себе си. Като дойде до себе си никаква лъжа! Признай факта, нито го преувеличавай, нито го намалявай. Вземи, че го измери колко сантиметра е – 20, 10 сантиметра. Някои хора гледат преувеличено. Българинът далечните пространства вижда много близо. Питам българина: „Колко има до еди кое си село?“ – „Близо е – казва – няма един хвърлей място“. Пътувам час-два, няма го селото. Може да каже, че е един час път, пък то три, четири часа трябва да пътуваш. Времето не е развито в българина. Българинът много преувеличава. За лошите работи продължава времето, хубавите работи българинът ги скъсява. Казва: „Тази работа лоша, няма край това нещо“. За Доброто казва: „То скоро ще се свърши“. Доброто скоро се свършва според българина, а злото няма край. Преувеличава. Българинът страда един месец от една болест, той разправя, че страдал пет години. Аз зная, че страдал три месеца, а казва, че страдал пет години. Впечатленията от три месеца държи за пет години. Мисли, че ревматизъм има. Той продължава. Три месеца боледувал от ревматизъм. Пет години по 12 месеца, 60 месеца, като извадим три месеца, остават 57 месеца, в които той предполага, че е болен. Вие седите и казвате, че нямате разположение. Казвате: „Да бъдем добри“. Какво се подразбира под думите да бъдем добри ? Уредени отношения. Под думата добри трябва да разбираме да урегулираме сърцето. Под думите трябва да бъде благороден човек подразбира – светлина трябва да има в ума. Един добър ум. Добрият ум подразбира, светлина трябва да има. Казваме: „Душа трябва да има“. Този човек воля трябва да има. Под думата воля разбираме сила. Воля, която няма сила, ти ще си навлечеш безпокойствие. Воля без сила – ти ставаш играчка на своята сила. Да имаш сила значи Бог ти е дал право да преодоляваш всичките мъчнотии. Имаш една болка, вложи силата си. Боли ви коляното.

Сега какво правите. Аз да ви дам един метод. Вземете една тенджера вода – тия работи са забавления. Боли ви кракът, нямате лекар, ако имате лекар може да ви помогне, но нямате лекар. Вземете една тенджера вода, стоплете я и като вземе пара да излиза, турете коляното над парата, да го бие, да се стопли така 10-15-20 минути. Като се стопли коляното, започваш да ходиш. Най-първо ще залиташ. Направете опит, като ви боли коляното, нищо не е осакатено, ще се разширят капилярните съдове. Става свиване в някои мозъчни центрове. Ти се уплашиш. Гледам тук, когато има тревога по някой път, чувствам страха на всичките. После започват постепенно да се успокояват. Гледам как преувеличават. Казват – 16 аероплана били над Перник, хвърляли бомби цял час. Други казват, че три аероплана били и хвърляли бомби. Пък никой не знае, никой не е бил там. Неща непроверени. Най-после минал един аероплан, хвърлил позиви. Кое е вярно, не е проверено.

Ум ни е даден. Ти като станеш сутрин, отвори очите си. След като отвориш очите си, спри се и кажи: „Господи, благодаря Ти, че вече мога да приемам Твоята светлина. Пращаш ме на Земята да свърша една работа“. Имаш една добра работа да свършиш. Станеш сутрин, седиш недоволен. Има деца, като станат, започнат да реват, плачат. Внеси в ума си една светла мисъл. Искаш да ядеш. Изправи се, наяж се, поблагодари на Бога, започни работата си. Казвам: каквато и да е работата, не си туряйте юлар. Не казвайте: Чакай да видя, какво трябва да правя. Отвори очите си и благодари на Бога. Свържи се с Бога най-първо, както си свързан с въздуха. Поеми една дълбока вдишка. Детето ти е болно. Кажи: „Детето е болно, ще оздравее“. Българинът казва: „Няма да оздравее“. Ако закъснява да оздравее, кажи: „За Добро е“. Ако продължава да боледува, за Добро е. Детето чрез страданията се възпитава. Всичко в света, което съществува, има свои добри причини само в дадения момент. Един наш приятел ми казваше следния факт: „Аз, казва, всякога като стана сутрин, помоля се на Бога и тогава тръгвам на работа. Една сутрин бързам, нещо ми казва: „Помоли се“. Казвам: „Нямам време, бързам да взема трена“. Него ден, като играли в двора, едно дете изважда окото на неговото [дете]. Помоли се, не бързай по работата, където отиваш. Полека върви, ще свършиш работата. Първо да се свържеш с Господа, да кажеш една хубава дума на Бога е по-хубаво, отколкото да спечелиш целия свят. Ако хамбарът ти е пълен с жито, какво те ползва, ако стомахът ти е развален. По-добре едно кило жито със здрав стомах, отколкото пълен хамбар с развален стомах. По-хубаво една хубава мисъл, едно малко благо в света, една светла мисъл, отколкото да имаш всичките блага, пък умът ти да е объркан.

Фактът вече е завършен процес. Принципът е началото, законът е средището. Фактът е край на нещата. Туй, което дава, от което идат

Божиите благословения, е 3 на чертежа. Правата линия показва работата, 4 е това, което приема. Правата линия показва, че трябва да се работи. Правата линия показва правия път. Те са Божии благословения, които ни се дават 3. При четири вземаме. Едното е даване, другото е вземане. 3-то са Божествените работи, които слизат. 4 – това са неща, които възприемаме. Правата линия показва работата, която трябва да свършим. Що е правата линия? Благата, които са дадени от Бога, които трябва да използваме, то е правата линия. Тази права се намира между дадените блага и взетите блага. Правата линия е завършен процес. Щом имаме завършен процес, имаме мир и радост, че сме свършили една хубава работа. Що е права линия? Благо прието от Бога и изработено Добро, то е права линия. Щом при тия блага не туряме ума на работа и сърцето на работа, правата линия не съществува. Тогава се образува такава линия или такава . То е неестествен живот, от който хората страдат, не образуват правата линия. Правата линия е с[ъ]вършена. Има хармония между ума и сърцето. Ние сега се плашим, че гладни ще измрем. Може ли човек при своя приятел да умре гладен? Ние сме чудни хора. Може ли човек при приятеля си, който е богат, да умре гладен. Ако ние обичаме Бога, невъзможно е да умрем гладни, но животът ни ще се поправи. Трябва работа, трябва да изпълним Волята Божия. Сега турям закона така: Волята Божия да бъде ваша воля. Първото, волята, то е факт. Царството Божие е закон. Славата Божия то е принцип в нас. Когато говорим за Името Божие, считам – това са принципите, които управляват света. Когато говоря за Царството Божие, то за мене са законите, които съществуват. Царството Божие има живи закони, живи факти. Те са разумни. Първи по разумност е принципът, втори е законът и на трето място – фактът. Един факт и то е разумно нещо, то не е мъртво нещо, една вещ да я вземеш. Едно нещо като вземеш, то ти говори. Една ябълка ти говори: „Изяж ме! Аз ще ти дам, което никога не си имал“. Направиш едно добро дело, то е факт. Туй дело, тази твоя мисъл, туй чувство, тази добра постъпка на душата ти, ти създават една форма, която е вече жива. Ако ти я възприемеш и комуто да я дадеш, принася полза.

Казвам: благодарете на Бога, че живеете на Земята. Благодарете на сиромашията, която имате. Благодарете, че ви болят краката. Благодарете, че ви боли коремът. Благодарете, че сте здрави. Какво е болката? Болката е Любов. Аз не искам да вярвате. Болката са любящи същества, влезли в тялото и понеже ви обичат, стискат ви. Децата, като обичат ябълките, като влязат в градината, обират ги. Нека се порадват тия деца. Ябълката идната година пак ще даде плод. Туй е едната страна. Човек всякога може да бъде здрав. Болките са потребни като пипер, чер пипер или червен пипер, или малко масълце трябва да има в яденето. Без тях не става хубаво. Болките дават едно хубаво ухание. Без болки животът няма смисъл. Ти някой път

не оценяваш живота. Като те заболи кракът, започваш да чувстваш колко хубаво те боли. Като вървиш хубаво, свободен си.

Да сме свободни в нашата мисъл, да няма какво да ни спъва. Да сме свободни в нашите чувства, да няма какво да ни спъва. Да сме свободни в нашата душа, да не се критикуваме. Като се критикуваме, трябва да изучаваме характерите. Казвате: „Той е лош човек“. Какво значи лош? Материалист. Лошото в лошия човек е в ш-то. Уйлям като кажеш, лош човек е. Шекспир е лош човек на физическото поле. Шекспир като описва в какво седят драмите, я виж, как ги описва. Колко находчив е онзи евреин. Нали има една драма. (Шейлок във „Венецианският евреин“.)*

Сутрин като станем, от света на принципите да влезем в света на законите и от света на законите да влезем в света на фактите. Вечерно време от света на фактите, да се качим в света на законите и в света на принципите. Да се образува слизане и възлизане от Бога към законите и от законите към Бога, за да можем да свършим работата. Туй значи да излезем от дома, да се отвори вратата, да се върнем. Има нещо много естествено. Казвам: когато се връщате дома, да бъдете всички богати. Сиромаси да се не връщате.

Една задача ще ви дам. Вземете за една седмица и три пъти на ден наблюдавайте времето какво е сутрин, обяд и вечер. Нали искате научни работи. Наблюдавайте, сутрин какво е времето, на обяд и вечер. Други нека да вземат една задача за една седмица, ако слизате в София, наблюдавайте колко мъже срещате, колко жени, колко деца, колко стари. На каква възраст са. Наблюдавайте отляво, отдясно, колко срещате с бели коси, с черни. Наблюдавайте това за една седмица. За научни работи съберете фактите.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил

1ва лекция от Учителя, държана
на 23.IX.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:
** Факти, закони, принципи*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_09_25 *Лъжата*
лекция пред специалния клас

ЛЪЖАТА

Отче наш
Духът Божий

Според вас как може да се подобри животът? Вашият живот как може да се подобри от ваше гледище? Сега не теориите, които сте слушали, но вие какво мислите. Да се подобри животът, значи липсва му нещо на живота. За пример, на един съвременен мъж му липсват да кажем дрехи, три неща външно. Трябват му панталони, трябва му една жилетка и едно палто. След туй му трябва едно дълго палто. Туй е завършекът. Трябва му една шапка и обуща. Ако е зимно време, дрехите ще бъдат по-дебели, пък ако е лятно време, дрехите са по-тънки. Туй е външното облекло, а вън от това отдолу трябват риза, бели гащи, след туй трябва му една фланела, трябват му и фланелени гащи. Тъй щото трябват му три чифта гащи и три ризи. Сега и на живота му трябва нещо, на живота му трябва една мисъл, трябва му едно желание, един вътрешен стремеж. Често вие всички сте недоволни от нещо, че не ви върви, както трябва. Не е добър животът, не ми е добър животът, какво разбирате? Трябва конкретно да се изясни не научно. – Той не свири добре. Не така да кажете, "Той не свири добре". Разболял се някой, че като оздравял. Сега на вас, на младия живот какво му липсва, не на стария? Не какво липсва на старите, на младите какво им липсва? вземете обикновените работи, вие се интересувате много, младите се интересуват много от любовта. Да ви дам една тема да пишете любовни работи. Младите са много въодушевени от любовта. Какво разбирате вие, младите, под любов? Любов има на круши, любов има на ябълки, на сливи, на пасти има любов, на хляб има любов, на дрехи има любов. Любов има на всичко. Да кажем, че някой казва да изпратим едно любовно писмо. Какво съдържа едно любовно писмо или един любовен подарък? Пратил е, казва един любовен поглед. Как разбирате вие тия, любовните погледи? Какво разбирате под думите "любовен поглед"?
Вие се срамувате от нещо, което не знаете. Аз се чудя какво значи срам? Какво разбирате под думата "срам"? Младите момичета имат повече срам и младите момчета също. Някой път са безсрамни. Какво разбирате вие, като кажете: срамува се той. Някой път какви са образите? Вие как ще изразите срама? Това е срам. Не можете да го изразите. Не можете да кажете какво е срам. Тогава на този кръг му липсва нещо. Често вие казвате, че не сте доволни от живота, но нямате една конкретна идея от какво сте недоволни. Липсва ви нещо. Дават ви чай, на някои му турят една

бучка и му е сладко, тебе ти трябват две бучки и не ти е сладко. Защо на онзи с една бучка му е сладко, а на тебе с две бучки не ти е сладко? На някои малко сол като се тури е солено, друг казва, че му е безсолно. Значи вие под думата "не е добър животът", не разбирате еднакво. Някой път си мислите, обущата ви не са модерни или скъсани са, подметките се изтрили, шапката изтрита, палтото е скъсано и казвате: Не си струва този живот. А не казвате, че дрехата ви е скъсана. Считате, че дрехата не ви препоръчва. Или някой път пожълтели ви са очите, не са светли, мътни са. Гледате се в огледалото, казвате: Не съм тук. За да бъде човек красив, има закон. За да бъде красив има известни правила. Щом мозъкът функционира правилно, има достатъчно светлина, щом сърцето функционира правилно, щом слънчевият възел, човешката воля действува правилно, човек винаги ще бъде красив. Красотата се обуславя от човешкото сърце, от човешката воля. Ако той не е красив, значи има някакъв недъг, недоимък. Недоимъкът може да е материален. Някоя дреха е остра, някоя е мека. Причината е в самия материал, от който е направена дрехата, единият е мек, другият е груб. Вие се ръкувате, на някой човек ръката е груба, ръката на някой човек е по-мека, влажна е, не е много груба. Какво означават меките ръце и какво означават острите ръце?
Това е от органическия свят. Правата линия, турена на известно място, означава човек много справедлив, никаква лъжа не употребява. Единицата, турена на известно място, значи справедлив човек. Лъжа в него няма. Не може да заставиш да лъже този човек, ни бели лъжи, ни черни. Тези другите линии, турени на известно място, означават белите и черните лъжи с килограми, едно кило, две кила. Този, който има линията едно, той на сто сделки десет ще каже правото, другите 90% не казва правото. Той ако вземе сто лева на заем, едва ли ще върне десет, за другите ще каже, че ги е изгубил. Такива хора не са груби, няма да каже, че не дава, но ще отлага година, две, три, четири. Като идете при царската врата на оня свят, щом носите линията (1) ще ви кажат политично: "Изправете тази линия". Какво означава тази линия?

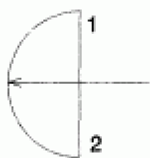

Тази линия показва килограми политична лъжа. Стрелите как се правят? Правата линия 1 се образува , като се хвърли стрелата. Кривата линия показва на какво разстояние ще се хвърли. Този, който лъже, е майстор стрелец. Със стрелата като мери, казва: Мерих някъде, но като мерих на високо, падна. Той по твой адрес ще говори нещо лошо, после казва: Излъгали са те. Те не са говорили право. Той никога не е говорил право. Тази крива линия лъже. Като се отпусне кривата линия, казва: По правия път. То е правата (1). Лъжливият никога лъжец не става. Като хвърли

стрелата, като я пусне, казва: Правия път. Действително тези хора, които лъжат, много вярват. Кой като лъже не вярва, че лъже? Сега ви говоря за лъжата. Когато някой път се говори за скритостта, вие я смесвате с лъжата. Вие смесвате лъжа и скритост като че е едно и също нещо. Искаш да скриеш нещо, ти сметнеш човека. Това не е лъжа. Отиваш по нужда, пита те: Къде отиваш? Отивам по работа, не му казваш, къде отиваш. Има нещо, за което не се говори. Ние по някой път искаме да знаем интимните работи. Не считайте скритността за лъжа. Никаква лъжа не е. От вашето гледище вие какво считате лъжа? Я определете лъжата тъй, както вие я разбирате. От научно гледище как ще определите какво е лъжата? Представете си, че лъжата е една форма на жаба. Представете си тази жаба, седнала на едно място като философ, мисли, съзерцава. Гледаш, жабата не се помръдва. Наблюдавали ли сте жабите как разсъждават философски? Седи тази жаба, някоя кацнала муха ходи по нея, тя мълчи. Като дойде до носа, тя отвори устата и мухата изчезне. Пак седи и философски мисли да дойде друга муха. Тя влезе в устата. Жабата иска да каже на мухата: "По мене всеки може да ходи, да прави каквото иска, това не ме интересува". Щом дойде някоя муха близо до устата, казва: "Заповядайте", отваря си устата. Казва: "Разсъждавам толкоз философски, нямам време". Изведнъж – "Приемам гости". Въпрос е сега, туй разсъждение за жабата вярно ли е? От ваше гледище що е лъжа? Ако размесим едно кило захар и ориз, и искаме да убедим човека, че оризът е захар, какво е туй? Или ако размесим в едно шише хубаво сладко вино с пелин, и искаме да убедим човека, че пелинът е вино, туй какво е? Ако размесим научни факти, някои научни истини с неща, които нищо не струват, и искаме да убедим, че това е наука, какво е туй? Значи, когато размесим истината с несъществени неща, това е лъжа. Щом размесим истината с нещо несъществено, това е лъжа. Щом размесим хляба с отрова, това е лъжа. Че лъжата е отсъствие на истината. От отсъствието на истината се ражда лъжата. А със смъртта на лъжата иде истината. Когато лъжата умира, истината иде. Когато истината заминава, лъжата идва. Кои са признаците на лъжата? Вие как подозирате че някой човек ви лъже. На български "лъжа" произлиза от "лизане". Да лижеш захар, мислиш, че е красиво? Ще станеш туй, което никога няма да стане. С лизане не става. Лъжа и лъжа. Да приемеш несъществените неща, е лъжа. Лъжата е най-калпавият материал, с който се строи нещо в света. По-калпав материал няма от лъжата. Научно най-калпавият материал е лъжата. Лъжата – това е най-лошата храна в света. Лъжата е най-силната, най-лошата отрова в света. Следователно, като отрова руши, като материал руши, като научен пак руши, като религиозен пак руши, навсякъде, дето влезе, тя всичко руши. Тя най-лесно става. По-лесно от лъжата няма. Най-лесната работа, това е лъжата. Няма по-лесна работа от лъжата. Някой взел пари и казва: Нямам да ти ги върна, или пък казва: Аз не съм взел пари от тебе. Съдията

го пита: Имаш ли да му даваш? Не съм взимал нищо, не съм го виждал. Когато е вземал парите, го е виждал, но когато го е викал съдията, казва: Не съм го виждал. Няма по-лесна работа от нея. По някой път, ако искате да изклинчите, употребявате лъжата, за да нямате много разправии. Има лъжи, които покваряват долната част на носа, има лъжи, които покваряват горната част; има лъжи, които покваряват гърба или основата на носа. Разни лъжи има. Има разни лъжи на носа. Има устни лъжи, има езични лъжи. От лъжите устата се деформира, очите се деформират, ушите се деформират. Всякога очите се деформират от лъжата. Носът се деформира. Цялото лице и изобщо човек се деформира от лъжата. Лъжата, гдето влезе, деформира всичко. Защото лъжата е един материал, който гдето влезе, деформира. В съвременния културен свят търсете лъжи колкото искате. За да се изнесат сегашните, лъжи са нужни хиляди години. Сегашните лъжи, които съществуват в света, хиляда години трябва да ги изнасяте с коли, всичките тренове и параходи хиляди години трябва да работят за да изнесат лъжата извън света. Да искате да освободите света от лъжата, то е невъзможно. Лъжата е като снега. Зимно време, като падне сняг, къде ще иде? Само ще си проправите малки пътеки, но пролетта като дойде, слънцето, то е майстор да премаже снега. В един-два месеца ще помете всичко. За да изнесем лъжата вън от света ни трябва хиляди години, а слънцето като дойде, за 2-3 месеца всичко ще поправи. Туй, за което на нас ни трябват хиляди години, за истината са потребни само 2-3 месеца за да очисти света от лъжата и нищо да не остане. Деформирането на разните човешки култури, ако вземете китайците, ако вземете черните, белите, деформирането в тези образи се дължи на лъжата, която са употребявали. Черният свят се дължи на лъжата. Жълтият свят се дължи на лъжата. Белият, изопачен свят и той се дължи на лъжата. Лъжата е нещо, което спъва целия организъм и психическия процес на развитието. Тя е най-малката погрешка в света, няма по-малка погрешка от лъжата. С микроскоп трябва да я търсиш, за да я намериш, но последствията са големи. Тя е основа на всички престъпления. Лъжата е майка на всички престъпления в света. Всички престъпления, които съществуват, са родени от майката лъжа. Има бяла майка лъжа, и черна майка лъжа, после има жълта майка лъжа. Лъжата е един капитал, който е внесъл в света. Като говорим за лъжата, ний не сме отговорни за нея. Защото лъжата човек не я е създал. Наблюдавайте мравковия лъв, да видите какъв характер е. Ще направи една пясъчна фуния. Отгоре широка, отдолу тясна конусообразна, пясъкът е така подвижен, избира най-ситния пясък, че при най-малкото помръдване се търкаля. Ако една мравка влезе в тази фуния, тя се търкули чак до дъното, и той я хване за крачето. В тази фуния няма никаква опорна точка, гдето да се допре. Този пясък се рони надолу и мравките се търкалят по него и той ги изяжда. Невъзможно е една мравка да излезе из фунията. Как му е дошло на ума да направи такава фуния, майстор е. От най-ситния

пясък направил най-неустойчива фуния. Кой от вас е в състояние да направи такава? Аз не съм в състояние да направя такава фуния, аз признавам, че не мога да направя. Отгде той е научил тази архитектура как да спестява пясъка?

Лъжа има и в растенията. Има такива растения: отворило един хубав цвят, но вътре има една лепкава течност – една мушица като влезе вътре, залепват крилцата ѝ и този цвят постепенно се затваря. Като се затвори, след един два дена пак се отвори, и чака друго насекомо. Вие ще кажете, че растението прави това. Аз виждам, че зад растението седи една интелигентност. Когато един рибар върви с една мрежа покрай брега, той носи мрежата на гърба си, предната част на тази мрежа е разтворена. Като хвърли мрежата има едно въже, провървено от края – като влезе рибата в мрежата, той изтегля въжето, затваря се мрежата. Каквото влезе вътре, изтегля го навън на брега с мрежата. Рибите се чудят как тъй туй, което е паднало отгоре, ги е хванало. Не ги е хванала мрежата, но онзи, който е зад мрежата. Това цвете е само една мрежа, зад цвета има един, който следи и наблюдава, той потегля въжето, затваря цвета и после пак отваря цвета. Казвам, когато вие лъжете несъзнателно, вие сте един цвят и онзи, който седи зад вас, като дойде, той потегли въжето. По някой път даже вие не знаете, че сте излъгали. Вие лъжете, без да знаете. То не е лъжа, но давате неверни сведения. Дошъл някой при вас и ви разказва, че над Перник хвърлили бомби, съсипали го. Разправят, че 16 аероплана летели, а пък то минал някой и хвърлил само позиви. Това са лъжливи донесения. Всичко, което идва до вас, изпитвайте го. Помнете едно нещо. Всеки предмет, всяка вещ в света има известно качество, което я определя добра ли е или е лоша. Всяка храна носи свое качество. Храната не изисква да знаеш хляба добър ли е или е лош. Вземи една малка част от хляба, отчупи и като го опиташ, ще знаеш хубав ли е или не е. Или спирате се при някой извор. Като се приближите до него и опитате водата, може да знаете добра ли е водата или не е. Нещата, които природата е създала, носят свои качества. Не се изисква дълго време да доказвате. Тези, съществените неща, може веднага да ги познаете. Може да познаеш въздуха чист ли е, или не е. Може да познаеш светлината приятна ли е за очите или не е. Не трябва да отваряш научни книги и да доказваш, че тази светлина има толкоз трептения. Като отворите очите си, ще знаете. При лъжата винаги температурата се намалява. При лъжата светлината се намалява. При лъжата силата се намалява. Всяка лъжа отнема винаги от светлината на мозъка; всяка лъжа отнема от топлината на сърцето и всяка лъжа отнема от силата на тялото. Туй отнетото с нищо не можеш да го набавиш. Днес отнеме, утре отнеме, и твоята инсталация за светлината започва да се намалява. Твоята инсталация за топлината и твоята инсталация за силата се намалява. Щом се развалят тия инсталации, човек фалира на земята. Това не е само теория, това са факти.

Скритността не е лъжа. Някои казват: Той ме излъга. Лъжата според мен е туй, което отнема светлината, което отнема топлината, което отнема и силата постепенно, не изведнъж. Да имате една ясна представа. Човек има право да скрие някои работи. Мозъкът нали е скрит, не можеш да отвориш черепа за да видиш мозъка. Ако се отвори мозъкът, никак няма да бъде красив. Има неща, които трябва да се открият, то е друг въпрос. Скритността придава нещо на фактите, а като лъжеш се отнема нещо от фактите. Казвате: Той е много скрит, потаен човек. Нищо не значи. Скритността носи известни качества, известни добрини, тя е една способност. То е едно право на човека да бъде скрит, но да лъже е друго. Да бъде скрит има право, но лъжата никакво право няма, щом лъжеш, то е един произвол, най-големият произвол в света е лъжата. Тогава вие често туряте лъжи там гдето ги няма. В скритността някой човек е гладен. Гладният човек не е лъжа. Лъжливият човек е много мазен, с килограми масло има, всичко намазва. Не считайте преструвката лъжа. Искам да ви освободя. Преструвката и скритността не са лъжа. Преструвката е за да се освободиш от лъжата. Тя е първият опит да се освободиш от лъжата. Някой бръмбар се преструва на умрял. Друг бръмбар е станал зелен като растенията, че да не могат враговете му да го виждат, за да се избави от тях. Това не е лъжа. Той иска да се избави, за да не му отнемат живота. Преструва се. Престорил се е на умрял. Аз съм давал този пример. Един млад момък и една млада мома излезли на разходка. Момъкът ѝ казва: Ти на мен разчитай, аз като съм с тебе, никой не може да те бутне. Било близо до една гора и от гората излиза една мечка. Той, като я видял, се качил горе на дървото. Тя не може да се качи, и за да се избави от мечката, легнала на земята и се престорила на умряла. Мечката помирисала, помирисала и си заминала. Той я пита: Какво ти каза мечката? – Още веднъж с такъв герой да не ходиш. Това не е лъжа, че тя се престорила на умряла, страхът е причина за това. Страхът не е лъжа. Искам да имате една ясна представа. Лъжа е туй, което отнема светлината на човешкия ум, което отнема топлината. Тази топлина е потребна за живота. Лъжата отнема и силата на човека. Някой път се обвинявате, че нещо е скрито или престорено. То са атавистични работи, то са неща потребни в живота, които са неизбежни. Скритността е неизбежна. Преструвката и тя е неизбежна. Лъжата не е потребна. Най-непотребното нещо в света е лъжата. Аз виждам едно добро в лъжата. Че тя е толкова слаба, и пак си е пробила път навсякъде. Без никакъв капитал тя е образувала всичките свои търговски предприятия. Попитали един дядо, откъде е забогатял. Той казва: Аз като ида и кажа на хората най-първо да направят едно добро. Той не може да го направи, кажа му да даде пари някъде. Тези пари, които не иска да ги даде, те са мои. Щом той не може да направи доброто, дяволът ги взема. Всичкото добро, което те не могат да направят, той го взема за себе си и така казва, че е забогатял. Всякога, когато кажете, че не може да

направите нещо, този капитал не е ваш. Щом се откажете от едно добро, дяволът е съдебен пристав, носи червения лист и го взема.
За пример, тука имахме една наша инсталация за светлината. Искаме да ни уредят работите от общината и сега ни глобяват да плащаме големи суми. Братството сега ще трябва да плати за право за лампите 4 000 лева и другите ще платят. Такова нещо е новият порядък на лъжата. Ще платим по 15 лева на лампа, после за друго право още ще плащаме и туй не се е свършило. Тъй щото аз считам, докато приемем всичко, ще платим 10 000 лева.
Сега, що е лъжата? Когото срещнете, попитайте го и не отивайте да разправяте какво сте научили. Много евтино ще продадете определението на лъжата. Кажете: Ако ми дадеш 100 лева ще ти кажа какво нещо е лъжата. Никой няма да ви даде това определение. Сега, ако вземете 100 лева, туй лъжа ли е или не. Казвам: Евтино да не продавате. Ако вземете 100 лева е малко, може да турите 500 лева, на някои 1 000 лева. На някой търговец можеш да вземеш 1 000 лева да му кажеш какво е лъжа. Може и 10 000 лева. Ако му кажеш, че лъжата е това, което лишава човека от светлината, топлината и от силата, че той утре ще ослепее, ще оглушее, ти ще го избавиш, 1 000 лева може да ти даде. За да се ползва, едно благо е заради него. Не продавайте тази рецепта, дръжте я за себе си. Ако тръгнете по света и кажете какво нещо е лъжата, може да обиколите целия свят от едно място на друго. Сега ви казвам какво нещо е лъжата. Някой път ще ви кажа какво нещо е истината. Сега няма да ви кажа това. Аз ви продадох това много евтино, нищо не взех, лъжата ми се разсърди, аз й казах , че е облякла една дреха на истината. Тя се позарадва. Тя ми каза: говори за мен каквото искаш, но не ме лишавай от дрехата на истината, защото тогава съвсем ще фалирам.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

1. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 25.IX.1942 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

1942_09_27 Проявление
неделя, 10 ч. Сутринта

ПРОЯВЛЕНИЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета из книгата „Светът на Великите души“. (Беинса Дуно, „Светът на Великите души. Словото на планината“, София, 1933 г. В края на настоящия том е отпечатан целият текст на книгата. Беинса Дуно е духовното име на Учителя Петър Дънов.)

Прочутият учен Ломброзо посетил веднъж Толстой. Ломброзо изучавал престъпните типове, типовете, които са се отклонили от правата посока на развитието. Толстой мислел, че ще го посети някой философ, че ще го осветли по някои въпроси. Но какво било неговото учудване, когато Ломброзо почнал да го изследва дали няма някаква анормалност, дали няма някаква престъпност, дали неговата философия не се дължи на някаква анормалност. Той се чувствувал постоянно нащрек, каквото и да направел, чувствувал, че онзи го наблюдава и си вади някакво заключение.

Ние, съвременните хора, като Ломброзо изучаваме престъпността. И в религиозно отношение ние търсим пак някаква престъпност, казваме: „Той не е набожен.“ Православният ще гледа дали той ще се кръсти с трите пръста, ще наблюдава дали правилно ще се прекръсти. Някои се кръстят с два пръста, някои – с три, някои – с цялата ръка. Но какъв е смисълът на кръстенето? Всяко нещо трябва да има смисъл. Ако турим ръката на главата, когато се кръстим, за да мислим както трябва, ако турим ръката на сърцето си, за да чувствуваме както трябва, и ако турим ръката си от двете страни на гърдите, за да постъпваме както трябва, тогава кръстенето има смисъл. Да постъпвам както Господ ме е създал, да проявявам туй, което Бог е вложил в сърцето и в ума ми, такова кръстене има смисъл. Казват: „Той е набожен.“ Ако ти, като правиш кръста, туряш в действие ума ти, да се запали като свещ, и като туриш ръката на сърцето си, то да се запали като огън и да се прояви силата ти, това е кръст.

Следователно човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки вървят по пътя на кръста. Когато заковаха Христа на кръста, заковаха ръцете, краката, а главата оставиха свободна, не я заковаха. Заковаха волята, да се не мърда, а оставиха само главата свободна. Може да ви закoват, но мисълта ви да бъде свободна. Някои мислят, че са свободни, а

аз виждам как ги разпъват. Да знаеш, че най-близкият ти приятел един ден ще те предаде. Колко синове има, които са претрепали бащите си, колко ученици има, които са претрепали своите учители. Ние се намираме в един свят на противоречия. [В] света, в който живеем, не всички елементи са в хармония с нас, не всички мислят добре за нас, не всички същества са в хармония с нас. Те не мислят за нас. Вземете живота на проказата – то са малки същества, физиологически и много други болести се дължат на малки същества, които образуват известни язви вътре. Има други, които образуват тумор в мозъка, тумор в стомаха, в белите дробове или някъде другаде.

Казвате: „Защо Господ създаде света така?“ Света Господ го създаде, но ний изопачихме света. Съвременните хора естественици, които изучават света, обясняват някои неща, че са унаследени. И аз съм изучавал света, но в самата природа, в чистата природа, унаследени неща няма. В самата чиста природа има вложени неща, унаследени[те] неща са второстепенни. Те са присадени. Може на една череша да е присадена бяла или червена, може и слива да е присадена (костилка на костилка се присажда) и вие може да се чудите как присадената слива се е изопачила, че да ражда череши. Човек съединил кобилата с едно магаре и се е образувал катър. Вие питате как е станало. Едно неестествено унаследяване. В цялата природа имаме хиляди милиони разумни същества, които са правили толкова опити и са останали последствията. Природата най-първо трябва да се освободи от техните заблуждения. Те са искали да направят природата по-красива. Изопачиха света, изопачиха живота. Всичко това трябва да го изхвърлим и да остане вложеното вътре.

Следователно аз вярвам само в онова, което е вложено, а не в онова, което е унаследено. Някои унаследени неща са хубави. Има пиянство унаследено, има кражба унаследена. Унаследените крадци, като се родят от родители крадци, като баща си и майка си са. Казвам: Трябва да се освободим от унаследените неща.

Казвате: „Как е създаден светът.“ – Този свят е създаден както трябва. – „Много недъзи има.“ – Те се дължат все на такива умници философи. Какво нещо е животът, не разбират. Как е устроен мозъкът, не разбират. Как се е образувала човешката мисъл, не разбират. Как става дишането, не разбират, пък разрешават един важен въпрос: как е създаден светът.

Аз говоря сега за миналото. Съвременните хора казват: глупците се занимават с миналото, мъдреците – с настоящето, а завеяните – с бъдещето; това е като една поговорка. Казва: „Той е извеян човек.“ Че думата „извеян човек“ има хубаво съдържание! Кое жито е по-хубаво:

извятото или неизвятото? Казвате: „Той е извеян“ – значи, той е чисто жито, няма слама, няма плява, чисто жито е в хамбара и от него може да направиш хубав хляб. Думата „извеян“ човек има хубаво съдържание. А сега, като кажете „извеян“, хората се докачат – чудна работа! Като кажат някому, че е извеян, значи, че е чисто жито и от него може хляб да се направи, а той се докача. И сега на вас казвам: Като ви кажат „извеяни“, не се докачайте.

Сега вие говорите за въздържание. Аз не вярвам във въздържанието. Да се въздържа човек, това е престъпление. Новата религия отхвърля въздържанието. Ние казваме: „Пий!“ – Но какво? – Вода. Водата, която Бог първоначално е създал, пий от нея, но онова създаденото вино, създадената ракийца, пази се от тях. Ние не казваме: „Въздържай се!“, но казваме: „Пий!“ Като пиеш вода, нямаш нужда от ракия, щом се въздържаш от вода, ще пиеш ракийца. Започнат да те убеждават хората, че като пиеш ракийца, ще ти стане по-добре.

Тръгнали двама екскурзианти, единият от старата култура, другият от новата. Този от старата култура носел едно светло шишенце, пълно. Пита го другият, младият: „Какво е туй?“ – „Джибринка“. Тук пийне малко, там пийне малко и най-после казва: „Прекъснаха ми се краката.“ Той мисли, че джибринката ще му помогне, а джибринката никак не помага.

Има писатели, които, за да пишат, трябва да пият. Като не върви писането, той вземе шишето и пие. Пие, пие и като изпие шишето, започне да пише. Има други, които вярват, че като запушат цигара, ще пишат по-хубаво. Като не му иде на ум нещо, той запуши цигарата, изпуши десетина цигари и му тръгне. Не зная какви светли мисли може да се зародят от изгарянето на тютюна, не зная какви светли мисли могат да се зародят от изпиването на едно шише ракия.

Казвам: Не се въздържайте от добродетелта, не препятствувайте на доброто, което се явява у вас, не препятствувайте на вашата мисъл, в каквото и направление да се проявява, дайте ход на мисълта си. Зад всички наши стълкновения Бог е, Който работи. Всеки, който противодействува на Бога, се наказва. Под думата „се наказва“ не разбираме наказване под обикновен смисъл.

Има три фактора, които са създали човека: първият фактор е мисълта на духа, вторият фактор са чувствата на душата и третият фактор са действията на човешкия ум. Казваме: когато ти служиш на стомаха, не мисли, че твоят ум, той малко взема участие. Щом се наядеш, няма да може да мислиш – тя е елементарна работа. Трябва да възприемеш

известна храна и тази храна трябва да принесе чрез соковете ѝ в белия дроб да се пречистят. От дробовете да мине в човешката мисъл, да се образуват форми и после тия форми трябва да се реализират. Здравословното състояние на човека зависи от неговата глава.

Аз ви говоря за неща, [за] които вече имаме опити, милиони опити и наблюдения имаме. Зависи от формата на неговите гърди, зависи от стомаха и от формата на човешките рамене. Рамената на мъжа са по-широки от тия на жената. Жената в бедрата е по-широка от мъжа. На мъжа дихателната система е по-силно развита, [в] следствие на това рамената у мъжа са по-широки. У жената симпатичната нервна система е по-развита и за това у нея бедрата са по-развити. Развити са повече бедрата, защото тя трябва да ражда деца. Мъжът понеже трябва повече да работи, развити са неговите рамена.

Сега казваме, че трябва да се работи, но работата е един разумен акт. Тя още не е работа, то е труд и съвременният труд трябва да се превърне на работа. Работата е най-разумното състояние. Трябва да има едно съответствие в работата. Ние искаме да работим повече, за да забогатеем, после да живеем един охолен живот. Искаме да свършим училище, университет, втори, трети, да се специализираме, лекар ставаш, професор ставаш, какъвто и занаят да вземеш, имаш за цел да забогатееш. Не е лошо човек да забогатее, богатството в човека е вложено. Да придобиеш богатство, да придобиеш сила на мисълта, да придобиеш сила на чувствата, да придобиеш сила на твоите постъпки.

Ние, съвременните хора, прахосваме своята умствена енергия. Колко хиляди съвременни хора има, които се занимават с изобретенията на разрушителните неща, с които повече хора да умират. Представете си сега хора, които спускат бомби от 4 тона. Достатъчни са 4 бомби да паднат в София, за да я разрушат. Нищо няма да остане.

Вие казвате: „Това е култура.“ Това не е култура, то е присадка. Това е аномалия. Във вълка има такива аномалии. Той като влезе в едно стадо, ще удави 40–50 овци. Нему му трябва една овца да изяде, а той ще удави 40 овци, не да ги яде, но като някой търговец мисли, че след време ще мине да ги събере. Питам: Кога се зароди във вълка това желание да дави овцете? Вълкът е едно същество на тъмния живот, той не се е родил денем. Той е създаден, когато е било тъмнина в света. Онези, които разглеждат нещата кога Бог е създал човека, казват, че в шестия ден Бог е създал човека – когато имаше най-благоприятни условия. Човек е създаден в светлина, затова Той го изправи перпендикулярно на земната ос.

Та сега се проповядва едно учение. Едно учение, една религия, която не може да измени един обществен живот, тази религия не може да служи на културата. Защото християнството, така, както е разбрано, то е закон на жертвата. Християнството още не е християнство на Любовта, но на жертвата. Следователно навсякъде се дават жертви. Вземете една война – милиони хора стават жертва. Тази жертва е необходима. Жертва стават милиони, милиарди кокошки, за да живеем ние. Милиони, милиарди агънца стават жертва, за да мине техният живот в по-висши същества.

Та казвам: Ние досега сме вървели по закона на патките, най-елементарния живот, по пътя на законите, и едва сега влизаме в пътя на принципите, на свободата. По законите си ограничен – формата е създадена, ти трябва да възприемеш формата на закона, както е създаден. В закона ти нямаш избор. В закона ти ще признаеш виновен ли си или не – едно от двете. Ще те питат: „Ти това нещо направи ли го или не го направи?“ – ще си признаеш. Следователно законът се занимава с неща, които са направени.

На Земята само за престъпления наказват. За добрите хора няма закон да ги възнаграждават. Едва сега прониква в света тази идея, че някои учители награждават добрите ученици. В миналото казват: „Това е негова работа“, не ги награждават за доброто. Сега, ако някой направи престъпление, веднага ще дойде стражарят и ще го заведе в участъка. Като направи някой добро, няма да го викат да го питат на какво основание е направил това добро.

В бъдещия порядък законите ще бъдат за доброто, което е направено. Щом някой направи добро, ще дойде стражарят, а когато някой направи зло, няма да има стражар. За бъдеще хората, които правят престъпление, ще бъдат тъй свободни, както ние сега сме свободни да правим добро. Ще кажат: „То е негова работа, да си живее както иска.“ За бъдеще ще се интересуват от доброто, което правим. Сега свързваме тия понятия.

Според мене културата е важна дотолкова, доколкото служи на индивида да въздигне човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Вие искате да подобрите вашето положение, но не знаете как да подобрите вашето положение. Трябва да имате светли мисли, които да проникнат какви са дадените условия, при които живеете, следователно да се съобразите с тия условия, а не да наложите. Невъзможно е да се наложи какъвто и да е порядък. Временно може да наложиш на хората, но даденото в човека, то винаги остава основа на всички неща. Казвам: Като работите за Божественото, то ще остане вечно начало.

Досега ние не вярваме на Любовта. Съвременните хора, ако им кажете

нещо за Любовта, те казват: „Любовта е за младите хора.“ Хората вярват, че младите от 16 години нагоре се занимават с Любовта. Наричат ги смахнати, завеяни, извеяни млади.

Аз имам друго понятие – моите понятия за младите и старите се различават. Аз считам, че младите хора са стари и старите са млади. Младият постоянно мисли за стария, иска да стане като него. После, старият има знание, знае как да използува живота. Старият винаги има желание към младия. Старият, като не разбирал младостта в себе си, търси я в другите. Старият, като не намери младостта в себе си, я търси на друго място, та са се забъркали млади и стари. Сега аз искам младите да кажат: „Н[и]е остаряхме, стари сме, дойдохме в света да се подмладим.“ Като остарее, човек се подмладява. Освен че се е подмладил, изваждат го от разсадника, завеждат го в Небето, завеждат го да живее на определено място. Като млад го пращат да се преороди, посрещат го с венци. Вие не знаете как да посрещате хората в онзи свят.

Някои имат вярвания. Аз вярвам само в онова, което виждам, много обективен съм. Аз виждам толкова работи, които хората не виждат. Под микроскоп виждам неща, които с обикновените очи не се виждат. Аз седя, размишлявам върху една своя работа, иде една сестра и иска да определя един ден на някоя друга да дойде. Започваме да се разговаряме. Още като я виждам – тя върви по бащина линия. Един мъжки глас има. Казвам: „Такива и такива черти има баща ти“. Тя не е една жена, тя е един мъж, скрит в женска форма, престорил се и той дошъл. Те са го пратили като жена, да се облагороди, да стане малко мек. Мъжете според мене са се много ухитрили, те са жени, пратили са ги като мъже, да се очовечат. Сегашните мъже според мен са едновремешните разпуснати жени, а сегашните жени са едновремешните груби мъже.

Сега вие казвате: „Как тъй?“ За мене това не е обида. Ако един художник нарисува нещо и види, че формата е груба, той ще работи и ще [я] измени. Ние не носим завършени форми. Върху нас постоянно работят. Писанието казва, че Господ направи човек по образ и подобие Свое. Бог оттогава постоянно работи върху човека. Аз разглеждам, че бялата раса се различава от жълтата и жълтата раса се различава от черната. Какво голямо различие има в постъпките. Колкото да са груби белите, седят много по-горе от жълтите, и колкото да са груби жълтите, седят по-горе от черните. Черната раса – според историческите данни и съвременната история – означава падението на първото човечество в правата посока. „Кали юга“ я наричат индусите. След черните идат жълтите. У тях има малко подобрение. После червената, жълтата раса и най-подир идват белите.

Нашата Земя, от чисто органическо гледище, излиза от една област на една много гъста материя, етерна, гъста, неорганизирана материя, наречена 13-а сфера, дето се раждат всичките несъответствия и престъпления. Туй, което Писанието казва, че влязъл онзи Люцифер в рая. Бих задал въпроса: Как са пропуснали ангелите той да влезе в рая? То е един вътрешен процес. Ева имала желание да научи нещо. Злото не е нещо външно, то е вътрешен процес. Направиха хората погрешката в един свят, дето злото не може да се обуздае. Злото се обуздава, като опитаме последствията. Казва: „То не работи за моето добро.“ Съвременните хора сме се убедили, че злото руши, убедили сме се, че доброто гради. Няма човек в света, който да обича това, което го руши, и няма човек в света, който иска да бъде гонен, който иска да бъде грозен, който иска да гладува, който иска да страда в света.

Казва: вярата в Бога. Вярата е един път за един установен ред, който е вложен. Бог във всяка една душа е вложил възможности. Всеки един човек има свое предназначение. Какъвто и да е [в] Божествения организъм, всеки човек трябва да се укаже, че е достоен за това място, което му е дадено. Зависи от работата, която ще свърши. Колкото по-добри работи върши, [колкото по-добре върши] работата в Божествения организъм, толкова неговото положение се подобрява. Колкото по-зле върши работата, толкова се влошава положението. Щом се влошава животът ти, трябва да знаеш, че твоите деди и прадеди не са работили както трябва или ти не си работил както трябва. Някой казва: „Мене нещо ме преследва.“ Действително в света има нещо, което може да преследва. Щом ядеш една неестествена храна, веднага ще те преследва нещо.

Преди години аз имах един случай. В 66 (на ул. „Опълченска“ 66, където Учителят е живял) една майка води едно малко дете на две години и казва: „Учителю, умира детето ми.“ Казвам: „Викайте някой лекар.“ Тя казва: „Не, не искам лекар, понеже те умориха първото ми дете.“ Казвам: „Пък сега може да не уморят детето ти.“ – „Не, не, не искам, помогни ми! Здраво беше, сега е много зле.“ – „За да му бъде така, да не си му дала някаква храна?“ – „Дадох му една ябълка.“ То откъсвало от ябълката парченца и ги гълтало несдъвкани и му става лошо. Казвам: „Дайте му очистително.“ И след 2–3 часа детето беше спасено. Ако дойде някой лекар, който не е опитен, ще каже инжекция да се тури. Инжекцията е рициновото масло.

Та казвам: Всеки от вас трябва да вярва преди всичко в онзи лекар, който е вътре в него. (Сега говоря принципално. Всички външни лекари са асистенти на нашия лекар вътре. Следователно те като асистенти имат право да помагат.) Този лекар, той е свързан с Божественото. Когато ти

ядеш, той казва: „Стига толкова ядене!“ Ти не го послушаш, преядеш. Лекарят казва: „Не работѝ толкоз, много работиш.“ Някой път ви казва: „Много малко работиш.“ Слушай го, когато ти казва: „Малко работиш“, започни повече да работиш. И когато ти казва: „Много работиш“, престани да работиш.

Сега ние трябва да се пазим от лакомията. Четох веднъж един разказ. Един богат търговец сънува един сън. Сънят е следният: Иде една голяма каруца, теглена с три чифта бели коне, пълна със злато и скъпоценни камъни и други богатства. Всичките отиват и един в каруцата с лопата им дава. Някои носят малки съдове, други – по-големи. Този богаташ, като чул, че раздават такива богатства, изважда един голям сандък, носи го и иска да му сипят. Погледнал го този, който раздава богатството, и му казва: „Легни на гърба си, ще турим сандъка на корема ти и ще сипваме богатството. Но ще внимаваш да не се препълни повече, отколкото може да носиш.“ Легнал, турили сандъка върху му и започнали да турят. Една лопата, още една лопата и той все искал. Напълнили сандъка. Той започнал да пъшка и понеже взел повече, отколкото трябва, казват: „Оставете го да понесе последствията на своята лакомия.“ Като се събудил, богатият се стреснал и като се стреснал, реформирал живота си. „Богатството, което имам сега, ще ми отнеме живота“ – казал той. „Мене ми трябваше само няколко лопати, не да се пълни целият сандък. Той ще ме удуши.“

Нас ни трябва само една лопата. Вземете две ябълки, но хубави, големи. Едното е за предпочитане. При две караница ще има. Цялата вечност е създадена заради нас, да опитаме всичките блага, които Бог е вложил. Бог има нещо велико, което е приготвил, което трябва да опитаме. Ние трябва да бъдем подготвени да опитаме всичките материални блага. На нас ни трябва едно здраво тяло, един здрав мозък, здраво сърце, здрави крака, здрави ръце. И като спиш да ти бъде приятно, и като се събудиш да ти бъде приятно, навсякъде да усещаш една приятност и да благодариш – това всеки може да има.

Аз ви питам: Ако един баща, който е оставил на един от синовете си повече наследство, според сегашния закон на кой син ще остави по-голямо наследство? На онзи, който е умен и който обича баща си, който му изпълнява волята, на него ще остави повече. Онзи, който е бил разпилян, баща му ще остави по-малко. Мислите ли, че Бог ще остави Своите блага на онези, които разпиляват?

Вие считате, че външното богатство е богатство. Богатство е това, което е вложено в ума, което е вложено в човешкото сърце, което е вложено в човешката воля. Външното богатство е привидно богатство. Единственото

богатство, което човек ще запази, е вътре в човека.

Често мене са ме питали: „Ти как се прехранваш?“ Много лесна работа – имам знание в света. Аз, ако осиромашея, ще намеря някой богат човек, когото лекарите не могат да излекуват. Зная целебните свойства на билките и ще му кажа: „Ти колко даваш, за да те излекувам?“ В което село и да вляза, където и да ида, като имам това изкуство, аз ще си изкарам прехраната. На една мома мога да ѝ кажа за кой момък да се ожени, за да бъде щастлива. На момъка мога да кажа за коя мома да се ожени, за да бъде щастлив. На майката мога да кажа кога да роди детето си – кой месец, кой ден, коя минута, за да бъде детето здраво. После, имам толкова остро око, че зная всичките скъпоценни камъни къде се намират в земята. Всички заровени съкровища ги зная. Няма защо да ги разправям на хората. Питат ме как мога да бъда богат. Или някой път ме питат: „Ти как се прехранваш?“ Прехранвам се с въздух, прехранвам се с вода, прехранвам се със светлина. Събирам светлината и се храня със светлина, с въздух, [с] вода, с хляб. То е унаследено как да преживеем.

Малко повече доверие в Онзи, Който ни е възлюбил. Доверие в безграничната Любов на Бога, да имаме доверие, че Бог никога няма да ни остави да измрем гладни, няма да ни остави невежи. Желанието Му не е да бъдем лоши, но да бъдем добри. Желанието на Бога е да бъдем любящи. Казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Ако ние, съвременните хора, бихме възлюбили Господа така, рай щеше да бъде Земята. Безлюбието в нас донесе всичките тези страдания, от които сега страдаме. Търсим един изходен път. На какво се дължат болестите? – На нечистата кръв. Подобрете кръвта, подобрява се и здравето. Подобрете храната, подобрява се и здравето. Нечистата храна, нечистите жилища са причина за нечистата кръв. Защо жилищата са нечисти? – Безлюбието е причината. Жената казва: „Защо ще чистя на този мъж, не го обичам.“ Тя не обича децата, не се грижи за тях.

Та казвам: На съвременния свят липсва Любов. Някои препоръчват, че майките имали Любов. Аз виждам: Любовта е еднаква и у птиците, еднаква е и в млекопитаещите, и в човека е еднаква. Има една любов, която не е Божествена, в млекопитаещите и в хората не е Божествена. Виждал съм котки, които, като добият котенцата, гледат ги, а след това ги изядат. Някой път котараците ги изядат, а някой път и самите котки ги изядат. Нали когато някой обича някого, казва: „Ще те изям.“ Туй го наричат атавизъм, присадка от миналото. В нас изпъкват някои присадки.

По какво се отличава един добър от един лош човек? [В] присъствието на

един лош човек, колкото и да е културен, префинен, само като минете покрай него, ще си изгубите мира. Българинът вярва в туй и някой път като го срещне този, лошия човек, ще му се случи някакво нещастие, ще си навехне крака или ще го счупи, или друга някаква пакост. И затова българинът, като срещне някой лош човек, предпочита да се върне вкъщи, а особено да срещне някой свещеник. Има хора, които вярват, че във вторник или петък не им върви и считат, че не трябва да работят. Доброто се изразява в човека. Като минеш покрай един добър човек, ако си скържав, изменя се състоянието ти и ти ставаш весел.

Не само това. Един ден правех своите изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.) в Търновско. Пътуваме двама души и гледаме, небето навсякъде облачно и само на едно място е отворено много хубаво, ясно небе. Казвам: „Виждаш ли това отвореното небе? В това село има един много добър човек. Навсякъде небето е облачно, а само над това село е ясно. Този човек се е молил и от силата на неговата молитва небето се е изяснило. Той е свързан с небето. Рекох, добър човек има там“. Казва ми: „Че какво отношение има добрият човек с небето?“

Когато един народ става добър, небето става ясно. Сега нашето небе става ясно по причина на жертвите, които се дават на бойните полета. Онези, които умират, са благодарни, че са се освободили от ада, в който са били. Сегашната война е голям ад, по-страшен ад няма.

Ще кажете, че тази война е необходима. Аз не съм против войната, не съм и против церовете. На болния човек трябва да му дадете цяр, но на здравия няма какво да му давате цяр. За болния е церът. Тази война е едно изпитание, едно посвещение. Бялата раса минава, по закона на посвещението, най-голямото изпитание. Да видят хората колко са смели – като се бият в този ад, наистина са смели. Не ги е страх, да бягат, показва се храбростта на хората, колко са смели, колко решителни. В тази борба вековете се борят, а хората се опитват доколко са герои да понесат изпитанията. Какво беше мъчението на Христа? – Едно посвещение. Геройството на Христа е, че Той понесе всичкото с търпение. Казва: „Аз съм по-силен, отколкото всичките римски войници.“ И благодарение на тия удари имаме сегашната култура. Благодарение на всичките светии, които пострадаха, благодарение на всички тия хора, които измират. Те са благото в света.

Войната носи едно благо за света и ние трябва да бъдем умни, да схванем добрата страна, не да се интересуваме кой ще победи. Аз зная кой ще победи, но няма да ви кажа. Вие ще го видите. Любовта и Обичта ще

победят. Всичките народи ще станат слуги на Любовта. Няма нещо в света, което може да отмени това. Те ще победят. Тази Любов и тази Обич ще възкресят всичките, които са умрели, ще ги върнат на Земята и те, като дойдат, ще станат най-добрите проводници. Вие сега не се заблуждавайте. Вие трябва да бъдете войници, но войници на Любовта. Казва: „Не искам да бъда войник." Войници, герои трябват сега.

Да дойдем до онова същественото, което отличава живота. Ние сме заобиколени с един разумен свят, който не виждаме. Ние, съвременните хора, се намираме в положението на мравите – трупат някакъв мравуняк и мислят, че като мравите други културни няма. Много културни са мравите, много войнствени са; и те имат капитани, фелдфебели, полковници, редници. После, имат пръскала, с които пръскат своите неприятели. Като ги нападне някой, напръскат го. Някой път вземат роби. В мравите робството е узаконено. Сега няма да се спирам да ви разправям кога тази култура се е образувала, какви са били мравите, но това е една история написана, от която ние трябва да се ползуваме.

Понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, той трябва да върви по Божествен път. Казвате: „Къде е Господ?" – В ума, който мисли, в светлината. Тази светлина е от Бога. Казва: „Рече Бог: „Да бъде светлина." И стана светлина." Казвате: „Къде е Господ?" Ти чувствуваш топлината – в тази топлина е Господ. После, ти чувствуваш волята, силата – във волята, [в] силата е Бог. Бог се проявява в мисълта, в твоите чувства, в твоята сила е Бог. Трябва да отличаваш силата на твоята мисъл, силата на твоите чувства и силата на твоите постъпки, за да не [се] лишаваш от същественото в живота. Как разбирате вие думите на Христа, Който казва: „Отец е в Мен"? Как казваш, че ти не си видял Бога? „Щом сте видели Мене, видели сте и Отца."

Христос казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Не че сега ще дойде. Той е вложил от памтивека Своето благо в нас. Когато нашата душа излязла от Бога, в дихането на нашата душа, което вложил, ние носим благото на Бога. Душата носи всичките блага, само че сега ни се дават условия да се развият. Всички ние носим ония прекрасни заложби на Божествените блага, които сега се развиват

Някой казва: „В какво да вярвам?" Вярвай в твоя ум, в който Бог живее. Господ живее в ума. Вярвай, че Бог живее в сърцето ти, желанието е от Бога. Да вярваш, че Бог е в душата ти, в диханието, което е излязло от Бога. Казва, че Бог вдъхна в ноздрите на Адама и той стана жива душа. Един човек, който вярва в присъствието на Бога в неговата мисъл, в неговото сърце и в неговата душа, този човек е силен. Този човек е, който е дошъл да

помага в света. Светът се нуждае от такива хора.

Не само да вярваш в Бога – не само трябва да вярваме, но всякога да мислим тъй, както Той иска, да чувствуваме тъй, както Той иска и да постъпваме тъй, както Той постъпва. Моята работа е да изпълнявам волята Божия, моята радост е да възприема Неговата мисъл, да възприема Неговите чувства и Неговите постъпки. Всичките неща тогава работят заради нас. При такова верую ние ще бъдем свободни.

Като дойде цигуларят, за да свири, трябва да му платиш. Колкото повече плащаш, повече свири. Ако не му плащаш, не свири. Като дойде цигуларят, като го обикнеш, той изважда цигулката си и свири. Щом цигуларят ми свири, значи ме обича, щом не ми свири, значи не ме обича. Трябва да го накарам. Майката, която е вложила доброто, което има в себе си, в своя син, тя обича сина. Бащата, който е вложил своето добро в дъщерята си, обича дъщеря си. Приятелят, който влага доброто, което има, в своя приятел, той обича приятеля си. Учител, който влага знанието в учениците си, да ги просвети, обича ги. Всички ний, които влагаме най-хубавото, което имаме, в другите, ние проявяваме Божията Любов. Понеже Бог е вложил в нас най-хубавото, което има, Той иска и ние да бъдем като Него. Затова всички ние трябва да бъдем достойни синове.

Казвам: Вие имате бащи на Земята. Да виждате във вашия баща образа на Бога. Като виждате образа на Бога в баща си, той е баща. Ако в баща си не виждаш образа на Бога, той не е баща, той е пастрок.

Та казвам: Щом виждаме образа на Бога в нашите приятели, щом виждаме образа в нашите майки, в нашите сестри и братя, навсякъде, където виждаме образа Божий, Бог е там. Там, дето не виждаме този образ, Бог не е там, отсъствува. При отсъствието Той не се проявява. Той е в едно [непроявено] състояние. По някой път страдаме, мъчим се, и за туй, което правим, Господ минава отдалече и казва: „Не правиш добре." Пак се оттегли. После пак нещо не правиш добре, Той казва: „Не правиш добре."

Сега аз ви четох това, а някой казва, че е грехота да се чете друго нещо, само Библията е свещена. За мен звездите са свещени, Слънцето е свещено, Луната е свещена, дърветата са свещени, водата е свещена, въздухът е свещен – всичко онова, което проявява Бог, за мен е свещено. И в скъпоценните камъни се проявява Бог, не в еднаква степен. Във всичките добри хора виждам проявлението на Бога.

Да се радваме, че сме в един свят, дето Бог е започнал да се проявява. Щом Той се проявява, Той е вече благо, което иде да озари нашата Земя и ние

ще бъдем свободни, когато приемем *Любовта* и Обичта и я приложим като закон в живота си.

Искам да ви оставя три образа, за да [не] забравите това, което съм говорил. Една богата американка, милионерка, се влюбила в един американски владика, Джон *Хол*. Така се запалило сърцето ѝ, че тя му пише: „Давам богатството си, сърцето си и ръката си на тебе.“ Той ѝ пише: „Дай ръката си на онзи, който те обича, парите си раздай на бедните, а сърцето си дай на Бога. Мене остави свободен да служа на Господа така, както разбирам.“

Тайна молитва

1-ва беседа, държана от Учителя
на 27.IX.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_09_27 Бъдещото верую
утринно слово

БЪДЕЩОТО ВЕРУЮ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Ще прочета няколко стиха от тринайсета глава от посланието на апостол Павел към римляните, от единайсетия стих до края.
„Махар Бену Аба“

Всички, както ви виждам, сте много добре така. Ако ви попитам, оттук, от салона, като излезете в другия свят, на кое място ще идете? Колцина от вас сте ходили в другия свят? Вие приказвате за рая, но няма никой от вас, който да е ходил в рая. Апостол Павел имаше една опитност, че като се качи на третото небе, видя и чу много неща. Някой от вас тук ходил ли е там? Раят е далече и близо. Когато разбираш една работа, е близо. Щом не я разбираш, е много далече. Някои казвате: „Някой човек ми е много близък, пък някой ми е далечен.“ Вземете един далекоглед, една тръба. От едната страна, като гледаш хората, близо ги виждаш, приближават се. Като обърнеш да гледаш от другата страна, далечни се виждат. По някой път гледаме ту от едната страна на далекогледа, ту от другата страна. Когато турим любовта и обичта, приближаваме хората. Когато турим омразата и подозрението, хората се виждат далечни. В тръбата и едните, и другите стъкла са потребни. Казвате: „Знанието е потребно.“ Но знанието носи по-голяма тревога на човека. Искате всичко да знаете. Мене често ме питат кога ще се свърши войната. Мир иде ли? Мир не може да иде, понеже мирът е резултат на хората. Хора, които не искат мир, откъде ще дойде мирът? Или искате да знаете кой ще победи? Кой ще победи? Всякога силните побеждават. Всякога умните побеждават. Всякога глупавите и безсилните ги бият. Ако е силен, ще победи, ако не е силен, ще го бият. Често борците в турско време, като го победи някой, казва: „Не бях хубаво намазан, затова ме победиха.“

Има един разказ за Соломона, който има един приятел, също така много богат като него, имал всичко. Разликата седяла, че Соломон бил цар, а той не бил цар. Отличавал се и по това, че Соломон имал много жени, пък той имал само една жена. Един път той се разсърдил на Соломона и няколко месеца не идвал, не стъпвал в двореца му. Праща Соломон слуги да пита каква е причината. Не може Соломон да отгадае. И най-после му казва: „Аз ти се разсърдих, защото толкова време съм с тебе, и ти досега, като

приятел, никакъв подарък не си ми дал." Казва: „Какъв подарък да ти дам, и ти си богат като мене, какво мога да ти дам?" „Аз не се нуждая от материално богатство. Ти знаеш езиците на растенията и животните, поне на един от тия езици не си ме научил. Например аз бих желал да науча езика на кучетата." Казва му: „Не ти трябва да знаеш. И тази работа има опако, не ти е патила главата. Имам всичкото добро желание да ти услужа." Казва му: „Ти си много умен, искаш да ме въртиш. Искам да ме научиш." „Хубаво, ще понесеш последствията." „Ще ги понеса." Научил го той езика на кучетата. Като влязъл в дома си, вижда един просяк върви и едно малко кученце подир просяка. Като видяло другите кучета, започва да се разговаря с него. Малкото кученце казва на големите: „Както виждате, ребрата ми се четат, този просяк ходи, проси от хората, но на мене нищо не ми дава, страдам. Не може ли да остана при вас да ме понахранят?" Другите кучета казват: „Остани. Скоро кравата на нашия господар ще умре и ще има богата, пищна храна." Той слушал и си казва: „Виж какво значи да знаеш езика на животните." Заповядал на слугите си да продадат кравата, преди да умре. Казва си: „Ако не знаех, щеше да умре при мене, ще я продам, на друго място да умре." Продал кравата. След няколко дена иде кученцето и другите му казват: „Господарят продаде кравата, та тя умря на друго място, но сега ще умре конят на господаря, та след няколко дена ела." Той пак слуша, казва на слугите си да продадат коня. Кученцето пак идва след няколко дена. Другите кучета му казват: „Не зная, но нашият господар продава винаги този, който ще умре." Той си казва: „Виж, щях да изгубя, ако не знаех езика на животните, а Соломон ми казваше, че беля съм щял да имам." Кучетата казали, че сега овцата му щяла да умре. И нея той продал. Но след това кучетата казали, че жена му щяла да умре. Досега беше лесно – кравата продаде, коня, овцата продаде. Отива при Соломона и го пита какво да прави, сега жена му ще умре. Той му казва: „Разведи се с нея." Той една жена има. И ако не се разведе, тя ще умре. Ако се разведе, ще остане жива. Соломон му казал: „Ако се разведеш, тя ще остане жива, ако не се разведеш, тя ще замине за другия свят." Та по някой път на нас ни върви и ние мислим, че все така ще бъде. Дойде накрая нещо, което ни засяга и което не можем да избегнем. Не можем да избегнем ония условия, при които сме поставени. Вие можете този разказ да го разказвате, но каква философия, каква поука ще извадите? Доста голямо знание има вложено в него.

Аз гледам по някой път музиканти, които са добри, които композират горе-долу. Но една песен не само трябва да се композира. Ако попитаме съвременните музиканти каква е разликата между мелодия и хармония, мелодията ли е произлязла първоначално или хармонията, едва ли може да ви дадат определен отговор. Те са просветени, знаят какво нещо е мелодия. Мелодията е започнала с еволюцията, тя е външната,

обективната страна на живота. Когато са излезли хората от небето, хармонията е останала отвън, а мелодията отвътре. Следователно всичките народи, които еволюционно са слизали, са пели мелодични песни. То е малък регистър на пеенето. В еволюцията започва хармонията. Обратен е процесът: мелодията става вътрешна, хармонията външна. Следователно ще изучавате законите на хармонията. Досега вие сте изучавали мелодията на живота. Отсега нататък ще трябва да изучавате хармонията. В какво седи хармонията? В хармонията има мекота. Ако съединиш два тона по закона на терцата, вие добивате мекота. Но ако съединиш два тона по закона на квартата, имате твърдост. Терцата засяга повече вътрешно чувствата на човека. Квартата е повече отвън. Музикантите разбират тия неща. Вие искате да създадете една мека мисъл. По закона на терцата трябва да разбирате отношенията. Ако не знаете два тона в какво отношение да ги вземате, вие не можете да произведете мекота в себе си. Някой път сте готов да се скарате с някого. Пуснали сте си пояса, чакате само някой да го настъпи, и веднага да се скарате. Този закон знаете ли как действа? Аз имам един пример. Преди години живеех в едно семейство, дето имаше четири дъщери и един брат. Всичко седем души с майката и бащата. В понеделник бащата е така напрегнат, че само чака някой да му каже нещо – да му настъпи пояса – за да се скара. Всичките други казват: „Днес баща ни е дежурен." Гледат да не го докачат, за да не кресне. Във вторник майката има това състояние на бащата. Тя си е пуснала пояса. Вкъщи казват: „Майката днес е дежурна." В сряда е големият син и всички така се редят през седмицата. Това те си го знаеха. Питам, от такова едно състояние как ще излезете? То е един недоимък. Пътуваш в някое място, дето няма вода, засъхнало е гърлото ти, неразположен си. За да се яви разположение, трябва да намериш някой извор. Това засъхнало гърло тебе те дразни. Или пътуваш, нямаш хляб. Тебе ти трябва едно парче хляб. Казвам, всичкото неразположение, което ние имаме по мисъл и по сърце, се дължи на един вътрешен недоимък на сърдечна енергия или на умствена енергия, нещо не достига на човека. Това, което не достига, образува едно дразнене. Музикално човек трябва да разбира законите.

Гледам, мнозина философи казват: „Човек трябва да мисли." Ти не може да мислиш правилно само с ума си. Трябва да съединиш една мисъл и едно чувство. По какъв закон ще ги съединиш? Мисълта има известен тон и чувството има известен тон. Не да съединиш мисъл с мисъл, но мисъл с чувство. Трябва да ги съединиш, трептения да имат. Постъпките, които имаш, или стремежите на човешката душа, тоновете, които душата образува, и тях трябва да ги съединиш. Трябва да разбираме. Гледам, някои говорят за живота – и владици, и попове, и всички, говорят такава неразбрана работа. То е голямо невежество. Без да са музиканти, те говорят, че любов, че обич и всичко това е една галиматия. Че за правда

говорят. Правдата има сила, когато е турена в законите на музиката. Любовта само като действа по законите на музиката се прилага. Ако любовта действа не по музикален начин, тя прилича на един порой, отвлича всичко. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на любовта. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на мисълта си и на чувствата си. По някой път ще дадеш не наклон надолу, но наклон нагоре, на подигане. Представете си, че като идете в оня свят, пред царската врата ще ви кажат: „Изпейте основния тон на любовта, дайте основния тон на милосърдието." Или може да ви кажат: „Дайте съзвучието на два акорда или на два тона в терца на любовта." Вие как ще започнете?

Аз ще ви дам един разказ, той е разправян, но аз ще го разправя и ще го приспособя към сегашната култура. Един цар се занимавал с окултна наука в древността. Той искал да има един плат, който да не е пипан от човешка ръка. Да е изпреден, изтъкан и изшит, без някой да го е пипал. Всички учени хора му казват, че това е невъзможно. Явява се един пред него и му казва: „Аз съм майстор за такъв плат, аз ще ти направя такъв плат." Той турил един въображаем стан и започнал да снове с ума си една въображаема основа. Насновал го и започнал да тъче с въображаем вътък. Пращал царя министрите си да видят как върви работата. Те виждали, че майсторът си мърда ръцете, уж тъче, и всички казвали на царя: „Много хубаво тъче, много хубав плат е." Те никакъв плат не виждали, а само виждали, че той си мърда ръцете и краката. Изтъкава плата, ушива дрехата, съблича се царят, облича дрехата и тръгнал да се разхожда из града. Всички казват, че дрехите са много хубави, само едно дете казало: „Царят е гол." Когато дойде разумното, това са тия, малките деца, които казват: „Царят е гол." Вие мислите, че много знаете, но вие сте голи. Вие не можете да се справите с една малка мъчнотия, пък разрешавате големи въпроси в света. По лицата на мнозина от вас гледам, че мислите, че много знаете. Има сестри и братя, които казват: „Много знаем." Вие казвате: „Учителю, ние не сме деца, разбрахме тази работа, искаме твърда храна." Тази е твърдата храна, която ви казвам, то е началото на твърдата храна. Вие искате да знаете кой ще победи. Нас не ни интересува кой ще победи. Когато се борят пехливаните, кой побеждава? Когато един турчин и един българин се борят, какво ще добием ние, ако питаме кой ще победи? Обаче когато дойде една мъчнотия, аз се интересувам ще я победя ли, или ще ме победи. Като дойде една добродетел в мене, да зная ще мога ли да я приложа. Като дойде една светла мисъл, да зная ще мога ли да я приложа, или не. Вземете един цигулар. Свири една песен. Има цигулари, които не могат да вземат времето вярно, песента няма ритъм. Който е майстор, изведнъж свири, като да е бил и пребил.

Та казвам, ние трябва да станем виртуози в живота. Да знаеш да свириш

само „Цвете мило, цвете красно“ на цигулка или на пиано, ти с това не можеш да влезеш в Царството Божие. Аз наскоро наблюдавах един случай, имах следния пример. Един мой познат има една своя възлюблена, доста красива мома на деветнайсет–двайсет години. Тя се запознала с един германец, момче около деветнайсет години, много благородно. Тя се увлича, обикнала го. Докато германецът е тук, нейното лице е светло, красиво. Един ден германецът тръгва за Източния фронт и ѝ казва: „Мен ще ме убият, аз чувствам, че като отида, ще свърша там.“ Гледам, лицето на тази мома се изменило, потъмняло. Тя изпитва състоянието на това, младото, момче. Неговото състояние се е пренесло в нейната душа и тя мисли, че тя ще умре. Германецът ще умре, а тя умира заедно с него. Вие, ако дойдете в съприкосновение с някоя душа – ненапреднала, ще потъмнее лицето ви. Ако дойдете в съприкосновение с една напреднала душа, ще светлее лицето ви. Ако дойдете в съприкосновение с един ангел на тъмнината, лицето ви ще потъмнее, той ще ви даде знание колкото искате. Ако дойде един ангел на светлината и се запознае с вас, лицето ви ще светне. Апостолът казва: „Денят.“ Този ден със светлите богове, със светлите същества, с онези, които ни обичат. Трябва да познаваме хора, които ни обичат. Ние сме дошли в заблуждение. Онзи, който ни обича, от онзи, когото ние обичаме, като дойдем в съприкосновение, ние влизаме в областта на безсмъртието. Той и да умре, пак ви обича, и в другия свят да е, пак ви обича. Ако той те обича, като замине за другия свят, любовта действа. Той даже не чувства смъртта, през която е минал. Смъртта не засяга любовта. Та казвам, единствената сила, която може да ни освободи от неизгодите на живота, е любовта. Ако човек има любов при всичките условия, тя побеждава. Ако в нас любовта не може да побеждава, ако обичта не може да побеждава, тогава ние, хората, не разбираме какво нещо е любовта и какво нещо е обичта. Аз съм привеждал разказа за онзи богатия англичанин, който останал в подземието със своите богатства, че дава половината от богатството си на онзи, който би му дал половин парче хляб. Умира, а не дава цялото богатство. Ако беше решил да даде всичкото, Господ щеше да го избави. Понеже само половината даваше, трябваше да умре. Аз съм правил опити. Някой казва: „Ще се постарая да изпълня колкото мога волята Божия.“ Така не се говори. Ще изпълня волята Божия, както Бог изисква. Дали ще мога, този въпрос не съществува. Ще изпълня така, както Бог иска. Ще кажете: „Ама горе-долу да я изпълня.“ Горе-долу не може. Ще я изпълня както трябва. Казвате: „Мъчно е да се изпълни волята Божия.“ Няма по-лесна работа от изпълнението волята Божия, най-лесната работа е тя. Когато не искаш да изпълниш, няма по-мъчна работа от нея. Когато искаш да я изпълниш, тя е най-лесната работа. Така седи истината.

Сега ще ви приведа един пример. Ние тук имахме една инсталация на

електричеството, на която мрежата беше наша. Не беше направена както трябва, но горе-долу си служехме с нея. Но всички се изхитриха, понеже тук влязоха хора, които не са братя, и започнаха да си служат незаконно с енергията. И в един от летните месеци ние сме изгорили над 10 000 лева. Но защо? Мнозина, без да имат електромери, имат си котлончета, служат си с тях и за пране, и за други нужди. А тази енергия се мери на общ електромер. Старите братя, умните братя, казват: „Да я продадем на общината, да се освободим, че тя да се разправя." Продадохме я на общината, но общината, и тя ни дои. Трябваше да платим за нашите лампи тук 2000 лева. За други неща още 2000, та 4000 лева. Това платихме, има още да плащаме – за електромери и други. Та по този начин ще ни коства на всичките над 150 000 лева всичко. Може да дойдат и да намерят, че инсталацията не е добра, и тогава ще трябва да се поправя. Ще плащаме 500 000 лева. По 500, 600, 1000 лева трябва да платим, за да ни дадат правото. После други работи, бакър трябва да дадем. Ние сме от умните. Всички казвате: „На Изгрева не живеем добре." Много добре живеем, по-умни хора от нас няма. Вие казвате: „Този брат такъв, онзи онакъв." Ако вие предадете вашата инсталация на дявола, какво ще стане? Сега мен не ме интересува дали 2 или 4000 лева сме дали. За мен 2000 лева са равни на 2 лева и 4 на 4000 лева. Ще платим 4000 лева. Аз ги намалявам. Една златна монета, една турска лира може да я продадеш за 5–6000. Един наш приятел ходи в Цариград и казва: „Голяма скъпотия, 750 лева за една вечер за пренощуване на хотел. За един чай и две кифлички 150 лева. За едни обуща – 5–6000 лева. За да ти ушият един костюм дрехи, трябва да платиш 8500 лева само за шев." Ние се възмущаваме. Външните неща са поука за нас, да не загубим вътрешната инсталация, да не изгубим онова, което Бог ни е дал. Не оставяйте другите хора да мислят за вас. Не оставяйте и другите хора да чувстват заради вас. Не оставяйте и другите хора да работят за вас. Ти най-напред работи и не се интересувай да знаеш дали хората те обичат. Най-първо искай да знаеш обичаш ли ти, или не. Любиш ли ти, постъпваш ли ти добре. То е първото нещо, което трябва да се знае. Ако всичките хора биха желали да знаят обичат ли, светът щеше да се оправи. Та казвам, не давайте никакъв съвет, не оставяйте вашата вътрешна инсталация на другиго. Ако вашата инсталация тук не функционира добре, ако вашата любов не функционира добре, ако обичта не функционира добре, и горе, като идете, няма да функционира. Понеже горе и долу, това е едно цяло. Божественият свят, ангелският свят, физическият свят и всички други светове съставят едно цяло, един Божествен свят. Всеки един от нас е поставен, има специално място. Той трябва да функционира там. Ако ние функционираме правилно, тогава този Божествен организъм ще гледа да се справи по някакъв начин с нас.

Онзи ден, след като говорих, казвам на приятелите: „Ако пеем добре, ще

има малко дъжд.“ И наистина, поваля малко дъжд. Сега ние говорим, и небето е ясно. Защо нас не ни радва ясното небе? Нали е хубаво малко да заплаче небето. Да му държим една реч, че като чуе песента, да заплаче. Нали някой път, като пее някой, потекат сълзи и на другите. Ако ние бихме обичали Господа, като въздъхнем само, влагата ще дойде. Сега Господ се смее на нашите глупости и Той казва: „Умните деца разрешават големи въпроси, всичко разрешават.“

Та сега да се върнем към Соломона. Този приятел попитал Соломона: „Я ми кажи, на тебе защо ти трябваха триста жени и шестстотин наложници?“ „Аз, казва, взех триста жени като слугини, дали ще намеря някоя, на която да мога аз да слугувам. Триста жени взех да ги изпитам като слугини, дали ще намеря една, на която аз да послужа, да намеря някоя умна. Сега те ми слугуват, аз не слугувам. И досега не съм намерил. Намерих само една овчарка отвън. Тя ми запали сърцето и само за нея мисля. Аз между тристата намерих само една. И аз като я обикнах, тя не иска да знае за моята любов, пее си свободно. Познах, че е тя. Тя позна своята любов, но не познава моята. Аз досега, като мъдрец, ходих да изследвам любовта на хората и сега започвам да изучавам своята любов.“ Всички съвременни култури имат опитността на Соломона, който търсеше любовта отвън на тристате жени и шестстотинте наложници и най-после намери онази сунамка, овчарка – то е добродетелта в човека. Като я намерим, тя е, на която можем да слугуваме. Като намерим добродетелта, като намерим доброто, то само може да ни заведе до любовта. Христос този въпрос го е поставил така: „Никой не може да дойде при мен, ако Отец Ми не го е привлякъл, никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя.“ В това се крие една голяма тайна. Защото в Христа ние виждаме Божия образ и като отидем при Отца, ще видим Христовия образ. Христос казва: „Който е видял Мене, видял е и Отца.“ Как казваш ти, че не си видял Отца? Който отива при Христа, е видял образа на Отца. Който иде при Отца, ще види образа на Христа. Казвам, хората в нас трябва да видят Божията любов и като идат при Бога, да видят нашата любов. Две страни има: в нас да гледат Божия образ, а в Отца, като идат, да гледат образа на Христа. Сега туй ви го давам да мислите върху него. Да си помогнете, без да се товарите. Голям товар имате вие. По някой път ви гледам да си влечете поясите, доста пояси отпуснати има. Има външна благовидност. И аз съм благовиден, и вие сте благовидни, но аз на себе си казвам: „Тази благовидност не струва.“

Аз имам ясна представа какво нещо е любовта. В любовта скърбите се превръщат на диаманти. В обичта всичкото зло се превръща в добро. Туй, което превръща всичко в скъпоценни камъни, то е любов. Туй, което носи новия живот, туй, което носи свобода на човека, туй, което носи светли

мисли, което носи живот, безсмъртие в него, то е любовта, в която влизаме. „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си проводил.“ Та казвам, да запашем поясите, да не се влекат. Българинът, опасът му се влече кога? Като се ожени, опасът му се влече. Като е момък, поясът му не се влече. Щом се ожени, поясът се влече. И за жените е същото. Тя, като мома, е опасана, стегната. Щом се ожени, не е стегната. Бих желал поясите ви да са стегнати, както на младите моми и на младите момци. Та казвам, разпасаните пояси показват, че имаме два морала. Тук, в една девическа гимназия, една ученичка от осми клас представя директора си какво е правил, когато дошъл министърът в класа. Като се обърне към ученичките, показва едно строго лице. Иска да им каже да не направят нещо да го компрометират пред министъра. Като погледне министъра, лицето му добива кротко изражение. Казвам, трябва да живеем добре. Никога не казвайте на другите, че трябва добре да живеят. Като срещнеш някого, кажи: „Братко, много добре живееш.“ Сега, гледам, някой, като му дотегне нещо, казва: „Ще напусна братството.“ Той в братството никога не е стъпвал. Две неща свързват човека с братството. Не отсега, а от създание мира, любовта и обичта са, които са ни свързвали. Ти не можеш да влезеш в едно братство, ако не си роден свързан. Дошъл някой, като една муха в салона, кацнала на този, на онзи, и тя мисли, че е влязла в братството. Като кацне на носа на някой светия, мисли, че и тя е станала светия. Казва: „Бях на носа на един светия.“ Когато някой казва, че ще напусне братството, това е мухешко разбиране. Защо ще напуснеш братството? Ако си в братството, никой не може да те извади. Ако си в братството, ти си при едно езеро, имаш всичко на разположение. Братът, разбира се, който има всичките условия на живота, той е брат. Онзи, който няма никакви условия, той не може да бъде брат. Онзи, който е скържав, не може да бъде брат. Добрият човек, който има широка душа, която обгръща целия свят, той е толкова богат, че може да вземеш десет бъчви, и той казва: „Вземи колкото искаш.“ Няма да каже, че му взели нещо, че изпили нещо. Апостол Павел казва: „Кой ще ни отдели от любовта на Христа?“ Нищо в света не е в състояние да ни отдели от любовта. От любовта не може да ни отдели нито смъртта, нито страданието, нито настояще, нито бъдеще. Искам да ви кажа, не се заблуждавайте да мислите, че сега ще намерите любовта. Аз говоря за тази любов, която Бог отначало е поставил във вашите сърца, сега започва само да функционира. Инсталацията е направена отдавна, вие сега осъзнавате. Сега сте дали ход само на туй, което Бог е вложил във вас. Та казвам, не се връщайте назад. Накарайте новата инсталация да върви по любов и по обич, умът ви да върви по закона на любовта, сърцето ви по закона на обичта. То е бъдещото верую на човечеството. Онези, които имат Божията любов, те са победителите в света и Царството Божие е заради тях.

Да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал досега, да благодарим и да не правим разлика между едното и другото.

„Отче наш“

Първо утринно слово
27 септември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_09_30 Ден на почивка и ден на радост
лекция пред общия окултен клас

ДЕН НА ПОЧИВКА И ДЕН НА РАДОСТ

Отче наш
Бог е Любов

(Направихме следното упражнение: ръцете успоредни надясно, лявата ръка пред дясната, после се движи по дясната пред гърдите и настрани. Дясната пред лявата, успоредна на нея, движи се по лявата пред гърдите и настрани.)

Ако има време ще изпеем „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце“. Трябва да я заучите.

Вас младите, ви забавлява играта; възрастните, децата ви забавляват, а старите, много знания ви забавляват. Хубави работи са. Нямате една ясна представа за живота. Всички живеете, но каква е вашата представа за живота. Казвате: „Богат да съм, умен да съм“. Това са все думи. Какво означава умен? Една неразбрана работа. Казвате: „Здрав да съм“. И тя е неразбрана работа. Казва: „Да имам една нива“. Защо ви е нивата? Ако имате нива, която не сеете, а в нея расте само трева, каква полза имате от тази нива? Обаче, щом тази нива се изоре и посее с ечемик или жито, или плодни дървета, вече има смисъл. Тази нива дава храна за вас. Между нивата и вас се образува връзка. Вие обиквате нивата. Мозъкът, който имате, е вашата нива. Вашето сърце – това е вашата градина, вашата душа – това е Раят, където искате да живеете. Ако вие не обичате нивата си, ако вие не обичате градината си, как ще влезете в Рая. Човек, който не е работил в ума си, човек, който не е работил в сърцето си, в Рая не може да иде. Това са общи понятия. Казвате: „Човек трябва да бъде трезвен“, и разбирате да не пие вино и да не пиянства. А да казваш такива лоши думи, несвързани думи, които нямат добро съдържание, това трезвеност ли е? Ако говориш хубави думи, ти си трезвен. Ако мислиш добре, ти си трезвен, ако не мислиш добре, ти не си трезвен; ако не постъпваш добре, ти не си трезвен, ако постъпваш добре, ти си трезвен. Вие казвате: „Трезвен човек“. Аз считам трезвен човек, който е трезвен в чувствата си, мисълта си и постъпките си. Вие казвате: „Ние сме от Новото Учение“. Кой е новият път? Кой е пресният хляб? Каква е разликата между пресния и стария хляб? Пресният хляб е хранителен, старият хляб е изгубил вече тази хранителност. Съвременните евреи ги гонят. Къде е тяхната погрешка? Да не ядат стар хляб. Те като се хванали за Мойсея, че няма по-велик пророк

от него. То е така, но той е само едно проявление на Бога. Сега на един евреин казвам: „Вие 48 пророци не ги послушахте, но като дойде Белев, както ви каза, го послушахте“. Както Господ казва, не го правим, но като дойде някой Белев, турим тоя знак, турим Алшадай. Алшадай е слизане на Духа и възлизане на Духа. На един евреин казвам: „Какво ще се срамувате, ще носите Алшадай!“

Вие сега седите и се образува един духовен аристократизъм. Нямам нищо против аристократизма, но какво се крие зад аристократизма? Или взЎмете една поза на смирение, или някаква аристократична поза. Всяка поза която взЎмете, не е безсмислена. Ние не можем да си играем с Божествените енергии и всяко помръдване на крака или на ръката, или каквото и движение да направиш, ти харчиш известна енергия, за която ще даваш отчет защо си я похарчил. Туй е в разумния живот. Вие си махате ръцете, говорите разни неща и не знаете защо. Сега ако говориш много, какво означава? Хаби се врата. Ако една врата много я отваряте, хаби се, защото при говоренето отваря се долната челюст на главата. Тази долна челюст е като врата. Колко пъти отваряш устата си? Ти три пъти на ден отваряш вратата си. В едно ядене колко пъти я отваряш, може 20-30 пъти тази врата да се отвори. Влиза един гост, втори, трети, четвърти. С влизането на тия гости, уяква твоята воля. По някой път като започнеш да говориш, хиляди пъти отваряш тази врата. Досега никому не му е дошло на ума как да отваря вратата. Трябва да знаеш как да отваряш врата. След като направим големи погрешки казваме: „Какво да правя?“ Какво ще правиш. Големите погрешки мъчно се изправят. Малките погрешки лесно се изправят. Казвам: ще започнем постоянно да благодарим на Бога, но трябва да има нещо, заради което да благодарим. Човек да благодари, че може да говори. Някой казва: „Не ми се говори“. Кога говорят децата? Щом има живот, говорят. Щом се роди живо дете, то проговаря. Щом душата се влюбила в живота, тя говори. Щом не се е влюбила в живота, остава тялото и тогава не може да има запознанство. Животът образува запознанство между майката и детето. Вие без живот не можете да направите никакво запознанство. Ако на това дете вие не дадете най-добрия живот, вие не може да имате добро запознанство. Ако дадете най-добрия живот, ще имате най-доброто запознанство. Ако дадете най-добрите мисли, ще имате най-доброто запознанство. Ако дадете най-добрите чувства, ще имате най-доброто запознанство. Често пъти казвате: „Аз го обичам“. То е само условие да се запознаете, да образувате връзка между душите. Но трябва не само да се образува връзка, но да се поддържа тази връзка, която преди векове съществува между хората. Понеже сте свързани със земния живот, мислите само за Земята. Като дойдат да ви повикат, да отидете за другия свят, да се връщате, вас ви е страх, казвате: „Какво ще се прави?“ Какво ще се прави? Да умира човек не е лесна

работа. Вие като не сте опитали какво нещо е смъртта, не знаете. Докато умреш, е трудното – след като умреш, е друго. Като започнеш да умираш, ще минеш през голямо решето, цял ще се провреш. После през второ решето, по-ситно, докато дойдеш до едно ситно решето, че съвсем те сплесва. Виждаш Рая, но през ситото не можеш да минеш. Ще плачеш, ще седиш около ситото, ще се въртиш, не може да влезеш. Пък и трици има, ще останат триците. Аз съм гледал, такива неща говорят за онзи свят, които не са верни. Илюзии. В спиритизма има толкова илюзии, толкова заблуждения, в религиите има толкова заблуждения, но заблужденията според мене са препятствия. Благодарение на тия препятствия, хората можаха да влязат в Рая, тия заблуждения служат като филтър. Казвате: „Като идем в оня свят, вече е лесна работа“. Аз съм превеждал пример, дето един свещеник казва на жена си: „Аз ще умра преди тебе и ти като дойдеш, ще ме търсиш в Рая на първо място“. Тя знае, че при св. Петър ще го търси. Умира той след няколко години, умира и тя подир него. Отива в Рая и го търси навсякъде, но никъде не може да го намери. Пита св. Петър: „Моят свещеник не е ли тука?“ Но той казва, че никъде го няма записан в книгите. Отива да го търси в ада, вика го там и като го видяла, заплакала: „Че как не си за в Рая?“ Той ѝ казал: „Не плачи, аз съм тук на чин, аз съм на рамената на дядо владика“. И в ада като е, се хвали, че е на рамената на владиката. Скоро дойде един и ми разправя погрешките си. Че аз му направих забележка. Тщеславните хора по два начина се хвалят. Едни се хвалят със своите добродетели – че дал пари на бедните, че сирачетата отхранвал. Хубави неща са това. Някой пък се хвали със своите престъпления: че изпил 5-6 кг вино, или че пил много ракия, или че крал, или че убил много хора, хвали се. Един се хвали с добродетели, друг се хвали с престъпления. Често вие казвате: „Аз го насолих хубаво“ – например. То е тщеславие. Утре пък тебе ще насолят. Че кой не може да соли. Щом ще месиш хляб, сол трябва да има, щом има месо, солта ще дойде. Та казвам: на Невидимия свят е неприятно да има разправии с хората. Някой дойде и ми каже: „Какво мнение имаш за мене?“ Че какво да му кажа. Черно лице има. Той досега не се е оглеждал и мисли, че е бял. Пита ме: „Как ме намираш? Бял ли съм?“ Какво да му кажа. Казвам: „Чер си.“ – „Аз зная, че съм бял.“ Покажа му огледалото. Казва: „Да не ме заблуждаваш. Туй огледало да не гледа хората черни. Аз досега мислех, че съм бял.“ По какво се познава белият човек? Що е белота и що е чернота? Толкова прости работи – нямате една ясна представа. Туй не е упрек, но не сте се спирали да мислите. Направете един опит.

Тази дупка 2 ще се покаже черна, а този връх 1 ще се покаже бял, огрят от Слънцето. Бяло е това, което отразява нещата от себе си. Черно е туй, което ги поглъща. Някой път някое лице почернее. Щом почернее лицето, този човек е погълнал повече. Хубаво е да почернее лицето на човека.

Казвате: „Този човек е почернял“. Някой път да почернее човек, е добре. Ако човек при греене на Слънцето не почернява, този човек не е здрав. Ако почернее – лекува се, здрав е този човек. На черното и бялото трябва да става една правилна обмяна. Когато даваш повече и взимаш по-малко, ще фалираш. Когато взимаш повече и даваш по-малко, ще потънеш. Представете си, че сега вие имате една лодка в морето и постоянно туряте в нея. Най-после тази лодка ще потъне. Или пък ако от тази лодка постоянно изваждате, като дойде някакво вълнение в морето, тя ще се обърне. Черно и бяло, това е един процес и трябва да става редуване. Чернотата е натоварване, а белотата е разтоварване в живота. Тежко е в ума ти и ти си натоварен. Леко е на сърцето ти, ти си се разтоварил. Трябва да знаеш да се разтоварваш и да се товариш. Ако искаш да се товариш, няма да употребиш белия цвят, но черния. Ако се разтоварваш, ще изгубиш равновесие в света. Тъй щото трябва да знаете как да употребявате черния цвят и белия цвят, за да се разтоварите и да се натоварите. Белият цвят е да се разтоварите, черният цвят е да се натоварите. Единият и другият са потребни, но трябва на място да се турят. Ако употребите изключително само единия, тогава ще се образува дисхармония. Някой казва: „Аз искам да имам мир“. Или казва някой: „Аз искам да бъда здрав“. Хубаво е, за да бъде здрав някой, трябва да се товариш. Ако си болен, трябва да дишаш дълбоко. Трябва да ядеш хубава храна, трябва да пиеш хубава вода и жилището ти трябва да бъде отлично. Ще кажете нямам условия. На Земята навсякъде има хубави условия. Бог така е направил света. Не мислете, че богатите хора живеят при най-добрите условия. Често те са невежи. Като гледам как са направени прозорците на къщите им, те всички имат добри условия, но не могат да се ползват. По-хубава къща от тази, в която живеем, има ли. А при това ние се скрием в някоя дупка и гледаме през прозорците. Не искаш да влезеш в Божествената къща, но като щурец стоиш в своята дупка, покажеш се и пак се оттеглиш в дупката.

Що е добрият човек? Човек, който знае как да употреби черния и белия цвят. Що е умният човек? Знае как да си почива и как да работи в белия и черния цвят. Някой иска да си почине. Трябва да употребява черния цвят. Когато искаш да работиш, повикай белия цвят и целия ден работи. Ако не знаеш как да повикаш белия цвят, не можеш да работиш нито духовно, нито физически. Ако не знаеш как да повикаш черния цвят, не можеш да си почиваш нито духовно нито, физически, нито умствено. Писанието казва, че като направил Бог първия ден, станало утро, станало вечер – първия ден. Явил се белият цвят и черният. Работата и почивката дошли. Работата е едно благословение. Почивката е една привилегия.

Вие всички вървите по закона на остаряването. Казвате: „Остаряхме.“ Ако

в младини не започнете с черния цвят и ако в старини не започнете с белия цвят, ще остареете. В детинство и в старост все започвате с белия цвят. Децата изобщо ги виждаме – много обичат да ровят земята. Обичат някой път да ядат пръст. Или някое дете турило пръста в устата си и смуче, това е черния цвят. Казва: „Остаряхме.“ Не си остарял, но трябва да разбираш закона, да знаеш как да употребяваш белия цвят. Главата ти побеляла, лицето пожълтяло. На стария човек защо пожълтява лицето? От неразбиране. Когато човек пожълтява, показва, че той не употребява своята мисъл на място, своите чувства на място. Тогава иде разстройството на черния дроб. Когато ти не знаеш как да употребиш своите низши чувства, черният дроб се разстройва. Черният дроб е място на низшите чувства – за ядене, пиене и такива импулси. Щом спираш тия импулси, тогава става разстройство. Човек никога не трябва да противодейства на Божествените импулси в света, на всичко, което Природата е създала, трябва да дадем ход. Допуснете, че вие имате един малък извор, на този малкия извор вие не можете да направите воденица, но този малкия извор вие можете да го накарате да минава през вашата градина и да я полива. На реката вие можете да направите воденица и да си изкарвате прехраната, а може и градината ви да полива. Аз не се интересувам от воденици. Човек има воденица в себе си. Нали като сте били деца, сте яли воденица на кокошка, или воденица на някое пиле. Воденица е това, което мели. После като сте били малки, чакали сте, като заколят кокошката, за джигера и за воденицата. Гледал съм малки деца как чакат джигера, когато заколи майката кокошката, да им го опече. Джигерът е мек, а воденицата е твърда. Често майката не им дава воденицата, а я туря в чорбата. Вие казвате отгде зная тия работи. Чудни сте. Водениците аз ги изучавам във всичките форми на живота. Когато дружах с птиците, изучавах живота на птиците. Милиони години съм учил. Трябва да имате една ясна представа. Някой път вие се тревожите. От какво произтича тревогата. Ако станеш страхлив, преселил си се на Сатурн, там живееш. Ако станеш войнствен, в Марс живееш. Ако станеш горделив, имаш достойнство, в Юпитер живееш. Ако обичаш богатството, на Земята живееш. Ако обикнеш въображението, на Месечината живееш. Ако обикнеш Любовта, на Венера живееш. Ако обикнеш знанието, на Меркурий живееш. Ако искаш да се запознаеш с Любовта и обичта, на Слънцето живееш. Казвам, вие сте изучавали за Сатурн, но сатурновите типове са страхливи. Умни са, но някой път от страх са умни. Някой има достойнство, той е юпитерианец. Някой е войнствен, той е марсианец. Някой е богаташ, земен тип е. Някой венерин тип за Любовта само, за обичта мисли, за една усмивка, за едно хубаво писъмце, да се каже туй, което не е. После цели университети има за меркурианците. Училище за Слънцето нямаме. За Любовта и обичта, тепърва, аз правя едно училище, слънчево училище. Сега някои от вас ще ми кажат: „Кажете ми нещо за Земята.“ Че вие сте специалисти, вие сте

учили. Казвате: „Ние научихме за страха.“ И него знаете. Кой не знае страха? Знаете нещо за човешкото достойнство, кой от вас не знае за човешкото достойнство. Или казвате: „Кажете ми нещо за Марс.“ И него знаете. Всичките работи до Меркурий вече имате понятие. Но сега новото, слънчевото училище не познавате. От знанието придобито от всички други планети, което имате, ще изучавате вътрешния смисъл. В какво седи силата на човека? Една дума без Любов пресъхва, една мисъл без Любов пресъхва, енергиите на обичта пресъхват. Всичките тия неща, за които разправят астролозите, това са проявления на Любовта. Любовта и обичта са същественият закон, от който излизат разклонения. В дадения случай трябва да знаем как да употребим своите лични чувства. Та сега искам да се занимавате с вашия ум – умът е светъл; да се занимавате с вашето сърце – сърцето е топло. Знаете например положението на вашия ум. Вие гледате, миришете, ядете, умът ви учи. Когато искате да направите някаква работа, сърцето ви помага. Постоянно туй сърце препраща кръвта. То е банкер, който кредитира. Сърцето кредитира целия организъм и изпраща кръвта на най-малките клетки и постоянно приема нечистата кръв. Нечистата кръв постоянно я препраща в белите дробове и белите дробове като пречистят кръвта, я препращат пак в сърцето, и сърцето изпраща чистата кръв в цялото тяло. Има едно кръвообращение в човешкото тяло. Тия процеси трябва да ги разбирате, за да се подмладите. Човек вечно трябва да се подмладява. Подмладяването не е процес в раждането само. Според мене младите хора са стари и старите хора са млади. Детето винаги обича дядо си и дядото винаги обича детето. Капиталът на дядото е у детето. Той е банкерин и то въодушевява. И капиталът на детето е в дядото. Това са два процеса, то е правото разбиране. Старите енергии може само дядото да ги употреби. Много работи има детето, но не знае как да ги използва, обаче дядото знае. Та казвам: този дядо разбирам, е умът на човека. Трябва да знаем как да се справим. Умът е дядото, а сърцето е детето. Човешкото сърце играе роля на дете. Белите дробове, това е възмъжалият човек, също неговите ръце, крака. Човек трябва да бъде запознат със своя дядо, трябва да бъде запознат със своето дете и трябва да бъде запознат с възрастния [в] себе си. И тогава сърцето е светло в човека, от което трябва да се учи. Дядото е Мъдростта, а волята е възрастният. Това са тримата души, които работят – нашият ум, нашето сърце и нашата воля. Трябва да сме добре запознати с тях.

По някой път вие се разсърдите и не знаете как да използвате сръднята. Аз съм виждал, когато някой умен човек се разсърди, вземе брадвата и насече дървата. Виждал съм друг, да вземе метлата или мотиката или пък да впрегне воловете и да иде да оре. Онзи, който не е така умен, взема един кривак и тръгне да бие някого. Скарали се двама овчари, единият взел кривака и другият взел кривака, и започнали по гърбовете да се бият, да

видят кой е по-силен. Онзи, който знае да се бие, хлопне го с тоягата и го търколи на земята. Майстори на биенето. Или пък, като го удари долу в краката, и онзи клекне. Или пък някой бие по задницата. Като падне на земята, го налага по гърба. Казвам: майстори има в биенето, англичаните и американците не носят криваци, но глупавият американец и глупавият англичанин като се срещнат, започват да се боксират. И като се набият хубаво, хванат се за ръка, поздравяват се и си отиват. И това е хубаво. По друг начин могат да се примирят. Има работи, за които не сме разумни. Но има работи, за които ние сме виновни. Ако един цигулар стяга струната на своята цигулка и така я стяга, че тя се скъса, може да го удари. Никога да не обтяга струните до крайния предел, понеже е опасно. Много цигулари са пострадали в очите. Аз имах такъв един случай. Скъсала се жицата и го ударила в окото. То беше в 66*. Ако се скъса струната отдолу, е безопасно, но ако се скъса отгоре при ръчката, може да го удари право в окото. Трябва да разбираме законите на своето тяло, законите на своето сърце. От незнание по някой път претоварваме ума си, претоварваме сърцето си и тялото си. От там се явяват и много дисхармонични състояния. Сега знанието, което имате, трябва да го турите на работа. Някои от вас виждам, че сте много добри. Щом някой се разгневи, да вземе хурката и да преде или да иде на дарака и да извлачи вълната. Нали сте виждали, има такива дараци с двойни шишове. Или по някой път като се разгневите, вземете коритото и топла вода, турете ризите и започнете да ги перете. Или пък вземете метлата и изметете. Или седнете, напишете някоя книга. Разни начини има, за да се използва енергията. Аз казвам сега само за разгневяването. Не искайте да се не гневите. В Писанието се казва: „Разгневи се Господ и започна работа“. Ако човек не се гневи, не може да работи. Тези хора на бойното поле се гневят, впрегнали ума си на работа, и при това не се гневят наблизо, а от 40-50 км. Някои отгоре се гневят, пущат яйца – подаръци дават. Ние живеем в един свят и трябва да имаме една ясна представа за Божиите благословения, които Бог ни изпраща. Да знаем как да се ползваме от изгряването на Слънцето и от залязването на Слънцето; да знаем да се ползваме от изгряването на Луната и от залязването на Луната; да знаем да се ползваме от звездите, от изникването на растенията, от теченията на водите и от всичко друго да се ползваме. Това е Новото Учение – да може да се ползваме от всички блага, които съществуват в Природата. Ако не можем да научим закона за подмладяването, какво ще научим? Казвате: „Да идем в другия свят“. Като идем в другия свят, ще ни подмладят, но ние ще останем невежи. Ако идеш в другия свят, те всекиго подмладяват. Ще те приспят и ти няма да знаеш кога си се подмладил. И тук, и в Небето не знаеш как става подмладяването. По някой път искате да знаете какво мислят. И туй не съобщават. Тук може да се учите. В Небето не можеш да кажеш някому: „Я ми разправи туй нещо.“ В Небето няма отрицателни мисли. Ти не можеш

да питаш един ангел какво нещо е злото, какво нещо е бръщолевенето. Ти не може да питаш един ангел какво нещо е плюенето, какво нещо е секненето, какво нещо е да ви нарежат. Не можеш да питаш там: „Къде ви е кухнята?“ Не можеш да питаш: „Къде ви е църквата, къде ви е училището?“ Там не се занимават с такива работи, там всичко е определено. За какво ще питаш? Младият момък преди да се е запознал с някой ангел, ще пита майка си къде е хлебецът, като се срещне с младия ангел, престава да пита за ядене и пиене, а пита отгде ще мине тя и накъде отива. Той ще тръгне по пътя. Туй на Земята става. В Небето не можеш да питаш един ангел къде отива друг ангел. Вие мислите, че другият свят е като този свят. И той е като този свят, но нашият свят [се отличава] с черните дупки. В духовния свят [като искат да изпитат нещо, слизат] долу. Този свят е, който раздава. Когато един ангел иска да знае какво нещо е зло, той идва тук на Земята. Когато един ангел иска да знае какво нещо е война, минава през Марс. Когато иска да знае какво нещо е страх, минава през Сатурн. Когато иска да знае какво нещо е човешко достойнство – през Юпитер. Там, като иде, учи се. Те са предметно учение. Когато изучавате овцата и вълка, те са емблема на нещо.

Сега правя разграничение. Вие искате да напуснете земния живот. Няма какво да напускате земния живот. Трябва да знаете с какво се занимава човек на Земята. С какво се занимават ангелите, тепърва има да учите. Ангелският живот е този, от който имаме проблясъците на най-приятното състояние на блаженство, което имаме. Той е ангелско състояние. Блажен може да бъде човек в годината 2-3 пъти, или някой път в десеттях години веднъж. Някой път си ял някое ядене и туй ядене произвело такова приятно впечатление, такъв дълбок усет, като че ли целият свят се е отворил пред тебе. Та казвам сега: гледайте приятните усети, които се явяват във вашия ум, хубавите работи, те са от духовния свят, от ангелите, от светиите. Онези мрачните неща, идат отдолу. Имате две течения – едно земно и едно небесно; и после едно трето течение, което произтича от нас. Всякога, когато човек добре учи, увеличава се радостта. Когато човек не учи, скръбта се увеличава. Скръбта показва, че не се учим, радостта показва, че се учим по-добре. Сега на Земята и скърби ще имате. Много работи има, които още не ги знаем. И докато ги научим, ще скърбим. Щом научим работите, не скърбим вече. Представете си, че един ангел, когато искате да ви помогне, той няма да ви помогне като човек. Ти си пътник, носиш всичкото състояние в раницата. Седнал си някъде. Минава този ангел, иска да ти услужи, взема ти раницата, без да ти каже нещо, ти ставаш и казваш: „Обраха ме“. Трябва да знаеш, че някой ангел иска да ти помогне. Той ще ти занесе раницата на мястото. Който знае, ще се зарадва, че раницата се е качила на друг гръб. Нали вие като предадете багажа на трена и като отидете на мястото, показвате само бележката и получавате

багажа. Ако не разбирате, можете да кажете, че са ви обрали. После ще видите, че куфарите пак са се намерили. Когато намерите куфарите, значи някой ангел ги е намерил. Някой път такова е лошо състоянието, че никой не може да ви помогне. Но не се минават 2-3 дена и всичката тежест, която ви е измъчвала, изчезне и се заражда един нов живот. Най-първо мислите, че няма кой да ви помогне. Явяват се 10 души кандидати. Този ангел, като видял, че имате раница, той уредил вашите работи. Когато се уреждат вашите работи, ангелите работят. Когато се заплитат вашите работи, долните работят. Щом един ангел ви помогне, той и лихви си туря на работата. Щом един от долните ти помага, той половината ще ти вземе. Ангелът като ти помогне, една придобивка ще има. И това е разликата между помагането отдолу и помагането отгоре. Като ти помагат отгоре, в знанието ще има и една придобивка. Като ти помагат отдолу, няма да ти кажат Истината, но ще имаш едно заблуждение.

Нали имате онзи анекдот. Гдето една лисица паднала в един голям трап. Седи и мисли какво да прави. Казва си: „Закъсах, ще се мре.“ Минава един голям козел и ѝ казва: „Кума Лисо, какво правиш?“ – „Много горещо ми беше горе, та слязох да се разхладя“. – „Може ли да сляза и аз?“ – „Ще ми бъде приятно да ми станеш гостенин.“ Той влиза вътре. Като влязъл в ямата, лисицата се качва на гърба му и излиза из ямата. Казва му: „Довиждане, аз пак ще дойда, да те видя.“ Та казвам: не играйте ролята на глупавия козел. Ти минаваш някой път, погледнеш някоя красива къща и се зароди желание да направиш и ти такава къща. Нямаш пари, вземеш оттук-оттам на заем и казваш ще направя къща на два етажа, та ще я дам под наем. Като направиш къщата, заборчлееш така, така ти се забъркат работите, трябва да продадеш къщата и останеш голтак. Туй е от желанието да си направиш къща. Като видиш някоя хубава къща, ти се зарадвай на нея. Иди при този, който я е направил, питай колко му струва. И ако имаш готови пари, направи си. А ти като видиш хубавата къща и казваш: „Че той като я направил и аз ще я направя“. Видиш някой учен човек и казваш: „И аз искам да бъда като него“. Като видиш учения човек, запознай се с него. Като видиш добрия човек, запознай се с него. Не е лесна работа да бъдеш добър човек. То е наука. Някой цигулар свири хубаво, попитай го как е започнал той. Трябва да проучвате, трябва да бъдете добри ученици. Не стройте воденица на малък извор. Там не можете да направите воденица, но на някоя река може да направите. С част от тази вода можете да поливате и вашата градина.

Използвайте белия цвят да развивате вашите добродетели. Раздавайте. Човек, който събира, той си почива. Черният цвят е потребен. Някой път казвате: „Тъмно ми е.“ Щом ти е тъмно, легни и си поспи. Щом станеш и усетиш, че има светлина, иди да работиш. Тогава не ги размествайте, не

употребявайте белия цвят за почивка и черния цвят за работа. Белият цвят употребете за работа. Когато е ден, работете, когато дойде нощта, почивайте. Христос казва: „Иде нощ, когато никой не може да работи“. Ще почиваме вкъщи. Скръбта е ден на почивка, радостта е ден на работа. Когато си радостен, трябва да работиш, когато си скърбен – ще се молиш, ще съзерцаваш, ще се уединиш на някое място. Когато сте радостни, не се уединявайте, излезте навън, ра[з]д[а]вайте своята радост. Когато дойде скръбта, влезте и се уединете. Имаме онази притча на Христа, където Той казва: „Ти влез в скришната си стаица“. Като влезеш в скришната стаица, то е ден на учение. Евреите сега са в скришната стаица. Парите им вземат, всичко им вземат, ограничават ги. Те са в скришната стаица. Зло ли е това? Ще си починат. Като дойде освобождението, като излязат навън, ще работят. Понеже ние сме свободни, трябва да идем да работим. Всеки от нас трябва да иде да работи за Господа. Ние сме дошли да работим. Най-първото задължение е да работиш за Господа. Той ни е осигурил през вековете, няма да мислиш за ядене, за това, за онова. Ти като свършиш работата си добре за Господа, Той ще уреди твоите работи. Ще ти даде съвет. Изпълни този съвет. Вие по някой път мислите да уредите вашите работи, че тогава да отидете, да служите на Господа. Светът може така да мисли.

Та казвам: какво сте сели във вашата нива тази година – боб, леща, жито, ечемик, ябълки, круши, череши, лозе или тютюн, или кърлеж сте сели. Тук имаме ний един кърлеж, аз я наричам г-ца Кърлежкова, студент по медицина. Някой път като нямате рициново масло, едно семенце може да вземете. Малко отровно.

Заучете песента „Изгрей, изгрей, ти мое Слънце“, една от братските песни. (Изпяхме песента.)

Някои от вас за следния път напишете нещо поетическо върху тази песен. Някои, които не могат да пишат, нека изберат и донесат по един плод, една ябълка, една круша или нещо друго. Който може да пише, нека напише, който не може да пише, нека донесе един плод.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

2ра лекция от Учителя, държана
на 30.IX.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:
** Ден на почивка и ден на радост*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_02 Скръб и радост
лекция пред специалния клас

СКРЪБ И РАДОСТ

Отче наш
Аз мога да любя

Кой беше предметът на миналата лекция? – (Каза се).

Значи вие по някой път обличате скритността с дрехата на лъжата или с преструвката. И нея считате за лъжа. Каква диагноза бихте дали, дали едно нещо е лъжливо или не? Да бъде очебийно, не предположение. Предполагаш, че някой може да те излъже. Не да предполагащ, а да знаеш, че е невъзможно нещо, защото лъжата е туй да поддържаш неща, които са абсолютно невъзможни. Човек не може да бъде по-голям от цялото, а лъжата поддържа това. Лъжата поддържа, че палецът на крака на човека е по-голям от самия човек. Това е невъзможно. Целият човек да се превърне на палец е по-възможно, отколкото палецът да е по-голям от човека. Има неща, които са абсолютно невъзможни. Лъжата поддържа, че овцата вълка може да изяде. Лъжата поддържа също, че вълкът може нивата да опасе. Всичките хора поддържат, че Господ ги е направил нещастни. Това Нему и на ум не е идвало. Той да иска да направи някого нещастен. След като направите някоя погрешка, казвате, че Господ ще ви накаже. На Господ на ум не му идва да ви наказва. Преди да сте направили погрешката, да иска да ви накаже и на ум не Му е идвало, че какво ще се ползува Той да ви наказва. Че един човек е нещастен, какво допринася нещастието? То от какво произтича? Нещастието произтича от факта, че ти е взето нещо, ограничил си се. Тия блага, които са ти дадени, взели са ги, и отнемането е произвело нещастието. Най-първо те правят цар, после те детронират. То е нещастие – ако те поставят на царския престол, гдето мислиш, че си станал нещо. Каква разлика има, че те турили на стола и после те снели? На български имате думата лъжа. В "ж" колко ъгъла имате? – 6 ъгъла. Имате този знак, това е знакът "Ел-Шадай". Знакът на затворения живот. В "ж"-то всичките ъгли са отворени. Геометрически съвсем друго значение има. В живота вече се дават условия, там има две възможности. Трябва да работиш и да страдаш. Туй, което едновременно те кара да се радваш и да страдаш, това е животът. Казваш: Аз не искам да живея. Щом човек иска да живее, трябва да приеме радостта и страданието. Вие не разбирате що е радост и що е страданието. Те са два процеса. Единият процес е от центъра към периферията, а другият процес – от периферията към центъра. В единия процес имаме артериалната

кръв, която излиза от сърцето и отива към повърхността на тялото. Другият процес е венозната кръв, която се връща от всички части на тялото към сърцето. Оттам отива в белия дроб да се пречисти. След като отиде в сърцето, пак се праща по цялото тяло. Де е лошото в това? Той е като една физармоника, като я натиснеш – свири.

Казвам: Трябва да освободите ума си от заблуждение. Най-първо вие не искате да страдате, то е едно заблуждение. То е радостта. То е ваше заблуждение. Радостта с искане не идва. И скръбта с отричане не си отива. Ти като не искаш скръбта, мислиш, че тя няма да дойде. Не, тя ще дойде. Понеже искаш радостта, тя няма да дойде. Скръбта, когато не я искаш идва. Ако я искаш, не идва. Тя, скръбта, се държи като една млада мома. Младата мома като види момък, иска да му обърне вниманието и му хвърля един мил поглед. Щом усети вече, че той я обича, тя бяга от него. И момъкът щом усети, че го обичат, и той бяга. Докато усеща, че не го обичат, иска да го обичат. Щом усети, че го обичат, бяга. Преди да са го обикнали, не бяга. Няма нищо, като са го обикнали, дали му нещо и той бяга. Вече да не се откажат онези, които (са) му дали. Понеже тя му е дала любов, бяга да го не зърне. Вие сега не искате скръбта. Обикнете я и тя ще избяга. Тя е много бедна. Щом я обикнете, щом като вземе нещо, тя веднага ще избяга, и да я търсиш, няма да я намериш никъде, може да питаш навсякъде по света, но тя се е скрила. Щом осиромашее, тя е на първо място. Щом скърбите, това показва, че сте осиромашели, сиромаси сте. Щом се радвате, тогава сте богати и тогава радостта се превръща в скръб. Аз считам самата радост един процес. Щом покажеш всичко, което имаш, ти вече си сиромах. В радостта ти имаш, богат си, в скръбта си сиромах. Тогава не отхвърляйте сиромашията. Напълни я, нищо повече. Вие отделяте скръбта и радостта. Скръб и радост, това са две състояния. Това са две форми, в които човек може да се облече: това са две дрехи. Едната дреха е нощна, другата – дневна. Скръбта носи черен цвят; радостта – бял цвят. Що е скръб? – Чер цвят. Що е радост? – Бял цвят. Но всякога бял не можеш да бъдеш. Във физическия свят бял не можеш да бъдеш, радостен всякога не можеш да бъдеш. Във физическия свят е невъзможно да бъдеш всякога радостен. Не е потребно и да бъдеш. Цигуларят през целия си живот не може да свири без прекъсвания. След като свири 2-3-4 часа, казва трябва да си почина. След като си почине, той пак може да свири. Вие туряте една философия защо трябва да страдате? Скръбта е работа. Ако не работиш, ще дойдеш в друго противоречие. Едно състояние има, което е по-страшно от радостта и скръбта, то е индиферентност. Нищо не те интересува. В скръбта поне чувствуваш, искаш нещо. Другото състояние казва: Безразлично ми е. Много по-страшно от скръбта е нищо да не те интересува. Та сега скръбта идва, за да избави човека от туй индиферентно състояние. Скръбта знае тайната как

този човек, който от нищо не се интересува, да започне да се интересува. И знаете ли как той ще почне да се интересува? Той седи на един камък, вън от камъка има празно пространство и тя му казва, тури си крака на празното пространство. Той като стъпи там, се търкули и падне. Почне да го боли нещо. Щом почне да го боли нещо, той вече не е индиферентен. Защото индиферентният от нищо не се интересува. А щом го заболи, той започва да се интересува. Сега толкоз години вие страдате и не знаете какво нещо е скръбта. Само казвате, да се махне, да се махне, а то какво ще се махне. Дай й нещо. Не се дава малко. Напълни торбата й, и нея вече я няма. Сега вие по някой път се опълчвате против Господа. Той ви е дал всичко, дал ви светлина, храна и всичко, от което имате нужда. Нямате някоя шапка и казвате: Как тъй Господ да не помисли за шапка. Шапката не влиза в плана на Бога. За пример някои хора искат да бъдат очите им черни. Защо? Някои искат да бъдат сини. Защо? Каква разлика има между черните очи и сините очи? Да кажем, вие не искате косата ви да бъде бяла или искате да бъде черна. Защо искате черна коса? Черната коса е скръб, бялата коса е радост, а в живота бялата коса произвежда скръб – а черната – радостта. Всъщност черната коса носи скръб. Ще кажете как тъй носи скръб? Черната коса показва една мазна кокошка, угоена, бялата коса показва хилава кокошка. Като дойде човекът или лисицата, коя кокошка хваща, с черната коса или с бялата коса? Като види тази, хилавата, ще каже: Нека стои. Оставя я. В живота, вътрешният живот трябва да се схване, когато дойде едно състояние, от което не може да се освободите, неразположен сте, мрачен сте, нищо не ви интересува. вие казвате: От нищо не се интересувам. Седят двама души и единият казва: Нищо не ме интересува мене, дотегнало ми е. Онзи вижда, че има нещо, което го интересува. Изважда той една златна монета, доста голяма и му я показва. Забелязва, че другият обръща внимание. Нищо не го интересува, нито да пише, нито да чете, не иска да ходи на разходка, а казва: Дай да видя монетата. Вече нещо го интересува. Щом види златната монета, заинтересува се. Щом той иска да я види, значи вече се интересува. Златото аз го уподобявам на красотата. Красотата в света е един метод за изваждане хората от едно състояние на бездействие. Някой човек, който от нищо не се интересува, като му покажеш красотата, той се интересува. Красотата показва, че има светлина, светлината е, която събужда хората, които са в бездействие, които са индиферентни към работата. Тя събужда малките семенца, събужда тревите, събужда мъртвите същества. Та като дойде скръбта в живота, вие се радвайте на нея.

В този, отворения кръг имате изходен пункт, а в затворения нямате. Вие мислите, че природата има затворени кръгове. В природата няма затворен кръг. Той е един процес, фиктивно виждане е това. Когато казвате, че сте нещастен или страдащ, то е привидно. Природата няма затворена скръб,

отворена скръб има. В природата няма затворена радост, отворена радост има. В природата няма затворена любов, отворена любов има. В природата няма затворена омраза, има отворена омраза. Всичко в природата е отворено. Вие сега създавате затворени кръгове и казвате: От мене нищо няма да стане, тогава вие не разбирате какво говорите. Като кажете от мене нищо няма да стане, това е затворен кръг. Няма затворени кръгове в природата. То е една временна илюзия в ума ви. Тия неща трябва да ги имате в умът, за да имате правилен възглед. Ако нямате правилен възглед, вие сами ще се спънете. Не искам да турите в мисълта си: От мене нищо няма да стане. Когато волът е свързан вътре в дама, казва: Аз не мога да работя. Вързан е не може да работи. Когато дойде господарят и го отвърже, впрегне го, вземе остена и той почва да работи. Та когато и вие казвате, че не може да работите, вие сте като свързания вол, обаче, като дойде господарят и ви отвърже – юларят отпред и остенът отзад – вие веднага ще работите. Вие пак ще бъдете доволни. Радвате се, че сте излезли от дама. И на нивата не е толкоз приятно, но е за предпочитане, отколкото в дама. Има една обмяна на светлината. Сега по някой път вие искате да бъдете свободни, че всички страдате от свобода. Хората, които не са свободни, не страдат. Страдат само свободните хора. Чудно е когато някой човек търси свобода, че той от свобода страда. Който има свобода, той страда. Който няма свобода, той не страда. Имаш един предмет, който не е свободен, ти от него страдаш. Камъкът не е свободен да се подвижи. Ти, свободният човек, вървиш, блъснеш се в него, удариш се, това ще ти произведе страдание. Кой произведе страданието, свободният или несвободният? Ти можеш да вземеш този камък. Казваш: Ти ще се махнеш оттам, аз съм човек, който се движи. И той ритне камъка. Но ритането не е по свобода, той го рита, понеже му е причинил вреда. Един свободен човек, ти не можеш да го ритнеш. С несвободния може да се блъснеш. Вие в себе си се блъскате с вашите несвободни идеи. Несвободните ваши идеи ви причиняват страдания. Следователно една ваша несвободна идея заобиколете я, но не я ритайте. Сега вие в сегашния живот искате ангелите да се грижат заради вас. Вие сами трябва да се грижите за себе си, понеже сте свободни. Свободният човек трябва да се грижи, но не да се безпокои. Но да съзнава в себе си възможността, че му са дадени всичките възможности той да прави каквото иска. Радвайте се на това. Сега, ако риташ една несвободна идея, тя ще ти предаде своето състояние, ще те ограничи. Същевременно, тя ще придобие своето състояние на движение, но туй движение е временно. Ще се движи до едно място и пак ще спре. Свободният човек е всякога свободен. Има и неща, които временно стават свободни. Временната свобода показва, че няма свобода, човек се е сблъскал с несвободни идеи. Когато се блъскат свободни и несвободни се ражда едно преходно състояние. Някой човек се заинтересува, после пак не се интересува. Казвам: вие сте свободни. Човек

чувствува своята свобода само при скърбите и радостите. Радостта и скръбта това са два полюса, които показват, че са свободни. Щом скърбиш, свободен си, щом страдаш, свободен си, щом престане радостта и скръбта вие не сте свободни. То е новото определение, което трябва да го знаете. Щом страдаш и се радваш, ти си свободен. Щом само се радваш, ти си наполовина свободен. Щом само скърбиш, ти си наполовина свободен. Скръбта е полусвободна и радостта е полусвободна. Двете заедно дават свобода: едното е плюс, другото е минус. Кое е скръбта и кое е радостта. Радостта ли е плюс или скръбта е плюс? Казвате, че радостта е плюс, как ще го докажете? Единият минус е изгубил своето първоначално положение и е дошъл в стълкновение, минусът винаги ще дойде в стълкновение с някаква идея. Той е бил перпендикулярен. Две същества, които са в стълкновение, те образуват плюса, минусът е сам, той не може да дойде в стълкновение. Така разглеждан въпроса как трябва да се приложи? Вие разглеждате и живота в едно статично положение. Един беден човек може да ви помогне повече, отколкото един богат, в даден случай. Един богат човек в даден случай може да ви помогне повече, отколкото един беден. При какви условия? Бедният иска да работи, богатият няма да дойде да работи заради вас. Той може да ви даде жито, може да ви даде пари на заем, може да ви даде книги, може да направи много неща, но при тази, грубата работа, която бедният може да я направи, богатият не може да я направи. Но пък и бедният човек не може да направи това, което богатият може да направи. Бедното и богатството, считани като процеси. В какъв случай бедният може да ви помогне? Аз като разглеждам богатия човек какви трябва да бъдат моите отношения и какви при сиромаха? Ако спазите отношенията си тъй, както са турени в природата, аз имам добри отношения. Ако спазя доброто отношение към бедния в дадения случай, както природата го е турила, може да бъда в едно приятелско отношение към него. Когато разбера живота на богатия и живота на сиромаха, тогава, аз съм разбрал живота. Когато не разбирам живота на богатия и живота на сиромаха, аз не съм в правата посока. Сиромахът и богатият показват пътя на вас, считайте че сиромасите, са ви учители. Един учител с тебе работи целия ден, ти мислиш, че той ти е слуга. Ти се заблуждаваш. Той ти преподава първия урок, който не разбираш, гледаш го отгоре, ти се усмихнеш, мислиш, че си по-горе от него. Ние мислим богатите по-горе от нас, а сиромасите по-долу от нас. То е заблуждение. Сиромашията и богатството са винаги по-горе от нас. И сиромашията седи по-горе от мене, и богатството седи по-горе от мене. Понеже богатството иде отгоре, а сиромашията иде отдолу, само посоката на движението им е различна. Понеже едното слиза отгоре, а другото иде отдолу, ние не ги разбираме и считаме, че едното е долу, а другото е горе. Ако обърнеш сиромашията нагоре, ако обърнеш това колело, веднага сиромашията ще стане горе, а богатството долу ще дойде.

Сега вие ще кажете: Какво нещо е сиромашията? Вие отделяте сиромашията вън от себе си. Той е един вътрешен процес, който ви подтиква към деятелност.

Каква българска дума ще турите на "индиферентен"? – "Безразличен". Имате на български "добро" и на френски "биен". Има едно различие, виждаме как французинът разбира доброто и как българинът разбира доброто. Двамата го разглеждат в две различни положения. Българинът е геометрик. За французина "биен" означава "има ли нещо за ядене". Ако има нещо за ядене, тогава е добре, "биен"; за българина доброто е, ако има нещо да се посее в градината. Французинът казва: Има ли нещо за ядене? А българинът казва: Родило ли се е нещо в градината? Онзи, който не разбира, ще каже: Как така? "В" -това е устата. Българската буква "В" не е за ядене. За французина "В" е ядене, за българина "В" е никнене. То е посятото семе, което е поникнало да даде нещо за ядене. Българинът казва: Трябва да се посее в земята. Българинът е геометрик, показва по кой начин става доброто. Сега, това са отвлечени геометрически въпроси. Процесите в природата трябва да се превръщат. Има превръщане на един процес на радостта в един процес на скръб. Изпразниш хамбара, скръбта ще дойде. Посееш нивата, ожънеш я, на нивата нищо няма да остане, хамбарът се напълва. Когато пълниш хамбара, той се радва. Когато сееш на нивата, тя се радва. Изпразниш хамбара, скръбта дойде. Тогава нивата се радва. Едновременно не може да направи нивата и хамбарът да се радва. Когато нивата скърби, хамбарът се радва. Когато хамбарът скърби, нивата се радва. Двамата да се радват едновременно не може. То е несъвместимо. Плюс и минус са два процеса, единият събира, другият дава. От единия си взел, на другия си дал. Вие искате в себе си да измените процесите на природата. Природата след като работила милиони години, намерила най-разумното в дадения случай, вие не можете да бъдете по-умни от нея. Туй, което е определено за всички същества, подчинете се и вие на този закон. Само свободният човек може да се подчини, който не е свободен, не се подчинява. Ти казваш: Аз не искам да се подчинявам, ти не си свободен. Човек, който е свободен, само той може да се подчини. Когато се навеждате надолу и вдигате един товар, какво означава? Казвате: Аз не искам да се подчиня. Ще се наведеш, свободен си да вдигнеш товара, и после ще се изправиш. Сега вие разбирате, че който се подчинява, не е свободен. Всъщност, който се подчинява, не е свободен. Подчинението на другите е друг процес. То е едно извратено състояние. Вие сами да се подчинявате, не да се подчинявате когато ви заставят да се подчините. Ние това наричаме насилие. Насилието го употребяваме при несвободните хора. Там е потребен процесът на насилието. Вземеш един камък, търколиш го, то е насилие. Насилието, там е благото. За хора, които не са свободни, насилието е да ги събуди от инертното състояние. Та първо

разберете какво значи подчинение. Не считай, че да се подчиниш, не е свобода. Ти сам да се подчиниш, то е свобода, ти се задължаваш само да направиш нещо. Искаш да направиш някаква услуга, то е все същият закон. Хиляди хора има, на които искаш да услужиш. Казваш: Ограничаваш се. Когато се ограничаваш, показваш, че не си свободен. Използувай свободата си. Някой казва: Не искам да се мръдна оттук. Мръдни ръката си. Някого го боли главата. Щом те боли главата, ти си свободен. Щом те боли пръстът, ти си свободен. Щом те болят краката, ти си свободен. Щом нещо те боли какво трябва да правиш? Тури ръката си, поглади го. Вие казвате, че никога досега не сте го милвали. Казва някой: Аз не искам да си губя времето. Щом не искаш да се губиш времето, ще чакаш. Сега вие виждате далечните причини. Щом те боли кракът, някое същество от по-висшия свят ви е свързало, нали сте виждали децата, когато хванат някой бръмбар, свържат го с конец, той хвръкне, дойде до края на конеца и падне. После пак хвръкне, после пак падне. Някой път се скъса конецът и той се освободи. Вие помилвайте крака и кажете на това дете, което е вързало крака ви: Отвържи го. Два, три пъти като му кажеш, детето ще го отвърже. Вие наблюдавате някое дете, кракът е вързан. Някое дете минава покрай някоя градина, вижда круша на дървото, спре се да гледа и разсъждава. Какво разсъждава? Разсъждава кой е създал крушата. Детето като фантазира, мисли, то мисли как да вземе крушата. Французинът не мисли като българина, той като произнесе думата "биен", мисли за ядене. Българинът като каже "добре", мисли да посади нещо на нивата. Туй дете отива в училище и е вързано за крушата. Конецът е вътрешен. Мисли по кой начин да сneme крушата от дървото. Мисли кой е най-краткият път да я вземе. Мисли, мисли, наведе се, вземе камък и хвърли да удари крушата. Ако не може да я снеме, заминава си. Втори път пак мине и вземе една тояжка и хвърли. Падне ли крушата, той я вземе в джоба си и тръгне по пътя. Ще кажете: Това са детински работи. Но това е цял един процес. Като наблюдаваш туй дете, виждаш как е работило. То е един отличен процес. Някой ще каже, че това дете е безнравствено. Това са празни работи. То хвърлило, камъкът не ударил, като хвърли пръчката, пада крушата, това е "биен", изяде крушата и посади крушата в градината на баща си. След време ще израсте една круша в градината на баща ви. След време ще израсте една круша.

Казвам: всичко в природата е създадено с цел да ни събуди, да излезем от онова инертно състояние и да разберем онова разнообразие, което съществува да намерим изходно положение. Любовта, която слиза и обичта, която излиза, влиза вкъщи, това е любов. Излизаш от къщи, това е обич. Досега всичките окултни науки са разглеждали тъй както анатомията изучава костите, всичките неща в природата служат за пособие, те са удобства. Всяко нещо в даден случай може да ти послужи.

Минаваш покрай един извор, жаден си, ще се спреш, ще пиеш. Минаваш покрай някое дърво, гладен си, има плодове, ще се наядеш. Отвориш устата, тогава влиза вътре в тебе въздухът. Затвориш устата, приел си въздуха. Казваш: По друг начин не може ли? Може и по друг начин. Може да не отваряш устата си да си запушиш носа. Ако запушиш носа и устата си, какво ще стане? Ще минеш от едно състояние в друго. Първоначално има същества, които дишат с цялото тяло, чрез всичките пори дишат. Микроскопичните същества дишат с тялото, нямат специфично дишане. Други същества дишат по два начина, дишат чрез цялото си тяло и специфично чрез устата. Ако престане да диша през порите, умира. Ако престане да диша през дробовете, умира. У човека смъртта иде по два начина: престава да диша през дробовете, престава да диша чрез порите. А в другите същества, които дишат само през порите, ако престанат да дишат през тялото, те умират. Специфичното дишане е създадено в човешката мисъл. Човешката мисъл е създала дробовете. Човек като е мислил, искал е да излезе мисълта му. Той, за да говори е трябвало да диша, да има въздух, да излязат думите навън.

Коя е сега основната мисъл? Туй, което ще ви бъде полезно? Скръбта и радостта определят свободата на човека. Тогава в Божествения свят се изявяват любов и мъдрост. Те показват посоката на движението. Любовта ще покаже живота, мъдростта ще покаже знанието. При Любовта трябва да слезеш, при Мъдростта трябва да възлезеш. Що е мъдрост? – Излизане. Що е любов? – Влизане. Щом влезеш някъде, то е любов. Щом излезеш от някъде, това е знание. Какво нещо е любовта? – Влизам да помагам. Що е мъдростта? – Излизам. Само посоката на движението се различава. Едното движение е към центъра на битието, другото движение е към периферията на битието. Щом дойде скръбта, радвайте се. Какво е тогава скръбта? В скръбта се ограничаваш. Що е радостта? – Излизаш навън. Скръбен е човекът, който се е върнал от нивата уморен. Радостен е човек, който си е починал, излиза на нивата.Сега да оставя мисълта: Скръбта и радостта са признаци на свободата. Свободен човек е само тогава, когато скърби и се радва. Естествена скръб и естествена радост има. Аз говоря за онова, което е естествено, затова да ви е приятно, че скърбите, да ви е приятно, че се радвате. Може ли при скръбта да се радваш? Може, как не. Вие сте чудни. Представете си, че вие имате една тояга от лед. Тя ви изстудила ръцете, това е скръб, аз взема тази тояжка лед, стопявам леда и образувам вода. Давам ви топла вода. Тази скръб превръщам на радост. Преди малко тя ви причини страдание от топлината ви. Вие мислите много повърхностно. Скръбта в един момент може да ви причини страдание, но в следващия момент може да се превърне в радост. Топлата вода може да я оставите да замръзне. Скръб и радост са едно. Не я изстудявайте повече, за да не се превърне радостта в скръб. Стоплете се повече, за да превърнете скръбта в

радост. Вие трябва да изучавате геометрия и математика, трябва да изучавате и приложението на математиката. Трябва да изучавате отношението на костите. Човек трябва да изучава организма си. Всичките правила на едно правилно разбиране са поставени в човешкия организъм. Ръце, крака, очи, уши, пръсти, косми. Всичко това е написана книга, в която трябва да четете, за да знаете как да живеете на земята.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

2. *Лекция* на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 2.X.1942 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

Книги:

** Скръб и радост*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_04 Хармония и дисхармония
неделя, 10 ч. Сутринта

ХАРМОНИЯ И ДИСХАРМОНИЯ

„Отче наш“
„Изгрей, ти мое слънце“
Ще прочета само няколко стиха от първата глава на Иоана, от 1-вия до 17-ия стих.
„Духът Божи“

Ще говоря за хармонията и дисхармонията в света. Кое от кое произтича?

Често се задава философският въпрос: Кокошката ли излиза от яйцето или яйцето от кокошката по-рано, но въпросът не е зададен правилно – кокошката не е вече снесено яйце, но измътено яйце, а пък яйцето е недоразвита кокошка. Плодовете най-първо се посаждат и после узряват, дървото като се посажда, най-напред снася се яйцето, плодът като узрее, пада долу. Само узрелите плодове капят на земята; на дървото неузрелите остават.

Сега, логически това е вярно. Някой път казвате: „Трябва да бъдем разположени.“ Но има две логики в света: едната – логика на Истината, а другата – логика на лъжата. Те вървят по два различни закона. Има една логика на безправието, има една логика на вечната Правда в света. Има една логика на грозотата, има една логика на красотата.

Защо ние обичаме красотата? – Понеже дава повече. Защо не обичаме грозотата? – Понеже взема повече. Защо обичаме правото? – Дава повече. Защо не обичаме безправието? – Взема повече. Защо обичаме Истината? – Внася свобода. Защо не обичаме лъжата? – Лишава ни от свобода. Следователно внася в света едни условия, а Истината внася други условия.

Някой път [човек] разсъждава логически дали думите са наредени една до друга. Една реч може да е нелогична, но не и хармонична. Когато думите следват една подир друга, то е мелодия, а пък когато една реч има не само мелодия, но мелодията има четири части и те едновременно, паралелно вървят, съгласуват се в едно, то е вече хармония, а в мелодията следват едно подир друго.

Според мен тенорът е мъжко дете, алтът е женско дете, сопранът е майката, а пък басът е бащата. Казвате: „Той е басист“ – баща е, баща на

музиката е. Сопранът, това е майка на музиката. Тенорът е големият син, пее хубаво, син на музиката е. Алтът е дъщерята.

Сега да дам друго едно сравнение. Бащата е дълбока долина. Майката е висок планински връх. Тенорът е хълмисто място. Алтът е равно поле, затуй той е останал недоразвит, прах има много, няма нещо приятно за гледане. Тенорът е хълмиста градина, плодове има. Майката е висок планински връх, виждате бели снегове. Бащата е голяма долина.

Това са сравнения сега. Който иска, върху туй може да мисли. Ако имаше тук един гениален музикант, ще направи цяла симфония от това, което казах сега; ако не е музикант, ще каже: „Дали е вярно или не?“ Ще иска да се доказва.

Когато искаш да излъжеш някой човек, тогава доказваш. Щом не доказваш, няма лъжа, щом доказваш, лъжата е там. Казва: „Доказах.“ Но ти внесе лъжата, убеди хората в туй, което не е нищо. Аз нищо не внесох, но не заблудих хората. Когато много говорите, помнете: има опасност. Аз засягам много въпроси изведнъж. Лъжата като влезе, през една врата мъчно излиза. Оставете повече врати, за да излезе по-лесно.

Но сега да се върнем към основните неща в света. От какво се ражда хармонията? Тя се зарожда от великата хармония на живота.

Защо една жена е нещастна? Нещастна е по няколко причини. Не мислете, че говоря заради вас. Аз говоря за една жена, която някога е съществувала на Земята. Вие, които сте тук, сте само отражение на тази жена, не го считайте, че е за вас. Вие носите известни неща, за които не сте виновни. Носите една фаза, когато е била млада. Някои са красиви – казвам: то са снети картини на младата жена, когато е била красива. Някои от вас сте грозннички – вие сте отражение, когато тя е била стара. Вие не сте виновати.

Сега някой от вас ще каже: „Дали е вярно?“ Всичко в дадения случай в света е вярно. Когато аз говоря, който ме слуша, е вярно; когато аз говоря, ако някой е глух, говорът ми не е верен. Някой казва: „Не го чух“ – вярно е, че не ме е чул, защото е глух. Не че аз не съм говорил, то е лъжа. Някой казва: „Ние го чухме“ – те са ме чули с ушите си.

Казвам: Едно нещо в даден случай може да бъде вярно и невярно. Някой път аз следя, когато говоря на някои хора. Някой път речта ми е много логична, той ме слуша – говоря на някой момък, слуша ме, говоря за братство. Той има възлюблена, иска да каже богата ли е. И като започне да мисли дали е богата, не ме слуша вече каквото говоря, понеже той мисли

за младата мома, за която иска да се ожени, дали е богата или не. Ако се ожени, като е богата, много добре ще живее. Ако не е богата, той ще опъва каиша. Аз зная той защо не ме [е] чул – той мисли за нещо друго.

Та казвам: В дадения случай хората логически не разбират нещата, защото има нещо, от което са заинтересувани. Туй аз не го считам за едно престъпление, защото в даден случай всеки човек се интересува от онова, което е полезно. Ако хората биха постъпили в даден случай да избират само това, което е полезно, щяха да правят много повече погрешки, отколкото сега правят. Ние правим погрешки по единствената причина: отиваш някъде, искаш да се наведеш, искаш да напълниш чувала, за бъдеще да имаш, искаш да се осигуриш за няколко години, там е погрешката. Сега, когато изучаваме миналото на хората, на място е, ако ще се ползуваме, но когато изучаваме миналото на хората, за да търсим техните погрешки, ние сме на кривата страна. Щом изучаваш добрата страна на хората, добър ще бъдеш; щом изучаваш лошата страна на хората, ще бъдеш лош – туй не е абсолютно, туй е относително вярно.

Често на мене са ми казвали: „Кажи ми една погрешка." Казвам: Ти знаеш своите погрешки. Защо ще ме питаш колко пари имаш в джоба си, искаш да познаеш дали съм ясновидец? Казва ми: „Кажи колко пари имам в джоба си." Защото ако не са толкова, колкото казвам, ще извади кесията си и ще покаже, ще каже: „Ти не говориш Истината." Аз може да му отговоря така: „Не зная колко пари имаш в джоба си, но зная колко пари имаш в банката." Кесията веднага може да изкара. Казвам, че имате около 60 000 лева в банката. Казвам му колко има в банката. Веднага в него се зарежда друга мисъл: как съм се домогнал да зная колко пари има в банката. Не мисли вече, че съм ясновидец, мисли, че някой ми е съобщил.

Често казват: „Нашият Учител всичко знае". Това не е вярно. Аз от всичко не се интересувам и всичко не зная. Мене ни най-малко не ме интересуват престъпленията на хората. Когато някой прави погрешка, мене [не] ме интересува, но когато направи някой добро, не може да се освободи. Каквото и да е направеното добро, [аз зная], но за престъпленията не зная. Казват: „Че как да не знаеш?" – Не е моя специалност, не съм специалист по това. По доброто съм специалист – всичко зная. По злото отстъпвам – други професори има по него. Аз съм слушател по тази работа. Това са ред разсъждения.

Казвам: Онези от вас, които се интересуват повече от злото, лоши стават, онези, които се интересуват повече от доброто, добри стават. Общо заключението е вярно. Ако ядеш хубав хляб, здрав ставаш. Ако ядеш мухлясал хляб, болен ставаш. Ако дишаш чист въздух, здрав ставаш. Ако

дишаш нечист въздух, болен ставаш. Малки са изключенията. Един учен човек може да направи възражения. Казваме: Въглената киселина трови хората, но въглената киселина не трови растенията. Туй, което най-трови [хората], на растенията дава храна. Иония растения, които са сочни, зелени, то е по единствената причина, че въглената киселина носи живот за тях. Не мислете, че туй е зло заради нас. Злото за едни е добро за други. Доброто за едни е зло за други. Красотата в дома много нещастия създава. Красивата жена често е бита повече от грозната. Не че е направила някакво престъпление. Бият я защо? Красивата излязла някъде, видяла друг мъж, мъжът ѝ казва: „Защо ходиш да се показваш на другите мъже?" Тъй например, според турското право, когато носеха фереджета, жената не можеше да си махне фереджето. И в живота, всички жени, преди да са се оженили, все с фереджето. Отгде започва престъплението? – Тази ханъмка снема фереджето, показва се на един мъж и тя може да се покаже и на втори после. Щом я види един мъж, има възможност и друг мъж да я види. Защо единият като я видял, е добро, а другият като види, е зло? Това са ред разсъждения, които показват какъв е редът, порядъкът на нещата.

Казвам: Злото в света произтича от доброто. Добрите хора могат да станат лоши. Лошите лоши не могат да станат, лошите добри могат да станат, в реда на нещата е. В природата съществуват два различни закона. Доброто зло може да стане – не да стане зло, но да се употреби доброто за зло. Доброто може да се употреби за добро. Злото добро може да стане и доброто зло може да стане. В Писанието се казва: „Аз съм, Който творя и добро, и зло." Какво е разбирал пророкът тогава от тия две противоречия, от тия два закона в света? Който не ги разбира, произтичат много нещастия. От изгрева се ражда залезът, от залеза се ражда изгревът. Ако Слънцето не изгрява, не може и да залязва. Щом Слънцето изгрява, непременно и ще залезе. Закон е. Щом е залязло, ще изгрее.

Щом едно тяло се движи в пространството, непременно ще имаме една хубава разходка. Но при всяко движение има възможност да стане сблъскване, може да се сблъскат две тела и да стане нещастие. Между хората, които Бог е създал, понеже всеки човек го е турил да се движи в неговата орбита, когато той се движи около някоя цел, не става сблъскване, но когато човек измени орбитата си, тогава става изключително сблъскване, което ние наричаме нещастие.

Някой път тия нещастия са големи, някой път – малки. Какво бива от една дума? Само една дума може да стане повод за война. В 1914 г. войната се отвори, че сърбите убиха един австриец. За един човек стана цял скандал, зароди се една война и толкова милиони хора се избиха, че убили едного. Не казват: „Господ да го прости", но стана една война, как тъй да го убият.

Избиха се повече от един милион хора. Какво се допринесе? Върнаха ли го този? – Не го върнаха, но и други хора избиха.

На сегашната война коя е причината? За тази война англичаните задигнаха колониите на германците и колониите на Германия станаха причина да се обяви войната. Казват: „Не може ли другояче?“ Съвременна[та] история се пише по неверни работи. От съвременна[та] история по-невярна няма. Всички неща са написани не тъй, както са. Някой описва биографията на някого, че бил много велик, никакви погрешки не туря. Казват: „Тази история не е вярна.“ Казвам: онази младата красива мома, в която се влюбва много някой момък, колко бели е причинила на майка си, колко пъти трябвало е да я мие, да я къпе, да я чисти. Сега това е завършен факт, казват: „Колко е красива!“ Знаете колко струва на майката, докато я направи красива?

Та, ние, съвременните хора, не мислим колко струваме ние на Провидението, на този Божествен принцип колко костваме, хич не мислим за това. Знаете колко скъпо струва? На Земята живееш, зрение имаш, очи имаш, всички блага имаш и си недоволен. Казваш: „Аз съм недоволен от живота и не искам да живея.“ Нищо не си платил, даром ти дават ядене, казваш: „Не искам да го ям.“ Нищо не си платил за краката и казваш, че си недоволен.

Бог, за да ни направи, за да видим колко скъпо му костваме, затова той е допуснал хората да се женят, мъже и жени, за да се научим колко скъпо костваме на Бога. Майката 9 месеца носи в утробата детето си. Бащата 20 години като работи за сина или дъщерята, те не оценяват това и казват на баща си: „Ти не си богат, да ни дадеш милион, ти си сиромах, аз трябваше да имам висше образование, ти ме направи роб на тая храна.“ Бащата не смее да му се оплаче, понеже разчита, че на стари години той ще го гледа, а на стари години синът налага баща си. Казва: „Аз ти връщам онова, което ти си ми дал. Понеже ти ме потупваше, да се научиш: втори път като се жениш, да не потупваш сина си.“ Синът бие баща си и казва: „Да не биеш синовете си после.“ Бащата, като бие сина си, ето какво трябва да му каже: „Синко, аз те бия сега, понеже ти едно време беше баща и биеше синовете си. Аз те бия като син и казвам на тебе: ти, като станеш баща, да не биеш синовете си.“ Така разсъждавам. Синът да каже: „Татко, аз те бих, понеже ти би сина си.“

Допуснете, че вие сте беден човек. Възможно ли е всичките хора да бъдат богати? Цялата Земя може ли да бъде едно море? Ако искаме да има морета и океани, трябва да има суша, да има едно разнообразие. Защото водата винаги се събира по котловините, не е в долините, а пък равнините

и полетата служат за плодородие.

Защо съществува мракът? Потребен е мракът за почивка. Потребна е светлината. Потребна е – без нея никаква работа не може да стане. Без светлина, без топлина растенията не може да растат. И ние без светлина и топлина не можем да растем. Но ако няма един вътрешен мрак, ние не можем да си починем. Онзи мир, който някои хора чувствуват, се дължи на тъмнината, в която те са обгърнати. Ако искаш ти да си починеш, направи нощ около себе си. Сега даже хората, когато се бият във война с параходи, за да не ги обстрелва техният неприятел, образуват една завеса от мъгла, скрият се зад нея, за да не ги улучат. Те вървят и завесата ги забулва.

Потребен е мракът, за да избегнем от изстрелите на нашите неприятели, които ни гонят. Защо хората стават сиромаси? За да избегнат крадците, които отиват да ги убиват. Всеки човек ще стане сиромах, за да избегне обирането.

Защо стават хората богати? Ти не можеш да направиш добро, ако не си богат. Само богатите хора могат да направят добро, само учените хора могат да дадат нещо от себе си. Глупавият, който нищо не е учил, какво ще даде? Аз казвам: Само добрият може да направи добро, само силният може да даде нещо от себе си. Безсилният не може да направи никаква услуга. Който е лош, той не може да направи услуга, той е бедняк. Който е добър, може да направи едно добро, който е умен, може да направи добро. Ако искаме да разберем живота, тия противоречия, които съществуват, трябва да ги имаме и да поставим живота в хармония.

За бъдеще аз имам една теория за музиката, която съм я прилагал. Мисля да пиша нещо върху нея, понеже като изследвам характера на българите... но се въздържам и може би още 20 години няма да говоря за това. Теорията седи в туй: Защо ти си сиромах? Има особени часове в деня, в годината има особени дни, ако изпееш „фа“ музикално, майсторски, богат може да бъдеш. Ако знаеш как да го изпееш, като вземеш лотариен билет, един милион ще ти се падне. Три пъти като изпееш „фа“, ще спечелиш милиона. Този милион никога не може да дойде, ако не знаеш този специфичен ден, този специфичен час, в който „фа“ да го изпееш.

Нищо в света не е случайно. Всички неща стават разумно и последователно. За нас, които мислим, че светът е произволен, колко други разумни същества има, и които работят. Тия растения са творения на разумни същества, които са живели преди нас. Те ги направиха. Един ден, може би [след] 1000, 2–3000 години, какво ще остане от сегашните

здания, паметници, от параходите? Разумни същества са съществували на Земята и са направили тези параходи, големите риби. Вие казвате: „Камъка никой не го е направил.“ Направил го е някой. Тия камъни, с които си градим къщите, направил ги е някой. Във вас се ражда някаква мисъл – тази мисъл не се явява за пръв път. Вие искате да обичате някого. Мислите, че от вас се е родила мисълта за обич. Но още първите, най малките същества, които са идвали на Земята, знаеха закона на Любовта. Тия мисли са родени от тях. Вашите предци, като ги повикате, те разбираха този закон. Питайте ги: „Във вашето време как сте обичали?“ Как се заражда Любовта между един човек и една череша? Като изядем децата на черешата, образува се връзка между нея и нас. Понеже нейните деца в мен ме научават как да обичам черешата. Като [видя] череша, пакост няма да направя, гледам дали има нещо за ядене, дървото няма да бутам. Ако отсека дървото, и ядене няма да има. Вие искате да се запознаете, казвате: „Защо черешата е череша?“

Ако вашият ум не може да роди една хубава мисъл, от която хората да се хранят, вие не можете да се запознаете с тях. Ако вашето сърце не може да роди хубави мисли, от които да се хранят хората, не може да се запознаете. Ако вашата душа не може да роди хубави постъпки, не може да се запознаете. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ „Трябва Моите мисли, Моите чувства, Моята Любов, която излиза от душата Ми – ако вие не се храните с тях, вие не може да Ме познаете.“ Той иска да се храни от нашите мисли. Иска да опита плодовете на нашата мисъл, на нашия ум, на нашето сърце. Тогава, щом се опита, се образува една връзка между Бога и нас. Тогава цитират стиха: „Така да просветнат делата ви пред човеците, щото които ги видят, да познаят Бога.“ Така да просветне вашият ум, вашата мисъл в света, че като ги видят хората, да прославят Отца вашего, Който е на [Небесата]. Така да просветнат чувствата във вашето сърце, че като ги видят, да прославят Отца вашего на Земята.

Ние искаме всички Господ да ни обича, вие искате някой път от Господа, които не сте порядъчни, които не сте разумни, да ви обича. Представете си, че Господ носи Слънцето в ръката [Си], като изгрее, го носи и го показва на хората и вие искате Господ да остави Слънцето и да ви помилва. Ако не го носи, какво ще стане със Слънцето? Господ ви казва: „Откажете се от това ваше желание и бъдете благодарни, че нося Слънцето. Като свърша тази работа, тогава ще ви погледна.“ Чакайте Господ да си свърши работата, че тогава да ви помилва. Казвате: „Защо е така?“ Много естествено, логически иска да говори. Чакайте да узрее плодът на дървото, че тогава да се носи плодът. Ти искаш да късаш зелен плод – не е разумно.

Във всички съвременни научни теории има такива съображения, казвате, че туй не е съгласно с нас. В какво ще бъде съгласно, в какво седи съгласието? Между двама души да има съгласие, когато и двамата пеят, единият пее тенора, другият пее бас. Единият пее хубаво и другият пее хубаво. Единият казва: „Така не се пее.“

Вие казвате: „Да живеем добре.“ Да живеем добре, то е музикален закон. Теб ти трябва някой подтик, да пееш.

Пееш алт – как ще го пееш? Какво нещо е алт? Житото, което си приготвил, ще го пренесеш, житото е алт. Плодната форма в градината, това е тенор. Хубавият сняг, най-чистият, е сопрано. Хубавата вода в дълбочините, това е басът. Басът, за да стане бас, трябва да мине водата да се филтрира, да излезе солта и да излезе чистата вода. И снегът трябва да се филтрира отгоре. Тогава, като се филтрира хубаво от високите планини, слизат благата и тогава ние имаме в плодните дървета нектара на сопрана. За мене плодът [на] една круша или плодът на една ябълка е отличен сопрано. Хубава вода, която извира, това е басът, филтрирана е тази вода. Виждали ли сте как тече хубава вода? Казва: „Какво пееш?“ Тя като тече, отличен бас е. В природата баса го слушам в изворите, сопрана го слушам в гласовете.

Вие ще кажете: „Ти си напреднал човек, ами ние?“ Аз съм напреднал, понеже снех всичките була. Вие с много була ходите. Снемете булата – нищо повече. Понеже имате голямо богатство, образува се вашата каса. И сега, като се изпразни от вашите каси богатството, не смеете да ги отворите, чакате да ги продадете, да вземете нещо. Едно време бяха пълни, сега са празни. Вие искате и сега да накарате хората да вярват, че вашите каси са пълни. С празни каси не се занимават хората. [В] пълните колко пари имат, не знаят и в празните колко пари има, не знаят.

Какво знание има в това да ви кажа, че нямало нищо в касата? Ако аз ви кажа, че в тази каса има 25 000 лири стерлинги, това е едно знание, но тия пари са изхарчени, касата е празна – какво знание е това? После, може да ви кажа, че тази каса едно време беше празна, нямаше петаче в нея, сега има 25 000 лири стерлинги и те са предназначени за благотворителни цели. В касата са тия пари, те са собственост на вас, но това не е вярно. Вярно е, че касата е негова, вярно е, че парите са в неговия дом, но че парите са негови, не е вярно. Онзи, който ги постави, ги завеща за благотворителни цели. Тогава скъса документите и той ги счита за негови. Така не се говори.

Ние, съвременните хора, сме скъсали всички документи, които Бог ни е

дал, и казваме: „Всичко е наше, и умът е наш, и сърцето е наше.“ Това не е вярно. Умът е даден да правиш добро, сърцето е дадено да правиш добро, душата ти е дадена да правиш добро, тялото ти е дадено да правиш добро. Така седи въпросът. Ти си скъсал тия документи и казваш: „На мен всичко ми е дадено да живея и да се наслаждавам.“ Не е вярно това, така не се говори.

Как се проповядва? Едно време защо умря Христос? Че умря, е вярно, но защо вие поддържате едната страна? То е наполовина вярно. Христос, Който е живял и умрял преди 2000 години, Той умря, но и сега живее. Защо вие поддържате, че преди 2000 години е умрял на кръста, а сега не поддържате, че живее?

Ти изтезаваш своя слуга и казваш: „Вярваш ли, че едно време Христос умря?“ Казвам на този господин: Ами ти защо не Го слушаш? Ти вярваш ли, че Той е жив? Че като изтезаваш слугата си, че Той те гледа! Той казва: „Не изтезавай този човек като Мен.“ Защо умря Христос? Христос казва: „Не правете на другите това, което едно време направиха на Мен. Не заковавайте хората на кръста, не ги бийте, както Мене биха, не ги плюйте, както Мен плюха. Не правете това, Аз го зная.“

Сега ще ви чета „Пробният камък“ из книгата „Светът на Великите души“.

В теорията на бъдещата музика седят следните неразбрани работи: ако аз умножа трептенията на основния тон в сегашната музика на две, ще получа един резултат, ако умножа на 4, ще получа друг резултат, ако умножа на 5, ще получа друг резултат, ако умножа на 6, 7 – резултатите са други. Който не знае, ще каже: „Как се умножават тоновете?“ Ако умножа „ре“ на 2, 3, 4, 5, 6, ще имам различни резултати. Всичките тонове като се умножават, се добиват такива резултати, които са в хармония – да подобрят живота. Вие всички умножавате с числа, които са в дисхармония и се получава един дисонанс в природата. Трябва да знаем как да умножаваме.

Тайна молитва

2-ра беседа, държана от Учителя
на 4.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_10_04 Важни и належащи неща
утринно слово

ВАЖНИ И НАЛЕЖАЩИ НЕЩА

„Отче наш"
„В начало бе Словото"

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Един учен равин във времето на Христа – Никодим, идва да конферира с Христа върху един много важен въпрос. Речта е била много дълга. Тук имаме само една малка извадка. (Учителят прочете главата.)

„Духът Божи"

Всички неща в света са важни, но всички не са еднакво належащи. В нашия физически живот е необходимо дишането. За ядене можеш да търпиш ден, два, три, десет, четирийсет дена, но ако не дишаш няколко минути, изгубваш съзнание. Необходима е човешката мисъл, човешките чувствания и човешки действия. Да кажем, говорим за човешката мисъл. Едва сега започваме да изучаваме какво нещо е човешката мисъл. Как човек мисли, много хора не знаят. Всичко, каквото правим, то е по навик. Дядо ни така мислил, баба ни така мислила. Какво мислил дядо му? Той мислил за нивата. Баба му мислила за къщата. Като е била млада мома, мислила за къщата. Някои жени не мислят за къщата, някои искат да я наредят, да я почистят, а някои не мислят, не им трябва. Ако имаш една къща, тя е временно нещо, ти със себе си не можеш да я вземеш. Ако тръгнеш за странство, както е наредена, ще я оставиш. Килимите, столовете не можеш да ги носиш. Никодим идва сега при Христа и както четете тази глава, ще кажете: „Има неща, които не са писани." Христос казва: „Ако не се роди човек изново..." Какво зависи от раждането? Много зависи от раждането. Много пъти трябва човек да се ражда. Ако се родиш като риба, какво ще научиш? Ще се научиш да живееш и да плаваш из водата. Ако се родиш като пиле, ще се научиш да хвъркаш. Ако се родиш като някое млекопитаещо животно, ще се научиш да ходиш по земята. Ако те посеят като дърво, ще се научиш как да растеш. Главата ти ще бъде заровена в земята. Не важи аз какво мисля. Не важи какво мислиш? Не важи какво дишам. Но както дишаш, ти такъв ще станеш. Ако дишаш чист въздух, здрав ще бъдеш, ако не дишаш чист въздух, ще се разболееш. Някой казва: „Не важи какво ям." Важно е какво ядеш, такъв и ще станеш. Ако ядеш свинско месо, ще добиеш свински характер. Ако ядеш говеждо месо, ще

добиеш говежди характер. Ако ядеш охлюви, навиците на охлювите ще влязат в тебе. Ако ядеш заешко месо, ще добиеш навиците на заека, страхлив ще станеш.

Аз ще ви приведа един пример и ако го изтълкувате буквално, съвсем друг характер ще вземе речта ми. Вълкът защо обича овцете? Понеже той има много груб характер, много умен е, като стратег нападение разбира военното дело. Той яде овца по единствената причина да стане по-мек. Казва: „Много груб съм.“ Като изяде една овца, става по-мек, не е така груб. Че е груб, се вижда, че като намери едно стадо овце, ще издави десет, двайсет, трийсет овце и ще каже: „Вие сте причина за моята жестокост. Досега не ме научихте да живея по-добре.“ Сега мнозина от вас искате да бъдете добри. Какво нещо е доброто, не го знаете. Мислите, че доброто е като водата да я вземеш отнякъде. То мяза малко на вода, но не е вода. То мяза на светлина, но доброто не е светлина. Мяза на камък, но доброто и камък не е. Доброто мяза на дърво, но не е дърво. На хиляди работи мяза, но не е. Едно качество има доброто – доброто има една черта, че навсякъде гарантин става. Като го туриш, като дойде друг, не отстъпва от думата. Доброто думата си назад не взема. Мислите ли, че един човек, който взема думата си назад, е добър? Не е добър. Тъй щото имате един копринен конец, много тънък. Имате копринено въже. Еднаква цена ли имат те – дебелото въже и тънкият конец? Дебелото не се къса така, затова е добро, тънкото се къса, то не е така добро. Какво вас ви интересува да се обяснява доброто като някое въже? Представете си – един художник рисува човека. Някой път нали имате желание да ви рисува някой художник и като се видите на картината, ви е приятно. Някой човек дава пет, десет, двайсет хиляди лева да го нарисуват и като го нарисуват, тури портрета като някоя светиня вкъщи. „Какво, много е красив дядо ми.“ Много красив бил, фотографиран е като негър с черен цвят. Казвам, къде виждате красотата – черен дядо? Някое дете, като види ореха, отвън е корав, но туй дете е ясновидец. Прониква и казва: „Отвън не е хубав, но отвътре орехът е хубав.“ Детето има разбиране за съдържанието на ореха.

Сега често говорим: родени по плът и родени по Дух. Родени по плът, това е твърдата черупка на ореха, само черупка има. Роденият по Дух е ядката вътре. Ако извадиш ядката и туриш черупката в земята, тази черупка не може да произведе себе си. Роденият човек по плът, той е черупка. Роденият по Дух – съдържанието, което носи живот. Та казвам, роденият човек по плът е костелив орех, съдържанието го няма. Казвам, когато дойдем до плътския човек, имаме само черупка. Един човек ви обещава нещо, но нищо не прави, това е черупка. Вие често падате в онова положение, казвате: „Да ядем.“ Съгласен съм. Аз съм първият, който ям. Казвате: „Да печелим пари.“ Аз съм първият. Повикат го някъде на гости,

той е все първият. Най-сетне му казват: „Хайде да идем на работа, на нивата да работим.“ Той казва: „Аз досега все пръв, пръв, вие вземете сега инициативата да работите.“ За лесните работи всички ний сме първи.

Сега важното в живота кое е? Една майка иска да стане майка, но кога тя ще стане майка? Може да бъде майка на една черупка. Тя роди едно дете, и то умре, то е черупка. По плът роденото е черупка. Има желание да умре, защото по плът се е родило. Черупката изчезва, както когато зимно време падне снегът и като дойде топлината, той се стопи. Родените деца по Дух не умират. Следователно детето, което майката е родила и не умира, то е по Дух родено. Туй, което е родено по плът, умира. Христос казва: „Роденият по плът ще умре, ще изчезне, не може да се ползва от живота. Роденият по Дух ще влезе в Царството Божие.“

Кои деца влизат в училището? Способните. Онези деца, които са недъгави, недоразвити, не могат да влязат в училището, в Царството Божие. Само роденото дете по Дух може да влезе в Царството Божие, понеже Царството Божие е училище, в което човек трябва да влезе да се учи, да влезе човек и да ползва от всичките блага, които Бог е внесъл в Царството Божие. Сега под Царство Божие разбираме не само да бъдеш гражданин, то е черупката на нещата. Тогава аз бих казал според сегашните разбирания така: ако човек не се роди по закона за обичта и любовта, той не може да влезе в Царството Божие. Деца, които се раждат без любов и без обич, са неспособни и недъгави. Всички хора, които са недъгави, лоши, са родени без любов, родени са по плът. Всяко дете, което е родено от любов и обич, то е по Дух родено, и тия деца са способни и всичко постигат. Та сега ви казвам: ако не сте способни, аз не ви казвам защо сте неспособни, значи нямате майка и баща. Баща ви е любовта, който дава, майка е обичта. Ако ти не си роден от баща, любов, който дава, или майка, обич, която приема, от тебе нищо не става. Някои ще кажат: „Как да се родя?“ Как да се родиш? Вземете един художник. Той има всичките бои, от които са направени картините. Той има четки, има платна, има всичките материали, да направи картината. Елементите за картината съществуват, но трябва някой човек, който да ги направи. Най-първо, човек се ражда по плът. Ти съзнаваш, раждаш се, трябва ти нещо. Ако ти намериш Бога, ще се родиш втори път. Христос казва на Никодим: „Роден си, но ако не се родиш изново, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Казва му: „Как може стар човек да се роди отново?“ „Ти си учител Израилев, и това ли не знаеш?“ Не му отговорил на това Никодим. Вие сега имате теорията за прераждането, че един човек от един живот се преражда във втори, трети и т.н. Това са съвсем други работи. Родил се някой преди сто години, после след двеста години пак се родил. Това не е духовно раждане. Това са черупки. Ражда се така стотина пъти, и нищо не помни, казва: „Какъв бях в

миналото?“ Казвам, в миналото беше едно дърво, което имаше сто метра височина, имаше 60 метра диаметър вътре, голямо дърво с големи корени. Казва: „После какъв бях?“ После беше един сом в морето, имаше 40–50 метра дължина. „След това какъв бях?“ Казвам, беше един от големите мамонти, имаше 18 метра дължина. Но това е външната страна. Направил си една голяма къща, казва: „Аз съм съградил.“ Че какво си съградил? Нищо не си съградил. Ако носиш един кожух, какво си добил зимно време? Или ако носиш една тънка дреха, какво си добил? Това са външни условия. Казвам, животът започва, когато баща му представя любов и майка му обич. (На една сестра ѝ стана лошо.)

Имате ли ясна представа на какво се дължи туй, някой път човек припада, някой път човек от страх припада и изгубва съзнание. Когато турите восък при огъня, какво става? Започва да се топи. Защо се топи и изгубва своята форма, омеква? Всички онези от вас, които искате да станете ясновидци, ще минете през този процес. Човек, след като иска да стане ясновидец, започва да припада. Тази сестра се е мъчила по изкуствен начин да стане ясновидка, да излезе от тялото и отива да разглежда живота. Аз като говоря, иска да излезе и да провери работата. Когато един учител говори за ябълката, за ореха и казва, че тук наблизо има градина с ябълки, орехи, той разправя на децата, а те излизат да проверят, да видят дали това, което казва учителят, е вярно. Важно е да има нещо, което да ни интересува. Да кажем, ако един човек от музика не се интересува, защо? Защото е глух. Един човек от красотата не се интересува, защото е сляп. Друг не се интересува от мириса на цветята, защото обонянието му не е развито. Някой не иска да яде, защото вкусът не е развит. Та казвам, за да се интересуваме, трябва сетивата ни да са развити. Ако умът не е развит, липсва нещо, ако сърцето не е развито, липсва нещо и ако душата не е развита, пак му липсва нещо. Има нещо, за което аз всички мога да ги заинтересувам. Някои от вас сте стари, и аз кажа: аз зная как да се подмладите. Кой от вас не иска да се подмлади и да стане на 19 години? Някои от вас сте болни, и аз казвам: аз зная да церя всички болести, здрави може да станете. Някои от вас сте сиромаси, не сте добре облечени. Казвам: аз зная как да станете богати. Веднага всички се интересувате. Я да ви разправя где има богатство, нито един няма да остане тук. Да ви кажа, че еди-къде си има голямо заровено имане, всички ще тръгнете оттук с торбите, нито един от вас няма да се откаже. Всеки ще вземе една торба и ще тръгне. Не е лошо, хубаво е това. Или при сегашните условия, ако ви кажа къде има хубав хляб по две кила и ви кажат, че го дават свободно, кой няма да иде? На онзи край на София да е, ще идете. Даже и недъг да има, хляба пак ще го вземете.

Казвам, туй, което е необходимо за човека, е съществено. Няма нищо по-

красиво в света да носи човек живот в себе си – този, щастливия, живот, който носи всичките блага. Ние често не оценяваме изгряващото слънце по единствената причина, ние не оценяваме светлината, понеже ни липсва нещо. Човек, за да бъде доволен, в същото време трябва да има основните неща. Един цигулар, на когото цигулката му е хубава, струните му са хубави, има хубав лък и тонът на цигулката е хубав, той може да свири. Ако две от струните са скъсани, той вече не е разположен, на две струни не може да се свири. Ако човек има едно ухо развито, той е музикант. Ако има развито око, той е художник. Ако има хубаво развито обоняние, той е интелигентен човек. Всички хора, които са интелигентни, в тях обонянието действа, то събужда човешката интелигентност. Онези хора, в които вкусът е развит, те имат обходата, която зависи от яденето. Наблюдавайте: както човек яде, такава е и обходата му. Ако видите, че един човек яде бързо, и обходата му е такава. Седи някой разположен, и обходата му с хората му е такава. Ако бързо яде, всичкото му е бързо. Най-първо, човек, за да яде, не трябва да бърза. Като седне да яде, да почине, да погледне, да му е приятно яденето. След като яде, той ще има отношение с хората. Както е ял, така и ще се отнася с хората. Защо трябва да ядем? За да се научим как да се обхождаме с хората. Защо трябва да разбираме уханието си? За да се научим да оценяваме хората. Защо трябва да бъде развит слухът ни? Един човек, още като го слушаш, като изкаже първата дума, да знаеш какво се крие в него. После защо обичаме хората? Човек като те погледне, знаеш какъв е. Знаеш дали обича истината, или не. Казвате: „Този човек не ми харесва.“ Аз съм виждал жени, които, като дойде някой гостенин вкъщи, казват на мъжа си: „Не ми харесва този човек.“ Тя не е учила физиогномика, селянка е и казва само: „Не ми харесва този човек.“ В погледа на този човек има нещо. Турците имат една поговорка: „Тебе гледа, мене вижда.“ При сегашното развитие ние не се интересуваме какви са хората. Най-първо, всеки се интересува от своето развитие. Всеки един от вас трябва да знае какъв е. Не какви са хората, но той какъв е в дадения случай. Да ни интересува онзи, който пее. Но нас да ни интересува повече можем ли ние да пеем. Важно е как мислят хората. Но ние трябва да се интересуваме ние как мислим. Туй, което ти мислиш, туй, което ти чувстваш, както ти постъпваш, така ще се реализират нещата. Ти с мисълта си в себе си ще дадеш условия и в своите чувствания. Както чувстваш, създаваш себе си и както постъпваш, всичко това влиза в градежа. Сега се отклонява вашето внимание. Казвате: „Как да разбираме тази работа?“ Аз ви казвам как да разбирате тази работа. Аз ви давам на всинца по десет сливи от най-хубавите, за да позная характера ви. Колко от вас ще посеят тези сливи? Някой от вас ще изяде всичките и ще хвърли костилките. Но има едно правило: като изядеш сливите, и десетте костилки ще идеш да ги посадиш на най-хубавото място. Аз се интересувам тия костилки как ще израстат и както израстат, тия сливи ще

покажат твоето бъдеще. Ако тия костилки израстат и започнат плод да дават, от тебе човек ще стане. Ако ги посееш и от тях нищо не може да стане, няма да ти върви. Някой път нали искате да ви гадаят. Аз да ви гадая. Посей една череша, да видиш здрав може ли да бъдеш. Посей една слива, да видиш умен може ли да бъдеш. Посей едно цвете, което става жълто, да видиш умен може ли да станеш. Посейте някои дървета и вижте как ще изникнат. Тия дървета имат връзка с вас. Тук имаше една сестра – млада, но бедна беше. Като нея по характер няма друга, сама си проби път. Беше свършила само трети клас, после свърши гимназия и университет свърши със своя труд. Като взехме нашето място тука, дойде и пося четири–пет вишни. Те израснаха и станаха най-големите. Казвам, ще стане нещо от нея, щом вишните вървят и плод дават. Един ден тя ми казва: „Да ги поокастрим.“ Казвам ѝ: „Ако окастрим твоите вишни, и теб ще окастрят.“ Та се отказа. Искаше да ги окастрим, понеже много големи станали. Не е хубаво да се кастрят. Всяко нещо, което вие направите, то има отношение към вашия живот. Ако напишете поезия, тя има отношение към съгражданите на вашия живот. Ако мине хубава мисъл, тя има отношение към съгражданите на вашия живот, зависи колко дълго време ще остане във вас. Колкото по-дълго време остане, толкова по-добре. Едно добро чувство, че колкото по-дълго време остане във вас, толкова по-добре. Една постъпка, която по-дълбоко оставя своята топлина, прави добро във вас. Сега аз не искам нещата да станат във вас по навик. Аз съм готов да изучавам един занаят, но да няма еднообразие. Един български свещеник ми казваше: „Аз втори път поп не ставам, всичко друго мога да стана. Умрял някой, кадя му с тамян. Роди му се дете, с тамян кадя. Този тамян вече ми омръзна, кандилницата не искам да я видя.“ Това вече е занаят. Да кадиш един път с кандилницата разбирам, но във всички случаи да кадиш... Жени се някой, кади. Умре някой, пак кади. Живият да го кадиш, но умрелия защо да го кадиш? Живите, като кадиш, миришат тамяна, ами умрелите? Та казвам, не ставайте еднообразни. Някой казва: „Да бъдем много набожни, то е занаят.“ Да бъдеш набожен, не е живот. Животът по същност е любов и обич, един непредвиден процес, всички Божии блага, които се проявяват. Религията е една форма. Влизаш в църквата да се прекръстиш, да стоиш като истукан и да гледаш, после пак да се кръстиш. Ще четеш една молитва, после два–три пъти. Една молитва по един и същ начин не я чети.

Вие казвате: „Нямам настроение.“ Не се водете по настроение, опасна работа е. Ти казваш: „Аз ще се моля само когато времето е хубаво.“ Колко дни през годината ще имаме хубаво време, когато трябва да се молим? Ако има малък облак, нямате настроение. Ако една мома се накичи само когато има настроение, когато види един хубав момък, колко пъти ще се облече хубаво. И грозния като види, пак да се облече. Та казвам, човек

всякога да се моли, че дъжд валяло, че било облачно, всякога той трябва да се моли. Молитвата е дишане на душата. Вие считате, че е заблуждение, а то е една необходимост да се молиш. Дотогава, докато дишаш на земята, трябва да живееш. Щом престанеш да дишаш, ще напуснеш земния живот. Човек доста се моли и е свързан с духовния свят. Не считайте, че молитвата е едно задължение по закон. То е нещо, което трябва да правите без закон, с любов. Ще дишаш, ще се молиш, не като задължение, а като една привилегия – да ти е приятно, че се молиш. После когато се молиш, молитвата да бъде нова. Няма за какво да се молите някой път. Един ден ще се молите сливите да израстат. Втория ден ще се молите черешите да израстат. Третия ден ще се молите гроздето да стане. Четвъртия ден ще се молите житото да стане, царевицата да стане, реките да потекат, цветята да цъфнат, птиците да хвъркат, облаците да дойдат. За всичко ще се молите. Вие се молите еднообразно: „Господи, моля ти се да бъда здрав." На другия ден пак: „Господи, да бъда здрав." Това не е молитва. Човек е здрав, когато сливите растат. Човек е здрав, когато черешите растат. Човек е здрав, когато реките текат. Човек е здрав, когато вятърът вее. Човек е здрав, когато слънцето грее. Човек е здрав, когато звездите изгряват. Казвам, всичко в света, когато работи, и човек работи. Когато всичко заспива, и човек заспива. Ако слънцето един ден престане да изгрява, и човек ще престане да живее. Като ставате сутрин, да ви е радостно. И гледайте каква мисъл ще дойде в ума ви, какво чувство ще дойде в сърцето ви и каква постъпка ще направите. Една постъпка аз я намирам гостенин. Една мисъл, която дойде сутринта, тя е гостенка, жива е мисълта. Дотогава, докато гости идват във вас, вие сте в добро положение. Казвате: „Защо е така?" Когато престанат посетители да влизат в един бакалин, какво значи? Докато влизат и се увеличават гостите, всичко върви. Като започнат по-рядко да посещават, не върви. Ако в годината само един го посети, какво ще стане с него? Той ще напусне бакалницата, ще фалира. Та казвам, радвайте се на всяка мисъл, която влиза във вашия ум и носи известен капитал, носи известно благо. Всяко чувство, което прониква в сърцето, носи известно благо и всяка постъпка носи благо. Радвайте се на вашите мисли, радвайте се на вашите чувства, радвайте се на вашите постъпки. Колкото повече от тях идват, толкова по-добре. Тъй трябва да се разглежда въпросът. Казвате: „Той мисли много хубаво." Радвайте се, че той мисли хубаво. Щом аз мисля хубаво, и всичките хора могат да мислят хубаво. Щом всичките не мислят хубаво, то е въпрос дали аз мога да мисля хубаво. Ще кажете: „Как тъй?" Аз изхождам от следното: щом Бог мисли добре, и аз мисля добре. Щом Бог не мисли добре, и аз не мога да мисля. Причината на мисълта е Бог. Щом Той мисли добре, и аз мисля. Щом Бог в мен се проявява добре, и във всичките хора може да се прояви. Щом Бог в мен не се проявява добре, то е въпрос. Щом Бог мисли добре, никой не може да каже: „Аз не мисля добре." Ако вие вярвате, кое ви препятства да

мислите добре? Казвате: „Аз не вярвам в Бога.“ Щом не вярвате, то не е добро. Казвате: „Аз не мога да мисля.“ Ти не си добър. „Аз не мога да чувствам.“ Ти не си добър. „Аз не мога да постъпвам.“ Ти не си добър. Мисълта, която излиза от Бога, ни свързва с Бога. Любовта, която излиза от Бога, ни свързва с Него. Светлината, която излиза от Него, ни свързва с Него. Всичко, което излиза от Бога, ни свързва с Него. Това са нишки. Писанието казва: „Привлякох ви с нишката на любовта.“ Когато Бог ви привлича с тази нишка, не се дърпайте назад. Още с най-малката нишка, като потегли, тръгнете по тая нишка.

Търсите оня свят. Казвам ти, като умреш, на оня свят няма да отидеш. Ако приживе не си бил на оня свят, и като умреш никак няма да идеш. Виждам, като ще идеш на оня свят, гледам живите къде отиват. Обикна един човек, аз съм в оня свят. Възлюбя един човек, аз съм в оня свят. Имам вяра в него, аз съм в оня свят. Имам надежда в него, в оня свят съм. Милостив съм, в оня свят съм. Добър съм, в оня свят съм. Ти добър не си, как ще бъдеш в оня свят? Оня свят е на добро, оня свят е на любовта, оня свят е на обичта, оня свят е на светлите мисли, на добрите чувства. Може ли цветя да цъфтят без светлина и без топлина? Някои казват: „Не може ли без любов?“ Вас ви е страх от любовта. Ти, като обичаш, си в оня свят. Като обичаш и като любиш, ще си в оня свят. Туй трябва да бъде новото разбиране – който люби, е влязъл в оня свят. Който люби, винаги приема Божието благословение. Не може човек да иде в оня свят, да се върне на земята и да не бъде здрав.

Имайте предвид, че здравето на човека зависи от степента на неговата любов. Всичко онова, което ние имаме, зависи от степента на любовта. Тогава защо ще търсите здравето по лекари? Ако обичате хляба, здрави ще бъдете. Ако обичате черешите, здрави ще бъдете. Ако обичате сливите, здрави ще бъдете. Камъните, ако обичате, здрави ще бъдете. Някой път вие не обичате камъните. В камъните е скрита мощна енергия. Тия камъни са кредитори на всичките бъдещи растения. От тия камъни ще излезе енергия за онова, което те ще дадат. Камъните, които в миналото се разпръснаха, върху тях живеем. Сегашните камъни, които ще се разпилеят върху здравето и бъдещето на хората, ще бъдат. Не зависи ли здравето на детето от здравето на майката? Като се разпръснат камъните на майката, детето остава здраво. Ако на тази майка не се разпръснат нейните камъни, ако тя не даде своята енергия, как ще бъде здраво детето? Аз вземам думата разпръскване. Когато майката разпръсква енергията от камъните, детето е здраво. Ако майката пази здравето на камъните си, децата никога не могат да бъдат здрави.

Има нещо, за което аз бих ви говорил. Може да ви кажа от какво

произтичат нещастията на хората. Закон има – ако един баща е лъгал много моми, или бездетен ще остане, или децата му ще мрат. Ако той обича само една мома и се държи заради нея, държи се чист с нея, той в дома смърт няма да има. Често в семейството децата започват да мрат. Ако майката хвърли око на някой друг мъж, кои умират? Мъжките умират. Ако бащата хвърли око на някоя жена, момичетата умират. Това са данни. Щом ти пренесеш любовта си от един човек към друг, онзи човек, от когото вземеш любовта си, няма да живее. Трябва да разбирате. Щом милваш цветята еднакво, те растат. Любовта е еднаква за всички цветя. Щом на едно цвете наливаш вода, а на друго не наливаш, едното ще изсъхне. Онова, към което имаш любов, то вирее, а другото умира. Някои от вас сте такива градинари, не поливате всички цветя. Гледам, някоя сестра дойде до някое цвете, полее го повече, а друго полее го по-малко и си замине. Поливайте всички цветя еднакво, обичайте всички хора еднакво. Всички трябва да живеят. Не е въпрос на външната красота. Всички трябва да живеем. Красотата отпосле се добива – тя е друго изкуство. Най-първо, за да има живот, любовта трябва да бъде еднаква и обичта да бъде еднаква. Във всеки дом се раждат раздори от нееднаквата любов. Майката обича едното дете повече, другото по-малко. Всички нещастия от какво произтичат? Всички нещастия на Якова от какво произлязохa? Той обичаше Йосифа повече. На него направи по-хубава дреха и другите синове не бяха доволни. Всички нещастия дойдоха от чрезмерната любов към Йосифа. Ако някого обичате вкъщи повече, ще дойде повече. Ако обичате всички еднакво, ще имате Божието благословение. Засега вие вкъщи когото трябва да обичате, не го обичате. Когото не трябва да обичате, него обичате. Хората обичат дявола повече. Бог им е дал всичките благословения и казват: „Дали съществува?“ Като дойде дяволът, всички вярват. Тогаз виждам понятията ви.

В нашите ръце седи ключът на нашето здраве, на нашето умствено и духовно развитие. Бог в нас е вложил ключа и ако тия ключове, които Той ги е дал, ако не ги употребим, казва: „Взехте ключовете на Царството Божие, че нито вие влизате, нито другите пущате.“ Ние имаме ключове, и не ги употребяваме. От теб зависи да бъдеш умен човек, трябва да обикнеш книгата. Щом обикнеш книгата, ще четеш, умен човек ще станеш. Щом обикнеш добрите хора, ти добър ще станеш. Щом обикнеш здравите хора, здрав ще бъдеш. Толкоз проста работа е. Обичайте не хилавите хора. Болният болен да не обича. Аз, ако съм болен, не искам болен да ме обича. Здравият да обича болния, че да стане здрав. Не болният да обича здравия, че той да стане болен. Болният болен да обича, изключете това, болният здрав да обича и здравият болен да обича. Казвате: „Здравият здрав трябва ли да обича?“ Ами как е казано да възлюбиш Господа? Бог не е ли здравият, най-силният, ние трябва да Го

обичаме. Ние сме здрави. За да поддържаме нашето здраве, трябва да обичаме здравите. Ние трябва да обичаме Бога, за да се поддържа в нас здравето. Ние трябва да обичаме Бога, за да се поддържа нашият ум. Ние трябва да обичаме Бога, за да бие нашето сърце. Ние трябва да обичаме Бога, за да поддържа силата на човешката душа. Така седят тия елементарни работи. Ако ги напуснем, тогава идат всички нещастия в света. Какво ще се колебаем има ли Господ, или не? Господ движи хората. Всеки ден ни заобикаля и ние казваме: „Къде е?“ Един ден един ми казва: „Къде е Господ?“ Казвам: „Ела с мене и ще ти Го покажа.“ Заведох го при една узряла череша и казвам: „Ето Го, ето Го Господ, яж сега.“ Той гледа черешата. Казвам: „Яж без никакви теории. Искаш да знаеш къде е Господ.“ След като се наяде с черешите, имаше много хубаво разположение. Казвам: „Много хубаво разположение имаш. То е Господ.“ Като няма череши, няма Господ. Като има череши, има Господ.

Идеш при някой извор, извира хубаво. Пий от извора, там е Господ. Пресъхне изворът, няма Господ. Казвам, във всеки един човек, който живее, там е Господ. Като мислим, Господ е в нас. Като чувстваме, Господ е в нас. Като сме здрави, Господ е в нас. Та казвам, така трябва да гледате. Сега ставаме болни. В болните хора Господ няма. Писанието казва: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Живите Господ ги е напуснал, затова умират. Един ден, като дойде, и умрелите ще оживеят. Щом дойде Господ при тях, те ще оживеят. Умрелите един ден Господ ще ги посети. Защо умират хората? Защото не обичат Господа. Всеки един човек, който не люби, ще умре. Всеки един, който не обича, ще умре. Категорично е това. Всеки човек, който люби, ще оживее. Казвам, обичайте и любете постоянно, ще оживеете. Не само Едного в скришната стая да Му пишете писма, че ви гори сърцето за Него. Аз, като погледна слънцето, се радвам, обичам всички. Туй слънце на всички праща светлина, не оставя едно камъче да не прати един лъч, един любовен поглед. Казвам: „Много добре постъпваш, и аз ще бъда като тебе.“ Туй, което излиза от мене, е всички да обичам. Ако слънцето може да обича всички, защо и аз да не обичам? Щом слънцето може да обича всички, и аз мога да обичам всички. Щом Бог обича всички, и аз може да обичам всички. Туй, което слънцето всеки ден прави, и ние да го правим. В туй седи здравето, разумността, добротата и основата на човешкия живот.

В какво се ограничава нашата любов? Кога водата изгубва своята сила? Когато влезе в някоя стомна. Тогава водата става специфична. Искаш да дадеш вода само от своята стомна. Стомната е специална любов. Щом водата влезе в извора, става обща. При извора тя е готова да даде на всички, а през стомната дава само на близките. Извадете вашите стомни и излейте водата. Наливайте нова вода, по десет пъти да идете на извора, ще

бъде добре. Не взимайте вода от стомните, но от извора. Туй да бъде подбуждението. Вие казвате: „Както дядо ми любил.“ Дядо ти беше стомна. Баба ти както любила? Тя беше стомна. Ще се върнеш при първия човек, когото Бог направи по подобие Свое. Този човек обича всички хора в света и до днешния ден обича всичките, всичко, което расте в света, слънцето като изгрява. Онзи човек, когото Бог направи, той досега поддържа всичката любов. Всичкото наше нещастие излезе от каменните стомни. Като направи Господ онзи Адам от пръст, тури му живот в него. Ние поддържаме живота на стомните. Всеки ден ходете по три пъти на извора, да черпите от голямата любов, за да се научите как да обичате.

„Добрата молитва“

Второ утринно слово
4 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_10_07 Положителен живот
лекция пред общия окултен клас

ПОЛОЖИТЕЛЕН ЖИВОТ

Добрата молитва

(Направихме упражнението с ръцете. Накрая три пъти обливане.)

За следния път ще пеете „Зората на новия живот“.

Трябва един положителен живот. Вие сте в областта на относителния живот. Мислите, че почвата, на която стоите, е постоянна. Обаче почвата, на която стоите, е лед отгоре. Ще дойде време, когато този лед ще започне да се топи. Какво ще правите тогава? Заблуждението е там. Не е сега да се боите. Някои от вас сега са несръчни, понеже са млади. Някои от вас са страхливи, понеже са млади. Някои сте бойки, имате сила. Някои сте слаби, болни, не може да ставате. Ще кажете: „Животът е такъв“. Но това не е наука. Ще кажете, че такъв е животът, така Господ казал. Тези работи са били досега. Те са проповядвани едно време. Тъй са казали хората, но тия работи са от преходния живот. Кое е онова, на което трябва да градим? На което да имаме една основа, която не може да се измени. Казвате: „Като идем в оня свят“. Оставете това заблуждение – като идете в оня свят. Вие сте в оня свят. Днес имаш най-добрите условия и казваш: „Утре ще го направя“. За утре – то не е Божествено. Днешният ден е Божествен ден. Миналият Божествен ден е на боговете, а настоящият ден е на Бога. Човешкото е на хората. То е като възпоменание на една стара история. Бъдещето е важно, но най-важно е настоящето, да се подобрят нещата. Какво сте учили в миналото, то е човешко. Какво ще учите за бъдеще, то е ангелско. Какво сега ще учите, то е Божествено. И миналото трябва да се провери, и бъдещето трябва да се провери, понеже те съществуват. Туй, което за нас е бъдеще, за ангелите е настояще. Туй, което за нас е минало, то е настояще за други същества, които седят по-долу от нас.

Имате числата 1, 2, 3. Какъв смисъл има 2. Ако имате едно зърно пшенично или едно зърно царевично, въпросът седи другояче. Вие имате една единица, която е динамична. От тази единица зависи вашето бъдеще. Ако знаете как да постъпвате с нея, вие ще имате всичко на разположение. Двете в дадения случай какво показва, че тази единица се е умножила. Казвате 2, например имате един крак, после друг крак, два крака са за предпочитане, отколкото един. Но числото 2 е неустойчиво, то няма равновесие. Знаете ли колко хиляди и милиони години е взело на човека,

докато се научи да ходи на два крака. Най-първо е ходел на четири, после се изправил на два крака и двата крака ги превърнал на ръце. После цяла история има как са се образували пръстите. То е цял свят, върху него са мислили, мислили, правили са опити, опити, докато дойдем до туй положение. Процесът не е престанал, но продължава и за бъдеще да се изменя, и ще се измени. Три е посоката, накъдето трябва да ходите. Имате едно – това е ос. Имате две – това са двете колела, посоката. По която ще се движите, е три. Имате две очи. Трябва да знаете посоката, накъдето ще тръгнете. Ако знаете какво да гледате, ще научите нещо, ако не знаете, няма нищо определено. Та казвам: когато човек гледа, погледът му трябва да бъде определен. Вие гледате някого. Кое е важното в човека? Най-първо погледнЎте очите му, има ли един неустойчив поглед, или не. Колеблив ли е, или не. На някой човек очите се движат настрани, на някой човек очите се движат нагоре и надолу, на някой погледът е неустойчив, на друг човек очите се движат надясно-наляво. Какво показва това? Това е упражнение. В единия случай, когато човек гледа в него, той слиза надолу. Когато гледа надясно, той се качва в планините. Когато гледа хоризонтално, той е на полето. Казвам: от вашите гледания, когато вървите по вашия път и не знаете как да гледате, знайте колко нещастия може да ви се случат. Вървите захласнат по пътя, пътят не е направен добре, блъснете се и паднете. Или някоя дупка са изкопали. Земята не е едно място съвсем уредено, тепърва ще се урежда, има толкоз препятствия. И ако всичко знаете, ще ви побелее косата от страх. Благодарение, че всичко е прикрито. Казвам: не ходете в опасните места.

Едно е човешката мисъл, две са човешките чувства, три – човешките постъпки. Има мисли отровни, вие казвате каква да е мисълта. Има мисли, в най-малката доза ако влязат във вас, могат да изменят целия ваш живот. Може една мисъл да ви осакати за цял живот. Има отровни чувства за цял живот. Има отровни постъпки за цял живот. Има отрови в мисловния свят, има отрови в духовния свят, има отрови в човешкия свят. Мнозина сте нервни, то е отрова. Този, нервният човек, постоянно се тревожи, отрова е влязла. Откъде е влязла тази отрова. Турил я някой. Може някой твой дядо [да е] причина, да влезе тази отрова. Може някой твой прадядо или някой ваш приятел, може някой умишлено да ви я турил или без да знаете да ви е турил отровата. Ако вие не знаете как да турите този процес на чистене, тогава вие сте изложени на разни заболявания – умствени, сърдечни и телесни заболявания. Сега вие седите и мислите какво ви интересува, след колко милиона години Слънцето ще изгасне. Някой учен човек пресметнал, че след 5-6 милиона години то ще изгасне. И вие се безпокоите, че Слънцето след 10 милиона години щяло да изгасне. Или искате някой път да знаете какъв е бил вашият дядо, или искате за бъдеще да знаете какъв ще бъдете. Много естествено, детето след 25 години ще

бъде възмъжал мъж, оженен с деца, ще мисли за своето семейство. След 85 години ще бъде старец с бяла коса, краката му няма да може да държат, може да има някои внуци около себе си, може да няма никого, може да има ревматизъм в краката си, да е прегърбен, може стомахът му да е отслабнал. Казвате: „На старини какво ще бъде?“ Питам: какво ви ползват вас младините и какво ви ползва възрастният живот? Младините е едно, възрастният живот е две. То е отношение в психическия живот. Старостта е едно състояние, но тя не е достояние на човека. Туй, гдето вие мислите, че сте стари, вие се заблуждавате. Старият човек, той е един свят, гдето слабост няма. Старият свят е свят на много разумни същества. Вие, като влезете в този свят, ще искате да бъдете стари, те ще започнат да ви товарят и вие ще станете като кон, да пренасяте стока от едно място на друго. На ваш език говоря. Като ви прекарат от едно място на друго, изведат ви, казват: „Остарял коня от голяма работа. Някой умрял от голяма работа“. Сега вие казвате: „Да работим, да работим“, но при работата не да се товарим, а да се подмладяваме. Работа, която не подмладява живота, е самоизмама. Мисъл, която не подмладява човека, тя е самоизмама. Те са лъжливи неща. Да не казваме лъжливи, но те не носят никаква реалност в себе си. Всички говорите, че вече сте остарели. Излезте из този, стария свят, че сте коне, да ви товарят. Господ ви е турил като деца свободни – вие, като ви отворят вратата, ще влезете в старостта. Ще започнат да ви товарят и като ви използват, като нямаш никаква сила, ще те изпъдят из стария свят. Ще кажат: „Нека да дойдат други, които искат да станат стари“.

Сега туй трябва да има приложение. Вие казвате: „Остарях.“ Хубаво, но щом си остарял и нямаш никаква дълбочина, какъв стар си. „Подмладих се“ – бъдеще имаш. „Силен станах“ – бъдеще имаш. Ако старостта разбирате, че умни ставате, старостта има смисъл. Старият, разумен човек може да се подмлади, той има бъдеще. Човек, който не е разумен, няма бъдеще. Някой път сега вие мислите, че може да направите много за света. Светът няма нужда ние да го поправяме. Вие мислите сега за войната. Какво ще направите за войната. Големи хора се бият, но тия хора са много умни, вие седите, съдите ги. Оставете ги, те са умни хора, бият се, показват силата си. Вие не се интересувайте във войната кой ще победи. Вие се намирате в положението на овцата, в която два вълка са влюбени, сдавили се и който е по-силен, той ще вземе овцата. Казали на овцата, че тия вълци са много благородни, като се свърши войната, един ще я вземе, и тя ще бъде щастлива. Палати ще ѝ дадат, [в] копринени дрехи ще я облекат. Тя седи и чака кой от вълците ще победи Чака един да победи, да дойде нейното щастие. Минава един мъдрец и ѝ казва: „Бягай, плюй на краката си и не чакай да се свърши войната. Ако чакаш да се свърши войната, твоята кожа ще хвръкне.“ И на вас казвам: не чакайте вълците да свършат

войната. Те като свършат войната, овцата да я няма там. Вие седите и гледате борбата на Доброто и злото. Като се борят Доброто и злото, да ви няма. Надалеч да сте, когато се бори Доброто и злото. Вие чакате Доброто да победи. На Земята може злото да победи. Вие чакате Доброто да победи, ами ако победи злото. Ще хвръкне кожата ви. Никога не чакайте победата, да ви няма там. Като се свърши войната, онзи който победи, той сам да дойде до вас. Сега вие казвате: „Какво трябва да се прави?" Слушали сте много и казвате: „Да вярваме ли в Бога?" Какво значи вяра в Бога? Или казвате: „Да работим за Господа". Какво значи да работим за Господа? Вие казвате: „Да свирим". Вземете цигулката и свирете. Вземе един стар човек и той свири. На младини свирене може, но на старини свирене не става, само възрастният човек може да свири, който работи, който има сила. Детето се учи, на стария не му държат краката и ръцете. Не чакайте вие на стари години да ви се разкрият работите. Ще ви се разкрият много работи, но вие ще съжалявате. После, защо сте се убедили, че сте остарели. Вие сте се самоизлъгали. Ако ви турят с тая маска на лицето, вие казвате: „Аз съм стар, остарял съм". То е самозаблуждение. Маска е турена на лицето. Не се оглеждайте с тази маска, но кажете: „Не съм стар". Казано е: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Никъде не е казано, ако не станете като старите, не можете да влезете в Царството Божие, или ако не станете възрастни, не можете да влезете в Царството Божие, но е казано, ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Царството Божие са ония хубави и велики условия, при които може да се развиваме. Засега дръжте идеята, че Царството Божие е за децата. Някои казват: „Възмъжал". Възмъжал е някой в тебе. Не се самоизмамвай. Ако дойдете в присъствието на един велик човек, ще почувствате, че и вие сте велик. То е неговата мисъл. Качите се на един трен и пътувате с 60, 80 км в час. Казвате: „Бързо пътуваме". Не пътувате вие, тренът пътува. Не се самоизмамвайте да мислите, че вие сте, който пътувате. Като мине силният човек, веднага почувствате сила. Разправяше ми един българин как пръв път е свирил на тамбура. Чичо му бил музикант – виртуоз, казва: „Той си тури пръстите на ръката, взе и моите пръсти под неговите, и той като мърда пръстите, и моите пръсти се мърдат с неговите. Помислих си, научих се да свиря, но не моите пръсти свирят, тия, на чичо ми свирят". Ако вашите пръсти са на пръстите на чичо ви и вие свирите, свиренето не е ваше. Сам трябва да знаеш как да свириш. Вие казвате: „Аз имам една идея, еди откъде я взех". Не разчитайте на идеите, които са чужди. Мисъл, която не е Божествена, тя не е наша. Всички Божествени мисли са положителни. Всички Божествени мисли са на наше разположение. Онова, което не е Божествено, то е относително. Някой път имаш едно разположение, една радост, тази радост не е естествена, тя е човешка радост. Онази [Божествената] радост не престава. Тя, и при най-оскъдните

условия, е вътре в човека. Казвам: всички разчитайте на ония, постоянните работи. Трябва да правите едно различие – човешките мисли са като спомагателни мисли за Божествените.

Сега за една седмица ще изхвърлите из ума си, че сте стари, че сте болни, ще мислите, че живеете в един Божествен свят, че всичко е уредено. Няма какво да мислите: ще изгрее ли Слънцето, или няма да изгрее; ще залезе ли, или няма да залезе; ще бъде ли топло, или не. То не е ваша работа. Сега питате каква ще бъде зимата. Зимата ще бъде точно такава, каквато е. Ако сте с тънки дрехи, ще бъде студена; ако сте с топли дрехи, ще бъде топла; ако имате въглища, ще бъде топла; ако нямате въглища, ще бъде студена; ако имате хляб, добра ще бъде зимата. Това са положителни неща. Има една вътрешна зима в човешкия живот. Аз съм правил опити да опитам някои работи. В света ние образуваме студа. Има един обикновен студ, когато хората стават добри, зимата става по-топла. Когато хората стават лоши, зимата става по-лоша. Ние увеличаваме топлината и намаляваме топлината. Някой път ако топлината се увеличава – ние сме добри; ако не живеем добре, намалява се топлината. Всички външни условия зависят от онова състояние, в което ние се намираме. Ако имаш вяра в Бога и обичаш Бога, тогава зимата ще бъде мека. Ако имаш Любов към Бога, пролетта ще бъде отлична, цветуща ще бъде, лятото ще бъде цветущо, есента ще бъде цветуща и зимата ще бъде добра.

Най-първо трябва да измиете вашия съд. Сега, в живота, в един съд туряте какво ли не, останали разни миризми, ще трябва да се измият хубаво. Новото, което туряте, да не му се предаде уханието на старото. Аз говоря за Любовта. Не туряйте новата Любов при старата, да стане каша, новата ще се развали. Ако турите прясно мляко при киселото, ще се подкваси. Измийте тенджерата хубаво, да няма нищо от киселото мляко и тогава налейте прясното. Киселото мляко е потребно за човешкия живот. Човек без киселичко не може. Мъчението е потребно за падналите хора. Без мъчения не можем, то е ракийца. Който е паднал, за него мъчението е потребно. Вие разбирате, когато друг ви мъчи, ами когато вие сами се мъчите, вие какво ще кажете. Когато една муха се мъчи, влязла вкъщи, иска да излезе, блъска се в прозореца, удря се, мисли, че през този прозорец може да мине, светъл го вижда. И вие виждате плода през прозореца, искате да го вземете, но не всичко, което виждате, може да постигнете. Често казвате: „Всичко е възможно в света“. Всичко е възможно според Божия закон, който Бог е турил. Извън Божия закон нещата са невъзможни. Една сестра тук имаше две-три години наред, все вземаше билет от лотарията – няма да ѝ кажа името – тя вземаше билет с идеята един милион да спечели. Като се тегли лотарията казва: „Пих една студена вода“. Двайсет и пет лева отиват. Втори път пак милиона чака, като се

тегли лотарията, пак пие студена вода, три години като взема билет и по няколко пъти се тегли лотарията в годината, може би да е дала над хиляда лева, а за всичкото това време е взела 50-100 лева. Какво добива човек от това самозаблуждение. Аз не искам да ви насърчавам. Онзи, който трябва да измени движението на това колело, колелото може да се движи по-бързо или по-полека, там има един начин, как да се разбъркат и кои числа да дойдат. Аз се чудя защо някой трябва да вземе билет от лотария. Защо той да не развие своето обоняние, та да усеща уханието на златото. Златото мирише, като цвете, много хубаво. Който има развито ухание*, не му трябва да взема билет от лотария, да търси и да види къде има заровени пари, ще ги помирише, ще ги откопае. Що му трябва да взима билет, има милиарди заровени в земята, ако развиете уханието си тук, няма да има нито един беден. Вие ще вземете билет и то не е лошо, не съм против лотарията, но казвам за три години да дадеш хиляда лева, а да вземеш само 50-100 лева, какво си добил? Ако дадеш в банката тия пари, колко ще ви дадат. Ако ги вложиш в банката, хиляда лева по 10% в годината ще имаш 100 лева печалба. А тази сестра за три години е спечелила 55 лева. Ако ги беше вложила в банката, щеше да има повече.

Седи един брат, въздъхва и казва: „Остарях." Това е самозаблуждение. Аз зная защо този брат казва: „Остарях". По-напред имал една, която го е обичала. Тя е мислила, че е идеален, даровит, кредитирала го, обаче тя изгубила вяра в него, не го кредитира вече и той казва: „Остарях." Разбирам, че онази, младата мома, не му дава, и често вие дето остарявате, вашите приятели са изгубили вяра във вас. Защо са изгубили вашите приятели вяра във вас. Не свирите, пиано имате, на пианото не свирите и по пет минути дори. В началото, като сте започнали, имаха доверие във вас. В първата година свирите „Цвете мило, цвете красно", във втората и третата година все същото свирите. Но с „Цвете мило, цвете красно" работа не става. Музика, която не помага на човешкия ум, не е музика. Музика, която не помага на човешкото сърце, не е музика. Музика, която не помага на човешкото здраве, не е музика. Музиката е хигиенично средство за човешкия живот. Настоявам всички да пеете, то е Божествен закон. Правилно ще пееш. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си. Пейте и възпявайте Господа в ума си, пейте и възпявайте Господа в душата си." Много добре ще пееш в ума си, в сърцето си, и в душата си ще пееш. И в трите свята ще пееш. Под думата душа разбирам да имаш глас, да пееш. После здравословно е да се пее, подобрява се кръвообращението, кръв идва в гърлото и гърлото ще бъде здраво. Като пееш, повече кръв иде, като не пееш, малко кръв иде. Ще пееш, да се привлече повече кръв. Ще работиш, да се привлече повече кръв. И работата е едно привличане на кръвта, работиш с ръката си, привличаш кръв в тази част, като мислиш, привличаш кръв в мозъка си, като

чувстваш, привличаш кръв в сърцето си, като работиш с волята си и с душата си, привлича се кръвта по цялото тяло. Следователно да работи душата ти, да привличаш кръвта по цялото тяло, значи всяка клетка да има необходимата храна и така се обновява. Да мислим, значи да се обнови нашият ум. Тия възгледи трябва да имате. Какво нещо е мисълта? Мисълта е храна за човешкия ум, чувстването е храна за човешкото сърце. Казвате: „Защо е Любовта?" Ти като любиш, ти се храниш, ти храниш и другите хора. Обичта да бъде в сърцето, а Любовта да бъде в ума. Любовта винаги кредитира, обичта винаги събира. Кредитът от Любовта иде, щом се събере материалът, тогава душата ни е, която обработва дадения материал. Събраният материал трябва да се обработи. Децата подразбираме при дадения материал. Детето е, върху което бащата и майката работят, обработват този материал. Бащата се радва на обработения материал, който е поставен в детето. Казвам: онова, което Бог е обработил и изпратил, ние трябва да го пазим. Всички трябва да пазим ума си, вие не трябва да се тровите, постоянно трябва да избирате най-хубавите мисли, светли мисли, най-хубавите чувства, топли чувства и най-добрите постъпки. Вие най-силните, най-устойчивите неща трябва да ги задържате в душата си, по този начин вие можете да бъдете здрави. Сега остава мисълта и вие казвате: „Как може да бъде това?" Когато Христос говори на Никодима – той [Никодим] казва: „Как може стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди?" Старият човек в хамбара той е много малък. Всичките зрънца събрани, носят 200-300 кила, всички са станали големи, като извадите едно зърно и го посадите на нивата, става голямо. Нещата, които се турят в Божествения живот, имат съвсем друга величина. Непосети, имат една величина, посети, имат друга величина. Едно зърно се намалява, има известна обвивка, животът седи в една много малка, микроскопическа част. Като дойде този динамичен живот, оттам ще започне и многото. Всички велики работи в света са много малки, микроскопически. Ние, докато не дойдем до онова, малкото, Божественото, не можем да започнем развитието. Не се заблуждавайте с големите работи, но малките работи. Една малка и хубава мисъл струва повече от милион. Една сестра боледува, дошла при мене и ми казва: „Дайте ми Любов". Аз я гледам, какво да ѝ дадеш. Стомната пробита, какво да се тури вътре. Казвам ѝ: „Любовта не е като вода, да се дава". Любовта най-първо произлиза от Вечността, влиза в Божествения свят, защото под думата Божествен свят разбираме първия свят, който е проявление на Божественото. От туй, незнайното, влиза Любовта. Имаме първото пречупване, след второто пречупване тази Любов минава в духовния свят. Има трето пречупване, минава в човешкия свят. Любовта не върви по права линия. През колко препятствия ще мине, докато дойде. Тя мисли, че Любовта е голяма, много малка е, тя иска да види тази Любов. Гледам треперят ѝ краката, има един неустойчив поглед, иска Любовта да

дойде, гледа уплашено. Любовта със страх не иде. Дето има страх, няма Любов. Като престанеш да се страхуваш, може да дойде Любовта. Тя иска някой да я гледа. Казвам ѝ: „Ти сама ще се гледаш. Има в тебе Един, Който може да те гледа." Тази сестра не е женена, та ѝ казвам: „Ти си женена". Еди кой си господин Драголев – нали тук няма Драголев – г-н Драголев, човек е мъж и жена едновременно, дясната страна е женска, лявата е мъжка, лявото око е мъжко, дясното е женско. Човек е мъж и жена едновременно. Когато вие сте раздвоени – един ви говори едно, друг – друго. Един ти казва: „Ще успееш", друг казва: „Оставете това настрана". Дотогава, докато спорят във вас, вие нямате светлина. Не вземайте участие в спора, стойте надалеч. Като дойде светлина в ума ви, топлина в сърцето ви и сила във вас, там е Господ. Там гдето е Бог, има постижение. Постижението е винаги в топлината, светлината и силата. Дето има светлина, дето има топлина и дето има сила, там е Бог. Дето отсъства светлината, вие не разчитайте на това. Не се занимавайте с погрешките на хората, ще се осакатите. Гледам, тук много братя започват да се осакатяват. Няма по-опасно нещо да търсиш погрешките на другите. На вашия гръб някой е написал една дума, вие не виждате написаното, но като вървите, който види, започне да чете. Турили са ви една нецензурна дума на гърба и всеки чете. Написана е думата вагабонтин . Един мине, чете, друг мине, чете вагабонтин . КажЎте: „Аз не съм, на гърба ми е написано". Съблечи дрехата си и изчисти написаното, и изчисти вагабонтството. Ти ще се докачиш: „Как смеят да ме наричат така!" Какво значи вагабонтин ? Ваго-, вагабонтин , значи оцапано, значи нещо нечисто. Всяко нещо, преди да го възприемете, опитайте го десет пъти. На вяра не възприемайте нищо, на вяра можете да възприемете туй, което произлиза от Бога. Другите неща опитвайте. Казано е: „Опитвайте духовете – от Бога ли са". Само Божиите работи трябва да се приемат. Човешките работи и тия на духовете, всичко трябва да се опитва. Сега вие казвате: „Какво са казали духовете?" Какво ще кажат духовете. Хората са въплътени духове на Земята, а онези са невъплътени духове.

Казвам: това е за новия живот. За да ни обичат, трябва да имаме нещо, за което да ни обичат. В човека само Божественото обичаме. Там се гради постоянната Любов, затуй тази постоянна величина трябва да съществува в ума. Божествената мисъл трябва да съществува в нашия ум, Божествената светлина трябва да съществува в нашето сърце и Божествената сила трябва да бъде в нас. Щом Божествената сила е в нас, Божествената Любов в нашето сърце и Божествената Мъдрост в нашия ум, всякога можем да имаме на разположение Любовта, която работи. Защото Любовта е един творчески принцип, тя ще обработи мислите. Светлината обработва и събира. Светлината събира, топлината я обработва. От нея излиза нещо. Та казвам: когато Божествената Любов дойде във вас, трябва да има какво

да обработвате. За да видите, трябва да има някой да ви научи как да любите. Сега вашата Любов каква е. В Любовта ще дадеш нещо от себе си. Що е обичта? Да вземеш нещо. Като вземеш, колкото и малко да е това, което вземеш, да е ценно. Аз като взимам житното зърно, то е ценно, като един скъпоценен диамант. ВзЎмете едно житно зърно и казвате: „Какво става от него?“ Ти разсъждаваш по човешки. Божествените неща и малки, и големи да са, еднаква цена имат. Една Божествена мисъл служи като основа за твоето бъдещо щастие. Една Божествена мисъл в сърцето, едно Божествено чувство и една Божествена сила – трите неща трябва да се съединят. Съединени, те са, които подигат. Силата ще подигне тялото, чувството ще подигне сърцето, мисълта ще подигне човешкия ум. Щом се повдигнат, започва умът да работи, сърцето и тялото да работят. Човек вече живее. Казвам: Бог вдъхна дихание и той стана жива душа. Значи Божественият принцип, Божественият елемент е започнал да работи.

Та по-рано ви казах: силата е във фактите, чувството е в законите, мисълта е в принципите. Що е принципът? Ще изучаваме мисълта. Що е законът? Ще изучаваме човешките чувства. И чрез фактите ще изучаваме силата. Когато някой каже, то е един факт, че той е един факт, разбираме, че това е една сила, която трябва да знаеш как ще употребиш. Един факт трябва да знаеш как ще употребиш. Един закон, който знаеш, трябва да го употребиш, да го туриш на работа. И принципът ще го туриш чрез твоята мисъл. Законът ще го туриш чрез онова, което чувстваш, а фактите ще използваш чрез силата. Сила и факт са едно и също нещо. Вие имате едно лошо настроение, не сте разположени, това не е Божествено. Вашето неразположение може да се дължи на хората, може да се дължи на заминали същества, на души. Не се поддавайте на внушения, които са човешки, внушения, които носят тъмнина – изхвърлете ги. Внушения, които носят лоши състояния, изхвърлете ги, не ги приемайте. И мисъл, която не носи светлина, изхвърлете я. Чувство, което не носи светлина, изхвърлете го. Постъпка, която не носи сила, изхвърлете я. Казват ти: „Знаеш ли какво казват хората? Чакай да ти кажа“. Мене не ме интересуват хората, аз зная какво могат да кажат. След като те похвалят хората, трябва да платиш за похвалата. Някого похвалят във вестниците и знаеш ли колко му коства? Ние приличаме на онзи Иван в Габрово, на когото турили бюста на видно място в града. Този Иван, като си видял бюста, казва: „Е, Иване, колко боб изяде, докато дойдеш тука“. Той бил търговец, забогатял. Поставили му бюста на това място, че какво има. По-хубаво е ти да носиш този бюст вътре. Какво по-хубаво от една светла мисъл, какво по-хубаво от една светла постъпка. Именно в Божествения свят трябва да сме поставени по образ и подобие и да знаем, че това, което носим, е израз на Божественото. Като вършиш, да знаеш, че си израз на Божествената светлина, израз на Божествената топлина и на Божествената сила.

Казвам: за една седмица мислете, че сте израз. Да се подмладите най-малко с 10 години. Всички млади да станете. Че сега сте стари, то е маска. Че ви побеляла главата, то е маска. Че се набръчкало лицето, то е маска. Кажи си: „Отвън е така, но отвътре не е така“. Като умираш, казваш: „Поне не съм стар“.

Една сестра ми даде тази поезия. (Прочете няколко стиха.) Човек трябва да работи, пеенето е най-малката работа, по-лека работа от пеенето няма. Вземете „до“. (Всички пеем „до“.) „Извор излиза“. (Пее го с тона „до“.) „Тръгва по пътя“. (Пее го с „ре“.) „Целта постига“. (Пее с „ми“.) „Плод събира“. (Пее с „фа“.)

Живот без кал, мисъл без прах и чувство без студ

Отче наш

3-та лекция от Учителя, държана
на 7.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Положителен живот*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_09 Минало, настояще и бъдеще
лекция пред специалния клас

МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ

"Отче наш" "Аз мога да любя"

Кое бе важно в миналата лекция ? (Каза се.) За пример, ако ви дадат една тема, как е излязла думата "събиране", думата "събаряне" – защото двете думи имат един произход. Имате събиране, после събаряне. Не само това, но и друга дума е излязла: "събиране", "събаряне" и "съграждане", пак е същото. Може да ви се вижда странно. Всички неща, които не могат да се обяснят, са странни неща. Вземете например дъската, която има две измерения. Тази дъска, както е поставена, има три измерения, а всъщност има две измерения, тя е плоска. Напишете една фигура и някои неща се виждат горе, други долу. Не е вярно. На плоскостта нещата не могат да бъдат горе и долу. Вие в плоскостта влагате понятията, които са извън плоскостта. Горе и долу са понятия извън плоскостта. За пример понятията: събирам, събарям, съграждам – те са понятия извън обикновения живот. Каквото ще съберем, каквото ще съградим и съборим, те са неща извън обикновения живот. По какво се различават реалните неща? Що е реалност? вземете думата "ям". Животните ядат и всички същества казват "ям". Какво разбирате? Една определена идея. Яденето през колко врати влиза? През една врата влиза. Сега на вас ви се вижда странно. Ако може да обясните процеса на яденето, много работи ще ви станат ясни. Даже психолозите, които са свършили, не разбират това. Казват: Храната влиза вътре, смила се в стомаха. Но процеса на смилането те не са обяснили. За пример, ако счукаме захар в чутурата, храносмилане ли е това? Ако вземем, че е смляна, храносмилане ли е ? Ти за да ядеш една храна, как е станало, че си я обикнал? Отгде знаеш, че тази храна ти е потребна? Виждаш една ябълка, искаш да направиш опит да ядеш. Считате, че е дадено, както е дадено на Михалчев. От колко букви се състои думата "ям"? Българска дума ли е? "Ям", има на турски, и е "иерум". Как е дошла природата да тури такова разнообразие в яденето? Всичките животни, и най-малките, знаят как да ядат. От най-малките до човека има голямо разнообразие в яденето. Човек трябва да има ножове, вилици, чинии, печене, смилане на воденица. Сутрин трябва да яде, на обяд трябва да яде, лягаш, пак трябва да ядеш. Някой път и на сън сънуваш, че ядеш. След като се наядеш, иде ти някаква светла идея. Без ядене няма светли идеи. За пример, като се изучава кокошката, се изучава много по-добре, отколкото един бръмбар. Кокошката понеже я ядеш, интересуваш се. Но в яденето е станало голямо нарушение, затова е дошла смъртта.

Първоначално яденето не е било унаследено. Всичкото нещастие иде от унаследеното ядене. Първоначално яденето е било хармонично, а сега е дисхармонично. Няма човек, който, след като е ял, да не умре. Имахме един наш приятел, който се бе отровил и едва го спасихме. Четири-пет пъти се изпоти, докато му мине. Отровата подействала, стомахът не работи, свиване станало на капилярните съдове. Благодарение че повърнал отровата. В мисълта всичките процеси – на мислене, чувстване и постъпки – са унаследени. Трябва да се освободим от унаследеното ядене, трябва да се освободим от унаследената мисъл, трябва да се освободим от унаследеното чувствуване и трябва да се освободим от унаследените постъпки. Те са спомагателни, от тях трябва да се освободим. Сега работата е как да се освободим. Сегашното ядене оставя някакъв излишък. Този излишък носи отровата, в тънките черва и се образуват отрови. То е смъртта, която човек има, като яде какъвто и да е плод, каквато и да е храна – туй, което остава. От излишъка на храната се образуват отрови, от които хората умират. В първия човек туй го е нямало. Сега, какъв е бил първият човек, няма да ви разправям. В първия човек никакви излишъци не са оставали. В онзи човек, който е направен по образ и подобие на Бога, никакви излишъци не са оставали в неговите тънки черва. В него яденето е било тъй чисто, както когато турите чиста вода в едно шише, като излеете водата, шишето е пак чисто. Щом турите мътна вода в шишето, вече виждате утайки. Днес се набират утайки, утре утайки, докато цялото шише потъмнее. Сега, това не е ставало само в яденето, но и в мисленето. Днес туриш една нечиста мисъл, утре друга нечиста мисъл. Вие не правите разлика между мислите. Каквато мисъл да дойде, вие й давате ход, добре дошла, добре дошла, събираш, събираш на горния етаж на къщата и колкото и да е як, най-после се събаря. И нашите утайки лесно се събират и огънали са се тези греди от тежестта. Всяко огъване има някаква тежест. Образувала се е дисхармония.

Сега, трябва да има приложение. Да допуснем, дават ви едно шише с черно мастило, не знаете да четете, не знаете да пишете, защо ви е черно мастило?Ще го отворите тук-там, ще се нацапате. На бялата дреха остава черно петно. Вие съжалявате, че са нацапали вашата бяла дреха. Но ако вземете туй мастило да напишете писмо до някой ваш приятел или да напишете някаква поезия, като погледнете написаното, и стане ви драго. Учен човек сте. Но ако направите с мастило петно, не ви е драго. Сега черният цвят по кой начин ще го направите? Пиши. Защо някой път пишете тънко, някой път дебело? Твърдите хора натискат много, ако вие изучавате моя характер, по това как съм написал една дума, много ще се излъжете. Този тебешир е упорит. Който да го хване, все ще напише нещо. Някъде тънко, някъде дебело пишат. Как можете да напишете буквата "И"? Коя е причината, че пишете "И"? Коя е причината, че пишете? Храната е

активна. Храната, която сме яли, ще остави сила. Като не ядеш десет дена, хич няма да натискаш да пишеш тънко. На български имаме глагола "ПИЙ". Когато се изучава природата, как се е научил човек да ходи? Как му е дошло на ум да ходи? Най-първо той се движи много мъчно. Той не знае как да ходи по полето, не е знаял как да ходи по върховете. От после се е научил и по полето после се е научил да ходи. Най-първо той е живял в едно място, като се хързулил, като се подплъзнал, дошло му на ум да върви. Вие разглеждате живота така както сега сте се научили, а то е унаследено. Хиляди поколения са учили като тебе да ходят, и ти се радваш сега. Твоите деди и прадеди те не са знаели да ходят, както ти ходиш. Докато те научат този процес на ходенето, са мислили, мислили, правили са опити, докато се научат да ходят, даже ако бихте разсъждавали как сме се научили да ходим, много неща ще научите. Казвате, лесна работа е. Няма никаква философия.

Коя е основната идея в педагогиката? Казват да се възпита човешката душа. Има ли човек душа и как ще я възпита? "Питая" какво означава? "Питая" значи хранене. Пи-тая – туй, което пи, като го пиеш, то прониква някъде. Как ще "питаеш" една душа, тя стомах има ли? Освен трябва да кажеш, че трябва да учиш душата да диша. Тялото ли яде, или душата яде? Млекопитаещите ходят на четири крака, човек ходи на два крака. Когато млекопитаещите са се научили да ходят на четири крака, земята е била в друго положение. Когато човек се е научил да ходи и се е изправил на ръцете си, оста на земята не е била както сега. Миналото нас не ни ползва. Онези от вас, които са учили филологията на български, "НИ" какво значи? И англичаните казват "НИ". "НИ" е понятие. Понятието на миналото е вторично. Минали неща са времето, което не си видял. Слънцето е изгряло, този ден е минал. Денят не си видял, слънцето не си видял. Извадил си вторична идея, че нещо е минало. Когато се мие човек, нали водата минава? Някой път можеш в леген да туриш водата. Вземеш я, виждаш я и после я хвърляш. Тя потече някъде, къде протича водата? Нагоре може ли да тече? Тече туй, което е надолу, тогава идеята на миналото е нещо, което е отишло надолу, бъдещето е нагоре, а настоящето е наравно. Аз бих изразил тази идея така:

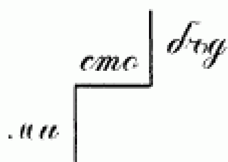

Защо българинът пише така бъдеще? Да оставим това. Минало, бъдеще и настояще. Това представя един стол. Българинът като седне на стола, има вече минало, бъдеще и настояще. Краката ви са минало, скута ви е

настояще, бъдещето сте вие, които седите. Няма го: Защо седим? - да изразим идеята на миналото, в настояще и бъдеще. Кое е по-голямо: миналото ли е по-голямо или бъдещето? Миналото ли има повече възможности или бъдещето. От кръста нагоре човек има по-големи възможности. Вие по някой път това може да го изразите по този начин на децата, като ги учите що е минало, бъдеще и настояще. Като седне човек, краката означават минало, скута означава настояще, а бъдещето,то е изправеният човек, който мисли. Миналото ние свързваме с по-напредналите животни, по-елементарен живот е миналото. Миналото и бъдещето са две възможности в настоящето. В еврейски език настояще няма. Евреите имат идея за минало и за бъдеще. Те считат, че има неща, които са останали, то е миналото. Туй, което не е станало, е бъдеще - преходно положение няма. Евреинът голям материалист е. Миналото е човешко, бъдещето е на духовете, а Божественото го няма никъде. То е преходно състояние, като градус. Хората миналото виждат, бъдещето виждат, а настоящето го няма. Настоящето е да дадеш възможност да направиш един опит. Там, гдето можеш да направиш един опит, една мисъл може да ти стане ясна, то е настояще. Там, гдето може едно чувство и една постъпка да ти станат ясни, то е настояще. След като си разрешил този въпрос, вече не се занимава умът ти. То е минало. Всяка мисъл, с която умът ти не се занимава, е минало. Въпросът е разрешен – остава пак един друг въпрос. И в бъдещето нещата са неразрешени, и в настоящето стават понятни, а в архивата отиват разрешените въпроси. Което е поставено в една библиотека, е минало или бъдеще? Туй, което не ви интересува, какво е? Туй, което не ви интересува, е минало. Туй, което много ви интересува, е настояще. Нещо само гледате, че мечтаете, то е само бъдеще. Туй, което ви интересува, яденето, е настояще. След като се наядеш, започва процесът на смилането и ти трябва да спреш да ядеш, за да може храносмилането да стане правилно. Ако ние разчитаме само на нашето храносмилане, което имаме, с него бихме свършили живота, но понеже има повече от 30 милиарда клетки, и те трябва да ядат. Та ти трябват 5-6 часа да излезеш от тялото, те да могат свободно да се наядат. Ти трябва 5-6 часа да не ги безпокоиш. И те като се наядат ще бъдат свободни за работа, тогава господарят да дойде и 30 милиарда същества трябва да станат да работят заради него. След като се уморят, пак трябва да ги оставиш да се нахранят. Някой път казвате: Не ми се мисли. Човек трябва най-малко три пъти да яде на ден и често трябва да ходите в странство. Природата е странство, ще странстваш в нея. Тъй като по-често излизаш, ще бъдеш по-здрав. Не оставяйте в една неразрешена задача. Неразрешените идеи, неразрешените чувства и неразрешените постъпки са най-голямата спънка за човешкия живот. Много философи има, които оставят неразрешени въпроси. Вземете въглената киселина, която е отровна за човека. Въглената киселина за растенията е едно благо и

те в замяна на въглената киселина дават (на човека) кислород, образува се една обмяна, тогава аз вадя едно заключение. Вие започвате да се тровите. Обмяна между растителното царство и тебе, разумният човек, няма правилно. Ти си изпосякъл растенията, тази въглена киселина, която трови, няма кой да я погълне, кой да я преработи. Тя остава необработена и няма кой да ти даде кислород. Кислородът трябва да ти се даде в замяна. Казвам: Според новите тежнения трябва да се обнови растителното царство, за да бъдат хората здрави. Боледуването на растението е боледуването и на хората. Здравината на растенията е здравина на хората. От растенията иде храната на хората в двояко отношение. И те предоставят и храна, и кислород, който е необходим. Те превръщат въглената киселина. Та казвам: Мъчните въпроси ги оставете на растенията да ги разрешат. След като ги разрешат, вие можете да подемете тяхната работа. Растенията са доста умни, не са глупави. Те разбират химия много добре. Човек не може да направи сладка ябълка с аромат и вкус, както едно растение може да я направи. После някой път да се облечеш като едно животно; ако вземете растенията, с много хубави цветове са облечени. Вижте и пеперудите с какви хубави дрехи са. Те взеха от растенията това. Те са пионери на човешката култура. При възпитанието може да се направи опит, ако вземете една или две години да се занимавате с карамфили, те ще внесат едно качество у вас. Ако се занимавате с череши и ги обработвате, те ще внесат друго качество, ако обработвате сливи или други растения, всяко растение ще внесе особено качество във вас. Като дойдоха сливите на земята, те помогнаха на човека. Като дойдоха черешите на земята, те усилиха живота на земята. Човек съвсем беше загазил. Идването на всички плодни дървета е един знаменателен процес. Съвременните педагози трябва да използуват влиянието на плодните дървета. Те се отразяват върху характера на човека. Ние изолираме нашето възпитание и само за небето мислим, за Бога, за светиите. Растенията са деца на ангелите, ако се занимаваш с растенията, ти се занимаваш с ангелите, ако се занимаваш с животните, ти се занимаваш с херувимите, серафимите. Ако нямаш обхода със скъпоценните камъни – скъпоценните камъни са деца на херувимите и серафимите. Разглеждали ли сте един скъпоценен камък? Най-първо засега растенията имат нужда от вода, въздух и светлина. Вие казвате, че светлината е продукт. Светлината е връзка с едно от напредналите същества. Топлината е във връзка с напреднали същества. Силата сама по себе си е извор на напреднали същества. Човек на земята живее от подаръци. Всяко нещо, което иде, е подарък, и човек не е доволен от подаръците, които му се дават. Най-първо за възпитанието, аз бих ви препоръчал следното: Когато вие сте неразположени духом, не ви се живее, идете в гората и прегърнете някое дърво. Кажете му: Я ме научи какво трябва да правя, и вижте туй дърво какъв хубав съвет ще ви даде. Прегърнете едно черешово дърво, както (ще

прегърнете) човек. Някой път искате да целувате, аз бих ви препоръчал да целувате черешата. Иди, целуни я веднъж, два, три пъти и питай какво трябва да правиш. Веднага тя ще ти даде отличен съвет. Това няма да разправяте на никого. Вие направете опит да видите вярно ли е, може да е лъжа, проверете го. Като направите 10-20 опита, ще видите какво се крие. Човек като беше в рая му беше заповядано да се храни с дървото на живота. Той съвсем друг човек беше. Когато започна да яде от дървото на познание добро и зло, дойдоха унаследените работи. Тази храна не е естествена за хората. Добро и зло е неестествена храна. Тя е храна на боговете, не е за хората. Малките деца трябва да се хранят с майчиното мляко. Дайте на някое дете твърда храна и то за 2-3 месеца ще умре, ще го пратите на другия свят. Най-хубавата храна е майчиното мляко. Дълго време човек трябва да се храни с него, той прибързвал да се храни с твърда храна и унаследил всичките неестествени работи, които съществуват. Направете опита. Прегърнете някоя череша, не да ви види някой, защото ще ви счита за смахнати. Намерете някое дърво, обърнете се да няма никой, то е тайна, иначе веднага ще пишат вестниците, че прегръщате дърветата и ги целувате. Един професор може да изгуби реномето си, достатъчно е да целуне една череша, за да го считат, че не е с ума си. Когато правите опита, никой да не ви вижда. Аз намирам сядането на камъните за здравословно, но не на студените камъни; камъни, които са изложени на южната страна, които са нагряти от слънцето. На тях можеш да седнеш. Камъни, на които много хора не са ходили. Камъни, които са гряти от слънцето, са се стоплили и отлично настроение дават, те не са студени, не са коравосърдечни, както ги мислите. Има камъни, които са добре организирани. Като седнеш на камъка, той ти дава. Като опреш гърба си до някое дърво, ще кажеш, че то се подпира. Но целуването няма да го разбереш. Природата е ревнива. Ако искаш да знаеш здрав ли си или не, целуни едно дърво – като го целунеш, ако туй дърво расте, здрав си, ако туй дърво заболее, не си здрав. Престъпници има, след като убият някой човек и си турят гърба на някоя дърво, дървото умира. В растенията туй понятие за убийство го няма, дърветата са чисти, цветята са чисти. Ако някой престъпник се добере до някое растение, ще изсъхне цвета. Сега аз ви разправям тия работи, да имате ясна представа за природата. Растителното царство представя един особен цвят, от който ние се ползуваме чрезмерно много, защото ако цялата земя е обраснала с гори, не е здравословно, но и ако растителното царство намалява както сега, и то не е здравословно. Навсякъде трябва да се препоръчва да се посеят най-малко 4-5 растения, това здравословно действува. Посети едно лозе, посети някое дърво. Цветята и те упражняват влияние. Уханието на цветята събужда човешкия ум, уханието действува върху човешката разумност. Много благотворно действува уханието. Ако знаеш как да възприемеш уханието на някой цвят, ако знаеш как да гледаш, ако знаеш как да

слушаш, ако знаеш как да ядеш, ти си здрав. Здравето е обусловено от очите, никога в природата да не виждаш дисонанси – като видиш дисонанс, веднага да го превърнеш.

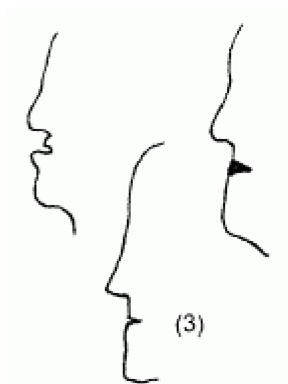

В първия образ има голяма алчност. Голяма алчност има за събиране. Този човек 10 пъти повече взема, отколкото дава. В този /3/ чувствата са подтиснати, живее в едно общество, където сърцето му не е свободно, вече има една кръвоносна система, която не е здравословна. Има черти, които показват разните характери. Челото показва човешката разумност, областта на носа показва човешкото сърце, а областта на брадата показва човешката воля. Когато долната част се издава, то е животинско състояние. Този принцип показва, че животното е възпитано донякъде. Сега на вас ви предстои една голяма работа върху себе си, да влагате вашите мисли, да се разговаряте с тях, да влагате вашите чувства, да се разговаряте с тях; да влагате вашите постъпки и да се разговаряте с тях. Това е цяла наука. Това ще стане, като се запознаете с растителното царство, с минералите, със скъпоценните камъни. Ще имате една ясна представа за ума си и за сърцето си.

Сега бих желал да направите опита. Някои от вас, които обичат, нека целунат едно дърво. Изберете си една слива, една череша и три пъти я целунете: веднъж за слънцето, веднъж за месечината и веднъж за Юпитер. Спрете се при числото 3, нататък не отивайте. Да видите каква опитност ще имате. Ако сте имали едно мъчно състояние на ума, ще видите ще се смени ли, или ако сте имали болезнено състояние на стомаха, ще се смени ли. Опитът трябва да почива на нещо реално. Ако правиш опит и няма резултати или наполовина има само, не си ги направил както трябва. Природата е отзивчива за всички опити, които са разумни. Всяко разумно нещо носи благословение на човека. Помага. Затуй искам да ви кажа към растенията да имате много добра обхода. Никога да се не сърдиш на едно растение. Като минаваш през гората, блъсне те някое клонче, не е виновато то. Ти се разгневиш, счупиш клона. Да имате приятелство с растенията, като минете някъде да имате много добро разположение. Всичките

растения имат много добро разположение, много любовно разположение. Ако имаха възможност, тия същества щяха да говорят, да ви поздравляват и да ви пожелаят доброто. Всичко, каквото имат, са готови да ти дадат. Много щедри са, любвеобилни са. Затуй именно от тях трябва да се учите. Трябва да учите правилна обхода, както те имат.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго Истинаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

3. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 9.IX.1942 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

Книги:

* *Минало, настояще и бъдеще*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_11 От любов и обич
утринно слово
Изд. "Бяло Братство" и Изд. "Урантия", София 1997г.
КНИГА: Важни и належащи неща, УС

ОТ ЛЮБОВ И ОБИЧ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще ви прочета трета глава от евангелието на Йоана. Но вече не е Никодим, то сме ние, съвременните хора. Тази глава не е отпреди две хиляди години. Никодим отдавна е заминал. Ние сме, които търсим. Тъй че да имате ясна представа: ако мислим за Никодима, нищо няма да ви ползва. (Учителят прочете трета глава от евангелието на Йоана.)

По някой път хората се спъват. Казва: „Той трябва да расте, пък Аз се смалявам.“ След като израсте и се образува малкото житно зърно, нали се смалява. В него е животът да израсте пак наново. Големите хора не искат да се смаляват. Те трябва да станат на зрънца, защото зрънцата са, които хранят света, а не онази плява, с която е обвито зърното. Много от нашите съвременни знания са плява, малко зрънца има. Нали сега слагат в сламениците слама. Ние храним говедата си с нея, но те изпосталяват. И ние сме станали доста мършави, понеже не ядем зърната на истината, но онази слама, която не съдържа никаква храна в себе си.

Ние по някой път искаме Господ да ни даде всичко в наши ръце, по човешки схващания. Че Бог, Който изпраща светлината Си в света, Той я праща чрез ръцете на любовта. Тази светлина със слуги ли идва? Тя идва, и ние я възприемаме. И досега тия ръце не са искали да платим нищо за светлината. Толкоз години живеете, и нито дума не е ставало да платите нещо. Въздуха ще изпрати с двете ръце на Бога. Вие живеете и ходите свободно в него. Ако Господ би ви дал власт на вас, щяхте да ограничите и светлината.

Колко време сега сте без светлина? Братята мислеха, че като дадат осветлението на общината, че ще тръгнат работите наред, а сега близо един месец нямаме светлина. И се потриват: бакър искат, жици нямало, часовници трябват. По-напред казваха: „Всичко е братско.“ И за един летен месец изгорили толкова енергия, както през зимата. Сега вече не е братско.

Та казвам, сега съвременното ваше верую така функционира. Докато

делите кого Христос обича повече, вие не сте разбрали. В света никой не може да обича повече или по-малко. То е заблуждение. Ти обичаш една кокошка, но то не е никаква обич. За пет пари жито ще ѝ дадеш, па после ще ѝ вземаш живота. Снесе ти едно яйце, изядеш го. Лозето обработваш, обрязваш го и му изядеш всичкото грозде. И семето не посяваш. Идущата година пак го обрежеш. Ако не даде плод, лозето било виновато как тази година да не даде плод. Сега суша станало, оплакват се хората. Някой път се оплакват, че е много киша. Някой път на хората не може да им се угоди. Като деца не са доволни и като стари, и като млади не са доволни. Като дете пълзи, като възрастен работи, а като стар иска да му слугуват, постоянно се оплаква. Старият постоянно разправя една и съща история, едно време как било. Веднъж ти разправих историята, два пъти, три пъти.

Аз слушам по някой път да ми разправят: на Петдесятница като слезел Духът Божи, всички проговорили разни езици. И сега проговориха. Само че тогава, като проговориха, говореха на знайни езици. Българинът говори турски, и хубаво говори. Говори български, и хубаво говори български. Говори арабски, и хубаво говори арабски. Говори санскритски, и хубаво говори. Сега говорят каля-хуля – нищо не се разбира. Не е ново това. Старите работи мъчно ги разбираме. Да остарее човек, то е стара работа. Да осиромашава човек, то е стара работа. Да се разболява човек, то е стара работа. Да се смущава, е стара работа. Да плаче, е стара работа. Да яде, е стара работа. Да диша, е стара работа. Да се кара с хората, е стара работа. Всичките неща, които имаме досега, са стари. Кое е новото? Новият ред на нещата кой е? Новият ред на нещата е умрелите да оживеят. Новият ред на нещата е невежите да просветнат, лошите да станат добри. Това е новото в света. Като кажа лош човек, лошото седи в буквата „ш“. „Ш“ е един човек, който иска изведнъж. Гледал съм пияниците – взел две чаши, и с двете пие, ту с едната, ту с другата. То е материална работа. Гледал съм други: с лявата и с дясната ръка яде. Бърза да се наяде. След като се наяде, какво ще прави? Аз не съм срещал още един човек, който да е учен в яденето. С колко хапки се наяде човек, с колко чаши се напива на деня човек, не знаете.

Запример по някой път вие купувате плодове. Вземате някой плод, но той вътре има червей. Питам един бакалин има ли право да продава наяден плод, наядена ябълка. Няма право. Защото той няма право да продава червеите, които са в ябълката. Тия червеи са квартиранти. С хубавите ябълки те образуваха договор. Аз никога не ви съветвам да ядете един плод, в който има червеи. Оставете го, той не е ваш. Щом ябълката има червеи, оставете я. Човек, който яде наядена ябълка, не му върви. Ще влезе този червей вътре. Вземеш ябълката, и щом е наядена от червей, остави я. Никога не прави една работа, която друг прави. Като видиш, че някой

прави добро, не го прави.

Ще ви приведа един анекдот: мисля, че било във времето на руските императори Александър или Николай. Руските дворяни носели цилиндри. На руския император му било много неприятно да носят цилиндри. Какво да прави? Не може да издаде заповед против цилиндрите. Как да ги застави доброволно да захвърлят цилиндрите? Дошло му на ум една светла мисъл. В Петербург имало около петдесет хиляди кочияши. Той купил петдесет хиляди цилиндри и раздал на всичките кочияши цилиндри. Като видели богаташите, тогава не искали вече да ходят като бедните и хвърлили цилиндрите. Затуй по някой път кочияшите имат право да носят цилиндри. Имаме едно криво понятие за доброто. Мислим, като дадем една ябълка, правим добро. То е материалистично разбиране. Добрият човек най-първо трябва да тури основа в себе си. Ако искаш да съградиш нещо, трябва да туриш основа в себе си, в своя умствен възглед, в своето сърце, в своята душа. Всеки един нов възглед се определя с доброто. А пък ние туй добро, като не го турим в нашия живот, какво добро ще направим? Дадеш малко хляб, и мислиш, че добро правиш; дадеш някому ябълка, и мислиш, че добро правиш – това е за залъгване. Доброто е неделимо, тъй както любовта е неделима.

Та казвам, ако станем ние всички добри, ако имаме една основа, ние ще се избавим от болестите. Човек, който има доброто за основа, той от сиромашия не страда, от невежество не страда, от всичките недъзи, които сега се чувстват, не страда. Целият свят показва, че хората нямат основа. Съвременното християнство има стара основа. Старата основа на живота е, когато лисицата казва, че кокошките трябва да станат жертва заради нея; когато вълкът казва, че овцете трябва да станат жертва за него; овцата казва, че тревата трябва да стане жертва за нея. Всички живеем върху основата другите да се пожертват и по някой път нас насила ни пожертват. След като е умрял някой, постоянно питаме къде е отишъл. Когато човек направи някаква голяма беля, какво прави? Децата, когато направят някоя беля, бягат и се крият.

Аз съм привеждал и друг път този анекдот. Японците имат един обичай: да си плащат дълговете на Нова година. Един от знатните японци, понеже имал да си дава, отива при своя кредитор и му казва: „Аз искам да си платя дълга, но понеже нямам пари, ще направя харакири.“ Той му казва: „Как ще се убиеш?“ „Не може, това е моята чест.“ „Остави, аз ще ти простя дълга.“ Поканва го да пие кафе. Казва: „Бързам, имам да правя и на друго място харакири.“

Сега трябва да имаме един нов светоглед. Какъв трябва да бъде този

светоглед? Казват, че трябва да вярваме в Христа. Умрял един човек преди хиляди години. Вярваш, че Той е умрял, разпънали Го на кръста. Какво добиваш, че вярваш в кръста? Разбирам да направя опит и мене да разпънат на кръста. Че Христа Го разпънали, че Той е умрял, Той е опитал това. Я ние да сме на кръста, да видим как е тази работа. Заковават ръцете, краката. Ние искаме да станем християни, без да са ни разпъвали, и само оплакваме Христа. Ако ние при най-малката спънка, която се явява, не можем да издържим, ако при една болест окрякаме орталъка, какви християни сме били? Заболял го кръстът. Какво има, че те боли кръстът? Ще си починеш. Никога не си мислил за кръста – като те заболи, ще почнеш да го пипаш, ще обърнеш внимание на тези клетки. Колко време те са очаквали, че ще ги пипнеш, да мислиш за тях. Или заболи те главата. Ти никога не си мислил за нея. Главоболие, коремоболие, ревматизъм – те са Божествени блага. Да помислим за главата, за краката – да ги помилваме. Като те боли кракът, ще му направиш топла баня, ще го помилваш, ще го намажеш със зехтин. Често идват някои да ми се оплакват, но като влязат при мене, забравят за какво са дошли. Казват: „Имам много неща да ти кажа, но забравих.“ Казвам, много добре. Боляло го нещо, но престанало. Забравил какво го боляло. Казва: „Не ме боли сега, но се опасявам, като изляза оттука, пак да не ме заболи.“ Причината за болката е недоверие. Аз психологически така схващам. Когато има да даваш, хване те за ръката, стиска те, иска да каже: „На думата седиш ли?“ Ако е уверен сто на сто, държи хлабаво. Ако усеща, че кръшкаш нещо, хване те за ръката, казва: „Туй, което казваш, седиш ли на думата си?“ Хване те болестта и те пита: „Ще поправиш ли живота си?“ Ако знае, че ще поправиш живота си, отива си. Защото болестта е служител Божи.

При мене дойде един православен свещеник и ми разправи из своята опитност: сънува, че една сутрин при него идва един стар човек с бяла брада, хваща го, бутва го по челото и казва: „Едното ти око гледа надолу, а другото нагоре. Такива работи да не правиш. И двете или нагоре, или надолу. Но едното нагоре, другото надолу не бива.“ Като станал сутринта, на мястото, гдето го е бутнал по челото, останало една черна точка близо два месеца.

Болестта дойде, бутне те на крака и казва: „Тъй, както вървиш, не става тази работа.“ Бутне те на кръста: „Не става тази работа.“ Що са болестите? Болестта казва: „Така не можеш да живееш.“ Боли те главата? Не може така да мислиш, трябва да се поправи. Боли те вратът? Щом те боли вратът, то е символ на нещо. И главата е символ. Боли те сърцето – така не се живее, без любов не може, любов трябва. Що ви боли сърцето? Впрегни сърцето си в любовта, и всичката болка ще изчезне. Впрегни главата си в една светла мисъл, и веднага болката ще престане. Като ви заболи нещо, не

тичайте да викате лекар. Аз се чудя как толкова години не сте разбрали смисъла на болестите. Като те заболи главата, направи едно угощение и кажи: „Днес ме заболя главата и затова правя угощение." Нека някой от вас да даде угощение за главоболие. Или заболи те коремът – направи едно угощение за коремоболието. Един да направи, е достатъчно. Не после да разправяте, че една наша сестра я заболял коремът и угощение дала, гледай ѝ ума. Ако една млада сестра и една стара сестра ги заболи коремът, нека да я пипне по корема, не е лошо.

Аз бих ви препоръчал един лек. Повикайте на угощение дванайсет сестри и покажете корема си. Нали така правите при лекаря. Като лекаря, нека и те да те пипнат. Писанието казва: „Ако някой е болен, нека да се съберат братя и сестри да го помажат." Дванайсетте сестри нека те пипнат по главата. Ще те излекуват. Трябва да се възстанови една вяра. Всеки един човек, който е направен по образ и подобие на Бога, от ръката му излиза лечебна сила, от очите му, от краката му, отвсякъде излиза тази сила. Всеки човек, без да знае, носи лечебна сила. Викайте добрите хора, дайте им угощение, ще се лекувате. Ако викате лекар, викайте добър лекар – човек, който не е добър, не може да ти помогне. Любовта и обичта несъзнателно трябва да функционират в неговата душа. Ако искате вие да помагате, знанието не може да дойде без любов и силата не може да дойде без любов, и подмладяването не може да дойде без любов.

Трябва да оставим старите работи настрани. Трябва да оставим онова знание, като деца, когато сме пъплили по земята, то е минало вече. Да имаме знание, което е право. Казвам, да оставим всичко досега – онова, което сме имали, и да турим за основа любовта към Бога. Направете един опит: един ден да прекарате без смущения, като станеш, и светът да гори, ти да гледаш спокойно. Когато една дреха я перат с топла вода, трябва ли да плачете заради нея? Не. Когато една дреха е направена от азбест, трябва ли да се безпокоите, че тя ще изгори? Има дрехи, които не горят. Аз зная, дрехите на светиите не горят. Запали се, гори, но не изгаря. Нали може да боядисаш една дреха, без да я боядисаш? Ако турнете призмата и турнете слънчевия лъч през нея, тя може да боядиса нещо, без да го боядиса. Нещата, които се боядисват, без боята да остане там, то е хас боя. Хас боя е, която не избелява. Всичко онова, което се изменя, какво е? Казвате: „Едно време бяхме деца." Аз съм дошъл до убеждението, че животът, който от началото до края не остава един и същ по същество, по форма може да се мени, може милион форми да вземе. Той е реален живот. Мислим, че като стари сме по-умни, а като деца сме по-глупави. По същина не е така. Я вижте децата как вярват, ако майката или бащата кажат, че могат да поправят цвета или че всичко могат да направят. Детето вярва. Докато майката и бащата кажат първата лъжа на детето, то вярва. Но щом кажат

първата лъжа, то вече не им вярва.

Та казвам, в много учения пазете се от много лъжа. Казвате: „Едно време имахме любов.“ В Евангелието, в Откровението е казано: „Понеже си напуснал първата любов...“ Да кажем, ангажират някого за учител – угощение няма да има там, работа се изисква. Учителят в отделенията на тия малките деца трябва да им разправи знания, да им открие буквите. Не е лесна работа. Или преподава в университета. Не е така лесна работа. Учители искат всички да бъдат. Или искаш да бъдеш някой офицер, войник или генерал? Тежка работа е. На бойното поле, там, ще жертваш живота си. Всички тия служби, с които се ангажираме, трябва да ги изпълним.

Някои от вас сега сте недоволни. Не една жена е като княгиня. Сега роптаете защо сте родени жени. Мъже и жени са направени по образ и подобие и сега питат човек мъж ли да е, или жена да е. С един крак ли да ходи човек, или с два крака? С една ръка ли да работи, или с две ръце да работи? Двете за човека е благословение. Едното никак не е пригодно за човека. Да бъде човек само мъж – то е непригодно. Да бъде само жена – не е пригодно. Двете са два полюса. Аз считам основа двете: функционирането на любовта като външен процес и функционирането на обичта като вътрешен процес. Без тия два процеса никаква деятелност – нито в ума, нито в сърцето, нито в душата, може да стане. Жената е един вътрешен процес. Мъжът е външен процес. Казвате: „Кой е по-важен?“ И двата са важни. Онзи, който преде вълната, или онзи, който донася вълната, е по-важен? Ако не донесат вълната, какво ще предете? Онзи, който преде, сам не може да донесе вълната, а онзи, който донася, той не може да я опреде. Значи единият донася, другият преде и тъче.

Вземете отношението, което ангелите имат. Ангелът представя ума на човека. Ний, хората, представяме сърцето. Нашата воля, това представя по-ниските животни. Ябълката те заставя да я ядеш; крушата те заставя да я изядеш; една овца те заставя да я острижеш; един камък на пътя те заставя да го вземеш; водата те заставя да я пиеш; въздухът те заставя да го дишаш – всичките неща ни заставят, събуждат нашата воля да работим. Щом не признаваш, че имаш ум, не признаваш ангелите. Щом не признаваш, че имаш сърце, не признаваш хората. Този камък, като се наведеш да го дигнеш, той ще ти предаде нещо на тебе. В тия камъни, в тия дървета е скрита специфична Божествена енергия. И като се докосваме само до тях, тази енергия минава в нас. Ние, съвременните хора, имаме странни понятия. Ние считаме някои хора добре облечени, но даже и най-просто облечените, и те носят Божествена енергия в себе си. Един лист на едно дърво носи Божествената енергия. Тези мисли са лечебни.

Трябва да имаме един нов възглед. Някой път човек те гледа страшно. Защо те гледа страшно? Страшното е в тебе – ти не познаваш човека. Всеки човек, когото не познаваш, е страшен. Когато не знаеш една река колко е дълбока, ти се страхуваш. Щом знаеш, че е двайсет и пет сантиметра дълбока, лесно я прегазваш. Туй, което лесно прегазваш, никак не се страхуваш от него.

Сега, ако съберете трите епохи на човека – детето, което се е изправило вече на краката си, възрастния човек, който е възмъжал, и стария, който има сто и двайсет години – да ги накарате на една и съща работа, и да видите какви последствия ще имате, кой ще бъде по-отзивчив? Детето, като каже майка му: „Иди в градината“ – то ще иде, ще задигне ябълката и ще я донесе. Възрастния, като го проводиш, понеже и той има деца, ще занесе ябълката вкъщи, а старият ще чака да му я донесат. И някой път аз наблюдавам хората. Детето носи на майка си, възрастният носи вкъщи, а старият чака да му донесат. Гледам, мнозина от вас са остарели и чакате Христос да дойде и ви донесе нещо. Мнозина чакате ангелите с аероплан да ви занесат в оня свят. Аз бих желал да ме носят ангелите. Но бих желал, като тръгна от земята, сам да ида. Да вървиш с ангелите. Ще ми цитирате вие, че за Илия дошла огнена колесница, да си отиде Илия в оня свят. Намери, че оня свят не е за него. Той трябваше да слезе на земята, и да му снемат главата. Отиде с огнена колесница, но пак слезе долу. Човек, който отива в другия свят без любов, ще се върне. Човек, който отива без любов и без обич, ще се върне. Като тръгнеш с любов, ще впрегнеш краката си, ръцете си, очите си, ще пееш и ще вървиш, тъй както се върна блудният син при баща си. Той с файтон ли се върна? Като се върна, като дойде при баща си, баща му каза: „Този син е прокопсан, не иде с автомобил, но иде с онези благословени крака, които Бог му е създал, иде с благословените ръце, благословените уста и казва: „Аз направих една голяма погрешка, не съм достоен да бъда вече като твой син, но ме приеми като един от слугите си.“ Бащата разбра, че е научил нещо.

Сегашният човек се нуждае от вътрешно самосъзнание, че не е изпълнил волята Божия. Ако всинца бихте станали проповедници на любовта – да бъдете като горящи свещи, светът щеше да има друг характер. Всички станахте замръзнали ледове, никаква идея нямате. Казвате: „Нека се свърши войната.“ Кога ще се свърши? Мислите, като се свърши войната, да ядете и да пиете. После да се обличате, повече да спите, после да се жените, да раждате, да имате повече удоволствия. Затуй една мома, като възлюби един момък, ще повика ангелите – да дойде един ангел и да види ще го хареса ли. Ако го харесат ангелите, да се ожени, ако не, да каже няма да се жени. Момъкът, като хареса една мома, да вика ангелите – ако те я

харесат, той да се жени. Една жена иска да си има дете, пак да повика ангелите – ако те ѝ кажат, да си има. Всичко значи, което ангелите не искат, да се откажем от него. Което те искат, да го направим. Или на прост език казано: всяко нещо, което любовта иска и което обичта иска, да го направим без всякакво колебание. Всяко нещо, което не е съгласно с оня велик закон на любовта, да се откажем от него. Няма по-просто разбиране. Всякъде турете само едно правило: туй, което правите, попитайте съгласно ли е с любовта. Ако е съгласно, правете го. Ако не е съгласно, не го правете.

Казвам, ако не се роди човек от любов и обич, не може да влезе в Царството Божие. Казано е в Писанието: „Ако не се роди човек от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие." Изпейте една песен.

„Аз мога да любя"

Да направя мисълта си ясна. Виждам, че във вас остана една мисъл. Вие се стремите да бъдете външно добри. Не е лошо това, но то е Старият Завет. Новият Завет е вътрешно да бъдеш добър, не външно. Между вътрешно и външно няма съгласие, а трябва да се образува хармония между външно и вътрешно. Представете си, ако мен ме болят пръстите, ревматични са, и трябва да свиря на цигулка. Ръката ми трябва да бъде здрава. След като свиря, да съм доволен, да има резултати. Ако свиря на една публика, всички да бъдат доволни. Казвам, ако моите мисли не могат да ме направят весел, не могат да направят и обкръжаващите хора весели, мислите ми не са прави. Ако моите чувства не могат да ме направят весел мен и обкръжаващите да направят весели, и те не са прави. Ако моите постъпки не се отразяват добре върху мене и обкръжаващите, не са прави постъпки. Новата основа, която трябва да бъде, е да бъдем родени от любов и обич. Няма какво да спорим. Светът така трябва да умре. Каквото и да мислите, той трябва да умре. Решено е. Нови хора ще се родят. Не е въпрос за формата, но за същината. Външната форма трябва да се измени. Душата не умира. Имате една малка стая, не е ли хубаво да направите по-голяма, хигиенична, с добро осветление? Защо да не внесем Божествената светлина в нашето сърце, защо да не внесем Божествената сила в нашето тяло и каквото вършим, да се радваме? Сега страхуваме се, сгушим се. Трябва да бъдеш като търговец, който носи скъпоценни камъни. Покажи ги, продай ги хубаво. Кажи на човека: „Ако не го искаш, върни го." Кажете на другите: „Аз ви давам едно учение. Ако не го харесвате, върни ми го."

Вие по някой път искате да ви хвалят хората. Опасно е похвалата, когато човек не отговаря. Казват: „Ти си голям цигулар, свириш" или: „Ти си поет, ти си философ". Опасна работа е. Казват: „Ти много знаеш." Казвам, какво зная? За слънцето нищо не зная. Какъв е порядъкът на слънцето не

зная, какъв е порядъкът на месечината не зная. Какви са хората там, учени ли са? Не съм ходил, не съм посетил месечината и слънцето, не съм обиколил дори земята. Мнозина не сте били в Америка, Африка, и пък и земята не сте обиколили. Казва: „Ти си много красив." Колко съм красив? Още не съм толкова красив, че като минат ангелите, да се спрат да ме гледат. Ангелите минат, поглеждат, виждат дефекти, не съм както трябва още. Някой казва колко е хубава косата на някой човек. Гледам, свинска четина. Мен не ме радва такава коса. После гледам правия път. Жените имат прав път на средата. Когато видя една жена с път насред, мене ми прави впечатление. Гледам друга – разбъркана косата, няма никакъв път, объркани коси, нащръкнали. Ако ние не можем да турим един закон на нашите коси; ако ние не можем да турим закон на нашите вежди; ако ние не можем да турим един закон на нашите уста; навсякъде в тялото ако не можем да турим този закон, не зная какви реформи можем да произведем в света.

Отсега нататък трябва да изучаваме онова, което Бог е създал. Духът Божи постоянно ни пробужда, и ние съдим. Гледате, един човек иска да си хване слуга. Да бъдеш слуга от любов и обич, да слугуваш през целия си живот е едно нещо. Слушал съм някои да казват: „Имах едно време един слуга..." Че и синовете му, и дъщерите му разправяха за този слуга и не могат да го забравят. Умен, всяко нещо прави навреме. Този баща е доволен от слугата си повече, отколкото от синовете и дъщерите си. Синовете и дъщерите искат бащата да работи и заради тях, а те да седят, да се измиват хубаво със сапун миризлив, да бъдат хубаво намазани, хубаво облечени, с хубави обуща. А слугата работи. Ние досега сме чакали и само се въртим при Господа. Чакаме да изгрее слънцето и да донесе нещо. Гледаме благата, които то ни дава. То има слуги, които са му слугували много по-добре, отколкото ние, които минаваме за синове и дъщери на Бога. Сега желая вие да станете от тия синове и дъщери, които слугувате по любов, а не по закон. Някои правят бележки, но това не е слугуване. Някой път аз му кажа: „Кажи какво правиш?" „Толкоз време търсим учител, и той не може да свири като учител." Ако бъдеш учител, бъди учител на свят. Ако шиеш, ший на свят.

Аз по някой път се спирам на една българска дума – „пи-ши". Вие знаете какво значи. Но тя е направена от два глагола: „пи" – пие вода, „ши" – шие дрехи. Двете думи, съединени, станало пиши. Значи да напишеш нещо на книгата. Пишеш с мастило, имаш течно вещество – мастилото, имаш и игла – перото. Топнеш в мастилото, и започнеш да шиеш. Самата дума вече показва, че трябва да имаш течно вещество, игла, и с него да пишеш. Това значи пишеш. Ти не можеш да се научиш да пишеш, докато не се научиш да пиеш вода и да шиеш. Тогава ще се научиш да пишеш. Само

чрез любовта и обичта ще се научите вие как да слугувате на Бога.

Сега аз вече наблюдавам – има доста голям успех между вас. Ще ви приведа факти. Взел съм триона да режа сухи дърва. Двама–трима идват и казват: „И ний ще режем, Учителю.“ Някой път съм взел стълбата, да бера плод. Другите казват: „Учителю, чакай и ние да се качим, да берем.“ Виждам, има едно пробуждане. Туй, което аз правя, и те искат да го правят. Желая туй по-често да става.

„Отче наш“

Трето утринно слово,
11 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев

1942_10_11 Отмерени принципи и изявени факти
неделя, 10 ч. Сутринта

ОТМЕРЕНИ ПРИНЦИПИ И ИЗЯВЕНИ ФАКТИ

„Отче наш“
„Благославяй, душе моя, Господа“
Ще прочета част от 6-а глава на Лука, от 31-и стих до 37-и.
„Духът Божи“

Искам да ви говоря върху един предмет малко философски. Що разбирате под думата „закономерност“? – Отмерени принципи и изявени факти.

Ние сме дошли на Земята и не знаем защо сме дошли. Някои мислят, че са дошли на Земята да ядат и да пият. Имат погрешно схващане. Защото, ако си отишъл на концерт, не важи да вземеш първото място. Не е важно първото място, да бъдеш личен. Може да вземеш последното място, но онова, което чуеш, което разбереш от музиката, то те ползува. Не важи колко си бил близо или далече. Не че е лошо – ако си малко глух, ще седнеш наблизо, ако остър слух имаш, надалече може да седнеш.

Някои хора искат да бъдат близо до Истината – те са глухи. Истината е нито много близо, нито много далече. Единственото нещо, което [е] точно на място, е Истината. Всякога тя е на фокус – дето и да се поставиш, тя съответствува. Не мисли да вземеш някой фокус към нея, да се нагодиш. Тя иска да имаш слух, дето и да седнеш, не важи. Казва: „Слушай!“ За Любовта не е важно какви писма пишеш, какви трактати четеш, не значи нищо как ще хванеш баща си, майка си, но как ще я възприемеш и как ще живееш съобразно с нея.

Досега ние сме имали един метод, един начин на възпитание. Сега препоръчвам, че дървото из рая излязло, че тоягата из рая излязла. Но тази дума на български какво значи? Тоягата не значи сухо дърво, с което да биеш хората. „Тояга“ излиза от „тога“ – хубава дреха. Хубавата дреха е излязла от рая. Никаква тояга из рая не е излязла. Хубавата дреха е излязла от рая. Онова учение, което хубаво може да предадеш, онова свирене, което хубаво може да предадеш, онази песен, която хубаво може да предадеш, онази обхода, която много хубаво може да предадеш, те са излезли от рая. А всички ония глупави работи, те са фабрикувани тук, на Земята. На тях не туряйте, че имат произхождение из рая. Глупавите остават на наша сметка. Фалшивите пари държавата ги преследва. Който

направи фалшиви пари, държавата го преследва.

Сега всичките религиозни системи и науки имат толкова фалшиви работи, толкоз лъжливи работи. Природата преследва фалшивите работи. Тя обича онова, което е нейно. Ние страдаме, че сме вметнали неща, които не са произлезли от законите на природата, от принципите на природата и не са произлезли от фактите на природата. Фактите на природата се отличават от един наш факт. Законите на природата се отличават от нашите закони. И принципите на природата се отличават от нашите принципи, от това, както ние разбираме.

Та казвам: Целия си живот ние прекарваме в смут. Като се родим, само безпокойство. Детето се мъчи да проходи, тамън се дигне на краката – пращат го в училище да свърши четирите отделения, да свърши прогимназия, гимназия, университет, после трябва да специализира. Тамън вземе диплома – хайде на работа го впрегнат. Започне да оправя света. Оправя го, оправя и погледнеш – остарее. Нито той се е оправил, нито светът се е оправил. Светът си върви по същия начин: Слънцето си изгрява, както си знае; звездите изгряват, както си знаят; реките текат по същия начин; житото расте, както знае; сливите растат, както знаят.

Ние все оправяме света. Какво сме оправили? Ако ви дадат една задача: дадат ви един орех и една череша, какво бихте направили? Ако ти изядеш ореха, не можеш да го посееш. Ако изядеш ореха, отиде вече – черупката не може да посееш. Ако ти дадат черешата, за предпочитане е – като я изядеш, може да посееш костилката. Ако имаш едно знание като ореха, тогава или ще го изядеш, или ще го посееш. Ако го посееш, е за предпочитане, понеже след няколко години ще ти дава повече орехи, от които половината ще посееш, половината ще изядеш. С ореха не може да си позволиш това, което с черешата си позволяваш.

Та казваме, ние искаме да задоволим себе си в света и нямаме един мироглед. Ти ако не знаеш как да ядеш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да мислиш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да чувствуваш, да възприемаш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да постъпваш, няма да се задоволиш.

Ще каже някой: „Какво ще се задоволяваш?“ Вземете един цигулар, един, който знае да свири и един, който не знае да свири. Онзи, който знае да свири, той знае как да си държи подбрадника. Никога цигулката на един вещ цигулар не пада. На онзи, който не е вещ, често цигулката пада. После, добрият цигулар знае как да държи лъка си. При това неговите пръсти стъпват на ръчката на цигулката точно на място. Той знае всеки тон

на кое място е. На място е, нали? Знае всичките позиции, които има. Същият закон е и за пианото – с двете ръце свири и знае всеки пръст къде да стъпи. Чудното е, че хората, без да са учили, искат да станат гениални, да направят всичко в света. Казват: „Не трябва много знания." Ние се лъжем. Ние искаме по някой път да излъжем себе си.

Дошъл в турско време един турчин и казва: „Аз зная български, разбирам, ако речете да говорите лошо на български, предупреждавам ви, ще се разправям с вас много добре." Българите мислят, че знае български. Той пушил цигара и по едно време оставил цигарата настрана и се запалила чалмата му. Казват му на български: „Господин ефенди, чалмата гори." Той отговаря на турски: „Няма нищо." Казват му втори път, че чалмата се е запалила. Той пак казва, че няма нищо. Но когато му казали на турски, че чалмата гори, той казва: „Така кажете!"

Дотогава, докогато не можеш да изправиш една погрешка или да превърнеш една погрешка в добро, много малко разбираш. Чистотата от какво зависи? Гледам, в къщи хората не са музикални. Не знаят как да говорят, не знаят правилно да вземат тоновете. Наблюдавал съм как се карат хората, кавгите как започват. Има известни тонове в музиката, които произвеждат скандали. Не искам да ви говоря за тази работа, вие я знаете добре. Понеже ще осакатите езика си. Навсякъде в музиката, щом вземеш неверен тон, става голямо сътресение в човешкия мозък.

Ако хората биха били музикални, биха задоволили себе си. Има някои хора, толкоз алчни са за пари, че с нищо не можеш да ги задоволиш. Ако им даваш милиарди, не можеш да ги задоволиш, ненаситно нещо, но на този, алчния човек, ако му изпееш едно „фа", веднага ще го задоволиш – казва: „Стига вече." Не иска повече богатство. Някой религиозен човек минал, че му изпял „фа" и този, богатият човек, не иска повече богатство, обърне се умът му и стане щедър. От какво е станало? – Само един тон му изпели. Казвате: „Как е възможно?"

Ще ви приведа друг пример. Вземете някоя мома или някой момък – ходят неглиже, носят оцапани дрехи, небрежни, не искат да учат. По едно време погледнеш, момъкът току се спретнал, стегнал се, чист, с вързка, добре вчесан, носи се добре, в него има желание да се учи. Учудват се вкъщи. Аз да ви кажа къде е всичката тайна. Той срещнал една красавица, че като го погледнала, казала: „Ако се държиш чист, ако се учиш, ще имаш моето уважение." Той никога не забравя тия очи. Вечер ги сънува, стане, отвори книгата, те го гледат, светят, той учи. Благословение е, че тези очи го гледат.

Казвам: Ако няма такива две очи във вашия живот, да светят в книгата, ако няма никой отдалече да ви пее „фа“... За онзи, който е ненаситен на пари, като изпее „фа“, задоволи го и като го задоволи, хване друго направление. Да не търсим нашето спасение там, гдето го няма.

Казвате: „Да видя Христа.“ Ако видиш Христа и Той те погледне с двете очи, ако живееш добре на Земята, ще имаш всичкото Негово уважение и Любов. Тогава, като седнеш, Неговите очи хвърлят светлина. Ако ти имаш пред вид един Христос, разпънат на кръста, турен в гроба и три дни седял там, ако говориш за умрелия Христос, е безпредметно. Не че не е важна смъртта Му, [но] животът е по-важен. Ние се интересуваме за възкръсналия Христос повече, отколкото за умрелия Христос. Умрелият Христос не ни интересува повече, понеже онзи, който умира, показва, че е слаб. Онзи, който възкръсва, е силен, следователно ако в този смисъл ние минаваме от едно слабо състояние в по-силно, има смисъл. Законът в природата е: ако житното зърно не умре, ако не го засадиш, ако остане само, не дава плод. Ако ти го посееш на нивата, то става силно и принася плод 30, 60 или 100.

Ако вашата мисъл от слаби не може да ви направи силни, мисълта не е права. Ако вашите чувства не може от [слаби] да ви направят силни, чувствата ви не са прави – не че са лоши тия чувства. И ако вашите постъпки от слаби не може да ви направят силни, тия постъпки не са прави, не се надявайте на тях.

В света има Божествени чувства, Божествени мисли и Божествени постъпки. Човешките постъпки, човешките чувства и човешките мисли правят хората слаби. Божествените ги правят силни.

Що е Божествено? – Туй, което спасява човека от смърт. Туй, което създава смърт, е човешко. Не че хората създадоха смъртта, смъртта беше създадена преди хората. Преди хората да съществуват, други същества създадоха смъртта, понеже те бяха силни. Те не умираха. Само се отклониха. Човек беше слабо гърне – като дойде време да го изпитат, той се строши. Аз тълкувам работата. Първото изпитание беше, когато Бог каза на Адама: „Няма да ядеш от плода на забраненото дърво за познание добро и зло.Този плод не можеш да го издържиш. Твоето гърне още не е изпечено.“

Аз веднъж направих един малък опит с едно момиче на 6 години. Това беше в Пловдив. Аз не обичам да давам откъснати цветя. Те са умрели цветя, трябва да ги съживявам. Дадоха ми една хубава роза и аз я давам подарък на едно момиче. Казва ми: „Аз не мога да нося тази роза. Кака ми

е голяма, тя може да я носи.“ То разреши въпроса. Вие можете да мислите: защо кака ѝ може да я носи? – Каката може на едно умряло цвете да даде живот. Защо всички млади булки [ги] кичат с откъснати цветя? То значи: всички умрели души, които нямат живот, тази мома се жени, да ги възкреси – чрез нея ще дойдат. Тя е гроб.

Жените ще възкресят умрелите цветя. Тъй гледаме. На всичките жени утробата е гробище, от което трябва да възкръснат мъртвите. Трябва да слезе някой ангел.

Питам: Какво е предназначението на жената? – Да възкресява мъртвите. Какво е предназначението на мъжа? – Той е ангел, който слязъл да отмахне камъка – онзи, който е в гроба, да излезе. Туй е предназначението. Не е предназначението на жената да се маже с мазилки, да носи хубави обувки, ръкавици, була – то са второстепенни работи. Важно е в живота да се даде живот, или да станем носители на Божествения живот. Аз вземам това в широк смисъл. Ако няма кой да отмахне камъка, който седи на нашия ум, ако няма някой да отмахне онзи камък, който седи на сърцето, и ако няма някой да отмахне камъка, който седи на душата... Кой няма такъв камък, кажете ми?

Питате къде са ангелите? Те са онези същества, които идат отгоре, които работят за човечеството, да отмахне тия камъни. Паднал някой камък някъде – кой ще го отмахне? Само онзи, който знае как.

Сега вие искате да се запознаете с невидимия свят. Ако днес дойде Христос, как ще се запознаете, какво ще Му говорите на Земята? Ако дойде Христос, тъй, както Го представяте, [с] една мантия, тога, като един цар, всички ще се натрупате, ще си дадете заявлението да ви назначат на служба. Хиляди, милиони служби ще искате. Младата мома ще поиска да бъде красива, младият момък ще поиска да бъде силен, учителят ще иска да бъде учен, богатият ще иска да има повече... Всеки от вас ще си каже желанието. Ако е така, вие тия неща ги имате. Ако е учението, което спасява, човек има знание. Знаем как е създаден светът, грандиозни теории има. Как е създаден светът ние го знаем, ясновидци сме.

Та казвам: Когато вие се запознаете с онзи, когото обичате, каква е вашата дума, която му казвате? Аз зная, наблюдавал съм: една мома най-първо като гледа момъка, хвърли един мил поглед на онзи, когото среща, обикне го, но същевременно примигала очите си и гледа надолу към земята. Той го счита, че е срамежлива, а пък то не е така. Тя му казва: „Действително обичам живота, обичам тебе, но да знаеш, че аз искам материални работи, песни, дълбоки корени. Животът е сериозен.“ Той не разбира и казва, че е

много срамежлива. Нямам нищо напротив, че е срамежлива.

Булките, докато не са хвърлили булото, са много срамежливи. Щом хвърлят булото, не са така срамежливи. Гледам българските обичаи какви са. Всичките като атакуват булката, девери, зълви, всички казват: „Или ще ни я дадете, или нищо от тази къща няма да остане." И веднага дадат я. Повеждат я дома. Турят я на колата. Двама ангели има. Един – нейният възлюблен и друг – нейният брат. Хванат я, водят я, отподире 10 зълви. Качат я на колата, запеят песни. Сега всичките обреди, както стават, са много добри, но след една седмица те разсекат знамето на 4 парчета и тогава едното парче хвърлят към изток, другото – към запад, към север и към юг, и казват: „Булката е свободна към изток да говори каквото иска, към запад да говори каквото иска, към юг и към север." И булката е съгласна с моята теория и отвори уста тогава вече – дотогава мълчи. Те всъщност направо разсичат знамето, а тоягата, на която е вързано знамето?

Не е лошо да бъде човек свободен да говори каквото иска, но да говори хубаво, да пее хубаво. Аз това не зная, свекървите имат думата, те са авторитети за това. Туй е външна страна. Не е виновата булката. Най-първо, тя вижда, че туй, което са ѝ обещали, не ѝ дават. Те я взеха да я направят царица, а тя стана слугиня вкъщи. Даже в бащиния си дом тя не е слугувала, както тука. Тя казва: „Как стана тая работа, защо се ожених? За какво се ожених?"

Там е всичкото заблуждение. Ако един човек не го любите, ако не го обичате, мъчно е да се живее с него. Няма по-голямо страдание [в] дома или в обществото, или в народа, където Любовта не царува. То е ад, то е мъчение.

Ние, съвременните хора, искаме да бъдем свободни. Свободата в света може да дойде само с изобилието. Хората ще престанат да бъдат жадни само когато има изобилно вода. [Хората ще престанат да бъдат гладни] само когато има изобилно храна. Хората ще престанат да се задушават, когато имат чист въздух изобилно. Хората ще престанат да се препъват в света само когато дойде изобилно светлина на човешките умове. Всичко трябва да бъде ясно.

Сега, един български писател ми даде следното и аз ще ви го цитирам:

„На път дълги аз пътувах, да видя златната планина. На нейния висок връх аз се качих и слязох и оттам видях широкия свят с неговите реки, долини и полета. Всичко отдалеч аз добре видях, но отблизо що там става, не познах. Отвън всичко беше светло и ясно, но отвътре бе забулено, тъжно.

Красивата светлина бе привлякла жителите от вънка. Ще остана на планината да видя що ще стане.

Денят премина, нощта настана, светът потъна, на небето се появиха звездите, в големия град светнаха къщите. Чу се звукът на песен на живущите, що се върнаха от труда на живота. Казаха си: „Денят е работа, нощта е отвътре светлина, песен.“ О, нещо в мене ми пошепна: „Не всичко е светлина и песен.“ Замълчах, не исках да възразя, рекох си: нека остане тъй, както сме. Аз съм доволен от всичко, що видях.“

Казвам, не е поощрение. Ние седим между две неща: унаследени неща и вложени неща. Унаследените неща са външни, те са придобити. Вложените неща са нещо, което Бог е вложил.

Досега цялото човечество не се е занимавало с вложените неща, а с присадените неща, с унаследените неща. Всички искаме да унаследим. Ако искаш да наследиш нещо от баща си, баща ти трябва да умре. Като умре баща ти, ти имаш право на това, което е оставил. Всякога в наследството някой трябва да умре. Какво се разрешава? Ако имаме наследствени черти, в [нас] някой е умрял вече. Но ако има вложени неща, нещо в нас живее вече. Вложените неща показват, че онези, [от] които са вложени, те са живи. Унаследените показват, че онези, които са ги оставили, вече те са умрели. На кое може да разчитаме: на живите ли, на умрелите ли?

Казвате: „Ще умрем.“ Не е въпрос, че ще умреш. Ако човек в смъртта може да внесе живота, смъртта е без смисъл. Защото смъртта е най-голямото ограничение, в което човек може да падне. Животът, това е най-голямата свобода, която може да се даде на човека Ако ние при най-голямата свобода, която имаме, не знаем как да живеем, тогава где е вината? Вината седи в това, че пътят, който сме хванали, е погрешен, разбиранията, които имаме за живота, са погрешни, работите, които вършим, не съответствуват на живота. Тогава сме дошли до една философия.

Ако идете в Индия, ще видите, че там са разделени на 4 касти. (Четирите касти в Индия са: 1. жреци (брамини), 2. воини (кшатрии), 3. търговци, земевладелци, висши занаятчии (вайши), 4. работници, домашна прислуга (шудри).) Тук, в съвременния живот, можем да ги наречем клерикали, милитаристи, капиталисти и социалисти – 4 течения. Клерикалите се занимават с главата, военните се занимават с мишците, с ръцете на хората, капиталистите се занимават със стомаха, а пък социалистите, или пък тъй наречените демократи, се занимават с краката. Всеки един от вас тия 4 касти ги има. Той е клерикал, той е милитарист, той е капиталист и той е

социалист. Вие ги делите. Все едно са. Според индуската философия те са създадени от Брама. Браманите са излезли от главата му, военните – от мишците му, капиталистите – от слънчевия възел, а пък социалистите – от краката. За да дадат авторитет на своето учение, те са създали тая теория.

Според моето схващане, всяко едно учение, което няма импулс или подбудителна причина – Любовта отвън и Обичта отвътре – то не е Божествено. Винаги последва смъртта като един резултат на отклонението. [С] всяко едно учение, което влага Любовта и Обичта, иде и възкресението, животът. Всеки един човек, който върви по Божествения път, се подмладява. Неговата мисъл се обновява, сърцето и душата му се обновяват. Който не върви по Божествения път, застарява, изгубва мисълта, казва: „Няма животът смисъл, всичко е празно." Тогава Соломон е казал: „Суета на суетите, всичко е суета."

Как няма да бъде суета? Той имаше 300 жени и 900 наложници, той е искал да опита живота само в ядене и пиене. Сега ако вие бяхте на мястото на Соломона, щяхте ли да се откажете от неговата философия? Понеже нямаме условия, отказваме се. Ако вие имате неговата философия и при същите условия, и вие ще искате да опитате. Какъв резултат ще имате, ако имате условията на Соломона? Вие ще имате същите резултати, каквито той имаше. Защото, според Божествения закон, всяка жена иска да има своя другар, нищо повече. С един крак не се ходи. Но с 1200 крака пак не се ходи. Аз се чудя на този еврейски цар, който искаше така да разреши въпроса. Много тщеславен беше, обичаше удоволствията. Той е роден от една жена незаконна, баща му я взе по любов, но тя си имаше друг мъж и оттам се ражда всичкото зло. Баща му, като видя една красива жена, и като цар, я взе. Не че е прав. Първото му дете умря. Соломон, който се е родил от нея, у него дойдоха тия унаследени черти. Той като умря, при сина му се раздели еврейското царство.

Сега нас не ни интересува това, което е станало, процесите, които са станали. Но принципът е важен, идеята, която ние възприемаме правилно, обединена в нашия ум, нашето сърце и нашата душа, е важно. Следователно не можем да примирим нещата в света. И до днес евреите ги гонят навсякъде. Защо ги гонят? И досега те не знаят защо ги гонят. Гонят ги по единствената причина, че те не станаха проводник на Божествената Любов и на Божествената Обич. Те трябваше да станат пример в света, да покажат какво нещо е Любов, какво нещо е Обич. Те не станаха. Те станаха търговци, искаха да станат господари, да управляват света, да събират данъци. Кой не събира данъци? Всеки, който е силен, събира данъци. Вълкът събира данъци, лъвът събира данъци, тигърът събира данъци и всеки човек, който е по-силен, винаги събира данъци.

Правото схващане е, че силният човек е онзи в света, който приема Божията Любов. Няма по-голяма сила в света от Обичта и Любовта. В нея човек става безсмъртен, всичко, каквото желае, ще го постигне. Не само физически да постигне богатство. Кому ще остави богатството? Никому няма да го остави. Той мисли за бъдеще като дойде. Какво стана с руските богати князе? Като дойде болшевизмът, какво ще стане с днешните хора? Процесът, който иде сега в света, ще произведе промяна. Сегашните хора мислят, че светът ще се преобрази. Външният свят и нашият вътрешен свят само по един начин може да се подобрят: ако всички приемем Божествената Любов и я приложим. Приемем я в ума си, приложим я в сърцето си, приложим я в душата си. Тогава светът ще се оправи. Всеки да възприеме Любовта тъй, както той разбира. Всички можем да възприемем Любовта, не по същия начин, както него.

Христос опита две неща: колко може да бъде търпелив, колко може да издържа. Дали за Любовта на човечеството може да изтърпи едно велико страдание. Той идея имаше. Тия поругания, да го плюят, да го бият и той да седи спокоен, да гледа какви са хората, какви са техните разбирания. Защо биха Христа? Защо евреите се отказаха от него? Те казваха: „Нито за нас е полезен, нито за човечеството е полезен и затова – да се премахне." Казва им Пилат: „Не намирам никаква вина в Него." – „Ако ти не го осъдиш, ти не си приятел на Кесаря."

Питам: Кой човек може да се въздигне без Любов и без Обич? – Никой. Кой ангел може да се въздигне без Любов и без Обич? – Никой ангел. Всичките животни, които са създали своите форми, които сега съществуват в света, не считайте, че всичко това е глупаво. Вие виждате една пеперуда. Не разбирате живота на тая пеперуда. Всичките тия форми, които съществуват в света, са създадени по Любов и по Обич. Всяка една форма е азбука на великия Божествен език. Ако премахнете една малка буболечица... формата на тази буболечица е потребна в живота.

Гледам философи философстват, да им се доказва има ли Господ в света или няма. Бог е в светлината, Бог е във въздуха, Бог е във водата, Бог е в хляба. Че Бог е в хляба, се показва [от това, че] щом ядеш, ти се обновяваш. Че е във водата – [от това, че] щом пиеш вода, утоляваш се. [Че Бог е във въздуха, се вижда от това, че] щом дишаш, весел ставаш. Че Бог е в светлината, се вижда [от това, че] всичко в света при теб се изявява и ти весел ставаш. Къде ще го търсите на друго място? Ще го търсим като човек в нашите слабости? Бог на всичките казва: „Аз съм в светлината, Аз съм във въздуха, Аз съм във водата, Аз съм в храната."

Но то е външната страна. Светлината, въздухът, водата, храната са външен израз на Любовта и Обичта. Те са бащата и майката на всичките тия неща. В света Любовта е бащата, а Обичта е майката, която е родила всички неща. Когато говорим за Обичта, разбираме майката. Що е Обич? Ако има Обич, ще намериш майка си. Ако не беше майка ти, на света не би дошъл. Ако не беше баща ти, ти на света не би дошъл. Следователно ний, съвременните хора, питаме: Що е Любов? – Туй, което ни е направило път да дойдем на Земята. Що е Обич? То е майката, която първа е приела, родила ви е, тя е вашата майка.

Ние търсим къде е същината на нещата. Живеем при баща си и майка си и не познаваме нито баща си, нито майка си. Баща у тебе е онзи, който не остарява. Майка у тебе е онази, която не остарява. Трябва да имаме ясна представа: онзи, който умира, не е [наш] баща, онази, която умира, не е наша майка. Онзи, който умира, не е наш брат; онзи, който умира, не е наш слуга; онзи който умира, не е наш учител. Човек, който умира, той не поддържа реалността. Ние трябва да се откажем от временните лъжи. Казваме: „Ще живеем." Отсега трябва да знаете ще живеете ли или ще умрете. Аз ви казвам един начин: Ако любите, ще живеете, ако обичате, ще живеете, ако не любите, ще умрете. Макар че живеете, ще умрете. Ако не обичате, пак ще умрете.

Сега искате да ви се доказва. Посетете гробищата и прочетете тия надписи, които съществуват. Какви оплаквания! Има ли нужда да се плаче за един пашкул, че пеперудата е изскочила? Пеперудата е изхвръкнала, гледам – ходи като царица. А вие казвате: „Горкия пашкул." Не се самозаблуждавайте с пашкулите, които хората носят. Радвайте се на ония пеперуди, които са излезли из пашкула.

Аз бих желал да ви видя на 120 години и да бъдете като млад момък. Когато дойде да умирате, като дойде да ви повикат за невидимия свят, да кажете: „Тръгвам." Женитбата показва туй положение. Младата мома, която живее при баща си, един ден, като дойде нейният възлюблен, каже: „Хайде!" и тя напуща бащиния си дом. Следователно и човек на Земята, като дойдат от другия свят да го поканят, да върви с колата, да върви нагоре. Сега ще има плач. Има нещо хигиенично в плача. Една българска невеста, като я извели из бащиния дом, много плакала. Деверът ѝ казва: „Много плаче, да я върнем." Тя казва на девера си: „Аз макар че плача, вие ме водете." Тоя обичай ще покаже, че много обича баща си, но по никой начин не иска да я върнат.

Новото верую е: всички да станем синове на Бога. Поне две неща да имаме, в които да се не съмняваме никога. Да се не съмняваме в Любовта никога и

да се не съмняваме в Обичта. Любовта болест не носи, живота носи, Обичта болест не носи, сиромашия не носи, богатство носи. Любовта глупост не носи, знание носи, гениален става човек. Любовта е извор на всичките блага, на всичките изкуства, на литература, поезия, музика – всичко се дължи на Любовта. Запазването на всичко онова хубаво, което съществува в Любовта, се дължи на Обичта в нас. Туй, което ние имаме, е благодарение на тази Божия Любов, която създава най-хубавите неща в нас и благодарение на Божията Обич, която запазва онова ценното. И за бъдеще което имаме да придобиваме, пак се дължи на Обичта.

Казвам: Нека да бъде за нас свещена светлината, нека да бъде свещен въздухът, да бъде свещена водата, да бъде свещена храната, чрез която в света се проявява Любовта. Да бъдем достойни синове за бъдещето на човечеството и да изпълним Божията воля на Земята.

Сегашният свят ще бъде спасен само чрез Обич и тази Обич се показва само чрез човешкия ум, чрез човешкото сърце, чрез човешката душа, чрез човешката воля. Спасението от Любовта иде.

Тайна молитва

3-та беседа, държана от Учителя
на 11.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_10_14 Пред лицето Божие
лекция пред общия окултен клас

ПРЕД ЛИЦЕТО БОЖИЕ

Добрата молитва
Зора се чудна зазорява
Вземете песента „Изгрява вече ден тържествен“.

(Направихме упражнението с ръцете.)

Като стане човек възрастен, мъчно може да прави упражнения. Всичко знаем, а остаряваме. Всичко знаем, а отслабваме. Всичко знаем, а изгубваме паметта си. Всичко знаем, а на стари години започваме да забравяме всичко. Много учени хора сме. Какво значи това? Човек се ражда в тъмнината и постепенно с идването на светлината в живота детето расте. Като дойде зрялата възраст, Слънцето е на зенита. В старини светлината си отива и тъмнината иде, човек остарява. Остаряването не е нищо друго, освен че тъмнината излиза. Затуй на стари години трябва да бъдете горе, на северния полюс, когато е лято. Там има един изгрев и един залез. Шест месеца е ден. В умерените пояси има 365 залязвания и 365 изгрявания. В духовния живот северният полюс е най-хубавото място за живеене. Тук, на Земята, най-лошите места са полюсите, а най-хубавите места в духовния свят са на двата полюса, защото северният полюс в духовния свят е Истината и там се живее най-добре. Доброто и Истината са на полюсите. С Доброто и Истината се живее най-добре. Тук в Истината и в Доброто най-зле се живее. Сега това е една теория. Сега вие имате особени идеи. Вие гледате някой път старите хора дават си важност. Казват: „На 60 години човек съм“. Ако си на Слънцето и си на 60 години, това е смешно. Едва ли на Слънцето ще бъдеш на 10 секунди. Като си на 60 години тук, на Земята, на Слънцето ще си на 10 секунди на слънчевия живот. Смешно е дори. По някой път е хубаво да имате огледало и да се справите със старостта. Тия бръчки, които имате, те са по внушение. Аз така го обяснявам. Когато някъде се изсекат горите, в тия хълмистите места като падат дъждовете, дойдат пороища и набраздяват почвата. Няма растителност да държи почвата в равновесие. Тия набраздявания се дължат на това, че ние се тревожим: „Какво ще правим, гладни ще измрем, дрехи нямаме, обуща нямаме“. Кой прави обуща на растенията, кой ги облича? Тревите, камъните кой ги облича? Че някой път може да ходите боси, то е благословение. Но някой път трябва да бъдете обути, някой път трябва да бъдете боси. Защото тъй както е обут човек, то е много нехигиенично, кракът му не може да диша, пък и в тъмнината е. Кракът казва: „Малко

светлина, малко прозорец да се отвори“. Като се скъсат обущата, то е благословение за крака[та]. Като се скъсат обущата, човек казва: „Срам ме е, скъсаха ми се обущата“. А кракът се радва и го счита за благословение, че се е отворил един прозорец. Човек, който не разбира, казва: „Какво ще кажат хората?“ Хората ще кажат, че си е направил къща и си е отворил прозорец. Турил си стъкло, ще влиза светлина. Скъса се на друго място, втори прозорец. Още по-хубаво! На трето място се скъса – трети прозорец. Че на нас зле ли ни е, като имаме седем големи прозореца в този салон. Я да ги нямаше, какво щеше да бъде.

Та сега казвате: „Какво е казал Христос?“ Най-важното каквото е казал Христос, не са го писали. Защо не са го писали? Понеже няма да приемат хората. Казано е туй, което ще го приемат донякъде. Например казал е Христос да се отречеш от себе си. То има две страни. Аз да се отрека е мъчно, но другите да се отрекат не е мъчно. Казва още: „Ако не умрете, не можете да минете от смъртта в живот“. Че да умреш и от смъртта да минеш в живота, как ще го разберете. Като умира някой, ще остави наследство, има какво да вземете от умрелия. Казвате: „Той трябва да умре“. Защо да умре? Ще вземат наследството от умрелия. Синът взема наследството от бащата. Бащата е богат, но скържав, синът и дъщерята чакат да умре. Разправяха ми за този хаджи Калчо, българския богаташ. Един случай ми разправяха за него. Турили му часовник за мерене на електричеството. Идва чиновникът и гледа, че много малко енергия е употребено. Чуди се как може в такава голяма къща, толкоз малко енергия да харчи. Хаджи Калчо мълчи. А той направил контакт зад една картина, свързал контакта с жицата преди електромера. Намерили после къде е скачен, че после го глобили 1000 лв. Това от сиромашия ли е? От скържавост. Този човек милионер, милиони има, а е толкова скържав, скъперник. Сега, когато говорим скъперник, скържавост, ще ги турите вън от себе си. Вие казвате: „Аз греша“. Грехът не е твоя дреха. Той е затворнически халат. Турят те в затвора и ти поставят халат. Ти не приемай този халат. Ще го носиш, но той не е твой. То е за затвора. Като излезеш из затвора, не мисли къде са го турили, не мисли какво е станало с халата. Често вие търсите дрехите на вашите погрешки. Сприхав си. Търсиш къде е сприхавостта, търсиш дрехата на сприхавостта. Малко си недоверчив. Търсиш дрехата на недоверчивостта. Ленив си. Има дреха на леността. Не я търси, като си ленив. Ще търсиш спокойствие да има човек. Бог създаде най-хубавите неща в света. И като изпрати млекопитаещите, те си направиха големи хубави жилища, апартаменти като палат. Легне под някое голямо дърво, накапят плодовете долу и целия ден яде и спи. Господ казва: „Какво да правя с тия животни? Не мислят, не работят, не се грижат за дрехи, а само мислят да ядат и да спят“. Тогава прати хапливите мухи. Иде мухата, ухапе животното и то подскочи. Сега вие седите тука, но като

влезе някой, всички погледнете, обърнете се да видите кой е влязъл. Защо? Хлопне някой, подскочите. Помръдне някой, обърнете се. Че ти стой спокоен, защо ще се обръщаш. Бих желал да ви видя тук, когато влезе някой, всеки да седи, никой да не се обръща. Войниците, когато са в строй, какво правят. Може някоя муха да го хапе, но той не може да направи никакво движение, стои и търпи. Ако не е в строй, веднага ще я изпъди, но щом е в строй, не може да се мръдне. Кацне някоя муха, ти ще търпиш. С мисълта си ще я пропъдиш: „Аз съм в строй, махни се, не ме безпокой!“ Ако ви дам едно упражнение духовно, веднага ще ви нападне сърбеж. Ако ви дам едно упражнение, нито един няма да остане да го не сърби гърба. Най-мъчните упражнения не съм ви ги дал още. Ще се намерите в чудо. Ще идете да търсите разни мехлеми. Някои сестри имат сърбеж, че то е изпит. Ще те сърби и ти ще мислиш, като че нищо няма. Ако бяхте ясновидци, при сърбежа щяхте да видите, че ти си облечен в много тънки дрехи и дошли същества с хиляди и всеки иска да те пипне. Всички се награкали като мухи по тялото и всеки иска да вземе нещо. Представете си, че те намажат с нещо и мухи накацат отгоре ти. И ти трябва да седиш, да ги пропъдиш с мисълта си. Или пък дойде ревматизъм в коляното. Някой път ви върти коляното. То не е болезнено състояние. Когато ви стягат колената, показва, че влага има, дъжд ще дойде. При мене тия дни се изредиха няколко души да се оплакват. Казвам: дъжд ще вали. Сега не мислете, че е лошо това. Вашият барометър показва, че промяна става в атмосферата. Радвайте се, че вестниците пишат на вашето тяло, че скоро ще вали дъжд. Това са новини. Все трябва да се размърда вашето тъпанче. Някой ще кресне повече, някой ще изпее хубаво.

Според сегашния характер, който имате, ако се явите да ви приемат за ученици, най-първо за кандидати, дали ще ви приемат. Ще ви турят да седнете на един стол и ще пратят от тия, малките същества. И при най-малкото помръдване няма да ви приемат в училището. Или ще ви изпратят някоя лоша мисъл. Вие не можете да направите различиеq що е лоша мисъл. Лоша мисъл е тази, която ви отдалечава от Бога, една мисъл, която внася тъмнина. В тази тъмнина ти ще намериш где е свещта. Има светлина, тя се загаси. Тогава ще намериш своето фенерче. Вечерно време ти вземеш фенерчето си, ще ти свети, а който няма такова фенерче, той ходи в тъмнината. Сега где ви са вашите фенерчета. Едно фенерче имате тук. (Показва центъра на вярата.) Второ имате малко по-горе. (Показва центъра на Любов към Бога.) Трето имате отзад, четвърто между веждите, друго имате насред челото. Ако запалите тия фенерчета, нас не биха ни трябвали тия лампи. Сега други светят и ние се радваме на тая светлина.

Аз съм наблюдавал евангелисти, които разправят, че знаят Библията. Какво знание е да помниш Библията. Че самата Библия е много учена.

Онези места, на които са написани Словата Божии, всичко знаят, много учени са. Но книгата сама по себе си учена ли е. Вземете един български селянин, който не знае да чете, носи една свещена книга на гърба си. Отваря я, затваря я, не знае да чете. Казва: „Сляп съм, да ми се отворят очите да чета“.

Какво означава тая линия A|? Какво означават тия двете линии A| |B?

Това са човешките вежди. Защо са веждите? Веждите са закон в духовния свят. Начин, по който трябва да работите. Веждите показват по кой начин трябва да се работи. Някои от вас имате много добри методи за работа, някои имате много лоши методи за работа.

Тук имате един малък дефект. Върви някой човек и едното му рамо е вдигнато. Лявото или дясното му рамо е вдигнато. Може би 10-20 поколения са имали този навик. Този навик има своя психически произход. Раменете на човека трябва да бъдат хоризонтална площ. Тебе някой път не ти върви работата. Не може да се спогодиш. Наведеш си наляво или надясно главата. Откъде е останал този навик? Вие не сте го образували. Онези, които го създадоха, кои са? То е цял език. Какво означава? Като си наведе някой път главата, чуди се. Когато мъчнотията е голяма, човек прави едно движение, когато мъчнотията е [по-]голяма, човек прави друго движение на главата. Всеки ден може да се случи някоя мъчнотия и вие свивате веждите и не знаете защо ги свивате. Или когато ви е неприятно нещо, правите известно движение на лицето. Когато очаквате нещо, правите друго движение. Защо да не турите ония, хармоничните линии, че всичките ни движения да бъдат красиви. Някой върви, стъпя важно от крак на крак. Какво показва този ход? Друг върви и се криви от кръста. Някои за много големи работи говорят, с големи работи се занимават, мислят, че милиони ще имат, пък то, не знаят да мислят. Днес често хората говорят – 20 000 имало убити или 50 000 убити, и се радват за това. Никак нямат предвид ония страдания, които тия хора са имали – виковете към Бога, скръбта на майките и на техните близки. Четем във вестниците и често някои казват: „Всичките да ги избият“. Че ако се избият, опасността е много по-голяма. Някой път хората да са живи, е по-хубаво, ако умрат, е по-лошо.

Та вие се безпокоите с навиците. Има много навици в нас, които трябва да поправим. То е един материал, който трябва да го оправим. Например от 20 години съм наблюдавал, и млади сестри се прегърбват. Казвал съм им: „Изправете се“. Някои се изправиха. Навеждат се някои, то е болезнено състояние. Като седите, не се навеждайте. Децата като пишат, се навеждат много. Никога не се свивайте, когато седите. Винаги, когато човек има

мъчнотии, се свива. Когато се намира в лоши условия, той иска да бъде голяма мишенка. Колкото е по-малък, толкоз по-малко иска да го засягат. Та казвам сега: трябва да се преустройва главата, трябва да се преустроят рамената ви, трябва да се преустроят веждите, трябва да се преустроят ушите, трябва да се преустрои носа, трябва да се преустрои брадата, трябва да се преустроят скулите, трябва да се преустрои челото.

Този ъгъл показва какъв е човекът. Тия успоредни линийки, показват всичките същества къде са. От отвора на ъгъла, до върха на ъгъла всичките тези линии представят съществата на разни степени на своето развитие. Колкото съществата са по-невежи, са по-близо до С. С е център. Колкото са по-близо до центъра, невежеството е по-голямо. Колкото са по-далеч от центъра, толкова са по-интелигентни. Колкото ъгълът е по-голям, толкоз и интелигентността е по-голяма. Ако вземете долния край на отвора на ухото, една права линия до основата на носа, при челото, и друга линия пак от същото място на ухото до най-долната част на носа – този ъгъл ще покаже каква е интелигентността на човека. Колкото дължината на носа е по-голяма, толкова човек е по-интелигентен. Някой път носът може да бъде дълъг, но може да не бъде интелигентен. Дължината на горната линия на носа не показва интелигентност. В животните долната челюст никак не е развита.

Сега вас ви интересува духовния свят, външната страна на духовния свят. Вас ви интересуват крилата на ангелите. После ви интересуват дрехите на ангелите. Светлите дрехи на ангелите са един резултат. Какъв е ангелът, каква е неговата височина – това не е ангелът. Ние сме смешни в нашите схващания, като казваме, че ангелите са много хубаво облечени. Някои кочияши са много добре облечени, колкото царете. Царят е облечен в скромни дрехи, а кочияшът има пера и като гледаш, облеклото му е по-красиво от [на] царя. Царят е скромно облечен.

Доста трудна работа е да изправи човек погрешките на миналото. Това не е лесна работа. Трябва да знаеш откъде е започнала една погрешка, за да можеш да изправиш погрешката. Вие сте сприхав. Вижда се във веждите ви, че сте сприхав. Вие сам за себе си мъчно може да изправите вашия характер. Ще намерите хора, които не са сприхави, ще дружите с тях. Няма да търсите да дружите с хора, които са сприхави, защото ще станете по-сприхав. Ако има друг сприхав човек, ти ще туриш 4-5 души между тебе и него, че да сте по-далеч. Като се съберат двамата сприхави, ще се скарат. На две сухи дървета им трябва само една клечка кибрит. За да не горят, трябва да се овлажнят. Да се овлажнят дърветата, това значи да влязат братя и сестри между тях. Например тъй както тука се нареждате, вие не сте наредени както трябва. Аз бих ви наредил другояче. Толкоз

години ви оставям свободни да сядате, както искате. Защото ако аз ви наредя, ще кажете: „Учителя е пристрастен, турил го на първия ред". Които са турени на първия ред, те са най-стари, които не може да се движат, да работят. Или онези, които са с тънки дрехи, съм ги турил на предния ред, понеже назад до прозорците не могат да издържат. Имам съображения, това не е пристрастие. Или някой човек е силен, ще го туря за работа. За работа ни трябват най-силните. Тях ще туря на предната линия. Тези, най-слабите ще бъдат най-напред. Тогава най-смелите, най-решителните ще ги туря напред, а най-страхливите ще ги туря назад, там ще ги туря при вратата. Страхливите при вратата няма да ги туря, защото, като дойде някой, те ще изскочат навън. Няма да чакат команда. Като кажат някъде: „Пожар", всичките бягат. Така преди години в църквата „Св. Никола" във Варна бяха стъпкали повече от 15 души, удушиха ги и после ги погребаха, цяло шествие имаше. И то на Велики петък. Извиква някой от църквата и всичките хукват да бягат, във всичките църкви бяха бягали. Казва Писанието: „Ще дойде време, когато ще бягате и ще се криете". Христос предсказа кога ще дойде време, когато хората в миши дупки ще се крият. Не се ли крием сега в миши дупки. Като дойде тревога, има криене. Питаха ме тогава на какво е личба? Казвам: искат на Великден да идат на другия свят, да идат на гости. Като се състезаваха, всички които бягаха – кандидати, но от тях избрали по 15 души и те отидоха в другия свят. И тях погребаха тържествено.

Сега изучавате окултните науки. В окултните науки изучавате това, което не е важно. И в религията изучавате това, което не е важно, и в Любовта. Слабият трябва да започне с обичта, а силният да започне с Любовта. След като е работил дълго време с Любовта, той да вземе мястото на слабия и да започне с обичта. Смяна трябва да стане. Любовта е външен метод. С Любовта се оперира във външния живот, обхода трябва. Ако ти не знаеш как да любиш, ще направиш голяма пакост на хората. Да кажем – изпратете Господ да раздава разни блага! Има един разказ, че Господ изпратил един ангел с големи подаръци за всичките хора на Земята. Дали му наставления на кой човек какво да даде. Тогава хората били малко на Земята, не както сега. На тия, малкото хора, на всеки подарък било турено името – кому какво да се даде. Всичките били поставени в една много хубава копринена торба. Ангелът, като слизал, видял царската дъщеря, че се къпела в едно езеро. Като я видял толкова красива, той се увлякъл, че Господ е създал такова красиво същество, и без ангелите да знаят за тия същества. Увлякло се съзнанието му и подаръците изпопадали от торбата. Останал само един подарък и той видял, че на пакета пишело Вяра . Всичките други подаръци изпопадали. Всичките хора се разтичали и всеки взел от подаръците, какъвто намерил. Ние всичките сме усвоили това, което не ни е дадено. И всеки казва: „Това е за мене". Та ние страдаме от

непозволените подаръци. Сега ще върнете тия подаръци, иде друг един ангел и той ще донесе всеки подарък с надпис. Сега е без надпис. Трябва да дойде подаръкът с надпис. Не е лошо, че имате тия пакети, но някои пакети не са за вас. Да кажем, че си намерил пакета на Любовта – имаш овце, говеда, патици. Започнало се на общо основание. Тоз викнеш на гости и го оскубеш хубаво. Веднъж гледах в село две моми, доста красиви, гонят един юрдек. Настигнаха го, хванаха го и гледам – не му гледат главата, но обърнаха задницата и започнаха да скубят къдриците. Оскубаха къдриците и го пуснаха. След това загониха друг юрдек и от къдриците си направиха украшения. Защо гонят юрдека? За къдриците. Те казват: „Къдрекът не се носи на задницата, но се носи отпред“. Този къдрек знаеш ли какво значи. Мома, която носи къдрек, е къщница. Момъкът на хорото я гледа. И щом носи къдрек, знае, че е къщница; щом не носи къдрек, не е къщница. За да стане къщница, юрдекът трябва да даде къдреца. Кой от вас не е скубал къдреца. Доста юрдеци има оскубани. Има и духовни юрдеци. Видиш някой човек, който си направил хубава къща, добре мебелирана, хубаво измазана, той е юрдек с къдрец. Ще искаш да го хванеш, да се научиш като него. Тия неща са в преносен смисъл. Аз се чудя откъде е дошло на ума на тоя юрдек да си направи такъв къдрец и на коя мома е хрумнало най-напред да си направи украшение от къдреца. Доста хубав е. Дотогава аз не бях виждал какви са къдриците, но тогава видях цвета, и завивката е красива. Аз се чудя как е дошло на юрдека да си направи такъв къдрец. Момата защо го скубе, разбирам, но юрдекът кога му е дошло на ум да си направи този къдрец. После съм наблюдавал пауните. Като се приближиш до пауна, той си дигне опашката като ветрило, разшири я и издава един особен звук, който не е много музикален. Като речеш да се приближиш, той си показва перата. Веднъж гледах един паун, тамам се приближавам до него, той бяга, не си показва опашката, крие се. Казвам си: „Тоя защо бяга?“ Гледам задните пера оскубани, няма опашка. Той бяга, понеже перата му са оскубани. Няма пера, няма какво да покаже. Не иска да си покаже главата, пък и главата му е много малка.

Има нещо, с което трябва да се занимаваме. Да може човек да поправи носа си в 10 до 20 години, да направи една органическа поправка, то е голямо постижение. Ако в 10-20 години можеш да поправиш веждите си, и то е голямо постижение. Ако можеш в 10-20 години да възпиташ косите си, и то е голямо постижение. Та ние искаме да бъдем добри, ние знаем начина. Най-лесната работа е, да бъдем добри. По естество имаме доста материал за добрина. Ако е за художници, имаме най-хубавите бои, вложени в нас. Бях на изложбата на Тричков. И аз го наричам художник, който рисува пробуждането на живота в Природата. Там няма да видиш никакво същество. Всичките линии на планините и дърветата са схванати

много добре, оттенъците са много добре схванати. Доста голямо изкуство. Той може да рисува тия оттенъци по единствената причина, че рисува много бързо. От сутрин до обяд работи. Вечер не работи. Гледам главата му, доста добре помни оттенъците. Падането на светлината става под един ъгъл, понеже Слънцето върви по една крива линия. Всякога слънчевите лъчи разно се отразяват, разни отражения произвеждат. В една минута се изменя отражението. Художникът дойде до най-красивия момент и ако не може да запомни, не може да даде и този израз. Като се измени и положението на Слънцето, дава друг оттенък. Вечерно време, когато залязва, Слънцето дава едни отенъци, на обед и сутрин дава други отенъци. Вие никога няма да видите туй, което той е видял. В картините си дава доста. Ако някой рече да рисува, никога няма да види същото. Някои се чудят где е видял всичко това. Видял го е. Та вие сега искате да изучавате Любовта. Любовта е едно голямо Слънце, което се движи. Вие трябва да изучавате пътя, по който Любовта върви. Любовта върви по една много хубава линия на Земята. Ако гледате на тази линия от разните посоки, разни настроения се дават на Любовта. Срещнеш един човек, едно настроение добиваш; срещнеш втори – второ; срещнеш трети – трето; срещнеш четвърти, пети, шести – различни настроения. Но тия настроения са все добри. Видиш едно дърво, добре създадено – едно настроение добиваш. Видиш черешата, едно настроение добиваш; видиш лозата – друго настроение; видиш сливата, ябълката, крушата – различни настроения създават. Тия неща разно са създадени и разни състояния упражняват. Дърветата упражняват влияние и ние упражняваме влияние върху дърветата. Та казвам: ако ние за всичките хора, които срещаме, ако не можем да възприемем благата, които те носят – като срещнеш един човек, трябва да му придадеш известно благо, което Бог ти е дал. От благото, което Бог ти е дал, да му придадеш. И той да ти предаде от своето. Като се срещнем казвате: „Каква е целта?“ В срещането трябва да предадем благата, които Бог ни е дал. В Любовта трябва да се предадат благата, в обичта – да възприемем благата. Ако ти не знаеш как да възприемеш, не знаеш как да оцениш едно благо, то не те ползва. Имаш хубава цигулка и ако само я държиш за показ, какво ще те ползва. Ти трябва да свириш и гласът, който издава, да се радваш като цигулар. Всеки един човек има някаква дарба, с която той трябва да се прояви. Виждал съм деца, млади момичета, имат много хубава усмивка, като те погледне, усмихва се и то хич не мисли за усмивката. Още като я срещнеш, тя е като художник. Ти трябва да възприемеш усмивката. Ти си тъжен, скръбен, и като видиш тази усмивка, измени се тъжното ти състояние. Такава усмивка аз я наричам Божествена усмивка. Има една усмивка, която е човешка. Трябва да дадем ход на Божественото в нас. Преди някой да е дошъл, вие се приготовлявате как ще се проявите. Ще се проявиш такъв, какъвто Господ те е създал. Вие казвате: „Аз искам да се проявя такъв, какъвто

съм“. Никой от нас не се проявява такъв, какъвто е, но се проявява такъв, какъвто не е. Един от българските владици, няма да му кажа името, карал се на един свещеник, хукал го, кряскал, наричал го с разни имена, както някой път си позволяват хората. Кръщавал го с много имена. „Почтени“ имена му казвал. В това време влиза един негов приятел, и той към него се обръща усмихнато. На свещеника кряска, а на приятеля си казва: „Извинете, отгде се намери този, че си изгубих разположението?“ С приятеля си става весел, започва да говори. Каква е разликата между неговия приятел и този, когото хука. В приятеля си вижда Господа, извинява се, а в онзи свещеник никакъв Господ не вижда, хука го. Господ е така скрит, че той го хука и го изпъжда навън. И Господ пише: „Да приемете владиката така, както еди кой си път той Ме прие“. Като те приемат по този начин, казваш: „Защо така ме приемате?“ Това казвам не да се плашим, но обхода трябва да имаме. Ти си свиваш веждите, трябва да знаеш защо ги свиваш, то е човешко. Някога детето се намръщи, свие вежди, надуе бузи. Всички се оплаквате. От толкоз години съм между вас, малцина съм виждал да сте спокойни, да бъдете естествени. Дойде някой при мене, намери някое леке на дрехата ми, казвам: „Благодаря“. Ще изчистя лекето, защото не трябва да нося леке. Не е извинение, на моя гръб леке не трябва да имам. Като обличам дрехата, трябва да я прегледам. Ама бързам – не трябва да бързам. Аз ще се явя пред Господа, хубаво трябва да бъда облечен. Не само за хората трябва да бъда облечен. И когато съм сам и пак се обличам хубаво, пак преглеждам дрехата си, защото се явявам пред Господа. Той нищо няма да ми каже и 20 лекета да имам на дрехата си. Но хората, като видят тия лекета, те ще си помислят нещо. Седя някой път, не мисля право, недоволен съм, никой отвън не вижда това. Наоколо мене има невидими същества, на които мога да направя пакост; ще гледам да няма никой около ми, че никому да не сторя зло.

Има една приказка „Хиляда и една нощ“ за един такъв случай: Седнал един търговец на една поляна и яде маслини, кокичките хвърлял на поляната. Там бил наблизо синът на горския цар, че като го ударил с една кокичка, му извадил окото. Идва бащата и казва: „Кой ти даде право да хвърляш тия костилки? Ти ослепи сина ми“. – „Не видях“. – „Ти трябваше да видиш. Осъждам те на смърт!“ Молил му се, но той не му прощава. Казва: „Трябва да възстановиш окото на сина ми.“ Най-после му позволил за един месец да отиде при жена си и после да се върне. Като отишъл при жена си, там дошъл един мъдрец, който му казал по кой начин може да поправи окото. Като се върнал и излекувал окото, тогава царят му простил. Нямаме право да хвърляме костилките където да е. Нямаме право да плюем където да е. Някой път и аз правя същото. Извади кърпата си и плюй. Не е позволено да се плюе навсякъде. Влизаме в един свят на абсолютен ред и порядък. По някой път в плюенето, в секненето, в разните

движения ставаме отвратителни на обкръжаващите. Като ни срещне човек, в обходата ни, в движенията ни, от нас да лъха светлина, да имаме добрите навици. Навикът е присадка. Добрите заложби, проявените добри заложби са Божествени. Няма по-хубаво нещо, да видиш една Божествена усмивка, като срещнеш човека да кажеш: „Как сте?“ – и от лицето ти да лъхат най-добрите чувства. Като кажеш на човека: „Добър ден“ – от теб да лъха доброта, да излизат добри чувства. Някой каже: „Добър ден“ – и от него нищо не излиза. Онова, което излиза от нас, трябва да бъде възвишено и благородно. Не да бъдем в постоянен страх.

Сега да ви дам едно правило. Представете си, че някой път се скарате с някого, стане пререкание, може да се скарате за възгледи или за дрехи. Не е лошо да се скарат хората, казват си много „хубави“ думи. След като си нарязал някого, след като си му казал много думи, че той е невъзпитан, че не е културен, да можеш всичко това да го оставиш и да си кажеш: „Я да видя този човек, какви добри черти има?“ В дадения случай да се спреш и да намериш хубавите черти и като намериш да ги държиш в ума си. Какво ще ти струва да направиш това? Да забравиш другите работи и да държиш хубавите му черти. Дръж в ума си хубавите черти, които той има, че този човек е работил, че е услужлив, оставя своята работа и услужва. Аз, който имам хубави черти, пък нямам тази сръчност, която той има. Той знае да свири хубаво, аз не зная да свиря, или пък знае да рисува. Или говори хубаво, знае да туря думите на своето място. Като говори, хубаво е до го слушате. Приятно е да слушаш човек, когато говори непринудено.

Та от Невидимия свят по някой път като спим, ни турят някоя плоча. След като си ял хубаво ядене, сготвила го е някоя жена или някой много добър готвач, вечерта от Невидимия свят дойде някой ангел, вземе от тези малките частици и на нея напише много хубава песен. На една малка молекула напише една хубава песен. Станеш сутринта и започне тая молекула да се върти из ума ти. Ти чувстваш нещо Божествено, песента слушаш. После снемат този филм, ти го търсиш, няма го. След 4-5 дена пак ядеш хубаво ядене и вечерта друга плоча ти напишат. Казвам: при всичките добри условия в живота ни, ангелите слизат и плочи правят. Колкото повече плочи имате направени от ангелите, толкоз животът е по-хубав – тогава тялото се изменя и очите се изменят. Колкото по-лесно слизат ангелите, толкова по-добре. Онзи брат, който писал „Учителя говори“, казва: „Колкото души има, които да те обичат, ставаш по-силен.“ Това наполовина е вярно. Колкото душите обичат, стават по-силни. Но добрите души накъдето отиват, ти трябва да тръгнеш. Ти ще станеш като един от тях, с тях ще тръгнеш. Не само да чакаш да те обичат, но да вземеш участие с тях. Ако 20 души те обичат и ти искаш да опиташ тази обич, много малко ще спечелиш. Ако вземеш участие, ще спечелиш повече.

Казвам: вземете участие в Любовта на Бога. Бог когато изпраща Любовта си, ние трябва да я възприемаме. Като възприемем, всякога се дава повече. Щом усетиш, че ти е дадено повече от колкото ти трябва, веднага да дадеш туй, което ти е излишно, да покажеш Любовта. Няма да задържаш Любовта в себе си. Всеки, който се опитва да задържи всичката си Любов, той си създава всичките неприятности. Ще вземеш толкоз, колкото ти е потребно, а другото ще раздадеш до последната трошица. След 1-2 часа може да дойдат други благословения. Божиите блага са нескончаеми. Взел си благословенията, не даваш. Взел си, не даваш. Чакаш един ден да станеш учен, че после да учиш хората. Още като дойде благословението у тебе, след 1-2 минути, даже и минутата е много, ще намериш някого да раздадеш. Ако на човек не можеш да дадеш, дай на някоя круша, на някой камък, дай, да върви благословението. Затуй аз бих ви препоръчал, като имате, щом дойде благословението, умийте ръцете си хубаво и с тази вода полейте цветята или някое плодно дърво. Дърветата ще турят в плодовете си туй благословение, което ти си дал и чрез плодовете ще иде в другите. По съвременния начин не може да се възпитате. Аз бих ви дал Божествените методи какви са. По този начин ние осакащаме себе си, осакащаме дърветата и Божиите благословения не може да се приемат. При един живот и плодните дървета да се радват, и цветята да се радват, и слугите да се радват, и ние да се радваме. Аз следя мнозина, като хукат слугите си. Тази сутрин като ставам, иде ми на ум, че един брат беше ни оставил четири стени, направени от шперплат и отгоре един покрив с мушама. Трябвало му да си направи къща, но той после много евтино ги остави на нас. Седяха изправени при салона, не можеше да се намери място да се направи къща. Той имал идеята да си направи къща и да живее в нея. Ние взехме двете стени, турихме ги при лимона и двете останаха отвън. Дойде ми на ум, че ние ги оставихме навън и ще се наквасят от дъжда. Викам нашия брат Ради, той не може да ме разбере. Пък аз бързам, казвам му, но той не разбира. Ние някой път се безпокоим защо не ни разбират. Не може да ни разбере човекът. Не е лесна работа да разбере. Този шперплат ще се накваси от дъжда, от влагата ще се развали. Казвам: оставили сме ги така отвън, дъждът иде, този дъжд го очакваме, няма да съжалявам, нека да ги накваси. Казвам: трябва да бъдем предвидливи. Онази пеперуда, която носи хубава дреха, като дойде дъждът, трябва да се свие под някой лист и след като престане дъждът, да излезе навън. Когато неблагоприятните условия идат, скрийте се. Хубаво облечен ли сте, трябва да се скриете под някой лист. Нека дойде Божието благословение, всички да се ползват от [него] наоколо. Като дойде ясният ден, излез отвън. Сега съществуват религиозни хора – евангелисти, православни. Това е един неестествен живот, това не е религия, но един човешки порядък. Сегашните хора се покланят на светии. От хората бягат, да се кланят на светии. Че по улиците много светии минават и [по] улиците има икони.

Имаше един свещеник поп – апостол. Вървим веднъж по улицата с Граблашев, и той като ме видя, започна да се кръсти. Казвам: „Хубаво, така се кръсти. Досега си се кръстил на икони, сега се кръстѝ на живи хора“. Той се кръсти и мисли, че дяволът е скрит в нас, да се избави.

Никога не задържайте излишъка на вашето настроение. Една ваша хубава мисъл задръжте за себе си, другите пратете навън. Ако ти всякога пращаш хубавите си мисли на всички, ти няма да останеш беден. Като задържиш туй, което ти е потребно, другото прати навън. Като задържиш потребното от твоето чувстване, другото прати навън. И като задържиш потребното от твоите постъпки, другото прати навън. Веднага ще стане преобразование в цялото ти тяло и в мозъка ти става преобразование. По този начин, по който ние сега искаме да бъдем добри, такава добрина в света не съществува. Бог постоянно говори в нас. Щом възприемем, трябва да отразяваме Божиите блага. Земята, като вали дъждът, попие колкото може; онова, което не може да попие, потича навън; камъните много малко приемат, образуват се порои. Кои камъни предават повече, кои по-малко. Онези камъни, които предават повече, задържат по-малко в тях. Складирана е много голяма лечебна енергия. Може да ви кажа кои камъни са лечебни. Камъни, които дават повече, са лечебни. Дават повече, приемат повече. Други дават по-малко, приемат по-малко. Не казвайте: „Не искам много“. Много не задържайте, задръжте това, което ви е потребно. Приемаш много, даваш много. Не да приемеш много, да даваш малко. Или да приемеш малко, да даваш много. Много приемаш, много даваш; малко приемаш, малко даваш. При мисълта трябва да бъдем свободни. Предаваш една мисъл в себе си, не се плаши от своята мисъл. Дойде ти някоя мисъл, която не е чиста, стой докато мисълта стане чиста в тебе. Като дойде светлината в ума ти, ще видиш, че тази мисъл не е толкова лоша, както ти мислиш. Може да намериш една мисъл груба, ако я прегледаш чрез светлината, която тази мисъл издава, ще видиш, че тя не е така груба. Някои неща са грозни чрез пипане, някои неща са грозни чрез вкус, някои са грозни чрез ухание, други чрез слуха, но очите дават друг образ. Всеки човек, докато го разгледаме с нашите сетива, да се спрем върху онова, върху което очите казват – то е Доброто. Някой човек се прояви зле. Туй, което очите виждат, да намерим в него хубавите черти. И в себе си, като направиш една погрешка, пак да намериш една хубава черта. Спирайте се върху заложбите, които Бог е вложил във вас, на вашите наследствени черти. Обръщайте внимание на онова, което е вложено в дадения случай. Това е новият начин на самовъзпитание. Вие искате да срещнете някой приятел. Някого пък не искате да срещнете. Някой път искате някой да мине от дясната, някой път от лявата ви страна. Ако искаш ти да му се разкриеш, остави го да мине от лявата страна; ако искаш той да ти се разкрие на тебе, нека мине от дясната ти страна. Вие

искате някой да мине зад гърба ви. Този човек, който минава зад гърба ви, е чужд. Човек, който минава пред лицето ви, той ви е близък. Минавайте между дърветата. Тия дървета, които са пред лицето ви, са близки; тия, които са зад гърба ви, са далечни. Този човек, на когото обръщате гръб, той ви е далечен; този, на когото обръщате лицето си, той ви е близък. Господ като обърна лицето Си, Той ви е близък. Като обърне гърба Си към нас, ни е далечен. Господ казва: „Ще скрия лицето Си." Когато Господ си скрие лицето от нас, ние сме далечни. Когато ние си скрием лицето, Той ни е далечен. Когато един човек те срещне с лицето си, той ти е близък. Приема те учтиво, говори ти, среща те разположен. Всеки човек, който минава пред лицето ти, поздрави го; който минава зад гърба ти, той не е разположен. Когато някой минава и ти се намръщиш, лицето на Господа ще се намръщи за тебе. Всеки човек, който минава пред тебе, и животни и растения, когато минават пред лицето ти, трябва да знаете, че Господ е пред тебе. Божието благословение иде и от животни, и от камъни, и от хора. Виждаш вода отпреде си. Божието благословение иде чрез водата. Виждаш Слънцето, звездите, всичко онова, което виждаш, Господ ти говори чрез него, радвай се за това. Ние чакаме на [оня] свят да идем и да видим светиите. Сега Господ минава пред нас и ние не Го виждаме. Сега ви отварям една завеса, то е един момент. Виждаш хубавото, то не е продължително време, 5-6 минути и всичко туй се крие. Казвам: когато видиш хубавото в момента, радвай се на онова, което виждаш, понеже Бог е в онова, което ти си видял; в онова, което ти си чул; в онова, което си пипнал; в онова, което си вкусил – навсякъде същият закон е. Ето един начин за самовъзпитание.

Тази работа не е лесна. Аз толкова време работя, много мъчна работа е да бъдеш разположен понякога. Някъде се спирам, погледна някое дърво, видя някой камък, спра се при него, някой камък ми обърне внимание. Или някое изворче ми обърне внимание, спра се, очистя го, Божието благословение е там. В това е новото възпитание. Критическият дух оставете го вън от училището. Отвън като [го] оставите, а на сцената като актьори ще играете ролята, както е писано. Като слезете от сцената, ще съблечете дрехата, тогава ще правите, както знаете. Щом сте на Божествената сцена, ще бъдеш изправен артист. Щом слезеш от сцената, можеш да постъпваш, както искаш. Постоянно по този начин не може да гледате, ще се уморите. Може половин час така да гледаш, после пак по старому. До известно време ще гледате така, после ще забравите. Ще кажете: „Уморих се да гледам". И всичките образи ще се слеят в ума ти, не можеш да ги обработиш. Като вървите по пътя, най-напред може да гледате надолу. Като се уморите да гледате, гледайте нагоре небето. Вървя, гледам, по земята не искам да гледам, тогава ще гледам растенията наоколо. Уморя се да гледам тях, ще гледам небето. После пак се уморя,

ще гледам надолу. Ще има разнообразие. Светлината в камъните се отразява по един начин, в растенията по друг начин, в небето по друг начин. Светлината от хората по друг начин се приема. Срещаш един човек. Може само веднъж да те срещна и да ти обърна внимание. Ако не ти обърна внимание както трябва, ти си изгубил. Срещате един човек, много може да научите.

Та сега новото е туй. Какво сте вярвали досега, какви са вашите убеждения, то е много хубаво. Една песен, която сте научили в детинството, ще я оставите и ще я турите на заден план. Новите песни ще гледате. Лъчите, които при изгрева сте приели, ще ги оставите. Като дойде Слънцето на зенита, друга е светлината. Използвайте разумно всичко.

Сега какво запомнихте? Какво трябва да запомните. Като минавате покрай някой извор, ако не си жаден, топни само пръста си и го близни. Щом не ти се пие, топни само пръста си. Минаваш покрай някоя река, харесаш я, лятно време, изуй обущата си и я мини. Зимно време ако е, тури пръста си в реката, близни и благодари на Бога, че си имал случай да близнеш от реката, в която Господ се проявява.

Сега туй, което ви говорих, не се старайте да го предадете на другите. Искам да го предадете на себе си. Предайте го на себе си, на всичките души, които живеят във вас, на тях го предайте. Ако на тях може да го предадете добре, и на другите може да го предадете. Не предавайте нещата на другите, докато не ги предадете на вашите ближни.

Отче наш

4-та лекция от Учителя,
държана на 14.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:
** Пред лицето Божие*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_16 Неможко и можко
лекция пред специалния клас

НЕМОЖКО И МОЖКО

"Отче наш"
"Аз мога да любя"

Да направим гимнастика на пръстите: С дясната ръка хващаме последователно пръстите на лявата и бавно прекарваме пръстите на дясната ръка по тях, като че ги милваме. Започваме с палеца, показалеца, средния и т.н. После с лявата ръка правим същото движение на пръстите на дясната.

Плавно ги правите, музикално, по закона на терците.

Ръцете на кръста и медлено ръцете се движат със свити пръсти до подмишницата. Ръцете се свалят на кръста, пак се повтаря първото движение. Така няколко пъти.

Ръцете на кръста, издигнете ръцете настрани, хубаво изпънати, до хоризонтално. Ръцете се свиват над рамената с пръсти, перпендикулярни към тях. Ръцете на кръста. Така движението се прави няколко пъти.

Досега всичко, каквото сте учили, е забавачница. Всичкото ви знание е забавачница. Забавачницата е хубава, може да мислите каквото искате, но е забавачница. Сега ще имате едно знание много малко, но знание, което да приложите. Казвате: Що е любов? Що е мъдрост? Що е истина? До, ми, сол, до. Това е любов, мъдрост и истина. "До" трябва да го вземете както трябва. Когато вземете "до" – житното зърно трябва да поникне. Когато вземете "ми" – правилно трябва да се разклони, да израсте, като вземете "сол" – трябва да цъфти и да завърже. Що е терца? Терцата е закон за растенето, разклонение, цъфване и завързване в живота.

Та казвам: Сега сте в забавачницата. Вие едва сега сте родени, излезли сте от утробата на майката и пъплите, не можете да ходите. Знанието, което имате, е знание на пъплене. Недоразумение имате, падате, плачете. Малкото дете, като падне, плаче. Коскоджа голям човек, паднал си някъде, мислиш, че си голям, ударил си си главата и казваш – боли ме. Ударил си се и казваш: Боли ме коляното. Паднал си, ударил си коляното. Падне детето и то става, пада, става, пада, учи се това дете. Колко деца се раждат и умират! Човек на 85 години станал, мисли, че много знае, той не се е

научил да ходи. Дотогава, докато се смущавате в живота и страдате, вие пъплите по земята. Човек може да е свършил университет и да не знае да ходи. Трябва му файтон. Не може да иде сам, ще се качи на някой файтон и мисли, че е голямо нещо, големство има, ще го заведат в университета, ще го вземат двама души като млада булка. Като падне някое дете, дойдат две момиченца, изправят го, започват да го водят. Тоя професор заведат го, турят го да седне на стола и той седне. Дотогава, докато имате нужда от хората, вие пъплите по земята. Когато хората станат условие заради вас, проходили сте, изправили сте се, те са условие само за вас, да ви услужат. Туй не се отнася само до физическия живот. Туй се отнася и до общия живот. И за трите живота като едно цяло – любов, мъдрост и истина. Любовта какво означава? – Божественото начало. Мъдростта какво означава? – Духовното начало в човека. А истината е човешкото начало. Трите свята имате: засега вие имате Божествения свят като подбудителна причина. Детето падне на земята, и иска да стане. Туй желание да стане нагоре, е Божествено. Усилието, което прави, е ангелско. Ставането е човешко. Като станеш, ти си човек. Усилието да станеш е ангелски свят. Като станеш и се изправиш на краката си, ти си вече в Божествения свят. Поражда се една мисъл в тебе, това е Божественото Начало. Онова, което подкрепя мисълта, то е разумното начало. Ти, човекът, който правиш мисълта, ти си истината. Всяка една мисъл, която ти извършваш като човек, то е истината вече. Станал си на краката. Чувстваш, че можеш да се държиш, то е истината. Не си ограничен от никакви външни ограничения. Сега, кажете ми, какво учат децата в първо отделение? – Азбуката. Във второ отделение какво учат? – Учат се да четат. В трето отделение се учат да смятат, а в четвърто отделение се учат да говорят. Елементарни работи. Отдолу нагоре вземаме. В първо отделение се учат буквите, изучават първата буква "А", а в колко съчетания може да влезе? Каква роля играе "А"? Не само да изучиш звука "А", но "А"в колко други съчетания влиза. Да изучиш туй разнообразие на "А", трябва да изучиш главните съчетания. Най-първо ще изучиш трите основни съчетания: Каква роля играе буквата "А" в Любовта? Каква роля играе в Мъдростта и каква роля играе в Истината? Ако "А" изчезне, ти не можеш да кажеш "аз", не можеш да се проявиш. Кое е по-лесно да кажеш: "аз" или "ази"? Защо така се пише "Ъ"? Това е труден въпрос да го разрешите. Казвате, това е "Ъ", ер голям. Как е произлязъл ер-ът? Защо малкия "ер"(ь) се пише така? Защо французите вместо нашия "ер", имат "е"? Те обърнали ер-а нагоре, нали в музиката имате трансформиране, обръщане, тогава музикално пишете любов, мъдрост и истина в терца. "До", "ми", "сол", "до". Въпросът е музикално да се вземе. Терцата представя такава крива линия, а вие как вземате? Терцата е както втората линия; вземете любов – "до", мъдрост – "ми", истина – "сол". Защо истината се протака повече? Мъдростта е капитал. Истината

изгражда, а мъдростта реализира, тя е външен процес. В дадения случай мъдростта е основен капитал.

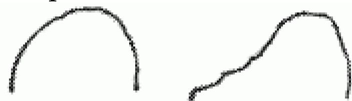

Истината е крайният капитал. Истината е резултат. Мъдростта е онзи вътрешен процес, който е работил векове, да създаде този плод. Любовта е самото семе, посаждането в началото на нещата. Любовта включва подбудата. Има желание да ходиш, това е любов. Силата, която ще ти даде възможност да извървиш този път, е мъдростта. Външният процес както се изявява, в него истината взема участие в тебе. Щом свършиш този път, ти знаеш какво е понятието истина. Любовта е онзи вътрешен процес на един извор, който идва под земята и извира; извирането навън е мъдростта, която дава капитал, тази река, която иде, малката речица до някое езеро, това е процесът на истината. Езерото, в дадения случай, какво представя? Езерото представя плод. Тази рекичка е дръжка, която се държи. Една форма, детинска, която е ясна. Що е Любов? Един извор, който отнякъде иде. Излезлият извор навън е мъдрост вече. Реката, която протича и образува малко езерце, това е истината. Любовта е големият океан, от който иде водата. Водата, която се втича в езерото, това е плодът със своята дръжка. Всичко това представя едно дърво, имате един жив процес. Ако се отвори вашето зрение и видите човека, ще го видите не такъв, какъвто е. Ако биха ви се отворили вашите духовни очи, когато човек напусне тялото, съвсем другояче ще го видите. Казвате: Как ще се види? Оставете сега това. Ако в едно дете се събуди съзнанието, когато е в утробата на майка си, как ще се види? То седи там сгънато, никакво движение, никакъв говор. Само мълчи и да има свое мнение, ще мълчи. Каквото и да става с него, ще мълчи, няма да си дава мнението, даже да не му разправят нищо, как се сформират неговите удове, щом се роди, щом излезе на външния свят, вече няма огънатата форма. Човек, като умира от този свят, влиза в другия и тук, на земята, във физическия свят сме били огънати. Като умрем, ще се освободим и за пръв път започваме, в другия свят да говорим и да ходим. Оня свят е пробуждане на съзнанието, може да влезе човек в другия свят и да не му е пробудено съзнанието. Пробуждането на съзнанието е да се освободим от тия ограничения. Значи, да си излязъл из утробата на природата. Няма да седиш огънат и да чакаш, майка ти да те храни и да ти дава хляб. Започваш сам да се грижиш. Най-първо в утробата на майка си, ти си се хранил с пъпа, устата ти е била пъпа. Като се родиш, тази уста се затвори. Отваря се сегашната уста, оттам ще влиза храната. Защото, ако този пъп не се затвори, ти ще бъдеш роб на майка си. Тази уста, пъпът, е на майка ти. Казва: Аз няма да те храня, тя със своята ръка ще ти дава храна. Когато човек умира, тази уста се затваря, друга уста се отваря. Сега вие се чудите на тази работа. Знание е туй. Защо се чудите? Защо е така?

Защото в майка си се храниш чрез пъпа, а после се храниш чрез устата си. Питате: Защо, като идете в другия свят, ще се затвори тази уста? Ами защо, като излезете из утробата на майка си, се затваря пъпът и се образува друга уста? Тази уста сега е доста опетнена. Като се родите, тази уста ще се затвори, ще бъде пъп, ще бъде стомах. Храната ще влиза от друга уста. Тази уста ще означава вашия духовен стомах, отгдето да се храните. За да си обясните работата, представете си, че сте в утробата на майка си и излизането оттам. Ако (осъзнаете) положението в утробата на майка си и положението в този свят, тогава ще разберете. Тук, на земята, сте в утробата на природата. Умирането – то е раждане. Сега, както тук някое дете може да се роди и да не живее, а да умре, така и човек може да умре и да не живее в другия свят. И там е страшното, че не може да живее, роди се умряло, ще го погребат. Вие казвате: Защо да умира това дете? За вас ви се вижда странно, защо човек умира, много естествено умира човек. Представете си, че аз не мога да пиша една буква, ще я залича. Тази буква умира; напиша същата буква; не съм я написал добре, пак умира буквата. И така, ще изтриват буквите, докато се науча да ги пиша хубаво. Това е умиране на буквата.

Смъртта е една бърсалка, толкоз ли е страшна смъртта? Казвате: Какво ще стане с мене? Нищо няма да стане. Всичкият прах ще полепне по бърсалката. Сега си представяте колко страшна е смъртта. Смъртта е бърсалка, залича нещо написано, то е смърт; залича друго написано, то е пак смърт. Къде отидоха тези написани работи? Където съм аз, в мене. Къде съм аз, връщам се пак в Божественото начало. Не мога да взема една форма както трябва, връщам се в Божественото начало. Пак правя опит, пак е несполучлив и така правя опити, докато се науча да напиша една буква, че съм доволен и оставям тази буква да живее. Като я видиш, ти се радваш, казваш: Много хубава, като родено детенце. Ти виждаш буквата и започваш да четеш. Защо човек трябва да се ражда много пъти? – Един път ще се родиш като "А", втори път ще се родиш като "З", трети път ще се родиш като "Ъ", какво ще стане? Аз. Три пъти като се родиш, аз става. Ще се образува понятието, че аз съм човек, нещо родено се роди два пъти. Англичанинът казва: "Ай". Един турчин казва: "Бен". Той трябва да се роди три пъти. Англичанинът е по-сръчен, по-способен е, два пъти се ражда. Може да има някой и четири пъти да се ражда.

"А" означава, че ти вече си натоварен с известна идея. "Аз" значи имаш известен принцип. "А" означава товар. Той е отворен интервал. "А" е начало на отворен интервал. И начало на затворен. Излизаш от един отворен интервал и влизаш в един затворен интервал. Значи, излизаш от една форма на битието и влизаш в друга, затворена форма. За пример, излиза семето из хамбара. Излизането е "аз". Щом се посее семето в

земята, то е затворен интервал. Какво трябва да правим? Пак трябва да излезе. Затвореният интервал показва, че трябва да излезе. Значи, из хамбара човек взима семето, заравят го в земята после. Както из хамбара е излязло, то няма по същия начин да излезе из земята. Съвсем друг е процесът на излизането. Вие, като не разбирате закона, ще търсите излизането по еднообразен начин. Природата няма еднообразие. Ако обичате един човек, как ще го изявите? Като любите даден човек, как ще го изявите? И ти, за да любиш някого, трябва да го извадиш от някъде. Светлината, която обича зърното, изважда го от земята, тя го изважда. Туй, което светлината върши, е любов. Онова, което житното зърно събира в себе си, то е обич. Тази светлина събира в себе си, то е обич. Вие имате понятие за любов. За да любиш някого, трябва да му помагаш да излезе от ония, мъчните условия, при които се намира. Той, като излезе оттам и да се освободи – като те види, ще ти благодари. Всеки ден като го изваждаш из едно положение, той ти благодари. Този закон е верен. Някой път изваждаш една мисъл и знаете ли, колко се мъчите, докато извадите една мисъл; и знаете ли, колко мъчно изваждате едно желание? Вие мислите, че много лесна работа е това. Едно желание, докато се реализира, то е труден въпрос. Казвате: Аз любя. Вие учите първата буква на любовта. "Л" е затворена буква, за да се отвори, туряте до нея "Ю". Отваря се, след това имате "Б", то е затворено; имате "О" – пак се отваря. След това имате "В" – затворено е. Любовта започва с един затворен интервал, един отворен интервал и пак затворен. Това е затвореният интервал, понеже той работи вътре в себе си. Като сте готови отвътре, тогава ще дойде закона "Люби". "Люби" какво означава? Ще излезеш из себе си. Затвореният интервал трябва да отвориш. Няма да правиш разходка. Любовта не е разходка. Да гледаш някого, ти играеш вече ролята на светлина, която излиза от слънцето. Всяка буболечица, всичко онова, което живее. За да даде подтик, за да върши работа, трябва да приеме светлина. Всяко едно живо същество има предназначение. Когато казваш "Люби", ти вече като слънчев лъч влизаш в света на онези, които Бог е предназначил да работят. Ти няма да мислиш за себе си. Ще се радваш, че си годен да свършиш една работа добре. Любовта е първият урок – да любиш, значи да изучиш първия урок. Аз любя. Можеш ли да кажеш на български: Аз любя. Щом си осъзнал Аз. Затворен интервал. Само любовта може да те накара да излезеш из туй затворено състояние; не знаеш какво да правиш. Любовта показва посоката на движението. Като кажеш "Любя", ти имаш посока на движение на волята. Трябва да знаеш, как да поставиш мисълта си на работа.Трябва да знаеш, как да поставиш сърцето си на работа и трябва да знаеш, как да поставиш душата си или волята си на работа. Щом се сърдиш, ти си на физическия свят. Щом се радваш, ти си в духовния свят. В една мисъл докато страдаш, ти си на физическото поле, щом започнеш да се радваш, ти си влязъл в духовния свят. Когато напълно си се успокоил в радостта, ти

си успял, то е вече до Божествения свят. Радваш се, на какво се радваш? Като влезеш в Божествения свят, ще ти дадат най-хубавия обяд. Най-хубавия обяд се взема в Божествения свят. Тогава ще ти донесат най-хубавия плод, след като свършиш работата, ще ти дадат ядене, и тогава ще разбереш, какво нещо е ядене, не както тук на земята.

Имате "до", "ми", "сол", "до". Аз обичам, аз мисля, аз правя. Ти като обичаш, ти мислиш за онова, което обичаш. Щом мислиш, ще направиш нещо за онова, което мислиш. Представете си сега, че намерите един бръмбар и искате да го направите ваш приятел. Можете ли да станете приятел на бръмбара? Може, но в какво бръмбарът може да ви услужи? Вие, като човек, на бръмбара може много да му услужите, но той какво може да ви услужи? Един учител в училище на едно дете може да му услужи, да му разкрие буквите. Но в какво детето може да услужи на учителя? Като заучи онова, което учителят е предал. Ако ученикът се освободи, и учителят се освобождава. Ако ученикът не може да се освободи от своето невежество, и учителят се спъва в пътя си. И сега вие казвате: Ето, аз сега имам двама ученици, краката ми са двама ученици. Преподавам урока, те са научили урока и вървят. Разбрали са урока, който съм им преподавал и аз съм свободен.

Най-първо искаш да станеш учител, ще станеш учител на краката си. Тия ученици как те слушат. После още двама ученици имате – ръцете, след това имате 10 ученици на ръцете и 10 ученици на краката. Имате на главата няколко дупки, после косите. Най-първо двамата ученици са краката, ще им предадеш урока си и ще им кажеш: Хубаво ще ходите, че всички да кажат: "Хубаво ходи тоя човек". Щом ходите хубаво, ще похвалят учениците, че добре (са) научили урока. Щом не ходите добре, значи учителят не е предал урока добре на учениците и следователно, учениците не могат да ходят. И затова учителят е отговорен. Казват: Много добре ходят. Значи учителят много добре е предал урока на учениците, учителят добре ги е научил. Казваме, че учителят добре учи учениците. Техният успех е негов успех.

Сега вие не можете да видите новото в какво седи. Щом ходиш и те болят краката, новото не е дошло. Щом ходиш и се страхуваш да не паднеш, новото не е дошло. Най-първо виждаш птичките, не могат да хвъркат. Когато птицата хвръкне, тя е свободна във въздуха, седи горе. Тя има един неприятел и той я гледа отдолу. Птицата знание има. Птичката казва на котката: Ти едно време много лесно ме хващаше. Сега не можеш (да) ме хванеш така лесно. Та сега мъчнотиите, които ги хващат, са котки, лисици, вълци. Ти си овца, хване те вълка, нахапе те малко. Ако искаш да живееш между вълците, птица трябва да станеш. Ако живееш във водата и искаш

да излезеш из тия мъчнотии, птица трябва да си. Щом излезеш из водата навън, ти си свободен от всички ограничения на водата. Птиците като живеят във въздуха, зараждат се хищниците. Какво трябва да прави една птица? Да стане слон. Като стане слон, един сокол не може да я гони. Като маха рога, соколът не може да яде. По-напред, когато беше малка птица, я ядеше, но онзи слон, какво може да му направи, той е толкова силен, че само като си помръдне врата, соколът ще види, че тази работа е трудна. Животните станаха хора, за да се избавят от своите мъчнотии. Хората, за да се избавят от своите мъчнотии, трябва да станат ангели. Защо трябва да станат ангели? За да се избавим от мъчнотиите на този живот, които имаме, трябва да станем ангели. Допуснете, че вие зимно време сте вън, имате кибритена кутия в джоба, но ръцете ви са изстинали, не държат, имате условия да си запалите огън, но не сте си научили ръцете, не знаят как да драснат клечката, не могат да извадят кибрита от джоба, казвате: Какво ще се прави?

– Да дойде някой отвън. Дойде някой отвън и му казва: Бръкни в джоба и извади кибрита. Представете си онзи, който е дошъл, може да ходи, но не може да бърка в джоба. Седите двама, иде трети, докато се яви някой, да може да извади кибритената кутия из джоба, да извади една клечка, да драсне и да запали огъня. Тогава всички мъчнотии ще се разрешават, но ръката трябва да се подвижи. За да се подвижи ръката, трябва да се подвижи умът. Трябва да се подвижи сърцето и душата. Ако любовта в едно отношение не вземе участие, ако мъдростта не вземе участие, истината нищо не става. Най-първо трябва да знаеш, как да напишеш една буква. Ще я пишеш много пъти, докато се научиш да я пишеш както трябва и да знаеш всички съчетания на тази буква, които тя има. Тогава ти си се научил. Да казваш на един човек: "Ти си лош, ти си лош" – и той става лош. Ако искаш да го направиш добър, ще му казваш: "Ти си добър, ти си добър, ти си добър" – и той ще стане добър. Ти като му казваш: "Ти си лош" – ти го правиш лош. И ти ще започнеш да затриваш: "Ти си лош" и ще пишеш: "Ти си добър" и той ще стане добър. Ти казваш "Ти си лош" и искаш да имаш резултатите от "Ти си добър". Ти заместваш тогава "Ми" с "Фа", "Фа" заместваш с "Ла". "Фа" има особена форма. Вие виждали ли сте "Фа" каква форма има? "Фа" има много деликатна и пластична форма. Гледа го любезно и казва: Тук ще влезеш. Показва му вратата и хляба. Хлябът не знае къде да влезе. Влиза във вратата, затваря се вратата. Дъвкането е "Добре дошъл". Нали, като дойде гост, подаваме ръката си и казваме "Добре дошъл, заповядай". След туй дойде "Фа," угощение има. Сега ви давам фигура.

"Едно" на втора степен колко е? Пак единица. "Едно" на трета степен колко е? Пак едно. Защо? На десета степен "едно" пак е "едно". Ами ако

повишиш на трета степен, колко ще даде? Повече. Единицата е една величина, която е постоянна, не се изменя. Нито може да отнемеш нещо от нея, нито можеш да й придадеш. "Две" вече показва, че има възможности. Значи ти на работа не викаш единицата. Онзи, който вика единицата на работа, той не вика закона. Единицата ти ще туриш като ръчка на края и на тази ръчка ще туриш "две"- те, ще туриш желязо, ще направиш мотика. Тогава единицата ще ти каже как да работиш. Само тя ще предава енергията, а "две"- те ще работят. Вие имате лост, краят на лоста – той е "две"- те. Числото "две" е лостът. Де е "две"- те? Подпората, на която тургаш лоста; ако няма подпора, лостът може ли да работи? Ти не можеш да накараш единицата сама да работи. Като туриш един камък и туриш лоста на него, вдига, но числото "две" е, което помага. Половината на лоста, която е пред подпората, то е числото "две". Този край, който държиш в лоста, той е единицата. Вие досега сте се трудили, единицата да турите да работи заради вас. Всички несрети излизат от това. Цялото човечество се мъчи да накара единицата да работи, а пък единицата казва: Когато ме слушате каквото аз казвам, тогава всичко ще върви. Единицата е Божественото начало. Не карайте разумното начало да работи заради вас. Вие започвате да работите заради това начало.

Имате "аз". Ако разменя буквите, става "за". Вече имате отворен интервал. За Ивана, за Драгана, за Петко. Казва, какво правиш с "а"? Какво правиш със "з"? Ще ги накараш да работят. "Аз" в дадения случай трябва да го туриш на друго място. Тази посока, тъй както е направена, както ние пишем, то не е лицето. "Аз" както е написано, то не е лицето, "а"-то е обърнато към запад. При "за"- "а" е обърнато към изток. Отворен интервал е Изтокът, затворен интервал е Западът. В отворения интервал е свършекът. Вечерно време е затворен интервалът. Изгревът на слънцето е отворен интервал. Изгрява слънцето, излизаш навън; залязва, влизаш вътре вкъщи. Затворен интервал е, когато слънцето залязва. Отворен интервал е, когато слънцето изгрява. Когато слънцето изгрява, е излизане. Когато слънцето залязва, е влизане. Имате излизане и влизане. Излизането е изгревът на слънцето, влизането е залязване на слънцето. Когато слънцето залязва, казва: Трябва да влезеш, да образуваш затворен интервал. Имаш материал, който трябва да обработиш. Всеки урок трябва да се разучи.

Изпейте тогава "Любов", "Мъдрост" и "Истина" в цялата октава. Не се спъвайте, че не можете да пеете, нищо не значи. Някой път вие се спъвате от някои музикални правила, които имате. Те са на място, но тия правила не влизат в цялата област на музиката. Те са само за някъде. Другаде се ражда малък дисонанс. – Пеем "Любов", "Мъдрост" и "Истина" в гамата. "Лю" – означава учудване. Понеже човек излиза из гъстата материя,

започва с най-трудното и свършва с най-трудното. Докато се научиш да пишеш една буква, е мъчно. Като се научиш да пишеш, става лесно. /Учителят поглежда часовника/. Слънцето малко закъснява. Сега всеки ден по две минути закъснява. Казвате: Докога? – До декември! Като дойде 22 декември, ще започне да избързва.

Доста мъчна работа е излизането из затвора. За да излезеш из затвора, любовта трябва да те посети и ти да изхвърлиш букаите.* И всички нацапани дрехи; ще се измиеш, ще направиш една баня, ще се облечеш. Вие мислите да седите с дрънкулките; че то е любов. Любовта ви освобождава от всичките противоречия на живота. От противоречията в ума, сърцето и душата. Като ви освободи от тях, това е любов. Другото не е освобождение. Вие мислите да ви изведа от затвора, че това е любов. Не е любов това. Трябва да се освободи умът ви, сърцето ви и душата ви. Това вече е любов. Да няма вече вериги, да няма кръпки, ями. На тези прозорци, на които досега сте имали юшги, че светлината не е прониквала, турете най-хубавите стъкла. На всичките дупки, които имате, ще направите най-хубавите прозорци и вратата да е направена хубаво, да се отваря и затваря. Ако може да я направите стъклена, още по-добре. Но, ако е от дъски, е хубаво. Човек, докато не излезе из затвора, докато не се освободи от ограниченията на ума, сърцето и волята, той не може да прояви любовта. Той ще прояви, но това не е любов. Като ходи и дрънкат вериги, това не е любов. Има хора, които 10 години с вериги спят, стават, все с вериги. След 10 години ще ги снемат. Вие искате култура, оковали сте вашите мисли, оковали сте вашите хубави чувства, оковали сте вашите хубави постъпки и искате отвън да оправите света. Вашите мисли са с букаи, а ходите да проповядвате свобода. Най-първо ще освободиш своите мисли, ще ги отвориш и всички да излязат из затвора. Ако ти в себе си не можеш да снемеш оковите, как ще ги снемеш отвън? Сега ще направите една реформа, генерална реформа, каквато никога не сте правили. В затвора трябват букаи. А тук – мислите да са свободни, да не са оковани, да са без вериги, всичките тия въжета да се махнат и човек трябва да бъде свободен. Който може да направи това, ще влезе в училището, който не може да го направи, ще стои отвън. Който може да го направи, ще влезе в училището, който не може да го направи, ще седи в забавачницата. Който го направи, ще влезе в първо отделение, който не може да го направи, ще седи в затвора. /Учителят пее думата "Любов"/ Значи, зад тази мелодия, колко неща се крият? Цяла симфония се крие зад нея. Да кажем, вие имате една соба, пълна с дърва, изисква се само една кибритена клечка. С години седите и чакате, някой да ви запали собата. Вие можете сами да драснете и да запалите дървата. Да не чакате отвън. Най-добрият слуга сте вие, който може да свърши тая работа най-бързо и най-ефикасно. Ако чакате другите хора да го направят, то е въпрос проблематичен. Добре, вие казвате: "Не

мога", ето аз какво разбирам: Седя при една река и "Не"-то означава, че между мен и другия бряг няма мост. Аз седя на единия бряг и няма мост да мина, следователно не мога да мина. Не, че не мога, но трябва да направя мост. Досега трябваше да направя този мост. Като направя моста, ще кажа: Аз мога. Докато мостът не е направен, "Не"-то е на място. Какво показва "Не"-то? Да се направи мост. Като се направи мостът, "Не"-то се изхвърля. Аз мога да направя мост и не се спирам пред брега, но минавам. Като няма мост, всеки се спира пред реката и казва "Не мога". Много естествено, сега ще извадите това предположение. Досега сте казвали "не мога", защото мостът не е бил направен. Сега ще направите моста и ще кажете: Аз мога. Щом кажете: "Аз мога" – значи мостът е направен, няма препятствие. Аз не мога, мостът не е направен. Или може обуща да нямаш, казваш: Не мога да ида. Щом имаш обуща, ще туриш обущата и ще излезеш навън. "Не"-то ще го турите в раницата и ще започне да фигурира само. Сега вие ще го представите като ваш син. Имате син Неможко и дъщеря Неможко. Ще извадите синът Неможко и дъщерята Неможко. Сега желая да имате мисли, които са Можко, да имате желания, които са Можко и да имате постъпки, които са Можко. Да имате желания, които са Можко, и да имате постъпки, които са Можко, а не Неможко.

Светлият път води към Истината.

4. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 16.X.1942 г.,
Петък – 5 ч. с., София – Изгрев

----
* букаи - окови (тур.)

Книги:

** Неможко и можко*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_18 Търсете Господа!
неделя,10 ч. Сутринта

ТЪРСЕТЕ ГОСПОДА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от Исаия, от 55-а глава, 6-ия стих: „Търсете Господа, доде може да се намери, призовавайте Го, доде е близо.“

„Духът Божи“

Когато Исаия е говорил, говорил е на деца, които не са знаели да четат и пишат, не са разбирали. Когато е говорил, са били деца. И до сега тия деца, наречени евреи, не разбират. Пък другите деца и те не разбират. Стихът казва: „Търсете Господа.“ То е съвсем физическо. Търсят се пари, вода се търси, хляб се търси. Господ не може да се търси по този начин.

Сега ще ви прочета из книгата „Светът на Великите души“, от главата за човека. (Учителят прочете една част от страница 6-а, от думите: „Скръб е това, което не се разбира“, и цялата 7-а страница (Посочените страници са според изданието от 1933 г. Цитираният откъс е на стр. 346–347 от настоящия том, до изречението „Нахрани този, който никога не е нахранван.“ включително.).)

Сега на вас ви казвам, за да ме разберете: Изуйте обущата си. С вашите обуща по този начин вие не може да ме разберете. Господ казва: „Изуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Моисей беше един адепт и Господ му каза да си изуе обущата. Изуй обущата си с Любов. Ако ги изуеш без Любов, няма да те пуснат. С Любов ще ги изуеш, ще измиеш краката си хубаво. Ще ти дадат нови обувки на Любовта, ще ги обуеш пак с Любов.

Ние изхождаме от един материален свят, от едно знание, което е чисто материалистично. Всички идеи, които имаме, са все количествени. Казваме: „Много знае.“ Многото е количествено. „Той е много силен“ – и то е количествено, „Той е много праведен“ – и то е количествено. Който има повече, е по-богат, който има по-малко, е по-сиромах. В какво седи сиромашията и богатството? Богатият е натоварено магаре, бедният е ненатоварено магаре. Неученият, невежият е ненатоварен с наука, а ученият е натоварен. [Туй] е само една идея. Ние казваме: „Той е невежа.“

Това е едно криво разбиране. Невежа е онзи, който не знае как да си обува обущата и как да си изува обущата. Невежа е онзи, който не знае как да си тури шапката. Тури я наляво, надясно или напред, назад. Ще ме извините, аз виждам често дамите си накривяват шапките, намирам много изветрели. Накривена наляво значи казва: „От мен ако търсиш Любов, няма да я намериш." Накривена е някой път надясно. Казва: „Ако търсиш разумност – и тя е изфирясала."

Че тогава на какво да разчитаме? Аз разчитам на една мома, на която шапката е турена ни наляво, ни надясно. Бих разчитал на една мома, която не носи никаква шапка, вчесана е хубаво, успоредно всичките ѝ косми вървят – на нея мога да разчитам. Щом тури къдри, тя е вятърничава. Щом маже устата си отвън, тя е вятърничава. Не че това е лошо, но това е механически начин. Ако аз искам да почервя устата си, отвътре ще го направя. Нека всичко става по вътрешен начин. По вътрешен начин, разбирам: с най-малките разходи. Външното мазане е много опасно. Мажат устата отвън, тази боя запълва порите на устата, не могат да дишат. Аз предпочитам да са ми черни устата, да могат да дишат, отколкото да са червени, с червено намазано и да не могат да дишат. Не е хигиенично това. Нямам нищо против червената боя. Хубаво е да се червосвате, но аз бих ви препоръчал да ядете череши. Като дойдат черешите, яжте череши. Ако искате да се белите, яжте грах – нищо повече.

Ние живеем в един свят на мода. Модата е нещо преходно. Ония обреди, които хората имат, и те са мода. Навиците и те са мода. Малкото дете пъпли по ръцете, става, пада – мода е това. Възрастният се изправя, има съзнание – пак е мода това. Народят се деца, дъщери – пак е мода. Той родил синове, дъщери, като че ли е някакво божество. Казва: „Като Бога станах. Бог създаде Адама от пръст, аз го създадох това дете – малко по-горе съм."

Господ като създаде от пръст Адама, той съгреши. Този човек, направеният от пръст, съгреши. Адам и Ева, като ги туриха в пещта – като ги поставиха на изкушение, съгрешиха. Моисей за деца е писал така. Господ така направил човека от пръст, рекъл да ги пече и като ги турил да ги пече, най-първо се пукнала жената, после се пукнал мъжът – и двамата се пукнаха. Господ казва: „От тия паници не става нищо." Оставил ги, да прави друг човек, друг Адам. Тогава оставил този Адам, който излязъл извън рая. Нас ни интересува сега този Адам, който сега прави. Старият Адам не ни интересува. Господ за него не се интересува. Прати го като една кола, направена за носене на боклук. Всички хора грешници все боклук носят. Мислите ли, че един човек, който живее в греха, не носи боклук? Мислите ли, че един човек, който носи покварени чувства, не носи боклук?

Нека дойдем до мисълта. Ние сме в XX век и мислим, че сме християни. Евреите мислеха, че са избран народ. И ние мислим, че сме избран народ – Христос ни е говорил. Туй християнство, което се[га] имаме, ние, съвременните християни, ще влезем в рая толкова, колкото евреите влязоха. И сега тази война не е нищо друго, освен една пещ, в която се пекат християните. Знаеш колко християни се напукаха? Всеки човек, който е убит, вече е напукан – не издържа изпита си.

Аз наричам християнин този, когото като повикат на война, да стане невидим. Повикат го за бой, стане невидим. Повикат го за престъпление, стане невидим. Повикат го за разумна работа, стане видим. Повикат го за неразумна работа, стане невидим.

Казваме: „Такъв е светът, какъвто Господ го е създал." Не трябва да петним името Божие. Този свят ние го създадохме такъв, какъвто е сега и искаме да му турим какво ли не.

Ако съвременните хора не си изуят обущата по Любов, ако съвременните хора не си снемат шапките по Любов, ако съвременните хора не си съблекат дрехите по Любов и ако не си облекат новите дрехи на Любовта, нищо няма да стане. Ако ти ядеш храната без Любов, ако дишаш без Любов, ако слушаш без Любов, ако ходиш без Любов, това не е живот. Да ти е приятно, когато тръгнеш. Да има изражение. Всяка стъпка, на която стъпиш, стъпката ти да отпечатва една мисъл, да отпечатва едно благородно чувство, една благородна постъпка, че който мине по твоя път, да каже: „Тук е минал един разумен човек." То е един закон. Вижте онзи, добрия професор, учения професор, какви студенти изкарва. Или вземете онзи, учения професор по музика, какви виртуози е изкарал. Обикновените хора обикновени работи правят. Ако искате хора да станете, трябва да имате добри учители.

Сега аз не съм за вярване[то], аз съм за вярата. Според мене вярата е облекло на Любовта, за да бъде Любовта за нас достъпна, понятна. За да бъде Любовта понятна на нашия ум, потребна е дрехата на вярата. За да бъде Любовта достъпна за нашето сърце, потребна е дрехата на надеждата. Така седи въпросът. Ако ти не си облечен в дрехата на надеждата, ако твоята Любов не е облечена в тази дреха, Любовта ще бъде непонятна за сърцето. Ако ти не си облечен в дрехата на вярата, ако твоята Любов не е облечена в дрехата на вярата, Любовта ще бъде недостъпна за твоя ум.

Сега говорят много неща. Говорят, че науката е открила това и онова. Много работи е открила науката, но това са механически неща. Каква е

температурата на Слънцето, има много теории. Дошли са учените хора до 40 000 градуса. Някои казват 25 милиона градуса, някои казват 40 милиона градуса. Но каква е тази температура, е непонятно за човека. При 40 милиона градуса, даже при 10 милиона градуса, всички твърди метали се стопяват, какво тогава ще остане? Може би при 50 милиона градуса топлина и самите атоми да се разтопят. След като се разтопят, какво ще стане? Може би тази горещина да не засяга йоните. Много дребни частици има.

Сега в мен желанието не е да обясня. Вие казвате: „Нас това не ни интересува." Съгласен съм. Може би вас ви интересува един обед повече, отколкото една беседа. Гладни сте, три дена не сте яли, един обед струва повече, отколкото моята беседа. Казвате: „Я по-скоро да свърши." Не е на място беседата. Аз обичам хигиената. Аз считам, много храна за закуска да се вземе. Сутрин – солидно ядене, обед и вечер ако е доста пищна храна, мъчно се смила.

Та казвам: *Любовта трябва да влезе във всичкия живот, за да облагороди всичките форми, в които човек сега живее. Само Любовта носи тази, мощната сила, в която могат да се облагородят тия форми и да направи живота сносен.* Три неща са, които могат да направят това: Божията *Любов,* Божията Мъдрост и Божията Истина. Три неща в света има, които могат да направят живота свободен: Божественият живот, Божественото знание и Божествената свобода. Те са, които могат да направят живота свободен. Животът не е свободен, ако страдаме. Ние не сме свободни, ако има с какво да се безпокоим. Ако сърцето се безпокои, това не е свобода. Когато сърцето се храни с радост и веселие, когато умът се храни със светли мисли и творчество, тогава е под влиянието на *Любовта.*

Та казвам: Трябва да излезем от обикновеното разбиране. Какво е вашето вярване? Ако някой ме попита какво е моето вярване, ще му кажа: „Ела да се разходим на Витоша." Ще кажа: „Хайде, ходи!" И като видя неговия ход какъв е, ще зная какво е неговото верую. Ще му кажа: „Виж моето ходене какво е и ти ще си съставиш понятие за мене." Като идем на Витоша, то е моето верую. Питаш в какво вярвам. Аз вярвам, че мога да изляза до Витоша, чак до върха, и да ми е приятно. След като изляза и се върна, пак ми е приятно. Приятно ми е, че съм се качил, приятно ми е, че съм слязъл. Ти като слезеш, казваш: „Що ми трябваше да се качвам, измориха се краката ми, много стръмно, пътеки няма." Аз, където и да мина, ще ми бъде приятно. Щом ми е неприятно, аз съм вървял по един път без *Любов.*

Че как ще разберем Христовото учение? Много малко е казал Христос. Много работи каза, но и това, което слушаха тогава, от едно[то] ухо влезе,

от другото излезе. Христос казва: да се отрече човек от себе си и да пожертвува всичко. Казва Христос: пожертвувай всичко, но никога не жертвувай Любовта. В християнството, да жертвуваме всичко за Любовта, то е един факт. Той казва тъй: онзи, който е имал голямо богатство, много ниви, отишъл, продал всичките ниви, да купи един скъпоценен камък. Скъпоценният камък е това ценното, което нас ни трябва и то е единственото нещо, което остава в нас. И то няма никаква цена, то е Любовта. Ако жертвуваме всичко, за да придобием Любовта, ние сме умни хора. Като придобием Любовта, ние създаваме новия човек, красивия човек. Човек без Любов красив не може да стане, човек без разумност красив не може да стане, човек без разумна воля красив не може да стане.

Човек, който не носи Любовта, е остарял. Човек, който не носи Божията Мъдрост, е остарял. Сега, както хората остаряват, косата побелява, зъбите изпадат, оглупее човек, изгуби зрението, всичко става. Това е неизбежно. Защо ослепяваме? – От кал. Светлината, която влиза в нашите очи, оставя кал. В 120 години тази кал се натрупва и очите ослепяват. Не че ослепяваш, но калта замазва прозорците. Че и знанието, и то натрупало кал на ушите и не може да чуваш. После, върху езика се е натрупала кал, не може да говориш. В обонянието кал, в ръцете кал, в дробовете кал. Най-после ще се задушиш, ще умреш.

Умирането е повикване на човека да го очистят от калта в очите, в ушите, в ръцете, в краката, в стомаха, в дробовете, в ума, в сърцето. И пак наново да го пратят да продължи работата. Ще го операт, за да стане чист. Някой път прането е малко. Някой път има пране, че 45 години трябва да си в онзи свят, да те измият, че след 45 години да дойдеш.

За един Учител, за да го измият, 2000 години се искат. За да дойде пак на Земята, понеже голям товар носи, голям товар пренася на цялото човечество, 2000 години се изискват. Теоретически казва, че след 2000 години пак ще дойде. Той трябва да се приготви, да се екипира, да носи нещо на света. Не само да дойде и да носи името Учител.

Вие като свършите университет, току мислите, че може да оправите света. Много теории има за възпитанието. Човек трябва да има воля, ум трябва да има и сърце трябва да има. Ще туриш по новия начин, по Любов. Никакво наказание да няма. При сегашното възпитание е останала само плесницата.

Няколко фази са минали на възпитанието. Най-първо считаха, че краката са виновни за всички престъпления, затова, като направи нещо ученикът, ще турят краката във фаланга и учителят налага краката. Казва: „Твоите

крака са виновни.“ Биха ги краката, възпитаха ги, не грешат. Старите учители казват: „Възпитаха се краката, задницата не е възпитана.“ Почнаха нея да възпитават. Като биха нея, възпита се. Като възпитаха задницата, казват: „Ръцете не са възпитани“ и започнаха ръцете да възпитават. Учителят ще вземе пръчката, детето ще си проточи ръката и той удря по ръката. Сега останаха само ушите да се възпитат и ние сме дошли до края на възпитанието. Сега само лицето е виновно. Най-добри са краката. За да биеш краката, снеми старите груби чорапи, които си обул, измий краката си, облечи ги с много меки, хубави чорапи. Като искаш да ги накажеш, измий ги хубаво с топла вода и сапун, облечи ги хубаво с хубави чорапи – то е биене, то е новото биене. После, ако искаш да биеш задницата с тояга, измий задницата хубаво, облечи хубава риза и хубави гащи. Не бий ръцете си, но измий ръцете си. Няма какво да бием лицето.

Аз по някой път съжалявам, че съм решил да пречистя българския език. Много думи съм пречистил. Казват: задница. От какво произтича думата „задница“? „Ница“ какво означава? Нали Ница е мястото, дето хората ходят на курорт. „Задница“ значи „зад Ница“. Где е лошото? Ние сме турили в някои думи съдържание, което го няма в самите думи. Трябва да имаш една отлична задница, която ти е направила природата, и дето седнеш, да поставиш задницата. Благодари на тази копринена задница, че ако я нямаше, животът щеше да бъде страдание. Седнеш на тази задница, мекичко е. Трябва да я пазиш. Ако я изгубиш, животът ти става несносен. Докато е здрава задницата, ще бъдеш здрав. Щом тя се скъса, и ти няма да бъдеш здрав. Казвате: задница. Не задница, а възглавница е то. Сега искам да имате едно чисто понятие.

„Търси Господа.“ Господ не е като човека, да го търсим. Да го търсим с Любов. Ако не може да видим Господа в светлината, която иде от небето, ако не може да видим Господа в звука, който иде от разумните същества, ако не може да видим Господа в уханието, което излиза от цветята, ако не може да видим Господа в хубавата храна, която причинява удоволствие, ако не можем да видим Господа в онова, което пипаме, где е Господ? В какво можем да Го видим? Ако Господ Го няма в светлината, въздуха, где ще Го търсиш? Ако ти не можеш да видиш Господа във въздуха, който постоянно праща в тебе и носи Неговата сила, влиза и излиза в дробовете, къде ще търсиш Господа? Кажи: „Благодаря Ти, Господи, че Ти си изпратил Твоята сила, Твоята благост, която влиза и съгражда.“

Бог е, който съгражда красотата всеки ден. Види някого грозен, казва: „Да го направим красив.“ И започне да го прави красив. Гледай онази мома, грозничката – като я види Господ, като я посети след 4–5 години, тя става красива. Господ е работил върху нея. Един ден тя се откаже от Господа и

постепенно погрознява. Всеки, който се отказва от Господа, погрознява. Всеки, който приема Любовта като начало, става красив.

Що ще се смущавате от страданието? Страданието е една баня. Да се пречистиш, за да облечеш една дреха. Ще мине банята, ще мине страданието. Разтривка може да ти направи някой теляк – като имате време, идете на баня, плащате теляк, за да ви умие. В света без пари ви дават теляк – защо се оплаквате? Трябва да страдате, да се пречистите, за да дойде Любовта. Другояче не може да разбереш Любовта. Дрехата, която ще облечеш, ако не минеш през банята, ще се опетни.

Казвам: сега има голяма разлика между онова, което Моисей е казал, което Моисей е разбирал и което Христос е разбирал. Ако дойде Христос, Той няма да проповядва същото, което проповядваше тогава. Казват на Христа учениците му: „Защо говориш по този начин?“ Казва им: „На тях е дадено в притчи, а на вас е дадено да разбирате.“ Дадено е, когато можем да приложим едно учение; когато не можем да го приложим, не е дадено. Онзи певец, който може да пее, му е дадено, онзи певец, който не може да пее, не му е дадено. Онзи художник, който може да рисува хубаво, му е дадено, онзи, който не може да рисува, не му е дадено. Онзи, който пише хубаво, дадено му е; онзи, който не може да пише хубаво, не му е дадено. Който работи за създаването на красотата, дадено му е.

Красотата на човека не е да бъде като месечина. Според моите разбирания, има известни линии, Божествени линии в човешкото сърце. Тия линии трябва да се оформят. Красотата седи в Божествените линии. В човека има известни линии, които се менят. Тия линии дават приятност на лицето. Когато попадне окото ти на една Божествена линия, ти усещаш известна приятност. Някой път не попадаш на тази Божествена линия, казваш: „Грозен е този човек.“ Всичките линии, които не хармонират, които нямат отношение към Божествените линии, са грозни и отвратителни. Те са спомагателни линии. Такива линии има в окото.

Онзи човек, който те обича, не може да те лъже. Никой не може да лъже в Любовта. Когато гледаш, в Любовта има един ъгъл на окото, нито е нагоре, нито е надолу, нито е хоризонтално. Няма да ви кажа какъв е този ъгъл. Когато следвате училището на Любовта, тогава може да ви се каже да направите един опит: едного, когото не обичате, как го гледате и когото обичате, как го гледате. Един гледате любезно, много сте внимателни. Човекът, когото обичате, гледате прах да не падне, когото не обичате, съвсем не се грижите. Тогава мислиш ли, че човешката душа може да се поддава на една любов, която не е Божествена?

Всичко в света може да се лъже, но душата никога не се лъже. Човешкият дух и той не се лъже. Божественото съзнание, което е в нас, не се лъже. Има нещо в нас, което не се лъже. Един човек, който те обича, да знаеш, че любовта му не е такава, каквато той я препоръчвал. Най-първо, един човек, който живее в Любовта, в съвършената Любов, той не страда. Ние страдаме, понеже малка е Любовта ни – тази е причината. Ако удвоим Любовта си, страданието ще се намали два пъти. Ако утроим Любовта си, три пъти ще се намали страданието. Ако удесеторим Любовта, и страданието ще се намали десет пъти. С увеличението на Любовта страданието се намалява. Енергията на Любовта се обръща в хармонична, дисонансите стават хармонични, образува се една акустична среда, която отразява музикално вълните.

Един салон не е навсякъде акустичен. Нашият салон някъде е акустичен, някъде не е. Изобщо той е акустичен, но има места, които не са акустични. Не е лесна работа да се създаде един салон акустичен. Човек трябва да има акустика в себе си. Акустика трябва да има в ума, акустика трябва да има в сърцето, акустика трябва да има в душата. Ако няма тази акустична мисъл, ако няма това акустично желание, ако няма акустично действие на човека, те не се предават правилно и ние не се разбираме.

Сега трябва да се разбере: един православен казва, че трябва да се прекръстиш, евангелистът казва, ако идеш в църквата, трябва да коленичиш. Не е лошо да се кръстиш, защото като туриш трите пръста на челото, ти казваш: „Както Господ ме е създал, да мисля разумно“, туриш ги на пъпа, на сърцето, казваш: „Аз чувствувам правилно, с Любов“, после отляво и отдясно на гърдите, казваш: „Постъпвам тъй, както Господ иска.“ Питам: тъй ли правят хората, като се кръстят? Моето разбиране за кръста е това. Ако ти не мислиш така, не е кръст, ако не чувствуваш така, не е кръст и ако не постъпваш правилно, това не е кръст. Кръстът подразбира правилна психологическа форма. Ако формата е правилна, и работите ще станат най-лесно.

Ще ви приведа един пример из съвременната Руска революция. Осъждат 250 души офицери на разстрелване. Разстрелвали всичките и като дошли до последния, казва: „Батюшка, чакайте да се помоля на Господа.“ Той дигнал ръката да се прекръсти. Онзи болшевик, който щял да го застреля, казва: „Ти не заслужаваш да те застрелям, ха си върви.“ Той е единственият човек, който, като се прекръстил, и помислил за Господа. Не го убили. Казва: „Тез говеда, които са загубили Господа, ги убиваме. Ти си свободен.“

Ако ти пред 250 души офицери не може да се освободиш от застрелването на болшевизма, ти не си помислил за Господа. Кръстът, за който мислиш

и любиш, то е кръст. Кръстът, това е най-мощното в света. Казва: „Да нося ли кръста?“ Да носиш кръста значи да носиш всичките форми на Любовта, да си всякога готов да постъпваш еднакво. Няма нещо по-приятно от Любовта в света. Плашим се да дигнем кръста. Че не е въпросът за дървен кръст. Мен дървени кръстове не ме интересуват. Светът е пълен само с дървени кръстове. Всички черкви страдат все от кръстове.

Кръстът е навсякъде. Движущият се кръст, това са четирите опорни точки на човешкия живот. Било е време, когато това разбиране е било полезно. Но при сегашните условия, това нещо е несъвместно. Туй е несъвместно, както съвременните учени хора казваха, че човек е станал от една малка буболечица. Това обяснение е за децата. Неразумни буболечици няма. Този, разумният човек, е станал от малка буболечица, казват. Другите искат по друг един начин да ни кажат, че Господ всичко е направил. Те как мислят, че Господ направи света? Както Иван е направил къщата ли? Има едно неразбиране в това. Той казва: „Аз направих тази къща.“ А той какво направил? Платил само. Най-малко 30 души работили, да направят къщата, друг направил плана на къщата, а той казва: „Аз направих къщата.“ А той само дал парите.

Разправят за един турски султан, който идвал в България и се сприятелил с един български овчар. Допаднал този овчар на султана. Казва: „Като дойдеш в Цариград, ще ми дойдеш на гости.“ Тръгнал овчарят, отишъл в Цариград. Отива при султана, той му казва: „Аз живея в този палат.“ Казва му: „Ти живееш в този палат, но ти не си го направил. Баща ти го е направил.“ Казва: „Прав си.“ А той казва: „Това е моят палат.“ Казва му: „Не е твой , той е на баща ти, ти нищо не си направил.“

И ние като турския султан казваме: „Този е моят палат“, а пък ние нямаме наш палат – баща ни го е направил.

Седнали султанът и българският овчар да ядат. Казва му българинът: „Ти още не си се научил да ядеш, ти ядеш, както баща ти е ял, ти сърбаш, както баща ти е сърбал, ти нямаш свой начин на сърбане.“ Ти сам не знаеш да ядеш. Ти ядеш с чужда лъжица, като баща ти. Казва: „Ти ще ми дойдеш втори път на гости и аз ще ти кажа как да ядеш млякото.“

Трябва да ни научи някой как да ядем млякото. Трябва да се научим отнякъде. Чуваш един музикант като свири. Какво нещо е един мек, хубав и приятен тон? Да чуеш онази музика, при която мъртвите стават, да чуеш онази музика, при която ангелите се явиха и пяха. Пяха една хубава песен. Тя беше миньорна песен. Да имаме едно понятие за Христа, да Го видим. Ако видите Христа, ще Го видите тъжен, не е весел Христос.

Разправят, когато Моисей се качил на Синайската планина, отивал да се качи, минал покрай един овчар (един анекдот е това), този овчар заклал едно агне и казва на Моисея: „Господ ми каза днес, че ще ми дойде на гости, затова заклах това агне за Него.“ Моисей бил еднобожник, казва: „Господ агнета не яде, ти си се заблудил.“ Станало тъжно на овчаря, започнал да плаче. Моисей отишъл при Господа и Господ като го видял, му казал: „Ти знаеш ли, че даде лош съвет на този овчар. Да се върнеш да поправиш погрешката.“ Върнал се Моисей и казал на овчаря: „Аз ти казах, че Господ няма да ти дойде на гости, но това не е вярно, както ти мислиш, е право. Аз не обмислих работата.“ Овчарят станал пак радостен и весел. Моисей се скрил да види как Господ ще слезе да яде агне. По едно време вижда овчарят заспал, слязъл огън от небето и погълнал всичкото агне. Овчарят като се събудил, казва: „Много хубаво ядохме и пихме.“ Моисей разбрал, че Божественото ядене е огънят, който погълна нещата.

Любовта е туй, което дава живот в света. Любовта е туй, което дава живот, а знанието е това, което дава свобода. Без тия неща Любовта е неприложима, несъвместима. Три неща са необходими за приложението на Любовта: живот, знание и свобода. Само така Любовта се разбира. Тя се разбира като живот, тя се разбира като знание, тя се разбира като свобода. Ако ние не носим живота във всичките негови противоречия, без тия противоречия животът не е живот.

Ако вие носите 10 килограма злато, друг ги носи на гърба си, а вие само вървите, 10 килограма злато са крупна сума, вас ви е приятно, но онзи, който носи товара на златото, нему му става тягостно. Ти се радваш, а той усеща тежестта. Тебе гърбът ти е свободен. Това е неразбиране. Този човек казва: „Твоето щастие е мое нещастие“ и обратният закон: „Моето нещастие е твое щастие.“

За да разбере живота, всеки трябва да носи своята раница. Защо искаш да избягаш, да не носиш раницата си? Като тръгнеш за Витоша, тебе не ти трябва една раница от 30 килограма, не ти трябва раница от 20 килограма, не ти трябва раница от 10 килограма, но ти трябва 5 килограма: хляб, сиренце, 2–3 ризи – всичко 5 килограма, за да бъдеш свободен. Ти отиваш за цяла седмица на Витоша, носиш грамадна раница. Най-после ти с Любов отиваш на Витоша, никакъв хляб не трябва да носиш, само ще носиш една малка просфора, от тези малките питки, едно малко симидче. 4–5 дена ще се храниш с него и то пак ще бъде толкова голямо. Ти ще ядеш, то ще се увеличава. Ще вземеш малка бучка сирене. Небесното сирене е много хубаво, защото е направено от Божествените крави, то е чисто сирене.

Казвате: „Как сирене да яде, нали учениците на Христа опекли риба и той яде?“ Каква беше тази риба, която пекоха учениците на Христа? Тя беше риба, хваната от Божествения аквариум, донесена от небесната риба. И аз съм ял. То е мое разбиране. Така сме по-близо до реалността на нещата. Храната е нечиста, която има нечистота в себе си. Чистата храна е тази, която не носи нечистотия в себе си. Никаква гнилота да няма. Да носи първоначалния Божествен живот. За сега можем да кажем, че плодните дървета носят най-хубавата храна на човека, събрана светлина вътре имат. Ако дълго време седи тази храна, покварва се храната и става нечиста.

Казвам: В новия живот трябва една съвсем нова литература в света, една нова поезия. Не че старото е лошо, но то е несъвместимо. Ние сме живели, живели, какво ново има в старото, какво ново има в тази любов, за която говорите? Казвате: „Гори ми сърцето.“ На това сърце можете ли да сварите боб, на това сърце може ли да опечеш хляб? Не може. Каква е тази любов, която не може да опече хляба? Любов аз наричам тази сила, която може да услужи на ума, да услужи на сърцето, да услужи на душата, да услужи на тялото. Това е Любов. Този, който ти услужва с тази Любов, той е доволен, и ти си доволен. Образува се една връзка, единствената, най-мощна връзка. В света трябва да съществува само една връзка – на Любовта и така да се познават хората. Казва: „Привлякох ви с нишката на Любовта.“

Бог ни привлича с плодовете, със светлината, с въздуха, с водата, с всички блага. Бог ни привлича с хубавите дрехи, с хубавите коси, с всичко онова, което носим. Като погледнеш ноктите, приятно ти е. Има нокти, които показват разум, сприхавост, гневливост, подозрение. Има други, които показват разумност.

За в бъдеще няма тъй да се жените. Сега много лесно се жените. Най-първо ще ти прегледат ноктите на краката, на ръцете, после ще прегледат очите, ушите, носа, устата, после ще прегледат гърба отзад каква линия има. После ще прегледат широчината на раменете и ако всичко това отговаря, тогава ще се ожениш. Ако не отговаря, ще кажат: „Не може да се жениш.“ Ще искат да изправиш всичките погрешки. За в бъдеще хората, които ще се женят, ще бъдат без всякакви погрешки. Който няма погрешки, да се жени, който има погрешки, не му се позволява да се жени. То е новото.

В стария живот всичко е позволено. Вие не разбирате новото. Новото е несъвместимо със сегашния живот. Нашите сегашни разбирания са детински. Ако влезете в новия живот с тия разбирания, ще бъдете най-големите нещастници. Сегашните хора станат религиозни и са

подозрителни. Религията трябва да направи човека в ежедневния живот да издържа. Каква е тази религия, която кара човек в целия ден да седи в църквата като калугерин, да съзерцава?

Сега бих ви привел много примери. Една руска княгиня се запознала с един калугер и искала да провери какъв е животът в монастиря. В монастиря не се позволявало да влизат жени вътре. Какво да направи? Този калугер ѝ казва: „Сестра, не е позволено. Много строго е. Нашият игумен е строг." Тя измислила нещо. Казва: „Намислих да вляза в един чувал, ти ще носиш този чувал на гърба си и ще кажеш, че носиш гъби в чувала и така ще ме заведеш в манастира." Среща го игуменът, пита го какво носи. Той казва: „Гъби." – „Я да ги видя!" Като отворил чувала, вижда една княгиня. „Вот, казва, Ваше благородие, как гъбите станаха на такава мома." От Бога чудо. Той внесъл гъби, а те се превърнали на княгиня. И всичките дошли да видят тази княгиня. После пак я турили в чувала и я изнесъл навън. Една рускиня, която Господ от гъби направил княгиня. Като влезе в чувала, се позволява да влезе в мъжкия монастир, а на друга жена не се позволява.

В новия живот не е позволено да влезеш в монастиря като гъби. Ще влезе като тази княгиня. Гъбите трябва да станат красива жена. Значи ще носиш отличен ум, отлично сърце, отлична душа, отлична воля, отлично тяло и като излезеш от този манастир, всичките калугери само за тебе ще мислят.

Казват: „Сега разбрахме какво нещо е животът." Ако една девица не може да вдъхнови един мъж, [каква девица е тя]? Ако един момък не може да вдъхнови една девица, какъв момък е той? Новото учение носи живот навсякъде, живот на възкресение носи. Като дойдат тия, младите хора, светът ще се обнови, ще се подмладят. Писанието казва: „Ще обърша сълзите от очите ви и ще Ме познаете от малък до голям. Аз ще ви бъда Бог и те ще Ми бъдат синове и дъщери." Затова трябва да работите над себе си всички, за да може да възприемете новия живот. Светът има нужда от работници. Всеки да работи тъй, както разбира.

Та казвам: Що е светлина? – Туй, което възвръща зрението на човека. Що е слух? – Туй, което възвръща слуха. Що е обоняние? – Туй, което възвръща обонянието. Що е вкус? – Туй, което възвръща вкуса. Що е движение? – Туй, което възвръща движението в неговата първична чистота. Като ходиш, да се чувстваш като някой ангел, който пътува от живот в живот. С Любов в светлината и със светлина в Любовта.

Ще ви изнеса една мисъл ясна как може да я запомните: Любов и безлюбие. Вие по някой път обличате Любовта в безлюбието. Няма по-

мъчна работа от тази. Някой път обличате безлюбието в дрехата на Любовта. И това е мъчна работа. Любовта ще оставиш в нейната дреха. По-лесна работа няма от тази, когато Любовта е облечена в нейната дреха. Тогава всичко лесно става. Ако облечете друга дреха, много мъчна работа е. Не обличайте Любовта в никаква дреха, освен нейната дреха.

Тайна молитва

4-та беседа, държана от Учителя
на 18.X.1942 г., неделя,10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_10_18 Да работим с радост
утринно слово

ДА РАБОТИМ С РАДОСТ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще ви прочета тринайсета глава от Първото послание към коринтяните. Да видим кое ще ви обърне внимание. Има една страна в тази глава, за която никога не сте мислили. Една дума има, на която никога не сте се спирали. Най-малката важна дума е. (Учителят прочете главата.) Любовта дълго търпи. Има защо – благосклонна е, богата е с любов, не се превъзнася. Когато човек се превъзнася, липсва му нещо. Изпейте песента за любовта.

„Аз мога да любя“

Животът е особен. Набожните хора сега чакат нещо набожно да им се каже. Добрите хора искат добро да им се каже. Музикантите искат нещо за музика да им се говори. Онези, които обичат красноречието, искат нещо красноречиво да им се каже. Вие сега сте тук събрани от разни факултети, от разни специалности. Какви ли не специалности има. Но една специалност, с която сега се занимавате, то е яденето. А пък за в бъдеще ще се занимавате с дишането. Сега дишането става произволно. Когато детето е в утробата на майка си, несъзнателно става яденето, то само има един маркуч, свързан с майка си. Хване цицката, и никак не я пуска, постоянно смуче. Ако го попитате какво прави, ще каже: „Смуча.“ „Какво научи?“ „Смуча.“ Дипломът е „Смуча.“ Има нещо, което вие, които сте стари, не знаете. Значи старата истина, която детето е научило, да смуче. След като се роди от майка си, се отваря друга уста. В утробата на майка си не се храни с тази уста, храни се чрез пъпа, тъй е наречена – пъп. Сега се учите да ядете чрез новата уста. Един ден и тази уста ще се затвори. Тази уста ще стане пъп, ще се отвори друга уста. С първата уста детето се е учило на търпение и мълчание. Тогава детето смуче, нищо не говори, слуша, учи се. То следва Питагоровото учение. В Питагоровото учение учениците е трябвало по четири години да мълчат, а в тази система по една година има мълчание. В други школи има за две, четири, пет, шест години мълчание. Има мълчание и за през целия живот. Някои религиозни хора, като говорят, мислят, че това е вдъхновение. Правете разлика. Вдъхновението, това е най-чистото течение, което излиза от Бога, а пък обикновеното говорене, това са канали, напълнени с кал. Като говориш, то е кална

култура. Някои мислят, че всичко е вдъхновение. Казват: „Ние по Бога говорим.“ Вдъхновението много рядко идва, то не иде всеки ден. Някои от вас може да възразят: „Защо да не иде?“ Може според вас всеки ден да иде, но колко пъти в годината може да имаме равноденствие в умерените пояси? Веднъж в март и веднъж в септември. Два пъти в годината има равноденствие. Ако си на северния полюс, слънцето изгрява само веднъж и залязва само веднъж. И един изгрев, и един залез имате. Ако сте в умерените пояси, имате триста шейсет и пет изгрева и триста шейсет и пет залеза. Защо е така, може да го обясните механически, но защо именно на северния полюс само веднъж изгрява? Ако на северния полюс си направиш къща с прозорци, те постоянно ще се менят – ще стават изток, север, юг, понеже слънцето се върти, върти се около хоризонта като спирала и слиза надолу. Ако си направиш една къща, от изток ще изгрява слънцето, после обикаля на юг, на запад и север. Постоянно се мени. Това има отношение с разумния живот. Ако си на екватора, там денят е дванайсет часа – в умерените пояси дните се увеличават. Като отидете към северния полюс или към южния, денят се увеличава, а на полюсите има шест месеца ден и шест месеца нощ. Имате приблизително два месеца изгрев, два месеца залез, два месеца греене на слънцето. Сега това е общо казано.

Вие искате набожни работи. Какво разбирате под набожна дума? Набожна дума е онази, която е абсолютно чиста. Мъчно човек може да говори набожно. Има думи, които са толкоз оцапани, щото никаква набожност нямат тия думи. Вие казвате аз. Знаете ли колко оцапана дума е аз? Ами знаете ли думата любов колко е оцапана? Тя е почти най-оцапаната дума. Щом почнеш да говориш за любовта, разбират това, което не е. Аз толкова дълго време съм чистил думата любов на български, и още не съм я очистил. Ако езикът на един народ не може да се очисти, не може да се въздигне. В българския език най-чистата дума е благост. Като кажеш благ, няма какво да мислиш друго, а като кажеш любов, какво ли не мислят хората. Ако кажеш, че младият има любов, мислят едно, ако детето има любов към майка си, тогава не се опетнява думата. Но ако един от шестнайсет до двайсет и една години обича, или кажем, че има любов, тогава хората мислят друго, разбират, че момъкът някъде кръшка. Като мине и види захарта в кутията, бръкне с двата пръста, взема си, скрие я в устата. Тя, като се скрие, вече не може да я върне. След туй казва: „Не съм турил нищо, виж в устата ми.“ Стопена е бучката. И в неговия стомах не може да се намери.

Та казвам, трябва поне да изучаваме научно. За да можеш да изучаваш научно един предмет, трябва поне по десет минути да мислиш върху дишането. Да мислиш на обед и вечер, преди да си лягаш, пак върху

дишането. Сега най-малко хората мислят върху дишането. Мислят върху яденето. Върху яденето няма какво да се мисли. Какво ще мислиш върху яденето? След като ядеш, какво ще мислиш? След като изядеш храната, заспиваш. Има други слуги, които свършват тази работа. Има около десет милиона същества в човешкия стомах, които са заети с храносмилането. Десет милиона, които мислят да приготвят храната, да я пречистят, да я пратят в белите дробове. Тия десет милиона души не сте ги сънували, имената им не знаете. Ако речеш да изучиш имената им, колко години ще ти вземе, да научиш десет милиона имена? Тебе ти трябват най-малко сто прераждания. Колко думи човек може да изучи в един живот? Ние, съвременните хора, казваме, че сме богати в речта. Някои имат богата реч. Казват, че Шекспир е употребил 15 000 думи. За Милтън казват, че е употребил 8000 думи, други по пет–шест хиляди, други по три–четири, а обикновените хора едва с 1200 думи си служат. Един човек, който си служи с 1200 думи, какво богатство има? Даже ако има две, три, четири, пет, даже и десет хиляди, какво богатство е това? Вземете даже такъв един богат речник, какъвто имат англичаните. Те имат двеста и петдесет корена, от които са произлезли всичките думи. Значи речта е като едно дърво, което се е разлистило, и всяка дума представя листо на това дърво. Онези, които са запознати с езиците, разбират този закон и са го опростотворили. Ние, както изучаваме, изучаваме резултатите. Вземете на български думата ми. Ми значи глагол. На турски имате думата ир, която значи добро. Има едно съвпадение. Върви един гръцки поп с кандилницата и пее: „И-и-и-и-...-и“, църковно пее. Носят след него един, умрял е. Един турчин казва на свещеника: „Папаз ефенди, на тебе е много добре, но на умрелия как е работата?“ То е един анекдот, едно съвпадение. Най-първо, трябва да проверим всичките съвпадения. Мислите ли, че всяко нещо, което на мен е приятно, е приятно и на всичките хора? Не. Веднъж ходих на екскурзия на Витоша и там наблюдавах един баща, който водеше своето малко момиченце. Бащата обича малкото момиченце и като се умори, той го тури на раменете, носи го. Веднага туй дете стана весело, разположено, говори. След като вървяха половин километър, на бащата дотегна. Снеха го. На бащата стана добре, на детето – не. Детето пак не е разположено, бащата пак го тури на раменете си, стане весело. И така, ту го турга, ту го снема, докато се качиха на Витоша. Казвате: „Този баща обича детето.“ Че го обича, така е, но прегрешение ли е, че го носи на раменете си? Да ви кажа законът какъв е. Туй дете, като седне с крака си на раменете на бащата, долу в бутовете действа съвсем друга енергия. Нисшите енергии на детето и висшите енергии на бащата влизат в стълкновение, и бащата го смени. Ти като носиш един човек на гърба си, може да ти дотегне. Ако искаш да се скараш с някой човек, качи се на гърба му. Той ще те намрази. Тази омраза ще дойде от самия тебе. Ти със своята задница, със своите бутове, като ги туриш на неговите рамене, ще се образува омразата в него.

Ако искаш едно дете да те обикне, тури го на раменете. Ако можеш да му предадеш повече от своята енергия в раменете, туй дете ще те обикне. Туй са мои твърдения, вие не сте проверили дали това е вярно. Сега на вяра трябва да го приемете. Дали е така, или не, не знаете.

Вие можете да се лекувате. Бих ви дал един начин за лекуване. Мнозина от вас имат слаби гърди, и не знаете да се лекувате. Хората са мислили върху охтиката как да я лекуват, и досега не знаят как да я лекуват. Тази болест е от съвсем друг произход. Тия животинки, които образуват тая болест, са много користолюбиви. Те са като вълците, те са по-страшни от кобрите. Те не само носят отрова в себе си, но изядат човека, изядат дробовете. Вие вземете, най-първо, една стомна и ще идете да я напълните от най-хубавия извор. Може да е доста далече, на един–два километра. Ще напълните стомната и ще я турите на рамото. Този, болният, който ще се лекува, няма да пие тази вода, защото енергиите от тия бацили са се трансформирали и енергията от водата е минала в него, но тази вода ще я полее върху цветята. После ще се върне и ще иде втори път и ще тури водата на другото рамо. Сутринта ще иде два пъти и на обед два пъти, и вечерта два пъти – всичко шест пъти на ден. Онези от вас, които страдат, могат да направят опита, и в три месеца ще видите какъв резултат ще имате. Лятно време този опит трябва да правите. Някои от вас може да имате резултат, някои може да нямат. Някой от вас ще каже: „Какво съм станал серсемин да турям вода на рамото? Ще ида при някой лекар.“ Че и лекарството, което ползва, има сила при вярата, ако вярваш в онова, което лекарят ти говори. То е вярата, която отваря елементите на онова лекарство, което ти дават, и тогава лекарството има свойството да пропъди болестта. Да ви кажа как се поражда болестта. Вземете образуването на холерните бацили. Като влязат в кръвта, те се размножават. И в какво седи отровата на бацилите? Понеже те се размножават чрезмерно бързо, с милиарди, оставят своите извержения в кръвта и тия извержения отравят човека. Знаете ли как са се лекували българите? Българите си представят чумата като жена и ходи отвън. Те мислят, че чумата я страх от вряла вода. И когато дойде чума някъде или холера, българите са ходили по горите, туряли са големи казани и са пиели топла вода. Сега да ви обясня по-модерно. След като пие вряла вода, тя размива онзи серум, с който се хранят тези бацили, и като се разреди, те нямат с какво да се хранят, престават да се размножават. Българинът е пил вода, за да спре процеса на холерата. И сега може да употребите същото лекуване. Топлата вода, като влезе в кръвта, ще разтвори храната и тия бацили няма с какво да се хранят. Има една физическа холера, пък има и една духовна холера. Казвам, при лекуването ти ще туриш врялата вода и от нея ще пиеш. Не давай на неприятелите, на ония, които са неприятели, не им давай нищо в тебе да ядат и да пият. Някои от тия бацили има, които са полезни. Влизат в

кръвта и изядат туй, което е непотребно. Други има, като влязат, и започват да ядат същественото. Има някой, загнездил се е в някой мускул или се загнездил в кръвта или в мозъка, и оттам започват да правят своите жилища, тумори образуват. Лекарят трябва да отвори мозъка, да изреже и да се освободиш.

Всички казват, че трябва да вярваме в Бога. Казваме, че Бог живее в нас и че Бог всичко може да направи. Казваме, че Бог живее в нас, и имаме ревматизъм. И ревматизмът остава. Казваме, че Бог живее в нас, и имаме тумор. И туморът остава. Господ не може да живее в една глава, където има тумор. Господ не може да живее в едно тяло, където има язва. Господ не може да живее в едно тяло, в което има охтика. Господ не може да живее в едно тяло, където има кръстоболие. Когато тялото стане абсолютно чисто и свободно от всички болести, може да влезе Духът Божи и да живее. При сегашните условия размътен е умът ти, постоянно – по десетина пъти, се изменя умът, и ти казваш, че Господ живее в тебе. Казва: „Трябва да имаме ясна представа върху вътрешната чистота на ума и сърцето." Бог не пребъдва без чистота на ума и сърцето. Христос казва: „Ако Бог пребъдва във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Най-първо, трябва да пребъдва разумното слово. Казвате: „Има ли съвършен човек на земята?" Няма съвършен човек. Човек, който живее на земята, не може да бъде съвършен. Човек на земята идва, да се усъвършенства. Когато някой на небето мисли, че е много съвършен, пращат го на земята, да се опита неговото съвършенство. Земята е място за добиване на известни добродетели. Най-великите същества ги пращат тук, за да добият нещо.

Сега правите другото възражение, казвате: „Защо Господ направи света така?" Аз ви отговарям: Господ е правил света много пъти по различни начини. Сега пък го е направил такъв. И този начин няма да бъде последният. Животът, който сега имаме, никога вече няма да мине по този път. В цялата вечност през туй място, где то сега минаваме, няма да минем вече. Този живот, който сега живеете, никога вече няма да го живеете. Той ще бъде за вас като детинство. Например сега къде е вашето детинство? Човек минава детинството, минава младенческия път, влиза във възрастния път, а някои са дошли в стария път. Някои са в средата, някои са в началото, а някои в края. Назад да се върнат, не могат. Нали сега поддържаме, че човек може да се подмлади. Говорили сме за подмладяването, но не знаете процесът на подмладяването как става. В един стар път не може да се подмладиш. Стария път трябва да го извървиш. Много пъти си се подмладявал и много пъти си остарявал. Представете си, по земята е само равнина, но тя не може да бъде едно поле, една равнина – има и хълмисти места, има и високи върхове. Тия

високите върхове аз ги наричам начало. Когато човек слиза от върховете, той е млад. Като слезе в полето, той е възрастен и като започне пак да се качва към върховете, той е стар. Защо в старини трябва да се качи? Ако не се качи на върха, не може да се подмлади. Като започне да слиза на другата страна на този връх, тогава е подмладяването. Остаряването е качване нагоре, слизането е подмладяване, а животът в полето е възрастният. Защо е така? И как трябва да бъде другояче? За да има движение, трябва да има разнообразие в почвата. Ако почвата е хоризонтална, няма да има никакво движение. И земята, като се върти, тя е валчеста, и дава подтик на движението. Ако беше само една равна площ, нямаше да има движение. Тя, като е валчеста и се върти около себе си, дава подтик на движението. Някои казват: „Аз се моля на Господа." Учение трябва. Молитвата е разговор с Бога, да се учиш. Какво ще разправяш на Господа: „Гладен съм." Веднъж Му кажеш, всеки ден Му казваш: „Гладен съм." Триста шейсет и пет дни по три пъти на ден казваш, че си гладен. И близо хиляда пъти в годината Му казваш: „Гладен съм." Колко пъти си повторил думата любов през годината? Разправят за един, който обичал една мома и първата година ѝ дал три хиляди целувки. То е любов. Като целунеш, казваш: „Обичам те." На втората година ѝ дал две хиляди, на третата година хиляда, на четвъртата петстотин, на петата сто. Най-после, като дошъл в една година, ѝ дал една целувка. А най-подир дошъл в положението, че в десет години една целувка ѝ дал. Това е статистика. Защо се целуват хората? Една потреба е. Човек трябва да знае кога да употреби целувката. Ако често се употреби целувката ненавреме, какво става? Ръцете са за работа. Но същевременно ти не можеш да бъдеш справедлив човек, ако не си развил ръцете. Ако искаш да бъдеш справедлив, трябва ръката ти да е добре развита. Ръката ти ще те научи как да бъдеш справедлив. Ако пръстът ти не е добре сформируван – във всеки пръст тече особена енергия, ако те са добре сформирувани, ако първата става не е добре сформирувана, тя означава материалистическото разбиране, втората става означава духовното разбиране, а третата – умственото разбиране. Първият пръст, показалецът, има съвсем друго разбиране за света, средният пръст има друго разбиране, третият пръст – трето разбиране, а палецът съвсем другояче разбира света. Показалецът разбира какво нещо е човешкото достойнство, той пази човешкото достойнство. Човешкото достойнство се намира отзад на главата, не е отпред на главата. Човешкото достойнство е като един остен – като впрегнеш воловете, постоянно трябва да има нещо да ги подбужда. Човешкото достойнство е турено на място. Някой човек не обича да лъже, той казва: „Мен достойнството не ми позволява да лъжа." Следователно, ако някога не лъжеш, това може да произлиза от палец, показалец – дали този пръст употребява достойнството. И от този пръст можеш да знаеш как ще употребиш човешкото достойнство. Малкият пръст е секретар на

палеца, малкият пръст показва как си употребил енергията. Малкият пръст също показва как си употребил енергията на средния пръст и как си употребил енергията на третия пръст. В третия пръст са заложени музиката и всички изкуства. В средния пръст е вложена справедливостта, в първия пръст е обходата. В палеца е Божественото, в палеца е обичта и любовта. Той представя идейното, Божественият свят е този палец. Това може да се приложи в педагогиката. Вие по някой път не знаете какво да правите с пръстите си. Вземете да пишете. В писането вие облагородявате вашата личност, чувствата облагородявате, справедливостта облагородявате и проявата на любовта. Защото, когато вие пишете, с трите пръста хващате. Някои от вас не искат да пишат. Измежду музикантите най-малко лъжци има, най-малко престъпници в музикантите има и най-малко убийци. Като свирят, те постоянно упражняват пръстите си, те развиват хубавото в себе си. Защо трябва да свирите? Вие, като свирите, развивате пръстите си, развивате хубавото във вас. Може да свирите на пиано, може да свирите на цигулка, на арфа, на какъвто и да е инструмент. Вие, като свирите, привличате сили от Божествения свят. Някой казва: „Аз не обичам да пея, не обичам да свиря.“ Много назад си останал. Ако някой от вас иска да свири на пиано, а пък няма пиано, нека вземе една дъска и с пръстите си да свири по нея. Ще кажете: „Това е детинска работа.“ А да се скарате с вашите съседи и да им говорите какво ли не, това е научно. Че такова едно упражнение струва много повече. Ако напишете някоя статия неверна във вестника, това ли е по-ценно? Такова едно упражнение струва десет такива статии. Такова едно упражнение струва десет ваши караници. Ако правите това упражнение и свирите, вие ще бъдете три пъти по-здрави, отколкото сте сега. За да си купите едно пиано, ви трябват най-малко 20 000 лева, а така със 100 лева ще имате едно пиано. Много музиканти има, които се тревожат по единствената причина, че искат да обърнат вниманието на хората. Пък аз може да ви дам един ден концерт на такава дъска, и да видите колко хубаво излиза свиренето. Ще пея и ще акомпанирам на дъската. Аз много зная да свиря на такава дъска. Вие можете да кажете, че това е залъгалка. Те са неща, които съм проучвал, правил съм опити. Ако това приложите в бъдещото възпитание, хиляди мъчнотии, които сега имате и които ви спъват, ще изчезнат. Казваме, че Бог ни е създал пръстите. Някой път дойде някоя болест, и ти хванеш пръстите си – то е добро. Или дойде някоя мъчнотия, хвани пръстите си. Ако вдигнете ръката си и по всеки пръст прекарате ръката си, вие можете да се ползвате. Вие там имате един ключ за лампите. Като завъртите ключа, ще загаснат. Ако го завъртите втори път, ще светнат. По някой път, като прекараш ръката по пръстите си, можеш да затвориш светлината, а друг път можеш, като прекараш ръката по пръстите си, и да отвориш светлината, защото, когато пипнем пръстите си, ще престане енергията. Има време, когато пипнеш, ще светне, ще потече енергията. Не е всякога

еднакво. Някой път, като хванеш пръстите си, ще дойде светлината. Някой път, като хванеш пръстите си, ще дойде тъмнината. Същият закон е: не може цяло денонощие слънцето да свети. Слънцето, което е изгряло, залязва. Та казвам, трябва ни знание. Някой път у тебе се зароди желание да хванеш палеца на лявата ти ръка с дясната, хвани го. Като изчезне това желание, пусни го. Защото във всяко желание ти ще добиеш някакво благо. Пръстите са направени от Бога. И трябва да бъдеш в общение с възвишеното и благородното в човека. Съвестен трябва да бъдеш. За да обичаш красивото и хубавото, трябва да бъдеш с него в отношение. За да имаш отношение към хората, трябва да имаш мъдростта, която хората имат.

Сега религиозните хора имат една полза – поставят ръцете си една срещу друга с допрени пръсти или пък, като се молят, вдигат двете си ръце – с длани нагоре. Защо ги турят така? Когато ги съединяваш двете си ръце, ти съединяваш в себе си принципа на любовта и обичта на Божествения свят, съединяваш ангелския и човешкия свят в двете си ръце, съединяваш двата полюса и отправяш ума си към Бога. Бог е закон на единство. Ако ти се молиш на Господа с отворени ръце, ти искаш Господ да ти даде. Когато искаш да дадеш на Господа, тогава допираш двете си ръце. Някой вдигне ръцете си, и казва: „Дай, Господи!“, но не можеш всякога така да се молиш. Когато вдигнеш двете си ръце нагоре – с длани нагоре, това е отворена чаша. След като се напълни чашата, ще я обърнеш надолу. Когато се молиш с допрени пръсти и нагоре отправени, това е обърната чаша надолу. След като излееш всичкото, ти пак ще обърнеш ръцете си нагоре, да искаш пак. Вие наблюдавате себе си. Някой път говори ли някой, вие се дразните и искате по-скоро да си замине. И колкото по-скоро искате да си замине, в него се зарежда желанието по-дълго време да остане при вас. Дойде някой гост, заседне се, тебе ти е неприятно, не смееш да му кажеш: „Иди си.“ Колкото ти желаеш да си иде, той седи, като че ли е закован за стола. Ако англичанинът е дал обещание, и има гости, ще остави гостите и казва: „Господа, аз имам ангажимент“ – и излиза, оставя ги вкъщи. Ние, българите, ще гледаме да ги изпратим навън или най-после ще каже, че има ангажимент и трябва да излезе. Разправяха ми един анекдот. Той бил един виден държавник. Когато някой се заседявал дълго, той направял една малка игла на стола отдолу, която дърпал с конец. И той като дръпне конеца, иглата боцне госта и той подскочи. След като го бутне десетина пъти, става и казва: „Аз ще си ходя вече.“ В нас трябва да дойде онова възпитание да чувстваш, да знаеш колко време да седиш. В българина времето е твърде слабо развито. Веднъж ме постави един на едно голямо изпитание. Един господин, Тенекеджиев се казваше, хасъл на тенеке мяза, казва: „Господин Дънов, само за пет минути.“ Казвам: „Ама ще си държиш думата.“ Влезе, то беше на „Опълченска“ 66, три часа ми

дрънка. Цялата Библия изреди, като започна с Битието и свърши с Откровението. И като говори три часа, рекох: „Има ли още нещо да ми кажеш?“ „Нямам.“ „Хайде да излезем да се разходим.“ В повторението на нещата нищо не се печели. Казвате: „Да обичаме, да се любим.“ Ти кажи, и го направи. Ама тъй казал Илия, тъй са казали пророците, тъй е казал Йеремия, че Адам какво казал. Много добре, Адам тъй казал, туй направил, онова направил, Господ това направил, онова направил. Говорете нещо ново. В българина харесвам – една хубава черта има: като дойде гост, от скоро смляно брашно ще опекат прясна погача, после ще извадят прясно сирене. Та ви казвам, печете пресни погачи. Не изваждайте стар петмез. Всички ние остаряваме от еднообразие, повторение на нещата, какво са казали едно време, какво е казал Господ. Нямам нищо против. Но Господ от памтивека не е престанал да говори, и сега говори. Но Господ ще ни пита: „Какво приложихте?“ Казал Христос: „Отречи се от себе си.“ Ами аз от какво съм се отрекъл? Обичам да пия винце, обичам да нося хубави обуща. Но тия хубавите обуща идат от кожите на млекопитаещите, от туй не съм се отрекъл. Обичам да нося хубава шапка, но тази шапка е направена от вълната на овцете.

Та казвам, трябва да дойдем до нормалния живот. Детето трябва да живее като дете. Юношите трябва да живеят като юноши. Възрастният трябва да живее като възрастен и старият като стар. Това са необходими неща. Но да прекараме в старчество, това не е според Божествения закон. Да прекараме целия си живот в младенство, не е Божественият живот. Да живеем целия си живот като възрастни, и това не е в Божествения живот. Ние трябва да минем не само тия четири епохи, но седем епохи в човешкия живот. Тия епохи имат повишение и понижение. Животът има гами. Има гами на старите хора; има гами на младите хора; има гами на възрастните хора. За в бъдеще ония, които се занимават с музика, като дойдат при един стар човек, за да се подмлади, ще му свирят с една младенческа гама. На едно дете, в което искат да събудят тия енергии на мисълта, ще свирят на старческа гама. Не тъжна песен, тъжните песни не са стари. Старият човек мисли, вие седите и мислите, че обичате някого. Тази обич ето в какво седи: обичта може да бъде както когато ръцете ви са отворени нагоре – с длани нагоре, или пък обичта ви може да бъде както когато ръцете ви са с опрени пръсти нагоре – една срещу друга. Като обичаш някого по единия начин, казваш: „Ще ми дадеш.“ Като обичаш някого по втория начин, казваш: „Ще вземеш.“ Детето иска да прегърне майка си, иска да вземе. И майката иска да го прегърне. И майката иска да вземе, и детето иска да вземе. Детето прегърне майка си – вземе. И майката, като прегърне детето, взема. Майката взема излишното, което не е потребно за детето. И детето взема излишното, което не е потребно за майката. Децата са много големи психолози. Щом някой човек взема повече от детето, дава по-малко – то

ревне. Някой път, като прегърнете някое дете, и то плаче, значи по-малко давате, повече вземате. Децата бягат от такива хора. Децата бягат от користолюбивите хора. Гледайте децата кого обичат. Говоря за онези деца, които не са покварени, които носят чиста вода, не мътна.

Ред години ме слушате и аз виждам, че с течение на времето, наместо да станете по-чистосърдечни, вие по-напред бяхте по-искрени, сега се преструвате повече. По някой път ви наблюдавам вкъщи. Вкъщи сте свободни. Като излезете вън, сте други. Човек трябва да има еднаква обхода. Човек трябва да бъде искрен. В душата си трябва да бъдете искрени, не трябва да имате външна маска. Пък не трябва да бъдем и много отворени. Хубаво е по някой път да затворите погрешните мисли, но всички погрешни мисли трябва да се изправят. Понеже светът, в който отиваме, се нуждае от най-сладките плодове, а не от нашите гнили плодове. Светът, в който отиваме, се нуждае от нашите хубави мисли, от нашите хубави чувства. Светът, в който отиваме, се нуждае от нашите чисти тела, от нашите чисти умове. Бог се нуждае от чистота. Не трябва да бъдем чисти за хората, а чисти за Бога. После имаме една много трудна задача. Сега не сме отговорни само ние. Хиляди поколения, които са минали, са ни оставили едно наследство – не толкоз благоприятно. Има много неща, които ние изплащаме. Някой път мозъкът е образуван от деди и прадеди и докато го организираш да работи Божията благодат вътре върху него, е трудна работа. Та казвам, понеже сме в една епоха на ликвидиране на света, вие мислите, че светът е лош. В какво се състои лошевината на света? Мислите ли, че когато се убиват милиони хора, че хората са в едно нормално състояние? Казвате: „Убили 10 000, убили 50 000.“ Не можете да влезете в ония страдания на 50 000 майки, които плачат, на 50 000 бащи, които плачат, на 50 000 сестри и братя, които плачат, на 50 000 приятели, които плачат. Вие считате, че ще дойде мирът. Ако един човек каже няколко неестествени думи, го осъждат. В сегашното право, ако кажеш нецензурни думи, може да те осъдят за шест месеца. Като дойдем в обществения живот, никой не те наказва, като извършиш престъпление, даже го възнаграждават. Като гледам хората, като изучавам техните глави, техните черепи показват какъв живот са водили. Цялата литература ни показва какви са човешките глави – не само сега, но преди хиляди години как са живели. Тази литература трябва да я преобразим. Някой път ти си неразположен, мразиш някой човек. Защо го мразиш? По единствената причина, че той е взел нещо от тебе. Каже ти една хубава дума – обичаш го, каже ти обидна дума – мразиш го. Образувал сянка някъде, или не ти дал почитание както трябва, ти го мразиш. Не че това е лошо, но казвам, ако всинца знаем тъй да живеем, че да не предизвикваме омразата в хората, дойдеш до някой човек по-близо, някой път се отдалечиш повече. Нали някой път пускат кръв, ето за какво служи кръвта.

Трябва милиони хора да измрат, да изтече кръвта, и тази кръв служи за очистване греховете на хората. Хората трябва да измрат по единствената причина за умиване на греховете. Както е потребна водата, да се изперат дрехите, както е потребна водата, за да се полеят цветята, така по някой път, ако вършим малки престъпления, има нужда от кръв за чистене. Понеже престъпленията са големи, милиони хора трябва да измрат, за да се очисти от престъпленията, да може да живеем. Всичките хора, които измират, стават изкупление за миналите престъпления. Трябва да знаете, че вашите деди и вие, каквито престъпления сте направили, ще дадете доста кръв, докато се очистите. Страданията показват, че доста кръв трябва да се даде за очистване на престъпленията.

Бъдещата религия ще даде известни знания, да знаем как да се държим хигиенично, да дишаме дълбоко. Дишането е процес на чистене. Яденето е процес на чистене. Ти, като ядеш, внасяш храна, която очиства. Ти, като мислиш, и то е процес на чистене. Като работиш, като обичаш, и то е процес на чистене. Ние сме още в процеса на чистенето. Едва за в бъдеще ще започнем да живеем, ще вкусим от плодовете, които сега образуваме. Ако живеем добре, един ден ще вкусим плода на собствените си дела. Нашата мисъл ще бъде красиви плодове, от които самите ние ще се храним. Нашите чувства ще бъдат красиви плодове, от които ние сами ще се храним. Сега ние се храним с плодовете, които ангелите са образували. Ние се храним с този излишък, който те са оставили.

Та казвам, сега в какво се състои молитвата, вие не разбирате дълбокия смисъл. Как ще се молиш на Бога, как ще изкажеш думите? Ако ти не поемеш дълбоко въздух, не можеш да говориш. Най-първо, ще поемеш въздух, и тогава ще почнеш да говориш и с този въздух ще кажеш каквото искаш да кажеш. Ако не поемеш въздуха, нито една дума не можеш да кажеш. Един човек, който иска да се моли правилно, той трябва правилно да диша. Един човек, който иска правилно да се моли, той трябва правилно да яде. Един човек, който иска да се моли добре, той трябва да ходи правилно. Ако не ядеш правилно, ако не дишаш правилно, ако не ходиш правилно, ако не мислиш правилно, не можеш да се молиш добре. Всички тия процеси трябва да бъдат правилни. В Божествения език всяка дума трябва да има едно значение. Като кажеш „любов“, трябва да знаеш какво разбираш. Като кажеш „любов“, целият външен свят се отваря, то е най-блаженото състояние, в което можеш да се намериш. Като кажеш „обич“, това е най-блаженото състояние, в което можеш да се намериш. В любовта нещата се посаждат, в обичта зреят, а в истината, когато говорим, разбираме всички неща и ги опитваме. Истината е процес на опитване процесите на любовта и знанието. В истината опитваме онова, което Бог е създал.

Вие четете Библията. Срещал съм хора, които знаят цялата Библия. Аз считам, че това е много просто знание. Аз зная една Библия, която е написана на деветстотин такива томове като тази Библия. За в бъдеще ще четем тази Библия, в която е написана историята за създаване на света не тъй, както Мойсей го е описал. Това описание е детинска работа. Някой музикант изсвири една симфония на Бетховен. Трябва да бъдеш тогава там, да знаеш как се е свирила симфонията. Казват: „Много хубаво я изсвири." И ти ще трябва да видиш колко инструмента има, колко време са се упражнявали и като свирят, какъв ефект ще произведат. Има една Библия, която сега живее, и не в такива картини както еврейските – мъртви. Тази Библия са живите хора. Всеки един от вас е лист от тази Библия. Когато дойдете при някой човек, четете от живата Библия. В тази Библия Христос казва: „Гладен бях, не Ме нахранихте, в затвора бях, не Ме посетихте." Той говори за живата Библия, за живите листа, върху които е написано. Трябва да четем хубавите неща, които Бог е написал. Сега вие ще кажете: „На другото прераждане." Оставете другото прераждане. В другото прераждане друго има да се работи. В туй прераждане се научете да живеете добре. Често ви питат някои: „Какъв съм бил в миналото прераждане?" Вземах един актьор – какъв е бил преди пет години, когато е постъпил в операта. Важни или прости роли е играл? Най-простите, после започнал да играе по-важни. В миналото сте играли много прости роли, сега имате да играете важни роли. Някои мислят: „Какъв съм бил в миналото?" Учил си се да махаш с опашка. „Какъв съм бил в миналото?" Махал си опашката си като слон, вдигал си хобота, слагал си го. Не мислете, че туй махане е безсмислено. В сегашния живот, когато животното си маха опашката, то е радостно. Щом подвие опашка, то не мисли. Щом се сплаши, завие опашка. Щом си върти опашката, то мисли. Щом мисли човек добре, на място е. Щом не мисли, зле е.

Та казвам, като седнете, яжте с любов, дишайте с любов, мислете с любов, чувствайте с любов. Тогава идете при другия процес – яжте с обич. Какво значи да ядете с любов? Аз ще взема хляба и ще ида при някоя бедна вдовица. Ще ѝ го дам, тя ще яде, и ще я гледам. Това е любов. Ще ида при някой мой приятел, който ме обича, ще сложат трапезата. Аз ще ям, и той ще яде. Като ям при вдовицата, от хляба, който има, и аз мога да взема малко. Този хляб го ям с любов. Да споделиш, да занесеш, че тебе да ти е приятно да вкусиш от плода на лозето. То е любов. Любовта носи много хубави работи. Ще идеш при някой свой приятел, ще занесеш най-хубавите мисли, ще занесеш най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. В който дом да влезете, занесете най-хубавото, което Бог ви е дал. На всички да го занесете. От онова, което Бог ви е дал, да дадеш от него на другите хора, като направиш другите хора съпричастници на

Божественото, което е в тебе. Тогава Божието благословение иде. Бог обича онези, които предават Неговата благост, Неговата милост, които стават проводници. Казвам, старайте се да бъдете проводници на Божествената любов. Не се бойте, че ще изгубите любовта. Много сте страхливи. Колкото повече даваш от любовта си, повече приемаш. Колкото по-малко даваш, по-малко приемаш. Законът е такъв. Не да бъдете разточителни, но щедри. Даваш изобилно от обичта, изобилно приемаш.

Та, което е новото от тринайсетата глава на посланието на апостол Павел, то е още една деветстотна, още е нищо. Един ден ще направим опит. Сега не можем да го направим. Някой е стар. Само като го погледна, веднага той ще бъде млад, на деветнайсет години. Подмлади се сърцето му, подмлади се мозъкът му, подмлади се стомахът му. Как стана, няма да знаете. След като живеете петдесет–шейсет години, пак ще остареете. Ако отвън ви подмладят, е хубаво. Но трябва да знаете процеса на подмладяването. Писанието казва: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Които сега Го чакат, главата им побелява, прегърбили са се, казват: „Ще идем в онзи свят.“ Той вече е роб. Казва: „Ще идем в онзи свят.“ Не се отива в онзи свят. Като младия син, какво казва на баща си. Казва, че не е вече достоен да се нарече негов син. Казва: „Татко, като бях при тебе, не обичах работата. Сега се научих да работя.“ Сега ще се върнем при Господа да Му кажем: „Господи, досега не сме работили, сега ще работим. Досега не сме били свободни, сега със свобода ще работим.“ Под думата истина ние разбираме истинското продължение на любовта в Божествения свят, в ангелския свят и в човешкия свят. Това значи истина – да приложиш любовта в Божествения свят, ангелския свят и човешкия свят.

Да работим с радост за името Божие. Да работим с радост за идването на Царството Божие. Да работим с радост за изпълнението на волята Божия.

„Отче наш“

Четвърто утринно слово
18 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_10_21 Основен тон
лекция пред общия окултен клас

ОСНОВЕН ТОН

Отче наш
Изгрява вече ден тържествен

Движенията като правим към север, оттам се възприемат силите, от юг се обработват. Винаги човек трябва да бъде във външен и вътрешен контакт. (Направихме упражнението с ръцете. Ръцете настрани, трептене на дланите – туй е изтръсване от всичкия земен прах. Обливане).

Майките ви са предали само теорията на живота. Да живее човек това е наука. Да предполагаш как ще живееш, това е теория. Между теория и наука има голяма разлика. Някои казват, че от теорията се е образувала науката. В Природата не е така. В Природата процесът е обратен. Науката е това, което живее. Един факт ти го знаеш. Ние имаме научни факти. Долната част на челото, дето са веждите, е границата на умствения свят. Там са събрани данните. Фактът е туй, което човек е преживял. По средата на челото се намират известни способности, които събират, наричам ги способности на трансформиране енергиите в Природата. Горната част на челото, разсъдителната част, е, дето са поставени принципите на живота. В горната част са принципите, в средната част са законите, в долната част са фактите. Веждите представят фактите, средната част – законите, а пък горната част – неговата разумна страна, представят принципите. Сега ако един човек не знае как да обобщава фактите, за да ги обобщи, трябва да има закони да ги събере в едно цяло. То е тъкане на работата. Той има принципи, които са Божествен материал, който се дава.

Аз искам да събудя във вас побуждение, не състезание. В състезанието се ражда ревност, в ревността се раждат много неестествени работи. Съревнованието в Истината е да пееш хубаво, да не се покажеш, че можеш да пееш, но онова, което Бог е вложил в тебе да го проявиш. Онова, което Бог е вложил в нас, трябва да го проявим. Има една човешка страна, аз я наричам позлатяване. Позлатеното никога не изтривайте, не трийте туй, което е позлатено, него само мийте отгоре малко. Туй, което е съществено, него изтривайте. Колкото по-добре изтривате, по-хубаво става. Колкото и да го изтривате, то не се изтрива. Казвам: изтривайте калта на вашия ум и на вашето сърце, защото там се събира кал. Тия лампи, след като горят години, почерняват, има остатък в горенето, не е съвсем пълно. Човек като мисли, остава известен прах в неговия ум, в сърцето му, понеже горене има

там, огнище има, доста пепел се образува. В тялото доста бунище остава. Те са огнища на разни състояния – недоволство, болести, какво ли не.

Във всинца ви трябва да има желание да бъдете красиви, защото външната красота е израз на Истината. После всички трябва да бъдете подвижни. Любовта дава живот. Човек, който седи заспал, той не знае какво нещо е Любовта. Ако сърцето ви не гори, ако умът ви не издава този Божествен пламък на светлината, ако Истината не внася във вас сила, тогава вие не сте във връзка с културната работа на Земята. Като се движи човек, да му е приятно, че се движи. Сега вие по някой път очаквате нови неща, искате да изядете една паста, или едно грозде искате да го изядете. Хубави работи са. Колко грозде ядете, колко пасти ядете. Ако не знаете да ядете гроздето и ако не знаете да ядете пасти, какво ще се ползвате. Ледената вода не я разтопявайте в устата, но разтопете я в огъня, че тогава я пийте или най-малко оставете я на Слънце да се разтопи. Има едно знание, което изстива човека. То се дължи на човешкото. От това знание са пострадали висшите същества и те сега ни спъват – много възвишени същества, на които се дължат нашите страдания. Те са като големи блокове, в тях има страшна ревност. Те не искат да видят човечеството малко напред. Като видят някой човек повдигнат, веднага казват: „Какво искаш, вие сте още базбазънци, какво мислите вие?“ По някой път вие се поддавате на техните внушения. Навсякъде ги има: и в музиката, и в литературата, и в дома. Навсякъде дигат скандали. От тях трябва да се пазите. Единственото средство е Любовта, която може да го пази. Броня е тя. Не може да се избавим от лошите мисли, те ще дойдат. И от лошите желания и от тях не можем да се избавим, и те ще дойдат. И лошите постъпки и те ще дойдат. Трябва да знаем как да ги използваме. Злото трябва да се използва.

Ще ви приведа един малък анекдот, анекдоти не съставят наука. В един манастир живеел един много благочестив калугер, като светия. Един [дух] хвърлил око на него. Казва: „Вдига гюрултия в този манастир“. Влязъл в стомната, че като пие вода калугерът, да влезе в него, да го управлява. Калугерът направил един кръст и го затворил в стомната. Пил вода, но той не може да излезе из стомната. Не само това, но десетки години като пил този светия, възседнал стомната и ходил по света, че разнасял този дух по света. Десет години го възсядал. Духът бил майстор и казва на светията: „Десет години тази стомна не съм мил, да ида да я умия.“ Като умил стомната, излял водата и напълнил стомната. Заминал си, но като се връща намира едно дете, много красиво вътре в коритото. Казва: „Кои ли хора са оставили това детенце?“ Пък този дух от стомната се превърнал на дете. Калугерът взел детето и го възпитавал в манастира. И той станал калугер. Синът учи баща си: „Защо седиш тук да си губиш времето в тия дивотии. В света излез, да бъдеш полезен. Аз в туй отношение мога да ти

помогна. Че ти си способен да станеш царски зет, да се ожениш за царкинята. Този народ може да го управляваш.“ Убедил го и тръгнали. И действително сполучил да го сгоди за царската дъщеря. Той му крои келяф* на него. Станало една голяма кражба в двореца. Той казва: „Зетят, който още не е станал зет, той е откраднал.“ Хващат го и намират откраднатите работи у него. Осъждат го на смърт. Той казва: „Не бой се, аз ще те избавя.“ Завеждат го да го бесят на въжето. „Гледай надалече“. – „Гледам“. – „Какво виждаш?“ – „Виждам три магарета идат“. – „Гледай още, какво има“. – „Натоварени са с цървули“. – „Още гледай“. Той гледал. „Всички са скъсани цървули“. – „Тия цървули ги скъсах, докато те докарам до това въже. Да знаеш, че аз съм по-майстор от тебе“. Една мисъл, едно желание, една постъпка, която тебе ще те окачи на въжето в края, то не е Божествено нещо. Божествените работи започват от малките, скромни са те и завършват добре, като един малък плод – цъфне, завърже, увеличава се, като стигне своята степен на развитие, узрее. То е Божественото.

Казвам: във вас два живота вървят – един бурен живот и един Божествен. Вие роптаете, че нямате апартамент, че къща нямате, възглища нямате, пари нямате достатъчно, защо сте изоставен от другите хора. Да имате ропот вътре, то не е Божествен живот. То е животът на тия падналите ангели. Казват: „Ти си способен човек, тебе Господ те е пренебрегнал и Той е пристрстен“. Ти казваш: „Я кажи какво казвате?“

Ходил един турчин в Цариград, той бил от Делиормана, връща се пак. Това било в турско време. Ходжата го пита: „Какво говорят в Цариград, какво ново има в Цариград?“ Казва: „Решили са да те направят шехю-ислям.“ Шехю-ислям е голям пост, като патриарх. „Така чух“. – „Ти ме забавляваш“. След две седмици ходжата среща турчина и пак го пита: „Я ми кажи, какво говорят в Цариград?“ Пак иска да му каже, че искали да го направят шехю-ислям, макар че не е вярно.

Бъдете свободни. Човек в света трябва да се радва на страданието и на радостта. Да се радваш на радостта, това е лесно, но да се радваш на страданието, това е изкуство. Този, който е достигнал до съвършенство, той може да се радва на страданието, на скърбите, защото скръб на един е радост на друг. Майката, която страда, носи онова дете в утробата си – за нея е страдание, пък някой път може да ѝ коства живота, но за детето, което майката го носи, е едно благо. Ако едно дете е в утробата на една отлична майка, ако тя го роди, то онаследява нейното благо. Сега знайте, че страданието е майка, която ражда. И вие роптаете против вашата майка. Докато те износи, тя страда. Туй страдание, което имате, то се дължи на майка ви, която ви носи в утробата. Защо страдам? Майка ви ви носи в утробата си. Да носиш едно дете в утробата си, не е лесно. Давам ви

понятие за страданието. Майка ви страда. Нека да ви носи, като ви роди, няма да скърби, тя ще се радва. Докато майка ви скърби, да знаете, че вие още не сте родени. Като ви роди майка ви, тогава ще имате по-малко страдания. Като се намалят страданията, вие сте родени. После ще имате малко страдания, тя ще ви кърми. Като станат още по-малко, ще ви праща на училище. Като започнете да принасяте нещо на майка си, тя ще започне да се радва с вас наедно. Казвам: вие трябва да се развиете, да направите вашата майка малко щастлива, да се радва с вас. Духът, който живее във вас, да се радва, че вие оценявате ония блага, които Бог ви е дал.

Ако от този връх падате, отде човек като падне, ще има най-малко вреда? Де е най-изгодно да слезете? По линията 0-3 е най-безопасно. По линията 0-2, е перпендикулярна, опасно е. Казвам: по тия три линии най-опасно място е 2, то е умът. После имате 0-1, то е сърцето и 0-2, то е умът и имате 0-3, то е волята. Две в дадения случай е човешкият ум, едно е човешкото сърце и три е човешката воля. Тази е една неразбрана работа. Понеже живеете в живота, разбирате механически. Вие искате механически всички хора да работят заради вас. Но всеки един човек може да работи за вас дотолкова, доколкото вие работите заради него. Сега трябва да имате една мярка. Вие още на знаете причините, от които произтича злото.

ЛЮБОВ КЪМ ЕДНОТО

ЛЮБОВ КЪМ МНОЖЕСТВОТО

Много хора като се стремят към един предмет, ражда се Доброто и злото. Едното като се движи в множеството, то е Божественият принцип. За да избегнем злото, трябва да оставим Бога да действа в нас. Когато ние дойдем да действаме в Бога, ражда се злото. Когато Бог действа в нас, ражда се Доброто. Много хора, като любят едного, не разбират този принцип, ражда се състезание. Множеството като обича само едного, ражда се злото. Множеството като обичат всички, ражда се Доброто в света. Следователно, когато някой казва: „Аз обичам едного“, непременно, като обичаш едного, Доброто и злото ще се родят. Ако искате да избегнете този закон, трябва да обичате всички. Понеже Бог, Който е всеблаг, обича всички еднакво. Ние, които не сме съвършени, обичаме само едного. Щом обичаш едного, непременно ще се роди злото. То е повод за злото. Това ви казвам, за да знаете, защо трябва да обичаме всички. Като се стремиш да обичаш всички, ти се стремиш да изпълниш Волята Божия. Като се стремиш да обичаш само един човек, ти създаваш условия за злото. Ако любиш Бога, Който люби всички, ти си на правия път. Ако обичаш само един, когото Бог обича, тогава ти ще родиш злото. Ако обичаш Бога, Който е извор на всичкото Добро в тебе, Любовта ще се роди. Ако обичаш

едного, когото Бог обича, има опасност и други да го обичат и да се зароди между тях злото. Тогава и в семейството имаме същото. Яков имаше 12 сина, но обичаше повече единия син. Тази обич стана причина да се роди злото. Братята без малко щяха да убият брата си. Бог го прати в Египет да стане спасител на братята си, да ги примири. Сега всички казвате: „Да имаме някого да обичаме“. В душата си обичайте Бога, за да ви научи как да обичате всички. Да обичаш един човек не е лесна работа. Най-трудното нещо е да обичаш, защото този човек, когото обичаш, той има известни умствени стремежи и ти трябва да ги познаваш. Той има известни сърдечни стремежи и ти трябва да ги познаваш. Той има и душевни стремежи и ти трябва и тях да ги познаваш добре, да работиш за неговото повдигане. Ако ти го спънеш някъде, ще направиш пакост. Вие всички вземате мястото на Бога. Бог никога не спъва хората. Едно нещо помнете – когато намислиш да направиш зло, Той ще ти каже: „Не прави това зло“. Три пъти само ще ти каже, няма да предотврати, защото ще наруши закона на свободата. После ти ще понесеш последствията. Ако искаш да направиш Добро, Той ще ти каже: „Направи Доброто“. Ако се откажеш да го направиш, пак ще страдаш. Казвам: ако те насърчи в Доброто и ти не го направиш, ще страдаш. Ако ти каже да не правиш злото и ти го направиш, пак ще страдаш. Намислиш да правиш зло. Господ ще ти каже: „Не го прави!“ Ако ти се откажеш, ще се радваш. В туй, което Бог ни насърчава, ако се откажеш, ще страдаш. И в туй, в което Бог ви спира, ако го направиш, пак ще страдаш.

Казвам: в съзнанието вие не сте господари. Аз гледам някои сте много нетърпеливи. Някъде се развива някоя реч, някой говори, някой дига ръка, иска и той да говори, ще протестира нещо. Всички протестират. Най-после казват: „Ние го нарязахме хубаво“. Щом се нареже един човек, какво изкуство има? Като нарежеш месото, какво изкуство има? Хората сготвят ядене. Мислите ли, че онова месо, което е развалено, като се нареже хубаво, че се сготви, е хубава храна. Най-първо месото трябва да бъде здраво. Ако една мисъл, едно чувство, една постъпка не съдържат в себе си онази Божествена сила, от която ти се нуждаеш, ти и да го режеш, нищо няма да ти помогне.

Та казвам: всяка мисъл, която образувате във вашия ум, гледайте да бъде чиста. Всяко чувство, което се ражда във вашето сърце, трябва да бъде чисто. Всяка постъпка да бъде чиста. Може да кажете: „Живейте добре.“ Но знаете ли как се живее добре? Да живееш добре, трябва да имаш храна. Да живееш добре, трябва да дишаш. Да живееш добре, трябва да чувстваш. Ако не знаеш как да възприемаш храната, ако не знаеш как да приемеш водата, ако не знаеш как да приемеш хубавите мисли, чувства, тогава не можеш да живееш добре. Казваме сега: „Вярвайте в Бога“. То е

едно заблуждение. Двама светии живели в един манастир, имали две различни веруя. Единият поддържал, че трябва да се туря сол в боба, другият поддържал, че бобът не трябва да се соли, той си е осолен. Туй в света го има. Религиозните хора и без да работят, мислят, че ще им дойде отнякъде. Други поддържат, че като работиш, ще дойде благословението. Един ден единият сварил боб и го осолил. Друг ден другият сварил боб и го оставил неосолен. Другият казва: „Бобът не е осолен. Осоли го". – „Помисли, че е солен и ще стане солен." В света само онова, което човек работи, приема благословение. Има вложени умствени заложби, сърдечни заложби и душевни заложби. Като работим върху тях, придобиваме нещо. Ако ти не можеш да кажеш една хармонична дума някому, ако кажеш една обидна дума, тази дума ще се върне към тебе. Има отзвук на нещата, отражение. Ако кажеш една лоша дума, ще се върне върху тебе; ако кажеш една добра дума, и тя ще се върне върху тебе. По този закон лошите мисли се връщат върху нас и добрите мисли се връщат върху нас. Не можем да избегнем последствията. Затова трябва да се пазим. Каквото и да посаждате, да е Добро. Човек, който много знае, не умира ли? Защо ти е знание, което те уморява? Малко да знаеш, но да живееш. Толкова много да знаеш, че да умреш. Аз считам многото знание като товар. Що ти са сто кила да ги носиш на гърба си. Колко кила може да носиш? Едно кило, две кила може да носиш, но сто кила ако носиш, ще ти стане толкова тежко, че ще се откажеш от него. Определено е на човека колко ядене му трябва – колкото може да побере стомахът. То е раница. Не туряй в стомаха повече, отколкото може да носиш. Никаква друга раница на гърба си. Малко ще туриш и в ума си. Малко мисли са достатъчни. Не се товарете с много мисли. Ти вървиш по пътя, малко мисли тури. Малко чувствания тури. Не туряй много чувства. Някой казва: „Аз много ви обичам, готов съм да се жертвам." То са празни работи.

Тук преди 30-40 години седят в кафене „Македония" двама души и говорят за братство, равенство, за социализъм. Гледат – един се мъчи да си вдигне товара. Казват: „Нека да си вдигне товара." За братство и равенство говорят, но не помагат на човека. Братството и равенството там седи. Този човек има нужда, помогни му да тури раницата на гърба си. Ние проповядваме за Господа, за Любовта, ти не искаш да направиш една малка услуга. Носиш една кошница с ябълки и круши, едно дете минава и не ти се откъсва да му дадеш. Този човек може да е светия, но не е от първокласните светии. Аз считам първокласен светия, който излезе с пълна кошница и се върне с празна кошница. Който светия занесе пълната кошница пълна, не е още светия. Казвате: „Какво ще стане с нас? Ако всички носим пълни кошници, какво ще стане с нас?"

Мене ме питат как ще се оправи светът. Казвам: много лесно ще се оправи

светът. По този начин ще се оправи светът. Половината коли са натоварени, половината са празни. Онези, които вървят по полето пълни, се радват. Другите казват: „Дайте ни." Пълните не дават. Казват: „Какво да правим?" Казвам: вие вървете с тях, те се качват към върха. С конете не могат да изтеглят натоварените коли, ще започнат да хвърлят. Чакайте с вашите каруци, докато дойдат горе, половината ще хвърлят. Като слизате от другата страна и вие ще имате половин каруца. Ходете подир богатите, чакайте да дойдат трудните условия, те ще хвърлят половината.

Преди няколко време тук един наш приятел беше довел една виртуозка. Аз исках да свири. Не иска да свири, че десет години не е свирила, извинява се. Взех цигулката и изсвирих само едно малко парче. Тя се страхува. Като изсвирих малкото парче, тя ми свири близо един час и повече от Бетовен, от Моцарт, от Бах. Като изсвирих малкото парче и тя започна да свири. Турете в млякото малко подквася. Или казано на обикновен език: вложете Любовта като подквася и всичко онова, което желаете, то ще стане. Нещата хармонично стават само по закона на Любовта. Аз свиря и на нея казвам: „Ето аз свиря. Малко свиря, но хубаво". „Ако е за свирене – казва тя – и аз мога да свиря и по-сложно". Че един кон може да бяга повече от мене, не показва, че той е по-умен от мене. Че един аероплан може да хвърка по-бързо или един трен може да се движи по-бързо, то е механическо движение. Аеропланът, който се движи с голяма бързина, благодарение на човешкия ум се движи.

Та казвам: Бог е направил света. Ние не трябва да се заблуждаваме. Ако Бог е вложил някакви дарби в тебе, трябва да знаеш, че силата се дължи на тази дарба, която излиза от Бога. Трябва да го съзнаваш в себе си. Ако Бог ти дал власт и всички тия хора те обичат, трябва да знаеш, че те те обичат заради Него, не заради тебе. Тебе те обичат дотолкоз, доколкото ти си готов да изпълниш Волята Божия. Следователно не можете да бъдете обичани, ако не обичате Бога. Ако вие обичате Бога, и вас ще ви обичат. Ако не Го обичате, и вас няма да ви обичат. Степента, доколко ние обичаме Първото Начало – да съзнаваме в себе си онова, което Бог е вложил. Така не могат да се раждат противоречия, понеже в ума има достатъчно материал, върху който човек може да работи. В сърцето има достатъчно материал, върху който човек може да работи. И в душата има изобилен материал да се работи. Всеки един човек трябва да работи в себе си върху онова, което Бог е вложил. Неговото бъдеще зависи от работата.

Сега в музиката си има правила. Има обикновени правила, по които се пее. За големите песни си има голямо време, за малките песни има малко време. Ако туриш малкото време при големите песни, не е хармонично. Ако туриш голямото време при малките песни, пак не е хармонично. Ще

туриш голямото време при големите песни и малкото време при малките песни. Има една песен „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце." Как бихте я изпели по правилата на музиката? Може да я изпеете. Но един, който разбира музиката, ще я изпее по един начин. (Учителя изпя песента изразително и отривисто. После я изпя, както я пеем обикновено.) Какво се добива при едното и при другото пеене. Ха, да видим може ли и вие да я изпеете! Не туряйте голямото време за малката песен. Ето една погрешка, вие като пеете, искате в пеенето да вземате повече. Музиката е нещо безкористно. Много добре е, че искаш да вземеш, но всяко нещо ще оцениш. Като пее, човек трябва да мисли върху пеенето и с ума си, и със сърцето си, и с душата си. Изпях песента алегро. Анданте как ще се изпее? (Учителя изпя песента на нова мелодия.) Вие се стеснявате. Когато някой иска да пее, иска да се покаже, че пее хубаво. Аз считам хубаво пеене, когато изразяваш една Божествена идея. Аз се радвам, че другите хора се ползват. Когато пеят другите, аз да се ползвам, но и когато аз пея, да се ползват другите. В пеенето трябва да бъдете свободни и да се приобщавате един към друг, защото без пеене работите не вървят. Казваше ми един наш приятел, който беше в затвора: „Никаква музика няма там, не дават да се пее". Казват: „Ще мълчите." Някой е болен. Накарайте болния да пее. Имаме един наш брат, който страда, музикант, хем капелмайстор, лежи и мълчи, не пее. Като здрав пееше. Той не знае, че в пеенето е лекуването. Ти като болен ще пееш, нито повече. Ако аз съм лекар, ще карам болните да пеят, нищо повече. Ако пеят, по-малко хора ще умират; ако не пеят, по-лесно ще умират. Ако пее, не умира. Ако пеете, ще имате по-хубави мисли.

„Там горе в планината, аз зная малко изворче. От години то иска да стане. Кой как мине, то си пее: „Като мене друго изворче тук в планината няма." Как бихте го изпели туй: „Там горе в планината аз зная малко бистро изворче. То от години пее, че като него друго изворче там в планината няма." Малко дисхармония има, като се разместят думите. Те трябва да се нагласят. Музиката трябва да се нагласи според дисонансите в поезията. Има доста дисонанси в поезията.

Старите песни са доста съдържателни. Песните искат заучаване. Казваш: „Горе Слънцето". Когато изгрее някое Слънце, как пееш? Туй слънце служи на голямото Слънце. Всяка една Божествена мисъл, всяко едно Божествено чувство е като Слънцето, което носи светлина. Ти ще го приемеш добре. Как бихте изпели тази песен? Ако не сега, за идния път. Като идете при Райската врата, как ще пеете първата ваша песен? Ще ви накарат да пеете: „Аз мога да любя". Тогава като идете, ще ви кажат: „Изпейте: „Аз мога да любя, добър да стана." Как ще я изпеете? Аз направих някои корекции. Тъй, както я пеете, е доста хубаво. Аз толкоз

години се занимавам с музика, но с песента на Любовта, още не съм се занимавал. Тя е една от най-трудните песни, които държа за най-после. Ще я пея един ден, но е рано. Лесно може да се пее: „Там горе в планината зная малко бистро изворче“. Човек, ако знае да пее, той ще се обнови, ще стане като малко дете. Ние сме натоварени с един много неестествен живот – седиш и в себе си имаш хиляди недоволства. Като погледнеш миналия живот, там едни неприятности има, други неприятности, синове, дъщери, как ще пееш. Но някой път считам да те накарат да си изуеш обущата и да те накарат да минеш по някой път с остри камъни, начупени камъчета, и като минаваш, да пееш. Трябва да бъдеш много добре обут, за да пееш. На земния живот защо не му пеете, какво му е лошото? Трябва да бъдеш много добре обут, за да пееш. Като вървиш по такъв каменлив път, ще си нараниш краката, мъчно се пее. Сега вие да павирате вашите пътища с ума си, че като вървите по тях, да можете да пеете. Не може човек да пее, докато не мисли, че всичко, каквото Бог е създал, е Добро. Щом влезеш в Божествения свят, може да пееш. Щом си извън Божествения свят, много мъчно се пее. Песента е най-добрият разговор, който може да имате. Оперното пеене е крякане. То е диващина, като крякат. Диващината ето в какво се разбира. Искат да покажат, че съдържа нещо много. Напъват се, искат да покажат, че обичат – знаеш, че моето сърце ще се пукне.

Всеки от нас е по едно малко изворче, което иска да стане голямо, че като него друго да няма. Като пее, може да не стане, но се трябва да пее. Между дърветата малкото изворче трябва да слезе, да пее, да направи някаква услуга.

Когато човек вземе тонът „фа“ правилно или не го вземе правилно, лицето огрубява, натоварва се. Когато не вземе правилно „сол“, не се разцъфтява, лицето погрознява. Когато не вземе „ла“ правилно, започне да гние. Ако „ре“ вземеш правилно, едно движение в живота ще вземеш. „Ре“ е псевдоним. Тия трептения на „ре“ образуват потик на правилното движение. Има едно движение. Някой път потик имаш да ходиш и ти е приятно, като ходиш. То е „ре“. Имаш желание да излезеш из условията, в които живееш, то е „до“. Когато в детето се ражда желание да стане гений, то взело правилно „до“. Гений значи добре е родено. Второто, когато „до“ е талантливо и когато обикновено се взема „до“, то е обикновен човек. Колкото това „до“ се взема по-фалшиво, толкова тия деца се раждат по-фалшиви. За да посееш нещо, да родиш, да се роди някаква мисъл, „до“ трябва да се роди по Божествено. Всяка мисъл е гениална, всяко чувство е гениално, всяка постъпка е гениална, ако ти вземеш този Божествен импулс. Ако ние не вземем този Божествен тон, и работите не може да се предадат. Трябва да ви пея, за да разберете какво е хубавото пеене. Може да ви говоря, колкото искате, теории за музиката. Само туй, което чуеш,

което възприемеш с ухото си, то е авторитет. Туй, което аз пея, то е вярно. Туй, което ти развиваш в себе си, то е вярно. Даже онзи, който не знае да пее, като му пеят хубаво, казва: „Хубаво пее“. Не се нуждаем от някаква критика. Но всякога, когато минавате покрай някой извор, който шумоли, вслушайте се. Когато минавате покрай някои дървета, като шумолят, вслушвайте се. Ще видите – в шумоленето на вятъра има гениална работа. В шумоленето на извора има гениална работа. В пеенето на птиците има много хубаво нещо. Казвам: цялата Природа отвън има един Божествен потик. Ние върху него не обръщаме внимание, на този потик, а когато дойдат дисонансите в Природата, тогава слушаме: бурята, вятъра, трескавиците, земетресението. Те са към друга гама. А пък новото в света трябва да дойде по закона на музиката. Да имаш „до“, трябва да се роди една хубава мисъл. За да тръгне тази мисъл, пей „ре“, „ре“ трябва да вземеш правилно. Да се разклони тази мисъл, да намери своята почва, „ми“ трябва да вземеш. Да придобие корени, да ги пусне и да придобие сокове, да расте, то е „фа“. Да може да цъфне, то е „сол“. За да узрее плодът, трябва да вземеш „ла“. Да стане ароматен, да привлече хората, трябва да вземеш „си“. Ти вземеш участие. Тъй както се разбира музиката, има приложение в живота. Тъй както сега я разбират, няма приложение. Някой път някаква мисъл иде. Ти вървиш, спри се върху „до“ по един начин, по-високо или по-ниско, докато дойдеш до онзи основен тон, който ще даде потик. Най-добрият потик е „до“. Потикът за всяко нещо, което имаш, като извор, което извира, то е „до“. Туй, което дава, то е „до“. Реката, която е тръгнала, е „ре“. Ако изворът много хубаво пътува, че причинява полза на всичките растения, то е „ре“. Като се разклонява, е „ми“. Тия са възможностите.

Вие седите и мислите: „Остаряхме. Какви ще бъдем в следното прераждане?“ Вие за следното прераждане не мислете. Един Божествен ден е хиляда години. Вие сте родени в един ден. За хиляда години може да се раждате много пъти, но денят ще бъде един. Този ден е хиляда години. Казва Христос: „Иде ден, когато не може да се работи“. Сега ти си дошъл на Земята и гледай да не умираш. Вие само ще станете невидими. Лошо ли е човек да стане невидим. Сега хората правят опити да стават невидими. В плът е човекът и пак го не виждаш. Онези, които заминават за другия свят, са научили това изкуство – оставят дрехата си и те стават невидими. Стават невидими. Защо? Понеже няма обич. Всякога в духовния свят, за да видиш някого, ти трябва да го любиш и да го обичаш. Без Любов и без обич ти никого не можеш да видиш. Без Любов никого няма в Небето, нито едно живо същество. Щом любиш и обичаш, веднага светът ще се насели. Ангели ще видиш. И Бог ще видиш. Аз ви проповядвам Любовта, с която може да видите всички Божии дела без разлика и между гениални, и талантливи, и между обикновени, и между грешници. Който има Любов,

не вижда нищо лошо. Турете тази основа, вие имате тази основа. Поддържайте основата на Любовта и всичко ще видите. Без Любов и без обич никакво ясновидство няма. Без Любов и без обич никаква гениалност в света не може, никаква талантливост не може. Здравословното състояние зависи от Любовта. То е практическото приложение. Защо трябва да любите? Здравето е в Любовта, светлината е в Любовта. Тия работи вие ги знаете. Казвате: „Защо трябва да го обичам?“ Ще го обичаш, за да се прояви Бог. Като обичаш някого, ти вършиш Волята Божия. Не мислете, че ти като обичаш, вършиш своята воля. Обичаш го – вършиш Волята Божия. Любиш го – вършиш Волята Божия. Защо трябва да го обичаш? Вършиш Волята Божия. „Той е задължен да ме обича“. Бог чрез него изявява Любовта си. Когато ние изявяваме Божията Любов и Божията обич, тогава Бог се весели, пък ние се радваме. За да се весели Господ, ние трябва да проявим Неговата обич и Неговата Любов. Той се весели, че ние проявяваме Неговата Любов такава, каквато е. Прославя се и Неговото Име. Само чрез Любов Името Божие се прославя. Дето обичта царува и дето Любовта царува, Той се весели. Само тогава ние може да се радваме. Трябва да образуваме Божествената атмосфера, дето Господ да се весели, пък ние да се радваме.

Пазете едно правило: от едно малко невнимание се раждат много лоши работи. Представете си, че отивате при един извор, който изтича. Всеки иска пръв да вземе. Щом идете при извора, отстъпете, не вземайте първото място. Не бързайте. Ако иска някой, нека дойде. Като няма кой, турете стомната и налейте. В Новото Учение излезте и вземете последното място, за да бъдете първи. Който иска да бъде пръв, ще остане последен.

Добрата молитва

5-та лекция от Учителя, държана
на 21.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:
** Основен тон*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_23 Едно, две, три
лекция пред специалния клас

ЕДНО, ДВЕ , ТРИ

Отче наш

Направихме упражнението с ръцете: лявата пред дясната, движи се по дясната, настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и настрани.

Двете ръце настрани и трептение на китката. Накрая упражнението обливане.

Защо на човек, като се наяде, не му се яде? След като се е наял, коя е причината, че не му се яде? Най-простият отговор как бихте го дали? Една жица може ли да я обтягате два пъти, отколкото издържа? Ще се скъса. Сега някои път вие мислите, че знаете много неща. Колко знае човек? Изучава химията, говорите за кислород и водород, тия елементи виждали ли сте ги? Не сте ги виждали. Съединенията, които стават, не сте ги виждали, предполагате. Говорите за слънцето, че имало висока температура, но тази температура не сте опитвали, вярвате че е осем милиона. Кое знаеш повече: когато се разсърдиш ли знаеш повече или когато мислиш за слънцето знаеш повече? Кое е наука? Какво има на слънцето е теория. Като се разсърдите, чувствувате, че сте се разсърдили. Или пък, че си гневен или радостен, кое е реално? Гневът е тъй реален, както и радостта. Вие за гнева имате изопачено понятие. Какво нещо е гневът? Той е 21-годишен момък. Като го видиш – смел, решителен. Като се разгневиш, станеш смел, решителен. Щом изгубиш гнева, пак се свиеш. Какво има туй, което ни прави смели? Казва: Не се гневи, да не изгубиш гнева си. Какво разбирате вие, като се разгневите, или като изгубите гнева си? Ако спечелиш пари и после ги изгубиш, каква полза има? Причинява скръб. Какво разбирате под думите: Не се гневи! Не се гневи, да не изгубиш гнева си.

Друг с въпросът защо човек остарява. Губи нещо. Една струна, след като свирите с нея, изгубва. Като вървите, отделя малки частици, погледнеш, скъса се. Ако цигуларят може да предава нещо на струните, хич няма да се късат. Той все взема от нея – и нагоре като движи лъка, и надолу – все взема. Тази струна може ли да устои, като взема, най-после се скъса. Сега каква сила е гневът, дава ли, или взема, как мислите? Дава. Като се гневи човек, дава. Знае, че се е разгневил. Казва: Разгневих се. Какво значи? Раздал всичко. Аз съм за реалното в света. Реалният гняв е на място, но има

един гняв, който е като сянка. Той няма реалност, гневът е реален. Има и гняв на сенки. За пример, някой казва: Не ме бутай, че като взема този камък! – Я да се опита, стотина кила камък. – Ако хвана този камък, знаеш, ще го хвърля. – Той да не казва, но да вземе камъка, да го хвърли, да покаже. Какво лошо има, че той хвърлил камъка? Когато казвате нещо, направете го, нищо повече. Не казвайте нещо, което не можете да направите. Туй, за което ви говоря, знаете в какво положение се намирате. Един човек, като го хване краста, да му казваш да се не чеше. Един човек, като го хване краста, той може да изпъди крастата, като не се чеше. Понеже я чеше, й дава сила. Туй, което чешеш, буташ, даваш живот.

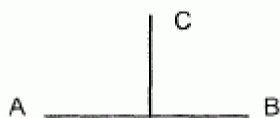

Сега според вас кое е най-важно в живота? Говорите за реални неща. Какво е това? Това е цяла плоскост. Вие виждате проекция на плоскостта. Защо ви е плоскостта? Теглим перпендикуляр С. Защо ви е? По този перпендикуляр слиза светлината. Следователно, всякога вие в живота искате да се повдигнете. Вземете пример от светлината. Както тя слиза, тъй и вие трябва да възлизате нагоре. Светлината към нас слиза, но от центъра възлиза. Към нас слиза, но тя има два момента. От слънцето слиза, най-първо излиза и се пречупва. Като излезе из кръга на туй пречупване, и пада върху земята. Имаме слизане и възлизане. Възлизането тогава може да се представи така. Слънцето е някъде в пространството, светлината излиза из повърхността на слънцето, към С пада перпендикулярно върху повърхността на земята. Слизането е надолу. Ние мислим, че светлината слиза. Но едновременно тя и възлиза, и слиза. Следователно, всяка идея, която слиза от тебе, отива някъде, възлиза и слиза при другите хора. Ти не можеш една идея да предадеш направо. Ти най-първо пращаш нагоре, после влиза в умовете на другите. Всички хора грешат, когато искат да предадат направо една идея. Мислиш, че като говориш на един човек, ще му предадеш идеята. Ти никога не можеш да предадеш една идея направо. Сега да допуснем, че едно тяло пада от пет сантиметра. Каква ще бъде височината? Или пада от 10 метра, хиляда или сто хиляди километра. Колкото далечината е по-голяма от центъра на земята, толкоз падането става от по-високо. Под думата "далечина" в дадения случай разбираме, дава се на идеята простор, да развие своите сили. Дотогава, докато има своя простор, е в хармония с тебе. Щом започне далечината да става неприятна, спри там. Дотогава, докато далечината е приятна, то е в твоя кръг. Щом започне да те безпокои, спри там, не отивай по-далече. Всеки един от вас може да знае какво може да направи. Или свириш, дойдеш до едно място, казваш, че не може по-нататък. Искаш да свириш, но усещаш, че е невъзможно. Някои неща не можеш да ги направиш. Туй, което в

дадения случай чувствуваш, че можеш – можеш; туй, което не можеш, не се пресиляй. С какво трябва да е съгласна истината? Допуснете, че имате един виден, знаменит професор, който свири на пиано. Докато знае, че онези, които го слушат, са любители, имат ухо, разбират музиката, той свири, но в момента, в който помисли, че тия хора са глухи, той се пита защо свири. Веднага в него ще се пресече неговото желание. Сега вие някой път искате да прогресирате в живота без желание. То е едно механичско действие. Искаш да станеш учен механически или искаш да станеш музикант без никакво усилие, току изведнъж да се изсипе нещо. То е глухота. После всички вярвате, че някой отвън може да ви предаде нещо. Отвън може да ви се дадат само условията, всичко вие трябва да обработите, да го развиете. Всеки трябва да работи над себе си. Успехът на човека зависи от работата му.

Има един стих в последната песен. Стихът казва: "От мене излиза живата водица. Всеки, който ме пие, живот добие, в дома си се връща и за работа се хваща". "От мене излиза живата водица. Всеки, що ме пие, живот добие, в дома се връща и за работа се хваща". Сега е по-сложна, докато най-после дойде донякъде, римата е непонятна. "... В дома си се връща и за работа се хваща. Една мисъл, която не може да ти даде живот, енергия, ти не можеш да се върнеш в дома и да започнеш работа. Ти не си придобил нищо. Имате 1, 2, 3. Как бихте ги примирили? Представете си, че са живи същества. Или това са семена, как бихте направили тия семена да са доволни в дадения случай? 1, 2, 3 – как ще ги задоволите? Едното ще го турите за господар, двете ще ги впрегнете като кон в каруцата, трите ще бъде самата каруца. Всички те ще тръгнат наедно. Конят, каруцата и онзи, който ги кара, само че каруцата ще се върти така , конят ще се движи така - , човекът ще седи и ще прави така - . Ти мислиш, че един човек с кон и каруца е проста работа. Тя е една идея в цялата природа, тя е копирана от самата природа. Имате различни движения. В часовника какво движение имате? Колата е обърната с дъното нагоре и се върти. Стрелките представят колата, махалото е човекът, къде са конете? В една каруца имате една идея. Този топуз, който слиза надолу, то е движението на конете. За да бъде понятно, обърнат е светът с главата надолу. То е само за да се изясни. Едновременно ние като мислим, имаме три движения: едно механично движение на конете, движението на човека е психическо движение. Човекът е капелмайсторът, който прави тия движения.

От българския език коя буква ви е най-обична? Всички букви обичате, но имате една буква, която обичате най-много. Не знаете ли коя? Първата буква, с която се пише вашето име. Постоянно тя изпъква. Някой път не

обичате буквата, понеже не обичате името си. На хляба коя е любимата буква? В аритметиката имате три процеса. Събиране, какво разбирате под събиране? Какъв процес е събирането? С ръцете си човек ги движи към тялото. Какъв е процесът на изваждането? Ръцете движим навън, като че отстраняваме нещо. Какъв процес е умножението? Щом дойдете до умножението, имате по-сложен процес. И при делението имате по-сложен процес. Защото в делението не само да изявите, но сложен става процесът, понеже като делите, образува се отношение вече. В умножението имате отношение. Имате да съберете две числа, не е така лесно. Но представите си, че имате да умножите две числа. Ако са живи, трябва да се хармонират. Имате два тона, лесно се нагласяват. Но цяла една песен имате да научите, сложен е процесът вече. Вие всякога се обезсърчавате най-много от умножението и от делението. Когато се умножават добрините, вие се радвате. Когато се умножават несретите ви, несполуките в живота, вие се обезсърчавате. Когато делите, което дели, разделя се; което умножава, умножава се; което се събира, събира се; което се вади, изважда се. Помнете закона: изваждаш, ще се извадиш; събираш, ще се събереш; умножаваш, ще се множиш; делиш, ще се разделиш. Не е така лесно да знаеш да събираш. Ако събираш добре, ще се събереш, но ако не събираш добре, няма да можеш да се събереш. Сега туй състояние, което имате, не е първично състояние. Сега туй състояние е като да сте ходили на реката на баня, къпали сте се, че са ви откраднали дрехите и се връщате дома. Били ли сте на някоя река, че да са ви откраднали дрехите? Човек, като влезе да се къпе, какво е положението? В живота много хора са обрани. Кога се къпеш, ще завържеш дрехите си хубаво, хубаво ще гледаш да не те оберат. За пример често казвате: Откраднаха ми нещо. Често слушам да казва някой, че му откраднали любовта. Възможно ли е любовта да се краде? Единственото нещо, което не може да се открадне, то е любовта. Единственото нещо, което не можеш да откраднеш, то е истината. Единственото нещо, което не .можеш да откраднеш, то е мъдростта. Любовта не се краде, то е невъзможно. Друго нещо може да откраднеш, но любовта не. То е все таки да ти кажат, че е откраднал някой слънцето. Или да ти кажат, че слънцето отишло на гости на земята. Невъзможно е. Голямото не отива при малкото, но малкото отива при голямото. Някои от вас, като се молите, искате Господ да дойде при вас. Не, вие ще идете при него. Ученият не отива при невежия, невежият трябва да иде при учения. Вие ще кажете, че майката отива при детето. Не, детето най-първо е слязло при майка си. То като е слязло, смалило се е. Туй дете се е смалило, било невидимо в една малка черупка, с микроскоп се гледало. Като влезе в майката, тя започва постепенно да го храни, да му даде форма. Детето казва: вземам последното място, само при тебе да съм. Тя му дава едно място, второ, трето, четвърто и от последното го туря

напред. Не желайте големи работи. Вие по някой път желаете големи работи. Вие по някой път желаете един милион. Един милион можете ли да го носите? Един милион в злато може ли да го носите? В един милион колко кила злато има? Колко наполеона има в един милион? (25 кг.) Несъвместимо е, колко бихте взели? Представете си, че някой ви каже: Каквото поискате, ще ви се даде. Колко бихте поискали? Сега представете си, че дойде един добър човек при вас и ви казва: Кой каквото иска ще му дам. Колко бихте поискали от него? От добрия човек ако вземете повече, ще изгубите. Той ще ви даде, но вие ще изгубите за в бъдеще. Колко трябва да вземете от него?

В природата Бог дал всичко на наше разположение. В даден момент колко въздух може да вземеш? Вие мислите да се осигурите. Бог дал всичко, каквото искате. Дал ви въздух. Колко въздух ще вземете? И повече да вземете, ще го върнете. Ще вземете малко, ще го върнете, после пак ще вземете малко и пак ще го върнете назад. Казвам: В процеса на човешкото развитие онова, което Бог дава и онова, което ние искаме, то е постоянно. Аз съм превеждал това: В турско време турците носеха часовници с по 7-8 капака. Като извади часовника голям, извади единия капак, тури го на земята, извади втория, тури го на земята, така извади седем капака и вътре има малко часовниче. Ще го погледне и после пак започне да туря капаците; най-после ще тури часовника в пояса. Сега хората в своите желания носят турските часовници – едно желание, един капак; второ желание, втори капак, нареди ги. В процеса на мислите у нас, в процеса на чувствата и в процеса на волята милиони души вземат участие. Ние не сме запознати с процесите. Ти мислиш, но в дадения случай милиони души вземат участие. Благодарение на тях, че те приготвят всичките условия за мисълта, тя се проявява. Ако един ден ние имаме една ясна представа, ние ще бъдем благодарни за това, което става. Пък процесите са толкова далечни. Казваш: Аз мисля, аз чувствам. Този процес на мислене, на чувстване, на воля трябва да съгласуваш милиони души, всички да бъдат едногласни, да имат едно решение, тогава мисълта е права. Когато те се раздвоят, и ти се раздвояваш. Когато те се раздвоят в чувствата, чувствата ти са раздвоени. Когато те се разделят във волята, волята ти е разделена. Ако двама души, които са жадни, се срещнат, че единият казва на другия: Аз съм жаден. И другият казва: Аз съм жаден. Какво трябва да правят двамата? Седят в болницата двама души, единият с ампутирай крак, другият – куц, не може да стават. Онзи с ампутирания крак казва: Стани да донесеш, поне ти си с два крака. Ти можеш да направиш тази работа.

Не осакатявайте себе си. Често вие се осакатявате. Като се осакатите, напъвате вашата воля. Под думата "воля" винаги трябва да разбирате вашия ум, той трябва да бъде в съгласие със сърцето и вие да нямате борба.

Дефектът е там, че когато умът не е подготвен и сърцето също, напъваш волята. То е безпредметно. За пример, ако аз искам да развивам пестеливост, пиша много ситно. Когато искам да стана много щедър, пиша по-едро. Щом съм щедър, още по едро пиша. Щедростта може да започне по този закон. Вие искате да научите някое дете на пестеливост. Научете го да пише ситно. Имате два процеса: от пестеливост към щедрост и от щедрост към пестеливост. Някой пише големи букви. И пестеливостта е на място, и щедростта е на място. Бъдете щедри, но никога разточителни. Природата обича щедростта, но никога не обича разточителността. Във всички прояви на живота бъди щедър, но никога разточителен. Прахосване да няма.

Да видим ще може ли да пее цигулката. (Учителят я нагласява.) То е щедрост от високите към ниските тонове. Започва от ниските тонове към високите. Това е щестлавие. То е още невъзпитано щестлавие. (Свири тихо.) На какво ви наподобява туй? Пее: "Там високо горе в планината..." (Пее го в разни мелодии.) Всички пеем: "Там високо горе в планината..." (Учителят пее.) "Аз зная малко чисто изворче. От години то иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее, кой как мине, то си пее." (Пее на друга мелодия.) "Там високо горе в планината, аз зная малко чисто изворче. От години то иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее, кой как мине, то си пее: като мене друго изворче чисто няма, от мене изтича живата водица. Всеки, що пие, живот добие. В дома ще се върне и на работа ще се хване." (Всички пеем.) "Там високо горе в планината...".

Само започнахме предприятието. Когато душите композират, всички вземат участие. Хармонията се дължи, когато всичките души вземат своята идея.

Това е живот вечен – да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратил.

5. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 23.X. 1942 г.
Петък – 5 ч. с. София – Изгрев

Книги:
* *Едно, две, три*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_10_25 Учител мой
утринно слово

УЧИТЕЛ МОЙ

„Добрата молитва“
„Аз мога да любя“

Ще прочета двайсет и трети псалом, тъй както е писан. Ако бихте го чели другояче, бихте го чели сега. За деца е писан. И понеже вие се готвите за малки духовни деца, затуй вие ще го съчините наново. (Прочете го.)

„Духът Божи“

Най-първо, когато малките деца постъпват в училище, нямат думата, нямат никакво мнение. Каквото им каже учителят, го слушат. Обаче когато се запознаят с буквите, учителят ако направи погрешка, веднага ще го коригират. Казват: „Господин учителю, тази буква не се пише така.“ Ако сега учите български, ще го коригирате. Но ако учите английски, как ще коригирате? Научите английски, ще коригирате по английски. Ще кажете: „Не се пише тази дума така.“ Когато преподават френски, там мълчите. Като научите френски, ще си давате мнението.

Сега трябва да изучавате духовния език. Вие сте духовни хора, но от духовния език много малко знаете. Учили сте аритметика, математика, но ако ви зададат въпроса що е точка или математическа точка, или що е математическа права линия, или що е математическа плоскост, или какво е триизмерен свят, какво бихте казали? Може да кажете, че правата линия се образува от точката. Точката от що се образува? Две точки, които са перпендикулярни на себе си, дават правата линия. Давам едно ново определение. Две прави линии, които са перпендикулярни на себе си, дават плоскост. Две плоскости, които са перпендикулярни на себе си, дават куб. То не е според сегашната математика. В една сфера точката е перпендикулярна на всички точки в сферата. Те са тъмни работи, които нямат никакво отношение. Но в духовния живот всеки един човек, ако не е перпендикулярен на себе си към някоя друга точка, той няма отношение. Казвате: „Той не се отнася с мен добре.“ Те не са перпендикулярни на себе си. Двама души, които не са перпендикулярни на себе си, не могат да дадат права линия. Защото правата линия се образува от две точки, които са перпендикулярни на себе си. Две линии, които са перпендикулярни на себе си, дават плоскост. В света това е едно общество. Едно общество, ако не е перпендикулярно на себе си, ако не е перпендикулярно в прав ъгъл, не

може да образува плоскост.

Сега казвате, че Господ тъй казал. На какъв език говореше Господ? На български език, на английски език, на санскритски език. Всички езици са преводи. Кой е превеждал и как? Мнозина, които превеждали Божествения език, не са разбирали математика и геометрия. Ето аз какво подразбирам. Човек, който не може да разбира, не може и да приложи. Човек, който разбира, всякога го прилага. Човек, щом разбере нещо, в две посоки ще го приложи: или като добро, или като зло. По-ясно да ви кажа, че да може да го приложите. Вие говорите за любовта. Любовта е още непонятна за хората. Какво нещо е любовта всъщност, то е непонятно за вас. Някой път вие имате някакво разположение вътрешно в сърцето си. И това вие го наричате любов. То е отражение на любовта, защото любовта е нещо реално. Защото ти не можеш да говориш, че обичаш един човек или че всичките хора обичаш. Да допуснем, че обичаш един човек повече от другите. Защо обичаш едного повече? Защото ти дава повече. Обичаш едного по-малко, защото ти дава по-малко. Обръща повече внимание на тебе, обичаш го повече. Обръща по-малко внимание, и го обичаш по-малко.

Какви са другите подбуждения? Детето обича майка си, защото му дава обич. Обичаме Бога, понеже Той ни е дал. Сега, да кажем, вас ви предизвикват да докажете има ли Господ, или няма. Или ти кажат: „Обичаш ли този човек, или не?“ Как ще го докажеш? Любовта не се вижда. Как ще покажеш, че го обичаш? Тя е нещо невидимо. Туй, което изпълва цялата вселена – любовта, нито се дели, на нищо не става. Всичко прави, а тя еднакво прави. Всичко от нея излиза, всичко прави, а пък тя никога не се изменя. Казва: „Мене не ме интересува дали някой ме обича, или не. Какво ме интересува?“ Казваш: „Аз не се интересувам за неговата любов.“ Да кажем, аз съм гостилничар. Ти три дена си гладувал. Как ще се интересуваш, ще се покажеш любезен, ще искаш моята любов.

Представете си, че продавам въздух, пък имате нужда от въздух. Казва: „Не се нуждая от любовта.“ Ще се нуждаеш, и оттатък ще минеш. Задушаваш се. Нуждаеш се от светлината. Трябва да ме обичаш, другояче не давам. Трябва да дадеш пари, да ти дадат свещ. Сега петнайсет лева струва една свещ. Сега, вие като нямате електричество, по петнайсет лева на вечер скъпо ще ти струва.

Вие казвате: „Това са елементарни работи. Какво има в оня свят?“ Оня свят е като този свят. Ако един от вас иде в оня свят, нищо няма да види: нито ангели, нито светии. Ще види хора, подобни на него. Като влезе в другия свят, той ще се привлече от такива хора, какъвто е той. Каквато е неговата

разумност, такава разумност ще привлече. Волът ще привлече волове, мравката ще привлече мравки, свинята ще привлече свини, рибата ще привлече риби, птицата ще привлече птици. Представете си земния край. Като дойде птицата, какво ще прави? Тя сегиз-тогиз ще ги глади, ще хвърка с тях. Аз не искам да ви обезсърчавам. Вие се радвате на това, което не разбирате. Туй, което не разбираш, на него ще се радваш. Туй, което разбираш, оставяш за себе си. Туй, което не разбираш, към него ще се стремиш. Туй, което ние не разбираме, има по-напреднали същества, които го разбират. И следователно целият свят е пълен със същества, които нас не ни виждат. Мравите виждат ли човек? Не го виждат. Те по главата му се качват, в къщата му влизат, но никога не го виждат. Лицето на човека не са видели. Те казват, че той е една голяма мравка. Те нямат едно истинско понятие за човека, че знае да свири или че има религия. На мравите, като им поговорят за слънцето, страшно им се вижда, че има такова голямо слънце.

Сега Писанието казва, че Господ е Пастир мой. Господ не може да бъде в този смисъл пастир, както един овчар е пастир на овцете. Ако кажа: „Господ е Учител мой.“, кое е по-добро да кажа, че е пастир мой или че е учител мой? Ако е пастир, носи тояга, уроци не преподава, само пасе говедата. Води ги да пасат трева и да пият вода. Както казва псалмопевецът, на зелени пасища да бъдат. Какво учат овцете? Може би изучават ботаника? Виж, там са специалисти по тревите. Изучават и водата. Изучават донякъде и въздуха, изучават и светлината. Пък изучават и характера на вълците.

Сега вие, след като ви се говори, ще запитате: „Какъв е смисълът на говоренето?“ Във всяко едно говорене трябва да има близка цел, която трябва да се реализира. Цигуларят, който носи цигулката, защо я носи? За да се учи да свири. Понеже със свиренето развива своя слух. Ако нямаше говор, ако нямаше свирене, ако нямаше промяна на човека, би се атрофирало неговото ухо. Следователно, за да не се атрофира, трябва му песен, трябва му свирене, трябва му духане на вятъра, разни звукове да слуша, за да се развие ухото му. В неговото съзнание да стават известни промени. Да разбира отношението на тези звукове.

Помнете, че в тия времена, когато псалмопевецът е писал, хората са се намирали в много големи противоречия, в много големи изпитания. Сега тия изпитания са се отдръпнали. Злото е излязло на повърхността на живота. Тогава злото е било на самия живот. Сега злото е на повърхността, тогава злото е било невидимо. Гледам, вземете простия пример: купувате хубава стомна. След като седи една седмица, строшавате стомната, стане ви малко криво. Че какво ви дава повод да ви бъде мъчно за стомната? Този,

който я счупи, може да му кажете някоя неприятна дума. Защо не внимава? Може да се намерите в положението на Настрадин Ходжа, който веднъж, като се качил горе на къщата, да я покрива, било влажно времето, хлъзнал се и паднал. Изкълчил си крака. Питали го: „Как падна? Защо не внимаваше?“ Разправил на едного как се качил и как паднал, разправил на други и като го питали мнозина, най-после казва: „Абе, между вас няма ли някой, който да е падал, да знае как се пада?“ След като им казал как паднал, питали го защо не внимавал, защо не турил стълба, че как се подхлъзнал. И ние сега, след като направим погрешка, казваме: „Че защо я направи?“ Направена е. Всяка една погрешка, която се направи, е едно добро. Всяко добро е едно благо. Всяко направено зло е едно благо.

Може да дадете друго възражение: „Защо светът е така направен?“ Аз няма да говоря защо светът е така направен. Казвам ви, вие как бихте направили света? Щом казвате: защо светът е така направен, трябва да имате план. Вие как бихте го направили? Не само да намираш махна на някого, който свири, но ти сам да свириш. Казвам, я свири, да видим ти можеш ли да свириш от него по-хубаво? Не да казваш, че не свири, не само ти да критикуваш, но и ти да свириш. Някой никак не може да свири, пък критикува. Казва, че имал ухо. Ти, щом имаш ухо, ще се научиш да свириш. Щом не знаеш да свириш, ухо нямаш. Трябва да дойдем до положението в живота да знаем това знание, върху което почива животът. Има неща неверни. Казвате: „Може ли да се приближи огънят до вашата дреха, и тя да не изгори?“ Най-първо, ще се понапече и след като се понапече, после ще се запали, ще изгори. Сега всяка направена грешка има своя причина. Каква е причината? Всичките погрешки произтичат от желанието човек да печели. Да допуснем, че ти имаш мед, сладък е. Мислиш ли, че този мед, ако го знаят децата, и когато тебе те няма, няма да бъркат вътре? Ще бъркат. Мен ми разправяше един свещеник, който имал едно момиченце. Той бил много добър човек. По време на гроздобера направили петмез с тикви. За бащата го направили, понеже го обичал. Наближавало Коледа и бащата казва на дъщеря си, чието име било Марийка: „Марийке, иди да извадиш малко петмез с тиквите в една паница.“ Отива Марийка, минава половин час, и не се връща. Отива до гърнето, сяда и не мърда оттам. Той казва на другарката си: „Я иди виж какво стана с Марийка.“ Майката казва: „Тя седи при гърнето и не мърда, защото нито една тиква няма в гърнето.“ Всичките тикви били изядени, само петмез било оставено. Марийка не иде, защото няма тикви. Бащата казва: „Къде отидоха тиквите?“ На гости. Марийка изяла тиквите. Бащата казва: „Нали има други тикви, направете ги и турете наново в петмеза, та втори път да има.“ Ако първите тикви са изядени, светът е пълен с тикви, ще направят втори. Тиквите ги прекарват през киреч, сваряват ги, и пак в гърнето ги турят.

Познанието на Бога, то е новият начин на възпитание на хората. Вървим по стария начин, тъй както са писали псалмопевците. Хубави работи са. Каквото са писали те, ние се възхищаваме. Сега гледам, възхищават се от Омир. Какво е писал Омир? Какво гениално е писал Омир? Гениални работи за времето. Писал е какви борби се водили, писал е хубави работи. Но ако в нашето време би бил Омир, какво би писал? Съвсем друго би писал. Ако някой поет описва живота на една млада мома, как ще го опише? Ще я опише, че е хубава, с хубави дрехи. Но когато тя се оженила и има три–четири деца, каква поезия ще пише? Ще пише за младите години: как е играла на хорото, как е била спретната, как е погледнала на момците, как играели очите ѝ. Че очите трябва да играят. Какво лошо има да играят очите? Има очи. На млади години гледа, има много добри очи, навсякъде гледа, здрави са очите. Здрави очи имат младите моми и младите момци. Старите, понеже не гледат насам-натам, стават слаби очите им, недовиждат. Аз бих препоръчал на вас, старите, да идете на хорото, и да гледате. Вие ще кажете: „Тъй не се говори." Че как се говори? Ти като видиш един момък, отразява известна светлина, ти още не си запознат с неговата душа, с неговия ум, с крайните цели, които той има. Нито той може да се изяви. Той сам на себе си не е познат. Сега ние обвиняваме младите моми. Много чистосърдечни са младите моми, защо ще ги обвиняваме? Види един момък, когото Господ е създал, тича да го види. Отива на едно изложение. Момъкът някой път не е доволен, че са като стражари. „Стражар има, казва, претърсете добре." Щом човек не оставя да го гледат, той има пазител.

Тази книга, Библията, колко милиона хора не са я чели? Тя казва: „Да ме четат, които ме разбират." Четат я, които разбират и които не разбират. Всеки чете кой как разбира. Защо нашият живот да не е достъпен? Животът на всинца трябва да бъде достъпен, понеже всинца ние сме Божествено написана книга. Ако разбираме добре тази книга, ако разбираме правилата, по които книгата е написана, може да се ползваме от нея. Ако разбираме характера на един човек и ако той ни разбира, ние можем да се ползваме един от друг. Щом не се разбираме, не можем да се ползваме. Щом аз не разбирам другиго, той е затворена книга. Щом той не ме разбира, и аз съм затворена книга за него.

В Откровението има едно място, дето Йоан видял една книга, затворена със седем печата. И нямало кой да я отвори. Той плакал за запечатаната книга. Най-после му казват: „Не плачи, намери се едно същество, и това е Агнето." Огънят разрешава въпроса. Когато някой човек е замръзнал, не може да се движи. Топлината е, която развързва ръцете. Любовта чрез своята топлина отваря сърцата на хората. Без топлина не може да познаеш

един човек, той е затворен в себе си. Къде е лошото, че е затворен? Щом се стопли, ще се отвори. Едно семенце без топлина и без светлина остава затворено. Като го посеете, отваря се, завързва, дава плод. Тогава ние се запознаваме с него. Вие се готвите за един свят, но този свят ще ви бъде дотолкова приятен, доколкото вие го познавате. И доколкото вие се интересувате, дотолкова ще се ползвате. Сега тия работи, които в сегашния живот ни интересуват, един ден ще бъдат минали и няма да ни интересуват. Ние ще ги преживеем, както сме преживели своето детинство; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашето юношество; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашата възмъжалост; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашата старост. Човек ще дойде в ново положение. Защото децата са предмет на учение за по-напредналите същества. Детето не съзнава този живот, защото други го проучват, други се учат от него. Старите хора са предмет на децата. Без старите хора децата не могат да се изявят. Което дете и да попитате, то, като се интересува от своите другарчета, все за дядо си говори. И дядовците са много внимателни с децата. Те са по-внимателни от бащата и майката. Дядото, ако има една ябълка, орехче, за малкото дете ще ги даде. Разбира, че детето се нуждае от много малки работи.

Ние в живота цитираме някои стихове: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Ние чакаме сега, но какво се добива с чакането? Ако ти си на гарата и чакаш трена, да кажем, отишъл си пет минути по-късно, ще трябва да чакаш следващия. Първия си пропуснал. Излезеш за пет минути, пропуснеш, и вторият заминал. Пак чакаш. Та казвам, не трябва да пропущаме условията в живота. Колко пъти вие не оценявате хората? Срещате някой човек на пътя, направи ви впечатление. Но този човек може да произведе цял преврат във вашия живот. Минават десет–петнайсет години, вие се спирате. Срещате някой човек, може би сте се запознали с някого, направите някакъв скандал, и двайсет години не можете да се примирите. Като се срещнете, той е зле разположен и вие сте зле разположени. Казвате, че това било карма. Вие двамата не се обичате по единствената причина, че и ти много вземаш, и той много взема. Един друг се обирате, затова не се обичате. Нищо повече. Много проста е причината. За да бъде човек обичан, той всякога трябва да дава. Не безразборно, но като дойде някой, никого да не връща. Дойде някой човек, иска да купува ябълки. Не искаш да му дадеш. Дай му две–три. Няма да му напълниш една кошница, но поне една ябълка му дай, достатъчно е. Сега на вас какво ви коства да кажете една добра дума на човека? Дойде някой човек, оплаква се: „Зле съм, болен съм.“ Ти му казваш: „Иди при някой лекар.“ Може да му кажеш, че може да намери някой лекар, но в дадения случай може да му кажеш: „Ще оздравееш.“ Ако не може да намери лекар, кажи му: „Ще го намериш, почакай. Че не си го намерил в дадения случай,

то си има свои добри причини. Болестта не трябва веднага да се премахне. Всяка болест, която веднага се премахне, не е хубаво. И всяка болест, която много продължава, и то не е хубаво. Има едно отношение, и ти трябва да го знаеш. Една болест е като един масаж. Остави да ти изтрие всичката кир хубаво, не да ти притрие кожата. Щом ти изтрие кожата, и кирта да престане." Кой как дойде, в дадения случай казва: „Ще се оправи." „Какво ще стане с мен?" Ще се оправи. „Какво ще стане с войната?" Ще свърши. „Отгде го знаеш?" Не ме питай отгде го зная. На мен ми го казаха, и аз ви го казвам. „Вярно ли е?" Вярно ли е, че се бият хората? Щом е вярно, че се бият, вярно е и че ще се примирят. Всичките хора, които сега се бият, после ще бъдат много добри приятели.

Чудни са хората. Казват: „Аз не мога да се примиря. Има един човек, комуто има да давам. Той не може да ме гледа." Ще ви приведа един пример из американския живот. Един човек – много набожен, бил една вечер на съживително събрание. Връща се вкъщи и както върви, гледа на едно място отворен прозорец и една торба, пълна със златни монети, оставена на прозореца. Като вижда торбата, задига я и си казва: „Господ е заблудил тоя богатия човек да остави тези пари, те са за мене. Той има повече, отколкото му трябва." Задига торбата, занася я вкъщи. Мисли, че най-после Господ чул молбата му. Седи, приятно му е, че има тия пари, да си уреди работите. Но рече да се моли, и молитвата му отива до парите. Дотогава, като се моли, молитвата отивала нагоре, а сега като се моли, молитвата отивала до торбата с парите и се връща при него. Така минали ден, два, три... десет дена и той взима торбата с парите и я занася на богатия. Казва: „Твоята торба ме лиши от благото към Бога. Вземи парите, аз искам да си отворя път към Бога."

Та казвам, онзи човек, комуто имам да давам, аз спъвам себе си, спъвам и него. Дай му парите, та да няма нищо пред очите ти. Той рече да се моли, аз изскоча пред очите му, и молитвата му се връща към него. Религиозният човек трябва да върне тази кесия с парите. Ще помогне на него, ще помогне и на себе си. При това не се занимавайте с погрешките на хората. Един човек, който има две успоредни линии на челото между веждите, не можеш да го наречеш лъжец. Който има една линия, и него не наричайте лъжец. Не казвайте: „Ти не говориш истината." Не казвайте, че един човек, който крие нещо, че лъже. Той има право да крие, той има право да се преструва. Защо да няма право? Всеки има право да се преструва. В Евангелието има пример, когато двама души пътували от Йерусалим за Емаус. Христос пътува с тях и се преструва. Те му казват: „Остани с нас." Не го познават. Лошо ли е това? Преструва се, като че не иска да яде. Често човек казва: „Не съм гладен." Не че не е гладен, но учтивостта го изисква. Лъжата е от съвсем друго естество. Лъжата, това е

най-страшната отрова, която съществува в цялата вселена. Няма по-страшна отрова от нея. Не външно привидно, но вътрешно тя е най-страшната отрова, която най-мъчно се лекува. Следователно защо ти е? Ти може да криеш нещо, може да криеш орехите. Ако не ги криеш, ще дойдат и ще ти ги вземат.

Ще ви приведа един пример защо трябва да се крие. Един свещеник си направил сладко от рози, да има. Един ден оставил свещеникът къщата си отворена. Влизат две млади момчета, намират гърнето със сладкото. Яли, яли, че после ги хваща диария. Има неща, които не се ядат. В Америка обичаят не е както тука, когато дават сладко. Там носят една лъжичка със сладко, не както тука – носят една купа със сладко. Като дошъл един американец в България, дали му сладко в една купа от вишни. Той взима купата и започва да яде. Домакинята го чака. Като изял сладкото, туря я. Трябва да имаме еднакви обичаи. Не можем да се съдим, ако нямаме еднакви обичаи. Да чувстваш в дадения случай кое е право. Американците ги харесвам, по-хубаво е така. Турят една лъжица в една чинийка. Туй нашето е по-непрактично – пестене на време. Десет души гости, десет панички с лъжички, а тъй – една купа и всеки взима с лъжичките.

Казвам, в новия живот, в който влизаме, всички трябва да избираме да се срещаме с хора, които допринасят на нашето умствено, духовно и физическо развитие; влиянието на хората, което може да се отрази добре върху духовния живот, което може да се отрази добре върху ума, върху сърцето и върху тялото на човека. Тия хора са изостанали. Какво ни ползва нас ледът? Ледът по отношение на нас, то е консервирана вода. Трябва да се стопи, за да бъде полезен. Някои хора в света са като лед. Не са лоши хора, само не трябва да бъдем близо до тях. Има хора, които са толкова горещи, че могат да ни изгорят. И те не са заради нас. Значи само онези хора, които са помежду, които носят онази температура, която е необходима заради нас. Помнете, че всяка една мисъл има отношение към нас. Мислите, чувствата, постъпките са храната на човешкия живот. Хората страдат, когато не мислят добре. Когато хората мислят добре, то е храна за ума. Когато хората обичат, то е храна за сърцето. Когато добре постъпват, то е храна за душата. Ето в какво седи храната. Ще ядете най-хубавата храна, най-прясната. Ще имате най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. И с тях трябва да оперираме ние към своите приятели и нашите приятели към нас. То е Божественият закон.

Тъй както сега се събираме, често казвате: „Кой колко знае?“ Наскоро имах една опитност. Разработвах един образ. За да го обработя във всичката негова красота, намерих, че ако на този образ му дам всичката красота, ще направя една пакост на себе си. Защо човек ще направи пакост на себе си?

Представете си при сегашните условия: една млада мома тури огърлица за двеста, триста или петстотин хиляди лева. Мислите ли, че нейното положение ще бъде безопасно? Ни най-малко. В съвременния свят ние страдаме от пресищане, а в някои случаи нещата нямат еднаква стойност. За да имат еднаква стойност, всеки от вас трябва да разбира културата. Ако вие не можете да използвате слънчевата светлина и да бъдете благодарни на слънцето, как ще се ползвате от нея? Според старите вярвания казват, че някои се покланят на слънцето. То е друг въпрос. Слънцето не създаде света, нито месечината създаде света, нито звездите създадоха света. Те са създадени за години и времена. Слънцето е отлична книга, която трябва да четем. При тия условия трябва да се чете. Светлината е необходима за нас при сегашните условия и зависи какво количество светлина прониква в ума ни. Много пъти умовете на хората са оградени с една влага, както първоначално земята е била неустроена. Сега тепърва има да се устройва нашият мозък, разбъркани работи има. Сега ние мислим, че старите хора са по-умни. Въпрос е това. Има стари хора, които са по-умни, но има млади хора, които са по-умни от старите. Човек се ражда с възможността за знанието. Той носи знанието. Музикантът се ражда музикант, но ако той не носи музиката за себе си, то и за другите не може да я даде. Качествата на едно житно зърно са в самото него. Светлината и топлината му дават само условия да расте. Някой ще каже: „Аз това придобих.“ Туй учение, което сега придобиваме, то не е отсега.

Например какъв е пробният камък на любовта? Пробният камък в християнството кой е? Още псалмопевецът е казал, че Христос е пробният камък на любовта. И за да покаже, Той трябваше да плати всичките дългове на хората, да слезе между тях. И след като Го обиждаха, да няма никаква омраза към тях. Да им желае доброто. Да не се измени. Разправяха един пример. Един лекар прави един разрез, една операция на едного на ръката му. Така го заболяло, че пациентът дигнал другата си ръка и му ударил един плесник от болка. Той от болка не може да се контролира. Лекарят му е мислил доброто, но той в дадения случай е мислел, че го измъчва и му удря една плесница. Той може да му удари и две плесници. По някой път и вие като един лекар, като хирург, започвате да правите операция на някого. Че тази погрешка, онази погрешка, предизвикате го и хайде, той ви удари един плесник. Че онези, конските лекари, са по-умни от човешките лекари. Те завързват краката на конете, че като правят операция, да не ритат. Най-първо ще видиш този човек, ще го погледнеш дали може да търпи. Ако не може да търпи, ще му вържеш ръцете. Онези лекари, които се занимават с умопобърканите, колко от тях са бити? Лекарят върви, а онзи, отзад като го нападне, налага го. Много са хитри тия болни.

Има задачи в света, които не са разрешени. Разрешението е много лесно, но ние не го знаем. Един такъв умопобъркан турил си пръста на дясната ръка между пръстите на лявата и показалецът се издава над лявата. Той иска да хване пръста си, извади дясната ръка, посегне да го хване, но пръста вече го няма. Минало много време, и той все търси начин как да улови пръста. Отива при един лекар, при друг, да му кажат един начин. Всички лекари протакали, но един умен лекар му казва: „Ти ще разрешиш задачата.“ В момента, в който болният извадил пръста си от лявата ръка, лекарят бутнал показалеца на своята ръка в лявата на болния и тогава болният могъл да хване пръста. И така задачата била разрешена. Та казвам, има задачи на любовта неразрешени. Този пръст на любовта никой не може да го хване. Когато хванеш, то ще бъде чужд пръст. Аз ви навеждам тия примери, понеже вие често казвате: „Ние не живеем добре.“ Не знаете кой живее добре. Ако съдим кой живее добре, знаеш колко противоречия има.

Аз по някой път нося по две кърпи и когато искам да плюя, плюя в кърпата си. Случило ми се, че веднъж, като излизала една сестра, току тя заминала, и аз съм плюл на земята. Тя чула това и свързала това плюене с нейното отиване. Помислила, че аз плюя от нея. Казва: „Учителят плюе отподире ми.“ Възможно е. Та казвам, никога, когато заминава някой, не плюйте отподире му. Тогава ще дойде изкушението. Не бързай да плюеш. Или някога обядвате, вземете кърпата, и се изсекнете. Това не е хигиенично. Или някой мъж седи в общество на жени и започне да суче мустаките. Остави мустаките. Както влязъл, така да излезе. Когато излезе, да оправи мустаките. С каквато мисъл влезеш, остави мисълта така. Между хората остави мислите естествени. Да бъдем естествени. Няма да бъдат загладени мустаките. То е по-малка погрешка. Щом започнеш да ги въртиш, то е по-лошо. Забелязал съм, някоя мома извади огледалото си, и започне да си черви устата. Няма лошо в това, нека си тегли тегела, но да боядисва къщата, като излезе отвън. Нека си боядисва устата. Един ден гледам ръката си – червена. Чудя се откъде е дошло това червеното. Сетих се и казвам на сестрата: „Сестра, вземи хас червило, да не излиза.“ Добро е желанието. Аз намирам добрата страна. Аз не съм против мазането. Мисля, че червеното носи здраве. Като намаже устата и като се погледне в огледалото, мисли, че е много добре. Като не са червени устата, като че ли е болна. А като са червени, по-спретната е. Туряйте много малко, не туряйте много. Малко турете, да се изтрие, да е хубаво, да може да се погълне от кожата. В умствено отношение имаме доста такива червенини. В умствения свят и духовния свят има доста червила.

Та най-първо, като излизате от къщи, имайте будно съзнание. Ако излизате при Господа, вас не ви е срам, но от хората ви е страх и срам. От

Господа не ви е страх, че ви вижда. Пред Господа ходите неглиже, а пред хората сте спретнати. Човек, като стане, като излиза, да е спретнат. Дето и да бъде, има същества, които го гледат. Ако се докарваме, трябва пред всички да се докарваме. Да бъдем облечени добре за всички. Да бъдем добре облечени за Едного, за Бога, Той е Единият. Щом сме добре облечени за Едного, то това обличане важи за всичките. Щом мислите добре само за Едного, това мислене важи за всичките еднакво. То е законът на любовта. Когато аз говоря за Бога, подразбирам Едного. Щом имаш правилно отношение за Едного, ще имаш правилно отношение за всички. Невъзможно е да обичаш Бога, и да не обичаш всичките хора. Той, като Го обичаш, живее в тебе, и ти не можеш да не обичаш хората. Невъзможно е един християнин, в пълния смисъл на думата, да не обича хората. Ако някой път не ги обичаме, то е съвсем посторонно: той не е облечен хубаво, не мирише хубаво, не е вчесан. Трябва да го пратим на баня, да се умие хубаво, да му дадем чисти дрехи.

Та казвам, Господ е Учител мой. Досега Господ бил пастир и ви е пасъл. Сега Той е Учител и всичкото ви знание се дължи на общото състояние, в което сте научили много малко. Сега Господ трябва да бъде Учител, да се научите на разумните отношения. Гледам, има едно куче тук, научило се да скимти, като е гладно. След като му се даде хляб, то си замине. Аз мислех, че само при мен скимти. Снощи го гледам, скимти и на друго място по същия начин: пред вратата на една сестра. Ако е някой ревнив мъж, може да ревнува. Като изляза на поляната, усети ме, че съм там, дойде при мене, започне да скимти. Аз му разбирам езика защо скимти. Той е един познат, който влязъл в кучето, съвсем загазил. Казва: „Загазих, гладен съм.“ В него е една човешка душа, не е куче. Моли се: „Малко хлебец ще има ли?“ Казвам: „Втория път, като дойдеш на земята, трябва да се учиш да живееш добре.“ Доста видно лице е било в миналото, не искам да му казвам името. Кой от вас ще вярва в тия работи? Казвате: „Как може човешка душа да влезе в едно куче?“ Защо човешката душа да не може да влезе в един кучешки хотел и да спи там? Всички животни, това са хотели от разни степени. Душите влизат вътре на почивка. Вън от животните животът е по-тежък. Някои влизат в дърветата, някои влизат в цветята, да живеят. За предпочитане е навсякъде, отколкото извън – извън цветята, извън животните. Сега казвате: „Защо е така?“ Бог е навсякъде в света. Там, дето е Бог, е хубаво. Какво лошо има, че сте в едно куче? Какво лошо има, ако те турят в затвора: турят ти един халат, турят ти букаи на краката. Представете си, че ви затворят в затвора и ви турят златни букаи от три–четири кила. Седите в затвора една година и след това ви изпратят с букаите заедно навън. Не си ли струва да носите тия букаи една година? Кой от вас не би стоял една година в затвора за три–четири килограма злато? Направиш една погрешка, погрешката се плаща. Казвам, ония

положения, в които ние сега се намираме, нас провидението сега ни изпитва доколко сме честолюбиви. Ние правим погрешки, и нас не ни е срам. Че си влязъл в някоя къща, срам те е. В една бедна душа си отишъл на гости. Господ ти е направил. Какво лошо има? Казва: „Много ми е приятно, че дойдохте при мен, че ме посетихте." Аз го погладя по гърба, помилвам го, то се радва. Какво лошо има, че съм влязъл в нея, в къщата му? Ако вляза в една циганска къща, има ли нещо лошо? Някой аристократ не би влязъл в някоя циганска къща, не е заставен. Онзи, който разбира, той разчопля работата.

При сегашните условия трябва да разчепкаме нашия минал живот. Всичко онова, което е хубаво, да го турим на работа. Всичко трябва да стане явно. Всичките погрешки на миналото трябва да се извадят, да се поправят. Всички ония мисли, които са неестествени, всички ония желания, които са неестествени, да се поправят. Всички ония постъпки да се поправят. Да се заместят с нещо много хубаво. Казано е в онази формула: „Ако не се родите изново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие." Роден, значи трябва да се пресъздаде. Онзи, малкият зародиш, трябва да влезе в утробата на майката и сам да стане дете. Туй дете трябва да се учи, да придобие знанието, за да покаже същината, която туй дете съдържа в себе си.

В двайсет и трети псалом е казано: „И ще живея в дома Господен на дълги дни." Аз бих го турил: ще уча в Божието училище дълги дни. Живеенето е друго. Сега ние сме в епохата на учението. В изправянето на живота. Животът, който сме живели, трябва да се изправи, да се обнови. Ако обновим живота си, ще се освободим от голямото противоречие. Ще останат, но ще останат малки противоречия. Ако изправим сега живота си – двайсет и пет може на стоте да останат, но седемдесет и пет трябва да изправим. Сега имаме много малко изправление. В много неща сме останали много назад. Когато някое страдание дойде върху нас, ние се възмущаваме. Когато страданието дойде върху другите хора, казваме: „Нека да го носят." Когато страданието дойде върху нас, да кажем: „Да го носим." Защо да не кажем така? Да ни е приятно. Не е така лесно да кажеш, и всъщност да ти е приятно. Сега, представете си, че аз ви чета следното, отварям една книга и на една страница ви чета: двеста и тринайсета страница от книгата „Божествената мисъл". Ще я прочета, да видим каква връзка има. (Прочете я.)

Пазете едно правило. Всякога човек, щом реши да мисли правилно, всеки ден да казва: „Искам да мисля правилно." Всеки ден внасяйте нова струя. Казвайте: „Искам да чувствам правилно." Като кажете, не че ще го постигнете, ще имате едно малко, микроскопическо постижение. Тия

безбройните малки корекции образуват дебелите въжета на човешкия характер. Защото всеки ден, при всичките противоречия, които имаме сега, да казваме така. Сега сме в епохата на второто пришествие, това е епохата, когато се ликвидират всичките кармически противоречия. Този живот, който сега имаме, той е минал. Него като преобразим, ще дойде нов живот.

Казвам: „За новия живот, в който сте влезли, трябва да продължите.“ Вие сега казвате: „Като идем в другия свят, като умрем...“ Не очаквайте да умрете, очаквайте да живеете. Не очаквайте да остареете, очаквайте да се подмладите. Смисълът на живота е вечното подмладяване, не е вечното остаряване. Вечното подмладяване, вечната любов е, която трябва да функционира в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешкото тяло. Това е смисълът на живота. Всеки един от вас, тъй както разбира любовта, прилагайте я. Не като приложиш, да мислиш дали е право, или не. Приложи. Кажи: „Това е така.“ Като дойде любовта, да нямате правила как да любите. Аз ви давам съвет: не търсете съвет от хората как да любите. Тъй както Господ ви е научил, така постъпвайте. Семето нека израсте. Ябълката да израсте като ябълка, лозето да израсте като лозе. Не питайте прав ли съм аз. Кажете: „Господ е Учител мой, кой ще ме заблуди?“ Туй, което ви говоря, вас ви се вижда така особено. Това са Божествени лъчи. Като влязат във вашата душа, във всички ония добри зародиши, те ще обработят и ще създадат новите плодове.

> Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Пето утринно слово
25 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_10_25 Възлюблени
неделя, 10 ч. Сутринта

ВЪЗЛЮБЛЕНИ

Тайна молитва
„Аз мога да любя“
Ще прочета няколко стиха от 4-та глава от Първото послание от Иоана.
„Духът Божи“

Ако разгледаме по-низшата природа, [тя] има съвсем друг облик, не е такава, каквато ние си я представяме. Ние всякога изхождаме от човешкото гледище и мислим, че то е единственото. Ако е по старост, тази, низшата природа е създадена много по-рано, отколкото ние. Низшата природа, низшите същества са създадени много по-рано, отколкото хората. Хората са много млади в сравнение с животните и растенията. Ние, хората, се намираме в едно голямо противоречие. Всеки един човек се намира в едно противоречие и не знае от какво произтича противоречието. Представете си едно същество, което вижда един светъл ден като днешния. Изведнъж този ден помрачее, чуди се къде отиде светлината. Значи, туй същество мисли, че е станало в света някакъв катаклизъм. То ще измени закона за почивката. Писанието казва: създаде Бог първия ден, стана ден, стана вечер, ден първий. Нощта и светлината образуват един ден.

Сега нас ни е страх от тъмнината, но тъмнината има своя роля в света. Ако ние искаме този свят да бъде създаден така, както ние мислим, ние щяхме да бъдем най-нещастните същества на Земята. Ние искаме това, което не сме опитали. За пример, човек иска да яде много. Че то ще бъде едно нещастие да те накарат целия ден да ядеш. Ден и нощ да ядеш, то е несъвместимо. Малко трябва да ядеш и да почиваш. Ние сме в началото, когато хората сме се пробудили. Сега се говори за Любовта. Но Любовта още в съзнанието на хората не е реална. Старите хора се съмняват дали има Любов или не. Младите по някой път вярват, но казват, че те са смахнати. Казват: „То е зелен, който люби. Който [е] престанал да люби, той е разумен.“

Да оставим тия неща. Светът е едно голямо представление, в което всички същества вземат някаква роля. Някои роли са хубави, някои роли са неприятни. Някои питат: „Защо светът е така създаден?“ – Че как да се създаде? Вие създавате в едно представление една роля. Всичките царе може ли да бъдат? Ще има един цар, една царица. Ще има един княз, една

княгиня, един министър. После ще има някое духовно лице и най-после ще дойдат крадците, лъжците, пияниците – ще ги натурят там. Всеки иска да си играе ролята. Който краде, да краде майсторски, който пие, да пие майсторски, който бие, да бие майсторски, но всичко там е привидно. Най-първо имате едно впечатление. Имате някаква болка и казвате: „Тази болка аз никога няма да я забравя.“ Да кажем, кракът ви боли. Не се минат 2–3 дни и нищо не остане в ума ви. Заглади се, като че ли не е било.

Най-първо трябва да се избавите от илюзиите. Ти казваш: „Аз мразя някого.“ Че какво нещо е да мразиш някого? Ако ви се даде една докторска теза, да пишете за произхода на омразата? Докторат може да получите, ако напишете хубаво тезата си: „Произходът на омразата“. Или може да пишете „Произходът на Любовта“. Как бихте писали за Любовта? Казвате: „Аз много зная за Любовта.“ Възможно е. Колко неща знаете? В Любовта сърцето ви говори, умът ви се смущава, не ви се яде, не ви се спи. Въобразявате си някои неща. Като дойде Любовта, какво ли не туряте. Като дойде Любовта у младите, турят забрадки, обуща, връзки, пръстенчета. В старите къщата е добре мобелирана, столове, кревати. При старите има удобства, да не се мърдат много, само дрънкат на звънеца. Дрънне веднъж, дрънне пак, и това го наричат аристократически живот. Слуги ще има. Представете си, че цял живот дрънкате на звънеца. Какво ще научите, кажете ми? Ще станете специалист само на звънците.

Аз веднъж зададох въпрос на един млад момък. Казвам му: „Как би проявил своята Любов към мене?“ Казва: „Не зная.“ – „Ами ако ти дам една хубава ябълка, как ще проявиш Любовта си към нея?“ – „Ще я изям.“ – „Ако ти дам хубава вода?“ – „Ще я изпия.“ – „Ако ти дам хубава дреха?“ – „Ще я облека.“ – „Ако ти дам хубави обуща?“ – „Ще ги обуя.“ – „Ако ти дам една хубава книга?“ – „Ще я прочета.“ Казвам: Четенето Любов ли е, обуването Любов ли е, обличането Любов ли е? Казва: „Мисля, че е Любов.“ Ако е за Любов, волът люби повече. Понеже кожата, която носиш на обущата, е негова, жертвувал се е, дал [е] нещо. Той си е пожертвувал кожата, за да обуеш ти нещо. Това считам за Любов.

Нашите понятия са временни понятия за света. Какви са? Ние не сме били, когато светът се е създавал. Пък имаме претенции като че ли сме били там, били и пребили, знаем какво трябва да се прави.

Сега, кое е онова, същественото в живота? Най-простото определение на Любовта кое е? Най-простото определение на Любовта е: туй, което дава светлина на ума ти. Любов е това, което дава топлина на сърцето ти, Любов е това, което дава храна на душата ти, Любов е това, което дава свобода на духа ти. И ред други определения.

Като дойдем до Любовта в нейното първично проявление, тя няма сенки. Любовта е без сенки, Мъдростта е без сенки и Истината е без сенки.

Ето какво разбирам „без сенки“: Ти в Любовта може да обичаш само едного, нищо повече. Вие сега имате понятие за едното, но вземете един цвят. Ако вземете едно дърво, то може би има 200–300–500 хиляди цвята, но всичките все на едно дърво. Целият живот представя едно дърво, на което се явяват всичките цветове. Ние гледаме природата, но природата от Божествено гледище е едно дърво разклонено. Казвам: В света съществува само един човек. Всички други човеци са цветове на този големия човек, той цъфти във всичките.

Казва: „Защо ми е философия?“ – Ако знаеш философия, ти ще освободиш главата си от известни мъчения, които съществуват в света. В съвременната Любов каква роля играе ревността? Ревността е, че някой може да люби друг повече от тебе. Този човек ти не си го раждал, не си го създал, а искаш той тебе да обича повече от другите хора. Той без да ти е дал нещо, искаш да го обичаш повече. Младият момък казва: „Ако не ме обичаш, утрепвам те.“ Не само това, но налага един закон.

Ние считаме, че някой е постъпил спрямо нас нечестно. То е въпрос. В какво седи честността? Да допуснем, че някой идва тук, пък има слабост да пие вино. Казва: „Имаш ли вино?“ – „Нямам вино.“ Като скривам от него, това лъжа ли е? Казвам му: „Нямам вино.“ „Ти – казва ми – ме излъга.“ – Не те излъгах, но понеже ти не си достоен за виното, затова така ти казвам. Че хората не са достойни за виното се показва, понеже като пият вино, започват да залитат. Виното казва: „Такива серсеми като вас да ме не бутат.“ Аз бих желал да видя един пияница, като пие вино като вода, че да не се опива. Разправят такъв случай във Варненско. Българите изобщо имат обичай да канят гости. Това станало в село Николаевка. Дошъл един гостенин, пият вино, той се понапил. Българинът казва: „Можеш ти да ми дойдеш на гости.“ Като нямало кой да го кани, той тръгнал. Като отиват до къщата, този човек се обръща и казва: „Тебе кой ти позволи да дойдеш в къщата ми?“ Виното заработило у него. Взема едно дърво, онзи отскача вън. Той забравил, че го поканил.

Светът не може да се оправи, докато хората не разберат какво нещо е приложението на Любовта. Всички недъзи в света произтичат от един вътрешен недоимък. Щом има един недоимък в ума, има смущение в ума, има смущение в сърцето, в организма има смущение. Какъвто и да е недоимък, винаги ще произведе едно вътрешно смущение. От туй смущение се зараждат всичките противоречия и болезнени състояния.

Болезнените състояния от хиляди години са създадени. Те не са само на една епоха.

Та казвам: Новият живот ще бъде за изучаване и прилагане Любовта в света. Има изопачаване на елементарните форми в Любовта. Да любиш един човек, да обичаш един човек, без да искаш нещо от него; той да те обича, без да иска нещо от тебе. Те са две страни на Любовта. Любовта, която дава, Обичта, която оценява, взема и съгражда. Ако една любов не произвежда съграждане, тя не е Любов. Туй, което съгражда, е Обич, то е основата. Туй, което дава, е Любовта. Човек винаги става устойчив само с Любовта. Този, който дава, добър става, този, който обича, силен става. Защото онзи, който обича, работи, който работи, съгражда. Всяко нещо, което се упражнява – ръце, крака, ум, силно става само по себе си. Ние обаче имаме друго понятие за Любовта. Мислим някой да ни обича, да ни освободи от обикновения труд на живота и да имаме охолен живот, всичко да ни е наред. Всичко в света е наред, кое не е наред? Светлината е наред, въздухът е наред, водата е наред, хлябът е наред, Земята е наред, Слънцето е наред, всичко в света е тъй определено, върви хиляди години, никакво стълкновение не става.

Учените хора казват, че някой свят се е запалил. Но то е предположение. От Земята казва, че някой свят е изгорял. Това е научен факт, но как ще определиш от Земята дали някой свят е изгорял? Имат илюминация в пространството. Хората запалили голям огън – пожар ли е това? Правят си осветление, някакво забавление имат и е поставено осветление. В пространството стават такива илюминации. Това учените хора го наричат изгаряне на някой свят. То е толкова научно, колкото когато момата казва, че момъкът ѝ е изгорил сърцето. Не зная как един момък може да изгори сърцето на една мома отдалече. Как е възможно? Той седи на 4–5–10 хиляди километра, изгорил ѝ сърцето или запалил ѝ сърцето. Донякъде и момите са прави. Нали онзи италианец запали свещите в Австралия от Рим, електрическите свещи ги запали. Тъй че, може да се запали отдалече, но това запалване не е запалване, осветление е. Защо момата не казва, че е станало осветление? Науката опровергава, че от такова далечно пространство сърцето не изгаря, осветява се, запалва се, гори. За бъдеще момите ще поправят своята научна теория, но ще кажат: „Не ми изгаря сърцето, но запали сърцето. Благодарение на този момък откак запали сърцето ми, чета.“

Човек в света става [човек] само когато го залюбят. Ако не бяха младите момци да обичат момите, от тях нищо няма да стане. Ако не бяха младите моми, ако не любеха младите момци, нищо не става от тях. Ако майките не любеха децата си, нищо не става от тях. Ако бащите не любеха децата

си, нищо не става от тях. Всичко става по единствената причина, че ние се любим. Те са мощните фактори в природата и тогава ние се оплакваме от онзи велик процес, който действува в света.

В тази наука, в природата съществуват известни фокуси. Човек всякога, когато върши някоя работа, трябва да се постави на някой фокус, който е хармоничен с неговия живот. Всякога, когато човек не се поставя в такова хармонично съчетание, се раждат такива дисонанси, от които ние страдаме. Ако човек е близо, не е добре, но и ако е далеч от фокуса, пак не е добре. Трябва да бъде на определено разстояние.

Ние, жителите на Земята, сме се приближили на такова разстояние до Слънцето, каквото е нужно. Ако се приближим повече до Слънцето, нашите очи не могат да издържат на тази светлина и нашата нервна система няма да бъде в състояние да издържи. Някои от вас искате да имате Божията Любов. Тъй, както разбирате, човек не е в състояние да издържи Божията Любов. Един евангелски проповедник се е молил да опита Божията Любов. (Това е било в Бургас.) Той се молил, и нещо му казвало: „Още не си за Любовта." Казва: „Аз искам да опитам Любовта, Божията Любов, каква е." Молил се е дълго и една вечер иде едно същество и в него се запалва един огън, той ляга на корема си и започва да рита. Рита, рита и казва: „Господи, моля Ти се, ще се пукна, повече не искам от тази Любов."

В света Любовта разпъва човека. Като влезе, като дойде, тя го надува като гайда, и ако не знаеш да свириш, ще се пукне гайдата. Като се отвори тази гайда, свирѝ. Ако не знаеш как да я отвориш, опасна работа е.

Сега всички философи говорят за Любовта. Това са ред разсъждения, ред картини за Любовта. Ако е за такива картини, аз мога да ви рисувам колкото искате. Това са сенки, това не е Любов. Може да са много хубави картини, но тази картина живот не дава. В Любовта картините не се окачват на стените, както тук. Щом престанеш да любиш, изложението се дига. Щом любиш, колкото картини искаш, ще има. Сега тук както са картините, не можете да се освободите от тях. Ти може да се смущаваш, че може да ти ги откраднат. Казваш: „Отиде хубавата картина." В Любовта картините никой не може да ти ги открадне.

Вие сега говорите за крадена любов, за крадени погледи. Има един поглед краден, погледнете скрито, гледа някой, приятно му е. Хвърли един бегъл поглед, може да е една десета от секундата, и пак гледа другаде. После отвлича му се вниманието, като философ гледа. Гледа нещо друго.

Отива един в една църква в Америка. В Америка има богати църкви направени, с плюшени столове от кадифе и направени така отделно за цели семейства. Цялото семейство ще насядат. Аристократически църкви, богати. Влиза един бедняк в такава една църква. Казва си: „Божия църква!" и сяда на едно кресло. След малко влиза един вярващ, отива до стола и го гледа така. Онзи си седи спокоен. Онзи стои, иска да му покаже, че столът е негов. Пише му едно писмо: „Ти, казва, знаеш ли мястото, на което седиш, на кого е?" Той пише: „Не зная." – „Трябва да знаеш, че това място е мое." – „Харесвам го, много е хубаво." – „Ти, казва, знаеш ли колко платих за него?" – „Не зная." – „2500 долара." – „Отлично, струва си парите." Казвам: този, бедният човек, е влязъл в един друг порядък. Не че той иска да направи нещо, но той му отговаря, че си струва парите. После той като става, казва на богатия: „Приятно ли ви беше моето присъствие или не?" Казва му: „Трябваше да ме питаш по-рано." – „Де да те намеря?" – „Трябваше да чакаш." – Казва: „Втория път като дойда." Пита го: „Ще ме извиниш ли сега?" Богатият го гледа и казва: „Виждаш ми се добър човек, може да те извиня." Казва: „И аз те виждам, че си добър човек, двамата ще се споразумеем, ако може да ме поканиш, не да те търся. Ако сега ме поканиш, втория път ще дойда, ако не ме поканиш, няма да дойда." Казва: „Заповядай, може да дойдеш." – „Благодаря Ви." Свърши се работата.

Та казвам: Ако ние, разумните същества в света, не можем да разрешим малките въпроси, как ще разрешим големите въпроси в света? Да чупиш камъни, това не е култура; да сечеш дърва, това не е култура; да късаш цветя, това не е култура; да разливаш вода, това не е култура. После, ние имаме едно криво, изопачено понятие за живота. Казват: „Аз като умра, да ме правят каквото искат." Имаме много лошо понятие за тялото. Казват: „Това тяло да го турят където искат." Смешна работа е. Едно тяло, върху което Бог е работил, което от Божиите ръце е излязло, като антика трябва да го държим.

Ако хората в християнския свят търсят честен кръст, доста честни кръстове има. Може би в сегашния християнски свят, ако се съберат всичките честни кръстове, ще напълнят цели параходи с честни кръстове. Колко беше този кръст, на който разпнаха Христа? Аз виждам честния кръст израснал, 2000 години расте, израснал е този мъртвият кръст, оживял е, голям [е] станал.

Преди няколко години в Сливен, едно 12-годишно момиче и то даваше честни кръстове. Как го дава? – Дава го, не лъже. Казва: „Дайте ми памук." Дават му памук. Туря го в ръката си, помоли се, поседи така 10–15 минути, даде памука и видят някой път 4–5 парчета дърво, завити в памука. В Сливен ще срещнете доста такива кръстове. Ще кажете: някакво

шмекерство. 12-годишно момиче ги даваше. До известно време все даваше, после престана да дава. Кое го е заинтересовало да дава тия малките, хубави издялани дръвчета?

Кой се интересува да кара тия цветя да цъфтят, кой се интересува да кара тия плодове да зреят и дърветата да раждат? – Онова, Божественото начало. Ние седим и мислим, че ние сме фактори в света. Фактор е Бог в света, Който работи. Реалното и мощното е от Бога. Любовта и Обичта е от Бога. Туй, което е по Любов и по Обич, е от Бога. Ако този процес престане, светът моментално ще изчезне. Когато Бог действува с Любовта, да се не противим и когато Бог действа с Обичта, да се не противим. Да бъдем носители на Божията Любов. Ако ти един човек не можеш да го любиш за Бога, ако не можеш да обичаш заради Бога, в какво седи твоето верую? Ако ти дава[т] една мрежа, с която да ловиш риби и рибите излизат през дупките на мрежата, защо ти е тази мрежа? Ще я хвърлиш. Като хвърлиш мрежата във водата, да хванеш някоя риба.

По някой път не е лошо да изядеш една риба. Аз говоря свободно. Да кажем, ти не можеш да търпиш. Като изядеш рибата, тя ще те научи да бъдеш мълчалив. Ти ще опечеш рибата, ще я изядеш – тя нищо не казва. Да изяде човек една риба разбирам, като те прекарат на пирустия, да бъдеш мълчалив като риба – то е да ядеш риба. Ако не можеш да носиш страданията в света, никаква риба не си. Сега казват, че Христос опекъл риба и ял. Христос защо им даде риба? Искаше да им каже: „И вас ви пекат. Вие искате да бъдете Мои ученици – казва им. – Като ви пекат тъй на огъня, ще може ли да издържите?“ Те ядоха. Който може да издържи, като го пекат на огъня, да яде. Който не може да издържи, да не пипа. Понеже сте яли, няма освобождение – ще ви пекат. Нали детето казва на баща си: „Малко риба.“ Щом яде риба, ще дойде мъчението.

Стихът казва тук: „Възлюблени, да любим един другиго.“ Аз бих казал така: Възлюблени, да любим, като че Любовта излиза от нас, да проявим Божията Любов. Ако дойде някой гост, когото обичаш, лесно може да му услужиш. Но ако дойде някой, когото не обичаш, мъчно се служи. Когото обичаш, заслужава да служиш. Няма в света по-красиво служене от да служиш на Любовта. Ние на въздуха служим, на Слънцето служим, възприемаме светлината, препращаме я. Тя влиза в нашите очи, разпределя се на всичките. Ние сме главни фактори, които предаваме. Щом приемаме по-малко светлина, болезнените състояния започват да идват. Щом започнем да приемаме по-малко топлина, болезнените състояния започват да идват.

Светлината е Любовта, топлината е Обичта. (Това само за сравнение го

казвам.) Що е светлината? – Тя е Любовта. Божията Любов работи вън и отвътре. Топлината е Обич. То е Любовта, която отвътре гради.

Нас не е ли приятно – вземете простия процес, седнеш да ядеш, приятно ти е. Ти дъвчеш за кого, кому слугуваш? – Работиш за хиляди същества или милиони същества, които живеят в тебе. Не само за себе си работиш, но и за тях работиш, дъвчеш и приятно ти е да работиш. Ти на нито едно от тях не знаеш имената, но работиш заради тях. Учените казват, че 300 000 000 000 клетки има в тялото. Това са живи души, които са съединени вътре и приятно ти е да работиш. Един ден, когато това чувство намалее, ти започваш да остаряваш. Щом не вярваш в Любовта, остаряваш. Всичките хора остаряват по единствената причина, понеже изгубват Любовта си.

Съществува един закон и вие трябва да знаете. Човек трябва вечно да се обновява. Вечно, постоянно трябва да се преражда. Някои говорят за прераждането. Ако на годината 365 пъти не се родиш, не се обновиш, ако ти седиш и почваш да мислиш, че си на 40 години... – че какво са 40 години? Или станал си на 80 години – какво са 80 години, 120 години какво са? Има дървета по на 8000 години. Дърветата, които вие считате за невежи, живеят 8000 години, а ние, умните хора, едва можем да живеем 120 години. После ние мислим, че имаме голяма Любов. Ние, съвременните хора, не можем един ставен ревматизъм да го изпъдим из краката си.

Ставният ревматизъм, това е един особен живот. Всички болести произтичат от един особен род живот, който съществува в човека. Ако ти знаеш как да ги лекуваш тия същества, които те мъчат, ти ще оздравееш. За пример, държавата иска да вземе известен данък – ако не плащат, нали правят екзекуция. Задигнат от къщи неща и ги продават. Чакат една, две, три години и като не платиш, насила ще платиш. И често в органическия свят, ако не искаш доброволно да платиш, идат тези болести, които са изплащания на данъците. Те са същества, които са дошли. Ти ще ги угостиш хубаво, ще се отнесеш хубаво с тях и тогава болестта ще си замине.

Някога ти си здрав, сънуваш, че те гони някой бивол. Криеш се тук-там. На другия ден заболееш. Болестта е служащ. Казва: „Ще плащаш.“ Този бивол ти ще го намериш – или ти мразиш някого, или някой те мрази от миналото. Този, който те мрази от миналото, ще създаде болезнено състояние и когото ти мразиш, пак ще създадеш болезнено състояние. На всички болести причините са кармически. Мрази те един човек – ще дойде от невидимия свят и ще ти направи една пакост. Ти трябва да се примириш. Моисей, който разбираше този закон, застави евреите да

принасят жертвоприношения – тия духове да ги нагостят, да им се простят греховете. Когато грехът се прости на един човек, болестта минава. Проказата се лекуваше, свещениците я лекуваха. Някой път проказата не можеха да я излекуват.

Някой път казвате: „Нас не ни трябват лекари.“ Лекарите трябват, но три фактора са нужни, за да оздравее човек. Природата е един фактор; Бог е един фактор; третият по ред, това сме ние; лекарят е третият фактор, който ще те лекува; а четвъртият, това са окръжаващите хора. Ако тия четири фактора са в една вътрешна хармония, всяка болест може да се лекува. Ти ще дадеш 25 [процента] от себе си, лекарят ще даде 25 от себе си, а природата в дадения случай дава 50 процента.

Всеки един лекар, който е истински роден лекар, той дава от себе си. В себе си има магнетическа сила, от която отделя малко количество. И ти ще отделиш малко количество и тогава става лекуването. Има хора, които, като турят трите си пръста в чаша вода и болният изпива тази вода, оздравее. Но не всеки може да направи това. Българите, които са толкова обективни, старите българи са знаели, че от човек изтича нещо – не го вижда, но вярва. В някой дом има 4–5 снахи и свекърът няма да накара тази снаха, която е на 60 години, най-старата, но ще накара най-младата, която е пълна с живот, да му омеси хляб и да му сготви яденето. То е сладко. Някои разбират така. Щом чуеш думата „Любов“, трябва да се подмладиш. Ако си болен, веднага да станеш. Казва: „Възможно ли е това?“ – Как да не е възможно?

Аз да ви приведа един пример, за който отдавна писаха вестниците. В един малък планински град в Южна Америка, в тропическата местност, в една болница лежали двама паралитици, които лекарите смятали за неизлечими. 20 години те лежали на легло и двамата само си приказвали: „Ще се мре.“ Влиза в градчето една голяма боа, подгонили я, и тя като бягала, влиза в болницата и влиза в стаята на тия паралитици. Те като видели змията, намерили се на двора. Забравили, че са болни и веднага излезли на двора. Те казали: „Благодарим, че Господ изпрати тази змия, лекарите не можаха да ни излекуват, но змията ни излекува.“ Що е змията? – Човешкият ум.

Сега ще гоним някоя болест, да я убиваме. Болестите как ги убиваме? На болестите трябва да се махнат причините, да има по-малко болести. Болестта в настоящия живот може да бъде по-лоша, отколкото сега. Всяка болест донася смекчаващи условия. Човек като мине една болест, става мек. Толстой в своята биография казва, че всякога след едно боледуване той се просвещавал, добивал нови възгледи за живота. Този човек, който се

бори, той прекара една голяма мъчнотия. Най-първо той избяга от дома си. Отиде в един манастир да се просвети. Той избяга от любовника на жена си, не можеше да го изтърпи. Казват, имал божествени съображения да се просвещава. Но после по пътя умрял. Но туй нещастие му дойде с умирането на неговия любим син. Син му като умря, тогава жена му го тури на това изпитание. На Толстой не трябваше синът му да умре.

Кои са по-безкористни: които умират, или които живеят? При сегашния живот, които умират, са по-безкористни. За в бъдеще, които ще живеят, ще бъдат по-безкористни. Ти умираш от недосвършване в света. Животът седи в това, да свършиш една работа. Мислите ли, че една жена, която напуща мъжа си, жени се без позволение, напуща мъжа си без позволение, тя не знае дали този момък е за нея. После го напуща, че не може да го търпи. Тя иска този момък да бъде честен. Как ще бъде честен?

Аз разсъждавам по следния начин: представете си, че ме държат отговорен, че аз като тръгна по света, се спирам в една гостилница. Представете си, че всяка гостилница е жена, с която трябва да имаме вземане-даване. Где е престъплението? Прегърнал си една жена – какво има в това? Хляба прегръщаш – не е престъпление, човек прегръщаш – е престъпление. Где е престъплението? Изядеш една ябълка – няма престъпление, прегърнал си някоя жена – има престъпление. Когато си прегърнал жената, да я развалиш, престъпление е. Когато си я прегърнал, да ѝ дадеш един подтик на ума, да се облагороди сърцето ѝ, ти вършиш волята Божия. Ако ти прегърнеш едно дърво, защо прегръщаш дървото? Децата нали прегръщат дърветата от обич? Има нещо горе на дървото. Качи се на клоните, пак ги прегръща. Те се радват. Дърветата се радват, че ние, благородните хора, сме се качили и сме ги прегърнали. Какво лошо има?

Ние, съвременните хора, трябва да се освободим от ония изопачени понятия, които съществуват в нашия ум. Никога ония хубавите работи, които Бог е създал, да ги не каляме. Да не каляме Любовта. Казвате: „Аз го обичах.“ Представете си, че Бог живее във всички същества. Живее в овцете. Вълкът изяде овцата – той изяде Господа. Днес изяде една овца, утре друга, Господ не му се сърди. Пък ние от ревност, че изял овцата, че ние не сме я изяли, тръгнем с куршуми, та го убием. Лисицата обича кокошките, хванала кокошката, изяде я, изяде Господа в кокошката. Господ страда, пък ние се сърдим. От нас нищо не взема лисицата. Ние считаме вълците виновати, че ядат овците, считаме лисиците виновати, че ядат кокошките. То е право на собственост в света.

Има един закон, който трябва да спазваме: човек не може да яде себе си.

Който изяда себе си, той унищожава себе си. Ако ядеш друг, печелиш. Ако другите те ядат, те печелят. Ако едни други се ядем, ние се изтребваме. Христос, който искаше да проектира тази идея, казва: „Ако не ядете плътта Ми.“ 70 души от неговите се съблазниха – разбираха много буквално. В самия хляб Божественото е, което ние изтегляме. Туй, Божественото, не се яде. Само житеното зърно става проводник на Божествения живот, да мине. Всеки един човек може да стане проводник на Божественото, да мине в него. Когато Божественото в нас се събуди, ние сме готови тогава да служим.

Често ние сега се спираме и питаме как ще стане със света. Бъдещият свят е разрешен. Гъсеницата яде груба храна. Докато гъсеницата стане пеперуда, тя ще яде листа, но като стане пеперуда, тя няма да яде листа, но ще яде само онези ненужни сокове в цветовете. В света престъплението е в това, че изядаме листата на живота, не изтегляме соковете на самия живот. Всеки цвят, който цъфне, има известни сокове, с които ние трябва да се храним. Всъщност това са нашите мисли, това са нашите чувства и постъпки, които хранят. Всъщност Божията Любов е, която се излива отгоре, тази сила, която изтича. Материята, материалният свят е обвивката, за да се предаде Божествената енергия. Материята не изядаме – ние възприемаме силата и живеем.

Казвам: Ако по новия начин хората започнат да живеят, ще бъдат други. Вие искате да бъдете свободни. При свободата какво се изисква? При новата свобода какво се изисква? Ако двама души идат при един извор, как трябва да постъпят? Ако единият изуе обущата си и си измие краката в извора, е престъпление. Той трябва да вземе от тази вода, дето не пият хората – там трябва да си измие краката. И като си мият двамата краката, единият не трябва да бъде по-горе, другият – по-долу, но и двамата да бъдат на една линия. Единият – на единия бряг, другият – на другия и така да си измият краката.

Ние нямаме доверие. Ако се яви един човек и каже: „Господ казва да живеят хората добре“, кой ще повярва? Не вярват хората. Дойде ти една мисъл и ти казва: „Ти трябва да живееш добре.“ Вие и на себе си не вярвате. Веднъж ти каже, два пъти, три пъти, четири пъти и вие донякъде изпълнявате. Изпълнявайте волята Божия.

Имаме един добър пример с Авраама – Бог, за да изпита неговото користолюбие... Той нямаше деца. Сара нямаше деца. Тя беше много горделива. И затова не можеше да роди. Тя не само беше горделива, но беше и красива. Две неща я спираха да роди едно дете. Най-после тя даде слугинята си за жена на мъжа си, че тя да роди едно дете, та Господ да я

благослови. За евреите се считаше за голям позор да не може да роди. В духовен смисъл, позор е за човека да не може да роди една хубава мисъл, позор е за човека да не може да роди едно хубаво чувство, позор е за човек да не можеш да родиш една хубава постъпка. Можеш да родиш едно дете, а не можеш да родиш една хубава мисъл. Преди да родиш детето, ти трябва да родиш една хубава мисъл. Тя ще отгледа детето. Преди да родиш детето, трябва да родиш едно хубаво чувство, една хубава постъпка и тогава детето ти, което ще родиш, ще бъде добро.

Когато ангелът каза на Сара, че ще роди, тя се засмя: „Не било на млади години, че на 80 години когато станах?“ Пита я: „Защо се смееш?“ И тя веднага тури лъжата, казва: „Не се смея.“ То не е лъжа, но тя се уплаши и казва: „Не се засмях.“ Въпросът остана неразрешен. Господ казва, че се е засмяла, а тя казва, че не се е засмяла. Господ казва тъй: „Сара, за в бъдеще има много да плачеш. Понеже, ако беше признала, че се засмя, все весела ще бъдеш. Понеже отпъди веселото, ще дойде скръбта.“

Другата погрешка къде е на Сара? След като се роди синът ѝ и стана на 12 години, тя не можеше да гледа сина на другата, на слугинята. Тя казва на Авраама: „Махни тази, наложницата Агарт. Да се махне.“ Мъчно беше на Авраама. Казва: „Нека седи.“ – „Не искам да я гледам.“ Господ казва на Авраама: „Послушай я, понеже тя, като ѝ казах, че се е засмяла, тя каза, че не се е засмяла, затова махни наложницата.“ Значи пак не се смее, няма смях. Авраам я изпъди и тя си отиде. Господ казва на Авраама: „Ще вземеш и ще принесеш в жертва сина си.“ Авраам знаеше, че ако каже на Сара, тя нямаше да се съгласи, затова той скри от нея, замълча. Взе сина си, тури дърва на гърба им и те тръгнаха за планината. Сара като ги попита къде отиват, той каза, [че] отиват да се разходят. Ако беше казал, [че] отива да го принесе в жертва, тя ще каже: „Ти луд ли си, как ще принесеш сина ми в жертва?!“ Отиват на планината и Авраам казва: „Това е волята Божия, Господ дава и Господ взема.“ Господ му казва: „Опитах, Аврааме, вярата ти, ти показа своето безкористие. Няма да принесеш сина си в жертва, но един овен.“ Той намери овена и го принесе в жертва. Той го принесе на ония духове, на онзи по-низш живот, понеже имаше заинтересовани в живота на Исаака. Ако не бяха принесли тази жертва, той щеше да пострада. Това показва, че и за в бъдеще има много да се жертвува. И той, и синът на Исаака, и всички евреи имаха да пожертвуват. Много изпитания започнаха. Най-първо от жената и се свърши с мъжа.

Сега евреите са пак на изпитание. Евреите минаха изпитанията на Сара. Сара роди, Христос се роди, но те го принесоха в жертва. Бог каза на Авраама: „Няма да принесеш сина си в жертва.“ Като дойде Христос между евреите, те не постъпиха по същия начин и принесоха Христа в

жертва. Кой ще ги избави сега? Те трябваше да постъпят според Писанието. Те трябваше да постъпят съобразно Закона, не трябваше да принесат Христа в жертва. Друг евреин трябваше да пратят на негово място. Че не се яви друг евреин да пострада, и те не можаха да се освободят от страданието. Защо вместо Христа не заклаха едно волче, или едно агънце, та да освободят Христа според Моисеевия закон? Тази жертва трябва да се прави, тази жертва трябва да стане в духовния свят. Евреите не издържаха изпита на Авраама. Изпита на Сара донякъде го издържаха, но изпита на Авраама не го издържаха.

Питам: в една гимназия, дето се преподава на учениците, и онези ученици, които не издържат изпита, може ли да минат в по-горен клас? – Не може. Този закон е същ и за личност, и за народ, и за цялото човечество. Трябва да издържим. Ако ние в нашата Любов не може да издържим, ако не сме готови за всичките, трябва да има някоя жертва. Да бъдем готови тази жертва в света да я направим. Ние виждаме първите християни в какво седи тяхното геройство. Понеже Христос се пожертвува доброволно, и те се жертвуваха доброволно. Като се жертвуваха, пееха на кладата: „Не умира човек, няма смърт, отива в духовния свят.“

Ако възприемем учението на Любовта и Обичта и да заживеем според него, ние ще минем в една нова фаза на живота. Досега и в религиозно отношение държим отношението на Сара. Някои едва държат изпита на Сара, други – на Авраама. Авраам беше готов за жертвата. Писанието казва: „Бог не съизволява в смъртта на грешника.“ Той иска всичките хора да се обърнат и да възприемат Любовта. Желанието на Бога е всички да възприемем Любовта и да минем от смъртта в живота.

Та по този начин като разсъждаваме, има известни закони, които трябва да се спазват. Никой човек, който не е разбрал Любовта и не я е приложил, който не е разбрал Обичта и не я е приложил, той няма бъдеще. Ти като Авраама трябва да дадеш всичко. Сара трябваше да претърпи едно посвещение. Тя обичаше Авраама и трябваше да даде слугинята си да му стане жена, да я целува, да я прегръща, да роди дете, туй, което на нея се падаше. Знаете ли какво изпитание е това за една жена? Един човек, който е гладувал три дни, да му вземат хляба и той да седи гладен. Сега навеждам пример в най-хубавия смисъл.

Не считайте, че туй, което хората мислят за раждането, е право. Една жена, която е бременна и не може да носи своята бременност с Любов, това е престъпление от Божие гледище. Това се нарича блуд, прелюбодеяние. Всяко нещо, което се носи с Любов, това е раждане. Човек не може да се роди от Дух. Роден от Дух разбирам роден от Любов. Роден по плът

разбирам роден без Любов. Какво се разбира под „роден по плът“? Рибата ражда по 300 000, но тя и имената им не знае. Роденото по Любов става наследник на живота, носи самия живот в себе си. Туй, което има Любов, носи живот, туй, което не е родено по Любов, носи смърт в себе си.

В сегашното вярване ето къде е слабата страна. Казват: „Как може да го търпиш?“ Има един Божествен живот в света. Мислите ли, че един светия може да опетни някого? Мислите ли, че на когото и да е от вас, ако му дам най-хубавия хляб, престъпление не може да стане? Престъплението става само при известни условия. Ако вие сте гладен и ви поднеса мухлясал хляб, ще ядете ли мухлясалия хляб? Може ли да убедите някого да яде мухлясал хляб? Никога. Светията всичко може да направи, но мухлясал хляб не яде. Светията само чиста вода може да пие, но калната вода – никога. На езика си не я турва, не я близва. Може да се зароди желание да положи ръката си да излекува един човек. Да излекува, да оздравее, но да направи престъпление, да заколи някой човек, да го изяде, не може. Всичко вярвам, но това не може да повярвам. Болния да заколят и да го изядат.

Има някои, които ядат хора. Разправят за една канибалка в един остров във Великия океан, която станала християнка. Когато била на 85 години, се разболяла и казва на проповедника: „Мисля, че ако имам ръчицата на едно малко детенце да я изям, ще оздравея.“ Тя мисли, че като изяде опечената ръчица на едно малко дете, ще оздравее. Това е атавизъм. Няма да оздравее, но съвсем ще умре. Туй дете се подразбира: ако има едно дете да ме обикне, да положи ръката си отгоре ми, ще оздравея. Значи да има едно дете да я обича и да положи ръката си върху нея, тя ще оздравее.

Казвам: Ние сме в едно стълкновение, като не правим нещата, както Господ иска. И ние все търсим извинение. Сара издържа първия изпит. Доста хитрини има[ха] онези духове, които препятствуваха. Тя първо даде слугинята на мъжа си, а щом се роди нейният син, тя по търговски ги изигра. Казва: „Не ги искам, нека да си вървят.“ Туй, което остава, не, заради него не правете договор с Любовта, не играйте. Ако един човек посее едно дърво във вашата градина, не го посее в моята, кое е правото? Нека сее за себе си само във вашата градина. Някой път като дойде, да му дадем право да има ябълки.

В какво седи престъплението? Всичкото престъпление в семейния живот, да го знаете, е там, дето престава Любовта. Щом престане Любовта, то е моментът на престъплението. Там, дето започва Любовта, то е Добродетелта. Казва, оженил се някой, венчали го, но то не е ни най-малко венчавка, то не е семейство. Семейството седи в Любовта. Когато се

образува с онази Любов между двамата млади, да се жертвуват при всичките условия, то е Любов. Щом започне ревността, има падение. Сарината любов е.

Казват: „Какъв ще бъде социалният строй? Социалният строй, какъвто е сега, не го желаем, но какъв трябва да бъде?“ Аз говоря за един социален строй, Божествен, който иде и който съществува в света. Благодарение на този социален ред, благодарение на Любовта, светът още се крепи. Щом хората не се обичат, се развеждат, щом не се обичат, умират. Като не може да се разведе, предпочита да умре. Жената иска да мре, да се освободи. Че как няма да иска да се освободи, ти я мъчиш, туряш ѝ всичките престъпления. Това направила, онова направила – а тя нищо не е направила.

Има един анекдот. Един от древните индуски монарси опитал жена си по следния начин: Като се оженили, в неговия дом заповядал да няма нито един мъж. Мъжете били жени, облечени в мъжки дрехи. И пак при това мислил, че жена му върши престъпление. Мислил, че може жена му да е оставила някой мъж скрит някъде в женски дрехи. Ходил постоянно, събличал дрехите, да не би в някоя жена да се е скрил мъж. Сам създал закона да няма нито един мъж, че жена му да бъде свободна от престъпление и при това все се съмнявал, че може да е останал някой мъж да носи женски дрехи. И ние, съвременните хора, мислим, че може да е останал някой мъж в женски дрехи.

Туй изнасям за илюстрация, за да дойдем до разбирането на истинския живот, както е. Аз не съм за монастири, не съм и за формите на сегашния религиозен живот. Аз живея между вас. Мога да се отдалеча, да ида да живея в гората, да бъда първокласен светия. Като живея между вас, вие казвате: това прави, онова прави. Каквото правя, нищо не крия. Някои казват: „Той и рибица яде.“ Възможно е. „Кокошки яде.“ Възможно е. В дадения случай кое е вярното? Което е вярно, е вярно, и което не е вярно, не е вярно. Мене не ме смущават възгледите на хората. В мене има съзнание, че има едно будно око. Аз виждам Господа. Някой път, когато направя микроскопическа погрешка, дето с микроскоп трябва да я видите, Господ ме погледне и ми се усмихне. Като ми се усмихне, аз зная, че някаква погрешка съм направил, върна се да я поправя. Когато Бог ми се усмихва, аз зная, че съм направил нещо. За пример, дойде някой, искам да му дам нещо. Бързам, гледам, има големи ябълки, червени, други – малки. Хвана малката ябълка и я дам. Господ мине и ми се усмихне. Тогава взема голямата ябълка [и] я дам. Изправя погрешката. Дай голямата ябълка. Какво ми коства да направя това? Някой ще каже: „Давай малко, но от сърце.“ – Давай многото от сърце! Като имаш, дай многото от сърце. Там е

Божественият закон.

Та казвам: Когато ние правим малките погрешки, Господ се усмихва. Господ те гледа. Ако ти не поправиш по-грешката си, изпрати друг да поправи. Някой път дойде някой човек за помощ при вас, вие не искате да му дадете. Господ казва: „От своето не искаш да му дадеш, но дай от Моето." Ти и от Божието не искаш да дадеш. Всичко, което имаш, не е твое. Животът, който имаш, не е твой. Този ум, който имаш, не е твой. В твоето сърце всичко не е твое. Господ казва: „Дай от Моето, задоволи този човек." Не го прави отвън да богохулства, да казва: „Такива ли хора Господ създаде?" Заради Любовта към Господа, задоволи го. „Сега малко имаме." Дойде някой – кажи му една сладка дума.

Че ние сме галени – всеки ден Господ ни гали чрез светлината, милва ни, чрез въздуха ни милва, чрез водата ни милва, чрез храната ни милва. Ние седим в обятията на Бога, милва ни и досега не можем да познаем тази милувка. Като слиза светлината в очите, това е милувка. Ония трептения на [светлината, това] е милувка, онова ухание на цветята, това е милувка. Като слушаш сладките думи, то е милувка. И ти като изказваш сладките думи, то е милувка.

Казва: Възлюблени, да се любим един друг. Възлюблени, да [се] обичаме един друг. Това е изпълнението Волята на Бога и на Земята, и на Небето.

Какво нещо е Любовта, как трябва да се приложи? В Америка една видна певица иска да направи нещо любовно. Тя събира 20–30 души бедняци, взема ги със себе си, отива при един милионер. Казва: „Аз ще изпея една песен и каквото ти обичаш, ще им дадеш. Аз имам желание да им помогна. Мога да пея. И колкото ти искаш да дадеш на мене, дай го на тях." Тя като запяла, потичат сълзите на този милионер. Той изважда 50 000 долара и ги раздава на бедните. Тя казва: „Благодаря, че Вие оценихте моето пение за 50 000 долара за бедните."

„Добрата молитва"

5-а беседа, държана от Учителя
на 25.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_10_28 Перпендикулярът
лекция пред общия окултен клас

ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТ

Пишете: „Кое е най-мекото в живота“ – според вашето разбиране. На физическото поле кое е най-мекото? Щом има най-твърдо, има и най-меко.

Сега най-трудното нещо на старите хора е да правят упражнения. Няма по-голямо мъчение от това за тях.

(Направихме следното упражнение: дясната ръка настрани, после перпендикулярно). Що е перпендикулярът? Единственото нещо, което мери всичките неща, то е перпендикулярът. За да намериш мястото, ако не знаеш да дигаш перпендикуляра, ти не можеш да мислиш, не можеш да чувстваш, не може да действаш. Както е ръката горе перпендикулярно, бавно се снема настрани на тялото. Това е отклонение от перпендикуляра. Когато дигате дясната ръка, то е мъжкият перпендикуляр, разбираме мъжката идея на перпендикуляра, какво трябва да правиш. Лявата ръка се дига настрани и перпендикулярно горе. Това е женското разбиране. Сваляне на ръката настрани на тялото. Мъжът като дойде от перпендикуляра до краката, спира се вече неговата деятелност. Двамата започват: вдигане двете ръце настрани и перпендикулярно горе. Пръстите се допират, образуват триъгълника на живота. Отдалечаване на ръцете, но пак са нагоре. Това е разцъфтяването. Ръцете настрани и надолу. Това е завързването [на] плода. Ръцете пак нагоре, хубаво изпънати нагоре и допрени пръсти. Свалят се ръцете, както са допрени пръстите до самата глава и пръстите се свиват под прав ъгъл с китката, и образуват една плоскост пръстите на двете ръце. Издигане ръцете над главата. Пак сваляне към главата и допиране до нея. Няколко пъти. Сваляне ръцете настрани.

Някой път искате да знаете, какво нещо е Бог. Бог е перпендикуляр. Без перпендикуляра нищо не може да се построи. Когато говорим за стълб, разбираме един перпендикуляр, върху който се строи нещо. Та казвам: ако нямате една перпендикулярна мисъл, вие не може да направите нищо.В български тази буква Т се пише като перпендикуляра. Везните, с които мерим, имат същата форма. На френски, като се пише Т-то, е същото t. Преимуществото на европейските езици е в това, че те имат геометрическа форма. То е правилното. Източните езици са създадени по органически начин, по кривите линии.

Щом хората имат един перпендикуляр в челото, правта са им еднакви. Какво подразбира правото. Правото подразбира да ти са дадени възможности да свършиш някаква работа. Право имаш да бъдеш някому син, право имаш да бъдеш някому слуга, право имаш да бъдеш някому господар. Какво разбирате под думата, че той има право да бъде господар. Господарят върви към центъра, към перпендикуляра, а пък слугата върви към периферията. Всеки, който се движи към периферията, е слуга. Всеки, който се движи по закона на перпендикуляра, господар е. Значи ти не можеш да бъдеш господар, ако нямаш за основа Божественото начало в себе си. То е невъзможно. Значи там ти си представител на Божественото. Господ е Онзи, Който създава нещата, а не онзи, който властва, защото може някой да властва и да не ги е направил, може да властва и да не ги е създал. Бащата и майката са господари. В даден случай те съставят двете страни на един триъгълник. Детето съставя третата страна на триъгълника. Основата на този триъгълник е перпендикулярът, Божественото начало, което ражда вътре. Тогава може да имате един триъгълник. Имате един триъгълник. На коя страна бихте турили бащата, на коя – майката и на коя – синът? Щом се разсъждава така, може да кажете, то е формата на нещата.

Френолозите поставили формата на нещата на средата на челото, между веждите. Де седи величината на някой предмет? Говорим, че някой предмет е велик, голям. До формата е този център. Казвате: „Къде е тежестта на един предмет?“ До него на веждите. Казваш: „Цветът на предметите къде е?“ До него. „Редът на нещата?“ До него. „После смятането?“ До него. Цял един ред. Това е фактическият свят, физическият свят. По същата линия се намира и онова, най-низкото чувство, да ядеш. Друго низко чувство на същия ред, но настрани на главата, е да измъчваш хората.

Казвате: „Що е злото в света?“ Злото това е оръжие на провидението. Провидението, който не слуша, го наказва. И вие имате едно оръжие, и вие сте въоръжен. Когато някой не слуша, дойде вашият стражар. Детето не слуша, изведнъж вие го наказвате. Та вие искате да знаете що е злото. Оръжие на провидението. Не изисква никаква критика. Когато го критикувате, бомбите се пукат и нищо не остава от него. Казвам: що е злото в света и що е Доброто? Злото е оръжие и Доброто е оръжие. Когато Бог иска да направи Добро, праща Доброто; когато иска да накаже някого, праща злото. То са екзекутивни сили, едновременно и наказват, и възнаграждават. Ако можеше светът да бъде създаден без зло и Добро, трябваше да бъде така създаден. Сега е така създаден. Идете навсякъде в света, затвори колкото искате. Сега ние седим и сме песимисти. Казваме: „Не може ли без война?“ При сегашните условия не може. И за бъдеще

пак без война не може. Само за бъдеще патроните няма да убиват, няма да имат олово, само барут ще имат. Ще изгърмят. Тогава войната няма да бъде да се убиват хората, но само да се наказват. Ще има изстрели от ябълки. Отдалече ще тури някой, ще обърне гърба и ще ударят с ябълка, туп по гърба. Искат да ти ударят 20 удара, 20 ябълки. Като те ударят, ти ще събереш 20 ябълки. Може и с круши да те накажат. Ще удрят и ти ще ги събираш. Като ще наказват за бъдеще, ще го турят прицелна точка и започват с някой плод, според сезона. Ако е във времето на черешите, с череши ще го наказват; ако е във времето на сливите, със сливи ще го наказват. То е само една форма. Буквално няма да бъде така, но приблизително. Сега какво е наказанието. Всякога в Природата наказанието е да се трансформират известни сили. На български имате думата наказвам – на-казвам. Като турим предлога на, разбираме наказвам с какво. Значи му турям нещо в ухото. Като бият тия трептения в ухото, като му говори, наказва го. Наказва тъпанчето на ухото, че като удря, му казва да бъде внимателен или да яде добре. Наказанието е да учиш добре, да свириш добре, да пееш добре. То е сЎ наказание. Защо удря в тъпанчето от едната и от другата страна? Като се наказва, разбира нещо. Сега като се наказва, разбира се – задницата с пръчка. Не се наказва задницата, ухото се наказва. Разумният човек ще разбере думата наказание. Говори се нещо, наказва се тъпанчето. Ако слушаш хубаво и разбираш хубаво, тогава наказанието е на място. Обяснете ми тогава думата бия . Думата казвам не става само на физическото поле. То е биене в по-висок свят, снето е. На -то се туря, понеже показва, че тази дума е снета, снета в един свят и приложена. Думата наказвам , значи приложение. Какво значи наказание? Най-приятното наказание е да се накаже тъпанчето. С какво? Отдалече, като говориш на един човек, да го накажеш. Като го накажеш, нему е приятно, че си го наказал. Казва: „Много хубаво ме наказа“. Като не му кажеш хубаво, казва: „Не знаеш да наказваш“. Един музикант и той наказва музикално, с цигулката ще го накаже. Един музикант с пеене може да го накаже, един музикант с арфа може да го накаже, с китара може да накаже.

Сега вие седите и мислите, в оня свят като идете, какво ще правите. Чудни сте: какво ще правите в оня свят. С вашето разбиране, което имате, вие като ходите на кино, така и оня свят ще го видите като на кино. Оня свят на платно ще го турят и вие ще се върнете, и мислите, че този свят на киното, е турено нещо, което не е вярно. Ще видите оня свят, тъй както в една американска колегия учениците искали да изпитат професора по зоология вещ ли е, разбира ли. Онези, способните ученици, направили един нов бръмбар, като взели крачка, крилца от разни бръмбари и направили нов. Занесли го на професора и му казват: „Господин професоре, един нов бръмбар, не можем да го класифицираме“. Той го

разгледал и видял, че има части от разни бръмбари и им казал: „Това е хъмбък*, това е ваша измислица". В Природата няма такива работи. Ще ни даде някой хъмбък, някаква идея, създадена от частите на какви ли не бръмбари. Казва: „Към коя категория спада този бръмбар?" Казвам: всичките човешки идеи са хъмбък. Туй, което ние разбираме и виждаме, че във всеки век има особени бръмбари. Под думата Божествена идея разбираме – ония идеи са Божествени, които работят за развитието на човека. По какво се отличават Божественият и човешкият порядък. В човешкия порядък страданието всякога следва. Страданието е една необходимост. Наричам го окопаване. Когато се прави някаква къща, може да се окопае. Страданието е окопаване на нещата, ориентиране на нещата. Туй окопаване се използва, след като се направят работите, туй окопаване се покрива. Най-първо окопаваш и посаждаш, завличаш, посаденото трябва да израсте. В Божествения порядък страдание няма. Какво има в страданието? На български щом страдаш, значи ти се движиш в периферията на нещата. Ти си излязъл от центъра. Тия са двата мощни процеса, които съществуват. Най-първо имате едно движение от центъра към периферията до крайния предел, додето едно движение може да иде. Обратният процес е от периферията към центъра. В дадения случай трябва да знаеш дали ти се отдалечаваш от центъра, или се приближаваш към центъра. Аз така правя сравнението – излизате от центъра, това е артериалната кръв, връщането към центъра от периферията, това е венозната кръв. Тя трябва да влезе в дробовете, да се прочисти и да мине през сърцето, и пак да мине към периферията. В тия двата процеса човешкият организъм се снабдява с необходимата храна за живеене. Сега, щом страдаш, ти си на физическото поле. То е неизбежност. Ако искаш да не страдаш, трябва да излезеш из този порядък. Да допуснем, че сега живееш на северния полюс или че живееш на екватора. Каква е разликата в живота? На северния полюс ще се намериш в трудно положение. Трябва да ходиш да ловиш риби, тюлени за ядене. Тропическите места са богати с растения, накъдето минеш, ще намериш плодове нападали. Навсякъде плодове има, колкото искаш. Животът е по-сносен. На северния полюс не е така сносен. Казвам: сега ние сме на северния полюс. Казвам: трябва да се лови риба. Какво ще ядеш? Няма жито, вегетарианец не може да бъдеш. Вегетарианец може да бъдеш на екватора. На северния полюс никакъв вегетарианец не може да бъдеш. Нито ябълки, нито круши, никакъв плод няма. Има само риба, мечо месо, има тюленово месо. Хората разглеждат какви трябва да бъдем. Ти на екватора или месо ще ядеш, или плодове ще ядеш. Ако на екватора ядеш месо, повече ще страдаш; ако не ядеш месо, по-малко ще страдаш. Ако на екватора ядеш растителна храна, ще благуваш повече. Ако на северния полюс не ядеш растителна храна, ще страдаш повече.

Една идея ползва човека само когато съзнава. Когато си вегетарианец, трябва да съзнаваш, че вегетарианецът, ако не е на екватора, не може да бъде вегетарианец; той трябва да има убеждение. Убеждение значи да имаш онези благоприятни условия. За да бъдеш вегетарианец, трябва да имаш благоприятни условия, които провидението ти дало. Аз не мога да създам благоприятните условия. Може да използвам само условията, които ми са дадени. Една мечка ти я възпитавай, колкото искаш, тя мечка си остава. Светия не може да я направиш, учен човек не може да я направиш. Какво може да я направиш? Може да я разиграваш, да си изкарваш прехраната. Какво може да направиш един кон? И него може да го впрегнеш в каруцата, да ти работи и да се прехранваш. Ако една идея ти служи само за прехрана, тя е от мечи, от говежди характер. Ако една идея те ръководи, е от друг характер. Казва: „Аз имам мисъл". Каква мисъл имаш? Меча мисъл? Конска мисъл?

Сега всеки един от вас има три екватора: един на физическо поле, един в духовния свят и един в Божествения свят и там има екватор и той е най-възвишеният. Той е най-възвишеното, което ние имаме на Земята, то е нашият ум. Това, което е най-възвишено на Земята, е физическото на Божествения свят. Най-възвишеното, което имаме, чувствата ни, то е физическо на духовния свят. А пък онова, физическото, то е волята. Сега някои казват: „Да имаме воля". Вие правите ли разлика някой път, какво е отношението между ума, сърцето и волята. Волята е външното проявление на човека. В човека на Земята Божественото е умът, духовното е сърцето и физическото е волята. Тебе ти се яде нещо, волята е. Ще идеш някъде, ще вземеш тази храна, ще си доставиш, ще ядеш. Волята значи те снабдява с духовните работи, с елементите на яденето. Ако човек осакати волята си на Земята, няма да може да се храни правилно, няма да диша правилно и няма да може да мисли правилно. За да мисли правилно, мозъкът му трябва да бъде добре устроен. За да чувства правилно, дробовете му, сърцето му трябва да бъдат добре устроени. За да има правилен физически живот, стомахът му трябва да е правилно построен. Значи, ако стомахът е разстроен, физическият живот не е нормален. Ако дробовете му са разстроени, духовният му живот не е нормален. Ако мозъкът е разстроен, Божественият живот не е нормален на Земята. Под думата възпитание, разбирам: да възприемем Божествения порядък в нас, да възприемем духовния порядък в сърцето и да възприемем физическия порядък в стомаха. Има едно съотношение между стомаха, който опитва Божиите блага, и дробовете, които опитват духовните чувствания, и мозъкът, който схваща Божествените мисли и ги проектира на физическото поле. Тогава, ако умът не се развива правилно и челото не може да бъде правилно създадено. Ако сърцето е създадено правилно и скулите ще бъдат правилно създадени. Ако волята е създадена хубаво, ако

стомахът е правилно създаден, тогава и долната част на лицето под носа ще бъде правилно създадена. Тази част е свързана със стомаха, с удовете – краката и ръцете. Ако у тебе ръцете и краката не са организирани добре, тогава и тази част не е добре организирана. Ако чувствата са добре организирани, непременно носът ще бъде добре организиран. Ако мисълта в трояки отношения е добре организирана, челото ще бъде организирано. Не може човек да мисли, ако челото не е добре организирано и проявено. Площ трябва да има. Да кажем, че ти живееш в стая, която е метър и половина. Как ще живееш? Може да живееш. Ако имаш една стая от 4-5 метра и ако си вън в света свободен, ти си свободен в своите действия. Всякога в мисълта си във физическото поле трябва да имаме широк простор. Вземете сега един, който пее, и един, който свири на цигулка, или на китара, или на пиано. Той трябва да знае местата на всичките тонове, да е добре запознат. Когато свири, трябва да знае добре времето. Като погледне нотите, да знае всяка нота каква част от времето изисква. После трябва да знае къде да постави тона. Аз намирам някога, когато цигуларят свири или когато някой пее, че тонът не е турен на място. Ако един тон не може да го туриш на място, не е правилен. Всеки тон в даден момент изисква пространство. Ако не го туриш на неговото пространство, не е правилен. Да обясня. Вземете един, който фотографира, или един, който рисува. Той се поставя в един фокус, отдето всичките лъчи на известен предмет идват. Добре се отразяват върху ума, той може да ги скицира. Щом поставиш нещата на фокуса, предметът е ясен. Ти имаш фокус, поставил си нещата на техните места; ако не ги поставиш на техните места, образът не е ясен. По същия закон фотографираме една мисъл. Когато не си намерил фокуса, тази мисъл не е ясна. Щом намериш фокуса на тази мисъл, мисълта е ясна. Най-първо всички трябва да търсите фокуса. Фокусът е перпендикуляр. Всяка мисъл има свой перпендикуляр; всяко чувство има свой перпендикуляр; всяка постъпка има свой перпендикуляр. Щом намериш перпендикуляра, тогава в живота всичко върви редовно. Например ти си градинар. Ако разбираш добре геометрия, веднага ще преведеш някоя вода от някое място и ще знаеш откъде да я прекараш, да влезе в градината. Ако не знаеш, ще я прекараш там, дето има големи трудности.

Сега всички очаквате по-лесен начин. По някой път питате какво ще бъде в оня свят. Вие тоя свят не сте научили, какво ще учите оня! Аз сравнявам: ти си в отделенията и питаш какво ще бъде в прогимназията. Свърши отделенията и тогава ще видиш какво ще бъде в прогимназията. Ти си в прогимназията и питаш какво ще бъде в гимназията. Свърши прогимназията и тогава ще видиш какво ще бъде в гимназията. Или питаш какво ще бъде в университета. Свърши гимназията и ще видиш, какво ще бъде в университета. Ти си в отделенията и питаш какво ще бъде

в университета. В университета пак ще бъде както в отделенията, пак на чинове ще седиш, само че професорът няма да ти разправя буквите, но ще разправя за някои отвлечени предмети и форми. Да кажем развивате университетската мисъл: моето право. Какво разбирате под моето право . Казваш: „Разбирам. Имам право да ям“. То е на физическото поле. Моето право . Ти имаш право да живееш някъде. Но казваш: „Аз искам да бъда човек свободен“. Че то е университет. Твоето право, в света да живееш, какво е? Как ще живееш? Ако нямаш баща и майка, не може да живееш. Ако нямаш братя и сестри, не може да живееш. Някой казва: „Аз искам сам да живея“. Сам да живееш, подразбира с всичките да живееш хармонично. Това е самота. Значи на периферията си да обръщаш. Една ябълка сама ли е тя? Като форма е сама. Но тази ябълка е създадена от хиляди и милиони клетки съединени, които трябва да ги изядеш в дадения случай. Известни клетки има в костилките и тази костилка трябва да я посадиш. Казваш: „Аз искам сам да живея“. Ти седиш сам в някой манастир. Често калугерите са бягали от живота, да ги не съблазняват жените. Той седи там и целия ден жените са в ума на калугера. Кой ще те избави от съблазън? Жената бяга от мъжа, мъжът седи в ума ѝ. Мъжът бяга от жената, жената седи в ума му. Някоя майка бяга от децата, тя като седи, децата са в ума ѝ. Счита ги за съблазън. То е едно неразбиране на живота. Бащата и майката, това са проявления на мекия и силния принцип у Бога, две страни, Любов и Мъдрост. Под думата баща и майка какво трябва да разбираме? Любов и Мъдрост. Под думата син или дъщеря трябва да разбираме Истината. Майката представя Любовта, бащата представя Мъдростта, синът това е Истината. То е форма в света. Ако ние отделим Любовта, разбираме майката, това не е Любов. Ако отделим Мъдростта, ние разбираме бащата... Под Истината разбираме синът или дъщерята. Синът и дъщерята вече представят един поляризиран свят. Истината и свободата заедно вървят. Истина, свобода и работа заедно вървят. Свободата това е майката. Истината това е бащата. Работата това е синът. Мъдрост, знание и учение. Мъдростта това е бащата. Знанието това е майката, учението е синът или дъщерята. Любов, живот и движение, те са една тройка. Животът е бащата, Любовта е майката, движението е синът. Сега нахвърлям това като известни поетически форми. Може да не са разбрани. Не е необходимо да ги разберете. Казвате: Аз трябва да го разбера. Не е необходимо да разбирате какво нещо е яденето. Елементарно ти трябва да разбираш тази храна приятна ли е, или не. От какви елементи е създадена, отпосле ще учиш. Всеки един от вас, който взема храната, трябва да знае: има нещо в човека. В даден момент човек е трояк. В човека има нещо Божествено, което разбира елементите. Като вземеш храната, трябва да разбереш. Ти като ядеш, баща ти и майка ти вземат участие, малко трябва да разбираш. Онова дете, което е родено, разбира ли какво казват бащата и майката? Каквото каже детето, бащата и

майката трябва да го приемат и няма какво да спорят, но всичко знаят. Детето и то разбира дали яде сладка, или кисела храна. После разбира дали тази храна е приятна, или му да[ват] това, което то иска. Казвам: в дадения случай трябва да знаете дали тази храна, която сега възприемате, ви дава здраве. За бъдеще ще дойде[те] до положението да знаете какво знае майка ви. Сега дъщерите мислят, че техните майки са невежи. Лъжат се. Майката, която не говори, не показва, че е невежа. Тя не иска да говори. Казва: „Майка ми не е свършила гимназия." Който е свършил гимназия, не е учен. Който е свършил университет, не е учен. Мислите ли, че като прекарате на някоя плоча една песен, че пее хубаво, тази плоча е учена. Аз гледам, доста учени плочи има. Учена свещ наричам свещ, която сама се пали и сама изгасва. Тя е учена. Свещ, която очаква, аз да я паля и да я гася, тя не е учена. Една плоча, която очаква, аз да я туря на кръжилото, да я навия да се завърти, че да пее, тя не е учена.

Казвам: не разчитайте на онова, което се върти, то е хубаво, то е за забавление. Онова, което може да ви помага в даден случай, какво трябва да бъде? Не разчитайте на храна, която забавлява само вашия вкус. Една храна, която задоволява нуждите, задоволява вашата мисъл, вашите чувства и вашата воля. Онази, която не задоволява ума ви, не ви е полезна, защото в храната може да правите опити. Имате известно състояние. Правете малки опити. Имате неразположение. Мисълта ви е тъмна, нямате светлина, чувствата ви не са хубави, не знаете какво да правите. Изяжте една хубава ябълка. Може би след като изядете ябълката, в ума ви да влезе светлина, да влезе топлина, чувствата ви стават по-приятни, ставате енергичен, казвате: „Може да направя това". Тази храна е правилна. След като изядете храната, във вас тъмнината се увеличи в ума ви и в сърцето ви, тази храна не е естествена. Всяка храна, която внася светлина, топлина, внася и сила в човека, тази храна е правилна. Хигиената казва, колко калории трябва да има в храната. То са човешки работи. Като изям една ябълка, тази светлина, която е необходима, дадена от Бога, веднага трябва да дойде в моя ум. Отношението между мене и светлината е нормално. Когато възприема тази светлина, отношението на Божествения свят е нормално. Когато възприема топлината, отношението на духовния свят е нормално. Когато възприема силата, отношението на физическия свят е нормално.

Трябва да имаме връзка с перпендикуляра, Божествен перпендикуляр, духовен и физически перпендикуляр. Да се самовлада. Някой път искаш да избухнеш. Чакай, избухването мяза на пушкало. Играли ли сте си на пушкала. Те се правят от свирчина. Вземат топки от калчища, тъпкат една топка, втора, остава между тях въздух, има едно плюскало, като изтегли и гръмне. Някой път като те плесне, доста силен удар може да причини.

Всички тия плюскала са неестествени. В Природата под естествено положение разбираме туй, което организира, в което като се организират нещата, тебе ти е приятно. Например някой път слушаш една песен, не ти е приятна. Щом една песен тебе ти е приятна, тя организира някого[нещо] в тебе. Ако говорът организира нещо в тебе, тебе ти е приятно. Ако не организира нещо в тебе, не ти е приятен. Винаги трябва да следваме приятното, онова Божественото в нас, което внася светлина. Всякога говорът, какъвто и да е, художеството или музиката, за да бъдат естествени, трябва да внасят светлина. Малка светлина да внасят, малка топлина и малка сила. Ако внасят, ще се прояви нормално.

Сега се подига въпроса: какво да правим със сегашния живот. Сегашният живот е следствие от неразбрания живот на хиляди минали поколения, трябва да се изправят. Вие по някой път осъждате Ева, че защо така постъпила, защо яла от ябълката. Та вие всеки ден вършите погрешката на Ева. Седите при дървото и току искате. Казва: „Я ми кажи една малка лъжа". Излъже го. Ева излъга ли в дадения случай? Тя се излъга, тя не излъга. Адептът излъга Ева. Ева не излъга, но тя предаде лъжата, стана проводник на лъжата за Адама. Казва: „Знаеш ли онзи човек какво казва? Ние като ядем, като Бога ще станем свободни. Аз ядох от този плод и усещам, че съм вече като Бога." „Тъй ли, чакай и аз да ям". Като «де и Адам, и двамата се усетиха голи. Дотогава те имаха много хубави мантии. Ева имаше много хубава мантия, огърлица, много скъпоценни камъни. Като «де този плод, той я приспа, сне огърлицата и тури такава потърлачета на врата. Каза ѝ: „Дай и туй на мъжа си." Като «де Адам от плода, приспа и него, и него обра, той сне и на двамата дрехите, те останаха голи. Като останаха голи, скриха се, в Райската градина се скриха. Господ го вика: „Адаме, Адаме". Той се сгушил някъде. Учен човек беше Адам. Като изкара Господ всичките животни, тури им имена на всичките, отличен зоолог. Ева беше отлична професорка по ботаника, знаеше всичките форми в Рая, беше ги изучила. Изучаваше последната форма, само че не улучи метода. Вие седите при дървото някой път и искате да кипнете, да кажете някоя лоша дума. Казвате: „Колко си будала". Питам, като кажеш: „Колко си будала!", какво придобиваш? Като кажеш: „Колко си будала!" – ти ставаш будала. Като кажеш: „Колко си неразбран" – ти ставаш неразбран. Каквото туряш на другите хора, това и ставаш. Като кажеш: „Колко си добър" – ти добър ставаш. Като кажеш: „Колко те обичам" – и тебе те обичат. Каквото говориш, това върху тебе иде. Не е играчка. Вие си играете с едно оръжие. На един евреин посочват празен револвер, той казва: „Не, не." – „Празен е." – „Може, но хата може да стане. Револверът не го бутайте, хата може да стане." Всяка дума, която кажете, знайте, че тя има последствия върху вас, ще ги опитате. Никога не правете това, което не обичате – едно от правилата. Всякога иде в нас желание да се

проявим. Казваш: „Аз това трябва да го направя“. Ако пееш, не бързай да пееш. Всички, гледам, бързат да пеят. Най-първо уталожи ума си, да дойде светлина, топлина и сила, тогава може да пееш. Ако светлината не е дошла, ако силата не е дошла, ти не можеш да вземеш верен тон. Може да пееш, но успокой се вътре хубаво. Нека да минат 5-10 минути. Аз по някой път гледам музиканти, идат, седнат на пианото, гледа публиката 2-3 минути, прекара ръцете по пианото, като утихне публиката хубаво, тогава започва изведнъж да свири. Вие сте артист, като се явите, във вас чакайте, всичко във вас да утихне. Вие сте публика, чакайте да утихнете. Докато не е утихнала публиката, нито свирене, нито пеене. Някои казват: „Нека започнем, те ще утихнат“. Не, не може да снемеш един образ ясен, ако нямаш една тиха повърхност, върху която отражението може да стане правилно. Когато водата няма никакво движение, отражението е ясно. Във фотографирането, когато въздухът не е развълнуван, но е тих, отражението е право. Когато е облачно Небето, не стават тия отпечатъци ясни, както при един хубав ден. Казвам: Когато нашият ум е ясен, нашето сърце ясно и нашата душа ясна, тогава отраженията на Божествените мисли, чувствания и сили правилно се проявяват. То е начин на възпитание. Вие казвате: „Не мога да търпя“. Като ти свържат ръцете и краката, не може ли да търпиш? Като те свържат хубаво, може да търпиш. Защо невързан да не можеш да търпиш? Някой път е хубаво, като не може да търпиш, да повикаш един свой приятел и да му кажеш: „Я ми свържи ръцете и краката, да се опитам дали мога да търпя“. Ще кажеш: „Свържи ръцете и краката ми, пък излез навън и ела след половин час да ме отвържеш“. Няма ли да чакаш този приятел? Защо да не можеш да търпиш по същия закон несвързан? Като седиш на стола, не ти се седи. Защо да не седиш на стола и половин час да не мърдаш. Като те завържат за някое дърво, къде ще се мърдаш. Защо да не седиш на стола, без да си свързан и да го направиш. И несвързани като сме, свободни да го направим. Сега, ако направим един опит за пет минути да се концентрираш, ще имаш сърбеж по цялото тяло, ще започне щипаница, щипящи мисли. Ако не сте свикнали, ще те хапе. Ти трябва да седиш. Хапе, не хапе, като че нищо няма, да не обръщаш внимание. По лицето ще те хапе, по ухото. Някаква болка те хване, ти се мръднеш. Тия неща са чужди. Какво нещо е болката? Болката е една илюзия. Тя е един лъскав, книжен нож, като те мушне, мислиш, че ще те убие. Като те мушне, книжният нож ще се счупи. Всичките илюзии, които прекарвате са такива. Направите някаква погрешка, мислите – целият свят знае. Минавате облечен с хубава дреха, мислите, че всичките ви гледат. То е заблуждение. Всеки човек си върви по пътя, той не обръща внимание хич на вашите обуща или дрехи, минава, като че не съществуваш. Погледне те. Какво си мисли? Ти мислиш, отдето минеш, всички ти обръщат внимание. То е заблуждение. Ти си единственият, който мислиш за себе си, нищо повече. Когато идеш между хората и искаш да знаеш дали тия хора

мислят хубаво за тебе, ти ако си излязъл от къщи неразположен и като идеш между тия хора, ставаш разположен, тия хора мислят хубаво заради тебе. Ако си излязъл от къщи добре разположен, като влезеш между хората, изгубваш разположението си, тия хора мислят зле заради вас. Това е моята диагноза. Казвам: хората, между които се възстановява вашето нормално състояние, тия хора са добри, добре мислят заради вас, не са лоши. Тия, между които влизате и изгубвате вашето разположение, тяхната мисъл не е творческа заради вас, не действа добре. Тогава искате да знаете какво Господ мисли заради вас. Аз да ви кажа какво Господ мисли заради вас. Ние какво сме създали в света, за да обърне Господ внимание на нас? Искате Господ да ви обърне внимание. Един учител обръща внимание на учениците, които учат и обичат предмета му. Хората обръщат внимание на онзи учител, който рисува. Хората обръщат внимание на онзи певец, който пее хубаво. Хората обръщат внимание на онзи, който е здрав и може да работи. Нищо не правим в света, с какво ще привлечем вниманието на хората? Или умът ни, или сърцето ни, или волята ни да привлече, трябва да има плод в ума, плод в сърцето, плод във волята. Хубавите мисли са, които привличат вниманието на хората. Хубавите чувства са, които привличат вниманието на хората. Добрите постъпки привличат вниманието, Доброто в нас привлича вниманието. Писанието казва: „Възлюбил си Истината, която е в нас“. Истината това сме ние, децата, които живеем съобразно с Волята Божия. Ние като казваме Истина, трябва да обичаме Истината в нас. Синовното наше отношение към Бога, това е Истината. Ако един човек няма Любов към Истината, той няма синовно отношение към Бога. За да привлечеш вниманието на Бога, ти трябва да обичаш Истината. То е синовно отношение. И тогава трябва да бъдеш готов, каквото Господ казва, да го направиш, никакво разсъждение да няма. „Направи това“ – направѝ го! „Иди“ – иди! „Ела“ – ела! „Седни“ – седни! „Чети“ – чети! „Яж“ – яж! Каквото ти каже, направи го! Когато хората искат да ти кажат нещо да направиш, ти ще се спреш. Там законът е друг. Кракът ли трябва да служи на човека или човекът трябва да служи на крака си? Най-първо кракът трябва да служи на човека, после човек ще служи на крака си. Дълго време като съм ходил, аз ще слушам краката си, трябва да бъда внимателен, да ги не пренасилвам. Да почувствам, че краката се нуждаят от почивка, ще обърна внимание на тия крака. Значи уважение имам. Починат си, пак ще тръгна. Дойда до известно място, почувствам, че краката са уморени. Най-първо те ме слушат, работят. Пак същият закон е и за ръцете. Те работят, уморят се, спра се да си починат. И мозъкът като се умори, спра се.

Бих ви дал за седем дена по три пъти на ден – сутрин, обед и вечер – само по една минута да мислите само Добро. Никаква лоша мисъл да не влиза, никакво лошо чувство и никаква лоша постъпка, като че живеете в Рая,

като че всичките хора по Бога живеят. За една минута да направите опита. Сутрин като станете, като че нямате никакви неприятности, като че сте богати, като че целият свят е на ваше разположение. Сега дали ще го направите, то е друг въпрос. Един опит е без пари – казват турците. Сутрин обед и вечер ще мислите за Истината. Сутрин ще мислите за себе си, на обед ще мислите за майка си, а вечер ще мислите за баща си. Първия ден така. Втория ден ще измените нещата. Сутрин ще мислите за майка си, на обед – за баща си и вечер ще мислите за вас. На третия ден пак ще ги измените. Сутрин ще мислите за баща си, на обед за майка си и вечер пак за себе си. Сега онези от вас, които се занимават със закона на Любовта, направете го. Онези, които не се занимават с Любовта, вие сте свободни. Българите често казват: „Като тръгнат праведните за другия свят, ние другите, грешниците, ще се хванем за краката им“. И да не правят упражнението, ще се хванат за краката на праведните. За краката на праведните не може да се хванете. Няма нито един от вас, който да е сирак. Ако сте сираци, на физическото поле сте. Ако баща ви и майка ви спят, то сте в духовния свят. Ако баща ви и майка ви са будни, то сте в Божествения свят. Опитът е за Божествения свят. Между духовния и Божествения свят баща ви и майка ви да бъдат. Майка ви е онази, която ви обича. На Земята има един, който ви обича. То е майка ви. Има някой, който ви обича. То е баща ви. Най-малко двама души има, които в даден момент ви обичат. Няма изключение. Да кажем: вие сте майка. Тогава къде е майка ви. Твоята майка е умряла, то твоята майка е у тебе. Ти си майка, ти изпълняваш една длъжност. Твоята майка е отгоре, наблюдава те. Казваш: „Нямам майка“. Имаш майка, занимава се със знанието. Баща ти е там. Правиш някаква работа, ти си сам. Онзи, истинският човек, който прави Доброто, то си ти. „Къде съм аз?“ Аз съм човекът, който прави Доброто. „Обичам някого“. Там е майка ми. Дето е Любовта, там е майка ми. Дето е Мъдростта, там е баща ми. Всякога в Мъдростта е баща ни, в Любовта е майка ни, в Истината сме ние. Или в живота е майка ни, в знанието е баща ни, в свободата сме ние. В движението е майка ни, в учението е баща ни, в работата сме ние – пак същия закон. Ние сме, които работим, децата работят. Имате: Истина, свобода и работа. Щом знаете, баща ви е с вас. Щом обичате, майка ви е с вас. Щом работите, то сте вие. Сега ще преведа. Ако сме сами без парици, ще фалира предприятието.

Аз ще ви наведа един прост пример, който постоянно седи пред вас. Не сте обърнали внимание, ако орехът седи, никога сама няма да се пукне черупката. Може да се развали ядката, черупката седи затворена. Но ако посеете ореха в земята, самият орех отвътре се пуква. Силни сте само тогава, когато разчупите отвътре черупката. Ако не може да разчупите отвътре черупката, вие сте слаби. Щом имате Божествени условия,

външната черупка се разпуква и вие тогава израствате.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

6-та лекция от Учителя, държана
на 28.X.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:
** Перпендикулярът*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_01 Бъдете съвършени
неделя, 10 ч. Сутринта

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

„Отче наш“
„Красив е животът“
Ще прочета един стих от 5-ата глава на Евангелието на Матея: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“
„Духът Божи“

Както [и] да се говори на хората, все остават незадоволени. На Земята човек никога не може да се задоволи. За една недовършена картина както и да говориш, все ще кажеш, че има нещо, което да ѝ липсва.

Сега често учените хора, религиозните хора и обществените хора разглеждат недостатъците на живота. За пример, някой скулптор колко прах ще издяла от някой камък не е важно, но какво ще направи от този камък, това е важно. Какви недъзи има в света не е важно, но колко добродетели има, това е важно.

Сега под думата „съвършенство“ някои мислят нещо недостъпно. Като стане съвършен, човек може да работи. Който не е съвършен, не може да работи. Несъвършеният се труди, а пък онзи, който живее в безпорядъка, той се мъчи. Сега съвършеният само работи. Съвършеният човек е доволен от всичко, нему не му липсва нищо. Той може отвън да е несъвършен, вглъбява се в себе си, че това-онова няма, това-онова не му достига. Съвършеният всичко има. Понеже като има всичко, има един малък излишък и с него иска да създаде един нов свят. Та всичките хора в света искат да създадат нещо. Даже и мравката, и тя иска да създаде нещо. Най-малката клетка, като влезе някъде, и тя създава, и тя почва да образува друга клетка.

Сега три вида условия има: условия, при които хората се мъчат, условия, при които се трудят и условия, при които работят. Има съвършени хора, които са съвършени да направят една мисъл; има хора, които са съвършени да направят едно добро на света.

Много хора искат да знаят в какво се състои животът, какво нещо е животът. Никой не знае какво нещо е животът. То[ѝ] се п[р]оявява – един се мъчи, друг се радва, един плаче, друг скърби, един умира, друг се ражда.

Но във всичките тия прояви, това не е животът. В Евангелието има един стих, дето казва: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго Истиннаго Бога." В какво седи това познание? То не е така лесна работа. Да познаеш цялата Вселена в нейната пълнота, това не е лесна работа. Засега учените хора са дошли да мислят доколкото телескопите са открили; казват, че има 10 милиарда слънца, във всяко слънце има по 12 планети, някои по-големи, някои по-малки, около всяка планета има по 5–6 спътници, такива малки луни като нашата. Ти искаш да знаеш какво е светът? В тия 10 милиарда слънца може да живееш по 1000 години, за да ги изучаваш – във всеки свят би живял по един милиард години. То са сега въображаеми работи.

Колко дълго време се изисква, за да дойдем до едно частично понятие на живота! Някой път мислим какво нещо е животът, задаваме въпроса какво нещо е Господ. Като дойде времето, какво нещо е Господ, ще го знаете. (Учителят показва дясната си ръка.) Когато ме питат какво нещо е Господ, казвам: За всичко ще ме питате, но за това няма да ме питате. Светът страда, че хората питат какво нещо е Господ. „Не вземай името [на] Господа твоего напразно".

Всички сега се бият и разрешават въпроса какво нещо е Господ. Всички тия хора, които измират – 35 милиона хора умират в годината, – кой се грижи за умрелите? Всяка година се раждат 40 милиона хора – кой се грижи за тия хора? Колко насекоми се раждат в годината – кой се грижи за тия [насекоми]? Колко риби се раждат в годината – кой се грижи за тях? Колко говеда се раждат в годината – кой се грижи за тях? Колко треви растат – кой се грижи за тях? Ами за камъните кой се грижи? Ами за нашата Земя, за Слънцето, за Юпитер, за Марс, за Сатурн, за Венера, за Меркурий – кой се грижи за всичките? В природата по-лесно се грижат за големите работи, отколкото за малките. Да задоволиш една малка микроба е много по-мъчно, отколкото един съвършен човек с всичките изисквания. Туй, малкото същество, с какви прибори можеш да го нахраниш? Искаш да му дадеш един обед – как да му дадеш? На каква маса, в каква тенджера да му готвиш яденето, с какви лъжици ще туриш, какви слуги ще му прислужват; отгде ще намериш такива слуги? Много взискателно е това същество, мисъл има в себе си, иска да бъде като някой цар. Много голяма мъчнотия е да се задоволи такова същество.

Мене ми разправяха един анекдот, във Варна било, в турско време. Дошъл някой си виден българин във Варна на гости на друг, на когото майка му била гъркиня. Синът я учил да каже на български на госта: „Аз много се радвам за вашето присъствие в къщи". Учил я, учил я, и вече като запомнила и като дошъл гостът, му казала: „Откъде дойде, да не дойдеш!"

Чуди се той, синът ѝ – толкова я учил и как е могла да каже туй „Откъде дойде, да не дойдеш!“ Като заминал гостът, тя питала сина си: „Хубаво ли го казах?“ Казва ѝ: „Много хубаво го каза.“

Че и ние понякога, като много ни учат, казваме: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ И всички сега казват: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ И сега хората, вместо да благодарят на Бога, казват: „Откъде дойде тази пущина, да не беше дошла!“ Ние не сме виновати за това. Има неща, за които не сме виновати. Минаваш през някоя област, има нещо отвън, но ти не си разположен. Туй неразположение не се дължи на тебе. Отвън е студено, лоши са условията, свиеш се, не си разположен. Външна е причината. Топъл е денят – пак не си разположен. Но все са външни причините. Не трябва да се съ[р]дим, има неща, които ще ги носим. Когато дойде прашният ден, ще го носиш; когато дойде дъждовният ден, ще го носиш; когато дойде студеният ден, ще го носиш; когато дойдат неблагоприятни условия, ще ги носиш. Друго разрешение няма. При тия условия, при които ние живеем, няма никакво разрешение. В Америка минават американците-богаташи в западната част, дето се запалила гората, и тренът минава между тоя [огън] и всички избягали от трена и влезли в езерото. И за да не ги опърли огънят, натургали кал по главата, да не се запалят косите им. И така седели няколко часа в езерото потопени и всички са благодарни, че може да седят във водата, че могат да се избавят, защото иначе ще изгорят в трена.

По някой път казвате: „Защо ми се случи това?“ – Случи се. Ако тия работи не бяха се случили в света, какво щяха да пишат писателите? Ако нямаше тия големите противоречия, как щяха да напишат една драма, един роман, една комедия или една трагедия? Ако животът ставаше тъй, както ние искаме, нямаше да бъде красив. Красотата на живота седи в големите противоречия, които съществуват.

Вас ви е страх от ада, нали така? Че адът, това е сянката на рая. Ти направиш една земя райска, ще туриш сенки наоколо. Без тия сенки никаква картина няма да имаш. Пъкълът, това са сенките на рая. Изпъкват противоречията. В какво седи раят, виждаш. Ако нямаше ад, нямаше и раят да се възприеме. Нашите разбирания за доброто и злото в света, те са частични понятия.

Злото в света е творчески принцип, който е създал света. Злото е създало света. Онази инертна материя, първо злото е било в сила да я обърне, да направи един свят. После дошло доброто, което да работи върху света, да го уреди. Злото беше необходимо, да се създаде светът. Как бихте го създали вие? Вие, които не знаете, много лесно го създавате.

Сега, тази реч, която аз ви говоря днес, ще ви служи за в бъдеще. Ако ме слушате, ще се подмладите, ако не ме слушате, ще остареете. Тъй щото, не ви съжалявам, ако остареете. Ако се подмладите, ще се радвам, че сте ме слушали, а ако остареете, тогава няма да ви съжалявам. Ще се научите, когато умирате, да се влюбите – силата е там. Не като се раждаш, но като умираш да се влюбиш. Който иска да се подмлади, като умира, да се влюби и ще се подмлади. Който умира, като се влюби, ще се подмлади. Ще изучавате всички Божии блага. Който се ражда и не се влюби, той ще остарее, ще има всичките противоречия в живота. Когато се раждаш, да се влюбиш и когато умираш, два пъти да се влюбиш. Първият път като се влюбиш, да се родиш млад. А пък втория път ще се влюбиш, да се освободиш от дряхлявостта на живота.

Казвате: *Любов*. Вие не търсете *Любовта* като забавление. *Любовта* е не само един стимул, но най-великата храна, която се доставя на човека, на човешкия ум. Без *Любов* храна не можеш да доставиш. Без *Любов* храна на сърцето не можеш да доставиш, без *Любов* храна на душата си не можеш да доставиш и без *Любов* храна на духа си не можеш да доставиш. Какво нещо е *Любовта*? Туй, което доставя условия за живота в света. Не така, както сега – за пример, някой, който се е влюбил, го е срам, че се е влюбил. Ти като се влюбиш, ще носиш нещо. Ти като се влюбиш, ще носиш две кошници, две гърнета – ще носиш нещо. Влюбените ходят с празни ръце – не зная каква *Любов* е тази.

Христос носи едно време кръста с *Любов*. Той с *Любов* до края не го носи, за да се научите да обичате. Само до половината път носи кръста, та и ние да го поемем, и ние да поносим – и за нас остави малко работа. Ако беше свършил всичката работа, какво щеше да бъде в света? Половината от физическите страдания остави ние да ги носим. Те са благословение. Какво има да плачем? Аз се чудя на хората.

Една майка, като роди едно дете, се радва. А като умира детето, скърби. Накарай това дете да се влюби. Майката да каже, преди да е заченала детето: „Аз ще те приема в дома си, ако се влюбиш в Господа.“ Като дойде да се роди, да му каже: „Аз ще те родя, ако се влюбиш в Господа, ако не – ще те изпъдя.“ Ето как ще се подмладите. Много обикновени работи говорят хората, те говорят за покаяние, да плачат много малко искат. Ще занесе хубаво малко на Господа, на Света Богородица ще запали една свещ. Много евтино искат да минат. После ще направи едно малко добро, ще даде едно парче хляб, ще даде някоя съдрана риза, ще даде някои съдрани обуща, ще даде 1000–2000 лева. Че си дал две книжки, какво е то? Светът не се нуждае от книжки, от тия каймета. Светът се нуждае от живо

злато в кръвта на хората. Достатъчно е да има сребро, да има достатъчно желязо, да има достатъчно злато, които дават сила, да има достатъчно фосфор, който дава мисъл; светлина да има, която дава сила, и топлина да има.

Досега всички са ви говорили за Любовта. Гледам, писатели има, които говорят. В какво седи Любовта, в какво се проявява Любовта? Кой е първият предмет, с който ти можеш да обичаш някого? Ти обичаш един плод заради съдържанието, което има в себе си. Ти обичаш една книга заради съдържанието, което има в себе си. Ти обичаш една картина заради красивата форма, която има в себе си. Писанието казва: „Възлюбил си Истината в човека." Истината сама по себе си носи два други елемента: тя носи елемента на Любовта и носи елемента на Мъдростта. Истината, това е мощното в света, в което Бог се изявява. По същество Бог е Любов. Но без Истина ние не можем да познаем Бога. Само в Истината можем да познаем какво нещо е Бог и какво нещо е Любовта. И знанието без Истина е непонятно заради нас. Само Истината прави Любовта понятна. Само Истината прави Мъдростта понятна. Що е Истина? Туй, което прави нещата понятни в света, прави ги достъпни [и] приложими в живота. Туй, което изявява самата реалност. Ние, хората, сме сънаследници на тази реалност.

Сега вие как разбирате Истината? Тя не гледа на външната форма на хората. Истината, когато вземе един въглен, направя го диамант. Истината, като намери един камък, направи го драгоценен камък. Истината, като намери мъртвия, оживява го. На страдащия отмахва страданието. Дето влезе Истината, тя урежда света. Този нашият свят ще бъде устроен – тя ще го устрои. Как ще го устрои, тя си знае. Но сегашният свят ще бъде устроен.

Следователно всички онези, които искат да прогресират, те трябва да обичат Истината. Как ще обичат Истината? Ако ти, който си се разтревожил, че си изгубил нещо, като видиш Истината, изведнъж всичко това ще изчезне, забравяш всички свои страдания. Щом дойде Истината при тебе, загубеното ще се върне. Ти като видиш Истината, умрелият баща при тебе ще дойде. Умрялата майка при тебе ще дойде. Умрелият брат при тебе ще дойде, всичко загубено при тебе ще се върне. Какво има да скърбиш? Не само ще се върне, но и с лихвите ще дойде. За какво има тогава да плачеш?

Следователно за в бъдеще ако възлюбите Истината, всички ваши изгубени вещи ще се върнат, всички ваши разрушени чувства ще се върнат и всичко ваше изгубено ще се върне. Ще се върнат при вас всички онези, които ви

обичат и ще видите всички, които ви любят. Какво искате по-хубаво от това, какво искате повече? Ако изгубите Истината, ще изгубите всичко – нищо повече. Светът ще остане неустроен.

Що е безлюбие? Светът, който няма никаква форма, няма никакви възможности, няма никакви условия. Един свят, в който да се мъчиш да направиш нещо, да дигнеш известен товар и да не можеш да го дигнеш. Случвало ли ви се е някой път вечерно време, искаш да се събудиш и не можеш да се събудиш? Някой товар паднал на гърдите и не можеш да го вдигнеш. Благодарение, че в тия сънища имаме някои, които ни обичат и ни помагат.

При мене са идвали мнозина, които казват, че няма кой да ги обича. Аз се чудя на ума на тия хора. Иде някой при мене и казва, че е нещастен. Аз гледам, двама светли ангели вървят с него. Казва: „Нещастен съм.“ Казвам: „Нещастен си, защото двама ангели имаш.“ „Да, да – казва – двама ангели ме мъчат.“ Не съм виждал при никого тъмни ангели, все светли, а те ги виждат тъмни. Защо са тъмни? Единият ангел казва: „Възлюби Господа“, а другият казва: „Не може. Где да го любя?“ Казва: „Възлюби Господа“ – „Няма Го.“ На другата страна му говори постоянно. Той Го отрича. И двамата ангели му говорят, а той отрича. Щом отричаш, страданията идват, идат, идат.

Всичките страдания не са нищо друго, освен отричане на реалността. Дадат ти една хапка хляб – хвърлиш я, казваш: „Аз такава хапка не ям.“ Дадат ти втора – и нея хвърлиш, дадат и трета – и нея хвърлиш. 20, 30, 40, 50 хапки изхвърлиш – как няма да бъдеш гладен? Глътни първата, втората, третата, четвъртата хапка, 10 хапки. Искаш малко, вземеш го, задържиш го. Вземеш втори път, трети път, докато дойдеш до едно съзнание да бъдеш свободен.

Често ме питат: „Где да зная дали ме обича той или не?“ Хубаво, аз ви питам: Как знаете, че някой ви мрази? С чувството, с което познавате, че някой не ви обича, със същото чувство познавате, че ви обича. Защо познавате кой не ви обича, а не познавате кой ви обича?

Помнете закона, че Бог, Който иска да ни обикне, най-първо ще тури едно пречистване, едно генерално пречистване през огъня и при това пречистване ние страдаме. И като те пречисти, ще вложи най-хубавото, което има в Себе Си. Ще вложи Истината в тебе. Никога няма да вложи тази Истина в едно същество омърсено. Ние не искаме да страдаме. Ако страдаме, ще се пречисти нашият съд, в който ще се вложи Истината в живота.

Какво нещо е Истината? Щом помислиш за Истината, щом сърцето ти е чисто, веднага скърбите ще изчезнат. Щом сърцето е нечисто и мислиш за Истината, скърбите остават. Щом остават скърбите, знай, че си нечист. Има някаква нечистота в човека.

При тебе има едно куче на един човек. Не знаеш как да го обичаш. Как ще обичаш човек, кажи ми? На човека ще му дам една хубава книга, а на кучето ще му дам един хубав обед. В какво седи разликата между куче и човек? Кучето е още едно същество, което живее в астралния свят, не е слязло на Земята, но има съвсем илюзорни понятия. Кучето е неоформено. Кучетата два месеца седят в утробата на майка си и може би ще им трябват десетина милиона години, за да се раждат като нас. 10 милиона години, това е една сериозна работа.

Да се създаде едно човешко жилище, това не е лесна работа. В живота са работили ангелите и други напреднали същества, за да дадат формите в света. Когато дошло да се създаде човешката форма, трябвало е и Господ да работи. Знаете ли колко години е работил Господ? Казва там, че в един ден създал Господ човека. Какво значи един Божествен ден? Когато съвременният свят се е създавал, Бог го е създал като е намислил, но колко милиарда години Господ е мислил, докато дойде до едно разрешение как да създаде човека и каква форма да му даде?

Богословците по някой път са много смешни. Питат: „Ти какво мислиш за Христа, ти вярваш ли в Христа?“ Не за какво мисля за Христа, но казвам: „Ти обичаш ли Христа?“ Аз питам: Ти обичаш ли Христа? Преди да се е създавал светът, ние вярвахме. Сега светът е създаден. Любовта е самата реалност, в която я изучаваме. Любовта е наука. Вярата е за непроявения свят. Светът, който се е проявил, не е светът на вярата, но е светът на Любовта. Непроявеният свят е свят на вярата. Проявеният свят, който трябва да изучаваме, е светът на Любовта.

Ако ние не се заемем да изучим този свят на Любовта, ако ние не оценяваме онези, които ни обичат, ако ние не оценяваме онези, които ни любят, какви хора ще бъдем тогава? Ако Бог, Който ни е дал всички условия, ако ангелите, които са работили за нас, ако светиите, които са работили за нас, ако гениите, талантливите и обикновените хора, които са работили за нас, ако всички тях не ценим, какви хора сме? На всички хора, които са работили заради нас, ние сме длъжни да се отплатим. Не да се отплатим, да благодарим. Да благодарим на растенията, на водата, на въздуха, на светлината, на всичко в света. Не изведнъж сега, но и за бъдеще. Благодарение, че ни обичат, ние съществуваме. Благодарение, че Бог ни

обгръща със Своята Любов и като гледа снизходително към нас, се усмихва.

Сега бих ви говорил, но има неща, за които не може да се говори. Защо? – Изопачават се. Толкова години говоря за Любовта, но не знаете колко страдания и мъчения съм изтърпял за тази Любов. Аз виждам голямата неразбранщина, която съществува в този свят, какви изопачени понятия има. Щом кажеш някому, че го обичаш, веднага като попарен седи на страната, като че ли разбойници го гонят. Ако му кажеш, че го мразиш, по те разбира. Щом кажеш, че го обичаш, веднага бяга. Защо? Защото в името на Любовта са вършени всичките престъпления. Любовта е била като покривало, да се вършат престъпления в света. И в религиозно отношение.

В Индия, в един от храмовете – има един анекдот – една от жриците се е влюбила в един жрец. Когато жрицата му казала, че тя го люби, тя го разлюбила. Той се разгневил, излязъл от търпение, че я проклел. Като я проклел, тя станала на змия. Отива един англичанин – един разказ има – един английски лорд, като отишъл в новата епоха, той я благословил и тази жрица добила своята първа форма. Колко хиляди години тя е седяла във формата на една змия? Тогава всички змии не са ли проклети красиви жрици, които са ги проклели и сега тия адепти трябва да дойдат и да си изкажат думата? Какво стана с онази змия, която злоупотреби в рая? Змията имаше ръце и крака. И след като направи престъплението, прокле я Господ и ѝ каза: „По корем ще се влачиш."

Ние живеем в един свят, който е проклет. Този свят е проклет и трябва да се вдигне проклятието. Вие искате в този свят, дето има голямо проклятие, да бъдете щастливи. Затова Писанието казва: нов свят трябва да се създаде, да се премахне проклятието, грехът от света трябва да се вдигне и само така ние ще бъдем свободни. Нашата любов не е в състояние да вдигне това проклятие. Следователно, за да се вдигне проклятието, съвършени трябва да бъдем. Само при съвършените същества може да се дигне това проклятие. То е най-нечистата материя, която съществува в света. Тя е турена, за да се организира. „Проклет" какво значи? „Клет" значи клетка, в която е турено нещо, ограничено е, трябва да го извадят из клетката. То са най-лошите условия, неразбраните условия. Сега ние живеем в един свят, дето Любовта е неразбрана и не може тази Любов да ни освободи.

Та казвам: Иде на помощ Истината, да ни освободи от миналото робство на света. Как се е заробил светът, нас това не ни интересува, но как ще се освободи светът? Няма по-хубаво нещо човек да живее в Истината. Няма по-хубаво нещо думите да имат само едно значение. Което говориш, да

има едно значение. Когато казваш „милост“, да знаеш какво значи милост. Когато казваш „Правда“, да знаеш какво значи Правда. Когато казваш „Доброта“, да знаеш какво значи Доброта.

Казвам: Ако вие повярвате това, най-малко за 10 години ще се подмладите. Ако следующия месец ви проповядвам и пак повярвате, още 10 години ще се подмладите. Три пъти като ви говоря, който е на 60 години, ще стане на 30. Четири пъти като ви проповядвам, ще станете на 20 години. Може да станете на 10 години после. Защо трябва да умирате, да се минат 45 години и пак ще станете малко бръмбарче, да се увеличавате и пак ще станете човек? Сега тамън сте порасли, да не губите съзнание, изведнъж да се подмладите.

Който не се влюби, не може да се подмлади. Що значи Любов? Любов значи да родиш Истината. За да родиш Истината, трябва да се влюбиш. Единственото нещо е да се влюбиш в Любовта и да родиш Истината. Като родиш Истината, тя ще ти даде възможност човек да станеш. Човек, който се е влюбил в Любовта, родил се е в Истината, възпитан е от Мъдростта, той е човек. Що е човек? Това е човек според мене.

Вие ще попитате: „Това вярно ли е?“ Аз казвам: Вярно е. Вярно ли е, че вие сте такива, каквито сте? Вярно ли е, че вие сте стари? Вярно е. Вярно ли е, че някои сте млади? Вярно е. Щом сте стари, какво означава? Ако сте недоволни, зная какво е старост. Ако деца сте недоволни, зная, млади сте. Ако сте възрастни недоволни, зная защо сте недоволни. Зная защо детето е недоволно, зная защо възрастният е недоволен. Ако е доволен възрастният, пак зная защо е доволен. Детето, като няма кого да обича, е недоволно. Ако оставите едно дете само, то е недоволно. Дайте му другарче, да видите как знае да обича децата. Виждал съм едно малко дете да носи друго. Едно дете, като намери друго по-малко, носи го. Малкото дете разбира, че онова е по-малко и е готово да му услужи. Да видите децата как знаят да се докарват! Учудвал съм се на тях. Голяма деликатност имат и как знаят само да поглеждат! Ако е някой голям, няма такава деликатност.

Да се отнесем с човешката душа, изисква се голяма деликатност. Човешката душа не мяза на тялото. Колко деликатни трябва да бъдем с душата, която е излязла от Бога! Спрямо своята душа и спрямо душата на окръжаващите трябва да бъдем деликатни. Туй ни липсва. Липсва ни, понеже сме изгубили нещо от това дете. Имаме желание да знаем, но не знаем как.

За пример, някой иска да пее, но някой път ухото е тъпо, не може да схване ония нежните трептения, мъчи се. Най-първо трябва да стане

отзивчив в слуха, да схваща тия вълни – първото нещо. Ние се оглеждаме в огледалото. Най-първо се виждаме красив. Направи един опит. След 2–3 месеца се огледай в огледалото и ако се видиш стар, скрий огледалото. Започни да мислиш, че си млад и ще мислиш дотогава, докато дойдеш до положението, че каквото мислиш, като се огледаш в огледалото, да го видиш. Ако мислиш, че си красив, а огледалото показва, че си грозен, не си познал какво нещо е Истината.

Преди години дойде при мене един човек, загазил в материалните работи – цяла грозотия. Казвам: Огледай се – лицето погрозняло, очите хлътнали, жълт цвят има. Давам му една почетна сума в ръцете, давам му пак да се огледа. Казва: „Измених се." Веднага се усмихна, весел стана, очите изглеждат изпъкнали. Като се усъмни човек, пак лицето му потъмнее, той мисли: „Какъв ли е краят?" Казвам: „Аз ти давам един опит."

Онова, което Бог прави, ония блага, които Бог ни дава, да оценяваме. Да оценяваме светлината, въздуха, храната, всички хора, които ни обичат да оценяваме. Аз какво съм направил? Нищо не съм направил. Те са залъгалки. Най-лесното на вас казвам, другото благо лесно идва. Не се самозаблуждавайте с външните блага, с 5–6000, 20 000 или 100 000 – те ще дойдат сами по себе си, те са на ваше разположение. Важното в света е да бъде будно съзнанието ви за Истината, да влезете в съприкосновение с нея. Тя е като изгряващото Слънце. Да имаш всичките възможности и да оцениш в себе си какво нещо е Божественият свят.

Какво е новото разбиране? Хубави са тия работи. Миналото е на наше разположение. Ние трябва да бъдем готови за новото, което иде в света. Кое е това новото? То е новият живот, който иде в света.

Иде вече безсмъртието – един живот, без да умира човек. За в бъдеще хората няма да умират както сега, да ги пренасят с катафалки, да плачат. Той както се е родил, когато умира, ще се стопи. Като умира човек, ще повика приятелите си, ще се ръкува и ще замине, ще се разпръсне. Гробове няма да има. Ще каже: „След години пак ще се върна." Кое е по-хубаво: на гробища ли да ходиш или без гробища да бъде? Да ги горим ли или ида ги заравяме в земята? За в бъдеще лесно ще се лекуват хората. Страдаш от някаква болест – ще направиш услуга на някоя череша. Може да донесеш от Витоша 4–5 кофи вода и тогава ревматизмът от крака ти ще изчезне. Или боли те гръбнакът – 4–5 кофи от Витоша ще донесеш и ще изчезне болестта. На болестта Витоша лечебно действа.

Сега аз не искам да ви питам как сте разбрали, но как ще приложите. Не как говорите френски език, английски език, турски език. Аз съм слушал

англичани, французи, германци, китайци съм слушал, японци, руси съм слушал. Има много неща в произношението.

Сега ще ви приведа примера за ония светии, които се събрали на едно място и всеки показвал кой как вярва, кой как обича Господа. Един казал: „Аз нищо не мога да ви кажа.“ Той взел един камък, стиснал го и от камъка отдолу излязла вода, а отгоре – огън. Другите разправяли колко обичат Господа, всичко знаели, но като стиснали камъка, не могли да изкарат нито вода, нито огън. Казват: „Тия работи не сме научили.“ А онзи светия казва: „Това, което вие говорите, аз не съм научил, но аз съм научил да стискам камъка и да излиза вода отдолу, и който е жаден, може да вземе вода и да си напълни чашата. Който няма огън, като стисне камъка, запаля си огъня.“ Онези говорят, нито вода, нито огън има.

Казвам: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“ Най-първо не се стремете да стискате камъка, най-първо стиснете един лимон и като стиснете лимона, да опитате дали сила имате. Вижте колко капки са капнали. Стиснете портокал, стиснете ябълка, стиснете слива и вижте колко сок са пуснали. Ако сте от тези, които обичате Истината, като хванеш една малка слива, цяла чаша сок ще напълниш. Дотогава, докогато няколко капки има само, вие сте далеч от Истината. Щом се напълни чашата от една малка слива, вие сте близо до Истината.

Ако не можеш да хванеш едно страдание и като го стиснеш, отдолу да излезе радост и отгоре да излезе светлина, ти си далеч от Истината. Като стиснеш един камък, жаден си, да потече вода, и отгоре да излезе светлина, да можеш да четеш. Има хора в света, които нямат нашите лампи и като влязат в къщите си, главите им светят. Виждаш, светлина има, но тази светлина излиза от неговата глава. Този човек като влезе, цялата къща е осветена. Но тази светлина излиза от самия него. Той като излезе, къщата се помрачава. Влезе, и цялата къща светне. Не е ли същото със Слънцето? Като се яви Слънцето, едно малко кълбо се движи и цялото пространство, всичко е осветено. То като залезе, всичко става мрачно. Слънцето докато е тук на Земята, докато го виждаме, всичко е светло. Щом като залезе на запад, веднага цялата къща потъмнява.

Казвам: Един ден ние трябва да бъдем като Слънцето. Писанието казва: „Господ ще ни бъде слънце.“ Пък и ние трябва да станем слънца за страдащите. Като дойдем до тях, да озарим техния свят. Трябват ни слънца на новата Любов, на Истината, която ще ви направи свободни и господари на живота. Да служим на Бога тъй, както Той обича.

Радвайте се на три неща: Радвайте се на всеки човек, на когото умът

работи, радвайте се на всеки човек, на когото сърцето работи, радвайте се на всеки човек, на когото душата работи.

Тайна молитва

6-а беседа, държана от Учителя
на 1.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_11_01 Да направим човека
утринно слово

ДА НАПРАВИМ ЧОВЕКА

„Добрата молитва“

Ще прочета първа глава от Битието. Прочетете от първи до двайсети стих.

Когато Мойсей е писал за звездите, много ограничени понятия са имали хората. Мислили са ги като малки светила, поставени в небето. Прочетете главата до края.

„Духът Божи“

Един малък превод, направен от онова, което е било едно време. Някои от вас четете Библията. Имате една история, написана във вас, много по-голяма от тази, написана в книгата. Тази история е с всички картини, които, ако се турят на кино, ще бъдат нещо чудесно, ще видите как е станал светът. Може би за в бъдеще това ще стане. Сегашните хора се образуват по същия начин, по който е създаден светът. Вие седите някой път, имате известно неразположение, не знаете причината на неразположението. Какво е било положението, когато Бог е създал небето и земята? Земята е била неустроена и Духът Божи се носел по повърхността. Какво е било на Духа Божи в този неустроен свят? Земята е била покрита само с мъгли, с вода, с пари, с огън. Имало борба между водата и огъня за първенство кой да бъде пръв: огънят ли да бъде пръв, или водата да бъде първа. Голяма борба е имало. Огънят запали нещо, водата го изгаси. Водата изгаси, огънят го запали. Представете си децата, които хвърлят топките – едното хвърля топката, другото я хване, и пак хвърли назад. Тази топка ходи от ръка на ръка. Най-интересното е, че сегашните хора не знаят сега защо са създадени. Защо Бог създаде човека? Бог защо го е създал, е едно, но ние защо сме се проявили в света и каква роля имаме сега? Когато се появяват някои артисти на сцената, каква е ролята? Мислите ли, че в една драма или една трагедия, или една комедия, ролите, които артистите играят, не са еднакви? В какво се отличава една комедия? В комедията нещата не са такива, каквито са представени, значи се представят в една смешна форма. Комедията представя човека много учен. В сравнение със създанието той едва е изучил азбуката. Евреинът, като научи двайсет и две букви, мисли, че много е научил, а един българин ще изучи трийсет букви. Едно време бяха четирийсет, съкратиха ги. Видяха, че е доста трудно – извадиха десет, останаха трийсет. Аз например

едно време се чудех как да пиша на български. И тъй, както аз пишех преди четирийсет години, днес така пишат хората. Казваха ми: „Не пишеш право.“ Днес както пишат, тогава аз пишех право. Аз никога не пишех ..., друга буква тургах на мястото. Пък и „ери“ не пишех, туй „ери“ се чудех къде да го турна и пишех едно „и“. Съображенията ми бяха, че ако аз бях научил тъй право писането, след време, като се измени, ще ми бъде трудно. Сега да оставим това.

Какво е предназначението на човека? Какво е предназначението на устата? Какви функции има устата? Първата е като един главен вход на физическия свят, че всяко нещо трябва да мине през вратата на устата. Там има трийсет и двама професори, които чакат. Туй е митница, в което се разгръщат куфарите на всички, които влизат, да не би нещо да мине без мито. Тия трийсет и двама професори дъвчат храната, пък има един друг професор – капелмайстор, който дава тон, обръща на една и на друга страна, разглежда всички неща и дава разрешение да влязат в човешкия свят. Като влязат, най-първо, трябва да се запознаят с десет милиона работници, които са доста учени. Всеки един от тях ще вземе от багажа на тоя, който влиза, ще му услужи. Десет милиона ще тръгнат след него да носят багажа. Голяма чест правят те, цял един ескорт. Някои казват: „Без ядене не може ли?“ Нека направят опит. Видни адепти светии са се мъчили да постят. Христос четирийсет дни прекара без хляб, четирийсет дни пости и на четирийсетия ден огладня. Като огладня, дойде изкушението. Някои казват: „Без хляб не може.“ Онзи казва на Христа: „Не може ли да направиш тия камъни на хляб?“ Какво щеше да бъде нашето състояние, ако можем да направим камъните на хляб? Учените хора сега яйца правят. Имаме яйца, снесени от кокошки, и имаме яйца, направени от учени хора. Имаме мляко, направено от крави, и имаме изкуствено мляко. Едно време говориха, че ще има малки пилюли. Ще вземат едно пилюлче и ще се нахраниш. Много лесно ще носиш в чантата тия пилюли, но не зная дали човек с пилюлчета може да живее. Във всяка една храна има складирана известна Божествена енергия. Въпросът не е тъй, както учените хора го разглеждат. Много сложен е въпросът. Онази енергия, която се складира в човека, иде от разни области. В цялата храна основните елементи са така, както са в музиката. В музиката имаме седем тона, след това имаме седем повишения и седем понижения. Без тия елементи който и да е писател, без музика нищо не може да направи. Това е азбуката на музиката. Не можеш да нотираш една песен без тях. Но един тон може да се разглежда от статическо положение. Всеки един тон има ред трептения. Да кажем, вземете един тон от двеста и петдесет трептения. На някои трептенията са четни, някои са нечетни. Четните са женски, нечетните са мъжки. Вие какво ще разберете от това? Какво разбирате от думата мъж? Под думата мъж разбирате човек с мустаци, а под думата жена разбирате

без мустаци. Под думата жена разбирате същество с дълги коси, може да е чак до петите, а под мъж разбирате човек с къси коси. Ако вземете в лъвовете, мъжкият има грива, а женският няма грива. Доста дълга е гривата на лъва.

Сега, като слушате това, казвате: „Това са минали работи, нас не ни интересуват. Нуждаем се от сегашния живот.“ В какво седи сегашният живот? Може да разделим живота на четири епохи: една епоха, която представя детинството – пролетта на живота; една епоха, която представя лятото, дето плодовете зреят; трета епоха, в която плодовете се събират, и четвърта епоха, в която нещата се складират. Всички тия епохи в умерените пояси съществуват. На екватора имате почти две само епохи: имате крайно топло време и студено време. Вечерно време може да замръзне, деня имате 50–60 градуса топлина. Щом идете на полюсите, там имате един ден от шест месеца и една нощ от шест месеца. Ако хората биха живели на полюса, не зная каква култура биха имали. Много мъчно е да бъдете вегетарианци там, всички същества на полюса са месоядци. Човек не е създаден при най-благоприятните условия. Както е писано в Библията, той е създаден на екватора, гдето има изобилно плодове, и може да бъде вегетарианец.

Вегетарианството започва с женския елемент. Преди да е бил организиран светът, тъй както е създаден първоначално, мъжкият елемент е бил неустроен. Тъй неустроен е мъжът. Бог е започнал да организира света с мекия елемент. В създаването на света се създава женският елемент. Когато светът се устрои добре, хората нито мъже ще бъдат, нито жени ще бъдат. Мъжът представя външния образ, външния образ на света, а жената представя вътрешния образ на света. Мислите ли, че когато Бог е създал света, и земята е била неустроена? Мислите ли, че животът в Бога не е бил хармоничен? Значи Бог създал света в един свят, който е вечен в Него. Целият свят е създаден по образ. По някой път мнозина от вас се намирате в трудно положение. По някой път вашият живот е труден, мъчен – нямате храна, ябълки няма, круши няма, череши няма, сливи няма. Какво ще правите? Като няма, влезете в курника, хванете една кокошка, считате, че тя е виновна. Тя кряка, моли се, но вие я извадите навънка и с брадвата ѝ отрязвате главата. Казвате, че тази глава, която Бог ѝ е създал, не струва, безпредметна е и че без глава може. Отсечете главата на тази кокошка, изядете нейното тяло. Но въпросът не се свършва само с една кокошка. На другия ден срещнете някое агне, някое теле, някоя риба и започвате да изучавате тях. После започвате да изучавате характера на рибите: коя риба е по-прясна, по-хубава, по-доброкачествена, изучавате как трябва да се готви рибата, да се опече хубаво и отгоре един стиснат лимон, ще я полееш с малко зехтин. Сега, като ме слушате, искате сериозни работи да

ви говоря. Религиозните хора искат някой път да им се говорят много сериозни работи.

Аз често съм питал ясновидци в онзи свят какво те виждат. Една ясновидка ми казваше: „Аз виждам мъртвите наредени на маси. Всички седят сериозни. На масите наредено ядене – всичко, каквото е изпратено от този свят – но те нищо не бутат, седят и само гледат.“ Аз не ѝ казвам, че не е така, тъй като тя мисли: тъй е – тъй вижда, тъй казва. Че ако ида на халите, ще видя наредени неща, седи търговецът и чака, чака да продаде.

Имаше един дядо Димитър от Сливен, наричам го сливенския светия. Имаше правилно лице, имаше около осемдесет–осемдесет и пет години. Носи една торба и в торбата сушени сливи, череши, беше вегетарианец. Питам го: ти как виждаш оня свят? Той ми приведе един анекдот от своя живот, казва: „Аз бях в един манастир и като живях доста години, скъсах доста цървули. Един ден давам скъсаните цървули на друг калугерин, услужих му. Зарадвах се, че можах да направя едно добро – да дам скъсани цървули на друг калугерин. Една вечер сънувам, че съм на оня свят. Наредени хора на масите, пред всичките хубави чинии, насипано ядене, и всички започват да ядат. А само пред себе си виждам сложени скъсани цървули на масата. Казвам: „Как, в тоя свят цървули, турени на масата, че аз не ям цървули.“ Казват: „Това си пратил в оня свят, това ти си дал.“ Като се събудих, казах си: сега вече скъсани цървули няма да давам, но хубави неща ще давам, че като ида в оня свят, да имам. Още веднъж не искам в скъсани цървули да ми турят да ям. Аз не ядох там, напуснах масата. Видях всичките хора хубаво облечени и като погледнах, казах: „Тука не е за мене, върнах се.“ И както го виждах, той носеше хубаво ядене в торбата. Той ми казва: „И друго зная, повече зная, но него няма да ти кажа.“

Аз да ви кажа: като идете в оня свят, ще видите, че каквото сте мислили, върви отподире ви. Като се обърнете, ще видите всичко, каквото сте мислили, всичко, каквото сте направили, върви отподире ви. Ще видите кокошки без глави, агнета без глави, одрани, всички вървят и казват: „Главата ми дай, крака ми дай.“ Всяко търси нещо. Гледаш, някоя гъска тръгнала подире ти, някой краден вол. Ще видиш какво ли не. Ако си убил двайсет–трийсет души, всичките тръгнали подир тебе, търсят те всички. Някой мъж, като иде в онзи свят, ще види четирийсет–петдесет жени подир себе си. Някъде пък ще видите четирийсет–петдесет мъже подир една жена. Това е неустроената земя, гдето казва Писанието, че земята не била устроена. Ще видите страшни работи, и вие ще пожелаете да се върнете на земята. Ще кажете: „Още веднъж на земята не ходя.“ Да допуснем, че ти си дал двайсет–трийсет съдрани дрехи и погледнеш – тези, които взели съдраните дрехи, вървят подир тебе и казват: „Нямаш ли

нови?“ Те пак просят. Те носят съдраните дрехи, и нови искат. В оня свят няма магазини, отгдето да си купят дрехите, откъде ще ги вземеш? Ако речеш да облечеш голите хора, пак трябва да се върнеш на земята. Казвам, сега ще пренесем този духовен свят, светът, който става у нас. По някой път вие искате да видите оня свят. Можете да го видите, не е мъчно. Ако очистите ума си, сърцето си, душата си, ще имате ясна представа за онзи духовен свят, или за истинския свят, какъв трябва да бъде. Какво по-хубаво нещо в света, да превържеш раните на един човек? Какво по-хубаво нещо, едно дете, което е ядено от хиляди въшки, да вземеш да го освободиш от тях? Тия безполезни мисли, които ни безпокоят, те са въшки. Има въшки, пичинета и гниди. Аз съм гледал тия, които имат въшки и гниди по космите, как с гребена искат да изкарат гнидите навън. Има бели въшки, има и черни въшки. Белите въшки живеят под мишниците, черните въшки живеят в главата. И ние, съвременните хора, как трябва да се освободим от тези въшки?

Вие се оплаквате от въшките, но не знаете, че проказата може да се лекува с въшки. Сифилисът може да се лекува с въшки и бълхи. Казвате: „Как се лекува?“ Ще турнеш въшките да се навъдят. Ако имаш проказа, турни въшките да попъплят свободно, и те ще те излекуват. Те ще нападнат проказата и ще започнат да я ядат. Сега ще ме запитате: „За колко време?“ Аз често съм запитвал въшките, и те казват: „Нас Господ не ни е създал, но хората ни създадоха.“ Въшките и бълхите казват, че тия дрехи, които имат, не ги е създал Господ, но хората им ги създадоха. „Обраха ни тия дрехи, които Бог ни е създал, и ни турнаха в тия – бедните, да живеем, че станахме посмешище. Гдето ни видят, гребена веднага и смъртно наказание ни налагат: в огъня ни изгарят.“ Бълхите казват: „Нас ни гонят постоянно.“ Казвам им: „Защо живеете в хората?“ „Обичаме ги, влюбени сме в тях. Трепери ни сърцето за тях. Като стъпи крачето ни в човешката глава, то е царството божие, като ни смъкнат от човешката глава, то е адът. За нас е щастие да се качим на една глава.“ Тъй говорят въшките. А пък бълхите казват: „За нас е много приятно, като влезем и целунем човешкото тяло под мишницата. Като помръдва човек, много ни е приятно туй движение, което правят мъже и жени.“ Та казвам, туй е само по отношение на физическото тяло, което имаме. Често пазим физическото тяло, но не пазим другите облекла, с които човек е облечен, тялото на неговата душа не пазим. Сърцето има тяло.

Та казвам, човек не е само в туй тяло, дето живее. Човек е онзи, който е облечен в тяло на духа си, в тяло на душата си и на човешкия ум. Три тела има, в които човек живее. Те съставят ценното в живота. Тялото, с което живеем на земята, то е като водолаз, който влиза в морето. Водолазът, след като намери изгубените вещи, освобождава се от туй тяло на водолаз, то не

е вече необходимо. Щом влезете в същинското тяло на човека, ако вие разбирате неговите закони, преспокойно може да се движите, да идете до месечината, до слънцето, до коя да е далечна планета. Може да се разхождате свободно, няма да имате никаква мъчнотия. Може да минавате през пространството.

Мен ми разправяше един ясновидец: „Молех се дълго време да ми покаже Господ какъв е смисълът на живота. Една вечер сънувах, дойде едно същество, задигна ме нагоре в пространството и пътувахме дълго време." Този ясновидец е от Шумен и той си казва: „Къде ме носи този, тук не е още за мене? Върнах се и втори път не искам да ходим в пространството горе." Той не е видял едно пространство, пълно с живот и красота. Той е видял външната страна като един, който пътува с аероплан четири хиляди, пет хиляди или десет хиляди метра над земята, не се вижда релефът на земята и не е така красива. От такава височина като я гледате, ще видите малки точици.

Та казвам, тепърва трябва да почнете да се организирате. Когато говоря за любовта, разбирам, че тепърва светът ще се организира. Бог сега организира света, създава се един нов свят. Досега светът, в който живеем, е неустроен. Животът на небето и на земята не е устроен. Тепърва се строи ново небе и нова земя. Тепърва трябва да се устрои човешкият ум в една нова фаза, да се устрои човешкото сърце и човешкото тяло. Сега как ще обясните: един просяк идва и вие му давате един лев? Защо именно му давате един лев, той от пари не се нуждае? Сега ние искаме все пари да имаме, това е един изкуствен живот. Ние се нуждаем повече от светлина, нуждаем се от въздух, нуждаем се от вода, нуждаем се от храна.

Казвам, за да може вие да живеете на земята, непременно трябва някой да ви обича. По какво се показва обичта? Когато обичаме някого, ние се грижим за него. Един учител, който обича учениците си, предава им много добре. Един музикант, който обича публиката, свири много хубаво, който не ги обича, свири обикновени работи. Един художник, който те обича, ще гледа да те нарисува най-добре. Този, който не те обича, няма да види важните линии, той ни най-малко няма да види това, което ти виждаш. Художникът те е нарисувал, но ти сам не си доволен от рисунката, той не е турил същинските работи. Той трябва да те нарисува така, щото образът да показва, че ти си разумен. На второ място, да тури, че ти си добър и, на трето място, да тури, че ти си силен човек. Каквото казваш, можеш да го направиш. Гледам, някой път някоя картина има една черта разумна, но доброто го няма. Някъде виждам само доброто, но разумността я няма, на трето място, силата липсва. Ако човек в себе си не представя – главата му не представя разумността, ако неговите гърди не представят добротата и

ако цялото тяло не представя в движението силата, този човек не е на мястото си. Като върви човек, да видиш, че в него има скрита Божествена сила. Като гледаш раменете, да видиш, че има доброта. Раменете показват дали човек има доброта. Мислите ли, че онзи, прегърбеният, човек е добър? Прегърбеният човек отива към материализъм. Мислите ли, човек, като върви, защо носи главата си на лявата или на дясната страна? Защо някои хора носят главата си на лявата страна? Може би някои учени хора да кажат, че лявото полушарие е по-тежко, затуй си носи главата на лявата страна. На някои дясното полушарие е по-тежко, затуй си носи главата на дясната страна. На някой главата е наклонена напред, главата отпред е по-тежка. На някои главата е наведена отзад, отзад е по-тежка. Единственото нещо, което накарало хората да се издигнат на два крака: понеже в животните, когато в предната част мозъкът станал по-тежък, заставил е тия животни да се изправят на два крака, да запазят равновесие, защото мъчно можели да носят главата си, много тежка била.

Та казвам, при сегашния живот разумност трябва. Човешката глава трябва да е под контрола на разумността, а пък човешките рамене и ръце трябва да бъдат под контрола на неговата доброта. Цялото тяло е под онази разумна сила, която човек носи в себе си.

Казваме: къде е Господ? Господ е в делата само които са направени. Казва: „Потърсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви помогна, и ще ви прославя.“ Не казва: „Потърсете Ме в ден радостен, и Аз ще ви помогна.“ Казва: „Потърсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви помогна, и ще ви прославя.“ Ние, които скърбим, казваме: защо е тази скръб? Да намерим Господа. Господ, като си скръбен, ще те приеме. Ако не си скръбен, никъде няма да те приеме. Щом си скръбен, на работа те назначава, щом не си скръбен, на никаква работа не може да те назначи. Радостните и весели хора се разхождат от едно място на друго. Скръбните са готови за работа, за учители, за художници, за музиканти. Скръбта е, която създава красивите неща в света. Всички вие мислите: „Не може ли без скръб?“ Благодарение на скърбите на майките и бащите синът и дъщерята ходят радостни и весели. Ако майката не беше страдала, какво щеше да бъде? Благодарение на времето, което един художник полага, той създава една картина, нарисува я. Ако не беше се лишил от известни удоволствия, тази картина никога нямаше да стане.

Това, което носим в себе си: хубавите мисли, хубавите желания, както тялото е устроено, и благодарение на ония скърби, през които сме минали, цялата история, през която човек е минал, историята още наполовина е завършена. Най-първо, ние трябва да знаем как да облечем своята мисъл. Не е лесно да облечеш своите мисли с най-хубавите дрехи. Цяла наука е да

облечеш една своя мисъл, да я облечеш, че мисълта да е доволна. Цяла наука е да облечеш желанията си. Като се облекат, те са нещо реално. Най-после, да облечеш всичките постъпки, че ти да си доволен. Като погледнеш, да ги видиш – твоите мисли, твоите желания и твоите постъпки, всичките усмихнати – цял един свят, като дървета, които са израснали и са окичени с плодове и цветове, и от всички да излиза един аромат.

Казват: „Много сме благодарни, че създадохме този хубавия, красивия свят, в който живеем." Вие търсете една градина на един добър човек, да влезете в нея. Тази градина е важна. Вие трябва да имате една градина, че като поканите някого, да го посрещнат вашите мисли, вашите желания и вашите постъпки. Той, като походи във вас, да каже: „Ето един устроен свят." Та вие сте в оня свят. Та в оня свят ясновидецът видял, че всичките седят, никой не говори, в размишление е. Сезон е, когато в небето настава тишина. То е най-тържественото. То се случило в такова време, когато видял тържествено да принасят молитвите към Бога и благодарят. После пак започва онзи хармоничен живот. По някой път вашите страдания, вашите скърби отиват в духовния свят, и те поглеждат. Тогава невидимият свят показва любовта си. Когато някои от вас много страдате, те слизат да ви помагат. Най-хубавите времена за вас са били, когато след всяко голямо страдание слиза някой от невидимия свят, който ви обича, и ще ви прегърне, ще ви целуне, вътрешно ще каже: „Не бой се!" Има една ангелска дреха за вас, ще я донесе и ще си замине. Като замине туй същество, казваш: „Каква илюзия!" Погледнеш, пак скърбиш, пък поплачеш. Пък слезе някое друго същество. Вие, ако сте гладни, как бихте помилвали една кокошка?

Аз съм привеждал този анекдот. Ще ви го приведа само да сравните положението, в което ние, съвременните хора, се намираме. Един лъв, като ходил да си търси храна, попаднал с двата крака в един капан. Седял три дни гладен. Минават други лъвове, моли ги да му помогнат. Те му казват: „Прегризи си крака." „Как да си прегриза?" „Не може да те освободим." Минавали говеда. И тях молил, но те му казвали: „Ние не искаме да имаме работа с тебе, знаем твоя характер." Всички животни се изсвървели, и той все искал да го освободят. Минава човекът, и той започва да му се моли: „Ти поне по Бога си направен, освободи ме." Казва: „Непочтено се отнасяш. Ако те освободя, ще се нахвърлиш отгоре ми." „Покажи човещината си, ще си изменя характера, честна дума ти давам. Ще ти благодаря в света всякога." Човекът бил добър, отишъл при капана, натиснал с крака си и му освободил крака. Тръгнали двамата. Лъвът поразтърсил си козината, подвижил се. Вървели ден, два и на третия лъвът казва: „Три дни гладувам, ще умра гладен. Направи едно добро, освободи

ме. Сега пожертвай се заради мене. Другояче защо ми е такова добро? Ти да ме ядеш нямаш нужда от мене. Аз имам нужда от тебе, ти си доста угоеничък.“ Човекът се намерил в чудо, казва: „Нека тръгнем и питаме трима души, че ако няма признателност за направеното добро, ще се пожертвам.“ Мислел си човекът в себе си: „Аз да се избавя отсега, втори път не освобождавам лъва.“ Срещат едно куче и го питат: „Има ли признателност за направено добро?“ „Няма. Аз бях младо куче и господарят ходеше с мене на лов. Сега, като остарях, ме изпъди и ще се мре тук. Значи няма признателност.“ След известно време срещат един стар кон и казват: „Има ли признателност за направено добро?“ „Няма, казва, те са празни приказки.“ Най-после срещат лисицата, питали и нея има ли признателност. Тя казва: „Не разбирам този въпрос. Аз трябва да съм на мястото, да проуча делото. Аз не зная как е направено доброто на лъва. Да идем да видим как ти е направено доброто.“ Връщат се лъвът, човекът и лисицата. Пита лисицата: „Как беше?“ Лъвът казва, че бил в този капан и този човек ме освободи. „Я направи пак, да видим как те е освободил.“ Той отворил капана, туря си лъвът краката, пуснали капана и пак се затворили краката на лъва. Казва лисицата на човека: „Я си върви по пътя, остави го, нека седи в капана.“

Сега ще кажете: „Какво означава?“ Това е злото в хората, което Господ турил в капан, и вие не го пущайте на свобода. Нека седи затворено. Едно желание, което имаш, ако туй желание го пуснеш, то ще те изяде, нищо повече. Всички лоши желания, всички лоши мисли изядат хубавите. Всичките добри желания, всичките добри мисли, всичките добри постъпки – те съграждат хората. Правото в света, разумното в света, силното в света е туй, което гради. Онова, което руши, вие не се занимавайте с него. Дойде в тебе едно неразположение, то е една мисъл, която руши. И когато ние работим по закона на разумното, по закона на доброто и по закона на силата, които съществуват в света, Бог ни благославя всякога. Бог изисква от нас ние да бъдем разумни, да бъдем добри, и не само статически. Един ден от нашите мисли трябва да излиза ухание, от нашите чувства да излиза ухание и ние сами да бъдем доволни от себе си.

Писанието казва, че видя Бог, което направи, че е добро. Бог извади нещо от Себе Си, вложи дихание в човека. Туй дихание излезе от Бога. Ние, хората, трябва да оправдаем свободата, която Бог ни е дал. Гледам Божествения свят и по образа на този Божествен свят Той създаде света вътре в Себе Си. Не само да се възхищаваме от красотата на другите хора, но красотата на другите хора трябва да бъде поощрение и на нас, да бъдем красиви. Не трябва да се възхищаваме, че някои хора са разумни. Ние трябва да станем разумни. Не трябва само да се възхищаваме на доброто

на другите хора. И ние трябва да имаме доброто. Не трябва само да се възхищаваме от силата на другите хора. И ние трябва да бъдем силни. Трябва да станем разумни, да развием разумността, която Бог ни е дал, да развием добротата, която Бог е вложил в нас, и да развием силата, която Бог е вложил. Трябва да се проучва не само физическият свят, който представя сегашното тяло, в което живеем, но се представя и духовният, и Божественият свят. Тия – последните, тела сега се организират. Може да кажем, че сега се организира духовното тяло на човека.

Туй е, дето Христос казва: „Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Небесно." Роденият от плътта плът е. Роденият от Духа Дух е. Сега сте родени по плът, за в бъдеще ще се родите по Дух. Онова, което ще се роди по Дух, ще бъде красиво, няма да бъде временно. Минаваме от един временен порядък в един вечен порядък. Минаваме от един безпорядък към един порядък.

Христос казва: „Единственият път, по който може да се създаде, това са три неща." Казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Или казано другояче: Аз съм разумността, Аз съм добротата, Аз съм силата в света. Сега, за да те назначат учител, ако не си разумен, ако не си добър и ако не си силен, учител не може да бъдеш. Искаш да бъдеш господар. Ако не си разумен, ако не си добър, ако не си силен, господар не можеш да бъдеш. Искаш слуга да бъдеш. Ако не си умен, ако не си добър, ако не си силен, слуга не можеш да бъдеш. В Божествения свят, за да вземеш най-малката работа, трябва да бъдеш разумен, добър и силен. С тях можеш да вършиш работата.

Да кажем: как вие представяте учението Христово? Досега две хиляди години се оплаквате, че Христос е пострадал. Не е там въпросът. То е учението до възкресението на Христа. Проповядваме този живот, когато на Христа било мъчно да живее. Христос казва: „Докога ще ви търпя?" Казано на наш език: дотегна Ми да живея между тия хора. След възкресението среща апостол Павел, който Го гонеше, и му казва: „Павле, защо Ме гониш?" Че майката, която не знае да възпитава децата си, Христос не е влязъл да ѝ каже: „Защо Ме гониш? Ти биеш децата. Какво искаш от тия деца? Какво искаш от Мене?" Ти се отнасяш недобре със слугата си. Христос ще дойде, ще ти каже: „Защо не се отнасяш добре със слугата си? Какво искаш от Мене? Защо Ме гониш?" И в господаря е Христос, и в слугата е Христос, и в майката е Христос, и в бащата е Христос, и във възлюбления е Христос. Навсякъде е Христос, и ще те попита: „Защо Ме гониш?" Не искам да направя услуга на един човек, аз не го обичам. Когато го обичам, готов съм да направя доброто. Когато не обичам, не съм готов. Не само от господаря трябва да има обич, но и слугата, и той трябва да

обича. И от двете страни трябва да има обич, за да се прояви любовта. Без баща и без майка децата не могат да се явят. Проявлението на любовта на бащата и майката са децата. Ако синовете не се проявяват такива, каквито са, тогава де е погрешката? Да кажем, бащата дава средства, праща сина си в училище. Той не се учи. Праща го в университета, и там не се учи. На работа го праща, не работи. Де е погрешката, в бащата или в сина?

Според вас, за да обичаш един човек, за какво трябва да го обичаш? Вие, като се обичате, за какво се обичате? До какво сте дошли? Има някои хора, които обичат някого заради очите. Има някои, които обичат някого заради ушите. Има някои, които обичат някого заради носа. Има някои, които обичат някого заради устата. Има някои, които обичат някого заради ръцете, заради краката, заради цялото тяло. Според мен очите са две свещи. Щом като видите очите, и като отворите книгата, може да четете хубаво. Светлина излиза от тия очи. Обичам този човек, понеже от очите му излиза светлина, която на мене е потребна. Искам да се разговарям с него. Като ида при неговите уши, слушалки са на телефона. Потребни ми са неговите уши. Щом видя един добър човек с хубави уши, може да се разговарям с невидимия свят. Няма хубави уши, няма съобщение. Щом има един хубав нос, този нос е свързан с духовния свят, може да усетя уханието на всички цветя, пък и въздухът минава през носа. Като срещна един човек с хубав нос, аз дишам по-дълбоко, въздухът влиза. Като го срещна с един хилав нос, и дишането не става правилно. Мене ми е приятно да срещна две хубави очи, да срещна един нос с две хубави отвърстия. Приятно ми е да срещна един човек с хубава уста, с хубави ръце. То е благословение да срещнеш човек с тези хубави работи. И Христос се оплаква от онзи фарисей, който Го поканил на гости, гледал Го, изучавал Го. Гледа: иде една жена, паднала, започнала да плаче и да Му чисти краката. Той си казал: „На този светия приятно Му е тази жена да Му милва краката.“ Той си мисли така. Христос му дава пример, казва: „Дойдох в къщата ти. Ти вода не Ми даде за краката. Тази, откак съм дошъл, не престава да Ми чисти краката. Затова ти казвам, че нейните прегрешения ѝ се прощават, пък твоите остават.“ Ако ние, съвременните хора, можем да очистим краката на Христа, голяма задача имаме. Падението на цялото човечество какво е? Цяла една работа. Целокупно имаме желание да си помагаме. Любовта е творчески принцип, който освобождава хората. Докато не се освободим от обществото, не можем да влезем в областта на истината. Ако не се запознаем с любовта, онзи, истинския, живот не можем да го възприемем. Ако не се запознаем с Божествената мъдрост, знанието не можем да го възприемем. Ако не се запознаем с истината, свободата не може да дойде. Три неща са. Ние трябва да влезем във връзка с любовта. Тази връзка Христос я направи. Тя иде чрез закона на страданието. Страданието е първото запознаване на

любовта. Ние, съвременните хора, нямаме търпение. Да кажем, имам един слуга. Или слугата да търпи повече, или господарят да търпи. Ако господарят не може да търпи, слугата трябва да търпи. Ако слугата не може да търпи, господарят да търпи. Един от двамата в дадения случай трябва да бъде търпелив. Ако господарят не може да прояви търпение и ако слугата не може да прояви търпение, какво става? Стълкновение. Ние, съвременните хора, които не оценяваме Божиите блага, какви хора сме? Очи ни е дал, не сме доволни. Уши ни е дал, не сме доволни. Уста ни е дал, не сме доволни. Всичко ни е дал, и постоянно има един вътрешен ропот.

Като станете сутрин, бих ви препоръчал да благодарите за очите, какво благо са. Благодарете за ушите, че слушате хубавите работи в света. Вие слушате вятъра, който духа. Знаете каква приятност има някога в онзи вятър, който лъха отвън, или от бурята. То е един говор. Господ ви говори отвън. Какво казва Господ? Господ казва: „Докога ще бъдете неразумни? Докога ще постъпвате глупаво?“ Тук толкоз години при мене идват. Като се разболее някой, казва: „Учителю, помогни!“ Хубаво е. Но в лекуването всички трябва да вземат участие. Когато един уд боледува, цялото тяло взема участие. Ако всички служите на любовта, болни няма да има. Гледам, ревматизъм имате – малка любов имате. Всеки един от вас се скрил в себе си, никой нищо не дава от себе си. Ще иде при някой лекар, ще го лекува, ще трябва да плати. Всяка една болест се дължи на един вътрешен недоимък: или на недоимък на светлина, или на недоимък на доброта, или на недоимък на сила, нищо повече. За да стане здрав човек, трябва да му се даде това, от което се нуждае. Един болен човек защо да не лежи, да се запознаете с него? Не го съжалявайте, че страда. Той се нуждае от хляб, дайте му. Седнете с него на един обед, поразговорете се, кажете му причините защо той е болен. Който и да е, щом обикне болния, той ще оздравее. Ти си болен, обикни някого и ще оздравееш. Боледуваш. Защо? Не обичаш. Обикни някого. Може да обикнеш едно куче, ще оздравееш. Може да обикнеш една кокошка, може да обикнеш едно дърво, може да обикнеш един извор. Обикни нещо и кажи: „Тук е Господ.“ Ще оздравееш.

Аз другояче гледам на нещата. Дойде някой болен при мене, и после казва: „Той не ми помогна.“ Аз казвам: той не ме обича. Щом ме обикне, ще оздравее. За всички законът е същ. Заболи те главата, обикни Бога, главоболието ще изчезне. Като се разболееш, обикни едно дърво, някоя череша, ще изчезне болката. Вие искате много лесен път. Ние сме в най-мъчния път. По-мъчен път няма от този. Ако искате лесен път, това е най-лесният. Ако станете по-напреднали, ще имате още по-мъчен път. Представете си, че вие имате едно дете и вие не можете да се справите с него. Представете си Господ, милиарди същества, гракнали към Него всички. Какво отношение има Той към любовта ли? Той на всичките казва:

„Щом обикнете Бога, болест няма. Щом се намали любовта към Бога, болестите идват.“ В света трябва любов, трябва разумност, и всичките ще бъдем здрави. Практическата страна? Мнозина ме срещат и казват, че обичат, пък са болни. Не можеш да обичаш и да бъдеш болен. Те са две неща несъвместими. Щом обичаш, лицето ти не може да бъде тъмно. Щом обичаш, очите ти не може да бъдат тъмни. Любовта носи живот. Аз ви говоря за онази Божествена любов. Вие сте опитали другата любов, от която хората умират. Да дойдем до любовта, която оздравява хората. Чудното е, че някой, като обикне някого, всичките станат против него. Казват: „Той е обикнал.“ За да оздравее, трябва да обикне поне едного. Тогава аз да ви кажа как аз мисля. Бащата, понеже не обича всичките дъщери и синове еднакво, да обикне онзи необичания, който ходи разпасан, на него да му даде първото място. Всякога да обичаш, който не е обичан. Срещнеш едно куче, което е бито, бито, дадеш му малко хлебец, помилваш го. Онова куче, което е милвано, галено, няма какво да го обичаш. Бих желал сега за вашата любов да търсите мършавите в света, не красивите, хубавите, но грозничките. То е Божественото. То е неорганизиран свят. Казва Бог: „Да бъде светлина!“ Като влезе любовта в този – неорганизирания, свят, тогава ще дойде светлината, тогава ще дойде Божественият мир и Божествената радост, и Божественото веселие. Обикнете в дома си когото не сте обичали. Сега потърсете необичаните, защото онези, които обичат, те са силните хора в света. Всички трябва да станем силни. Онези, които не сте силни, да се радвате на тях, понеже има кого да обичате. Силните обичат слабите, разумните обичат глупавите, добрите обичат лошите. Те са необходими неща контрасти.

Казвам, половината от хората, които сте силни, обикнете слабите. Умните обикнете глупавите. Добрите обикнете лошите. В обикновен смисъл.

И рече Бог: „Да направим човека, човека по образ и подобие Нашему. Да направим човека, който може да люби и да обича.“

„Отче наш“

Шесто утринно слово
1 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_11_04 Разумни отношения
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

Отче наш

Аз мога да любя

Кое е мекото и кое е якото? Ако ви зададат такава тема – „Най-мекото и най-якото в света“ – какво ще кажете? Който намери, ще има една премия.

Някои хора като пишат на български, изядат големия Ъ, казват и без него може. Във френски и в английски има едно Е накрая. То е като нашето Ъ – у българина, Е [н]егласно*. Англичаните и французите заповядват, не му дават да си казва мнението, а българите не му запрещават. Казват: „Ще си дадеш мнението“. Англичаните му забраняват.

Аз се опасявам, вие като гладувате, понеже дажбата ви е малка, отразява се, че не може да мислите. Човек като не яде дълго време, като че ли не може и да мисли. Какво означава това? (1) Едно. В пението кое е едно? Кой тон е едно? Нали започвате с “до“. Тогава 2 е “ре“, 3 – “ми“, 4 – “фа“, 5 – “сол“, 6 – “ла“, 7 - “си“ и 8 имате пак “до“, това са музикални числа. Имате числото 1567. Какво означава музикално? Или 6234?

Ако отпред бузите на лицето, отстрани на носа, потънат, тия мускули аз ги наричам мускули на обществеността, обществени мускули. Когато тия обществени мускули потънат, отслабнат, образуват долина и в тая долина слизат пороища, натрупват се пясъци. Кой е най-мекият елемент в света? На физическото поле кое е най-мекото? Трудна работа. Може да се роди спор. Ще кажете: „Водата е мека“. Водата прави нещата меки. И огънят и той прави твърдите работи меки. Огънят е по-мек и от водата, той като нагорещи водата, тя става още по-мека.

Сега всичко е в приложението. Мнозина знаете да пеете гамата, но не можете да се ползвате. Музиката не е [само] едно изкуство. Не може да направите една музикална дреха? Може да направи[те] една музикална дреха, и тя ще бъде най-топлата дреха. Тази сутрин като дойдохте, хич даже за музиката не сте мислили. Нито един от вас не е мислил за музиката. После, като станахте тази сутрин, поблагодарихте ли на Господа? Някой е неразположен. Казва: „Главата ме боли, сърцето ме боли“. Туй, дето казвате, че ви боли сърцето, ни най-малко не ви боли сърцето. Когато в човека се усилят чувствата му, започват да се натрупват с

електричество в областта на сърцето. (Показва дясната страна на гърдите). Аз две сърдца имам, затова показвам дясната страна. Човек има две сърдца, само че едното функционира, а другото е в запас. Понякога се набира доста енергия и електричество, тя започва да безпокои и по някой път тази енергия е положителна, някой път – отрицателна. Някой път привлича атмосферното електричество, тогава, когато става съединение навън, човек усеща, че се изтегля нещо, а някой път навътре влиза. Когато човек го боли сърцето, това са все любовни работи. Щом започне да те боли сърцето, това са любовни работи. После и болките в коляното е любовна работа. Момата, която ходи да търси някого, ще я заболят краката. Тя линка* и после я заболят краката. Тук го търси, там го търси. И момъкът прави същото. Всички ходите по любовни работи, и щом сте ходили по любовни работи, и вашият възлюблен не е доволен от вас, тогава, ако не е доволен от краката, заболят ви краката, ако не е доволен от ръцете, заболят ви ръцете, ако не е доволен от лицето, заболи ви лицето. От каквото той не е доволен, това ви заболява. И гледайте да поправите, доста сериозна работа е. Вие не знаете, че ревматизмът е любовна работа. Ходите да търсите вашият възлюблен и после плащате данък на лекарите, да ви лекуват. Че как ще ви лекуват лекарите? Всякога, когато частите на организма не вземат участие в една работа, ражда се болестта. Някой път искаш да ходиш, имаш една мисъл, да ходиш. Ражда се едно противоречие и започваш да разсъждаваш. Туй противодействие, много естествено е излязло едно течение от ума, от сърцето и те идат в разрез, ражда се един вътрешен дисонанс. Човек не трябва да желае големи работи. Малко желаеш, направи го. От малките работи между ума и сърцето да има хармония. Искаш да ходиш, не противодействай! Стани, иди! Искаш да идеш на Витоша, излез. Обиколи вкъщи, тръгни, походи. Щом кажеш: „Няма да ходя“ – ще дойде болката. Дадеш решение, не изпълняваш решението. Намислиш нещо, не го правиш. Всичките хора искат другите да работят заради тях. В организма се изисква най-първо господарят, човекът да работи и да не противодейства. Или ядеш повече, пресищаш организма си. Туриш на стомаха повече работа. Един ден всичките тия клетки – 10 милиона, разбунтуват се, направят стачка от многото работа. Явява се разногласие. Едни искат да работят, други не искат да работят. Първото нещо е човек да внесе сериозност в работата, да внесе едно съгласие в организма си. Ние заболяваме и започваме да се молим на Господа, да ни излекува Господ. За да се излекува стомахът ти, какво трябва да правиш? Сега вие вървите по стария път. Ако вие пътувате зимно време в снега, или ако пътувате лятно време, ако през зимата ходите 10 км, или пролетно време, или лятно време, каква ще бъде разликата? Да кажем, има половин метър сняг, ходите 20 километра, доста голяма енергия ще изразходвате. При това и снегът, понеже е студен, в него има едно желание, белият сняг е много щедър, дава, но в замяна на белината

казва: „Ти ще ми дадеш топлина“. Той ще ти даде белина – чистота, но ще отнеме от топлината. Ти ще станеш чист като него, но ще ти отслабнат краката. Чистота без топлина е анормалност. Светлина, топлина и сила, те са три неща необходими за човека. Силата е необходима за физическото тяло, топлината е необходима за сърцето, за движението на краката, светлината е необходима за движението на човешката мисъл. Сега всички това може да го изкажете така и да го повторите, но да се приложи в живота е важно. Сутрин като станете, вие трябва да имате една малка песенчица да пеете на Земята. Земята е ваша майка. Да изпеете една песен на вашия баща Слънцето. И на баща си и на майка си да изпеете по една песен. Няма да кажеш, че майката се върти около Слънцето, но че играе, тя като го види, започва да играе. Носи своите деца в ръцете си и ги показва на Слънцето. Слънцето и то се радва отгоре и изпраща своите благословения. Ако не можете от видимия свят да си създадете за вас една приятност, как ще създадете онова, което не виждате? Например често вие мислите за Рая. Къде е Рая? Кажете ми. Раят, който знаете, е много близо, а който не знае, е много далеч. Всички неща, невидими, са далеч от нас. Аз искам да ви говоря, не да напуснете онова, което знаете. Всичките хора правят погрешка, като мислят, че като изучат нещо, няма какво да се учи повече. Седиш, главата побеляла, явяват се бръчки на лицето. Тия бръчки се явяват, има причини. Някой път бръчките са правилни, някой път са неправилни. Някой път има на лицето линии, които са разумни, но има линии, които не са разумни. Когато човек стане нервен, безразборно се набраздяват линиите на ръката му. Тия линии не са богатство, не са капитал, но са дългове. Има линии на ръцете, които показват дългове, а има линии, които показват, че са богатство, има нещо да придобиеш. Много пъти гледат линии на ръцете, гледат линията на сърцето и казват: „Развита е линията на сърцето“. Развита е линията на сърцето, но много има да дава. Някой път не е развита, но малко има да дава. Линията на ума е много развита, но има да дава много; някой път не е много развита, но малко има да дава. Кое е по-хубаво – малко да е развита, че да няма какво да дава или много да е развита, че да има какво да дава? Според закона, линията на сърцето отгоре надолу слиза, от Юпитер слиза надолу. Две посоки има сърцето. Линията на ума – тя иде отдолу, от Лунното възвишение, отива към Юпитер нагоре.

Най-първо намерете в живота си кое е най-важното, на което да държите. Има три неща, които ни занимават, три неща, които са почти необходими. Стомахът ни занимава. Като започнат устата да се отварят и затварят, стомахът започва да работи. Важна е дихателната система, която ни заставя да мислим. В дишането ние трябва постоянно да приемаме въздуха, за да поддържаме живота. Въздухът служи за пречистване на кръвта. После нашият мозък постоянно работи, постоянно има нещо,

което ни занимава. Дойдат радостите, занимават ума ни; дойдат скърбите и те занимават ума ни. Най-първо радостта занимава сърцето, а после ума. Скърбите занимава[т] сърцето, а после ума. И благодарете, че е така. Ако радостта би дошла в ума при сегашните условия, а не скръбта, човек би се побъркал. Сърцето издържа повече от ума при сегашните условия. Най-първо сърцето възприема слънчевите лъчи, после ума. Мозъкът направо не възприема, той е обвит в една коруба. Слънчевите лъчи много по-мъчно минават през тази коруба, а по-лесно минават през гърдите в сърцето. Когато се говори за сърцето, се разбира и слънчевият възел, под лъжичката, където е центърът на симпатичната нервна система, или на стомашния мозък. Задната част на мозъка вече съответства на нея. Той възприема тази енергия и я разпределя. Можем да кажем, че мозъкът има дажба от светлина от сърцето. В замяна на това, умът изпраща повече енергия на сърцето, от която се е образувала тази топлина. Вие седите някой път и сте недоволен от някого – обидил ви някой. И да можете изведнъж да изхвърлите този предмет в ума си. Държите някоя картина в ума си, че някой човек е грозен, и не можете да го изхвърлите из ума си. Представете си, че една мома се е влюбила в някой, който е грозен и не може да се освободи от него. Като не го обича, лесно се освобождава, но като го обича, постоянно държи този образ в ума си. Има някои хора, които имат голяма Любов към парите и от голямата Любов иде взятничеството*, да взема. Любовта всичко има и като влезе тя в тебе, ти започваш да мислиш, че и ти си като Любовта. Тя е свободна, но ти още не си свободен. Ти казваш: „Че как да не съм свободен". Едно момиче на 5 години свободно ли е да се люби, да се жени? Когато стане на 21 година, тогава е свободно. Този закон прилагайте към всички неща. За някои работи ние сме ограничени. Значи не е времето още. Някой от вас искате да отидете в Небето, не е време за вас. Кога може да отидеш в университета? Едно дете на 5 години или 10 години, колкото и да е даровито, не може да отиде в университета. Даже даровитите деца трябва да останат назад, макар и да са даровити, тяхната система не е в състояние да издържи онова напрежение, което се изисква в един университет. Много от даровитите, от талантливите деца, много пъти ги повреждат, понеже преждевременно им дават известни занятия. Не ги пресилвайте, оставете даровитото дете да стане на 21 години, че да се прояви неговата даровитост. Светът не се нуждае от толкова деца. От колко деца се нуждае? Пропорция има. По същия закон и вие не се нуждаете от много желания. Едно желание имате: да бъдете здрави. Туй желание на здравината може да внесе сила. Имате друго желание: да бъдете добри. То е по отношение на вашето сърце. Имате друго желание: да бъдете разумни. Какво значи човек да бъде разумен? Да бъде разумен значи да разполага свободно с топлината. Какво значи човек да бъде добър – да разполага свободно с топлината. Въглища ви трябват най-много. Вие едва сте взели по 1 тон, а ви

трябват 2-3 тона, а не може да вземете повече. Може да имате пари, но само за пари не ви дават въглища. После вие имате 1 тон, той не ви е достатъчен за цялата зима. Но 1 тон може да е достатъчен не само за една зима, но за 3-4 години, но ум трябва. Вие едва ли сега използвате 25% от енергията, която съдържа този тон, а 75% отиват напразно. Значи за 3 години отива на вятъра. Почти във всички работи ние 75% прахосваме от енергията. Не че това се отнася само до вас, но това е начин на възпитание, на мислене. Ние мислим тъй, както не трябва. Сегашните хора може да се изменят, като направят погрешка. Но вземете първите хора, които бяха в Рая, в най-хубавите условия според нашите разбирания. И Адам беше поставен в Рая, и Ева беше поставена в Рая. Тия хора имаха всичко на разположение, не бяха бедни, всичко пребогато имаха. Но защо сгрешиха. Не от нужда за дрехи, не защото въглища нямаха, не за светлина, не за вода – те всичко преизобилно имаха, но при това изобилие, което имаха те, съгрешиха. Кое даде повод да съгрешат? Аз ще ви дам един малък пример, не че изяснявам самата Истина. Вие имате едно малко момиче, ваша дъщеря, на 5-6 години. Много благочестиво дете. Един ден като стане на 17 години, вие това момиче го пуснете на хорото да си поиграе. Като започне да си играе, вече с играта идат други неща. Щом е играло 10 пъти, като се върне, става много самостоятелно. То дошло до едно динамо, и като бутнало, известна енергия минала в него. Особена енергия дошла в него и то станало много самостоятелно, вече не се подчинява на баща си и на майка си. Казва: „Те не разбират“. И тя е тъй умна като баща си и майка си. Ако не вярвате това, което ви казвам, направете опит. Мене ми направи впечатление, когато правих своите изследвания. Едно момиче на 5-6 години, минава край него една друга мома на 25 години, оженила се, и като мина край момичето, то така я бутна с пръста си – иска да каже: „Само ти ли може да се жениш“. Онази я погледна така, иска да ѝ каже: „Ти още нищо не знаеш“. То като я бутна с пръста си, иска да каже: „Ти какво си научила?“ Какво е научила жената и какво е научила нежената? Разсъждавайте. Жената е научила а-то, че се е натоварила. А пък нежената а-то не го знае. Тя не знае какво нещо е а . Вие имате думата аз . Щом си „Аз“, вече имаш да даваш. Аз съм българин – имаш да даваш на българите; аз съм англичанин – имаш да даваш на англичаните; аз съм турчин – имаш да даваш на турците; аз съм французин – имаш да даваш на французите. Някой като каже „Аз“, мисли че е свободен. Свободен е, ако знае как да изпълни закона, ако не знае как да изпълни закона, не е свободен. Турците казват: „Бен“, и те като българите. Славяните казват: „Я“. Щом знаем закона, вече носим една отговорност. Щом кажем „Аз“, човешкото съзнание вече се е пробудило. На турски имаме думата и , а на български значи добре . В български имаме нотата ла , това е шестия тон, а казваме че и кучето ла . На български имаме тона ми , имаме и глагола ми . Имаме тона си , а също и възвратното

местоимение си . Тъй щото в езика имаме три музикални тона, „ми“, „ла“, „си“. Поуката сега каква е? Ние не можем да извадим поуката, понеже има препятствия. Когато един човек го боли крака, какво ще му разправяш за музика. Най-първо трябва да премахнеш онова препятствие, което му отвлича ума. Често някои хора не ги интересува духовния живот.

Може да се образува една система и да бъдете полезни един на друг. Минаваш покрай някой човек, да му кажеш една дума, която да е необходима за него. Да кажем, минаваш покрай някой човек и казваш: „Пожелавам ви радост на ушите, пожелавам ви да чуете най-сладките думи“. Минаваш покрай някой, който е закъсал, казваш: „Пожелавам ти добро кръвообращение“ – нещо положително. Сега вие се срещате и казвате, че някой е добър. В какво седи неговата добрина. Добър е всеки, който знае да даде онова, което носи. Някой носи добрината, да каже една дума. Аз минавам покрай някое дърво, привлича вниманието ми, да кажа: „Хубаво е това дърво“, да кажа, че дървото е хубаво. Минавам покрай някой извор, казвам: „Колко е хубав, колко е чиста водата“. Вкусвам от водата, казвам: „Хубава е водата“. Трябва да му кажа. Да кажем, аз съм философ, в живота разрешавам някаква философия. Каква философия разрешавам? Сега мислите, като идете в оня свят, какво ще кажете. Какво ще кажете на светиите? Като срещнете един музикант професор, ще му изпеете една песен, като срещнете един поет, ще му издекламирате едно стихотворение, като срещнете един философ, ще му кажете едно философско изречение, което може би някой негов колега преди хиляди години го е казал. Срещнете един религиозен човек, ще му кажете една мисъл, която е религиозна, казана преди хиляди години. Даже Слънцето като видите, ще му говорите и на него. Какво ще кажете на Слънцето? До сега как сте го поздравявали? Как поздравявате Слънцето? Гледам във вас, възпитание имате. Майките на момичетата до 18 години казват: „Ти момците няма да гледаш, към земята ще гледаш, скромно ще вървиш“. До кога важи този закон, да не гледа момците? Щом стане на 17 години, законът се престъпва вече. Казва: „Ти няма да гледаш Слънцето“. Няма ли да го гледа? Като забранят на момата да гледа момъка, тя го погледне скришом. Де е престъплението? Да гледа крадешком, то е аномалия. Като изгрее Слънцето, да го види, че е изгряло. Като изгрее Слънцето, може да покажа, че го гледам. Всичките неща, които се приемат, да се приемат с едно спокойно съзнание, защото всяко нещо има отношение към нас. Знайте, че като минавате покрай някоя река, вие имате отношение към реката. Като минавате покрай някое дърво, имате отношение към дървото. Като минавате покрай някоя скала, вие имате отношение към скалата. Видим някоя звезда, ти вече имаш отношение в дадения момент. Минаваш в света и мислиш, че това не е важно, онова не е важно. Кое е най-важното? Трябва да има отношение. Всички тия неща действат във вашето

саморазвитие. Онова, което Бог е направил, действа. Казваш: „Какво ли има на звездите?“ Първо, като видя звездите, аз ще прочета заглавието на звездите, като видя книгата Библия, аз ще прочета само заглавието „Библия“. То е достатъчно, нямам време повече. Не е необходимо да чета цялата Библия. При тази звезда има хиляди други звезди. Не е необходимо да четем цялата Библия. Всичко да четем в Библията, полезно ли е? Колко неща неполезни има. Като четем Стария завет, еди кой си цар победил толкоз, убил толкоз и т.н. Каква нужда има да четем цели романи. Някой роман трагичен, някой драматичен, ще го четеш целия и най-после авторът или герой, или героинята ще ги убие. Защо ни е роман, в който хората се убиват? После във всичките романи нещата са много пресилени. Авторът ще представи, че героят припаднал или героинята е припаднала. Ние не се нуждаем от герои, които припадат, и героини, които припадат. Бих желал да има герои, които като минават и видят едно куче е вързано, героят да мине и с ножчето да отреже връзката, да отвържe кучето. Най-първо героинята да освобождава. Вижда един бръмбар забъркал се е, да освободи бръмбара, тя е героиня. Героинята види една мечка и припадне. Как мислите, каква героиня е? Аз считам героиня, която като види мечката, да я погледне и тя да си върви по пътя и мечката да си върви по пътя. Аз виждам какви герои има. Дойде някой, боли го крака и казва: „Олеле, олеле“. Какъв герой е той? Той да каже: „Имам един приятел, който дошъл на гости в крака ми. Не знам как да го нагостя, какво да му наготвя?“ Че той да му даде хубав хляб, да се отнесе хубаво с него. А той ми казва: „Я ми кажи как да го изгоня“. Че това не е обхода. Ще го нагостиш хубаво, с почитание. Дошла една болест, ще я приемеш, че това не е християнство. Защо ще изхукаш болестта. Като дойде болест, ти казва: „Ти не постъпваш добре“. Болката в крака ти казва: „Тия крака не ходят в правия път“. От колко години на църква не си ходил, от колко години не си ставал да посрещаш Слънцето, до 10-12 часа спиш. Болката в гърба ти казва: „На хората не искаш да помагаш“. Сега аз не искам да ви засягам. Но ви казвам колко погрешни мнения има във възпитанието. Тези неща са натрупани от хиляди години, не мислете, че сте били само в един народ, в много народи сте били и носите чертите на китайците, носите чертите на японците, на негрите, на черните. У българите съм виждал на някои скулите са развити като на китайците, на някои челото е много полегато чело, което има линията 1, то е полегато като на негрите; 2 е като на китайците; 3 е като на бялата раса, а 4 е като на Шестата раса. Същият е законът и за развитието на брадата. Колкото чувствата стават по-правилни и мислите стават правилни и разпределението на силите е правилно, особено устройство има брадата. Онези, които сега изучават физиогномия, се занимават с елементарни работи. Има трудни неща за изучаване. На брадата имате тази вдлъбнатинка, която има формата на S. Ако е хубаво направена вдлъбнатината, то е хубаво, тогава ти си влязъл в областта на

безконечното. Ние изследваме Божията Мъдрост. Буквата S означава енергия на безконечността. Вие не може да видите аналогията между В и между котвата. Българското В е котва . Тази линия на В, тя е опашката на котвата. На български имаме думата воля, вол. Някой път човек е добре да бъде вол. Вол не е в глупавия смисъл, но вол да понася. Французите казват: „Воала“. Ако вземете да изучавате езиците на народите, ще видите степените на всеки народ, през където е минал. Англичаните казват: „Год“ – God, българите казват: „Бог“. Българинът понеже е свързан със земята, а англичанинът е търговец. Този знак [*] той го е направил от търговеца. Казва, най-първо трябва да имаш стока, после трябва да имаш условияq да предадеш стоката. D-то англичанинът го турил отзад. От туй d българинът направил а , а англичанинът дигнал ръката на а -то нагоре. Българинът казва: „Набраната енергия трябва да се излее“. а-то го взема като мярка, стомничка, която постоянно взема. Българинът е практичен. Казва: „Туй, от което аз може да се ползвам, то важи за мене“. Англичанинът казва: „Бог да ми даде пари, стока“. Българинът казва: „Бог да ми даде нивата, да роди“. За Бога англичанинът изхожда от едно положение, а българинът – от друго. Всичките хора не мислят еднакво. Някой човек е паметлив. Защо е паметлив? В него обективният ум е развит. С големи философски работи той не се занимава. Тия хора, които започват да се занимават с философия, умът им отслабва. Онези, на които е развит техният обективен ум, имат по-силна памет. Когато човек е паметлив, паметта се показва. Особен строеж има горната част над окото. Когато паметта е добре развита, окото е добре развито. Колкото долната част на окото е развита, това показва, че речта е развита. Следователно паметта когато е развита, средната част на челото е изпъкнала. Тогава тя дава и хубава украска на горната част на окото. Когато речта е развита, очите не са вдлъбнати, имат хубав строеж. Някой казва: „Не искам много да помня“. Ако не искаш много да помниш, ще имаш дефект на окото. Ако не знаеш как да говориш, ще имаш дефект в дясната част на очите. Като се учи човек да говори, подобрява се формата на долната част на окото. Ако мислите правилно, носът ви ще има правилен строеж. Ако турите песимизъм в душата си, веднага носът ви ще има особена форма на песимизъм. Ако станете много голям побойник, и носът става като на побойник. Ако сте злопаметен, и това се отразява на носа. На всяка част се отразяват и положителните, и отрицателните черти на характера. Цялото човечество, цялата раса носи преживените неща на миналите векове. Затуй, като вземете главата на един човек, може да прочетете цялата история на човека. На главата е написана цяла история, няма нищо скрито и покрито. Един ден, като оставиш главата си, да се радваш, че си написал нещо. Който вземе главата ти, да прочете нещо. Като намерят някога главата ти, да знаят, че си бил набожен, честен, справедлив. Знаеш колко приятно е да бутнеш една мъртва глава, в която е живял честен и

благороден човек, да чувстваш едно хубаво разположение. Ако бутнеш главата на един престъпник, не можеш да се освободиш. Тази глава носи престъпни желания и мисли, и постъпки. Аз съм ял попарата на престъпни глави, пък съм и опитвал добрините на добрите глави. Говоря не само теория. След като напуснете главата, който пипне главата ви, косите ви, да знае, че е бутнал главата на един добър човек. В Библията имаме един случай, когато се допрял един мъртъв до костите на Елисея, оживял. Той отдавна умрял, но само като се допрял до костите му, оживял. Костите му съдържат тази мощна сила, да придадат живота. Костите на човека съдържат такава мощна сила, каквато житеното зърно. След 100 години то съдържа сила и може да израстне. Вие мислите сега да напуснете Земята. Като оставите костите си, какво благо ще оставите на света? Казвате: „Аз, като умра, не искам да зная!“ Но ти ще се интересуваш за тялото си. Твоята глава накъдето да се намира, ще я турят на почетно място. Та казвам: по този закон как ще напишете вие историята на вашата Любов? Тя е написана на вашите кости. Историята на вашия разум е написана на вашите кости. Тази кост, между лакета и китката, е светът на сърцето, раменната кост е на стомаха, а китката е на разума. Някой път българинът показва лакътя, иска да каже, че нищо не дава. Движението е навън. Даването започва от вътрешната страна на ръката. Когато човек отваря ръцете си, показва колко може да даде. Децата отварят ръцете си да покажат колко обичат. Казвам: ние сме поети, философи, художници. Колко книги сте написали вие? Някой път може би срещате във вашите книги написани, някоя глава, която не ви харесва, то е вашата глава. Някоя кост не я харесвате, то е вашата кост. На много хора костите по ваш модел са направени, какво ще кажете тогава. Този лакът е направен по ваша мярка, вие сте дали този модел. Всички са тръгнали по вашия път. Всички блага, които Бог ни дал първоначално, тялото, което ни е дал, ние сме го опетнили. Туй тяло трябва да го изчистим. Трябва да се върнем към първоначалното тяло, което сме имали. Аз искам да кажа колко немарливи хора има. Ти хванеш носа си грубо. Хвани нежно носа си. Бутни веждите си добре. Ако знаеш как да бутнеш веждите си, ще оправиш работата. Някой път турчинът се хване за брадата и казва: „Какво ми дойде!“ Хване се за брадата и мисли какво да направи. Той иска да впрегне ума си и волята си на работа и казва: „Какво ми дойде!“ Или тури пръста на челото си. Ако не знаем как да боравим с тялото си, което Бог е направил, как Той ще ни повери други работи. Ние искаме много големи работи. Срещнеш един човек, спри се. Някои хора имат много хубави уши, колко приятно е да видиш един човек музикален. Как се е отразила музиката. Той има едно отлично ухо и този вътрешен ръб на ухото показва музиката. Кухината във вътрешната част на ухото показва колко музиката е развита. Колкото е по-развита музиката хармонично, толкоз и кухината е по-хубаво развита. Приятно е да видиш едно хубаво ухо. Това е едно хубаво

ухо. Вътрешната кухина може да означава изпълнител в музиката или композитор, или пък че има музикална памет. Всичко се отбелязва. Колко е хубаво да видиш един човек да има хубава уста. Това показва благородство. Някой човек, като го срещнеш е пасивен, обещава и не изпълнява. Тия хора, които казват, но не изпълняват, имат хубава уста. Онзи човек, който хубаво мисли, има правилен нос. Онзи човек, който постъпва хубаво, веждите му са хубави. Човек трябва да изучава себе си като Божествена книга. Да вижда кои неща може да ги изпълни. Ако хората не се вглеждат, ако се вглъбяват в себе си, очите им стават много малки. Вземете, очите на къртовете са станали много малки. Тези хора, които са родени нощно време, очите им са изпъкнали. Майката имала едно желание – да гледа, да види светлината. Тя имала напрежение навън. Тези, които са родени денем, нямат тия изпъкнали очи. Напрежението на майката, когато е раждала детето, безразлично дали е жива или умряла, някой път очите са изпъкнали от напрежението на майката, от нейното желание дали ще оживее, или не. Тя иска повече светлина и тогава дала един потик на детето да има хубави очи.

Аз ви говоря върху тия работи, понеже вие самите трябва да станете бащи и майки. Баща ви и майка ви са ви родили сега, но и вие сте бащи и майки в себе си и вие може да работите. Ако вашето тяло е такова, вие сте отговорни. Каквото бащата и майката ви дали, има малки неща, които вие трябва да ги измените. Да отбележите, че сте живели един добър, честен живот, че сте били справедливи, добри, милостиви, щедри – ще турите тия черти. Ако сте ясновидец, ще видите, че някой човек отвън като го гледате е хубав, но като го погледнете в астралния свят, е едно животно. Някои хора ще ги гледате грозни, но като го погледнеш в другия свят, е красив. Той е красив в другия свят, а в този свят не е пренесъл красотата. Някои тук са красиви, а в другия свят не са красиви. То е закон на наследствеността и едва сега ние работим върху себе си. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Някои от вас искат да заминат за другия свят. Защо вие, по-напредналите сестри, не срещате младите? Не знаете да ги срещате. Казвате, че са много зелени. Ако е за зелени, не зная кой е узрял. Нас ни трябват повече от хиляда години за зреене. Интересувайте се от хората, за да се интересуват от вас. Аз като срещна едно дърво, се спирам, оглеждам се как е огънато, листата свити ли са, оглеждам външните условия, как е израснало. Виждам някои дървета колко са разумни, някъде почвата камениста, някъде чернозем, че и при каменистата почва може да живее. Някой път разглеждам мъховете по камъните, които живеят. Разни мъхове има. Казвам: как на този камък живеят и си изкарват прехраната. Много умни са тия мъхове, от камъните си изкарват прехраната. Благодарение на тяхната разумност те ни помагат в света. Ти седнеш на един камък с мъх, по някой път бих ви препоръчал да седите на мъха и да

добиете тази издържливост. Той седи и с години живее на камъка, нищо не може да го отлепи. По някой път е хубаво да идете да си турите ухото на някой кошер пет-десет минути, да добиете онази енергия на пчелите на спретнатост и чистота, която те имат, после и желанието за работа, което те имат, там няма леност, мързел. Всички работят, разпределена е работата, повече от германската организация. Тепърва хората има да стават като пчелите. Някой път като ви гледам, ходите отпуснато, има доста лекета по дрехите, аз ги виждам. Щом носите лекета на дясната страна, аз зная какво означават; ако са на лявата страна или на краката, пак зная какво означават. Ако лекетата са отзад или отпред, те показват характера. Цяла наука е. Щом направиш една погрешка и започнеш да се капеш, идат лекетата. Колкото повече погрешки правиш, толкова повече лекета има. Колкото изправяш погрешките, толкова лекетата се махат. Може и друг да тури леке. Трябва да имаме желание да ходим чисти. Станеш сутрин, изчисти се, имаш леке, изчисти го. Вземи сапун, вода, изчисти го. Някои хора искат да покажат, че са духовни и не се интересуват от дрехите, остават лекета по тях. Еднакво са важни нещата на Земята, в духовния свят и в Божествения свят. За мене еднакво е важно. За мене да услужа на една мравя, на едно дърво, на един човек е едно и също нещо. Ако съм готов на мравята да услужа, на човека имам повече възможности да услужа. В тази мравя аз виждам Бога, Той ме изпитва. Ще се спра, ще ѝ услужа. Няма да ми вземе една минута, за да ѝ услужа. Някой път виждам някоя мравя, тя ходи и не е намерила храна. Бръквам в джоба, изваждам трохите и ѝ дам. Мене ми стане приятно, че съм ѝ услужил. Тя казва: „Нещо от провидението, от Небето“. Аз съм провидението, от джоба ѝ дадох малко трошици. Някое напреднало същество от Невидимия свят казва: „Дайте да ги използва“.

Казвате: „Как да живеем?“ Не се спирайте върху недъгавите хора. Срещнеш някой човек с хубаво лице, обърни внимание. Не се спирайте върху недъгавите растения. Срещнеш някое хубаво растение, обърни внимание на растението. Не се спирайте върху незавършените неща. Видиш някое хубаво здание, спри се. Винаги се спирайте на хубавите места. Спирайте се на канарите, от които има хубав изглед. Да извикате във вас хубавите неща. Другояче отвън трябва да помагат. Излезеш вечерно време, да погледнеш ясното небе, да погледнеш Луната, да погледнеш, когато изгряват звездите. Ако е пролетно време, обръщай внимание на цветята. Вие губите най-хубавите неща. Във всичките тия цветя, които израстват пролетно време, там са ангажирани някои много разумни същества. Вие минавате край тяхното изложение и не обръщате внимание. Обърни внимание, ще имате тяхното благословение. Обръщай внимание на хубавите лица. Не да търсите недостатъците на хората, но да виждате добрите им черти. Доброто е, което трябва да остане в нас. Някои от вас

виждам не дишате. Вие боледувате, защото не дишате. Някои от вас виждам, че не се храните добре. То е свещен акт. Бог ти приготвил храната, ще благодариш за яденето, че е хубаво сготвено. Тази немарливост ти вреди. Да се освободим от немарливостта на нашите деди и прадеди. Те не са обръщали внимание на тези неща.

Работете върху ума си, работете върху сърцето си и винаги обръщайте внимание на челото, то е свързано с ума ви. Челото представя разумната светлина. Челото е светлината, носът е човешката интелигентност и човешката топлина. Подбрадникът, тази част на лицето, под носа, е свързана със здравината, със силата на волята. Разумната воля на човека се изразява с подбрадника. Светлината, топлината и силата са необходими. Хубаво е да устроим челото, хубаво е да подобряваме носа и да подобряваме своя подбрадник. С челото е свързано Божественото тяло, с носа е свързано умственото тяло и с подбрадника е свързано духовното тяло. Три тела има, върху които трябва да се работи. Някой път вие любите, но любите с физическото тяло; някой път любите с вашето духовно тяло; някой път любите с умственото си тяло, а някой път любите с причинното си тяло. Степени на Любовта са. Зависи с кое тяло вие любите. Тепърва има с какво [тяло] да се интересувате. То е наука от другия свят. Не само с физическото си тяло, не само с духовното, не само с умственото, но и с причинното си тяло човек като започне да люби, това е Любовта в своето проявление. Ще ви наведа на една Божествена мисъл, как да гледате на нещата. Когато се образуваха каменните въглища, светът беше в едно паднало състояние и затова растенията станаха жертва на греховете на хората – те станаха на въглъща за грехопадението на хората. Тия въглища ги туриха дълбоко в земята. Сега ние ги горим и с туй постоянно се подобрява положението им, освобождаваме ги. За бъдеще и ние трябва да им помагаме, защото в миналото Бог ги е турил за полза на хората. Сега, за да може да се подобри тяхното състояние, ние ги изгаряме, а с изгарянето на тия въглища, освобождават се лошите енергии, които направиха хората, да се бият. Нашите страдания сега зависят от това. Благодарение, че хората са по-умни, ще могат да използват благата, които Бог им дава. За бъдеще, когато дойде шестата раса, няма да имаме нужда да горим въглища. С електричество ще си служат хората. Тогава ще имате един сносен живот. Като дойде туй време, ще го видим.

Добрата молитва

7-та лекция от Учителя, държана
на 4.XI.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Разумни отношения*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_06 Добър ден
лекция пред специалния клас

ДОБЪР ДЕН

Отче наш
Изпейте една песен, която най-добре знаете.
Духът Божий изпяхме.

Имате ли някаква тема зададена? – Нямаме.

Пишете върху влиянието на белите и черните дрехи. Отвън хората носят черни дрехи, но отвътре се бели носят. Вие виждали ли сте ризата на някой да е черна?

Представете си, че искате да коригирате едно животно. Каква обнова ще внесете в едно млекопитаещо? Каква е първата обнова, която може да внесете? Коя е първата обнова, която внасяте в един човек? Какво не достига на животните при сегашните условия? На млекопитаещите какво не достига? Какво бихте пожелали сега на животните при сегашните условия? Сега забележете, че аз говоря за един живот, който е свързан с вас. Във всеки един от вас има едно животно, с което вие живеете. Едно млекопитаещо животно живее във вас и накъдето тръгнете, ходи с вас. Някой път несретите в живота зависят от това животно. Вие не искате животните, понеже те развалят работите, и те без да искат развалят работата. Представете си, че човек има едно млекопитаещо като лисицата, и то живее с човека наедно. Или представете си едно млекопитаещо като мечката и че то живее с човека. За пример някой път вас ви се прииска да ядете мед. Вие не сте първи, които искате това. Мечката от по-рано се е научила да яде мед. Вие дето сте се научили да ядете мед, мечката ви е научила. Или някой път обичате да ядете кокошки. Лисицата ви е научила, тя много по-рано от вас е яла кокошки. Има една лисица, която ви учи сега. Не само по едно млекопитаещо има във вас, но има и други животни; във вас има и по една птица, гарга, някой път щъркел. За пример вие сте щестлавни. Щестлавието щъркелът много преди вас го знаеше. Дигне клюна, трака, трака, понеже не може да говори, иска да покаже нещо. Понеже вие може да говорите, описвате как щрака щъркелът с клюна. Щъркелът например може да ви разправи как хванал жабата, как я изнесъл във въздуха, как жабата се е чувствала щастлива, че може да я носят с аероплан. Щъркелът във вас ще започне да описва как изнесъл жабата нагоре във въздуха. За пример вие вземате една бяла книга и ако сте български поет, с 30 букви начерните книгата, с около 700, 800 думи

начерните книгата със слогове, с думи, казвате, че това било поезия. За пример, каква поезия има в "Планини високи, долини дълбоки.?" Ако един поет пише: "Цвете мило и ядене хубаво", де е погрешката на поета? Или ако турите "цвете красно и ядене хубаво"? Или имате "лице гладко и лице брадато"? Откъде е дошло на ума на този поет да тури "лице гладко"? Един волски поет никога не може да каже, ако пише за говедата "лице гладко" – "лице брадато" може да пише. Или имате "Седнал Стоян на хубава трапеза с чаша пълна бистра вода и с ядене мазно рибешко". Каква поезия има в това? Какво би разбрала една лисица, ако каже: "Седнал Стоян в българския театър на четири крака"? вие се смеете на големия контраст. Лисицата никога не може да си представи туй голямо чудо, че Стоян седи в театъра на четири крака. "На четири крака" туй животно ще разбере, понеже е на четири крака. Но човек, ако пише тази поезия, какво ще разбере, че е седнал "на четири крака"? Може да разбере в преносен смисъл, че е седнал на стол с четири крака.

Сега, ако вас ви попитат, какво бихте поискали за себе си – кое е най-съществено, което ще поискате, не нещо идейно, но необходимо за живота, належащо? За пример, ако бихте поискали една хубава стая, в която да живеете, колко прозорци бихте искали да се направят на стаята, каква ще искате височината на прозорците, широчината – какви да бъдат? Каква стая бихте избрали? Да не е разточителна, но и същевременно да не е скържава, да е удобна, да не е луксозна. Или бихте поискали прозорци като нашите. Природата е турила малки прозорци на нашето тяло. Колко сантиметра са широки очите? Много малка височина, по-голяма широчина. Интересно е, че в такова малко нещо турила такова голямо същество, че е доволно от главата. Ако главата е много голяма, не е доволно.

Сега аз бих ви запитал, какво разбирате под думата "страх"? Как определяте страха? Защо човек се страхува. Да кажем, срамът е един малък страх. Най-малкият страх кой е? Миналата нощ два пъти ревaха сирените от страх. Единият път близо два часа трая тревогата. Ако дойде един аероплан, страхът е много малък, ако са два аероплана, страхът е по-голям, ако са три, още по-голям, ако са 4, 5, 10, 20, 30 да забръмчат. Каква е ползата от страха? Каква полза допринася страхът в света? всички страхливи същества са допринесли нещо и страхът е допринесъл. Да се роди съзнанието на справедливостта, основата е страхът. Казват: "Начало на Мъдростта е страх Божи".

Имате един човек (1), справедливостта е слабо развита. В този (2) справедливостта е развита. В първия страхът е много малко развит, но и съзнанието за справедливост е малко. Ако измерите главата на лисицата, главата на вълка и главата на овцата, ще видите, че овцата има повече справедливост от лисицата и вълка, но има и повече страх. Ако прекарате една права линия над ушите, дето главата е най-широка, тази линия ще ви покаже колко човек е смел. Колкото главата е по-широка, човек е по-смел.

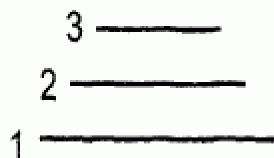

Имате линиите 1, 2, 3, линията 1 е най-смел, 2 е по-малко смел. Кое ядене прави човека смел? Вземете едно животно, след като му дадете една хубава храна, става смело. Котката като хване мишката, стане смела. Ако ѝ дадете хляб, оставя хляба, не взема. Като хване мишката, с нея заедно бяга. Ако ѝ дадете хляб и се уплаши, оставя хляба и без хляба бяга. Защо не оставя мишката, а оставя хляба? Котката обича мишките повече. Котката е много смела, пък мишката е много страхлива. Приятно ѝ е да има едно същество, на което сърцето да трепери от страх. Доста срамежлива е мишката. Тя като се представи пред котката, започва да си мърда муцуната, по-интелигентна е, извинява се пред котката. Казва: Извинете, като бях в дупката, не ви отдадох нужното почитание и уважение. Котката ѝ дава педагогически урок как сама да не излиза из дупката. Казва: Ти защо, като се явих при дупката, не излезе, а трябваше да чакам, да те викам да излезеш? Тя се извинява, казва: От голям срам, как да изляза при учената котка, като съм толкова невежа. Тия работи са за вас. Тогава гледаш, като каже тъй мишката на котката, тя легне на гърба си, приятно ѝ е и започне да си играе с мишката. Казва: Какво мило същество, от срам не излиза, разбира се. Котката пак стане и каже: Ами ако ме лъжеш? Тогава изяде мишката. Когато котката се убеди, че мишката не я лъже, тогава не я яде, казва: Ха върви и втори път като дойда, веднага да излизаш от дупката, да не те чакам дълго време. Аз съм срещал само една котка в България, тя живееше в Търново – това е действителен пример – котката беше на Иларионови, като хване една мишка от къщи, изнесе я вън на поляната, бутне я, казва: Върви и не идвай. Като хване мишка отвън, внесе я вътре вкъщи. От къщи изнася мишките навън да ги пуща, отвън ги внася, вкъщи ги пуща.

Даде ви се да бъдете търпеливи. Как бихте придобили търпението? Ако прекарате една линия малко по-горе от отвърстията на ушите към слепите очи, тази линия някой път ще бъде 14 сантиметра, 15 сантиметра. Дето човек е алчен, всичката алчност и хитрина на хората произтича от слепите очи. Това са полуинтелигентни способности. Животните живеят в слепите

очи на човека. Лисицата, мечки, вълци, паяци – в слепите очи живеят. Всичката тяхна интелигентност събрана е там. Вземете нишката, която паякът прави, човек още не може да направи такава тънка нишка. После, в изкуството за боядисване каквито хас бои има, човек още не може да направи такива бои. Биволът има черен цвят, не избелява. Бялата лисица има бял цвят, хич не почернява. Човек тепърва ще се учи от тях. Та казвам: Всички тия животни са изостанали назад в много работи, но те са били в разни училища. Считайте, че във всичките животни живеят човешки души, които са на разни степени на развитие. Формата на коня е училище, в което се учат ученици, конско училище. Сега вие се отвращавате от животните, понеже не са красиви телата им. Тялото на някои животни е красиво, главата не е красива. Конят има доста красиво тяло, главата не е красива. Ако един човек живее в една колиба, колибата ли е човекът? Ако един човек хвърка с аероплан, човека аероплан ли е? Една птица хвърка, птица ли е? Вие смесвате. Птицата и аероплана се разхождат навсякъде. Добиват храната си с аероплан, слизат, качват се с аероплан. Не смесвайте птицата с аероплана. То е превозно средство. Тялото на един кон, на един вол е превозно средство, формата на човека, която сега имаме, тя е превозно средство. Човек е велосипед с две колела, двата крака са колелата. Много неустойчиво е човешкото тяло. Милиони години е взело, докато човек се научи да ходи на двата крака, да язди това колело. Човешкият велосипед е много хубаво приспособен, но велосипедът се криви. Често ако яздите на този велосипед, ако срещнете някое препятствие, може да отхвръкнете. Като върви, човек е много практичен, после с този велосипед и по планината може да се качваш, може да слизаш, много приспособления има, и по най-стръмните места може да слизаш. С другия велосипед не може да слизаш, с него само по един добре направен път може да вървиш.

По някой път вие искате да бъдете обичани. Кое е онова, което ви привлича? Кое е онова качество, което се изисква от вас, за да ви обичат? За да обичам една череша, кое е необходимо? Необходима е формата на черешата, пък и съдържание да има. Ципата на тази череша ще трябва да бъде много тънка, много пластична, сокът трябва да бъде приятен, за да бъде обичана. Някои ябълки не ги обичате. Но има ябълки, не много кисели, те имат тънки кори, съдържанието е много приятно, като ядеш, се топи в устата. Имате дини, някои са дървесинести вътре, има дини, които са водни и сладки.

Сега при новото възпитание как ще постъпите? Един учител може да привлече вниманието на учениците. Един учител за да ви бъде обичен, какво искате от него? Какво е потребно на учениците? Като влезете в някоя къща, някоя къща ви харесва, някоя не ви харесва. Кое е онова, което

харесвате в къщата? Поставена е хубаво, симпатично, прозорците са направени хубаво, светлината е достатъчна, къщата е измазана. Привлича ви тази къща. Учениците, щом дойде един учител, те го оценяват, те са критици професори, веднага го оценяват. Колко е умен, колко е добър и каква му е силата, веднага знаят. Дотогава, докато те мислят, че той е способен, готови са да възприемат. Щом мярката, която имат заради него, не издържа, той губи. Учителят като влезе в клас, като погледне учениците, той схваща – ако отговарят на неговото схващане, добре, ако не отговарят, те губят. Някой път станеш сутрин, че ти сам не се харесваш. Кое е онова във вас, което не харесвате? Някой път станеш сутрин, харесваш се, като вървиш много, ти е приятно. Някой път не ти е приятно, като вървиш, не се харесваш. Един учител като види учениците си, приятно му е. Някой път го вижда в себе си. Неговите мисли, неговите желания, неговите сили не ги харесва. Като погледне, главата не си харесва, ръката не си харесва, движенията. Има нещо, което не харесва. Какво трябва да прави тогава? вземете един човек, който кара кола. Българинът си има един катранник, вземе, че намаже осите да не скърцат, да не дигат шум. Ще намаже отпред, отвътре. По някой път ще намаже ремъците със свинска мас да са меки. Вземете, че имате някое плачливо дете, сутрин като стане, плаче, не знаете как да го утешите. Дайте на това дете една хубава ябълка, да е пъстра, формата да привлича вниманието му. Като вземе ябълката, има с какво да се занимава. Децата са големи художници. Другояче ще плаче с часове.

Аз съм превеждал този пример: Бащата завежда едно дете на воденицата, понеже било музикално, то слушало тракането на воденицата, свикнало. След 5-6 месеца се връща вкъщи, няма воденицата да трака, то започнало да плаче. Плаче, плаче, не може да не плаче. Няма шума на воденицата, не може да заспи. Майката била умна, казва си: Това дете свикнало с шума на воденицата. Взема една тенекия и започва да трака по тенекията. Детето заспало. За пример аз съм правил наблюдения. Често хора, които в един дом се карат, че им стане приятна караницата, свикнат с караницата. Като идат на друго място, че не се карат, на тях им става мъчно. Без караница не може. Караницата подразбира воденицата. Воденицата като свири, извършва известна работа. Това е караница. Казвам: Да дойдем до една мярка, до каква степен. Ще забележите, че с някои вие искате много меко да се обхождате. Ако много меко се обхождате, ще станете недоволни; ако е много грубо, пак ще станете недоволни. За крайната грубост и за крайната мекота има една линия, която е приятна на хората.

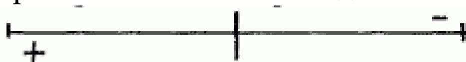

Сега произнесете думите "добре дошъл". Като кажете, някой може да се обиди от поздрава. Как трябва да го поздравите, за да остане гостът доволен? Как трябва да го кажете? Той си замине и казва: Това не е

поздрав, студен е, груб е. Сега всички ще ви накарам да кажете. Кой от вас ще каже "добър ден"? На гости отиваш и казваш "добър ден"! На гости сте ми дошли, искам да ми кажете "добър ден"'. (Учителят се обърна към една сестра да каже). На мене ще кажеш "добър ден", не гледай тези. На пътя ме срещаш и ми казваш "добър ден"! Ти не можеш да водиш хорото. (Всички по ред Учителят посочва всекиго и всеки му казва: "добър ден"! Някой започва със слабо и свършва със силно време; някой започва със силно време и завършва със слабо време; някой казва "добър ден" бързо; някой – по-спокойно; някой проточено.) Представете си, че има една премия от десет хиляди лева за този, който каже най-добре "добър ден". Понеже всички казахте "добър ден", я го изпейте музикално. Имаме песен "Добър ден", тя почва от "ла", имате узрял плод. (Учителят пее "Добър ден", всички пеем заедно.) Как бихте изпели тази песен другояче? Туй е статическо положение. (Всички пеем няколко пъти "Добър ден".) На тази песен липсва нещо. "Добър ден е светлият топъл ден. При "светлия" липсва още нещо. "Всичко озарява, на всичко живот дава". Трябва да се намери терца. Терцата трябва да се тури по-меко. Помнете, че трептенията на тоновете може да се разширяват и добиват известна мекота. Когато се сгъстяват трептенията на един тон, става твърд; когато се разширяват трептенията, става мек. Законът на разширението върви по четните числа, мекотата върви по нечетните числа. Коравината върви по четните.

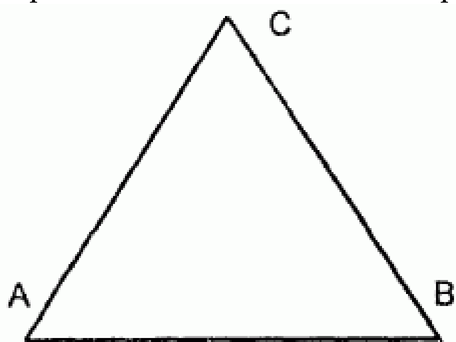

Имате триъгълника ABC – то е нечетно число. Този триъгълник не е симетричен, понеже основата е по-малка. Равностранен трябва да бъде. Колко прави ъгъла имате в един триъгълник? – Два. (Два прави ъгъла са само ако спуснем височина към основата). Значи всеки ъгъл е по 60 градуса. Срещу равните страни лежат равни ъгли Когато двама ученици имат еднакви способности; се оценяват, имат много добри отношения. Когато единият не е толкоз способен, колкото другият, и двамата си помагат. Когато са способни, еднакво работят. Единият върши, другият само въздейства в по-висша степен. Хората, за да се приложи един закон, и в добродетелите трябва да бъдат еднакви, за да прогресират. Добродетелта може да бъде от десет градуса, може да бъде от 20 градуса, може да бъде от 30 градуса, от 60 градуса. Значи, хармонично е.

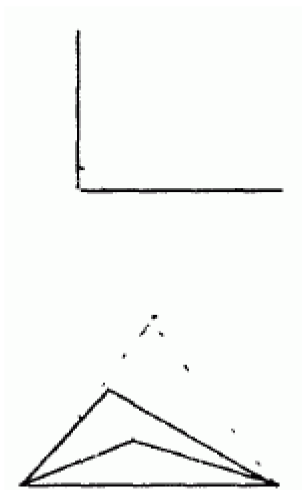

Добродетелта може да изразим чрез перпендикуляра в триъгълника. Колкото се увеличават ъглите при основата на триъгълника, толкова добродетелта у хората се намалява. Когато перпендикулярът се повдига нагоре до известно време, стане равностранен триъгълник, тогава добродетелта в човека, неговият ум и неговото сърце правилно се развиват. Затуй трябва да имаме равностранен триъгълник, тогава умът, сърцето и волята на човека са хармонично развити. Всички ъгли имат по 60 градуса. Имате числото 6, в шестия ден човек е създаден, в седмия иде почивката. Нещата не са произволни в света. Ако обозначим страните в един триъгълник с 1, 2, 3, развитието на страните 2 и 3 зависи от техния перпендикуляр. Ако перпендикулярът се повдига, основата се намалява, губи се пак равновесието. Добродетелта не върви до безконечност в своята форма. За пример формата на ангелите е другояче, отколкото формата на човешкото тяло. И формата на животните е другояче построена. Ако вземете, ъгълът на интелигентността в животните е много малък. Човек има 85 градуса; за бъдеще ще дойде 90 градуса. Каква ще бъде формата? То вече от съвсем друга област на живота ще бъде. Сега ние не вървим по правилата на перпендикуляра. Този перпендикуляр е с 23 градуса отклонен от оста. Земята е отклонена от своята орбита с 23 градуса, ако се изправи тя, ще се изправи и нашата ос. Когато се изправи оста на главата, когато се изправи перпендикулярът, челюстите ще се оттеглят навътре, ще имаме перпендикуляр, ще се махне издадеността на челюстите. Когато животните са създадени, оста е била много по-наклонена. Някои предполагат, че когато оста на земята е била перпендикулярна на нейната орбита, тогава са създадени растенията. Те са философски работи.

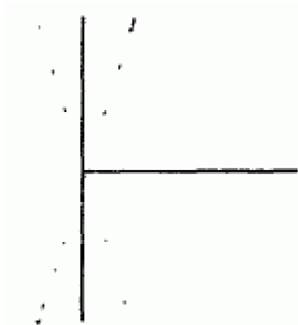

В природата всякога гръбначният стълб трябва да бъде успореден на лицето на човека. Сега не е успореден. Интелигентността се измерва с Камперовия ъгъл, който се образува от линията, която съединява основата на носа с долния край на отвърстието на ухото и перпендикулярът, издигнат от основата на носа към челото. Отклонението от перпендикуляра може да бъде навън или навътре. Челото е наклонено или изпъкнало. Колкото челото се отклонява и поляга, толкова челюстите излизат навън. Това показва какви са били човешките мисли, какви са били човешките желания, каква е била човешката воля. От тях ако построите един триъгълник, той ще бъде неправилен. Сега разглеждате нещата в статическо положение, много мъчно се разбират органическите прояви: Как един ъгъл да означава човешката интелигентност? Този ъгъл е в движение, този ъгъл постоянно се мени. Когато някой човек е пасивен, статическа добрина има. Един извади от джоба си, даде без да превие гръбнака си, протяга само ръката си, друг извади от джоба си, наведе се, поклони се и с ръката прави една крива линия приятна. Каква е разликата? Кой от двамата искате да ви даде – този, който дава по първия начин, или който дава по втория начин? Защо по втория начин, който дава, ви е по-приятно? Самата поза на първия показва достойнство. То не е красиво, то е статическо положение. Той е на физическото поле като някой камък. Който дава по втория начин, има нещо друго. Той като се наведе, има нещо приятно. Който дава по първия начин, изпъчи се, не е учил геометрия. Животните, и те разбират геометрия. Като дойдат, и те се поздравяват. Как се поздравяват животните, забелязали ли сте? Имат много хубаво поздравление. Някои мислят, че животните не се поздравяват. Много хубаво се поздравяват. Изтъпанчи се.

Аз ви насочвам да изучавате ония прояви на природата. Всяко движение в природата има смисъл. Забелязал съм, когато иде буря, когато е тихо, колко голяма разумност има. Някой път съм измервал какъв ъгъл прави природата. Има един ъгъл, когато духа вятърът, който е приятен. Щом надвиши този ъгъл, ни е неприятно духането. Когато е 60 градуса, е по-приятно. Органическо движение е туй, разумно движение е. Този, който духа, като че е разумно същество. Туй лъхане на вятъра е приятно. Разклаща растенията. При някои силни бури ъглите са неправилни, много

големи са.

Ако разгледаме движението в светлината, и там има ъгли. Някой път ни е приятен ъгълът на светлината, кривините са много хубави. Зависи от гъстотата на материята, в която светлината минава, с която нашата земя е увита. Пречупването, което става в атмосферата, когато атмосферата е хармонична, кривините са правилни, него ден ни е много приятно. И ние със своите мисли, със своите желания и със своите волеви действия образуваме една атмосфера, в която се изразява Божествената светлина, ние сме сами доволни от себе си.

Тази лекция аз я наричам "Грозота и красота". Започваме с грозотата и свършваме с красотата.

Само светлият път на Мъдростта, води към Истината. В Истината е скрит животът.

6. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 6.XI.1942 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев
На 30.X.1942 г. Учителя не дойде.
6 ноември 1942 г.

Книги:

** Добър ден*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_08 Новият път
утринно слово

НОВИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва"
„Махар Бену Аба"

Има едно изречение, което казва: „Повторението е майка на знанието." Не еднообразното повторение. Може да ядеш сладки неща, но ако ядеш череши, те са сладки; ако ядеш ябълки, те са сладки; ако ядеш грозде, е сладко. Каквито и да са плодове, има разнообразие в тази сладчина. Аз ще ви говоря за тринайсетата глава от „Първо послание към коринтяните". Аз ще я чета, като череша да бъде. Друг път като я чета, ще бъде като сливи. Сега като череша: „Ако говоря с човешки и ангелски езици", а избягвам животинските и „ако нямам любов, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка...", ако имам знанието, щото и гори да премествам, ако не зная как да го прилагам... любовта дълго търпи, дълго се надява, защото надеждата много кратка е, за един ден е. Има една надежда, прескача единия ден. Всичко търпи любовта. Но тук се разбира не глупавият живот, да търпиш въшките, да търпиш бълхите. Някой има търпението на въшките, само се чеше. Да съблече ризата си, да изчисти ризата си от бълхите. Защо ги е взел като квартиранти? Някой е дал под наем стаята си. Има хора, които целия си живот се тревожат дали ги обичат, или не ги обичат. Как ще разбирате това? Ако си мазна кокошка, ще те обичат, ако си мазна овца, ще те обичат, но ако си мършава, ще те държат настрана. Ако си добро масло, ще те ядат, ако си лошо, ще те хвърлят навън.

Една мома се жени и, най-първо, не ѝ ли стига умът да види първо свекървата; какъв е свекърът; да види брата, сестрите на възлюбения? Тя се влюби само в него, но така не става. Като се влюби само в него, пати ѝ главата. Най-първо, трябва да види дали бащата и майката се обичат, да види семейството от род ли е. Ако не е, хич да не си туря крака в тази къща. Сега, като си тури крака, ще пита защо Господ направи света така. Господ не направи света така, ние го правим. Ако съблечеш ризата на баща си, ако си малък, прекрой я, да ти съответства. Ако туриш голямата риза на баща си, ако туриш големите гащи на баща си, ще бъдеш смешен. Прекрой ги, направи ги удобни.

Съвременните хора всички са станали божества – туй, което и Ева искаше – да стане божество. Божества са и се докачат. Какво божество си, като си слаб? Бият те, и ти му казваш: „Аз ще му докажа." Какво ще му докажеш?

Днес те бият, утре те бият – ти все доказваш. Ти биеш, те кажат: „Аз ще му докажа.“ Един други се бият и все си доказват. Имат набити крака, набити гърбове, задници. Питате: „Защо Бог създаде света така?“ Това не е философия.

Една стара жена дава съвет на една млада мома да се ожени и да си народи деца. Хубаво е да си народи деца. Страданията на всички хора от какво произтичат? От децата. Адам, докато беше сам в рая, свободна му беше главата. Щом се роди едно дете, побеля му главата, и то от какво? Адам се подложи на изпитания и не си издържа изпита. И Ева не можа да си издържи изпита. Учен човек беше той. Господ искаше да го изпита. Понеже не се позволяваше животните да влизат в рая – нечисти бяха животните, живееха отвън. Понеже Господ прекарва в рая животните пред Адама, да им даде имена и като им даде имена на всички животни, видя, че все две по две вървят: мъжко и женско. Казва си: „Животните – мъже, жени, заедно вървят, пък аз, човекът, съм сам. Мене ми липсва нещо, Господ е скрил нещо от мене. И аз да си имам такава другарка...“ Господ видя това и казва: „Не е хубаво човек да бъде сам.“ Но Адам не можа да си издържи изпита, похапна от плода. После се роди Ева. Ева гледа дървото и казва: „От последното дърво като хапна, ще стана като Бога.“ Ето едно изкушение. И досега всички богове станаха. Казва: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Кой си? Който страдаш. „Знаеш ли кой съм аз?“ Че кой си? Който се тревожиш за хляб, за вода; който се тревожиш за деца, за мъж, за жена; тревожиш се, че не си министър, че не си цар. Хиляди работи има, за които се тревожиш. (Учителят прочете до края главата.)

Често вие питате за в бъдеще, че които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват. Казвате: „Че как ще се раждат хората?“ По един начин ще се раждат. В съвременния спиритизъм как се раждат духовете? Медиумът, като беше в транс, най-първо, се образува пара, после се сгъстява, сгъстява и излезе един човек. Може да говори чрез него. Говори този човек, виждаш го и после пак се превръща на пара. И за в бъдеще баща ти, отишъл в другия свят, той ще дойде като пара, ще се образува тяло, ще проговори с тебе. Кое е по-хубавото – сегашното или тогавашното? Сега трябва да се минат двайсет години, докато човек стане умен, а тогава – излиза изведнъж от бащата, ти няма да го пращаш в училище да учи, няма да му слугуваш, няма да го храниш. Имаш някой възлюблен, който заминал за другия свят, ще го повикаш, ще се яви, и пак ще си замине. Казвате: „При мене да бъде, при мен да спи.“ Това са все наши заблуждения, с които спим. Какво е родило спането? Нали ги туряте в гробищата, и там спят. Сегашният порядък, в който живеем, не е лош, но питам кое е по-хубаво: да бъдеш червей, някоя гъсеница или пеперуда? Тя върви по земята, качи се на някое дърво, търси някой лист да го изяде,

намира, че листът е виновен и го изяжда. Като изяде листата на дървото, то плод не дава. По-износно е да бъде пеперуда. Уподобявам гъсеницата, това е плътта, а пеперудата, това е Духът.

Ние носим две състояния едновременно – и на гъсеницата, и на пеперудата. Ще се откажем от гъсеницата. Защо ни е да бъдем гъсеници, да ходим по земята? Кое е по-хубаво в живота: дългове ли да имаш в живота, или да си богат, да нямаш никакви дългове? Кое е по-хубаво: постоянно да скърбиш или постоянно да се радваш? Всичката погрешка в съвременния живот къде е? Едно време турските коне вървяха караешкин или рахванлия. При рахванлия успоредно вървят краката на коня. А при караешкин? А при караешкин предният десен крак върви със задния ляв крак и предния ляв крак със задния десен, като че върви много сербез. Ние мислим, че светът е много лесен и ще се оправи. Аз мога да ви кажа как ще се оправи светът, но не сте готови. За пет минути може да се оправи. Светът с пет пари може да се оправи само като го знаеш. Преди няколко време дойде един, търси цяр за малария. Една сестра дойде тия дни и казва: „Учителю, аз намерих цяр за малария – христовото око." Да, христовото око е цяр. Има едно цвете, христово око се нарича, то е цяр за маларията. Хората търсят някакъв цяр за маларията. Не ти струва много, четири цвята да туриш в едно джезве да ги свариш, ще изпиеш водата, и отива маларията. Но стига да го намериш. Вие не го знаете. Казвам ѝ: „Я донеси това цвете, да го видя." Докато не намериш онова цвете, което мяза на Христовото око, докато в любовта не намериш онази любов, която мяза на Христовото око, маларията не се цери. Няма нещо по-красиво от човешкото око и няма нещо по-грозно от него. Има хора, които, като те погледнат веднъж, ще бъдеш нещастен за целия си живот. Има хора, които, като те погледнат, ще бъдеш щастлив в целия си живот.

Аз съм пробвал онзи пример. В един манастир, в християнската епоха било, един игумен бил неразбран човек. След неговата смърт идва един друг игумен и намерил сметките на манастира много разбъркани, обвинявали го за това. Той започнал да се моли да дойде старият игумен, да си уреди сметките, че да го не нападат. Старият игумен бил в ада. От рая лесно се идва, но от ада мъчно. Защо е мъчно? Все едно някой човек да е осъден на двайсет години каторжна работа. Не го пущат – двайсет години трябва да се минат, не е лесна работа. Най-после дошъл старият игумен, да уредят сметките. Уредил ги, но оттам насетне, после такава голяма воня се образувала в манастира, че всичките калугери избягали и манастирът запустял. Защо ще урежда сметките, когато целият манастир ще запустее? Престанете да викате игумените от ада да уредят сметките. За предпочитане е да носиш всичките страдания, отколкото да повикаш от ада един игумен, да оправи сметките. Някоя млада мома иска да се ожени,

да тури в ред младия момък. И все в ред го турят. Остане ли ти да туриш младия момък наред, или младият момък да тури момата наред, манастирът ще се увони. Остане ли сега човек да ви обича, ще се увони манастирът. Този човек, който става приятел, той, като излязъл от Бога, трябва да те обича. Не те ли обича оттогава, и сега не може да те обича. Никога не вярвайте на една любов, която започва сега. То е една вечна лъжа. Ако остане сега да се обичаме, то е изгубена работа. Казвате: „Какво пишат писателите?“ Аз зная една красива булка, която роди повече от дванайсет деца, и все мъртви. Питам: защо ще раждаш мъртви деца? Защо ви е една мъртва любов? Малко сериозна работа е да раждаш дванайсет души. Да любиш, да се разлюбваш какво е? Залюбиш се няколко седмици, скараш се, разсърдиш се, казваш: „Не го обичам.“ Това е театър. Като погледнеш един човек, да го направиш щастлив за цял живот. И той, като те погледне, да те направи щастлив – то е любов, за тази любов говоря. За другата любов не питайте защо е. Вие разбирате и казвате: „Толкова ли съм лош?“ Всички хора, които отначало не са започнали да любят, са лоши хора. Всички хора, които сега започват да любят, са лоши хора. Всички хора, които всякога са любили и отначало са любили, те са добри хора. Според мене няма да ми говорите, че някой се е покаял. Аз разбирам покаянието другояче. Аз разбирам покаянието, когато човек отначало се е покаял, когато излязъл от Бога, и видял всичките погрешки. После само ги чете. Един учен човек, като погледне едно число, го разбира, едно по едно го чете. Например 1200 като четеш, ти, като видиш, и разчиташ това число.

Сега често на Изгрева казвате: „Той само Учителят знае да люби.“ То е изгубена работа, ако е така. Ако и вие не любите, както аз любя, и вашата е изгубена.

Казвам, светът, както мисли, няма да се оправи. Да вярвате, че в онзи свят, като идете, че ще се оправи, то не е разбиране. Човек трябва отначало да е любил. Ако един човек е заченат без любов, ако майка му не го е обичала, а искала да го пометне, ако майка му е мислила десет пъти да го пометне, той човек няма да стане. Мислите ли, че един баща, който стане причина да се зачене едно дете, че не го признава, че е негово, казва: „Не е мое.“ – мислите ли, че от това дете ще стане човек? Който не е роден сега, трябва да се роди, и затова човек трябва да умре. Всички трябва да умрат и да се родят наново, нищо повече. Всички ония хора, които без любов са се родили, трябва да умрат. Щом умират, без любов са родени. Като се родим от любовта, няма да умираме. Аз виждам, някой плаче. Защо ще плаче човек, кажете ми. В сегашната епоха трябва да плачем. Но човек всичко има, и пак плаче. Сега искате да знаете как ще се научите. Ако човек не възприеме Бога вътре в себе си, да го научи, няма кой да го научи. Казва Писанието: „Всички ще бъдете научени.“ Ти искаш сам да се

научиш. То е невъзможно. Ако остане земята сама по себе си да ражда нещата без слънцето, то е невъзможно. Земята ще ражда, ще има в нея живот само тогава, когато слънцето я грее. Ако ние уповаваме на тия лампи, те няма да оправят света, то е заблуждение. Светът може да се оправи само от слънцето. Тия заблуждения, които туряме в нашите умове, те са за неща до време. Тия слънца се дължат на онова слънце, което грее. Хубава е и тази любов. Но разчитайте на онази любов, на онази лампичка, която от слънцето излиза. Разчитайте на Божията любов, от която се ражда животът. Христос казва на едно място: „Който е видял Мене, видял е и Отца Ми." Защо страдат евреите? Вие ги съжалявате. Те не приеха Бога, като дойде Христос. Не Христа не приеха, но Бога в Христа не приеха. Казват: „Има тук един човек." И сега българите казват: „Един нов Христос има." Но и на българския народ бъдещето ще бъде такова. Да дойдат да се подиграват на Христа. Христос в света е един, двама Христосци не може да бъдат. Слънцето е било преди хиляди милиони години, и това слънце сега е същото. Ако кажем, че това слънце е едно, а онова е било друго, то е заблуждение. Дошъл някой друг, нов Мойсей – Устабашиев, човек, който е турил устата си да брътви. Дошъл някой, има Христовия Дух да оправи света. Оправи ги, бият се хората, избиват се. В България, като дошъл Устабашиев, турил закона за 250 грама хляб. Като дойде Устабашиев, сиренето изчезна, маслото изчезна, житото изчезна, всичко изчезна. Новият Мойсей дойде в света. Аз ви казвам, не искам вие да бъдете Устабашиевци, не искам да бъдете нови Христосци. Казват: „Човек ще оправи света." То е заблуждение. Ти си се родил от баща и майка. Родили те тебе, слабия човек, ще оправиш света. Кой свят, кажете ми? Никой не може да оправи света. Нито владици, нито попове, никой не може да оправи света. Те турили калимавки, корони... Какви са тия заблуждения? Утре ще умре, в гроба ще го турят. Дойде някой, казва: „Аз, Учителю, те познавам, дай ми пет–десет лева." Така не става. Дойде една сестра, заплакала четири реда сълзи. Защо? Дъщеря ѝ казала: „Мамо, ще се самоубия, животът ми няма смисъл." Защо ще вярвате? Никой не може да се самоубие. Ако аз стопя едно парче лед, умряло ли е? Вода е станало.

Думите: „Мамо, аз ще се самоубия..." другояче тълкувайте. Всяка мома, която иска да се самоубие, иска да влезе в любовта. Казва: „Аз искам да умра." Трябва да съзнае, че за този живот ако не умрем, в новия живот не можем да влезем. Трябва да умрем. Ако не умрем, работата не се свършва. Вие не искате да умрете. Престанете да ви говорят лъжи. Туй, което четете, туй, което разбирате, са квадратни лъжи. По този начин, както са писали хората и са проповядвали, това са лъжи, помнете го това. Снемете всичките обвивки на нещата, елате до същността на любовта. Да разберем какво нещо е любовта. Аз гледам някой път някоя млада мома, като влиза в моята стая, оглежда, като че ли има някакъв капан вътре. Възможно е.

Колко пъти котката е седяла при дупката на мишката, казва: „Сърцето ми гори за тебе, аз ще умра, ако не излезеш из дупката си, да те видя, само да те зърна, излез.“ И за да не умре, мишката излезе, котката я хване и казва: „Ти защо не излезе по-рано?“ И момъкът се сърди защо, като минавал, момата не излязла по-рано да го погледне.

Гледам, тук една млада сестра се оплаква и ми казва: „Тук на парцал станах на Изгрева.“ Казвам, и парцалите са потребни за паниците. Без парцал как ще миеш паниците? По-добре парцал за паниците, за предпочитане е това, отколкото кърпи в джоба, да си бършат носа, или постоянно да седи в гардероба. Защо ви е тази кърпа? Или защо ви са вашите хубави шапки да висят вкъщи?

Сега аз ви казвам, вас ви трябва едно сърце, направено от любов; трябва ви един ум, направен от любов; трябва ви едно тяло, направено от любов. Престанете да вярвате във всичките тия заблуждения, че това е станало или онова е станало. Бог е направил света. И всичките блага, които Бог е дал, всичко заради нас е направено. Ние търсим слънцето и всеки мисли да направи една малка стаица. Че как ще я направиш? Мисли, мисли, и дома се скарат. Казва: „Трябва да живеем в по-хубава стая, по-хубава къща, с по-големи прозорци.“ Защо да се не радвате на тия хора в София, които имат хубави къщи? Иди, погледни къщите и радвай се. Богатият човек живее там. Защо да се не радваш, че той живее там? Влез в него, поживей един–два месеца. Ти ще живееш, и той ще те храни. Ако знаехте така да влизате в хората, щяхте ли да бъдете нещастни, кажете ми? Вие живеете в блаженството на страданията. Аз ви уважавам и почитам от моето гледище. Както ви говоря, вие сте герои, понеже вие при този – лошия, живот не искате да го напуснете. Казвам: „Браво, любов има.“ Той по три пъти бие своята възлюблена, и тя не го напуща. Казвам: „Браво!“ Друга никак не я бие, но го напуща. Коя е героиня: която бият или която не бият? Която бият. Онази, която нито една лоша дума не са ѝ казали, но тя казва: „Не го обичам, има нещо отвратително.“ Кое е по-хубаво? Житото, докато не бият, зърно не дава.

Ако искате да изучавате сегашния живот, живейте посегашному. Сегашният живот по този начин, както живеете, другояче не може. Ако искате да разберете този живот, по този начин ще живеете. Ако искате да разберете новия живот, по този начин не може да живеете. Ако искате да разберете състоянието на една пеперуда, трябва да станете пеперуда; ако искате да разберете състоянието на един червей, червей трябва да станете; ако искате да разберете състоянието на детинския живот, деца трябва да станете; ако искате да разберете възрастния живот, възрастни трябва да станете; ако искате да разберете възмъжалия живот, трябва да възмъжеете.

За да разберете един живот, трябва да живеете в него. И най-после, ако искате да разберете старческия живот, трябва да бъдете стари. Ако искате да разберете Божествения живот, трябва да сте разбрали детинството, юношеството, пълната възраст и старчеството. Като излезете из тия животи, ще влезете в Божествения.

Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло, и на човека на ум не е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“

Кое е по-хубаво: да се служи на хората или на Бога да се служи? Кое е по-хубаво: на живите деца ли да се служи, или на куклите? Малките момичета служат на куклите, а малките момчета служат на кончетата. Кое е по-хубаво: да се служи на живите кукли или на мъртвите? Човек още като дете, като се роди, прави много престъпления. Майката, като го чисти, то прави престъпления. Тя го чисти, мие го и като стане на двайсет и една години, то престане да върши престъпления. Децата престъпления вършат, но майките им прощават. Майката, която се е гнусила от нечистотии, сега изчиства детето си, мие го и като си измие ръцете, яде. Тя, като мие задницата на детето, после ще яде. Знаете ли колко нечистотии остават по ръцете? Аз не виждам никаква идеалност в този живот. Животните, като дойдат, най-първо, се миришат по задницата. Едно време и ние ги търсехме, да ги миришем по задницата. Аз другояче виждам работата. Така не се живее, така не се мисли. С тия мисли никъде няма да идете. С тия мисли хилави стават хората, побеляват им главите, прегърбват се, болести идат. Мисли, че като иде в оня свят, ще иде при ангелите. Ангелите не носят такъв ум. Ти си едно говедо, ще идеш при ангелите и ще влезеш в рая. Ще те пуснат в рая, както тук едно дете го пускат, но трябва да му мият задницата. Ще те пуснат в рая, но трябва да ти мият задницата. Ти на краката си не можеш да стъпиш.

Казвате: „Бъдете чисти, бъдете светли.“ Това са думи. Казвам: каква е любовта? Христос дойде до едно положение. Аз виждам един от най-хубавите моменти в живота на Христа. От моето гледище онзи момент, когато дойде в най-голямото противоречие и казва: „Господи, прости им, не знаят какво правят. Прости им един ден, като ги съдиш, прости им.“ Или, казано на модерен език: прости на тия говеда. Аз не искам да ви проповядвам един разпънат Христос. Искам да ви проповядвам един Христос, който е възкръснал. Може да се възмущавате: „То е минало.“ Ако вие се възхищавате, станете като Него, станете като страдащия Христос. Защо искате Той да ви носи страданията, защо искате Той да работи заради вас, да ви спасява? Разбирайте хубаво спасението в какво седи. Спасение в света е любовта. Спасението е туй, дето търсите. Онзи те спасява, който те люби. Ти, който го любиш, го спасяваш. Без любов

спасение няма. Спасението е в Божията любов. В нас Бог, Който ни освобождава от смъртта, Той ни спасява. Без любов няма спасение в света. Той е един акт, както ние го смятаме, то е момент. Слънцето като те зърне, ти си спасен. Сега вие, които ме слушате, какво ще разберете? Не искам да ви кажа какво ще се прави. Вие вървите по вашия път. Онези от вас, които сте дошли до положението и искате да приложите любовта, то е новият възглед. Не се извинявайте. Никакви погрешки не трябва да се правят. Ето аз какво разбирам под думата погрешка. Аз като пиша, в ума ви съществува идеята. Като правя погрешка, и коригирам. Напиша, затрия, докато най-после напиша една дума, че аз сам да я харесам. Напиша една дума, каквато и да е, и после казвам: ще мине. Не. Да остане някой да ме пита: „Ти обичаш ли ме, или не?“, то е изгубена работа. Някой иде, болен е, казва: „Обичаш ли ме?“ Аз ще му докажа обичам ли го. По два начина аз може да му покажа моята любов. Здравият, като иде, който не вярва в мене, той ще стане болен. Който няма любов, няма какво да ме пита: обичаш ли ме. Казвам, здрав ли си? „Не съм.“ Болен ще стане. Здравият човек, щом ме попита обичам ли го, само като ме пита, ще стане болен. А болният като ме пита, ще оздравее. Който не ме обича, болен ще легне. Ако дойде здрав при мене, зная, че ме обича. Ако дойде болен, не ме обича. Моята мярка е тази. Щом дойда при вас, и съм болен, зная, че никаква любов нямам. Тъй разсъждавам. Едно от двете: или той не ме обича, или аз не го обичам. Аз боледувам по две причини: или защото той не ме обича, или пък аз боледувам, защото аз не го обичам. По два начина можем да бъдем нещастни: или като не обичаме хората, или като те не ни обичат. По два начина можем да бъдем щастливи: или като ни обичат, или като ние обичаме. Сега казвате: „Той не ме обича.“ То е половината – и ти трябва да го обичаш.

Следователно ти, като не го обичаш, и той, като не обича, вие създавате ада, в който и двамата се мъчите. Ти, като го обичаш, и той, като те обича, вие живеете в рая.

Казва: „Дето са събрани двама или трима в Мое име, дето са събрани в името на любовта, там съм и Аз, там е раят.“ Аз по някой път често мисля, че се събираме, събираме се тук сутрин, да се молим. Да се молим за българите, да не идват аероплани, да няма бомби, да има плодородие. Питам: защо ще живеем за един народ, който ще яде, ще пие и ще разсъждава има ли Господ, или няма Господ? Че те ще бъдат като сегашните евреи. Че какви са евреите? Каква е сегашната култура? Туй, което аз виждам. Казва: „Къде е адът?“ Адът е на земята. Аз виждам какво се върши под земята и какво се върши над земята. Аз виждам какво се върши във всички шантани. Аз виждам какво се върши във всички домове. Аз виждам какво се върши в училищата. Какво се върши в църквите, и

навън, и навътре, навсякъде виждам какво е. Не ме въодушевляват домовете, които са пълни с изверження. Мене не ме интересуват клозетите на хората. Мене не ме интересуват банките, дето турят парите си, да се осигуряват, не ме интересуват хамбарите. Да чакам с мили очи да ме гледат и да ми дават една крина жито, то е смешна работа. Смешни хора сме ние.

Казва Господ в Писанието: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ Сега вие можете да ми турите едно възражение: „Хубаво, като ни проповядваш така, защо ще ни погледнеш с любов, че да оживеем?“ Имате право. Аз ви виждам всичките вас. Нали знаете, когато слизаше Мойсей от планината, толкова се беше очистило лицето му, че светеше. И евреите не можеха да гледат светлината на неговата мисъл, че трябваше да си тури було. Българите сега турят було, когато се венчава булката. Една булка, на която турят було на главата, да ѝ кажа, че няма да живее добре със своя възлюблен. Ако тя не може да го гледа в очите и трябва да ѝ турят було, това е изгубена работа. Прокопсаха ли еврейският народ? Евреите се учат, а гледат истината без було. Павел казва: „Гледаме мрачкаво, като през огледало.“ Като срещна някои, гледам, носят две була, а някои по две и по три. Разбирам да носи едно було. Че как ще ви гледам, хвърлете булата. Срещам някой, и гледам, в ума му седи мисълта: „Кой ме обича повече?“ Говоря искрено: който ме обича повече, и аз го обичам, колкото и той ме обича.

Наскоро говорих на една сестра. Казва ми: „Много ги обичам всичките.“ Аз ѝ казвам: „Колкото ти ги обичаш, и те те обичат. Ако те не те обичат, значи и ти не ги обичаш.“ Аз не се оплаквам от вас. Вие като се карате, мене ми е приятно. Ако дигате повече скандали, мене ми е приятно. Мен знаеш колко ми е приятно, като видя разчорлена коса. Гледам, две деца се дърпат за косите, приятно ми е. Какво лошо има, та са се хванали за косите. Мине буря, заплаче. Защото, който има кир, непременно трябва да мине стъргалка, да го очисти от кирта. Но като няма никаква кир, няма нужда от стъргалка. Ако се оплаквате, че трябва стъргалка, то е друг въпрос. Казвам, един чист човек не трябва да образува кир. Щом електрическата лампа започне да става по-тъмна, светлината не е така ярка. Тия жици изгубват способност да предават светлината. Аз виждам раздвояването на хората в любовта. Ние мислим, че от един човек ще вземем повече любов, от друг по-малко. Не се лъжете. Слънчевата енергия, която отгоре иде, едни и същи подаръци носи. Зависи от влагата. Някой път има повече влага, някой път по-малко и вследствие на това има промяна в тази светлина.

Често аз говоря за подмладяването. По този начин, по който сега човек живее, не може да се подмлади и болестите не може да се излекуват. Ако

повярвате това, което ви говоря, всички може да станете здрави. Повярвайте, че Бог ви обича. Казвате: „Къде е?“ Срамота е досега да не сте Го видели. Толкова пъти слънцето сутрин изгрява. Като видиш слънцето, да видиш, че Бог е в него и да повярваш, че Бог е в слънцето. Като видиш една ябълка, да повярваш, че Бог е в ябълката. Като видиш един извор, да повярваш, че Бог е в извора, който извира. Ако не повярваш, и пиеш от него, това е заблуждение. Да ви кажа, че аз съм Христос, в мене вярвайте. Христос е в светлината, във въздуха, във водата, в звездите – навсякъде е. Не е в мой интерес да ви говоря така. В мой интерес е да вярвате постарому. Да вярвате по новия начин, не е в мой интерес. Ще кажете: „Той не е бил Христос.“ Моята сила седи в това, че аз обичам Бога, нищо повече. Разбирате ли какво значи това? Аз не искам любовта на хората. Мене не ме интересуват хората. Мене не ме интересуват куклите. Мене ме интересуват хората, които обичат Бога и които Бог обича. Вие сте важни дотолкоз, доколкото аз ви обичам, и дотолкоз, доколкото вие ме обичате. Аз не искам от вас повече любов, отколкото аз ви давам. Искам толкова любов, колкото и аз ви обичам.

Казва Христос: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Аз искам от вас толкоз: да обичате така, както аз ви обичам. Давам ход на Божественото. Аз се радвам, че като обичам, давам Бог да се прояви чрез мене. Радвам се и вие когато обичате, че Бог се проявява чрез вас. Когато Бог се проявява чрез мен в Своята пълнота и когато Бог се проявява чрез вас в Своята пълнота, това е моето учение. Вие ще кажете: „Как да разбираме това?“

Представете си, че турям една топка, която е свързана с ток. Държите я на ръката си. Няма ли да дойде до положението, когато ще се сгорещи, няма да може да я държите? До едно време ще ви бъде приятно да държите топката, но когато топлината се предава, ще стане по-тежко, отколкото може да носите. Тя ще стане по-тежка. Туй, което изгаря, е по-тежко. Всички неща, които изгарят, са тежки. Всички неща, които загасват, са леки. Всички неща, които са ни приятни, то е нормалната топлина на живота. Срещнеш някой човек, нищо не ти казва, но ти е приятно, като те погледне. Срещнеш някой човек, дете, малко дете, някой светски човек, приятно ти е, като те гледа. Друг път срещнеш някое малко дете, гледа те като стар човек с една грандомания. Някоя майка доведе при мене детето, и казва: „Целуни ръка.“ То казва: „Няма да целуна.“ Аз казвам: „Оставете го, ако обича да ми целуне ръка, ако не обича, няма защо да целува.“ Някой се държи, остави го свободен, не го поддържай. Някой казва: „Какво мислиш, знаеш ли кой съм?“ Зная те. Всичките хора на любовта ги познавам и всичките хора на безлюбието ги познавам. Мене ми е еднакво приятно и безлюбието, и любовта ми е еднакво приятна. Аз разбирам, за

мен безлюбието е опакото на любовта, скритата любов. Любов е изявеното. Туй вие за дълго време има да го учите. Някой ми казва: „Не те обичам." На другиго вие може да продавате тия краставици, не на мене. Не ме обича? Той се нуждае от моя въздух, нуждае се от моята вода, не ме обича. Започвам да смалявам светлината, започвам да смалявам въздуха, започвам да смалявам водата, обикне ме. Лесно може да го накарам да ме обича. Всекиго мога да го накарам да ме обича. Но това според мен е принудителна любов. Всеки мога да заставя да ме обича и мога да направя всеки един човек да изпълнява каквото аз искам. Но това е закон, това е опакото на любовта. И то е хубаво. Казвам, няма по-хубаво от свободната любов. Като говоря за свободна любов, вие ме разбирате криво. Няма по-хубаво нещо от свободата, която произтича от любовта. Да си свободен в любовта.

Минавам на едно място, гледам, един седи и дърпа палтото. Искам да зная защо прави така. Неговото палто е така направено, платът не е цял, но е снаден и за да не видя, крие го, да не би да излезе и да се разбере, че платът не е цял. Няма нищо, да каже: „Мода е това." Дърпа го, да не видя, че е снадено. Че като има една дреха джоб отвън, мислите ли, че е много културно? Всичките крадени работи в джоба се турят. Защо са джобовете? Няколко ябълки в джоба се турят. Питам един: ябълките, които ги култивирам, които се раждат в моята градина, като се турят в един джоб, те го изгарят. Ако ядеш, по-сладък плод от нея няма, но ако я туриш в джоба, изгаря джобът. Казва: „Вярно ли е това?" Който се опита да тури един такъв плод в джоба, всичко изгаря и ако го яде, той е най-сладкият плод. Не ми говорете за вашата любов, която туряте в джобовете. Нито аз искам да ви говоря за моята любов, която седи в джобовете. То е старата култура. Но онази любов, която може да възприемете и която живот дава. Всяка дума, която излиза от устата на Бога, е живият хляб. И обичам да ви говоря. Може да ме заблудите, казвате: „Нямам нищо." Кой може да ви запрети да обичате? Никого не питайте. Обикнете го. Защо ще му казвате, че го обичате? Какви са вашите съображения, когато казвате някому, че го обичате? В това има нещо много користолюбиво. Кой досега е чул да каже Господ някому: „Аз ви обичам." Господ, без да говори, праща слънцето, праща въздуха, въздуха обича, водата обича, всичко в света обича. И никой от хиляди години не е чул Господ да каже, че го обича.

Божията любов е реалното. Не са празни думи. Всички ония възвишени, хубави мисли, чувства и постъпки в живота на хората са благословение. Когато аз видя една майка да чисти детето си, аз виждам нейната любов. Тя маха тия нечистотии. Ако нямаше тази любов, тя ще да остави детето. Казва: „Няма да му мия задницата." Майката, защото го обича, му мие задницата. Казвате: „Да се не женим, да не раждаме деца." Аз считам

хората, които не раждат, за престъпници. Да не се ражда, това е престъпление. И хората, които много деца имат, то е пак престъпление. Да имате едно, две, но на свят. За Бога казват, че има само един Син. Тъй както аз ви говоря, виждам как може да се заблудите. В думите, тъй както ви говоря, да няма никаква гордост, да кажа: знайте кой съм. Аз искам да ви кажа истината, да разбирате нещата, тъй както аз ги разбирам. Аз искам вие да обичате, тъй както аз обичам. Аз искам да обичате, както аз обичам, и аз искам да разбирам, както вие разбирате. Да ми е приятно, че вие ги разбирате, както аз ги разбирам, и аз разбирам, както вие разбирате, то е любов. Ако кажа, че както разбирате, не е право, и ако вие кажете, че както аз разбирам, не е право, то е кривата страна.

Сега ви проповядвам любовта на черешите. Ето каква е черешината любов. Каква ще бъде любовта на сливите? Ще я видите, когато ви я проповядвам. Ами на ябълките?

Тебе, Симеоне, сега ще те накарам на една работа, без да искаш. Ще те накарам да прочетеш нещо. (Братът прочете от томчето „Опорни точки в живота“ беседата „Смисълът на живота“.)

Беседите трябва да се позагладят малко. Ако смесваме истината и лъжата на едно място, образуваме една нова чорба. Не е лошо това, защото няма по-голяма отрова от лъжата в света. От Божествено гледище няма никакво противоречие. Ако е добро, което говоря, допуснато е, той не се възмущава. Противоречието е, че ние един на друг си препятстваме в нашето развитие. Злото е между нас. Например, ако аз туря десния крак върху левия, после левия върху десния, има ли противоречие? Ако туря десния крак на левия, повече ли го обичам? Почива си. После туря левия на десния, той си почива. Не са ли и двата крака мои? Приятно им е. Аз съм, който ги нося. Аз чувствам, че десният е върху левия и после аз съм, който чувствам, че левият крак е върху десния.

Сега може да остане една мисъл във вас: „Толкова години ние работим, и нашият Учител не вижда нищо добро в нас, като че ли нищо не сме успели.“ Аз гледам другояче, аз разсъждавам другояче. Аз съжалявам, че вие не можете да живеете така, както искам. Аз съм турил истината в такава проста форма, толкова лесно турям тази истина, че вие не можете да я разберете. Къде е причината? Тази работа аз я разбирам още отдавна. Много пъти съм казвал някому: „Направи това“, и той не го направи. Мина някъде и казвам да се очисти нещо и като мина после, не е очистено. Аз правя другояче сега. Като мина и видя някоя книжка, вдигна я. Видя нещо за копане, взема мотиката и копая. Като започнах така да правя, гледам, идат и другите да помагат. Работата става по-лесна. Казвам: „Работата

била проста." Като видим един недъг, да го оправим.

И намислил съм в бъдеще не да казвам какво да правите, но като видя нещо, аз ще го направя. Няма да мисля, че тези хора не ме разбират. Казвам: „Много добри са, те живеят, както разбират. Я аз да започна да я работя." Ще мина покрай вашата къща, видя, че не е мазана, ще я замажа. Ще видя, че някой има скъсани обуща. Няма да му кажа: „Ти защо не работиш, защо не вземеш да си купиш обуща?", но ще му занеса едни нови обуща. Ще видя някой със скъсана шапка, няма да му кажа защо не си купи шапка, но ще му купя шапка. Ще оставя, както са живели хората, но което не е направено, ще кажа: моя работа е. Когато видя скъсаната шапка, ще оставя нова. Като видя скъсаните обуща, ще оставя нови. Пък, което аз недовиждам, ще ме извините. Ако имате нови шапки, радвайте се, не питайте кой ви ги даде. Като ви питат, кажете: „Ние си ги купихме."

Сега аз ви казах какво съм намислил. Да не чакате, тази работа няма да стане скоро. Понеже много визити имам да правя, може би за някои трябва да минат двайсет години, докато им купя шапки, докато видя, че нещо му е скъсано. Не е един, не са двама, това са хиляди хора. Вие да не кажете: „Той какво говори, пък какво излезе." Ще трябва да ходя от къща в къща, време се изисква. Та казвам, онези, които наскоро ще получат шапки, да се радват. Които са скъсани, да кажат: „Закъсняха за нас." Зависи откъде ще започна. Където и да започна, все ще останат някои недоволни. Ако започна от опашката, към главата ще бъдат недоволни. Ако започна от главата, откъм опашката ще бъдат недоволни.

Сега аз искам да ви убедя да вървите по моя път, понеже ще се намали моят товар. Сега, колкото и да правя, все ще ме обвинят. Като дойде, и вие ще помагате да купувате нови шапки, аз печеля. Казват: „Той дойде у нас, той ни обикна благодарение на вас." Вие като вземете участие, и работите ще вървят по-добре. Вие като не работите, аз се натоварвам. Казвате: „Този човек какво говори, пък какво излезе?" Вие като се впрегнете, ще тръгне тази работа. Сега само за вас ще говорят хората. Едно име ще имаме. Няма да имаме много имена: Петко, Стоян... Всички ще станат синове Божии. Един Син или много синове, едно и също е. Двеста и петдесет хиляди косми има на главата на човека. Ако тия косми се скарат кой къде да бъде, как ще ги примирите? Всичките места на главата са еднакво важни. Нито едно място не е по-горе, всичките места са еднакво важни.

Казвам, вие сте били Стоян в миналото прераждане, в друго сте били Петко, друг път сте били Драганчо. Има ли противоречие в тия тримата души? То е един човек с три имена. Баща ви, като ви купил три–четири кукли, вие ли ги родихте? Мислите ли, че всичките малки момиченца,

които имат кукли, те са ги родили? Мислите ли, че вие, които раждате децата, вие сте ги родили? Вие се самозаблуждавате. Ще ви приведа един пример.

Толстой разсъждавал върху живота – как жените раждат, какво нещо е раждането. Мъжете не раждат. Сънува една вечер Толстой, че е бременен и започнал да се мъчи, да роди, че не може да роди. И в туй голямото мъчение да роди се събужда. Казва: „Ужасна работа е човек да е бременен, да роди.“ Тази бременност е учението, което Толстой носеше. То е съвременният болшевизъм. Толстой след като замина, се роди болшевизмът. Като беше жив, не можа да роди, но като умря, се роди болшевизмът. Показва едно дете, което ще мъчи баща си. Едно време мъжете раждаха. Казва Писанието, че Господ взел две ребра от Адама и направил Ева. Ако не беше Адам, Ева не можеше да се роди.

Не съжалявайте, че сте плод на едно дърво. Да ви дам една идея. Този плод има една семка във вас. Като се посее, ще стане дърво. Един ден от плода ще стане дърво. Като плод ще бъдете горе на дървото, радвайте се. Христос, Който ражда, Той е като едно дърво. И всичките хора в християнството представят плодове. Не мислете, че вие като плодове, вие сте Христос. Във вас има възможност, като се посеете, да станете дърво. Казвам, радвайте се, че сте на това Божествено дърво. То е идеята. И аз съм на това дърво. И вие сте на това дърво. Да бъдем като Христа. Че ние сме в Него. Защо трябва да бъдем като Бога? Ние сме в Бога. Неговата слава е и моя слава. Защо ще искам да стана едно божество? Да се радвам на Божията любов и да бъдем носители на тази любов. Казва: „Да бъда като Бога.“ Кое е по-хубаво – да бъдеш планина, да бъдеш поле или да бъдеш долина? Да бъдеш поле е хубаво: житото не става в планините, става в полетата. Плодните дървета не растат в полетата, растат в долината.

Сега желая да ви дам един пример. Има деца немарливи: цапат си дрехите, ходят със скъсани дрехи, не ги е срам. Но като станат на дванайсет години, момичетата и момчетата започват да се чистят. Туй малкото момиченце видяло някога своя възлюблен. Щом човек залюби, очиства се хубаво, чисти дрехите си. По-напред грубо говори, сега мило поглежда всички. Аз искам да се влюбите. Сега, като се влюби някой, погнат го. Всичките влюбени сега страдат, мъченици са. Бъдете добри, не гонете тези хора, те са светии на новото учение. Всеки човек е светия, защо ще го гоните? Онези, които не са светии, посрещате ги, угощавате ги. Хората, които носят всичките блага, ги гоните. Аз се чудя. Аз виждам. И вашата философия е права. Казвате: „Тези светии и Господ ги обича. А тези лошите хора няма кой да ги обича, ние ще ги обичаме.“ Не е лошо, че обичате лошите хора. Поне не преследвайте светиите в тяхната любов.

Кажете: „Много добра работа вършат.“ Благодарение на тия светии, благодарение на децата, на момиченцата и момченцата, благодарение на тях Бог търпи света. Аз ви казвам, и младите момиченца, и младите момченца са, които подтикват света в този прогрес. Старите трябва да се учат от младите как да обичат.

Христос казва: „Ако не станеш като малките деца, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Сега ви казвам: станете малки деца. Ако някому не му достига хляб, нека да стане дете. Ако някой е болен, да стане дете. Ако някой няма дрехи, нека стане малко дете. Като се намерите като малки деца на любовта, всичко ще се оправи. Искам да ви видя весели. Някой път ви виждам весели, а на другия ден потекли четири реда сълзи. Казвате: „Какво ще се прави, въглища нямаме?“ Там виждам на полята цяла камара въглища. Ако ме послушате, ще направя зимата по-мека. Ако не ме послушате, ще оставя зимата такава, каквато си е. Ако ме послушате, животът ще стане мек, ако не ме послушате, животът ще върви тъй, както си е. Туй Господ казва. Туй, което го казвам, Господ го казва. Някой път аз говоря в Негово име. По някой път аз съжалявам, че говоря, понеже не мога да предам Неговата мисъл, тази благост, тази добрина, която Бог има. Изопачава се, съжалявам, че се изопачава идеята. Говори се за любовта, и разбира се това, което не е. Говори се за истината, и разбира се това, което не е. Говори се за мъдростта, и разбира се това, което не е. В живота противоречие има.

Мнозина идват и ми казват: „Учителю, я ми кажи нещо.“ Аз казвам: „Четете.“ „Ти на мене ми кажи нещо, то е общо казано там.“ Хората все чакат нещо специално. Прави сте. Аз може да ви кажа, отворете си сега очите и погледнете. Ако слънцето не ме погледне, то и аз трябва да го погледна. Две слънца имаме: едното е Христос, другото слънце е, което изгрява. Всичките тия слънца отгоре идат. А те са добри, но едно е слънцето. Докато то изгрява и залязва, всичките светят. Когато то престане да изгрява, и те ще престанат. Казвате: „Да не би да ни излъжат?“ Щом те излъжат, ще умреш. Щом ти кажат истината, ще оживееш. Щом влезеш в закона на безлюбието, ще умреш. Щом влезеш в закона на любовта, ще оживееш. Всеки, който оживее, намира Христа. Всеки, който умира, Го загубва. Христос дойде на земята да търси онези хора на безлюбието. Когато умря, Той търси онези, които оживяват. Вече са намерени.

Сега желая вие да бъдете от онези, които оживяват, а не от онези, които умират. Колко пъти ще умираме? Веднъж, два пъти, триж? Желая сега всинца да обичате Едного. Обичайте Последния. Вие досега сте обичали листата на Христа, плодовете на Христа, кората на Христа. Сега обикнете цялото дърво, на което седят всичките плодове. Обикнете Христа. Като

погледнеш слънцето, да видиш Христа. Като погледнеш звездите, да видиш Христа. Като погледнеш всички дървета, да видиш Христа. Като видиш изворите, да видиш навсякъде този Христос, от Който иде всичко. Отдето минавате, виждайте хубавите работи, там е Христос. Магическата сила къде е? Идете при някой богат човек, вижте Христа в него, и на този човек ще се отвори сърцето. Вие ще кажете: „Този изедник откъде откраднал тези пари?“ Тия пари той ги е събрал, той е касиер. Държи златото, то не е изгубено. Що е кражбата в света? Що е престъплението в света? Когато мислим, че нещата са лоши, то е престъпление. Щом мислиш, че ти си касиер на Бога, всичкото богатство тук е оставено, всичката храна е за нас. Като заминете за другия свят, нищо няма да вземете за себе си, нищо не се краде.

Ние трябва да изпълним Божия закон. Аз не казвам, че вие не сте го изпълнили. Във вас, във всинца ви, има любов, но вие страдате от любов. Наместо да се радвате, вие страдате. Имате една дъщеря, започвате да страдате заради нея. Влюбил се някой в дъщеря ви, страдате, казвате: „Ще ни я вземат.“ Имате син, влюбил се някой в сина ви, казвате: „Ще ни го вземат.“, не се радвате. Имате кон, влюбите се, страдате.

Всички ние, съвременните хора, страдаме. Като се влюбите в къщата, която имате, вие започвате да страдате. Сега да не бъде тази любов, която взема, но любов, която дава. Най-напред да започнем с любовта, която дава, и после да започнем с любовта, която взема. Най-първо, да посадим, да израсне дървото, и тогава ще дойде плодът. Ние от готовото дърво искаме да вземем плода.

Сега искам от вас, всички, които сте тук, за една седмица да се не гневите. Като дойде гневът, да кажете: „Отвън седи, ние сме дежурни.“ Каквото лошо дойде, отвън да седи и да работи. Дойде гневът, похлопа, кажи: „Зает съм днес.“ Утре дойде, пак кажи: „Занят съм.“ Нека хлопа, ти кажи: „Зает съм.“ „Какво правите?“ „Зает съм, не може да говоря.“ Цяла една седмица да бъдете заети с любовта, да видите какво е туй да обичаш дървото, което ражда всичките плодове. Какво е туй дърво? Каква е тази крава, на която млякото задоволява всички живи същества? Какъв е този въздух, който задоволява всичките хора? Каква е тази светлина, която задоволява всичките хора?

За цяла седмица да мислите върху онова, което създава всичките блага в света.

Желая да ви срещна да придружавате Христа.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

Седмо утринно слово
8 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_11_08 Ще ви се изявя
неделя, 10 ч.сутринта

ЩЕ ВИ СЕ ИЗЯВЯ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само един стих: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.“

„Духът Божи“

Ние живеем в един век, дето хората се учат само да се събличат. Много малко има, които се обличат. Някои лука събличат, някои зелето събличат, пипера, доматите събличат, житото събличат, няма нещо, което да не събличат. Седнеш, ядеш, пак си се научил да събличаш. Хората, които се научат само да събличат, могат ли да бъдат здрави и щастливи? То е едно еволюционно състояние. Човек се съблича, когато се готви да спи. Ние, когато се събличаме, мислим, че вършим голяма работа. Човек, който съблича лука, той се готви да спи. Щом се наяде, той спи.

Сега аз ще ви говоря за обличането. Най-първо трябва да научим как се е облякъл лукът. Той е една млада мома. Вие вземате дрехата му и я събличате. Обижда се тази мома. Не я оценяват вкъщи, малко уважение и почит ѝ имат. Казвате: „Лук. Че лукът какво знае?“ На един англичанин ако кажете: „лук“ (Look! (англ.) – Виж!), той ще разбере „Виж!“ Той ще погледне някъде, ще разбере да гледа. Лук който яде, да гледа навън, към Бога ще отправи погледа. Българите режат лук и хич не гледат. Ряпа, значи зяпа.

Да дойдем до онова, което е интересно. Има неща интересни. Ние се занимаваме с неинтересни неща в живота, с обезсърчението. Когато хората искат да ви обезсърчат, вие обезсърчавате ли се? Две моми когато се влюбят в един момък, всяка една иска да обезсърчи другата. Разправя ѝ: „Той е такъв, не струва“, укорява го пред другата, за да не му дигне цената – политика има. Някой път, когато хората имат гарез към някого, пак обезсърчават.

Да бъдем искрени. В доброто трябва да се насърчават всички хора. Не сме работили. Едва сега настава една от най-хубавите епохи, когато можем да

работим. Срещнеш някого, казва: „Моята мина, остарели сме.“ Какво си остарял, сега си човек тамън за работа. Туй, че изглеждаш стар, ти си се дегизирал. В театъра си. Не ти хващам вяра, дегизирал си се.

Един млад момък искал да види една мома. Баща ѝ бил много ревнив, строг, не пущал никого. Този момък се дегизирал на един стар дядо, куца и влиза в дома на момата. Влиза вкъщи да я види, да я посети и тя да му даде нещо. Бащата, като го вижда, казва: „Помогни на този старец, дай му малко хлебец.“ Дядото казва: „Много ти благодаря.“ Той благодари на младата мома. Ако беше влязъл като млад момък, баща ѝ щеше да го изпъди навън. Та вие, старите, едва сега сте за ученици; ако бяхте млади, щяха да ви изпъдят навън. Сега сте стари и няма какво да ви съблазнява светът. Вие сте доста стари, не сте от младите. Във Франция един казал на едно дете, че е дете. То казва: „Вие, господине, не знаете ли, че във Франция няма деца?“

Най-първо трябва да се занимавате с всичко онова, което става в света и което има да стане. То е свързано с човека и допринася нещо. Ако дъждът пада на планинските върхове, тази вода слиза надолу, нищо не остава горе. Тя се събира в долините. Зависи от нашето разположение. Някой път мязаме на планински връх и всичко, което пада върху нас, слиза надолу. Казвам: Трябва този връх да се обърне на долина, а пък някой път, като се превърнем на долина, ако долината е затворена, може да стане на езеро, ако няма изтичане.

Трябва да има едно правилно разбиране. За да бъдем щастливи, трябва да има едно правилно разбиране. Да влезем в пряк досег с всички живи същества. Ти виждаш една мравка се движи, ти не разбираш живота им. Казваш: „Тя е мравка.“ Ако разбереш мравката, ти ще научиш един добър урок от нея. Ти гледаш пчелите. Ако разбираш живота на пчелите, те ще ти допринесат. Всяко животно допринася на твоето мозъчно развитие, на твоето сърдечно развитие в известна област.

За пример, ако ти се молиш на Бога, ако ти обичаш Бога, главата ти ще расте само в най-горната част на темето отгоре. Ако развиваш милосърдието – на този дадеш 5 стотинки, на кучето помогнеш, на птицата дадеш, ти ще развиваш главата си отпред горе. Ако обичаш парите и искаш да ги събираш, ще развиваш главата си отстрани. Ако обичаш да ядеш много, ще развиваш главата си при слепите очи. Ако слушаш с внимание, ухото ти се развива. Всичко, което човек върши, то се дължи на вниманието, то е, което образува. Условията в миналото не са били така благоприятни. Следователно нашият организъм не е така създаден, както трябва. За в бъдеще настават по-благоприятни условия за

зрението, за устата, за ушите, за храненето, за дишането и ще имаме един организъм, по-хармонично създаден, отколкото сегашния.

Кое е онова, което може да зарадва бащата? Като се върне в къщи и намери сина си здрав, придобил знание – не философия, но или знае да рисува хубаво, добър художник е, или е скулптор, или се е научил да свири хубаво. Бащата обича да слуша син му да свири, бащата не обича да му разправя философия, но като му свири, той е разположен. Или пък синът е научил да говори хубаво – цяло изкуство е да знае човек музикално да говори. Сега, аз съм изучавал говора и на французи, и на англичани, и на германци, и на българи, и на руси, и на японци, и на италианци, и на всички им липсва нещо в говора. Срещал съм някои, които донякъде много хубаво говорят, имат много добър акцент, нещо хармонично има в техния говор. Но съвременните хора не са още достатъчно музикални. Някои са повече музикални, но не са на този уровен.

Тази музика трябва да мине в едно преходно състояние. Ние сега имаме анатомическа хармония, статическа хармония, неорганическа хармония, която е в движение. Повечето от музиката, която имаме, е инволюционна, слиза в гъстата материя. Колкото материята е по-гъста, гласът е по-груб. В гъстата материя звуковите вълни не са акустични. Следователно колкото се качваме в една по-рядка среда, вълните стават по-акустични, по-хармонични.

Сега част от човечеството, което слиза, половината е слязло, половината още слиза. Една трета е в полето, една трета възлиза. Старите хора в света показват възлизане към Небето. Младите хора показват слизане, а възрастните хора показват работа, те са, които вървят по полето. Такава е картината в мен. Казвате: „Това е дете.“ Значи то слиза от невидимия свят, да работи. Възрастният човек е на полето, работи, а старият човек се качва нагоре. Той не може да ходи, разбира се, стръмно е нагоре. Детето слиза, търкаля се надолу. Старият се качва нагоре, обръща се назад, надолу гледа.

Старият е изгубил тия свои стари вярвания. В сегашните хора много мъчно е да срещнеш вяра. Вярвания можеш да срещнеш, колкото искаш. Вярата се отличава от вярването по това, че във вярването, на 10 000 вярвания, само едно става – те са моите статистически изследвания. А във вярата, на 10 000, само едно не става. Що е вяра? – На 10 000, само едно не става. Що е вярване? – На 10 000, само едно става. Казвате: „Не върви тази работа.“ – Вървиш в закона на вярването. Във вярата върви. Във вярата едно на 10 000 няма да стане. То е като за цяр. Трябва да има едно изключение. Туй, което не става, то е изходният пункт, от туй, което не става, ти ще минеш в закона на Любовта, дето всичко става. Пропорцията на надеждата е: в 10

000, две не стават, във вярата едно не става, а в Любовта всичко става. Що е надеждата? – На 10 000, две не стават. Във вярата на 10 000, [едно] не става. А в Любовта всичко става. Там, дето всичко става, то е Любов – ако искате статистически да ви определя що е Любовта – на 10 000 всичко става. Що е вяра? – На 10 000, едно не става. Що е надежда? – На 10 000 две не стават. Що е омраза? – На 10 000, деветстотин деветдесет и девет не стават.

Казвам: Има какво да се учи сега. Вие още не сте влезли в небето на човешката душа. На Земята ще влезете в рая на една човешка душа, да видите колко е красива душата. И какво съществува. Нашите райове се празни, затворени, забравили сме как да отворим, поне другите да влязат, да видят каква красота има. Нас ни забавляват, че раят е някъде из пространството. Че е из пространството, то са условия и възможности. Оная сила, която трябва да влезе в рая, е вътре в нас. Христос казва: „Аз съм вратата". Щом обичаш Бога, Той казва: „Аз съм врата", щом не обичаш Бога, тази врата е затворена. Що е омразата? – Затворена врата. Що е Любовта? – Отворена врата за всичките възможности, за които човешката душа мечтае от хиляди години.

Ние тургаме постиженията в другия свят. Онзи свят има постижения. Любовта не е за човешкия свят. Светът на Любовта е за най-възвишените същества, които в християнския свят наричат серафими, херувими – то е светът на Любовта. Духовният свят е за ангелите, а човешкият свят е за човеците. Ако ние не може да използуваме условията на човешкия свят, тогава тия възможности ще станат една възможност за духовния свят. Ако едно дете, което влиза в първо отделение, не научи азбуката, как ще се научи да чете? Азбуката отваря пътя за четенето. Второто отделение отваря пътя за третото отделение (предметите са наредени постепенно), третото отделение е път за четвъртото отделение, четвъртото отделение е път за първи клас на прогимназията, за втори, за трети – един прогрес има. Така е според сегашната система. После ще влезе в по-горните класове на гимназията или във висшите отдели на колегията. В Америка академиите имат 3 класа, след туй идват отделите на университета – 4 години висш отдел.

Вие казвате: „Аз се научих да се моля." Че как се молите? Да знаеш да се молиш, то е най-красивият език, който съществува в природата. Да знаеш да се молиш, то е музика, то е изкуство. Човек казва: „Аз се научих да се моля." Ти, ако си се научил да се молиш, ще бъдеш един ангел, ще знаеш всички ония, които се молят, ще чувствуваш тяхната молба. Не само ти като се молиш, но на всички хора, които се молят, ще чувствуваш молитвите и ще подтикваш това, което желаят, да стане. Ти искаш, като се молиш, туй, което ти искаш, да стане. Много малка е тази работа. Мислите

ли – сега хората имат едно понятие –, че Бог за Себе Си мисли? Бог за Себе Си никога не мисли. Той мисли за нас. Той всичко има. И ние, ако постоянно мислим само за себе си, нищо няма да придобием. Като мислим ние за Него, тогава всичко се постига. Да мислиш за Бога не само, но да работиш заради Него, да учиш заради Него, ще пееш заради Него, в обществото ще работиш заради Него, ще се жениш заради Него, деца ще раждаш заради Него, ще обичаш майка си заради Него, ще обичаш брата си заради Него: всичко ще работиш заради Него.

Защото всяка една наука е област, която отваря простор за разбирането. Знаеш какъв свят открива съвременната химия? Това са елементарни понятия, които сега съвременните химици имат. Има цял един свят – това са разумни същества, които наричат йони, електрони. Това са разумни същества, на които изучават техните постъпки, както изучаваш, когато някой художник рисува на някое платно. Зад тия същества седят разумни същества, които работят. Вие казвате: това са химически съединения, разединения.

Често вие казвате: „Какво представя онзи свят?“ и казвате, че всички са наредени на масата, на нея има наредено ядене, но всички само гледат нагоре. Аз казвам, че такъв рай не съм виждал. Онзи свят е свят на работа. Там има подвижност, там има същества от всички възрасти. Вие трябва да идете в онзи свят и да видите какви са децата. Те не приличат на нашите деца. Там като идете, ще видите младите моми какви са, старците какви са. В онзи свят има 24 души старци и те се ползуват с голямо уважение. Ако искате красота, там може да видите какво нещо е красота. Те са толкова красиви, че всичките един от друг са по-красиви. Като погледнеш едного, когото си видял, не можеш втори път да го видиш, така си приличат. Ти в онзи свят не можеш да видиш едного втори път. Или пък, като го видиш, не знаеш дали е той или не. Там не можеш да се караш с хората. Как ще се караш, като не знаеш дали е той или е някой друг. (Аз по човешки разсъждавам.) Там не можеш да обичаш едного. Любовта само един момент се проявява. Ти не можеш с часове да му приказваш, както тук да се обичате. Един момент го видиш, и вторият път друг е пред тебе. Да обичаш всички, там ще се научиш какво нещо е. Обичаш тук някого, стане ти тягостно. Казваш: „Няма да се махне!“ Някоя жена казва за мъжа си: „Какво е седнал като кюп, не излезе, увиснал е вкъщи, няма да излезе.“

Сега аз искам да ви дам едно поощрение. Вие сами си внушавате и казвате: „Аз съм неспособен.“ Никога не казвай, че си неспособен. По-добре е да кажеш, че си способен. Ако някой ти каже, че си неспособен, кажи си: „Едно време бях неспособен, сега съм способен.“

Когато един физиономист видял Сократа, казва му: „Ти си бил много женкар, обичал си много да ядеш и да пиеш.“ Сократ казва: „Всичко това беше, но сега го изправих с усилия.“ „Прав си, бях такъв едно време, но сега не съм такъв“ – ето Сократовския девиз. Като ти каже някой: „Ти си неспособен“, ще му кажеш: „Аз бях, но сега съм способен.“ Като ти каже някой: „Ти си лош човек“, ще му кажеш: „Бях, сега не съм.“

Та ви казвам: като ви кажат нещо отрицателно, кажете: „Едно време бях, сега не съм.“ Туй е вярно. Сега сте 10 пъти по-добри, отколкото едно време. Сега сте 20 пъти по-добри, отколкото преди 1000 години, сега сте 30 пъти по-добри, отколкото преди 3000 години, сега сте 40 пъти по-добри, отколкото преди 4000 години, сега сте 50 пъти по-добри, отколкото преди 5000 години. Че то е прогрес. Вие по някой път се подценявате, че някой бил имал голяма памет. Че когато се тури един филм, филмът говори – учен ли е той? Във филма човекът се движи, но тия хора движат ли се? Ние се самозаблуждаваме от преходните работи в света. Някой човек е учен, но хиляди души има, които са работили. Някой е чел, чел, но туй знание не е негово. „Той е учен човек“, казвате – но той е написана книга, справочна книга. Няма какво да се хвали със знанието на всичките хора. Казва: „Аз съм учен човек“, но благодарение на неговите колеги, които хиляди години са работили преди него. Аз съм учен, но другите са работили за моето учение. И аз ще трябва да работя за учението на бъдещите. Тъй щото, един ден ще бъдем всички на Слънцето, на онова знание, което ще се разпространява в този свят.

Едно време българите, който свиреше на цигулка, го наричаха циганин. Помня, първия път, когато почнах да свиря на цигулка, и аз минавах за циганин. Казваха ми: „Какво си научил тази циганска работа?“ Казвах: „Циганската работа като науча, ще науча и другите работи.“ Колко цигани ми са свирили! Щом свири, не е циганин, щом не свири, е циганин. Сега циганската работа успя. И сега, който е добър човек, мислят, че е някой голям будала. Ако не може човек да се занимава с будалията на доброто в света, и с другите работи не може да се занимава. Един ден всичките хора ще се занимават с тая будалия, всички хора ще станат добри, ще видят, че доброто е в света, което подига, а не злото. Доброто е в света, което носи здраве, доброто е, което носи свежест на човешкото сърце.

Гледам за какви малки работи хората се обезсърчават. Някои хора казват, че не съм го обичал. Ако сега остане да ви обичам, то е изгубена работа. Сега никого не може да го обичам. Той казва: „Не ме обича.“ Той лъже. Не е било време, когато да не съм обичал. Обичам всичките хора – нищо повече. Ти искаш специално тебе да обичам. Аз тебе съм те обичал като част от тялото. Ти живееш в Бога и Бог живее в тебе. Аз те обичам, аз те

обичам толкоз, може да кажа: малко по-малко от Господа.

Ти голямата Любов не може да носиш, голямата Любов е товар. Да те обичат много не е лесна работа. Като дойдеш да те обичам много, ще ти дам 4–5 кошници и няма да ти дам магаре, нито кон, но ще трябва ти да ги носиш. Ще се нагърбиш да ги носиш. „Ние искаме голямата Любов, [но] искаме магарета и коне да ни носят товара“ – такова нещо няма. Аз може 100 килограма да ти дам, да ти покажа, че те обичам, и аз като дойда в дома ти, можеш да ми дадеш стотина кила. Ако не ги нося, ще те обидя – ще ги нося. Ще кажа: „Много добър човек, виж колко много дал.“ Като искам, много лесно ще се освободя. Срещна хора, които нямат нищо на гърба си. Казвам: „Да ти дам.“ Лесна работа. Стига да дадат хората 100 килограма ябълки, не може ли да се справите с тях? Като излезете навън, какво ще стане? Щом излезете, ще давате.

Турете идеята в ума си да давате. Не туряй в ума си „Ще даваш“, но тури в ума си „Започвам да давам“. Мини покрай някой човек и мислено си кажи: „Давам ти 100 000 лева.“ Като минеш край друг, кажи: „Давам ти 200 000.“ На друг – 500 000, на друг – милион, на друг – 100 милиона и като се върнеш, кажи си: „Много раздадох.“ Не казвай колко си раздал, но кажи: „Доволен съм от туй, което дадох.“ Може да кажеш: „16 000 лева раздадох.“ Какво значи 16 000 – това е едно кило жито. В едно кило жито има 16 000 зърна. Всяко зърно е един лев. Раздавам едно кило жито, това са 16 000 лева. Ако раздам едно кило просо, те са почти 20 000. Значи като кажа, че съм раздал 20 000, това е едно кило просо. Всяко зърно струва повече от един лев. Казва: „Хубава боза става от просото, лечебно действува просото.“

Просото като житото на хляб не става, но някой път просото може да се употреби за цяр. Просото е дребничко, влиза там, дето житото не може да влезе. Едно време, когато отивали всички растения да воюват за своята свобода, останало просото да храни света. Дотогава то заемало най-ниската служба, житото било на първо място, и то попитало житото: „На баница да ставам ли?“ Житото му казва: „Ти стани на хляб, че за баница остави.“ Баница от просо никога не можеш да направиш. Просото е най-скромното. Хляб може да стане от него, просеник; лесно се чупи, не е жилав, няма да се мъчиш, понеже е неустойчиво. Хората не си правят хляб от просото, мъчно се обработва просото.

Засега най-хранителното е житото – то е дошло от Венера, то е растение на Любовта. Хората ако ядяха просо, много дребнави щяха да станат. Житото е много устойчиво, много устойчив характер има. Оказва се, че близо от 6000 години (това трябва да се провери) жито, което е намерено в

египетските гробища, като се посее, израства. Устойчиво е житото.

Казвам: ние, съвременните хора, имаме нужда от хляб. Българинът яде хляб повече. Доста грубичък е. Той като яде житото, добива характера на Любовта. В България има една хубава черта – любознателност. Българинът иска да се учи. Често тука българите не прогресират, но ако един българин отиде в странство, много прогресира. Големи патриоти са българите.

Има един английски художник, който нарисувал една картина. Нарисувал един планински връх, той представя идеалът отгоре. И на този планински връх, долу, в подножието, има наредени отвсякъде много хора, безброй хора, които искат да се качат на върха. Но щом един рече да се качи, друг го хване. И постоянно един друг се дърпат. Никой не дава възможност друг да се качи преди него. Щом някой рече да тръгне, другите го потеглят, не могат да изберат кой да бъде пръв. Който и да е, нека тръгне. Едно и също е да бъдеш пръв или последен.

Помнете, че в природата вие ще имате условия да бъдете първи, трябва ви само време. Дайте ход на хората да бъдат първи и вие ще бъдете първи. Вие като не им давате да бъдат първи, вие оставате назад. Желайте доброто на хората, желайте идването на Царството Божие. Всеки ден ние да бъдем заети и като станем сутрин, да ти е приятно, да искаш да дойде Царството Божие, не да съжаляваме за доброто.

Сега се бият хората. Да ги оставим, те тия хора се опознават на бойното поле. Няма какво да съжаляваме. В тази война хората се опознават, сприятеляват се. Като хванат сега противника ранен, ще го занесат в болницата, да го лекуват. И като го излекуват, ще го затворят. Човещина има и от двете страни – лекуват своите врагове. В миналото не е било така. Като видят врага, ще го утрепят. А сега ще го занесат в болницата, ще дойдат милосердни сестри да го гледат.

В сегашната война целият невидим свят е зает. Цялото Небе мисли. Небето е, което ръководи съдбините на човечеството, какъв начин да избере. То иска да избере най-добрия начин, по който може да се прекрати войната, но да направи тази война да излезе за добро. Да изкарва Любов от тази война и да не искат хората за такива малки работи да се бият и следователно, близо е вече до едно разрешение. Щом решат, и войната ще престане.

Често ме питат кога ще се свърши войната. Казвам: Ако знаете кога ще се свърши войната, ще се продължи. Ако не знаете кога ще се свърши, по-рано ще се свърши. Затова, не желайте да знаете. Ще видите. Пита ме

някой: „Кога ще се свърши?“ Казвам: „Ще видиш.“ Какво ще казвам? Ако някой ме пита колко е часът, мога да му кажа, ако имам часовник. Сега нямам часовник, няма какво да му казвам. Няма на какво да гледам. Българите казват: първи петли, втори петли, трети петли. Какво е разстоянието между първи и втори петли?

Някой се помоли, казва: „Аз се помолих.“ Пазете се от друго заблуждение. Ние не трябва да се молим, да желаем да се свърши войната. По Любов че войната ще се прекрати – ще се прекрати, понеже това е волята Божия. Бог желае да се прекрати и туй, което Бог желае, трябва да го желаем и ние. Ние като пожелаем това, което Бог желае, ще стане. Да не мислим, че ние заставяме Господа. Той иска да ни застави, както Той мисли и ние трябва да мислим както Него, защото нашето мислене не е право.

Всинца искаме да бъдем първи. Искаме този народ да победи. Че кой ще победи? Няма кой да победи. Народите са като синове на Бога. Един народ е като негов син. Един народ не трябва да измъчва другите народи, това не е волята Божия. Казвам: вземете англичаните, много користолюбиви са. 40 милиона, колко милиона километра земя владеят? Ако те признаваха, че Бог е Любов, трябваше да повикат другите народи и да кажат: „Елате, братя, имаме доста земя, 10 милиона, не е навсякъде населена, елате да живеете.“ Русите имат 21 милион – и те можеха да отделят 5 милиона, но те за русите само отделят. Французите имат 15 милиона – и те можеха да отделят 3 милиона най-малко. И те за французите държат. И американците можеха да отделят. Съединените Щати са така големи, както цяла Европа. И те за американците държат. Мислим, че много културни хора са. Всички сме културни, пък сме взели Божиите блага, не искаме да дадем на онези, които искат от нас.

Не само между народите е това, но същото е и като дойдем в религиозните разбирания. Всеки един народ иска да има еднаква религия, християнска религия. В България искат православието да бъде само, християнството не е православие. Православието, това е гръцка измислица. Католицизмът, това е католическа измислица. Християнството е наука за побратимяването на народите. Господарите да се обхождат добре със слугите си, не само да считат, че Христос е бил голям герой.

Христос не е ли могъл и Той да повика от невидимия свят да му помогнат ангелите? Той казва на едно място: „Имам власт да повикам 12 легиона ангели.“ Знаете ли каква работа биха свършили 12 легиона ангели? В една война в европейската история, когато се явил един ангел, в една нощ унищожил 150 хиляди, избил ги е. Ако дойдат 12 легиона, всеки легион по 6000, те колко са? Че те могат да очистят човечеството и нищо да не остане

от него. За половин ден нищо няма да остане от два милиарда хора на Земята. Учениците, които знаеха силите, които имаше Христос, и като знаеха силите, които те имат, казват: „Учителю, да поискаме от горе да слезе огън да ги изгори.“ Казва: „Син человечески не е дошъл да разрушава, но да спасява.“ Ако е за рушене, от памтивека се руши. Аз дойдох да създам, да внеса нещо ново в света, да се запали новият огън, при който хората да се обичат и да вършат волята Божия. Някой път ние обичаме като Илия да снемем огън.

Казва: „Ако Словото Ми пребъде във вас, и ако вие пребъдете в Мене“ – подразбира ако пребъдете в Любовта, ако силата на Любовта пребъде във вас – „Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя“.

Сега като ви говоря, казвате: „Тия неща са невъзможни.“ Не туряйте мисълта, че тия неща са невъзможни. За Любовта, за надеждата, за вярата няма нещо невъзможно. За вярата има едно невъзможно на 10 000. За надеждата – две невъзможни на 10 000, значи остават 9998 възможни. А за вярата – 9999 възможни. А за Любовта – 10 000, всичко е възможно.

Всички трябва да се опретнем за възможното в света, да го направим. Ние тук имаме един ключ за електричеството. Ако братът завърти ключа, ще дойде светлината. Я завъртете ключа! (Един брат вътна ключа.) Какво ни коства сега да завъртим ключа, да дойде светлината? Помнете: във вас се яви едно желание да направите нещо. Друго нещо ви казва: „Не ви трябва, защо ще се показвате пред хората?“ Хубаво, пред хората не се показвайте, покажете се пред Бога. Господ не иска да се покажеш пред Него, покажи се и свърши тази работа заради Него. Сега вие седнете на трапезата, погледнете 250 грама хляб, казвате: „Какво ще се прави, не стига хлябът.“ С 250 грама хляб вие може да нахраните 1000 души – че нали Христос с 5 хляба и 5 риби нахрани 5000. Казвам: Вие с 250 грама хляб можете да нахраните 100 души, възможно е това.

Ето каква е моята идея. Ако вие ми дадете една чаша вода, аз може ли да напоя с тази чаша 1000 души? Това не е възможно, но ако тази чаша или това шише е свързано с едно езеро, с едно каналче, как мислите, не може ли да напоите 1000 души? И 10 000 може да напоите с вода. Ти, човекът, ако се свържеш с Божествените възможности, можеш всичко да направиш, но сам, като едно шише, не можеш. Ти, свързан с Божествената Любов, всичко е възможно, всичко е възможно в Любовта на Бога. Всичко е невъзможно в бога, който не е Любов. Има един бог, който не е Любов – тия неща другояче седят. Този Бог, Който е Любов, Когото ние знаем, всичко е възможно, защото нещата са възможни там, където са разумни,

добри и силни. Там, дето не са съгласувани разумността, доброто и силата, нещата не стават. Малки работи стават.

Казвам: Всички трябва да си помагаме. Не трябва да си противодействуваме, но да се насърчаваме един друг. Като седнеш на масата и видиш 250 грама хляб, пожелай на всички хора в света да стане по едно кило – увеличи го. Ще видиш, че след 3–4 дена ти ще имаш едно кило хляб. На хората пожелай по едно кило. Има други, които имат 500 грама. Да пожелаят едно кило и половина, 2 кила да пожелаят. Увеличавайте малките работи. Ти имаш 5 лева в джоба си – пожелай на някого да спечели 100 лева. Ти помагаш на себе си. Пожелай на този човек да спечели.

Туй, което пожелаеш, става в света. Ти желаеш да си съградиш къща. В същия момент, в който желаеш, някой вече гради. Туй, което ти желаеш, става в света. Всичко онова, което искаме в света, става, с нас и с другите. Следователно поддържай тази сила, която гради. Поддържай Божественото, то ще дойде до тебе. Един ден хората ще пожелаят и заради тебе. Казвам: Ти желаеш да свършиш училище – но някой вече го свършва! Ти си остарял и искаш да се подмладиш – някой се е подмладил вече! Пожелай за другите, и твоят ред ще дойде.

Не е мъчна работа един стар човек да се подмлади. Не е мъчна работа да направиш леда на вода, само огън трябва и трябва да знаеш как да го стопиш. Мъчно е, когато няма огън, тогава ледът остава. Старият, като разбира законите на Любовта, лесно може да го стопи. Видим, старите хора постоянно се топят. Виждал съм хора по два метра, след 20–30 години снишил се постепенно, станал малък. Големите работи се смаляват.

Силните хора трябва да станат слаби, умните трябва да станат глупави, добрите трябва да станат лоши и обратното – глупавите трябва да станат умни, лошите трябва да станат добри, слабите трябва да станат силни. Всеки човек, който не желае другите хора да станат силни, той става слаб. Всеки човек, който не иска другите хора да станат добри, той става лош. Всеки човек, който не иска другите да станат умни, той остава глупав. Законът е неизбежен, защото просветата ще дойде. Защото разумността, и тя ще дойде при теб, и силата ще дойде при теб. Защото Господ проявява Своята Мъдрост, Своята доброта, Своята сила безгранично. Тази сила ще дойде при тебе. Аз ви говоря за закона. Казваш: „Защо той да бъде пръв?“ Нека бъде пръв. И ти ще бъдеш пръв. Христос казва: „Първите ще станат последни и последните – първи.“ Как ще разберете? – Онези, които вървят по този път, ще станат първи. Онези, които вървят по сегашния път, ще станат последни.

Тогава дойде някой, казва: „Какво да правя, болен съм.“ Желай здравето на другите хора – здравето ще дойде до тебе. Искаш да учиш. Желай учението на другите хора – учението ще дойде до тебе. Искаш богат да станеш. Желай богатството на другите хора – и до тебе ще дойде.

Давам едно педагогическо правило. Желайте доброто, желайте разумното. Говорим за разумното в света. Желай доброто на едно куче, желай доброто на едно дърво, желай доброто на едно цвете, желай доброто на извора, който тече. На всичко онова, което е живо в света, желай му доброто, понеже Бог се проявява. Като не желаеш доброто, ти спъваш Божия процес, спъваш и себе си, понеже всичко, което става в света, е свързано с нас. Ти не желаеш доброто на растенията отвън – ти спъваш растенията, които са в тебе. В човека има цели гори, които съответстват на външните, в човека има достатъчно извори, които съответстват на външните, има и морета, и езера.

Казвате: „Възможно ли е това?“ Аз ви говоря за неща, които са опитани, опитани са 9999 пъти, само едно изключение има. Какво искате повече от туй? Едно изключение има само.

Когато минавате от един свят в друг, като мислите за Бога, казвате: „Аз не се интересувам от светския живот, аз няма да се интересувам“. Но аз се интересувам и от светския живот, интересувам се от духовния живот, интересувам се и от Божествения живот – за мен е еднакъв. Бог е и на Земята, и в духовния свят.

За мене всичките светове, които Бог е създал, са еднакво ценни и еднаква цена им давам. Физическият свят ми е приятен и духовният свят ми е приятен. Физическият свят ми е приятен за тялото ми, духовният свят е приятен за сърцето ми, Божественият свят е приятен за ума ми. Ти ще кажеш: Всеки един свят обичай и му дай цената, която Бог му дал.

Да благодарим, че сме на Земята. Като влезем в духовния свят, ще благодарим, като влезем в Любовта – пак. После можем да се повърнем назад. Че си се качил на планината, е хубаво, че слизаш, пак е хубаво. Кой пътник, кой турист, който се е качил на планината, не се е върнал назад? Казвам: Като идем в онзи свят, ние се връщаме на Земята.

Някой казва: „В тази гостилница не стъпвам.“ Докато не си гладен, не стъпваш, но като огладнееш, пак ще стъпиш. Друг казва: „На тази чешма не отивам.“ Докато не си жаден, не отиваш, но щом ожаднееш, пак ще отидеш. Не казвай, че не отиваш, защото не зависи от тебе. Кажи: „Там,

дето ме праща Любовта, на драго сърце ще ида. Щом Любовта иска да сляза на Земята, ще сляза. Щом Любовта иска да ида в духовния свят, на драго сърце ще ида. Щом Любовта иска да отида в Божествения свят, на драго сърце ще ида. Където тя ме праща, ще ида. Тя няма да ме прати насила. Тя отива и аз подир нея ще ида.“

В живота не е ли тъй? Като тръгне момъкът, и момата тръгне подир него. Тя като тръгне, той тръгне подир нея. Тя тръгне – и той тръгне. Тя се спре – и той се спре, като войник. Тя тръгне – и той пак тръгне. В истинската Любов, момъкът никога не се доближава до момата, той седи на десетина крачки. Щом тръгне тя, и той тръгне, щом тя спре, и той спре. Тя седне, и той седне. Тя само като посочи това, и той го направи. Туй, дето вие говорите за Любовта, щом се приближи до нея, то е друго. Говоря за идейната Любов. Майка, която има деца...

Душата, която е в човека, помнете, е толкова малка, че с микроскоп не може да я видиш. Много бързо се движи, навсякъде ходи из тялото. Но е толкова голяма, че не може да ѝ се тури никаква граница. Как ще разберете, че е малка? Малка е в проявлението, голяма е пак в проявлението. Забележете: някой човек някой път има едно цяло кросно, но към края то е много тънко, като иглица. Тури през една дупчица, мислите ли, че тази игла е толкова малка? Не, цяло кросно е. Душата, която е малка, само проявата ѝ е малка. Зад нея стои голяма, безгранична душа, която работи. Нашата душа е малка, но проявлението едва се докосва. В малките неща, то е най-нежното докосване.

Колкото едно същество е по-малко, толкова е по-деликатно и колкото е по-голямо, по-грубо става. Ако Слънцето ти дойде на гости, какво ще правиш? То на Земята на гости не може да дойде. Де ще го събере Земята? То е един милион и 500 хиляди по-голямо от нея, то ще бъде цяло нещастие за нас. То нищо не може да донесе, а каквото има, ще го вземе. Ако е малко, може да дойде на Земята на гости.

В малките неща се проявява Божието благословение. Радвайте се на малките работи. Радвайте се на ония, хубавите чувствувания. То само мине, и то е, което остава. Че тия, малките работи, Бог ги прави. Хубавите работи на сърцето, на ума, и туй, което човешкото око не е видяло, велики работи са написани. Много хубави неща има написани от Любовта. Когато вие обичате някого, как светъл е образът му! Какви художествени картини са нарисувани. Щом не го обичате, всичкото е грозотия. Щом вървиш по закона на Любовта, лицето свети, то е свежо, светлина излиза. Щом човек изгуби Любовта, той се прегърби, свие се, всичко се свършва. Щом хората изгубят Любовта, всичко се свършва. Щом хората спечелят Любовта,

всичко идва.

Казвам: Не скъсвайте нишките на Любовта. Нишките на Любовта никога не се късат. Веднъж дойде един при мене и му казвам: Ти си скъсал много нишки, остава само една нишка, за която се държиш. Нека никой да не къса тази нишка, тази нишка аз за нищо на света не я късам. Тази нишка е, с която Бог те е свързал. Аз му казвам: Ако ти ме заставиш да я скъсам, аз ще те оставя. Всеки, който има Любовта, който люби, той пази тази нишка.

Има една нишка в света, която не се къса. И в ада да бъдеш, тя те държи. Може да се мъчиш. Един ден Господ ще те извади и ще каже: „Ти можеш ли да обичаш?“ – „Не мога.“ Той пак те тури вътре. Печеш се, печеш се в ада и пак те извади от ада. Пита: „Ти можеш ли да обичаш?“ – „Не мога.“ Пак те тури. Като кажеш „Мога да обичам“, веднага Той ще те изтегли нагоре и се свършва работата. Дотогава, докато казваш „Не мога“, Той ще те туря в ада. Ще седиш да се печеш там. Този Божествен огън ще те застави да обичаш.

Няма нещо по-красиво от човека, който може да обича и да желае доброто. Виждаш някой да обича – желай му доброто. Виждаш някой да пее – желай му доброто. Виждаш някой ходи – желай му доброто. Виждаш някой добре облечен – желай му доброто. Каквото и да прави човек, желай му доброто. Видиш пеперудата – желай [ѝ] доброто.

Преди години бях на едно летовище към Батак. Там има доста комари. Наричам го „Баташки рай“. Там има едно езеро, при това езеро е Баташкият рай. При езерото има една ливада, на която има безброй пеперуди от разни видове. Като отидохме, като накацаха по рамената, по шапките, играят си, усмихват се. Казвам: Много се радвам на вашия рай. Всички са хубаво нашарени, казват: „От колко време ви чакаме да дойдете!“ Имаше някои сестри, искаха да ги пъдят. Казвам: Оставете ги, нека си седят. Кацат по лицата ни, целуват ни. Казвам: Оставете ги свободни да кацат по лицата, по шапките, по косата. Не оставиха място, дето да не кацат. Казват: „Да ви видим.“ Не само мене целуваха, но и другите, които бяха с мене, и тях целуваха. Тази старата сестра (Учителят сочи към сестра Попова), и тя беше там, и нея целуваха.

Дотогава, докато нас Слънцето ни целува, блажени сме. Дотогава, докато въздухът ни целува, блажени сме. Дотогава, докато водата ни целува, блажени сме. Дотогава, докато хлябът ни целува, блажени сме. Всичко отвън, което Бог е създал, ни целува, ние живеем.

Да благодарим на Бога, че Той се отнася към нас. Че вятърът духа,

благодари. Че Слънцето те грее, благодари. Да благодарим за всяка мисъл, която целува ума ни. Да благодарим за всяко чувство, което целува сърцето ни. Да благодарим за всяка постъпка, която целува душата ни. За всичко онова, което Бог върши, да благодарим. Да благодарим за условията и възможностите, които Бог ни [е] дал. Да бъдем доволни в този век. Да започнете по-малко да се тревожите и повече да учите.

Дръжте в душата си, в сърцето и в ума си светлия образ на Този, Който всичко ви е дал.

Тайна молитва

7-а беседа, държана от Учителя
на 8.XI.1942 г., неделя, 10 ч.сутринта,
София, Изгрев.

1942_11_11 Малкият опит
лекция пред общия окултен клас

МАЛКИЯТ ОПИТ

Добрата молитва
Аз мога да любя

(Направихме упражнението: лявата ръка пред дясната, движи се по дясната, настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и настрани.

Ръцете над главата високо изпънати с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата и опиране с пръстите. Пак ръцете нагоре. Няколко пъти.)

„Изгрей, изгрей ти, мое Слънце!“

Най-мекото и най-коравото е човешкият език. Няма по-меко от човешкия език и няма по-кораво от човешкия език. Езикът говори, но сърцето не говори, то чувства. Никой не е чул думата на сърцето. По-кораво нещо от езика няма.

По какво се познава, че едно нещо е Истина. Всяка светлина, на която човек може да чете, за него е Истина. Всяка светлина, на която не може да чете, не е Истина. То е само до светлината. Всяка светлина, на която всички хора могат да четат е Истина. Всяка светлина, на която всичките хора не могат да четат, не е Истина. По някой път вие мислите и търсите правото на Земята. На Земята никакво право не търсете. Земята е ад. Когато някой иска да види ада, той идва на Земята. Че как ще обясните, хиляди и милиони хора се избиват сега, както никога. Как мислите? Хората нямат никаква идея за Бога. Всички хора живеят само за себе си. Всеки казва: „Правото е мое“. Силният казва: „Правото е мое“. Не казвай защо някой не се обхожда добре с мене, но благодари на краката си и бягай. Не се разправяй с вълка. Не търси правата си от него, но бягай. Сега имаме правата, как да се отнасяме тук. Казвате: „Братство е“. Братство на Земята няма. Нито сестринство, нито майчинство, нито бащинство. Питало малкото лисиче майка си: „Къде ще се срещнем?“ – „При кожухаря“. Хората, които роптаят против вълците, носят техните кожи, носят лисичи кожи. Възмущават се, че лисиците са хитри и лукави, пък носят кожите на врата си.

Нашето разбиране е – казваме: „Христос влезе в ада“. Ние сме в ада, но не

сме в дъното. Има някои потънали по-дълбоко на дъното. Ние мислим, че сме свободни в света. Има нещо в Природата, което е много грубо. Трябва да го имате туй впредвид. За туй Бог е направил човека толкоз слаб, да се оправи. Ако не беше както сега направен слаб, щеше да бъде неизправим. Благодарение, че е слаб, та е изправим. Като гледаш онзи човек, дигнал си ръката, като че заповядва на целия свят. Казва: „Знаеш ли аз какво мога да направя?“ Какво може да направи?

Сега по някой път вие се разсърдите. Удариш се в някой камък, веднага го вземеш, хвърлиш го. Питам: кой е виноват – камъкът или ти си виновен? Ние не сме най-сръдливи, благодарение че има още по-сръдливи. Ние сме лоши, но от нас има още 10-20-100 пъти по-лоши, благодарение че не сме от най-лошите. Разумният живот е да впрегнем онази, неразумната енергия в една работа, в един полезен труд. Най-първо впрегни гнева си на работа. Разгневил си се, наместо да идеш да се караш с някого, да се биеш, вземи мотиката, вземи търнокопа, иди на лозето. Разкопай го. Като разкопаеш лозето, полза ще причиниш. Или разгневил си се, опери дрехите си. Разгневил си се, вземи лука, нарежи го, да поплачеш, побъркай го, тури вода и сготви го. Ето работа. Ти, като се разгневиш, ще вземеш тигана, ще вземеш паницата, хвърлиш я. Туй хвърляш, онова хвърляш, но оставаш без паница, без тиган. Казваш: „Коя е причината да си хвърля паницата?“ Причината си ти. Казват някои: „Какво учил Христос?“ Една четвърт от човечеството го знаят. От два милиарда души, само 500 милиона го знаят, 1 500 000 000 не го знаят. От две хиляди години едва 500 милиона го знаят и повечето от тях помаци. Защо ги наричам помаци? Защото всичката погрешка на помака в какво седи? Пратили помаците да съградят джамия, но трябвало да говорят само турски, нито една българска дума да не кажат. Трябвало да идат в гората да секат дърва за джамията. Ходили, избирали дърветата, казвали: „Това дърво е хубаво, високо“ – на турски това говорили – „на върха кривичко“. Думата кривичко на български я казвали и не могли да отсекат дървото, не ставало. Ние сега като помаците започваме с Любовта, но на върха – кривичко. С нищо не можем да се оправдаем, както и да се оправдаваме. Както и да изясняваме нещата, те остават неизяснени. Много неща остават неизяснени. Фазата, в която живеем, е такава. Нашето зло на Земята произтича, че има по-възвишени същества, които ни използват, както ние използваме овцете, говедата, конете. Вземете конете, които отиват на бойното поле. Ако ги питате защо отиват да се бият, и те не знаят. На коня му се качил един и той ходи да се бие, не от добро желание, но някой го кара. Ако погледнете, и ние отиваме на бойното поле, и ние сме възседнати с гем, ни казват: „Ти ще се биеш“. Когато се караш с някого, възседнат си, друг те кара. Най-първо казва: „Той ме обра“. Нас не могат да ни оберат. Нашето богатство извън Земята не може да го изнесе. Парите никой не може да ги изяде, те

остават неизядени. Тогава защо се сърдим?

Разрешете най-първо същественото в живота какво е. Съществените неща, без които не можем, са светлината, тя е необходима за всички без разлика, в малък или голям размер; съществен е въздухът, в малък или голям размер; съществена е водата; съществена е храната. Тези са съществени неща, без които не можем. Ако речеш да се откажеш от тях, смъртта ще дойде. Парите може би пето или шесто колело са. Защото птиците нямат пари, рибите нямат пари, животните нямат пари, дърветата нямат пари. Казвате: „Без пари не може“. Може без пари. Да ви кажа без пари какво е: като се качиш на една кола без пружини, хоскане ще има, усещаш слабините ти се разбъркват. То е без пари. Ако има пари, колата е с пружини. Когато няма пари, хоскане ще има. И без пари няма хоскане, ще ходиш на краката си. Като тръгнат и богатият, и бедният човек, хоскане ще има ли? Аз съм изследвал психически този закон, когато съм ги изучавал. Най-първо изненадва [се] човекът и той кипне. Туй е преди да се е пробудило съзнанието. Разгневиш се, направиш нещо и после се разкайваш. Мисли[ш], като кажеш нещо, че ще оправиш света. Като се разгневиш, казваш: „Ще го науча“. Ти ще влошиш работите. Какво ще каже един войник на полковника. Казва: „Нарязах го“. Ще го нареже, но после какво ще стане? Полковникът ще го нареже така, че той ще помни през целия си живот. Кое е по-хубавото: да нарежеш полковника или да си мълчиш. Огънят с дърво бие ли се? Които са железни тояги, не може да биеш. С какво ще ги биеш? Като туриш лопатата в огъня, лопатата се стопява. Как ще го биеш с лопатата. Трябва да седи най-малко 20-30 крачки далеч от него.

Най-първо моралът, който имаме, какъв е. Не мислете, че докато ние боледуваме, ние сме на правия път. Има нещо, което липсва. Когато умират хората, изгубват своето съзнание. Къде отива съзнанието? Туй, което ние наричаме смърт, какво е. Аз по някой път забелязвам, че този човек, който е умрял, той отдавна е напуснал тялото, умрял преди 10 години, няма го в тялото, някой го заместил в живота. Онзи видял, че в туй тяло не може да живее, отишъл в онзи свят. Влезли неразбрани в тялото и те умират после. Те като умират, ние ги погребваме. Сега вие искате да знаете как ще умрете. Как е възможно, човек, който излязъл от Бога, да умира? Господ му казал: „В който ден ядеш от забраненото дърво, ще умреш“. Божественото в тебе ще те напусне – остане смъртното. Онова, Божественото напуща човека, Бог оттегли Духа Си, остане нещо в нас, което е смъртно. То умира.

Казвам: дотогава, докато човек живее в Любовта, вярата и се надява, той не умира. Щом престане да е свързан с Любовта, с вярата и с надеждата, той

постепенно умира. Тогава идат всичките противоречия. Та ни трябва една положителна философия или учение, което да ни държи в постоянна връзка. Постоянно трябва да приемаме Духа, да изваждаме от него тази енергия, която е необходима за нашия живот на Земята. Ако не знаем как да изваждаме жизнената енергия, започнем да страдаме, страданията започват да идват. При това ние искаме да бъдем щастливи на Земята. Може да бъдем щастливи, но със сегашното разбиране е невъзможно да бъдем щастливи. Ние вървим в нещастието. Отиват хората на бойното поле и да се молим да не ги убият, то е невъзможно. Се таки на бойното поле трябва да убият някого. Ако се молиш за едного, друг на мястото трябва умре. Казвам: защо хората не пожелаят да се не бият? Кое е онова, което препятства, което спира хората да живеят в мир. Вълкът може ли да живее в мир с овцете? Не може. Казва: „Ако престана да воювам с вас, трябва да умра. Докато аз воювам с вас, ще живея, ще ям, ще пия". Ако вълкът си тури за задача да не яде овци, той трябва да измени характера си. Той не може да престане да воюва, докато не измени храната си. Ако реши да стане вегетарианец, да пасе трева, миролюбив може да стане. Дотогава, докато яде месо, по никой начин е невъзможно. Искаме да убедим хората, че не трябва да воюват. Трябва да изменим начина на яденето.

Виждам, че евреите, които ги изведе Господ из Египет, като ги въведе в Обетованата земя, как можеха тия хора да живеят в мир. Постоянно трябваше да колят агънца, говеда в храма, да ръсят с кръв. Направи някой грях, ще заколи някое агне за изкупление. Казвате: „Мойсей така писал". Тия работи Мойсей не ги писа. Учениците на Мойсея натрупаха тия работи на Мойсея. Той ги изведе из Египет, искаше да ги направи вегетарианци. Храни ги с манна, всеки ден отиваха да събират манна, вегетарианска, сладка прана. Подигнаха се, казват: „Дотегна ни тази храна, в Египет имахме месце". Един ден им даде пъдпъдъци. Разгневи се Господ на тях. Сега на някои от вас ви се яде риба. Вие миролюбиви тогава не можете да бъдете. Макар че рибата е емблем на християнството. Рибата се взе, за да не помни човек. Християнството е едно учение да не помниш злото, което ни се е случило, да го забравиш и да не разправяш какво ти се е случило. Сега някои от вас мислят какъв ще бъде бъдещият живот и как ще се раждат хората. Няма да се раждат както сега. Вижте в спиритизма опитите, които ги е правил Аксаков, ако четете, ще видите, че медиумът като се тури в транс, в IV-тото състояние, не в [с]ковано, в магнетичен сън, претеглят го. Може да тежи 50, 60, 70 кила. Тогава духът, който е викан, дойде и най-първо се образува нещо като облак. Този облак започва да се състява и най-после виждате един човек. Яви се млад човек, пипате му пулса, сърцето бие и почва да говори. Туй става, да кажем, за половин час да се роди човек, излезе от медиума, след като се разговаряте с него, пак

стане на облак и после изчезне. Така ще се раждат хората. Онзи, който ръководи сеанса, той е пожелал кой да дойде. Трябва да повикат свободна душа, не всички души може така да се въплотят. Сега по този медиумичен начин викаме душата. Двама души се съберат на сеанс, но им трябва 9 месеца да се въплоти и да излезе. Но като излезе, не може да се върне назад. Излезе навън и му трябват две години, докато проходи и се научи да говори. Този, на сеанса, след половин час говори и после се връща назад. Онзи, на другия сеанс, му трябват две години да се учи да ходи, да говори. Казва Писанието: „Бъдещият процес е вселяването на духа“. От тебе ще излезе един дух, който ще живее вън, ще вземе достатъчно материал да си [направи] едно тяло. Ще живее толкоз, колкото му е необходимо на Земята. Туй е за осветление, какъв ще бъде бъдещият живот. При сегашните условия начинът, по който хората сега идват, е по-износен, понеже строежът става много плътен на тялото. По-грубо е създаден. Едно същество от другия свят може да се яви, става видимо и невидимо, но не е устроено по начина, по който ние сме устроени.

Сега веруюто, което се проповядва, за да стане в света, трябва да се измени организмът, да станем господари, да можем да превръщаме тялото. Имаш тяло, да можеш да го превърнеш тъй, както превръщаш леда във вода, в пара. После знаеш как да превърнеш парата във вода и водата в лед. Трябва да бъдеш запознат. Тази, гъстата материя, от която сте направени, е лед. Меките мускули са вода – кръвта, костите – която циркулира във водно състояние. Нашата мисъл, нашите чувства са подобни на парата и светлината, която ние възприемаме. Често се спираме, питаме защо Господ направи света. Не питайте този въпрос. Когато Господ създаде света, имаше съображения. Той го направи така, защото другояче не можеше. Ако можеше по друг начин да стане по-добре, Той би го направил. Понеже този свят, който направи, е най-разумен в дадения случай, за бъдеще той постепенно ще се измени. Било е време, когато човешкото лице е било като на маймуната, обраснало с косми навсякъде. Сега тия косми са опадали. За бъдеще още ще паднат. Вие като изследвате, ще намерите, че какъвто е човек, такава е и косата, такова е и тялото. Един човек, който е нежен, справедлив има много тънка кожа. Който е грубичък, не зачита закона, кожата е груба. Каквото е състоянието на мислите, каквото е състоянието на чувствата и каквото е състоянието на постъпките, такава е и кожата. Мене веднъж ме учуди, когато правех моите изследвания, срещнах една мома, която имаше много правилно лице, чувствата под строгия контрол на ума, главата доста хубаво устроена. Като пипнах косата ѝ, добих едно чувстване, че има нещо наследствено от баща и деди. Ако се дадат условия на тия черти, може да се проявят.

Та казвам: Духът се бори с ония противоречия на плътта. Плътта е

низшият живот. Духът е висшият живот. Тия двата живота са в едно вътрешно противоречие. Духът постоянно превръща низшия живот във висш, възпитава я, както ние възпитаваме овцете, козите, воловете. Тия волове са спечелили нещо от нас. Те вървят на нивата да орат, учат се да работят. Другояче – целия ден да се излежават под някое дърво, целия ден да ядат, да правят нечистотии. Турят ги на работа, не е лошо. Само че, дето орат по 12 часа, е много. Да оре 4-5 часа, не е лошо. Вземете растенията, на които изсичат телата им. То е едно възпитание за тях. Ако растенията не се жертваха за нас, какво би било нашето положение. Животът ще бъде малко несносен. Та казвам: злото в света седи в храната. Съвременният свят за да се подобри, непременно хората трябва да напуснат месоядството, да няма клане на животни. Даже убийство на мухи, на бълхи, на въшки да няма. Значи абсолютна чистота трябва. Всеки един от вас да се опита, може ли поне един ден да живее чисто. Ще изпъкне някаква мисъл. Гледаш някой вол, водят на клане. Какво може да направиш в дадения случай? Може да го купиш, ако си богат. Имаме наши приятели, развъждат овце. След като ги продадат, тия овце ще станат жертва. Какво бихте казали: не развъждайте овце. Какво трябва да развъжда човек? Руските духоборци като отиваха в Америка, в Канада, приложиха своето учение, че не впрягаха животните, но те сами мъже и жени се впрягаха да орат земята. Англичаните, които минаваха, не можеха да ги търпят, преследваха ги.

Първо ние чакаме да се оправи светът, че тогава ние да станем добри. То е заблуждение. В този свят ние трябва да станем такива, каквито ние желаем. Сега тревопасните, които пасат трева, искат да се освободят, да няма никакви вълци, никакви змии, никакви тигри, лъвове. Но те са станали по-умни. Заекът е станал по-умен. По-рано като изгонят заека от леговището, той пак се върне там. Ловецът го чака и там го убие. Но сега зайците като излязат от леговището, не се връщат назад. Статистиката показва, че вече заекът не се връща. Зайците разбраха, поумняха. И ние като тия зайци трябва да изменим характера си. Не се връщай, отдето си излязъл. Казвате: „Ще живея, както дядо ми живял“. Като живееш като него, ще имаш същата опитност. Ако живееш, както баща ти и майка ти са живели, ще имаш същата опитност. Ти измени начина на живеенето си. Има един начин, но зная колко души от вас биха го направили. Не зная дали тук, на Изгрева, може да го направите. Може да ви разправям един метод, да бъде като хиляда и една нощ. Един американец разправя, писал една книга. Отива той в Индия, в една област. Пътуват като пътници няколко души и един индус с тях. По едно време нямат хляб. Този индус казва: „Сега ще дойде хлябът“. Индусът седи и не се минава половин час, хлябът дойде. Пита: „Колко хляба ви трябват?“ Дойдат 5-6 хляба топли, хубаво направени. От невидяло образува тия хлябове индусът. Така ден,

два, три. После искат ябълки – ябълките идват. Искат круши – крушите идват. Как стана туй? Англичанинът го разправя, той не може да го направи, индусът го прави. Ние сега като този американец четем Христос какво направил. С пет хляба и две риби нахранил пет хиляди мъже. Ние като вземем хляба и рибите, пак си остават две риби и пет хляба. Сега вие имате 250 грама хляб, протестирате, малко ви е. Пожелайте да стане 500 грама – 500 грама ще дойдат, пожелайте да стане кило – едно кило ще дойде. Мислиш, че ти трябват две кила – две кила ще дойдат. Не питайте как. Едно шише или един хляб, които стоят в една торба, ти не можеш да правиш тия работи. Но ако шишето от едно кило вода е свързано с някое голямо езеро, колкото вода искате, можете да вземете от шишето. Колко вода искате? Едно кило. Дам ви едно кило и пак затворя. Колко кила искате? Десет кила. Дам и пак затворя. Колко? Един джубур*. Има нещо невъзможно. Но свързано с езерото, става възможно. Когато човек се свърже с изобилието на Божествения свят, е възможно. Несвързан, в ограничените условия на човешкия живот, това е невъзможно. Някой път чувстваме нещата, които ще станат, и които няма да станат. Ти се молиш, но чувстваш, че тази работа няма да стане. Човек трябва да има необходимото за храна. Ако имаш други условия, с които да доставиш хляба, няма защо да поставяме Невидимия свят в изкушение. Имаме в Стария завет за Илия, когато беше на едно голямо изпитание, трябваше да го хранят. Враните му донасяха хляб. Елисей и той правеше тия работи. При него дойде веднъж една жена, на която предаде сина ѝ. Казва: „Малко масло имаш ли в някое шише?“ – „Имам“. – „Събери от съседите, колкото празни съдове имат, затвори стаята и започни работа. Я вземи шишето да наливаш“. Тя събра всичките съдове, затвори се в стаята и наливаше от шишето. Казва: „Дайте съдове“. Като каза, че няма съдове, това масло престана. Казвате: „Едно време е било“. Ако едно време е ставало, защо сега да не става? Той отиде при една вдовица, тя имаше малко брашно и туй брашно никога не се свърши. Доста дълго време стоя той при вдовицата, повече от една година и брашното не се съкрати. Тя всеки ден му месеше по една пита и се имаше брашно. Туй малкото брашно се увеличаваше.

Аз правех опити, взех жито и дадох да посеят на наши приятели, на някои половин кило, на някои сто грама, на някои десет грама, да го хвърлят в другото семе и да посеят. Казвам: „От туй жито като сеете, ще имате 5-6 пъти повече жито отколкото друга година“. Приятелите, които сяха, имаха голямо изобилие. Казват: „Нямате ли от семе[то], пак да ни дадете“. – „Сейте от вашето“. – „Не става така“. Сега ще критикувате: времето било, годината била такава. Но и годината и тя зависи от известни закони. Аз веднъж посетих един български пчелар, който от 20 години се е занимавал с пчеларство. Имаше 150 кошера от стария метод, плетени кошери. Той

казва, че на десет години имало изобилие. Казвам му: „Аз ще ти дам един пример и тази година да имаш много мед. Ако ме послушаш и не правиш никакво възражение, каквото ти кажа, ако го направиш, ще имаш изобилие“. Казва: „Ще го направя“. Казвам: „Ти имаш 150 кошера, на 100-те десет и на 50-те пет ще отделиш – всичко 15 кошера за Господа. Които се роят от тия кошери, по три роя от всеки, всичко 45 и 15 – 60 кошера.“ Той ме гледа и казва: „Толкоз пчели дават ли се?“ Казвам: „Остави тогава!“ Нея година му измряха всичките пчели, не зная дали му останаха 2-3 кошера. Като го срещнах, казвам: „Защо не ме послуша?“ Казва: „Де да зная, уплаши ме Господ“. Трябва да дойдем до жертвата в Божествения свят. Чудни са хората, казват: „Трябва ли да бъде глупав човек?“ Тия хора, които се бият на бойното поле, умни хора ли са? Ако хората на бойното поле отиват по 10-20-30-500 хиляди, умират, каква е идеята? „Ще се подобрят икономическите условия за бъдеще“. Може да се подобрят, може да не се подобрят. Българите в хиляда години са правили повече от 150 войни. Колко се е подобрило положението на българите? Едно заблуждение. Та казвам: онова, което ще подобри живота, не е войната. Казва: „Да воюваме“. Разумният живот, добрият живот, силният живот, животът по Бога, той е, който подобрява. Всички почти прибягвате до воюването. Силният не отстъпва. Силният трябва да отстъпва. В Божественото учение седи, че силните трябва да отстъпват на слабите. Докато слабите отстъпват, работите не вървят. Как седи? Докато ние уповаваме на нашите пари, докато ние уповаваме на нашето оръжие, докато ние уповаваме на нашите параходи, мислите ли, че ще имаме някаква култура? Ние вършим същите погрешки, които светът върши.

Като дойдохме на Изгрева, идеята беше да няма телени мрежи. Като дойдоха първите пионери, като приеха моето учение, какво направиха. Казвам: вземайте места по хиляда метра, широки дворове да имате. Те взеха по триста метра, да има за всички. Всеки взе по триста метра и тури телени мрежи. Каква култура може да има по 300 метра и направиш по една дървена барака. Мислиш, че прогресираш. Прогресираш в туй, че като стане земетресение, като паднат, няма да те затиснат, няма да те убият. Прогресът е там. Вие очаквате, като дойдете за бъдеще. Защо целият Изгрев да няма една телена мрежа, пък вътре да няма никакви мрежи. Всичките изгревяни аз ги наричам помаци. Казвам: не може да стане, то беше. Казват: „Да направим кооперация“. – „Още по-лошо ще бъде, ако направим кооперация“. – „Да турим правило“. – „Каквото правило туриш, ще бъде по-лошо.“ Ако искате закон, светът е пълен със закони. Да вземем, тия закони са много хубави. Всеки трябва да бъде закон за себе си. Сегашният порядък е отличен. Ако се тури справедливост, онези чиновници, които са на работа, всеки да извърши работата си с честност, да се намали трудът, отличен е този порядък. Не е необходимо да

работиш 8 часа. Чакаме ние да дойде бъдещето. За бъдеще, умните хора като дойдат, ще се измени редът. В Русия приложиха, но пак насила. В руския порядък, както изнасят германците, 13 милиона хора станаха жертва, за да се тури редът на болшевизма. Всички казват: „Да очистим богатите, да останат сиромасите“. Сиромасите като останат, пак същият порядък ще бъде. Малкото вълче, малкото мече, което е безопасно като малко, може да го милваш, но като стане мечка, носи същия характер, непоправимо е вече. Най-първо хората като сиромаси са малки мечета, тогава човек всичко обещава. Ние очакваме да се оправи светът. Ще дойде едно оправяне на света. Но сега какво трябва да се прави? Онези от вас, които сте умни, трябва да се направи един опит. Да опита човек кое е възможно. Изгревчани може да се опитат да махнат всички телени мрежи. Казвате: „Ще изгубим мястото“. Като се махне телената мрежа, мястото му къде ще бъде. Преди години имаше доста ревностни братя. Един брат иде и казва: „Аз ще направя туй“. Той имаше едно имане, искаше да го даде на Братството, да образува дружество от 10 души. Казвам: за мене един или десет е едно и също. Единият може да ме излъже и десетимата може да ме излъжат. Каквото искаш, направи го сам. Ако ме излъжеш, да ме излъже един, да не ме лъжат десет. Ако не ме излъжеш, да не ме излъже един, да не ме лъжат десет. Ние искаме да се свържем, да направим това. Свързването става, когато всичките хора са на едно убеждение, да дадат мястото на онзи, който може да го [направи]. Аз поддържам: който може да свири, поканете го да свири. Който свири хубаво, нека свири. Всички онези, които не свирят, да се наредят постепенно на свиренето. Който свири най-хубаво, на първо място да е; който свири най-лошо, турете го на опашката. Някой може да извърши най-хубава работа, да бъде на първо място. Онзи, който може да увеличава хляба, първо място ще му дам, ще му дам катедрата си. Ако някой може да направи 250 грама на 500 грама, ще му дам първото място. Аз не мисля как ще стане за в бъдеще. Сега имаме възможност да се измени светът. Вие мислите, че ако днес дойде пророк, който може да направи от камъните хляб, че него ще започнат да го гонят. Онези, които изваждат житото от нивите, които имат брашно, ще го гонят, той е опасен човек, ще наруши целия ред на нещата. Сега едно нововъведение не е така лесно да се направи. Има много нововъведения, в библиотеките има нови начини на нареждане, но ги държат по стария начин. Новото нареждане иска доста труд, ако рекат да го изменят. Казват: „Бъдещите поколения да се занимават с туй“.

Сега, някои от вас да направят един опит, най-малкия опит. Той е следният: някои от вас да посадят десетина житни зърна и да турят в ума си, че класът да даде сто зърна. Те ще братят, едното зърно ще братяса, ще даде 5-6 стръка, някой път 10-15 издънки и всеки един клас да даде по 100 зърна. Ето тази година направете този опит. Садете по 10 зърна някъде.

Може птичетата да изядат туй жито, няма нищо, забравете ги. Може да увиете класовете в някоя мрежа да узреят. Да видим, колкото турите в ума си, ще станат ли. Сега класовете дават 30-40 зърна. Да видим дали ще дадат 40 зърна. После ще посеете царевични зърна и всеки кочан да бъде по половин метър дълъг. Ще посееш 3-4 зърна, ще ги копаеш, ще ги поливаш, ще ги наториш, да стане по половин метър кочана. Никой да не знае. Сега туй няма да говорим, то са проекти, като станат, тогава ще говорим. Може да излезе 25 см кочанът, има сега кочани по 25 см, 50 см е голям кочан. После посейте 3 зелки и всяка зелка да стане по 5 кила. Какво ви коства това? Да видим идната година колко души от вас ще направите опита. Не 3 зелки по 3 кила, то е обикновено, но по 5 кила. Ако ще се разочаровате, не правете опита. Няма защо да си губите времето. Не си струва.

Сега по някой път вие се оплаквате. Ако имате суха гора, която е изсъхнала и друга, която не е изсъхнала, къде ще идат гъсениците – в сухата гора или при свежата, която има листа? Мнозина се оплаквате, защо идвали страдания, пък на света няма. Светът са сухи дървета, тук имаме хубави листа. Като идват гъсениците, да знаем, че при нас има живот, при сухите дървета няма живот. Може би има стари червеи, които са останали от миналото, ще си проправят път. Гледам, на моята врата долу, някой път имало дърво, което е ядено от червеи, сега са пробили дупки на страната отстрани. Пак трябва да се маже наново. Страданията, които идат, защо идат? Идват да обират богатите хора, не сиромасите. Щом човек започне да прогресира, идат изпитания. То е добър признак. Бурите в света идат не за сухите дървета, но за живите дървета, на които трябва да се подобри кръвообращението. Като се огъват от ветровете, подобрява се кръвообращението на дърветата, соковете текат и растат по-добре. Без тия ветрове всички растения щяха да бъдат много крехки, няма да бъдат така сочни както сега. Казвам: ние трябва разумно да променим живота, не трябва да си създаваме излишни страдания сами.

Дойде една сестра, продала си къщата, останали ѝ 50-60 хиляди лева. Този, който купил къщата ѝ, иска парите, ще ѝ даде 12% лихва. Пита ме какво да прави. Рекох: „Тури си парите в народната банка с малка лихва. Ако ги дадеш на този, ще хвръкнат. Лакомиш се за 10-12, но тогава ще мязаш на един турски ходжа, който бил алчен за пари“. Иде при него един и му казва: „Ходжа ефенди, дай ми 200 лири, ще ти давам 100% лихва, имам едно предприятие“. Той взел парите и [след] 6 месеца му дал 100 лири лихва. Онзи пита: „Ами майката?“ – „Майката остава“. За 6 месеца му дал 100 лири, пък другите изял. Сега като дадеш 200 лири, може 100 лири да ти дадат за лихва, другите 100 ще идат. Вие искате с този стария порядък, със старите идеи, вярвания, разбирания, които имате, да дойде новото. Ще имате това, което сега става. Там, дето има пари, пак ще има кражби. Дето

има плодове, ще има обиране. Дето има вземане и даване, ще има лъжа.

Вчера обяснявах: ако туриш три круши, като заболее човек, най-първо вижда, че над трите круши има други круши много хубави, големи. Тия горните са големи, долните са малки. Той взема горните, въздушните круши и ги туря в джоба. Който не познава закона, се чуди защо така прави. Той е лаком, взема горните, хубавите. Тия круши са от друг свят, по-малките круши са от този свят.

Всичките тия проекти, които седят в ума ни, те един ден ще станат. Те са проекти на Невидимия свят. Искаш да спечелиш 1 милион-2 милиона. Ще направиш къща, ще събереш камъни, тухли, измажеш къщата – нищо не си направил. Учен човек считам, който е преобразил мозъка си, има знание. Знание ни трябва на нас. Да кажем, вие сте богат човек между сиромаси, всички имат нужда. Около вас живеят 20 души бедни хора, способни са за работа. Вие имате пари, какво трябва да направите? Казвате: „Трябва да живеем, както Христос е живял“. Оставете тези работи. Как е живял Христос? Имал 12 души ученици, ходили, обикаляли, проповядвали. Повярваха ли всичките евреи? Чудеса правеше, лекуваше, приписаха му много неестествени работи. Според вас как се познава дали един човек е умен, или не; дали един човек е добър, или не; дали е силен, или не. Обикновената мярка каква е? Онзи, който има пари, е умен човек. Този, на когото жена му и децата му са добре облечени, е добър човек. Този, на когото дворът е хубаво ограден, е силен човек. На когото децата са добре облечени, е добър; който е умен, пари има. Ами който няма пари? Представете си, че аз съм най-бедният човек. Парите се привличат, както магнитът привлича. Мога да привлека наполеоните на хората в моя джоб. Какво ще кажете вие. Това беше преди войната. Един англичанин казва: „Или ще ме пенсионирате, или аз зная изкуството да обера английската банка“. Казва: „Утре ще ме намерите в касата на банката“. Правят опит, намират го в касата на банката. Казва: „Утре няма да ме намерите“. Отиват, няма го. На другия ден пак го намират. Оставят го в касата, няма го в касата после. На другия ден пак в касата. „Няма да ви кажа как правя“ – но казва: „Ако не ме пенсионирате, мислете!“ Пенсионират го. Ако ти имаш една мъчнотия и ти вече може да се справиш с мъчнотията, ти разбираш законите.

Вие ако имате една дъщеря, която е минус – под минус разбирам мек човек, отстъпчив, много благородна е дъщеря ви. Имате един човек, който е лош, но е положителен. Той ще привлече дъщеря ви. Тази дъщеря няма да се ожени за добрия. Меката дъщеря ще се ожени за другия. Този плюс е здравеняк, не е срамежлив, такъв човек ѝ харесва, противоположен е на нея. Тя не иска да бъде като нея. Никоя жена не иска мъжът ѝ да бъде като

нея. Ако мъжът мяза на жената, тя казва: „Не го искам". Имате дъщеря (вторият минус) сприхава, лоша, може да бие баща си, майка си. Тя ще хареса духовния човек, противоположен на нея. Този закон вие не може да го измените. Много пъти се случва. В Европа имаше една княгиня, която се ожени за един циганин. Тя хареса циганина.

Трябва да знаете: онова, което подига човека, е Добро. Онова, което понижава човека, е зло. Туй, което подобрява човешката мисъл, е Добро. Това, което подобрява човешките чувства, е Добро. Това, което постепенно подобрява човешките постъпки, е Добро. Онова, което не подобрява, е лошо. Ония условия, при които се деформира човешкото лице, при които се деформира човешкото тяло, при които се деформира кръвообращението на човека, те са лоши условия. Те не са желателни. В Индия има такава религия, дето измъчват тялото си. Нищо не са постигнали индусите, 60 милиона парии има. Индусите, които са толкоз правоверни – един парий няма никакви права. Трябва по някой път да дават звук, да го не срещне някой браминин. Вие от 20 години насам станали ли сте по-търпеливи? Вчера дойде една госпожа от света и ви препоръча. Казва: „Много ми харесва вашето общество, не са така, както в София". Тя е радостна, един венерин тип, пълна с живот, по природа е весела. Паднала, пък си ударила главата, сътресение станало. Близо 6 месеца я мъчили лекарите със спринцовки, по-нервна станала, вместо да се укроти. Иде, иска моя съвет какво да прави. „Ти като си беше блъснала главата, да беше турила счукан лук със сол 3-4 пъти, туй правят българите, скоро щеше да ти мине главата. Сега моят съвет е да вземеш един вълнен капишон, дебел и да го носиш зимата, да ти бъде главата топла. Може да се усложни, доста силно си ударила главата. Може да не е модно, но е практично. Топла трябва да си държиш главата". Казва: „Защо паднах?" – „Ти като си паднала, си станала по-умна". Хубавите възгледи се дължат на удара на главата. „Ти си паднала – казвам – да поумнееш".

Сега вие имате доста капитал и не знаете да го турите в обръщение. Например някой брат или някоя сестра е сприхава. Що е сприхав? При сприхавия брат не отивайте сами. Идете най-малко трима души. Аз ще направя опит с вас някой път. При сприхавия брат ще му туря две сестри, които са разположени, живи, едната от едната страна, другата от другата страна. Този брат няма да ги гледа накриво, но меко. На една сестра, която е сприхава, ще туря разположения брат, красивичък, веднага ще се измени характерът. При сприхавия брат две красиви сестри, при сприхавата сестра двама красиви братя. Ще се уреди работата. При онези, които са добри, ще турим грознички. Та когато човек е много добър – грозни при него. Приятно му е, тогава изпъква неговата доброта. При един добър човек като турите две сприхави сестри, те вече се разполагат. Едната

сестра, която не е енергична, ще я турите отляво, едната, която е енергична, ще я турите отдясно; защото дясната страна на човека е пасивна, лявата страна е активна, капитал дава, тя изразява дясната, която е пасивна. Казвам: някои от вас, тук на Изгрева сте сприхави. Дружете с онези, които не са сприхави. На някои слаба ви е вярата, дружете с онези, които имат силна вяра. Не всички хора вярват еднакво. На някои хора този център е по-силно развит, някои хора по естество са вярващи. Някои въпреки всичко, което имат, са страхливи, слаба им е вярата. Казвам: който има слаба вяра, трябва да дружи с хора, които имат силна, развита вяра. Трябва да се пазите да живеете добре, да не би на някои да хлътнат очите. Ако очите хлътнат навътре, вярата се намалява; ако много изпъкнат очите, вярата се увеличава. Но с изпъкналите очи се увеличава и алчността на човека. Онези хора, които имат много голяма вяра, са алчни. На онези, на които вярата е слаба, и алчността е слаба. Вие искате хората да не са алчни. Щом намалите вярата, ще намалите алчността; щом увеличите вярата, ще увеличите алчността. Какво трябва да правите с алчността? Увеличете милосърдието на човека. Милосърдието е, което дава тон на нещата. То е вече от Божествения свят. Защото в човека има три вида чувства, три вида способности, три вида сили, които се групират: една способност, която е от Божествения свят; друга способност от духовния свят и най-долу от физическия, от животинския свят; зависи кои способности преодоляват. И в чувствата е така. В някои хора Божествените чувства са много слабо развити. Любов към Бога е Божествено чувство. В българите туй чувство е много слабо развито. У славяните е силно развито. В евреите вярата е силно развита, религиозното чувство е силно развито, но и алчността е развита. Туй е на евреите, което им препятства – то е тяхната крайна алчност. Всичките техни пророци сЎ са говорили против алчността. И духовниците им са били много алчни. Като принасят жертва, най-големите късове от жертвата изваждаха с вилушка, най-мазните парчета вземаха свещениците.

Новият живот ви е необходим, аз ви го препоръчвам, понеже ви е необходим за едно здравословно състояние. Не да се приложи в своята максимална сила, но да приложим Божественото в най-малък мащаб. Може да направите един опит: турете в джоба си едно левче, две левчета, пет левчета, десет левчета, напълнете двата джоба, иде някой просяк, бръкнете и каквото хванете, дайте без да гледате. Искате да бъдете милосърдни, бръкнете и дайте. Като дадеш нещо, те боли под лъжичката, че си дал много. Нещо ти казва, че много си дал. Ще се опиташ колко може да дадеш, защото ако човек не дава, не може да се възпита. Аз забелязвам – някой път има наследствени неща. Някой път донесат ми хубав хляб, дойде някой, иска хляб. Наследствената черта казва: „Дай от сухия, другия задръж за тебе“. Аз взема, че режа от мекия. Казва: „Не бъди

толкова глупав, те имат зъби да ядат". Някой път изсъхне хлябът, че дам на кучето. Като му хвърля хляба, то го побута и казва: „Няма ли по-мек?" – „Давам ти този хляб, искам да видя може ли да ядеш този. Ако може да ядеш този, втория път ще ти дам по-мек". Другия път му дам по-мек. Казва: „Няма ли по-мек?" Третия път му дам още по-мек. Най-после като му дам хляба, който аз ям, казва: „Благодаря, този е хубав". Вземе хляба, погледне ме. Всичко в света Бог ни е дал, той ни опитва. Да оставим светът какво мисли. Този път, по който хората вървят, е много добър. Новата религия, която хората искат, да има преимущество. Божествените мисли, Божествените чувства и Божествените постъпки трябва да заповядват. В Божественото действа един човек. Мнозина издават, да опитват тук, доста шпионаж има. Някои са идвали, да видят какво ще кажа, кога войната ще се свърши. Идва наскоро един тук, може би преди две-три седмици, и ме пита като ясновидец, да му открия някакъв заговор. Казвам: „Не ти трябва да откриваш, остави, стари неща. Ако искаш да се подигнеш, забрави. Че те онеправдали, то е станало, минало е, забрави". Рекох: „Не ти трябва. Новото иска да простиш". – „Аз – казва – ще те послушам". Казвам: ако ние не можем да се примирим с положението, че те обидил някой, че не постъпил с тебе, че в нужда не ти помогнал – какво трябва да правиш? Аз опитвам доколко моята Любов е силна. Ако човек не иска да ми услужи, показва, че моята Любов е слаба. Ако обичам този човек, ще ми помогне. Знаете ли колко мъчно е да обичаш един лош човек. Веднъж пътувах, в Камчията има едно място, има една чешма. Вървя по пътя и гледам един смок върви, близо два метра. Аз се спрях и той се спря. Изплези езика си, поздрави ме. Казва: „Няма нищо лошо, заповядай, мини." Аз се спрях, казвам: „Вие минете по-напред". Събра си езика и мина по пътя. Разбираме се. Няма нищо лошо в изплезения език, в раздвоения език. Кое е по-хубаво заради мене? Аз опитвам характера му. Опитвам дали ще ме слуша. Той има стратегия: като минавам, да го не нападна. Не може да уповаваш на него. Казвам му: „Мини" – и той минава. Гледам къде отива. Замина нататък и аз вървя. Съображения имам. Аз му давам преднина, той може да ме нападне. Казвам: „Замини ти сега". Сега ще ме питате: „Как се разбирате?" Как се разбираме? Мислено. Една човешка мисъл може да се предаде на едно животно. Аз съм правил друг опит. То беше във Варна. Зимно време има доста патици в морето. Те са в морето, аз седя на брега, те не ме виждат, аз само ги виждам. На тях пращам мисълта, че на брега има нещо за ядене. Гледам всичките патици на брега отиват. След това пратя друга мисъл, че има голяма опасност, и те отиват в морето. Те хукват да бягат, но аз го правя. Те са далеч, приемат мисълта, 5-6 пъти отиват патиците и идват патиците на брега, приемат човешката мисъл.

Доброто, което е в нас, хората го приемат и лошото, което е в нас, и него приемат. Много пъти ние отвън имаме привидно верую, че вярваме в

нещо, но в сърцето имаме друго течение. Вътрешното течение е по-силно отколкото външното. Следователно хората приемат отрицателното по-лесно, отколкото положителното, което имаме. Веруюто трябва да бъде положително. Туй, което вярваш, сто на сто да е вярно. Та казвам: в Любовта изключение няма, във вярата има едно изключение. В обнадеждяването друг е въпросът, във вярването друг е въпросът. Едно изключение на десет милиона е нищо.

Вие сте много добри, но по някой път казвате: „Не си струва човек да бъде много добър“. Ние още не сме проявили максималната Доброта. Много малко сме проявили Доброто. Трябва да знаем, че дотолкоз, доколкото проявяваме Доброто, и Бог ни благославя. Ако правим така, че да просветнат делата ни пред човеците и те да прославят Отца Нашего, Който е на Небеса; ако живеем да се прослави Господ и ние да се славим – Божието благословение ще дойде. Та казвам: турете в сърцето си, в ума си, в душата си прославянето Името Божие и да работите за Царството Божие. Турете в ума си, в сърцето си, в душата си да вършим Волята Божия, не насила – доброволно. Насила трудовак ще станеш, доброволно да идеш да работиш, то е Божественото.

Сега посейте три семена житни, три царевични. Може двама-трима да направят опита, достатъчно е. Да видим дали трите класа ще дадат по сто зърна, дали царевицата ще има половин метър кочан голям.

> Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

> 8-ма лекция от Учителя,
> държана на 11.XI.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Малкият опит*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_13 Бяло и черно
лекция пред специалния клас

БЯЛО И ЧЕРНО

"Отче наш"
"Аин фаси"

Направете мълчешком 10 дълбоки вдишки.

Имате ли зададена тема? – Имаме. – Каква е? – Влиянието на белите и черните дрехи. – Прочетете. /Прочете се./

Сега, туй е теоретически. Когато имате неразположение във вашето съзнание, на какво се дължи? Радостта и скръбта се дължат на тия два цвята, които са полюси. Но има един реален черен цвят, има и един реален бял цвят. Черният цвят има сянка. Сянката е по-белезникава, не е толкоз черна. И белият цвят, и той има сянка. Сенките на белия цвят не са устойчиви. Радости има неустойчиви. Те се дължат на сянката на белия цвят. Има една неустойчива скръб, тя се дължи на черния цвят. Тези страдания на черния цвят са много неустойчиви. Казва: Иде нощ, когато никой няма да може да работи. Черният цвят в този смисъл показва преставане на всяка деятелност. Някой път потъмнява съзнанието, няма никаква светлина, като че никаква звездица няма по вашето небе. Всичко е мрак. Всеки от вас е неразположен, сърдит е, като че целият свят му е крив. Когато вие се сърдите, то е сянката на живота. Когато на вас е тъмно, не е тъмно на всичките хора; на един е тъмно, на друг е светло. Има един цвят, който обхваща всички. В един народ една война обхваща всички, ако няма победа, всички страдат. Сега винаги се запитвате: Защо туй е така? – Защото не може да бъде другояче. – Защо става? – Ами как да става? – Може ли човек на земята да бъде всякога радостен? Възможно ли е? – Невъзможно е. Вземете в растенията: корените имат ли същите удобства и привилегии, както клонищата? Но има една взаимоспомагателна страна – корените и клонищата си помагат едни на други. Сега част от хората половината са корени, половината са клонища. Как ще познаете, дали един човек е корен или клон? По какво ще го познаете? По какво се отличават корените от клонищата на растенията? Онези от вас, които са учили ботаника, знаят, че има признаци. Коренът, изложен на светлина, се превръща в клон и клонът, заровен в земята, се превръща в корен. Клонът може да се превърне на корен и коренът може да се превърне на клон. Следователно и в човешкото съзнание черният цвят и белият цвят се сменят. Белият цвят са клонищата, черният цвят са корените. Мислите, че

черното е зло. Ни най-малко черният цвят не показва зло, той представя гъста, неорганизирана материя. Белият цвят показва организирана материя. За пример, откраднат ти пари, какъв цвят се образува? След като ти откраднат парите, какъв цвят се образува? Всеки един, който открадне парите, образува черния цвят. Всеки един, който върне парите, образува белия цвят. Задигнат ти палтото, черният цвят дойде. След като върнат палтото, белият цвят дойде.
Някой от вас нека излезе и да напише буквата "Л", но с 30 градуса ъгъл. /Един брат излезе и написа буквата. После измериха и определиха ъгъла да е 9 градуса./ Какво може да се постигне при 30 градуса? Когато изхождат лъчите от една идея, образуват един и същ ъгъл. Колкото противодействието на ъгъла е по-голямо, и ъгълът е по-голям. Ако един ъгъл се движи по посока на своя отвор, този ъгъл ще се увеличи. В дадения случай кой печели повече? Една мрежа, която има по-големи ъгли, или една мрежа, която има по-малки ъгли? Едновременно, щом се увеличава ъгълът, увеличава се и силата на противодействието. Колкото по-голямо съпротивление има, толкоз ъгълът се отваря. Тогава, в мъчнотиите, какво трябва да се прави? Какво трябва да се прави при известни мъчнотии? Допуснете, че в училището учителят е неразположен спрямо ученика. Как ще разреши ученикът тази задача? Научно. Как трябва да разреши научно въпроса? Допуснете, че по пътя вървите, имате едно шише, но дъното му е пробито. Какво трябва да правите? Нямате друго шише, това да го хвърлите. Какво трябва да измислиш с пробитото шише? Восък нямаш да го залепиш. Хляб имаш, ще го запушиш. Или ще туриш запушалката и ще обърнеш шишето с устата надолу. Съобразителност трябва. Ние сега в живота сме много взискателни. Учените хора казват, че правят много точни изчисления – 100, 200, 1 милион километра разлика, в изчислението на разстоянието между Земята и Слънцето. Значи, почти три пъти нашата Месечина може да се вмести. Толкоз точни изчисления имат, че в разликата, която се образува, се събират три месечини. Според вас, кой ъгъл в любовта е по-хармоничен? Кой ъгъл бихте предпочели? Като се минава от едно състояние в друго.

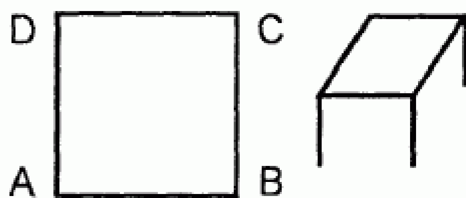

Този, правият ъгъл, показва, че трябва да минеш от едноизмерното към двуизмерното състояние. АВ е едноизмерно. АД е вече двуизмерно. Имате и триизмерното пространство. Как ще представите четириизмерното? Едноизмерното пространство не се разширява, двуизмерното не се удължава. Една права линия е, една крива линия е. Един квадрат е най-

малкият квадрат, който съществува от четири точки. Следователно, телата само в четвъртото измерение растат. Туй, което разширява и продължава правата линия, туй, което разширява плоскостта, туй, което увеличава тялото, то е четвъртото измерение. Човек, който расте, той е в четвъртото измерение. Когато сте стеснени в триизмерния свят, вие се намирате в крайно ограничение. Искате да имате двама души приятели, то е едноизмерно. Образувате четирима души приятели, то е двуизмерно. Колко души приятели трябва да имате, за да станете триизмерни? Един куб колко страни има? Шест. Трима души в три различни посоки, отделени с прав ъгъл. Щом излизате от точката, тя е перпендикулярна на себе си, образува се правата. Щом излизате от правата линия и сте перпендикулярни на себе си, образува се плоскостта. Щом плоскостта е перпендикулярна на себе си, образува се триизмерния свят. Ние сме в света на ограниченията. Щом влезем в четириизмерния свят, вече добиваме свобода. Следователно, свободата се дължи на четириизмерния свят. Тогава, ако вие не сте перпендикулярни на себе си, не може да вървите в новото пространство. Не можете да излезете из рамките на законите, които управляват света. Представете си, че това е едноизмерен свят.

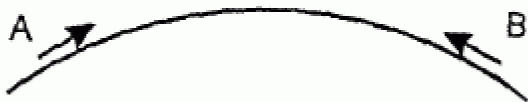

Представете си, че две същества тръгнали едно срещу друго, едното от точката А, другото от точката В. Как ще се разминат тия същества? Могат ли да се разминат? Няма никаква широчина.

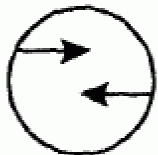

Като се срещнат, какво ще правят? Как ще ги прекарате? /Едното ще стане мост, за да мине другото./ Да станат мост е голяма идея. Колко време трябва да мислиш, докато ти дойде наум, че трябва да станеш мост? Ако тия две същества се движат в две различни посоки, те никога няма да се срещнат. Представете си, че тия две същества се срещат, едното казва: Отстъпи. Ще се скарат. Всяко иска да мине в противоположна посока. Как ще се справят? Набият се двамата, но след като се набият, може ли единият да мине от другата страна? Колкото ти можеш да биеш един дух, който е умрял, толкоз е възможно и двамата, като се набият, да минат. Единият никога не може да мине от другата страна.Трябва единият да влезе в другия. Сега как ще влезе? Допуснете, че някой ти иска пари на заем, не искаш да му ги дадеш. Към кое измерение спада? Имаш пет лева, трябват и на тебе. Гладен си. Той иде, гладен е. Той иска пет лева. Казва: Може да търпиш. Кое измерение е: едноизмерно, двуизмерно или

триизмерно? Ако речеш, че имаш пари и ги изгубиш, не е едноизмерен свят. Той казва: Пари нямам. Никога не е изгубил, никога не е печелил. Не търси пари. Бихте ли му дали пет лева, да си купи хляб, вие да останете гладен? Някой път защо трябва да се жертвате за ближния си? Че накарай ближният да се жертва. Защо ближният да не се жертва заради тебе? Само личността трябва да се жертва, пък ближният да се не жертва? То е един въпрос неразбран. Вълната на гърба на една овца трябва да се жертва, за да се направи една дреха на човека. Тя сама ако се не жертва, да падне от гърба на овцата. Жертва има всякога, когато човек минава от едно по-низше състояние в едно по-висше състояние. При инволюцията висшите същества се жертват за нисшите, при еволюцията нисшите същества се жертват за висшите. Ако ти не си готов да жертваш, низшето не може да се жертва за висшето. Едно същество, което трябва да се учи, то има възможност, надарено е, но трябва да има някой да го учи. Този, който го учи, жертвува от себе си, дава.

За пример, често се говори за Любовта. По какво се отличава жертвата на Любовта? Казва: Нали ме обичаш, пожертвай се. По какво се познава жертвата на обичта или на любовта? Вие как ще познаете, една ваша приятелка по любов ли го прави, или не го прави по любов? Какви са признаците? Ради имал любов, понеже запалили собата. Без да присъства, запалил собата тук, посред нощ. Вие идвате и не мислите, че той е запалил собата. Вие търсите друга любов. Търсете друга любов. Нито един от вас, които имате любов, не е идвал да запали печката. Все за тази любов говорите, но нито един не идва да пали печката. Аз бих желал, в новото учение дежурство да има. Да дойдат двама души, да запалят печката. Дали пали Ради, то е вече един стар порядък. То е много елементарно отопление. Но допуснете, че целият салон се отоплява с електричество. Какво ви коства да дойдете един час по-рано, да завъртите ключа? Сега е доста трудно, ще носите две кофи въглища, ще вземете оттам черните въглища, може да се оцапате. При другото отопление – електричеството, може да дойдеш един час по-рано, завъртиш ключа и се отопли. Сега по някой път ние правим жертва на въглищата, друг път правим жертва на електричеството. Ако нямахме туй осветление и трябваше да се донесат свещи, двама души да бъдат дежурни да носят свещи. Колко струват сега две хубави спермацетови свещи? С това електричество, колко можем в един час? Колко киловата може да изгорим? Цеко, колко изгаряме за един час? /Два киловата на час./ Ако се разделят на 40 души, колко ще се паднат? /31 стотинки./ Вие разглеждате само физическия свят. Не знаете колко енергия се образува в мозъка при горението. Мозъкът образува светлина и топлина. Има известна светлина, мозъчна. Особена специфична светлина има, която се образува в мозъка. Доста хубава инсталация има вътре. Вие считате любовта нещо нереално. Но най-реалното нещо в света

е Любовта. Има един закон. Ти си сиромах. Трябва да знаеш как да спреш един човек, и как да го погледнеш, защото любовта има един специфичен ъгъл. Вие не знаете какъв е ъгълът на любовта. Не съм срещал нито един философ, който да е говорил за ъгъла на любовта. Те го държат в тайна. Когато някое дърво, круша с хубави узрели круши, малко го разтърсиш, с малки усилия като тръснеш дървото, три, четири, пет круши паднат. Когато са зелени, не падат и да блъскаш, колкото искаш. Когато един човек не иска да ти услужи, какъв е? Зелен. Когато ти услужи, е зрял. Зрелият показва, че има условия. Щом не може да ти услужи, той е зелен. Не блъскай тази круша, остави я да узрее. Друг път като се върнеш, ти търси узрялата круша, при най-малкото сътресение ще ти даде, каквото искаш. Тебе ти трябват три, четири круши. Сега ще се яви въпросът, имаме ли право да търсим крушата. Имаме право. Круши, които не са заградени, имаме право да ги търсим; които круши са заградени, нямаме право да ги търсим. Един дувар от 4-5 метра как ще го минеш, трябва да обикаляш две, три минути. Ако можеш да прескочиш плета, върви, ако не, върви там да намериш плет, който можеш да минеш. В природата забрана няма. По някой път гледам птиците – кацат по черешите. Някой път цели тайфи накацат отгоре. Ние имахме слънчогледи. Един ден минавам, казвам на Ради: Защо не обереш слънчогледите? Казва: Нищо няма. Ще ги изядат птиците. Отивам, всичко изядено. Казвам: И те имат право, аз не съм се мъчил. Ти кипнеш, как тъй птиците да изядат слънчогледа. Слънчогледът се е мъчил. Дали ти ще ядеш семената или птиците, е без разлика. Ние мислим, че нашият живот е по-висок. В дадения случай, колкото аз имам право на слънчогледа, толкоз и птиците. Мене ми трябва повече, птичката вземе едно, две зрънца, наяде се.

Аз съм разправял този пример. Пътувах на разходка. Гледам, на нивата повече от 150-200 патки, наредени като войници. Едната подскочи, после другата. Никога не бях виждал патки да играят така. Виждам, всичките скачат нагоре, слизат. Отивам да видя – ечемичена нива и те скачат по класовете, късат ги. Подскочи една, хване класа, после другата. Ще кажете: Какво ги кара да играят? Ечемикът ги кара да подскачат, да играят. Отивам да разбера. Научих защо играят. Ако не бях отишъл, ще казвам: Гледах едно време патките да играят, сега научих и го обяснявам – защо играеха патките. Иначе щях да поддържам, че играят. Те играят само при ечемика. Някой път и при ръжта, но тя е по-висока, при ечемика е по-удобно.

Всичките промени, които стават върху нас, трябва да се проучват; особено сенките на тъмнината трябва да се проучват и сенките на белината трябва да се проучават. Да кажем, вие носите едно шише, но вън има 15 – 20 градуса студ. Носите туй шише с вода. Какво би станало с шишето? Струва ли си човек да носи зимно време шише с вода? Празно трябва да бъде.

Ако гледа някой фигурите, ще види, че не са правилно геометрически начертани. В геометрията много точно измерват, да няма никаква грешка. В живота имаме толкова начертани неща, които не са верни, този релеф не изпъква. Къде е погрешката? Допуснете, че двама души не живеят добре, не могат да се спогаждат. Какво трябва да направите? Двамата не можете да влезете в куба, понеже и двамата искат да живеят в източната страна, но може да се съгласят. Какво трябва да направите? Аз бих решил въпроса така: Едната седмица единият да живее в източната страна, другият – в западната. Следната седмица – обратно. Да направят два етажа. Няма да искат да вдигат гюрултия над главата, и отдолу да няма, ние да сме господари. В Божествения свят не се позволява да има над главата, ние си позволяваме. В духовния свят никога не можеш да бъдеш над главата на някого.

D C

A B

Ти не можеш да бъдеш над СД. АВ не може да бъде над СД. Никой не може да го качи, ако ти не го качиш. Ако туриш един стол над главата, столът не е виноват. Всякога, когато мериш едно същество над главата, то не е разумно. Човек, който иска да се качи над главата ти, той е неразумен, нищо повече. Ако ти тъпчеш един човек под краката си, ти си неразумен. В природата никога не се позволява разумният да тъпче глупавия. То е невъзможно. Защото, ако го тъпчеш, ти ще станеш като него. Ако ти тъпчеш някого, пък той има проказа в себе си, какво ще стане с тебе? Ако ти тъпчеш една змия, веднага тя ще те клъвне. Като минава, тя не позволява да я тъпчеш. Казвам: Ние си позволяваме да тъпчем, вследствие на това се раждат много дисонанси. Никога не туряй хората над главата си, никога не туряй хората под краката си. Едно правило ви давам: Да те носи на гърба си е друго. Едно възвишено същество никога не се качва на гърба, нито на главата на друго същество. Всички възвишени същества влизат отвътре. Никога не оставяйте отвън да ви се качат, отвън ще бъдат един товар. За да не бъде товар, влиза вътре да помага. А пък ние, ако влезем отвътре да бъдем товар, ако излезем отвън, ще помагаме. Следователно, ние хората отвън трябва да излезем, да помагаме. Ако вас ви дадат една задача, да поискат да уредите вашия живот, по кой начин бихте искали да се уреди? Всички мислят, че има нужда да се урежда животът. Абсолютно няма нужда да се урежда човешкият живот. Какво ще уреждат един живот, който е излязъл от Бога? Свободен трябва да се остави. Вследствие на това, че няма свобода, ние ограничаваме нашия живот. Искаш да дадеш известна насока на живота. Ако бихте оставили живота да върви по своя път, не щяхте да имате страдания. Туй, което се развива, то е вън. Когато

говорим за развитие, какво трябва да разбираме? Проявеният живот се проявява. Един художник, който рисува една картина, той развива ли се? Той се проявява, не че представя нещо. На български имате думата РАЗВИТИЕ, развива, развява. На български имате думата "вие", която има два смисъла. "Вие" нещо, но и животното "вие". "Вие" имате и местоимението. Имате "е", глагол, "той е".

Да допуснем сега, че решавате една задача, имате 1,4,6,7,8,9. 1 е цар, 4 – това са войници, 6 – това са деца по на 15 години, 7 – това са свещеници, 8 – това са стари хора, 9 – това са най-големите синове. Какво ще правите? Имате цар, 4 войници, 6 деца, 7 свещеници, 8 стари хора, 9 възрастни синове по на 65 години. Това число не е хармонично. Като събирате цифрите, колко правят? 35=3+5=8. 14679=27=9, изкараха синовете, 146=11=2. Най-малките работи, които срещате в живота, имат една закономерност. Някой път, ако се занимавате с аритметика, ще влезете в чудо. Чудни работи има в аритметиката.

Кой от вас ще изпее една песен? Някой от вас да изпее. /Учителят се обръща към Дарлинг./ Ти по Витоша, по Рила пееш, я изпей една песен. Кое ви спъва, въздух ли няма? /Учителят пее "Давай, давай"./ После всички я изпяхме. /Учителят пее песента с движения./ В класа всеки да пее "Аз мога да любя" с движения. Какви движения ще турите, ще бъде интересно. Втори път може да пеем: "Там горе на планината", алегро като ария ще го направим. /Брат Цеко казва: Понеже никой не иска да изпее, аз ще изпея една песен. Изпя "Обетована земя"./ Първият опит не е лош. Нека да има няколко други, които да изпеят "Весел ти бъди" и "Сила жива" на 26 страница.

Трябва да излезем из едно разнообразие. В музиката трябва да има голямо разнообразие. Да кажем, ако пеете една песен изразително: "Там горе в планината" с всичките завивки, но да бъде опростотворена. Да кажем, по някой път вие седите, дряхли сте, започнете да пеете /Учителят пее "Горе, горе, долу, долу"/ Вие седите, закъсали сте, пейте: "Горе, горе, долу, долу". После, някой път трепериш, пей: "Трепери ми сърцето, студено ми е." Или: "Студено, студено, топло, топло." Няма да мине 5 -10 минути и като пееш "топло, топло", ще се стоплиш. Думите имат сила. "Студено" е динамично, ограничава. "Топло" разширява. Сега някой път вас ви е срам, има място срамът. Някой път ти е студено, какво ще се срамуваш? Или топло ти е, какво ще се срамуваш? Срамува се човек от съвсем други работи, от топло не се срамува, от светлина не се срамува, от вода не се срамува. Може за съвсем други работи да се срамува човек. За пример, ако човек се препъне и падне, срамува се. Или някой път човек се срамува, че няма топъл хляб, има сух и го е срам да покаже сухия хляб, да не

помисляш, че е сиромах. "Студено" и "топло" са еднозначни думи. Топлото има един смисъл, и студеното има един смисъл. Динамични думи са. "Горе-долу", "горе" на планината, "долу" в долината. В поезията казват: От моите недра извира чиста вода, която полива райските долини и цветя. Всеки, който от нея пие, наука обгръща и за работа се хваща.

Използвайте свободата, която ви е дадена.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

7. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 13.XI.1942 г.,
Петък - 5 ч.с., София – Изгрев

Книги:

* *Бяло и черно*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_15 Животът е по-драгоценен
неделя, 10 ч. Сутринта

ЖИВОТЪТ Е ПО-ДРАГОЦЕНЕН

„Добрата молитва“
„Кажи ми ти Истината“

Ще прочета 25-ия стих от 6-ата глава на Матея: „И тъй, нямайте грижа за живота какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Животът е по-драгоценен от храната.“

„Духът Божи“

Ще говоря за това, което най-много ви интересува на Земята. Мнозина има сега, които се интересуват, но ще говоря за нещо, за което се интересувате – то е самият живот.

Всички за това мислите, какво ще ядете и какво ще облечете. Важно е, разбира се. Животът без ядене не може и тялото без облекло не може. В живота трябва една положителна наука. Наука е във всеки случай да знаеш как да постъпваш.

Вземете един художник, който рисува – той знае как да рисува. Художникът има 3–4 четки, които са основни. И всяка линия е важна. Туря най-първо правата линия, постави основните неща и започва да туря сенките. Всичките другите сенки излизат на тия 4–5 черти.

Тази крива черта образува неговата разумност, Божественото начало. Правата линия изразява основата, на която животът е поставен на Земята. Веждите представят границата на тия два свята. Подбрадникът под носа представя физическия свят, границата между духовния и физическия свят. Тъй щото, ако устата ви не е в изправно състояние, отношенията между физическия и духовния свят не са нормални. Ако отношенията ви са ненормални с духовния свят, мисълта ви е ненормална. Ако очите ви са изопачени, отношенията ви с Божествения свят са ненормални.

Всеки един човек трябва да знае: Щом те сърбят очите, липсва ти нещо, щом те сърби носът, липсва ти нещо. Щом те наболяват устата, липсва ти нещо. Аз бих желал да срещна хора, които да не ги болят устата, да не ги боли носът и очите и ушите да са трезви. Някои са доста тъпи. На някои [устата, носът, очите и ушите] са доста отворени, като се говори за ядене, а

като се говори за доброто, за Истината, за Любовта, казват: „Тия работи са празни.“

Сега, в какво седи животът? Среда за живота е Любовта. Ако ти не живееш в една среда на Любовта, животът е невъзможен за тебе. Ако е невъзможен животът за рибата във водата, тогава и за човека животът е невъзможен без Любов. Някои мислят, че Любовта е нещо, което се взема и дава. То нито се яде, нито се пие. Рибите, които живеят във водата, те не пият вода, те прекарват през хрилете си водата, да изкарат нещо. А пък ние живеем в една по-рядка среда – във въздуха. Ако излезем из въздуха, влизаме в друг един свят, наричат вече, че ние сме умрели хора тогава. Всеки, който излиза из въздуха, умира. – То е едно погрешно схващане. Трябва тепърва да се научите да живеете по два начина: и във въздуха, и вън от въздуха. Нали има земноводни същества, които живеят и на Земята, живеят и във водата, едновременно имат приспособление да живеят във водата и да живеят във въздуха. Сега и хората, по закона на земноводните, трябва да живеят във въздуха и да се научат да живеят извън въздуха, в другия свят. Рибата, като напуснала онзи свят, тя във въздуха иска да живее. Отишла е в другия свят за рибата.

Казвате: „Къде е оня свят?“ Оня свят е на един милиметър от рибешкия свят. Оня свят, за който рибите мислят, границата е един милиметър, даже по-малко. Сега имате понятие за новото Небе. Къде е, и вие не го знаете. Нагоре, на някое място из въздуха. Оня свят откъде е? На твърдата почва извън водата. Кое е по-хубаво: сушата или водата? Водата заема по-голямо пространство. Следователно духовният свят на същото основание е по-голям, отколкото физическия.

Ще кажете: „Да докажем това.“ Неща, които се доказват, винаги са неверни. Туй, което не можеш да го докажеш, то е вярно. Всяко нещо, което доказваш, то съдържа известна лъжа. Всички неща доказвани са за мен наполовина лъжливи. Туй, което твърдиш и което отричаш, наполовина е лъжливо. Например, ти твърдиш, че някой човек е много добър. Наполовина е добър. Казваш за друг: „Много е лош.“ Наполовина е лош. Колкото добрият е добър, толкова и лошият е лош. Както в добрия наполовина има зло, така и в лошия наполовина има добро. Само че лошият оперира със злото, а добрият оперира с доброто. Единият оперира с лошевината, другият – с добрината. Да кажем, имаш един нож, с който можеш да убиеш човек – ти си лош човек. Имаш един нож, с който може да разрежеш въжето, с което е завързан един човек, да го освободиш – ти си добър човек.

Сега вие имате разни възгледи. Те са ваше право. Всеки има особен

възглед. То е право, наполовина е право. Каквото и да вярвате, наполовина е право. Какво мислите за онзи свят? Какъв си го представяте? Такъв, каквато е Земята. Ще попитате: там хората женят ли се? Че откъде им дойде на ум [на] хората да се женят? Тук на Земята ли научиха това или от другия свят им дойде? Децата, като отидат в училището, учат се. Туй учение те ли го измъдриха или други им го наложиха? – Отвън им го наложиха.

Питам сега: Кой е образувал дома? Братята и сестрите по какво се отличават? Братята и сестрите се отличават по това, че имат по-интимни връзки, отколкото между другите хора. Колкото кръвта е по-чиста, по-голямо богатство има, колкото кръвта е по-нечиста, богатството е по-малко. Колкото духът на човека е по-силен, братството е по-силно. Колкото духът на човека е по-слаб, умът не е силен. Колкото чувствата са по-силни, сърцето е по-силно, колкото чувствата са по-слаби, сърцето е по-слабо. Те определят сега.

Сега като ви товаря [говоря?], нали Христос казва: „Животът [не е] ли по-драгоценен от храната?“ – По-драгоценен е. Тялото е по-драгоценно от облеклото. Значи Онзи, Който ти е дал тялото, ще ти даде и облеклото, Онзи, Който ти е дал живота, ще ти даде и храната. Невъзможно е един художник да рисува най-хубавата картина и да не тури една хубава рамка. На хубавата картина той ще тури най-хубавата рамка. Казвате: „Ами ако е беден?“ Беден художник не може да рисува. Бедният художник не може да рисува – в моите понятия е така. Казвате: „Беден човек е.“ Той като е беден, да иде да работи, да оре нивата. Той не е за художник.

Казвате: „Ние сме бедни хора.“ То е първата лъжа. Господ ти е турил една глава, с която те е надарил с най-хубавите дарби. Ти казваш: „Аз съм беден човек.“ Всеки човек, който не развива своите дарби, е беден човек. Всеки човек, който не развива своите чувства, е беден човек. Всеки човек, който не развива своята воля, е беден човек.

Сега другото определение: слабите хора са, които плачат. Ние считаме слаби хора, които пеят. Богатите хора не пеят. Мислите ли, че един, който не говори, е по-умен от онзи, който говори? Именно онзи, който говори, има шанс да стане по-умен. Онзи, който не говори, ще остане още по-назад. Животните не говорят. Сега се приготовляват за хора. Казвате, че мълчанието е мъдрост. Мълчанието покрива глупостта на хората.

Говорът разкрива човек какъвто е. Сега, по някой път колко трябва да говори човек? Имайте пред вид, че природата е много умна. Колкото повече въздуха го употребяваш, тя държи сметка и от това заключава

колко си умен. Ако иждивяваш много въздух за говора, ти си разточителен. Ако иждивяваш много малко въздух, ти си скържав. Ако иждивяваш толкова, колкото трябва, ти си разумен човек. Има икономия в природата. Ще кажете: „Да говорим." Имайте пред вид, че когато срещате мъчнотии в живота си, вие само сте размътили въздуха. Въздуха, който вие сте размътили, него ще срещнете в живота и той ще бъде заради вас или едно благо, или едно мъчение. Българите казват, че волът, като рине, хвърля пръстта на гърба си. Човек каквото мисли, каквото чувствува, каквото говори, това го претърпява в себе си.

Следователно защо плачат хората? Щом хората плачат, аз изваждам едно заключение: окръжаващата среда образува много прах, сухо е наоколо и следствие на това част от хората трябва да плачат, да образуват дъжд, да слезе, да очисти атмосферата за дишането, да принесат полза. Благодарение на плачещите хора се ражда жито на земята. Ако не плачеха хората, всичко ще изсъхне. Ако много плачат, всичко ще започне да гние. Не е лошо да плачат. Аз съм гледал, някой дойде при мене и ми казва: „Много плаках." Той съжалява, че плаче, понеже не може да продаде плача си. Плачът не се продава. Най-свещеното нещо са сълзите. Виждам, тия хора, като капят сълзите им, оставят ги да падат на земята. Не съм виждал нито един да носи шишенце за сълзите си. Да имаш едно шишенце, в което да събираш сълзите си. Казва: „Много съм плакал." А где ти е шишенцето? Да имаш едно мускалче със сълзи. От 3 килограма рози като сварят, получават розово масло. Ако вие бихте имали едно мускалче от сълзите, щеше да ви тръгне. Дето не ви върви е, че мускалче нямате.

Някои от вас ще кажете: „Това е забавление." Всичко в света е забавление. Кое не е забавление, кажете ми? Като ядеш не е ли забавление, като пиеш не е ли забавление, като четеш не е ли забавление, като се молиш не е ли забавление? Кое е най-сериозната работа в света? Казвате: сериозна работа. Никаква сериозна работа няма. Сериозна работа е, когато имаш да даваш. Когато вършиш едно престъпление, е много сериозна работа. Когато вършим едно престъпление, много сериозни ставаме. Ако гледаш да избавиш някои хора, можеш да мислиш как да им помогнеш. Казвам: Най-първото, освободете се от ония излишни противоречия.

Някои искат да знаят каква е реалността. Казвате: „Има ли някой да ме люби?" В четири неща в света не се съмнявайте никак: Не се съмнявайте в светлината. Само светлината ще ви услужи. Щом можеш да четеш, тя те обича. Ако при светлината можеш да четеш книгата, обича те. Тя е заради тебе. Щом можеш да поемеш въздуха и ти е приятно, въздухът те обича. Щом обичаш водата и тя ти утолява жаждата, и тя те обича. Щом ядеш

хляб, и той те обича. Четири неща има в света, без които никой не може да живее. И най-големите, и най-малките, и не само тук на Земята, но и в Небето, законът е същият.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде, има живот." Онези, които не разбираха, мислеха, че за този, земния хляб [говори]. Когато един цар каже, може една кола хляб да докарат. Само една дума да каже и цяла фурна може да ви дадат, ще се чудите какво да го правите. Господ само една дума да каже и светът ще се изпълни с хляб. Казвате: „Откъде ще дойде хлябът?" Че откъде иде хлябът във фурната? Отдето иде хлябът във фурната, оттам ще дойде и онзи хляб.

Ще ви приведа един анекдот, който никога не е привеждан досега. Той е за цар Соломон, никъде го няма. Всеки един от вас може да прави известни коментарии. След като станал цар и добил много жени и наложници, нямал какво да прави, дотегнало му, излязъл да се разхожда. Един ден видял, че няма някой да го обича. Той усещал, че и той не може да обича хората. Срещнал едно младо момиче, овчарка. Тя се наричала Сонамка. Той ѝ казва: „Какво правите тук, на полето?" Тя казва: „Уча се от овцете. Ходя с тях, да се уча от тях как те живеят." – „Пасете ли ги?" – „Не ги паса, те сами си пасат." – „Доите ли ги?" – „Не, гледам как ги доят. И туй не зная." – „Стрижете ли ги?" – „И това не зная, сега уча тия работи. Ти защо си излязъл да ходиш?" – „Дотегна ми да живея." – „Защо ти дотегна да живееш? Кажи истината." – „Много овци и аз имам, 1200, ами не ме слушат тия овце. Ти може да дойдеш при мене, да станеш една от тия овци." – „Ако дойда в твоето стадо, всичките овци ще изчезнат, ще остана само аз." – „Виждам, че си много умна, може ли да те целуна?" – „Ти, който не знаеш да пасеш овците, не знаеш да говориш разумно. На такъв човек аз не позволявам да ме целува. После ще трябва да идеш да разпуснеш овцете си, да идат в гората и ти да тръгнеш подире им, както аз съм тръгнала. Тогава ще дойдеш при мене и ще видя тогава може ли да ме целуваш."

Какво разбирате вие – неговите овци кои са? Колко овци Господ е допуснал човек да има? На един мъж колко овци е допуснал да има? – Една. Ако има 300 овци, от Господа ли са? – Не са.

Върнал се Соломон в дома си, запалило му се сърцето. Пише той една книга – „Песен на песните", показал той как разбира. Срещнала го тя и му казва: „Такова писмо не се пише, такива глупави царски писма не се пишат. Ти, наместо да разпуснеш овцете, занимаваш се с такива работи. Ще напишеш нещо сериозно." Върнал се той и започнал да пише притчите. Тя му казва: „Това е чужда мъдрост, която ти не си употребил.

Ти говориш неща, които другите прилагат, ти не прилагаш. Така не се пише." „Песен на песните" се счита една неканоническа книга.

Пише той „Еклесиаст". – „Ти пишеш за края на живота. Защо не пишеш за началото на живота? Защо пишеш за счупената стомна, която не може да носи никаква вода? Каква полза имат хората от нея? Че човек остарял, ще има съдба... Защо да се не говори за онези, здравите стомни? Дойде един човек между еврейския народ, който показва пътя, как трябва да се живее. Ти ще трябва да дойдеш в неговото време, да се научиш. Тогава като те срещна, ще видя дали можеш да се целунем или не."

Досега всички хора вървят по същия път. Никой не иска да се откаже. Защо да се не откажеш от калта? Защо да се не откажеш от ония терзания, които те измъчват? Една мисъл те измъчва, държиш я в ума си. Що ще я държиш? Или едно желание те измъчва. Защо ще го държиш в сърцето си? Дай му ход. Ако на туй желание трябва да му дадеш живот, дай му живот. Ако на една мисъл трябва да ѝ дадеш живот, дай ѝ живот, [тя] е оправдана. Всяка мисъл, която изостава в живота, е опасна. За всяка мисъл, за всяко чувство и за всяка постъпка има свое време.

Въпросът не е как да живеем за себе си. Въпросът е животът, който е Божествен в нас, как трябва да го изразим. Трябва да се изяви животът. Животът трябва да стане по-добър. Важно е в даден случай дали човек е чист или нечист. Не мислете, че като живеете хиляди години, ще станете по-добър. Възможността е в човека. Само богатият човек може да прави добро. Който е богат по ум, който е богат по сърце, който е богат по душа, той може да прави добро. Който е сиромах, никакво добро не може да прави, няма възможност да прави. Кому може слепият човек да бъде водител? Кому може глупавият да бъде учител? Кому може сакатият, който има схванат крак, да бъде генерал? Може ли да сложите един генерал само с един крак? Не може, той трябва да бъде здрав.

Сега казвате, че човек не трябва да воюва в света. Не, ще воюва. По какво се отличават добрите от лошите хора? Лошият, като те мушне, ще те убие. Добрият, като те нарани, няма да те убие, ще ти даде един добър урок. Той като дойде да те удари, ще се обърнеш 3–4 пъти, казва: „Внимавай!" Лошият човек ще ти смъкне главата, да няма противници. Казвам: Не умъртвявайте противниците – направете вашите противници да срещнат Истината.

Знаете по какво се отличава Любовта, Мъдростта и Истината в органическия свят? Досега не съм срещал автор да определи Истината в органическия живот. Любовта повива хората, да възкръснат. Тя ги храни.

Мъдростта учи хората. Що е Истината? Истината е това, което освобождава човека от утробата на майка му. Истината за мене е това, което ме освобождава от ограниченията на природата. Що е Любовта? – Това, което ми представя храната за мене, въздуха, светлината, всички тия блага. То е Любовта. Привлича баща ми и майка ми да ми служат – това е Любовта. Казва: „Кой ще служи на това дете?“ Що е Мъдростта? – Туй, което привлича учителите да ме учат. Що е Мъдростта? – Това, което дало подтик аз да уча. Що е Любовта? – Туй, което дало подтик на мене да възприема храната. Що е Истината? – Туй, което ми дало подтик аз да се ограничавам, да не ограничавам другите. Външната обективна Истина и вътрешна субективна, Любовта – външна обективна и вътрешна субективна.

Изоставили сме Истината и казваме: „Що е Истина?“ В Истината ние ще ходим свободни. Още не знаем къде е Истината. Кой казва Истината? Че майка ти казва Истината! Ако не беше те родила? Ти казваш: „Що ме роди?“ – „Истината ме накара да те родя, да те освободя.“ Баща ти и майка ти защо се заблудиха? Заради тебе. Че те ти показват Истината! „Защо ме повикахте в света?“ – „Да те научим в Любовта.“ „Защо ме повикахте в света?“ – „Да ти дадем знанието, Мъдростта, които Бог е дал в света.“

Казваш: „Защо ми е баща ми и майка ми?“ Тогава какво разсъждение имате? Ти може ли да станеш баща, ако не си имал баща, или може ли да станеш майка, ако не си имал майка? Може ли да станеш брат, ако не си имал брат? Може ли да станеш сестра, ако не си имал сестра? Не може.

Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е майка, брат и сестра.“ В дадения случай под думата „изпълнение волята Божия“ Христос разбира „онзи, който има Духа на Баща ми, той ми е баща, майка, брат и сестра.“ Всичко е той, който има Духа. Ако нямаме Духа, кое ще ни свърже? Единственото нещо, което ни свързва, то е Духът на Бога, Който живее във всинца ни. Ако ти за този Дух не може да отвържеш един тумор, ти не си разбрал закона. Ако заради този Дух не можеш да почиташ едно дърво, ти не си разбрал закона. Ако заради този Дух не можеш да почиташ един извор, ти не си разбрал закона. Като идеш, благоговей пред него. Той носи живот. Ако в изгряващото Слънце не можеш да видиш присъствието на Бога, тогава в какво ще разбереш живота?

Аз като виждам, някои хора обичат да носят хубави дрехи – това е една хубава черта. Някои хора се носят много небрежно, липсва им нещо. Някои не са музикални, липсва им нещо, някои са музикални, имат нещо. Онези, в които музиката е слабо развита, липсва им нещо. Онези, в които

редът е слабо развит, липсва им нещо. Онези, в които тежестта е слабо развита, липсва им нещо. Онези, в които времето е слабо развито, челото им тясно, недоразвито. Вие не знаете какво нещо е развито чело. То е най-красивото, има гладка повърхност, красива повърхност има. То е като един равностранен триъгълник.

В животните туй чувство на красота е слабо развито. В пеперудите има чувство на красота, носят най-хубавите дрехи. После, тия пеперуди са тъй умни, че когато се заоблачи, ще се скрият зад един лист, тъй кацат, че колкото да го върти вятърът, нито капка да не падне на нея. Така са внимателни. Те са много по-внимателни от хората. Ние мислим, че сме много внимателни. Кой от нас е по-внимателен, че да не са развити неговият ум и сърце? Това не е за осъждане, но сме много невежи, да ни се развие душата, много сме невежи, да ни се развие и тялото.

Казвате: за бъдеще, като дойде друго тяло. Ние трябва да повдигнем тялото на същата висота. Коя е причината за нашите ежедневни постъпки? Един ден ние трябва да изработим тяло, да не умираме. Ако тази Библия трябваше всяка година да се препечатва, ние не сме много умни хора. Че колкото тя става по-стара, по-хубаво. Колкото по-дълго време четеш една книга, толкова по-добре; колкото по-малко четеш, по-лошо. Колкото по-дълго се занимаваш с ума си, по-добре. Колкото по-дълго време се занимаваш със сърцето си, по-добре. Колкото по-дълго се занимаваш с душата си, да мислиш за душата си, по-добре.

Сега, представете си една млада мома (туй говоря само за изяснение – аз говоря за младите моми и за младите момци, които Господ е направил). Младата мома се облича. За кого се облича? – За младия момък, в когото Господ живее. Ще види Господ ще я хареса ли или не. Щом не я хареса, върне се вкъщи, поплаче, казва: „Има нещо, което не ми харесва.“ Пак се облече, пак не я харесва. Тя пак поплаче. Плаче момъкът и тя плаче.

Трябва да съзнавате за какво ще ви обича човек. За кои очи ще те обича? Ако зад твоите черни очи няма череши, защо ще ви обича? Ако зад твоите черни очи има сухо дърво, защо ще те обича? Ако зад твоята уста или зад твоя нос има сухи листа, защо ще те обичат хората?

Аз когато срещна един човек, интересуват ме неговите добродетели. Добродетелта е, която ще принесе полза. Злото в човека е недовършено. То е един свят неорганизиран. Всичко онова, което е красиво, то е Божествено. Доброто е, което живее, за което ние нямаме понятие. Тепърва трябва да видим някои хора, които имат тия добродетели, за да се зароди в нас един подтик. В нас се заражда един подтик на Любовта. Тази

Любов в нас за колко време трае?

Веднъж срещнах една стара баба с правилни черти на лицето – българите наричат „вещици“ тия баби. „Вещица“ значи умна, „вещица“ значи специалистка. След като говорих с нея, тя ми казва: „Е, синко, защо не дойде, когато бях млада.“ Казвам: Имаше опасност тогава. Сега аз се радвам, че те намерих на 85 години. Сега ти можеш да обичаш по-безкористно. Няма какво да ти замотая главата. Че някой момък ще дойде, ще ти достави скъпоценни камъни, както на един арменец в София – не зная колко е вярно, не съм го проверил, в миналата война било. Явява се един при него и му казва: „Имам пълна торба със скъпоценни камъни, ето 10 екземпляра, 100 000 като ми дадеш, милиони ще вземеш.“ Дава му парите, взема десетте камъка, взема торбата. Като отваря торбата, то са все такива стъкълца боядисани.

Сега много моми и много момци има, за 10 скъпоценни камъни цялата торба със стъкълца продават. Десетте са на място, но множеството не струват. В живота всичко онова, което носим, трябва да бъде ценно, нищо повече. Защото вие сте влезли в един свят, дето обикновените пари не струват. Мислите ли, че Господ, Който ни е създал, иска да има невежи деца, невежи дъщери? Не, ни най-малко. Мислите ли, че Той иска да има братя, които не знаят да се обхождат добре със своите сестри, или сестри, които не знаят да се обхождат със своите братя или със своите слуги?

По някой път ми казват: „Какво те интересува този бръмбар или тази пеперуда?“ Много ме интересува. Език имат пеперудите, изучил съм езика на пеперудите. Като кацне пеперудата, обърне лявата страна и казва: „Хубава ли е?“ Обърне дясната и пак казва: „Хубава ли е?“ После показва главата, хобота, крачката си. Тя се смее, ходи и казва: „Може ли да те целуна?“ Казвам: „Ако ти позволя.“ По някой път погледнеш, ще те изненада, кацне на носа ти.

Вие ще питате: „Това вярно ли е?“ Аз ви питам: Всичко туй, за което вие мислите, вярно ли е? То е един свят по човешки. Аз виждам пред себе си едно същество, разумно като мене. Казва: „Ще ме извиниш, аз съм взел[а] тази малката форма, да не ме мислят голямо величие. Сега ще скоча на носа ти, да не се смущаваш. Защото ако [съм] в голяма форма и кацна на носа ти, ще го счупя. Понеже искам да те целуна, затуй взех малката форма. Ще те целуна и никой няма да ме обвинява. Другояче, ако имам човешка форма и те целуна, ще кажат: „Как смее тази мома да те целуне?“ Че пеперудата го целунала, въпрос не става.“

Сега вас ви се вижда интересно за какви работи говоря, за целувки.

Животът не е ли постоянна целувка? Като ядеш хляба, не е ли целувка? Докато се наядеш, 40 пъти ще целунеш хляба. Не само целувки, но и дъвкане има, гълтане. Ти се занимаваш с много по-обикновени работи, вижда ти се важно, че те целунала една пеперуда. От него ден като те целуне тази пеперуда, всичко ще ти тръгне наред. Тогава какво ще кажеш? Досега си бил болен – като те целуне, ще оздравееш. Какво ще кажете? Българите в туй отношение са вярващи. Като дойде някоя котка вкъщи, считат, че ще им тръгне. В котката българите вярват, имат индуско учение, считат котката за късмет. Египтяните са считали котките същества, които носят известно щастие.

Аз ви говоря за едно учение. Вие ако бихте повярвали, ще се подмладите. Старият човек носи условията за подмладяването. Старостта седи в знанието. Той остарял, натрупал известен материал. Този материал трябва да се превърне в млад. Да се превърне в млад, трябва познание, Истина. Само Истината може да го тури в пътя на Любовта. Без Истина никой не може да намери Любовта, без Любов никой не може да намери знанието. Няма какво да се смущавате.

Аз съм виждал, някой [грозен] като го целуне, плюе, като го целуне някой красив, драго му е. В Америка една американка от аристократически произход среща един негър в тъмнината, целува я, приказват си, приятно ѝ е. Като излизат на светлината, вижда го – черен, извиква стражар да го арестуват, защото е черен. Значи в тъмнината беше добре, в светлината не е. Ще кажат, че една американка черен я целунал.

Нас черен не ни ли е целувал? Всяка нощ тъмнината не ни ли целува? Кой е свободен от целувките на тъмнината? Целувката в живота е носител на Божии благословения. Въздухът се научил да целува. Светлината се научила да целува. Водата донякъде целува. Хлябът не целува, казва: „Мене ще целувате.“ Значи светлината е най-подвижна – дойде, целува. Въздухът влиза, излиза от тебе – и той целува. Водата ще идеш да я вземеш, ще я накараш насила. Тя е малко аристократка. Ще вземеш, ще я пренасяш. Тя ще те целуне. Насила я караш да те целува. Казваш: „Много ми стана хубаво.“ След като те нацелува водата, усещаш приятност. Ще идеш на баня – навсякъде по тялото ще те целува водата. Това е в реда на нещата.

Трябва да разбираме какво нещо е святост в живота. Всичко онова, което Бог е създал, да седи на една висота, на една чистота. Нещата са престъпни само когато стават без Любов, без Истина, без знание. Всяко действие в човешката душа, всяко нещо в живота, което става по пътя на Любовта, по пътя на знанието, то е Божие благословение. За какво сме дошли да се учим? Дошли сме да се научим на Истината, как трябва да постъпваме, да

се учим по Любов как да постъпваме.

Всеки човек има ръководство в себе си. Не мислете, че това, което аз сега ви говоря, сега ще го учите. Вие го знаете. Има едно схващане.

Казват: „Коя е правата религия в света?“ Всичките религии са едно заблуждение. Религия, която не води по пътя на Истината, религия, която не води по пътя на Любовта, религия, която не води по пътя на знанието, да освети името Божие, да работи за Царството Божие и да изпълни волята Божия, това не е религия. Религията е отношение на човешката душа към Бога. Ако човек не знае как да постъпва с Бога, какво знае? Отношение трябва да имаме.

Ние, съвременните хора, плачем като малките деца за една кукличка. Аз съм виждал, много малки момичета плачат, че крачето на куклата е счупено, че носът е счупен. Утешават я, че ще направят нова кукличка. Не е лошо, хубаво е туй, дето се забавлява. Аз виждам една хубава черта: един ден това момиченце ще стане майка и като има деца, ще ги обича. Едно момиче, което не обича куклите си, не обича и децата си. Кажем на момичето, че куклата ще оздравее и то стане весело.

Сегашният живот е забавление. Невидимият свят ни изпитва с куклите си как ще постъпим. Както постъпваме с куклите, така ще постъпим и със самата реалност един ден. Ако не можеш да пазиш куклата си чиста, и като ти дадат [дете], подобно на куклата си няма да го пазиш. Куклите и живите същества, които ще дойдат, са подобни.

Сега, моето желание какво е. Вие седите и се смущавате. Цял въпрос има кой кого да обича. Как трябва да обичате водата? Ако е студена, не я пийте. Постоплете я, направете си чай. Ако е студена, не я пийте, нито я целувайте. Ако е много гореща, пак не я целувайте – ще ви изгори. Ако хлябът е много горещ, няма целувки, ако е много студен, пак няма целувки. Ако светлината е много ярка, не я приемай, ако е много слаба, тогава трябва да си отвориш хубаво очите.

Когато светлината е слаба и имате слаби очи, бих ви препоръчал да се разхождате на нея. Ако започват да ви се премрежват очите, излезте нощно време и се старайте да гледате. При туй усилие, което правите, ще дойде повече кръв. Малката светлина поврежда нервната система, става несъдържателна. Тъмнината усилва нервната система. Използвайте тъмнината, по един час ходете из мрачината.

Няма никаква опасност да ходите нощем, да не ви е страх. Дене е по-

опасно. Страх ви е вечерно време да ви не хване някой. Възможността вечер да ви хване е по-малка, отколкото денем. Лошите хора знаят това. Лошите хора никой няма да ги хване нощем, денем ги хващат. Тъмнината говори по-малко, светлината говори повече. Светлината казва: „Ако ти си направил някое престъпление, иди при сестра ми, тъмнината – ще те скрие. Аз и да искам, не мога да те скрия. Кой как дойде, ще те издам. Тя е по-добра, може да те скрие. Тогава искам да бъдеш смел и решителен, ако искаш да страдаш, остани при мене. Ако не искаш да страдаш, да идеш при сестра ми. Тя ще те скрие.“

Когато вие не искате да страдате, идете при тъмнината. Когато останете при светлината, ще страдате, но ще изправите вашите погрешки. В тъмнината няма да страдаме, но и погрешките не могат да се изправят. В светлината може да се изправят погрешките, може да изберем условията или други методи. Човек може да страда или да не страда. Но в страданието придобива нещо – изправление. Ако избягваме страданието, няма изправление.

Сега по някой път казвате: „Кога нещата ще се подобрят?“ Нещата може да се подобрят в един ден, или сутрин, или вечер може да се подобрят. Или нещата може да се подобрят в една седмица, или в началото на седмицата, или в края на седмицата. Може да се подобрят в един месец, или в началото, или в края на месеца – не както е турен в календара, но според движението на Месечината, в началото, когато Месечината става видима или в края, когато Месечината става невидима, може да се поправят. Или Земята когато завърши един кръг, може да се подобрят. Те са три мерки, с които се мери 365 дни. Ако разбираш закона, всякога може да подобриш своето положение. Всеки ден носи в себе си известни възможности.

Когато обичаме един човек, когато любим един човек, той знае, без да му говорим. В Любовта има светлина, в Любовта има топлина, в Любовта има сила, в Любовта има богатство, има всичките възможности. Някои искате да скриете Любовта, че обичате. Щом светиш, ти обичаш. Щом грее Слънцето, показва Божията Любов. Бог го направил да свети и изявява своята Любов и тази Любов постоянно иде и ни въздига. От Любов въздухът се движи и влиза в нас. Водата се движи по Божията Любов. Тази вода влиза и от Любов всичката мръсотия, която е оставена, прощава и очиства. Хлябът заради тази Любов се жертвува.

При това казваме: „Има ли Господ, няма ли Господ?“ Всичко наоколо е все Любов. Когато един човек ви мъчи, то е пак от Любов. Майката, която хване детето, то плаче, тя го изчисти. Някой път му взема нещо и му дава

по-хубаво. То плаче, че му взема. Взема орехите, които са от 2–3 години, и му дава орехи пресни, от тази година.

Мнозина искат да се освободят от старите идеи. Някои от тях са мухлясали. Ябълките са хубави, но са изсъхнали. Онези новите желания, новите мисли, новата сила в света, която иде да обновява – туй ново всички трябва да възприемем. Казвате: „Едно време как е живял дядо ми." Оставете как е живял едно време вашият дядо, вашите прадеди. Христос казва: „Преди да беше Авраам, Аз бях. Авраам рад би бил да види този ден. И видя го и възрадва се." Във времето на Христа беше Авраам. Той видя Христа и се зарадва. Авраам не остана да чака, но се зарадва. Кой беше този Авраам? Вие ще го намерите в Евангелието. „Сега освобождаваш Своя раб."

Не искам да говоря преди 2000 години, във времето на Христа, какво е било. В света християнството е преживяло два Божествени деня. Трябва да преживее 7 деня – една седмица. Християнството има най-малко запас от 7000 години. Вие ще минете вашия златен век, ще минете вашия сребърен век, ще минете вашия меден век. Сега Русия е в своя железен век. България ако се въздига, то е по причина, че е в златния век. Следователно кредитират я във всичко. Един ден, когато влезе в своя железен век, да има кой да ѝ помага. Русия е в железния си век, затова са тия нещастия. Ще минем през епохата на Истината, ще минем през епохата на Любовта и през епохата на Мъдростта. Ще минем през епохата на живота, през епохата на знанието и през епохата на свободата.

Какво чака младият момък? Иска да стане възрастен. Възрастният – да стане стар. Младият като млад да се ползува, старият като стар да се ползува и възрастният като възрастен да се ползува. Каквито сте като млади, такива ще бъдете и като стари. Не вярвам, че в младини ще бъдете по-глупави, пък в старини – по-умни. Аз съм на особено мнение по този въпрос. Какъвто е човек в младини, такъв е и в старини, нищо не се изменя. Само че в старини маскира нещата. Като дете е откровен, вижда всичките погрешки. Като стар крие погрешките си, минава за набожен.

Мен ми разправяше един български свещеник, казва: „Хората ме мислят за набожен, проповядвам пост. Един дявол ме кара да накарам попадията през всичките пости два–три пъти да ми заколи ярка, да я сготви с оризец с лимон, хубава супа, ще тури воденицата на ситно нарязана, като ям, стане ми приятно." Сега всички ядат пиленца и минават за праведници. Не е лошо, не обвинявам. Този свещеник казваше: „Той Господ ще ми прости, попска шмекерия. Не искам да науча другите да ядат, защото ще пострадат моите интереси. Казвам: „Не яжте", ако всеки яде по три пъти

кокошчици, хиляди кокошки ще пострадат по моето учение. Не съм още до вегетарианството. Имам две неща, от които не съм се освободил. Едното е тютюнът. Когато влизам в църква, 24 часа не бутам, нямам желание. Щом свърши службата на обед в неделя, запаля цигарата. От събота на обед до неделя на обед нито една цигара не паля. Щом свърша службата, веднага запаля. От този тютюн не зная как ще се откажа. Като ида горе, няма тютюн, какво ще правя? Няма откъде да се купи. После, и кокошки в оня свят няма. Какво ще правя с тия кокошки?" Тук ще ядеш, но като идеш в оня свят, няма кокошки, няма пилета. И попадията няма да я има, да я кара да коли кокошки. Казва: „Аз не коля кокошките, но попадията тури кокошката, отреже ѝ главата." Аз я утешавам, казвам: „Аз ще се помоля на Господа, Господ да ти прости греха. Не си ти виновната, аз съм виноват. Че ако наказват, мене да накажат." Духовит свещеник! „Аз съм виновен. Попадията е много добра, защото от Любов към мене коли кокошките. Като ѝ кажа: „Режи главата!", тя реже и готви. Тя го наготви и ще ме накара да го вкуся, ще ме пита дали е вкусно и дали е добро на сол. Тя не яде."

Сега някой може да се ползува. Това не е опитността на един поп, но на много. Не е лошо да се яде една кокошчица или пиленце. Но туй пиленце ще влезе вътре в тебе и ще започне да рови в тебе. Който много кокошки яде, Истина не може да държи. Тези, които много кокошки ядат – има такива стари баби, те са вестникари, които ходят да разправят новини. Дойде в къщи, казва: „Ще ви кажа нещо ново: нашият свещеник отишъл на хаджилък. Никому да го не казвате." Ще иде на друго място: „Нашият свещеник отишъл на хаджилък, никому да не го казвате." Вечерта цялото село знае, че свещеникът отишъл на хаджилък.

Хубаво е, ако си направил нещо [добро], да го разказваш, но ако си направил нещо лошо? Трябва да държиш някои неща в тайна, които са чисти, да се не опетнят. Не е лошо да показваш хубавото, но да го не пипат. Тук, като видят някоя дреха, искат да я пипат. Ще я омърсят. В странство никога не пипат. После, слушаш някой, че си казва мнението – не коригирай мислите му. Туй, в което ти 101 процента не си убеден, остави го, не го коригирай.

Ако човек, след като яде месо, е здрав, нека яде. Ако човек, след като яде вегетарианска храна, се разболява, да яде месо. Нека плаща за бъдеще. Ако човек, след като яде вегетарианска храна, е здрав, нека яде. От хиляди години не само животните, но и хората ядяха. Едно време, като се биеха и убиваха, и враговете си изядаха. Колкото души убият, изядат ги. Ние сме се избавили от едно голямо зло в света – яденето на човешкото месо. Толкоз диференцирано е, че внася голяма зараза.

Аз искам да ви кажа причината, дето не трябва да ядем месо, в какво седи. До известно време, докато сме слизали за животни надолу, като сме яли месо, можем да поправим погрешките – те се ползуват, и ние. Понеже човечеството е подело по обратен път на животните – животните още слизат и има хиляди години да слизат, а ние възлизаме –, следователно месната храна служи като голяма спънка за подигането на човека. Месото е, което създава тия големи страдания, които хората имат. Те образуват едно вълнение в умствения свят, дето се образуват всичките болести. В тях се образува голяма омраза. Омразата е, която ражда най-силните отрови. Хора, които ядат месо, постоянно се заразяват.

Бъдещата раса трябва да се откаже съвсем от месото. Който не се откаже, ще остане назад. Който иска да влезе в Царството Божие, ще се откаже, защото Царството Божие не е ядене и пиене. Когато Моисей извади евреите, учеше ги манна да ядат и те не искаха. Стана ли нещо от тях? Не са готови. После Моисей им позволи да носят жертвоприношения. Свещениците ядяха най-вече месо, най-хилавото месо вземаха с вилушки.

Следователно животът, който Бог ни е дал, да му дадем онази храна, която Бог е отредил заради нас. Всеки да носи онова облекло, което Бог е приготвил заради нас. Всеки от вас да носи краски, които обича. Никога не носете краски, които не обичате. Червеният цвят е хубав, жълтият цвят е хубав, зеленият, синият, ясносиният, виолетовият е хубав, черният е хубав. Черният при какви условия е хубав? Щом си нервно изтощен, носи черен цвят, той поглъща всичките лъчи. Ако си много активен, носи бял цвят, той издържа. Всеки цвят е на място.

Всичко да бъде по свобода – онова, което умът схваща, онова, което сърцето схваща и онова, което волята схваща. Или – да носим дрехи по съвета на Истината, по съвета на Мъдростта и по съвета на Любовта. Онова, което Любовта ни съветва, онова, което Мъдростта ни съветва и онова, което Истината ни съветва, да носим. Тогава дрехите ни ще бъдат царствени. Един човек, облечен в Истината, има дреха. Един човек, облечен в Мъдростта и знанието, има дреха. Един човек, облечен в Любовта, има дреха. Считайте всичко туй най-хубавото, което човек трябва да носи.

„Не е ли животът по-драгоценен от храната?" Да благодарим на Онзи, Който ни е дал живота. Той иска да носим най-хубавото. Ако Той е облякъл райската птица в най-хубави дрехи, не ще ли облече нас повече? Ако Той ни е дал тялото, не ще ли ни даде храната, която е необходима? Ще ни даде. Следователно, да станем разумни в света в името на Истината. Да станем разумни в света в името на Мъдростта. Да станем разумни в

света в името на Любовта. Да изпълним Волята Божия на Земята.

Три неща са ви потребни: Сутрин като станете, приемете първия лъч на Любовта в сърцето си. Сутрин като станете, приемете първия лъч на Мъдростта в ума си. Сутрин като станете, приемете първия лъч на Истината в душата си.

„Отче наш“

8-а беседа, държана от Учителя
на 15.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_11_18 Правилно разбиране
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

Отче наш
Аз мога да любя
Изгрява ден тържествен

Ще се научите да бъдете добри певци. Децата като пеят, плачат старите, мелодия имат.

(Направихме упражнението с ръцете.)

Как ще се създаде във вас интерес да се занимавате. Вие се занимавате с една област, много ограничена. Почти се занимавате с устата си, какво ще ядете. Отваряте, затваряте, хубаво е това, не е лошо. Има и спомагателни средства. Щастието на човека е сложен процес. Вие търсите щастието, говорите за Любовта. Вие мислите, че разбирате Любовта. То е един от най-сложните процеси. Една от най-потайните сили в Природата е тя. Тя не действа само в тялото, в тялото е механична. Най-първо трябва да разбирате Любовта от Божествено гледище. На Земята да разберете Любовта от Божествено гледище като плод, тъй както на Небето се представя като плод. Духовният свят се представя като сок. Любовта в човешкия свят се представя сладко, безлюбието – горчиво. На физическото поле Любовта е сладчина. Сладкото е вкусно. Горчивото е безлюбието. Що е горчивината? Отсъствие на Любов. Не че тя отсъства, но чрезмерно сладките работи са горчиви. Тъй може да се каже. Що е горчивината? Чрезмерното сладко нещо става горчиво. Сега не се старайте това да ви стане понятно. Вие гледате една картина и искате да знаете как този художник я е нарисувал. Не се мъчете да знаете, това е негова работа. Вие гледайте картината как е нарисувана. Ако речете вие да рисувате, трудна работа е. Има известни линии, които този художник е турил. Взело му време. Нали виждате човешкото око, лесно се вижда, но мъчно се рисува. Лесно се теоретизира за Любовта, но като дойдем да приложим Любовта, е най-трудното. Няма по-трудно от това да любиш. Тогава се явяват най-хубавите работи, но и всичките големи скандали. Скандалът не е нищо друго освен погрешка. Защото, като речеш да любиш, вече проявяваш Любовта в една външна, обективна страна. Искаш да кажеш, че този, когото обичаш, е добър, че душа има, трябва да го нарисуваш. Как ще го нарисуваш? Например, ако нарисуваш един човек, къде ще му туриш Доброто? Или ако рисувате един човек, че е справедлив, къде ще му турите

Справедливостта? Ако рисувате един човек разумен, къде ще му турите Разумността? Или искате да покажете, че е чистосърдечен. Не се смущавайте, защото и художниците и те не знаят. Питайте художниците къде турят Доброто. Казват: „Не зная“. Питам някой художник къде турят честността на човека. Казва: „Има нещо, но и него не знаем“. Веднъж попитах един лекар: „Къде турят здравето на човека? По какво познавате, че един човек е здрав?“ Казва: „Има признаци в очите, цветът на очите показва, яснотата на очите, после цветът на лицето“. – „Къде е основата на здравето?“ Казвам му: „В носа“. Носът е, който показва здравето. Носът показва дали човек е здрав, или не. Дали човек е роден здрав, или не – носът показва. Основата е там. Нали Господ от там вдъхна живот на Адама. От ноздрите е дал живота. Устата показва как функционира животът, дали правилно функционира, или не. От двете страни на носа има две запетаи. Те как са поставени, показват колко е здрав човекът. Горната част на носа показва умствената стабилност на здравето, а двете запетаи показват стабилността на чувствата. Ако мисълта не е стабилна, и ако чувствата не са стабилни в своите проявления, човек не е здрав, има някакъв дисонанс. Ако умът и сърцето не функционират, човек е болен. Чувства нещо – мисли, че е криво. Помисли нещо – чувства, че е криво. Сега, каквото умът мисли, сърцето мисли, че е криво. Каквото сърцето чувства, умът мисли, че е криво. Питам: какво здраве тогава може да съществува? Не може да съществува здраве. Та казвам: най-първо здравето е плод. Обективната страна на Любовта е тялото, което Бог е построил. Той преустройва сега човешкото тяло. Любовта още на Земята не се е изявила и хиляди години още ще вземе. Птиците, когато се обичат, хващат се с клюновете, но и в тях има различие. Когато се любят, се хващат за гагите. Когато се обичат, се хващат с долната част на човката. По някой път наблюдавайте птиците. После в птиците има поклони. Вземете гургулиците да видите какви поклони правят. Какво голямо почитание има, като се покланя. Покланя се и казва: гу-гууу-гу. Не са такива будали, както мислите. Ако искате Любовта, ще видите какво изкуство имат. Трябва да изучавате живота, по кой път сме минали. И човешката глава е един опит. Безброй опити е правила Природата, докато намери сегашната глава на човека. Правила е опити на глави, глави, и най-после е направила сегашната. Спряла се е на една форма. Сега мисли върху друга форма. Основните черти са едни и същи. Само остава едно променение в ъгъла на челото, в носа и брадата. Да допуснем, вие искате да знаете дали един човек е издържлив. Скулите на човека показват издържливостта на организма. Когато мускулите под скулите на лицето хлътнат, показва един дисонанс в храносмилателната система. Когато скулите изпъкнат, а бузите хлътнат, човек е малко песимист. Казва: „Стой малко настрана“. Когато бузите са закръглени, той изобщо е весел. Искате да знаете дали някой човек е пестелив, или не. Къде се показва пестеливостта на човека? Тя е пак на лицето, но има и други

признаци. И на ръката се показва пестеливостта на човека. (Учителя показва ръката си.) В моята ръка никаква пестеливост няма. Ако хората бяха пестеливи като мене, щяха да фалират. Но аз съм икономист. Когато пръстите са дебели в основата, човек е пестелив. Икономията зависи от стомаха. Когато пръстите са дебели в основата, конусообразни пръсти, това показва добре развита стомашна система. Тия хора имат хубав апетит. Когато не са дебели в основата, стомашната система не е така развита. Че яде човек, не е противоречие.

Има няколко начина, по които трябва да се запознаем с Природата. Истината е свързана с двата свята: свързана е със стомаха, свързана е с духовния свят. Следователно стомахът и белите дробове са два полюса. Постоянно се проповядва, че човек не трябва много да яде, но и малко не трябва да яде. Много да яде човек е лошо, но и малко да яде, пак е зле, защото всичките клетки на тялото се нуждаят от известна храна и тя трябва да им се прати. Ако на тия клетки се праща повече храна, отколкото им трябва, тогава се образуват токсини в организма. Организмът почва да става нечист. Що е хигиена? Хигиена е – всички клетки трябва да оставят много малко излишъци. Щом храносмилането в клетките не става правилно, вече те дават повод за токсини. Ние със своите мисли, със своите чувства влияем на клетките. Каквато е мисълта, такова ще бъде разположението на всичките клетки. Каквито са чувствата, такава ще бъде деятелността на клетките. Когато говорим за прави мисли, то е от здравословно гледище. Правата мисъл доставя изобилно храна за клетките, пък чувствата дават възможност тази храна да се асимилира добре, клетките са здрави. Щом всичките клетки са здрави, и човек е здрав. Та казвам: най-първо човек започва от невидимото. Мисълта е невидима. Математиците казват, че точката не завзема никакво пространство. Но точката като се движи, образува една права линия, едноизмерна. Значи точката, която няма никакво измерение, създава едното измерение. Не че точката няма измерение, но за нашия свят ние нямаме мярка, с която да можем да измерим точката. Точката е извън този свят, принадлежи към четвъртото измерение. Сега математиците се занимават с нея, като умножат четири пъти, превърнат я, образуват една реалност. Съвременните хора казват: „Какво нещо е Господ?" Така не мислете. Бог е Любов. Ти като ядеш добре, и сЎ благодариш, ти познаваш Бога. Ти като дишаш добре, и ти е приятно, познаваш Господа. Като гледаш на Природата, ти познаваш Господа, приятно ти е. Като минаваш, гледаш тия цветя, усещаш ухането им, ти познаваш Господа. Най-после като пипаш предметите, и ти е приятно, ти познаваш Господа. С петте сетива ние познаваме обективното проявление на Господа. Как ще Го познаеш извън цветята, извън храната, извън въздуха, извън светлината, какво нещо е Господ? Някой казва: „Тия работи не са реални". Кое е реалното сега? За

човешката мисъл проводник е светлината. Без светлина мисълта не може да се прояви. За човешките чувства проводник е топлината. За човешките постъпки, за да направи човек каквато и да е работа, да се направи някое Добро, проводник е силата. Три неща има: човешката мисъл, човешките чувства и силата на човека са необходими. Вие досега още нямате мярка, богатите и бедните хора как трябва да живеят. Правилата имате. Ще ви наведа да мислите. Ти имаш двама слуги – краката; имаш още двама слуги – ръцете; после очите са слуги, носът, устата – всички удове са слуги. Ти си господар. Ти, като отиваш някъде на гости, отиваш заедно със слугите, не ги оставяш вън, но дето отидеш, и те са с тебе. Като легнеш на кревата, и слугите са с тебе и на тях дадеш същите удобства, както и на господаря. Юргана, с който покриваш господаря, с него покриваш и слугите. Като станеш сутрин, дигаш и слугите заедно. Виж как милваш слугите, как ги галиш. Казваш: „Как сте?“ – и тръгнеш на работа. Казваш: „Ще работим“. Онзи музикант иска да свири, слугите му помагат. Господарят заповядва, слугите свирят. Благодарение на тия слуги, господарят си почива. Благодарение на слугите ходи навсякъде. Сега казваме: „Този е слуга“. То тия слуги в света създават външната страна на живота. Приятни ти са слугите. Ако Господ би направил така, че щом идеш на гости, да го извадиш крака и да го оставиш отвън, да извадиш другия крак отвън, да оставиш отвън ръцете и така да влезеш – така можеше да се направи един свят – не е практично, може някой да ти задигне ръката.

Има един анекдот. Един светия със своя слуга пътувал – няма да казвам имена, да оставим светиите, да не ги смущаваме – ще наведа само факта. Светията яздел на кон, слугата на магаре, отивали в града. Тези, които не обичали светията, отрязали главата на коня и на магарето. Казват: „Пеш да ходят, не им трябва кон и магаре“. Иде слугата и вижда това, казва на светията, че главата на коня и на магарето са отрязани. Казва: „Иди тури главата на коня и на магарето, ще вървим“. Слугата в бързината туря магарешката глава на коня и конската на магарето. Светията върви на кон с магарешка глава и слугата – на магарето с конска глава. Не е естествен този порядък. По какво се отличават конят от магарето? Когато светът е бил създаден, конят останал доволен, не се оплакал на Господа, бил доволен. Магарето не мислело като коня, било дребно животно, като минали всичките, то останало на опашката. Като се погледнало туй магаре, било амбициозно, явило се при Господа и казва: „Слушай, Господи, Ти си направил опущение. Ти си ме направил такова дребно, аз няма да мога да прогресирам в света. Другите си направил такива големи в света, мене такова малко, на опашката. Моля Те, бъди милостив към мене.“ Господ казал: „Ако ти дам един голям ръст, последствията за бъдеще можеш ли да ги носиш?“ – „Ще ги нося, Господи, но ми дай и глас.“ Магарето като станало като сегашното, че като заревало, всичките тичат да го видят. Най-

първо го хванал един пъдар, да му пази градината, понеже било такъв певец, да пее, та да плаши птиците да не правят пакост. Кацне някоя птица, то тича да я гони през сеитбите, изпотъпкало градината. Дошъл господарят, набил го хубаво, изпъдил го навън. Много честолюбиво, не оставяло да кацат конски мухи по него. Като кацне, реве колкото искаш, легне на гърба си, не иска мухи да кацат. Хванал го един, който носил грозде, турил коша на него. Дошли мухи, кацнали по него, то заревало, хуква да бяга, ляга на гърба си. Хванал го господарят и той го набил. После магарето станало прозвище. За всички неща, които не стават както трябва, казват: „Магарешка работа". Останала у магарето една хубава черта. Магарето запазило свой инстинкт – ако искате да знаете къде има хубава вода, ще видите къде отива магарето, идете там. Глава няма да ви боли. Ако искате от коя чешма да вземете вода, с магарето идете. Ако искате да идете при някой извор, магарето ще ви покаже коя вода е по-хубава. С кон не отивайте. Другата страна на магарето – в магарето лъжа няма. То не лъже. Като наближи селото, зарева, казва: „Иде този, знаменитият". Някой път питате: „Защо Христос избра магарето да се качи?" Защото то не лъже. Истината говори. Магарето две хубави неща има: то не лъже и то знае къде има хубава вода. Във водата са условията на добрия живот. Магарето казва: „Аз опашка не ставам". Магарето никога не остава назад. Ако в света не ти върви наред, купи си едно магаре само за късмет. Даже ние тук трябва да си купим едно магаре, да го яздят. Ако си много мълчалив, язди магаре, ще започнеш да говориш. Някой път човек като не говори, да се качи на магаре. Вие ще кажете: „Ще идем да се качваме на магаре?!" Имаш един плод – една круша, една ябълка, тях не можеш да ги изядеш. Ако една ябълка не знаеш как да изядеш, не приемаш ябълката в себе си или една круша, или една слива – ти не можеш да добиеш онова качество, което крушата има, ябълката има. У някои хора умствената енергия не е развита – яжте круши. Не валчести, но има и продълговати, конусообразни. Те събуждат човешката енергия на ума. Ако искате да се носите чисто, спретнато, яжте ябълки. Ако искате да бъдете меки, яжте сладки. Ако искате да бъдете спретнати, енергия да имате, яжте едни малко кисели има. Казвам: някои качества от растителното царство минават в човека. Човек ги преработва. Всичкото растително царство и животинско царство представя човек разложен на своите части. Аз така разглеждам въпроса. Всички тия животни са вътре в нас. Магарето е вътре, конят е вътре, тигърът е вътре, змията е вътре, всичко е вътре в тебе. Ние като господари, трябва да знаем, да ги учим. Имаме една голяма задача. Хванеш ти някой човек за муцуната, давиш го. Отде си научил това изкуство? Ти си го учил от змията, научил си го от паяка. Змията като хване някое животно, увие се около него, счупи му костите. Вие като видите една малка змия, се плашите от нея.

Три неща има, в които седи силата на човека. То е неговата мисъл. Всяка една мисъл произвежда светлина. Светлината е, която създава в човека яснота. Всичките красиви образи и мекотата, светлината ги създава. Някой път, когато светлината не е мека, тя поврежда очите. Аз съм ви казвал: сутрин, когато Слънцето изгрява, взема нещо око[ло] две минути, тя е най-меката светлина. Като изгрее Слънцето, светлината става силна. Най-първо лъчите, които се явяват, едва прозират на изток, тогава светлината е най-мека. После започва да се усилва, усилва, докато изгрее Слънцето. Щом се отдалечи долната част на диска от хоризонта, светлината става доста енергична.

Та казвам: вие дойдете до известно време, започнете да се гледате. Казвате: „Остарях" – започва законът на внушението. Погледнеш, казваш: „Остарях". Като станеш на 45 години, никога не се оглеждай сам. Ако искаш да се оглеждаш, намери някое малко дете на шест години, красивичко, повикай го и двамата се огледайте. Погледни себе си, пък то да гледа тебе и ти да гледаш него. Туй дете, като те гледа, то ще те подмлади. Ти сам като се гледаш, не можеш да се подмладиш. Детето трябва да те гледа. Ако те гледа един разумен човек, разумен ставаш. Ако те гледа един вълк, вълк ставаш. Ако един вълк те види по-рано, образува страх у тебе, ти бягаш; ако ти го видиш по-рано, той бяга от тебе. В света трябва да бъде умът ви буден. Вие по някой път сте будни за ония дисонанси. Видите някой човек, не е тъй хубаво облечен, обущата не са направени както трябва. Някои българи ходят с чехли, някои ходят с модни обуща. Няма съмнение, че сегашните модни обуща са по-хубаво направени, по-голямо изкуство има. Да се направят онези чехли не е голямо изкуство и аз може да направя такива еминии*. Но да се носят еминии, понеже са по-здравословни от обущата. За хубост обущата, но за здраве – чехлите. Като слизам отгоре, ви чувам да пеете. Някой път пеете както хубавите обуща, някой път пеете както еминиите. Някой път гласът е дрезгав – [в] сърцето, недоволни сте. Някой път пък тоновете не са верни, причината е в ума. Най-първо като влизате тук, всички дисонанси, които имате, отстранете ги. Вие влизате и мислите, че имате някакъв малък дефект. Кой е най-малкият дефект в света? Някой път например изскочи краят на яката на ризата ми, много е тщеславна, изскочи над ревера, оправя яката. Някой път дефект имат очите, искат да се покажат, че то е за Добро, набират се бели гурели. Гурелите се набират и казват: „Ти чист трябва да бъдеш, бял трябва да бъдеш". Щом хората видят бяло на очите ми, мислят заради мене. Казват: „Той гурелите си не чисти". Хубаво изчистя тия гурели. Аз не съм с кърпа да се чистят. Някой път е хубаво с един пръст да си изчистиш гурелите, някой път е хубаво с двата пръста, с трите, с четирите пръста. Ако чистиш гурелите си с първия пръст, ти на очите си ще предадеш благородство. Ако ги чистиш с втория пръст, ти ще

дадеш справедливост. Ако ги чистиш с третия пръст, ти ще дадеш красота. Ако си чистиш гурелите с малкия пръст, с кутрето, ще бъдеш изправен във вземане и даване. Чистете си очите не като има хора, но насаме. В тия работи се съмнявате, но трябва да посетите някои първокласни светии, не тия жълтите отвън, но онези светии, които оценяват всичките блага, които Бог им дал. Един светия, дето застане, всичко наоколо оживява. В една местност, дето той живее, вълците не ядат овце, мечките изменят характера си, лъвове ако има, изменят характера си, всички изменят характера си. Влияе на всички. Отдето мине, изменя естеството им. Казвам: не да убиете една змия, но да измените характера ѝ. Гневен сте някой път, да измените гнева си, да му дадете друг характер. Нека се гневи човек, но да се гневи навреме. Когато се гневи, трябва да бъде строг. Една линия трябва да бъде хубава, не каквато и да е. Ще напиша нещо много хубаво: ако така пишете Л, или така . Някои от вас, които сте нервни, пишете криви линии. Всеки труд, който човек полага, го благославя. Природата е много внимателна, към всичко онова, което вършим. Ако ти не си готов да направиш една малка, но хубава линия, че да ти е приятно, когато теглиш една линия. Ако вземете разните думи в български, всичките букви могат да бъдат първи. Л-то при коя хубава дума е първо? Любов. Имате благост – Б, величие – В, Г – Господ, Д – Добро, Е – единство, Ж – живот, З – злато, И – Истина, искам, К – красота, Л – Любов, М – милост, Н – надежда, О – обич, П – Правда, приятел, Р – радост. Дайте на всичките букви първо място, те ще ви благодарят. Не ги туряйте на опашката. Кажете: „Всички можете да бъдете първи“. В нас всяко нещо, ако знаем как да го поставим, ще му дадем първо място. Две неща трябва да знаем: кога буквите вземат първо място и кога нашата мисъл взема първо място, и да знаеш коя мисъл завзема първо място. Кога една твоя мисъл може да бъде първа и кога едно твое чувство може да бъде първо? Защото чувството се съдържа само в една буква, цяла азбука. Ако не знаеш азбуката на чувствата както трябва, ако не знаеш азбуката на твоите мисли, ще имаш един език. Вземете И-то – Истина . Но като туриш ударението, ще стане – изстина . Те са две понятия. Истина е туй, което дава свобода, което дава простор на действие, което дава свобода, свободни мисли, свободни чувства и свободни действия. Истината е така понятна. Тя има и друго значение – изстина . В изстина ти не си свободен, създава един характер. Ядеш един хубав обяд, приятно ти е. Изстина – нещата, като изстинат, се ядат. Изстиналите плодове са приятни. Противоречията не трябва да спъват човека. По кой начин се спъва човек? Къде може да бъде спъването? Всяко нещо, което човек не може да направи, то е спънка. Ако знаеш да пееш, като пееш една песен, имаш самоувереност, имаш глас. Като не знаеш, не можеш да пееш. Ако е въпросът за ходенето, щом можеш да ходиш, ти си смел; щом не можеш да ходиш, не си смел. Казвам: сега трябва да изменим живота си. В какво направление трябва да го изменим? Най-първо, като

станеш сутрин, трябва да бъдеш весел. Хубавите и песимистичните чувства се предават. Пространството е пълно с мисли, които се предават по известни течения. Преди два дни дойде една песимистична, скръбна мисъл, като че не ми се живее. „Чудно – казвам – откъде иде?“ Не се минава половин час, ето иде една млада мома, може да е на 21, на 22 години, с друга една възрастна. Търсят моя съвет. Явило се петно на окото. Един лекар казал, че това е начало на туберкулоза в окото. Казал ѝ, че след време окото ще бъде изядено, ще трябва да се туря ново. Казвам: „Няма никаква туберкулоза в окото. Туй петно излязло по причина, че умът и сърцето не са в съгласие. Ще туриш ума си и сърцето в съгласие, ще благодариш. Както те гледам, турила си модна шапка като кюре, после един шал много хубав, деликатен, но и той черен. Ще хвърлиш – казвам – тази шапка и този шал. Ще си направиш от бяла вълна един капишон дебел, главата ти се нуждае от топлина. По два-три пъти ще си миеш лицето. Като оздравееш, пак си тури тази шапка“. Като замина, стана ми приятно. Тя се обнадежди. Казвам: „Не бой се“. Казвам: като станете сутрин, помислете за Господа. Радостта е едно благословение, красотата е едно благословение. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство, в каквото и да е направление, те са неща, които излизат от Бога. Трябва да ги приемем на радо сърце. Да бъдем благодарни за една малка работа. След 30 години няма да можете да идвате тук, след 30 години ще трябва по двама души да ви довеждат, да ви турят на стола. Аз бих желал да ви видя и на 120 години като млади да си заминете за другия свят. Оня свят не се нуждае от стари хора. Той се нуждае от млади. Ако заминете за другия свят, млади заминете. Вие искате да идете в духовния свят, всички искате да идете в оня свят сиромаси. Оня свят иска богати хора. Христос казва: „Събирайте съкровища“. Ти като отиваш там, трябва да си проучил всичко, отиваш горе за нова наука, ще те приемат. Искам да изхвърлите идеята за умирането. Идеята умиране, мъчение, те са идеи добити извън Рая. Трябва да се върнем с идеи, които са в Рая. Станеш сутрин, макар да не знаеш да пееш, попей малко.

Това куче Мурджо, мислих, че е много умно, но преди няколко деня, една вечер гледам кухнята затворена, няма никой, той пее пред вратата, моли се да му дадат храна. Пее песента, която на мене пее. Рекох: „Мурджо, досега те мислех умен, тук няма никой. Защо пееш?“ Той маха опашка, казва: „Излъгах се“. Казвам: „Не се лъжи“. Сутрин като станете, никога не се почесвайте по главата. Сутрин като станете, да ви дам едно правило: зад ухото има една кост, разтрийте костта с палеца, с първия пръст, с втория пръст, с третия, с четвъртия. Зад ухото има една кост, която е здравословна. Като разтриеш тази кост, ще ти даде стабилност. Като се разтрива тази кост, добива се самоувереност, издържливост. Който е болен, да си разтрива костта зад ухото, или някой, който е здрав, с палеца

да му разтрие тази кост. Когато сте болни, някой път разтривате врата. Аз, ако съм, няма да разтривам врата, но ще разтрия костта зад ухото. Който не знае, разтрива врата, слабините. Те са второстепенни работи. Казват: „Трябва да имате силна вяра“. Как се добива силната вяра? Разправяше ми един американец своята опитност, казва: „Присъствах на един сеанс. Турена е една жена на една дъска с разперени ръце, и един човек от 7-8-9 метра хвърля ножове един подир друг така, че като хвърли ножа, се забие в дъската съвсем близо до главата, другият се забие до врата, до ръцете, до гърдите, другите от другата страна. Така 12 ножа забие около жената, без да я докосне. Каква самоувереност има той, пък и тя каква вяра има. Едно погрешно хвърляне и може да я удари.“ Колко дълго време се упражнявал, докато добие тази точност. Ние с векове трябва да мислим, докато се научим правилно да мислим. Да имаме чувства, които са хармонични. Вие отивате при някой беден или при някой болен човек – не знаете как. Носите една хубава ябълка или круша, някой плод. Вие носите трахана или друго нещо. Носете на болния нещо, което може да види с хубав цвят. То е здравословно. Затуй е хубаво сутрин, като станеш, да имаш един хубав плод, да го видиш, една круша или пък някой скъпоценен камък. Всички тия предмети действат здравословно на човека. Станеш сутрин, искаш да мислиш. Прочети някой пасаж от хубава книга, веднага ще ти подейства на ума. Може да имаш картина, дето се прави някое Добро. Туй Добро на човека произтича от това, което виждаш. В Природата ние имаме правила, как трябва да се прави Доброто, само не ги виждаме. Аз, когато искам да зная как ще правя Доброто, отивам при един извор. Той ми показва. Този извор, който изтича, бълбли, изтича навън, дава ми вече една идея. Зная какво нещо е Добро, прилагам го в света.

Та казвам: най-първо ние имаме едно възпитание външно, когато Природата ни въздейства постепенно. Трябва да обръщаме внимание на него. Сега някои от вас държите ръцете затворени. Защо държите така ръцете си затворени – дясната хванала лявата. Значи сърцето да не дава повече, умът контролира да не даде повече. Онези, които държат с лявата ръка дясната, контролират ума да не даде повече. Хубаво е това, ако човек е разточителен, но ако е много скържав? Дясната ръка казва на лявата: „Каквото правиш, ще казваш на мене“. Умът трябва да знае. Когато лявата е хванала дясната, сърцето казва: „Каквото мислиш да го правиш, ще казваш на мене“. Хората като седнат, турят левия крак върху десния или обратно, уморен е кракът да си почине. Вие не знаете това. Всяко движение в Природата, в съзнателния живот, е разумно. Затуй трябва да бъдем внимателни. Не можем да държим половин час десния крак върху левия. Не е практично. Може да го държиш 3-4 минути, после другия или може да държиш двата крака успоредно. Един върху друг няма да ги туряш в движението. Ако двата крака са допрени един до друг, както войниците,

показва, че си в хармония със Земята. Ако искаш да си в дисхармония, ще държиш единия крак настрана малко (положението свободно). Каквото искаш, малко по-другояче ще го направиш. Първото нещо, сутрин като станете, ще намерите някой човек в миналото или в настоящето, свържете мисълта си. Свързвайте мисълта си с добрите хора, с умните хора. С добрите хора – те са предметно учение. Минаваш, видиш някой човек красив, спри се. Не се спирайте да гледате болните! Здравите хора гледайте! Някой път като си здрав, хубаво е да погледнеш някой болен. Болните хора се нуждаят от хора здрави. Който разбира законите, ще знае как да погледне болния човек. Трябва да знаеш как да идеш при него. Някой болен, който стиска зъби, бих го посетил. Един болен, който стиска ръцете на юмруци, няма да ида при него. Като остави ръцете, тогава ще ида. Един болен, на когото очите са затворени, някое размишление има – котките със затворени очи седят при някоя дупка, като философи. Съвсем друга философия имат. Когато са затворени очите, знаем нейното желание какво е. Щом хване мишката, отвори очите си. Казвам: търсете човека, когато очите са отворени, умът вече действа. Щом са отворени очите, умът е вече в действие. Сега туй е едно самовъзпитание, за да се създаде един здрав организъм, едно здраво хармонично сърце и за да се създаде един отличен ум. Седалището на ума е главата. Седалището на чувствата са дробовете. Седалището на човешката воля е стомахът на човека, ръцете, краката. Човек всякога трябва да мисли добре за ръцете, ако иска да усили волята си. Когато ние правим тия упражнения с ръцете, ще поемате едновременно и въздух, не само да правите движението. Ако правите само движението, никаква полза няма. Ако едновременно дишате, вие вървите по един разумен път и ще имате Божието благословение.

Пишеш писмо на един свой приятел, не допущай петна. Извиняваш се, че бързаш. Напиши писмото хубаво, чисто, да няма петна. Не прави много поправки, не се извинявай, че бързаш. Напиши малко, но чисто, хубаво. Другото, може да го направиш, никой няма да ти забрани. Ще се извиниш?! Не е вярно това, Природата не търпи извинения. Тя не иска да знае, че ти си бързал и затова си написал така. Вие по някой път, като се молите, пак бързате. Господ не обича бързи молитви. Вие, като идете до един извор, как ще го поздравите. Трябва да пиете вода. Изворът ще знае умен човек ли сте, или не. Ако ти поставиш гърба на Слънцето и правиш сянка на извора, той счита, че не си умен. Ти ще започнеш да пиеш вода така, щото да не хвърляш сянка на извора. Ако идеш при някое дърво, пак дървото ще те познае дали си умен, ако ти хвърляш сянка върху него или не. Щом като идеш, не мисли, че това дърво е невежо. При дървото седи едно разумно същество, което те изпитва и гледа как ти късаш плодовете. Как ти си откъснал плода, то ще те нарисува. То няма да ти се кара, но ще знае, че ти не си от разумните, много бързаш. Погледни с добро сърце и с

добър ум на онова, което Бог е създал, за да те благослови Господ. Едно дърво е изложение на Божествения свят. Не бързай да минеш при дървото, не се изисква да стоиш часове, ще постоиш 2-3 минути, ще се спреш с всичкия си ум, с всичкото си сърце.

Нека да изпеем една песен. Какви три думи да изпеем? Да изпеем нещо, което не сме пели. Коя дума да изпеем. Да изпеем някоя дума, която не сме пели. Да изпеем „Блага дума“. Изпейте „Благост“. (Изпяхме песента.) В песента „Блага дума“ някъде вие усилвате светлината, някъде усилвате топлината. Как бихте я изпели по-хармонично? (Пее само думите „Блага дума на устата“, „Там горе на планината, там долу в долината“.) Ако пееш лошо, ще ти дадат една стотинка, ако пееш хубаво, може двеста-триста, някой човек и хиляда може да ти даде. Някога се спрете при някой човек и му изпейте една песен, да видите колко ще ви даде. Може да се облечете със скъсани дрехи, да видите колко ще ви дадат. Като певец какъв си, да видиш. Само веднъж в живота може да направите това.

Сутрин като станете, радвайте се, че сте се събудили. Мислете за Доброто, за да ви благословят. Тия работи, които ви говоря, те са интимни, за вътрешния живот. Навън за света безпредметно е това. Светът не е готов за тия работи. За вътрешния наш живот е една необходимост. В живота си ти носиш една книга, не знаеш как да я хванеш. Тъй да я хванеш, като че е жива книга, като че я поздравяваш. Казваш: „Ще бъдете тъй добри да почакате, аз после ще мина“. Вие небрежно бутате книгата. Ние по този начин се осакатяваме. Всичко в света е живо. Тази книга е мъртва по причина, че ние не я обичаме. Като я обичаме, е жива. Всички неща са мъртви, докато не ги обичаме. Щом ги обичаме, са живи. Докато разумният свят нас не ни обича, ние сме мъртви; щом ни обикне, ние оживяваме. Щом Бог ни обикне, ние сме живи. Писанието казва: „Последния ден ще ги възкреся“. Последния ден, когато Божествената Любов ни засегне, ще оживеем и трябва да оживеем.

Добрата молитва

9-та лекция от Учителя,
държана на 18.XI.1942 г. сряда 5 ч. с.,
Изгрев.

Книги:

* *Правилно разбиране*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)

22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_25 Да благодарим
лекция пред общия окултен клас

ДА БЛАГОДАРИМ

Отче наш

(Направихме следното упражнение: ръцете успоредно горе над главата. Сваляне ръцете до над главата и опиране пръстите до темето на главата. Няколко пъти обливане.)
Има някои неща, които са интересни и важни за човека. Ръцете му показват до каква степен в Божествената Правда е достигнал. Ръцете са написана книга, доколко знание е добил в Правдата. Краката показват, в Доброто колко знание е добил, добродетелите, които е добил. Устата показва колко добродетели е добил в добрите чувства. Ушите показват колко знание е добил. Носът ни показва степента доколко е приложил в знанието. Очите му показват каква степен от Истината е добил. Очите показват доколко човек е свободен. Щом гледа към земята повече, не е свободен. Като говори човек и гледа към земята, много малко е научил, не е научил какво нещо е Истината, много малко разбира. Истина значи свобода. Свободен в даден случай – Добро и зло да направиш. Човек, който не може да направи зло и Добро, не е свободен, защото като искаш да направиш зло, да противодействаш на злото, ти си свободен, а като не противодействаш на злото, ти не си свободен. Доброто, ако не можеш да го направиш, ти не си свободен. Злото като не го направиш, ти си свободен; Доброто като го направиш, си свободен. Следователно ако не направиш Доброто, ти не си свободен. Щом направиш Доброто, ти си свободен. Злото щом го направиш, не си свободен. Него като не го направиш, си свободен. Следователно трябва да бъдеш свободен и в злото, и в Доброто. Тези работи не ги разбирате.
Вие не знаете да пишете още. Вие мислите, че знаете. Запример да ви дадат да изпеете една песен. Как ще я изпеете? Или да ви дадат един хубав обяд, че да ядете музикално. Като мляскате, да има тон, че който ви слуша, да му се прияде. Като ви гледа, му се яде. Или като гледаш някой красив човек, че се захласнеш – някой път като обърнеш главата, не искаш да го гледаш. Сега често идвате и казвате: „Какво има да се учи“. Христос казва: „Да се обичаме един друг“. Какво значи да се обичаме един друг? Обичаш кокошката, знаеш да я изядеш, това не е Любов, това е ограничение. Който яде кокошката, не е свободен човек; който не я яде, той е свободен. Който яде черешите, той е свободен. Кокошките като ги ядеш, роб си. Като не ги ядеш, свободен си. Черешите като не ги ядеш, слаб си; като ги ядеш, си свободен. Това е знание. Какво значи кокошка? Всеки, който яде кокошки,

той е роб на условията. Всеки, който яде череши, той е свободен в Доброто. Сега ще кажете: „Защо е така?“ Хубаво, допуснете, че вие пишете на български думата *любов*. Как ще напишете *Л*-то? Може да го напишете така.
Вие искате да създадете някои други закони. Някои пишат на български така [T] Т-то. На френски така се пише. Някой пише, че никак не се знае *Л* ли е, П ли е, никак не е ясно. Гледам, една доста видна учителка по езиците писала – че аз трябваше да разгадавам буквите П ли е, К ли е. К-то така написано, че не може да се разбере. Някой пише така . Какво показва това? – „Стар“. Много общо казано е стар. Човек, който се е влюбил и го е страх какво ще кажат. Плаши се да не е изгубил нещо. Или да взема пари, плаши се колко пари ще му дадат. Някой път държите главата наляво, някой път надясно, някой път напред, някой път назад. Някои туряте левия крак върху десния, някои десния върху левия. Защо? Някой хванал си ръцете и ги държи затворени. Не сте отворени в себе си. Казвате: „Нищо не пущам навън“. Всичко е запушено с канела като кръчмар, който чака те да дойдат, да купуват виното. Отворете чучура, пак го затворете – то е човешки порядък. Или кажете няколко думи, не чужди. Не да ми кажете някое чуждо изречение, но кажете ми някое ваше изречение, което вие сте измислили, което хората не са казвали. Кажете ми сега. Казвате: „Ние сме много учени“. Учени неща, но другите са ги казали. Хубави са, не са лоши, но едно ваше изречение да кажете. Ако някой ми каже, един лев ще му дам. Едно ново изречение да кажете. Може да кажете: „Бих желал да нося едни нови обуща на ръцете си, едни нови ръкавици на краката си“. Това е ново, никой не го е казал. Щом искаш да носиш ръкавици на краката си, краката са както ръцете. По какво се отличават ръцете от краката. Защо пръстите на краката са по-къси. Много малко са хранени. Пръстите на ръцете понеже са по-дълги, повече са хранени. Всичките хора имат дълги ръце по единствената причина, че като са били в животинското състояние като маймуни, качвали са се, откъсване, препращане на мисли в ръцете и ръцете са се хранили и пръстите са станали по-дълги. Онези животни, които не са протакали ръцете, краката им са къси. Тия, които са искали много, очите им са станали отворени и големи. Вземете бухала вечерно време, който ходи да си търси храната. Вечерно време гледа да зърне някоя птичка, да я намери, да я хване, следствие на това очите им са станали отворени и изпъкнали.
После, тъй както ви гледам, вие не искате да бъдете красиви хора. Казвате: „Добър съм“. Добротата е красота. Няма по-хубаво нещо да бъдеш добър. Красота е. Справедлив да бъдеш, това е красота. Да имаш знание, това е красота. Гледам ви тук, красота нямате, пък казвате, че сте добри. Каква добрина е? Със слаби конци направи обущата, здрави ли са? Или от книга направени обуща, здрави ли са? В Америка често правят книжни обуща, подметките от мукава. Докато е сухо времето, издържат. Два-три месеца

обущата са здрави. Ако някой, който носи такива обуща, се случи времето да е дъждовно, върне се, подметката излязла и чорапът излязъл. Ако вашите подметки във време на дъжд се разкъсват, има ли някаква стабилност в характера. Или да допуснем, че нямате търпение. Какво е търпението? Търпението показва човек силен. Който не може да търпи, не е силен. Той е роб на условията. Силният човек може да бъде търпелив. Който не е търпелив, не може да бъде силен. Как ще докажете вие, че един човек е търпелив. Казваш: „Търпелив съм". Ще го хванеш, ще го дигнеш нагоре, ще го обърнеш, ще кажеш: „Аз съм търпелив човек. Ако не те смачкам, да не мислиш, че съм баба, да ме тъпчеш". Казваш: „Ти нямаш търпение. Да внимаваш, какво може да направя. Искам да бъдеш като мене". Бият те, измъчват те, казваш: „Търпелив съм". Никакво търпение, не, това е робство. Кокошката, която колят, не е търпелива, кряка. Ще каже: „Много страдах". Не е страдание това. Човек, който търпи, страда, който не търпи, няма страдание. Под думата страдание разбираме човек, който е свободен. Само свободните хора в света могат да страдат. Който не страда, той не е свободен. Идеята, както зная в Природата, така е. Щом не търпя, не съм свободен; щом търпя, издържам – свободен съм. Защо търпиш? Защото съм свободен. Защо не търпиш? Защото не съм свободен. Сега с какво ще се препоръчате? Допуснете, че отивате в оня свят. С какво ще се препоръчате? Най-първо може да се препоръчате с вашето Добро, може да се препоръчате с вашата Правда, може да се препоръчате с вашата Любов, може да се препоръчате с вашата Мъдрост, може да се препоръчате с вашата интелигентност, с Истината, която имате. Те са неща, с които ще се препоръчате. Да се препоръчаш с Истината, какво значи? Да останеш последен. Да останеш, няколко хиляди хора да минат пред тебе, че като не остане никой, ти да си последния, отподире да вървиш, никой да няма подир тебе. Всички да влязат вътре и като няма кой да влиза, ти да влезеш. Ти като влизаш последен, онези от другия свят знаят, че ти не си последен, но ти си пръв. Всичките онези, които са влезли напред, те са последни. Мислите ли, че вашето дете след като сте го пратили в училището, че то ходило в училището. Ни най-малко не е ходило в училището. Ходило в градината някъде. Някои, когато съзерцават, съзерцават работите. Щом съзерцаваш, ходиш в училище. То ни най-малко не е ходило в училището, ходи в градината при ябълките. Майката някога вижда, че то затваря очи, да не види майката. Тя казва: „Да не си ходил в градината?" То не лъже, но крие. Казва: „Не, мамо, отдалече ги гледах". – „Аз виждам, тежиш повече." Щом детето е взело ябълки, те са отвътре на клепачите, тежат, не може да издържат клепачите.

Нека дойдем до онези неща, които са научни. Аз не съм за критиката. За мене критиката нищо не значи. Да се критикува човек, нищо не значи. Човек, който иска да критикува, трябва да направи нещата. Ти не знаеш да пееш. Казва ти някой: „Я попей, ще те слушам". Виждам, че не пея,

крякам като жаба,търся някой, който знае да пее. Ако и той не знае да пее, ще търсим трети, докато намерим някой, който знае да пее. Че туй е практично. Ти вървиш, гладен си, не проси никъде да казваш: „Моля, аз съм гладен“. Ти, като дойдеш някъде, ще изпееш една песен. Щом изпееш песента, казват: „Заповядайте, седнете!“ Приятно му е, че ти му пееш. Няма да му казваш, че си гладен, че три дни не си ял, че три дни си пътувал. Той ще каже: „Моля седнете“. Ще отвори торбата, ще ядете. Нямаш пет пари в джоба си. Няма да казваш, че нямаш пари. Ще изпееш някому една песен, той ще отвори кесията си, ще каже: „На ваше разположение“. Според песента толкоз ще даде. Не ти трябват много пари. Колко ти трябва за едно ядене? Сега ще се спра върху един факт. Колко време ще ви вземе да прочетете един милион? Ако броите на всяка секунда по едно число, колко дена ще ви трябват да прочетете един милион? Учените хора, които знаят да смятат, са пресметнали, че ако броите по десет [часа] само на ден, ще ви трябва близо един месец. Един месец трябва да броиш, за да преброиш един милион. Колко време ще вземе да преброиш един билион? Ако Адам беше започнал от създаването [на] мира досега да брои, щеше да прочете 800 милиарда, не щеше да прочете един билион. Ще трябва повече от 9500 години да прочете един билион и то ако чете на всяка минута по 200 числа. Девет хиляди и петстотин години ще вземе, за да прочетеш един билион!
Гледам – ние остаряваме, постоянно се дразним. Забелязвам – дойдат някои хора при мене и ме дразнят. Той се дразни и аз се дразня. Запример, като не пее хубаво, дразни ме, искам да му кресна. Той пее и аз запявам хубаво, коригирам го. Веднага обърна внимание на пеенето. (Пее: „Лаком съм, лаком съм“, „гладен съм“.) Каква е разликата? Какво ще добиеш? Тия неща ги считате за маловажни. Не! Мене ми е вземало някой път години да може да погледна един човек, както трябва. Гледал съм очите да видя красотата на човешките очи. Какво нещо, е когато човек гледа, каква красота има в човешките очи. Вие гледате, когато тази красота я няма в очите. Пък онзи човек, който слуша, каква красота има! Когато човек слуша, даде едно внимание. Не това внимание да го изрази с движение на главата, да я проточи напред, но седи и слуша. Вие ще възразите, че като дойде Христос, Той ще оправи света. Христос като дойде преди две хиляди години, оправи ли света? И сега да дойде, пак няма да го оправи. Учителя може да преподава, колкото иска по рисуване, или по какъвто и да е друг предмет, но ако учениците не внимават, какво ще научат. Ученикът трябва да вземе участие. Ако дойде един човек, да знае да пее, той трябва да погледне очите ви, ще го оставя да прочете, да прочете поне заглавието на книгата. Ако не може да прочете, няма да може да разбере каква е тази Истина. Или от моите уши, ако не може да прочете, каква е Мъдростта, знанието, Божественото знание, защо са тия уши? Ако на носа ми не може да определи тази интелигентност, разумността, която

оценява нещата, или ако в устата не може да оцени Любовта, защото то още не е човешката душа. Устата е слуга на човека, очите са слуги на човека, ушите са слуги, ръцете са слуги. Най-първо ще се запознаеш със слугите на душата, после с душата. Тепърва има хората да се запознават с тия слуги. Като идеш някъде ти не можеш да отделиш слугите, не можеш да отделиш ръката, крака, окото. Разумните най-първо ще влязат да се запознаят с твоите слуги – очите, устата, носа и т.н. След туй ще се препоръча твоята душа. В оня свят като идете или в разумния Божествен свят, зависи как ще ви посрещнат. Ако ви посрещнат, ще ви посрещнат ония хора, на които вие сте направили Добро. Те са всичките там. Като чуят, че вие идете, на които вие сте направили Добро, ще дойдат да ви посрещнат. Казвате: „Кои ще дойдат да ни посрещнат?" На които вие сте направили Добро. Христос на Земята ще Го посрещнат – на които е направил Добро. Онези, на които Той не им е направил Добро, няма да излязат. Сега вие, които ме слушате, ще се намерите в едно противоречие. Ти мислиш, че е пълен джобът ти с банкноти, може да имаш един милион. Във време на германската инфлация, с един милион не можеше да се нахраниш, един обяд не можеше да вземеш. Какво ти коства тоя милион? Ти може да мислиш, че си осигурен за цял живот. Дойде време, че 40 милиона не стигат за един обяд. Четиридесет и пет милиарда трябваха за един хубав германски обяд. Видяха, че то е невъзможно, непонятно нещо е, 45 милиарда. Колко години ще ти вземе да ги прочетеш? Колко време ще ти трябва да прочетеш 45 милиарда за яденето?

Какъв опит имате. На някои от вас по очите чета, че не сте разположени. Казвате: „Остаряхме". Остаряхте от лакомия. Прегърбихте се и казвате, че тия хора не са добри. Щом те не са добри, ти си човек-мярката. Щом кажеш, че те не са добри, премери ги, докажи какво им липсва на тях. Допуснете, че загася тия лампи и запаля една свещ. Ще може ли да четете? Ако запаля дори две вощени свещи, ще може ли да четете? И на десет свещи няма да можете да четете. Едва ако запаля 50 свещи, ще можете да четете. Пък на някои ви трябват очила, за да можете да четете. Някои от вас носите духовни очила. Някои носите двойни очила и пак разногледо гледате. На хората в Новото учение очите са здрави, не им трябват очила. Външни очила не трябват на човека. Щом ти трябват очила, ти си малко болен. Или не си болен, но ти измъчваш очите си, не им даваш достатъчно да ядат. Щом не чуваш, не храниш ушите си, както трябва. Щом не чувстваш ухание на цветята, не храниш носа си, както трябва. Та казвам: в съвременното възпитание, ако майката се тревожи във възпитанието на децата, то не е възпитание. Трябва да ѝ е приятно, когато децата направят една погрешка, понеже има условие да им говори какво нещо е Истината. Едно дете обичало да взема, да пооткрадва захар. В една кратуна имало турена захар. То бръкне, извади по една бучка. То вземало така и не казвало кой взема от захарта. Питат: „Кой взе захарта?" То мълчи. Майката

искала да знае кой взема бучките захар. Един ден турила вътре в кратуната раци. Като бръква детето, хваща го един рак за ръката. То виква и носи кратуната на ръката си. Казва: „Ракът ме хвана“. Майката казва: „Този рак, който те хвана, не е възпитан“. Пък невъзпитаният рак е детето. Майката казва: „Ще му кажа още веднъж да не бута. По-напред не те ли хващаше? Не те хващаше.“ Казва: „Как влезе този рак?“ „Не зная“ – казва майката. Щом имате едно смущение, показва, че захарта изчезнала, раци носиш, кратуната носиш на ръката си. Има нещо, което те безпокои, не е естественият ред на нещата. Ние сме за положителните работи. Любовта трябва да е доброкачествена. Представете си, че Любовта трябва да бъде като захарта доброкачествена. Ако ти не носиш доброкачествена Любов, тогава какъв си, ако тази Любов не е първокачествена? Има първокачествена Любов, второкачествена, третокачествена, четвъртокачествена, петокачествена, шестокачествена и по-надолу. Доброкачествената Любов е, щом ти идеш при твоя приятел, когото обичаш, ако сте вие от женски род, отивате при вашата приятелка, щом видите, че е болна, като влезете, стане, весела стане, седите половин час и тя оздравее, вие я обичате. Любовта лекува, премахва смущенията. Когато е облачно и когато светлината се усилва, чета Любовта на Невидимия свят, която се проявява. Някой път станете сутрин, но има една погрешка, която не сте поправили. Изправете се пред Слънцето, веднага небето е заоблачено, един облак го запушил. Показва, че очите не са чисти, Слънцето не иска да ви гледа. Човек, който не носи Истината, не иска да ви гледа. Мойсей, когато слезе от планината, трябваше да тури завеса, да го не виждат евреите, те не можеха да го гледат, затвориха си очите. Ако погледнете с микроскоп човека, ще видите много нечистотии по ръцете. Сега най-първо се изисква учениците да ги не смущава носът, да ги не смущава устата, да ги не смущават ушите, да ги не смущават очите, да няма болест, да ги не смущават ръцете, да ги не смущават краката, без смут да бъде. Сега ако вашите ръце са нечисти, туряте ги в топла вода и веднага ръцете стават чисти. Ако краката ви са нечисти, турете ги във вода и стават чисти. Ако устата не са – водата ги чисти. Ако очите ви са нечисти, водата ги чисти. Под думата вода, разбираме Божествения живот. Щом той ги докосне, веднага чисти. Под думата Божествен живот разбирам туй, което излиза от Господа. То чисти. Сега нас ни е страх от хората да знаят, колко ги обичаме. Не е въпрос това, хората не са мярка за нас. Мярка е Бог. Ако трябва да ни е срам, от Него трябва да ни е срам. Там е светлината. Господ като ни погледне, усмихне се, не казва, че сме направили погрешка. Аз чета, казва: „Любовта ти е още много малка“. Наскоро правих един опит. Този наш Мурджо дошъл, дойде и една сестра да ми се оплаква заради нещо, разправя ми, вечерно време беше, тя се оплаква и той се оплаква долу. Той иска да му дам хляб, но не мога да оставя сестрата. Рекох да му дам един урок да търпи. Казвам му: „Ти си нетърпелив“. Той постоянно

скимти. Отивам на балкона, там има лед, хвърлих му лед и веднага побягна. Казвам му: „Нека след нея да ти дам. Какво викаш така?“ Той се учуди, казва: „Бързам. Тя може да чака“ – извинява се, че бърза. Като му дам хубаво парче хляб, дигне опашката – то е знамето и върви. Опашката това е неговата интелигентност. Ходи някъде, пак се върне, щом изгладнее, като разнася знамето, казва: „Готов съм да ми дадете ядене“ – снеме опашката. Щом се наяде, пак дигне знамето. Питам, този Мурджо след като цяла година е разнасял знамето, какво е научил? Той не знае.
Има най-първо три основни цвята. Има: един цвят за човешката душа, един цвят за човешкото сърце, един цвят за човешкия ум. Ти не можеш да туриш същия цвят на сърцето, който туряш на душата. Под думата душа в дадения случай се разбира съзнателният живот. Под думата душа разбираме онова разположение, което чувстваш. Дойде някой човек, искаш да остане да се разговаряш с него. Той е на сърцето. Под думата душа разбираме в дадения случай онова, най-хубавото, което давам. Според мене то е проявление на душата. Под думата ум, разбираме светлината, която може да хвърлим в мрачната нощ, да ходим свободно в пътя си. То е цвят. Ако идете в другия свят, във вас хората не могат да се влюбят. Да допуснем, че вие искате хората само във вас да се влюбват. Идете в оня свят, влюбват се. Да ви преведа един пример, който е действителност. Една моя позната във Варна с мъжа си много се обичаха. Понеже баща ѝ я сгоди за друг, разгоди се и се ожени за един, когото обичаше. Мъжът ѝ, след като отхраниха децата, замина за оня свят. Сънува една вечер мъжа си Пенко. Тя му казва: „Как си, Пенко?“ – „Добре е в този свят“. Казва ѝ: „Ти като дойдеш, донеси ми един юрган“. Гледа по едно време, иде една млада мома, хваща нейния Пенко за ръката. Казва ѝ: „Той не е твой, той е мой“. – „Че как? Я, Пенко!“ – и тръгват двамата. Тя казва: „Я гледай, взе ми мъжа“. Това не е измислица. Събуди се тя, Пенко ѝ иска юрган за новата му другарка, като иде да му занесе юрган. Какво ще кажете? То са нови отношения на хората. Ти си ял стари обеди, старите обеди са стари. Един нов обяд ще ядеш. Не си го готвил ти, някой друг готвач го е готвил. Ще зависи с каква охота ще ядете този обяд. Та казвам: яденето е само тогава нормално, когато постоянно освобождава. Ако след всяко ядене, ти се освобождаваш, разширява се твоята свобода, яденето е право. Ако след всяко ядене, ти се ограничаваш, яденето не е Божествено. Любовта е норма за яденето, за говора е норма, за свиването на езика. Три функции има езикът. Когато се освобождаваш да говориш, да чувстваш, да ядеш, ти си свободен. Три неща има. Сега вашите деди и прадеди са ви дали много лоши мерки за яденето. Каквото и да е отгоре, отгоре. Най-хубавото ядене – ще ядеш само хляб, най-хубав хляб, пресен хляб. Сега от брашно прясна пита направена, да може с масло да се готви, не това онова, с червен пипер, с черен пипер, с развалено масло, турено развалено сирене. Ако след всяко ядене, то не може да събуди в тебе благородна

мисъл, то не е ядене. Не трябва да бъдем гладни никога и никога не трябва да бъдем преситени. След всяко ядене в нас да се яви желанието да ядем пак наново, с още по-голямо удоволствие да ядем. След всяко ядене да се събуди една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка, тогава яденето е нормално.
Христос казва: „Ако Ме обичате“. В какво седи Неговата обич? Казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си“, значи ако не ям един хубав хляб. Ако ида при дървото, то ми казва: „Ако не ядеш плода ми и не пиеш кръвта ми, ти не можеш да ме разбереш“. Аз ще го обикна само като ям от това дърво. Туй дърво ще ме обикне по причина на неговите плодове. Ако не ям плода, то не може да ме обикне. Ако учението Христово не можеш да го приложиш, тогава не може да има израз. Сега трябва да реформирате вашите слуги. Слугите ви не знаят да ядат. Седнете, устата яде, но слугата яде, душата ви не яде. Седнеш да ядеш с ръцете, но слугите ядат. Ръцете, краката, то са вашите слуги. Душата не участва в този обяд, вашите слуги участват. Ако те ядат хармонично, чувствате Доброто, чувствате Правдата, всичките Добродетели, тогава душата взема участие заедно със слугите. Когато вашата душа вземе участие с другите заедно и тя яде. Душата и слугите заедно ядат и Господ като поглежда, гледа ги любезно, приятно Му е, хармония има в живота. Като погледне слугата ти, да те препоръча на господаря. Като дойде някой, най-първо душата ти не вижда, очите ще те препоръчат, ще те препоръчат устата, носът ще те препоръча, ушите ще те препоръчат, ръцете, краката. Най-първо на душите ни ще ни препоръчат нашите слуги. Без слугите не можем да се запознаем с душата. Сега аз бих ви казал така: искам да ми приготвите един хубав обяд. Как ще ми приготвите обяда? Или на мене ми кажат да приготвя хубав обяд. Какъв е хубавият обяд? Аз ще ви приготвя един обяд или от череши, или от първокачествени ябълки, или от първокачествено грозде, хубав хляб, направен от житени зърна, които са големи като яйца. Ще ви туря три зърна, големи като яйца, ще ви туря една ябълка, ще туря череши, после ще туря една голяма круша и за себе си и ще седна. Аз при вас и моите слуги и вашите слуги ще ядат така. Ще дойде моят господар и вашият господар. Сега какво ще направите? Ще нарежете картошки, ще турите зехтин, малко сирене вмирисано, кашкавал, като го ядеш почернял, че като го ядещ, ще ти изкърти зъбите. Като седнете да ядете, трябва да пеете. Седнете на един хубав обяд, каква песен трябва? Вие не пеете на обяда, сутрин като станете, пак не пеете. Бързате. Една песен трябва да се пее, от три-четири думи една песен. Каква песен бихте изпели сега? Няма да казвате, но втория път като седнете да ядете, ще ми кажете, каква песен сте изпели. Каквато ви дойде на ум. Ето аз какво разбирам: един българин пътувал с колата, пък забравил да намаже с катран, скърца колата, не се търкаля хубаво, не вървят, чува се на един километър като скърцат. Воловете едва теглят колата. Среща го едно

младо момиче, носи катраника, казва: „Чичо, намажи си колата". Спира се той, намазва я, престава да скърца и воловете се обръщат назад. Катран трябва. Не може тая кола да не скърца. Ти си недоволен в себе си, скърца колата, трябва да се намажат. Недоволен си, този живот не е за живеене, казваш: „Хората са такива". Това е скърцане, твоята кола скърца. Да престане да скърца, трябва да дойде някой да донесе катран, да се намаже колата. Скърцането показва, че катран нямате, масло нямате. Малко ориз трябва, малко катран от масло трябва, сЎ трябва да се намаже, малко катран от бял хляб трябва. Някои от вас искате свидетелство от лекарите, че сте болни да ви дадат бял хляб. Значи болните хора ядат бял хляб, здравите ядат черен. То не е право. Болните да ядат черен хляб, пък здравите хора да ядат бял хляб и то от кило. Здравият човек, ако не пие чиста вода, ще се разболее. Ако болният пие чиста вода, има шанс да оздравее.

Казвам: колко пъти на ден мислите добре, тъй мисълта ви да не е смутена. Като погледнете на един ваш приятел, вие се смущавате. Като ви каже, че вашият приятел е свободен, да ви е приятно. Какво по-хубаво нещо от свободата? Какво е потребно? Аз, когато имам един приятел, който се въздържа от злото, а прави Доброто, той ми е приятел. Приятел, който не се въздържа от злото, ако се въздържа от Доброто, той не ми е приятел. На кого съм приятел? Аз, който се въздържам от злото, а правя Доброто, аз съм свободен, приятел съм. Той, който се въздържа от злото, а прави Доброто и той е приятел. Ние двамата сме приятели. Щом не се въздържаме двамата от злото, не сме свободни, не сме приятели. Ще се сблъскваме. Да имаме ясна представа, кой е приятел конкретно. Всеки, който прави Добро и се въздържа от злото, той е приятел. То е Божественото. Кога сме приятели на Христа? Искаш да избухнеш, ще се въздържиш. Защо Христос се въздържаше? Ще се въздържаш, не можеш да крякаш. На този твой слуга какво да му направиш? Ще му се поусмихнеш.

Ще ви приведа един пример. Разправяше ми една попска дъщеря. Казва: „Баща ми беше много добър човек, но сприхав, серт. Като направиш погрешка, веднага ще ти удари плесница. Всички вкъщи бяхме наплашени. Като влезе разположен, ангелско лице има, но туй лице се изменя и удари плесница. Един ден гледам, заспал при огнището. Аз намерих две яйца, турих ги в огнището, в пепелта, да ги изям. Тия яйца не съм ги наплюла, но само ги зарових. Изведнъж изпукаха и събудиха баща ми. Веднага изскочих из къщи. Той стана, погледна, погледна, разбра работата, поусмихна се и пак легна. Аз тамън отивам да извадя яйцата, казва: „Марче, какво правиш? Извади ги". За пръв път го видях". Тя тълкува: „Види се разбра, че двете яйца пукнаха, пък няма какво да скача". Ако нас едно яйце ни смущава, какво търпение имаме? Сега идат някои, оплакват се. Аз бих желал никакви оплаквания да няма. Който иска да се

оплаква, да коригира нещата. Мислите ли вие, че ние вършим всеки ден това, което Господ иска. Търпи ни Господ, ти правиш нещо, погледне, не гледа гневно, дълготърпелив е. Направиш прегрешение. Знаете на колко прегрешения Господ отговаря? На 9 999 прегрешения иде 1 плесница. 9999 погрешки на колко време може да ги направиш? Казва: „Оправете това". Сега аз ви говоря това, но туй [е] един начин да се подмладите. Очите ви не да са наведени, не да гледате надолу, седнете, изправете главата. Какво ти коства да си изправиш главата? (Учителя пее: „Там горе в планината аз зная малко, красиво изворче. То от години иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее и сърцето си лее. Тук няма като мене друго изворче. От моите недра извира чистата вода, която полива райските долини, поля и цветя, добива сила, знание добива и на работа се хваща".) Има с какво да се занимавате. Светът е пълен с чудесии, с богатства. Някой път нашите очи са затворени, заминаваме най-хубавите работи. Колко пъти срещате хора, на които ако обърнете внимание, ще ви тръгне всичко напред. По пътя минавате покрай някое цвете, не обръщате внимание. Едно цвете, ако го погледнете, ще ви отвори път. Някой път, когато Слънцето изгрява, ако погледнеш Слънцето, пътят ти е отворен, ако обърнеш внимание един тих лъх полъхва, ще ти се отвори пътя. Някой път ние сме замислени. Тогава пейте песента: „Аз ще служа на Доброто, ще се въздържам от злото". Пейте една песен: „Аз ще направя Доброто господар, а злото слуга да слугува на Доброто" – да направите като съвременните лекари, от отровата на кобрата изкарват лек, да се лекува живеницата и някои други болести. Някой път французите казват, какво искат да кажат французите: „tout fait". Тут на турски значи дръж, фе значи дръж лова. На френски значи съвсем друго. Т-то на френски е много добре написано t. Мисълта е права. На български се превежда с S. Една мисъл на Месечината е, която може да се пълни и да се празни. Друг е законът на S. Това S примирява всичките противоречия.
Същият закон В е връх, Д е долина. Значи примирява противоречията. Ако няма една долина и един връх, противоречията не може да се приближат. Майката събрала млякото и тогава ще даде на детето. Гърдите са долината, която събира млякото. Там дето дава млякото на детето, то е връх, то е високият връх, от който приемаме благата, които са събрани в долината. Майката ако може да стане долина и бащата ако можеше да стане планински връх, сменят се. Ти всякога не можеш да бъдеш майка и всякога не можеш да бъдеш баща. Постоянно се сменят, майката става баща и бащата става майка. В Природата туй, което създава света е неизвестно, в тъмнина е, светлината се явява винаги в противоположния полюс, в отрицателния полюс, само че полюсите се сменят в южната и в северната страна. Положителният полюс минава ту в единия, ту в другия. Той е невидим. Благодарение на този принцип светлината е неизвестна. В нас Божественият потик е неузнаваем. В нас Божественото е, което ни

потиква. Доброто, което направиш, то е светлината. Доброто трябва да го направиш, ако не го направиш, не е Божествен потик. Винаги, ако човек е неизвестен, за да стане известен, трябва да го направи. Каквото Добро ти дойде, направи го, не отлагай нито една минута. Божественото по никой начин не отбягвай, не се изисква много. Тебе не ти коства нищо да кажеш на един болен човек: „Виждам, в тебе начало има, ще оздравееш". – „Защо да му кажа?" – „Кажи му, че ще оздравее, че ще се поправят тия работи." Казваш: „Дали ще се поправят?" Кажи: „От побуждението, което имаш, нищо няма да изгубиш". Времето е облачно, някой отива на работа, кажи: „Ще се оправи времето". Оправи се, не оправи се, кажи му, щом имаш побуждение. Някой път искате да идете на работа, имаш побуждение да четеш, остава малко време, не отлагай. Знаете какво нещастие може да ви се случи. Имахме един брат Дойнов, който замина за другия свят, всеки ден се молил като стане. Казва: „Един ден бързам, отивам в София, казвам: няма да се помоля" – и него ден тръгва без да се помоли. Играли си неговите деца с други и едно дете изважда окото на едното му дете. Него ден, когато не се молил, изваждат окото на детето. Та казвам: не бързайте, помолете се. Ако не се помолите, нещастието ще дойде. Помоли се, не бързай! Дай ход на Божествената мисъл, ако искаш да ти върви. Почитай Господа! Люби Господа! Та казвам на вас: вие сЎ отлагате. Казвате: „Да видим идната седмица какво ще каже Учителя". То е закуска. (Учителя пее: „Добри трябва да станете, добри трябва да станете, силни, постоянни, решителни в борбата в живота. Смели, решителни, това Бог от вас изисква. Смели, смели, решителни".) Или може да пеете: „Аз съм вече решил напред да вървя, нищо в света вече не може да ме въздържи. Аз ще вървя напред, няма вече да отлагам, няма вече да заспивам, всякога ще бъда буден, Добро да правя, Правдата да прилагам и с Любовта да утешавам!" Да има пеене вътре в душата ви. Не да се свивате. Смели в Любовта, не груби, но смели. Като кажете една дума, да я направите. Едно семенце посято да поникне, една костилка посята да поникне. Една трошица, ако знаеш да дадеш на една птичка, тя е доволна. Та ви говоря сега, вие имате всички най-добри условия. Сега ако не приложите, трябва да чакате хиляда години още. Сега ако не приложите нещо, хиляда години ви трябват. След хиляда години ще имате същите условия. Сега казвате: „Остаряхме". Защо сте остарели, нали сте ученици. Както се е проповядвало досега, оставете настрана. Вехти дрехи не давайте, но нови дрехи. Не сухи плодове, пресни плодове, всичко чисто да бъде. Не трябва да се смущавате. Ето какво значи разумен брат. Някой взел пари от някого. Бил много чувствителен като японците, които като не могат да си издържат думата, правят харакири, отварят стомаха си и умират. Взел пари назаем, не може да ги върне. Неговият приятел усеща, че не може да върне парите. Онзи казва: „Не ми се живее". Приятелят му казва следното: „Аз взех един билет от лотарията, да видим, колко си късметлия. Падна

един милион. Да ги разделим наполовина“. Той за хиляда лева казваше, че не му се живее. Приятелят му казва: „Един милион се падна, ще ги разделим наполовина“. Като вземе половината милион, може да върне хилядата лева. Веднага се изправя неговото честолюбие. Трябва да бъдем предвидливи. Никога ние хората не трябва да се унижаваме. Всеки човек, когато неговия приятел не може да изпълни нещо, той трябва да го изпълни. Там е силата. Ако не го направи, може да се случи голямо нещастие. Сега вие за втория път, вие напишете нещо, което сте направили. Да направите нещо, което не сте направили. Може да пишете тъй: помогнах на един камък, помогнах на едно житено зърно, помогнах на една череша, помогнах на водата. Една година седяла в шишето затворена, взел си тази вода, излял си я, напълнил си шишето с друга, онази си пуснал да иде при баща си, толкоз години стояла затворена. Не затваряйте водата, не затваряйте светлината. Светлината не може да седи при вас повече от една тристахилядна от секундата. Толкоз остава. Какво трябва да бъде съзнанието ви, за да схване? Вие, като мине секунда, съзнавате, но тя е заминала. Трябва да бъдете тъй сръчни. Дванадесет души българи яли с една лъжица от една паница таратор, лятно време било, и като минал заекът, нямало кой да извика „хуу“. Та казвам: така върви лъжицата бързо, да не ви остане време да извикате „ху“ на заека. Някои от вас кажете: „Нямаме време да се занимаваме с погрешките на другите“. Всяко време е толкоз важно, безпредметно е да се занимаваш с погрешките на хората. Умира един човек, наближава да замине за другия свят, какво ще прави с богатството. Той отива в другия свят, тук ще го остави, то не е негово. Бил той млад. Младостта – това са възможности. Що е младостта? Младостта е за учение. Възрастният живот, то е възможности. Възможности за Истината, възможности за Мъдростта, за Любовта, възможности за търпението. Има много неща, които са възможности в дадения случай. Защото в тъмното ще те посети един ангел, колко жертваш за него? Да можеш една секунда да пожертваш, да се спреш, казваш: „Може ли да ми направите една услуга, да направя на този човек“. Казваш: „Не съм разположен сега“. Той в хиляда години веднъж иде. Казва: „Готов съм на всяка услуга“. Да бъдем готови да услужим на добрите хора в света, които може би в хиляда години веднъж ще дойдат. Ако сега не услужиш, кога ще услужиш. Колко пъти Христос дойде? Той само веднъж дойде. В живота си вие искате много неща. Може много пъти да ви посещават ангелите, но само веднъж ще се решат да поискат нещо от вас много малко. Казва: „Може ли да направиш това?“ Ти ще му кажеш: „Чакай, много съм занят, жена имам, деца имам, търговски работи имам“. Оставете всички търговски работи. Тъй както Христос каза на своите ученици: „Напусни рибарницата, напусни ралото, всичко напусни и тръгни след Мене“. Ще кажете: „Как ще напусна?“ Ако ти не напуснеш доброволно, смъртта ще дойде, ще те вземе, ще те извади, както рибата вадят от водата, турят в

тигана и я опържат, ще се съберат, да я изядат. И с тебе ще стане същото. Сега искам за цяла седмица да правите по едно Добро, по една справедлива постъпка и по една любовна дума да кажете, по едно любовно ядене да похапнете, по едно любовно нещо да вкусите, по едно любовно ухание, по едно любовно слушане, по едно любовно гледане. Тъй да погледнете, че като погледнете, да ви е приятно. Знаеш колко хубаво е да видиш Бога в очите на човека. Да видиш Господа в ушите на човека, как слуша. Да видиш Господа в устата. Онзи цар, на когото каже за онзи, осъдения на смърт: „Пуснете го" – освободен е. Какво значи думата свобода? Вие дайте решение в живота си свободно. Ние искаме нещата да се пожертват. Казвам: да подпишем сега – свободен е да извърши Любовта. Свободен е да извърши Правдата. Свободен е да извърши Доброто. Свободен е да извърши знанието. Казвам: бъдете свободни във всичките добродетели. Аз виждам вие много пъти сте дошли, имате желание за много Добро. Вие натрупвате желанията като конци. Искате да направите голямо Добро. Най-малкият косъм употребете. Помнете, че най-тънкият косъм в света, с който хората са свързани, е Любовта. Няма по-тънък конец, но и най-силният конец е. Никакво дебело въже в света не е в сравнение, не може да се сравни с онзи тънкия косъм, с който Бог е свързал човешките души. Всичко може да се скъса, но той никога. Въже, ако е и дебело, се къса и желязно да е, ще се скъса.
Бъдете отзивчиви на Божественото, на най-малкото Божествено побуждение, което Бог е вложил в ума ви, на най-малкото побуждение, което Бог е вложил в сърцето, в душата ви, бъдете отзивчиви. Времето не е дълго. Казвате, че времето е дълго. Дълго е времето, когато бият човека. Казвате: „Кога ще престане този бой?" Като те милват, времето е късо. Нали знаете онзи пример, за един, който искал да види онзи свят. Завел го един светия, отворил един прозорец да надникне, казва: „Само малко, две-три минути, само да зърна". Оставил го светията и той – 250 години. Като му казал да престане, казва: „Чакай едва съм започнал". Казва му: „Какво едва си започнал, минаха 250 години вече". Дългите работи са работи на мъчението и страданията. Късите работи са на Любовта, свободата. Няма по-късо време от Любовта. Хиляда години като минат, като един ден са. Колко бързо минава времето. Бих желал сега всички да вървите по късото време, не по дългото време.
Благодарим на Бога за онази голямата свобода, която ни е дал. Знаете каква голяма свобода имаме. Туй, което ние виждаме, какво благо ни е дал, с нищо не можем да се изплатим. Знаеш каква голяма свобода е да слушаш всичките хубави работи, да чувстваш уханието на всички цветя. Те сЎ за Бога, сЎ за Любовта говорят. Като вкусиш с устата всичките хубави яденета, които Бог е дал – какво по-хубаво нещо да може човек да направи едно Добро. Какво по-хубаво човек, като иде при извора, да изчисти

извора. Да благодарим на Бога за безкрайните блага, които ни е дал. Дал ни е свобода на наше разположение. Да благодарим и да не отлагаме.

Отче наш

10-та лекция от Учителя,
държана на 25.XI.1942 г. сряда 5 ч. с.,
Изгрев.

Книги:

* *Да благодарим*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_27 Умът и сърцето
лекция пред специалния клас

УМЪТ И СЪРЦЕТО

"Отче наш"

Направихме следното упражнение: лявата ръка пред дясната, движи се по нея, пред гърдите и настрани. Дясната ръка пред лявата, с допрени пръсти, движи се по лявата, пред гърдите и настрани. Едновременно вдишване и издишване. Какво представя това? Представя човек в движение.

СД са неговите крака, движи ги, ръцете само махат. Краката носят човека, ръката само маха като часовник. Махалото определя времето. Краката определят колко място е изходено, ръцете определят за колко време. Сега като вървите, с ръцете определяте, колко време ви взема, а с краката, колко място е изходено. Защото на всяко място краката стъпват. Как може да бъде другояче? Може да питате, защо е така? Как можеше да бъде другояче, дайте един проект по-оригинален. Сега какви са вашите гениални мисли, които ви занимават? Кои са най-сериозните мисли, с които се занимавате? Каква е най-сериозната ви идея? Според мене, няма нищо по-сериозно от това, да гледаш право, да разбираш. Няма по-сериозна работа от тази, да слушаш и като слушаш, да знаеш какво си чул и какво си разбрал. Според мене, няма по-сериозна работа от тази, да помиришеш нещо, да познаеш. Няма по-сериозна работа, да кажеш една свястна дума. Най-сериозната работа е, според мене, да кажеш една свястна дума тъй, че да те обичат хората и после да вземеш една крачка. Някакво решение искаш да направиш, нещо велико да вземеш, първата крачка е най-сериозната работа. Малката птичка ходи по земята, дойде до края на една пропаст, ако реши птичката да мине през пропастта, какво трябва да направи? Нали може да ходи, сериозна е, но изведнъж ръцете ще действат. До пропастта краката играят роля. Като дойде до края на пропастта, казва: Спирай и хвъркай. Пропастите вие можете да ги преминете с ръцете си, не с краката си. Или другояче казано: една пропаст

вие може да я минете с ума си, а не със сърцето си. Сърцето представят краката и по земята всичките работи може да ги решите със сърцето си. Трудните работи се решават или с ума, или с ръцете.
Защо на чертежа едната страна е по-къса, другата е по-дълга? Защо са криви? Вие ще кажете: Защото не е нарисувано тъй, както трябва. То е в движение. Едната страна е по-дълга, защото е по-близо, другата е по-къса, по-далече седи. Щом е в движение, няма да се виждат еднакво. Казвам: Не всякога правилните работи са прави. Геометрически ще направиш правилен триъгълник, значи е неподвижен, щом е разметешен, в движение е. Когато работите са в движение, другояче се гледат. Гледаш някой човек работи, оцапал се, защото работи, в движение е. Не е някой светъл ден; назначен е на работа. Та, човек когато мисли, когато сърцето е заето, когато умът е зает, винаги е по-нацапан. Когато има лекета, работил е. Онзи, който няма лекета, той е човек, който не е работил. Такива хора излизат от къщи – измити ръце, ръкавици, ще минат по пътя и пак ще се върнат вкъщи. Сега, вашият идеал е един добър живот без кал. Най-голямото нещастие е, че първо, човек като дойде на земята, трябва да се окаля. Знаете ли кое е най-благородното окалване? То е яденето. Яденето е първото окалване, с което ще се окаляш, ще се оцапаш, опрано е вътре. То е първата кал, с която ще се оцапаш. Природата казва: Ще се оцапаш, ще работиш, но ще се учиш, как да се миеш. Вода ще пиеш, ще се чистиш. Та казвам: Сега трябва да разбирате. Това е новата педагогика – да разбирате този морал, туй разбиране на живота. Тия идеали, тия поети, тия философи, тия религиозни хора, всичко, което са писали досега, е каша, предисловие на живота. Сега трябва да дойдат ония писатели, ония учители, които да покажат правия начин, как трябва да се живее. Да бъдеш доволен от първата кал. Колко е тази кал? Колко грама от тази кал ще влезе във вас да остане, другата трябва да се изхвърли. Ще ходите там, дето не ви е приятно, но ще бъдете заставени да ходите да изхвърлите калта. Казва: Сериозна работа. Сериозна работа е да изхвърлиш калта. Ако тази кал не изхвърлиш навреме както трябва, най-големите болести идат от калта. Та сега хората се готвят за небето. Небето е място без кал. Трябва на земята да се научиш, да се не храниш с кал. В небето никаква кал няма. Храната, която има най-малката кал, и тя не може да те въведе в небето. Не трябва да имаш кал. После и светлината като влезе, и тя оставя кал. Черното в очите и то е кал. Ушите оставят кал, очите оставят кал, носът ви оставя кал, устата оставя кал, ръцете ви пипат калта навсякъде. Трябва да се учим да се справяме с калта. Понеже тази кал съдържа доста злато, поне половината от тази кал трябва да превърнете, да позабогатееете малко. За пример, недоволството в човека – това е кал. Обезсърчението – това е кал. Обезверяването това – е кал. Злобата – това е кал. Всички отрицателни неща в живота, това са кал. Те се произвеждат от калта. Ще употребите водата за измиване на калта. Така и животът трябва да се употреби за

измиването на душевната кал. Само струите на живота са в състояние да се измие тази вътрешна кал. Този живот слиза с вярата, с надеждата, с любовта, с мъдростта, със знанието. Колко думи може да направите от тия букви. Първата дума, която може да образувате, е любовта, но коя друга можете да извадите от любовта?

л

б ю

о в

Противоположното на любовта какво е? Анаграмата на любовта какво е? "Вобюл". Какво значи "вобюл"? "Вобюл" значи "любов". "Вобюл" значи: о, бил хубав, но те набил. Хубаво като го набият, това е любов, хубаво набит човек. Бащата един син, когото обича, очаква нещо да направи, веднага две плесници; ако бащата не се грижи, да го остави медленно да прави, каквото иска. Щом го обича, ще го нашари, казва: Тази ръка е любов. Като го удари с любовната ръка, той напред върви, бащата отзад е тил. Хората на любовта са войници. Всеки, който е войник на любовта, той напред върви, назад не остава. Сега вие се смеете на нещата. Защо се смеете? Защото не ги разбирате. Всяко нещо, което човек не разбира, той се смее на него. Вземете един професор, който преподава на студентите научни работи, може да видите този професор с една количка, кара едно детенце. Чудят се студентите, как професорът взел количката, как кара детенцето. На тях се вижда чудно. Те си съставили високо мнение за професора. С такава количка се занимава, смешно им се вижда. Първия път им се вижда смешно. Професорът, ако е много чувствителен, усеща се стеснен, после свиква. Понеже син му е полковник, пък той е редови. Професорът е редови, полковникът от количката заповядва. Значи щом сте редови, не може да се противите на закона. Казвате: Какво ще правя? Щом сте редови, веднага ще го направите, заповядва полковникът. Раз, два, кръгом, наляво, надясно, напред, назад, каквото каже полковникът, става. Допуснете, че един светия не иска да си накаля ръцете в калта, казва: Аз кал не бутам. Този светия мине в градината, откъсне една ябълка, изяде я. Питам сега: кое е по-благородното: да си нацапаш ръцете с калта или да откъснеш плода от дървото? Сега един човек казва: Не искам да се подчинявам, ничия заповед не слушам. Кое е по-добре – да кажеш една лъжа или да се подчиниш? Защото полковникът някой път казва: Къде си ходил? Тогава войникът веднага ще излъже. Значи този войник, който лъже, не е смел. Да каже: Господин полковник, ходих в дома, отбих се в една бакалница, купих си половин кило захар, поправих си обущата и се върнах в казармата. Много добре.

Казвам: в света право е това, което не обижда никого, не понижава никого. Една работа е благородна, която не понижава човека. Каквато и работа да е, ако дигнеш една книжка и се усещаш понижен, не е благородна. Представете си, че от диганeто на едно парче книга може да се преобразиш. Дигнеш парчето и прочетеш: "БОГ Е ЛЮБОВ". Тази книга се тъпче. Прочетеш, туриш книгата в джоба. На тази книга има толкоз съдържателно написано, че ти като прочетеш "БОГ Е ЛЮБОВ", от него ден твоят живот се промени. Не струва ли такава малка книжка човек да тури в джоба си? Струва. Някой ден ти си намерил някой скъпоценен камък, той принадлежи на някого, турил си го в джоба. Страх те е, да не го потърсят, криеш го, не си спокоен. В деня, в който намираш тази книжка, придобиваш смелост, благородство и ставаш спокоен. Скъпоценният камък пипаш в джоба и мислиш, къде да го скриеш. Казвам: Защо този скъпоценен камък не може да ти предаде онова, което парцаливата книжка ти е предала? Тази книжка е слязла по-долу от твоя уровен. Този скъпоценен камък, той е високо, той като седи в джоба ти, той те безпокои, казва: Не обичам да седя в джоб като тоя. Камъкът усеща миризмата, лошото ухание, което имаш, вследствие на това те безпокои камъкът, казва: Върни ме на господаря ми, не ме дръж в твоя джоб. Ти като слушаш гласа му, искаш като някоя овца, която е открадната, че запушат устата й, да не блее. Като блее, онзи овчар ще познае гласа й, ще я намери. Който я краде, запуши устата й да не блее, да не я чуват.

Та в живота вие трябва да имате едно разбиране.

Хората нямат никакво определено разбиране. Казва: Ще ида в оня свят. Мисли да влезе в онзи свят, но какъв е този свят, никой не знае. Онзи свят, считан като този, някъде е. Аз ще ви попитам: Червеят може ли да знае, как живее пеперудата? Може ли да има ясна представа като как се храни, с какво ще се храни. Той не може да има представа. Той може да има ясна представа като как се храни, с какво се храни. Той не може да има представа. Той може да има представа само когато влезе в състоянието на пеперудата. За пример, можете ли да имате представа, какво нещо е сладчината, ако не сте я опитали. Каквото и да ви разправят, идеята няма да бъде ясна. Ако никога не сте вкусвали захар, сладкото никога не може да разберете. Не може да се предаде една идея за нещо, което само чрез сетивата сте възприели. Казвате: Блага дума. В какво седи благата дума? Блага дума е храната. В духовно отношение като премине думата в ухото ти, в устата ти, в духовното ти тяло, като вкусиш, намираш, че е сладко. Някой път вкусиш, че е горчиво, изхвърлиш го навън. Има един вътрешен път, по който се опитват думите ти, дали са сладки или не. Има вътрешен път, по който мислите – ще ги опитаме, сладки ли са или горчиви, или кисели. Има един вътрешен път, по който опитваме чувствата сладки ли са

или не. Има един вътрешен опит. Ние имаме не само едно тяло. В нас функционират четири тела: едно физическо, едно духовно, едно умствено и едно причинно тяло. Всяко едно понятие трябва да мине през тези четири фази, за да бъде разбрано във всичката своя пълнота. Онзи, на който само физическото тяло е събудено, има физически представи. Има представа за захарта, за ябълките, за крушите.

Сега ще ви приведа един анекдот за един българин – едно градче, прочуто в планината; може ли да ми кажете името – Котел. Един котленски чорбаджия, който бил овчар, имал няколко хиляди овце, имал вълна. Донесли му едно кило зехтин, сипал в паницата, че ял; слугата му поотопил по шишето, дето покапало малко зехтин. Другият слуга, било ясен ден, шишето хвърляло сянка на масата, той взел хляба, че на сянката потопил от шишето, че и той да си потопи хапката. Чорбаджията казал на този, който от сянката си потопил: Брей, и тебе те бива, докато не ядеш от маслото. По някой път, когато забавляваме хората с някои илюзии, то са като този котленски чорбаджия, че от сянката на шишето, в което е зехтинът, топи слугата му. Сянката е хубава само за ориентиране. Сянката показва само реалността. Сега кои били съображенията на този котленски чорбаджия, според вас, че само на себе си позволил да тури масълце, на другия слуга позволил от капката, която потекла по стъклото, да си топи, а на другия, който от сянката на шишето иска да си затопи, казал: Брей, не те бива без масло? Даже от сянката на маслото счита за привилегия. Казва: При мене може от сянката на шишето да си топиш, ако си при други чорбаджия и това не щеше да имаш. Препоръчва ли се този котленски чорбаджия? По някой път нали и вие така постъпвате, като този чорбаджия, на себе си давате масло, на онзи, който малко обичате, давате капчицата, която потекла по шишето, а на онези, които не обичате, казвате: Благодарете, че сте ме видели. Ние в света постъпваме почти така, нямаме еднаква обхода, на всеки човек да му дадеш подобаващото. Туй цвете се нуждае от вода, да му услужиш или пък на някоя муха може да услужиш, да й туриш една капчица медец. Няма какво да ти благодари, но в съзнанието да задоволиш и тях. Мене ми разправяше един, че една муха му помогнала, казва: Благодаря на една хаплива муха. Веднъж се бях наканил да накастря моя приятел хубаво. Таман се готвех да му кажа първата дума, жилна ме една муха, обърна ми вниманието, лошо ме ухапа на лявата ръка. Като я гледах, мина ми всичко. Мухата ми казва: Не обиждай приятеля си, мъчно може да го поправиш. Като ме ухапа, измени се състоянието ми. Питам: Тази муха глупава ли е? Може да е една случайност.

Но тази муха е дошла точно навреме, да те спаси от едно голямо страдание. Може би месец, два, три, може и цяла година да страдаш от

това. Казвам: всяко едно нещо в живота ни, което ни пречи да възприемем една лоша мисъл, едно лошо желание, то е едно благо в живота ни. Често, според вашата педагогика, казвате: Аз да го накастря, че той да знае хубаво. Я ми кажете, всички като сте кастрили, какво е излязло от вашето кастрене? Нямам нищо против кастренето, някой път е необходимо. Ще ви приведа един анекдот. Имало някой Стоян – ако има тук някой Стоян, да извини – свещеникът имал един декар лозе, че казал на Стояна: Стояне, намери да ореже лозето, но майстор. Казва: Аз зная да режа лозе. Казва: Много хубаво. Отишъл, орязал лозето, както знаел. Върнал се вкъщи, пита го свещеника: Стояне, плаче ли лозето? – Дядо попе, да го видиш, и ти ще плачеш. За три-четири години не могло да даде плод, така го орязал. По някой път ние себе си и другите режем така, но плод няма. Казвам: Не режете лозето, ако не сте майстор. Не бързайте да го режете. Сега вие по някой път се критикувате, кой е, който ви критикува? Как е възможно човек да критикува себе си? Някой път казвате: Аз не зная кое е добро и хубаво. Ако говорите истината, че не знаете, кое е добро и хубаво, тогава как ви стига умът да критикувате? Да критикувате нещо, значи да имаш две понятия – да познаваш доброто и злото. Ако ти познаваш тях, тогава може да имаш някакво понятие за красиво и добро или за добро и зло. Ако нямаш понятие за тия две неща, как е възможно да си даваш мнението, че туй е лошо или добро? Да ви представя два примера. Представете си, че вие имате един цирей набъбнал, дойда с една игла, мушна го, изстискам го, причиня ви болка. Ти ходиш да разправяш, казваш: Колко ме измъчи, мушна ме, кръв изтече и гной, като ме мушна с иглата. Представете си, че аз съм един човек, който мушкам, излиза кръв и гной, казвате: Пазете се от него. Представете си, другият човек ви извика и ви даде половин кило винце. Вие се напиете и през целия ден не можете да идете на работа. Онзи говори ви любезно: Ха, Иване, наздраве! Ха, Иване! Но напие се Иван и целия ден не може да иде на работа, пиян е. Кое е по-хубаво: да мушна с иглата или с чашата да се здрависваш с Ивана, половин кило винце? По-добре е с иглата, отколкото с чашата. Има едно зло, което отвън е неприятно, отвътре е приятно. Болка се причинява, но тази болка има добри резултати – здравословно състояние е. При втория случай доброто е отвън. Хубаво е виното, но злото е във виното. И от туй вино човек изгубва своето равновесие. Като се събудиш, главата се забърква, казваш: Не трябваше да пия. Разкайваш се за положението, понеже си пил повече, отколкото трябва. Първото нещо в света – трябва да се научите да четете надписите на нещата, които са написани. Добрите и лошите работи са строго разпределени, надписани са. Една ябълка надписана е какво съдържа. На една слива написано е какво съдържа. На всички полезни неща и на всички вредни неща е написано какво съдържат. Всичко е написано. Дойде човек, трябва да знаеш какво съдържа. Езикът не ни е понятен. Някои са ненадписани, правим опити и в следствие на това

страдаме повече, отколкото трябва.

Хората, дето някой път се прегърбват, то се дължи на дисхармоничните мисли и чувства и волеви действия на човешката душа. Човек остарява от дисонанси, остарява и се прегърбва от дисонанси. Ако човек би възприел само хубавите мисли, само хубавите чувства и постъпки, той би бил млад и на 120 години. Причината е, че те постепенно влизат в душата му, не че ги иска, но идат неканени гости, смущават го. Някой път човек се смущава за нищо и никакво. Ще ви приведа един пример. Един голям пияница – от 15 години, напил се една вечер и от кръчмата се върнал дома си. На връщане минал през една пропаст по едно дърво, отгоре по дървото минал. Сутринта си казва: Откъде минах снощи? Заинтересувал се да види откъде е минал. Казва: Тази пропаст как съм я минал? Отишъл да види. Като отишъл да види къде минал, как минал, не знае, но веднага му побеляла главата. Като видял, уплашил се и му побеляла главата. Можел да стане на прах. Някои хора, след като минат пропастта, после им побеляват главите. Някои може да кажете: Как е възможно този, пияният, да мине? Че има сомнамбули, които вечерно време се качват по къщите и ако речеш да го събудиш, той ще се сгромоляса. Такъв един пример има във Виена: един сомнамбул се качил на катедралата на кубето. Събудил се горе, не може да слезе. Трябвало да викат пожарната команда, да се качат със стълби да го снемат. Събудил се горе и почнал да вика. Пита, как се е качил горе. Трябвало да дойде пожарната команда да го снеме долу.

Има много работи за учене в живота. Най-първо научете да благодарите за всичко, което се случва. Да благодарите и да извадите поука. Считате, че нещо е лошо, благодарете и за него. За онова, което е станало, да благодарите. Защо на този пияница главата му побеляла? Като видял къде е минал, уплашил се. Аз се радвам, че е побеляла главата му. Поумнял е този пияница, оттам насетне нито една чаша вино не е пил. Ако не беше му побеляла главата, щеше да бъде мъртъв. По-добре е да му побелее главата и да бъде жив, отколкото да е с черна глава и да бъде мъртъв. Ако е да избираш от двете злини, за предпочитане е да избереш белите коси и да си жив, отколкото черните. Някой път вие сте недоволни от страданията. По-добре със страдание жив, отколкото без страдание мъртъв. Сега този обед ще направим попска яхния, от всичко има в нея.

Вие в живота си, ако бихте избирали едно число, кое бихте избрали? Ако от едно до десет имате, кое число бихте избрали, я да видим сега. Според вас, кое число ви допада? От едно до десет, кое число обичате? Вие да имате разположение към някое число? Аз считам, хората обичат едното заради устата, двете заради очите и ушите си, заради носа си, 5-те обичат заради ръцете си и заради краката си, трите обичат заради главата,

гърдите и краката – на три части е разделен човек. Вие обичате седемте, понеже всякога седемте ще те спре някъде. Спреш се някъде, то е числото 7. Казва: Шест деня ще работиш, седмия е на Господа Бога твоего. През митницата като минаваш, което е за митничаря, ще го оставиш, ако искаш да ти е мирна главата, само което е за тебе ще вземеш. Затуй хората числото 7 не го обичат. Те го наричат гладно. Казвам: Съботяните само на северния полюс може да изпълнят правилото си за съботата или само на южния, защото само там има един ден в годината, веднъж изгрява и веднъж залязва слънцето. Така на всеки шест дни имаме събота, дето има един ден, никакво оране няма, всичко наготово трябва да бъде. Нали някой път вие искате да имате само един ден. Онези от вас, които искате да бъдете щастливи, вие сте съботяни. Човек, който иска да бъде щастлив, той е съботянин, шест дни ще работиш, на седмия ще почиваш. Било е време, когато на Земята имало две слънца – когато едното залезе, другото изгрява. Непреривен ден е било тогава. Не зная как са съгрешили хората, тогава Земята потъмняла. Втория път Господ като я направил, направил само едно слънце. Пак две слънца й направил, само че по-напред двете слънца светили силно. Втория път Господ като я направил, направил две светила, едното за денем, другото за нощем, тъй както казва Писанието. Казвам: Гледайте да не изгасвате вашето светило, което Господ ви направил. Сега кое е голямото слънце? Голямото слънце в нас е човешкото сърце, малкото слънце е човешкият ум, или съвременните хора дават по-голяма надежда на ума, отколкото на сърцето. На месечината вечерно време зрее събраното през деня, ноще се обработва. Денем всичките блага, които слънцето дава, се събират. Денем човешкото сърце събира божествената енергия, човешкият ум я обработва. Знайте, че умът представя светлината на човешкия живот, когато нещата трябва да се обработват. Умът работи. Сърцето работи дене, умът работи ноще. Затуй онова, което сърцето е научило, то е научено. Което учи ума, трябва да го проверим със сърцето. Със сърцето което научиш, помниш, с ума което научиш, забравяш; със сърцето което научиш, никога не се забравя. Онаследените неща са на човешкото сърце.

Затова работете повече над човешкото сърце, отколкото върху ума си. Трябва да се даде малко почивка на ума. Сегашните хора много работят с ума. Колкото изобретения, параходи, военни параходи, аероплани, бомби хвърлят да стрелят, да убиват – кой ги измисли? Разни отрови, разни газове, смес на разни храни, всичко туй все умът е станал причина да се поквари. Сърцето трябва да действа на човека да поправи работите, да ги филтрира. Затуй е хубаво, дето Писанието казва: Казва Господ: Сине мой, дай си сърцето! Бог е направил сърцето на човека да поправи света. Или както се туря: Родени от Бога. Само когато сърцето се новороди от човешката душа, тогава светът ще се оправи. При сегашното разбиране,

при тия разбирания, поправяне на света не може да има. Поправката ще бъде насилие. Който е силен, той е на правата страна, който не е силен, не е прав. Всичките хора имат място да живеят, да се развибат, да вършат волята Божия, да бъдат щастливи.

Изпейте една песен сега. Изпяхме "Красив е животът".

/Учителят нагласи цигулката и изсвири "Тъги, скърби" и ние пяхме. После изсвири надълго едно парче./ Това е само пасаж от "Разкаянието на блудния син". Като се разкаял, искал да се върне при баща си. То е само пасаж.

"Отче наш".

8. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 27.XI.1942 г., Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

Книги:

** Умът и сърцето*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_11_29 Като младия син
утринно слово

КАТО МЛАДИЯ СИН

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“
Размишление.
„Духът Божи“
Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Лука.
„Аз мога да любя“

За идния път всеки да си донесе своето Евангелие. Всеки да чете, да се научи да чете. Някой да чете за вас, то не е хубаво.

Да работи човек с пари е лошо, но и без пари да работи, пак е лошо. Без пари олеква, с пари натежнява. Без пари да работиш, когато си във водата, струва, защото, без пари като работиш, няма да се удавиш, доста ще олекнеш. С пари ако работиш във водата, ще се удавиш, но на сушата можеш да живееш. На сухо без пари не струва, във водата струва. С пари – на земята. Когато казвате, че без пари не може, съгласен съм с вас, че без пари на сухо не може. Ако казвате, че във водата без пари не може, не съм съгласен. Да се разбираме, да имаме един език със строго определени линии. Животът е едно изкуство. Много хора искат да станат учени. Животът не е учен, той съдържа учението. Той е изкуство. Някои искат да се научат какво нещо е любовта. Любовта е учение. Какво ще научиш от любовта? Нищо няма да научиш. Туй, което опиташ, ще го научиш. Туй, което не опитваш, може двайсет пъти любовта да минава покрай тебе, да ти предава уроци, не могат да се научат. Хората мислят, с много учение хората ще бъдат добри. Многото учение не прави хората добри. Невежеството не прави хората добри, но и учението не прави хората добри. Богатството не прави човека добър, но и сиромашията не прави човека добър. Някои казват: „Сиромасите.“ Пари няма, но стока има. Може да продаде стоката. Пари има, стока няма, може да даде парите си, да вземе стоката. Цялата книга – Библията, тук са схващания, понятия на хората. Често ние, хората на двайсети век, имаме много буквални разбирания. Ние мислим, че едно време хората са били невежи, не са били културни. Аз считам, едно дете е толкова културно, колкото баща му, само че то не е проявено. Нима онази ябълка, която е узряла, не съдържа една

семка, която може да произведе точно такава ябълка, както и тази? Чудни сме ние на земята. Един човек, като се роди, той ще стане такъв според туй, което съдържа в себе си. Вследствие на това иде другото заключение, ние казваме: аз се научих вече. Ако аз запаля една свещ, и един човек чете, аз ли го научих? Аз му дадох условие, той възможността я имаше в себе си, само условия нямаше. Някой път слушам да казват: „Дотегна ми да ходя на църква." Веднъж слушах един свещеник, казва: „Дотегна ми този тамян, мятане с кандилница." То не е църква, да се кади с кандилницата, да се маха, то е упражнение. Попът, като няма работа, упражнява ръката си. Тогава дясната му ръка става по-силна, понеже, като кади, ръката му става по-здрава, взема по-здраво. Лявата по-малко взема, не кади с лявата. Сега допуснете, ако вие бяхте станали поп, какъв поп бихте искали да станете? Някой път осъждаме поповете, но и ние, ако станем попове, какви трябва да бъдем? Поп значи баща. На български разбират поп с калимавка. То значи баща да станеш, да знаеш как да отхраниш деца, да ги отгледаш. Ако не знаеш да отглеждаш деца, никакъв поп не си. Сега какви бащи трябваше да бъдем? Какви попове трябваше да бъдем? Най-първо, как трябва да позовава свой син, как трябва да му каже? И дъщеря, ако има, коя дума трябва да употреби най-първо? Един ми се оплакваше, казва: „Баща ми винаги ми казваше шопар: моето шопарче. Другарите ми казват: „Баща му му казва шопар." Казва: „Не зная откъде беше пръкнало в ума му. Значи не му иде на ум, че той себе си компрометира: ако аз съм шопарче, той е шопар." Сега ще кажете: „Бива ли тъй да каже?" Да кажем, има един брат, вие казвате: „Той е грешник." Той е шопар вече. Защо го наричате грешник? Защото направил една погрешка, туряш шопар. Казвате: „Той е лаком." Що ще кажеш, че е лаком? Кажи: „Обича човекът да яде сладко, добре яде, здраво яде, хубаво яде." Що да не кажеш така, а казваш, че е лаком. Туряш такава дума. Остави я за най-после. Кажи: „Хубаво яде." Защо ще кажеш, че той краде? Кажи: „Обича парите, туря ги в кесията, носи ги, пази ги, милва ги, пази ги като овчар, да не се изгуби нито една." Че какво лошо има да не се изгуби нито една овца?

Казвам, от всички тия положения, които имаме, трябва да се освободим. Те са стари технически положения, които не струват. Едно време казваха, че електричеството без жици не минава. Дойде в наше време, и без жици върви. Предаватели като има, и без жици се предава по въздуха. Сега мислим, че като кажем на един човек грешник, че той ще се поправи. Ще го спънем. Думата грешник в годината употреби я веднъж, колкото за червен пипер някъде. Аз бих говорил по-ясно. Някой казва, че е грешник. Слаб е, малко кръв има, зимно време потреперва, зиморничав е, близо седи до собата, грее се. Понеже близо се грее до парите, изкушение става. Един циганин откраднал един кон. Оправдавал се. Ние, съвременните хора, се оправдаваме като този циганин, както той се оправдавал. Съдията

казва: „Ти защо открадна този кон, той е чужд?“ „Господин съдия, аз не го откраднах, но аз се качих на една круша, да бера. Той дошъл долу под крушата. Падам аз от крушата и, хоп, на гърба на коня. Хуква да тича и занася ме у дома. Вързах го в дама, докато му намеря сайбията.“ Съдията бил духовит, казва: „Ти, като идеш вкъщи, пусни го и гледай втория път да не падаш на гърба му.“

Ако в съвременния живот разглеждаме нашия речник, с който говорим, има думи, които нямат смисъл. Например казвате: „Той е циганин.“ Защо е циганин? Какво съдържа циганинът? Циганите били ученици, но не си издържали матурата. Напуснали окултната школа, без да си издържат матурата, и тръгнали по света да проповядват това учение. Всеки циганин врачува. Циганите са доста късметлии. Циганин като ти влезе в къщата, е хубаво нещо. Като ти кажат, че си циганин, значи да свършиш школата. Ако не си циганин, каква школа следваш? Пропаднали ученици са циганите. Циганите ходят и казват: „Ако не свършите училището, като нас ще се скитате.“ Тези скитащи духове са цигани. Като били на земята, не се научили. Казвам, цигани са в оня свят. Какво правят циганите? Скитат се около земята, обикалят я. По някой път някои казват, че нещата са невидими. Има много работи, които не виждаме. За мравите сме невидими, за мухите сме невидими. Мухата цял ден не може да го види. Пръстът е видим заради нея. Има предмети, които пречупват светлината. Има предмети, които не пречупват светлината. Светлината в разни степени е физическата светлина в пречупване. Има една астрална светлина, която не се пречупва на физическото поле. Дето пада тази светлина, предметите са невидими. Сега идат до астралната светлина. Щом я прекарат, човек става невидим. Та трябва да се научим в изкуството. Известни предмети не трябва да ги осветяваме. Защо бащата ще каже моето шопарче? Или, ако ще каже моето циганче, той вече създава един образ. Той е невежа човек. Що ще създадеш този образ, ти не си по-учен от него?

Според мене всеки един човек, който не знае да живее, той е невежа. Ти, като не знаеш да ядеш, след като ядеш, и те боли коремът, невежа си. След като ходиш на разходка, и те хване ревматизъм, невежа си. След като пиеш вода, и се простудиш, невежа си. Чудно е, че в нашия век мъчно е да намериш хора, които знаят да пият вода. Българите са толкоз невежи в пиенето на вода. Живеят много здраво, но много болести произтичат от това, че не знаят да пият вода. Вечерно време става от леглото, има един кърчаг с вода наблизо, вземе половин кило вода и я изпива. Като стане, казва: „Урочасах нещо.“ Че как няма да урочасаш? Лятно време вземат най-студената вода: след като се изпоти, ще вдигне стомната, ще се напие, ще иде под сянката на дървото. Казва: „Не зная какво ми стана. Тази

сутрин ме срещна поп.“ Не знае да пие вода, попът е виновен. Или някоя зла жена срещнал. Никога не бързай да пиеш вода. Като идеш, най-първо, пет–десет минути седни при извора, ако е лятно време, погледай го. Вземи с ръката си малко вода и пий. С тази чашка вземи, ако искаш да бъдеш здрав. Ако искаш да бъдеш добър човек, да подействаш на ума си, на сърцето си, с дясната ръка пий за сърцето си, с лявата ръка пий за ума си. Веднъж с дясната, веднъж с лявата пий, веднъж с лявата, веднъж с дясната – пий за здравето на ума си, пий за здравето на сърцето си. Нали българите пият за здраве? Като идеш при един извор, пий за здравето на ума си. Ако българите биха турили туй правило да пият за ума си и да пият за сърцето си, десет пъти щеше да им бъде по-добре, отколкото сега. Представете си, че един учил всичките правила на любовта, но не постъпва любовно. Други никакви правила не е учил – каквото знае, го прави. Кое е по-хубаво: да знаеш и да не правиш или да не знаеш, пък правиш? Малко знаеш, малко правиш, много знаеш, а не правиш? Сега тук в школата има една опасност: вие много знаете вече, казвате: „Много знаем.“ Много знаете?

Българинът, аз изпитвах колко е щедър, каква е щедростта на българина. Когато правих своите научни изследвания, всичко даром правех. Казвам: „Каквото обичаш, остави.“ Някой остави половин лев, някой оставя десет стотинки, двайсет стотинки, два лева, пет лева, то е много. Пет златни лева, то са много. Единственият българин в дванайсетгодишни изследвания даде петдесет лева. Дойде при мене, и ги остави. Беше адвокат в София. Сега е заминал за другия свят. Казва ми: „Господин Дънов, да знаеш, аз съм семеен човек, деца имам. Искам да ме измериш, но деца имам, жена имам.“ Той ми казва това, понеже мисли, че много може да му искам. Седя сериозен, той ме гледа. Казвам: „Аз даром го правя. Няма да ти взема пет пари, защото имаш деца.“ Щом казах, че без пари ще му направя наблюдението, веднага казва: „Ти си благороден човек, благородно дело е.“ Казвам: „Като завърша своите изследвания, и сто хиляди да ми дадат, не си турям пергеля на главата.“ Сега по някой път се задава въпросът: кой го застави така да мисли? Изследвам причините защо мисли така. В мене ли е причината, или отвън? Искам да зная всъщност. Искам да зная да не би аз да давам на хората този повод. Дойдох до едно заключение. Мине покрай мене някой алчен човек или някой скържав човек, може да остави в тебе една форма. Като мине, ти мислиш, че си скъперник. Хубаво е човек всякога да дружи с хора, които са щедри. То е закон. Понеже с добрите хора, понеже ще оставят добро. Ако дружиш със зли, злото ще оставят. Следователно тогава има едно повърхностно знание в света, което се предава отвън. Ти, като влезеш между пушачи, ще замиришеш на тютюн. Като влезеш между лоши хора, ще имаш тяхното ухание. Лошите хора имат едно много лошо ухание. Ако е развито вашето обоняние, ще го

усетите. Добрите хора имат ухание, като на цветята е. Някой път вие усещате неразположение духом, смачкан ви е животът, няма смисъл. То произтича от хората, между които сте минали. Страданията, които имате, на всеки десет страдания деветте са чужди, едно е ваше. Дали сте някакъв повод, другото е чуждо. Даже ние, хората, като мислим за Бога, мислим като за нас. Речеш да мислиш заради Него, кажеш: „Той за мене ще мисли." Ако Той не мисли заради тебе, Той не е Господ. Ние нямаме ясна представа, влизаме в съставните части на Неговия живот, в Него живеем. Следователно Той е заставен по самата необходимост да мисли заради нас. Обръща ми внимание, причинявам Му болка. По човешки говоря. Наричаме Го дълготърпелив, търпи ни. Поучава те, поучава те, и най-после Той, Който е най-добър, най-благ, някой път излезе из търпение, да те накаже. Малко те хване за ухото. Заболи те. Някой път те хване за носа, стисне те, или за устата те стисне, или за пъпа те хване. Като те стисне, заболи те коремът. Като те бутне на кръста, заболи те кръстът. Като не вървиш по правия път на доброто, бутне те по коляното. Като не си добър, по лакъта те бутне. Като не си умен, по върха на носа те бутне. Като не следваш истината, очите те заболяват. Като не следваш пътя на мъдростта, ушите те заболяват. Щом не караш ума си на работа, започва да иде главоболието. Сърцето, като не служи на Господа, сърцето те заболи. Щом те боли, разбира се, не знае да люби истински твоето сърце. Нали хората, на които изстиват ръцете им, окапват им мускулите на ръцете.

Казвам, в новия живот, ако ние оправим живота си и започнем да живеем, както Бог ни е създал, всичките болести ще изчезнат. Те са недъзи. Виждам, болестите са като храненици, които храним даром. Ядат и пият на общо основание. Ние печелим за тях, те ядат и пият, ние печелим като силни, карат ни: това направѐ, онова направѐ. Аз гледам, изследвам навиците. Минавали са хора, които са лакоми. След като замине, слушам в себе си, ми казва: „Защо не вземеш да ядеш? На какво си замязал? Какво си толкова скържав? Наяж се, да се поогладиш малко. Виж лицето ти на какво е замязало, пожълтяло, не може да почервенее лицето." Казвам: „Какво да ям?" „Заколи едно пиле, опечи го. Вземи една скумрия, хубава, прясна, опечи я. Картошки, опържи ги със зехтин. Какво е – само с печени картошки става ли?" Отвън махам с ръката си, да се освободя от тия мисли край ухото си, казвам: „Стига толкова." „Слушай, казва, ти трябва да ме послушаш, желая ти доброто." По някой път съм ги оставял. Казвам: „Какво искате сега?" „Скумрия." Взема две–три, приготвя ги. Тогава намеря някой отвън и казвам: „Аз още не съм се научил да ям, викам тоя човек, да се науча как яде." Казвам: „Харесвате ли?" „Ти, ти, не той." Казвам: „Аз не съм се научил още." Та от това съм извадил заключение: цяла плеяда са около някой лаком човек, видят те, те останат при тебе, и започват да ти дават съвет. Но те обичат само уханието: като печеш рибата,

като миришат, на тях мед им пада на сърцето. Казвам, сега, тъй както ви представих предмета, е малко преувеличен. Седемдесет и пет процента е вярно, двайсет и пет процента е преувеличено. Нали някой път увеличават предметите, да ги направят видими? Ако е много малък, е невидим. Забележете, храненето е свързано с любовта. Човек, който не знае да яде, не може да люби. Любовта на физическото поле зависи напълно от яденето. Първата степен на физическото поле е яденето. Ако знаеш как да ядеш, не те боли коремът. Любовта е здраве. Щом те заболи коремът, има някакъв недъг, проявлението на физическата любов не е нормално. Тогава, ако те боли коремът, може да има разстройство в черния дроб. Черният дроб е зает с нисшите чувства. Тогава ставате капризиозни, взискателни. Намираш махана на хората, не ти се угажда, каквото и да ти сготвят, всичко е лошо. Щом се разстрои черният дроб, човек става песимист. Щом се поправи черният дроб, човек става оптимист, весел. Хубаво е човек да яде храна, която обича. За да се поправите, никога не яжте храна, която не обичате. Плодът, който обичаш, лечебно действа. Законът е същ и за гледането: никога не гледай един предмет, който не обичаш. Всякога спирай погледа на туй, което обичаш, здравословно действа. Никога не слушай туй, което не обичаш. Скарат се двама души, ще идеш да ги слушаш. Слушай някой хубав разговор, ако някои хора се разговарят, слушай хубавият разговор да ухае. Каквото и да е хубаво, дай внимание, ако искаш да бъдеш здрав. Никога не пипай неща, които са груби. Пипай онези предмети, които са гладки, меки, които произвеждат приятно впечатление. Те са хармонични и здравословни. Казвам, човек, за да оздравее, зависи от характера, който трябва да турим в действие.

Може да ви говоря за петнайсета глава. Какво ще ви ползва? Този син защо пострада? Той отиде да яде и пие, но не знаеше как да яде и изпояде всичкото. Живя един разгулен живот, отиде да пасе свинете, и храната на свинете не му я даваха. Там Христос е дал основни наброски. Аз зная защо не може да яде рожкове, зъби нямаше, пък рожковете не са меки. Не му даваха да яде, значи нямаше мека храна, без зъби остана. Като му взели зъбите, не му дават рожкове, пък нямаше огън, къде да ги свари да поомекнат. Казвате: „Как да не му дават рожкове?“ Вие нямате зъби, ако ви дам орехи, как ще ги ядете или ако ви дам яки ябълки, как ще ги ядете? Нямате зъби, да ви дам сухари. Който има зъби, сдъвква го. Та казвам, онези, коравите, мисли, оставете ги настрана. Коравите мисли, коравите желания, които нямат никакво съдържание, всички тия неща ги оставете. Да се занимавате с неща, които изтичат от Бога. Туй е хубавото, което от Бога се ражда. Ние считаме: едно дете, като се роди, носи онова Божествено благо. Ако майката е добра и бащата е добър, и детето е добро, носи в себе си много добри заложби. Ако бащата и майката, които са били проводници на това дете, са били неразположени, и детето не носи голямо

богатство в себе си.

Та казвам, първото начало – трябва да имаме особено понятие за Бога. Когато мислим за любовта, да мислим за Бога. Той е единственото същество, което ни обича, и никой гласа Му не е чул. Чуваме гласа Му, и Неговият глас е толкова приятен. По човешки не слушаме. Най-хубавите неща все от Него идат. Бог, когато иска да ти обърне внимание, ще ти обърне внимание. На много хубава ябълка ще ти обърне внимание, на хубав извор ще ти обърне внимание, или ще ти обърне внимание на много хубаво облечена пеперуда, на някой цвят. Казва Христос: „Ако Бог така облича тревата, която днес я има, а утре е суха, ако нея царски облича, няма ли да облече вас повече?“ Ако на пеперудата дава най-хубавата храна, защо на вас да не даде по-добра храна? Като помислим за Бога, да имате туй чувство, че всичките неразположения, които имаме, да изчезнат. Ако Божията любов не може да надделее всичките противоречия, които съществуват в света, то е ужасно нещо. Този умрял, онзи умрял, този го боли това, онзи онова. Ако не е Божията любов, светът ще мяза на цял ад. Аз считам голямо геройство да идете на бойното поле. Войниците какво правят? Знаеш какво нещо е там – касапницата е нищо. Хора на части разпокъсани, разхвърляни... Хората стават толкова жестоки, свикват напред да вървят за победа, казват: „Победихме.“ От осем хиляди години все побеждават, и все са победени. Де е Велика България на Симеона или на Иван Асена? Сега малко се приближаваме. Не е ли по-хубаво да имаме една голяма държава, умът ни да бъде широк, да виждаме Божиите блага? Не е ли хубаво да виждаме духовния свят? Духовният свят е на сърцето, умът е на умствения свят. Да имаме блаженство, да живеем в духовния свят. Аз считам духовния свят парк, в който човешката душа да се разхожда. Аз считам умствения свят парк, в който умът трябва да се разхожда. Ако нямаш достъп в този парк, да видиш благата, защо ти е само на картина да гледаш? Изисква се начин, метод за изучаване на тази работа, за която ви говоря. Трудно е. Трудно нещо е човек да се учи да яде. Но възможно. Ако вземе човек да се учи да яде, за да направи яденето проводник на Божията любов, ако иска да изучи пътищата на любовта, то не е лесно. Най-първо, по три пъти на ден се опитвайте по любов да ядете. Като седнеш, закъсняло яденето, да се не разтревожиш. Да ти е приятно, че е закъсняло яденето, че не е сготвено, и да очакваш яденето с любов. Ти веднага кипнеш, как да ти се не сготви това ядене. На пеперудите, кой им готви на тях? Бъдете уверени, често яденето не става навреме, понеже любов нямате. Хлябът не се опекъл, любов нямате. Даже аз съм правил изследвания със себе си. Често, когато и моята любов намалее, хлябът мухлясва по-скоро. Когато е силна любовта, никак не се явява мухъл. Като намалее любовта, мухлясва хлябът. Когато моята любов намалее, молците ми ядат дрехите. Когато любовта ми е силна, никакъв молец не каца на

дрехите ми. Та казвам, ако вашите дрехи молците ги ядат, любовта ви е малка. Ако хлябът не ви достига, любовта ви е малка. Туй е, което аз зная. Няма какво да ви разправям. Знаеш колко мъчно е да обичаш човека, нещо препятства. Не че не го обичаш, но от него излиза едно ухание, лошо ухание.

Аз ще ви приведа един пример из живота на доктор Миркович. Доктор Миркович искаше да приложи новото учение. Един български младеж беше чиновник в едно русенско село. Заинтересувал се от евангелистите и станал евангелист. После баптистите го заинтересували, започнали да го убеждават и го кръщават. Станал баптист. Като станал баптист, изхвърлят го от службата. Казва на баптистите: „Аз тук само за хляба си ще слугувам." Казват му: „Иди си търси работа на друго място." Този баптист, при когото искал да остане, бил бакалин. Не иска да остане при него, защото ще види как работят и ще ги критикува. Страх ги е да види, че те полъгват. Доста са умни. Казват: „Не си за нас. Трудна е тази работа, потърси си работа." Един ден той ми пише писмо: „Закъсах, ходих в Румъния, какво да правя?" Казвам: „Ела във Варна." Дойде той, замязал на циганин, миришат му краката, целият мирише. Завеждам го при доктора. Той го погледна, понеже обича чистотата, даде му половин лев, даде му една риза и гащи, съблече си дрехите и му ги даде. Казва му: „Твоите дрехи ще ги хвърлиш." Прати го на баня да се очисти, казва: „Тия дрехи, дай ги някому." Връща се той, гледам го хубаво облечен, замязал на доктора. Купи му също обуща, чорапи, казва: „Тук ще останеш при нас. Ще ядеш, каквото ядем. Ти ще ядеш, каквото Господ дал." Най-после иска да му създаде работа, казва: „Какво да го правим?" Казвам: „Да го поставим да продава книги." Имаше един книжар във Варна, Велчев. Отиде при него, казва: „Дайте му книги, колкото иска, да продава, аз кредитирам заради него." Взе книгите той, отиде някъде, и не се върна вече. Казва: „Не се върна вашият." Рекох: „Ние да сме на негово място, ще направим същото. Може би да е направил някое добро някъде." Поусмихна се докторът. Отивам един ден на книжарницата, казва ми: „Вашият избраник ми задигна толкоз книги за няколко хиляди." „Колко ти дължим? Момък е, стават тия работи. Ние не искаме да те подядаме, ние ще ги платим, считай, че той ти платил. Този момък може би още не е продал книгите, намира се в трудно положение. Като продаде книгите, може да дойде. Ти да не се смущаваш, колкото струват, ще платим." Платихме му. Казва: „Много добре постъпвате. Така трябва да се постъпва." Велчев беше много взискателен, точно дава и взема. Друг евангелист да му заеме пари на заем, казва: „Чакай да видя имам ли тия пари в касата?" Отваря касата и казва: „Толкоз пари, колкото ти искаш, не мога да ти дам. Понеже, ако ти не платиш, аз трябва да ги платя. Не искам да лъжа. Понеже нямам толкова пари, колкото искаш, да ти гарантирам, не мога да гарантирам. Аз имам

правило: когато някой иска да му гарантирам, не гарантирам, докато аз нямам толкоз пари в касата. Като имам, тогава може да гарантирам." Казвам му: „Харесвам ти това, една хубава черта е." Казвам: „Тури тия пари в касата, които ти давам, за да можеш да му гарантираш. Ако ние не ти дадем, няма да можеш да гарантираш." Като му платихме ние, вече имаше толкоз пари в касата, за да може да гарантира.

Всякога трябва да имаме нещо в касата, с което да гарантираме. Една хубава черта е. Вие ще кажете: „Как да правим туй?" Туй, което съм проверил, е вярно. Може и вие да направите опита. Аз, ако имам един цял хляб, един обикновен хляб от едно кило, като дойде някой да ми иска, дам му половината. След като той си замине, моят хляб е пак цял. Той иде с половината. И той ако даде половината от своя хляб, и неговият хляб пак ще стане цял. Онзи, който взел четвъртината, четвъртината да направи осмина, хлябът му пак цял ще бъде. Постоянно се намалява хлябът, но който дава, неговият все цял остава. Доброто има такова свойство: никога парче не остава. Доброто е винаги цяло в себе си. То е като един извор, който никога не се изпразва, винаги от него каквото излезе, излиза изобилно. Казвам, в закона на любовта туй е вярно. Ако всичките хора биха служили на любовта с пълна пара, никога не щеше да има недоимък. Ако някой път се ражда недоимък, то е от безлюбие. Този закон е верен. Ние страдаме от безлюбие. Болестите се явяват от безлюбие, невежеството се явява от безлюбие. Всичко туй, когато не изпълняваме закона на любовта, се ражда. Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са благоприятни на Бога, Той го примирява с враговете му." Когато служим на Бога по закона на любовта, Бог ни примирява с враговете ни. Най-първо, когато служим на Бога с любов, ние сме победители на злото. Той подчинява злото. Казвам, каква велика задача имаме. Туй, което сега ви говоря, да не мислите, че в един ден може да стане или в една седмица може да стане, или в един месец, или в година? Може би в десет години не може да стане. Ние трябва да бъдем добри. То е цяла наука. Трябва да благодарите на Бога за малките добрини, които всеки ден придобивате. Колкото малко придобиете от доброто, да бъдете благодарни, да се радвате. Втори път, трети път, четвърти, пети, шести път... Като направиш сто опита, ще остане само един процент невъзможно. Казвам, докато направим сто опита с любовта, дотогава е мъчно. Щом направиш сто опита, законът е завършен. Сега не се решаваме да проповядваме с любов. Много хора говорят за любовта, но не са започнали с любовта. То не е любов, ако ходим да търсим какво сме дали някому. Ако дам на един човек една чаша вода при един голям извор, ще ходя ли да търся какво съм му дал? Ако съм в една местност, дето цялата местност е пълна с късове злато – по десет, петнайсет, двайсет, трийсет и пет кила злато, че съм дал някому две или три кила, ще ходя ли да го търся? Аз се радвам, че той е взел. В

любовта всичко е тъй изобилно, че не може да става дума за някакво противоречие. Изключено е всяко противоречие. Всичките противоречия произтичат от един вътрешен недоимък, или не вървим в пътя на Божията любов, в Божественото изобилие.

Та сега ви казвам: „Аз съм пътят, истината и животът“ – тия думи казва Христос, значи: Аз съм пътят, по който всичките богатства идват, казва Христос. Аз съм пътят, по който всичката свобода иде. Аз съм пътят, по който всичкото знание иде. И животът е онова, което всеки човек иска. Всичко иде по тия трите пътя. Човек, който върви по пътя на любовта, всичките блага идат. Благата на любовта идат, благата на мъдростта идат и благата на истината идат, благата на свободата идат. Какво повече от това човек трябва да желае? От любовта иде животът. Какво по-хубаво нещо от живота? От мъдростта иде знанието. Какво по-хубаво от знанието? От истината иде свободата. Какво по-хубаво нещо от свободата? Та казвам, ако тръгнем по новия път – да приложим свободата, ще имаме придобивките на живота, на знанието и придобивките на свободата. „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога.“ Познанието е само една трета. Да прилагаме туй знание, което имаме. Тогава вече ще имаме резултатите на знанието. Сега и ние, като се върнем като този младия син, да се върнем с желанието да приложим Неговия закон в живота. Той ще ни облече с тази дреха, с дрехата на любовта. Ще заколи телето, то е телето на любовта. Ще ни даде пръстена, то е пръстенът на любовта. Сръднята на онзи стария брат, който се сърди отвън, той е, който не разбира любовта. То е сегашният живот, който живеем. Трябва да напуснем стария живот. Казва баща му: „Всичко, каквото имам, твое е.“ Знаеш какво значи. „Един ден и ти ще бъдеш в странство и един ден и ти ще се върнеш като брат ти. Тогава всичко, каквото имам, ще бъде твое. И за тебе ще заколя теле, и за тебе ще има дрехи и пръстен.“ Казвам, трябва като младия син да станем, или както казал Христос: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Небесно.“ Ако не станем като малките деца, не може да влезем в Царството Божие, да разберем Божията любов. Само един, който имал опитността като този младия син, той може да разбере какво нещо е Божията любов. Та казвам, турете закона. Казва: „Не съм достоен да се нарека твой син, но ме приеми като един от твоите наемници.“ Бащата го прегърна и целуна, и казва: „Синко, ти си разбрал любовта. Всичкото, каквото имам, твое е.“ Като се върнем при баща си, не да чакаме да умрем, но сега да идем. Думата умиране е много добра. Още днес можем да влезем в другия свят. Идеш в училището, умрял си. „У“ – тури запетая – „мира.“ То е спокойствие, учение, един живот без война. То е умиране. Умира човек. Ние сега чакаме да умрем, да ни пренесат на тарга. Не, не. Един стимул на вас ще ви дам. Всеки човек, който влезе в пътя на любовта, той, най-първо, ще стане един скъпоценен камък, който, ако е

момък, ще го носи една мома, и то най-любящата мома, на пръста си. Ако е мома, ще го носи най-красивият момък, и то най-любящият. И те, без да знаят, ще носят и ще го поглеждат. Сега бих желал да бъдете такива скъпоценни камъни на пръста на най-хубавите моми и на най-хубавите момци.

Кажете: „Господи, и сто и двайсет години да ни вземе, в този път ще вървим."

„Отче наш"

Осмо утринно слово
29 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_11_29 Връзване и развързване
неделя, 10 ч. Сутринта

ВРЪЗВАНЕ И РАЗВЪРЗВАНЕ

„Отче наш“
Ще прочета 18-и, 19-и и 20-и стих от 18-а глава от Евангелието на Матея.
„Духът Божи“

Две неща има в света, с които мъчно се справяме: С малките деца, които се раждат, мъчно се справяме и със старите хора, които са на 120 години, и с тях мъчно се справяме. Много взискателни са те вече. Младият никакъв съвет не чува и старият никакъв съвет не чува. Слиза младият от един свят и всичко тук му се вижда особено, тепърва има да се приспособява. Най-първо го удари на плач.

Ние живеем в един век, наречен културен. Постоянно даваме си мнението за всичко. Защо духа вятърът? Духа, защото духа. Разпокъсал сума листа, клончета, кому ще се сърдиш? Вятърът духа и по закон не може да го дадеш под съд. Счупи някакво дърво, направи някаква пакост, катури някой човек. Дойде студът, този измрази, онзи измрази, осакатил някого – кого ще хванеш да го съдиш? Ял си някаква неестествена храна, осакатила те – кого ще съдиш? Няма да го хванеш. Някаква мисъл влезе в главата ти, причини ти пакост – не може да я съдиш. Всички казват: „Да го съдим!“ Кого ще съдиш? Ние, съвременните хора, гоним Михаля по горите. Духа вятърът – ще кажеш: „Духа, защото това му е работата, много добре си върши работата, когато духа.“ Кого ще съдиш? Не се занимавай с него, нищо не му казвай. Не го съди. Тогава де е гаранцията?

Казваме: „Защо туй да ми се случи?“ Че кой ти е крив, защо дойде на Земята? Ако не беше дошъл, не щеше да ти се случи. Дошъл си, случило ти се е. Ти идеш на Земята, случило ти се нещо, ти искаш законите на Земята и на природата да се изменят заради тебе. Че някой голям човек дошъл на Земята, случило се. Че както бедният умира, така умира и богатият, и владиката, и царят, и патриархът – с каквато и дреха да го турят, че смъртта го намира, че разчопли, всичкото ще вземе. Египтяните, които балсамирваха своите мъртви, и царете балсамираха, и своите учени хора балсамираха, и владиците и поповете, понеже казваха: „Защо да се мъчат, да са готови телата им да оживеят, да не си създават наново тия тела.“ Сега трябва да ги търсят из английските музеи и т.н. Има една мумия, която причинила нещастия на всички, които се докоснали до нея,

от единия до другия край. Кой как я вземе, все нещастия причинява. После, има такива скъпоценни камъни – който го е взел, не е харосал. Казва: „Защо да не се случи?“ Що ти е този камък, защо ти е тази мумия?

Влезе някой бръмбар на някоя мома да се жени за някой момък и оттам насетне дойдат ѝ всичките страдания. На някой момък момата влезе. Що ти трябва? Господ направил този момък, да му шета, слуга да му стане, да му върши работата, че ако му остане време, да се разговаря с нея. Тя иска да го отстрани от неговата работа. Той дошъл да се учи, тя иска да обърне внимание на момата. Не може тази работа.

Сегашните хора, като видят двама, казват: „Хайде да ги оженим.“ Че какво ви дава право да ги жените? То не е ваша работа. Хората нямат право да женят никого, нищо повече. Тия двама може да се женят, но вие да ги жените – оставете тази работа. Защо има толкова развалени бракове? Защото хората ги женят. Българите казват: „Или се млад жени, или се млад калугери.“ Другояче, дяволът ще те ожени.

Сега искам да ме разберете. Не съм против вашето мнение. Вие искате да извършите Волята [Божия], но по вашему. Ето къде е глупавото. Един постил 40 дена и като отпостил, наял се хубаво и умрял. Че постил, е хубаво, но че ял, не е хубаво. 40 деня като постиш, не трябва да ядеш, но ще вземеш едно зрънце грозде, ще го нарежеш на четири части, вземеш едната част в устата си, после втората, третата. Той се наял изведнъж и умрял. Казва: защо да умре? Защо постил? Умира, защото постил. Ако не беше постил, щеше да бъде жив.

Сега навсякъде слушам, всички говорят, бащата иска да има добри синове – добро е желанието. Майката иска да има добри дъщери, учителят иска да има добри ученици, господарят иска да има добри слуги, мъжът иска да има добра жена, жената иска да има добър мъж – отлични желания са тия. Най-първо господарят трябва да се научи как да се обхожда със своите слуги. Най-първо бащата трябва да се научи как да ражда добри синове. Майката трябва да се научи как да ражда добри дъщери. Не само да бъдеш грънчар, но добри грънци да знаеш да правиш. Ако за грънците си добър грънчар, колко повече за човека. Ако не си майстор грънчар, не се занимавай, защото ще фалираш съвсем.

Сега имаш една вяра. Защо ти е една вяра, която не може да ти помага? Защо ти е една религия, която не може да ти помага? Защо ти е една къща, която тече, мухъл има, навсякъде молци има, мишки има, какво ли няма вътре – защо ти е такава къща?

Христос дава един подтик какво може да вършите. Христос казва на учениците си: „Всяко нещо, което вържете на Земята, ще бъде вързано на Небето." Но не казва с какво да се вържe. Да се вържe, но с какво да се вържe? Ако един човек вържеш с въже, мислиш ли, че е вързан? Едно куче като вържеш с въже, го прегризва. Някой може да умре вързан. Даже с вериги да свържеш някой човек, сега лесно се отървават от веригите, има такива лампички, че като ги тури, стопяват се халките. Няма нещо, с което може да вържат човека. Какво подразбираме ние да го вържем? В света има само едно солидно връзване. Всички други връзвания са залъгалки и губене на време. Ако свържеш един човек с вълна, изплетена от нишките на Любовта, не се къса. Ако имаш една овца, която те обича и ти я обичаш, израсне вълна на гърба ѝ, че с тази вълна изплетеш едно въже, когото вържеш с него, той е вързан вече, когото развържеш, е развързан.

Сега за думите „връзване" и „развързване" нямаме еднакви понятия, за „отвори" и „затвори" нямаме еднакви понятия. Казваме: връзвам – много добре, ами като го развържеш, отношението е същото. Една врата, като я отвориш, ще излезеш и после ще я затвориш. Като я отвориш втори път, пак ще я затвориш. Този, когото развържеш, втори път ще го вържеш. Той ако рече малко да шава, пак ще го вържеш. Като се подчини на закона, пак го отвържеш. Хората не схващат така – мислят, като се развърже веднъж, не се връзва. Временно е, веднъж ако вървиш по закона на тия нишки, връзване и развързване ще има. Ако не може да се развържеш, ще мязаш на голям петел, който се уплел в кълчища. Гледа се, кълве, кълве, уплел си краката, махмузи има, кукурига, но и то не го освобождава. Кокошките гледат наоколо, но и те не може да го освободят. Казва: „Голямо чудо е туй." Най-после иде разумният господар, та го освободи от кълчищата.

Кълчищата в нас са необработени постъпки, мисли и желания, които ни спъват в живота на всяка една стъпка. Да кажем, че има някой с тояга ви бие. Къде е вината: в тоягата ли е вината или в онзи, който ви бие? Знаеш защо ви бил.

В света има две въжета, които се правят: едното – направено от вълната на Любовта и едно въже, което е изплетено от безлюбието. Ония, лошите хора, Господ ги е свързал с тия въжета на безлюбието. Искаш да се покажеш много милостив. Развържеш го. Той ви намери с тоягата, наложи ви. Срещнах един ден едного, казва:„Защо да ме бие?" Хубаво, защо да те бие? Ти не позволяваш. Ами ти да биеш жена си позволяваш ли? Казва: „Тя трябва да позволи." Не съм срещал, дето баща да е бил сина си, че синът да не го бил. Ако бащата мисли, че с биене възпитава сина си, той е на крива посока. Ако го бие, има един бой на Любовта, той е съвсем друг. Онзи пее, как бие. Поетът, който едно време се е учил да бие хората,

разбрал, че сега бие книгата – пише. Написаните редове са боят. Хората, като четат неговия бой, хора стават. Куплетите са въжета, някой път 4 куплета, някой път 6, 7, доста дълги въжета. На туй въже отгоре какво трябва да се прави?

Сега често казвате: Христос как пострадал. Аз съм виждал проповедници, като проповядват, сълзи им текат за Христа. Виждал съм религиозни хора, набиват човека хубаво по Моисеевия закон. Проповядва Христа, а поддържа Моисеевия закон.

Какво е допринесъл боят в света? Единственото нещо, което боят направил, е че натрошил много камъни за градеж, че много прах се е образувал, че могат да се направят керемиди. Виж, туй не може да се откаже. Но боят досега не е дал живот никому. В Стария завет има един пример – пророк Елисей след като умрял, след време в неговия гроб турили друг умрял и като го турили върху пророка, мъртвият оживял. Пророкът казва: „Не го искам тук, да си върви!“ и да се освободи от него, оживил го. Казва: „Да си вървиш, при мене да не седиш да ме безпокоиш!“ Превеждате го като факт, че като сложили умрелия на костите и той оживял. От зор пророкът казва: „Господи, освободи ме от този. Едва се освободих от хората, и този дойде при мене.“

Сега ще ви наведа друг анекдот, ама няма да се докачите. Един имал много умна жена, пък сприхава, много пъргава била и по-силна от мъжа си, че му давала урок като учител – натупвала го. Той се молел да му прости, тя го биела. Той се моли за прошка. Един ден [тя] не знае какво да прави, казва: „Дотегна ми да те бия. Ако не се поправиш, ще се хвърля в кладенеца.“ Дотегнало ѝ да го бие, ще се хвърли в кладенеца да се освободи от него. Казва ѝ: „Не прави това, ще търпя още. Как да те изгубя?“ Един ден се хвърлила в кладенеца и той отгоре плакал, плакал. По едно време гледа, един дявол бяга от кладенеца. Дяволът, който е черен, побелял и хукнал да бяга. „Що бягаш?“ – казва му. – „Една жена, както виждаш, за половин час ми побеля главата, морализира ме, не се търпи. Избягах.“ Мъжът, който бил толкова бит, поумнял. Казва: „Понеже жена ми изплаши дявола.“ Иде му на ум, като иде при някой болен човек, казва: „Жена ми иде!“ и всичките дяволи бягат, оздравява човекът. Могъл да лекува всичките болести, понеже всичките болести от дявола се образуват, всичките избягват и човекът става здрав.

Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да извлечем една поука. Ние вземаме жената, създаваме една жена, която не съществува. Казват: „Жената е лоша.“ Щом жената е лоша и Адам е лош – жената излезе от Адама. Но Адам, аз го виждам, имаше много добри чувства. Като направи

погрешка неговата другарка, казва: „И аз съм виновен, и аз ще вървя с тебе. Туй, което си направила, то е в мене. Аз направих същата погрешка. Нека вървим извън рая, да се научим. Като се научим как да живеем, ще се върнем пак в рая“.

Нито мъжът е виновен, нито жената е виновна. Под думата „виновен“ разбираме „прощава им се“. Бог пита Адама: „Да не би да си ял?“, не го пита: „Яде ли?“ Казва: „Ядох.“ Казва: „Кой ти каза, че си гол, да не би да си ял от плода?“ – „Ядох.“ Адам веднага казва: „Жена ми, която ми даде, понеже Ти я направи, доверих се на нея.“ Господ не му казва нищо. Отива при жената: „Ти защо яде?“ – „Онази змия, която Ти си направил, тя ми даде. Че Ти я направи умна.“ Казва: „По Твоята воля е.“ Остави въпроса – и на нея не каза нищо. Тогава каза на Адама: „Ще работиш много, ще страдаш много.“ На жената казва: „Ще раждаш, много ще страдаш.“ На змията каза: „Понеже ти си направила това, твоята глава ще бъде смазана.“

Който прави прегрешението на Адама, ще оре земята, малко ще му дава. Последствие е това. Който прави прегрешението на Ева, [Бог му] казва: „Ще раждаш деца и ще ти умират.“ Който върши прегрешението на дявола, главата му ще бъде смазана. Никой не може да се освободи от три последствия в живота: ако носиш постъпките на Адама, ще ореш, ако носиш постъпките на Ева, ще раждаш, ако носиш постъпките на змията, главата ти ще бъде смазана.

Сега време е, когато всички религиозни хора трябва да мислят тогава как е Господ създал света. Време е, когато хората трябва да знаят защо Господ създаде света и своето предназначение. Ние сме създадени, за да работим по закона на волята Божия, да служим на Бога от Любов. Вън от живота нямаме никакъв смисъл. То е само промяна, понеже никакъв резултат няма. Самото Евангелие поддържа, че само човекът на Любовта може да стане наследник. Само човекът на Любовта може да се роди от Бога. Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ За да се роди от Бога, той трябва да е роден от Любовта. Ако не си роден от Бога и не си роден да жертвуваш всичко, то значи, че си роден по плът. Роденото по плът, плът е, а роденото по Дух, Дух е. Под „роден“ разбираме човек, който е роден по Любов.

Сега съвременните хора имате спор за религиозни въпроси. Има спорове религиозни. „Ти в какво вярваш? Какво е твоето вярване за Христа?“ Има хиляди вярвания за Христа. Казва: „Какво мислиш за Христа?“ Казвам: Остави този въпрос. Христос казва тъй: „Никой не познава Отца, тъкмо един Син, и никой не познава Сина, тъкмо един Отец.“ Ние съзнаваме, че Бог е Любов, имаме възможности да се учим. Бог като ни изпитва,

съзнаваме, че Той ни е създал, за да се учим.

Три неща има [за] Бог [, които човек трябва да] съзнава едновременно: първо, че ние имаме привилегията на Неговата Любов, имаме привилегията на Неговата Мъдрост и имаме привилегията на Неговата Истина. Значи, привилегията от Любовта Му е животът, който ще получим. Привилегията от Мъдростта е знанието, което ще получим. Привилегията от Истината е свободата, която ще добием. Защото ако не добием живот, ако не добием знание и ако не добием свобода, какво вършим в живота? В Божествения свят такива работи няма. То е един свят съвършен. Всички същества, които са там, са съвършени, живеят във вечна Любов, във вечната Мъдрост и във вечната Истина. За хора не може да се говори в Божествения свят.

Та казвам: Ние, религиозните хора, с какво ще се препоръчаме пред Бога, кажете ми? С какво ще се препоръча една мома пред един момък? Или с какво може да се препоръча един момък пред една мома? С какво може да се препоръча една майка пред дъщеря си и пред сина си? С какво ще се препоръча бащата пред своите синове и дъщери?

Единственото нещо, с което можем да се препоръчаме, е Любовта. Момъкът казва: „Обичам ви!“, готов е да се жертвува заради нея. С туй се препоръчва. Че другите работи са съществени: може да е красива, може да е силна, може да е богата, всичко може да има, но единственото нещо, с което се препоръчва, е Любовта. С какво ще се препоръчаме пред Бога? Ако младата мома може да се препоръча, защо ние, духовните хора, да се не препоръчаме с Любов?

Често ние казваме, че ние сме свободни. Но трябва да знаем какво нещо е свобода. Ние, съвременните хора, се самозаблуждаваме. Не сме свободни. Ние сме толкоз свободни, колкото е свободен един народ, който е хвърлен. Един аероплан из въздуха ходи, но друг го кара. Един кон е свободен, но друг го кара, има някой да го кара.

Свободен човек е, който не можеш да го ограничиш. Някой казва: „Ти си свободен.“ Казваш: „Не съм свободен.“ Свободен ли е наемателят? Изпъжда го хазяинът или повишава му наема, той се тревожи. Някое писмо си изгубил, тревожиш се. На свободния писмата не се губят. Свободният човек има своите неща. Той не се нуждае от нищо, всичко има. Той е свободен да помага на всичките хора. Всеки човек, който е готов да помага на всичките хора, той е свободен. Онзи, който чака да му помагат, той не е свободен. Не че е лошо. Но защо ще се самоизмамваме – не сме още свободни. Сега по този начин като ви говоря, вие казвате: „Ние какво

ще правим?“ Защо трябва да се самоизмамваме, че сме свободни?

Не трябва да се лъжем, не трябва да бъдем като онзи българин – не че искам да правя упрек, но ето къде е заблуждението. Един българин се хвалил в селото, че знае турски. В селото никога не идвали турци. Той казвал: „Аз зная турски език, само да дойде турчин.“ Дохожда в селото един аянин, нещо като българския началник или съдия. Дошъл кадията в селото. Казват: „Да кажем на този българин.“ Повикали българина. Той му говорил, говорил. Най-после го питали селяните какво казва. – „Иска един съдран сак, не зная защо му е.“ Приел го кадията, говорил му пак и българинът казва: „Откъде му дошло на ум, иска една коза, сляпа с едното око.“ Кадията казва: „Този българин е много умен.“ Тълкува турчинът. Доста патил този българин, иска да покаже: „Вие този сак може ли да поправите, на тази коза вие окото може ли да излекувате?“ Кадията му говорил на турски и му казва: „Работа на Господа е това, ние не сме дошли да поставяме очи и човешките съдрани работи да поправяме. Ние не искаме сакове.“ Най-после кадията се докачил, ушил на Стояна две плесници, казва: „Бива, бива, ама такава шега не бива.“ Питат го селяните защо го бие, казва: „Наддумах го, не може да ми отговори.“

Ударил му две плесници – едната за козата, другата за сака. Говорил е турчинът, но той нищо не е разбрал, каквото му е говорил. Турчинът ето какво говорил на българина: „Стояне, идем отдалече. Да се заколи едно агне, да се опече. Да се направи една хубава баница, после да има джибренка. От агнето да се направи хубава супа, с ориз да се направи.“ Нему на ум не му иде какво му разправя кадията.

Ние, съвременните хора, разбираме живота като този българин (наричам го С.): мислим, че се нуждаем от сак, да хващаме риби, или от някоя сляпа коза, понеже по-евтино се продава. Казва: „И с едно око може.“ Не. Поляризиране има на очите. Очите менят се постоянно. Ако вие сте наблюдавали очите денем, едното е положително, другото е отрицателно. Сутрин действува дясното око, вечер – лявото. На другия ден сменят се, едното е положително, другото става отрицателно. Има смяна на очите, почиват си. Имаме също две уши, с едното възприемаме, с другото предаваме. И мозъкът, и той е двоен. Дробовете, и те са двойни. Сърцето има две камери. Не можеш да се избавиш от силния принцип и мекия.

Христос казва: „Онзи, който връзва“ – той е силният принцип. Силният човек на Земята и на Небето е силен. Слабият на Земята и в Небето е слаб. „Каквото развържете на Земята, ще бъде развързано горе.“ Щом отворите вратата на Земята, и в Небето ще бъде отворена, щом затворите вратата на Земята, и горе ще бъде затворена. „В Небето“ в дадения случай значи: то е

в твоята мисъл – това е Небето. Земята в дадения случай е сърцето. Това, което става в сърцето, винаги подкрепя човешкия ум. Ако не е сърцето да изпраща кръв на човешкия мозък, престава всяка деятелност. Постоянно сърцето изпраща кръв в мозъка, храни го. Мислим, че сърцето е независимо, няма нищо общо с нашите чувства. Мислим, че умът е независим, няма нищо общо с нашия мозък, няма нищо общо с човешката мисъл.

Има Любов – тя е единственото нещо, което можем да пазим в себе си в едно здравословно състояние. Аз говоря за Любовта. Любовта на Земята е здравословно състояние. Без Любов, то е анормално състояние на Земята. Любовта е едно здравословно състояние, при което човек може да живее.

Сега трябва да отличаваме. Земната Любов има известни качества. В земната Любов има особена правилна обмяна. Каквото дадеш, толкоз и ще вземеш. Не мислете, че само трябва да вземате. Ако очакваш само да те обичат хората, след време ще те намразят. Всеки човек, който ти направи услуга, ти трябва да му се отплатиш. Във всичките хора има туй желание. Всеки човек, като му се направи услуга, иска да се отплати. Ако приемеш каквато и да е услуга, и ти ще му се отплатиш. Четеш една хубава книга – като прочетеш тази книга по закона на земната Любов, ще благодариш на този човек, който я писал. Ама ти мислиш, че си взел книгата с пари. Туй, което написал, което напечатал, с пари не се купува. Синът трябва да благодари на майка си, че го е родила. Да благодари на баща си, колко енергия е изхарчил баща му. Един слуга трябва да благодари на господаря си и господарят трябва да благодари на слугата си за това, което той свършил заради него. Отношенията са взаимни. Казва слугата: „Аз му слугувах." Но и ние трябва да слугуваме – когато слугуваме на другите, слугуваме на Господа, Който живее в тях. Слугата слугува на Господа, Който живее в господаря. Господарят трябва да уважава слугата си, понеже Бог живее в неговия слуга. Господарят и слугата, те са само имена. Много пъти слугата седи много по-горе от господаря в знание, в благодарност, в постъпки.

Сега, по някой път ние се самозаблуждаваме, мислим, че може да направим сами много нещо. Човек на Земята не може нищо да свърши. Казва: „Мене не ми трябва никакъв Господ." Как никакъв Господ не ти трябва? „Мене не ми трябва никаква жена." Как никаква жена не ти трябва? „Мене не ми трябват никакви деца." А, не! Значи тебе ти трябваше една майка да те роди. Щом те роди, вече нищо друго не ти трябва. Ще се намериш в една задънена улица. Ще дойде време, когато нито една жена няма да иска да те роди, тогава? Ще дойде време, когато нито един баща няма да иска да те роди. Ще искаш слива да станеш – няма да искат да те

посеят. Като те посеят, трън ще станеш. [Според] моите схващания, тия тръне са изгонени души, които са станали трънища. Аз им зная престъпленията, защо са станали трънища. Зная защо са станали черешите череши, сливите, ябълките – цялата история зная. Много хубава история е. Онези, красивите цветя, красивите плодове, те са форми, които са се жертвували по Любов в света и Бог ги благославя. Те имат много по-голямо бъдеще, отколкото някои хора, които са на Земята.

Ще кажете: „Това е заблуждение." Хубаво, всичките тия теории, които имат хората, верни ли са? Кой е ходил да проверява какво има в Небето? Някои казват преди 2000 години какво е казал Господ. Аз се интересувам какво днес казва Господ, не преди 2000 години, но сега какви са Неговите закони. Аз не се интересувам какви са били плодовете преди 5–6 000 години, но сега какви са плодовете, които Бог ги е създал. Аз не се интересувам от големите мамонти, които оставиха своите кости, но аз се интересувам от сегашния живот, интересувам се от сегашните риби, много повече се интересувам от сегашните дървета. Всички трябва да ни интересува сегашният живот. Мене ме интересува сегашният въздух, мене ме интересува сегашното Слънце, което изгрява, интересуват ме звездите, интересуват ме сегашните жени.

Под думата „красив" човек аз разбирам един чист човек, защото само чистотата носи красота. Без чистота красота няма. Под думата „красив" човек аз разбирам чист човек. Под думата „чист" човек аз разбирам разумен човек, добър човек и силен човек. За мене чистият човек е разумен човек. Всяко нещо, което го прави, [го прави] без оглед на каквото и да е користолюбие. Какво се ползуваме ние, ако изопачаваме? Казва: „Той иска да заблуждава хората." Какво се ползувам, ако заблудя хората? Ако заблуждавам хората, ще се намеря само в задънена улица. Ние мислим, че в заблудата може да спечелим повече. Има един свят, дето няма заблуждение. Слепите хора може да ги заблудим. Заблуждаваме слепия, че свещите горят – не вижда човекът. Човек, който гледа, никога не можеш да го заблудиш. Той вижда, казва: „Не гори тази свещ."

Да ви приведа пример – има неща, които не могат да се заблудят. В древността имало един шах на Индия, който бил много щастлив, искат да му направят дреха, без да е пипана от човешка ръка. Всичките мъдреци, които били около него, казали, че не може да се направи такава дреха. Явява се един, който казва: „Аз ще ти изтъка такава дреха, дайте ми средства." Направил стан, започнал видимо да снове, но преждата не се виждала, започнал да тъче, но платът не се виждал. Праща шахът министрите си да видят дрехата. Те виждат как хвърля совалките, но не виждат плата. Казват на царя: „Много хубаво е насновано, много хубаво се

тъче.“ Онзи тъче 20–30 деня. Всички казват, че платът е много хубав. Явява се един със своите ножици, който ушива дрехата, след като я скроява. Облича царят дрехата и всички казват: „Много хубава е дрехата на царя.“ Като минава едно дете, извиква: „Царят е гол!“

Сега разбирайте. Искам да ме разберете добре. Защо художниците не рисуват Христа с мантия, но го рисуват гол на кръста? Има голота, която е грозна. Има голота, която е красива. Ако вие повишите трептенията на човешкото тяло, ако вие повишите температурата на тялото на 100 000 [градуса], човекът ще светне. Тялото няма да бъде такова. Ще имате много красив човек, ще има много хубава, красива дреха около себе си.

Та казвам: Ние, духовните хора, не трябва да се самоизлъгваме. Седиш, казваш: „Не съм толкова лош, добър съм.“ Аз, ако искам да видя дали съм добър или не, ще направя следния опит: Ще посадя една ябълка, или круша, или слива. Ако тази слива ражда много хубави плодове, няма нито един червей, всичките плодове са чисти, листата остават неопарени, аз съм добър човек. Но ако някои от сливите са наядени, ако листата са опарени, аз зная, че още ми липсва нещо. За мене ако искам да правя опит, може да правя.

Често ме викат някъде да лекувам някого. Казвам: Аз може да ви помогна, ако имате вяра, и то донякъде. Ако има поне един човек, когото обичате, може да ми помогне, ако няма кого да обичате, не мога да ви помогна. Казвам: За да помогна, някой път аз искам един човек с трезвен ум, умът да не е раздвоен и сърцето да не е раздвоено и волята да не е раздвоена. Аз мога да му помогна. Щом умът е раздвоен и сърцето е раздвоено, не мога да помогна. Пък някой път някои хора трябва да си заминат за другия свят – освободят се от затвора. Има хора, които са родени и в затвор живеят. Дошло му времето да го пуснат от затвора. 20 години живял там, пускат го, за да дойде да се роди втори път, свободен да бъде. Какъв е този живот, да бъдеш сляп или глух? Ако искаш да развиваш добродетели, разбирам, но такъв живот не разбирам. Ако не можеш да ядеш сладко своя хляб, ако не можеш сладко да пиеш вода, ако не можеш сладко да възприемаш своята светлина и всичките други блага, какъв е този живот? – „Така Господ е направил.“

Оставете тия лъжливи философии. Бог е създал отличен живот в рая на хората, но те не можаха да издържат на онези условия, които той изисквал. Сега Христос казва: за да влезем в рая, да се отречем от всичкия този живот на Земята. Не от добрия живот, но от онзи живот, който носи всичките престъпления. Не е ли престъпление онзи син, който иска баща му да умре, че да му остави наследство? Не е ли престъпление, когато

онази дъщеря иска майка ѝ да умре, че да може да ѝ остави наследство? Не е [ли] престъпление един ученик да иска да умре учителят му, че той да му вземе мястото? Не е ли престъпление един слуга да иска да умре господарят, че той да се намести на мястото му? Не е ли престъпление да иска един вярващ да умре свещеникът, че той да вземе мястото му и да стане свещеник или владика? Че какво служене на Бога е то? В служенето, в религиозните отношения хората нямат Любов към Бога. Не че нямат Любов, но тази любов е човешка.

Сега не искам да съдя. Аз не съдя нещата, но само ги разглеждам. Показвам един червен цвят защо е червен. Показвам един жълт цвят защо е жълт, един син цвят защо е син. Аз не правя червения, жълтия, синия цветове. Пък един червен цвят е такъв, какъвто е направен от природата – чист цвят.

Цветовете са в три октави, в три степени. В третата октава цветовете показват едно възвишено състояние. Най-хубавите чувства, най-хубавият живот, който човек може да има, то е червеният цвят. Онзи, красивият жълт цвят са най-хубавите мисли, които човек може да има. Синият цвят показва най-хубавата сила, която владее – може да я тури за добро на другите. Синият цвят не сте го виждали. Ако го видите, той е може би сто пъти по-красив, отколкото го виждате на небето. Ще го видите, блика, блика светлина, синкава светлина излиза. Тази светлина като блика, подбужда те да направиш добро. Трепериш да направиш добро и на най-малката мушица, радваш се, че можеш да направиш добро. Ако синият цвят не те стимулира да направиш добро, ако жълтият цвят не те стимулира да мислиш хубаво, да имаш най-хубавите красиви мисли, ако червеният цвят не те стимулира да приемеш най-хубавите трептения в живота, защо ти е този цвят?

Казвам: Всяко нещо, което вържем с Божията Любов, в името Божие без никакво раздвоение, всяко нещо, което вържем с Божията Мъдрост без никакво раздвоение на Земята, всяко нещо, което вържем с Божията Истина, то е вързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Любов на Земята, е развързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Мъдрост на Земята, е развързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Истина на Земята, е развързано и на Небето.

Тъй седи въпросът. Туй е развързване. Старайте се да развързвате чрез Любовта. Най-първо, да се свържете с Любовта значи да влезете в живота. Под думата „свързване“ Христос разбира, като се отвори вратата, да влезеш в живота. И като излезеш, да те развържат, да можеш свободно да излезеш и да те пуснат навън. Казвам: Старайте се в живота да влезете

вързани с Любов и излизайте из живота развързани от Любов. Влизайте в живота вързани с Мъдрост и излизайте развързани с Мъдрост. Влизайте в живота вързани с Истина и излизайте из живота развързани с Истината. Връзването е Любов, връзването е Мъдрост, връзването е Истина.

Нас, всичките хора, Бог с три нишки ни е свързал. Засега ни е известна само една нишка – то е Неговата Любов. Другите две нишки са непознати за нас. Казвам: Ако съзнаете нишката на Любовта, вие може да изучавате и другите нишки. Ако имаш връзка с Любовта, само тогава може да живееш. С Мъдростта ако имаш връзка, тогава само може да се учиш. Ако имаш връзка с Истината, само тогава можеш да бъдеш свободен. Без връзки нищо в света не може. А пък да се развържеш, значи да влезеш в живота, да работиш.

Най-първо трябва да се ограничим, да се вържем. Значи всеки един човек, който реши да служи на Бога, той е вързан. Всеки, който излиза да воюва отвън, той е развързан. Сега трябва да влезем в живота, да се ограничим и тогава да излезем да воюваме. Когато ние извадим тия, силните оръжия на Любовта, когато извадим тия, силните оръжия на Божията Мъдрост и на Истината, когато извадим тия оръжия на живота, на знанието и на свободата, когато извадим всичките оръжия на движението, на учението и на работата, Царството Божие ще дойде на Земята.

Желая ви всички да вървите в този път на новите оръжия и да побеждавате.

Искам да ме разберете, не искам да ме разбирате буквално. Сега има едно буквоядство. Сега от невидимия свят Бог е турил в действие следното: Един народ, който не се подчинява на Божията Любов, един народ, който не се подчинява на Божията Мъдрост и на Божията Истина, няма бъдеще. Един народ, който не се подчинява на Божия живот, един народ, който не се подчинява на Божието знание и на Божията свобода, няма бъдеще. Онези, които зачитат Божията Любов, зачитат Божията Мъдрост, зачитат Божията Истина, зачитат живота, зачитат знанието, зачитат свободата, те са хората в света, които имат бъдеще. Те са народите, които ще управляват. Другото всичко е заблуждение.

Тайна молитва

9-а беседа, държана от Учителя
на 29.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.*

** На 22.XI. Учителят не дойде. (Бел. на стенографката)*

1942_12_02 Песента на блудния син
лекция пред общия окултен клас

ПЕСЕНТА НА БЛУДНИЯ СИН

Отче наш
Аз мога да любя

Изпейте „Росна капко“. Вземете песента „Сине мой, пази живота“.

(Направихме следните упражнения: ръцете успоредно напред пред гърдите. Допиране на пръстите, ръцете настрани. Няколко пъти се повтаря.

Лявата ръка пред дясната, движи се по дясната и настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и пред гърдите настрани. Няколко пъти.

Ръцете над главата успоредно нагоре. Сваляне на ръцете до темето на главата, допиране на пръстите на темето и те са едни срещу други. Няколко пъти. Обливане накрая.)

Има три подбуди, които подбуждат човешкото съзнание: подбуда на физическото поле – предметите на физическия свят; предметите на духовния свят и предметите на Божествения свят. Ако не се подбуди нашето съзнание, тогава външният свят, духовният свят и Божественият свят остават безпредметни или казано съзнанието не е пробудено. Някой път нас не ни интересува живота. Да кажем, един човек е богат, добре облечен, но стомахът му е разстроен, неразположен е. Щом стомахът е добре, пее и свири. Ако бях художник, щях да нарисувам стомаха много красив, не да изпъкне, но художествена красота има в стомаха. Ако съзнанието е пробудено в духовния свят, гърдите имат особено устройство. Ако съзнанието е пробудено в Божествения свят, главата има особено устройство. Божественият свят строи главата; духовният свят – гърдите, раменете; а пък физическият свят строи стомаха. Оставете тия въпроси, когато казват, че стомахът е желание, да яде и пие. Това не е стомах. Защото хранене има и в ангелите. Те се хранят, само че в храната им няма никакъв излишък, както е [в] човекът. Казвам: първо физическият живот трябва да се отличава с едно отлично тяло, със здрави мускули, със здрави кости и със здрав стомах. Духовният свят в нас трябва да се отличава със здрави гърди. Да ти е приятна всяка вдишка и издишка, да ти прави удоволствие. Божественият свят вече става понятен със зрението, слуха, обонянието, вкусването, после пипането. Те са сЎ усети, с които

Божественият свят си служи. Красивият човек има отлично съзнание да вижда във всяко нещо красота. Сега много малко виждаме. Говорим за духовния свят, говорим за физическия свят, за Божествения, но нямаме усет. Не че нямаме усет, но не можем да направим разлика. Някой път хората стават духовни, казват: „Трябва да бъдем чисти, трябва да бъдем свети". Но святостта произтича от разумността. Онзи, който свети, е разумен. Тия лампи светят, показва една разумност, която [е] направила тия лампи. Същества, които не са разумни, нямат светлина. Сега ако Слънцето свети, показва, че в Слънцето са работили разумни същества. Казваме, че Бог е работил – най-разумното същество в света. Той направил Земята с всичката нейна красота, направил Слънцето и Месечината за времена и години. Или казано: Слънцето да има отношение вътре към съзнанието, към човешкия ум. Ако Слънцето няма отношение към нашето съзнание, тогава ние сме в едно спящо състояние. Сега, вечерно време всички като си легнете, нямате всички тази опитност. Като си легнете, мислите, че физическият човек спи. Ако у вас е развито духовното зрение, вие ще видите, един спи, и друг седи прав и го гледа. Някой път го гледа, оставя го и си заминава. След като се върне, пак гледа, казва: „Хайде да вляза". Влезе вътре, събудят се и двамата, станат. Преди човек да е излязъл навън, той трябва да се спогоди, казва: „Ти ме чакай, аз ще изляза навън, имам работа". Той като остане, ще почисти стомаха, почисти гърдите, че като дойде другият, да намери чисто. Който няма туй знание, казва: „Спи". Като излезе, той забравя, той не вижда. Всяка вечер като се отделя, се чуди, казва: „Чудна работа, другояче не можеше ли да бъде?" Вие не сте имали опитността да седите на кревата си и вие да видите далеч някой предмет ясен. Например в духовния свят на десет километра виждаш, както на сто метра предметите ясни. Във физическия свят на сто километра е невидимо, в духовния свят е видимо. С един далекоглед нали стават видими далечните предмети.

Сега старайте се по възможност да намалите вашите тревоги. Снощи нали имаше тревога, изгасиха всичките лампи. В туй бурното време, в мъглата, някой аероплан може да се е заблудил. Какво знаем? При тревогата загасиха лампите, някаква опасност зад облаците има. Изваждам заключението – някой път в нашия живот имаме смущения. Има някаква причина, нападне те някаква лоша мисъл. Някой аероплан дойде, търси. Затуй някой път в духовния свят загасват свещите, защото като те намери, че свети, бомби хвърлят. В духовния свят отдавна има загасване. Всичките свещи изгасиш, седиш, чакаш, докато мине злото. Се трябва да имат хората нещо, на което да разчитат. Кое е това, на което вие може да разчитате? Един художник знае да рисува, бръква, взема четките си. Някой е скулптор, знае как да удря със своя чук, да извае една статуя, или някой знае да пее, развит е гласът му, пее. Колцина от вас може да пеете хубаво.

Като станете на 45 години, казвате, че не ви се пее вече. Малките деца плачат, старите се връщат, по-възрастните, отлагат за после. Едвам [на] някои светлината се е увеличила, те търсят веселие, да си попеят, да се повеселят, да поиграят. Считат някои пеенето и веселието – не е в реда на нещата. Религиозните хора искат да бъдат сериозни, замислени за оня свят, като че оня свят е за големи тъги. Не е така. То е процес на чистене. То е временно състояние на Земята, докато се очисти съзнанието от разни лоши изпарения, да стане Небето ясно, предметите да бъдат ясни.

Ти ако не можеш да пишеш а , ти товар не можеш да носиш. Започнеш да товариш магарето, щом го натовариш, като му кацне една муха, то не иска да я носи, търкаля се на земята. Някой път е натоварено с грозде, отиде гроздето. Да се освободи от една муха, отиде гроздето. Защо не може да носи мухата? Аз уважавам това магаре, казва: „Аз конска муха не искам да нося по никой начин“, реве. Ако не е натоварено, ако няма юлар, реве. Като замине мухата, престане, като че пее. Тази муха усеща, като че по особен начин и тя е музикална, научила е магарето да плаче. Конските мухи набрали се на коня по 200-300. На магарето, ако една кацне, цяла олелия дига.

Казвам: създавайте хубави образи в съзнанието и задържайте хубавите образи. Хубаво е някой път да видиш очи, през които гледа Божествената светлина. Хубаво е да чуеш хубавите звуци на онзи, който пее. Хубаво е да чувстваш уханието на цветята или полюляването на вятър, или една мелодия сутрин е приятно да слушаш. Хубаво е да вкусиш сладките работи, да вкусваш някои плодове и да остане в тебе хубавото впечатление. Хубаво е по някой път да чувстваш гладката повърхност на някой скъпоценен камък. Той ти предава нещо от силата, която съдържа в себе си. Всички неща, всички вещи съдържат скрита сила в себе си. Ако човек знае, ще може да се ползва. Вие като се срещате, в какво седи запознаването. Запознаването един с друг е като срещнеш човека, да можеш в приятеля си да откриеш една хубава черта, която никога не си я забелязал. Има красиви движения – да знае как да си държи очите. Има едни очи много отворени, други много затворени. Има отворени очи, които са красиви. Като срещате всеки ден, да откривате по една хубава черта в баща си, в брата си, в слугите си, навсякъде. И в дърветата да откриваш, и в животните. Ние казваме: „Да се помолим, да се обърнем към Бога“. Съзнанието ни оперира с много дълги вълни, следствие на това започваме да заспиваме, ставаме еднообразни. Седим, седим, не се интересуваме от нищо и заспиваме. В Европа има – които искат да се концентрират, упражняват се в концентриране на мисълта, искат да минат от този свят в онзи свят, да заспят будни, но като се концентрират, заспиват. Изгуби се съзнанието, като минава от физическия свят в

духовния, съзнанието не е будно, следователно не може да се види границата. Заспива на границата. Следователно не знае къде е духовния свят, кога е бил в духовния свят и кога се е върнал. Вечерно време може би вие сте имали такива сънища: гони ви някой, бягате, влизате в една къща, видите не е вашата, втора, трета, има къщи високи, но на няколко етажа, най-после влезеш в една къща в една стая, затвориш вратата и се събудиш. Тия къщи са телата на хората. Тия тела в духовния свят са жилища по няколко етажа, по 4-5 етажа. Така направени, влизаш в едно тяло, в друго. Доста умни са хората. Понеже в духовния свят като излезеш из тялото, има един тънък конец, с който си свързан с къщата, другояче ще се загубиш, не може да се върнеш в тялото, опасно е да те стреснат. В стряскането може да се преплетат две нишки и тогава хората се умопобъркват. Хубаво е по жичката, както се качват в аероплана, помогнеш да се върне в тялото. Някой казва: „Много зная“. Тепърва има да учите. Туй, което знаете, е смешно. При голямото богатство, което има, ние още не сме опитали Божествените блага, седим дряхли*.

Седя снощи и се занимавам. Изведнъж нахлу страх, бягат, гледам тия хора как бягат, крият се, мислят – бомбите нападат. Мислят, 100-200 аероплана нападат, идат, носят бомби от по 1000-2000-3000 кила една бомба. То е ужасно да падне една бомба от 2000 кила. Те бягат да се крият. Хората трябва да се молят да се прекрати войната, нищо повече. Не е Волята Божия. В християнския живот всички трябва да се молят. Те искат свещениците да се молят, да победят. Не да победят, но да се вразумят хората. Казвате: „Кога ще се свърши войната?“ Когато всички пожелаем да се свърши войната. Войната ние я образуваме, не я образува Господ. Ние създаваме условия за войната. Условия за войната ние създадохме. Будно трябва да бъде съзнанието ви. Този живот, който живеем, в какво трябва да се отличава? Човек трябва да се отличава със своето здраве. Човек трябва да се отличава със своите добри чувства. При най-лошите условия да има добри чувства. Човек да се отличава със своята мисъл, със своята трезва мисъл. Има неща, които са абсолютно невъзможни. Има две неща невъзможни в света – една овца никога не може да изяде един вълк. То е невъзможно. За мене невъзможно е един вълк да опасе една нива. Вълкът може да изяде овцата и овцата може да опасе нивата. То е нещо възможно. Добрият човек не може да изяде лошия, но лошият може да изяде добрия. Сега на физическото поле, ако хората биха се яли един друг, ужасно щеше да бъде. Няма по-лоша храна от човешкото месо, но и човешкото месо е много по-вкусно от свинското. Но е опасно, понеже клетките на човешкия организъм са толкова индивидуални, че ще ти струва много скъпо да ги пазиш. Ако ядеш, стражари ще ти трябват, да ги пазиш на работа. При най-удобния случай напускат тялото. За сега човешката мисъл – туй, което е говорил Христос – човешката мисъл може да се приеме като храна и

добрите човешки чувства и те може да се приемат. Тия трептения може да ги възприемеш. Те са най-подходящи. Най-подходящата храна за добрия живот е човешката мисъл, най-подходящата храна за добрия живот са човешките чувства. Казва Христос: „Ако пиете кръвта Ми“. То са чувствата. Тази енергия е, която иде чрез чувствата. Ти като обичаш някого, той оживява и добър става, и весел става. Като мислиш добре за него, очите светват, приятно му е. Хубаво е да изпращаме добрите мисли, да станем проводници на човешките мисли, да станем проводници на мисълта на ангелите, да станем проводници на Божията мисъл. Затуй трябва да станете музикални. Без музика светът не може да се подигне.

Тук аз имам една песен: „Тъги, скърби са богатство“. Да я изпееш с мисъл и чувство, от тази песен да изкараш храна. След като изпееш песента, да се нахраниш. Тъгата при, като те опари, има едно движение, оттегляш се. Може тъй да изпееш песента, че да показва, че тялото е студено (Изпяхме „Тъги, скърби...“.) Съзнанието не е пробудено, ако е пробудено съзнанието, по-хубаво ще пеете. Бих ви дал едно правило: като пеете, всеки да я пее, докато ви стане приятно. Да я изпеете по особен начин, да я харесате. Сега, тъй както пеете, не върви. Трябва да бъдем всички виртуози. Трудно е да се пее. Тук не може да се поправят погрешките. Като си сам – може, но при колективното мъчно се поправят погрешките. Само онзи, който има хубаво ухо, развито, той може да коригира. Ако не е развито ухото, речеш да коригираш, отиде. Гледам в хора, спират се, спират се, не могат да се научат. Според моите правила, не спирай никога! Изпейте хубаво, да дават внимание. В пеенето трябва да бъдете свободни. Щом вземат да ви коригират, отиде работата. То е натрупване, хубаво е, не е лошо. Даровитият музикант, той като обърне очите, трябва да ме погледне, че да разбера. Нямате музикална обхода. Като се обърнеш, да се поусмихнеш весело. Като се намръщи човек, не е музикално. В музиката може да си взел тона. Казва, че не си взел тона вярно. Но в даден случай в песента, когато се пее, може да си взел по-високо или по-ниско. Като вземете по-високо, изхождате от разни пунктове. Ако изхождате от един и същ пункт, има хармония. Трябва да се вземе тонът верен. При вземането на тона, веднага в слънчевия възел трябва да чувстваш една малка топлина, една приятност. Тази приятност иде в гърлото, покачва се на челото, горе на главата – една приятна топлина. Тогава тонът е верен. Не да ви кажа, че вие не знаете, то отиде вече. Вие глас имате, само трябва да се нагласите. Цигулката е хубава, струните са хубави, лъкът е хубав, само трябва да се нагласиш, да можеш да свириш. Сега искам да станете певци. Ще кажете: „Калудов отиде“. Сега ще го изслушат, капелмайстор беше. Той пее една песен, ще му дадат една песен, да изпее. Ще го спрат, и ако не може да изпее, ще го почакат и любезно казват: „Какво ще пееш?“ Той ще пее, ще пее тази песен: „Тъги, скърби са богатство“. Ще държи изпит на тази

песен. Той тук мина, съпроводиха го. Казвам: ще пееш песента „Тъги, скърби са богатство“ в живота. Там ще пееш. Даже някоя сестра го видяла, че се поусмихнал, не зная как. Може би ясновидците да са видели. Хората като умрат, се усмихват. Някой път разправят, че този човек много хубаво пее. Имах един познат американец, който ми казваше: „Аз много обичам да пея и мислех, че много хубаво пея“. В Америка излиза, в една гора, и там излязло и момичето на един професор, младо момиче. „Като чуло че пея, хукнало да бяга.“ Казва: „Чух един дивак в гората, ревеше“. Този брат толкова години ви пее и ако беше развита във вас музиката, трябваше да стане златен, музикално злато има. Сега доста кал натрупва. Гледам, горкият, току се чисти, чисти. Знаете колко лоша е музикалната кал. Много мъчно се чисти музикалната кал.

Ще ви свиря песента на блудния син. Като се разкаял, казва Писанието, като дошъл на себе си, пял. Пил, изгубил музиката. Казва: „На колко наемници баща ми може да ми даде храна?! Ще стана да ида при баща си и ще му кажа: отче, съгреших на Небето и пред тебе“. Сега тамам тази песен трябва да се пее. Всичките народи в Европа са блудните синове, трябва да се върнат при Баща Си и да кажат: „Съгрешихме пред Небето и пред Господа. Не сме достойни да бъдем Твои синове, но ни направи като наемници“. Сега търсят кой има право. Изяденото и изпитото е хубаво. Трябва да се върнем, да започнем новия живот. Ние да даваме началото. Сега ще ви свиря малко от песента на блудния син. Аз отдавна не съм я свирил, има повече от 30 години. Мъчна е за свирене. (Учителя свири) – той се изповядва при баща си. (Свири по-живо и весело.) Свърши се увеселението, ядоха, пиха, веселиха се. (Учителя пя „Давай, давай“.) Като станете сутрин, кажете: „Аз ще пея“. (Пее: „Аз ще пея, аз ще пея, аз ще пея и то навред. Кой как ме чуе, сърцето му да трепне. Аз ще пея. Всеки кой ме чуе, сърцето му да трепне. Не само да трепне, но и да се запали и света да озари. Аз ще пея за Любовта на моя Баща, да се весели Той в моя живот, че аз добре живея и пея, че аз добре живея и пея. Аз живея и добре пея, това трябва всеки да знае. Отсега нататък за в бъдеще така ще бъде. Аз ще пея и ще живея, че всеки кой ме види, весел да стане и сладко да си хапне. Аз ще пея и ще живея, та всеки кой как ме види, да подскочи и да се зарадва, че аз му пея. Аз пея и добре живея. Обущата ми ще бъдат чисти и дрехите без петно. Никаква погрешка няма да има в моята връзка. Лицето ми ще бъде чисто, без гурели и под ноктите ми няма да има никаква кал. Ще бъдат чисти ръцете ми, мекички. Кой как ги пипне, приятно да му стане на сърцето“.) Тъй станете сутрин и си пейте. (Пее: „Колко са добри моите ръце, които Бог създаде. Аз може да се хваля със своите ръце. Аз може да се похваля с моите крака, че ходят в правия път. Аз може да се похваля с моите очи, че хубаво виждат красотата и премахват всичките злини в света“.) Тъй ще пеете. Аз пея сега на себе си. Ха да остане за друг път.

Музикалните гении ни дадоха едни концерт, да благодарим на тях, че присъстваха.

Да се отворят гласовете ни да запеем. Мислите ни да пеят, сърцето ни да пее и душата ни да пее. Само така ще се разберем.

Добрата молитва

11-та лекция от Учителя, държана
на 2.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Песента на блудния син*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_04 Правилна мярка
лекция пред специалния клас

ПРАВИЛНА МЯРКА

"Отче наш"
"Аз мога да любя"

Имате ли някаква зададена тема? – Нямаме. Каква беше темата на миналата лекция? /Каза се./ Много пъти казвате: Този човек е красив, онзи човек е красив. Коя е нормата? Как познавате, че един човек е красив? Кои са мерките, че един човек е красив? Сега как ще се определи? Как се определя кое е горещо, кое е студено? По какво се определя един висок човек или един нисък човек? После, сладко и горчиво по какво се определя? Или по какво се определя, когато някой е насърчен или е обезсърчен? Или, че някой има вяра или е обезверен? Вие казвате: Студена вода и топла вода. Или права и крива линия по какво се отличава? За пример, ако вземете горчиво, плюете, докога ще плюете? Докато последната частица от горчивото седи на езика ви, ще плюете постоянно. Като го изплюете навън, олекне ви; щом седи на езика, плюете. Значи, за една малка частица, вие изхвърляте милиони плюнки. За една дребна горчивина сума плюнка ще изхвърлите, които не са тъй горчиви. Една бомбардировка – ще го бомбардирате, докато го изхвърлите.

Преди години в едно лястовиче гнездо беше влязло едно врабче. Събраха се повече от 50-60 лястовички и повече от половин час църкаха, докато най-после му внушиха да излезе. Минат покрай дупката и кажат: Крадец! Крадец! Като му църкаха половин час, изпъдиха го. Сега като не знаете един език, ако ви кажат една обидна дума на този език, вие няма да се докачите. Ако ви кажат на български, ще се докачите. Като ви кажат на чужд език, който не разбирате, не се докачате. Опасно е да ви кажат на български. Смешни сте по някой път, като не разбирате.

Казват на един турчин в Цариград: Ахмед, във Франция революция има. Онзи, като не разбира какво значи, казва: Революция ли, и у нас да дойде! Той мисли, че революцията е едно благословение. Казват му: Ще се разбърка, тогава казва: Да не дава Господ!

В живота всичките хора страдат от една алчност. Гледам на български думата "лошо". Трептенията на "Ш"-то са особени, дразнят. Имате думата "шопар". "Ш"-то пак е. "Шугав", пак имате "Ш". Ние в умствения свят имаме материя, която е другояче устроена. В мисловия свят и в духовния

свят материята е друга. В духовния свят има неорганизирана материя, от която хората се карат. Представете си, че един човек може да ви изпрати един поглед, да ви окаля. Като ви погледне, че ви стане криво. Кое е онова, за което ви става криво, казвате: Криво ме погледна. Какво има, че криво ви погледнал? Тогава не трябва да гледате криво. Ако идете в Америка, ще видите, че американците имат направени разни видове сиропи, някой път 15, 20 вида наредени, поставени кранове. Трябва да знаеш кой кран да завъртиш. И в човешкия език има доста кранчета, завъртите някой кран, не е приятен сиропът. Сега, каква е вашата идея? Как си представяте, добре да ви приемат? Представете си, че идете при някоя ваша приятелка, от ученици сте приятелки. Как трябва да ви приеме, като идете при вашия приятел? Кое приемане мислите, че е много хубаво? Изхождате често от материалния свят. Кога една дреха е хубава? Първо трябва да е добре скроена, всичките криви линии тъй да падат на тялото, да ви е приятно, да няма никъде да ви стяга, нито под рамото, нито над рамото, както и да се движите, да има хубаво приспособление. Мисълта има материална форма. Следователно, има една мисъл, която не е добре облечена, зле се отразява на човека. Казвам: Хубаво е по някой път да имате по едно огледало да възпитате погледа си – как трябва да гледате добре. Някой път трябва да гледате в огледалото, да видите, харесвате ли погледа си. Някой път има нещо дисхармонично в погледа. Сега трябва да се направят опити. Ако имате седемте цвята – може да имате червения цвят, може да имате едно тъмно наблюдение – какво впечатление ще направи? Ако вземете портокаловия или зеления, или жълтия цвят, или ясносиния, или тъмносиния, или виолетовия? Всеки един от вас – по един обичен цвят.

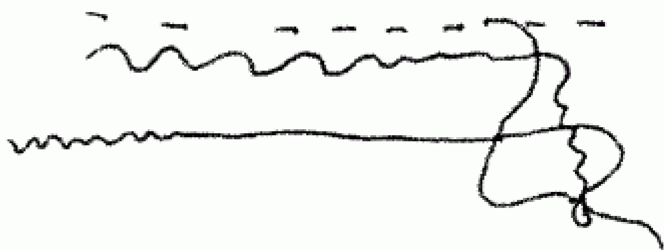

Има една поговорка: циганинът обича червеното. Има една такава линия. Онези, които разбират психологията, тия линии вече на лицето се осмислят. Тази линия, която отива навътре, лицето е навън. Българинът, когато жъне с паламарката, трябва някой път да наблюдавате, като идете на нивата, да видите как жъне с паламарката – по това може да познаете, скържав ли е или щедър. Ще може да познавате характера. Вие ще гледате, че жънат – някои, които са скържави, отблизо жънат до корена. Които са щедри, отгоре жънат житото, не близо до корена. Някои от вас, които не са търпеливи, трябва да се учат да пишат, докато станат търпеливи. Вие сега минавате за много търпеливи. Минеш някъде, закачиш се, бързаш да се откачиш, скъсаш дрехата. Закачиш се, докачиш се, как смеят тебе, свободния човек, да те закачат. Дръпнеш се. Като се закачиш, попитай

какво искат. Разгледай този трън. Как се закачи дрехата? Откачи я внимателно. Изведнъж дръпнеш се. Някой път отваряш вратата, не се отваря, дръпнеш. Виж защо не се отваря, кажи: Моля, защо не се отваряш? Погрешил ли съм нещо, какво има? После някой от вас започне писмата си много добре, едри букви. После започнете да пишете по-дребни и по-дребни. Най-после се извините, казвате: Извинете, нямах време. То е лъжа, че нямате време. Време има, не трябва да се извинявате. Пиши така, не стеснявай буквите. Няма нищо, не е погрешение, но човек образува един характер в мисълта си. Започва добре и свършва зле. В природата човек трябва да има време за всичко да върши. Всяка работа, всяка мисъл, която е образувана в ума, трябва да бъде много хубаво свършена. Всяко едно чувство трябва да му дадеш хубава форма. И на една постъпка трябва да дадеш хубава форма. Ако надеждата не е развита в нас, има особени мускули. Щом се обезсърчиш, стяга те гласа. Вярата, и тя има особени мускули. Щом се обезвериш, и тя стяга. Обичта, и тя има особени мускули, милосърдието, и то има особени мускули, радостта и веселието имат особени мускулчета – цяла арфа. Тия струни не са нагласени, мъчно върви гласа. Трябва да се нагласи туй гърло. Човек трябва да се нагласи много добре. Да се нагласиш, има три ключа: ключът на любовта, втори е ключът на мъдростта, а третият е на истината. Ти като нагласиш ключа на любовта, ще имаш живот, резултатът е добрият живот. Щом нагласиш ключа на мъдростта, ти имаш знанието – светлината е резултат, радостен и весел си. Много добре разрешаваш въпросите. Щом имаш ключа на истината, ти вече имаш за резултат свободата. Без ключа на истината ти свободен не можеш да бъдеш. Истината е свят без ограничения. Светът на мъдростта е свят без сенки. Светът на любовта е свят без страдания. Опитайте се да живеете половин час без страдания. Има една мисъл, която ви безпокои. Все ще мине някаква мисъл в половин час. Дойде някой облак, измени настроението. И при облачно време да си весел, и при ясното време да си весел. Облачното време да не изменя състоянието ти. Много мрачно е. Вечерно време да ходиш, тъй както денем. Опитвали ли сте се така да вървите? Да тръгнеш вечерно време да вървиш, полека да ходиш в гората, без да се блъснеш в някое дърво. Това значи да ходиш между лоши хора и без да се сблъскаш с някого.

Да ходиш вечерно време между дърветата, то е все едно да ходиш между хората, без да се сблъскаш. Или, някой път направете опит в Борисовата градина, да вървите между много хора и да минеш, без да се допреш до някого. Да можеш да направиш някаква крива линия, без да докоснеш някого. Може би на 3-4 места ще се извиняваш или някой друг ще се извини на вас, не се знае кой с кого се е блъснал. Ние изискваме другите хора да са изправни, те да не се блъскат. Колко пъти ние блъскаме някой камък, блъскаме някой клон, като минем между цветята, тревите, тъпчем

ги. Като минаваш между цветята, да не стъпчеш нито едно или по възможност най-малко да стъпчеш. Та сега да познаете колко сте добри, трябва да ви пратя някой път в полето, дето има цветя и да тръгна подир вас, без вие да знаете това, да видя колко цветя ще стъпчете и колко няма да стъпчете. Така ще позная колко сте добри. Като вървиш естествено, по-малко ще стъпчеш. Като че сещаш къде има цветя, та да не ги стъпчеш. Примери има – един войник паднал между кавалерийски полк и всичките коне минали, без да го стъпчат. Така са чувствителни конете. Вие може да мислите, че може да го стъпчат. Не, никога кон няма да стъпи отгоре му, понеже усеща, че е неустойчив. Той никога не си туря крака на човека, веднага усеща, че стъпва на човек. Защо не стъпва? Казва: Няма основа, значи да си създам на себе си нещастие. Те минават за много благоразумни. Правят го заради себе си. После обвиняват магарето. Магарето да те хвърли, е лошо. Кон да те хвърли, както и да паднеш, няма да ти причини вреда. Кон може да ти причини вреда, само ако ти се закачиш за седлото или крака ти се закачи за зингията. Тогава може да пострадаш. Конят като те хвърли, може да паднеш на краката си. Аз съм забелязал – кон като те хвърли, той тъй минава, че ти може да скочиш. Сега защо конят хвърля човека? Може да дадете един отговор. Защо някой кон като носи човека, хвърля го? Много естествено. Този кон хвърля човека, понеже преди човек да му е станал господар, много от тия хищници са се хвърляли на гърба му и започнали да го късат. Там са бъбреците. И сега конят от тази уплаха от миналото, като се качи човек, мисли, че се е качил някой звяр на гърба му и го хвърля изведнъж, за да се освободи от него. Като се убеди, че ти не си от тия някои зверове, които искат да му извадят бъбреците, не те хвърля. Докато мисли, че ти си от тия зверове, хвърля те. Някоя мисъл ви безпокои, разни мисли се залепят на разни части на мозъка или на тялото. Ако една мисъл не е залепена на онова място, което подобава, винаги сърцето рита. Тогава човек иска да изхвърли тази мисъл. Затова никога не бързайте да възприемете някоя мисъл веднага. Малко се поспрете. Някои мисли, които се дължат на вашето съзнание, вложени са в съзнанието. Такива мисли, които са извън вашето съзнание, не може да коригирате. Като влезе в съзнанието, отпосле може да ги коригирате. Имате думата "Любов". Ударението на български на първия слог, сричка ли е или на втория слог? Каква е разликата, ако е на първия или на втория слог? На кой слог е ударението? Любов, Любов. На двусричните думи къде е ударението – на първия или на втория слог? На трисричните думи къде е ударението? – Може да бъде на първия, на втория или на третия? Сега за пример, често вие не обичате някой човек, не знаете защо не го обичате. Казвате: Не го обичам. Дайте си отчет, да намерите причината, поради която не обичате някого. Трябва да има някакъв повод. Някой път причината е голяма, някой път е малка. Да кажем, в тебе обонянието е развито, някой мирише лошо, не може да го обичаш. Някои хора много

лошо миришат. На някои хора дрехите не ти харесват, на някои очите не ти харесват, на някои устата не ти харесват, на някои косите не ти харесват. Има някои коси са нахохорени, така начупени, че произвеждат много неприятно впечатление и не искаш да го гледаш. Пък някой път може да има лекета по дрехите, по врата или по реверите. Някого може да не обичате, защото има някакво леке на яката. Аз ви говоря върху тия работи, понеже са хигиена. В човешката хигиена, в чистотата е здравословното състояние. Забележете, че ония хора, които се носят чисто, са здрави. Онези хора, които не се носят чисто, винаги боледуват. Винаги се стремете да бъдете чисти. Чистотата е условие, което природата изисква. После, стремете се дрехите да бъдат чисти. Ако влезеш в едно нечисто място, добиваш едно ухание и изгубваш своето настроение. Всякога дрехите ви да бъдат чисти, да има едно хубаво ухание. За туй е хубаво човек да се грее на слънцето, да изчезне миризмата. Слънцето доставя ухание; или някой път човек може да ходи между цветята. Да кажем, за една седмица да идвате тук, в класа и да нямате кал под ноктите. За два часа да бъдат ноктите ви чисти. Като тръгнете, да си изчистите ноктите хубаво. Някъде човек не може да се освободи от калта, но някъде трябва да влезе без кал. Аз бих ви препоръчал, когато някой път сте весели, него ден, ако имате кал, съберете я и я турете в едно шишенце. Здравословно е. Когато сте неразположени духом, че намерете тази кал, вземете и изчистете. Турете я в едно шишенце, занесете я на Витоша и там я полейте.Тази кал там я оставете, да се реформира на Витоша. Да имате две шишенца – за хубавата кал, тя е късметлия и за лошата. Ако намерите калта на средния пръст, че сте весел, значи вие сте весел, понеже сте направили нещо добро, били сте справедлив, съвестен и добър. Ако е на първия пръст, били сте добре разположен спрямо хората и техните убеждения. Тази кал е хубава. Ако на третия пръст има кал, били сте музикант, някоя хубава картина за художество, за красивото в природата. Ако на малкия пръст имате кал, търговска кал е. Постъпили сте добре. Здравословна е калта. Ако имате кал, че сте неразположен, значи вие сте несправедлив, затуй тази кал се е набрала. Ако е на третия пръст, не сте били музикант, не сте религиозен, не оценявате. Гледаш слънцето, казваш: Не ме интересува. Вятърът духа, и той не те интересува; растенията цъфнали, и те не те интересуват. Защо не те интересуват, и ти не знаеш. Знаете ли, ако бихте имали една кал, събрана от човешките нокти, и торите вашите цветя, знаете ли какво може да стане? Да имаш кал в мастилото, вътре да я туриш. Може да ви се вижда чудно това. То това е съчетание. Една кибритена клечка знаете ли зимно време какво благо може да донесе? – Огънят, който може да огрее. А тази клечка не знаеш как да я запалиш, да я използваш, ще пострадаш. Човек при дадени условия, ако знаеше как да използва една мисъл, цяло благо е; ако човек не знае как да използва една мисъл, едно нещастие е. Когато вземете кибрит, драснете една клечка, втора драснете – не се запали. При

коя клечка запалвате огъня? Някой път драснете две, три и пак не се запали. Ти веднага се нахвърляш, разсърдиш се. А може би ти си оставил тази кутия на влажно място и вследствие на това не се пали. Причината у тебе е. А ти казваш, виновата е тази кутия. А ти си оставил кутията на влажно място. Имаш кибритени клечки – тури ги на сухо място После като вземеш кибрита, виж дали е хубав, доброкачествен. Ти отиваш да си купиш кибрит и казваш: Дайте ми една кутия. Не поглеждаш каква е. Купуваш на доверие. Или купуваш някаква книга пак на доверие. Най-първо пипни книгата с пръст, а ти купуваш на доверие. След туй може би книгата не си я пазил. Пипнеш с ръце книгата, ръцете влажни, пък влажните пръсти цапат книгата. Книгата губи от онова качество, да се пише хубаво на нея.

Колко пъти се чешете на ден? Някой път младите студенти ходят разчорлени, да покажат, че са много учени. То е право. Зависи как са разчорлени косите. Те са антени, косите са възприематели, а някой път предават. Някои косми възприемат енергията на природата, някои предават отвътре. Има известни косми, които предават човешките енергии, има други, които възприемат. Вземете устните на човека, горната бърна предава, долната устна възприема, както по радиото. Има клетки за възприемане, има клетки за предаване. У някой от вас възприемателят е добър, предавателят е по-слаб; у други възприемателят е по-слаб, а предавателят е по-добър. (На) някои хора и предавателят, и приемателят им са добри.

Сега някои хора се мият. Какво допринася миенето? Водата гаси огъня, но водата винаги усилва горението. Като се миеш, винаги се усилва горението. Тази, съставната част на водорода, предава на горението и щом се докосне до ръцете, усилва горението. За пример, някой път имате слабо кръвообръщение, понеже топлината е слаба. Ако знаете как да употребите водата, може да го подобрите. Да вземете малко количество вода и да приемете. Трябва да възприемете водата, както кокошките пият вода. Кокошките много добре пият вода. Вземе вода, вдигне си главата, пак вземе, пак си обърне нагоре главата. Между птиците, между кокошките песимисти няма, всички са весели. Ако искате да бъдете оптимисти, следвайте примера на кокошките. Кокошката песимист не може да бъде. Казвате: Кокоша работа. За пиене на вода вижте кокошката. Тя не избира хубава вода. Ако искаш качествено да избереш хубава вода, магарето ще питаш. То знае да избира, да пие хубава вода. Кокошката не знае да избира, но знае как да я пие. Наблюдавайте как кокошките пият вода, то е късмет. Тя, като пие вода, не я възприема, като свърши пиенето, тогава я възприема. Да ти е приятно, че си видял една кокошка да пие вода. Поезия има и художество има в начина на пиенето. ¶ каква буква е? Б Г Б.

Коя буква е построена по-добре? В Б-то гърба е силен и гърдите й са силни. В Г-то гърдите са силни. – който така пише Г , има слаби гърди.

– който така пише Г-то, има силни гърди. Този, който има изобилно, изобилно дава. Който малко има, малко дава. Природата, когато ти даде нещо, дава щедро, но не разточително. Човек в живота си трябва да бъде щедър. – туй положение е много материалистическо, когато буквата е тъй завъртяна долу, това показва Г , а това е естественото положение. Който пише както първото Г – този човек иска в материално отношение всичко да има. Трябва да съкратим, да го реформираме. Някой път вие пишете "Г"-то така – тази черта е хубаво отгоре. Някои пишат буквата "Д" с опашката надолу, а други – с опашката нагоре. Правилото е: като напише човек едно писмо, да помни, да му е приятно, че е писал едно писмо и да има в ума си съдържанието му. Писмото и по съдържание, и по форма да остане в човека. Някой път бързате и казвате, че нямате време. Човек за самовъзпитание малко да пише, но хубаво да пише. /Учителят написа буквата Д./ Какво липсва на това Д? /Учителят се обърна към трима братя и всеки да напише по едно Д./ Недоволни сте от буквата, липсва й нещо.

] . Първото "Д" е като човек на един крак, не седи на двата крака. На второто "Д" още по-високо е другият крак, в третото "Д" – по-тежко, отколкото трябва. Правиш добро, направиш го тежко. Линията в буквата трябва да върви естествено. Може би някъде тия букви ще ги срещнете след 5 -10 години. Има един закон, който определя, как да се напише буквата. Къде е погрешката в това ...Ами къде е тук погрешката?

Я сега да ми изпеете, и аз ще пея "Добър е животът". Целият клас може да турите глас, какъвто искате. /Учителят пее: "Аз ще пея, аз ще ям, аз ще пия вода, аз ще се разхождам, аз ще почивам"/. Да кажем, пеете песента "Весел ти бъди". За какво човек трябва да бъде весел? Може да кажете "Бодър бъди", когато вода пиеш. "Бодър бъди", когато хляб ядеш. Вземи тия песни, те са образци. В песента "Махар Бену Аба" имате едно хубаво упражнение – да слизаш и да възлизаш. Да слезеш правилно и да възлезеш правилно. "Махар" е слизане, "Бену" е качване, "Аба", "а"-то значи слизаш и възлизаш, натоварил си се. Дойдеш до едно място, дето оставиш товара, "Аба" значи да оставиш товара, без да го хвърлиш. Ще го туриш полека по всичките правила на музиката. Който пее песента "Махар Бену Аба", значи слиза, възлиза и се е разтоварил, добре сложил товара. След това взел си товара, добре си го сложил. Започнал си една работа, свършил си я хубаво и си почиваш. В песните има песен, която дава добър подтик на ума; има

песни, които дават добър подтик на сърцето; има песни, които дават подтик на човешката душа. Песните имат възпитателен характер. Имате песента "Изгрява слънцето". Слънцето, което изгрява, раздава и праща светлина. Значи, когато ти искаш като слънцето да изгрееш, и ти раздай светлина. Туй, което слънцето прави, направи го и ти, там е хубавата песен. "Носи радост за живота" – туй, което слънцето прави, ще го направиш. Аз ставам сътрудник с него. То дава добър пример. И аз следвам тази музикална линия на тия движения в природата. В песента като пеете "изгрява", взема по-малко време, а горе взема повече време. В умствения свят изгрява слънцето. "До" това е човек, който се е приготвил да чете някоя книга, разбира нещо и което възприема, цитира."Ре" в дадения случай е да напише нещо. "Сол", в дадения случай означава, да даде известна красота, разцъфтяване, да се отвори, да даде най-хубавия образ. Някой път отваряте вратата и казвате: Какво искате? Когато дойде някой гост, отваряте цялата врата да влезе. Когато не искате да влезе, ще се покажете и ще кажете: "Какво искате?". Не се е разцъфнало цветето хубаво. "Ми" в дадения случай показва пътя в раздвояването. На двама правиш услуга. "Ми" скрива престъплението. Слънцето раздава както вляво, така и вдясно. Еднакво се разклоняват, лъчи навсякъде, равномерно светлината се разпръсва. "До" в дадения случай в песента значи, че изпратеното благо за дълго време го оставя, не го взема, но го оставя за дълго време да седи у тебе – да се ползваш от него.

Това е един анализ. Но е според законите на музиката. Слънцето изгрява музикално, раздава светлината музикално, оставя светлината си музикално. Не е произволно. Един разумен акт. Когато разбираме така изгрева на слънцето, ще почувстваме една вътрешна радост. В нашето подсъзнание или в свръхсъзнанието чувстваш радост, разбрал си светлината. Като не я разбираш, чудиш се. Вземете песента "Благост". "Благост носи светлината за живота тя". "Стари вдига, млади вдига, болни милва". Светлината премахва разположението на старостта. Щом седиш много, остаряваш. Болните лежат, по-мъчно оздравяват. Старият седи повече, все мисли и все наблюдава. Болният обича само да лежи, ту на лявата, ту на дясната страна. Болните хора обичат да угаждат за тях, да ги питат "Как си?". Приятно им е това и те ще разправят, как ги боли сърцето, после, много се глезят те. Наблюдавал съм болните, те са нещо като светии. Виждам добрата страна. Болезнените състояния облагородяват човека. Болният е внимателен, деликатен, от сърце разправя. Болестта учи хората и те артисти стават. Ако човек не е болен, никога така няма да разправя. Болният, ако го рисува художник, може да го нарисува много добре. Има една крива линия. Като гледаш болния, приятно ти е да разправяш с ръката си. Я изпейте "Тъги, скърби са богатство". /Изпяхме./ Изпейте "Аз

мога да любя". Тази песен може да се изпее с хубави, естествени движения.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

9. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4.XII. 1942 г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев

Книги:

** Правилна мярка*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_06 Четирите неща
неделя, 10 ч. Сутринта

ЧЕТИРИТЕ НЕЩА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета само първите 5 стиха от първата глава от Евангелието на Иоана.
„Духът Божи“

Ако попитате съвременен един човек защо е дошъл на Земята, той не може да ви отговори. Той не знае откъде иде, защо е дошъл от онзи свят, не знае и къде отива, не знае. Че е дошъл от онзи свят, не знае. Че ще иде в онзи свят и къде ще иде, не знае.

Всичките наши вярвания лежат във въздуха. Вярваме, но в какво вярваме – и ние не знаем. Ние мязаме на онази мома, която се е влюбила в някой момък и тя мисли, че той я обича, пък той няма хабер за нея. Тя пише писма и мисли, че писмата са се изгубили, понеже няма никакъв отговор. Някой певец все пее, но вестниците не пишат за него. Той мисли, че е знаменит. Сега всеки може да цитира – цитираш едно изречение от Шекспира или цитираш едно изречение от Гьоте, или от Платон, или от Сократ. Хубаво е да цитира човек, то е развлечение. Един певец изпее една песен – той цитира една песен. Но някоя хубава песен да даде. Някои песни са консервирани. Някои са станали доста сухи. Трябва по-нови песни.

Като дойдем до нашето верую, и то е изсъхнало. Казваме: „В Бога вярваме.“ Че кой не вярва? Животните и те вярват, човек за тях е Господ. Като видят човека, покланят му се, работят заради него. Орат нивите му, бие ги, наказва ги, а те го гледат с умиление. Казват: „Божества са хората.“ Казват: „Да търпим, всичко ще се уреди.“

Питал съм толкоз ясновидци какво мислят за онзи свят и нищо не са ми казали. Не съм срещал някой, който да ми каже туй, което е, все ми казват туй, което не е. Че онзи свят не можеш да го видиш. Ти си се научил да гледаш само физическите тела. Онзи свят не е населен с физически тела. Телата са от съвсем друг род, други трептения имат, друга светлина и друга топлина имат и разумността съвършено се отличава.

Ние имаме превзети възгледи. Мислим, че Бог ни е направил по образ и

подобие Свое. Но кои хора е направил по образ и подобие? Бог е направил ония същества, които сега Му служат в цялата Вселена, изпълняват Волята Му, не ние, дребните хора, сме направени по образ и подобие. Хората са създадени от кал. Казвате: „Аз съм от Бога роден." Друга манджа не яде. Един вол да каже: „Аз съм роден от човека." О-хо-хо! Волът е роден от вол. Кравата – от крава, лисицата е родена от лисица, вълкът е роден от вълк, не е роден от човека. Те искат да турят всичките погрешки на човека. Не е така.

Желанието ми е да хвърля една светлина, да се не спъвате. Съвременните хора остаряват от безпокойство какво ще стане. Побеляла ми е главата да ме питат какво ще стане с войната. Що е война? Мажуват се хората, опознават се. Едни се нараняват, други се нараняват. Германците поглеждат русите, русите поглеждат германците, англичаните поглеждат германците, германците поглеждат англичаните. Пишат, съобщават колко са пленили, как е благосъстоянието, хранят ги, по някой път се оплакват. Доста културни сега са хората. Един пленник гледат го хубаво, та като иде в отечеството си, да каже, че те са един отличен народ. „Много хубаво ме гледаха." Това не е варварство. Много културна е съвременната война. По-добра война от тази в света не е съществувала и по-добър бой от този не е имало. Хората казват, че е лошо, а според мен не е лошо. Ако беше лошо, Господ не щеше да го допусне. Щом го е допуснал, е добро. Всички неща, които Бог ги е допуснал, са добри, другояче нямаше да ги допусне. Той е всемъдър, всесилен – как ще допусне в Неговото царство да се направи нещо, което не иска?

Ние, съвременните хора на Земята, ако мислим, че можем да направим каквото искаме, лъжем се. Ние вършим това, каквото Той върши. Ако не вършим, Той ще ни хване за носа, за ухото. Казва: „Слушай!" Някой казва: „Аз съжалявам, че се родих на Земята." Защо съжаляваш? Че откъде идеш? Трябва ни мисъл. Трябва ние, съвременните хора, да имаме една ясна представа поне какво нещо е Онзи, Който създаде света, Който ни даде всичките дарби, дал ни тази светлина, дал ни уста. Да имаме една представа за Него. Ние през просото ходим. Казваме: „Какво е Господ?"

Разправяха ми за един млад българин [на] около 30 години. Това било във Видинско. Доколко е вярно, не зная. Често обичал пред майка си да говори по адреса на Христа неприлични думи. Майка му казала: „Не говори, синко, че е срамота." – „Какво няма да говоря?" Една сутрин става и започва да плаче. Пита го майка му защо плаче. Казва: „Снощи бях в църква, излезе Христос от олтаря, че като ми уши две плесници, завалих се на земята." И той след две седмици умира. Ти ще произнесеш лоши думи – като ти плеснат една плесница, ще паднеш на земята. Ти можеш да

говориш за идеалното, за Божественото, но като дойде за Онзи, Който създаде света, устата ти трябва да бъде свещена.

Аз се чудя на съвременните хора – те нямат страх от Бога. Аз съм готов да направя опит с когото и да е. Да извикам един владика (той е владика, всичките мои почитания, но дали Господ го е направил владика, е въпрос), да повикаме този владика да се помоли за един болен човек. Моли се десет пъти и не оздравява човекът. Тогава никакъв владика не е, човешки владика е. Господ не го е пратил за владика. Владиката да се помоли за един лош човек и той да стане добър.

Може и мене да ме повикат по същия начин, да видим дали ме е пратил Господ. Трябва да докажа, че ме е пратил. Казват Моисей какво е казал. Пратил един посланик първокласен, второкласен и третокласен и тебе те турят за един стражар. Ти си стражар, или може да си някой фелдфебел, или за лице може да са ти турили три звезди, полковнишки чин имаш. Не трябва да се мисли кой знае какво. За какво съм дошъл? За какво си дошъл?

Като съди някой от вас, мисли, че е голям човек. Казвам: Ти създаде ли Слънчевата система? Не. Създаде ли Земята? Не. Заповядваш ли на морето, на рибите, на птиците? Че какво си тогава? Някой казва: „Аз се помолих за дъжд и заваля дъжд.“ Когато ти си се молил, и 20 други са си изпратили молитвата за дъжд. А може би още 100 души са се молили. Той мисли, че като се е помолил, е заваляло. Пък то още 100 души са се молили за дъжд. Той няма скромността да признае, че други хора са се молили. Може би те са причината.

Бях веднъж в Сливен. Една сливненка на 50 години, разстроена е, страда от неврастения. Дойде зет ѝ, пълничък, здрав човек, и дъщеря ѝ, доста красива. Искат да помогна на майка им. Казват ми: „Чуваме, че ти можеш да лекуваш.“ Казвам: „Мога да лекувам, но от себе си нищо не давам. Ти си доста тлъст, мазен и от тебе може да взема нещо за баба ти. Ако ти си готов да взема от тебе и да туря на баба ти, мога да я излекувам. Но ако искаш аз да дам, не мога.“ Казва: „Готов съм.“ – „Радвам се, че обичаш баба си. Лесна работа е сега. След 24 часа баба ти ще бъде весела, радостна.“ Казвам му: „Ти обичаш баба си.“ И на нея казвам: „Да знаеш, че зет ти те обича. Аз мога да бъда само проводник. Сега ще се сприятелите. Досега не се познавахте, а за бъдеще ще се обичате повече.“ При лекуването, не може да те лекува един лекар, който не те обича, и ако ти не го обичаш. То е едно правило. Не може един човек да те учи, ако не го обичаш и ако той не те обича. Не може един човек да те освободи, ако ти не го обичаш.

Та казвам: Кое е разумното в света? Един човек проповядва. Аз проповядвам за себе си. Изучавам хората. Като изучавам хората, аз помагам: и на себе си помагам, и на тях помагам. Защото в моето подигане е тяхното подигане, в тяхното подигане е и моето подигане. Така седи въпросът в моя ум. Така се върши Волята Божия. Когато помагаме на главата, помагаме и на тялото; когато помагаме на тялото, помагаме и на главата. Когато помагаме на сърцето, помагаме и на главата. И за тялото една възможност има. Не можеш ти да се погрижиш за своите крака и да не повлияеш на своята глава; не можеш да се погрижиш за главата и да не повлияеш на очите, на ръцете. Има взаимност, взаимни отношения има. Най-малкото добро, което направиш, най-малката справедливост, която покажеш, ще се отрази върху твоите органи навсякъде. Взаимност съществува.

Та казвам: За мен схоластичното знание не е знание. И то не е лошо, хубаво е. Не е певец, който разправя само за пеене, но онзи, който пее, който има глас, той е певец. Кой е мъдрец? Който може да предаде. Не само да четеш, но да предадеш, да станеш проводник на това.

Казвам: Ние сме хора, доколкото сме проводници на Любовта. Тя е първият, най-велик импулс в света. Ако тя не ни засегне, какво ще станем? Човек е станал човек по единствената причина, че Бог го е засегнал. Той като казал Слово и направил всичките животни със Слово. За човека казва: „Да направим човека.“ Значи, Божията Любов го е засегнала. Любовта създаде човека. Дотолкоз, доколкото ние съзнаваме тази Любов в нас, ние сме хора; доколкото ние се отказваме, ние се вживотяваме.

Не е лошо да бъде човек животно, но животното не може да направи много неща. На пиано не може да свири едно животно. Един кон не може да пее. Може ли да пее като човек? Един кон не може да пише тъй красиво като поет, в ритъм да туря думите. Може ли да пише стихове? Има неща, които конят не може да прави. Туй, което конят не може да прави, а човек го прави, той е човек. Туй, което човек го прави и конят го прави, той е кон. Туй, което животните не могат да правят, а ние го правим, това сме ние. Туй, което животните правят и ние го правим, то са те.

Нека да бъдем наясно. Аз не унижавам животните, понеже животните са отворена книга, от която трябва да учим. Животните са първите учители на човека, само че в първото отделение, когато човек е бил дребнав, те са го учили. Човек е минал през всичките форми на животните. Те са 400 класове, през които човек е минал, докато дойде в тази форма. Всичките класове е преминал от степен в степен и като дошъл в тази последна степен, дошъл Господ да го учи. Сега Господ го учи. Какво ни научиха

животните, ние го знаем. Сега ще се учим каквото Господ трябва да ни научи. Казва Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа.“ Но ние не сме научени още.

Питам: когато вие обикнете някого, как си изказвате вашата Любов? Най-първо как си изказвате Любовта? Аз да ви кажа. Един ми разправяше един анекдот. В Бургас имало един арменец, много набожен човек, но скържав. Дойде някой просяк, казва: „Махни се, защо си дошъл?“ Като си отиде просякът, започва да го мъчи съвестта. Вземе 10 лева, гледа никой да не го види, настигне просяка и като върви из улицата, мушне му парите в джоба, върне се назад, та му олекне. Туй не е по Бога. Гледам сега, религиозни хора, извади 2–3–5 лева, даде. Това не е любовно даване. Някой ще отчупи малко парче хляб или някаква ябълка, или съдрана шапка, или кирлива риза – за празнични дни на бедните. Не е лошо това, хубаво е.

Сега се изискват плодове от дървото, прясно откъснати, тях да дадем. Да съзнаем, че бедните са наши братя. И той да съзнава, че съм му брат. Аз не може да му дам повече. Аз може да му дам това, което Бог ми е дал. Ябълките не ги направих аз. Тази светлина, която излиза от Слънцето, не я направих аз. Бог я изпраща. Дърветата се потрудиха, а аз станах само проводник между тях и бедните, за да се опознаем. Тази ябълка запознава него с мене, нищо повече. Те ни карат да се влюбим. На една мома е достатъчно да ѝ дам една ябълка, за да се влюби. Ако ѝ дам една ябълка нищо и никакво, втори път няма да ме срещне. Ако ѝ дам една хубава ябълка, без никакви недостатъци, ще гледа на мене другояче. Тази ябълка седи като една връзка.

Казвам: Защо да не може да му дадем най-красивата дума, която съществува в езика? Защо да не му кажем най-хубавата дума? Какво трябва да му кажем, на български коя е най-хубавата дума? По-хубава дума на български от думата „благост“ няма. Според мене тя е най-съдържателната дума. В много езици тази дума я няма. Думата „благост“ има съчетание на елементите, тя е много мощна дума. Като кажеш „благост“, Господ ще те послуша.

Като снемеш от дървото един плод, измий го с най-хубавата вода и тогава го давай. Ти вземеш от земята, че така го дадеш. Не е зачитане на любовното чувство. Онова, което даваш, с Любов ще го избереш. Понеже плодовете посетители имат – някоя муха е кацнала, оставила е визитната си картичка, втора, трета са кацали, оставили са си тия визитните картички. Човек изяде този плод и може да се зарази. Много хора има заразени от ябълки. Мухите са кацали, а преди това са били на някой умрял вол. Измий хубаво ябълката и тогава, когото обичаш, дай му тази

ябълка.

Аз не искам да ви говоря. Аз не искам да приличам на някой, който ходил на угощение и казва: „Не ме угостиха добре.“ Аз нищо не давам от себе си. Такава критика не е на място. Аз ни най-малко [не] критикувам. Аз [се] радвам, че ви угостиха, и аз ви угостих. Вие сами да направите разликата – онова, което придобиете от угощението, какво е, и кое угощение е полезно. Ползата, която придобиваме, тя е важна заради нас.

Вчерашният ден беше много добър и днешният ден е добър ден. Тия двата дни съдържат нещо хубаво. Понеже висши разумни същества вземат участие в един план и Небето скоро ще преустрои света. Следователно тяхната мисъл веднага се отразява върху вчерашния ден и днешния ден.

От моето становище, всяко добро дело, което човек направи, то е израз на Божественото вътре в него. Ако в двора ви дойде един добър кон и е свързан, този кон докара някой добър конник, някой посланик от баща ви, той ще слезе от коня – конят е свързан – и като свърши мисията, ще се качи на коня и пак ще си замине.

Сега ние, съвременните хора, искаме да бъдем свободни. Не може да живееш свободно, ако Любовта не те е засегнала. Не можеш да бъдеш човек, да имаш знание, ако Мъдростта не те е засегнала. Не може да бъдеш свободен, ако Истината не те е посетила. Трябва да имаш тия три подтика в света. Те са от Божествения свят. Трябва да имаш подтика от Любовта. То е Словото. Трябва да имаш подтик от Мъдростта и трябва да имаш подтик от Истината. Що е Истина? Туй, което подтиква към свобода.

Свободният човек е развързан, вътрешно развързан е. Свободният човек няма никакво главоболие, няма стомахоболие, няма напрежение на сърцето. Той е свободен. Като ходи, радостен е и като птица хвърка, като риба плава, като ангел пътува в пространството. Това е свободен човек. Кой е свободен? – Който като ангел може да хвърка от един свят на друг, ходи, хвърка, да разнася Божиите новини. Който е свободен, не зависи от нищо. Дърветата са свободни, понеже дават най-хубавите плодове, хранят ни и ни освобождават от лошите условия. Житото е по-свободно от нас, понеже то ни освобождава от несгодите на живота. Ако два–три дена ти не ядеш хляб, веднага лицето ти пожълтява. Ако 2–3 дена ти не пиеш вода, веднага чувстваш жажда.

Четири неща нас ни освобождават: освобождава ни светлината, освобождава ни въздухът, освобождава ни водата, освобождава ни хлябът. Ние казваме: „това е светлина“, „това е въздух“, с едно презрение се

отнасяме. Всичко критикуваме, нищо не може да направим. Ще научиш езика на светлината, да видиш колко красив говор има тази светлина. Тя, като влезе, казва: „С какво мога да ви услужа?“ Влезе вътре в тебе и върви. Въздухът, като дойде, казва: „Какво мога да направя?“, влезе в тебе и излезе навън. Водата, като дойде, и тя прави същото. Хлябът, като дойде, и той същото прави. Най-добрите слуги на Бога са те. Някой ме пита: „Как трябва да слугувам?“ Ще слугуваш на Бога тъй, както слугува светлината, тъй, както слугува въздухът, тъй, както слугува водата, тъй, както слугува хлябът, така и вие ще слугувате. Конкретно ви казвам. Да слугуваме както светлината. Ще влезеш, без да питаш. Щом намериш отворена врата, влез вътре, направи работата и кажи: „Още нещо може ли да направя?“ и излез навън. Направи, остави каквото трябва и излез.

Ние сме обезверени. Мнозина са обезверени, понеже няма кой да ви обича, малко светлина имате. Мнозина се задушават, малко въздух имате. Не обичате въздуха. Мнозина от жажда горите, огън имате. Мнозина от вас не може да ядете хляба, не обичате хляба. И вие започвате да се страхувате. Влезе въздухът, караш се; дойде хлябът, караш се; дойде светлината, караш се. Светлината седи отвън. Казваш: „Защо не влизаш?“ Толкоз години все си се карал, не я обичаш. Престанете да се карате на светлината, престанете да се карате на въздуха, престанете да се карате на водата, престанете да се карате на хляба. Ще ги приемете братски. Като дойдат, да се отворите, да е будно съзнанието. Защо да не се радвате на светлината? Ето, днес светлината иде.

Някои искат да знаят кой е Христос. Ето, Христос днес е в светлината, половината Земя е озарил. Казвате: Царството Божие е настъпило вече на Земята. Нищо в света не е в състояние да отмени Божиите намерения. Колкото повече се бият хората, по-добре; колкото повече хора умират, по-добре; колкото повече се раждат, по-добре; колкото повече гладни има, по-добре; колкото повече сити има, по-добре; колкото повече недоволни има, по-добре; колкото повече доволни има, по-добре. За всички е добре. Христос иде от доволните да даде на недоволните, от здравите да даде на болните, от богатите да даде на бедните, от умните да даде на глупавите, разумно да разпредели на едните и [на] другите, не едни да бъдат господари, а другите – слуги.

Що е господар? Господарят е майка. Що е слугата? То е или дъщерята, или синът. Знаете ли вие, че всеки един ваш слуга, то е един ваш син скрит? Слугинята е ваша дъщеря. Ти мислиш, че ви е слугиня, а тя ви е дъщеря. Вие трябва да я родите, за да ви стане слугиня. Никой не може да ви стане слуга, ако не сте го родили. Никой не може да ви бъде господар, ако той не ви е родил. Само онзи, който ви ражда, той ви е господар. Само на онзи

може да слугувате, който ви е родил. Бог ни е родил, Той ни е господар. Понеже сме родени от Него, само на Него може да бъдем слуги. Всеки, който постъпва както Господ, той може да бъде господар. Ние сме против да слугуваме. Тъй седи новото в света, което иде.

Вас ви се виждат тия работи много мъчни. Някоя мома се плаши да се влюби, понеже трябва да пише писма. После, като пише, онзи момък е взискателен. На първото писмо, което получава, не е взискателен, но колкото повече писма пише, започва да става взискателен, започва да забелязва, че запетаята не е турена на място, точката, двоеточието, удивителната или въпросителната не е турена на място. Някъде има много точки турени. Нещо, което не може да изкаже, ще тури много точки. Какво иска да каже с тия точки? Колко е умна иска да каже. Ако е турила 15 точки, значи царството на дявола се е разклатило, ако е турила 16 точки, царството на дявола съвсем се е стопило. Може да е турила 6 или 3 точки. Трите точки означават: може ли да обичаш Бога, може ли да обичаш ближния и себе си. Трите точки това означават. Четирите точки значи: може ли да обичаш баща ми, може ли да обичаш майка ми. Шестте точки означават може ли да обичаш брата ми. Седемте – сестра ми. Това вече има смисъл.

Другояче какво означават точките? Те го намериха това нещо. Те са много големи философи,те пишат философии. Библията има хиляди години да я разгадават. После, точката, запетаята е особено направена. После, двете точки са някъде по-близо, някъде са по-далече. Някой път въпросителната е голяма, някой път е малка и това е философия. Голяма въпросителна.

После, някоя мома, като пише на някого, че много го обича, пише едри букви, щедра е. Някоя пише със ситни букви – малко го обича. Издавам една тайна. Някой започне по-дебеличко, свърши тъничко. Това е вътрешната тайна на любовните писма.

Няма скрито-покрито, което да не се изяви. Скрити са нещата. Един ден в живота ще имате най-хубавите филмове. Всичките любовни писма от създаването на света, които са писали момите, ще бъдат филмувани. Която е написала най-хубавото писмо, премия ще има. Гениалната млада мома на Любовта, талантливата мома на Любовта и обикновена мома на Любовта – за всяка от тях три премии ще има. После, и за момците пак същото ще бъде. Живот отсега ще има. Вие пишете любовни писма и ще видите какво ще излезе. Внимавайте като пишете, колко точки туряте. Щом Любовта е гениална, и знанието е гениално, и Истината е гениална, и животът е гениален, и движението е гениално, и учението е гениално, и работата е гениална.

Под думата „гений“ разбираме човек, който е свободен. Геният слиза. Светлината, която слиза от Слънцето, тя е гениална. Светлината, която се разпространява на Земята, е талантлива. Онази светлина, която влиза в очите, е обикновена. Те са степени. Гениалният е зает с широкия свят. Талантливият е по-ограничен, а обикновеният човек е зает с една малка област, която той трябва да обработва. Аз не искам да гледам обикновения, ограничен човек, обикновения човек, който малка област обработва.

Ние трябва да се запознаем с гениалността. Има един закон в света: човек, който не е готов доброволно да изпълни един подтик на Любовта, той си създава най-голямото нещастие. Ако Любовта те подтиква към една дело, колкото и дребно да е, колкото и малко да е, ако ти не го направиш, ти създаваш нещастие на себе си. Любовта не обича противодействие. Като дойдете до Любовта, никакво противодействие! Тя носи за тебе във всичките свои изявления най-великото благо, което ти си мислил. Онова, което тя те подбужда, направи го без никакво противодействие. В другите работи може да противодействуваш колкото искаш. В Любовта една мисъл имаш и колкото и да е малка, не считай, че е нищожна, дребнава. Не считай, че животът е безсмислен. Ако те накара кал да направиш, направи кал, ако те накара да посадиш едно дърво, посади го. Ако те накара да съградиш нещо, съгради го. Каквото те накара да направиш, направи го.

Всяко нещо, което Любовта направи, то остава за вечни времена. Туй, което Любовта създава, то вечно остава. Всичките неща, които по Любов извършваме, те с нас ще дойдат. Онези, които без Любов са направени, те ще останат на Земята. Не са лоши. И Земята е работила. Земята работи и те имат смисъл дотолкоз, доколкото са свързани с Божествената Любов.

Тялото благува дотолкоз, доколкото Любовта функционира. Една тяло, свързано с отличен ум, едно тяло, свързано с отлично сърце и душа, туй тяло благува. Ако тялото не е свързано с такъв отличен ум, всичките страдания идат.

Болните хора искат да се самоубият, не искат да страдат. Защо страдат? Хората не знаят какво да правят. В църквата, религиозните хора, като се разболее някой, нека всички да се молят, и владиците да се молят за болния човек. Те седят, чудят се какво да правят. Само благославят. Как благославят? Те благославят така с ръката си (Учителят показва както поповете благославят.) Така не се благославя. Така се благославя (ръцете напред). Тъй се благославя. Ще извадиш, ще даваш. Туй е благословение. Ако съм земеделец, ще взема една шепа жито, втора, трета – това е благословение. Ако взема с най-голямата лъжица, как благославям? Това

сега не е за упрек. Сега благославят с трите пръста. И с трите пръста е хубаво. Нали ние с трите пръста пишем писмата. Хубаво е, и това не е лошо.

Преди всичко трябва да се научим да бъдем щедри. Мнозина не искат да страдат. Кой ще страда тогава? Страданието е работа и радостта е работа. Страданието е една по-груба работа, радостта е една по-благородна работа. Най-благородните работи са излезли от по-грубите работи.

Онези цигулки, които са направени, как са направени, от Гуарнери и от Страдивариус как са направени? Човек отрязал някое дърво и това дърво седяло 100 години, изсъхнало хубаво и той знае как да го нареже. Този човек изучил това дърво, накъде са нишките, накъде вървят и като направил цигулката, направил я така, че да падат вътре хармонично, движенията да дойдат в хармония, горните линии и долните линии навсякъде, като се раздрусва това дърво, да дават правилни вълни. Онези, които не са знаели тези закони, са направили много обикновени цигулки. Една такава цигулка днес струва 5–10 милиона. Такава цигулка звук има, тон има.

Ако в нас мислите [нишките?] не са прави, не може да предават правите мисли. Тия нишки на сърцето, ако не са хубаво изтъкани, ако тия нишки на нашата душа не са хубаво изтъкани и тия нишки на нашата воля, ако не са хубаво изтъкани, не може да предават Божествената хармония. Най-първо трябва да се създаде един отличен мозък, трябва да се създаде едно отлично сърце, едно отлично тяло, което да устоява на всичките външни влияния, което не само да приема, но и да предава.

Сега, много пъти проповедници, които проповядват, оратори, които говорят, имат някой път някакъв недъг. Един американски проповедник, на когото стомахът бил разстроен, страдал от стомах, проповядвал за онзи свят, за ада, за дявола, за големи наказания, за хиляди години че горят хората, че в пъкъла ще се мъчат. Изпоплашили се всичките богомолци. Проповядва за свършването на света. Църквата била доста заможна и го пратили в една клиника на модерно лечение. Лекарите измили стомаха му от всичките киселини и той се излекувал. Като се върнал, започнал да проповядва за Царството Божие, за идването на Христа, за Небето. Няма киселини вече в стомаха. Трябва да се премие стомахът.

Казвам: Дошло е време, когато трябва да се направи една любовна промивка на стомаха, да се направи една любовна промивка на дробовете, да се направи една любовна промивка на ума. Тогава ние ще предаваме мислите и чувствата, даром ние ще приемаме и ще предаваме Любовта.

Има какво да се промие. Има любовно течение.

Тази любовна мисъл не е направена от най-хубавото жито, смесена е с просо, ечемик, ръж. Да направиш хляб от най-хубавото жито, да си изкопал нивата с бел, да си посял нивата и да си пял, никога да не е влязло лоша мисъл, лошо чувство, да си го пожънал, да си извадил житото добре, без да си казвал лоша дума. И от това жито като направиш хляб, на всеки като дадеш, ще му падне като мед на сърцето. Този хляб, който ядем, не е такъв.

Всичките българи най-първо трябва да се научат да орат и да не псуват говедата. Нали искат педагогика – няма да псуваш вола, няма да псуваш кравата, кокошката. Ако я псуваш, яйцето, което ще снесе, ще те зарази. Нищо няма да псуваш. Свинята няма да псуваш. В свинята има нещо хубаво. Българите, когато искаха да укротят турците, със свинско месо ги угощаваха. И действително, като ги угостят, омекнат. Като дойде Любовта, ще омекнете. Свинята обича живота. Само я пипни за корема и тя обича да грухти. Издава един басов звук. Аз ви изнасям неща, които са верни. „Благодаря, макар че съм прасе, много ти благодаря. Много обичам да ме мажуват по корема. Няма кой да го направи, ти се случи, че ме погали. Не съм виждал такова галене.“

Ние, съвременните хора, много жестоки сме станали. Към млекопитающите, онези, които жертват живота си за нас, ще се отнасяме човешки. Нямаме съзнание, че те страдат. Ние им създаваме повече страдания. Че трябва да страдат, тъй е, но не трябва да им създаваме повече страдания. Щом допуснем тия страдания, те ще дойдат и върху нас. Сега искам да ви наведа на онази, реалната страна.

Дайте влияние на Любовта. Нека да упражни първия подтик и животът ще ви се поправи. Свържете се с Любовта и постоянно [постепенно?] ще стане едно подобрение в живота ви, здрави ще станете. Всичките хора, които трябва да се срещнат с вас, ще се привлекат от закона на Любовта. Като приемат подтика на Божествената Мъдрост, всичките хора трябва да дойдат да помогнат за знанието. Знанието ще ги привлече. Ако искате да придобиете свобода, запознайте се с Истината. Истината ще привлече всички онези хора, които може да образуват тази свобода, която вие търсите. Защото свободата е само с онези, на чията страна е Бог. Ония хора са свободни, на чията страна е Бог. Ония хора, на чията страна не е Бог, не са свободни. Свободен човек е човекът, който има Любовта. Свободен човек е човекът, който има Мъдростта. Свободен човек е човек[ът], който има Истината. Туй трябва да бъде като максима.

В геометрията има такива максими. Може да го докажеш, но никакъв спор няма заради него. 2 и 2 е 4. Защо 2 и 2 е 4? Само от два ъгъла може да направите един квадрат. Квадратът има 4 страни. 2 по 2 е 4 и 2 и 2 е 4, не може да бъде 5. От двете страни като туриш двата ъгъла, образуваш други ъгли, на онази свободна страна образуваш други ъгли. Следователно образуват се 4 ъгли и 4 страни. Туй, което образува четирите страни и четирите ъгла, това са 2 по 2, или 2 и 2 е 4. Следователно само майката и бащата, които съставят един ъгъл, синът и дъщерята, които съставят другия ъгъл, само те могат да образуват един дом. Един триъгълник може да се образува от бащата, майката и сина, един триъгълник може да се образува от бащата, майката и дъщерята. А един квадрат може да се образува само от майката, бащата, синът и дъщерята. И следователно, като прекараме двата диагонала, имаме 4 триъгълника вътре в квадрата.

Или, човек, в когото господарува сърцето и човешката душа, той е един триъгълник. То е Божественият свят. Човек, който слиза на Земята да живее, той е един квадрат. Щом си квадрат, условията са други. Щом си триъгълник, условията са други. Спорят някои хора, искат да живеят на Земята, както на Небето. Небесният живот е друг, земният живот е друг. В земния живот материята е гъста, тук се изискват много по-големи усилия за живот. На Земята много работи се проверяват, в Небето много работи не могат да се проверят. В духовния свят, когато искат да проверят дали някои неща са верни, пращат ги тук, на Земята, да проверят. Тук се познават.

Сега някои от вас мислите, като идете в онзи свят, да ви съдят. В оня свят няма съдба. Който умре, тук го съдят. Онзи, когото съдят, в гроба, докато изгние, все съдба е. Като изгние последната частица, съдбата престава, свободен е от затвора. 15 години лежиш в затвора и като излежиш този затвор, освободят те, тогава отиваш в оня свят. Много хора мислят, че като умрат, отиват в оня свят. Много бързат. Христос, едно от най-чистите същества, седя 40 дни в затвора. 3 дена всъщност седя в затвора, а 40 дни седя в преддверието на този затвор. Ако Христос днес се изяви на хората тъй, както едно време, ще го тикнат пак в затвора. Ще кажат, че не го е доизлежал.

Бог има думата. Бог на Любовта, Бог на Мъдростта и Истината има думата в света и Неговата дума ще се зачете. Всичките хора не знаят, че има един Господ, Който се нарича Любов, че има един Господ, Който се нарича Мъдрост, че има един Господ, Който се нарича Истина, че има един Господ, Който се нарича Дух. Когато хората познаят този Господ, Който е Любов, този Господ, Който е Мъдрост, този, Който е Истина и този, Който е Дух, тогава всичките хора ще бъдат научени от Господа. Тогава ще

живеем другояче.

Сега аз мога да стана приятен за всинца ви, може да се сприятеля с всинца ви. Ако старите подмладя с 10 години, болните ги излекувам, ако на бедните дам парици, всички ще бъдете доволни, ще кажете: „Много добре.“ Но това е подкуп. Аз не искам да ви дам, искам да ви пратя на едно място сами да си вземете. Аз искам да ви пратя при онзи извор да се начерпите с буре – колкото искате. Искам да ви пратя на фурната и сами да си вземете хляб. Не искам аз да ви дам. Да идете на Божествената фурна, дето се образува най-хубавият хляб. Да идете на Божествената съкровищница и там да си вземете колкото искате. Да идете там, дето се образува светлината и да си вземете толкова, колкото си искате. Като се върнете, тогава ще се разберем. Защото, за да се разберем, трябва да бъдем еднакво богати, да бъдем еднакво господари и еднакво слуги, еднакво синове, еднакво дъщери, еднакво бащи и майки. Те са служби. Хубаво е човек да бъде баща. Хубава служба е бащата, но не е всеки за баща. Това е най-високата служба. Майка, това е най-висока служба. И син е висока служба.

Аз сега се уча какво нещо е син. Като син уча. Не искам нищо друго да бъда. Искам да бъда един хубав син. Аз сега уча да бъда един добър ученик, като ме учат от горе. Аз на Земята се уча. Някои искат да ми разправят нещо. Аз не се мамя. Не ме съблазняват човешките съблазни. Мен не ме съблазняват младите моми, мен не ме съблазняват младите момци. Мен не ме съблазнява богатството. Мен не ме съблазнява знанието. Три неща ме съблазняват: Любовта, Мъдростта и Истината. Като дойда там, те каквото кажат, казвам: „Така е.“

Няма по-хубаво нещо човек да служи на Бога. Може да видиш какво е величието на Бога, светът, който създаде. Ще видиш какво нещо е да се наречеш баща, господар, тогава ще видиш обходата, с безброй същества как се разправя и тогава ще видиш как ще се поправи работата. Тогава ще видиш, ще дойде онази Истина как трябва да се говори.

Аз по някой път не харесвам езика, но по някой път и аз говоря. От мене в България няма, който да говори по-меко. И от света няма да се намери. Има нещо, което не харесвам. Има язвителен език, някой хапливо говори. Някой път трябва [да] кажа нещо както трябва. Понеже, съжалявам, някои хора като са по-близо, чуват по-остро. Онези, които са по-далече, чуват по-меко. Едните казват, че съм говорил меко, защото са далече. Които са близо, казват: „Остро говорите.“ Казвам: И едните, и другите са прави. На далечните меко говоря. Някои ми казват: „Защо говориш остро?“ Казвам: Идете надалече. Та, идете надалече, да видите, че съм много добър, много

мек. На онези казвам: Елате да видите, че не съм толкова добър, както ме мислите. Слушайте да ви кажа: Аз ако станах добър, то е по причина на хората. Като исках да имат тяхното добро мнение, станах добър. Ако нямаше хора около мене, ако бях между животни, които не разбират, щях да [ги] потупвам [и] те щяха да имат лошо мнение. Щяха да имат лошо мнение, макар че можех да минавам за много добър. Хората не мълчат, пишат в книгите си.

Слушайте сега причината, аз искам да се оправдая. Между българите като дойдох, взех от тяхната форма най-хубавия инструмент. Какво ще направиш от българското дърво? От едно българско тяло каквото можеше да се направи, направих – повече от това не може. Колкото и да го облагородяваш, все си е българин. Че е българин, българин е. Най-добрите хора са българите. „Българин“ произлиза от „благ“, от благите хора са те. Понеже са много сладки, че някой път се случва, че са горчиви, но от сладчина горчат.

Сега от невидимия свят искат от българите да приготвят поне едно тенеке мед [...]. Понеже българите са благи, най-хубавия мед искат от тях, за да си дадат мнението какви са българите. Сега действувайте – българите да изпратят едно тенеке мед в другия свят, да се изправи светът.

Кажете всички в душата си: „Да бъде благословен Господ Бог наш, Който ни е изпратил на Земята да извършим Волята Му.“

Тайна молитва

10-а беседа, държана от Учителя
на 6.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_12_09 Весели лица
лекция пред общия окултен клас

ВЕСЕЛИ ЛИЦА

Отче наш
Бог е Любов

(Направихме следните упражнения: дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движи се по лявата пред гърдите и настрани. Лявата пред дясната с допрени пръсти. Движи се по дясната и настрани. Няколко пъти.

Трептене на китката, преставане и пак трептене.

Ръцете над главата с допрени пръсти, сваляне на ръцете и допиране пръстите до темето, така че образуват една линия. Ръцете пак нагоре с допрени пръсти.

Обливане три пъти.)

Всичките носите културните линии на лицето. Съвременните хора носят културни линии по лицето: крясканeто на автомобили, на свирките им, дрънкане на коли, крясканe на железници, разни свирки, свирки на фабрики. Та казвам: сега трябва да знаем как да освободим съзнанието си от тия неща. Усещате се неразположени. На какво се дължи неразположението. Ял си някое ядене с масло, не е почистено хубаво, веднага имаш разстройство на стомаха, гърчи се лицето ти. Значи всичките нечистотии в човешкия организъм трябва да се изхвърлят навън. Седнеш, ядеш, не си разположен. Например нямаме характера на гълъбите и на гургулиците. Хиляди години те са останали плодоядни сред другите животни. Всяка една епоха е създала храна. Месоядните животни са станали такива, някога в Природата имало една епоха, когато се е създала месната храна. После, в най-изобилните времена, се създаде вегетарианската храна. Вегетарианските същества макар да са кротки, по някой път стават лоши. Те например, когато дойдат до любовните работи, стават много лоши. Два големи елена като се борят, като преплетат рогата и двамата борци умират. Защо се борят? Разрешават някакъв въпрос.

Казвам: ние, съвременните хора, да се освободим от старите работи. Ние носим такива стари дрехи, вехтории, обърнал дрехата, боядисал я. Трябва нещо ново. Вземеш огледалото, погледнеш се, не се харесваш. Младата мома, като седи, харесва се. Старите не обичат да се оглеждат, защото няма

какво да гледат. Какво ще гледат? Той се гледа на огледалото, да има нещо да види. Старият хвърли огледалото, казва: „Не искам да се гледам“. Сутрин, като станете, останете спокойни, замислете се. Сутрин, като станете, за какво мислите? Мислите за някой сън. Сънищата са подобни и те са културни и те приличат на нас. Каквато е културата и тя мяза на сънищата. Сънуваш, че някой с пушка те гони, някой аероплан минава, някоя железница минава. Да ви кажа, три неща са съществени за живота за бъдеще, туй трябва да го знаете: чистота на мислите, чистота на чувствата ни и чистота на душите ни, на волята ни. Казва: „Трябва да се молим“. Една молитва, ако умът не е чист и сърцето не е чисто, тя до тавана не отива. Ние, с нашите молитви, с цапаните мисли – ние цапаме дрехата на Бога. Казва: „Да се моли човек“. Най-първо, за да се моли, трябва да бъде чист. Ти си се разгневил, користолюбив си, ще се обърнеш към Господа да се молиш. За какво ще се молиш? За какво ще се моли един вълк? Да изяде една овца. Една овца ще се моли на Господа, да я освободи от вълка. Кого да слуша Господ? Вълкът мисли, че Господ го послушал. Овцата се моли. Какво ще прави Господ? Да каже на вълка: „Пусни овцата“. Той ще каже: „Аз толкоз изходих, как ще я пусна, нека тя пострада малко“.

Всички страдаме от нечисти мисли, нечисти желания, които цапат. Те носят една такава кал, невидима. Щом се натрупа на съзнанието ни, причинява една тъжна мисъл и скръб. Ако вълкът би се помолил, Господ да даде най-хубавата трева на овцете, да се хранят, да пасат и след това да остави овцете, вълците да се разправят с хранените овце... Защо трябва да се разправят? Ние вземаме една овца или една крава и я издояваме, и се определяме като второ теле. Колко са цицките на кравата? Четири. Направим се ние второ теле, дойде кравата, чуди се на новото теле. Най-първо иде едно теле, мяза на нея, приятно ѝ е. По едно време наместило се друго същество, гледа го, то вземе, издои ѝ двете цицки, остави двете за телето. Самата крава се чуди откъде дошло това теле. Вече съзнават кравите, като дойдат новите телета, дигат си млякото, скрият го – дойде нейното теле, пусне си млякото. Дойде новото, пак го дигне. Крие го някъде. Казват: „Дигна си млякото“. Ако имате една крава, как трябва да я издоите? Трябва да имаме едно опитно училище, да имаме крави, че да ги доите. Има наука. Всичкото мляко сега не е доено по правилата, така безразборно са доени кравите. Ние най-често страдаме от кравешкото мляко. Първото нещо: вложете чисти мисли, мисъл, която да не петни никого и самия теб. Туй опетняване образува петна, петна и причинява смърт на хората. От нечисти мисли, от нечисти желания, от нечисти постъпки остаряваме преждевременно и изгубваме смисъла на живота. Българинът казва: „Добър ден!“ – „Дал ти Бог Добро“. Какво Добро дава Господ? Англичаните казват: „Good day“, но нямат „Дал ти Господ Добро“.

Да допуснем вие някой път вземете една тъжна поза. На какво се дължи вашата тъжна поза? Боли ви стомахът, вече има едно изражение. Или имате една тягост на гърдите и тя се изразява на лицето. Имате тягост в мозъка и тя веднага се изразява на лицето. Трябва да знаете откъде иде. Че имате неразположение на стомаха, ще се изрази на лицето ви. Щом имате неразположение на дробовете, веднага ще се изрази на лицето ви. Щом имате неразположение на мозъка ви, ще се изрази на лицето ви. Аз бих ви съветвал, като вземете сегашния хляб, да си имате чиста кърпа и с топла вода тъй да го изчистите отгоре. Такава кал има в човешките ръце, то е ужасно. Разни ръце има. Често заболяването става от нечистотии. Аз харесвам в американците – хлебарите с бели ръкавици ходят, като разнасят хляба. Едно хубаво начинание. Някой път вие сте неразположени. Защо не оставите неразположението. Неразположен си, дай си отчет защо си неразположен. Седиш и се сърдиш някому. Пита те Господ: „Защо се сърдиш, защо си неразположен?“ Пита Господ Каина: „Къде е брат ти?“ – „Не съм стражар на брат си“. Казва: „Кръвта на брат ти вика“. Уплаши се той и казва: „И мене ще убият“. – „Не – казва – тебе няма да те убият“. Пита те Господ: „Защо си неразположен?“ Всички тук трябваше да бъдете най-разположените хора, лицата ви да бъдат най-разположени. Като ви гледа човек в лицето, да знае, че съвестта, съзнанието, справедливостта е развита, лицето да диша милосърдие, като ви гледат, лицето да има веселие. Като ви гледа човек, да види, че диша от вас радост, веселие. Когато някой път се начумерите, какво показва? Например щом се изпразнят джобовете, наведат се, не са весели. Като им дадат заплатата, вдигнат главите, изправят се. Получил някой едно писмо, радва се. Гледал съм ученици, написали поезия за пръв път в училището, написал два-три куплета, казва на другаря си: „Да ти прочета три куплета“ – весел е, като че нещо съкровище чете. Лицето хубаво, радостно. Умът трябва да бъде пълен с най-хубави мисли, да бъде една Божествена градина, дето трябва да зреят плодовете. Пък и сърцето трябва да бъде Божествена градина и човешката душа също. Раят трябва да бъде в нас. Отпуснете лицето си. Представете [си], че сте били едно сираче – да ви предам идеята по-ясно – тук ви потикват, там ви потикват, няма къде да се подслоните, не си ял топла храница, бос ходиш. Осиновява те един богат човек, дрехи ти даде, обуща, всичко имаш, купи ти пиано да свириш, грижи се заради тебе. Представете си, че този човек ви осигури, вече всичко имате. Такова положение как ще го представите. Представете го. Вие го имате, как да го нямате. Въздух имате, светлина имате, вода имате, хляб имате, осигурени сте. Всичко имате, умът ви е на място, сърцето ви е на място и волята ви е на място. Казвате: „Няма го. Как да го направя?“ Я ми представете едно лице, че всичко имате. Или казвате някой път: „Слава БогУ, всичко имам“. Представете си в ума си, че вие сте написали едно съчинение, че всичките

умни хора го четат, пък сте направили едно Добро, за което всичките хора говорят, и в Небето вестниците са написали – най-мъчното, което може да си представите. Ако ви кажа да си набръчкате лицето, всички ще го направите, ще се нагрочи* лицето ви. Представете си едно лице на дете, което не знае да лъже, невинно дете. Минава един свещеник и едно дете му казва: „Къде, дядо попе? Чакай, майка мъти пилета?" Спира се свещеникът и чака. Казва: „Дядо попе, майка опече пита и отиде да насади кокошката. Почакай, тя ще ви даде от питата". Като се връща майката, казва: „Дядо попе, може да си вървиш, благодарим ти, че майка насади пилетата". Имало поверие, че когато се насаждат пилета, хубаво било да има свещеник. Нали жените имат един Бабин ден. Онези баби, които са били като съвременните акушерки, всички млади булки, на които са бабували, ходят него ден да им носят по една хубава пита, правят подаръци, след това носят винце на бабата за здраве. Тя като пие наздраве, стане кефлия. Тогава вземат младите булки, въоръжат се с кросна, завържат ги с връв и ги преметнат на гърба. Него ден всичките мъже бягат, защото когото хванат в селото, глобяват го, той трябва да даде, защото ако не даде, кросно има. Като го хванат, толкоз кила вино, той да се освободи, даде. Във варненско минава един турски аянин*, спират го, то той се озъбил, тогава бабите снемат кросната и го набият. След една година като минава, казва: „Онези баби царуват ли в селото?" Казали му защо го бият, че него ден жените царуват. Казва: „Опасна работа". На другата година пита: „Жените царуват ли в селото?"

Направете си устата, нито много стиснати, нито много отпуснати. Свободно ги оставете. Оставете си клепачите свободни. Някога имате едно напрежение на очите. Седи някой, имате напрежение на устата. Трябва да се остави устата свободна, за да функционират положителните и отрицателните думи. Ако устата не е свободна, ако е отворена, е лошо; ако е много стисната, е пак лошо. Едва да се допира устата. Защото, като се едва допира, то е здравословно състояние, енергиите от горната челюст минават в долната, образува се едно течение. Вървите вие, отпуснете ръцете си свободно. Седнете на стола и се оставете свободно. Нали говорите за свобода. Дайте свобода на тялото, не да се отпусне, но дайте свобода на тялото, оставете тялото си свободно. Най-първо, като станете сутрин, може да си представите, представете си най-добрия ден, който съществува. Веднага ще имате едно разположение. Сега ние не може да мислим, понеже мислите на хората, където се бият, се разпространяват и ние имаме една дисхармония на съзнанието. Стрелянето на картечници, бомби – всички тия неестествени звукове, те се разпространяват даже на хиляди километри и от хиляди километри достига вълнението на бойното поле в нашето подсъзнание. Ние без да искаме, вземаме едно стеснително състояние в нас. Добрите хора трябва да образуват противоположни

вълни. Казвате: „Кога ще престане войната?“ Тук две кучета се бяха скарали, давят се. Слизам долу, да ги разтървавам. Цяла кана с вода вземам отгоре. Като ги полях, престана всичкият спор и двете се разбягаха. Една кана вода на двете кучета разреши спора. Те започнаха да гледат откъде иде. Щом се карат хората, една кана вода им трябва. Може мислено да хвърлите водата. Сегашните хора говорят за морал. Трябва да съзнавате. Вие допущате, че войната става въпреки Волята Божия. Допущате тия работи. Допуснете, че една война става, макар че е лоша, защото Бог я допуща. От тази война Той ще изкара нещо много хубаво, отколкото пакостите, които войната ще донесе. Допуснете сега, че ти си се разгневил, мислиш да направиш пакост някому. Веднага те заболи кракът, една остра болка. Защо е допусната? Туй състояние е допуснато, за да те избавят от една по-голяма пакост, от едно по-голямо зло. Преди няколко недели виждам едно отражение на един човек на едно болезнено състояние, с този човек съм във вътрешна връзка, по естество съм в хармония. Той има една ужасна болка на гърба. Той ми препраща болката на гърба. Трябваше най-първо да го освободя, да му кажа, че той няма никаква болка. Като го убедих, престана и у мене болката. Казвам: „Нямаш никаква болка. Престани да мислиш за болката!“ И на моя гръб изчезна болката. Често по някой път носите едно болезнено състояние, което е отражение, болката не е ваша, но на някой човек, който е в симпатия. Хората, с които се мъчите, еднакво си предавате болестите и хората, с които се обичате, еднакво си предавате болестите. Само че, като мразиш един човек, болестта ще се прояви по един начин, като го обичаш – по друг. Като го обичаш, по-културна е. Двама души се мразят, всеки иска да набие другия повече. Като го набие, той е радостен. И двамата като се бият, казват: „Той ме би и аз го бих“. Англичани мъже като се срещнат, единият казва: „Ти си говорил по мой адрес“, и започне да се боксира. Набият се хубаво и после се ръкуват. Съдии са един на друг. Казва: „Ти си казал нещо заради мене“. Другият му казва: „И ти си казал нещо заради мене“. Набият се, но знаят къде да бият. За да станеш добър, искаш да бъдеш богат, да бъдеш учен, да бъдеш силен – иска се години. Добрият човек при най-лошите условия трябва да прояви своето Добро. В какво седи обидата, кажете ми. Я ми кажете една обида. Коя е най-малката обида? Кажете ми една обида, която е най-малката. „Той е теленце“. Въздухът излязъл по някакъв начин, радвай се, дошъл до ухото. Това раздвижване на въздуха те обижда, казваш: „Как тъй да съм теленце!“ Не е той теленце. Теле е един лист написан, написано е теле . Това не им е от Бога. Човек е кръстник. Човек е кръстил телето и не го е кръстил както трябва. Свиня имате и тя не е българска дума, защото глагол няма. На турски как е? Домуз.

Вие по някой път посрещате Слънцето и често не може да извлечете онези блага, които то има. Слънцето ще посрещнеш като едно разумно

същество, което ще ти каже нещо ново в светлината, понеже то светлина има. Как ще посрещнеш един цигулар, който свири хубаво. Щом засвири един цигулар, тогава е цигулар. Ученият човек, като говори, тогава е учен. Ти посрещаш Слънцето и не туряш никакъв живот, казваш: „Господ го направи“. Значи Господ седи зад Слънцето. Тогава вземи една поза, че Господ носи Слънцето на ръката си. Тебе да те интересува Господ, който носи Слънцето. Казва: „Не му дотегна Господ да носи Слънцето“. Каква хубава картина ще има. Следователно и ти като Него, тежките работи носи ги, както Господ ги носи. Какво лице тогава ще направите? Представете си, че Бог е благ. Как ще си представите, че Господ е благ. Господ гледа към всичките хора, които вършат разни престъпления, гледа ги и мисли как да ги поправи. Всички като гледа, тия злоупотребления на свободата, която имат, мисли по кой начин да ги възпита, да им покаже да ценят свободата. Най-първо иска да цените свободата. Гледа Господ спокойно, турете и вие спокойствие. Давят се две мравки за една малка трошица. Какво ще се намесвам, изваждам от джоба си десетина, двайсет трохи, турям ги, едната хвана една троха, другата друга, тръгнаха. Ако река да се намеся, ще ги осакатя. Дам още повече да ядат. Та казвам: не се лишавайте и в ума си да казвате, нямам условия. Как да нямаш условия? Нямаш условия да дишаш? Нямаш условия за знание? Нямаш условия да се учиш? Значи светлина може да нямаш. Най-първо представи си, че имаш условия да се учиш. В света ние трябва да бъдем еднакви. В Природата има вечно разнообразие. Двама души не може да намериш да са еднакви. Има едно различие и в туй различие е красотата. Благост . За да произнесеш благост , трябва да си представиш нещо, което е сладко, да си представиш меки хубави ябълки, хубаво грозде. Я произнесете благост. Я изпейте тази дума. Благост значи човек, който е добре роден – Б . Л -то показва, че е попаднал в добри ръце. А -то означава, че майка му го храни добре, турила го в добра люлка. О -то показва, че има кой да се грижи за него. С -то показва, че е добре облечено. Т -то – има добри играчки. А пък всякога дрешката, като се окалва, има кой да я пере. Всичкото му е наредено. Тогава, добре е роден и зле е роден – ще го пееш ли по един и същ начин? Кой тон вземате на благост, какво е вашето разбиране. Изпейте го както можете. Винаги тонът „сол“ означава красота. „Ре“ означава движение, подвижност, енергия. „Ла“ означава придобивка, благата, които идват. „Ми“ означава хубавите методи, по които може да се добият нещата. Щом имаш хубава храна, устата ти трябва добре да работи. Като вземеш тази храна, трябва да знаеш, като те слушат, млясканeто да бъде музикално. Музикално да ядеш, ритмично. В благостта нещата се раждат и излизат навън. Казвам: в ума си трябва да си представите един красив образ. Не може човек да пее, ако той не си представя красив образ. Вземете един войник. Войниците много добре се възпитават. Един войник трябва да бъде свободен, но трябва да бъде със спокойно лице. Като погледнеш

всичките войници, те трябва да имат уважение и почитание към полковника. Вие се намирате пред лицето на Господа. Търсите Господа, че като Го срещнете, каква поза трябва да вземете. Вас от хората ви е страх, пък от Бога не ви е страх. От една мечка се уплашите, пък щом дойде Господ, вие вече сте неразположен. Сега втория път аз трябва да ви донеса една дюля, че като гледате, да концентрирате съзнанието, или да донеса ябълка, или круша, или като узреят дините – една диня, един пъпеш, или като узрее гроздето – една кошница грозде, прясно, жълто, узряло хубаво, вие веднага ще имате разположение. Пък – няма нищо, вие не може да имате разположение. Трябва да има предмет. Трябва да имаме кошници с череши, ще имаме образ за черешите.

Най-първо бъдете весели, защото веселостта е едно Божествено качество. Да бъде човек весел, то е нещо духовно. Някои мислят да са сериозни. Сериозността не е духовно нещо. Сериозните хора са на Земята. Лоши са условията, пък веселието е нещо духовно. За да бъде весел човек, челото горе трябва да бъде развито. Най-невеселите хора са китайците. Аз само веднъж съм видял един китаец, едно помръдване на устните, усмихна се. Не можеш да забележиш усмивка у китаеца. Китаецът като гледа европееца, си казва: „И аз съм серсемин, но вие повече, по-големи“. Седи той, спокоен се показва – лицето му. И ние като китайците се показваме спокойни, но не сме спокойни. По някой път какво спокойствие има в котката, като седи при дупката на мишката, не се мърда, седи като някой истукан. Излиза мишката, не се мърда, със затворени очи седи, дишането си задържа, едва диша. Мишката излиза, влиза, най-после, много любопитна е мишката, иска да се качи на гърба на котката. Щом излезе, хване я с крака си, отвори очите, вземе друга поза. Сега каква поза бихме имали, ако срещнем една мечка? Казвате: „Да бъдем хладнокръвни“. Като срещнеш една мечка, можеш ли да бъдеш хладнокръвен? Или ако времето е облачно, пак не може да бъдем спокойни. При едно хубаво време, човек може да бъде спокоен. Като станете, старайте се да имате пет-десет минути спокойно лице, мислете, че всичко ви е наред. Господ дал светлина, създал това-онова, създал хубави хора, има Свой промисъл. Турете в ума си, че хората мислят заради вас. Сега другите може да мислят, но и вие може да мислите, че имате Божествен промисъл. Или най-първо, ако тъй не можете да мислите, помислете, че в даден случай имате един ваш приятел, който мисли заради вас, обича ви. Помислете за вашия приятел сутрин, като станете. Като се събудите, представете в ума си един хубав образ. Най-хубавият образ, който може да си го представите, представете си го. Аз бих ви препоръчал, като имате някой портрет на ваш приятел, като се събудиш, вземи някой портрет, да гледаш нещо. Или някой път имате хилави образи на светии. Погледайте някой светия, но не тия от старите светии, но от модерните светии. Или имайте един образ на един елен, или

образа на едно гълъбче. Турете си един хубав образ на гълъбче в ума, който през деня ще бъде проводник на тази спокойна енергия, която имат гълъбите. Имайте спокойно лице. Сутрин, като се събудите, помислете, че не сте развили ума си. Развийте ума си. Че трябва да бъдете силни, правете упражнение. Хора има, които правят упражнения – без да работиш и пак да усилиш ръката. Представи си, че дигаш мислено най-първо едно кило нагоре с ръката си. Другия ден дигаш мислено две кила, на 30 ден – 30 кила дигаш. Като дигнеш, може да направиш опит, това което по-рано не си могъл да дигнеш, сега го дигаш. Човек трябва да се упражнява. Каквото се упражнява в мисълта, получава. Каквото се упражнява в сърцето, получава. Туй, в което не се упражняваш, не можеш да получиш. Най-първо правете опити да се упражнявате. С упражнение – всичко се придобива. Без упражнения – нещата остават непостижими.

Сега, някой път аз като говоря, усещам реакция. Говоря за подмладяването, вие казвате: „Какво ще се подмладява, той е остарял“. Човек не се ражда стар, нито е роден, за да стане стар. Под думата старост в Невидимия свят разбираме един човек, който е голям мъдрец, който прави нещата, както Господ иска. Когато прави нещо без погрешка, то е стар човек. Млади хора са онези, които не са се научили да мислят, да чувстват и да постъпват. Ние тук на Земята под стар човек разбираме тоя, на когото краката са отслабнали, прегърбил се, няма кой да го гледа, има нужда да му донесат вода. Съвсем друга е идеята. Казва: „Остаряхме“. Мислете, че като остарявате, ставате по-силни.

Сега за една седмица турете в ума си: чистота на ума. Цяла една седмица сутрин като станеш поне за пет минути да изхвърлите и да няма нито едно противоречие в ума. Представете си – един човек, който е осъден на смърт. Знаете какво концентриране е? Онзи, когото са осъдили на смърт, до последния момент седи и чака, но дойде едно разрешение. Казва: „Отменя се смъртното наказание“. В себе си, като концентрирате ума си като осъден на смърт, турете в себе си едно разрешение – отменя се смъртта. Първото и второто положение да ги преживеете: положението на онзи, осъдения на смърт, да преживеете и положението на онзи, когото освободили, каква радост има в душата му. Представете си, че си направил погрешка и баща ти за десет години не иска да те види. Искаш да се примириш. Най-после баща ти се примирява, казва: „Не дойде“. Баща ти след десет години ти разрешава да те види. Ще имаш една радост. Големите противоречия, които съществуват във вашия ум, разрешете тия противоречия. Постоянно ме питат, някой отишъл в оня свят, какво прави. Ако вярваш, че Господ може да ти прости, ще ти прости, но ако не вярваш, че може да ти прости, не можеш да бъдеш простен. Без вяра не може да се служи. Туй, в което вярваш, става; туй, в което не вярваш, не става. Вярваш, че растеш и

растеш. Вярваш, че богат ставаш и ставаш. Вярваш, че учен ставаш и ставаш. Вярваш, че художник ставаш и ставаш. Всичко се постига, но не в един ден, не в една година. То е законът на цялата верност. Мисли най-първо за онова съзнание, което днес ти трябва. Щом нас ни е добре, ще бъде добре и за окръжаващите. Щом майката е весела, и децата ще бъдат весели. Щом майката е тъжна, и децата ще бъдат тъжни. Щом бащата е весел, и децата ще бъдат весели. Щом бащата е тъжен, и децата ще бъдат тъжни. Най-първо бащата и майката трябва да знаят законите, да бъдат весели. Може да имате големи несгоди. После ще дойде законът на децата. Ако бащата и майката са весели, и децата ще бъдат весели. Сега вие се намирате в трудно положение, дето старият рак казал на сина си: „Синко, не вървиш право“. Синът казва на бащата, кривия рак: „Татко, я ми покажи! И аз така ходя“.

Я сега да изпеете една песен. (Изпяхме: „Сине мой, пази живота“.) Да изпеем „Аз мога да любя“ с движение. Сутрин като станете учете се най-първо да се усмихнете. Няма да ти коства да се усмихнеш. Направете най-малкото движение да се усмихнете.

Отче наш

12-та лекция от Учителя, държана
на 9.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Весели лица*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_11 Разумни и неразумни линии
лекция пред специалния клас

РАЗУМНИ И НЕРАЗУМНИ ЛИНИИ

Отче наш
Махар Бену Аба

Да изпеем "Аз мога да любя" с движение. (Изпяхме го с движение). Понятията ви на всички не са едни и същи. Любовта е движение напред от центъра, отвътре навън, от големия свят към малкия свят, а пък обичта – от малкия свят към големия, от периферията към центъра. Турете си ръцете на гърдите с длани към гърдите. Започнете песента "Аз мога да любя" – ръцете се отварят напред, длани надолу и китки по-далеч, отколкото разстоянието между рамената. "Добър да стана" – ръцете настрани и долу с китки надолу. "Аз мога да обичам" – ръцете се поставят на гърдите. "Силен да стана" – ръцете настрани. "Любовта" – ръцете напред с длани надолу. "И обичта" – ръцете на гърдите. "Ще ме научат" – ръцете настрани с длани надолу. "На Бога" – ръцете пред гърдите. "Слуга да стана" – ръцете настрани и долу. "На Бога" – това е движение навътре. "Слуга да стана" е към периферията. Слугуването е навън от къщи. Любовта към Бога е вкъщи. (Изпяхме няколко пъти песента с движения).

Сега във вас идеята за любовта каква е? Трябва да дадете нещо. Какво е движението, когато давате? Да кажем, изваждаш нещо от джоба и даваш, какво движение ще направиш? (Учителят направи плавно движение на ръцете, длани нагоре – отваряне на ръцете.) Вие правите движение напред на ръцете, но то е вземане. Вземането не е любов. Свободно движение напред. Вие искате да хванете нещо, да вземете. Туй е движението на любовта – ръцете напред, отваряне напред, подобно, когато каним някого. Пеенето трябва да съответства на движението. Има художество в движението. Казваш: Аз това мога да дам – (Учителят прави движение с ръцете, като че дава, ръцете напред отворени, с длани нагоре). Естествено правете движението, вие се занимаваше какъв ефект ще произведе. Просто искаш да изразиш едно свое чувство. Вие правите движението, когато сте сами, докато вие сами станете доволни. Правиш едно движение, но ти сам да си доволен. Вие като правите движенията, се събужда едно чувство на осторожност, дали е право или не. Влиза умът ви в сътлкновение, и движението не става правилно. Правите едно движение, в което страхът влиза. После, има една неувереност, дали е това или не. Всякога, когато човек е неуверен, трепери ръката му. Когато пише и е неуверен, писмото е

с криви линии; когато е уверен, линията е права. Като пише и мисли: може да е тъй или може да не е, линията е крива.

Когато линията е права, показва, че е тъй. – Някой път вие правите едно движение, каква мисъл минава през ума ви? Да кажем, искате да изразите, че някой е много красив. Как ще изразите, че някой е красив? Някой път вие красотата я изразявате с едно движение, че е ценна. Един диамант е красив. Някой човек е красив, но красивият човек е едно понятие. Като кажете красив човек, туряте друго понятие. Казвате: красив кон, но между красотата на човека, красотата на диаманта и красотата на коня има разлика. В тази красота туряте различни понятия. Красотата на коня не е красота на диаманта и красотата на диаманта не е красота на човека, красотата на човека не е красота нито на коня, нито на диаманта. Красотата на коня е в тялото, в линията. В диаманта красотата е в пречупването на светлината. Като разпръсква лъчите, диамантът е красив. Човек е красив в предаването на светлината и в приемането на светлината. Човек е красив, когато предава добре и когато приема добре. Защото, ако човек само предава, той ще мяза на една статуя. Някой път има една красота, която е като статуя. В човешката красота разбираме едновременно и двете, и двата момента – предаване и приемане. Туй движение едновременно е предаване и приемане. Имате една такава линия в пространството. Но тази пространствена линия може на километри да е. Две тела се намират на известно разстояние, изглеждат права линия. Но ако са наблизо, няма да се вижда права линия, а отдалече линията показва, че е малко пространство. Казваме, че предметите са далече. Като видя колко криви линии има, не са правилни, както отблизо нещата се виждат увеличени. Една крива линия, която няма някакъв център, тя е дисхармонична. Има криви линии, които са дисхармонични. Всички линии, които са приятни, имат център.

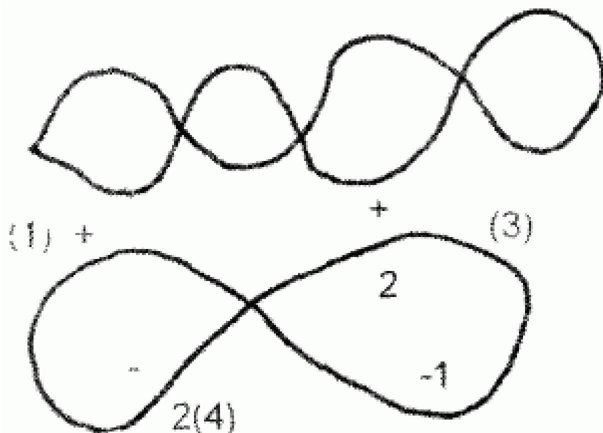

Тази линия има центрове. Тези линии съответствуват една на друга. Имате плюс, минус, пак плюс, минус. Едното възприема, другото предава.

Даването е винаги материално. Кое се дава? Върху туй, което е дадено, може да се изработи нещо. Десет кила вълна е дадена, то е любов. Изработването е обич. След това ви дадат изработения материал, плата – то е любов. Вие го скроявате и ушивате, то е обич. Следователно дадената вълна е любов, изработената на плат е обич, скрояването на плата е любов, а обличането на плата е обич. (Учителят показва едно движение.) (1) е дадената вълна, (2) е обработената, (3) е скроения плат, (4) е обличането. Има по-сложни движения. Образува се във вас едно чувство на страх. Какво е чувството на страх? Страх ви е от кого? Страхът е едно качество на слабия. Страхът е най-разумното нещо на слабия човек. Страхът е разумността на слабия човек. Слабият ако не се страхува, всякога главата му ще пати. Той трябва да се страхува; това е неговата разумност. Страх го е от силния, от големия. Следователно пред него отстъпва всякога. Защото ако не отстъпи, той ще стане на малки парчета. Когато казват, че някой е смел, трябва да бъде силен. Големият не отстъпва. Казва: Защо е страхлив? Че как няма да се страхува. Слабият в реда на нещата е слаб. Силният трябва да бъде силен и трябва да бъде голям. Щом имаш много знание, силен си. Щом имаш малко знание, слаб си. Колко знание трябва да имаш сега? Туй, което слабият може да направи, силният не може да го направи. Силният което може да направи, слабият не може да го направи. Следователно силният отваря място на слабия да направи нещо, силният изоставя някои работи, които слабият трябва да направи. Да допуснем сега най-простия процес. Имате един хубав сомун, гладен сте, имате и ябълки. Веднага мислите как да хванете хляба, как да хванете ябълките. Имате една вилужка турена и един нож. Сега този нож трябва да й служи. Някой път вие не си послужвате, пречупвате хляба, не вземате ножа да разрежете ябълката, а ядете със зъбите. След като се наядете, какво правите? След като изядете хляба, какво е състоянието ви? Най-първо усещате се много добър, свеж, седите вечерно време и след това ставате мечтателен, затваряте очи и започвате да мечтаете нещо голямо, понеже искате да видите колко са хубави тия ябълки и хлябът. Като мечтаете, заспите, усещате, че хлябът и ябълките са заминали. Като ги нямате, отивате да работите. След като се върнете от работа, пак имате хляб, пак ябълки. Пак се върнете.

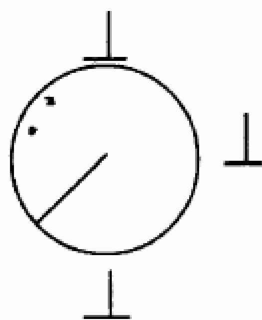

Представете си, че имате един пиедестал, имате една стрелка като на часовник и представете си, че е разумно същество. Дойде при вас, приближи се стрелката, каже "добър ден", но не иде при вас, понеже е свързана с един център. Приближи се и после се отдалечи, казва: "Сбогом". – "Къде отиваш"? вие забелязвате, че това същество ходи периодически някъде, около един център се движи. Понеже вие сте дошли в най-високата част (а) по особено време се яви, завие и пак после изчезне. Колкото и да го карате да не се отделя, отива по работата. Вземете другото място, допуснете, че вие изменяте положението. Тогава на място се явява както по-рано, сега от друго място се явява. Казва: Защо едно време тук ме поздравяваше, сега тук ме поздравява? Най-после дойде в друго положение. Сега вие сте се изменили, вие се мените, външният кръг е по-голям. Туй вътрешното движение виждате какво отношение има към външното движение. Много пъти противоречията, които се срещат в нашия живот, са по отношение на нас, не са по същина. Някой казва: Той се уплаши от мене. Ни най-малко той не се е уплашил от тебе, от друго се е уплашил, тъй се паднало, че той бяга и ти мислиш, че от тебе бяга. А той бяга от някоя мечка, ти мислиш, че от тебе бяга. Той от мечката се е уплашил. Или минава някой човек и показва любов към вас. Може любовта от съвсем друго място да е дошла, едно съвпадение, погледне той към вас и вие мислите, че той вас обича. Вие не може да направите туй различие. Вие казвате: Като ме видя, се влюби в мене. Той преди да ви види е бил влюбен, но понеже вие сте минали, виждате, че е влюбен и мислите, че във вас се е влюбил. След време казвате: Той не ме обича. Пък той никога не ви е обичал. Не че не ви обича, но вие не сте били предмет на неговия ум за обич. Защо се смущавате, че не обича вас? Сега как вие си представяте любовта, как искате да ви обича човек? Ако сте гладен, да ви даде хляб. Ако сте жаден, да ви даде вода. Ако сте гол, да ви даде дрехи. Ако обичате книги, да ви даде книги. Значи имате нужда от човека. Който задоволява нуждите, считате, че той ви обича. Обичта се показва – как? Ако някой ви люби, той ще ви натовари. Ако човек ви обича, той ще ви разтовари. При натоварването е любов, при разтоварването е обич. Обичта при натоварването не може да се прояви. Вие сте гладен, аз ви натоварвам, то е любов, като ви дам да ядете. Сега обичта къде се проявява? Срещам ви на пътя, вие носите хляб, аз купя от вас хляб, аз ви разтоварвам. Купя ябълки, това е обич. Разтоварва ви. Вземам ви ябълките, това е обич. Процесът е: Туй, което натоварва човешкото съзнание, то е обич. Да имате ясна представа що е обич – приятно разтоварване и приятно натоварване в живота. Приятно натоварване е любов, приятно разтоварване е обич. Да кажем един учител говори, то е любов. Всички го слушат, натоварват се. На другия ден той ще изпита учениците - то е разтоварване. Всички ученици се безпокоят, че ще ги изпита. Те се разтоварват. Тогава им туря бележка. Знанието, което са получили, предават го. Предават знанието на учителя

си, да го обработят. Учителят туря 3, 4, 5, 6. Защо един учител, след като са му повторили учениците лекцията, придобил е нещо. Ако те хубаво предадат лекцията, придобил е нещо. Ако те хубаво предадат лекцията, той печели. Ако не предадат хубаво, той губи. Затова туря единица. Представете си, че вие сте учител по пеене, предавате една лекция на един ваш ученик, той изпее песента и вие сте недоволен. Тази песен, която хубаво предадохте, като կряка, вие се дразните. Изпее хубаво песента, вас ви е приятно вече, вие сте придобили нещо. Добре предаденият урок и добре изслушаният урок, те са две неща различни. Човек трябва да печели и в единия, и в другия случай. След като предаде водата един извор, друга вода е дошла да запълни. Ако едновременно, когато вие предавате, не приемате да запълните тази празнота, се явява един недоимък, недоволство в хората се явява. Да кажем изливате вода от едно шише и наливате вода в шишето. Вие може да излеете водата, свърши се водата в шишето, вие сте недоволен. Но представете си, вие излеете водата от шишето, то пак се напълни. Вас ви е приятно. Идете на чешмата, развъртите, после пак завъртите, всякога изворът е пълен. Те са любящи извори. Изворите, които дават, те са пълни всякога. Любовта, която е пълна, и обичта, която е пълна, е всякога хармонична. Когато обичаш и когато любиш едновременно, да няма никакъв недоимък. Често вие се спирате. Някой път имате едно малко неспокойство.

Допуснете, че едно тяло става по-голямо и по-малко. Всъщност, то е една илюзия. Допуснете, че слънцето, което е на 92 милиона мили, има такава форма, толкоз е голямо. Вярно ли е, че слънцето е толкоз голямо? Ако се приближите, да кажем на половината – на 45 милиона мили, колко ще бъде по-голямо слънцето? Пропорционално ще бъде по-голямо на приближаването. Телата стават големи: или ние се приближаваме към тях, или те се приближават към нас. Когато телата стават малки, или ние се отдалечаваме от тях, или те се отдалечават от нас. Има тела, които са нито малки, нито големи. В даден случай някое тяло е голямо, но то не е станало голямо в даден случай. Или то е малко, то не е станало малко. То е перспективно. По отношение на приближаването и по отношение на отдалечаването едно тяло се вижда голямо или се вижда малко. За да нямате илюзия. Казвате: Той е малък. Малък е станал, понеже се е отдалечил. Казва: Голям човек. Приближил се е към вас. Вие сте станали големи, към вас се приближават. Вие сте станали малки, от вас се отдалечават. Когато една идея се отдалечава, става малка, когато се приближава, става голяма. Когато един човек се проявява, държи ви в съзнанието си, той голям става. Когато вие го забравите, той малък става. Вие забравяте, малки ставате. Забравянето е отдалечаване, припомнянето е приближаване. Да си припомниш нещо, значи да се приближиш. Да забравиш нещо, значи да се отдалечиш. Някой път не знаете защо

забравяте. Защото сте се отдалечили. Всяко едно тяло, от което се отдалечавате, праща ви малко светлина, вие го забравяте. Което ви праща повече светлина, вие си припомняте за него. Сега идеята каква е? Казва: Да не го забравиш. Какво трябва да правиш? Трябва да се приближиш. Но трябва да знаеш докъде. Всяко движение не става по права линия. Когато линията се вижда, че е много дълга, е права, този кръг е много голям. Той е толкоз голям, че кривата линия се вижда права. То е пак една илюзия. Казва: Приближил се по права линия. Но правата линия е пак крива. Този кръг е толкоз голям, че кривата се вижда права. Правият човек е, който върви в една посока. Правата към вас иде. Да кажем, някой певец дава концерт. Има ли много идеално в един концерт? В един концерт има доста материални работи. Той пее, но плаща се заради това. Събрали са се хиляда души, платили са му доста скъпо и заради тия пари той пее. Но не на вас пее, на парите пее. Той пее на парите ви, и като пее на вашите пари, вие се радвате. Защото ако вие не бяхте платили, не можехте да влезете. Платили сте и сега се радвате, че сте влезли. Вие се радвате и на кого се радвате? Вие още на певеца не се радвате. Най-първо се радвате на парите, които са ви пуснали в салона. Вие нямате ясна представа. Вие казвате, че на певеца се радвате, но вие не се радвате на певеца и певецът не се радва на вас. Той се радва на парите. Ако не бяхте платили, той не щеше да даде концерт. Вие за да влезете, ще дадете 45 лева, а той за да влезе в салона, ще му дадат 20-30 хиляди лева. Той се радва за 20-те хиляди лева, вие се радвате на неговата радост, той се радва на парите. И той се радва, че вие сте влезли. Ако вие не влезете в салона, той не може да пее. Вие влизате, хиляда души съставяте обект той да се радва. Ако вие не бяхте влезли, тогава тия пари не щяха да дойдат. Той като ви вижда, благодари. Казва: Много ви благодаря, че вие платихте заради мене. То беше голямо препятствие. Вие всички трябваше да платите за неговото пеене и той влиза в салона. Вие нямате ясна представа, мислите, той трябва за вас да пее. Много хубаво пее той, но пее човекът за парите. Туй вие не го съзнавате, вие мислите, че този певец е много идеален. Тези неща не са лоши сами по себе си. После се образуват други връзки, които са второстепенни. Този певец след като е пял, ще дойде да се запознае с вас. Вие го ангажирате втори път да дойде и да ви даде още един концерт. Вие го ангажирате, но все трябва да дадете нещо. Не може да те обичат хората, ако не обичаш нещо. Какво трябва да дадеш? Или трябва да платиш със своята мисъл, която е реална, или със своите чувства, или трябва да платиш със своята воля, която е реална. От три свята трябва да дадеш. Представете си, че влиза един да ви пее, но след като ви е пял той, и вие ще му пеете. Ще бъде ли той доволен? Представете си, че му дадете салон свободен да пее без пари. Вие влизате в салона без пари, нищо не плащате и той нищо не плаща. Той ще попее и вие ще му попеете. Кой ще бъде по-доволен? Вие ще бъдете по-доволен от певеца, а певецът ще бъде по-

недоволен от вас. Той трябва да чака хиляда души да му пеят. Той втори път няма да се яви да ви пее. Певецът като пее, и публиката пее. Той пее една песен "Аз мога да любя" и вие пеете "Аз мога да любя". Слушайте, казвам (Учителят пее): "Много добре пееш, много добре пееш, много добре пееш". Той пее "Аз мога да любя", нему му е приятно, че го похвалвам. Вие трябва да пеете: "Много добре пееш." Казва: Дълга песен "много добре пееш, много добре пееш". Ние сме доволни от пеенето. Стоплиха се сърцата ни. "Много добре пееш". Светлина дойде в ума ни. Така се въодушеви, че светлина хвърли и топлина хвърли. Казвате: Почакай, ние ще ти попеем, как се пее. Ще го приложите. Иде някой просяк със своето канче. За да нахраниш този с канчето, какво трябва да направиш? Ще напълниш чашата му. Отношение има между хората. Добрият живот в света зависи от ония хармонични движения. Човек трябва да разбира в какво седи животът. Ако един човек показва любов към тебе и ти не оценяваш любовта му? Ако един човек има обич към тебе и ти не оценяваш обичта му, тогава има едно неразбирателство. Ако не можеш да оцениш една човешка мисъл, ако не можеш да оцениш едно човешко чувство и постъпка, тогава нещата стават неразбрани. И в природата е същото. Доволен си, понеже оценяваш постъпките на природата. Не оценяваш постъпките на природата, целия ден си недоволен. Като станеш сутрин и не оценяваш, целия ден си недоволен и ще бъдеш неразположен. Оценяваш и ще бъдеш доволен. Станеш сутрин, времето облачно, ветровито и целия ден си неразположен. Вие ставате сутрин и сте неразположени. Защо сте неразположени? Материал ви е даден. Вие сте неразположен, защото не искате да работите. След като е даден материал, имаш разположение, благодарен си на онова, което ти е дадено. Всяка сутрин човек като стане, ако той има желание, онова, което му е дадено да го обработи, той е доволен и природата е доволна. Щом станеш и кажеш: Днес не искам да работя, веднага се зароди една дисхармония.

Я някой от вас да изпее "Аз мога да любя", но със съдържание. Тъй да изпеете "Аз мога да любя", че даваш, "Аз мога да обичам", че вземаш. Образно пеене. – Я, Пеньо ти изпей. (Пеньо изпя.) Някой не дава щедро. Когато пеете, щедро да пеете.(Учителят без да пее гласно направи движенията, както когато пее песента "Аз мога да любя".) Един мълчалив певец. Аз може да ви изпея една песен с движение и да ме разберете. Някой път може да направя движенията обратно на онова, което означават. Аз може да ви изпея една песен, ако това искам да ви го кажа с движения. (Учителят придвижва ръката към устата и допира ръката до устните), в която да ме разберете – ръката напред протегната. Вие може да ми дадете вълна, аз може да я обработя, да ви дам един плат, вие да си направите една дреха, да се облечете, на мене да ми платите за работата. Какво движение може да направите, за да изразите горното? Вие може да

ми дадете вълна – движения на ръката към тялото – аз може да я обработя, да ви дам плат – движение на ръката навън от тялото, – вие може да ми платите – движение на ръката в джоба. Какво е естественото движение? И песента може да се пее по същия начин. Вие може да ми дадете десет оки вълна – движение на ръката към тялото и поставена на гърдите. Аз ще я обработя и ще ви я дам – движение на ръката напред. Но парите ще ми дадете и аз ще ги туря в джоба – движение на ръката към джоба. Кое е изразителното? Пеете "до" (Учителят пее "до") – кляка, ръцете отстрани на тялото. "Ре" – движение на ръцете напред. "До" е като слизаш надолу. Ще пееш, ще посаждаш. По права линия е движение. Най-първо слизаш надолу и възлизаш нагоре, то е " до". Спущаш перпендикуляр на тази права, то е "ре". "Ми" е разклонение, "фа", е развиване живота. "Сол" – тази пъпка завързва. "Ла" – плод става. "Си" е вече законът да опиташ – цял процес. Тия седем тона са разговор на процесите, които стават в един плод. За пример аз ти казвам какво означава. То е "до" – показва с показалеца. Ти ме разбра, то е "ре". Спогодихме се двамата, започнахме работа, то е "ми". Спечелихме нещо от работата, то е "фа". След туй в нас остават хубавите чувства, че догодина пак да се срещнем – то е "сол". Идната година идем с капитал по-голям. То е "ла". Двама се събираме на едно място да ядем, то е "си". Процесът на движението в музиката. Навсякъде като се движим, тия процеси се събират. "До", "ре", "ми", "фа", "сол", "ла", "си" – това са в разни гами. Може да е във волевата гама, в гамата на сърцето, в гамата на човешкия ум. Ние като не разбираме тия гами, ги разбъркваме, не знаем. Има едно "до", което се посажда в сърцето. Като се посажда "до" в сърцето, какво е? Обикнеш някого, то е посадено нещо. Значи "до" е посадено – обичаш някого. Посадено "ре" излязло навън. Започнеш да мислиш как да увеличиш, по кой начин искаш да дадеш някой подарък, то е "ми". Най-после да спечелиш нещо, то е "фа". Да има голям ефект, че всички да знаят, че си подарил нещо, то е "сол". Да го оценят хубаво, то е "ла". Да даде този ефект, то е "си". Да кажем "до" не е посадено в сърцето, разваля се, не изниква, или изникне, но изсъхне семето, плод не може да даде. В правилния живот човек, който има вече отношение към Бога, влиза хармонично. Значи онова, което посажда в сърцето, да не му пречиш, онова, което посажда в ума, онова, което посажда в душата, да го обработиш и вече се образува една връзка. Обработваш доброто в себе си, обработваш правдата в себе си, обработваш милосърдието в себе си. Хората не могат да видят, казват: Какво се ползвам аз, като съм добър? Доброто, което е в него, в човешката мисъл, обработва доброто, което е в неговите чувства, обработва доброто, което е в неговата сила обработва и в туй седи бъдещето на човека.

Добрата молитва.

10. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 11.XII.1942 г.
Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

Книги:

** Разумни и неразумни линии*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_13 Усмихвай се
утринно слово

УСМИХВАЙ СЕ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“

Тази сутрин искам, понеже имате много нишки, които ви свързват със света, не сте свободни – развържете всичките нишки и оставете само една. Да оставите една нишка за ума, една за сърцето и една за волята, за душата. Достатъчни са три нишки, които да ви държат.

Искам сега десет души от вас свободно да изберат по едно число от Евангелието, свободно, каквото число им дойде на ума, един стих от Евангелието. Не да мислите, да философствате, което знаете, но да кажете нещо, което не знаете, да стане знайно. Обикновените работи развалят работите. Едно и също нещо се втръсва на човека. Казвате, например: „Любов, любов, любов“. Какво нещо е любовта? Любовта е колективна дума. Вие не сте виждали любовта. Тя има двайсет и пет милиона дрехи. Най-красивите още не сте виждали. Не сте виждали любовта в нейните двайсет и пет милиона облекла. Любовта има и много обикновени дрехи, не сте виждали нейните премени като на някоя мома. Не знаете любовта на една година, на две години, на три години, на четири години, на пет, на шест, на седем, осем, девет, десет, единайсет... деветнайсет, двайсет, двайсет и една година. По някой път вие казвате, че едно време сте се влюбили. Не зная каква е била вашата любов. Ако търсите нещо от нея, не зная дали е останало нещо от нея. От тази – едновремешната любов, не е останало нищо. Сега даже се съмнявате дали сте се влюбили, или не. Някои мислите, че сте били много глупави. Някои казвате: „Толкоз будалък.“ Не всички, но някои сте се разколебавали. Сега някои от вас мислите, че като малки деца сте плакали. Едно време като малки деца сте били по-умни, отколкото сега. Като поумняхте, остаряхте. Благодарение на вашето разумно детинство вие израснахте. Сега поумнявате, но остарявате, отслабвате, нямате знание. Сегашното ви знание произвежда слабост, едновремешното знание произвежда сила. Кое е верно? Туй, което произвежда растене, то е Божествено. Сега по човешки мислите, казвате: „Аз много зная.“ То е човешко. Когато мислиш, че не знаеш, то е Божествено. Уж не знаеш, пък растеш; уж нямаш любов, пък обичаш хората. Някой път знаеш да говориш за любовта, но я нямаш. Допуснете, че вие сте болен човек. Има десет дрехи, които трябва да ви облекат. Коя

дреха бихте желали да облечете? Болен сте. Първата дреха, с която може да се излекувате. И след като се излекувате, ще съблечете ли тази дреха? Ще държите тази дреха. Дрехата, която във вас внася здраве, дръжте тази дреха, не я събличайте. Другите за друг път. Остават още девет дрехи. Те са за друг път, те са условия. Има едно детинство, което премахва всичките противоречия на живота на човека – на душата му става мирно и тихо, не се смущават мислите му какво ще стане. Туй детинство, ето какви са неговите идеи. Детинство за войната, дето хората се избиват, то е най-голямото благо в света. Когато хората се избиват, туй детинство счита, че ще дойде Божието благословение. Когато имате мъчнотии, това е Божията ръка, която повдига хората. Когато хората скърбят, това е благословение в живота. Тези, разумните, деца, човешките, искат война да няма, мъчнотии да няма, скръб да няма. То е заблуждение. Значи онази къщница, която меси хляба, да не си оцапа ръцете. Какъв хляб ще има? Онзи земеделец, който не се окалва на нивата, какво ще изкара? Онзи, който не носи мотика, да копае, какво ще направи? Ние сме се свикнали наготово: готови краставици, готови домати. Но как излизат тия домати, не искаме да знаем. Казвате: „Да дойдат доматите.“ За да дойдат доматите, трябва любов.

„Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Дете, което, като го къпе майка му, че много вряска, не е от умните деца. Едно дете не обича да го къпят, вряска, не обича да го турят в коритото, да го мият, казва: „Какво правите?“ Дава си мнението. Туй дете е човешко дете. Онова дете, което, както и да го обърне майка му, то мълчи, казва: „Както знаеш, и по гръб, и по корем, както ти знаеш“ – това е Божествено дете. Ако ние, съвременните хора, не постъпваме тъй, да виждаме, че всичко е добро, ние не сме още от Божествените деца. Другите деца си дават мнението: „Не е така, не ме буташ тъй, както трябва, сега не искам.“ Аз питам майките ви, които едно време ви къпеха. Казвам: „Тези деца, като ги къпехте, врякаха ли?“ Сега уча история, интересува ме дали сте вряскали, или не. Имате сега една хубава дреха с джобове. Защо са ви джобовете? Да турите нещо в джобовете: или кърпичка, или кесия, или ябълка, или круша. Потребен ви е джобът. Казвам, ако джобове имате и джобовете ви са празни, с какво трябва да се напълнят джобовете? Ако от джоба не можете да изкарате нищо, защо ви е джобът? Имате един ум, и ако от този ум не може да изкарате нещо, тогава защо ви е този ум? Имате едно сърце, и ако от това сърце не можете да изкарате нещо, защо ви е това сърце? Имате една душа, и ако от тази душа не можете да изкарате нещо, защо ви е тази душа? И ако имате едно тяло, и от това тяло не можете да изкарате нещо, да изкарате едно движение, защо ви е това тяло? Сега ще ви кажа ясно. Ако дойде една ваша мисъл и вие започнете да я къпете, а тя вряска, оставете я настрана. Щом не вряска мисълта, къпете я.

Ако дойде едно желание, и ако то дига шум, вряска, оставете го настрана, щом си дава мнението. Кажете: „Ела по-после.“, понеже туй желание няма да ви ползва. Туй желание мисли за себе си. Тази мисъл мисли за себе си. Ако дойде една постъпка, която вряска, и тя мисли за себе си. Ония мисли, които мълчат, ония желания, които мълчат, и ония постъпки, които мълчат, те са Божествени – които работят заради нас. Онези, които си дават мнението, работят за себе си. Ако искате една философия, проверете. Туй, което смущава душата ви, върху него трябва да работите. Когато светът страда, Бог работи върху него. Когато светът се мъчи, Бог работи върху него. То е работа на Бога. Следователно не трябва да се намесвате в работата на Бога, но когато той свърши своята работа, тогава ще дойде нашият ред, светът ще бъде малко уреден, и тогава ние ще започнем да разбираме какво нещо е животът. Питам, коя майка е по-добра: която е родила едно дете или която не е родила, или която е родила един хилав човек? Кой човек е по-добър: който ражда една хилава идея или който ражда една здрава идея? Кое сърце е здраво: което ражда здраво чувство или хилаво? Коя воля е по-силна: която ражда здрави постъпки или която ражда хилави постъпки?

Сега нека десет души кажат по един стих от Евангелието, да прочетем. Нека, първо, каже един брат от най-умните. Брат да си каже мнението, една глава, която не знае, която най-малко е чел, и един стих. („Първо послание към коринтяните“, 13:1. Учителят го прочете.) Сега една сестра, най-умната. Най-умната, която Бог е благословил да бъде умна. („Евангелие на Йоана“, 10:6.) Сега един брат, на когото сърцето е запалено с любов, стар, млад, какъвто да е. Не се срамувайте. („Послание на Якова“, 2:7.) Човек, който не хули доброто, той има любов. Щом те хулят, любов нямаш. Щом виждат доброто в тебе, то е любовта. Щом виждаш погрешките, то е безлюбието. Сега една сестра, която е с най-голяма душа. („Евангелие на Йоана“, 13:13.) Сега един брат, на огъня който е. („Първо послание към коринтяните“, 15:15.) Значи всеки човек, който говори за любовта и не я прилага, той се намира за лъжесвидетел. Сега една сестра от силните. („Послание към римляните“, 15:15.) Само хората на любовта са дръзновени. Човек, като стане дързък, той вече има любов. Пъпката, като стане дръзновена, се разцъфтява, дава своето ухание. Сега един брат, който се счита за много свят. Ти си, Тодорчо, който мислиш това. („Даниил“, 7:7; „Послание към евреите“, 9:28; „Откровение на Йоана“, 2:7; „Евангелие на Йоана“, 1:9.)

Каква е разликата между любовта, мъдростта и истината? Човекът на любовта никога не забравя. Той никога не се извинява, че е забравил. Любещият никога не забравя. Някой казва: „Забравих.“ Любов няма. Щом любовта дойде, човек никога не забравя. Който не може да учи, не го е

посетила мъдростта, не се подчинява на мъдростта. Тя не е побудителна причина. Онзи, който не може да обича истината, той няма подбужденията на истината. Всякога, когато ние обичаме истината, ние искаме да дадем свобода на всеки човек, на всички хора. Понеже хората на земята не са свободни, ограничението на всички хора е наше ограничение. Човек, който не иска да бъде свободен, то той не е разбрал свободата. Свободата на всички е наша свобода. Ограничението на всички е наше ограничение. Хубаво е по някой път да бъдем ограничени. Кога? Да не правим зло. Хубаво е да бъдем всякога свободни, да правим добро. При доброта да бъдем свободни, при злото да бъдем ограничени. Тъй че, както сме ограничени, да се радваме и когато сме свободни, да се радваме.

Тук в тази книга има двеста и пет страници. Без да знаете книгата, изберете една страница, да прочетем. („Трета страница." Един брат прочете третата страница от беседата „Все що е писано".) Някой път вие сте тъжни, усещате, че не ви оценяват хората, усещате се чужденец в дома, и в училището се усещате странници, или в един народ, или в света се усещате странници, като че нямате нищо. Може да попитате от какво произтича това ваше състояние. Че този дом, в който сте влезли, не виждате страна на живота. Бог ви е изпратил в този дом, вие не виждате великото благо, което ви е дал. Вие не се радвате, че сте в света, понеже нямате някакви придобивки, постоянно вътре в себе си сте недоволни. Защо трябваше да ви поставят при тия условия? В какво трябваше да ви поставят? Ако ви поставят като жена, недоволни сте. Ако ви поставят като мъж, недоволни сте. Ако ви поставят като дете, недоволни сте. Ако ви поставят като слуги, недоволни сте. И като господар, и като цар, все сте недоволни. Питам, в какво трябваше да ви поставят? Представете си, че се намирате между хиляда души, единият върви начело, другият – на опашката. Кой е най-щастливият: който води или който е последен? Последният счита, че първият, който води, е най-щастлив. Но първият, който ги води, всеки го мушка. Той не може да се спре. Той не е свободен. Щом се спре, казват: „Върви." Казва: „Аз мога да се спра." „Но щом си пръв, нямаш право да се спираш." Отподире, на опашката, като си, ти си свободен да се спреш, но ще останеш назад, ще трябва да ги гониш. Какво трябва да се прави? За да разберем живота, трябва да го обичаме. Като се зароди желание в първия да се спре, също и другите да пожелаят да се спрат. Ако в тебе има желание да се спреш, а в тях няма желание да се спрат, тогава вие не се разбирате. Ако от събраните тук всеки не влиза в положението на другите, ние не се разбираме. Ние трябва да влезем в положението на Бога. Да искаме да разберем защо е създаден светът, да се ползваме от този свят. Бог е мислил толкова. Ние нямаме понятие каква вечност е минала, когато е мислил да създаде сегашния свят. Сегашният свят е създаден по най-добрия начин от всички начини, по които можеше да бъде създаден тоя

свят. Ако в този свят намираме, че му липсва нещо, ние се намираме в крива посока. Колко ти си мислил заради това? Хрумнало ти нещо, че светът не е хубав, че ти не си мислил най-първо. В какво седи, че светът не е красив? Ако ти вървиш по пътя и насреща ти иде една мечка, ако тя не се отбие от пътя, тя няма почитание към теб. Като се отбие мечката, значи те почита. Ако ти се отбиеш от пътя, ти я почиташ тогава. Ако мечката се отбива, и човек се отбива, и двамата се почитат. Ако единият се отбил, а другият не се отбил, значи няма почитание. Допуснете, че сте син, който не почита баща си, че баща му е невежа. Нали е смешно: този невежият баща е родил този учения. Значи невежият е учен. Как е възможно невежият баща да роди учен син? Тогава считайте, че той не му е баща, че има някой друг баща. Изводът е такъв. Тогава, ако ние намираме, че в света липсва нещо и критикуваме Божиите постъпки, тогава този Бог, в Който вярваме, не е Господ, в Когото трябва да вярваме. Невежеството не може да роди учение. Ученият ражда учен, условия за учене. Добрият ражда добър.

Казвам, силата седи, когато имаме една ясна представа за Бога. Да считаме, че всичките Негови постъпки са съвършени и да чувстваме вътре в себе си, че няма нищо в Бога несъвършено. Всичко, което е изявил, е съвършено. Туй, което ние схващаме несъвършено, то е наше понятие, понеже ние сме несъвършени. Ние трябва да се усъвършенстваме. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни." Съвършеният живот, то е любов. Любовта при един несъвършен живот не може да се прояви. Любовта се проявява при съвършенството. Някой път човек трябва да люби. Ние по някой път, като искаме да разберем любовта, ако започнем да мислим за любовта, тя не се проявява. Щом не мислиш зарад нея, тя се явява. Понеже, ако кажеш, че ти мислиш заради нея, затова се явила, то е погрешка. Значи ние сме я принудили. Тя и ние без да мислим заради нея, тя се проявила. Не е било време, когато любовта да не се е проявявала. Не е било време, когато Бог да не е обичал. Ако ние мислим, че не ни е обичал, то е наше схващане. Ако в света вие мислите, че няма човек, който да ви обича, вие сте на крив път. Дотогава, докато вие съзнавате, че има Един, Който да ви обича, този Един е Бог, другите подир Него са. Щом Бог ви обича, всички може да ви обичат. Изведнъж няма да ви обикнат. Изисква се много – милиони години, целият свят да ви обикне. Защото трябва да дойдете в контакт. Единият ви обича в самото начало. Има един Бог, Който ви е създал. Другите хора, за да ви обикнат, трябва да мине време. Някой път искаме всички да ни обичат. Трябва да има повод да ни обикнат хората. Трябва да направим нещо заради тях, трябва да бъдем разумни. Нека бъдем поне така умни, както направил веднъж един млекар. Аз зная една опитност с един млекар, който продавал мляко. Има чиновници, които проверяват млякото с млекомери, колко е чисто млякото. Този млекар вижда, че ще му мерят млякото, пък знае, че щом го

измерят, то е водно, и ще го излеят на земята. Той влиза в един беден дом и казва: „Дайте котел." Взима всичкото мляко и го излива в котела. „Нека ядат децата." По-добре децата да ядат мляко с вода, отколкото да го разлеят по земята, че не е хубаво. Този българин казва: „Аз за пръв път почувствах една радост, че дадох млякото с вода на една бедна вдовица, да ядат децата ѝ. Ако нямаше вода, щях да го продам. Понеже имаше вода, по закона ще ми го разлеят." Та казвам: „Ха да направим едно добро." Поне и вие, когато ще ви разлеят млякото, направете едно добро като този млекар. Това се случило във Варна, един варненски млекар бил.

Трябва да се ползваме от живота. Знаете ли, в света най-великото благо е да обикнеш някого. Ако всеки ден ти не можеш да обикнеш по един човек, ти не разбираш живота. Казваш: „Всеки ден какво трябва да правя?" Ще обикнеш по един човек, дете ли, жена ли, мъж ли, каквото и да е, животно ли, растение ли, ще обикнеш. Като ставаш сутрин, трябва да обикнеш. Питате сега какво трябва да правите. Ще обикнеш въздуха. Като обикнеш въздуха, имаш подтик. Тогава и другите работи вървят естествено. Казвам: за триста шейсет и пет дни триста шейсет и пет души ще обикнеш. Ти живееш сто години, колко души ще обикнеш? Трийсет и шест хиляди и петстотин души. Няма нищо в света по-хубаво, отколкото да обичате. „Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него." Като обикнал Бог света, пожертвал Сина Си. Ние не разбираме какво нещо е жертвата. Изпратил Сина Си да ни учи, да ни изяви любовта Си. Жертвата е да ни изяви любовта на Бога. Когато Бог ти даде една добра майка, един добър баща, един добър брат, една добра сестра, че в какво седи благото? Когато Господ ти даде един добър учител, някое бедно дете си, някой богат ти услужва, давиш се някъде, някой те спасява: всеки ден хиляди благословения идат върху нас. Ако ние не ги съзнаваме, тогава в какво седи нашата вяра? Сега някои от вас страдате. Може да ви дам много лекарства за страданията и вие да се излекувате. Но най-хубавото лекарство е, когато имаш една болест, възлюби някого и ще оздравееш. В деня, когато страдаш, възлюби някого, когото не си обичал, и ще оздравееш веднага, нищо повече. Че любовта, това е Бог, Който носи здраве. Ти като възлюбиш, Бог ще дойде, ще донесе здравето. Ти не любиш никого извън Бога, всичките болести са извън присъствието на Бога. За да дойдат Божиите благословения, трябва да боледуваме. Не е лошо да боледуваме. Считайте болестта благословение. Да скърби човек, е благословение. Да умира човек, е благословение. Да се ражда човек, е благословение. Да осиромашава човек, е благословение. Каквото и да стане в света, все е добро. Ние считаме, че само когато любовта се изявява в света, че е хубаво. Бог, Който е любов, използва всичките условия. Страдащите ги обича повече, те са по-чутки души, които разбират Неговата любов. При всяко едно страдание, при всяка една мъчнотия имаме условие да

разберем Божията любов. Не само да разбираме, но да проявим любовта. Ако всеки ден ти не можеш да обикнеш един човек така – доброволно, ние не вършим волята Божия. Всеки ден трябва да обикнеш по една хубава мисъл. Всеки ден трябва да обикнеш по едно хубаво чувство. Всеки ден трябва да обикнеш по една хубава постъпка. Казвате: „Какво ще правим, като идем на оня свят?“ Ние сме в оня свят сега. Да кажем, вие сте в един модерен салон, дето се дава концерт. Отвън имате обстановката, салонът е добре измазан, имате столове, картини, но цигуларя го няма. Той, като дойде и засвири, тогава е раят. Като дойде и засвири в салона, има смисъл. Казвам: хубавите работи в света придобиват смисъл само когато дойде любовта. Тя като дойде и засвири, всичките столове придобиват смисъл. Ако цигуларят не дойде, тия неща нямат смисъл, остават мъртви.

Казвам, в нас кое е важното? Ние имаме едно отлично тяло. Толкоз красиво е човешкото тяло. Само когато дойде любовта, само тогава ще разберем смисъла на онова, което ние притежаваме. Само любовта е в сила да оцени какво нещо са човешките очи, какво нещо са човешките уши, човешката уста, човешкият нос, човешкото сърце. Бих желал всеки от вас да направи най-малкото добро. Кое е най-малкото добро? Най-малката усмивка, то е най-малкото добро. Като срещнете един човек, който е скръбен, да се усмихнете насреща му, да го погледнете. То е най-малкото добро. Какво ви коства да се усмихнете малко? Днес, като излезете, направете една усмивка на любовта. Знаете ли как се усмихва любовта? Ти мислиш дали той заслужава. Усмихни се, не мисли дали заслужава. Слънцето, като изгрее, усмихва се на всички: на тревици, на всички, които го разбират и не разбират. Да го разбират, както искат. Вие се усмихнете, и нека ви разберат хората, както искат. Хората да ви разбират, както те искат, не се смущавайте за това. Усмивката да не произтича от вашия ум. Ако започнете да мислите как да се усмихнете, то не е от любов. По подтика на сърцето си усмихнете се.

По някой път аз чувствам, когато хората се проникват един друг. Когато бистрата вода прониква, вода си остава. Когато светлината прониква, светлина си остава. Когато тъмнина прониква, тъмнина остава. Аз разбирам, без усмивка човек не може да се подмлади. Усмихването, това е нишката на подмладяването. Ти казваш: „Аз, старият човек, ще се усмихвам.“ Усмихни се, че си стар. Като се погледнеш в огледалото, усмихни се на твоята старост. Защото старостта, не си ти. Старостта е на сцената турена, бръчки има. Не се самозаблуждавай да казваш: „Колко бръчки имам.“ Туриха ти тия бръчки. Ти ще кажеш: „Аз съм човек, който не остарява.“ Човек, който люби, не остарява. Който не люби, остарява. Човек, който учи Божията мъдрост, не остарява. Който не учи Божията мъдрост, остарява. Който не учи Божията истина, остарява. Който учи

Божията истина, той не остарява. То са прости истини. Любете, за да бъдете млади. Учете, за да бъдете млади. Обичайте истината, за да бъдете млади. Това са прости истини. Като ви срещне светлината, бъдете весели, че се е проявила в очите ви, в движенията ви, да видите проявлението на онази – мощната, Божия сила, която излиза из любовта. Бог, Който се проявява чрез слънцето, чрез всичките звезди, чрез вселената, чрез цялата природа, защо да не дойде да прояви в нас любовта си? Страхуват се хората, че любовта може да ги развали. Единственото нещо, което не разваля, е любовта. Единственото нещо, което не разваля, е мъдростта. Единственото нещо, което не разваля, е истината. То са максими. Като дойдете до любовта, никаква философия. Не философствайте върху любовта. Не очаквайте от хората да ви научат как да любите. Ако искате Бог да ви учи, по три начина може да ви учи. Бог учи чрез Своята любов. Бог учи чрез Своята мъдрост. Бог учи чрез Своята истина. Когато аз говоря, че трябва да любим Бога, разбирам да ни учи любовта. Божията любов ни учи. Божията мъдрост вътре в нас ни учи и Божията истина ни учи. Казвам: „Да бъдем научени от Господа.“ Постоянно да се учим от Божията любов. Като любим, постоянно се учим. Когато ни любят хората, се учим. Като любим и като ни любят, все се учим. Като ни любят и като учим, изявяваме Божията любов в света. Това е ясно учение.

Сега какво искате да изгрее слънцето тази сутрин? Как искате да изгрее слънцето? Слънцето изгрява заради нас така, както сме ние. Каквото е нашето състояние, такова е и слънцето. Защо по някой път сме скръбни? Доста влага има, тъмнина има, светлината не може да проникне. Когато сме весели, небето е ясно, светлината прониква. По някой път небето е толкоз мрачно, че Божията любов ние я разбираме, както сме ние мрачни. Считайте за привилегия, когато ви наказват. Сега казвате: „Как, да ме бият!“ Хубаво, защо бият житото? Вие защо биете житото с дикани, карате конете да го тъпчат отгоре? Това, считате, че е в реда на нещата? Мислите ли, че бурята, която минава, не удря? Дървото, мислите ли, че дъждът, който пада, не го удря? Тази година, като бяхме на Рила, понеже ония, които бяха с мене, мислят, че с Учителя не се случва нищо лошо, те имат привилегия, рекох да ги поставя на едно голямо изпитание. Те седят, искат без палатки да бъдат. Рекох: „Направете палатки.“ Таман направиха палатките, като се зададе един облак, изля се една градушка – едри капки като домати. Всички се скриха отдолу. Една сестра, като удрял градът по гърба ѝ, петна станали. Казвам на онези приятели: „Удряйте колкото искате, само не скъсвайте палатките.“ Паници имаше вън и се изпочупиха, чаши имаше. Като ударила градушката, лъжицата на няколко метра отхвръкнала. Зарзавата ни изби, очука домати, краставици. После около тринайсет овце беше избил градът. Ние благодарим, че тринайсетте овце станаха жертва заради нас. Тях убиха заради нас, а ние оживяхме.

Човек да благодари на онова, което има. Това е като сънно състояние. Разправяше ми един мой познат: сънува една вечер, че двама души го нападат и започнали да го бият. Двама души го държат, трети го бие, налага го хубаво. Той се моли, вика, не искат да чуват. Стряска се, събужда се, няма ги. Насън страда, болки има. Като се събуди, нищо няма. То е в двойника. Той е толкоз чувствителен. Ако аз изкарам вашия двойник из тялото на един метър, само ако махна с ръката си, може да ви причиня болка като от силен удар. То е толкоз деликатно туй тяло, най-малкото помръдване може да причини болка. Значи то трябва да бъде вътре. Половин сантиметър като излезе из тялото, че тия махания да не причиняват страдание. Някой път ставате чувствителен. Тялото излиза навън. Човек в любовта трябва да бъде много силен, за да пази тялото. Трябва да имате чиста мисъл. Чистите мисли, чистите чувства, чистите постъпки са броня, за да ни пази от ненужни страдания. В този свят чистотата е броня. Чистата мисъл е броня, чистото сърце е броня, чистата душа е броня. Светът не е още организиран. Той сега се организира. Някои хора може да ни причиняват страдания, без да искат. Някой човек е работлив, но груба е ръката му. Ти си недоволен, че не е мекичка ръката.

Сега вие вече на вашите приятели се усмихвайте. Аз имам един животински студент, научил се да скимти по особен начин. Дадеш му веднъж, пак скимти, втори път – скимти, трети път – скимти. В скимтенето има нещо, което ми е неприятно. Снощи, таман се занимавам с важна работа, той иска аз да напусна важната работа и да му дам хляб. Казваш: „Чакай." Той не иска да чака. Наливаш една чаша вода и през прозореца по малко я изливаш. Учуди се. За първи път вода. Откъде дойде вода наместо хляб? Като искате, не бързайте. Чакайте малко. Половин час или един час чакане нищо не значи за любовта. Един час да чакаш, нищо не значи. Онези хора на любовта, липсва им нещо, притеснени са, не може да чакат. Любовта изисква спокойствие. Да знаеш, че онзи, който обича, ще дойде навреме. Той никога не закъснява. Ако е закъснял някъде, имал е много важна работа, която е трябвало да свърши. Нека да си свърши работата, че ти да си последен, при който трябва да си свърши работата. То е Божията любов. Може да дойде в началото, може да дойде в края. Той е алфа и омега. В началото или в края, Той носи Своите благословения. Блажени са, при които Бог иде в началото. Блажени са, при които Бог иде в края. Досега вие сте много богати. Богати сте с любов, но имате едно съображение. То е следното: вие не искате да влагате капитала си в банки, на които се клатушкат краката. Често вие минавате някъде, видите някой откъснат лист, и на вас не ви е дошло на ума един откъснат лист да го вземете и да прочетете какво е написано. Листът е написано писмо, прочетете го. Като го прочетете този лист, ще видите че има хубави работи

написани. Вие минавате някъде, виждате едно бяло цвете цъфнало, усмихва се насреща ви. Казвате: „За какво е?“ За вас е това цвете. Казвам, ти си скръбен, защото не разбираш Божиите пътища. Като мене главата му е заровена в земята. Бъди радостно като мене. Облякло се с хубава дреха, с червена дрешка, усмихва се това цвете. Цветето казва: „Ако разбираш моята усмивка, и Бог ще ти се усмихне.“ Казваш: „Глупаво цвете. То няма моята опитност.“ То страда повече, отколкото ти страдаш. Твоята скръб е разбрана, неговата скръб е неразбрана. Това е разликата. Когато ти почувстваш уханието на цветето, то е езикът на цветята. Щом почувстваш уханието на бялото цвете, то казва: „Радвай се на живота.“ Ако старият човек, който вижда плода на дървото, праща децата да му откъснат, той не разбира. Той и стар да е, едва ходи, да остави тоягата, почитание да има. Защо старите хора пращат слуги, да им късат? Уважение ще имаш, стани сам и кажи: „Радвам се, че може да ви услужа.“ Откъснете този плод като стар. Одобрявам поведението на децата, които късат плодовете. Не одобрявам поведението на старите, които карат други да им късат. Ако благодариш на Бога за откъснатия плод, Бог ще те благослови. Ако срещнеш едно цвете, което е цъфнало, кажи: „Радвам се.“ Помириши цветето, кажи: „Много ти благодаря за уханието, което ми донесе днес.“ Вѐдя един извор хубав, слушам гласа му, при това вземам вода, да пия. И на този извор аз благодаря, че ми дава един пример: тече вода, проявява се. Не седи този извор да чака. Той се движи, не чака хората, да дойдат при него. Като ида при него, казва: „Ще работиш като мене.“ Не трябва да седиш като затворен извор, но като отворен извор, който тече. Нашата мисъл за любовта трябва да тече. Нашата мисъл за мъдростта трябва да тече. Нашата мисъл за истината трябва да тече.

Красиви деца да бъдем сега. Аз често съм срещал млади момичета, млади моми, които са се влюбвали и си крият очите, да ги не познаят, че са се влюбили. Срамуват се. Казвам: „Аз се радвам. Че то е най-хубавото нещо, което сте направили.“ Когато са отворени очите на момата, няма никаква любов. Защо са кухи очи? Влюбените очи, от тях извор извира. Благословени са очите на младите моми, благословени са очите на младите момци, благословени са очите на всички хора, от които любовта излиза. Очите ни да носят Божията любов. Не трябва да се срамуваме от любовта, но трябва да се радваме, че можем да проявим Божията любов. Сегашният живот се нуждае от изобилие. Вода има, но превозни средства няма, няма хора, които да разпространяват Божията любов и хората страдат от жажда. Казвате: „Как да обичаме?“ Как можем да обичаме човек? Когато една мома срещне един стар дядо, на когото краката са оцапани с тиня, какво трябва да направи? Да му измие краката. Когато младата мома срещне един човек, който е гладен, какво трябва да направи? Ако тя иска да прояви любов, трябва да му сложи хляб. Ако младата мома срещне

едно дете, което иска плодове, да му набере плодове. То е любов. Любовта навсякъде можем да проявим.

Сега вие ще кажете: „Учителю, знаеш колко ти е страдала главата от любов.“ Аз не съм срещал хора, които да страдат от любов. Които страдат от безлюбие, милиони съм срещал. Те страдат от безлюбие, а мислят, че от любов страдат. Да страда някой от любов, не съм срещал. Човек, щом прояви любовта – той е здрав, светлина има, топлина има, мир има, радост има, весел е, всички богатства идат. То е безсмъртие. Ако проявите любовта, ще дойде безсмъртието. Когато хората се научат да любят, ще бъдат свободни от смъртта. Ние умираме по единствената причина, че не любим. Усъмним се в любовта и умираме. Щом се усъмниш в любовта, умираш. Щом повярваш в нея, оживяваш, възкръсваш. Казвам, не губете вяра в любовта, ще бъдете всякога живи. Сега вие питате дали Господ ви обича. Имате право да питате. Но аз ви питам, вие обичате ли Го? „Не сме Го намерили.“ Човек, който обича, намира. Който не Го е намерил, не е обикнал. Сега работата седи в туй, че Господ ви е обикнал и ви е намерил. Всеки ден излива Своите благословии във вас. Вие още не сте Го намерили. Някои сте Го зърнали. Казва: „Не си струва да се ходи много далече. Тия чукари горе...“ Това, което Бог прави за вас, и вие го правете за другите. Христос казва: „Както Ме Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих. Ако Ме обичате, ще опазите Моите заповеди.“

Днес за първи път ще се усмихнете. Огледайте се на огледалото. Тогава снемете тази превръзка. Има нещо старо, снемете го. Някои хора са много сериозни, когато са влюбени. То е преструвка, сериозността. Стиснал устни. Някои, които нямат любовта, се преструват, че имат любов, устата отворена. Отворете устата да има нещо турено в нея. Когато устата е затворена и няма нищо турено, не е красива. Красотата седи да е затворена и да има нещо турено, да е пълна. Красота е, когато е празна, да е отворена. Само онези къщи, в които хората живеят, да са затворени. Сега празни къщи има затворени. Новите къщи трябва да се отворят на хората. Вратата на безлюбието трябва да е отворена да влиза свободно. Щом влезе любовта, да се затвори сърцето. Първата усмивка направете съзнателно. Кажете: „Господи, ще ни простиш за голямата погрешка, която сме направили досега, че не сме се усмихвали. Не знаехме как да се усмихваме.“ Някой казва: „Не искам престорено...“ Като не се усмихваш, не е ли престорено? Сериозен като си, не е ли престорено? Усмивката е естественото състояние на човешкото лице. Вън от усмивката всичко е престорено. Единствено естествено положение на човека е усмивката. Човек се усмихва, понеже е доволен. Някой път е весел, усмихва се. Усмихвай се на хубавата мисъл, която Бог му е дал. Усмихвай се на хубавото желание, което изтича от сърцето му. Усмихвай се на действията

на своята душа. Радвайте се и се усмихвайте на вашия ум. Радвайте се и се усмихвайте на вашето сърце. Радвайте се и се усмихвайте на вашата душа, за да ви се радва и Господ, Който ви е пратил на света да извършите волята Му.

Днес ще ви донесат на всеки едного по една кошничка с плодове. Приемете кошничката и се усмихнете насреща.

„Отче наш"

Десето утринно слово
13 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_12_13 ***Любовта бе в началото***
неделя, 10 ч. Сутринта

ЛЮБОВТА БЕ В НАЧАЛОТО

„Отче наш“
„Красив е животът“
Ще прочета няколко стиха от първата глава от Евангелието на Иоана: от 1-ви до 6-и стих.
„Духът Божи“

В съвременния живот има едно противоречие – че младото поколение отрича старото. Синът отрича баща си, дъщерята – майка си, слугите – господарите си. Кога човек отрича нещата? Сиромахът отрича, че има да дава, защото ако приеме, че има да дава, трябва да плаща. Богатият, когато има да взема, приема, защото, като твърди, че има да взема, взема. По някой път хората твърдят, че са богати – искат да вземат. Някои отричат – не искат да дават.

Защо младото поколение отрича старото? Казва: „Нашият баща не е културен човек, малко невежа е, смахнат е малко, майка ни е смахната.“ Чудно е, че един смахнат баща и една смахната майка раждат един гений.

Всичкото нещастие в света произтича от факта на отричането. Всичките съвременни хора са отрекли нещо. Всичкото нещастие произтича от факта, че хората отлагаха *Любовта*. Не може да се живее с *Любов*, казват, *Любовта* е празна дума. Иска човек да бъде богат. Защо? Какво ще му донесе богатството?

Има две неща, от които едното трябва да се твърди, другото трябва да се отрича. Ако човек твърди и поддържа *Любовта*, а отрича безлюбието, то е на място. Безлюбието ражда всичките нещастия в света. *Любовта* ражда всичко в живота. Сега няма да говорим за *Любовта*. *Любовта*, която отричат, туй, което се изпарява, не е *Любов*. Казват, че *Любовта* изгаряла някога. Туй, което изгаря, не е *Любов*. Туй, в което човешката интелигентност потъмнява, то не е *Любов*.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ В какво вярват очите? – В светлината. В какво вярват ушите? – В звука. В какво вярва носът? – В уханието. В какво вярва устата? – В яденето. В какво вярват ръцете? – В работата. В какво вярват краката? – В движението, в ходенето. Ако краката престанат да вярват в движението, те се парализират. Ако ръцете престанат да вярват в работата,

те се осакащат. Ако очите престанат да вярват в светлината, ослепява човек. Ако ушите престанат да вярват в звука, оглушава човек. Казват: „Какво е допринесло отричането?“ Казва: „Аз в това не вярвам, в онова не вярвам.“ В какво вярваш? Вярва, че го ужилил един комар и умрял. Сега хората вярват, че холерата имала малки бацили, от които човек умира. Чудно е, че някой малък бацил, с микроскоп де е не може да го видиш, че туй малкото уморява човека.

Хората не ги уморяват тия бацили, но всички хора умират от безлюбие. Когато престане Любовта, холерата се явява. Когато престане Любовта, чумата се явява. Когато престане Любовта, проказата се явява. Когато престане Любовта, сифилисът се явява. Когато престане Любовта, ревматизмът се явява. Когато престане Любовта, сърцеболието се явява. Когато престане Любовта, хората оглупяват. Казвате: гениални хора да се родят в света. Гениални хора се раждат само в Любовта. Вън от Любовта всичко е объркана каша.

Пита ме някой: „Ти в какво вярваш? В какво е новият живот?“ Казвам: Ако за бъдеще хората не турят за основа Любовта в самия живот, те ще имат един порядък, много по-лош, отколкото сегашният. Питам: на коя млада мома не трепери сърцето да се ожени, да роди най-хубавото дете? Отлична идея. Роди това дете, след 5–6 години дойде някой сокол, задигне това дете. Тогава тя ходи на гробищата и харчи сили, плаче. Казва: „Къде е детето ми?“ Защо умират децата? Децата умират от безлюбието на майката. Ако една майка люби детето, то никога няма да умре. Ако бащата има Любов, детето никога няма да умре. Ако човек има Любов, неговите свещени мисли никога няма да изчезнат. Де са онези благородни мисли?

Често слушам някой да казва: „Досега бях милостив, глупав, сега поумнях.“ Досега бил милостив, сега поумнял вече. Много по-лесно може да се спре една война, дето се бият хората, отколкото да научиш хората как да живеят. Хората се бият, защото не знаят как да живеят. Аз съм за войната. Не съм против войната. Да се бият хората, но на свят да се бият. Като се бият, ръцете си да не трошат, като се бият, краката си да не трошат, главите си да не пукат. Да се бият колкото искат, но да няма сакати хора. Дето хората се осакащат, то не е култура. Трябва да го знаят. Бъдещите историци искат да оправдаят войната. Война, която осакаща хората, не е война. Всяка война да допринася хубави опитности.

Сега някои може да ми възразят и имат право. Те ще възразят следното: тия хора, които се избиват на бойното поле, стопяват ги, но те не са направени на свят. Войната ги строшава, стопява ги и те пак ще се родят. Умират в другия свят, отиват да ги направят на свят. Хора, които се

осакащат, не са направени както трябва. Ще идат в другия свят, ще ги моделират и ще ги пратят пак на Земята.

Съвременните културни хора трябва да се поставят на един опит. Ако попитате защо е сиромашията, ще ви кажа, че сиромашията ражда всичката активност, деятелност в природата. Вижте, в природата има едно надпреварване, всичко е в движение. С разна бързина всичко се движи. Каква е целта на туй движение? Може да определите бързината на това движение. Колкото движението е по-голямо, по-бързо, интелигентността е по-голяма. Колкото движението е по-голямо, Любовта е по-голяма. Човек, който не се движи и е медлен, не го интересува нищо, няма никаква бързина. Мене ако биха ме изпратили като сват, да избирам някоя мома, ако сватове след като влязат и момата не става от стола, казвам: не отивайте да я вземете. Тя къщница не е. Ако има сватове да пращат, защото в миналото имало сватове за момите да ги избират, не за момците. Момците са [се] научили да стават, момите не са се научили. Когато момите се научат да стават, защо ще пращате сватове? Момъкът да иде сват да стане.

Сегашния свят аз го представям във всичкото негово разнообразие. В миналото – има един анекдот – един гениален човек създал една лична, красива кукла, толкоз красива, че можела да говори, да се движи. Започнали от цял свят да се трупат да гледат тази кукла и започнали да правят кукли. Този направил кукла, онзи направил кукла, милиони кукли, които говорят все като първата кукла. Коя кукла е най-интересна? – Първата кукла, другите кукли са отражение. Аз, като срещна хората, гледам на коя кукла мязат: на първата или на хилядната. Ако не мязаме на първата кукла, ние сме далеч от самата култура.

Ние по някой път се обиждаме. Обидата е на място. Обиждаме се, когато един човек не ни каже Истината. И действително, хубостта на живота седи да кажеш Истината. Казвате, че Истината е горчива, а Любовта горяла. Че Истината е горчива, това е първата лъжа. Че Мъдростта оглупявала хората, това е първата лъжа. Че Любовта горяла, това е първата лъжа. Три лъжи има в света. Няма нещо по-хубаво да кажеш Истината на един човек. На болния, като му кажеш Истината, той ще оздравее.

Как ще кажеш Истината на един човек? Ако един човек е сакат и в него се зароди желание да бъде здрав. Защото всеки сакат човек е вързан. Христос казва: „Този, когото беше вързал Сатана, не трябваше ли да го развържа?“ Всичките хора, които са сакати, са болни хора, вързани.

Какво е лекуването? Ще вземеш ножчето, ще разрежеш вързалката и ще

освободиш човека. Той е вързан с въже, турят капки да го лекуват. Няма какво да туряте капки. Вземете ножчето и развържете, освободете човека. Болен е човекът – дай му вода да пие. Болен е човекът – дай му хляб да яде. Болен е човекът – отвори очите му, да прогледа. Болка има на сърцето – заведи го в градината, да помирише цветята. Болят го ушите – заведи го, дето се дава концерт, да послуша песните, които се пеят. Сега ние искаме да бъдем здрави, че тогава да слушаме. В болно състояние като сме, тогава трябва да се яви желание да слушаме музиката – началото на човешката разумност в света.

Никога не е приличало на човека да говори лъжа, неверни работи. Никога не ставай проводник на една невярна мисъл, на едно невярно чувство. Неща, които са неверни, никога не ги предавай. Целият свят разгласява неща, които са неверни. Казвате: „Така Господ го направил.“ Не е вярно. „Майка му така го родила.“ Не е вярно това. „Баща му така го създал.“ Не е вярно. Когато кръчмарят даде на един човек половин кило винце, че не стане като баща му, баща му ли го направи? Баща му като внесе една присадка в него и той стана това, което не е. Дойде ти една мисъл: „Знаеш какво се говори за тебе? Ти си такъв, ти си такъв.“ То е цяла лъжа. Никой не е говорил. Кой може да говори лошо за светлината? Кой може да говори лошо за слънцето? Кой може да говори лошо за хляба? Кой може да говори лошо за водата? Кой може да говори лошо за Земята?

Някои не са доволни от Земята. Де искат да идат? Хубаво, нека поискат, може да ги пратят на Месечината. Какво ще търсят на Месечината? Там като идат – пустиня, няма растения никакви, всичко е тихо, спокойно, но и никаква поезия няма. Месечината я харесвам само в едно отношение. Тя е екран, на който се пращат човешките мисли и желания да стават явни. Да приличаме на Месечината – мисълта ни да бъде ясна. Хубаво е да приличаме на Слънцето – трябва да имаме онази енергия, която слънцето изпраща.

Някой път астролозите говорят за слънчев тип в света. Слънчевите типове в света са на онази Божествена усмивка. Само в разумния човек има една усмивка. Като видиш някого, няма да забравиш слънчевия тип. Като се усмихне на умрелия, оживява. Усмивка, която не може [да] внесе едно успокоение, тя не е усмивка. Аз считам, първия лъч на Слънцето, то е най-хубавата усмивка. Един момент има, преди да се е появило Слънцето, тогава има една хубава усмивка и ако художниците можеха да я нарисуват, щяха да създадат една от най-красивите форми, които съществуват във физическия свят.

Някой път страдаме от вътрешна грубост. Страдаме в себе си, че има нещо

грубо. Има нещо грубо, прониква те, както виното прониква в мозъка, не си в себе си, разсеян си. Има една любов, която мяза на виното – прави хората разсеяни. Правилната Любов трябва да внесе една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. В светлите мисли мозъкът функционира правилно, в светлите чувства сърцето функционира правилно, в светлите постъпки стомахът функционира правилно и всички удове функционират правилно.

Та, Писанието казва: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога." Най-първо всички съвременни хора, духовни хора, трябва да проучват светлината в нейните вътрешни проявления. Вие по някой път сте радостни, някой път сте весели, имате разположение. Туй разположение зависи от светлината, която е влязла във вас. Човек всякога не може да бъде радостен и весел. Радостта при сегашните условия иде от светлината.

Тази, разумната светлина периодически иде на Земята. Периодичността, това е закон на Любовта. При сегашните условия, понеже нашата нервна система не е достатъчно силна, Любовта иде периодично. Понеже е чрезмерно активна, тя се приближава и отдалечава от човека, за да му даде възможност да укрепне. Любовта се приближава и отдалечава, за да укрепне нервната му система, за да може да възприема благата, които тя носи. Ако не можем да приемем благата на Любовта, щастието не може да дойде. Щастието напълно зависи от ония сили, които Любовта внася в човешката мисъл, които внася в човешкото сърце и в човешкото тяло.

Човекът на Любовта има съвсем други движения. Каква пластичност има в неговото тяло! Като се движи, има такава пластичност, дето художниците не са сънували. Някои хора говорят за Любовта, [а] не са подвижни. Тромави са и за Любовта говорят. Онзи, човекът на Любовта, всичко в него е в трепет, свещен трепет. Всичко трепери, звук има. Когато пее, в гласа му звучи Любовта. Когато се движи, в неговия ход звучи Любовта. Когато яде, в яденето е Любовта. Достатъчно е да ви пратя един здрав човек вкъщи и може да направите един опит. Ако един здрав човек посети болния, той оздравява. Като го погледне, ще се зарази с яденето. Някой яде, гледам, и едва мърда устата си. Така не се яде. Някой поздравява тромаво, някой поздравява пъргаво. Някой мижи, като те погледне – уж нещо високо гледа. Някой се пули. Господ ни е дал очите и ако знаем как да движим тия очи и уста, ще се ползуваме. Когато ти говори онзи, когото обичаш, как го гледаш? Или когато ти говори онзи, който те люби, как трябва да го гледаш?

Момъкът, когато обича момата, туря [я] отдясно. Момата, когато се движи с момъка, туря го отляво. Нали кавалерите придружават момите. Аз не

съм придружавал, но аз като видя как момъкът хваща момата за ръката, виждам какъв ъгъл образува ръката и като видя ъгъла, може да ѝ предскажа какво я очаква за бъдеще.

Няма скрито-покрито в природата, което да се не изяви. Аз говоря сериозно. Думата сериозно трябва да се разбира. Всичките красиви форми в света внасят една жизненост, една стабилност, едно постоянство, които никоя друга мисъл не може да внесе. Да кажем, ти имаш да плащаш 20 000 лева. Отиваш при кредитора и ти трепери сърцето, ще отложи ли той или не. Ако ти беше една мома с ангелска красота, като влезеш при онзи кредитор, който има да взема 20 000 лева, той веднага ще стане от стола си. Ти, който не си красив, като влезеш, ще седи на стола. Седи като съдия и те пита: „Какво искаш?“ Като влезе красивата мома, ще каже: „Моля, на Ваше разположение съм.“ Младата мома ще каже: „Може ли да ми услужите с 20 000 лева?“ – „На Ваше разположение.“ Като влезе без Любов, ще каже: „Нямам средства сега, не разполагам със средства.“ Там, дето не царува Любовта, все намира нещо за извинение. Не [е] готов, затуй няма време, не е разположен. Там, дето Любовта функционира, всякога има време.

С какво ние можем да се похвалим, съвременните хора? Аз мога да ви кажа, веднъж имах случай да видя един крадец какво нещо е. Този крадец го наблюдавах. Веднъж един даровит художник рисуваше и в него виждам един крадец: като взема боите, като посяга, като че краде. Не бях виждал такъв крадец. Всичко хубаво нарисува и след туй крадецът се скри вътре и пак излезе обикновеният човек. Преди години, гледам една много красива дама отиваше да купува колбаси, наденици. Като влезе вътре, като погледна, като се отвориха очите ѝ, нещо зверско имаше. След като взе колбасите, тури ги в чантата, лицето ѝ стана пак като икона.

Ако тебе те е страх, че без пари не можеш да живееш, ти не си човек. Като умреш, с какво ще живееш, кажете ми. Като умреш, ще престанеш да дишаш въздуха, но ще дишаш нещо по-съществено – от етера ще започнеш да дишаш. Човек като умре, туй тяло престава да функционира и друго тяло започва да функционира, с етера диша човек. Казва: умрял. Не е умрял, но не функционира това тяло, не му е потребно там. Как дишат рибите? – Прекарват водата през хрилете и изкарват въздуха. Човек прекарва въздуха и изкарва нещо по-съществено в дробовете. Казвам: От въздуха ние поддържаме живота си. Но във всичките прояви на живота вложи Любовта.

Вложи Любовта в мисълта, вложи Любовта в чувствата, вложи Любовта в постъпките, ако искате хора да бъдете, ако искате да постигнете нещо.

Един обикновен художник, който няма Любов, много обикновени работи ще постигне. Онзи, който има Любов, ще постигне туй, което е безсмъртно. Ако една майка ражда едно дете и не може да го свърже с вечния живот, ако не може да тури душата му да бъде в съприкосновение с Бога, какво струва тази майка? Ако един учител, който учи хората, не може да ги свърже с Бога, защо е този учител? Ако един съдия съди хората и не може да ги свърже със закона на справедливостта, какво струва този съдия? Казвам: Не да се съдим, но животът седи да се свържем... не да се свържем, но да дойдем в съприкосновение с Божествената Любов, която работи от милиони години в природата.

Вие обвинявате младите. Истински религиозни хора са младите. Младата мома е религиозна, младият момък е религиозен. Старите хора не са религиозни. Но защо не са религиозни? Мислите ли, че онзи стар дядо, който позволил да остарее баба му, че той я обичал? Мислите ли, че онази стара баба, която позволила дядо ѝ да остарее, че тя го обича? Мислите ли, че онзи учител, който позволил учениците му да оглупеят, че този учител ги обича? Мислите ли, че онзи свещеник, който позволил пасомите му да се обезверят, че той ги обича? Мислите ли, че онези майка и баща, които позволили децата им да боледуват, че те ги обичат? Безпокоите се отвън, имате надежда, че лекарят може да ги излекува. Не че лекарите не лекуват, но лекарят като дойде при болния и няма Любов, не може да лекува. Като дойде, дадат му 100 лева. За 100 лева лекува ли се човек? Какво струва? Дай 10 000 лева, да обърне внимание. По 4–5 пъти ще дойде на ден. Дай му 10 000, като дойде сутрин, 10 000 – на обед и 10 000 – вечер. На другия ден ще му се запали сърцето, ще даде нещо от себе си.

Вземете пример какво казва младият момък. Младият момък, като види момата, само за едно виждане, казва: „Аз съм готов да дам целия си живот заради тебе." Само като я види и целия си живот дава. Какво богатство само за едно гледане! Привилегия счита да даде. Като я види и е готов да даде всичко, което има. Укорявате младите хора. Само че младите хора в първата фаза са добри, но [във] втората казват: „Много дадох" и започват да намаляват, намаляват, докато най-после тяхната визита стане един лев.

Ако ти за Любовта не си готов всичко да жертвуваш, твоята любов е човешка. Ако ти в Любовта мислиш, че ще изгубиш нещо, това са човешки понятия за Любовта. Ако ти в света, като обичаш, мислиш, че ще изгубиш, твоите понятия са човешки. Любовта ще те въведе във връзка с всички разумни същества в живота, ще отвори всичките врати, навсякъде, дето има интелигентност, да те приемат като добре дошъл брат или добре дошла сестра.

Представете си, че вие, съвременните хора, отивате при Господа. Ще ви попита Господ: „Вие какво направихте с вашия ум, какво измислихте, какво благо направихте на света, с вашето тяло какво благо принесохте, с вашето тяло какво благо допринесохте на света?“ Вие с какво ще се похвалите? Гледам ви тук, вие, които ме слушате – всеки излезе и иска да намери Истината само за себе си. Само за себе си мислите. Престанете да мислите за себе си.

Досега има два закона в света: Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила; да възлюбиш и ближния като себе си. Третият закон, който не е бил, сега е: Да възлюбиш и себе си.

Вие още себе си не сте възлюбили. Вие си правите пакост. Вие в себе си мислите лоши неща, измъчвате се, мислите лошо за своята душа, мислите лошо за своето сърце, мислите лошо за своя ум. Казвате: „Умът ми не струва, сърцето ми не струва.“ Няма да опетнявате сърцето си. Вие носите опетнени сърца на миналото, вие носите опетнени умове на миналото, вие носите опетнени души на миналото. Законът е: да обичаш себе си, да не петниш себе си. Никога не допущайте отрицателни мисли. Ти измъчваш себе си, измъчваш сърцето си, измъчваш душата си. С една отрицателна постъпка ти измъчваш душата си. Ако ние мъчим душата си, какво ще придобием?

Ние, съвременните хора, трябва да се радваме на страданията, ние, съвременните хора, трябва да се радваме на мъчението, ние, съвременните хора, трябва да се радваме на скърбите. Кой от вас се радва на страданията си, на мъченията си, на скърбите си? Дойде една болест, не може да търпите един–два деня, търсите 10 души асистенти, да я изпратят навън.

Старите българи са разрешили този въпрос за яденето. Той седи в следното: някой стар българин, [на] близо 100 години, има 5–6 сина, има 5–6 снахи, които не са разделени. Той ще каже на младата, която е на 21 години – не на старата си снаха, но на младата си снаха – да му меси пита. Той казва на младата, която е дошла от Бога и носи Любов. [У] онези, които са живели по-дълго време на Земята, Любовта е изчезнала, загубили са я, укоряват го. Младата като му сготви, мед му пада на сърцето на дядото, казва: „Господ да те поживи.“

Препоръчвам и на вас: не търсете стари вярващи, но вчера които са повярвали да ви месят една пита, да ви кажат едно верую. Те като месят питата, мед ще ви падне на сърцето. Старият ще го увърта, ще го увърта, нищо няма да излезе. Един млад момък питали го защо обича тази мома.

Казва: „Аз бях осакатен от ревматизъм, имах разстроено сърце, имах разстроени дробове, умът ми беше разстроен. Като я видях, ревматизмът ми изчезна, сърцето ми се намести, дробовете се оправиха, започнах да дишам хубаво.“ Казва: „Как да не я обичам? Ако не я обичам, трябва да умра. Ще я обичам.“ Онази вяра в Бога трябва да възвърне нашето здраве. Любов, която не може да възвърне нашето здраве, любов, която не може да възвърне функциите на нашето сърце и на нашия ум, оставете я.

Казвам: Новото верую е вторият път като дойдете, да имате една усмивка. Сега вие сте сериозни, личи по лицата ви. Някои от вас казвате: „Заплатите ни са малки“. Някои от вас казват: „Стаята ми е малка, по-голям апартамент трябва, въглища трябва, хляб нямам.“ Божествената Любов ще възвърне в нас онзи недоимък, който ни липсва.

Аз да ви кажа каква е разликата между реалността и илюзията. Илюзиите в живота къде са? Илюзията за мене е едно състояние, реалността е друго състояние. В илюзията може да хипнотизизирам един човек и да му кажа, че му давам да яде, без да му дам. Хипнотизираният постоянно губи от своята сила. Днес му казвам, че му давам без нищо да яде, утре му казвам, той вярва, отслабне и най-после изчезне, не може да се движи. В реалността той всякога придобива, по няколко грама, но придобива; в илюзията той губи. Ако вие във вашата мисъл постоянно губите, то е илюзия; ако във вашата мисъл печелите, то е реалност. Ако печелите във вашите чувства, то е реалност; ако губите, то е илюзия. Ако в тялото печелите, то е реалност, ако губите, то е илюзия. Същия закон защо да не приложим в нашето вярване. В реалността на живота човек има повече светлина, краката може да ходят, има светлина в ума, има топлина в сърцето, навсякъде може да ходи, има нещо хубаво в сърцето ни. И в тялото усещаш една голяма приятност, в движенията на ръцете, на краката. Всяко помръдване на неговото тяло произвежда една вътрешна приятност.

Казвам: Първото нещо – приложете тия три закона. Първо, като станеш, ще мислиш за Господа – обичаш ли Го или не. Като станеш, да Го възлюбиш в ума си, че после да възлюбиш ближния си и най-после да възлюбиш себе си. Ще решиш да не измъчваш ума си, да не измъчваш сърцето си, да не измъчваш душата си. Ще бъдеш доволен от онова, което има вътре. [Няма да измъчваш ума си], той е един добър слуга. Няма да измъчваш сърцето си, един добър слуга е сърцето. Няма да измъчваш душата си, тя е много добър слуга.

Що е человек? Това е Божественото в нас, което проверява същината на човека. В даден случай [ти], който чувствуваш, че Бог е Любов, ти, който в

дадения случай чувстваш, че Бог е Мъдрост, ти, който чувстваш, че Бог е Истина, ти, който чувстваш, че Бог е живот, Бог е знание, Бог е свобода – туй е човекът. Той само чувства вътре. Вървиш по този път, то е човекът, роден от Бога – да се радваш на онова, което Той е създал. Ако ти не можеш да се радваш на очите на твоите ближни, ако ти не можеш да се радваш на ушите на твоите ближни, на техния нос, на техните ръце, крака, ако ти не можеш да се радваш на всичко онова, което е пред тебе, на какво ще се радваш, кажете ми? Ако и ближните, и те не могат да се радват на тебе, както ти на тях, тогава нямаме отношение. Що е Любовта в света? Да се радваме на Любовта в света, да се радваме на ония блага, които възприемаме. То е съответствие.

Сега вие мислите, че тия работи са много мъчни. Аз имам една опитност в моите изследвания. Веднъж изследвах един стар дядо на 85 години. Той седи на стола и охка. Казва: „Стари години, едно време бях много деятелен." Някоя снаха дойде, той седи на стола. Влезе едно 12-годишно момиченце, като погледна дядото, стана от стола, да посрещне младото момиче. Другите не посреща, като дойде младото момиче, стана. Казвам: Туй младо момиче носи Любовта. Казвам: Ако вие не можете да събудите в хората този Божествен импулс, когато дойде някой при вас, да хвърлите светлина...

Щом срещна един човек, който внася светлина и топлина в ума, то е човек, който обича. Няма какво да говорите, че обичате някого. Аз няма какво да питам дали Господ ме обича или не. Когато хората са неразположени към мене, причината е вътре в мене, аз не казвам, че хората са лоши. Ако вие отивате в домовете на бедните и внасяте блага заради тях, няма ли да ви посрещат, няма ли да ви приемат? Ако вие отивате като кредитор, само да си вземете заема, онова, което сте им дали, ще ви приемат ли добре? Казваш: „Не ме приеха." Ти отиваш като кредитор, като екзекутор. Отиди да им кажеш сладки думи, да им занесеш нещо. Умряло едно дете в един дом и ти казваш: „Господ го взел." Не е утеха това. Аз, ако вляза в един дом, дето заминал един 120-годишен старец, няма да го върна от оня свят. Да го върна значи да го туря пак в затвора. Той е свободен. Ако е едно дете на 5 години, ще му върна живота, нека занесе радост на майка си. Казвам: И вие правете същото. Като влезете в дома, дето са заминали децата на 5 години, върнете живота им. Дето е заминал стар дядо, кажете: „Много добре, че заминал, да отвори място на друг." Светът няма нужда от стари хора. Земята се [е] наплодила с много стари хора. Млади хора се изискват сега. Те са носители на новото.

Казвам: Новото в света е законът на Любовта, който трябва да подмлади човешкия ум, който трябва да подмлади човешкото сърце, който трябва да

подмлади човешката душа, да осмисли живота, навсякъде да виждате хора радостни и весели.

„В началото бе Словото и Словото бе у Бога.“ В началото бе Любовта и Любовта бе у Бога и Любовта бе Бог.

Ще ви приведа един пример, един древен разказ, написан от един поет. Един красив момък извършил престъпление и го осъдили на смърт. Повели го, по церемониално да го накажат. Случило се, че царят минавал с малката си дъщеря на 12 години. Казва: „Накъде водят този млад момък?“ Казва: „Да го накажат.“ Казва: „Татко, много добър човек ще стане от него, ще се подобри животът му.“ Царят казва: „Да се освободи!“

Казвам: Любовта е, която освобождава хората.

„Отче наш“

11-а беседа, държана от Учителя
на 13.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_12_16 Три неща
лекция пред общия окултен клас

ТРИ НЕЩА

Добрата молитва
Аз мога да любя

(Направихме следните упражнения: дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движим дясната по лявата, пред гърдите и настрани. Същото движение правим с лявата. Няколко пъти се сменят ръцете.

Ръцете над главата с допрени пръсти, сваляне на ръцете до над главата, допиране пръстите до темето на главата и пак издигане ръцете горе. Няколко пъти.

Изпяхме „Аз мога да любя" с движения.)

Три неща трябва да държите всякога в ума си. Три неща, които са важни. В Божествения свят три неща се държат: Любовта, Мъдростта и Истината. Няма какво да се философства какво нещо е Любовта, какво нещо е Истината и какво нещо е Мъдростта. Какво е хлябът, ще се научиш, няма нужда да философстваш от какво е направен. Яж и туй, което искаш, ще ти даде. Сега вие по някой път нямате ясна представа. Ние се намираме на едно голямо изпитание. Човек да се ражда и умира, не е лесна работа. Като се ражда, е трудно и като умира, е трудно. Като се родиш, ще минеш през такива изпитания, каквито не си минавал. И като умираш и то не е лесна работа, както казват, че е лесна работа умирането. Не е лесна работа умирането. Защото да се родиш на Земята, умираш в Божествения свят, раждаш се на Земята. Умираш в човешкия свят, раждаш се в Божествения. Два пъти се раждаш. Докато се родиш от Божествения свят във физическия и от физическия в Божествения, ще минеш през голямо изпитание. Някой път вие искате да умрете. Знаете ли какво нещо е умирането? Когато хората говорят за умиране, разбирам, че искат да се влюбят. Старата баба, която иска да умре, иска да се влюби. Любовта е, която освобождава. То е най-лесният път. Да се родиш по Любов, е лесна работа и да умреш по Любов, е лесна работа. Да се родиш без Любов и да умреш без Любов, няма по-страшно нещо. Някой казва: „Защо трябва да любиш?" То е спасителен път. Туй в ума ви трябва да седи. Казва: „Умрял този". После ако не мислите добре, ако не чувствате добре, ако не постъпвате добре, вие разваляте вашия път, по който вървите. Да мисли човек хубаво, да е винаги мисълта му чиста. Защо ще мисли, че светът е

лош. Може нашите постъпки да са лоши. В Божествения свят мисълта никога не може да бъде лоша. Сега някои от вас сте болни, често имате болка в плешката, имате болка във врата, имате болка в кръста, в бъбреците, какви ли не болки. Може за смях да ви кажа: когато страдате от бъбреци, яжте боб. Ако страдате от очеболие, яжте леща. Да знаеш как да ядеш лещата. Лещата има един език. На някой французин говориш му френски, разбира те човекът, но ако му говориш на български, казва: „Какво искаш, господине?“ Във време на Севастополската война, минали французи в България, не знаят български. Един французин искал мляко да си купи от един българин, но му говори, нищо не разбира българинът. Казва: „Синко, не те е научила майка ти да говориш български. Какво искаш?“ Той направил една трапчинка и започнал да показва с ръката си, че дои мляко. Казва му българинът: „Да се разберем, ти ми говориш на един неразбран език“. На французина ако му говориш по български, е несвързано; на българина ако му говориш по френски, е несвързано.

Сега ние трябва да знаем езика на Природата. Стомахът има език. Щом те боли, каква е речта на стомаха. Щом те заболи корем, съществително ли е, глагол ли е, прилагателно ли е, местоимение ли е, причастие ли е? Каква част на речта е, щом те боли стомахът? Сега някой път аз нещата ги представям много прости. Не е така лесно, цяла наука е. Да работи стомахът, то значи да си съгласен с цялата физическа Природа. Щом стомахът ти е здрав, ти си в съгласие със Слънцето, ти си в съгласие и със звездите, с всичко си в съгласие. Щом те боли, ти си вече в спор с тях. После, ако ти не дишаш добре, ако имаш една болка в дихателната система, ти си в дисхармония с духовния свят. Ако те боли главата, в спор си с Божествения свят. Болят те гърдите, в спор си с духовния свят. Изправи отношенията си към тях. Боли те коремът, изправи отношенията си с физическия свят. Минаваш някъде, отчупил си някой клон на някое дърво, заболи те коремът. Ти нямаш право да чупиш клони. Казваш: „Това е дърво“. То е разумно същество. Може би си счупил крака, или ръката, или може би си извадил окото, осакатил си ухото. Казваш: „Няма нищо“. Не е няма нищо. Стъпчеш едно цвете. Нямаш право да тъпчеш цветето. Казваш: „Цвете е“. Стъпчеш цветето – или кръстът ще те заболи, или мъдрецът ще те заболи. Ние, новите хора, трябва да имаме едно отлично понятие – да зачитаме Делата Божии. Онова, което Бог е направил, да бъде свещено за нас. Например ние пеем. По някой път да се радваме. Да пееш, то е проява на духовния свят. Пееш, разбират те в оня свят; не пееш, ти си ням човек. „Жалко – казва – не мога да пея“. Не можеш да пееш, ти не може да говориш в духовния свят. Пееш, радват се, че говориш. Пението е език на духовния свят, то не е на физическия свят. Ако стомахът не функционира добре, то е езикът на Земята. Новите хора трябва да имат здрав стомах, да бъдат в хармония с физическия свят. Дробовете им да

бъдат здрави, да бъдат в хармония с духовния свят. Като дишаш, да ти е приятно. После мисълта ни да бъде чиста, да бъдем в съгласие с Божествения свят. Щом сме в съгласие с трите свята, всичко върви добре. Казвате: „Като идем, ще се научим на оня свят“. В оня свят на нищо не може да се научите. Ако детето е учило добре в първо отделение, предметите на второ отделение ще му бъдат ясни, понятни. Ако не е учило добре първо отделение, предметите от второ отделение и трето ще му бъдат непознати. Вие мислите, като идете в оня свят, че колкото отивате нагоре, нещата ще ви стават по-ясни. Съвсем ще се забъркате. Ако добре сте учили на Земята, и там ще ви бъде добре; ако тук не сте учили добре, и там няма да ви бъде добре. Религиозните хора казват, че човек не трябва да бъде учен. Аз съм съгласен. Ако вие разбирате знанието като натоварено животно, то е друг въпрос. Но ако знанието разбирате като процес, който расте, както растението – първо да пусне корени, после клони и да даде плод, то е друг въпрос. Знанието е, което трябва да ви отвори път. За да се запознаете с Любовта, туй е потребно. Чувствата във вас да се развият, да отворят път на Божествената Любов, туй е потребно. Добрите ви постъпки ще ви отворят пътя към Любовта. Та казвам: когато човек постъпва добре, когато чувства добре и когато мисли добре, то са трите пътища, които отварят пътя към Любовта. Бог може да се прояви. Да допуснем, че някой път вас ви е студено повече, отколкото е времето. Не е зимата голяма, но вас ви е студено. Какво показва студът? Щом ви е много студено, температурата на Любовта се е изменила вече. На някой поотслабнал слухът. Какво показва? Любовта пак не функционира добре. Ще каже някой, че той остарял. Хубаво, че остарял. Ако при остаряването поумняваш, старостта е на място; но ако при остаряването оглупяваш, то е неестествен процес. Ако под думата уморил си се , разбирам, че си работил; но ако уморил се , разбирате, че не може да станеш, то е съвсем друг процес. Сега по някой път вие смятате Господа като един човек, да идете при Него и да му се оплачете, да му разправяте за врели некипели. Казвате: „Ще ида да се оплача на Господа“. Той, Господ, няма време за оплакване. Господ за всичко в света има време, няма време за оплакване. Вие искате да идете при Господа да се оплаквате. Той няма време нито секунда, какво ще Му се оплакваш. Вие оплакването ще го забравите. Ако искате да се оплаквате от живота, ти сам създаваш своето недоволство. Допуснете, че вие сте касиер, не си изплащате навреме задълженията на хората. Или си турен да служиш на някаква служба да услужваш на хората. Кой как дойде, ти настройваш тия хора да ти създадат злини. Искаш да се оплакваш на Господа. Те ще заведат дело против тебе. Като искаш да се оплакваш, тебе ще съдят най-първо, за най-малката погрешка, ти ще влезеш в клопката. Ще се откажеш от съдене. Да имате една ясна представа. Представете си един модерен обущар. Едно време считаха, като са съдрани обущата – за лошо. Трябва да бъде закърпена обувката. Пък

сега доста скъсани обувки има, доста дупки има по обувките, по 10, 20 дупки и това го считат за умно. Доста умни са тия хора. Но тия обуща, с много прозорци, са за хубави пътища, дето няма никакъв прах. Но представете си, че пътуваш в песъчливо място, подскачат песъчинки, влязат вътре под петата. Защо влиза пясъкът? Защо ти са тия дупки? Трябва да изуеш обувката, да извадиш пясъка навън. Работата не върви. Вие някой път с такива обувки тръгнете през един прашен път, дето хората са сприхави. Погледнеш, песъчинка влязла. Тогава започваш да се нервираш. Трябва да извадиш пясъка, да изуеш обувката.

Тук на Изгрева доста репортьори има на някои от знаменитите вестници, дописки написани, на неща, които съобщавате. Поне да е вярно. Аз намирам доста неверни репортажи. Не съм против репортажите, но да са верни. Вие ще кажете: „Аз не съм от тези“. Таман излизам, една сестра казва: „Учителю, тази няма обхода“. Как няма обхода? Ако всеки, който минава, ако аз му отворя път, няма да ме блъсне. Но аз седя, не искам да се мърдам и той не иска да отстъпи, тогава ще ме бутне. Значи и двамата сме какви? Турците казват серсеми. Отстъпи да мине човекът. Мен първоначално ми струва много малко да мине. Той може би носи товар. Аз седя на пътя, той трябва да заобиколи, не заобикаля, закачи ме. Казвам: „Нямаме обхода“. После дойдете до някого много наблизо. Не се приближавайте. Казва: „Чакай да ти кажа нещо“. Отдалече ми говорѝ. Ти ми говорѝ тихо, да те разбера. Аз да ви кажа един репортаж, ако искате. Това е един репортаж, един отличен репортаж. Тук нещата са верни по този начин. Какво казва? На Изгрева всички поумняха. Няма никакъв спор, всички братски живеят, всички помагат, няма никой в нужда. Кой каквато нужда има, всички се притичват на помощ. Ако изменя и туря квадрата горе, а триъгълника долу, съвсем друго значение ще има. Като съедините квадрата и триъгълника, вие имате едно човешко жилище. При тия квадрати ще направите хубави прозорци. Най-първо трябва да се научи човек как да гледа. Като срещнеш един човек, трябва да знаеш как да го погледнеш. Най-първо погледни главата му и виж, какъв е неговият Божествен свят, виж какво му липсва. Погледни раменете му и виж какъв е духовният му свят. Най-после погледни благоутробието му. Тогава ще знаеш, какви са неговите отношения. Сегашните хора нямат отношение. Кръстът трябва да бъде малко тънък. Такъв. Ако стане линията права, имате доста отлагания, човек е станал бременен с една материална идея. Постоянно мисли колко трябва да яде. Много малко му трябва за ядене. Ако сме свързани добре с Божествения свят, с духовния и с физическия, много малко храна ни трябва. Тази храна ще бъде динамична. Много малко остатък ще има от нея. Всичко ще се превръща на сила. Та казвам: толкоз години ви говоря тук. Вие казвате: „Какво ново говори Учителя?“ Аз считам ново, когато се увеличава капиталът на банката, то е новото. Когато

се увеличава капиталът на нивата, то е новото. Когато става подобрение на къщата, то е новото. Когато във всички области на живота има едно подобрение, то е новото. Новото в какво седи? Като излезеш, като вървиш, да ти е приятно. Да благодариш на Бога, че може да вървиш. Да ти е приятно да ходиш и работиш. Да ти е приятно, че ръце имаш, да ти е приятно, че крака имаш. Сега ние седим и си въртим ръцете, казваме: „Нещо да купим има ли?“ Като бръкнеш в джоба, да има да извадиш нещо от джобовете. Та казвам: трябва да се създаде хармония между ума на човека, неговото сърце и неговата душа. Първото нещо трябва да се образува една хармония. Да допуснем, казвате: „Аз искам да се мия“. Направете една песен от тия думи. Като станеш сутрин, запей: „Аз искам добре да се измия“. Тази песен като изпееш, водата трябва да бъде топла, да не бъде студена. Като изпееш песента, да ти е топло. Топлата вода принася много по-хубаво. Миенето с топлата вода е много по-добро отколкото със студената вода. Едно топло чувство е много по-добро, отколкото едно студено. Една светла мисъл е много по-добра, отколкото една тъмна мисъл, мисъл със сенки. Една хармонична постъпка е много по-добра, отколкото нещо дисхармонично. Ние отиваме в един свят, дето трябва да имаме знание. Представете си, че учите по математика, учите формули по алгебра. Влезете в горните класове, формули, формули. Казва: „Може ли без тях?“ Не може без тия формули. Зрението е цяла формула. Слушането е цяла формула. Говоренето е формула, обонянието е формула – сложен процес. Ако ти разбираш тия формули добре, животът върви добре. Ако в нас зрението куца, ако слушането куца, ако уханието куца, ако обонянието куца, ако говорът куца, лишени сме от много хубави работи. Ти ако не можеш да видиш хубавото, винаги ще имаш една такава мисъл на недоволство. Човек, който не може добре да гледа, той не може да се влияе от красотата. Като срещнете някого, да видите красотата. В какво седи красотата? Горната линия представя горната част на устата. Този процес е обърнат. Тази уста иска да се запознае с всичките хора. Тази линия показва, че той иска да има приятелство с всичките хора. Ако тази вдлъбнатина турите на долната устна, показва, че иска да има приятелство само с един. Като е отгоре е признак, че с всички иска да се запознае, активен е. Долу ако се тури, иска само един приятел. Той не може да търпи многото. То е закон на предаване. Туй движение на горната устна, предаваш, на долната приемаш, вземаш. Всякога туй, което предаваш, по-голямо пространство взема; туй, което взема, пространството се намалява. Някои хора имат горната устна развита, долната не е развита. Сега погрешката ето къде седи. Ти искаш да се запознаеш с всичките хора, но едновременно не можеш да се запознаеш. Ти искаш да имаш един приятел, пак се изисква време. Ти искаш един приятел, но то е само за даден момент. Ти не можеш през вековете да имаш само един приятел. Щом ти е приятел за даден момент, и за цялата вечност може да ти бъде

приятел. Щом за даден момент не може да ти бъде приятел и за цялата вечност не може да ти бъде приятел. Тия линии ти не можеш да ги образуваш. Ако нямаш Любов, тия линии ще останат недоразвити. На много хора устата им са недоразвити, на много хора носът не е доразвит. На този нос, тази линия при ноздрите, трябва да се развие. Носът не трябва да бъде тънък като на грабливите птици, не трябва да бъде и много широк, но не трябва да бъде и много тесен. После гърбавината на носа не трябва да бъде много голяма. Ако човек стане войнствен, че иска с всичките да воюва, тази част на носа се подига. Ако стане песимист, гледа мрачно, изгубва се правата линия на носа. Всичките наши мисли се отразяват на красотата, която съществува. Ти подозираш хората, погрешката е у тебе. Ти намираш махна на всичките хора, погрешката е у тебе. Господ вижда хубавото в този човек, пък ти виждаш лошото. Кой е на правата страна – ти или Господ? Ти отиваш да разправяш, че не ти направил някаква услуга. Твоята торба е била пълна, нямало място къде да тури. Искаш да се оплакваш на Господа. Какъв ще бъде репортажът ти? Ти ще се изложиш сам. Човек, който не прави Добро на другите хора, на никого не може да направи Добро. Ученикът като пее хубаво, и на учителя му е приятно, че може да пее. Дойде някой сега, трябва да се учи да пее. Тя е трудна работа. Сега не трябва да се осланяме на тия работи, които имаме. Казва: „Аз имам хубави работи“. На някои от вас редът не е развит. Вкъщи като дойда, виждам, нещата не са турени на място. Някъде като ида, виждам, че дрехите не са опрани хубаво, както трябва. Човек за да опере една риза, трябва да бъде умен, трябва да бъде добър и трябва да бъде справедлив. Човек, който не е умен и ризата не си опира. Кирта я страх от умния човек, тя бяга от него. Тя се разтопява. Умният човек сапун ще тури, глупавият без сапун пере, само със студена вода. Умният ще тури сапун и топла вода, да стане тази работа. После някой гледам, върви, чорапите му паднали, казва: „Сериозна работа мисля“. Никакви сериозни работи не мисли, немарлив е. Гледам някой отподире роклята или палтото намачкано. Той като седне, не дигне палтото или роклята си, но сяда невнимателно. Някой като върви, нахвърлял кал чак на гърба си. Който хвърля кал на гърба си, какво означава? Няма да ви занимавам с това. Допуснете, двама души вървят, единият носи захар, другият не носи захар. Питам: кой е по-ценен в дадения случай, който носи захар или който не носи? Който носи захар. Двама души вървят, единият носи ябълки, другият не носи. Кой е по-ценен, който носи или който не носи? Който носи ябълките. Двама души вървят и единият носи круши, другият не носи. Кой е по-ценен, който носи или който не носи? Който носи крушите. Всеки човек, който носи в ума си ценни мисли, той е ценен. Всеки човек, който носи ценни чувства в сърцето си, той е ценен. Всеки човек, който носи ценни постъпки, той е ценен. Те са неща, които ни препоръчват. Писанието казва: „Така да просветнат делата ви, че който ги види, да прослави Бога“. Така да

просветнат вашите мисли, така да просветнат вашите чувства, така да просветнат вашите постъпки, че като ги видят, да прославят Отца Вашего, Който е на Небеса. Ние всички като идем в Небето да се радваме, че нашите мисли, нашите чувства, нашите постъпки са станали причина да се прослави Името Божие. Когато се прослави Името Божие и ние ще се прославим. Ако Бог не се прослави и ние няма да се прославим. Аз искам да работите всички. Не че не работите. Аз като искам да поправя някого, ще взема да направя работата. Няма да му казвам, че той не знае да готви. Казвам: „Я да видиш, аз дали зная да готвя“. Той внимава аз как готвя. Най-първо лука ще обеля, ако готвя лук с картофи, обеля ги, измия ги хубаво, туря лука в една паница, картофите в друга паница хубаво измити. Туря масло в трета паница. Туря тенджерата. Нарежа лука, но на десет парчета на тънки филии. Туря го в тенджерата. Нарежа и картофите на тънки филии, туря и тях, туря масло и не бъркам. Оставам лука, картошките и маслото да се спогодят сами. Дето бъркате, вие разваляте работата. Оставете ги те да се спогодят. Ако лукът и картошките се спогодят без да ги бъркате, вие сте умен. Ако аз започна да ги бъркам, аз ги спогаждам, станали са миш-маш. Най-първо, като готвя лук и картошки – вървят ли заедно? Не се спогаждат. Защото лукът е сприхав, гневлив, за малко се докача, лютив е. Картошките са мирни, миролюбиви същества са. Земеш сприхавия лук и картошките и направиш едно ядене. Масло ще туриш за лука да го омекчи, да се не гневи, да се не сърди. Казвам: когато много масло се тури в някое ядене, значи един от елементите е сприхав. Някой път и да турите масло на този лютия арнаутски пипер, не помага, не маха лютивината. Този начин на готвене го оставете. Ти свари картошките, тури малко масълце, свари и лука и тури отделно, не ги туряй в тенджерата заедно. Отделно свари лука и отделно картошките, отрежи от лука малко, изяж го, отрежи от картошките, тури малко масълце, после тури и малко хляб. Ако вие се храните по този начин, ще се възпита човек. Сега по стария начин не може да се възпита човек. Туй сега не е възпитание. Аз чета някоя книга, виждам погрешките. Някой път аз гледам и аз правя погрешки. Виждам някой э не е написал хубаво, или О -то е написано отворено, някъде е отворено. Кое е по-хубаво – да бъде О -то отворено или да бъде затворено? Да бъде затворено. Отворената стомна трябва да я държиш с отверстието нагоре, ако я обърнеш, ще се излее водата. Отворено О е хубаво, един добър признак е. Но този човек с отвореното О , щом се обърне, ще се излее водата. Човек, който е много откровен, често ще каже неща, които не са верни. Тези с отвореното О са доста положителни, онези със затвореното О са тайни, не се разлива тяхната вода. Казвам: тия работи стават, понеже между нашия ум, нашето сърце и нашата душа няма хармония. Щом има хармония между ума и сърцето, и душата, всичките външни обходи са добри. Ти срещнеш някой човек, минеш покрай него. След като минеш, усещаш, че нещо криво ти

става. Този човек образувал една мисъл. Този човек е невъзпитан и вътре в душата си не е благороден. Защо да не минеш, че той да остави нещо благородно. Или ти го приближаваш, той казва: „Колко невъзпитан“. Погледни го, поусмихни се. „Ама не го познавам“. Защо не го познаваш? Какво значи познанство? Най-първо ти от себе си трябва да хвърлиш светлина, да осветиш хората. Всеки човек е длъжен да свети. Христос казва: „Аз Съм виделината на света“. Всички ние трябва да бъдем виделина, да хвърлим светлина, да се познаваме. Ако пътуваме със загасени фарове, ще стане сблъскване. Щом фаровете горят, няма да има спънки. Трябват естествени мисли, естествени чувствания, естествени постъпки, за да се образуват правите отношения, които ние искаме. Ако човек не мисли, малко светлина приема. Ако не чувства, малко топлина приема. Ако добре не постъпва, малко сила приема. Ние ако държим ума си инертен, малко светлина ще имаме. Щом имаме малко светлина, ще ни липсва нещо. Потребна е Божествена светлина, да растат нашите мисли. Потребна ни е Божествената топлина, за да растат нашите чувства. Потребна ни е Божествената сила, за да растат нашите постъпки. Те са отношения, които трябва да ги знаем. Мислите, че не е важно да мисли човек право или не. Необходима е светлина, понеже човешката мисъл расте при светлина. Ако човешката мисъл не расте, то е в ущърб; ако човешкото сърце не расте, то е в ущърб; ако човешката душа не расте и то е в ущърб. И човешката душа постоянно трябва да расте.

Нали ви казах миналата седмица, като се срещнете, да се поздравите с една усмивка. Като срещнеш един приятел, усмихни се. Нека се усмихнат очите ви. Те самите очи не се усмихват, те никога не се гневят. Туй, което се гневи, не са очите. Окото не може да се гневи. Когато не обичаш някого, свиеш клепачи, малко светлина да приемеш. Някой път отвориш очите си. Като отваряш и затваряш очите, те еднакво гледат. Само веждите са скъперници, казват: „На този няма да даваш“. Затварят се. На някого искате много да дадете, отварят се. Казвам: ще възпитате клепките си. Трябва да възпиташ горния и долния клепач. Някои от вас трябва да възпитате веждите си. Трябва да възпитате ушите си. Намирам някой път очите невъзпитани. Намирам ушите невъзпитани, намирам веждите невъзпитани, устата е невъзпитана. Като идеш в другия свят, най-първо един ангел ще те погледне в устата, какви са устата ти. Мислите ли, че ако устата ви представя права линия, че ще ви приемат в оня свят? Ще те върнат назад, нищо повече. Трябва да се освободим от заблужденията на миналите векове, които са ни заблудили в нашата обхода. Казвате: „Той, Господ, ще прости всичко“. Не. Прошка в света прави само Любовта. Само Любовта прощава, само Божията Мъдрост прощава и само Божията Истина прощава. Три неща има в света, които прощават. Ти не може да простиш без Любов, ти не може да простиш без Мъдрост, ти не може да

простиш без Истина. Само с тия трите неща може да простиш. Ако Любовта е в душата ни, ако Мъдростта е в ума ни, ако Истината е в тялото ни, ние може да простим. Сега ние се самоизлъгваме. Казваме: „Прости". Да простиш на един човек, трябва да го обичаш или да го любиш. Казва, че той обича, без да прости. Казва: „Аз му простих". За да му простиш, трябва да го обичаш. Ние искаме от Бога да ни прости. Бог всякога ни е обичал, не е било време да не ни е обичал. По някой път се образува едно наслояване, че Божията Любов не може да проникне, образува се една психическа кал, в която се изолираме от Божествената светлина. Казвам: Бог ни обича. Не е било време, когато да не ни обичал. Слънцето говори за Божията Любов. Реките говорят за Божията Любов. Дърветата говорят за Божията Любов. Всичко говори за Божията Любов. Казвам: трябва да станем от умните синове, да е Господ доволен от нас. Вие по някой път не се обхождате добре. Имате желание да се обходите, но понеже сте стражар, някъде турен на служба, изпълнявате чужда воля, нагрубите човека. Казвате: „Тук не минавай!" Пътят е широк, пусни този човек да мине. Казва: „Няма да минаваш от тук". По някой път с този заповеднически характер мязаш на онзи турски кадия, който 40 години съдил, научил се да съди хората – най-после го пенсионирали, нямало кого да съди. Купил 40 ибрика*, турил ги при джамията, седнал на един стол и показвал на всеки, кой ибрик да вземе, пак заповядвал.

Няма по-хубаво нещо в света – като срещнеш един човек, да му изпратиш една хубава мисъл. Говорим за разумния свят. Няма по-хубаво нещо – като срещнеш един човек, да му изпратиш едно хубаво чувство, вътрешно. Няма по-хубаво нещо – като срещнеш един човек, да му изпратиш една хубава постъпка. Иде човекът, отстъпи. Виждал съм в трамвая някое малко момче, като влезе по-възрастен, стане, каже: „Заповядайте!" Някой път седи, надул се. Някой път съм виждал възрастен човек отстъпи на някое малко дете, казва: „Ще слизам". Той няма да слиза, но иска да услужи. Казва: „Седнете, слизам". Той нарочно отстъпва. Обхода има човекът. Казвам: трябва да имаме една обхода. Казвате: „В какво седи Новото?" Ако не знаете как да се усмихнете, ако не знаете как да гледате, ако не знаете как да слушате, ако не знаете как да говорите, ако не знаете как да пеете, тогава в какво седи Новото? Ще пеете. Пението е най-хубавата храна на гърлото. Най-първо ще нахраните вашия ларинкс. Всеки един, който не пее, ще бъде виновен, че не е хранил ларинкса си. Тук, в гърлото, има едно детенце, което трябва да пее. Пращайте на гърлото най-хубавите мисли, чувства и постъпки. Я сега ми попейте малко. Изгревци минават за доста добри певци. Искам да бъдете първокласни певци. Като чуе някой да каже: „Така искам да пея!" Сега виждам една усмивка по лицата ви, искате да кажете: „На тия години, на които сме, певци ще станем, че няма кой да ни види." Вземете пример от мене. Аз сега пея по-добре, отколкото когато бях

млад. Тогава не пеех. Защо и вие да не пеете? То са притесненията, които ви пречат. Всякога човек, когато изпълнява Волята Божия, пее. Всякога човек, когато обича онези, които живеят в другия свят, пее. Когато обича хората на Земята, пее. Обичайте хората на Земята, обичайте хората в другия свят, обичайте и хората в Божествения свят. Ще пеете и певци ще станете. Я сега изпейте ми „Аз ще се мия добре“. То е вече на физическия свят. (Учителя пее: „Аз ще се мия“ – показва с ръцете, прави действието на миенето – „аз ще си измивам кирта от лицето, ще поддържам лицето чисто, и Господ да е доволен“.) След като съм се умил, да не вижда Господ кир никъде, да е доволен, че съм се умил. Ангелите, сутрин, като се измиете, за да ви познаят, тази вода, с която се миете, вземат и по нея познават, колко сте прогресирали. Като измиете лицето си, знаят, колко сте прогресирали. Всяка сутрин събират водата. Туй е факт. По обяд ако се измиеш, пак е хубаво и вечер ако се измиеш, пак е хубаво. Три пъти на ден трябва да се миеш. И по шест пъти да се миете, не е лошо, стига да имате време. То е за упражнение. (Учителя пее: „Аз ще се мия добре, аз ще се мия добре...“.) Сутрин като станеш, неразположен си, попей: „Аз ще се мия добре, аз ще се мия добре, аз ще се мия добре“. (Пее.) „Той ще се мие добре, всякой да знае това. Аз ще се мия добре, това да знай всякой отсега. Вие ще се миете добре, вие ще се миете добре, тогава ще бъдете здрави сега, тогава ще бъдете здрави. Ние ще се мием добре.“ Ще мине дълго време, докато се освободите от известни навици.

При пението аз съм обръщал внимание, дето съм срещал някой да пее хубаво, там [съм] се спирал да слушам. Най-първо се научете да слушате, няма да изгубите нищо. Щом не слушате, тогава пеенето не върви. Да се ползвате от всички ония, които пеят хубаво. Аз срещам човек, който мисли, обръщам внимание. Срещам човек, който чувства хубаво, обръщам внимание. Като обръщаме внимание, те ни предават нещо. Като не обръщаме внимание, ние губим. Трябва да се ползваме от благата, които Бог ни дава.

Отче наш

13-та лекция от Учителя, държана
на 16.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Три неща*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том

I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_18 Ориентиране
лекция пред специалния клас

ОРИЕНТИРАНЕ

Добрата молитва
Фир-фюр-фен

Направихме следното упражнение: Дясната ръка пред лявата настрани с допрени пръсти. Движи се дясната по лявата, пред гърдите и настрани. С лявата същото движение. Няколко пъти.

Ръцете над главата опънати с допрени пръсти. Сваляне ръцете до над темето и допиране на пръстите на темето. Пак нагоре. Няколко пъти.

Изпяхме с движения "Аз мога да любя".

По какво се отличава числото 3 от 6? Две качества има в числата: четни и нечетни. Четните числа се делят на две, нечетните се оставя една единица сама. Една права линия има две точки. Точките, които са образували правата линия, са идеал. Може да се движи по две посоки по правата. Щом се движи отляво към дясно, дясната точка е идеал. Щом се движи отдясно на ляво, лявата точка е идеал. Имате три точки, двете се стремят към третата. Третото число е идеал. Нечетното число е идеал на двете. В човека краката в каква посока се движат? Движението е към главата. В човека правилното движение е в три посоки едновременно. Често певците пеят с четни числа, а някои са нечетни. Някой свири и те правят същата погрешка. Вследствие на това в нечетните числа тонът излиза неясен. Трудно е с едно нечетно число да направиш един тон съвършен. В числата нечетни не се е намерило едно съвършено число, а има 12 числа съвършени, нямаме нито едно нечетно число съвършено.

Всеки път казвате, че имате идеал. В какво седи идеалът? Казвате: Идеал е любовта. В какво седи идеалът на любовта? Казвате: Мене любовта ми е идеал. В какво седи идеалът в любовта? Едно конкретно понятие. Когато измиете една паница съвършено, какво значи? След като избиете да не остане никаква кир, след туй ще вземете да не остане вода, ще я избършете да е суха. Тогава чиста е тази паница. Защото ако паницата е влажна и турите захар, захарта се покваря, или ако турите брашно, сухото брашно се овлажнява. Да допуснем, че вие имате един идеал. Но ако е много влажен или ако е много сух идеалът ви. Нали идеал има, казва: Трябва да бъдеш умен, да имаш повече светлина. Казва: Трябва да имаш повече

чувства. Трябва да имаш повече топлина. Светлината може да е толкоз ярка, да повреди очите, после може да е толкоз силна, че да повреди удовете на човека. Вземете един човек при 40 градуса умира. Каква е 40 градуса топлина, че умира човек? Има нещо в тази топлина, което е фатално. Не е топлината, която уморява. Сега някой път вие се разсърдите. Сръднята не е лошо нещо. Но задавали ли сте си въпроса, защо се сърдите. Някой път може да кажете, че някой ви е бутнал или туряте причина да се сърдите. Питам, какво се ползува човек от сръднята? Трябва да има някаква полза. Първоначално може сръднята да е давала приход. Отпосле сръднята е станала безплодна. Най-първо сръднята била като плод. Онзи, който измислил сръднята, е бил доста гениален. Първото средство, което измислило сръднята, е било гениално. Сръднята е излишна енергия, която даваш на човека. Удряш, даваш нещо. Удряш с чука, отчупиш едно парче от камъка, туй парче се радва, понеже досега е било роб, сега се освобождава, търкаля се свободно. Казва: Много ти благодаря за онази помощ, която ми даде. Най-първо някой човек е вързан, вземаш ножче, отвързваш въжето. Човекът ти благодари. Но един ден този човек влиза в кладенеца, ти пак вземаш, че отрязваш въжето. Първия път като отрязваш има причина, освобождаваш човека. И втория път искаш да приложиш освобождението, отрежеш въжето. Какво става? На место свобода, ти му създаваш робство. Та сега гневът е като отрязване на въжето. Като освободиш човек, гневът е на място, но да режете въжето, когато той слиза в кладенеца, вие го заробвате. Трябва да се пазите от втория гняв, той не е на място. Питате: Трябва ли да го режете или не? Не го режете. Някои тук питате, трябва ли да се разсърдите? "Сър" значи голям господин. "Ди" значи тръгни. На английски "диди" значи доктор по богословие. "Сърди се" значи господин на богословието. То е едно съвпадение. Всеки, който се сърди, е доктор на богословието. Вие показвате вашето отличие. Казваш: Няма да мислите, че съм прост. Човек се сърди, (за) да покаже, че не е прост. Сръднята винаги произтича не от нямане, но от излишък на известна енергия. Силен е човекът. Набие някого, (за) да покаже, че може да го набие. Има сръдня негативна. Детето плаче. Що е плачът? Като плаче, то не бие. Плачът и той е един бой.

Допуснете, че искате някой да ви попее. Каква песен искате да ви попее? Някой път искате от Бетовен, или от Моцарт. Защо искате да ви свирят от Бетовен или от Моцарт? Може би съдържанието е причина. Някой път може мелодията да е причина. В много песни виждам мелодията не отговаря на думите. Думите са отлични, песента е много хубава, поетична, но мелодията никак не отговаря на поезията. Някъде мелодията е много хубава, думите не са така хубави, то е степен на разбиране. Защо поезията някой път не отговаря на мелодията? Има една област, дето поезия и музика си отговарят – поезията отговаря на мелодията. Има една област,

дето мелодията не отговаря на поезията.

Често вие ходите, но не се учите, не знаете как да поправите хода. Как бихте поправили хода си, да ходите добре. Нали човека го учат да ходи. Как трябва да ходи човек? Всеки един от вас може да ходи. Употребете един начин, втори, трети, докато на тебе ти стане приятно. Като употребиш 10, 20, може 100 начина да употребиш и един от тях ти е приятен, тогава ти си близо до правилното ходене. Вие по някой път държите главата си наляво. Щом държите главата си наляво, причината е в сърцето. Щом държите главата си надясно, причината е в ума. Някой път, когато се чудите на ума, навеждате главата надясно. Българинът казва: "Гледай му ума" – и навежда главата си надясно. Някой път иска да покаже сърцето и навежда главата си наляво. Има закон, навеждаш си главата или наляво, или надясно, не можеш да си дадеш отчет. Природата е много взискателна, тя не говори, никого не съди, но държи сметка колко енергия си изхарчил. Ако си изхарчил повече енергия, тя държи сметка, знае го. Не те съди заради това, но те счита разточителен. Колко единици си изхарчил или една, или две, или три, или четири, или пет, или сто, винаги знае колко си изхарчил. Казва: Този харчи малко енергия, много свършва. Другият харчи много енергия, малко свършва. За пример вие искате да пеете, но докато се наканите да пеете, вие изхарчите доста енергия. Колебаеш се дали да пееш, или да не пееш. Веднага реши: ще пееш, или няма да пееш. Мислиш, колебаеш се и харчиш доста енергия и най-после казваш: Няма да пея. Освен, че не си пял, но си изхарчил много енергия. Държат те отговорен в музикално отношение де си изхарчил тази енергия, но в тия колебания. Ако разсъждаваш, е друг въпрос. Но ти се колебаеш: да ида ли, да не ида ли. Казваш: Хубаво е времето. Някой път хубаво, друг път лошо, но трябва да идеш. Представи си, някой човек се дави, но вали дъжд. Ти ще чакаш ли хубаво време да го извадиш из водата? И при лошото време ти ще го извадиш от реката. Има постъпки, които ние трябва да направим. Моралът не зависи от времето. Може да е хубаво времето, повече подтик ще даде.

Вземете сега "до" без камертон. Аз да ви дам едно правило, за да може да се ориентирате. Най-първо проверете кой е най-ниският тон, който вземате, и от този тон ще знаете да се ориентирате. Колко тона има между този тон и "до"? Някой път гласът ви е по-висок, отколкото основния тон, който вземаш. Ще снемете. Някой път вземате по-долу, ще покачите. Аз винаги изхождам от долния тон, който вземам, той е "сол". Имаме "сол", "ла", "си", "до". "До", основният тон на сегашната музика, четири тона има. Може да вземете по-долу, но не е музикално. В пианото има няколко тона, които не са музикални. Тоновете нямат мекота. В нас музиката не е развита. Във високите тонове схващаме тяхната интензивност, мекота в тях няма и в

долните тонове мекотата не схващаме. В съвременните хора грубостта е по-широка, мекотата е по-тясна. Мъже и жени са по-тесни в мекотата, отколкото в грубостта. Имат четири-пет октави грубост. Има една-две октави мекота. Та сега да увеличим мекотата съобразно с грубостта, да не намалим грубостта. Ние правим погрешка, не трябва да се намалява грубостта, но да се увеличи мекотата. Казват: Да се премахне. Нищо не трябва да се премахва. Какво има да се премахва? Някой художник направи някоя линия, ако е майстор, не я премахва, но я използува, ще направи нещо от нея. В музиката щом вземете "до", първото положение е физическо, значи човек се намира в гъстата материя, посаден е, той трябва да изникне. Втората октава – нещо е положено в сърцето и то трябва да се появи. Третата октава – нещо е посадено в ума и то трябва да се появи. В четвъртата октава е причинният свят, някаква идея философски трябва да разрешиш, "до" да проникне в четвъртата октава. Като пеете "до", каква форма взема устата? – "О". Като вземете "ре", се изменя движението на устата, в "ми" отива нагоре, в "ла" отива надолу. Музиката трябва да я проучвате каква форма взема езикът ви, устните ви как засяга, зъбите ви. Един, който иска да пее хубаво, трябва да знае. В чувствата има повече широчина, мисълта е по-интензивна, движение нагоре има. Три измерения имате. Волята е надолу, сърцето е в ляво и в дясно, умът е нагоре. Някой път вие се заблуждавате. Умът винаги разрешава задачите на земята, той слиза надолу. Желанието в него е да слезе, за да разреши една задача, да я подигне. Мисли за земята, но разрешава един въпрос, за да се качи пак нагоре. Я сега вземете "до". Как ще го вземете? За да вземете правилно "до", най-първо помислете за хубаво ядене, по-лесно ще го вземете. Някой път като искате да вземете "ре", мислете, че имате въздух в дробовете. Камертонът, който сега имате, е спомагателен. Този камертон за бъдеще ще се поправи. Той е спомагателно средство. Органът някой път е с половин тон по-нисък. Хората са нагласени с разни камертони. Някои са по естество басови, някои сопрани, някои алт, някои тенор. Има и разнообразие. Алтът музикално е поле. Тенорът е хълмисто място, басът е долина, сопранът е планина. Да имате ясна представа. Алтът е равно поле. Тенорът е хълмиста местност, басът е долина, сопранът е високо планинско място. То е за идея, да имате ясна представа. Затуй високите тонове на сопрана са студени. Като се качиш горе на планината, е студено, въздухът е рядък, започваш да се задушаваш, не можеш свободно да дишаш. В баса може да стане много топло, задушно. В баса за да пеете, трябва да турите повече скръб, страдание. В сопрана за да го направите красив, трябва да турите повече радост. Човек, който не е радостен, не може да пее сопран. Не всеки може да пее сопран, повече радост трябва. За баса трябва повече скръб и страдания. На тенора трябва повече енергия. А пък алтът как ще го кръстите? Много флегматичен е. Сопранът какъв темперамент е? Сангвиничен. Да може да пеете бас, трябва да възприемете

музикална топлина. Някоя соба гори, като дойдеш до едно място, да ти е приятно. То е за баса. За сопрана ако искате да упражните, светлината да докарате близо, че да ви е приятно. За баса и сопрана поставяте /се/ в хармонично положение, трябва да възприемете светлината и хармонично да възприемете топлина. Тенор ако искате да учите /Учителят пляска едната ръка с другата/, алт ако искате да учите показва, че чисти нещо/, който иска алт да научи хубаво, трябва да чисти. Без алт нечистотии остават. Някои гледам, които не държат чисто, не знаят да пеят алт. Като не знае някой как да сече дърва, тенор не може да пее. Онзи, който не знае как да запали огън, той бас не може да пее. Онзи, който не знае как да пали светлината, сопран не пее. В живота човек все трябва да знае да чисти. Като пишеш хубаво, то е тенор. Вътрешните енергии в музикалния свят щом се хармонират, като излязат навън, стават хармония. Отвътре човек е пял, отвътре човек е работил. Колко паници изтрил, докато стане алт. После колко писма е писал, докато стане тенор. Колко пъти огън е палил той, докато стане бас. Но сопранът винаги трябва да има светлина. В баса трябва да има топлина, в тенора трябва да има енергия, а в алта – спокойствие. Туй е темпераментно положение. Един тенор е проводник на известна енергия. Басът е проводник на известна енергия, сопранът е проводник на известна енергия, алтът е проводник на известна енергия. Това са проводници. За бъдеще другояче ще се разглеждат. Сега не знаят на какво е проводник алтът, не знаят на какво е проводник сопранът, не знаят на какво е проводник тенорът, басът. Механически ги разглеждат. Пък тенорът е проводник на известна енергия, на един темперамент. Да кажем сангвиничният темперамент е проводник на известна енергия, холеричният темперамент е проводник на известна енергия, флегматичният е проводник на известна енергия и нервният темперамент е проводник на известна енергия. То не е само състояние. Нервният темперамент е проводник на умствена енергия, сангвиничният е проводник повече на въздухообразна енергия.

Сега въпросът беше за любовта. Как бихте предали любовта? В какво седи човекът на любовта? В какво седи любовта на един слуга, на един господар, на един учител, на една майка в какво седи любовта? Учителят щом изкара добри ученици, той има любов. Майката щом отгледа добри деца, тя има любов. Господарят щом плаща и щом се отнася добре със слугите си, той има любов. Господарят да постъпва като господар, че всички да му се радват. Не е лошо човек да бъде слуга, но умен слуга. Не е лошо човек да бъде господар, но умен господар. Не е лошо да бъдеш майка, но умна майка. Сега вие говорите за любовта. Като произнесете думата любов, всичките противоречия изчезват веднага в ума ви, в сърцето ви. Вие говорите за любовта и противоречията съществуват. Говорите за любовта, кряскате: Няма любов в света, хората са лоши. Това не е любов. Като

кажеш думата любов, като дойде любовта, като че си в една мрачна стая, ходиш без светлина, тук се блъснеш, там се блъснеш, като блесне светлината, не се блъскаш вече. Като дойде любовта, показва отношенията ти, ти няма да се блъскаш. Без любов има блъскане в този предмет, в онзи предмет. Щом дойде любовта, вече изяснява работата. Трябва да имаме ясна представа за любовта, която ни ориентира в живота. Туй, което ни ориентира в живота как да живеем, това е любов. Що е любов? Туй, което ориентира ума ни, сърцето ни и волята ни да живеем добре, то е любов. Туй, което ни ориентира да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре, то е любов. Затуй, каквото и да се случи в света, смятайте, че това е допуснато в света, предназначено е, има своя добра страна. Казвате: Защо ни е потребно това? Щом знаеш добрата му страна, потребно е; щом не знаеш добрата му страна, не ти е потребно, ти си на кривата страна, не си в съгласие с природата. Ти считаш, че един комар е непотребен. Той е потребен в природата. Или считаш, че движението на въздуха е непотребно, има буря, не разбираш работата. То е на място. Във всеки човек, когото срещате, намерете добрата страна, която природата е вложила в него.

Я изсвирете /към Галилей/ "Аз мога да любя" на първа позиция, на втора и на трета. /Братът изсвири на първа позиция и после на втора и трета/. На втора позиция е по-разнообразно. Затуй българските песни излизат на трета позиция по-хубави. Добрите цигулари в трета позиция ги свирят. Третата позиция има особени нюанси. Един голям виртуоз след като свири 20-30 години, едва тогава намира разнообразието на третата позиция, ще изкара песните много хубаво.

Аз ви навеждам на тия мисли, понеже някой път ставате еднообразни, се на първа позиция свирите. Мисълта има три позиции, сърцето има три позиции, волята има три позиции. На първа позиция волята е много лесна. Умът на третата позиция е малко сложен, ту горе, ту долу слизаш. Има много нюанси в музикалния свят. /Учителят свири мотиви из българската музика./ Какво иска да каже българинът с туй? /Учителят свири./ По-оригинално нещо от туй българинът няма. Разскача се той, казва: Какво ще ми направят? – и скача. /Свири малко по-бавно./ Политика има. /Свири по-живо./ Тук не го е страх от нищо. / Учителят свири български мотив, много хубав./ Туй е разумното, което българинът е създал. /Свири турски мотив./ Турчинът е турил повече чувства. Какъв е модерният ритъм? /Учителят свири./ Туй е новият ритъм, който влиза в света. /Свири и пее. / "Настанаха нови времена да живеят хората добре, да носят светлината в живота".

Сега, да се не преситите. В музиката трябва да се извади от всеки народ

хубавото от миналото, инволюционният път, по който е минал и еволюционният път. Само така ще се разбере новото, което сега иде в света. Новата музика дава настроение. Българите са били в едно преходно положение. Нали са хора на благото, много са активни. Новото е, което хармонира света. Всичко, което съществува, трябва да го преработим.

Само светлият път на мъдростта води към истината, в истината е скрит животът!

11. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 18.XII.1942 г. Петък – 5 ч. с.
София – Изгрев

Книги:

** Ориентиране*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_20 Търсете Царството Божие
неделя, 10 ч. Сутринта

ТЪРСЕТЕ ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Добрата молитва“
„Венир Бенир“
Ще прочета само част от 6-а глава на Матея – от 25-и стих до края.
„Духът Божи“

Ако Евангелието би се превело на един съвременен език, трябва да се преведе по друг начин. На малките деца се говори по един начин, на възрастните – по друг, на старите – по трети. Сега съответствие има. В Стария Завет се е говорило на бебета, в Евангелието – на малко по-възрастни. Казва: „На двама господари не може да служите.“ „Не си събирайте съкровища.“ Събирайте съкровища, но не ги туряйте в банки, които фалират. В миналата война в Северна Америка фалираха около 8000 банки, пропаднаха с един капитал на милиарди. Едва в скоро време започнаха да се образуват нови банки с по 400–500 милиона долари. Хората си спестяваха в банките за черни дни. Отидоха черните дни, дойдоха светлите дни. Не влагайте парите си в такива банки.

Казвате: „Той не говори съобразно с Евангелието.“ Прави сте, че не говори на възрастни. Съвсем се пречупва езикът, не става, другояче се говори. Едно време ходех с фенерче, вечер беше. Сега е ден, Слънцето грее, що ще нося фенер? Ще бъде смешно да нося фенер, да не би да се препъна някъде.

„Търсете Царството Божие.“ Това е идеал, който трябва да имате, за един общ стремеж. Царството Божие показва един организиран свят, дето живеят душа с душа. Казвате: „Да се обичаме.“ Да се обичаме душа с душа. Душите се обичат и се любят. Телата са посланици. Тялото се регистрира чрез Любовта. То е свидетел. Ако някой каже, че не си любил, там е регистрирано. Като кръщавате някой човек, свещеникът пише кога го е кръстил, кога го е венчал, пак пише. Душата е туй, което, като пипнеш тялото, че е топло, то е душата. Като пипнеш, че пулсът бие, то е душата. Музикален ритъм е. Като мисли мозъкът, това е душата, която мисли. Този ум благодарение на Любовта, на душата мисли. Човек да се радва, че има една душа, която той може да люби. Душата и тя се радва, че има един ум, който може да люби, че има едно сърце, което може да люби.

Пък има отвън други души, които могат да се любят.

Ние, хората, трябва да дойдем до Любовта на душата. Ние разбираме Любовта на телата – то е механическа любов. Зимно време не можеш да обичаш една студена соба. Топлата соба всякога можеш да я обичаш. Като седнеш при нея, имаш най-хубавото разположение, макар светът да е черничък. Каквито и да са очите, дали са сини очите, дали са черни, обичаме я, защото даваме нещо от себе си. Виждаме, че са червенички. Лъчите светят. Нали червено има отпред, лъчите светят. Мене ме радва, когато очите на собата светят.

Трябва да се цени животът. Ние, съвременните хора, ценим живота. Мислим за оня свят, как живеят светиите. Той като човек е живял дълго време, придобил е нещо, минал е през страдания, изпитания. Ние искаме без никакви изпитания, без никакво учение, току изведнъж да влезем в оня свят. Хубаво е изпитанието. Някой иска да бъде ангел. Един ангел е минал през съвсем друга култура. Те са минали през огън, такъв огън, какъвто хората не са [и] сънували. Те са имали такива спорове между себе си, че някои от тях са паднали, някои са станали. Каква борба са имали, че целият свят е пострадал от тях. И ние страдаме от това. Като са паднали, ангелите са засегнали и нас, че и нас са ни повлекли със себе си заедно. Сега невидимият свят иска хората да не падат, защото ако падат, ще повлекат и другите, по-долу от тях. Та падението да няма укор.

Ново разбиране трябва. Туй, което вие сега сте учили, едва 25 процента е вярно. Всичкото друго са огризки. Всичките богословски тълкувания за Бога, 75 процента да отстраним, а на 25 процента да се спрем за Него. Да се избавим от заблужденията. Като пита някое дете вкъщи откъде дойде малкото братче, те му казват, че от реката са го взели. Вярно ли е това? Казва: „Снощи от реката го хванахме.“ Може би за децата е тъй, но за възрастните може ли така да се говори? И на възрастните може да се говори, не че в това има прегрешение – „от реката“ значи: от голямата река е дошло. Мистично може да се вземе „от голямата река“.

„Търсете първо Царството Божие и неговата правда“. Царството Божие е един организиран свят на душите. Царството Божие е един свят на организираните духове, които са напреднали и имат всичкото знание и всичката Любов да помагат. Напредналите души, напредналите духове, които помагат за въздигането на съвременното човечество, те са в Царството Божие. В тази война, която става в Европа, те са започнали да работят върху всичките европейски народи. За в бъдеще очакваме да имаме една светла култура. Всичко туй ще се преобрази. Всичките черни въглени, които сега съществуват, всички те ще станат на диаманти.

Всичките нескъпоценни камъни ще станат на мрамор и скъпоценни камъни. Целият свят ще бъде покрит с мрамор и злато. Всяка една къща ще бъде направена от такава материя, че Слънцето ще прониква отвсякъде. Няма да бъдат направени от такава кал, такива тухли, както сегашните. И телата няма да бъдат направени както сегашните.

Ще се отклоня малко. Когато разглеждаме света механически, съвсем друг е. То е статическо положение. Това е механическо разглеждане на света. Това е един неорганизиран свят. Да разглеждаш костите отделно на човека, отделно главата, отделно рамената, отделно мускулите, това е статическо положение. Когато го разглеждаме органически, всичките кости са съединени, облечени са в мускули, облечени са в нервна система. Всичко това е едно тяло, в което функционира животът. Това е органическият свят.

Вземете числата от 1 до 10, или вземете единицата. В неорганизирания свят те нямат смисъл. Вземете числото [5] – 5 лева, 5 къщи. Но ако кажеш, че човек има чело 5 сантиметра, нос 5 сантиметра и брада 5 сантиметра, съвсем друго значение има това число, друг смисъл има. Ако кажем, че има чело 6 сантиметра, по-голяма степен е. Ако кажем, че има 7 сантиметра, степента е още по-голяма. 7 сантиметра нос ще бъде много дълъг.

Природата има известно отношение, хармония има колко трябва да бъде челото високо, колко трябва да бъде дълъг носът и колко трябва да бъде подбрадникът, каква трябва да бъде широчината на лицето, каква трябва да бъде дължината на лицето, каква трябва да бъде широчината на неговите гърди, каква трябва да бъде дебелината.

Ако един човек има 190 сантиметра височина, а 30 сантиметра широчина и 15 сантиметра дебелина, той съвсем е загазил. Ако има 40–50–60 сантиметра широчина на гърдите и близо 40 сантиметра дебелина, той има добре развити гърди. Важи как е съградено тялото, важи какъв е обемът на вашите дробове, важи какъв е строежът на главата ви, обемът на вашия мозък, важи как е построен стомахът, как са построени вашите ръце. Ако ръцете ви са дълги или къси, това не значи едно и също нещо. За пример, един човек с къси ръце, не бих го турил математик, да смята. Той ще бъде много небрежен. Вие не знаете кое аз наричам къса ръка. В кой уд има отношение? Дълга ръка наричам ръка, която е дълга един метър. Когато ръката има 50 сантиметра, тя е къса. Не е дълга, когато е около 75 сантиметра. За дългата и за късата ръка си има причина. Късите ръце са в едно отношение анормални и дългите ръце са анормални. Между късите и дългите ръце са нормалните ръце.

Не искам да изнасям цифри, може да ви кажа колко са нормалните ръце. Защото и да ви го кажа, ще го имате като [амулет], нещо да ви пази от зло. Мнозина, които не знаят да четат Библията и Евангелието, държат ги под възглавницата, да ги пази Господ от зло. Като амулет ги имат, да ги пази от зло. Някой има някое камъче или око от змия, или око от някой бръмбар, или някое малко парче от някоя светиня, от кръста, на който е разпнат Христос. Ако сега съберете тия частици, може да натоварите цял параход. Кръстът, който Христос е носил, той се е увеличил, увеличил се е с християнството заедно. Цял един параход може да го дигне сега честния кръст. Туй показва, че в хората има едно чувство външно.

Не е лошо това. Едно външно уважение и почитание и то е хубаво. Хората са добили уважение за кръста отвън, но още не са добили онова съдържание отвътре. Не са се научили да търпят както трябва. Защото кръстът е свързан с търпението. Кръстът, това е един отворен куб. Триизмерното пространство, за да се пречисти, непременно трябва да стане кръст, да се отвори кубът. Когато отворите прозорците и вашите врати, това е кръстът. Кубът е зданието, в което човек живее. Човек трябва да страда. Защо трябва да страда? Да влезе новият въздух, да излезе навън старият. Кръстът показва, че се върши една работа. Ако няма кръст в света, тогава ще престане всяка работа.

Най-първо имаме три движения в кръста. Едното – по права линия, от едната точка към другата. Другото разширение е движение към трета точка, а третото е движение към четвърта точка. Три измерения има в куба. Най-първо имаме три пречупвания, три прави ъгла: точката, която е перпендикулярна на себе си, правата линия, която е перпендикулярна на себе си и плоскостта, която е перпендикулярна на себе си. Три перпендикуляра имаме. Кръстът се нарича човек с три перпендикуляра, три направления, в които човек трябва да върви. Човек трябва да знае как да върви по права линия. Човек трябва да знае как да върви в плоскостта. И човек трябва да знае как да се качва по куба.

„Търсете първо Царството Божие.“ Търсете, значи, организирания и разумен свят. Търсете Царството Божие. Царството Божие е създадено в Любовта, в Божията Мъдрост, в Божията Истина. [В Любовта, в Мъдростта и в Истината] е съградено Царството Божие. Това са три пътя, по които ние можем да влезем в Царството Божие. Има хора, които влизат по пътя на Истината, има хора, които влизат по пътя на Мъдростта и има хора, които влизат по пътя на Любовта. Аз препоръчвам Любовта, понеже е най-лесният път. Другите два пътя са по-мъчни. По-мъчен път от пътя на Мъдростта няма. Няма и по-мъчен път от Истината.

Някои говорят за Истината, казват: „Да говориш Истината." Какво значи да говориш Истината? Трябва ли да отвориш мозъка, че който дойде, да погледне в него? Нищо няма да разбере. Ако се отвори нашият мозък, хората още повече ще се смутят. Ако ние направим 49 дупки – понеже 49 центъра, 49 способности и чувства има човек, ако на всеки център направим на костта по една дупка около 1 сантиметър, ако направим 49 дупки, ще видим, че мозъкът изскача като рогове през тия дупки. Ако човек стане религиозен, от дупката, която е над този център, ще се покаже един рог. Ако станеш милостив, пак рог ще излезе от съответния център. Ако станеш философ, пак рог ще излезе. Ако се влюбиш, пак рог ще излезе отзад. Доста големи рогове ще излязат. От големината на рога ще зависи и силата на съответния център. Колкото рогът на Любовта е по-голям, и Любовта е по-голяма; колкото рогът на Любовта е по-малък, толкова и Любовта е по-малка. Рогчета ще видим да изскачат отвсякъде. Някой рог може да бъде от 1 сантиметър, 2, 3, 4, 5 сантиметра. Ще се научим да смятаме. Сега мозъкът е турен в черепа, има напрежение и някой път казвате, че главата ви ще се пукне. Че как няма да се пукне – напрежение има.

Ние, съвременните хора, се спираме и казваме: „Нас много наука не ни трябва, нас много чувствувания не ни трябват. Много топлина нас не ни трябва." Като дойде голямата топлина, която ще разтопи всичко, какво ще остане? Ако всичко се разтопи, какво ще видиш? Ако дойде голямата топлина, никакъв образ няма да има в света. Целият свят ще бъде само светлина, нищо няма да виждате, само ще чувате един глас, нещо приказва, но никого няма да виждате. Светът ще бъде за вас невидим. Вие ще избягате от оня свят, ще бъде мъчно за вас.

Вие искате един свят с очите да го видите. Не зная как си представлявате оня свят. В оня свят кал няма. В оня свят комари няма, вълци няма, въшки няма, тахтаби няма, молци няма, печки няма, в оня свят клозети няма, касапници няма, бакалници няма, в онзи свят пазар за зарзават няма. Тогава, казвате, какво има в оня свят? В оня свят има Любов, колкото искаш може да си купиш. Ще ти дадат едно кило, 2 килограма, 4 килограма. Знание и Мъдрост колкото искаш ще ти дадат, като въздуха – без пари. Истина колкото искаш ще ти турнат. Течна е Истината там. Как ще разберете вие сега? Това е фигуративно.

Истината в оня свят, това са най-хубавите форми, които вие сте виждали. Красив свят е. Красотата, която като видиш, ще ти стане леко на душата. Ще видиш какво нещо е красивият образ. Мъдростта е една светлина така хубава, че осветява красивите образи. Като видите тази светлина, тя ще внесе друга радост. Най-после от тоя образ ще почувствуваш, че излиза

такава хубава светлина, ще се пренесеш в друг свят и ще почувствуваш блаженство, ще кажеш: „Тук се живее“. Щом помислиш за крушите и те идват сами. Щом помислиш за ябълките и те идват. За каквото помислиш, всичко иде. Няма нещо невъзможно. Ако помислиш богат да станеш, из рая навън ще излезеш. Гладен си – помислиш и яденето ще дойде. Като помислиш, че имаш нужда от знание, туй знание ще дойде. Но искаш учен човек да станеш – из рая навън ще излезеш. Искаш да станеш знаменит цигулар – из рая навън ще излезеш. Ако искаш свирец да станеш, ще свириш най-хубавото парче. Ако пожелаеш за друг път да го имаш, навън ще излезеш.

Това са най-важни неща – тия неща, които давам. Вие не сте виждали онзи свят. Ако идете някъде на гости и стопанинът на къщата като ви приеме и ви се усмихне, тази усмивка няма да я забравите, онзи прием, който ще ви се даде, никога няма да забравите.

Сега аз не искам да идете в оня свят, но оня свят да слезе при вас. Не вие да идете в оня свят, но оня свят да дойде във вас. Вие още не сте готови за онзи свят. Ето как аз представям оня свят. Вие искате да идете в оня свят. Вие сте деца, с количка трябва да ви возят. Значи без количка сами не може да ходите, трябва да ви водят и извеждат. Вие искате в оня свят да ви изведат, да видите ангелите и светиите. Не сте готови още. Баща ви, дядо ви подир вас вървят. Ако в оня свят баща ви, сестра ви ви следват, те ще ви изпъдят навън. В оня свят като идете, там ще намерите баща си, братята си, сестрите си. Ако в оня свят не можете да намерите вашия баща и майка, ако в оня свят идеш [и] мислиш за баща си, за майка си, те ще [те] изпъдят в този свят.

В този свят, ако не мислите за Бога, не можете да идете в оня свят. Някой мисли постоянно за този свят. Баща ти не е тук. Бащата на баща ти, неговия баща и т.н., наредили са се 20–30 бащи, прадеди и всеки търси баща си и не може да го намери. Вие трябва да намерите Оня, Първия Баща, Който е родил човека, Който е създал човека.

Мен ми разправяше един американец, слушал Камила Русо да свири „Сънят на живота“. Тя е била ученичка на Паганини. Казва: „Когато я слушах, аз бях готов да се примиря с всички и да раздам всичкото си състояние. Така ми подейства, че бях готов от всичко да се отрека в света. Какво нещо е самият живот! Колко красив е животът!“

Казвам: Ако ние не можем да възприемем този живот на Любовта, не може да се подигнем, да преодолеем всичките големи мъчнотии и страдания в света.

По-силна ли е смъртта от Любовта? Смъртта за Любовта е една играчка. Хваща я, подигне я. Един ден туй, което ви е мъчило, тя ще ви го покаже като пеперудка. Вас ще ви се види чудно как сте се плашили от смъртта, от една пеперудка. Тази пеперудка без Любовта е слон, а с Любовта става пеперудка. Любовта като пипне смъртта, тя става красива пеперудка. Тогава вие ще видите един красив ангел и той ще ви каже така: „Ще ме извините за всичките страдания, които ви причиних. Без да искам направих тия работи." Смъртта пред Любовта се извинява. Вие ще видите едно хубаво лице. Смъртта ще ви се усмихне и тя ще ви бъде приятелка. Ако смъртта ще ви стане приятелка, Любовта е с вас. Ако смъртта ви е враг, показва, че Любовта я няма във вас. Защо умират хората? – Умират от безлюбие. Туй трябва да залегне във вас.

Ако Бог живее във вас, кой ще ви отнеме живота? Чудна работа: кой може да ни отнеме живота, ако Бог живее в нас? Възможно ли е един човек да изгаси Слънцето? Чудна работа: може ли човек да изгаси Слънцето? Не може. Слънцето в мене никой не може да го изгаси. Щом се докосне смъртта, на пеперуда става. Щом докосне смъртта, на ангел става. На Онзи, Който живее в мене, всички се покланят. Няма същество в света, което да не [Му] се покланя, защото живот на всички Той е дал. Ние какво мислим, то е друг въпрос.

„Търсете Царството Божие и неговата Правда". Търсете Любовта и нейното проявление на Земята: и в растенията, и в дърветата, и навсякъде. Търсете Божията Мъдрост навсякъде, и в небето, и в звездите. Търсете Истината навсякъде. Любовта е възможна само при Мъдростта и Истината. Любовта е възможна само при живота, знанието и свободата. Любовта е възможна само при движението, учението и работата. Любовта е възможна при големите страдания, които стават причина да се прояви нейната сила. В края на краищата Бог трябва да се прояви, че по-мъдър и по-силен от него няма.

Всичките противоречия, които съществуват днес в света, те са незавършена картина. Виждате, един човек не е завършен – не го обвинявайте, работи се върху него. Виждате един вол – едва Господ е започнал да работи върху него. Едва Господ е започнал да работи върху човека. Върху растенията работят ангелите. Върху животните работят архангелите. Върху човешкото сърце работят серафимите, херувимите и нагоре. Може да се оплете умът ви сега.

В света като сте дошли, намерете един да ви обича по Бога, да видите какво нещо е Божествената Любов. Ако в Слънцето не можете да видите Бога,

ако в ябълката не можете да видите Бога, ако в чистия извор не можете да видите Бога, ако в чистия въздух не можете да видите [Бога], ако в чистата роса не можете да видите Бога, не зная къде можете да го търсите. Ако ти, като вървиш по Земята и не можеш да чувстваш, че Господ е в тази Земя, где ще го намериш? Като напуснеш Земята ли?

Под думата „Земя" разбираме нашите страдания и несгоди. Знаете ли колко е красива Земята? Вие нямате представа. Тя беше толкоз красива, че Бог дойде на Земята, устрои я, облече я хубаво. След като я облече, казва: „Моля, за всичките добрини, които ти дадох, тия – Моите деца, ще гледаш." Земята от Любов към Господа, за добрините, които Той ѝ е дал, трепери над нас. Ровим я – търпи ни. Много Любов има, казва: „Да знаете, аз ви търпя заради Него." И вие трябва да търпите другите заради Божията Любов. Ако вашата Божествена Любов не може да търпи несгодите на живота, Любовта ви е слаба. В себе си трябва да го чувстваш.

Не трябва да се връщаме какво е казал Моисей. Моисей беше при Господа, ходи на планината горе и Бог му даде заповедите, говори с Господа. Той разбра много добре работата, но евреите, които не бяха горе на планината, те съгрешиха, Моисей не съгреши. Те на Моисея се оплакваха, казват: „Ти ни лъжеш. Какво ни изведе из Египет? Там имахме за ядене, тук с манна ни храниш, не искаме такива работи."

Вие говорите за Христа. Христос казва: „Но съм се възкачил при Отца", чете Иоан, който написа Откровението и видя Господа. И пророците видяха Господа. Ние казваме: „Пророците Го видяха – и ние трябва да Го видим." Пророците казват: „За вас е невъзможно да видите Господа." Всеки пророк, който казва така, че вие не трябва да видите Господа, той ви заблуждава. Всеки един трябва да види красотата, която Господ е създал. Всеки един трябва да види един ангел. Доста ангели има на Земята. Вие мислите, че няма ангели. Доста ангели има. На Земята има около един милион ангели, оплели са се в хората. Слизат сега тях да освободят. Най-първо иска да освободят ангелите. Много ангели са искали да освободят хората. Сега идват техните братя да ги освободят и като освободят тях, ще освободят и нас. Много ангели са се заплели в гъстата материя.

Мнозина казват: „Защо говорите така?" Вие не сте живели. Какво ви е дотегнало? Туй, което живеете, не е живот. Новият живот е живот по закона на Любовта. Вие за Любовта имате следното понятие: цяла канализация, тръбите наредени, 15–20–30 тръби. Едни казват, че водата ще дойде от тръбите. Водата няма да дойде от тръбите, тя минава през тръбите. Ние не очакваме водата да дойде от тръбите. Всичките тръби

очакват водата да дойде от друго място. Тия лампи, които светят, техният ток на светлината, той е една течност, минава през жиците и като дойде в лампата, свети. Ценни стават лампите. Сега не са приятни, но вечерно време ценни стават тия лампи. Като мине вода на живота, всички ще светнат. Любовта като мине през нашата нервна система, през костите, ние ще светнем, ще излиза от нас живот и всеки ще чувствува приятна топлина, една здравословна сила. Отдето минем, ще носим живот в себе си. Сега много малко знаем за оня свят.

Ние разсъждаваме кой е светия и кой не е светия. Кой е светия? Българинът, като види някой човек жълт, очите му потъмнели, носи кръст на калпака, казва: „Той е светия." Светията е най-добрият слуга. По-добър слуга от него няма. Той е готов навсякъде да услужи. Единствените хора, които услужват, са светиите. Навсякъде са готови да услужат. Този човек, който не услужва на всички, той не е светия. Това е моето определение за светията. Болен си – като лекар услужва. Навсякъде услужва, казва: „Всякога съм на ваше разположение, потърсете ме." Тия хора, които навсякъде служат, това са светиите.

Така трябва да бъдем всинца. Най-добрият слуга е, който служи на хората с Любов, с Мъдрост, с Истина, един човек, който предава живот и знание. Сега, всички сте чели онзи стих, гдето казва Христос: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Отец като възлюби Сина, Синът дойде да извърши една от най-трудните работи. „Син человечески не дойде да Му послужат, а да послужи". При най-големите страдания Той извърши една работа. Това е Любов. Ако ние не сме готови да бъдем такива герои, какви хора сме? Любовта не е страхлива. Петър Му казва: „Учителю, да избягаме някъде". Казва: „Ти не знаеш какво говориш. Чашата на Любовта, която Отец Ми я даде, да я не пия ли?" Казва: „Ако е възможно, да мине тази чаша, ако не – готов съм."

Ние, съвременните християни, не сме станали такива герои. Не че хората не са герои – във вестниците са големи герои. Като направят едно дело, пишат. Според мен герой е онзи, който никога не се чупи. Според мен герой е онзи, който никога не се помрачава. Според мен герой е онзи, който никога не се обезсърчава. Според мен герой е онзи, който никога не се спъва. Според мен герой е онзи, който на гърба си вярва. Според мен герой е онзи, който никога не спи.

Разбирайте сега. Защото всички заспиват. Сънят е едно естествено положение. То е чувство. Спането е чувство. Душата трябва по някой път да излезе от тялото, за да може слугите да изчистят тялото. После тя пак се връща в тялото. То е прекъсване на съзнанието. Спането е един естествен

процес, влизане от един свят в друг и пак се връща в тялото. Казва: заспал човек – умът му заспал, сърцето му заспало. Ние не се нуждаем от хора със заспали сърца, не се нуждаем от хора със заспали умове, не се нуждаем от хора със заспали воли.

Най-хубавото нещо е човек да има воля. Под думата „воля“ разбирам да има човек душа. Казвате: „Пречупи се волята ни.“ Никога не трябва да се пречупва човешката воля. Не се старайте да пречупите неговата воля. Като се пречупи волята, какво става? Човешката воля не трябва да се пречупва.

Да се даде ход на човешките желания, по един естествен път да се изпълнят, не изведнъж, едно по едно. Да не остане в живота ви нито едно желание, което да не се изпълни. Нека се изпълнят на своето време. Желайте каквото искате. Искаш да станеш богат, заради хората искаш. Като станеш богат, ще турят всичкото богатство на гърба [ти]. Искаш няколко милиона – ако ги турят на гърба ти, можеш ли да ги носиш? Ще бъдеш нещастен. Искаш къща – ще я турят на гърба ти. Затуй в Божествения свят, в даден случай, приемаме най-малкото благо. По това се отличават напредналите души. Те имат микроскопически желания и като ги задоволят, се радват. Един светия се радва да види един грешник, който се върнал. Радва се, че е видял грешника, той не се радва, че е видял някой праведник. Казва: „Чакай да видя какво ще направи Господ от този грешник.“ Един ден, като му прости, Господ, се радва. Грешникът е една възможност за Бога да прояви своята Любов. Казваме: „Той е грешник.“ Радвайте се, като видите един грешник. Това са нови неща.

„Търсете Царството Божие и неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Съединете умовете си, не само за себе си. Аз гледам, българите не могат да се освободят от своята българщина. Германците не могат да се освободят от германщината, американците – от американщината, евреите – от еврейщината, турците – от турщината, жените – от женщината, мъжете – от своето мъжество. Една неразбрана работа.

Мъжът да има в ума си знанието, Мъдростта, светлината, която се проявява. Българинът да мисли, че е благ в света. Българинът е по-благ. Бог тури българина при най-лошите условия, той има да върши най-трудната работа в света. Българите са жлъчката, черният дроб на човечеството. Ако те се откажат да работят, всичката деятелност ще спре. Казва: „Какво ще стане с вас?“ – Черният дроб и стомахът, те заповядват. Ако речеш да ги нападаш, турят от своята отрова, отравят ги. Като влезе храната, една капка отрова пускат и всичко се смила. Всичкото храносмилане става по желанието на българите.

Българите, понеже са най-богатите хора на света, и при най-лошите условия, пак са благи. Упорити са малко. Без упоритост не може, твърдост трябва. Българите трябва да извършат много хубава работа. Казвам: Много хубаво да свършат работата докрай, не да казват „Нас ни дотегна туй робство." Докрай да свършат работата и да докажат, че са българи. Като дойде новата епоха, Господ ще ги снеме, ще ги тури на друго място, тях ще назначи на друга служба.

Всичките народи трябва да свършат работата, която им е определена. Евреите трябва да свършат работата си. Евреите трябва да станат запушалка на раната, която отвориха на Христа. Онази рана, която направиха, да влязат да я запушат – само така евреите ще поправят погрешката си.

Сега говорим за евреите и за българите. За другите народи друг път ще говорим. Евреите трябва да научат закона за Любовта. И българите трябва да научат закона на Любовта. Какво трябва да правят евреите? – Да се приготвят да запушат тази рана. Като погледне Христос, че раната е запушена, ще им се простят прегрешенията. Да кажат: „Прости ни, че ние не приехме Любовта, която Ти ни донесе." Българите да се не възмущават, че са в черния дроб, че са станали роби, че не са големи както германците, като англичаните. На Господа не му трябват мамонти, следователно, по-долнички, да му вършат работата.

„Търсете първо Царството Божие." Казвам: Ако си евреин, на раната на Христа ще бъдеш запушалка. Ако си българин, ще влезеш в стомаха на хората. Не като влезеш, да се разстройва стомахът. Като се разстрои стомахът, хората не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те няма да свършат работата. Българите се обезсърчават. Другите народи сега се бият. Като поправят българите и евреите погрешката си, ще престанат да се бият. Когато хората започнат да се обичат, ще престане войната. Сега се бият, понеже българинът си е посрърбнал. Българинът казва: „Да си пийнем малко винце." Не му се позволява да пие винце. Само като се освободят от тежката работа, тогава може да пият сладко вино – за бъдеще, не сега. Сега казват: „Не ме бутайте." За благото на човека, работата, която Бог ни е дал, да я свършим.

Казвам: Българинът трябва да бъде доволен от работата, която Бог му е дал.

„Търсете първом Царството Божие и неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи."

Вървете по пътя на *Любовта*, която прави хората герои.

„Отче наш“

12-а беседа, държана от Учителя на
20.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_12_20 Трите изкушения
утринно слово

ТРИТЕ ИЗКУШЕНИЯ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Бог е Любов“

Ще ви прочета четвърта глава от Матея, най-важната глава. Всеки човек е определено да свърши нещо в света. В живота започваме с някои изпитания. В тази глава се казва как Христос беше възведен в пустинята на изпитание. По някой път хората искат да минат без изпитание. Без изпитание човек не може да остане. Прочетете главата.

„Духът Божи“

(Учителят даде да се прочете беседата „Яков и Исав“ от томчето „Все що е писано“. Един брат я прочете.)

„Аз мога да любя“

Често някой банкер, когато дал пари на заем на някой сиромах, и той не му ги е върнал навреме, минали са няколко години, като дойде да му ги върне, той ще му чете морал. Трябва да благодари, че му върнал парите, да не съжалява, че е закъснял. Какво е преимуществото на един богат човек? В какво седи преимуществото, че е богат или сиромах? Те са наши понятия. Богатството ни най-малко не показва, че човек е добър. Човек, който носи товар, показва ли, че е силен и човек, който не носи товар, показва ли че е слаб? Всякога, когато се отказваме от мъчнотиите, показва, че сме слаби хора. Когато се изпитваме, сме силни. Когато влизаме в мъчнотиите в живота, показва, че сме силни. Кое е по-хубаво: да бъде човек слаб или силен?

Като разглеждаме характера на Рахил, тя имаше и слаба страна, не е идеална. Яков, като напусна дома на Лавана, Рахил открадна златните идоли на баща си, тури ги под седлото и се преструва. Като дойдоха да ги търсят, казва: „Ще ме извините, имам обикновеното на жените, не търсете нищо под мене.“ Пък идолите бяха под нея. Хубава страна е, че Рахил седеше на идолите, а не бяха над главата ѝ отгоре. И вие няма да ги туряте над главата си, но ще ги турите като нея отдолу. Има неща

обезсърчителни. Ние искаме да станем добри, без да знаем, че ние сме били добри. Сега ли е станал някой сиромах? Той е станал сиромах, но е бил богат. Онзи, който осиромашал, е бил богат. Следователно той пак може да добие своето богатство. Не е сиромашията, която създава богатството, но богатството създава сиромашията. Сега гениалното в любовта седи в следното: любовта не се занимава с всичките отрицателни страни. То е закон. Дотогава, докато ние говорим за недъзите на хората, как хората ще се поправят, ние сме далеч от любовта. Недъзите в света, които съществуват, са сенки, които художникът туря, за да изпъкнат краските, та да може да изрази човека. Често разбираме, че трябва нещо друго освен любовта. Любещият търси къде да вложи любовта си. Защото любовта е Божествен капитал, трябва да се вложи, да работи. Ако любовта не се вложи в живота, човек нищо не може да придобие. Неприложена любов оставя безплодие. Може да имате ябълчна семка, ако не я посеете в земята, за да даде плод, може да гладувате цяла година, да сънувате ябълки. Ако я посеете, ще имате ябълки, ще имате добрите последствия от посаждането на любовта.

Някой път вие искате да знаете дали хората ви обичат. Как ще познаете дали ви обичат хората, или не? Онзи, който има сетивото на зрението, способността да гледа, кой ще му разправи какво нещо е гледането? Той има възможност да види. Туй, което вижда, върху него може да се говори. Само зрението носи здраве. Вие имате понятие за любовта. Някой път трябва да се обясни в какво седи любовта в нейните прояви. Един човек, който ви обича, по какво се познава, че ви обича, кажете ми? Този, който ви обича, ще дойде при вас. Този, когото обичате, ще идете при него. Защо отиваш? Защото го обичаш. Защо иде светлината при нас? Защото ни обича. Защо искаме светлината да дойде? Защото я обичаме. Казвам, какво нещо е любовта? Туй, което иде в нас, е любов. Кажете какво нещо е Бог. Бог постоянно иде при нас. Ние търсим Бога. Търсим Го някъде извън нас, търсим Го в звездите. Те са външни форми на физическия свят. Бог постоянно идва, но ние Му даваме човешки характер. Всички ония неща, които обичаме, помним ги. Всички неща, които не обичаме, забравяме ги. По някой път се оплакваме от слаба памет. Защо любовта е слаба? Някои се оплакват, че не могат да работят. Слаба е любовта. Когато човек има любов, може да работи. Някой се оплаква, че не може да учи. Слаба му е любовта. Слабостта на любовта се отразява върху характера на хората. Някой няма маниери да се обхожда, няма любов. Има маниери да се обхожда, има любов. Малкото момиче и момче, което е своенравно до дванайсет, тринайсет, четиринайсет и петнайсет години, като се събуди любовта, изменя се. Докато не е събудена любовта, е своенравно. Щом дойде любовта, вече става весело, засмяно, не се сърди. Щом дойде любовта, хората стават весели. Щом дойде Бог в тебе, ако не Го приемеш,

ти вече създаваш карма в себе си. Всичките страдания, на които сега сме изложени, показват миналото, когато сме презрели любовта.

Казвам: да не търсим любовта в големите работи. Онова малко семенце, което расте, то е любов. Онова малкото дете, което се развива в утробата на майката, това е любов. Майката, която го носи, претърпява всичките страдания, това е любов. Там, дето ние издържаме, това е любов. Някой път вие се колебаете, ставате кисели, това не ви е приятно, онова не ви е приятно. Не правете разлика. Любовта не прави разлика. Каквато и да е проста работа, еднакво е ценна. Вие мислите, ако сте професор или цар, че това е любов. Или мислите, че като си слуга, няма любов. Велико нещо е да бъда слуга с любов, велико нещо е да бъда цар с любов. Нещастие е да бъда цар без любов и нещастие е да бъда слуга без любов. Та казвам, да се не отказваме от всяка работа, която вършим с любов. Всяка работа, която вършим, любовта да е с нас. Бог да е с нас. Кажете ми: де не е Бог? Навсякъде Той съществува. Ти обичаш някого, Господ те наблюдава как го обичаш. Защото Той се интересува какво казват заради Него. Като речеш да измамиш другите, Той се чуди, пак весело гледа, казва: „Колко хитро дете е.“ Вие обичате някого и се преструвате, че не го обичате; или не обичате някого, пак се преструвате, че го обичате. Кажете защо? Казвате: „Какво нещо е любовта?“ В празна торба, като туриш любовта, тежи, от торбата, като извадиш любовта, олеква. Каква торба е, която олеква? Няма любов, значи няма съдържание. Която тежи, има съдържание. Всяка мисъл, която има тежест, има съдържание в себе си, има любов. Всяко желание, което тежи, има съдържание в себе си, има любов. Олекне ли, любовта е излязла. Това са практически правила, които трябва да ги пазим.

Три неща са важни в прочетената глава. Сатана иска да изпита Христа, три са изпитанията. Иска да види уповава ли Той на Себе Си, на личните чувства. Казва: „Ако си Син Божи, можеш да направиш тия камъни на хляб.“ Христос му казва: „Аз не се храня с онова, което Аз правя, но с онова, което Бог е направил, с всяко Слово, което излиза из Бога.“ Разчита на Божественото, не на своето. Да разчиташ на своето богатство, да разчиташ на своето знание, да разчиташ на своите сили, то е идолопоклонство. В древността ще направи идол, ще започне да се кланя. Седне: „О, Ваале!“ Какво ще ти помогне такъв идол, който сам си създал? Свършваш гимназия и уповаваш, че може да те спаси гимназията. Ти се заблуждаваш. Разчитай на онова, което е в тебе; разчитай на туй, което те заобикаля; разчитай на всички; разчитай на цялата природа; разчитай на Бога. Аз разбирам Бог, Който обгръща всичко. Ако виждаш присъствието на Бога и Неговата любов във всички неща, ти си на правата посока. Ако виждаш Бога само в добрите хора, ти си на кривата страна. Първо, личните

чувства ти казват: „Защо да не мога да направя това?“ Допусни, че си силен човек. Направи някой прегрешение, ти искаш да го набиеш? Трябва ли да го набиеш. То е слабост. Какво ще му предадеш, ако го набиеш? Нищо. Няма нищо да му предадеш. Само ще създадеш едно лошо настроение спрямо тебе. Второто положение: не разчитай на себе си, разчитай на Бога. Не да разчиташ на себе си, но да разчиташ на себе си, когато дойде Божествената светлина в тебе, тогава да разчиташ. Щом е мрак и светлината не се проявява, не бързайте в работата и в живота. Каквато работа започнеш, не бързай. Може да минат години, десет години, чакай. Детето, като влезе в утробата на майка си, не трябват ли девет месеца да чака? Ако рече да влезе на първия месец, какво ще излезе? Ако рече да излезе на втория месец, какво ще излезе? Ако излезе на петия, на шестия, на седмия, на осмия, какво ще излезе? Като излезе на деветия, ще излезе.

Разчитай на онова, което Бог е поставил. Спазвайте Божия закон. Говоря в името на любовта. Онзи закон, който съществува в любовта, изисква точно навреме, ни да закъсняваш, ни преждевременно, защото, ако закъснееш в работата, подир тебе ще има напрежение на гърба ти, ще те блъскат; ако идеш преждевременно, отколкото трябва, ще имаш препятствие. Може да идете по-рано на гарата, но тренът няма да тръгне. Ако идете по-късно, той ни най-малко няма да ви чака. Нито, ако идете по-рано, ще тръгне по-рано; нито, ако идете по-късно, ще ви чака. Ще идете точно навреме, най-малко пет минути по-рано, та тренът да ви чака. Не мислете, че може да го заставите. Някой казва: „Аз като се помоля, стават нещата.“ То е тщеславие. Казва: „Аз като се помолих, заваля дъжд.“ Не говорете така. Нищо не е станало. Вие сте взели торба, помолили сте се. Господ казва: „Вземете тази торба.“ Гледам религиозни хора казват така: „Туй ми се открило.“ Оставете какво ви се е открило. Нищо не знае, така му се открило. Господ сега ли ти откри? С туй си се родил, че разправя, че не знаел нищо, сега му открил Духът нещо. Гледам, преди години бях писал една книжка, издадох я, но не си турих името. Един я препечатал книжката и пише какво Духът му открил. Някой ще вземе нещо от Библията, и казва какво Духът му открил. Каквото е открито в Библията, е хубаво, но има неща нови открити. Кажете право, не преповтаряйте нещата.

Ако аз мога по един начин да проявя любовта, някой път съм правил разни опити. Дойде някой почетен човек, аз седя на стола, не ставам. Може да се извиня, че не съм разположен, болка имам в кръста, извинявам се. Дойде беден човек, отдалече стана, посрещна го, като че е някой цар. Аз да ви кажа защо. Този беден човек го посрещам, защото любовта носи. Онзи никаква любов не носи – боли ме кръстът. Що не го посрещам? Щом има любов, още от вратата го посрещам. Щом ме боли кръстът, няма любов.

Сега ще обяснят, че той е голям човек. Аз считам голям всеки човек, с когото любовта иде. Този човек го посрещам, ставам. Всеки човек, който носи любовта, го посрещам. Аз да ви кажа защо. Казвате: „Защо?“ Понеже е ден, може да го посрещна. Онзи, който не носи любовта, е мрак. Не виждам, не може да го видя, не мога да го посрещна. Онзи с любовта е ден, онзи с безлюбието е нощ, тъмнина. Не го виждам, затова седя на стола, да се не сблъскам. Ако река да стана, ще се изгубя в мрака, не може да намеря стола. Ако река да посрещна един човек на безлюбието, има опасност да изгубя стола. Защо ще го посрещам? Казвам: на всеки човек, който няма любовта, не ставайте, защото е нощ. Щом носи любовта, посрещнете го. Даже един комар, като носи любовта, посрещнете го. Една муха, като носи любовта, посрещнете я.

На български „Рахил“ – „Ра“ е светлина, „хил“ – хилав, слаб. На български, като кажете: малко хилав, има една слаба страна. На мене ми разправят религиозни хора, че тези посрещат, онзи посрещат. Казвам, моите уважения към всички, които посрещат любовта, но аз не искам да зная нищо за хора, които посрещат безлюбието. Казват, че този угостили, този голям човек, онзи голям човек. Виждам, посрещат хора, които нямат любов. На мене не минават тия работи. Не ми говорете глупави работи, нищо повече. Ако българите биха посрещали Господа, не биха минали през тия страдания. Еврейският народ не послуша пророците. Всеки ден Господ праща пророци, една хубава мисъл – не повярваш, някой ден прати едно хубаво чувство – не повярваш, някой ден Той направи нещо – не повярваш. Аз ви говоря за вътрешния човек. Не говорете излишни неща. Не се хвалете много. На ден се хвали три пъти най-много. Сутрин говори пет минути за себе си – петнайсет минути за себе си да говориш, е достатъчно. Цялата сутрин да говориш за себе си, целия предиобед да говориш за себе си, че си проповядвал, туй си казал, онова си казал. Аз по някой път си казвам: какво съм направил? Че и преди мене са проповядвали хората. Когато някой ми каже тъй: „Като тебе Учител няма.“ – това е една уловка. Аз всякога първо турям: като Господа друг няма. Казва: „Ти знаеш.“ Като Господа няма някой да знае. На мене да ми казва това, това е уловка. Единственото турете на Господа преди хората. Не че аз не зная, много работи аз зная. Миналите работи знаем, пък и има много работи, които за в бъдеще ще станат, невидими са. Аз може да обясня следното: всичко онова, което е станало, ние го знаем. Онова, което не е станало, ние не го знаем.

Сега някои предсказват бъдещето. Но бъдещето е станало. Царството Божие иде, може да е станало. Аз зная кога ще дойде Царството Божие. Ангелите носят Царството Божие. За светиите Царството Божие е на земята. Има неща, които не са станали, Господ сега ги създава. Тия работи

ние не ги знаем. Тия работи и боговете не ги знаят, и ангелите не ги знаят. Аз съм привеждал този пример: един турски ходжа разправял какво прави Господ на небето на турския султан. Султанът искал да изобличи ходжата. Повикал него и един български патриарх в Цариград. Турил султанът две–три кила мляко в един гювеч и дал хляб на двамата да дробят в млякото. Взел султанът, разбъркал хапките и им казал: „Всеки ще яде хапките, които той е дробил." Ходжата и патриархът казват: „Отгде да знаем кои са наши?" „Вие, като не знаете хапките, които дробихте, отде знаете какво става на небето?" Ти си загазил, не можеш да оправиш своите работи, разправяш какво може да стане. Често един гадател, който не може да разправи своя живот, той е в заблуждение, разправя на другите. Христос знаеше, че ще пострада. Петър Му казва да не Му се случат тия работи. Христос знаеше какво има да Му стане, но не се отказа. Пророкът трябва да знае какво има нему да се случи, тогава трябва да знае бъдещето.

Има между вас някои, които искат дарби. За мене ето какво е дарба. Вие сте даровит, като влезете, отворите лампите. Вие имате хубаво зрение, но ако вие затворите лампите, няма да имате никаква даровитост. Ако отворите книгата, ще четете книгата, даровити сте. Като затворите книгата, не може да четете, не сте даровити. Казвам: всеки, който чете на светлината, която иде от Бога, е даровит; всеки, който не може да чете на светлината, която иде от Бога, не е даровит, не вижда. Ако аз чета, даровит съм. Ако не мога да чета, не съм даровит. Ако при светлината може да правим добро, даровити сме. Ако не можем да правим добро, не сме даровити. Ако вие при Божествените условия може да се проявите така, както Господ иска, вие сте даровити и добри хора. Ако не може да се проявим, не сме добри. И третото, казва: „Ако паднеш и ми се поклониш, ще Ти дам всичките царства." Казва: „Да си вървиш, служенето на Бога не става с пари." Ако служите на Бога с пари, не е служене. Ако вие съжалявате, че не сте цар, вие сте в третото изкушение. Вие съжалявате, че не сте духовен човек, вие сте във второто изкушение. Вие съжалявате, че не може да уредите живота си, вие сте на първото изкушение. Не съжалявайте, че не можете да направите камъните хляб. Не съжалявайте, че не може да се хвърлите от храма. Казва: „Ти си страхлив, не може да се хвърлиш отгоре от храма, да покажеш, че може да го направиш." Доста сме страхливи. Ако не може да се поклони, че му дават царства, казва: „Много глупаво. Какво ти коства да се поклониш?" Ти ще изгубиш всичко. Някои от нас може да помислят: „Защо?" Питам, защо ви е изобилна храна, когато стомахът ви е разстроен? Аз бих предпочел сиромашия със здрав стомах при овчаря, отколкото ония богатства при царя, но с разстроен стомах. Всяко ядене ще ми причини страдания. Всяко ядене при овчаря ще ми причини радост. Ще гледаме природата и всичко наоколо, и ще се радваме. Предпочитам си живота на любовта с всичките външни

несгоди, а с вътрешна радост, отколкото преимуществата на външните блага, но с вътрешни страдания в живота. Мислите ли, че един човек, в когото Бог живее, е невежа? Щом е изгряло слънцето, аз съм учен човек и всинца сме учени. Всеки човек е учен в каквото направление може да направи доброто. Ако в един светъл ден не можеш да направиш доброто, не можеш да се развиваш.

Забелязвам, на Изгрева някои от вас сте станали много тщеславни. Като децата казвате: „Не ме почитат." Какво почитание може да ви дадат? Какво почитание може да ви дам от любов? Чувството, което храня към вас, струва повече. Какво иска любовта, винаги може да принесе най-голямото благо. Безлюбието не е за нас. Туй, което имаш, да благодариш на Бога за това, което ни е дал. Аз искам да се отличавате от едно нещо: да се интересувате не как вас ви обичат, но как вие обичате. Не как мене ме обичат, но как аз обичам. Как мене обичат, то е отделна работа. Как аз обичам, с това аз меря. Както ме е Бог обикнал, така искам да обикна хората. За мене това е мярка. Аз искам да обичам другите хора, както Бог ме обича. Всякога, когато не ги обичам, тогава съжалявам в себе си – не съжалявам, но гледам да изправя погрешката, която имам. Няма по-хубаво нещо в света от това, да обичаме, както Бог обича, и да се проявим, както се проявява във всички неща.

Сега например, вземете, съвременните философи търсят душата, която Бог е вложил. Но, най-първо, Бог събра вещество, направи една дреха за душата, то е тялото. Казвате: „Къде е душата?" Тялото е душата. Търсите душата някъде. Докато душата е в тялото, тялото живее, расте. То е душата. В туй тяло Бог е вложил сърцето, вложил е ума. Казвам: пазете вашето тяло. Казвате: „Да го заровят." Няма къде да заровят душата ви. Туй, което заравят, то е сянка на нещата. След като умре човек, ще видите, че в него има красиво физическо тяло, светло. Човек, облечен в туй, е тъмен малко. В онова тяло той е красив. Той има същинско красиво тяло. Един човек, ако би се явил в своето духовно тяло, всички хора ще тръгнат отподире. Следователно, за да не го безпокоят, турил тия сенки, малко грозота има. Той е привидно маскиран. Разчитайте на първоначалното, Божественото, и не се старайте да бъдете с него красиви. Има някои хора, които цял ден седят на огледалото, да се оглеждат. Не мислете, че сега можеш да създадеш красотата. Извикайте красотата вътре в себе си. Повярвайте, че сте красив и ще бъдете красив. Ще се мажеш с чернила на веждите, ще се боядисваш. Не е лошо да боядисваш къщата си, както искаш, но аз считам боядисване – има една хас боя, не се изтрива. Любовта носи една боя – като те боядиса веднъж, достатъчно е. Вие всяка година се боядисвате, никаква любов нямате. Щом веднъж сте боядисани, вие сте хора на любовта. Питам: колко пъти се мажете? „Много пъти." Аз си

мълча. Зная, че любов няма. Веднъж като се намажеш, да е замазано. Веднъж като поправиш погрешката, да е поправена. Щом поправяш много пъти една погрешка, любов няма. Това е моето схващане. В мене съзнанието е будно. Никога не може да изчезне една погрешка в моето съзнание. Преди да е станала погрешката, виждам. Няма прекъсване, че направената погрешка да я намеря. В съзнанието ми е, не искам да допусна никаква погрешка. Погрешките считам като посетители. Като направя погрешка, с нея трябва да се обходя по човешки. Не искам да я изхуквам, учтив съм с погрешките. Любезно ѝ говоря.

Ще ви приведа един анекдот. Направил апостол Петър една погрешка: пуснал един евреин в рая. Като влезнал, той бил адвокат, казва: „Това не е право, онова не е право.“ Не може да му кажат, че това не е право. Най-после, за да го извадят, намислили да му кажат, че на земята има едно предприятие голямо. Евреинът казва: „Аз ще ида.“ Като затворили вратата, оттам насетне никакъв евреин не пущат. Някоя ваша погрешка за някое предприятие, пратете я в света. Да се радвате, че този евреин излязъл от вас. Да бъде съзнанието будно. Погрешката показва докъде си стигнал в любовта. Тия погрешки са живи същества. Една моя погрешка, като направя, то е една душа. Тя направила погрешката. Понеже е в моята държава, аз нося отговорността. Сега не мога да я изпъдя, учтив съм, казвам: няма нищо, аз ще поправя тази погрешка. Ще ѝ покажа пътя да излезе навън. Аз така гледам на погрешките. Всяка погрешка заради мене е една недаровита човешка душа. Всяка добродетел, която аз направя, е една разумна душа, която е дошла. Виждам на своите добродетели душите разумни и на своите погрешки недоразвитите души. Тъй аз гледам на себе си, оправям се. Някой дойде, иска да изпъдя една негова погрешка. Казва: „Да изпъдиш този дявол.“ Аз не пъдя дяволите. Мене ми трябват дяволите. Като искаш да ора някоя нива, впрягам ги и ора нивата. По любов ги впрягам, да орат нивата. Като дойде вечерта, пак се отнасям учтиво.

Сега едно нещо помнете: няма нищо по-хубаво в света от това, човек да има една добра обхода. Защото всеки човек иска другите да имат добра обхода с него. Не правете камъни на хлябове. Не казвайте: „Да бъдем богати, да имаме пари.“ Не казвайте: „Аз съм учен.“ Ако си много учен, ще направиш нещо. Ти си горе на храма. Не казвай: „Да имам всичките царства.“ Ще направиш тогава най-голямата грешка. Приеми нещата, каквито са. Камъните нека са камъни. Като те качи горе на храма, който те е качил, нека те снеме. Като те качи горе, да ти показва всичките царства, за да му се поклониш, кажи му той да се поклони. Ако аз бях на туй място, ще му кажа: „Направи ти тия камъни, да видя как ще ги направиш.“ Ако ме качи горе на храма, ще кажа: „Я се хвърли долу, да видя.“ Ако ме занесе

на планината, ще кажа: „Я се поклони ти, да видя как ще се поклониш.“ Ако одобри, тогава и аз ще се поклоня. Аз ще го накарам той да се поклони на тия царства. Считайте най-малката добродетел, която може да направите, еднаква на най-голямата. Няма разлика между голямата и малката добродетел. Най-малката добродетел, която може да направите, и най-малката обхода, която имате, струва повече от да си цар.

Та казвам: имаме привилегията да правим всеки ден царски постъпки. Всеки ден можем да правим царски погрешки, които искат векове, да ги изправим. Казвам, следвайте един мой пример: аз никога не правя едно добро без любов. Някой път, като нямам любов, хлопат, викат на вратата, не излизам. Защото, като не излизам, ще направя една погрешка; като изляза, ще направя две. Предпочитам едната пред двете. Казва: „Той не ме прие.“ Може да му кажа: „Днес не бях разположен.“ Като изляза, може да му кажа: „Ти днес ли намери да дойдеш?“ Той хлопа, хлопа, аз мълча. Имаше един дядо Георги. Той ми носеше яйца. Никому не ги даваше, защото в него време аз му ги плащах по седем лева. Като донесе три–четири яйца, дам му двайсет, трийсет, четирийсет лева. Казва: „На Учителя ги нося.“ Един ден иде дядо Георги, носи ми яйца. Той хлопа, аз мълча. Аз, големия светия, не излизам. Тропа, тропа, слиза долу. Казват му: „Дай ги яйцата.“ Казва: „Аз ще го намеря.“ Той е умен, казва: „Още любовта я няма. Като дойде, ще ми плати по седем лева.“ След като дойде любовта, ще плати по седем лева. Когато имате любов, плащайте и седем, и десет, и петнайсет, и двайсет, и трийсет лева. Нищо не значи. Много плащане, то е нещо относително. Всяко нещо, направено с любов, за векове остава. Няма по-красива постъпка – да извършиш нещо от любов като за себе си. Да служиш на Господа с любов, да служиш на ближния си с любов. То е най-великото, което трябва да започнем отсега в този живот. И в онзи живот да влезем с любовта заедно.

Когато Бог ви посети в умовете, посрещнете Го добре. Когато днес Бог посети сърцата ви, посрещнете Го добре. Когато днес Бог посети душите ви, посрещнете Го добре.

> Това е живот вечен, да познаят Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Единадесето утринно слово
20 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_12_23 Нов поздрав
лекция пред общия окултен клас

НОВ ПОЗДРАВ

Добрата молитва
Красив е животът

Напишете по една приказка за царевицата как се е сприятелила със свинята. Напишете една приказка как царевицата и свинята са се сприятелили. Каквото на вас ви дойде на ума, напишете. Ще кажете: „Сега на стари години приказки да прави?!" Царевицата доста хубаво име има. Свинята не е лоша, защото в свинята няма Ш-то, но е материалистка, много обича живота, много обича удоволствията. Тя много обича да живее. Като хванат свинята, квичи тъй, че на два километра можеш да слушаш квиченето: „Оставете ме да живея". Ако искате да оценявате живота, трябва да се занимавате със свинския живот. Хубаво е по някой път да мислите за свинята. Като мислиш, помисли за сланината, добре облечена е. Тя като иде, изяде семената. После, те са много солидарни. Хубави черти имат свинете. Като хванат някое прасе, то като заквичи и всичките квичат, да му помагат. Трябва да оставиш прасето да бяга. Голяма солидарност има между тях. Свиня на български; суаин * – английски (swine); на френски как е – пор ; на турски – домус .

После пишете за какво мислят старите и за какво мислят младите. Характерното. За какво мисли старият някой път? Някой път старият какво го интересува? Най-същественото, което интересува младия. Направете наблюдения, мислете. Ако идете зимно време в студените места, вие ще се запознаете с шубите. Ако отидете в тропическите места денем, ще се запознаете с тънките дрехи. Всяко място изисква свое облекло. Всяка епоха изисква своя мисъл.

Сега вие седите и казвате: „Устаряхме". Какво значи устаряхме . Най-първо слогът У показва, че не съм вдигнал толкова, колкото мога да дигна. У това значи. Вторият слог значи, не мога да светя както едно време. Едно време светех, сега фитилът ми е малко повреден. Старият казва: „Едно време ходех прав, сега съм наведен. Едно време по-бързо вървях, сега по-бавно, не тропам, не смущавам хората, да не ги събудя. Като дете тропах". Трябва да намерим добрите страни на живота. Какво значи да живее човек?

Колко ъгъла има всичко? Шест ъгъла. В тия ъгли се изучава стремеж към

Бога какъв трябва да бъде. Нагоре. Изучава се също и стремежът към Земята, какъв трябва да бъде. Не е лошо да имаме земен стремеж. Най-долният живот е отражение на светлината, която отгоре слиза, отразява се, връща се към Небето. Изучаваме горната светлина и долната светлина, изучаваме и светлината, която показва страничните въпроси. Най-първо, като човек ти си млад. Като млад как трябва да се поставиш и като стар [как] трябва да се поставиш? Недоволен си. Защо си недоволен. На стария му липсва нещо. Липсва му топлина. В стария има много топлина, изсъхнал е и влага му липсва. На всичките стари хора им липсва чувстване. Отрицателни чувства имат, казват: „Остаряхме. Тези деца правят каквото искат, не мислят заради нас. Едно време ние това направихме, онова направихме, никой не ни признава." Писателят, ако е стар, казва: „Толкоз книги написах, неразбран свят. Не оценява." Ако е някоя стара баба и тя е от всичко недоволна. Питам ви: защо остаряхте? Кой ви даде правото да остареете? За да остарееш, трябва да имаш позволение. За да станеш млад, трябва да имаш позволение. Вие остаряхте без позволение. Кой ви даде правото да остареете? Кажете ми. Онези от вас, които сте остарели, кой ви даде правото да остареете. Где ви е дипломът, че сте остарели. Стари сте без да сте свършили, без образование сте. Някой от вас казвате: „Млади сме". Вие сте пък невежи. Старите не са свършили училище, пък вие не сте постъпили. Млад човек наричам онзи, който влиза в училището. Стар е онзи, който свършва училището. Някой няма диплом, пък казва, остарях. Вие сте стари хора без диплом. Вие се заблуждавате, че сте стари. Ако аз ви туря една стара маска, вие остарявате ли? Казвате: „Остарял е този човек". Вярно ли е? Не сте ли дегизирани, играете роля. Не е хубаво така, лицемерие е. Турил си стара маска и казваш, остарях. С маски стари хора не признавам. Да си остарял, но на свят. Казвате, бръчки има. Маските имат бръчки. Ама ръцете са набръчкани. Това са ръцете на маската. Защо старите са недоволни? Заболи те кракът, ти никога не си милвал крака си. Ще помилваш крака си, ще кажеш: „Колко много те обичам, ще ме извиниш, че досега не съм те милвал". Щом те заболи крака или коляното, вземи топла вода, измий коляното. Измий го сутринта, по обяд и вечер, три пъти на ден и ще кажеш: „Ще ме извините, аз съм на ваше разположение, да ви служа". Заболи те хълбокът, ще го помилваш, ще му кажеш: „Толкоз години си ми служил, аз нищо не съм направил за тебе". Ще го помилваш. Ти казваш: „Е, хълбок". Ще имаш уважение, той работа е свършил заради тебе. Вие мислите за разни работи, за оня свят – какъв е оня свят, ангелите какви са. Ние си представяме ангелите като хора, но съвършени, красиви, подвижни, работливи. Ангели още няма стари. Те са все млади, с красиви лица, готови за работа.

Сега на вас ще ви дам, искате не искате – със закон, пръв път ще приложа

един закон. Цяла седмица ще си измивате краката и ще ги помилвате. Ще кажете: „Заповядано ни е, трябва да изпълним закона, трябва да ви измием, да ви обичаме. Ако не искаме да ви обичаме и да ви мием, глоба има, който не слуша“. Ще вземете топла вода около 40-45 градуса, ще ги измиете хубаво и ще си легнете. Ще кажете: „Господи, благодаря ти, че можах да си измия краката тази вечер“. Туй ще го направите за Господа. За първи път ще си измиете краката за Доброто и ще кажете: „Благодарим, че можем да ви услужим. Ние ще ви услужим за голямото Добро, което сте ни направили“. Сега казвам, ще го направите по закон, но с Любов. Някой път не ви се ходи някъде, но като обичаш, заради Любовта, отиваш. Любовта те принуждава. Веднъж гледах как една крава, Любовта я беше принудила да тича. Гледам една кола, талига с два коня, конете тичат, карат каруцата и кравата без да е вързана и тя бяга по колата. Препуска колкото може и кравата като конете. Казвам си: „Какво бяга тази крава?“ Телето ѝ турено на колата и тя тича за телето си. Има нещо, за което тича. Ние трябва да тичаме за нашия идеал, който е турен на някоя каруца, върви идеалът ни. Тя не казва: „Да върви накъдето иска“ – но тича по телето си. Казва: „Мое е това теле“.

Аз слушам, отдавна се прочух. Откак се научих да слушам, много работи научих. Като слушам, научих се добре да ям. Като слушах, научих се добре да спя. Като слушах, научих се добре да работя. Като слушах, научих се добре да чета. Сега съм просто учен човек. Ако не бях слушал, учен не щях да бъда. Слушах професора като говори, слушах оратора какво говори, слушах баща си, слушах майка си, братята си, слушах вятъра като пееше, слушах Слънцето като грееше. Като ми говореха всички тия, научих се.

Тази правата линия, вертикалната, тя е на живота, значи човек трябва да бъде справедлив, да има отношение. Перпендикулярът, който има отношение към Слънцето и към Земята. Оттам ще започне всичката ти деятелност. Най-първо ще имаш отношение към Бога, после към периферията, защото тази линия е диаметър, това са два радиуса, които изхождат от един определен център. Що е крива линия? Безброй прави линии, които излизат от центъра, имат еднакво отношение, еднакво разстояние и образуват кривата линия. Кривата линия, това е пътят на най-малкото съпротивление. Що е крива линия? Да минеш по един път на най-малките съпротивления. Що е права линия? Да минеш по пътя на най-големите съпротивления. Няма по-голямо съпротивление от правата линия. Затуй не може да бъде тя голяма, много енергия се харчи в правата линия. Искаш да бъдеш справедлив. То е малко пространство, но [до]като го изминеш е доста уморително. Само Господ върви по права линия. Правият път за нас е невъзможен. За нас е възможен тесният път. Казва се – има два пътя, единият е тесен, а другият широк. По правия път е само за

Мъдростта. Мъдростта върви по правия път. Той е труден път. Та казвам: когато вие искате да разрешите мъчни въпроси, то е правата линия. Вие искате да знаете какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота? Да ядеш. Какъв е смисълът на живота? Да дишаш. Какъв е смисълът на живота? Да гледаш, да слушаш, да ухаеш, да говориш, да ходиш, да спиш, да ставаш, да пееш, да играеш, да се събличаш, да се обличаш, да се караш, да мислиш, да биеш – милиони работи има. Като набиеш човека, е хубаво; като го милваш, е хубаво; като го нахукаш, е хубаво. Всичко е хубаво, ако си добър; ако си лош, всичко е лошо. Защото, ако ръцете са ти кални и най-хубавия предмет, който имаш, ще го окаляш. Ако ръцете ти са чисти, каквото пипнеш, ще бъде чисто. Ако ти си чист, ще избереш най-хубавите работи. Най-първо изберете да бъдете благодарни за живота, който ви е даден. Вие казвате: „Тежък е животът“ – понеже нямаме този перпендикуляр, не сме перпендикулярни към периферията на живота, към онова, което Бог е създал. Ние сме си създали една наша теория за живота – [на] нашите деди и прадеди: „Лош е животът, лош е животът“. Има нещо лошо в живота – значи материален е станал. Лошият живот е станал материален, животът има несгоди. Сега имате 250 грама хляб – лош е животът. Но 250 грама като го пипнеш веднъж, ще стане 500 грама, ще го удвоиш. Втори път като го пипнеш, ще стане килограм, пак ще се удвои. Трети път като го пипнеш, ще стане 2 килограма, двете кила като пипнеш ще стане 4 кила, четиритях ще станат осем, осемтях ще станат шестнадесет. Но трябва да знаеш как да пипаш. Я виж цигуларя как знае да пипа цигулката. Един цигулар като свири една вечер, знаете ли колко взема. Той взема толкоз, колкото един български чиновник за една година, а някой път и два пъти повече. За една вечер му плащат 60 000 лева, само защото знае как да пипа ръчката на цигулката. И вие ако знаете да кажете една дума на място, ако идете при някой болен и знаете как да говорите, навреме да отидете при болния и ако знаете какво да му кажете, той може да оздравее. При болния ще отидете не когато е облачно, но когато Слънцето изгрява. Аз казвам: „Ще станеш от леглото, както Слънцето изгрява. Стани!“ – и той става. Ще оздравее, нищо повече. Както Господ заповядва на Слънцето и то Го слуша да изгрява, така Господ ти заповядва да станеш, да изгрееш и да благодариш на Бога. Но въпросът е да знаеш как да кажеш и кога да кажеш. Не когато е облачно, а когато Слънцето изгрява, ще отидеш при болния. Когато залязва няма да ходиш. Когато е облачно, няма да ходиш да лекуваш, а когато е ясен денят. Нека болният почака. В тия всички неща има изключения. Най-първо да се научите на една права мисъл. Да кажем, ти си неразположен. Търсѝ един метод. Кажи си: „Неразположен съм, но защо съм неразположен? Печатах една книга, пък не се продава“. Щом не върви с продажбата, виж да не си турил някаква висока цена. Някой се оплаква, че не му върви продажбата на книгата, пък той турил цена 250 лв. Щом не върви, намали с 50 лв., цената

да стане 200 лв. Ако пак не върви, намали я с още 50 лв., да стане 150 лв. Пак ако не върви, намали я с още 50 лв., да стане 100 лв. Най-после като намалиш на 50 лв., ще тръгне. Пък ако искаш да върви още повече, намали я на 10 ст. Тогава ще тръгне. Ти искаш книгата да върви, пък искаш и пари да ти донесе тя. Нека върви книгата, да е с 10 ст., пък нека и със загуба да се свърши. Нека тръгне книгата ти. Искаш книгата да върви, да се подигне тази книга. Ти искаш да кажеш: „Този човек пише хубаво". Като е евтина книгата, тя ще се прочуе. Пък ти искаш, ти да се прочуеш. Книгата ти да се прочуе, евтино е продадена книгата, хубаво е написана и да започнат да говорят хората хубави работи за книгата. Сега всички правите тази погрешка – искате хората добре за вас да говорят, а вие сте на кривия път. Най-първо вие ще напишете книга на Бога, хубаво написана да е и тази книга продайте много евтино. Че като прочетат хората да кажат: „Много евтина книга, такива богатства писани, как досега не сме знаели тази книга". Нека се прочуе Господ в книгата и след туй да дойде вашето прочуване. Вие турите 300 лв. на книгата – но приложете закона не буквално. Да се прочуе във вас Доброто, да се прочуе във вас Любовта, да се прочуе във вас обичта, да се прочуе във вас милосърдието, пък вие после да се прочуете като Драган, Стоян, Петко. Най-после да пишат за вас. Вие ще подпишете това, което хората казват, че и вие сте съгласни с него. Ще потвърдите, че всичко, което хората казват, е така. Ще кажете, че и вие сте съгласни с тази книга, както е написана. Аз научих от хората такива хубави работи, вие още не сте прочели книгата. Станеш сутрин, неразположен си. Вие нямате метод. Тия работи, които ви казвам, са за вас, не ги разправяйте навън. Човек, който разправя нещата, които не е заучил, той губи. Значи първо работете. Дадат ти хляб, яж от него, каквото остане, дай на хората. Хлябът преди да си го опитал, не го давай на хората. Туй, което ти си опитал и което не можеш да изядеш, него дай. Станеш сутринта, неразположен си. Искаш да започнеш един живот с Любов. Ако искаш да знаеш, че Бог ти е дал живота на тебе, приеми го. Помисли, че Бог ти го дава. Дишаш. Кажи: „Благодаря ти, Господи, за Любовта, която Ти ми даваш". Че ти като поемеш въздуха, то е Любов. След като държиш въздуха и го изпратиш навън, кажи: „Благодаря Ти, Господи, за въздуха". Този въздух като си го оценил, очистил те е въздухът, и той като излезе навън, тури му една цена и кажи: „Господи, благодаря Ти за въздуха, който Ти ми даде". Мислено ще кажеш туй, вътрешно ще говориш, когато поемаш въздуха. Когато издишаш, ще говориш гласно – „Благодаря Ти, Господи". На този, нечистия въздух, ще туриш една цена, той ще отиде по цялата Земя. Ще благодариш на Господа за живота, който влязъл и излязъл от тебе. Ти станеш сутрин, приличаш на изгубена Станка. Приеми една хубава вдишка в себе си и като погледнеш, срещни някой човек, някоя красива мома и виж как Господ я създал, какво свежо лице има. Кажи си: „Аз бих желал така да бъда". Прочети някой автор, писал нещо хубаво.

Виж някой художник, нарисувал някоя хубава картина. Виж някой човек, има хубава дарба. Нещо хубаво излиза от погледа му. Излез вечерно време и погледай небето, виж какво Господ е създал, погледни някоя звезда. Ние сега седим и казваме: „Лоши времена настанаха". Свили сме се. В какво седи лошото? Лошото седи в една неразбранщина. Новият живот, новата култура в какво седи? Новата култура започва с Любовта. Да признаеш, че Божията Любов влиза и ти я оценяваш. Ти започваш да живееш според нея. В новата Любов най-първо ще мислиш за Бога. В новия живот на второ място ще мислиш за ближния си, в новия живот на трето място ще мислиш за себе си. После пак за Бога, пак за ближния, пак за себе си. В стария живот беше обратното – най-първо за себе си, за ближния си, и Бог беше на опашката. Имаме този резултат. Сега ще обърнем – най-първо за Бога ще мислиш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа. Ще мислиш за ближния си като за себе си, и най-после ще възлюбиш себе си. Ще възлюбиш себе си тъй, както си възлюбил Бога и ближния си. Знаете ли какво значи да възлюбиш Господа с всичкото си сърце? И да възлюбиш най-после себе си, както любиш Бога и ближния – вече имате едно обективно знание за Любовта. И себе си да възлюбиш както любиш Бога, както любиш ближния си. По два начина ще любиш себе си. Човешката душа при такава една Любов възраства. Любовта към Бога, това е положителното, което приемаме. Любовта към ближния, това е, което изразходваме, резултата, който възприемаме, от него се храним. Щом възлюбиш Господа и ближния си и себе си да възлюбиш, както Бога и ближния – то ще бъде храна за душата. Само от тази храна душата ще просветне и ти ще бъдеш радостен и весел. Аз да ви дам един образ. Представете си, че носите един блок студен лед от дясната страна, а от другата страна носите нещо много горещо, което се допира до тялото. Каква опитност ще имате? От едната страна ще изстинете, а от другата ще изгорите. Туй е, което е вътре. На един лявата ръка е изгоряла от горещината, а на друг дясната е измръзнала от мраз. Чудят се защо. Кой ги кара да носят толкова горещо от лявата и толкова студено от дясната? Кой ги кара да мислят, че животът е лош? Вие сте повярвали във вестникарските новини. Спомням си в Балканската война, когато българите превзеха Одрин, много сутрини наред пишеше: „Одрин превзет". На другия ден: „Одрин не е превзет". И аз четох 60-70 пъти: „Одрин е превзет" и „Одрин не е превзет". Проверете – превзет ли е или не е превзет. Ако е превзет, е превзет. Туй, което станало, е станало. Като кажеш: „Аз искам да любя" – вие трябва да знаете откъде да започнете. Най-първо намерете едно цвете, не отивайте да любите хората, за там не сте. Намерете някое цветенце, което е цъфнало: „Много ви обичам". Усмихнете се, оставете туй цвете. Ако кажеш на някой човек: „Много ви обичам", той ще каже: „Дошъл да ми разправя, че ме обича, долапи* да ми прави". Ние сме хора на безверието. Кжете на една публика думата

Любов . Казва: „Какво казва?!“ Кжете им пожар – всички стават на крака. При Любов всички сядат. За мен пожар е динамична дума.

Искам сега вие, които мислите, че сте остарели, да ми кажете защо сте остарели. Зная, че има 24 старци в Небето. Но те знаят защо са остарели. Вие играете ролята на тия 24 старци, но не знаете защо сте остарели. Ако един учен по естествените науки, ако той е доктор по зоология, носи докторска титла, той трябва да разбира живота на всичките животни. Ако той не знае живота на животните, какъв доктор е той. Вие сега казвате: „По Любов“. Но вие какво знаете по Любовта. Веднъж, дойде при мен доста набожен човек, много честолюбив. След като ми се оплаква, че хората са непризнателни, неучтиви, слушах го дълго, казва: „Никой не ти влиза в положението, сурови хора, три-четири дена съм гладен“. Той преувеличи малко. Виждам го и той както всички българи. Много обичат да преувеличават българите. Казва, че три-четири дена не е ял, пък аз зная, че десетина часа не е ял. Казвам му: „Доста издържлив си. Четири дена не си ял, хем си ходил“. Той не го забелязва. Казвам: „Те имат мъчнотии, хора са. И ти имаш мъчнотии, не им връзвай кусур“. Казва: „Какво да не им връзвам кусур, не изпълняват Божия закон“. Казвам: „Аз ще изпълня закона“. – „Че как ще го изпълниш?“ Взех топла пита със сирене, дадох му малко мед, оставих му и малко чай. Казва: „Брей, имало добри хора“. Казвам: „Че има, разбира се“. Какво ви коства да нахраните този човек, да се смени неговото състояние. Казвам: не връзвай кусур на хората, да си губиш времето. Някой българин отива на нивата, с колата си отива да оре. Той няма да се върне с колата си и ти не отивай с нея на нивата. Като отиваш на нивата да помогнеш, той може да те нахрани. Българите са много практични. Като повикат цигани да им работят, те най-първо не ги нахранват, оставят ги на нивата да жънат до обяд. След като ги нахранят, циганите изчезват. Българите знаят, че циганин работи, докато е гладен. Казвам: дръжте вашите цигани да жънат от сутринта до обяд, че да си платят за обяда. Всяка една мисъл влиза във вас и ви безпокои – тя е циганинът. Накарай я да работи. Всяко чувство, което ви безпокои, накарай го да работи и на обяд го нахрани. Не нахранвай туй, лошото чувство, сутринта. Чувствата от неработене са станали лоши. Някой път хората заболяват от безделие. Не си движи човек ръката – заболее. Не си движи крака – заболее. Не си движи очите – заболеят. В Индия има такива хора – вглъбил се в себе си, че станал на мощи – мисли нещо в живота. Като си свил ръката, ноктите израснали, че пробили дланта му и излезли от другата страна. Ако човек може – ноктите му да пробият ръката и да го изтърпи, това е мъчна работа. Ако човек може да направи мъчните работи, защо да не направи лесните. Като станете, не си стискайте устата, само така, леко я прилепете. Не измъчвайте устата си. Горната устна е Любов, а долната е обич. Оставете Любовта и обичта свободно да се допират. Не

туряйте преграда между тях. Според моето определение ето откъде произтича неразбранщината в живота. Светлината е за ума, топлината е за сърцето, а силата е за душата. Под сила разбирам студено нещо, туй което наляга. Студът е за човешката душа. Затуй отвътре душата трябва да има светлина и топлина, която да въздейства на студа. Студът е голямо налягане, което държи тялото плътно. Без това налягане на може да се [запази] сърцето. Ако престане студът, ако престане туй налягане, ние ще се разпаднем на частици. За да не разпадне светлината и топлината, която произтича от Любовта, законът на обичта въздейства, урегулира силата, урегулира студа, за да може да се поддържа тялото в неговото нормално състояние. Казвам: студът е необходим. Хладно е. Нека бъде хладно, тази хладина трябва да има светлина и топлина. Хладината, студът без светлина и топлина, той е вреден. Студът със светлината и топлината е полезен. Силата с топлината и светлината е полезна. Сила без светлина и топлина е вредна. Искате да бъдете силен човек – светлина ви трябва. Най-първо светлината и топлината, и силата са на място. Няма светлина и топлина, силата не е на място. Студът е потребен при светлината и топлината. Тия са новите възгледи. Вие казвате: „Да подобрим живота си“. Животът без Любов не може да се подобри. Животът без обич не може да се подобри. Вдишваш въздуха, задържаш го в себе си – това е Любов. Издишването на въздуха – това е обич. В тази обич ти ще туриш съдържание. Като издишаш, ще изкажеш една мисъл; като издишаш, ще изкажеш едно чувство, една постъпка. Като приемаш твоите вдишки и като ги предаваш, ще направиш живота си осмислен. След като вдишваш, Господ ти казва: „Направих света за тебе, да се учиш“. Ти не Го слушаш, ти си глух. Казваш: „Какво казва?!“ Пак Господ казва: „Аз създадох света за тебе, да се учиш“. – „Какво казваш?“ Пак не Го слушаш. Ще кажеш: „Господи, аз започнах да се уча в света, който Ти създаде“. Ще отговориш на това. Това е дишане. По този начин ще дишате. Сега това не е лесна работа, да накараш един паралитик да стане. То е много трудна работа.

Имахме един брат, който сега е заминал за другия свят. Той се казваше Бойнов. Заболял, схванали се ръцете и краката, парализирал се е. Пратих аз двама братя да отидат да го лекуват. Като отидоха и двамата заболяват. Пишат ми: „Учителю, тази работа не е за нас. Ела, свърши си работата. Този човек е съвсем закъсал“. Ставам, отивам при него, седнах при леглото, той ми казва: „Учителю, готов съм да замина. Да умра, не съжалявам. За мене да бъда тук или от другата страна, в другия свят, е все едно. Готов съм да изпълня, каквото е решено“. Изслушах го. Аз се разговарях с него за някои неща, отвлякох вниманието му, той забрави болестта си. Казвам му: „Стани“. И той седна на леглото. После пак продължихме разговора си. Той не мисли за болестта си. Казвам му: „Я стани“. И той става от леглото. „Походи!“ – и той походи из стаята. След

малко му казвам: „Я стани още веднъж“. И той стана. Походи из стаята и така втория, третия ден той вече излезе и отиде на работа. Беше адвокат, отиде в кантората си. Пита го лекарят: „Как оздравя?“ Казва: „Той дойде при мене, седна на леглото ми, поприказвахме половин час, каза ми: Стани! – и аз станах. Походи! – и аз походих“. – „Че как може?!“ – „Каза ми: Стани! – и аз станах“. Стани! Това е Любовта. Щом има обич в себе си, веднага тия двата процеса работят. Без Любов и обич човек не може да се лекува, то е първото. За всяко нещо, което правиш, тия двете Божествени начала, трябва да имаш – Любов и обич. Обичта и Любовта да бъдат там – те са, които ще ви регулират. Те ще ви научат и тогава ще дойдат много напреднали души. Като минавате, всеки ще каже по едно изречение, ще ви каже по една хубава мисъл. Щом ние възприемем Любовта, ставаме посредници. С целия свят имаш съобщение. Отвориш прозореца, светлината иде. Всичко се вижда. Затворени ли са прозорците, работата не върви. Освободете сега устата си, не стискайте устата си. На всинца ви устата да се позачервява. Мъжете гладят мустаците си. Кога? Когато някой ще се жени, глади мустаците си. Момите пък хапят устните си. Когато хапи устата си – долната устна е обич – коригира се. Тя казва: „Сбърках“. Мъжът пипа мустаците си. Те са на горната устна. То е Любов. После ги завива нагоре – това е надеждата. Това са завити мустаци. На тази мома – то е котва. Вдигне знамето, хайде напред. Казвам: нека младите момци завиват мустаците си, развиват надеждата си. Някои ги свалят надолу, то не е хубаво. Тогава са стари. Като поставил мустаците си надолу, той направил вилушка, има с какво да вдига снопите. Старите хора са направили вилушките. Най-първо момците нагоре завивали мустаците си, а после ги оставят надолу. Сега жените казват: „Със завъртени мустаци не може“. За да отучат мъжете от завъртени мустаци, обръснали са ги. Казват: „От тия завъртени мустаци страдаме“. И съвсем ги обръснаха. В цялата англосаксонска раса не само жените са си обръснали мустаците, но и мъжете всяка сутрин като станат, бръснат мустаците си, брадите си. Мустаците това са антени, граница на един свят. Правила има, по които трябва да се живее. Антените са, по които ние възприемаме нещата от разумния, интелектуален свят. Те трябва да бъдат в изправно положение. И жената има антени, но са много малки, много малки мустачки има. И ако съвсем изчезнат от лицето, по-хубаво е. Колкото лицето е по-гладко, по-некосмато, по-деликатно е. Щом е космато, грубо е. Горната част на ръката е мъжът, долната част на дланта е жена. Понеже тя е мързелива, трябва да работи. В много ръце гледам, жената е груба. Горната част на ръката е по-груба, а долната е по-мека; а в други ръце е обратното – долната е по-груба, горната е по-мека. Ръката и отгоре, и отдолу трябва да бъде мека. Грубата ръка показва груби чувства. Не трябва да бъде ръката груба. С работа не трябва да огрубим ръката си. Престъпление е да огрубяваме ръката си. С нашата алчност огрубихме ръцете си, огрубихме

краката си, да спечелим повече пари. Защо ни са тия неща. Те са пособия. Да живеем и да благодарим на Бога, да си помагаме един на друг. От тези усилия, които правим, ако ги намалим, десет да останат. Туй, което е сегашният живот, 90 трябва да се изхвърли, а 10 да остане, то е достатъчно. Та казвам: оставете сега Господ да уреди вашия живот. Оставете Любовта да уреди вашия живот. Оставете обичта да уреди вашия живот. Оставете вашата Божествена душа да уреди живота ви. Онова, Божествено начало оставете да уреди живота ви. Вярвайте, че Господ ще уреди всичко. Не да се колебаете. Което ти можеш да направиш, направи. Онова, което ти не можеш да направиш, остави го на Божественото в тебе, което работи. Да чувстваш едновременно, че ти работиш и Господ работи. Гледай как Господ работи. Дадат ти едно малко внушение, направи го. Една добра мисъл дойде, приложи я. Никога не реагирай върху Божествения принцип. Може да реагираш на пороците, но не реагирай на Божественото начало в тебе. Когато Бог прати пророк Йона да иде и да проповядва в Ниневия, той не искаше да отиде. Най-после го заставиха да отиде. Проповядва и пак беше недоволен, че не стана тъй, както той мисли. Израства една тиква, прави му сянка на главата, дойде един червей и изяде тиквата. Започва той да вдига шум. Казва: „Напрви ме лъжлив пророк. Проповядвах, че Ниневия ще погине, но аз си знаях. Ето, че не погина. Ето, че израсна една тиква, която ми държеше сянка, дойде един червей и [я] изяде. Че туй не се търпи“. Пророкът роптае. Господ му казва: „Ти за една тиква, която вчера израсна и днес я няма, която нито си сял, нито си гледал, и ти е жалко заради нея. Че как Мене да не Ми е жалко да загинат 50 000 деца, които не познават лявата и дясната си ръка. Трябва ли да ги погубя!“ Ние за една тиква да не правим въпрос. Сега казвате: „Да бяхме млади“. Ако сте деца, ще ви се отвлече вниманието, когато минете покрай някоя плодна градина. Ако сте млади момичета, има други неща, които ще отвлекат вниманието ви. Ако сте възрастни, семейството ще отвлече вниманието ви – жена, деца имаш, трябва да работиш заради тях. Ако сте стар, ще се занимавате със своето минало. Да се занимавате с онова, което Бог ни дава сега. Няма по-хубаво нещо – след като свършим курса, като напуснем Земята, тогава имаме право да разгледаме всичко, което сме спечелили. Сега не е осигурено. Нямаме нищо на ръка. Всичкото богатство трябва да пренесем на другия свят. Христос казва: „Събирайте съкровища, дето няма крадци.“ Да възприемем всеки ден благата, които Господ ни изпраща. Тогава тия блага да ги прилагаме.

Сега, когато ви поздравяват с дясната ръка, дигнете лявата. Вие поздравете с лявата. Ако ви поздравят с лявата, а вие поздравете с дясната. То е хармония в живота. Единият с дясната, другият с лявата. Единият с лявата, другият с дясната. Нали като ходите, ту дясната ръка тургате напред, ту лявата. Но един път дясната махате напред, после лявата, пак дясната, пак

лявата. Трябва да има хармония.

Туй, което вие наричате страдание, такова нещо в света не съществува. Страданията абсолютно не съществуват. Може ли да се убедите в това. Страданието иде просто от хората, които ви обичат. Всеки човек, който ви обича, ще ви стисне за ръката или за крака – ще ви заболи ръката или кракът. Някой път вие обичате някого. Вие го стиснете, вие му причините страдание. Някъде някоя фуска ви е излязла и тя е излязла от Любов. Някой човек като ви срещне, обърне ви внимание; като ви срещне, като си много красив – ще урочасаш. Има човек, като те срещне, колкото и грозен да си, ще станеш красив. Има друг човек, като те срещне, ще имаш обратни резултати. Втори път като те срещне, ако каже: „Много красив си" – ставаш грозен. Като ти каже грозен , добре е, като ти каже красив , ще трябва да знаеш, че има два резултата. Боли ви кракът. Казваш: „Не ме стискай, по-малко ме стискай. Чувствам вашата Любов, не ме стискай толкова. Много съм деликатен, но тази Любов не мога да издържа. Толкоз Любов не искам". Казвате: „Но туй вярно ли е?" Да оставим вярно ли е онова, което ние поддържаме. Понеже сме нарушили закона на Божията Любов, престъпили сме този закон, влезли сме в стълкновение с Божията Любов, затова идват страданията. Бог ни обича и понеже не Го слушаме, Той оставя страданията да ни поправят. Като изправим отношението, болката се превръща на радост. Най-първо има някой, който ви обича. Боли ви кракът, измийте си крака и кажете, че сте много благодарен за Любовта, която показва към вас, за да ви стиска по-малко. Вие ще повикате един, двама лекари, че какъв абцес е станал. Това са хубави работи. Лекарите констатират, че е голяма Любовта, значи голяма е Любовта. Този, който много ви обича, не се отказва. Двама момци обичат една мома; който я обича повече, не се отказва. Двамата се борят. Този, който я обича, не си заминава. Болестта, като стои, значи много те обича. Ако малко обич има, заминава си. Ако не се отказва, значи голяма Любов има. Законът е: имаш едно приятно чувство, то е пак някой, който ви обича. Ако Любовта на туй хубаво чувство [е силна], то не престава; ако е слаба Любовта, загасва. Има някои мисли са устойчиви. Седиш ден, два, три, седмица, месец, година – има нещо приятно. Онзи, който ви обича, постоянно изпраща своята мисъл. Казвам: поддържайте, не реагирайте на хубавите мисли, които ви обичат. Знаете, не знаете, щом хубавата мисъл дойде, тя е [от] някой, който ви обича. Вие сте го забравили, той не ви е забравил. Дойде едно хубаво чувство, то е от някой, който ви обича. Той не ви е забравил, вие сте го забравили. Радвайте се на ония, които мислят заради вас, [в] положителен и отрицателен смисъл. Като казваме, че всичко ще се превърне за Добро, Бог е, Който регулира Любовта. Хората, като станат разумни, ще влязат в положителното.

Като станете сутрин, благодарете на Бога, че можете да дишате. Да благодарим на Бога, че можеш да дигнеш ръката си и можеш да пишеш или можеш да миеш. Благодари на Бога, че можеш да измиеш нещо. Благодари на Бога, че можеш да дигнеш чашата и да нямаш нужда да ти помагат. Каква привилегия е, колко деликатно, колко внимателно е, да вдигнеш чашата да пиеш. Ние съвременните хора говорим за култура. За каква култура говорят хората. Като гледам хората, то е диващина. Всеки бърза да каже. Не бързайте. Казвам: ако не вложите Любовта и обичта, този закон не може да работи. За да се поправи животът, трябва да възприемаме туй, да имаме нещо реално. В Германия, ако гледате някой дълго време, ще каже: „Защо ме фиксираш?" Погледнеш един човек. Какво трябва да му кажеш? Погледне ви някой ваш приятел. Какво трябва да му кажете? Трябва да му кажете нещо. Погледнеш някого, кажи мислено: „Много ви обичам". Като му кажеш: „Колко много ви обичам", той се усмихне. Като погледнеш някого, кажи: „Много красива е мисълта ми за вас, хубави са чувствата ми". Кажете нещо хубаво за човека, познавате или не познавате. Кажеш: „Харесвам този човек, нещо хубаво има в очите, тъй мило ме погледна". Този поглед – той казва нещо. Кажете: „Пожелавам Добро и на вас". Усмихнете се. Някой върви, свил вежди, поглежда строго. Религиозните хора отвън са сериозни. За една седмица по новия начин – когото срещнете, казвайте: „Колко ви обичам, на добър път". Положително мислете. Влагайте положителното. Това е животът. Един ангел като минава, влага положителното. Един светия като минава, и той влага положителното. Господ като ви види, и Той казва: „Създадох света заради вас, за да се учите". Мислено в нас ни говори така. Бог създаде света да се учим. Този свят е пълен с Любов и обич, с всички Божии благословения. Тия благословения ни очакват. Грях ще бъде да останат всичките Божии блага, да не ги използваме. Хляба, който ни оставят, изяж го, кажи: „Благодаря за хляба, за крушите, за ябълките, за маслото, за захарта, за кафето" – за всичко благодарете на Бога. Да бъдем като извор на благодарност. За всичко да благодарим на Бога. Свил веждите, мръщи се. То е старият живот. Казвате: „Как може човек да бъде весел?" Много лесна работа. Извади от джоба си пари, дай му. Действително. Като вземе парите, вече весел е. Колко малко се изисква на човека да дадеш. Ти мислиш: „Как да му дам?" За да покажеш една Божествена Добродетел, не желай зло. Направи опит. Дай му златото, кажи: „Моите благословения, туй злато да ти донесе всичките блага, които Бог е вложил. Всичките Божии благословения да потекат". Като давам, казвам: „Хайде, да ти тръгне напред. Парите да се търкалят както тия звонкови монети". Сега не е въпрос за богатство. Богатството е последното нещо, което трябва да дойде. Учението е най-първото. Първо да учим, другите неща ще дойдат сами. Богатството, то го има, дадено е. Ти сега няма да разпределяш. Дадено е богатството. Ако си научен добре,

съобразно със степента на учението, което сме придобили – богатството е като възнаграждение. Един ученик го възнаграждават, като учи хубаво, получава награда. Работникът като работи хубаво, има възнаграждение. Майката като работи хубаво, има възнаграждение. Всичките като работят, имат възнаграждение.

(Учителя пее „Аз за първи път слушам да се говори за Любовта и обичта. Аз първи път слушам да се говори за Любовта, обичта. И ние за първи път [слушаме] това ново чудо, което става в света. И ние за първи път слушаме това чудо, което става в света“.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

14-та лекция от Учителя, държана
на 23.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Нов поздрав*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_25 Духай ветре
лекция пред специалния клас

ДУХАЙ ВЕТРЕ

Отче наш
Махар Бену Аба

Направихме упражнението с ръцете пред гърдите и настрани.

Пишете: Пътят на най-лесната работа. Или покажете пътя на най-лесната работа. Всеки да пише, както мисли. Да се покаже пътя на най-лесната работа. Учителят взе цигулката, свири и пее: "Божието слънце грее днес". Всички пеем упражнението. Учителят свири друго. Това е музикална караница, казва: Знаеш, колко ме наскърби с писмото? Такова писмо пише ли се? (Пеем песента "Божието слънце грее днес") Ако бяхте се родили преди две хиляди години, съвсем другояче щяхте да пеете тази песен. Слънцето другояче изгряваше. Някой път не ви се мисли, имате музикална засеченост. Когато човек е неразположен, не иска да работи. Когато се изгуби музикалното настроение на човека, не може да работи, не може да чете, неразположен е духом. Човек като изгуби музикалната среда, не му се работи. Четири-пет души вървите, един ви мушне отляво, друг ви мушне отдясно, друг ви мушне отзад, къде ще идеш. Напред ще вървиш ли вече, казваш: Не вървя вече. Излизате в един свят, като ви мушкат четири-пет пъти, отказвате се.

Изпейте песента "Божието слънце грее днес". Учителят свири и пее: "Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай." (Всички пеем песента)

Дето някой път сте неразположени, на какво се дължи? Срещнали са ви няколко души, един ви мушка в сърцето, друг ви мушка в ума, трети ви мушка в душата. Представете си, че някой ви е мушнал в главата, друг – в сърцето, трети ви ударил по корема, изгубите настроение. Невидими удари има, трябва да знаеш как да се справиш. По някой път човек мисли, че всичко може да направи. Щом получиш един удар, ако не знаеш как да го отклониш, ще изгубиш настроението си. Някой път каже ти някой обидна дума. Когато някой ви говори и иска да ви обиди, дигнете се по-високо, не стойте долу. Когато някой иска да ви обиди, не стойте долу, лесно може да ви удари. Щом усетиш, че някой иска да те обиди, качи се горе. Ако хвърля, нека хвърля долу камъни, ти да бъдеш горе, да не бъдеш долу. В сегашния живот всякога трябва да седиш горе. Всички обиди стават, когато Божественото слънце не грее. Щом то грее, то е хармония.

Като грее, не бой се. Учителят пее "Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай". Тази песен на учениците може да се пее. Вятърът е като човека. Голям човек е. Всичките думи са положителни. Може да си турите каквито думи искате. (Всичките пеем: "Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай, мило гледай, листе развий".) В "тихо"-то, динамиката е отгоре. "Тихо" е динамична дума. "Тихо", но горе. От едно упражнение излезе една песен. Музиката не търпи заповеди. "Духай ветре, ти си пратен да духаш, духай, както можеш." Не че ние го правим да духа. "Ти си пратен да духаш". После "Тихо духай, листе развий". Думата "листе" е мека. Тази песен "Духай ветре", ще я предадете на другия клас. Имаме едно музикално упражнение.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

12. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 25.XII.1942 г. Петък – 5 ч. с.,
София – Изгрев

Книги:

** Духай ветре*

Минало, настояще и бъдеще (Младежки окултен клас. Двадесет и втора година (1942–1943). София, 1998)
36 беседи от 25 септември 1942 г. до 9 юли 1943 г.

Начало: 05:00

1942_12_27 Търсете, хлопайте, искайте!
неделя, 10 ч. Сутринта

ТЪРСЕТЕ, ХЛОПАЙТЕ, ИСКАЙТЕ

„Отче наш“
„Кажи ми ти Истината“
Ще прочета част от 11-а глава на Лука – от 5-и до 14-и стих.
„Духът Божи“

Търсете, хлопайте, искайте – разбирам разумно искане. Какво се разбира под думата „разумно“ искане? – Разумно искане е, в което има повече светлина, топлина и сила. Ние сме влезли в една фаза, дето се изисква едно ново схващане за живота. Ако ние постарому схващаме живота, на никакъв край няма да излезем. Човек е излязъл из водата. Ако се върне във водата, какво ще добие? Като влиза сега във водата, е направил параход. По-напред във водата е плувал като риба, сега пътува с параход, има всичките удобства.

Ние, съвременните хора, сме се научили да разваляме. Най-първо, нямаме една представа колко време е взело на невидимия свят, докато се създаде човешкото тяло. Само тялото да се създаде колко време е взело, в това тяло докато се вложи човешката душа, да се приспособи, да се образува човешкото сърце, да се създаде мозъкът, човешката разумност. Даже най-учените хора нямат ясна представа колко време е взело. Те мислят, че човек с целия мозък мисли. Казват: „Умен човек е.“

Философът е философ, защото отпред на челото си има два центъра, които са изпъкнали и там е философията. Той търси причините на нещата. Който няма тия центрове, той с философия не се занимава. Някой е набожен, но горе на главата си, на най-горната част на темето, има един друг център, едно чувство, което прави човека набожен. Който няма туй чувство развито, казва: „Това са празни работи.“ Някой човек обича красивото – има една линия на челото отстрани. Който я има, обича красивото, който я няма, не обича красотата. Някой човек е паметлив – на средата на челото има един център. Казва: „Без памет може ли?“ – Не може.

Най-първо ние трябва да се съобразим с реалността. Без реалността животът няма смисъл. Що е реалност? – Туй, което може в даден случай да изпълни нашия ум, нашето сърце и нашата душа. Търсете реалността.

Реалността на миналото я няма. Това са наши понятия – минало, бъдеще и настояще. Миналото не ограничава реалността, нито настоящето, нито бъдещето я ограничава. Те само показват кога реалността може да се прояви.

В религиите, когато представят Бога, представят Го такъв, какъвто не е. Няма същество, което да е било по-изопачено представено, в по-изопачена форма, отколкото образът на Бога. Как [ли] не са го представяли. Изучавайте само историята и ще видите какво са мислили, какви изопачени образи са създали. Египтяните са имали свещен бик – Апис, свещена змия, свещена котка, и т.н.

С нашите криви понятия ние изучаваме себе си. Защото, какъвто е нашият Господ, и ние мязаме на Него. Вземете един говедар, който дълги години пасъл говеда – замязва на говедата. Овчарят, който дълго време е пасъл овците, маза на овците. Някой, който много години е пасъл свини, замязва на свинете. Придобиват се чертите. Щом дружиш с лоши хора, придобиваш техните черти. Ти добиваш навиците им, похватите им.

Казвате: „Да си поживеем на Земята." Ти живееш, работиш 50–60 години на Земята и тамън си забогатял, дойде смъртта, тури те в гроба, дойдат твоите малки братя, започнат да чоплят и да вземат от тялото ти. Ти седиш при тялото, те оттук откъснат, оттам, ден след ден късат, ти ходиш, обикаляш, не можеш да си помогнеш. Най-после те изядат. Какво ще бъде положението ти, като ти изядат тялото? Какво ще остане? Кое е реалното, като ти вземат тялото? Нашите добродетели са минали. Кое е реалното тогава? На съвременните хора не може да се говори на опит. Те казват: „Като умрем, тогава." Турците имат една поговорка, казват: „Теле дойде, говедо си отива." Едно класическо изречение.

Аз турям една форма: Бог е създал света за учение, да се учим. Понеже някои хора са влезли, които са изопачили Божия План, и сега туй училище ни се вижда странно. Странно е, понеже странен човек работил. Има примесени неща в живота. Казва: „Унаследих някои работи от дядо си, там е лошото. От баща си унаследих някои черти, там е лошото. От майка си унаследих, там е лошото."

Човек трябва да носи онези неща, които са вложени първоначално от Бога в неговата душа. От унаследените работи трябва да се освободи. Те са човешки. Бащата му бил пияница и той станал пияница, унаследил. Баща му обичал да пооткрадва и той обича да пооткрадва. Вълчето, което се ражда от вълка, на него прилича. Баща му ходил да дави овцете и малкото вълче отива да дави. Бащата лисичко ходил да дави кокошките и малкото

лисиче, и то отива. И то е като баща си кокошкар. Унаследени неща. Туй, което лисицата прави за кокошките, то не е Божествено. Вълкът което проявява за овцете и то не е Божествено. Те са техни изобретения, после предадени на живота.

Та казвам: Ние в себе си трябва да направим едно цяло преобразуване. Някои мислят, като дойде Христос на Земята, Той ще оправи всичко. Те мислят, като че Той ще вземе восък, ще го стопи и ще го излее. Ако така се учеше, то е лесна работа. Сега някои мислят за няколко хиляди години да станат добри. Ако след един милион години можете да станете добри, то е нищо. Благодарете се. Казват, че 8000 години, откак човек е на Земята. Окултистите поддържат, че има 18 милиона години, откак човек е дошъл. Преди това човек пак е живял на Земята, но понеже условията са били много лоши, човек дошъл да създаде Земята за сегашните хора.

На Бога му трябват разумни хора. Ако отидеш в една библиотека, какво те радва? – Радва ме една библиотека, пълна с класически съчинения, които могат да ме ползуват. Ако е пълна само с романи и разкази, какво ще ме ползува? В романите най-първо е героят или героинята. Този, който написал романа, мисли комичен, драматичен или трагичен да напише. Ако иска да напише комичен, ще постави героите в смешно положение, ще ги осмее „а ла“ Дон Кихот и Санчо Панса. Те са измислени, за да се осмеят Средните векове. Дон Кихот е идеалист, из въздуха ходи, има някаква Дулцинея, заради нея всичко прави. Санчо Панса е практичен човек. С магаренцето си ходи. Ако Дон Кихот се подигне, и за него ще бъде добре. Той е много практичен. Като четете „Дон Кихот“, виждате, той три дена е царувал и колко умно е постъпил. Знае как да управлява. Сега ние не трябва да играем ролята на Дон Кихот или на Санчо Панса. Ако си краен материалист, ти си Санчо Панса. Ако си краен идеалист, ти си Дон Кихот. Някъде е за предпочитане да си Санчо Панса, на друго място е за предпочитане да си Дон Кихот. Виж, Дон Кихот е незлоблив. Той гледа овцете, напада ги, овчарите го набиват, а той мисли, че някакво геройство е направил. Вижда воденица, сражава се, че го вдига воденицата, върти го, а той мисли, че е извършил някакво велико дело.

Сега в съвременния свят има християни, които казват, че са обърнали някого към Бога. Обърнали го някого, накарали го да вярва. В Америка има една секта, които не признават такова обръщане. Те казват: „Ние не вярваме в едно обръщане към Бога, догдето и кесията не се обърне.“ Ако човек се е обърнал, а кесията не се е обърнала, не е обърнат човек. Когато кесията се обърне с него заедно, то е обръщане. Обръщането, то е обхода. Тази обхода не трябва да бъде механическа. Трябва да има динамика в нея, органическа трябва да бъде.

Ако един човек, който живее в света, не съзнава, че в света има един център... Под „център“ разбирам туй, Разумното, Което е създало всичко. Какъв е този център, ние не можем да определим. Какво е всъщност Бог, ние не можем да определим. Туй, което ние не можем да определим, е Бог. Туй, което не търпи никакво определение, то е Божествено. Туй, което се определя, то не е Божествено, то е проявление на Божественото. Човек сам по себе си не може да го определиш.

Три неща [има], от които човек се влияе: човек се влияе от светлината, влияе се от топлината, влияе се от силата. Влияе се от мисълта, влияе се от подтиците на своята душа. Ти имаш известен подтик, ти мислиш, че чувстваш. То е чувството. В чувството винаги има топлина, приготвена в светлината. [Светлината е] най-възвишеното състояние, отгдето тази материя трябва да се сгъсти. Защото чувството съдържа по-гъста материя, подтиците – още по-гъста материя. Ако ти не си запознат как да функционираш с рядката материя, с гъстата и с най-гъстата, как ще се справиш с живота?

Ние казваме: „Защо светът е създаден така?“ Създаден е хората да се раждат и умират. Какво ще кажеш? Може да протестираш, може да кажеш, че светът е лошо направен. Родиш се, учиш се, учиш се и като остарееш, започваш да забравяш онова, което си учил. Раждаш се невежа, ставаш учен и после пак се връщаш към невежеството. Човек иде от тъмнината, влиза в светлината и пак отива в тъмнината. Смъртта е тъмнина.

Сега, разумното искане в света кое е? Безсмъртен е само Бог в света. Всеки, който иска да стане безсмъртен, трябва да се запознае с Бога, трябва да изучава кое е благоприятно на Бога. Трябва да изучава кое на нас е благоприятно и кое на Него е благоприятно. Слънцето няма да изучи нас, ние ще изучим Слънцето. То изпраща своята енергия както знае. Ние трябва да изучаваме Слънцето, как трябва да приложим тази енергия. Тъй, както сега изучаваме Слънцето, ще ни причинява вреда. Ние го изучаваме доста механически.

Слънцето има три фази. Нашата висша разумност се регулира от слънчевата енергия. Нашето сърце, то се регулира от Слънцето, деятелността ни се регулира от Слънцето. Вие мислите, че от ума излиза светлина. Ни най-малко умът не носи засега светлина. Ако вземете ума, мозъкът е студен. Мозъчното вещество е най-устойчиво. В него има голямо напрежение, то издържа. При разните болести тялото може да изгуби 30–40 кила, мозъкът не се губи, много устойчив е. Мозъкът се намира под

друго влияние. Единственото, което е свързано със Слънцето, то е сърцето – слънчевият възел. Най-близо до сърцето е слънчевият възел, или душата е, която е свързана със Слънцето.

Сега хората отричат, че човек има душа. Какво има човек? – Тялото е облекло на душата. Реалното е душата. Тя е организирана. Външната обвивка е тялото. Сърцето [и умът], това са спомагателни органи. Умът е неговото осветление, сърцето е неговото отопление. Понеже живеем в един свят студен, трябва ни топлина. Сърцето създава топлината. Както ние имаме отопление, така сърцето носи отоплението, а осветлението е човешкият мозък. Ако нямате осветление, ако нямате светлина, каква ще бъде вашата мисъл?

Да кажем, обичате някого. Трябва да имате някакъв повод за обичта си. Вие обичате някого. Защо го обичате? Ти обичаш водата, понеже тя ти доставя нещо, което ти е необходимо. Ти обичаш въздуха, понеже е необходим. Обичаш хляба, понеже е необходимост. Любовта е необходима за нас по единствената причина, че тя носи живота в себе си. Животът е необходим, понеже носи знанието в себе си. Знанието е необходимо, понеже носи свободата в себе си. Свободата е потребна да се движим свободно. Движението е потребно, понеже ще има учение, ще се учим. Учението е потребно, че като се учиш, ще знаеш как да работиш. Те са свързани едно с друго.

Казва някой: „Аз искам да живея.“ Да живееш е най-великото изкуство в света. Като някой музикант, който изучава някой инструмент. Пианист, цигулар или артист – той трябва да разбира нотите много добре.

Да кажем някой път, че ти се енервираш. Щом се енервираш, станеш вече нервен, носът ти започва да се изтънява. Тогава трябва да знаеш, че ако се изтъни съвсем, ще се скъса конецът. Не трябва отвърстията на носа да се слепят – тогава ще се развалят гърдите. Колкото отвърстията са по-развити, по-добре е. Щом се раздразниш, хвани върха на носа си с пръста си. Той разбира. Побутни носа си с пръста. Носът разбира какво е. Или най-първо го помилвай.

Ти като се нервираш, пипни носа си – ще омекнеш. Тогава ще кажеш хубавата дума, ще уредиш работата. Ако не са думите, ще създадат голям скандал. Не знаеш как да се справиш с носа си. Вие попитайте носа си как да се справиш. Вие как правите работата? За мен реално е да пипам носа си. Бог не ми вдъхна диханието през устата, но вдъхна през носа. Господ в носа вдъхна диханието и човек стана жива душа. Бог дал разумен подтик чрез носа. Тия клетки вътре, които образуват носа, са много разумни. Вие

мислите, че само вие сте умни.

Това са наши богословски вярвания, кое верую е право и кой прав вярващ. Аз наричам „прав“ вярващ да говори с въздуха. Аз наричам „прав“ вярващ с водата да се разговаря. Аз наричам „прав“ вярващ да знае да говори с хляба, както хлябът да говори с него.

Тия работи няма да дойдат изведнъж. Има неща, които трябва да учим. Назад сме останали. В онези богати библиотеки всичките възможности са. Ние седим и чакаме. Младата мома седи, мисли, че някой ще мине, ще дойде да я направи щастлива. Туй, което никога няма да бъде. Никой момък не може да направи една мома щастлива. Никоя мома не може да направи един момък щастлив. Никое дете не може да направи майка си щастлива, нито майката да направи детето щастливо.

В служението на Бога може да дойде щастието. Като обичаме Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, като служим на Бога, от Него идат благата. Ако майката предаде Любовта на Бога на детето си както трябва, и детето ще предаде онази Любов на майката, която иде от Бога. Детето предава нещо от себе си. То е изпратено да предаде нещо и майката е изпратена да предаде нещо. Майката мисли, че детето ще израсне, герой ще стане, да я гледа. Аз доколкото виждам, нито едно дете не е гледало майка си, а много деца са създали повече скърби, отколкото радости на майка си.

Откакто съм дошъл и в 66 (на ул. „Опълченска“ 66 (в София), където Учителят е живял) са се извървели хиляди, [хиляди] са се извървели, за да ме питат „Къде е синът, къде е бащата ми?“ Какво да му казвам? Казвам: „Баща ти иде с тебе.“ Той върви, баща му – подир него, и пита: „Къде е баща ми, на онзи свят ли е?“ Казвам: „Баща ти е от дясната ти страна.“ Казва: „Защо аз не го виждам?“ – „Сляп си.“ Виждам, учени хора турили микроскоп и виждат това, което обикновените хора не виждат. Този микроскоп увеличава 2–3–10 000 [пъти], а сега има и 100 000 [пъти] увеличават. Вижда човекът много неща. Казвате: това е заблуждение. Има едно око вътре, което трябва да го развием. Това се нарича едно Божествено състояние.

Не считайте това, което ви говоря, за нереално. Аз ви говоря за реалността на живота. Единственото същество, което може да ви направи разумни, красиви, силни в света, единственото същество, чрез което можем да постигнем всичко, то е Бог. Той е толкоз чувствителен, няма по-чувствителен от Него. Той влиза в нуждите на най-малките същества и промисля за тях. Той държи всичко в ума си и каквито нужди имат

съществата, Той ги задоволява. Няма нещо в света, което Бог да не е предвидил и да не ни задоволи. Само Бог не задоволява нашите желания, които ние сме създали. Стига е да постигнем онова, което Бог е създал.

Ние си създаваме изкуствени желания. Ние казваме: „Без пари не може." Добре, отиваш ти да се къпеш в морето, без пари не можеш ли да се къпеш? Ако туриш 4–5 кила на врата си, от тях какво ще остане, като влезеш в морето? За в бъдеще разменната монета каква ще бъде? – Аз да им дам. Бъдещата разменна монета ще бъде една малка усмивка. Като идеш при бакалина, ти ще се усмихнеш и той ще ти даде на вяра. Той ще те попита от какво имаш нужда, ти ще се усмихнеш и той ще ти даде захар, хляб. Ти ще се усмихнеш и ти ще се качиш на трена, там ще те пуснат. Дойде кондукторът и ти ще му се усмихнеш. Ожени се някой, малко е скаран, дойде, ще му се усмихнеш. Яденето не е сготвено, жената не е сготвила – ще се усмихнем и за 5 минути ще бъде готово.

Сега вас ви се вижда невъзможно това. Невъзможно е тъй, както сте вие сега, при сегашното разбиране. Туй, което аз говоря, е невъзможно сега. С бързия трен трябва 250 години да пътуваме, за да идем на Слънцето. С обикновена биволска кола потребни са няколко милиона години. Но ако пътуваме със светлината, за 8 минути можем да отидем на Слънцето. Ако се движим с бързината на светлината, за 8 минути ще отидем на Слънцето. Може да следваш университет на Слънцето. Ще отидеш за 8 минути, ще учиш там, ще се върнеш за 8 минути – 16 минути отиване и връщане. Може да живееш на Земята и да ходиш на Слънцето да се учиш. Казвате: „Как е възможно, милиони години трябват да идеш на Слънцето." За един бърз трен 250 години трябват. Сега, за да бъде разбрано за 8 минути отиване на Слънцето, трябва някой да е ходил. Ако някой каже тъй: „Аз ходих", какво ще кажете?

Вие всички сте излезли от Слънцето, забравили сте. Земята е излязла от Слънцето. И вие с нея излязохте от Слънцето. Тази история, когато Земята се е отделила от Слънцето, е цяла епоха. Когато се ражда от Слънцето, всички взехте участие, гласувахте. Сега сте забравили за това гласуване. Като излезе Земята отвън Слънцето, вие бяхте станали на прах. Господ дойде, взе този прах, събра го, организира го. Вашата душа, която се скиташе из пространството, я взе и с дихането я тури в тялото. Каза: „Бъдете разумни, втори скандал да не вдигате." Защото, от Слънцето като излязохте, вдигнахте скандал.

Той ги тури в рая, пак дигнаха скандал. В Небето човекът – мъжът, дигна скандал. Изпъдиха го оттам. На Земята жената дигна скандал и пак ги изпъдиха из рая. Човекът на Земята нямаше възможност да се изкушава.

Жената се изкуси, че тя даде от плода на мъжа, тя стана причина за второто изкушение на Адама. Жената изкуси мъжа, тя като падна, имаше място за изкушение. Адам не можеше да се изкуси втори път. Той казва: „Аз ядох попарата горе.“ Господ му каза: „Няма да ядеш от забраненото дърво.“ Жената яде от забраненото дърво. Мъжът е направил една погрешка. То е погрешката на ангелите. Те паднаха. Те са разумното – мъжът. На Земята паднаха жените.

Най-първо Христос, Един, Който слезе от Небето, свърза ангелите, после свърза хората с мекия елемент. Всичките мъже и жени трябва да се обърнат и да приемат *Любовта* в света. Единствената врата, през която можем да се върнем и да разберем на опит живота, то е *Любовта*. Ако вие бихте приели *Любовта*, ще имате един опит. Може да излезете преспокойно от вашето тяло и да направите екскурзия до Месечината, до Слънцето, да идете и да се върнете. Ама не трябва да разправяте на хората. Туй, което е видяно на Слънцето, не може да го предадете на човешки език. Туй, което сте видели на Месечината, не може да се предаде с човешки език. Може да [се] предаде само нещо частично. Как е възможно човек да живее на Месечината? 150 градуса студ има. Човек със земен организъм не може да живее там. Как е възможно човек да живее на Слънцето при [15–20] милиона [градуса] топлина? При 30–40 милиона [градуса] топлина разумни същества живеят и тази топлина е приятна заради тях. Топлината е отвън, не е в самото Слънце.

Сега, физическите работи са свързани с разумния свят. Всички ония прояви на живота, които не са свързани с процеса на *Любовта*, са опасни за живота. Всеки процес, който не е свързан с *Любовта*, той носи смърт, защото *Любовта* е едностранна, не е пълна. Положителното и отрицателното на Земята не са еднакво силни, вследствие на това при раждането човек приема повече и оживява, после отслабва и умира. *Любовта* носи живота и когато животът отвътре е отслабнал, човек умира. *Любовта*, която иде от Бога и когато Обичта у човека е слаба, вследствие на това губи се равновесието. След като изгуби равновесието, човек постепенно отслабва и умира. Ти ще идеш в друг свят и после отново ще дойдеш да се преродиш.

За в бъдеще човек ще пази туй равновесие. Той ще дава възможност на всичките клетки, които образуват неговия организъм, да живеят хармонично. Човек не трябва да изтезава ни ръцете, ни краката, ни стомаха, ни очите, ни дробовете – трябва да се научи да живее един отличен живот. Ти постоянно плачеш. Защо ще плачеш, защо ще изтезаваш очите си? Защо плаче човек? – Като не му дадат нещо, плаче. Ученикът, като не му турят висока бележка, плаче. Като не го посрещнат

добре, плаче. Всички хора страдат, че не са добре посрещнати, не са добре оценявани.

Ние искаме от хората това, което сами не правим. Ако аз искам хората да ме оценяват, аз трябва да ги оценявам, аз най-първо трябва да вляза в тяхното положение. Бащата и майката трябва да влязат в положението на своите деца, трябва да ги заченат добре. Трябва да разбират много хубаво науката на най-добрите условия, трябва да ги заченат добре. Не всякога се ражда добър човек. Има гениални дни, в които се раждат гениалните. Има талантливи дни, в които се раждат талантливите. Има обикновени дни, в които се раждат обикновените хора. Всеки човек зависи в какъв ден е роден. Щом си роден в обикновен ден, ти обикновен ще бъдеш. Ако на Земята не си роден гений, гений не можеш да станеш. Ако някои мислят светии ще станат... Трябва да си роден светия.

Сега някои правят възражения, какво е писано в Библията. Какво е писано в Библията? – „Дигни кръста си.“ Аз виждам, хората носят кръст на дрехите, на шапките, навсякъде кръст. То е емблема.

Кръстът е един разумен акт. Той е образуван от ума, сърцето, душата и духа. Четири направления. Отгоре е духът, долу е душата, вляво е умът, вдясно е сърцето. То е кръст. Да направиш един кръст, значи да призовеш духа, душата си, сърцето си и ума си в една работа. Вие не викате ума, мисълта, че тази работа ще успее? Ония, които изучават електричеството, знаят сменните фази, които стават на положителното и отрицателното електричество и тогава могат да работят. Положителното у човека е долу, отрицателното – горе. Сега мислите, че положителното е горе. Казвате: „Глава има.“ Главата е създала всичките мъчнотии. Главата за нас е отрицателно. Много студена е главата, една студена, неразумна жена е и хвърля всичката вина на сърцето. Сърцето е опетнено, огрешено, по причина на ума.

Човешките души се огрешиха от неразумните ангели. Ангелите, които участвуваха в създаването на Вселената, не можаха да устоят и те развалиха човешките сърца. Затова именно Господ прощава на тях. На змията казва: „Понеже ти си направила туй, затова твоята глава ще бъде смазана, разумността ще ѝ се отнеме.“ На жената казва: „Ти ще раждаш в скръб, за да се облагороди сърцето ти. Още веднъж да не правиш погрешка.“ На мъжа казва: „Понеже ти послуша жена си, ще ореш нивите, да се научиш да мислиш.“

Тази нива трябва да орем, трябва да раждаме с ума. Ако с ума не можеш да раждаш, ако със сърцето не можеш да раждаш, ако с душата не можеш

да раждаш, какъв човек си? Вие казвате: „Аз жена не искам да бъда, мъж искам да бъда.“

Та казвам: Съвременните хора поддържат духа. Що е един народ? – Един народ е една велика душа, един велик дух, в един народ има едно велико сърце, един велик ум, всичките свързани заедно. Всичките хора, които образуват тоя народ, са малки клетки. Ако не са свързани с тази Първична Причина, да живеят, какво бъдеще може да има един народ?

В Стария Завет Господ казва: „Елате да разсъждаваме.“ „Опитайте Ме“ – казва Господ. Как ще опитате Господа? „Опитайте Ме със закона на Любовта, за да Ме разберете.“ Ние трябва да опитаме Господа с Любовта. Ние се сърдим на Господа, както пророк Иона. Опитайте Бога чрез закона на Любовта. Дръжте мисълта в ума си, че е разумно Същество и че няма по-добро от Него. На Него като се гневиш, какъв ти е халът? На туй благото Същество ако се сърдиш, тогава какъв човек си? Ти трябва да имаш пълно доверие в Него. Ние нямаме едно пълно доверие.

Ще ви приведа един пример, който е реален. Близо до Шумен има едно малко градче, има едно село, няма да ви кажа името. Оттам е взет примерът. Едно младо момиче било на 16 години, имало един дядо, който много го обичал. Казва: „Дъще, да ти дам туй Евангелие, то ще ти дотрябва, като се ожениш.“ Дал ѝ едно хубаво Евангелие. Като ѝ дал Евангелието, тя го турила в сандъка, правила си чеиз и Евангелието останало на дъното. Туряла чеиз, трупала чеиз, напълнила сандъка. Оженила се. След като се оженила, ражда едно момче и умира детето ѝ. В голямата скръб започнала да рови сандъка и намерила Евангелието долу, след 16 години. Започва да го чете. Тя ми разправяше тази опитност. Събира селянки, разправя какво се случило. Казва: „Ако бях чела Евангелието по-рано, синът ми нямаше да умре. Той трябваше да замине за другия свят и [тогава] да намеря Евангелието.“

Та казвам: И вие нареждате чеиза си, туряте го отгоре на Евангелието. Ще дойдат страданията, синът ще [си] иде. Ще намериш Евангелието, да го четеш.

Ако ние, съвременните хора, не можем да турим на работа нашето сърце, ако не можем да турим на работа нашия ум, ако не можем да се хванем за нашата душа и за нашия дух, да следваме наставленията, които те ще ни дадат... Няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш доброто си сърце, няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш светлия си ум, няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш светлия си дух, който ти говори. Няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш благородната си душа, която ти говори. С всички тия

неща Господ ти говори и трябва да Го слушаш какво трябва да правиш и как трябва да живееш.

Ако ние така бихме живели, щяхме да бъдем гении. Не е лошо да бъде човек гений. Ако бяхме гениални, щяхме да бъдем красиви. Гениалните са много красиви. Гениалните са с отлична красота, очите им са красиви. Геният не гледа направо, но нагоре. Има една дълбочина в един гений. Отлична е главата му, другояче е построена. Особени линии имат гениалните. Един талантлив човек е пъргав, каквото приема от гениалните, веднага го разпространява. Гениалните, талантливите и обикновените съставят един човек. Обикновеният човек е тялото, талантливият е сърцето, геният е умът. Светията е още по-горе от гения. Той ги свързва с един свят извън Земята. Не само да бъдеш гений, но светията дава светлина, от която геният черпи своята сила.

Вие търсите някой да ви обича. Единственият, който може да ви обича, то е Бог. Ако ти в този, който те обича, не можеш да видиш в него Бога, Любовта не е силна. Този, който ви обича, този, който ви люби, ето какви са признаците: пръв път като дойде в дома ви, ако сте болен, ще оздравеете. Като дойде този, който ви люби, ако сте беден, ще се подобри положението ви. Ако не сте разбрали живота, ще се заинтересувате. Ако в дома ви който ви обича, дойде, ще се измени целият ви живот. Христос като дойде в света, измени се целият ход на човечеството.

Ние, съвременните хора, страдаме за неизпълнение. Ако бихме ходили по правилата, които Христос даде, тия страдания нямаше да дойдат. Може би 10 милиона хора ще измрат. То е един резултат на миналото, неизбежен е. Трябва да се измени животът, за в бъдеще да не дойде по-лошо. Ако сега не вземем една поука, за бъдеще ще дойде нещо по-страшно. То няма да дойде сега, след хиляди години ще дойде по-страшно, което хората не са [и] сънували. Ще дойде една война и цялата Земя ще пламне в огън, ще се стопи Земята и нищо няма да остане. От цялата човешка култура нищо няма да остане.

Това ще бъде след хиляди години, не сега. Сега войната ще се прекрати. „Ако ония [дни] не се съкратяха, ни една плът не би се избавила“. Бог ще съкрати тия дни. Никога светът не е бил в такова положение, както сега. Туй положение трябва да се измени. Ако не се измени, лошо е за хората. Но понеже Бог ще съкрати тия дни, народите трябва да поумнеят. Всичките народи на Земята трябва да си услужват в Любовта. Всеки трябва да прави жертви. Всеки да пожертвува по нещо и да се решат да изпълнят волята Божия. Не да иска всеки народ да победи, но да изпълни волята Божия. Това е тяхна работа.

Вие какво трябва да правите? И вие воювате. Война има всеки дом. Братя и сестри воюват, слуги воюват, учители воюват, художници воюват, музиканти воюват. Мен ми разправяше един за един италиански [диригент], като се разгневи, като кипне, хвърли палката, с която дирижира, после се извинява, че е хвърлил. Хвърля я, после ходи да я търси. Извинява се, че това е унаследено. Той иска да се извини. Като не може да изяви гнева, хвърля палката. Че може да пукне главата на някого, хич не му идва на ум. Някой път и ние хвърляме палката, казваме една обидна дума. Като каже човек една обидна дума, казва: „Да ме помни". Ти с дума главата на човека не можеш да пукнеш, но с думата можеш да накараш човек да ти пукне главата.

Тук, в България, преди години имаше един редактор на един вестник, той сега е заминал за другия свят. Той ми разказваше следното: „В нашия род на всеки две години трябва да ни пущат кръв, прихваща ни нещо. Аз, като редактор на вестника, написах две статии, нападнах някого. Намериха ме и като ме биха, пукнаха ми главата. Таман беше времето, когато трябваше да ми пускат кръв. Пуснаха ми кръв. Приятели от провинцията ми пишат съчувствени писма, съжаляват за станалото. Пък аз поумнях." Казвам: „Точно навреме дойде пукването. Пукнаха ми главата, когато трябваше да си пусна кръв."

Ако туй, което направиш, съвпада с пукването на главата, нямам нищо против него, само да не дойде преждевременно. Ако дойде преждевременно, създавам излишни страдания. Казвам: Всички хора са виновати. Той не е разумен, не постъпва добре, това култура ли е, това образование ли е, всичко не е хубаво.

Повикайте на помощ Любовта, повикайте на помощ Обичта, повикайте на помощ разумността, повикайте на помощ силата в света.

Сега аз разглеждам живота. Ние сме носители на добри и лоши качества на миналите векове и неизбежно участвуваме в доброто и злото. Всеки един от нас трябва да работи, за да помага на човечеството. По-добре човек да диша чистия въздух, отколкото нечистия. По-добре е човек да приеме хубавата храна, отколкото нечистата. По-хубаво е човек да приема чистата вода, отколкото калната и нечиста. Турците имат една поговорка, която казва: „Който дава пари, ще му свирят." Който дава, това е Любовта. Като имаш Любовта, парите ще дойдат. Ти вървиш и парите отподире вървят. Без Любов, ти ще гониш парите, с Любов, парите ще дойдат. Без Любов, ти ще ходиш да търсиш служба тук-там – не ти дават. С Любов, ти не искаш – турят те на служба.

В Китай живял един беден китаец, един от най-големите китайски мъдреци. Оженил се за една много красива китайка. Обикнала го. Като живели 10 години, тя му казва: „Много си добър, но тази сиромашия, тази беднотия не мога да изтърпя. Може ли да ме освободиш, да намеря някого, да си поживея.“ Освободил я. Намерила друг богат китаец, оженила се за него. След като го напуснала, [след] 5 години, китайският народ повикал този китаец мъдрец да управлява целия Китай. Тя като се научила, дошла при него и му казва: „Можем ли да живеем както по-рано?“ – „Можем.“ Той взел едно шише нектар, излял го на земята и ѝ казал: „Ако можеш да събереш този нектар и да е чист, можем да живеем пак.“

Ние, съвременните хора, мислим като тази китайка и казваме на Господа: „Освободи ни да си поживеем, с Тебе не можахме.“ Ако ти със своя дух не можеш да живееш, ако ти със своята душа не можеш да живееш, ако ти със своето сърце не можеш да живееш, ако ти със своя ум не можеш да живееш, с никого не можеш да живееш.

Да благодарим на Бога за въздуха, който ни е дал, за онези светли мисли и чувства, да бъдем готови на всякаква жертва. Няма по-красиво нещо от жертвата. Жертвата, то е бъдещето. То е съдба. Защото да любиш, то е най-красивото нещо в света. Няма по-красиво нещо [от това] да любиш. Няма по-красиво нещо [от това] да обичаш. Единственото нещо, на което и ангелите се радват, е когато един грешник напусне пътя си и се обърне към Бога от Любов. Голяма радост става между тях, че се е обърнал да обикне Бога.

Казвам: Ние, съвременните хора, ако не можем да обикнем света такъв, какъвто е... Не какъвто не е – такъв, какъвто е. Хубавия свят всеки го обича. Този, лошият свят, да го обикнем. Че този свят в Бога е. Ние мислим, че светът е лош. Не е лош светът. Ние криво разбиране имаме.

Искайте да служите на Любовта. Просете да служите на Любовта. Търсете да служите на разумността. Търси, не мисли на някоя врата да хлопаш. Като намериш Любовта, ще ѝ кажеш: „Ето един, който е готов да служи.“ Всички, които искат да ѝ слугуват, Любовта е готова да ги приеме. И Обичта всекиго може да приеме. Така казвам: Ако направите един опит, ще стане цял преврат във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух, ще стане цял преврат в окръжаващата среда наоколо.

Ние, съвременните хора, се срамуваме от Любовта. Защо се срамуваме от Любовта? Единственото нещо, което ни въздига, е Любовта. Тя внася

живота. Без Любов ще бъдем мъртви, без разумността ще бъдем глупави, без сила ще бъдем като червеи. Онова, което ни прави красиви, е Любовта. Тя ни дава тази красота. Като обикнете някого, не го пускате. Какво нещо е Обичта? – Като обикнеш един цвят, ходиш всяка сутрин да го поливаш. Какво ще ти даде този цвят? След като го поливаш, ще цъфне, ще усетиш неговото ухание. Ще кажеш: „Много ти благодаря." Какво ще ти даде? – Мекота. Туй цветенце ще ти даде едно чувство, което никога няма да забравиш. Виждали ли сте пръв път като цъфне едно цвете, как се усмихва? Вижте как се усмихва един цвят. Няма по-красиво нещо от усмивката на един цвят.

Ако всяка ваша мисъл не се усмихва, ако всяко ваше чувство не се усмихва, ако всяка ваша постъпка не се усмихва, ако ръцете ни не се усмихват, ако краката ни не се усмихват, ако космите ни не се усмихват... Като се усмихват, те са живи. Всеки косъм по някой път възприема енергия, която идва от Слънцето, от всичките слънца. И благодарение на тия косми човек приема енергия. Затуй човек, като му оголее главата, загубва възможността да поумнява. Докато има косми, може да поумнява, като няма косми, не може да възприема горните светове. Обръснете веждите на един човек, обръснете главата му, смачкайте носа му, какво ще стане с човека?

Вие не знаете какво нещо е красотата. Казвате: уста. В устата има една хубава черта. Някой се влюбва в устата, някой се влюбва в носа. Има помръдване в носа, има помръдване в очите ви, в очите ви има един поглед, има помръдване в брадата, в ушите – и в ушите има известна красота. Ако ние не се влюбим в слушането, ако ние не се влюбим в гледането, в зрението, ако ние не се влюбим в уханието, през което иде Божието дихание, което влиза и излиза, какво искаме? Ако ние не можем да обичаме нашите мисли, ако ние не можем да обичаме нашите чувства, ако ние не можем да обичаме нашите постъпки, на какво ще се радваме?

В света се радваме на всичките хора, които са родили хубавите мисли. В света се радваме [на всичките хора], които са родили хубавите чувства и които са направили хубавите постъпки. Те са реалното. В света ние се радваме на хубавите постъпки. Цялата красота е израз на онази Божествена красота. Минават разумни същества, които са взели участие в създаването на Земята – има изложение. Цялата Земя е изложена на разумните същества. Те идват в нас, наблюдават ни и се радват. Казвам: За какво можем да живеем? – Един ден ще почувствувате Любовта на онези, които ви обичат.

Казва: „Просете". Какво казва Христос? – „Колко повече Отец Небесни ще даде Святия Си Дух на онези, които просят от Него". Святият Дух, то е

Любовта. Който огорчи Любовта, не му се прощава. Човек, който съгреши против Любовта, единствено това не му се прощава. Докато държиш Любовта, имаш спасение; щом оставиш Любовта, няма спасение. Затуй казва: „Който каже хула против Духа Святаго, не му се прощава.“

Така казвам: Нека има във вас нещо свещено, на което да се радвате. Туй свещеното, то е красивото, то е хубавото, в което участвува човешкият дух, в което участвува човешката душа, в което участвува сърцето, в което участвува човешкият ум. Това е единственото, което аз наричам Божествената Любов, която въздига цялото човечество, която работи за него.

Всичко туй, което става, е много хубаво. Бог поправя света. Как ще се поправи светът? – Ще видите как става. Само тук, на Земята, гледайте да имате Любов. И горе ако сте, ще видите как ще се поправи светът, ще видите как става. Само гледайте да имате Любов. Ако имате Любов, ще разберете. Ако сте без Любов, не можете да намерите Вашия Небесен Баща. Този Баща, Който е Любов и Обич, този Баща, Който ви е дал, заложил е Духа Си, дал ви е душа, дал ви [е] ум, сърце, потърсете Го. Потърсете Го вътре в себе си. Туй, което имате, изявете него. Имайте уважение и почитание към всичките хора. Да ви се радват, когато идат напредналите хора.

Ако Слънцето не грееше, какво би станало? Един германски учен изчислил, че светлината, която праща една звезда за цяла година на Земята, [е] колкото Слънцето дава за една шапка. Една звезда дава на цялата Земя толкоз светлина за една година, колкото Слънцето дава на една шапка за един ден да я освети. Ако остане вие да живеете на светлината на звездите, ако остане да уповавате на лъчите на хората, ще останете на сухо.

Ние всинца се нуждаем от светлина. Ние всинца се нуждаем от Любовта. Дотолкоз, доколкото можем да бъдем носители на тази Любов в света, която трябва да преобрази света, дотолкоз може да се ползуваме.

По някой път изпитанията в живота идат да опитаме силата на човешкия живот. Невидимият свят, да ви изпита колко сте силни, ще ви накара да направите ред погрешки, че да ги изправите в едно кратко време. Или ще ви натовари с една чужда карма, с погрешките на хората, да ги поправите, да покажете колко сте умни.

Майката може да поправи своето дете, преди да го е родила. Тя може да го направи гений, може да го направи светия. След като го роди, то е

невъзможно да го поправи. Докато една ваша мисъл не се е родила, вие можете да я направите да бъде гениална. Щом веднъж я родите, вече е свършено. Едно ваше чувство може да го направите гениално, докато не сте го родили. Но веднъж роди ли се, не можете да го направите гениално; докато не сте го родили, [може], но веднъж роди ли се, не можете да направите никакво преобразувание в него. Не мислете, че е лесна работа на стари години да се поправите. Не се лъжете.

Тръгнал един млад момък да иде на църква – има един анекдот, – срещнал го дяволът и казва: „Къде, синко?“ – „На църква.“ – „Ти си млад, на хорото иди, поживей си с момите, на стари години, тогава на църква се ходи.“ Той го послушал. Като остарял, пак го среща. „Къде, дядо?“ – „Отивам на църква.“ – „Стар си сега, на стари години трябва да се почива, на млади години се ходи на църква.“

Църквата е човешкият ум. Църквата е човешката душа. Църквата е човешкият дух. Църквата е човешкото сърце. Ти, човекът, да служиш на Бога. Животът във всичките най-долни проявления на човека да се радва, че е един слуга на Бога.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът. “ – „Аз съм Любовта, Аз съм Истината, Аз съм Животът.“ Бог ще извърши всичко онова, което искате.

Възлюбете живота такъв, какъвто е сега, за да постигнете онова, което търсите.

„Добрата молитва“

13-а беседа, държана от Учителя
на 27.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1942_12_27 Човешка, ангелска и Божествена Любов
утринно слово

ЧОВЕШКА, АНГЕЛСКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Изгрява слънцето“
Ще прочета дванайсета глава от Матея.
„Духът Божи“

За идния път всеки да си донесе Библията и всеки сам ще чете, а които нямат, по двама ще четат. Ще имаме едно ново упражнение. Ще си носите букварите със себе си. Сега идвате без буквари.

Ако ви зададат един въпрос: защо езерата изсъхват или притоците са намалели, или изпаренията са намалели... Старостта какво е в света? Старостта значи езеро да се е изпарило. Тук-там е плитко, може всеки да го прегази. Трябва да разбирате органическата страна на живота. Казвате: „Човек трябва да бъде чист.“ Но чистотата е един органически процес. Без чистота процес не може да стане. Например, ако природата не прояви светлина и топлина, никакъв процес не може да стане. Това са стимули. Всяко нещо има свой стимул. Сега например ние мислим, че знаем много неща, и ги забравяме. Наскоро дадох една песен на български мотив. Казвам: „Изпейте песента.“ Забравили сте я. На ноти са я записали, и не може да я изпеят. Ритъмът не съвпада с такта. Казват: „Забравихме.“ Щом дойдем до онзи ритъм на любовта – любовта има ритъм, един ритъм има в човешката любов – човек трябва да знае: този ритъм създава мъчението и смъртта. Пак е любов, но винаги в човешката любов човек страда. Дали в началото на любовта, или в края на любовта, но тия работи ще го сполетят. Ще изпие горчивата чаша. В духовния свят любовта още не е съвършена, там ще стане разделение. Ритъмът на любовта разделя хората. Които се обичат, заедно не могат да живеят. Отблизо не могат да живеят. В Божествената любов законът се изменя. В Божествената любов човек оживява, става безсмъртен, всичко се примирява. Сега може да запитате защо е така. Че как трябва да бъде? Каква философия имаме в ума си, като питате защо е така? Ами как трябва да бъде? Ти отиваш на извора и понеже не искаш да носиш тежък товар, вземаш малка стомничка, която събира едно кило. Напълниш я и питаш: „Защо тази стомна събира едно кило, защо не събира сто кила?“ Каква философия има тук? Трябваше да вземеш някакво голямо буре. Ти искаш в едно кило да събереш сто кила.

Възможно ли е? В света има места, гдето налягането е толкова голямо, че на един квадратен сантиметър тежат седемдесет и пет кила. Значи един квадратен сантиметър не можеш да го повдигнеш, тежи седемдесет и пет кила.

Сега, както аз ви гледам, по някой път доста весело ми става как преписвате вашите задачи. Като не може да разрешите някоя задача, преписвате. Дойде някой, и ми говори за любовта, пък виждам, преписал отнякъде. Той никаква любов няма. Той се запалил, казва. Като му измеря любовта – сто градуса. На сто градуса едва можеш да опържиш яйца. Сега, тъй като ви говоря, някои, които мислят, че имат голяма любов, възмущават се. Имате право да се възмущавате. Да кажем, не можеш да пееш. Защо не можеш да пееш? Нямаш любов. Всеки човек, който има любов, пее. Човек, който не може да пее, какво мога да му кажа? Мършавия човек, като го видя, че му хлътнали очите, казвам, че не го хранят добре. Като видя един мършав кон, зная, че господарят му не го храни. Храни го със суха слама, ечемик не са му дали, четат му се ребрата. Каква философия има в това? Знай, че този кон не е хранен. Ако на нас започнат да ни се четат ребрата, какво показва? Мислиш ли, че като започне да се четат ребрата, имаш право верую? Мислиш ли, че при господаря, у който живееш, се отнася добре? Да се не лъжем. Като си оправен, господарят е добър. Сега аз не говоря за натоварване, защото под думата оправен разбирам, че органическа материя има, мускули има, не говоря за мазнини. Мазнината е като свинската мас, много користолюбива. Трябва да сгорещят сланината, за да даде нещо от себе си, другояче не дава. Хората знаят това, и турят сланината на огъня, топят я. Някои от вас даже живи хора ги топят. Гледам някой, турят го на тигана, изваждат му сланината. Човек живее, пекат го, пак го турят на огъня, извадят му от сланината и после казват: „Да го турим в тигана."

Помнете едно правило: всяка мисъл, която дойде в човека не по пътя на любовта, тя носи страдание на човека. Всяко чувство, което дойде не по пътя на любовта, без подтика на любовта, не носи нищо добро. В добрия живот всички неща, които се раждат в любовта, са Божествени. Мисли, които се раждат в любовта, са Божествени. Чувства, които се раждат в любовта, са Божествени. Отстъпки, които се раждат в любовта, са Божествени. Туй е максима. Сега трябва да минете през човешкия живот в Божествената любов. Тя минава през смъртта. Ангелската любов минава през разделянето, а Божествената любов минава и заминава. Отдето мине, разтопява леда. В човешката любов човек в леда остава, замръзва. Казвам: с човешката любов ще останете на земята, с ангелската любов ще останете между ангелите, а с Божията любов ще отидете при Бога. Каквато ви е любовта, там ще бъдете. Не е лошо при хората да останете, те ви

привличат. Ако имате ангелска любов, ангелите ви привличат. Ако имате Божия любов, Бог ви привлича. Ще ме попитате защо е така. Ами как трябва да бъде? Едно дете, което едва може да извади едно кило вода, толкоз му е силата. Дойде, който е силен, извади десет кила, по-голяма е силата му. Онзи, който изважда много вода, силата му е голяма. Хващат ви някъде разбойници и ви обират. Питам ви: защо ви обраха? Защо е туй желание на разбойниците да ви оберат? Ако пишете една тема върху този въпрос, как бихте го развили? Да напишем една тема „Защо разбойниците са ни обрали“. Как бихте я написали? Че разбойникът може да ви обере или от любов, или от омраза. Ако ви обира от любов, ще ви остави пет лева, колкото за харчлък. Другите ще ги вземе, той ги счита за късмет. Казва: „Тия пари са късметлии, вземам ги, да те помня. Тези пари ще помня, че съм ги взел от този, когото обичам.“

Вие, като обичате някого, обирате го. Има млади сестри и стари сестри, млади братя и стари братя. Щом обичате някого, и, хоп, целунете го. Че то е разбойничество. Без да го питате, хващате го и го целувате. Той си трие лицето. Аз ще ви кажа, аз по този начин не бих целунал никого. Защо? Защото как ще целувам една къща, намазана с киреч? Когато ще целуна, не трябва да има нищо грозно, Божествено трябва да има. Като ще целунеш някого, освен че не го целуваш, чистиш му лицето. Доста прах има по лицето. Така вие се заразявате. Най-първо, като искаш да целунеш някого, ще носиш гъбичка, ще очистиш мястото и после ще го целунеш. Така е по-хигиенично.

Вие се смеете. Целувката е проводник на известни сили. Не е лоша целувката. Има целувки, като целунеш човека, или в него ще произведеш, или в тебе ще дойде светлина. Има целувки, след като целунеш човека, ще се яви топлина. Ако по български целуваш, по български ще те целуват. Ако по английски целуваш, по английски ще те целуват. Ако по Божествено целуваш, по Божествено ще те целуват. Не можеш да избегнеш последствията. Някой път вие мислите, че имате Божествената любов. Трябва да ви дам уроци по Божествената любов. Аз още мълча. Казвам как гори слънцето сърцето. Кога сърцето не е горяло? На животните гори сърцето. Как не гори? Нека вземем за пример защо природата е направила така. В света, най-първо, човек, за да дойде на земята, трябва от невидимия свят двама или трима ангели да донесат човешката душа. Туй може да го вярвате или не, но казвам, че като един миг може да го вземете. Някой път един ангел, някой път два, а някой път три ангела довеждат човешката душа на земята. Когато са три ангелите, душата е Божествена. Когато са два, тя е ангелска, а когато един ангел я донася, тя е човешка. Аз тълкувам така. Тази душа те я свалят, направят я толкоз малка, че да не се вижда. Като я носят в пространството, никой да

не вижда какво носят. Като дойдат на земята, обиколят три пъти. Там има врата. Намерят вратата и влязат през тази врата. Тази душа ще се въплъти. Занесат я на майката. Майката, като приеме душата, подпише, че я приема. Тя е като малко семенце. Както земята приема семето, така и майката приема душата. След туй ангелите се върнат по пътя, по който са дошли. Тази душа гледа и мисли, че е на небето. По едно време, като гледа, че ангелите ги няма, вижда едно чуждо същество и започне да плаче. Тя мисли, че са я излъгали, оставили са я някъде, не я познават. Гледа майката, гледа бащата – всичките чужди хора. Те започват да я милват, да я утешават, казват: „Ще дойдат онези." Тя пак надуе гайдата, пак плаче, плаче за ангелите горе.

Сега, тъй както човешката любов има една усмивка, ангелската любов има друга усмивка. Божествената любов има друга усмивка. Нали сте се влюбвали? Разглеждали ли сте, когато любите, как се усмихвате? Немарливи сте, да огледаш, да се видиш. Поне онези, които ви обичат, нали сте ги гледали каква е усмивката им? Вие ще ми кажете: „Тия работи са стари, говори ни за Божествените работи." Какви са Божествените работи вън от любовта? Величието на човека е в човешката любов. Извади човека от човешката любов, и човек нищо не струва. Извади един ангел от ангелската любов, и той нищо не струва. От тия два свята човек може да се извади, но от Божествената любов не може да се извади. В нея няма сянка. И ангелската любов може да престане, понеже и тя е със сенки. Понеже Божествената любов е без сенки, тя не престава.

Христос може да Го видите по три начина. Имаме три начина за любовта: по човешки може да Го любите, по ангелски може да Го любите и по Божествено може да Го любите. По човешки като любим някого, ще го приемем на гости много добре. Нагощаваме го и след това казваме да плати. То е човешкото. В ангелската любов, още като видиш човека, ще кажеш: „Плати." После ще го приемеш. Точно обратното е на човешката любов. В хората започвате много учтиво, приемате ги много добре, а между ангелите, като отидеш, най-първо, казват: „Плати." Като платиш, ще влезеш и ще си свободен. А при хората, като влезеш, не плащаш в началото, а като излизаш ще платиш. В ангелската любов, като влизаш, ще платиш, а като излизаш, нищо не плащаш. В Божествената любов ти си свободен – и като влизаш, и като излизаш, нищо няма да плащаш. Вие да имате една ясна представа, това е фигура. Никакво друго обяснение не може да се даде. Казвате: „Ангелска любов." Ще плащаш в началото. Като платиш, отваря се вратата. Не плащаш ли, вратата е затворена. Казва Христос: „Който не се отрече..." Вие думите на Христа не можете да ги разберете. Казва: „Ако не се отречеш от баща си и от майка си, не можеш да бъдеш Мой ученик." Ако не платиш, не може да влезеш. Вие искате да

идете при Христа, без да платите. Ако не се отречеш по ангелски, всичко ще платиш в началото.

Някой дошъл при мен, казва: „Да вляза.“ Казвам: по човешки ще влезеш. Как искаш да влезеш: по ангелски или по човешки? По човешки ще те пусна, но като излизаш, не те пускам навън свободен. Ще влезеш свободен, няма да излезеш свободен. По ангелски няма да те пусна да влезеш свободно, но като влезеш, свободен ще бъдеш. Това вече има смисъл. Казва Христос: „Ако не се отречеш, ако не вдигнеш кръста си...“ То е пак ангелска любов. Ще вдигнеш кръста, значи ще платиш. По човешката любов, като проповядваме на хората, казваме: „Ти като дойдеш при нас, Господ ще те благослови.“ Да, ще те благослови, но в края ще има дърво. Я вижте онази млада булка, как ѝ хвалят момъка. Три–четири пъти ще ходят женихи, ще хвалят момъка, че той е такъв добър. Момата повярва. Като се ожени, една–две години той е добър, а на третата година той я поступа малко. То е човешката любов. Тя иска да излезе, а той не я пуща. Защо иска да излезе? Приета е добре тя, но понеже не плаща, затова я бият. По същия закон и мъжът е бит от жената. Сега тези неща ви казвам, за да бъдат ясни в ума ви. Някой искате да обясните защо е страдал. Не плащаш. Влязъл си, пък искаш да излезеш по човешки. Щом не искаш да платиш, ще те бият.

Сега вие можете да попитате: „Защо е тъй?“ Тъй го намирам, така е. Ако ние нямаме тия разграничения в любовта, тогава няма да имаме една ясна представа. Имаме местоимението: аз, ти, той, ние, вие. Аз – първо лице, ти – второ лице, той – трето лице. Другояче ако кажеш, тази мисъл не е ясна. Като кажеш аз, значи първото лице в теб говори. Аз те обичам по човешки, ти ме обичаш по ангелски, а той – по Бога. В човешкия свят аз – противоречие имаме. Всеки човек, който казва: „Аз те обичам.“, по човешки е това. Така е в моите схващания. Ти ме обичаш по ангелски, Той по Бога ме обича. Той, който по Бога обича, ти, който по ангелски обичаш, и аз, човекът, по човешки обичам. Туй не е ваше разбиране. Вие казвате аз, Божественото, аз обичам. Онзи, който е създал света, Той е турил аз. Ние, щом казваме аз, обичаме. В нас любовта е едно отражение. Или имате думите аз ви обичам. Това е най-малката любов, с която човек може да се справи или от която може да почерпи, защото, най-първо, трябва да започне с човешката любов. И ти ще преминеш в ангелската любов, докато дойдеш в Божествената. Страданията на човешката любов са сянка. Без страдание човешката любов е непонятна. Без разделението ангелската любов е непонятна. Там, дето има разделение в любовта, щом се делим, то е ангелско подбуждение. Щом страдаме, е човешко. Щом страдаш, това е сянка на човешката любов. Ще приемеш, че тази сянка е необходима. Степента на сянката ще ти даде едно понятие за човешката любов и ще я направи понятна. Ако има любовта ти страдание, ти се ползваш. Ако

ангелската ти любов има разделение, ще те отдели. Казва Христос: „Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене.“ Това е любов, която дели. Казва: „Да се не делим.“ Ти никъде не си. Любовта, която не носи страдание, тя не е любов, не е човешка любов. Ще работиш. Идеш да работиш някъде, нали имаш страдания: пришки, мехури излизат по ръцете. Любов е това. Трябва да имате ясна представа за любовта. Вие говорите за любовта, и цяла една каша е, мамалига. Тия глупави богословски определения оставете, те са били хубави неща за времето, но така не се говори. Да имаме една ясна представа за любовта. Страданието е една необходимост за човешката любов. Тия страдания не трябва да бъдат мъчение, то е друга любов, още по-ниско стои. Щом е страдание, човешка любов е. Щом е мъчение, излезли сме от областта на човешкото, надолу сме слезли. Щом има разделение, качили сме се горе при ангелите.

Казвам, когато страдате, радвайте се, понеже любовта ви е реална. Страданието показва, че любовта е реална, показва, че ти обичаш въпреки всичките противоречия, които съществуват в света. Щом не можеш да обичаш, не си никакъв герой. Всички, които се занимават с любовта, са герои. Човек, който е извън любовта, не е герой. Геройство е да знаеш да отстояваш. Бият го, той е герой. Носи страданията, не отстъпва. Той носи разделението, не отстъпва. Когато в страданието не отстъпваш, когато в разделението не отстъпваш, ти си герой. Ако при първото страдание се откажеш, какъв герой си тогава? Сега ще обясним. Искаме ние да говорим как е станало първоначално. Най-първо, ще възприемеш въздуха. След туй ще почнеш да говориш с този материал, който си приел отвън. След като говориш, пак приемеш, и пак говориш. Ако не приемеш въздуха, не можеш да говориш. Някой казва: „Не може ли другояче?“ Как ще бъде другояче? За да се образува любов между майката и детето, майката трябва да го носи девет месеца. Ако тя не го носи девет месеца, не може да се образува тази любов. Ако вие не можете да страдате за някого, вие не го обичате. Ако страдате, само при страданието човешката любов е реална. Туй да го знаете. Човек не може да излезе от областта на човешкия живот без страдание.

Сега по някой път аз ви говоря, ще имате Божието благословение. Че ако вие не можете да носите страданието, ако вие не можете да носите всичкото страдание на земята, нямате човешката любов. Човешката любов носи всичките страдания на земята. Тази любов, след като носи всичките страдания, влиза в другия свят, и там всичкото разделение може да го носи. В Божествения свят всички противоречия любовта ги превръща и всичко става любов. Всичко в Божествения свят става любов и обич. Когато аз говоря за любовта и обичта, аз подразбирам Божествения свят, който работи в нас. Той е основата. Докато дойдем до разбирането на любовта и

обичта, трябва да минем през двата вида любов. През човешката любов на страданието – не че любовта е страдание, но те се явяват като една необходимост. Любовта понася тия страдания, за да ги превърне. Като влезем в ангелския свят на разделението, и там любовта ще ни помогне. Дойдат ли страданията, употребяваме любовта. Всички страдате от криви избори. Да имате една ясна представа. Всяко приятелство без любов е престъпление. Всяка женитба без любов е престъпление. Всяко раждане на земята без любов е престъпление. Човек не може да се повдигне без любов. Всичко, което вършим на земята по човешката любов, трябва да имаме страдание, да сме платили заради него. Страданието е плащане. Щом не сме платили, то е крадено. Казва: „Той ми подари." Подаръкът от друг свят е. На земята подаръци няма. Какво ще ти подари някой? Какво ще ви подари умрелият, като оживее? „Ще ми даде пари." Парите не са негови, то е лъжа. От себе си какво ще ми даде? Казва: „Аз го обичам." Че ти не си любов да го обичаш? Щом го обичате, Бог е дошъл да плати заради вас. Като казваш: „Аз го обичам.", значи Господ плаща, аз гарантирам. Ти се опълчиш, и казваш: „Като моята любов няма друга, трепери ми сърцето." Че трепери сърцето, трепери. Но кое сърце не трепери? Нали всичките сърца треперят? Любовта е един акт за Бога. Това да знаете. И човешката любов е акт на Божията любов. Страданието е само един резултат. Туй трябва да се знае. Ще съзнаваш, че ако тази любов носи страдание, всички страдания са Божествени. Ако тази любов не изнася всичките страдания, тя е слаба. Щом изнася страданията, ти усещаш една радост в себе си, едно удоволствие. Щом пренесеш страданията, усещаш радост; щом не пренасяш страданията, скръбта иде. Скръбта се радва, че не може да носи страданията. Щом не може да носи страданията, скръбта ще дойде.

Аз гледам, тук има сестри, затворили се някъде, и казват, че няма любов на земята. Как няма любов? Така не се говори. Това са заблуждения. Има любов, човешка любов има. Най-първо, обич, после страдание. Казват, че нямало любов. Искат на земята Божествена любов. Туй го няма на този свят. Докачи се някой, разгневи се. Няма какво да се гневиш. Остави този гняв. Сърди се, че не го обичат. Гледай му ти ума. Какво ще се сърдя на бакалина? Бакалинът казва: „Плати!" Ще трябва да му платя. Що ще се сърдя, че не ми е дал? Казва ми: „Не можеш да излезеш навън." Изваждам, плащам. Страдам, обичам, олеква ми.

Та казвам: не предавайте лъжливо. Аз не обичам лъжата. Не предавайте лъжлива любов. Нищо повече. Не искам да ви говоря за бъдещата любов.

„Учителю, за тебе сърцето ми гори." По някой път аз затварям прозорците, пускам пердетата. Казват: „Какво прави Учителят?" Като не са пуснати, гледам, кой как мине поглежда, надникне. Някой път не искам

да гледам, и пускам пердетата. Не искам да гледат и видят какво върши любовта, човешката любов, ангелската любов, Божествената любов. Какво престъпление има? Ако е човешка любовта, уча ги как да носят страданията. Ако е ангелска любов, уча ги да понасят разделението. Другото, ако се върши, то е безпредметно.

Та казвам: да имате една чиста мисъл. Някои мислят и казват, че Учителят обича някого повече. Не говорете така. Вие нямате представа какво е любовта. Обичам някого повече – шишето е по-голямо, повече събира, по-тежко е. Не че аз го обичам. Той тежи повече. Нищо повече. Друг казва: „Той не обръща внимание на мен.“ Оставете тия работи. Как няма да обръщам внимание на един певец, който пее хубаво? Ако кряка като жаба, какво внимание ще обърна? Да иска жабата за един велик артист да мине или аз да се спра да я забавлявам. Сега искам да разсъждавате и за в бъдеще гледайте да имате една философия. Англичаните имат особена философия. Германците имат особена философия. Българите имат особена философия. Русите имат особена философия. Мязат си хората, всичките хора си мязат. Другояче как ще разберете Евангелието. Виж какви заблуждения има. Ако не празнуваш събота, в Царството Божие не може да влезеш. Че ако само с празнуването на съботата в Царството Божие може да влезеш, лесна работа е. Други пък казват: „Ако не се кръстиш.“ Че и ако само с кръстенето в Царството Божие може да влезеш, лесна работа е. Но само с кръстене и само с празнуване съботата работата не върви. Казва някой: „Аз правя добрини.“ Но и с правене на добрини не се влиза в Царството Божие. В Царството Божие се влиза само с любов, нищо повече. Туй го помнете. Да ви говоря истината. С любов се влиза в Царството Божие. След като влезеш с любов, тогава пък се проявяват всичките добродетели. Само любовта носи всичките условия, за да се проявят великите и малки добродетели в човека. Без любовта добродетел не може да се прояви. Може някой да ме заблуждава и да иска да ме убеди, че е златен, пък той е позлатен. Като изтрия позлатеното, отдолу остане медта. Върви един приятел, млад човек, гледа една мома, много красива, лицето ѝ гладко. Той се възхищава, запалва му се сърцето. Казвам му: „Това, което виждаш, не е естествено. Тази краска на лицето не е естествена, това е намазано. Мазилка е това.“ Някой се въодушевил, говори много. И то е мазилка. Тия мазилки аз ги не искам. След малко ще видиш този въодушевения с четири реда сълзи. Не съм против сълзите, не съм и против мазилките. Аз, ако намажа, ще кажа: „Туй е една хубава мазилка.“ Една картина е красива, но мазилка е там. Каква красота може да има в тази боя? Човек сега говори за козметика. Има органическа козметика на любовта. Любовта има най-хубавата козметика за мъже и за жени. Като ги начерви, начерви ги хубаво, внесе нещо хубаво. Сега аз говоря за онези от вас, които искат да влязат в ангелската любов. Ще държите изпит. Ще

държите матура на човешката любов, на страданието.

Христос казва: „Ако някой не вдигне кръста си и не Ме последва...“ – това е човешката любов. Да вдигнеш кръста си, то е човешка любов, страданието ще носиш. Пак казва Христос: „Който обича баща си и майка си повече от Мене...“ Не смесвайте „който вдигне кръста си“ и „който обича баща си и майка си повече от Мене“. Те са две различни идеи. Да носиш кръста си, това е човешка любов. Да напуснеш баща си и майка си, това е разделяне – ангелска любов. Ти се разделяш от живите същества. Кръстът е мъртъв, мъртъв е кръстът. Ти ще вдигнеш този кръст да го носиш. Ти обичаш някого, носиш чувала с жито, ще ти благодари, комуто го носиш. Когато младата мома напуща бащиния си дом, тя обича баща си и майка си. Нейния възлюблен обиква заради жертвата, която е направила, че е напуснала баща си и майка си. Две съзнания има. Напуща съзнанието на майка си и на баща си и влиза в съзнанието на свой възлюблен. Когато съзнанието на бащата и на майката е едно с дъщерята, гдето отива дъщерята, и те отиват, тогава няма разделяне. Щом техните възгледи са различни, разделение има.

Сега не искам вие да се самоосъждате, понеже вие сте влезли в едно училище. Туй, което сте минали, е една необходимост. Този живот, който минахте, не че е лош, но вие трябва да имате право понятие за любовта. Не че пътят, по който вървите е лош, но неразбирането на пътя, там е погрешката. Всеки човек, с когото завързвате приятелство, трябва да знаете, че трябва да носите от неговите скърби, и той трябва да носи от вашите скърби, взаимно помагане да има. Човешката любов разбира взаимно помагане. Помагане, носене. Разболее се някой. Друг, който е здрав, ще носи тегоба. Той като се разболее, взаимно си помагат. Човешката любов изисква взаимно помагане, жертва се изисква.

Сега някои от вас искате да сте ученици, започвате да проповядвате. Аз ви проповядвам едно учение, което поддържам. Толкоз години аз искам да ви дам пример. Единственото нещо, което ме държи между вас, не е нито вашата похвала, нито вашата любов. Божията любов е, която ме държи. Заради Божията любов трябва да издържим. Казвам: „Толкоз разбират засега, толкоз правят.“ Колко пъти сте се сърдили, какви ли не работи сте правили. В ума ви гледам, някои сте недоволни. По някой път аз се чудя от какво има да бъдете недоволни. Кое е онова, което ви кара да бъдете недоволни? Нищо не сте внесли в света, всичко ви се дава даром, и при това вдигате скандали. Какво сте внесли? Ще дойде младата снаха, нищо не е донесла, разправя как е живяла при баща си. Зная как е живяла. Разправя: „Нашите как живеят...“ Щом тя е сприхава, аз зная, че баща ѝ и майка ѝ са били сприхави. Ако баща ѝ и майка ѝ не бяха сприхави, и тя не

щеше да бъде. Тя иска да каже, че у тях е бил ангелски живот. Ангелският живот е у нея. Тя е направила жертва, а тя още не се е запознала с човешката любов. Тя е напуснала баща си и майка си, с ангелската любов е започнала. Дошло е време за човешката любов. Щом започнеш с ангелската любов, ти не трябва да се жениш, нищо повече. Женитбата е в страданието. В разделянето женитба няма. Умираш, жениш се. Като умираш, развеждаш се вече. Сега аз искам да ви избавя от едно страдание.

Сега често ви угощавам с много хубави ястия. Ястието е много хубаво, много вкусно, но след като се минат два–три часа, ще започне нещо да се преобръща в стомаха и ще го повърнеш назад. То е човешка любов. Яденето не е било хубаво. Доброто ядене човек не трябва да го повръща назад. Всяко чувство, което повърнете, то не е в съгласие с човешката любов. Всяка мисъл, която повърнете, тя не е в съгласие с човешката любов. Всяка постъпка, която повърнете на земята, тя не е в съгласие с човешката любов. Според моите схващания бакалинът ти е взел повече пари. Не се връщай да вземеш парите си, понеже ще направиш една погрешка. Нека мине от тебе, остави. Един лев ти дал повече, какво трябва да правиш? Не го връщай. Сега вие казвате, че трябва да върнете. Не го връщайте. Ако вие отидете на нивата и сеете повече, отколкото трябва, ще съберете ли семето? Сято е вече. Или си сял по-малко? Пак е свършено. Неизбежно е. Трябва да братяса. Като сееш повече, не се меси. И като сееш по-малко, оставете нещата тъй да си вървят, не се меси. Тебе ти взел един лев повече, считай, че не ти е взел нищо. Тия пари са останали. Той ти е изял лева. Това е заблуждение. Този човек е взел толкова, колкото трябва. Или че ти си дал един лев по-малко, считаш, че си го подял. Ти се заблуждаваш. Или пет лева ти е изял, считай, че нищо не ти е изял. Казвате: „Изяде ми парите.“ Пари ядат ли се? Сто лева ти взел, ядат ли се парите? Той е касиер, в банката останали. Един ден, като дойдете на земята, ще каже: „Заповядайте.“ Може би след четирийсет, петдесет или сто години тия пари ще станат няколко хиляди. Казвате: „Подяде ми един лев.“ Не правете въпрос, че те подял, нищо не те е подял. Ти се заблуждаваш. Нито ти си го подял, нито той те е подял. Зарадвай се, че ти е дал един лев повече. Ако мислиш, че ти е дал повече, там е заблуждението. Той на тебе ти е дал един лев, понеже изяде един лев на друг, и сега той ти дава повече онова, което е подял. Той плаща прегрешението, понеже някога на тебе ти изял един лев. Или ти си изял някога един лев, и от тебе сега ти изядат. Считайте, че работата е квит.

Този морал няма да го предавате на другите. Аз ви давам един морал за самите вас, да може да прогресирате. Не да кажете: „Нашият морал какъв е?“ Нашият личен морал какъв е? Може да ви кажа какъв трябва да бъде моралът на ангелите. Три морала има сега, по които се водим: човешки

морал, ангелски и Божествен. От три становища гледаме. Не се смущавайте за един лев, че ви подял някой. Благодарете на Бога и се радвайте. Понеже той ви подял един лев, да не мислиш за него. Като ти подяде един лев, напиши му едно писъмце и му турете още пет лева: „Усещам, че вие имате нужда от пари. Остана един лев онзи ден и още пет лева ви давам възнаграждение отгоре." Ако пък бакалинът, който ви е дал един лев, той усеща, че ви е дал, и той да тури в плика на вас още пет лева, нищо повече. Тъй бих постъпил аз. Като човек в човешката любов, тъй както постъпвам, това е правото. След туй може да му пратя още пет лева. Сърцата ни така ще станат по-широки, ще имаме едно ново разбиране.

Казвате: „Защо Бог така направи света?" Дойде малко страдание, и вие задавате въпроса защо Господ, като е направил света, дошъл някой, взел ви една чаша вода. И вие казвате: „Защо ми взе водата?" Радвайте се, че е изпил една чаша вода. Идете и си напълнете друга. Туй е лично за вас, което ви говоря, опитайте го. Никога не проповядвайте едно учение, което вие не сте изпълнили. Туй, което сега проповядвате, вие не го изпълнявате, по човешки и по ангелски не го изпълнявате, и по Божественому не го изпълнявате. Нямате плодове. Дойде някой и пита: „Прогресирал ли съм?" Аз считам един човек, който се е научил да носи страданията, че е прогресирал. Виждам един човек, дошъл до разделението, че е прогресирал. Наближава Божественото.

Тези неща са лично за вас. Няма какво да разправяте вашите погрешки на другите. Вие виждате някой път десетима по една линия и вие седите на същата линия. Мине някой, усмихне се. Вие не знаете на кого се усмихва този човек. Той познава едного, усмихне се. Вие искате да знаете на вас ли се усмихва, или не. Ако знаете на кого се усмихва, какво решение ще дадете? Защо се усмихва той?

Веднъж минавах в Борисовата градина и, гледам, една красива мома на двайсет години хванала един момък под ръка, вървят. Като минах, тя ме погледна, усмихна се и на мене ми говори с погледа си, казва: „Забавлявам това дете." Казвам: „Много хубаво." И аз ѝ се усмихвам, казвам: „Много хубава забавачка." Тя ме погледна много мило, иска да каже: „Учителю, ти няма какво да мислиш, аз го забавлявам." Казвам: „Много хубаво правиш, забавлявай го, носи страданието. Той иска да го галят." Казва: „Той ще прогресира един ден и ще има моята любов. Още не съм му казала. Тъпа му сърцето. Сал ме пита, но аз мълча." Този разговор стана в десет–петнайсет секунди. Всичката история тя ми разказва, и аз казвам: „Всичко, каквото правиш, е много добро." Че тебе те срещне Господ, кажи му истината, усмихни се. Ти се начумериш. Не се чумери. Не казвай: „Отгде се намери да дойде", но се усмихни. Много приятен поглед. Никакво

користолюбие нямаше. Някой ще каже: „Отгде го знаеш?“ Един закон има в усмивката. Казвам: нека нашите човешки усмивки показват едно удоволствие, че можем да носим страданието, което човешката любов изисква. Страданията ги изисква човешката любов като корени, за да може тази любов да се усили и да минем в ангелската любов. Не трябва да бъдат механически тия страдания. Ако страданията ги носим на драго, те са на място.

Майка Му искала да Му говори. Христос се спира и казва: „Кой е майка Ми?“ Христос се спира при Божествената любов и казва: „Всеки, който върши волята Божия, Ми е майка и брат. Кой е майка Ми? Кои са братята Ми? Всеки, който върши волята на Отца Ми, той Ми е майка, брат и сестра.“ В нас Божествената любов трябва да е сложена в глъбините на нашата душа, за да се примирим. Тя е, която примирява или извежда човешката любов, извежда и ангелската любов. Божествената любов е по средата – като център, от който се поляризират. От една страна, излиза човешката любов, а от другата – ангелската, а в центъра е Божествената любов. Тия неща трябва да ги разберете, да не се самозаблуждавате, защото ще срещнете много противоречия. Казвате, че някой се излъгал в любовта. В любовта няма лъжа. Невъзможно е в любовта човек да се излъже. Човек, който ви обича, никога не може да ви излъже. Може да се преструва, преструвка може да има, но да ви излъже не може. Скритност има, но то е по отношение на другите хора. Като ви погледне, четете в погледа, че ви обича. Всеки път, когато посрещнете слънцето, като изгрява, нали показва, че ви обича. Ние имаме един пример в любовта.

Слънцето ни търси. Като изгрява, търси ни, да ни даде. По човешки ние го посрещаме. Вечерно време, като залязва, взема всичко. То по човешки постъпва. Сутрин каквото даде, вечер го взема. Като изгрява и като залязва, по човешки постъпва. Слънцето, като изгрява, по ангелски не постъпва. Като дойде близо до зенита приблизително, то е ангелската любов. Тогава е много горещо. Ние търсим сянка или търсим къщи да се скрием. Едва сега носим човешката любов. Като изгрява слънцето, е човешка любов, като дойде на обед, не е човешка, а като залязва, е пак човешка.

Та казвам: най-първо, научете се да изявявате човешката любов, да носите страданието геройски. Да ви е приятно, че можете да носите от любов страданията. Не да се прегърбим, но герои да сме. Каквито и противоречия да са, да бъдем герои. Няма по-красиво нещо – да носи човек страданията от любов по човешки. Когато цялото човечество един ден се научи да носи страданията с любов, ще имаме втората фаза: „Да бъде волята Ти, както е между ангелите.“ Ангелите вече знаят, сега ние се учим. Когато се научите да носите страданията, вие ще разберете

човешката любов. Когато се научите да се самоотричате, вие се учите на ангелска любов. Когато дойде да обикнете всички, да не правите разлика между всичките, то е Божествената любов. Но то е далечно нещо. Сенки нали има в живота? Казвате: „Божествена любов имаме." В Божествената любов не се засенчва. Щом любовта се засенчва, не е Божествена, тя е човешка. Помнете, Божествената любов не се засенчва.

Напредналите души може в живота си само веднъж, дваж, три пъти да зърнат Божествената любов в целия си живот от сто и двайсет години. Туй го наричат пробуждане на космическото съзнание, когато човек види, че Божията любов блика навсякъде. Всичко е светлина, една област свещена. Сега човешката любов туряте за Божествена или Божествената ще направите ангелска. Човешката любов, каквото и да я правите, е човешка. Не че това е лошо, но така е. В тази любов, ако ти не можеш да носиш страданията, ти по-нагоре не можеш да идеш. След като се научиш да носиш страданието, да ти е приятно да носиш страданието, тази любов ще те въведе между ангелите. Вие сега мязате на художници, нарисували сте картини и сте направили изложение на картините си. Като дойде някой гениален художник, ще покаже грешките, ще покаже как да нарисуваш човешката уста. Много художници не знаят как да рисуват устата. В средата на устните има едно място, и всичкото изражение се намира там, в средата на устните. И в очите има едно особено изражение. Някои от вас, като ме гледате, примигвате. Вие криете нещо. Няма какво да криете. Иска да скрие някой, че ме обича. Гледай му ти ума. Или аз да скрия, че го обичам. Няма какво да крия. Тя самата любов е скрита. Тя не е нещо материално. Любовта носи живота, носи знанието, носи свободата, носи движението, носи учението, носи работата. Една любов, която не носи знанието, която не носи свободата, една любов, която не носи живота, една любов, която не носи учението, движението и работата, това не е любов. Дайте на живота любовта, която е в него. Гледайте някой човек – има смущение, че няма екран. Някои хора, понеже нямат платно, на което да се отрази, поглъща се, не отражава любовта ви и затова не го обичате. Поглъща всичката любов и като дупка тъмен е. Може да поправите този човек, да се тури един екран, да може да даде отражение. Някой пък фокус няма. Някой път една картина не е ясна, понеже не е дошла на фокуса. Ако вие не намерите този фокус на човешката любов, картините ще бъдат неясни. Може погрешката да е във вас. Ако е във вас, намерете фокуса; ако погрешката е в него, кажете: „Той да намери фокуса." Кажете му: „Фокусът на любовта ви не е верен." Той може да ти каже: „Фокусът на любовта ти не е верен." Или по-напред трябва да дойде, или по-назад, за да бъде ясна картината. Аз ви препоръчвам и на вас, някои от вас трябва да се оттеглите назад, по-напред сте отишли. Някои от вас трябва да отидете няколко крачки напред. Трябва да стане разместване напред и назад, че всеки да

отиде на фокуса си, да се фокусирате. Искам сега всички да се фокусирате. Тогава може устата ви да бъде спокойна. На някои устата са свити. Не измъчвайте устата си, защото горната устна е любовта, а долната е обич. Не измъчвайте любовта или обичта. Най-първо, проявете любов към устата си. Оставете бърните си свободни. Благодарете на Бога, че горната ви бърна и долната ви бърна са свободни. Изпратете една добра мисъл на тия клетки, които са в устните ви. Като пратите най-хубавата мисъл на горната и долната си бърна, тогава дайте една хубава усмивка.

Всякой път аз, като срещна човека, нещата за мен са ясни. Преди време срещам една мома, тя ми се усмихва. Срещам я след две години, тя ме гледа сериозно. Женена е сега. Любовта не признава женитби. Женитбата е извън любовта. В любовта това са Божествени отношения. Срещам я като душа и я поздравявам с усмивка. Тя мисли, като ми се усмихва или като не ми се усмихне, че ще наскърби мъжа си. Ако аз не ѝ се усмихна, то е наскърбление. Аз се усмихвам: много добре е направила, че се е оженила. Родила едно дете, усмихва ми се. Много добре е станало, че е родила детето. Срещам мъжа ѝ, и на него се усмихвам: „Много добре е станало, че си се оженил.“ Всяка работа, която става с любов, заслужава усмивка. Някои казват: „Направих една глупост.“ Глупостта става без любов. Всяко нещо без любов е глупаво. Всяко нещо с любов е разумно. Носиш страданията с любов, разумно е. Носиш страданията без любов, това е глупост. Да носиш страданията с любов е трудна работа. Доста трудни работи някой път правим.

(Учителят прочете от книгата „Светът на великите души“ следното: „Туй, което не остарява, е дрехата на любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на истината.“)

Сега всеки трябва да направи една реформа в себе си, не колективно. Не мислете как другите мислят. Всеки от вас как трябва да мисли е важно. Най-първо, в себе си питайте Божествената любов, питайте в себе си Господа как трябва да постъпите. Ние някой път сме като авторите, всичко знаем. Казваме: „Това не е любов.“ Че кое е любов? Не е ли човешката любов, която носи страданията? Всяка любов, която носи страданията, е човешка, благородна. Любов, която не носи страданията, не е благородна. Да имате определение що е човешка любов. Любовта, която носи страданията с радост, е човешка. Сега на земята сме, и с радост да носим страданията. Да се радваме, че Господ ни е дал тези страдания. Да се запознаете с човешката любов. Щом станете по-сериозни, знайте, че сте по-долу от човешката любов. Докато се научите като плувец да плувате във водата, вие може да се давите. Докато човек не се научи да плува, той се дави. На земята колко мъчно е да се научи човек да ходи. Колко пъти той

пада. Десет, двайсет, сто и стотици пъти човек пада, докато се научи да ходи. Докато се е научил да ходи, колко е патила главата му, колко пъти е плакал. Сега краката на любовта трябва да бъдат здрави, за да добием равновесие. Да носим страданията, не да падаме. Не е лошо, че сме падали. Сега говоря на онези от вас, които са проходили. Които не са проходили, те за друг път ще останат. Не е лошо, че не сте проходили. На тях ще им кажем: „Пъплите." Че да пъплим не е лошо. Доста животни има, които пъплят. Някои на четири крака ходят. Не е лошо. Човек на два крака ходи. На теб е дадено да носиш страданието с радост. Казвам: носете страданията в живота с радост. Не мъчението, но страданията носете с радост, за да дойде Божието благословение върху ви.

Изпейте една песен.

„Аз мога да любя"

Сега кое е по-добро, слънцето ли да се съобразява с нас, или ние да се съобразяваме със слънцето? Нека върви слънцето по своя път, ние да се съобразяваме с него. Ние можем да кривим накъдето искаме. Ако речем то като нас да криви, не зная какво би станало. Нашата любов, както и да се криви, е на място, но Божествената любов да върви по своя път. Да излезем да я посрещнем. Какво слънцето прави, да считаме, че е право. Всяко едно отклонение, което човек прави, да не считаме, че е лошо. Не считайте, че е направена една погрешка. Паднали някъде, радвайте се. Окаляли сте се някъде, радвайте се. Направили сте добро, радвайте се. Щом сте се окаляли, ще се очистите. Считайте, че тази кал се е докоснала до вас, казва: „Моля, моля, много те обичам." Остави тази кал, тя те е обикнала. Вечерта, като изсъхне, с четката малко политически кажи ѝ: „Навън сега. Без позволение си се качила." Забелязвам, някои от вас, като вървите, вие имате голямо понятие за себе си, а гледам, кал по гърба ви. Други нямат кал. Аз съм срещал само един българин, който много ми хареса. Това беше преди петдесет години. Той беше в Шумен, наричаха го Чистия българин. Той, като върви, в най-калния ден не се окалва. Той върви по камъчетата, но си носи една кърпичка и където се окаля кракът, веднага го очиства. Друг човек не съм виждал, щом се окаля, спре се, изчисти си обущата, и винаги обущата му са чисти, стъпва полекичка, внимателно.

Научете се да се усмихвате. Някой път вие се показвате много сериозни. Някой път сте скръбни. Не е лошо да си скръбен. Лошо ли е, че са се явили облаци? Хубаво е, на място са. Тия облаци ще донесат Божието благословение. Всякога небето да е ясно, не е хубаво, пък и всякога да е влажно, не е хубаво. Да благодарим на Бога за разумността, която съществува в природата. Християнският свят сега се изправя. Тия

страдания идат за изправления. Християните не са спазили ония закони, които Христос проповядвал. Не са направили жертвата, която трябваше да дадат. Сега милиони хора измират. Тия жертви трябваше да се дадат преди милиони години. Сега те се дават за неизпълнение на закона за любовта. Защото, или по любов ще жертваш, или по закон – не може да се избавиш от жертвата. Или доброволно, или насила ще жертваш. Не чакай да дойде силният и каквото има да му дължиш, да платиш. Иди сам плати на силния. Той, като дойде, с лихвите ще ги вземе. Ти иди сам при силния, нищо повече. Когато някоя канара иде, не стой на пътя ѝ, да те прегази. Отдалечи се, отвори ѝ път, тя ще те прегази. С усмивка носете страданието. Много мъчно е да се усмихнеш, когато си скръбен. Знаеш колко мъчно е да се усмихнеш, когато си скръбен.

Сега аз, като отида в бакалницата, плащам щедро. Ни най-малко не го считам за брат. Много давам, защото много дава. Не го считам това за щедрост, но гледам да изпълня закона. Като нямам звонкови, не отивам да взема на вяра. На вяра не е хубаво, защото на вяра, то е ангелски свят. Вие искате на земята на вяра да взимате. Там е всичката погрешка. Един лев имаш, за един лев купи. Два лева имаш, за два лева купи. Три лева имаш, за три лева купи, не искай за повече. Сега вие искате на вяра или на заем ще вземете оттук-оттам. Това са неразбории. Някои от вас казвате: „Не живеем добре." Ще кажеш: „Аз съм първият, днес реших да живея добре. Ще нося страданията. Не че досега любов не съм имал, но досега не съм се подчинил на любовта." Любовта казва: „Доброволно носи страданията." Страданията ще дойдат един ден, ще ни турят на бойното поле и искаме, не искаме, ще се жертваме. Сега, като сме свободни, да решим да изпълним. Никой не ви заставя. Ако сега не се решите да се жертвате, един ден на бойното поле ще отидете. Тази война ще се прекрати, но след тази война ще дойде друга война, по-голяма, в далечното бъдеще. Ако сега вие не се научите да носите с радост страданията в тази война, ще бъдете на фронта, и никой не може да ви избави.

Та казвам, сега да се избавите от заблужденията за кармата. Божията любов носи жертви. Ангелската любов носи разделението. Човешката носи страданието. Искаш да работиш, дръж човешката любов. Искаш да бъдеш свободен, дръж ангелската любов. Търсиш истината, дръж Божествената любов. Който търси истината, да търси Божествената любов. Който търси свободата, да търси ангелската любов. Който търси работа, трябва да търси човешката любов.

Ако някой от вас не може да носи страданието, понеже аз съм впрегнал един вагон, остави място в него. Който не може да носи, на вагона отгоре

ще го турим.

„Отче наш“

Дванадесето утринно слово
27 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1942_12_30 Два Божествени процеса
лекция пред общия окултен клас

ДВА БОЖЕСТВЕНИ ПРОЦЕСА

Отче наш
Красив е животът

На всинца ви трябва разположение. Най-първо трябва да имате едно състояние на разположение. Правилно да възприемате нещата. Ако човек не възприема правилно звуковете, или ако не възприема правилно светлината, предметите няма да бъдат ясни. Човек трябва да се избави от миналите впечатления. Мнозина от вас живеете с идеи от преди хиляди години, със стари идеи и разположения. Някой от вас, който е на 45 години, 50, 60 години, като бил дете, има ли същото разположение, като стане на 45 години. Той има идеята, че е остарял, че много знае, че много е претеглил. Какво знае? Казва: „Аз зная много работи, много откровения". Какви откровения? Сега не е въпрос за обезсърчение. Някой казва: „Аз дигам голям товар от 50-100 кила". Що е сто кила? Много машини дигат 5-10 хиляди кила; има машини, които дигат 100 хиляди кила. Машина, която дига 100 хиляди кила, не е по-умна от човека. Зад тази машина седи нещо разумно. Казвам: забравете вашето състояние. Вие седите някой път и правите топла дреха. Хубаво е човек да има хубава дреха, хубаво е човек да има хубави обуща, но да знае, че дрехите са дрехи. Тези дрехи са хубави само когато задържат топлината, да го пазят от неблагоприятните условия. Седиш някой път, начумерил си се, свил си веждите. Защо свиваш вежди. Казва: „Неразположен съм". Къде седи твоето неразположение? На кое място седи твоето неразположение? Например някоя въшка те безпокои, знаеш на кое място е и започваш да се чешеш. Вземеш гребена, прекараш го на туй място, за да я хванеш. Туй, което те безпокои, го изкарваш навън. Нещо те безпокои. На кое място е? В сърцето. В кое сърце? Не е в туй сърце, друго сърце има, в умът ти е някъде. Но къде е умът? Не само вие, но и учените хора не знаят къде им е умът. Много учени хора, професори, може да ги попитате де му е съвестта, на кое място – не знае. Че има справедливост, съвест, но на кое място – не знае. Някой може да е доктор, но не знае колко може да пее, не го бива, не е даровит. Някой може да естественик, някой може да е философ, тия две науки в две различни области на човешкия мозък се намират. С естествените науки се занимава долната част на челото, а с философия се занимава горната част на челото. Някой ги смесва. Като е учен човек, казват: „Философ е". Какъв трябва да бъде животът. Например каква трябва да бъде водата? Не трябва да бъде варовита. Твърдата вода оставя

известни утайки. Въздухът трябва да бъде чист, не трябва да има примесване на въглена киселина, която отравя човека.

След като приемете въздуха, защо бързате да го изхвърлите навън. Най-първо, това не е прилично. Един гост дошъл, имайте търпението да го издържите 10-15 секунди, половин минута. А вие след 2-3 секунди казвате: „Хайде да си вървиш". Този гост, като излезе от тебе, има лошо мнение за тебе. Още не си оставил благословението, не ти казал какво носи, ти искаш да го изпъдиш, да дойде друг. И него, като го вкараш, пак го изпъждаш навън. Ха навън, ха навътре, ха навън, ха навътре, ставаме смешни. Какво сте направили? Кажете ми. Този човек, който така диша, е много нервен, нетърпелив е, никаква работа не може да свърши, учен човек не може да бъде, певец не може да бъде. Човек, за да бъде певец, трябва дълбоко да диша. Онзи човек, който иска да мисли, трябва дълбоко да диша. Искате да знаете колко търпение имате, поемете въздуха и извадете часовника си. Ако можеш да задържиш въздуха 10 секунди, 10 секунди е търпението ти. Ако 15 минути го задържиш, 15 минути е търпението ти. Искам сега от вас поне една минута да задържите въздуха. Не постоянно. Някой път те е страх, като че ще припаднеш. Няма да припаднеш, то са заблуждения. Човек, който изпъжда въздуха много скоро, малка е Любовта му. Сега аз виждам, че Любовта на някои е 10 секунди, на някои е 15, на някои 20, 25, 30, 35, 40, 45, 55, 60. Всички, които сте тук, сте от тази категория. Някой има и по-долу от десет. Придобива се тази Любов. Възприел си въздуха хубаво. Въздухът е нещо разумно. Щом като влезе въздухът в тебе, има един разумен акт, на който вие не обръщате внимание. От разположението, което имате в дробовете си, зависи вашето разположение на вашите мисли. Тази соба, която е запалена, не че е разумна, но тази топлина дава на всички разположение. Ако не беше запалена собата тук, щяхте да бъдете по-свити. Като е топъл салонът, разположен си. Разумното във въздуха, което той носи, прави ни разположени. Приемаш въздуха, радвай се. Като го приемеш вътре, помисли малко заради него.

Сега често вие мислите за Любовта. Някои казват, че висок идеал имате за Любовта. В какво седи земната Любов? Младата мома – малкото дете. Като погледне майка си, от първата година образът на майката седи в него. Като погледне майка си, усмихне се. Тази майка го вземе, погали го, туря го на гърдите си, на едната страна, на другата страна, погали го, потупа го, измие го. Има вече една майка, която прави с това дете нещо. Да кажем, някой ви обича. В какво седи тази Любов конкретно? Той трябва да има една отлична, красива мисъл или хубави чувства, или добри постъпки. В какво седи едно Любовно чувство? Чувството предава една специфична топлина, която ти е приятна. И тази топлина е, която носи живот. Една хубава мисъл предава една особена светлина. Мисълта носи светлина. Една

постъпка носи сила. Следователно човек, който е силен в Любовта, предава сила. Човек, който е силен в Любовта, в чувствата, предава топлина. Човек, който е силен в своята мисъл, предава ти светлина. Следователно, [ако] ние не можем чрез Любовта си да предадем светлина правилно, ако ние не можем чрез Любовта да предадем топлина правилно и ако не можем да предадем сила правилно, значи отношенията ни не са верни. Както в музиката не можеш да предадеш вярно един тон. Защото в света, в който влизаме, трябва да вземеш „до". Но „до" е вече пътят, по който може да се освободиш от всички ограничения. Що е „до"? „До" е тон, който освобождава човека от ограничения, той скъсва връзките. Ще скъса тия връзки на половин и ще те освободи. Щом се тури едно семенце, него Слънцето освобождава. Част от туй семенце излиза нагоре, наполовина е свободно и започва това семенце да работи. Казвам: ако ние не можем от лошите условия да излезем и да възприемем светлината, като житното зърно да започнем да работим, нямаме отношение към Божията Любов. Сега някои от вас мислят, че са добри. Аз може да мисля, че пея добре. Облачно е времето. Ако запея и се изясни небето, пея хубаво. Щом пея и не се изяснява небето, не съм още певец. Сега да ви приведа друг пример. Ти сутрин палиш огън, ако има силно духане, след 3-4 духания огънят се запали. Огънят не се пали така. Казва: „Може". Тогава като палите духовен огън, този огън ще видиш, че се пали. Ако една мисъл не може да измени нашето състояние, ако едно чувство не може да измени нашето състояние или ако една постъпка е тъй слаба, че не може да измени нашето състояние, тия мисли, чувства и постъпки са слаби.

Представете си сега, че ученикът седи в класа и мисли, че учителят не е разположен спрямо него. Много ученици има, които се оплакват от учителите си. Защо учителят е неразположен спрямо него? Не учи. Той няма Любов към предмета, който учителят преподава и вследствие на това учителят е неразположен. Аз съм правил наблюдения и няма изключения. Когато ученикът обича предмета, учителят винаги го обича. Щом не обичаш предмета, учителят те познава и като те погледне, не му е приятно. Вие искате в света да ви обичат, без да обичате онзи предмет. Ще обичаш предмета. Един музикант учител не може да обича едного, който не може да пее. Той не може да пее, защото не обича музиката. Казва: „Аз не мога да пея, и без музика може". Без музика не може да влезеш в Царството Божие. Може да прекараш живота си, но ако идеш в онзи свят, без музика няма да те приемат. Ако мислиш, че без музика може да влезеш в Царството Божие, ти се лъжеш. До вратата може да идеш, да хлопаш там, но без музика не може да влезеш. Казва: „Добър съм". Ти добър не може да бъдеш без музика. Христос, когато излезе на вечерята, изпяха една песен. Аз не говоря за закони, които не може да престъпим. Закони, които Бог е поставил. Аз ги наричам тия закони правила на

Любовта. Ако искаш да се сприятелиш с някого, ще пееш. Ако искаш да се сприятелиш с някого, ще мислиш. С хората на светлината да се сприятелиш, трябва да мислиш. С хората на добрите чувства да се сприятелиш, трябва да имаш благородство; а с хората на постъпките да се сприятелиш, трябва да имаш сила. Добрите постъпки наричам сила. Добрите чувства произтичат от Любовта. Добрите мисли произтичат от Мъдростта. Постъпките на човека са свързани с Истината. Ако ти не постъпваш добре, с Истината нямаш връзка. Ако чувствата ти не са добри, връзките ти с Любовта не са правилни. Ако мислите ти не са добри – с Мъдростта не са правилни. С тия три свята най-първо трябва да има отношения. Тогава трябва да свържете постъпките с вашата стомашна система. Макар за стомаха да се казва, че е търбух, тъй го наричат, но човек трябва да яде хубаво. Човек, който хубаво похапва, хубаво пие – постъпва хубаво; човек, който не похапва хубаво и постъпките не са хубави. Не говоря за лакомия. Като седнеш да ядеш, да имаш разположение. Щом бързо ядеш, дишането ти е слабо. Ще ядеш полекичка, не бързо. Ако яденето е много бавно и то е болезнено състояние. Най-първо устните ви трябва да почервенеят. Ако не са ви червени устните, мажете ги с червено. Ще имате песен за червените уста, ще имате песен за червените очи, песен за хубавите уши, песен за красивия нос, песен за красивите ръце, песен за красивите крака, песен за талията, песен за раменете. Няма по-хубаво нещо, ако имате правилни отношения. В Любовта има един род трептения, те са най-красивите. Всичките сладчини, които имате, не може да се сравнят с един усет в чувството на човека. Където и да бъде, навсякъде ти е приятно. Една особена топлина, едно особено чувстване, което носи животът. Тогава всичките мъчнотии може да се разрешат. Изгубиш тая топлина, изгубиш това чувство, животът ти става тежък. Много хора търсят Господа. Мнозина са ми говорили, казват: „Търся Господа“. Той търси Господа, обича Господа. Казвам: от памти века Господ е обичал и ти трябва да Го обичаш. Той търси Господа, да го обича. Господ със светлината го обича, с въздуха го обича, с водата го обича, с хляба го обича. Той няма отношение към Господа. Той търси Господа извън светлината, търси Господа извън въздуха, търси Господа извън хляба. Гледа майка си и казва: „Няма Господ“. Гледа баща си – „Няма Го Господа“. Приятелите си гледа – „Няма Господ“. Той търси Господа извън баща си, извън майка си, извън братята и сестрите си. Такъв Господ няма. Като те погледне майка ти и ти каже: „Мойто пиленце“ – то е Господ, който го казва. После се скрие Господ, остава майка ти. Та казвам: във всяка усмивка търсете Господа. Но и котката се усмихва на мишката, като се усмихне, загали се. Тя казва на мишката: „Влез в моя апартамент, дрехи ще ти дам, автомобил, угощение, най-хубаво ядене“. Мишката казва: „Какво ли чудо ще бъде?“ Като влезе вътре в туй мъчилище, в стомаха на котката, казва: „Колко съм се излъгала“. На мишките опашките им треперят от котешката Любов.

Виждали ли сте мишка, която казва: „Запознах се с онова котешко лицемерие“. Тя трепери, котката казва: „Не бой се, легни на гърба – и тя я взема. – Не бой се, много страхливи сте вие мишките. Ние котките вече се изменихме, не сме като едно време. Сега има култура в нас“. – „Тъй ли?“ Горката мишка трепери. Докато трепери, котката само я глади, глади, доста умна е котката. Тя иска мишката да се успокои, да не се образува отрова в стомаха ѝ. Като се поразположи мишката, котката бързо я изяда. Лакома е тя. Всичките котки измират от козината на мишките. Не възприемай една лоша мисъл в ума си! Ти си изял мишката с козината. Най-първо трябва да се освободим. Едно чувство работи, докато имаш разположение. Не си разположен, мисли, че в света има добри хора. В даден момент мислете най-хубавото. Ти си се наежил сега. Мислете хубаво. Някои искат да пожертват от себе си нещо, да избавят някого. Някоя къща се запалила, горят хората, други хора влизат вътре, излизат, помагат. В дадения случай ти си неразположен. Хората правят хиляди добрини, а ти казваш, че няма Добро в света. Че как няма Добро. В дадения случай хиляди се правят и ти отказваш това Добро. В дадения случай хиляди хора има, които жертват живота си за Любовта, а ти казваш, че няма Любов в света.

После всички слушат, всички имат желание, искате да поправите Изгрева. Изгревът е поправен, вие не сте поправени. Всеки, който иска да поправя Изгрева, прилича на онзи, който отива в училището, за да поправя училището, ще даде тон на професора. Дошъл тук някой, да поправя Изгрева. Вие нямате понятие. Не поправяйте Изгрева. Той е университетът, професорът си знае работата. Вие ще учите там. След като свършите университета, ще излезете навън и тогава ще видите някои погрешки. Оставете се от този мерак – да поправяте Изгрева. Това не е право. Изгревът е място, гдето се учим. Че нас Господ ни е събрал. „Ние не сме добри хора“ – така да казвате, не е право. В даден случай може да не сме добри, но в друг случай ние сме добри. Някой път сме неразположени, но някой път сме разположени. Докато сме добри, направим една погрешка и веднага я поправяме. Например наместо точка и запетая в писането може да сме турили само запетая. Не е това голяма грешка. Запетайка значи най-малко да се спреш, точка и запетайка значи повече да се спрем, а като турим точка, още повече да се спрем. При запетайката е най-малко спирането, при точката и запетая е повече. При двуеточието – там ще изброяваш, освен че ще спреш, но ще изброяваш предметите, ще ги нареждаш. Ти туриш въпросителна. Какво значи въпросителна? Или удивителна туриш. Някои казват: „Навреме“. Навреме или без време – при удивителната ние се удивляваме. Когато говоря, пак има удивление. Човек, като говори, направи известни изражения с ръцете, учудва се. Сега ти се удивляваш. Как ще го представиш? Как ще представите запетаята?

„Моля, – спира се – кажи ми“. В музиката има тактове плавни и тактове бързи.

Казвате: „Бъди милостив“. Какъв е образът на милостта? Казва: „Бъди строг, сериозен бъди“. Как се показва сериозността? „Бъди весел, бъди съвестен“. Какво е съвестта? Да си съвестен, значи в постъпките си да не ощетиш никого. Ако ти си бакалин, да не подядеш нито един грам, като продаваш една стока. Ще туриш един грам повече, то е съвест. Ще кажеш: „Един грам от мене да замине“. Един човек, който може да даде един грам, може да даде 10, 15, 1000 грама. Може да даде и един грам, зависи. Колкото повече от тебе заминава, толкова по-добър ставаш. Ти като продаваш захарта, туриш един грам повече. Бог ще накара един човек да те обича повече. Докато не си турил грама, само един те обича. Жената ти вкъщи те обича. Като туриш един грам повече, ще дойде още един да те обича. Като туриш три грама, ще дойде други да те обича. Ти увеличаваш отвън да даваш, Бог увеличава Любовта; ти намаляваш грамовете, Бог намалява Любовта. Казвам: давайте и ще ви се даде. Онова, което Бог дава, е реално. Няма по-хубаво нещо – да ви обичат хората. Няма по-хубаво нещо – да има някой да мисли хубаво заради тебе. Няма по-хубаво нещо – обходата на хората да е добра към тебе. Някой човек, като те види, отвори ти път. Гледал съм много видни хора, като минава някое дете, даде му път, погали това дете. По-хубаво да го погали, отколкото да му удари някоя плесница. Какво[то] правите, ще го правите от Любов към Бога, понеже Той постъпва много справедливо. В света няма друг да постъпва тъй добре, както Господ постъпва. В света няма друг да постъпва, тъй както ангелите постъпват. В света няма друг да постъпва тъй, както светиите постъпват. Ти имаш хубаво разположение, хубави мисли, то се дължи на един светия, който е минал. Той вижда – занимаваш се с дребни работи, поусмихне се и каже: „Дете е“. Без да виждаш, той те погали и веднага се усещаш радостен. Светията вижда добрата страна. Пишеш писмо, има хубаво съдържание писмото, но не си го написал красиво. Казва: „Не е написано хубаво писмото. Няма нищо, но съдържанието на писмото е хубаво“. Външната форма не е хубаво написана. След като напишете едно лице на хартията, лицето не е виновато. Ще започнете да го хукате. Но вие го направихте нехубаво, вие сте виновни. Вие искате да кажете, че Природата го е направила нехубаво. Ще кажете: „Причината е в мене“. Кажи: „Ти си много добър, всичките твои погрешки се дължат на мене“. Вие ще кажете, че образът, който сте направили, е виновен. Ето тук вие сте писали теми: „Как се е сприятелила свинята с царевицата“. (Един брат прочете една тема.) Ти казваш: „Добър искам да стана“. Туряш ръката си на челото. Ти като си пипаш отпред на челото, не можеш да станеш добър. Като се пипваш отпред на челото, тебе ти трябва наблюдение. Ако ти искаш да станеш справедлив, справедливо да постъпваш, ти трябва да се пипнеш от

двете страни на главата, горе. Там се намира справедливостта. Кажи: „Господи, научи ме да се науча да постъпвам справедливо“. Някой път си нервен, разфучал си се и като хукаш, мислиш, че ще направиш нещо. Ти се побутни с показалеца на върха на носа. Като се бутнеш, ти казваш: „Благородство ми трябва“. Сега като ви казвам това, вие не го навивайте на пръста. Като хванеш долната част на ухото си, показва се, искате да живеете. Ако искате да бъдете справедливи, хванете горната част на ухото си. Някой път искаш да бъдеш активен, хвани ухото си на средата. Има начини как човек да пипа ухото. Ако искаш да бъдеш здрав, твоите мисли и твоите чувства да бъдат здрави, пипни долната мека част на ухото. Долната част на ухото показва, че трябва да бъдеш пластичен. Горната част показва – устойчив трябва да бъдеш. Долу, по меката част можеш да правиш погрешки, колкото искаш. То е вода, която тече. Като дойдеш до горната част на ухото, колкото се може по-малко погрешки. В долната част на ухото, в меката част може да ги правиш по стотина, влачи водата, сама ги чисти. Горе на ухото законът е друг.

Ние сме в едно училище, в което е съзнанието на Бога. Не трябва да хвърляме петна. С нашето неразположение хвърляме едно петно. Не да се страхуваме от Любовта, но да не огорчаваме Божия Дух. Щом огорчиш един човек, ти огорчаваш Божия Дух. Може да покажем погрешките на един ученик. Запетаята не е турена на място или точката, или периодът не е свършен – тогава се произвежда дисхармония.

Я, Пеьо, изпей песента „Духай, ветре“. (Братът изпя песента.) „Духай, ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай. Тихо духай, листе развий. Лист развявай, цвят разтваряй, плод раздавай.“ Трябва да пазите ритъма и времето. Времето и ритъмът са две неща различни. (Учителя изпя „Духай, ветре“, а после изпя следното: „Хайди ди ди да се иде, да се иде да се учи, Добро да получи“.) То е упражнение. Песента е миньорна във възходяща степен. Българските песни се отличават с тази миньорна възходяща степен. Има мажорни с възходяща степен и мажорни в низходяща степен. Тази е отворена българска песен, в която има бъдеще. Не е затворена. В думите духай, ветре гласните букви са отворени. Имате български песни – „Стоян мами си думаше“. В песента „Духай, ветре“ като започне да духа, вярата вземе участие.

Изпейте още веднъж упражнението „Божието Слънце грее днес“. (Изпяхме „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце“.)

Използвайте сега всичките възможности, които имате. Не се обезсърчавайте. Вие мислите, че сега трябва да ви кредитират. Вие имате повече дадено, отколкото ви е възможно. Използвайте вашите дарби,

които имате. Сутрин като станете, не пеете. Казвате: „И без пеене може“. То е едно инертно състояние, замръзнал е ледът. Ще размразиш леда. После ще превърнеш водата на пара – тия състояния: твърдо, течно и въздухообразно. Сега музикално казвате, че Божието Слънце е в друга гама. Божието Слънце грее над планината, горе. Духай, ветре, в долината. Какво ти коства да тръгнеш към планината. Миньорна е песента, миньорна във възходяща степен – качваш се на планината. Може от планината да слезеш, пак е миньорна. Слизаш долу да си плащаш данъците. Казваш: „Какво ще се прави?“ Слизаш долу да вземеш нещо. В тия възходящи песни трябва да имате един дух възходящ. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Имате един дух възходящ. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Бог ви е направил да станете нещо, а вие казвате, че нищо няма да стане. То не зависи от вас. От вас ще стане нещо, нищо повече. Като посеете една ябълчна семка в земята, тя ще изникне, иска-не иска. Хем хубава ябълка ще стане. Няма какво да се сравнява[те] един с друг, няма какво да приличате един на друг. Всеки да знае, че като него друг няма. Един е тук, един е в духовния свят, а един е в Божествения свят. Един Стефан Белев има тук на физическото поле, един има на духовния свят и един Стефан Белев – в Божествения свят. Онзи, в Божествения свят е безпогрешен. В духовния свят общения прави, а във физическия свят страданията си носи. Бог създаде да бъдеш едно цвете в полето. Щом Господ го е създал, ще мине някой цар, някоя царица, княгиня ще обърне внимание на цветето. Щом като обърне внимание на цветето, голяма радост е за него. Като го помирише, стопля се сърцето му. Човек е ангел при цветето. То чака да минеш покрай него, да го видиш. Ние сме цветя и някой ангел ще мине и ще помирише. Като изваждаш сокове от земята, ще дойдат ангелите в мушиците и ще те посетят. Стига да имаш сокове, ще дойдат ангелите. Като имаш сокове, ще дойдат. Хубавите мисли, добрите чувства и постъпки привличат напредналите същества.

Често вие говорите за Любовта, но като кажете Любов , вие разбирате да вземете. Любовта винаги подразбира даване. Има една Любов – като дадеш, няма да го оценят. В Любовта не мисли какво ще правят! Дай от себе си, ще се освободиш. В дадения случай майката има Любов към детето, тя го кърми. Ако тя не дойде, то ще страда. Без Любов какво ще стане. Дай, това дете приема. Ти дай, за да се освободиш. Ако не дадеш, ще страдаш. Ти не трябва да любиш? То не е това работа. Кой те люби? Майка ти те е родила, даде ти млякото – това е Любов. Казва: „Кой ти даде това право?“ – „Господ ми го даде“. В Любовта ти не вземаш нищо, даваш. Какво ще те осъждат. В обичта ти обработваш даденото. Това са два Божествени процеса безкористни. Който люби и който обича, това са Божествени неща. Ние се срамуваме от Любовта. Срамуваш се да вземеш от този, от онзи. Да вземеш, то не е Любов, но да даваш. Като минава

Божественото през тебе, ще остави нещо в тебе. Който е носител на Любовта, той е щастлив човек. Аз се чудя на хората, говорят за Любовта, пък са нещастни. В моя ум това е невъзможно. Значи да имаш всичкото богатство и да гладуваш. Не зная къде е причината – в яденето ли или в самия човек. Сега можем да направим един опит, да турим един брат и да кажем: „Целунете го всички“. Всичките да минат и да го целунат. Кой как ще го целуне сега? Може да го целуне със светлина, може да го целуне с топлина, може да го целуне със сила. Вие както целувате това не е целувка. Като целунеш умрелия, той възкръсва. Целунеш някого, и той умре. С Любов като целунеш умрелия, и той ще възкръсне. Като целунеш с Любов, ти се радваш и този, когото целунеш, и той се радва. Не се ли радваме, това не е целувка. Светлината влезе в очите ти, целува те. Нас ни е приятно. Нещо влезе, целуне сърцето ти и целия ден ти си радостен и весел. Истината дойде и целия ден ти усещаш сила в себе си. Не те ли целуват, одремеш се. Казвам: ние живеем на целувките на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Галени деца сме. Да благодарим на Бога. Широка душа трябва да имаме.

Казвате: „Той не е добър човек“. Какъв е? Не е добър човек, значи не си е довършил работата. Защото частичката не в дадения случай показва противоречие. Доброто е на единия край на брега на реката. Не е добър , значи той седи от едната страна на реката, не е минал на другата. Щом мине реката, ще туриш запетая, добър е вече. Сега не е добър. Какво значи? Ще минеш моста, да свършиш Доброто. Щом не минаваш моста, не си свършил работата. Работата не е започната. Иди, започни работата! После трябва да имате пример. Вие някой път правите нещата много лесно. Не е така лесно. Всякога трябва да видиш как се правят работите. Добрите цигулари ходят да слушат някой майстор, отдалече го слушат как свири. Като го слуша, той ще има поука. От майстора той ще научи нещо, може да вземе, другояче не може да прогресира. Като чуе по-голям майстор, въодушевлява се.

Казвам сега: образци нас ни трябват. Някой път ние мислим, че някой път сме дошли до края, мислим, че нашата Любов е над всичко. Като влезете между сто души, 75 души ще те обичат, 25 души не могат да те обичат. Не можеш да ги накараш по никой начин да те обичат. Двадесет и пет – само Бог може да разтопи туй число, нито ангелите могат да го разтопят. Бог като дойде, Той го разтопява. Той е, Който примирява всички. Да се не безпокоим от 25-те. То е за наше Добро. Ти се радвай, че има 25 души, които не те обичат. Ако те обикнат, не зная какво би станало. Нека има 25 да не те обичат.

Сега тази песен „Божието Слънце“ – може да се дадат колко образа? Мога

да я облека в червени дрехи, мога да я облека в портокалени, мога да я облека в зелени, жълти, сини, виолетови. Пък може да ѝ туря някоя – смесени меки цветове. Българските песни имат особено съчетание. Източното пеене има друг ритъм. Източните народи обичат кривите линии. Българинът е спретнат, не обича много кривини. Той иска в малко време много да свърши. Той седи, седи и като тръгне, иска много да свърши. Казва: „Като прехвърля този баир, ще свърша тази работа". (Учителя пее „Хай ди ди ди".) Сегашната, новата музика трябва да съдържа светлина, топлина и сила. Всичките песни, които имаме, те имат един ритъм нагоре. Гледам, германците са взели този ритъм. Сила има вече (показва с ръката си едно възходящо движение). От вас чакам ангели да станете. Всички сте кандидати за ангели. Сега ще мине[те] в степента на светиите, а после ангели ще станете – служители. За бъдеще хората ще питат: „Откъде дойдоха тия ангели?" Ще кажат: „Тия ангели едно време седяха в такава стая, учеха се да пеят „Духай, ветре". Те са пели „Духай, ветре" и са станали ангели". Онези хора нямат мисъл, че тия ангели са пели „Духай, ветре". Какво има, какво е скрито в него? Бог е във вятъра. „Духай, ветре, тихо духай". Казва Господ: „Духай, мисли и чувствай, тъй както знаеш". Духай вече разбира да духа вятърът.

Казвам: като станете сутрин, попейте си. Препишете си песента. Като забравите, нищо не значи. Понеже я обикнахте, схванахте я. Често забравяме, понеже не обичаме. Щом обичаме, не забравяме. Като обичаш пеенето, не забравяш. Като не обичаш, забравяш.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил

Новата година ще посрещнем тук с картошки в 7,30 часа.

15-та лекция от Учителя, държана
на 30.XII.1942 г. сряда 5 ч. с., Изгрев.

Книги:

** Два Божествени процеса*

Факти, закони, принципи (Общ окултен клас. Година XXII (1942–1943). Том I. София, 2002)
22 беседи от 23 септември 1942 г. до 17 февруари 1943 г.

Начало: 05:00